τρεπεδδιτᾶς, τό **τρε-** προῆλθεν ἢ ἐκ τοῦ **τρα-** κατ' ἀφομ. τοῦ **-α-** πρὸς τὸ ἀκολουθοῦν **-ε-**, ἢ ἐκ τοῦ **τρι-δι'** ἐπιδράσεως τοῦ **-ρ-** ἐπὶ τοῦ **-ι-**.

τράπεζεύς, *-έως*, ὁ (*τράπεζα*)· ὁ τῆς τραπέζης, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν τράπεζαν, ὁ παρὰ τὴν τράπεζαν, ἐπιτραπέζιος || ***κύνες τραπεζῆες***=κύνες τρεφόμενοι ἐκ τῆς τραπέζης τοῦ Κυρίου των, οἰκιακοὶ κύνες ἔχοντες ἐλευθέραν τὴν εἴσοδον καὶ εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ φαγητοῦ || παράσιτος.

τράπεζιτεύω, (*τραπεζίτης*)· εἶμαι τραπεζίτης, ἀσχολοῦμαι εἰς τραπεζιτικὰς ἐργασίας.

τράπεζίτης, *-ου*, ὁ (*τράπεζα*)· ὡς καὶ νῦν, τραπεζίτης, διατηρῶν χρηματιστικὴν τράπεζαν, ἀργυραμοιβός, λατ. **mensarius, nummularius, argentarius**· ἐξ αὐτοῦ τὸ

τραπεζῖτικός, *ή, όν* (*τραπεζίτης*)· ὡς καὶ νῦν, τραπεζιτικός, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τραπεζίτην, ὁ ἀναφερόμενος εἰς τραπεζίτην ἢ τράπεζαν.

τραπείομεν, ἐπ. ἀντὶ **τραπέωμεν, τραπῶμεν**, α' πληθ. παθ. ἀορ. β' τῶν **τρέπω** καὶ **τέρπω**.

τράπεσδα, ἡ, δωρ. ἀντὶ **τράπεζα**.

τραπέσθαι, ἀπρφ. μέσ. ἀορ. β' τοῦ **τρέπω**.

τράπεσκε, ἰων. γ' ἑν. πρτ. τοῦ **τράπω**=**τρέπω**.

ΤΡΑ¯ΠΕ'Ω· πατῶ σταφυλάς, ληνοπατῶ· ἐξ αὐτοῦ τὰ λατ. **trapetes, trapetum**.

Ἔτυμ.: **τραπέω** (πρβλ. Ἡσυχ. «**τραπῆν**· **ληνοπατεῖν**», «**τραπητός**· **ὁ οἶνος**», «**τροπέοντο**· **ἐπάτουν**»)· ***Οἰνοτρόποι*** (=θεοὶ προστάται τῆς ἀμπελοκαλλιεργείας)· σανσκρ. **tr̥prá-ḥ, tr̥pála-ḥ** (ἀεικίνητος, σπεύδων), λατ. **treridus, trepido**, παλ-σαξ. **thraƀon** (τριποδίζω, τροχάζω), παλ-σλαυ. **trepetati** (=λατ. **tremere**), **trepati** (=λατ. **palpare**), λιθ. **trepstu, trepti** (ποδοκροτῶ), **tripsėti** (=ποδοπατῶ, **trip-**=ἑλλ. **τραπ-**, ἰαπ. ***t[p-***), παλ-πρωσσ. **trapt** (καταπατῶ, κατατραχνῶ), ρωσσ. **toropĭ̈** (θία, ἀνεμοθύελλα), **toropitĭ̈** (ἐπιταχύνω), **toropeti** (σπεύδω)· πάντα ταῦτα **ἐκ** ρίζ. ***ḱ(e)re-p**, πρβλ. καὶ τὰς μετ' ἄλλων προσφ. βαθμ. τῆς ρίζ. ***ḱ(e)re-m*** (βλ. **ἐν τρέμω**), ***ḱ(e)re-s*** (βλ. **ἐν τρέω** ‹**τρε(σ)ω**)· βλ. καὶ **ἐν ἀτραπός**.

τραπῆναι, ἀπρφ. παθ. ἀορ. δ' τοῦ **τρέπω**.

τράπηξ καὶ **τράφηξ**, *-ηκος*· δοκός, σανίς, τεμάχιον ξύλου, λατ. **trabs**, καὶ δή: 1) =**χάραξ** (βλ.λ.), παλούκι. 2) εἶδος «πινακωτῆς», δηλ. πλατεῖα σανίς, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐναπέθετον τοὺς νεοζύμους ἄρτους. 3) «**τὸ τῆς νεὼς χεῖλος, ἐφ' οὗ οἱ σκαλμοὶ τίθενται**» (Ἡσυχ. καὶ Ε. Μ.).

Ἔτυμ.: **τράπηξ**· **τράφηξ**· πρβλ. Ἡσυχ. «**τράπηκι**· **δόρατι**», «**τράφηξ**· **χάραξ, σκόλοψ**· **ἔνιοι δὲ τὸ δόρυ**· **ἄλλοι τὸ τῆς νεὼς χεῖλος**»· παρ' Ἡσυχ. καὶ **τρόπηξ** (=λαβὴ τῆς κώπης, κώπη), (αἰολ.) **τρόφηξ** («**χάραξ, σκόλοψ**» Ἡσυχ.)· πιθ. συγγ. τῷ παλ-norr. **Þref** (παρὰ τῷ **Þrep, Þrepi**)=ἀνυψωμένον βάθρον· κατά τινας (βλ. ὅμως **ἐν τέραμνον**) ἐκ ρίζ. ***trep-***, παραλλ. τῇ ***treb-*** ἐν τῷ λατ. **trabs** (δοκός), ἀγγλ-σαξ. **Þorp**, νεογερμ. **Dorf**, λιθ. **trobà** (οἰκία)· ἀπίθανος φαίνεται καὶ ἡ συγγ. πρὸς τὸ **τρέπω**.

τράπητέον, ρημ. ἐπίθ. τοῦ **τρέπω**, ἐν παθητ. ἐνν.· πρέπει τις νὰ τραπῇ.

τράπω, ἰων. ἀντὶ **τρέπω**.

τρᾶσιά, ἡ (ἐκ τοῦ **ταρσός**, ὡσεὶ **ταρσιά**)· πλέγμα ἐκ καλάμων, ἐφ' οὗ ἐξήραινον τὰ σῦκα, ἢ ἁπλῶς τόπος, ἐν ᾧ ἐξετίθεντο τὰ σῦκα πρὸς ἀποξήρανσιν. [δι' ἐτυμ. βλ. **ταρσός**].

τραυλίζω, μελλ. *-ίσω* (**τραυλός**)· ὡς καὶ νῦν, τραυλίζω, εἶμαι τραυλός, εἶμαι «τσεβδός», «τσεβδίζω», δὲν προφέρω εὐκρινῶς γράμμα τι, λατ. **balbutire**.

ΤΡΑΥΛΟ'Σ, *ή, όν*· ὡς καὶ νῦν, τραυλός, «τσεβδός», ὁ τραυλίζων, ὁ κακῶς (μὴ εὐκρινῶς) προφέρων γράμμα τι, ὡς τὸ **ρ-** ὡς **λ**, λατ. **balbus** || ἐπὶ τῆς χελιδόνος, ἡ τερετίζουσα, ἡ τιττυβίζουσα.

Ἔτυμ.: **τραυλός**· **τραυλίζω**· **τραυλισμός**· πιθ. ἐκ τινος ***τρα[σ]ύς***=σανσκρ. **tr̥ṣú-ḥ** (ὁ ριπτόμενος μεθ' ὁρμῆς ἐπί τινος, ἄπληστος, ἀκόρεστος) = γοτθ. **Þaúrsus** (ξηρός, στεγνός), (germ. ***purzu-***· βλ. **ἐν τέρσομαι**)· πρβλ. ved. **tr̥ṣṭá-ḥ** (θραχνός)· **ἐξ** ἰαπ. ριζ. ***tors-***.— **κατ' ἄλλους** εἶναι ὀνοματοποιία, **ἐκ** τοῦ παραγομένου ἦχου, πρβλ. ἀγγλ. **trawl**.— **κατ' ἄλλους** **τραυλός** ‹***Θραυλός** ‹**Θραύω** (βλ. λ.).

τραῦμα, ἰων., δωρ. **τρῶμα**, *-ατος*, τό (**τιτρώσκω**)· ὡς καὶ νῦν, τραῦμα, πληγή || **ἀπὸ τοῦ τρώματος ἀποθνήσκειν** ('Ηροδ.)=ἀποθνήσκειν συνεπείᾳ τῶν τραυμάτων.— **ΙΙ** βλάβη (πλοίου π.χ.).— μτφρ., ἐν πολέμῳ, βαρὺ τραῦμα, ἦττα, συμφορά, καταστροφή [δι' ἐτυμ. βλ. **τιτρώσκω**].

τραυμᾰτίας, *-ου*, ὁ, ἰων. **τρωματ—** (**τραῦμα**)· ὡς καὶ νῦν, τραυματίας, τραυματισμένος, πληγωμένος.

τραυμᾰτίζω, ἰων. **τρωματ—**, μελλ. *-ίσω* (**τραῦμα**)· **ὡς** καὶ νῦν, τραυματίζω, πληγώνω.

τραφέμεν, ἰων. ἀντὶ **τραφεῖν**, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ **τρέφω** (βλ. **τρέφω** III).

τράφεν, ἐπ. καὶ αἰολ. ἀντὶ **ἔτράφησαν**, γ' πληθ. παθ. ἀορ. β' τοῦ **τρέφω**.

τραφερός, *ά, όν* (**τρέφω**)· καλῶς τεθραμμένος, «καλοθρεμμένος», εὐτραφής, παχύς, εὔσαρκος || ὡς ἐνεργ., ὁ τρέφων, ὁ παχύνων.— **ΙΙ** παρ' Ὁμ. **ἡ τραφερὴ** (ἐνν. **γῆ**), ὡς οὐσ. (=ἡ ξηρά, ἡ γῆ), ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ **ὑγρὴ** (ἡ) ἐνν. **γῆ** ἢ **πέλευθος** (=θάλασσα): **ἐπὶ τραφερήν τε καὶ ὑγρὴν**=«σὲ στεριὰ καὶ σὲ θάλασσα» (πρβλ. «**κατὰ γῆν τε καὶ κατὰ θάλασσαν**») || ὡς οὐσ. ὡσ. **οἱ τραφεροὶ** ἢ **τὰ τραφερὰ**=οἱ ἰχθύες.

τράφη, ἐπ. γ' ἑν. παθ. ἀορ. δ' τοῦ **τρέφω**

τράφῆναι, ἀπρφ. παθ. ἀορ. δ' τοῦ **τρέφω**.

τράφηξ, *-ηκος*, ὁ=**τράπηξ** (βλ. λ.).

τράφω, αἰολ. καὶ δωρ. ἀντὶ **τρέφω**.

τραχέως, ἰων. **τρηχέως**, ἐπιρρ. τοῦ **τραχὺς** (βλ. λ.)· ὡς καὶ νῦν, τραχέως, μετὰ τραχύτητος, σκληρῶς || **τραχέως περιέπω τινὰ**=μεταχειρίζομαί τινα μετὰ τραχύτητος, «τοῦ φέρομαι σκληρά».

τραχήλια, τά (**τράχηλος**)· τεμάχια κρεάτων καὶ χόνδρων πέριξ τοῦ τραχήλου, τὰ ὁποῖα ἀπερρίπτοντο μετὰ τῶν λοιπῶν ἀχρήστων μερῶν.

τραχηλιάω (**τράχηλος**)· κυρτώνω τὸν τράχηλον (τὸν ὑψῶ ὑπερηφάνως), ὅπως ὁ ὑπερήφανος καὶ δυμοειδὴς ἵππος, ὑψαυχενῶ || μτφρ., ἐπαίρομαι, ὑπερηφανεύομαι, γαυριῶ, εἶμαι ὑπερήφανος, εἶμαι σκληροτράχηλος.

τραχηλίζω, μελλ. *-ίσω* (**τράχηλος**)· κυρ. ἐπὶ παλαιστῶν, λαμβάνω τινὰ ἐκ τοῦ τραχήλου, «τὸν πιάνω ἀπὸ τὸ λαιμὸ» || λυγίζω τὸν τράχηλόν τινος πρὸς τὰ ὀπίσω (διὰ νὰ τὸν νικήσω, ἢ, ἐπὶ ζῴων, διὰ νὰ ἀποκαλυφθῇ τὸ σημεῖον τῆς «σφαγῆς» του).

τραχηλο-δεσμώτης, *-ου*, ὁ (ὡς ἁρσ. ἐπίθ., χάριν τοῦ μέτρου, ἀντὶ—**μώτης**) (**τράχηλος**+**δεσμός**)· ὁ τὸν τράχηλον δεσμεύων.

ΤΡΑ¯ΧΗΛΟΣ, ὁ, δωρ. **τρᾱχᾶλος**, ἑτερόκλ. πληθ. **τράχαλα**· ὡς καὶ νῦν, τράχηλος, ὁ αὐχὴν μετὰ τοῦ λαιμοῦ, λαιμός, «σβέρκος».

Ἔτυμ.: κατά τινας συγγ. τῷ παλ-σλαυ. **dra.gŭ** (ξύλον, σκυτάλη), παλ-norr. **drangr** (μονήρης βράχος), **drengr** (ὀγκώδης ρίζα κορμοῦ), ἰρλ. **dringim**, gall. **dringo** (ἀναβαίνω, ἀναρριχῶμαι)· ἀλλ' ἡ ἐκδοχὴ αὕτη δὲν εὑρίσκει ὑποστηρικτάς· ἀπίθανος θεωρεῖται ὡσ. καὶ ἡ συγγ. πρὸς τὸ γοτθ. **dragan**, παλ-γερμ. **tragan** (φέρω, βαστάζω), διὰ σημασιολογικοὺς λόγους· διότι ταῦτα εἶναι συγγ. πρὸς τὸ ἀγγλ-σαξ. **drazan** (ἀγγλ. **draw**), παλ-norr. **draga** (ἕλκω, τραβῶ) (πρβλ. λατ. **traho** ‹***d(h)rəghō**), λεττ. **dragât** (θραύω, ἐκριζώνω, ἀποσπῶ), ἰαπ. ***dherāgh-*** (σύρω ἐπὶ τοῦ ἐδάφους)· **ἀβεβαίως** ἐπίσης εἶναι καὶ ἡ συσχέτισις τοῦ **τράχηλος** πρὸς τὸ **τροχὸς** (βλ. **τρέχω**), ἥτις στηρίζεται **εἰς** τὴν ἀντιστοιχίαν τῶν λατ. **collum** (λαιμός): παλ-σλαυ. **kolo** (τροχός), πρβλ. καὶ νεο-γερμ. **Hals** (λαιμός, τράχηλος, κυρ. ὁ στρέφων).

Τραχίνιος, *α, ον*, ἰων. **Τρηχίν**—(**Τραχίς**)· ὁ κάτοικος τῆς Τραχῖνος ἢ ὁ ἐκεῖθεν καταγόμενος || ***οἱ Τραχίνιοι***=οἱ κάτοικοι τῆς Τραχῖνος | ***αἱ Τραχίνιαι*** (ἐνν. **γυναῖκες**), τό ὄνομα (ὁ τίτλος) μιᾶς τῶν τραγῳδιῶν τοῦ Σοφοκλέους.

Τρᾱχίς, ἰων. **Τρηχίς**, *-ῖνος*, ἡ (καὶ **Τραχίν**)· πόλις καὶ περιοχὴ τῆς Θεσσαλίας, κληθεῖσα οὕτω ἐκ τῆς βραχώδους (**τραχείας**) φύσεως τοῦ ἐδάφους της [ἐκ τοῦ **τραχύς**].

τρᾰχῡ́νω, ἰων. **τρηχῡ́νω**· μελλ. *-ῡ́νῶ*· πρκ. **τετρά-**

χυκα· παθητ., ἀόρ. α' *ἐτραχύνθην*· πρκ. *τετράχυσμαι* καὶ *τετράχῡμαι* (*τραχύς*)· ποιῶ τι τραχύ, ἀνώμαλον, σκληρόν ‖ ἐν Αἰσχ. Ε. Θ. 1045 *τράχυνε* (ἀναφερόμενον εἰς τὸ ἀμέσως προηγούμενον *τραχύς γε μέντοι ὁ δῆμος*)=κάλει αὐτοὺς «τραχεῖς» (ὅσον θέλεις τρόπον τινά, δὲν μὲ μέλει). 2) ἐν τῷ παθητ., μτφρ., τραχύνομαι, γίνομαι τραχύς, ἐρεθίζομαι, ὀργίζομαι.

ΤΡΑ¯ΧΥ'Σ, ἰων. **τρηχύς,** *εῖα, ύ*· ὡς καὶ νῦν, τραχύς, σκληρός, ἀνώμαλος ‖ μτφρ., τραχὺς τοὺς τρόπους, ἀγροῖκος, ἄξεστος, ἄγριος, βάρβαρος.

Ἐτυμ.: τραχύς· πρβλ. Ἡσυχ. *«τάρχη· τάραξις»* καὶ *«ἄταρχον· ἀχείμαστον»*· ἀνήκει εἰς τὴν οἰκογέν. τοῦ *θράσσω* (βλ. λ.)=ταράσσω (πρβλ. *θρᾶττα*), ἐκ ριζ. dhrāgh- (: ιρλ. draige=τραχύτης).

τρᾱχῠτης, *-ητος*, ἡ, ἀττ. **τρᾱχῠτής,** *-ῆτος* (*τραχύς*)· ὡς καὶ νῦν, τραχύτης, ἀνωμαλία, τὸ πετρῶδες ‖ μτφρ., τραχύτης τρόπων, σκληρότης, βαρβαρότης.

τρᾰχω, δωρ. ἀντὶ *τρέχω*.

τρᾱχών, *-ῶνος*, ὁ (*τραχύς*)· τραχὺ καὶ πετρῶδες ἔδαφος, βραχώδης περιοχή ‖ ἐντεῦθεν καὶ οὐσ. **Τράχων** καὶ **Τραχωνῖτις** (περιοχαὶ τῆς Συρίας).

ΤΡΕΙ˜Σ, οἱ, αἱ, **τρία,** τά· γεν. *τριῶν*· δοτ. *τρισί*· αἰτ. *τρεῖς, τρία*· ὡς καὶ νῦν, τρεῖς, τρία, λατ. **tres, tria**

Ἐτυμ.: τρεῖς, λεσβ. *τρῆς*, γορτ. *τρεες* ⟨ἰαπ. **trej-es** =σανσκρ. **tráy-aḥ**, Ζενδ. **θrāyō**, ἀρμ. **erekh** (γεν. **eri-ç**), ἀλβ. **trē**, λατ. **tres**, ὀσκ. **tris**, παλ-ιρλ. **trī**, germ. *Þrīz (γοτθ. **Þreis**, παλ-norr. **Þrír**), λιθ. **trỹs** παλ-σλαυ. **trĭje** (τρεῖς)· *τρία*=λατ. **tria**, ὀμβρ. **triia**, γοτθ. **Þri-ja**, πρβλ. véd. **trī**, ἀλβ. **trī** (πρβλ. ἀρχικ. οὐδ. ἰαπ. ***tri**), λατ. **trī-gintā**, παλ-σλαυ. **tri**, λιθ. **try'lika** (13)· γεν. *τριῶν*=λατ. **trium**· τοπ. *τρισὶ* (παρ' Ἱππών. *τριοῖσι : τριῶν=λύκοισι : λύκων*) : σανσκρ. τοπ. **tri-ṣú**, παλ-σλαυ. τοπ. **trĭ-chŭ**· αἰτ. *τρῖς* (⟨ἰαπ. ***trins**=γοτθ. **Þrins**, σανσκρ. **trín**)· τὸ γορτ. *τριινς* ⟨**τρινς* μετὰ παρεμβολῆς ἑνὸς *-ι-* ἐκ τῶν τύπων *τριῶν, τρισί*· ἰαπ. ***tri**, πρβλ. ὡσ. ἑλλ. *τρί-πους*: σανσκρ. **tri-pád-**, λατ. **tri-pēs**, ἀγγλ-σαξ. **Þri-féte**, gaul. **tri-garanus**, λιθ. **trikójis** (ὁ ἔχων τρεῖς πόδας), παλ-σλαυ. **trĭ-za,bŭ** (τρίαινα, κάμαξ μὲ τρεῖς ὀδόντας), ἑλλ. *τρὶς*=σανσκρ. **tríḥ**, Ζενδ- **θriš**, λατ. **ter** (παρὰ Πλαύτῳ **teer** ⟨***ters**, ***tris**), πρβλ. παλ-norr. **Þrisvar**, παλ-γερμ. **drivor** (τρεῖς φοράς), ἑλλ. *τρισσός*, νεο-αττ. *τριττὸς* (⟨**τριχ-jo-ς : τριχθά*), ἑλλ. *τρίτος*⟩ λεσβ. *τέρτος* : Ζενδ. **θritya-** (σανσκρ. **tṛ́otíya-ḥ**), γοτθ. **Þrídja**, παλ-γερμ. **dritto**, λατ. **tertius** (***tritio-s**), gall. **trydydd** κλπ.· *τρίτατος* ἐσχηματίσθη ἐκ τοῦ *τρίτος* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ *τέτρατος, εἴνατος, δέκατος*· ὁμηρ., ἀττ., λεσβ. *τρισκαίδεκα* δυνατὸν νὰ περιέχῃ τὴν αἰτ. *τρῖς*, ἀλλ' ἐκ παραλλήλου καὶ τὴν (πρὸ συμφ. μορφὴν) *τρῐς*· τὸ *τριᾱ́κοντα*, ἰων. *τριήκοντα* πιθ. ἀντὶ *τριᾰ*— κατα μετρικὴν ἔκτασιν τοῦ *-ᾰ-* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ *τετρώ-κοντα, πεντήκοντα*· ἀντιθέτως ἐν τῇ μτγν. ποιήσει *τριᾱ́κοντα* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *τεσσαρᾱ́κοντα*· *τριᾱκόσιοι*, ἰων. *τριηκόσιοι*, δωρ. *τριᾱκάτιοι* (ἀντὶ **τρι-κάτιοι* ἢ ἀντὶ **τρίᾰ κατά*).

τρεισ-καί-δέκα, οἱ, αἱ, *τρια-καί-δεκα*, τά· δέκα τρεῖς, δεκατρία, λατ. **tredecim** ‖ ἄλλοτε ὡς μία λέξις καὶ ἄλλοτε κεχωρισμένως: *τριῶν καὶ δέκα, τρισὶ καὶ δέκα*.

τρείω, ποιητ. ἀντὶ *τρέω*·

τρέμω, ἐν χρήσει κατ' ἐνεστ. καὶ πρτ. μόνον (*τρέω*), λατ. **tremo**· ὡς καὶ νῦν, τρέμω, σείομαι, κάμνω σπασμωδικὴν κίνησιν.— **II** μετ' ἀπρφ., τρέμω νά..., τρέμω ἀπὸ φόβον, φοβοῦμαι νὰ πράξω τι· ‖ ὡσ. μετ' αἰτ., τρέμω τι, τὸ φοβοῦμαι.

Ἐτυμ.: τρέμω=λατ. **tremo**· ἰων-αττ. *τρόμος· τρομέω· τρομερός· ἀτρέμα(ς)· ἀτρεμής*· πρβλ. ἀλβ. **tremp** =**trem** (τρέμω, φοβοῦμαι), παλ-σαξ. **thrimman** (διεγείρω ζωηρῶς, συγκινῶ, σκιρτῶ), γοτθ. **Þramstei** (ἀκρίς), λιθ. **trimù** (τρέμω), λεττ. **tremju, tremt** (διώκω, τρέπω εἰς φυγήν), ρωσσ. **tramt'ity** (τρέμω)· ἐξ ἰαπ. ριζ. ***t(e)rem-**, παραλλ. τῷ ***t(e)res-** ἐν τῷ σανσκρ. **trásati**, ἑλλ. *τρέω* (βλ. λ.), καὶ τῷ ***t(e)rep-** ἐν τῷ λατ. **trepidus** καὶ ἐν τῷ ἑλλ. *τραπεῖν* (βλ.λ.)· καὶ αἱ τρεῖς δὲ αὗται ριζ. εἶναι ἐπεκτάσεις τῆς ***ter-** (τρέμω), τῆς ἐν τῷ σανσκρ. **taralá-ḥ** (τρέμων, ἀσπαίρων).

τρεπτέον, ρημ. ἐπίθ. τοῦ *τρέπω*· πρέπει τις νὰ τραπῇ (ἢ: νὰ στραφῇ) πρὸς...

ΤΡΕ'ΠΩ, ἰων. *τράπω*, δωρ. *τράπω*· μελλ. *τρέψω*· ἀόρ. α' *ἔτρεψα*· ἀόρ. β' *ἔτρᾰπον*· πρκ. *τέτροφα* ἢ *τέτρᾰφα*· μέσον, ἀόρ. β' *ἐτρᾰπόμην*· παθητ., ἀόρ. α' *ἐτρέφθην*, ἰων. *ἐτράφθην*· ἀόρ. β' *ἐτράπην*, ὁπόθεν ἐπ. α' πληθ. ὑποτ. *τραπείομεν* (ἀντὶ *τραπέωμεν, τραπῶμεν*)· πρκ. *τέτραμμαι*, γ' πληθ. *τετράφαται*· προστ. *τέτραφθι, τετράφθω*· ὑπερσ. *ἐτετράμμην*, ἐπ. γ' ἑν. *τέτραπτο*· γ' πληθ. *τετράφατο*· ὡς καὶ νῦν, τρέπω, στρέφω, ἢ διευθύνω πρός τι, λατ. **vertere** ‖ *τρέπω τι(νὰ) εἴς τι* = στρέφω τι (ἢ τινα) πρός τι πρᾶγμα, ὁδηγῶ εἰς..., ἄγω πρός..., διευθύνω πρός... — παθητ. καὶ μέσ., στρέφω τὰ βήματά μου πρός..., στρέφομαι πρός τινα διεύθυνσιν, καταφεύγω εἰς..., λατ. **converti** ‖ *ἐπὶ ἔργα τρέπομαι* = πηγαίνω εἰς τὴν ἐργασίαν μου (στρέφομαι πρὸς ἔργα) ‖ ὡσ. ἐπὶ τόπου, *ἀντ' ἠελίοιο τετραμμένος* = ἐστραμμένος πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἡλίου ‖ *τρέπομαι ὁδὸν*=στρέφω ἐμαυτὸν πρός τινα κατεύθυνσιν, τ. ἔ. λαμβάνω ἢ ἀκολουθῶ διεύθυνσίν τινα ‖ *ποῖ τράπωμαι* ;=πρὸς ποίαν κατεύθυνσιν νὰ στραφῶ; ποίαν διεύθυνσιν πρέπει ἄρά γε νὰ ἀκολουθήσω;.— **II** στρέφω, τ. ἔ. κάμνω τι(νὰ) νὰ ἀλλάξῃ κατεύθυνσιν (νὰ κάμῃ στροφήν) ‖ ὡσ. *πάλιν τρέπω* = στρέφω πρὸς τὰ ὀπίσω, κάμνω νὰ στραφῇ πρὸς τὰ ὀπίσω, νὰ κάμῃ μεταβολήν ‖ μεταστρέφω, ἐκτρέπω, ἀποτρέπω, ἢ ἀμτβ. ἀποτρέπομαι, ἐκτρέπομαι, λαμβάνω ἄλλην κατεύθυνσιν ‖ *τρέπω τὴν ὀργὴν εἴς τινα*=τρέπω (κατευθύνω) τὴν ὀργήν μου ἐναντίον ἄλλου τινός, τὴν κάμνω νὰ στραφῇ (νὰ ἐκσπάσῃ) ἐναντίον ἄλλου τινός.— μέσ. καὶ παθ., κάμνω στροφήν, μεταστρέφομαι. 2) μτφρ., κάμνω τι(νὰ) νὰ πάρῃ ἄλλον δρόμον, τό(ν) ἀλλάζω, τό(ν) μεταβάλλω ‖ παθ. καὶ μέσ., μεταβάλλομαι, μεταστρέφομαι, εἶμαι ἀλλοιώτικος, ἀλλάζω ‖ ἀπολ. *τρέπομαι*=μεταβάλλω γνώμην ‖ ὡσ. *οἶνος τρέπεται*=ὁ οἶνος μεταβάλλεται, γίνεται ὄξινος («ξινίζει»).— **III** τρέπω τινὰ εἰς φυγήν, τὸν κατατροπώνω. τὸν νικῶ ‖ μτγν., *τρέπω εἰς φυγήν*, λατ. **converto in fugam**, ὡς καὶ νῦν τρέπω εἰς φυγήν.— παθητ., τρέπομαι εἰς φυγήν, κατατροπώνομαι, ἡττῶμαι.— μέσον, τρέπω ἐμαυτὸν (τρέπομαι) εἰς φυγήν, φεύγω.— **IV** ἀποτρέπω, ἐμποδίζω, κωλύω.— **V** ἀνατρέπω, ἀναποδογυρίζω.— **VI** στρέφω πρός τινα ἄλλον σκοπόν, μετατρέπω, προσαρμόζω, ἐφαρμόζω, χρησιμοποιῶ.

Ἐτυμ.: τρέπω· τροπή· τρόπος· τρόπις, -ιδος (-εως, -ιος)· τροπός· τροπωτήρ· εὐτράπελος· τρωπάω: σανσκρ. **trápatē** (ἐντρέπομαι, εἶμαι ἐμβρόντητος), **trapá** (ἐντροπή, αἰδώς), παλ-λατ. **trepit** (=κλασσ. λατ. **vertit**), πιθ. λατ. **turpis** (***tṛ̥pis** ⟨***tṛ̥pjo-**), νεο-ιρλ. **uir-threana** (ἄτρακτος)· ἐξ ἰαπ. ριζ. ***trep-** (στρέφω, γυρίζω)· πρβλ. *τρόπᾱλις*.

τρέσσαι, ἐπ. ἀντὶ *τρέσαι*, ἀπρφ. ἀορ. α' τοῦ *τρέω*.

τρεφθῆναι, ἀπρφ. παθ. ἀορ. α' τοῦ *τρέπω*.

ΤΡΕ'ΦΩ, αἰολ. καὶ δωρ. *τρᾰφω*· μελλ. *θρέψω*· ἀόρ. α' *ἔθρεψα*· ἐπ. ἀόρ. β' *ἔτρᾰφον*· πρκ. *τέτροφα*· παθητ., ἀόρ. α' *ἐθρέφθην*· ἀόρ. β' *ἐτρᾰφην*· πρκ. *τέθραμμαι*, ἀπρφ. *τεθράφθαι*· κυρ. ὡς τὸ *πήγνυμι* (βλ. λ.), καθιστῶ τι στερεόν, τὸ συμπυκνῶ, τὸ «πήζω», τὸ παγώνω: *τρέφω γάλα* = «πήζω» γάλα, τὸ τυρώνω | *τρέφω τυρὸν*=κάμνω τυρόν, τυροκομῶ.— παθητ., μετὰ ἀμτβ. ἐνεργ. πρκ. *τέτροφα*, γίνομαι στερεός, συμπυκνοῦμαι, «πήζω», συμπήγνυμαι.— **II** συνήθως ὡς καὶ νῦν, τρέφω, δίδω τροφήν, παρέχω τροφήν, ἀνατρέφω, μεγαλώνω τινά, τὸν κάμνω νὰ αὐξηθῇ (νὰ μεγαλώσῃ) ‖ μέσον, ἀνατρέφω δι' ἐμαυτόν.— παθητ., ἀνατρέφομαι, αὐξάνομαι, μεγαλώνω ‖ ὅθεν, γεννῶμαι ‖ καὶ ἁπλῶς, ζῶ, εἶμαι, ὑπάρχω. 2) ἐπὶ δούλων, βοσκημάτων, κυνῶν κ.τ.ὁ., ἀνατρέφω, διατηρῶ | ἐπὶ φυτῶν, περιποιοῦμαι (σκαλίζω, ποτίζω κλπ.) | *τρέφω κόμην*=ὡς καὶ νῦν, τρέφω κόμην, τὴν περιποιοῦμαι, τὴν ἀφίνω νὰ γίνῃ μεγάλη, νὰ μακρύνῃ, λατ. **comam alere** ‖ ἐπὶ τῆς γῆς, θαλάσσης κλπ., τρέφω, παράγω, εἶμαι πλήρης ἔκ τινος, λατ. **nutrire**,

alere ‖ ἐντεῦθεν ποιητ., ἔχω, περιέχω, περιλαμβάνω. — ‖ παρ' Ὁμήρῳ, ὁ ἐνεργ. ἀόρ. β' ἔτραφον κεῖται ἐν ἀμτβ. ἢ παθ. ἐνν. = ἐτράφην (παθ.), ἐτραφέτην = ἐτραφήτην, ἀπρφ. τραφέμεν (ἀττ. τραφεῖν) = τραφῆναι (ὅπως καὶ τέτροφα = τέθραμμαι).

Ἐτυμ.: τρέφω· τροφός· τροφή· τροφεύς· θρέμμα· θρεπτήρ· θρέπτρα, τά, θρεπτήρια, τά· διο-τρεφής· τροφαλίς (=νωπός τυρός, πηγμένο γάλα)· ἐκ ρίζ. *dhreph- (πήγνυμι, «πήζω»), περὶ ἧς βλ. ἐν θρόμβος.

ΤΡΕ'ΧΩ, δωρ. **τρᾰχω·** μελλ. θρέξομαι· ἀόρ. α' ἔθρεξα· ἀλλὰ συνηθέστ. μέλλ. εἶναι ὁ μελλ. δρᾰμοῦμαι, ἰων. δραμέομαι, ποιητ. δράμομαι· ἀόρ. β' ἔδρᾰμον· πρκ. δεδρᾰμηκα, ποιητ. δέδρομα (ἐκ ριζ. *δρέμω)· ὡς καὶ νῦν, τρέχω, λατ. curro (ἐπὶ ἀνθρώπων ἢ ἐμψύχων καθόλου) ‖ ἐπὶ πραγμ., κινοῦμαι ταχέως. 2) μετ' αἰτ. τόπου, διατρέχω τόπον τινὰ (ἔκτασίν τινα). 3) μετὰ συστ. αἰτ.: τρέχω δρόμον = ἀγωνίζομαι ἀγῶνα δρόμου (μετέχω εἰς ἀγῶνα δρόμου) ‖ μτφρ., ἀγῶνας τρέχω περὶ ἐμαυτοῦ = διατρέχω κινδύνους (διακινδυνεύω) διὰ τὴν ζωήν μου (διὰ τὴν ἀσφάλειάν μου) ‖ ὅθεν καὶ ἄνευ τῆς αἰτ. δρόμον ἢ ἀγῶνα: τρέχω περὶ ἐμαυτοῦ, τρέχω περὶ τῆς ψυχῆς = τρέχω διὰ νὰ σώσω τὸν ἑαυτόν μου, νὰ γλυτώσω τὴν ζωήν μου, διατρέχει κίνδυνον ἡ ζωή μου, μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς μου ‖ ὡσ. παρ' ἓν πάλαισμα ἔδραμε νικᾶν = «παρὰ ἕνα πάλαισμα νὰ νικήσῃ», «ὀλίγον ἔλειψε νὰ νικήσῃ», «ἕνα γῦρο ἤθελε ἀκόμη διὰ νὰ κερδίσῃ τὴν νίκην».

Ἐτυμ.: τρέχω· τροχός· τρόχος· τρόχις· τροχαντήρ· τροχίλος· ὀλοοίτροχος: παλ-ιρλ. droch (τροχός)· λεττ. drâst, λιθ. pa-droszti (τρέχω ταχέως)· ἐξ ἰαπ. ριζ. *dhreĝh- (τρέχω)· ἀρμ. durgn (γεν. drgan) = τροχὸς κεραμέως (ἰαπ. *dhrōgh- ἢ *dhōrgh-)· πρβλ. τὰς παραλλαγὰς τῆς ριζ. *dhregh-, ἤτοι τὰς *trāgh-, *tregh- (ἕλκω, τρέχω), τὰς ἐν τῷ λατ. trahō (ἕλκω), gall. ver-tragus (λαγωνικὸ σκυλί)· ἰρλ. trog (παῖδες), παλ-gall. tro (στροφή), troi (=λατ. vertere, volvere), νεο-gall. troed (πούς) καὶ ἰρλ. traig (πούς), gall. traed (πόδες)· πρβλ. καὶ παλ-σλαυ. trŭkŭ (δρόμος), νεο-σλοβ. trčati (τρέχω), παλ-ιρλ. trēn (τολμηρός, εὔτολμος), tricc (ταχύς).

τρέψειαν, γ' πληθ. ἐπ. ἀορ. α' εὐκτ. τοῦ τρέπω.

ΤΡΕ'Ω, ποιητ. **τρείω,** ἀπρφ. τρεῖν· μελλ. τρέσω· ἀόρ. α' ἔτρεσα, ἐπ. τρέσσα· τρέμω, τρομάζω, πτοοῦμαι, κυρ. τρέμω ἀπὸ τὸν φόβον μου ‖ ἐντεῦθεν, τρέπομαι εἰς φυγὴν ἀπὸ τὸν φόβον μου, δειλιῶ, φεύγω ‖ ὁ τρέσας = ὁ δειλιάσας, ὁ τραπεὶς εἰς φυγὴν ἀπὸ δειλίαν, ρίψασπις, δειλός.— ‖ μτβτ., μετ' αἰτ., φοβοῦμαί τινα, τὸν ἀποφεύγω ἐκ φόβου, τὸν ἀποτροπιάζομαι.

Ἐτυμ.: τρέω ⟨ἰαπ. *tréso = σανσκρ. trásati (τρέμω), πρβλ. σανσκρ. trastá-ḥ (τρέμων) (: ἄ-τρεστος, πρβλ. Ζενδ. taršta- = δειλός), Ζενδ. ter^{a}saiti (ἰαπ. *tr̥sk̂éti), παλ-περσ. tarsatiy (φοβοῦμαι), πρβλ. Ἡσυχ. «ἔτερσεν· ἐφόβησεν»· τρήρων, λατ. terreo (*tersejo), terror, ὀμβρ. tursitu (=λατ. terreto, fugato), μεσ-ιρλ. tarrach (Κετ. tarsāko-) = δειλός, ἀγγλ-σαξ. þroes (κροσσός), λιθ. triszù (ἰαπ. *tr̥sk̂ō') = τρέμω· ἐξ ἰαπ. ριζ. *teres- (*tres-, *ters-) (=τρέμω) παραλλ. τῇ *t(e)rem- (βλ. τρέμω), *t(e)rep- (βλ. τραπέω).

τρῆμα, -ατος, τὸ (τιτράω)· τὸ διατρυπημένον, διαπερασμένον ‖ ὀπή, ἄνοιγμα, τρύπημα [δι' ἐτυμ. βλ. τιτράω καὶ τείρω].

τρημᾰτόεις, εσσα, εν (τρῆμα)· μετὰ πολλῶν ὀπῶν, πλήρης ὀπῶν, πορώδης.

τρήρων, -ωνος, ὁ, ἡ (τρέω)· πλήρης φόβου, ἔμφοβος, περίτρομος, δειλός, ψοφοδεής, περιδεής ‖ ἐπίθ. τῶν ἀγρίων περιστερῶν: τρήρωνες πέλειαι (ἢ πελειάδες) ‖ ἐντεῦθεν, μτγν., κατήντησεν οὐσ. ἡ τρήρων = πέλεια, ἤτοι περιστερά.

Ἐτυμ.: τρήρων ⟨*τρᾰσ-ρων (*τρασ-ρος): ἐπ. ἀόρ. τρέσσαι (βλ. ἐν τρέω)· διὰ τὴν μεταπτ. βαθμ. tr̥s- πρβλ. Ζενδ. ter^{a}saiti (φοβοῦμαι), μεσ-ιρλ. tarrach (δειλός, φοβισμένος).— διὰ τὸ ἰων. τρηρός, δωρ. τρᾱρὸς πρβλ. Ἡσυχ. «τρηρόν· ἐλαφρόν· δειλόν· ταχὺ» (ἡ ἐνν. «δειλὸς» συμβιβάζεται μόνον εἰς ὃν τρηρὸς ⟨*τρασ-ρο-ς: ἀόρ. τρέσσαι)· διὰ τὸ δωρ. «τρᾱρον· ταχύ», «τᾱρόν· ταχὺ» (μετ' ἀποβολῆς τοῦ -ρ- κατ' ἀνομ.)· βλ. ὀτραλέος.

τρήσω, μελλ. τοῦ τιτράω.

τρητός, ή, όν, ρημ. ἐπίθ. τοῦ τετραίνω· ὁ διάτρητος, ἔχων ὀπήν, διατρυπημένος, πλήρης ὀπῶν ‖ τρητὰ λέχεα = κλίναι γλαφυρῶς γεγλυμμέναι καὶ διατόρως τετορνευμέναι καὶ κεκοσμημέναι δι' ἐγκολλήτων διακοσμήσεων (κατ' ἄλλους, κλίναι πλήρεις ὀπῶν, δι' ὧν διήρχοντο τὰ σχοινία τὰ ἀνέχοντα κάτωθεν τὰ στρώματα).

τρηχᾰλέος, η, ον, ποιητ. ἀντὶ τρηχύς, τραχὺς (βλ.λ.).

τρηχύς, εῖα, ύ, ἰων. ἀντὶ τραχὺς (βλ.λ.)· ἐπιρρ. τρηχέως, ἀντὶ τραχέως· ὑπερθ. τρηχύτατα ἀντὶ τραχύτατα.

τρῐ- (ἐκ τοῦ ἐπιρρ. τρὶς ἢ ἐκ τοῦ οὐδ. τρία), ἐν συνθέτοις ὡς α' συνθ.· τρίς, τρεῖς φοράς, λατ. ter-.

τρίᾰ, οὐδ. ἐκ τοῦ τρεῖς.

τρῐάζω, μελλ. -άσω (τρία)· νικῶ, καταβάλλω, καταρρίπτω, κατακτῶ· κυρ. ἐπὶ παλαιστοῦ, ὅστις δὲν ἐλογίζετο νικητής, ἂν δὲν κατέβαλλε τρὶς τὸν ἀντίπαλόν του, ἢ ἐὰν δὲν ἐνίκα αὐτὸν διὰ τριῶν παλαιστικῶν τεχνασμάτων.

Ἐτυμ.: τριάζω (καὶ τριάσσω καὶ τριάττω)· τριακτήρ· τριαγμὸς (=νίκη κατόπιν τριῶν ἐπιθέσεων)· ἀτρίακτος (ἀήττητος)· ἀποτριάζω· ἐκ τοῦ τρὶς (ὡς καὶ ἐκ τοῦ τριάζω = τριπλασιάζω, πολλαπλασιάζω ἐπὶ τρία)· βλ. τρεῖς, τρία.

τρῐαινα, ἡ (τρία)· λατ. tridens, ἡ «τρίαινα», τὸ ἔμβλημα τοῦ Ποσειδῶνος ‖ γενικῶς, δόρυ ἔχον τρεῖς αἰχμάς, ἢ ἁλιευτικὸν καμάκιον ἔχον τρεῖς ὀδόντας.

Ἐτυμ.: τρίαινα ⟨*τριανjα (βλ. τρεῖς, τρία).— κατά τινας, οὐχὶ ὀρθῶς, ἡ λ. παράγεται ἐκ τοῦ τρι- + αἴνω ⟨*sai-nō· κατά τινα γνώμην *τριανjα ⟨*τρι-jn̥ja, πρβλ. λατ. triens ⟨*tri-jn̥t- (τρίτος).

τρῐαινόω, μελλ. -ώσω· κινῶ (σείω) διὰ τῆς τριαίνης ‖ ἐντεῦθεν, ἀνατρέπω, ἀναποδογυρίζω ‖ τριαινόω τὴν γῆν δικέλλῃ = ἀνασκάπτω (σκαλίζω) τὴν γῆν διὰ τῆς δικέλλης, θραύω τοὺς βώλους τοῦ χώματος.

τρῐᾱκάς, ἐπ. καὶ ἰων. **τριηκάς,** -άδος, ἡ (τρεῖς, τρία)· ὁ ἀριθμὸς τριάκοντα.— ‖ ἡ τριακοστὴ ἡμέρα τοῦ μηνός ‖ ἐν Ἀθήναις, αἱ τριακάδες ἦσαν ἀφιερωμέναι εἰς ἀνάμνησιν τῶν νεκρῶν, ὡς παρὰ Ρωμαίοις τὰ novemdialia, προσεφέροντο δὲ κατ' αὐτὰς θυσίαι εἰς τὴν Ἑκάτην.— ‖ ὡσ. κάθε ὑποδιαίρεσις ἀποτελουμένη ἐκ τριάκοντα (ὅπως π. χ. ἐν Ἀθήναις πολιτικὴ διαίρεσις ἑκάστης φυλῆς περιλαμβάνουσα τριάκοντα οἰκογενείας).

τρῐᾱκονθ-άμμᾰτος, ον (τριάκοντα + ἅμμα)· ὁ ἔχων τριάκοντα ἅμματα (δηλ. κόμβους).

τρῐᾱκονθ-ήμερος, ον, ἰων. **τριηκοντήμερος,** δωρ. **τριακοντάμερος** (τριάκοντα + ἡμέρα)· ὁ ἔχων τριάκοντα ἡμέρας, ὁ ἐκ τριάκοντα ἡμερῶν ‖ τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. τὸ τριακονθήμερον = χρονικὸν διάστημα ἐκ τριάκοντα ἡμερῶν.

τρῐᾱ́κοντα, ἐπ. καὶ ἰων. **τριήκοντα,** οἱ, αἱ, τά· ἄκλιτον (τρεῖς, τρία)· ὡς καὶ νῦν, τριάκοντα, τριάντα, λατ. triginta.— ‖ ὡς οὐσ., οἱ τριάκοντα: 1) ἐν Σπάρτῃ, οἱ διοριζόμενοι μέλη τοῦ τριακονταμελοῦς Συμβουλίου, σύμβουλοι καὶ συμπράκτορες τοῦ Βασιλέως. 2) ἐν Ἀθήναις, οἱ τριάκοντα τύραννοι, τοὺς ὁποίους οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐγκατέστησαν εἰς Ἀθήνας εὐθὺς μετὰ τὴν ἅλωσιν τῶν Ἀθηνῶν ὑπὸ τοῦ Λυσσάνδρου (τῷ 404 π. Χ.).

τρῐᾱκοντᾰ-ετής, ἰων. **τριηκ—,** ές (τριάκοντα + ἔτος)· ὁ ἔχων ἡλικίαν τριάκοντα ἐτῶν, ὡς καὶ νῦν τριακονταετής.— ‖ ὁ ἔχων διάρκειαν 30 ἐτῶν, ὁ διαρκῶν ἐπὶ τριάκοντα ἔτη ‖ ὡσ. θηλ. -έτις, -ιδος.— παρ' ἀττ. συνῃρ. **τριακοντούτης,** -ου, ἀλλὰ καὶ τριακοντούτης, ες, θηλ. τριακοντοῦτις, -ιδος, ἐξ οὗ τριακοντούτιδες σπανδαὶ = ἀνακωχή (εἰρήνη, συνθήκη) διαρκείας τριάκοντα ἐτῶν.

τρῐᾱκοντᾰ-ζῠγος, ον (τριάκοντα + ζῠγόν)· ὁ ἔχων τριάκοντα καθίσματα (θρανία) κωπηλατῶν.

τρῐᾱκοντ-αρχία, ἡ (τριάκοντα + ἄρχω)· ἡ ἀρχὴ τῶν τριάκοντα τυράννων ἐν Ἀθήναις (πρβλ. τριάκοντα II 2).

τρῐᾱκοντ-όργυιος, ον (τριάκοντα + ὀργυιά)· ὁ

τριάκοντα ὀργυιῶν μήκους, πλάτους κλπ. (ἀλλὰ βλ. *τριακοντώρυγος*).

τριᾱκόντορος, *ον* (παρ' Ἡρόδ. **τριηκόντερος**)· ὁ ἔχων τριάκοντα κώπας ‖ ὡς οὐσ. **τριακόντορος** (ἐνν. *ναῦς*)=πλοῖον ἔχων τριάκοντα κώπας.

τριᾱκοντ-ούτης, *ες,* συνηρ. ἀντὶ **τριακονταετὴς** (βλ. λ.).

τριᾱκοντ-ώρῡγος, *ον,* ὀρθότερος τύπος τοῦ **τριακοντόργυιος** (βλ. λ.), ὁ τριάκοντα ὀργυιῶν.

τριᾱκόσιοι, ἰων. **τριηκόσιοι,** *αι, α* (*τρεῖς, τρία*)· ὡς καὶ νῦν, τριακόσιοι, λατ. **tricenti**.

τριᾱκοσιο-μέδιμνος, *ον* (**τριακόσιοι**+*μέδιμνος*)· ὁ ἔχων περιουσίαν (ἢ εἰσόδημα ἐκ τῆς περιουσίας του ἐτήσιον) τριακοσίων μεδίμνων ‖ *οἱ τριακοσιομέδιμνοι*=πολῖται ἔχοντες ἐτήσιον εἰσόδημα ἐκ τριακοσίων μεδίμνων, ὅσον ἀπητεῖτο ἐκ τοῦ νόμου ἵνα περιληφθῇ τις εἰς τὴν τάξιν τῶν *ἱππέων*.

τριᾱκοστός, ἰων. **τριηκοστός,** *ή, όν* (**τριάκοντα**)· ὡς καὶ νῦν, τριακοστὸς εἷς τὴν σειράν, ὁ τελευταῖος ἐκ σειρᾶς τριάκοντα ‖ ὡς οὐσ. *ἡ* **τριακοστὴ** (ἐνν. *μοῖρα*) = φόρος ἀνερχόμενος εἰς τὸ ἓν τριακοστὸν (ὡς *ἡ δεκάτη* ἦτο ὁ φόρος ὁ συμποσούμενος εἰς τὸ ἓν δέκατον).

τριακτήρ, *-ῆρος,* ὁ (**τριάζω**)· ὁ νικητής· βλ. **τριάζω**.

τρῐ-άρμενος, *ον* (*τρία* + *ἅρμενα*)· ὁ ἔχων τρία ἅρμενα (τρία ἱστία).

τρῐάς, *-άδος,* ἡ (**τρεῖς**)· ὡς καὶ νῦν, τριάς, ὁ ἀριθμὸς 3.

τριάσσω, μελλ. *-άξω*·=**τριάζω** (βλ. λ.).

τρῐβᾰκός, *ή, όν* (*τρίβω*)· ὁ τριβεὶς (ἀποτριβείς, κατατριβείς), ὁ τετριμμένος, λατ. **tritus** ‖ *ἡ τριβακὴ* (ἐνν. *χλαμύς*) ἢ *τὸ τριβακὸν* (ἐνν. *ἱμάτιον*)=τετριμμένον ἱμάτιον, μὴ δυνάμενον νὰ φορεθῇ πλέον λόγῳ τῆς παλαιότητός του (πρβλ. καὶ *τρίβων*).

Τρῐβαλλοί, οἱ, ἔθνος Θρᾳκικὸν ἢ Ἰλλυρικὸν ‖ ἐντεῦθεν καί, κωμικὸν ὄνομα βαρβαρικῶν θεῶν.

τρῐ-βελής, *ὲς* (*τρι-*+*βέλος*)· ὁ ἔχων τρεῖς αἰχμὰς ἢ ἀκωκάς (τριαινοειδής).

τρῐβή, ἡ (*τρίβω*)· ὡς καὶ νῦν, τριβή, τὸ τρίβειν, ἡ τρίψις, ἀπότριψις.— **II** μτφρ., φθορά, βλάβη, καταστροφή, κατατριβή. ‖ ὡς. ἐπὶ χρόνου, σπατάλη χρόνου, κατατριβή, χρονοτριβή, βραδύτης, ἀναβολή (βλ. καὶ κατωτ. ἀριθ. 4) ‖ *βίος οὐκ ἄχαρις ἐς τὴν τριβὴν* =«εὐχάριστη ζωή», διὰ τὴν ὁποίαν εὐχαρίστως σπαταλᾷ τις τὸν χρόνον τῆς ζωῆς του. 2) τὸ ἀσχολεῖσθαι περί τι, ἡ περί τι ἐνασχόλησις, ἄσκησις, ὡς καὶ νῦν τριβή (=ἄσκησις) ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν θεωρίαν ‖ ὡς. ἁπλῆ ἄσκησις, μηχανικὴ ἄσκησις, ἐρασιτεχνικὴ ἐνασχόλησις περί τι. 3) τὸ περὶ οὗ τις ἀσχολεῖται, τὸ ἀντικείμενον τῆς φροντίδος (τῆς μερίμνης μας, τῶν ἀσχολιῶν μας). 4) καθυστέρησις, ἀναβολή, ὑπεκφυγή : *ἐς τριβὰς ἐλᾶν*=ζητεῖν ἀναβολάς | καὶ *ἄνευ* ρήμ. : *μὴ τριβὰς ἔτι*=ὄχι ἀναβολὰς πλέον.

τρῐβῆναι, ἀπρφ. παθ. ἀορ. β' τοῦ *τρίβω*.

τρῐβολ-εκ-τράπελος, *ον* (*τρίβολος* + *ἐκτράπελος*)· τὸ οὐδ. πληθ. ὡς οὐσ., *τριβολεκτράπελα στωμύλλω*=ἐκβάλλω ἀπὸ τὸ στόμα μου ἀγοραῖα σκώμματα καὶ ξαναύσους ἀστειότητας (πρβλ. *ἐκτράπελος*=ὁ ἐκτρεπόμενος τῆς συνήθους ὁδοῦ, ἀσυνήθης, παράδοξος).

τρῐ-βολος, *ον* (*τρῐ-* + *βαλεῖν*)· ὡς τὸ **τριβελὴς** (βλ. λ.), ὁ ἔχων τρεῖς αἰχμὰς ἢ ἀκωκάς.— **II** ὅθεν, ὡς οὐσ. *ὁ τρίβολος*: 1) τριβελὲς σιδήριον, ὅπερ ριπτόμενον κατὰ μεγάλας ποσότητας καθ' ὁδὸν παρέλυε τὰς κινήσεις τοῦ ἐχθρικοῦ ἱππικοῦ. 2) ἀκανθώδες φυτόν, ὅπερ προσεκολλᾶτο εἰς τὰ ἔρια τῶν προβάτων. 3) ἐν τῷ πληθ., δηκτικὰ ἀστεῖα, σκώμματα. 4) ἐν τῷ πληθ., ὡσ., ἀλωνιστικὴ μηχανή.

τρῖβος, ἡ, καὶ ὁ (*τρῐβῆναι*)· τετριμμένη ἢ πεπατημένη ὁδὸς ἢ ἀτραπός, ὡς καὶ νῦν τρίβος, μονοπάτι ‖ ἐντεῦθεν καί, μεγάλη ὁδός, δημοσία ὁδός. 2) μτφρ., ὁδὸς τοῦ βίου, σταδιοδρομία.— **II** τριβή, προστριβή, ὡς τὸ *τριβή, τρῖψις* (βλ. λ. λ.).— **III** μτφρ., ἄσκησις, ἐφαρμογή, χρῆσις. 2) ἀναβολή, χρονοτριβή.

ΤΡΙ'ΒΩ, μελλ. *τρίψω*· ἀόρ. α' *ἔτριψα*, ἀπρφ. *τρῖψαι*· πρκ' *τέτρῐφα*· παθητ., μελλ. α' *τριφθήσομαι*, μελλ. β' *τρῐβήσομαι*, τετελ. μελλ. *τετρίψομαι*, ὡσ. δὲ καὶ μέσ. μελλ. *τρίψομαι*, ἐν παθητ. ἐνν.· ἀόρ. α' *ἐτρίφθην*· ἀόρ. β' *ἐτρῐβην*· πρκ. *τέτριμμαι*· ὡς καὶ νῦν, τρίβω, κυρ. τρίβω σῖτον, ἀλωνίζω σῖτον (διότι τὸ ἀλώνισμα ἐγίνετο διὰ τῆς τριβῆς, τῆς γινομένης διὰ τοῦ πατήματος τῶν βοῶν, ἢ διὰ ἐπικυλιομένων κυλίνδρων) ‖ ὡς. ἁλέθω, κοπανίζω, κονιοποιῶ ‖ τρίβω (προστρίβω) τι ἐπί τινος, περιστρέφω τι μέσα εἴς τι: *μοχλὸν ἁείρας τρῖψαι ἐν ὀφθαλμῷ*=νὰ πάρῃ μοχλὸν καὶ νὰ τὸν περιστρέψῃ εἰς τὸν ὀφθαλμόν (τοῦ Κύκλωπος, ἐν Ὀδυσ. Ι 333, ὥστε καθὼς ὁ μοχλὸς ἦτο πεπυρακτωμένος νὰ κονιορτοποιηθῇ διὰ τῆς τριβῆς | *χρυσὸν βασάνῳ τρίβω*=προστρίβω χρυσοῦν ἀντικείμενον (νόμισμα ἢ ἄλλο τι) ἐπὶ τῆς «Λυδίας λίθου» διὰ νὰ ἐλέγξω τὸν βαθμὸν τῆς καθαρότητός του.— μέσον, τρίβω τι ἐπί τινος καὶ τὸ μιαίνω, τὸ μολύνω.— **II** διὰ τῆς τριβῆς φθείρω τι, τὸ καταστρέφω, τὸ ἀποτρίβω, τὸ «λυώνω» ‖ ἐπὶ ὁδοῦ, πατῶν φθείρω τὴν ὁδὸν ἢ τὴν καθιστῶ ὁμαλήν (δηλ. διὰ τῆς μεγάλης καὶ μακροχρονίου χρήσεως). 2) ἐπὶ χρόνου, κατατρίβω τὸν χρόνον, «περνῶ τὸν καιρόν μου», διάγω λατ. **terere vitam** ‖ ἀπολ., χάνω καιρόν, βραδύνω, ἀναβάλλω. 3) μτφρ., ἐπὶ προσώπων, καταπονῶ μέχρις ἀφανισμοῦ, φθείρω, καταστρέφω ‖ καταπιέζω, καταδυναστεύω ‖ ἐπὶ χώρας, ἐρημώνω, λεηλατῶ ‖ ἐπὶ χρημάτων, κατασπαταλῶ, κατασωτεύω. 4) μεταχειρίζομαι συνεχῶς.— παθητ., ἀσχολοῦμαι ἀποκλειστικῶς περί τι.

Ἔτυμ.: **τρίβω**· **τριβή**· **τρίβος**· **-τρίβης** (π.χ. **παιδο-τρίβης**)) λατ. **trība**· **trīmma**· πρβλ. λατ. πρκ. **trī-vī** τοῦ **terō**, μτχ., **trī-tus, dētrīmentum**· **trīticum** (σῖτος)· **trībulum** (μηχανὴ κοπανίσματος σίτου)· **inter-trīgō** (ἐλαφρὰ ἔκδορά, ἀμυχή)· **trīō** (βοῦς πρὸς ἀροτρίωσιν)· ἦτοι ἐξ ἰαπ. βάσεως **terī-** (βλ. ἐν *τείρω*), εἰς ἣν ἀνάγεται ἐπίσης τὸ σανσκρ. **tarī-** ἐν τῷ **tartarīti** (ἀπιτατ.), **tarītum, tarīṣáṇi, tartar, tárīyas** (ὁ εὐκόλως εἰσερχόμενος)· τὸ *-β-* δύναται νὰ ἀνάγεται εἰς ἰαπ. **g^v-*, **-g-v-* ἢ *-b-*· πρβλ. παλ-σλαυ. **trebiti** (καθαρίζω), ρωσσ. **tebýty** (ἀποξεπίζω).— ὑπό τινων θεωροῦνται συγγ. καὶ τὰ γοτθ. **þriskan**, παλ-γερμ. **dreskan**, ἀγγλ-σαξ. **þerscan**, παλ-σουηδ. **þrisca** (ἐκκοκκίζω).

τρῐβωμες, δωρ. ἀντὶ *τρίβωμεν*, α' πληθ. ὑποτ. τοῦ *τρίβω*.

τρῐβων, *-ωνος,* ὁ (*τρῐβῆναι*)· τετριμμένον (πεπαλαιωμένον) ἱμάτιον ἢ ἐπανωφόριον.— **II** ὡς ἐπίθ. ὁ, ἡ, *τρίβων*=ὁ ἠσκημένος εἴς τι, ὁ ἔμπειρος περί τι (μετὰ γεν.) ‖ ὡσ. καὶ μετ. αἰτ. 2) ἀπολ., ὡς οὐσ., ἄνθρωπος πανοῦργος, πολυμήχανος, ἀπατεών.

τρῐβωνικῶς, ἐπίρρ. (*τρίβων*)· κατὰ τὸν τρόπον τοῦ τρίβωνος (ὅπως τὸ τετριμμένον ἐπανωφόριον).

τρῐβώνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ *τρίβων* (βλ. λ.)· μικρὸν ἐπανωφόριον.

τρῐ-γέρων, *-οντος,* ὁ, ἡ (*τρι-* +*γέρων*)· ὁ τρὶς γέρων, τρεῖς φορὰς γέρων, παμπάλαιος, ὑπέργηρος.

ΤΡΙ'ΓΛΗ, ἡ (δωρ. **τρῐγλᾶ**, μτγν. καὶ **τρῖγλα**)· εἶδος ἰχθύος, «μπαρμπούνι», «τριγλί», λατ. **trīglia**· [σκοτειν. ἐτυμολ.· πιθ. συγγ. τῷ *τρῐγόλης*, δωρ. *-ᾱς* (εἶδος ἰχθύος) καὶ τῷ *τρίζω* (ἐκ τοῦ ἤχου, ὃν οἱ ἰχθύες οὗτοι ἐκπέμπουν ἅμα τῇ ἐξαγωγῇ των ἐκ τῆς θαλάσσης)].

τρῐ-γληνος, *ον* (*τρι-*+*γλήνη, γλῆνος*)· ἐπίθ. τῶν ἀνωτίων : *ἔρματα τρίγληνα*=ἐνώτια ἔχοντα τρεῖς στιλπνοὺς καὶ ἀκτινοβολοῦντας λίθους ἢ ἀστερίσκους (ὡς αἱ κόραι τῶν ὀφθαλμῶν, πρβλ. *γλήνη*) ‖ τριόφθαλμα (ἐνώτια) ὡς ἐκ τῶν τριῶν διατόρων ὀπῶν (δίκην ὀφθαλμῶν), συνών. τῷ **τριοτεῖς** (βλ. λ.) ‖ ἐντεῦθεν, ἀξιοδέατα.— **II** ἐπὶ τῆς Ἑκάτης, τριόφθαλμος, ἡ ἔχουσα τρεῖς ὀφθαλμούς.

τρῐγλο-φόρος, *ον* (*τρίγλη*+*φέρω*)· ὁ φέρων τρίγλας : *τριγλοφόρος χιτών*=δίκτυον πρὸς ἄγρευσιν τριγλῶν (τ. ἔ. *χιτὼν* συλλαμβάνων καὶ ἄρα *φέρων* τρίγλας, δηλ. μπαρμπούνια).

τρῐ-γλῦφος, *ον* (*τρῐ-*+*γλύφω*)· ὁ ἔχων τρεῖς γλυφάς, εἰς τρία ἐσχισμένος, τριοχιδής : *αἰχμὴ τρίγλυφος*=ἡ τρίαινα ‖ ὡς οὐσ. *ἡ τρίγλυφος* (ἐν τῇ ἀρχιτε-

κτονικῇ τοῦ δωρ. ρυθμοῦ)=μάρμαρον ἔχον τρεῖς γλυφὰς παραλλήλους, τιθέμενον δὲ ὑπεράνω τοῦ ἐπιστυλίου· αἱ *τρίγλυφοι* αὗται, αἱ κατὰ ἴσας ἀποστάσεις ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου κείμεναι, ἐσυμβόλιζον τὰ ἄκρα τῶν δοκῶν τῶν ἀρχαιοτάτων ξυλίνων ναῶν, τὰ δὲ μεταξύ των κενὰ διαστήματα ἀρχικῶς μὲν ἔμενον κενὰ καὶ ἐκαλοῦντο *ὀπαί*, βραδύτερον ὅμως συνεπληροῦντο διὰ τεμαχίων μαρμάρου, μὴ τριγλύφων, τὰ ὁποῖα ὠνομάζοντο *μετόπαι*.

τρί-γλώχῖς, *-ῖνος*, ὁ, ἡ (*τρῖ-* + *γλωχίς*)· ὁ ἔχων τρεῖς *γλωχῖνας* (τρεῖς ἀκίδας ἢ ἀκωκάς), τρίγλωσσος.

τριγμός ἢ **τρισμός,** ὁ· ἐπὶ τῆς πέρδικος, ὀξεῖα κραυγή, «τσύριομα», λατ. **stridor.** 2) ὡς καὶ νῦν, τριγμός, τρίξιμον.

τρί-γονία, ἡ (*τρίγονος*)· ἡ τρίτη γενεά.

τρί-γονος, *ον* (*τρῖ-* + *γενέσθαι*)· ὁ τρεῖς φορὰς γεννηθείς (ἐπὶ τοῦ Διονύσου π.χ.) ‖ ἐν τῷ πληθ.,=*τρεῖς, τρία: τρίγονοι κόραι* = τρεῖς θυγατέρες, *τρίγονα τέκνα* (=«τρία παιδιά»).

τρῖ-γωνον, τὸ (κυρ. οὐδ. τοῦ ἑπομ. *τρίγωνος*)· ὡς καὶ νῦν, τρίγωνον, σχῆμα ἢ ἀντικείμενον ἔχον τρεῖς γωνίας.— ‖ μουσικὸν ὄργανον τριγωνικοῦ σχήματος.

τρῖ-γωνος, *ον* (*τρῖ-* + *γωνία*)· ὡς καὶ νῦν, τρίγωνος, ὁ ἔχων τρεῖς γωνίας, τρικόρυφος.

τρῖ-δουλος, *ον* (*τρῖ-* + *δοῦλος*)· ὁ τρὶς δοῦλος, ὁ ἐπὶ τρεῖς γενεὰς δοῦλος (τ. ἔ. ὁ γεννηθεὶς ἐκ μητρὸς δούλης, τῆς ὁποίας καὶ ἡ μήτηρ καὶ ἡ προμήτωρ ἦσαν ἐπίσης δοῦλαι).

τρῖ-δραχμος, *ον* (*τρι-* + *δραχμή*)·ὁ ἔχων ἀξίαν ἢ βάρος τριῶν δραχμῶν.— ‖ *τὸ τρίδραχμον*=νόμισμα τριῶν δραχμῶν, τρεῖς δραχμαί.

τρῖ-δύστηνος, *ον*· *ὁ τρὶς δύστηνος*, ὁ τὰ μάλιστα δυστυχής, δυστυχέστατος.

τρῖ-έλικτος, *ον* (*τρῖ-* + *ἑλίσσω*)· ὁ τρεῖς ἑλιγμοὺς σχηματίζων, ἐπὶ ὄφεως ‖ ἐπὶ σχοινίου, τρίδιπλον, τὸ ἀποτελούμενον ἐκ τριῶν νημάτων (σπάγγων ἢ λεπτοτέρων σχοινίων).

τρῖ-έμβολος, *ον* (*τρῖ-* + *ἔμβολον*)· ὁ ἔχων τρία ἔμβολα, ἢ ὁ ὅμοιος πρὸς τριπλοῦν ἔμβολον πλοίου, δηλ. τόσον μακρὸς ὅσον τρία ἔμβολα μαζί.

τρῖ-έσπερος, *ον* (*τρῖ-* + *ἑσπέρα*)· ὁ τριῶν ἑσπερῶν, ὁ ἐπὶ τρεῖς κατὰ συνέχειαν νύκτας.

τρῖ-ετηρίς, *-ίδος*, ἡ (*τρι-* + *ἔτος*)· ἡ κατὰ τριετίαν τελουμένη ἑορτὴ ‖ κυρ. εἶναι ἐπίθ. ἐννοουμ., τοῦ οὐσ. *ἑορτή* (*τελετή, θυσία* κ.τ.ὅ.) ‖ *τριετηρίς* (ἐνν. *περίοδος*) =κύκλος ἢ περίοδος τριῶν ἐτῶν.

τρῖ-έτης, *ες*, ἢ **τριετής,** *ἐς* (*τρῖ-* + *ἔτος*)· ὡς καὶ νῦν, τριετής, ὁ τριῶν ἐτῶν, ὁ ἡλικίας τριῶν ἐτῶν ‖ τὸ οὐδ. *τρίετες* ὡς ἐπίρρ.=ἐπὶ τρία ἔτη, διὰ τρία ἔτη.

τρῖ-ετία, ἡ (*τριέτης*)· ὡς καὶ νῦν, τριετία, διάστημα τριῶν ἐτῶν, λατ. **triennium.**

τρῖ-ζυγής, *ές*, καὶ **τρί-ζυγος,** *ον*, καὶ **τρί-ζυξ,** *-ύγος*, ὁ, ἡ (*τρῖ-* + *ζυγῆναι*, τοῦ *ζεύγνυμι*)· ὁ μετ' ἄλλων δύο συνεζευγμένος, τρεῖς ὁμοῦ, τριπλοῦς ‖ ὡσ. ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ *τρεῖς: τρίζυγες κασίγνητοι* = τρεῖς ἀδελφοί.

ΤΡΙΖΩ· μελλ. *τρίξω*· πρκ. *τέτριγα* μετὰ σημασ. ἐνεστ., μτχ. *τετριγώς*, ἐπ. πληθ. *τετριγῶτες* ἀντὶ *τετριγότες*· ὑπερσ. *ἐτετρίγειν*, ἐπ. *τετρίγειν* μετὰ σημ. πρτ.· ἐπὶ ζώων καὶ πτηνῶν, ὡς καὶ νῦν, τρίζω, ἐκπέμπω τριγμόν, «τσυρίζω», ἐκπέμπω ὀξεῖαν φωνήν ‖ ἐπὶ τῶν ψυχῶν τῶν ἀποθνησκόντων (φαντασμάτων), βατταρίζω, τραυλίζω ‖ ὡσ. ἐπὶ τῶν ἀρθρώσεων: *νῶτα τετρίγει*=ἔτριζον τὰ νῶτα («οἱ πλάτες», ἐπὶ παλαιστῶν) ‖ ἐπὶ πραγμάτων, τρίζω, προστρίβω, σίζω, κραδαίνομαι, τραντάζω, λατ. **stridere.**

Ἔτυμ.: τρίζω· τριγμός, τρισμός (μτγν.)· *στρίγξ*, ἡ, γεν. *στριγγός* («νυκτοπούλι»)· προφανῶς ὀνοματοποιία (ἐκ τοῦ ἦχου), ἐξ ἰαπ. ριζ. *(s)trei-g, παραλλ. πρὸς τὴν *strei-d ἐν τῷ λατ. **strīdeō** (παράγω ὀξὺν ἦχον).

τριηκάς, *-άδος*, ἡ, ἐπ. καὶ ἰων. ἀντὶ *τριακάς* (βλ.λ.).

τριήκοντα, τριηκόσιοι, ἐπ. καὶ ἰων. ἀντὶ *τριακ—*.

τρῖ-ημί-πόδιον, τὸ (*τρῖ-* + *ἥμι-* + *πούς*)· τρεῖς ἡμίσεις πόδες, εἷς ποὺς καὶ ἥμισυς ‖ ὡς ἐπίθ., *τριημιπόδιος, ον*, ὁ ἔχων μῆκος ἑνὸς ποδὸς καὶ ἡμίσεος.

τριήρ-αρχέω, μελλ. *-ήσω*· πρκ. *τετριηράρχηκα*· εἶμαι τριήραρχος, εἶμαι κυβερνήτης τριήρους, κυβερνῶ τριήρη ‖ μετὰ γεν., *τριηραρχῶ νεὼς*=εἶμαι κυβερνήτης πλοίου— ‖ ἐν Ἀθήναις, εἶμαι τριήραρχος, ἐξοπλίζω τριήρη διὰ νὰ τὴν θέσω εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς πατρίδος.

τριήρ-αρχία, ἡ (*τριηραρχέω*)· τὸ τριηραρχεῖν, ἡ ἀρχηγία τριήρους.— ‖ ἐν Ἀθήναις, ὁ ἐξοπλισμὸς τριήρους πολεμικῆς ‖ τὸ ἄξίωμα ἢ ἡ *λειτουργία* (βλ. λ.) τοῦ τριηράρχου.

τριήρ-αρχικός, *ή, όν* (*τριηραρχία*)· ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὴν τριηραρχίαν.

τριήρ-αρχος, ὁ (*τριήρης* + *ἄρχω*)· ὁ κυβερνήτης τριήρους.— ‖ ἐν Ἀθήναις, *τριήραρχος* ἐκαλεῖτο ὁ πολίτης ὅστις ὤφειλε νὰ ἐξοπλίσῃ τριήρη πολεμικήν, ἤτο δὲ συνάμα καὶ ὑπεύθυνος διὰ τὴν κυβέρνησίν της.

τριήρ-αύλης, *-ου*, ὁ (*τριήρης* + *αὐλέω*)· ὁ αὐλητὴς τριήρους, ὅστις διὰ τοῦ αὐλοῦ ἔδιδε τὸν ρυθμὸν τῆς κωπηλασίας, ὥστε πάντες οἱ κωπηλάται νὰ κωπηλατῶσι συγχρόνως.

τρῖ-ήρης, ἡ, γεν. *-εος*, συνῃρ. *-ους*, ἰων. *-εως*, αἰτ. *-εα*, καὶ συνῃρ. *-η*· πληθ., ὀνομ. *-εες*, συνῃρ. *-εις*· γεν. *τριήρων*, ἰων. *τριηρέων* (*τρὶς* + *ἁρᾰρεῖν* ἢ *ἐρέσσω*)· κυρ. εἶναι ἐπίθ. (ἐνν. *ναῦς*)· πλοῖον ἔχον εἰς ἑκατέραν τῶν πλευρῶν τρεῖς ἐπαλλήλους καθ' ὕψος σειρὰς κωπῶν, λατ. **triremis**· κατὰ τὴν παράδοσιν, οἱ Κορίνθιοι *ἐναυπήγησαν* τριήρη πρῶτοι· οἱ κωπηλάται τῆς κάτω σειρᾶς ἐκαλοῦντο *θαλάμιοι* ἢ *θαλαμῖται*, οἱ τῆς μεσαίας σειρᾶς *ζυγῖται*, καὶ οἱ τῆς ἄνω σειρᾶς *θρανῖται*· εἶναι αὐτονόητον ὅτι ἕκαστος ἔρέτης μίαν μόνον κώπην ἐχειρίζετο. *Τριήρεις* ἦσαν τὰ μεγαλύτερα πολεμικὰ πλοῖα ἐξ ὅσων ἐναυπηγοῦντο μέχρι τοῦ πέρατος σχεδὸν τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, διότι εἰς τοὺς μετέπειτα χρόνους ἐναυπηγοῦντο καὶ *τετρήρεις* καὶ *πεντήρεις*. [δι' ἐτυμολ. βλ. *ἐρέτης*].

τρῖ-ηρίτης, *-ου*, ὁ (*τριήρης*)· ὁ ἐπιβαίνων τριήρους, ἢ ὁ ὑπηρετῶν ἐν τριήρει.

τριήρο-ποιός, *ὁν* (*τριήρης* + *ποιῶ*)· ὁ ναυπηγῶν τριήρεις, ναυπηγός.

τρῖ-κάρηνος, *ον* (*τρῖ-* + *κάρηνον*)· ποιητ. ἀντὶ *τρικέφαλος*· ὁ ἔχων τρεῖς κεφαλάς.

τρῖ-κέφᾰλος, *ον* (*τρῖ-* + *κεφαλή*)· ὁ ἔχων τρεῖς κεφαλάς.

τρῖ-κλῖνος, *ον* (*τρι-* + *κλίνη*)· ὁ ἔχων τρεῖς κλίνας (ὕπνου) ἢ τρία ἀνάκλιντρα (διὰ τραπέζας δείπνου).—ὡς οὐσ. *ὁ τρίκλινος* (ἐνν. *οἶκος*)=λατ. **triclinium**=αἴθουσα δείπνου, δειπνητήριον ἢ ἑστιατόριον, μετὰ τριῶν κλινῶν (ἀνακλίντρων) ‖ ὡς οὐσ. ὡσ. (καὶ μετὰ τῆς αὐτῆς σημασ.) κεῖται καὶ τὸ οὐδ. *τὸ τρίκλινον*.

τρῖ-κλωστος, *ον* (*τρῖ-* + *κλώθω*)· ὡς καὶ νῦν, τρίκλωστος, ὁ ἐκ τριῶν κλωστῶν ἀποτελούμενος, ἢ ὁ τρὶς κλωσθείς.

τρῖ-κόρῦθος, *ον*, καὶ **τρί-κορυς,** *-ύθος*, ὁ (*τρῖ-* + *κόρυς*)· ὁ ἔχων τριπλοῦν λόφον περικεφαλαίας.

τρῖ-κόρωνος, *ον* (*τρῖ-* + *κορώνη*)· ὁ ἔχων ἡλικίαν τριπλασίαν ἀπὸ τὴν τῆς κορώνης, ἢ (ὅπερ τὸ αὐτὸ) ὁ διανύων ζωὴν τριῶν κορωνῶν.

τρῖ-κρᾱνος, *ον* (*τρῖ-* + *κρανίον*)· ὁ ἔχων τρία κρανία (κεφαλάς), τρικέφαλος ‖ ὁ ἔχων περικεφαλαίαν μὲ τριπλοῦν λοφίον.

τρικτύς· ὃλ. *τριττύς*.

τρῖ-κῠᾰθος, *ον* (*τρι-* + *κύαθος*)· ὁ χωρῶν τρεῖς κυάθους.

τρῖ-κῡμία, ἡ (*τρι-* + *κῦμα*)· τὸ σύνολον τριῶν κυμάτων ‖ καὶ δὴ τὸ τρίτον κῦμα, τὸ πελώριον κῦμα, διότι πᾶν τρίτον κῦμα εἶναι συνήθως τὸ μεγαλύτερον καὶ τὸ πλέον ἐπικίνδυνον (ὅπως καὶ ἕκαστον δέκατον κῦμα, ἡ *δεκακυμία*, λατ. **fluctus decumanus**) ‖ μτφρ., *τρικυμία κακῶν*=πλημμύρα κακῶν (συμφορῶν κῦμα).

τρῖ-λλιστος, *ον*, ποιητ. ἀντὶ *τρίλιστος* (*τρι-* + *λίσσομαι*)· ὁ τρὶς (δηλ. πολλάκις παρακληθείς, ὁ καθικετευθείς, πολυλιτανευθείς, πολύευκτος, τρισπόθητος

τρῖ-λογία, ἡ (*τρι-* + *λόγος*)· αἱ τρεῖς τραγωδίαι ἑκάστης *τετραλογίας* (ὃλ. λ.).

τρῖ-λοφία, ἡ (*τρίλοφος*)· τριπλοῦς λόφος, τρι-

πλοῦν λοφίον (κράνους ἢ πτηνοῦ).— ‖ περικεφαλαία ἔχουσα τρεῖς λόφους.

τρῐ-λόφος, *ον* (*τρῐ-* + *λόφος*)· ὁ ἔχων τρεῖς λόφους (τρία λοφία), ἐπὶ κράνους ‖ γεν., ὁ ἔχων τρεῖς προεξοχάς, τρία ὑψώματα, τρεῖς κορυφάς, τρικόρυφος.

τρῐ-μάκαιρα, ἡ, ὡσεὶ ἐξ ἁρσ. **τρῐ-μακαρ* (*τρι-* + *μάκαρ*)· ἡ τρισμακάριστος, τρισευλογημένη, τρισευτυχισμένη.

τρῐ-μέτρος, *ον* (*τρι-* + *μέτρον*)· ἐπὶ στίχων, ὁ συγκείμενος ἐκ τριῶν *μέτρων* (βλ. λ.), ἤτοι ἐκ τριῶν ποδῶν (προκειμένου περὶ δακτυλικῶν στίχων), ἢ ἐκ τριῶν διποδιῶν (προκειμένου περὶ ἰαμβικῶν, τροχαϊκῶν καὶ ἀναπαιστικῶν στίχων, διότι ταῦτα μετροῦνται κατὰ διποδίαν) ‖ *τόνος τρίμετρος* = τρίμετρος ἰαμβικὸς στίχος.

τρῐ-μηνος, *ον* (*τρι-* + *μήν*)· ὡς καὶ νῦν, τρίμηνος, ἐκ τριῶν μηνῶν ἀποτελούμενος, ὁ διαρκῶν (ἐπὶ) τρεῖς μῆνας ‖ ὁ ἡλικίας τριῶν μηνῶν ‖ *ἡ τρίμηνος* = τριμηνία, περίοδος τριῶν μηνῶν.

τρῖμμα, *-ατος*, τὸ (*τρίβω*)· τὸ τετριμμένον, ὅ,τι ἔχει τριβῇ ‖ μτφρ., ὡς τὸ *τρίβων* (βλ. λ.), πεπειραμένος, πανοῦργος («κωλοπετσωμένος»).

τρῖμμός, ὁ (*τρίβω*)· ἡ τετριμμένη (πεπατημένη) ὁδός, ἡ πολυσύχναστος ὁδός (πρβλ. καὶ *τρίβος*).

τρῐ-μοιρία, ἡ (*τρίμοιρος*)· τὸ τριπλοῦν μερίδιον, τριπλάσιος μισθός.

τρῐ-μοιρος, *ον* (*τρι-* + *μοῖρα*)· ὁ τριμερής, τριπλοῦς, τριπλάσιος.

τρῐ-μορφος, *ον* (*τρι-* + *μορφή*)· ὡς καὶ νῦν, τρίμορφος, ὁ ἔχων τρεῖς μορφάς, τριπλοῦς, «τριπλὸς» ‖ ἐν τῷ πληθ.=*τρεῖς: Μοῖραι τρίμορφοι*=αἱ τρεῖς Μοῖραι.

Τρῐν-ακρία, ἡ, καὶ **Τρινακίη** καὶ **Θρινακίη** (*τρι-*+*ἄκρα*)· ἐπίθ. τῆς Σικελίας ὀφειλόμενον εἰς τὰ τρία της ἀκρωτήρια, τ. ἔ. ἡ τρεῖς *ἄκρας* ἔχουσα. [ὁ τύπος *Τρινακία* ‹*τρίναξ* βλ. λ.].

Τρῐν-άκριος, *α*, *ον*· ὁ ἐκ Τρινακρίας, τ. ἔ. ὁ ἐκ Σικελίας, ὁ Σικελός.

τρίν-αξ, -ᾰκος, ἡ (*τρὶς* + *ἀκή*)· ἡ τρίαινα (πρβλ. καὶ *θρίναξ*).

τριξός, *ή*, *όν*, ἰων. ἀντὶ **τρισσὸς** (βλ.λ.)· τριπλοῦς, τριπλάσιος, «τρίδιπλος».

τρί-οδος, ἡ (*τρῐ-* + *ὁδός*)· τὸ σημεῖον συναντήσεως τριῶν ὁδῶν, τρεῖς ὁδοὶ διασταυρούμεναι, «τρίστρατο», λατ. **trivium.**

τρῐ-όδους, *-όδοντος*, ὁ, ἡ (*τρι-* + *ὁδούς*)· ὁ ἔχων τρεῖς ὀδόντας ‖ ὡς οὐσ. *ὁ τριόδους*=*ἡ τρίαινα* (βλ.λ.).

τρῐ-όργυιος, *ον* (*τρι-*+*ὀργυιά*)· ὁ τριῶν ὀργυιῶν μήκους (ὕψους κλπ.), βλ. καὶ *τριώργυος*.

τρῐ-όρχης, *-ου*, ὁ, καὶ **τρί-ορχος,** *-ου*, ὁ (*τρι-* + *ὄρχις*)· εἶδος ἱέρακος ἢ ἰκτίνου.— ‖ ὁ ἔχων τρεῖς ὄρχεις ‖ μτφρ., λίαν ἀσελγὴς καὶ λάγνος.

τριοτό· ἀπομίμησις τοῦ κακκαρίσματος ὀρνιδίου.

τρῐ-πάλαι, ἐπιρρ. (*τρι-* + *πάλαι*)· ἀπὸ (πρό) πολλοῦ χρόνου, παλαιότατα, ἀπὸ πολὺ παλαιά (κυρ. τρεῖς φορὰς ἀπὸ τότε πού...).

τρῐ-πάλαιστος, *ον* (*τρι-* + *παλαιστή*)· ὁ ἔχων πλάτος (μῆκος κλπ.) τριῶν παλαμῶν.

τρῐ-παλτος, *ον* (*τρι-*+*πάλλω*)· ὁ τρὶς (τρεῖς φορὰς) ἀναπαλθείς (ἀνασεισθείς, τρανταχθείς) ‖ μτφρ., ὁρμητικός, «φρενιασμένος», ἄγριος.

τρῐ-πάν-ουργος, *ον* (*τρι-* + *πάνοῦργος*)· πολὺ πανοῦργος, «τετραπέρατος».

τρῐ-πάχυιος, *ον* (*τρι-* + *παχύς*)· ὁ τρὶς παχυνθείς, ὁ τρὶς καταπὼν ἢ φαγών.— *πήχυιος* (‹*πῆχυς*)· =*τρίπηχυς* (βλ. λ.).

τρῐ-πέτηλος, *ον* (*τρι-* + *πέτηλον*)· ὁ ἔχων τρία πέταλα (φύλλα), τρίφυλλος ‖ τὸ οὐδ. *ὡς οὐσ. τὸ τριπέτηλον*=*τρίφυλλον*, «τριφύλλι».

τρῐ-πηχυς, *υ*, γεν. *-εος* (*τρι-* + *πῆχυς*)· ὁ ἔχων μῆκος (ὕψος κλπ.) τριῶν πήχεων.

τρῐ-πίθήκῐνος, *η*, *ον* (*τρι-* + *πίθηκος*)· ὁ τρὶς πιθήκινος, ὁ λίαν πιθηκοειδής, πιθηκόμορφος.

τρῐπλαξ, *-ᾰκος*, ὁ, ἡ (*τρι-*)· τριπλοῦς, τριπλάσιος, «τρίδιπλος», λατ. **triplex.**

τρῐπλάσῐος, *α*, *ον* (*τρι-*)· ὡς καὶ νῦν, τριπλάσιος, τρὶς τόσος, τρεῖς φορὰς ἄλλας τόσος, τρεῖς φορὰς τόσον μέγας ὅσον... (μετὰ γεν.) ‖ τὸ οὐδ. *τριπλάσιον* ὡς ἐπίρρ.=τριπλασίως, τρὶς τόσον.

τρῐ-πλέθρος, *ον* (*τρι-* + *πλέθρον*)· ὁ ἔχων πλάτος κλπ. τριῶν *πλέθρων* (βλ. λ.).

τρῖπλᾷ· βλ. *τριπλόος*.

τρῐπλόος, η, ον, συνῃρ. **τριπλοῦς, ῆ, οῦν** (*τρεῖς*)· ὡς καὶ νῦν, τριπλοῦς, τριπλάσιος, τρὶς τόσος, τριπλάσιος, «τρίδιπλος».— ἐπιρρ. *τριπλῶς*, ἀλλὰ καὶ ὡς δοτικοφ. ἐπίρρ. *τριπλῇ*=τριπλασίως, τρὶς τόσον ‖ τριπλῶς, κατὰ τρεῖς τρόπους.

τρῐ-πόδεσσι, ἐπ. δοτ. πληθ. τοῦ *τρίπους*.

τρῐ-πόδης, *-ου*, ὁ (*τρῐ-* + *πούς*)· ὁ ἔχων μῆκος τριῶν ποδῶν.

τρῐ-πόθητος, *ον* (*τρῐ-* + *ποθέω*)· ὁ τρὶς ποθητός, τ. ἔ. ὁ λίαν ἐπιθυμητός, πολυπόθητος, ὡς καὶ νῦν τρισπόθητος (πρβλ. τρισευτυχισμένος).

τρῐ-πολις, *-εως*, ἰων. *-ιος*, ἡ, ὁ (*τρῐ-* + *πόλις*)· ὁ ἔχων τρεῖς πόλεις· πρβλ. *δεκάπολις*.

τρῐ-πόλιστος, *ον* (*τρι-* + **πολίζω*)· ὁ τρεῖς φορὰς ἀναποληθείς, πολυθρύλητος [ἐκ τοῦ **πολίζω*=*πολέω*· πρβλ. *ἀναπολίζω*=*ἀναπολέω*].— ‖ κατ' ἄλλους, ὁ τρὶς ᾠκοδομημένος (ἢ τεθεμελιωμένος), ὁ τριπλασίως ὠχυρωμένος, ὁ ὀχυρώτατος.

τρῐ-πολος, *ον* (*τρι-*+*πολέω*)· ἐπὶ ἐκτάσεως γῆς, ἡ τρὶς ἀροδετῆσα, τρεῖς φορὰς κσλλιεργηδεῖσα, ἡ δυναμένη νὰ γεωργηθῇ καὶ νὰ καποφορήσῃ τρὶς τοῦ ἔτους.

τρῐπόνητος, *ον* (*τρι-*+*πονέω*)· ὁ τρὶς εἰργασμένος, ὁ ὑποβληθεὶς εἰς τριπλῆν ἐπεξεργασίαν ‖ *ἔρις τριπόνητος*=ἄμιλλα μεταξὺ τριῶν ἐργατίδων γυναικῶν.

τρί-πορδος, *ον* (*τρῐ-*+*πορθέω*)· ὁ τρεῖς φορὰς πορθηθείς (ἐρημωθείς, λεηλατηθείς).

τρί-πος, *-ου*, ὁ, ποιητ. ἀντὶ *τρίπους*, *-οδος* (βλ.λ.).

τρῐ-πους, *-οδος*, ὁ, ἡ, *-πουν*, τὸ (*τρι-* + *πούς*)· ὡς καὶ νῦν, τρίπους, ἔχων τρεῖς πόδας, τρισκελής, «τρίποδος», «τριπόδαρος» ‖ ὁ ἔχων ἕκτασιν τριῶν ποδῶν.— ‖ ὁ βαδίζων ἐπὶ τριῶν ποδῶν (παροιμ., ἐπὶ γέροντος στηριζομένου ἐπὶ βακτηρίας). 2) ὡς οὐσ., *ὁ τρίπους*=λέβης ἐκ χαλκοῦ ἔχων τρεῖς πόδας, ὡς καὶ νῦν τρίπους (συχνὰ τοιοῦτοι τρίποδες ἦσαν κατασκευασμένοι ἐκ πολυτίμων μετάλλων καὶ ἐπεξειργασμένοι μετὰ λεπτοτάτης τέχνης, κατετίθεντο δὲ εἰς τοὺς ναοὺς ὡς ἀναθηματικὰ δῶρα). 3) *τρίπους* ἐκαλεῖτο καὶ ὁ θρόνος τῆς ἱερείας τοῦ μαντείου τῶν Δελφῶν

τρῐ-πρᾶτος, *ον* (*τρι-* + *πιπράσκω*)· ὁ τρὶς (τ.ἔ. πολλάκις) πωληθείς ‖ μτφρ., ὁ πολλάκις ἀπεμπολήσας.

τριπτήρ, *-ῆρος*, ὁ (*τρίβω*)· ἐργαλεῖον δι' οὗ τρίβει τις, «τρίφτης», ἢ καὶ «γουδοχέρι», διὰ τοῦ ὁποίου κοπανίζει τίς τι μέχρι κονιοποιήσεώς του.

Τρι-πτόλεμος, ὁ· μυθικὸν πρόσωπον ἐξ Ἐλευσῖνος, εἰς ὃ ἀποδίδεται ἡ ἵδρυσις τῶν Ἐλευσινίων Μυστηρίων καὶ ἡ καθ' ἅπασαν τὴν Οἰκουμένην διδασκαλία τῆς γεωργίας· μετὰ τὸν θάνατόν του ἐτιμᾶτο ὡς ἐγχώριος ἥρως μὲ ἴδιον ναὸν ἐν Ἐλευσῖνι (βλ. καὶ Κ.Ε.Λ).

τρῐ-πτύχος, *ον* (*τρι-* + *πτύσσω*)· ὡς καὶ νῦν, τρίπτυχος, συνιστάμενος ἐκ τριῶν πτυχῶν ἢ στρωμάτων ἢ πλακῶν, τριπλοῦς, «τρίδιπλος» ‖ ἐνίοτε ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ *τρεῖς*.

τρῐ-πωλος, *ον* (*τρι-* + *πῶλος*)· ὁ ἔχων τρεῖς ἵππους.

τρῐ-ρρῡμος, *ον* (*τρι-* + *ῥῦμός*)· ὁ ἔχων τρεῖς *ῥυμοὺς* (βλ. λ.), ἑπομένως τέσσαρας ἵππους.

τρὶς, ἐπίρρ. τοῦ *τρεῖς*· ὡς καὶ νῦν, τρίς, τρεῖς φορές, λατ. **ter**: *τρὶς τόσος*=τρεῖς φορὰς τόσον, τριπλασίως ‖ *ἐς τρὶς*=ἕως τρεῖς φορές, ἢ εἰς τρεῖς φορὰς ‖ συχνὰ ὡς πρῶτον συνθετικὸν συνθέτων λέξεων δὲν διατηρεῖ τὴν κυριολεκτικήν του σημασίαν, ἀλλὰ ἐντείνει ἁπλῶς τὴν ἔννοιαν τῆς λέξεως μεθ' ἧς συντίθεται (ὅπως συμβαίνει τοῦτο καὶ μὲ τὸ λατ. **ter**): *τρισ-άθλιος*, *τρίσ-μακαρ*· πολλὰ τῶν τοιούτων μετὰ τοῦ *τρὶς* συνθέτων οἱ νεώτεροι ἐκδόται γράφουσι κεχωρισμένως.— ‖ παροιμ., *τρὶς ἓξ βάλλω*=ῥίπτω τρία ἑξάρια (εἰς τοὺς κύβους, πρβλ. τὸ σημερ. «τρεῖς ἑξάρες»),

ἐπιτυγχάνω δηλ. τὸ εὐνοϊκώτερον ῥίψιμον (δεδομένου ὅτι οἱ κύβοι ἦσαν τρεῖς), ἔχω τὴν μεγαλυτέραν ἐπιτυχίαν ‖ ὅθεν καὶ ἁπλῶς, εἶμαι τυχηρός, κερδαίνω [δι' ἐτυμ. βλ. *τρεῖς*].

τρῖσ-άθλιος, α, *ον*· ὡς καὶ νῦν, τρισάθλιος, πανάθλιος, πολὺ δυστυχής.

τρῖσ-ἄλαστος, *ον*· ὁ τρισκατάρατος, τρισάθλιος.

τρῖσ-ἄριθμος, *ον*· ὁ τρὶς ἀριθμηθείς.

τρῖσ-άσμενος, *η*, *ον*· ὁ τρὶς ἄσμενος, τρισευχαριστημένος, προθυμότατος.

τρῖσ-ἄωρος, *ον*· ὁ τρὶς ἄωρος, ὁ ὅλως διόλου ἄωρος ‖ ὁ παντάπασιν ἀώρως ἀποθανών.

τρῖσ-δείλαιος, *ον*·=*τρισάθλιος* (βλ.λ.), δυστυχέστατος.

τρῖσ-δύστηνος, *ον*· ὁ τρὶς δύστηνος τρισάθλιος.

τρῖσ-ενάς, *-άδος*, ἡ (*τρὶς*+*ἐννεάς*)· ἐνν. *ἡμέρα*· ἡ τρίτη ἑνάτη ἡμέρα τοῦ μηνός, τ. ἔ. ἡ ἑνάτη ἡμέρα τοῦ τρίτου δεκαημέρου, ἡ 29η τοῦ μηνός.

τρῖ-σέληνος, *ον* (*τρι-*+*σελήνη*)· ὁ τριῶν σεληνῶν ἢ νυκτῶν.

τρῖσ-έπ-αρχος, ὁ (*τρὶς*+*ἔπαρχος*)· ὁ τρὶς *ἔπαρχος* (βλ. λ.).

τρῖσ-θάνής, *ἐς* (*τρὶς*+*θανεῖν*)· ὁ τρὶς ἄξιος θανάτου, ἢ ὁ τρὶς ἀποθανών.

τρῖσ-καί-δεκα, οἱ, αἱ, τά· βλ. *τρεισκαίδεκα*.

τρισ-και-δεκά-πηχυς, *υ*· ὁ ἔχων ἀνάστημα δέκα τριῶν πήχεων, πανύψηλος.

τρισ-και-δεκα-στάσιος, *ον*(*τρισκαίδεκα*+*ἵστημι*)· ὁ ἔχων βάρος ἢ ἀξίαν δεκατρεῖς φορὰς μεγαλυτέραν.

τρῖσ-και-δέκᾰτος, *η*, *ον* (*τρισκαίδεκα*)· ὁ δέκατος τρίτος.

τρῖσ-και-δεκ-έτης, *ου*, ὁ, θηλ. **τρισκαιδεκέτις,** *-ιδος* (*τρισκαίδεκα*+*ἔτος*)· ὁ ἔχων ἡλικίαν δεκατριῶν ἐτῶν.

τρῖσ-κάκο-δαίμων, *ον*. γεν. *-ονος*· ὁ τρὶς κακοδαίμων, τρισάθλιος, δυστυχέστατος.

τρῖ-σκαλμός, *ον* (*τρῖ-*+*σκαλμός*)· ὁ ἔχων τρεῖς σκαλμοὺς κωπῶν, τρίκωπος ‖ ὁ ἔχων τρία θρανία κωπηλατῶν ‖ *νῆες τρίσκαλμοι*=*τριήρεις*.

τρῖσ-κάτ-άρᾱτος, *ον* (*τρὶς*+*καταράομαι*)· ὡς καὶ νῦν, τριακατάρατος, τρὶς κατηραμένος

τρῖσ-κοπάνιστος, *ον* (*τρὶς*+*κοπανίζω*)· ὁ τρὶς κοπανισθείς ‖ *ἄρτος τρισκοπάνιστος*=ἄρτος τρὶς ζυμωθείς, ἢ ἄρτος ἐξ ἀλεύρου τρεῖς φορὰς κοπανισθέντος (καὶ ἄρα λεπτοτάτου).

τρῖσ-μάκαρ, ὁ, ἡ, γεν. *-μάκαρος*, θηλ. *-μάκαιρα* (*τρὶς*+*μάκαρ*)· ὡς καὶ νῦν, τρισμάκαριστος, κυρ. τρὶς μακάριος, πάνυ μακάριος, τρισευδαίμων, τρισόλβιος ‖ γράφεται καὶ κεχωρισμένως: *τρὶς μάκαρες* (*τρισμάκαρες*) *καὶ τετράκις*=λατ. **ter que quaterque beati**.

τρῖσ-μάμᾰριος, α, *ον*·=*τρίσμακαρ*.

τρισμός, ὁ (*τρίζω*)·=*τριγμός* (βλ. λ.).

τρῖσ-μῦριοι, αι, α (*τρὶς*+*μύριοι*)· τρὶς δεκακισχίλιοι, τριοκοντακισχίλιοι ‖ ὡσ. καὶ ἐν τῷ ἑν. ἀριθ. μετὰ περιληπτικοῦ οὐσ. *τρισμυρία ἵππος*=τριάκοντα χιλιάδες ἱππέων.

τρῖσ-μῦριό-πᾰλσι, ἐπίρρ. (*τρισμύριοι* + *πάλαι*)· τριάκοντα χιλιάδας φορὰς *πάλαι*, πρὸ ἀμνημονεύτων χρόνων, πρὸ πλείστου χρόνου.

τρῖσ-ολυμπιο-νίκης, *-ου*, ὁ (*τρὶς* + *Ὀλυμπιονίκης*)· ὁ τρὶς νικήσας κατὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, ὁ καταγαγὼν τρεῖς νίκας ἐν Ὀλυμπίᾳ.

τρῖ-σπίθᾰμος, *ον* (*τρι-*+*σπιθαμή*)· ὁ ἔχων μῆκος τριῶν σπιθαμῶν.

τρῖ-σπονδος, *ον* (*τρι-* + *σπονδή*)· ὁ τρὶς χυθεὶς ἐν εἴδει σπονδῆς, ὁ ἀπαρτιζόμενος ἐκ τριπλῆς σπονδῆς ‖ τριπλῆ σπονδὴ εἰς τιμὴν τῶν νεκρῶν, ἀπαρτιζομένη ἐκ μέλιτος, γάλακτος καὶ οἴνου.

τρῖσσάκις, ἐπίρρ. (*τρὶς*)· τρὶς, τρεῖς φοράς.

τρισσᾶτιος, *η*, *ον*, ποιητ. ἀντὶ **τρισσὸς** (βλ. λ.).

τρισσόθεν, ἐπίρρ. (*τρισσός*)· ἐκ τριῶν μερῶν, ἐκ τριῶν πλευρῶν.

τρισσός, ἀττ. **τριττός,** ἰων. **τριξός,** *ή*, *όν* (πρβλ. *δισσός*-*διξός*)· (*τρὶς*)· τριπλοῦς, «τριπλὸς, τρίδιπλος», λατ. **triplex**. ‖ ἐν τῷ πληθ.=*τρεῖς*.— ἐπίρρ. *τρισσῶς*=τρεῖς φοράς, τρὶς.

τρισσο-φᾶής, *ές*, καὶ *τρισσό-φωτος*, *ον* (*τρὶς* + *φάος*, *φῶς*)· μὲ τριπλοῦν φῶς, τριλαμπής, ὁ ἐκπέμπων τριπλοῦν φῶς.

τρῖ-στεγος, *ον* (*τρι-*+*στέγη*)· ὁ ἐκ τριῶν στεγῶν συγκείμενος, τριώροφος, «τρίπατος» ‖ *τὸ τρίστεγον* (ἐνν. *οἴκημα*)=τὸ τρίτον πάτωμα.

τρι-στοιχεί, ἢ **-χί,** ἐπίρρ. τοῦ *τρίστοιχος* (βλ. λ)· εἰς τρεῖς στοίχους, εἰς τρεῖς σειράς.

τρῖ-στοιχος, *ον* (*τρι-*+*στοῖχος*)· ὁ ἐκ τριῶν σειρῶν συγκείμενος, ὁ εἰς τρεῖς σειρὰς διατεταγμένος.

τρῖ-στομος, *ον* (*τρι-*+*στόμα*)· ὁ ἔχων τρία στόματα ‖ ὁ ἔχων τρεῖς κόψεις, τρίκοπος.

τρῖσ-χίλιοι, αι, α (*τρὶς*+*χίλιοι*)· ὡς καὶ νῦν, τρισχίλιοι, τρεῖς χιλιάδες ‖ ὡσ. ἐν τῷ ἑν. μετὰ περιληπτ. οὐσ. *τρισχιλία ἵππος*=τρισχίλιοι ἱππεῖς.

τρῖ-σώμᾰτος, *ον* (*τρι-*+*σῶμα*)· ὁ ἔχων τρία σώματα, τρίσωμος, λατ. **tricorpor**.

τρῖτ-ᾰγωνιστέω, μελλ. *-ήσω* (*τριταγωνιστής*)· εἶμαι τριταγωνιστής, ὡς ὑποκριτὴς θεάτρου ὑποδύομαι τρίτα (τρίτης τάξεως) πρόσωπα, ἢ εἶμαι ὁ τρίτος ὑποκριτὴς μετὰ τὸν ἥρωα τοῦ δράματος (μετὰ τὸν πρωταγωνιστήν).

τρῖτ-ᾰγωνιστής, *-οῦ*, ὁ (*τρίτος* + *ἀγωνιστής*)· ὁ ὑποκριτὴς ὁ ὑποδυόμενος τὸ τρίτον μέρος, ὁ τρίτης τάξεως ὑποκριτής, ἢ ὁ τρίτος ὑποκριτὴς μετὰ τὸν πρωταγωνιστὴν (μετὰ τὸν ἥρωα τοῦ δράματος).

τρῑταῖος, α, *ον* (*τρίτος*)· ἐπὶ χρόνου, ὁ ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας διαρκῶν, ὁ τριῶν ἡμερῶν, ὁ κατὰ τὴν τρίτην ἡμέραν γινόμενος, ἢ ὁ ἀνὰ πᾶσαν τρίτην ἡμέραν ἐπανερχόμενος (ὅπως ὁ διαλείπων *τριταῖος πυρετός*) ‖ *τριταῖοι ἐγένοντο*=ἔφθασαν τὴν τοίτην ἡμέραν. 2) ὁ τριῶν ἡμερῶν ‖ *τριταῖος γενόμενος*=ἀφ' οὗ παρῆλθεν ἡ τρίτη ἡμέρα μετὰ τὸν θάνατόν του. 3) ὁ πρὸ τριῶν ἡμερῶν, τρεῖς ἡμέρας πρότερον. 4) γενικῶς, ἀντὶ τοῦ *τρίτος*.

τρῖ-τᾰλαντος, *ον* (*τρι-* + *τάλαντον*)· ὁ ἐκ τριῶν ταλάντων, ὁ ἰσοδύναμος πρὸς τρία τάλαντα, ὁ ἔχων ἀξίαν ἢ βάρος τριῶν ταλάντων.

τρῖ-τᾰλᾶς, *-τάλαινα*, *-τάλᾰν* (*τρι-*+*τάλας*)· ὁ τρὶς δυστυχής, τρισάθλιος, ὅλως διόλου ἐλεεινός.

τρῖ-τᾰνυστος, *ον* (*τρι-* + *τανύω*)· ὁ τρὶς τανυσθείς, ὁ τρὶς τανυσμένος, ὁ τρὶς τεταμένος, ὁ λίαν μακρός, μακρότατος.

τρῖτᾰτος, *η*, *ον*, ποιητ. ἐπεκτατ. ἀντὶ *τρίτος* (ὡς τὸ *μέσσατος* ἀντὶ *μέσος*).

τρῖτη-μόριος, α, *ον* (*τρίτος*+*μόρος*)· ἴσος πρὸς τὸ τρίτον μέρος, ὁ ἀποτελῶν τὸ τρίτον μέρος ‖ ὡς οὐσ. *τὸ τριτημόριον*=τὸ τρίτον μέρος, τὸ ἓν τρίτον.

τρῖτη-μορίς, *-ίδος*, ἡ·=*τὸ τριτημόριον* (βλ. λ.).

τρῖτο-βᾶμων, *ον*, γεν. *-ονος*· ὁ βαδίζων ὡς τρίτος, ὁ ἀποτελῶν τὸν τρίτον πόδα.

Τρῖτο-γένεια, ἡ· ὄνομα τῆς Ἀθηνᾶς ὀφειλόμενον εἰς τὴν λίμνην *Τριτωνίδα* ἐν Λιβύῃ, πλησίον τῆς ὁποίας ἐγεννήθη κατά τινα μῦθον ἡ θεά, ἢ εἰς τὸν Βοιωτικὸν χείμαρρον *Τρίτωνα* διὰ παρόμοιον λόγον· κατ' ἄλλην ἐκδοχὴν ὠνομάσθη οὕτω ὡς γενηθεῖσα τρίτη (μετὰ τὴν Ἄρτεμιν καὶ τὸν Ἀπόλλωνα)· βλ. Κ. Ε. Λ.

Τρῖτο-γενής, *-έος*, ἡ·=*Τριτογένεια* (βλ. λ.).

τρῖ-τοκέω (*τριτόκος*)· *τίκτω* τρὶς, γεννῶ τρεῖς φοράς, ἢ γεννῶ τρία συγχρόνως.

τρῖ-τόκος, *ον* (*τρι-*+*τεκεῖν*)· ὁ τίκτων (γεννῶν) τρὶς ἢ τρία συγχρόνως.

τρῖτος, *η*, *ον* (*τρὶς*, *τρεῖς*)· ὡς καὶ νῦν, τρίτος, τρίτος εἰς τὴν σειράν, ὁ μετὰ δύο ἄλλους, λατ. **tertius** ‖ *τρίτος ἦλθε*=ἦλθεν αὐτὸς ὡς τρίτος, δηλ. μαζὶ μὲ δύο ἄλλους ‖ *τρίτος γίγνομαι*=ἔρχομαι τρίτος εἰς τὸν ἀγῶνα, νικῶ τρίτος, κερδίζω τρίτον βραβεῖον ‖ ὡς οὐσ. *ἡ τρίτη* (ἐνν. *ἡμέρα*), ἢ *ἡ τρίτη ἡμέρα*=ἡ μετὰ τὴν αὔριον, ἡ μεθαύριον: *ἐς τρίτην ἡμέραν*=διὰ μεθαύριον, ἢ κατὰ τὴν μεθαυριανὴν ἡμέραν· ἀλλ' ὅμως *χθὲς καὶ τρίτην ἡμέραν*=χθὲς καὶ προχθές.— ‖ τὸ οὐδ. *τρίτον* ὡς ἐπίρρ.· ὡς καὶ νῦν, τρίτον, κατὰ τρίτον λόγον, τρίτην φορὰν ‖ ὡσ. καὶ ἀνάρθρως *τὸ τρίτον* μετὰ ἐπίρρ. ἐνν., τρίτον, κατὰ τρίτον λόγον ‖ ὡσ. καὶ μετὰ προθ. *ἐκ τρίτου* ἢ *ἐκ τρίτων*=κατὰ τρίτον λόγον, τρίτον, ὡς καὶ νῦν *ἐκ*

τρίτου (πρβλ. ἐκ δευτέρου, δεύτερον κλπ.).— **III** *τὰ τρίτα λέγω*=*τριταγωνιατῶ* (βλ. λ.).

τρῐτό-σπονδος, *ον* (*τρίτος*+*σπονδή*)· =*τρίσπονδος* (βλ. λ.), ὁ στεφθεὶς διὰ τριπλῆς σπονδῆς || *τριτόσπονδος αἰὼν* = βίος καθ' ὃν ἕκαμέ τις καὶ τὴν τρίτην σπονδήν (εἰς τὸν Σωτῆρα Δία), δηλ. βίος τελείως εὐδαίμων.

τρῐτό-σπορος, *ον* (*τρίτος* + *σπείρω*)· ὁ σπαρεὶς διὰ τρίτην φορὰν || *τριτόσπορος γονή*=τρίτη γενεά.

τριττός, *ή, όν,* ἀττ. ἀντὶ *τρισσὸς* (βλ. λ.).

τριττύς, *-ύος,* ἡ (*τρεῖς*)· ὁ ἀριθμὸς τρία, τριάς, λατ. **ternio**.— **II** δυσία τριῶν διαφόρων ζώων (ταύρου, κάπρου καὶ κριοῦ, ἢ τράγου, ταύρου καὶ κριοῦ), ὡς τὸ παρὰ Ρωμαίοις **suovetaurilia**— **III** ἐν Ἀθήναις, τὸ τρίτον τῆς φυλῆς.

Ἔτυμ.: *τριττύς* (καὶ *τρικτύς* παρὰ Σώφρ.)· πρβλ. τὰ ἐν ἀττ. ἐπιγρ. *τριττο(ι)α* ‹**τριττοFja*, ὡς καὶ τὸ δελφ. *τρικτευαν κηϋαν* (αἰτ.=ὁλοκαύτωμα τριῶν θυμάτων), ἔνθα τὸ *τρικτευα* εἶναι ἐπίθ.· ἡ λ. ἐσχηματίσθη ἐκ τοῦ *τρίχα* (=εἰς τρία μέρη) ἢ ἔκ τινος **τρι-κο-*διὰ τοῦ προσφ. *-tu-*, κατ' ἀναλογίαν πρὸς ἀφῃρημένα οὐσ. οἷα τὰ *ἀρτύς, ἁρπακτύς*, καὶ κατὰ προφανῆ ἐπίδρασιν τοῦ *τριττὸς* (ὅπως καὶ τὸ παρ' Ἡσυχ. *τριτὺς* ἔχει προφανῶς ἐπηρεασθῆ ἐκ τοῦ *τρίτος*)· πρβλ. καὶ τὸ *τετρακτύς* : *τέσσαρες, τέταρτος*.

Τρίτων, *-ωνος,* ὁ· θαλάσσιος θεός, υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος (ἢ τοῦ Νηρέως) καὶ τῆς Ἀμφιτρίτης || παρὰ μτγν. ἐν τῷ πληθ. *Τρίτωνες* ἐκαλοῦντο κατώτεροι θαλάσσιοι θεοὶ παριστάμενοι μὲ οὐράν ἰχθύος καὶ σῶμα λεπιδωτόν. **2)** ὁ θεὸς τῆς ἐν Λιβύῃ λίμνης *Τριτωνίδος*.— **II** ποταμὸς ἐν Λιβύῃ ἑνώνων τὴν λίμνην Τριτωνίδα μετὰ τῆς θαλάσσης.

Ἔτυμ.: *Τρίτων*· *Τριτωνὶς* (πρβλ. τὸ παρ' Ἡσυχ. «*τριτώ*· *ῥεῦμα*»)· **Ἀμφι-τρίτη* : παλ-ιρλ. **trialh**, γεν. **trethan** (θάλασσα), παλ-κελτ. **triaton-**.

Τρῑτωνιάς, *-άδος,* ἡ· ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς, ὡς τὸ *Τριτωνὶς* (βλ. λ.) || *λίμνη Τριτωνιὰς*=ἡ ἐν Λιβύῃ λίμνη Τριτωνίς.

Τρῑτωνίς, *-ίδος,* ἡ· λίμνη ἐν Λιβύῃ, περίφημος διότι παρ' αὐτὴν ἐγεννήθη (κατά τινα μῦθον) ἡ Ἀθηνᾶ. **2)** πηγὴ ἐν Ἀρκαδίᾳ, πλησίον τῆς ὁποίας ἄλλος μῦθος τοποθετεῖ τὴν γέννησιν τῆς Ἀθηνᾶς. **3)** ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς (πρβλ. *Τριτογένεια* καὶ *Τριτωνιάς*).

τρῐ-φᾶσιος, *α, ον* (*τρεῖς*+*φάσις*)· τριπλοῦς, τριπλάσιος, λατ. **triplex** || ἐν τῷ πληθ.=*τρεῖς* [δι' ἔτυμ. βλ. *διφάσιος*].

τρῐ-φῐ́λητος, *ον,* δωρ. *-ᾶτος* (*τρι-* + *φιλέω*)· ὁ τρὶς πεφιλημένος, πολυφίλητος, φίλτατος.

τρῐ-φυλλον, τὸ (*τρι-* + *φύλλον*)· εἶδος χόρτου, τὸ σημερ. «τριφύλλι».

τρῐ-φῦλος, *ον* (*τρι-* + *φυλή*)· ὁ ἐκ τριῶν φυλῶν || *τριφύλους τινὰς ποιῶ*=διαιρῶ αὐτοὺς εἰς τρεῖς φυλάς.

τρῖχᾰ, ἢ **τριχῇ,** ἐπιρρ. (*τρίς*)· *τριχῶς* (βλ.λ.), εἰς τρία μέρη, κατὰ τρεῖς τρόπους, λατ. **trifariam** || μετὰ γεν., *τρίχα νυκτὸς*=κατὰ τὴν τρίτην φυλακὴν τῆς νυκτός || *τρίχα σχίζω*=σχίζω (διαιρῶ) εἰς τρία μέρη.

τρῐχᾶϊκες, οἱ [-ῐ-]· οἱ εἰς τρία διῃρημένοι, καὶ κυρ. οἱ Δωριεῖς ὡς διακρινόμενοι εἰς τρεῖς φυλάς (*Ὑλλαῖοι, Δυμᾶνες, Πάμφυλοι*) [ἀβεβ. ἔτυμ.· πιθ. διὰ μετρικοὺς λόγους *τριχαΐκες* ‹**τριχᾶικες* ‹**τριχά-Feικες* ‹*τριχα*+**Feικ-* ἰαπ. **veik* (φυλή) : (**F**)*οἶκαδε, οἶκος*, **Foικος** (βλ. λ.)· κατ' ἄλλους, ἧττον ὀρθῶς, ‹*θρίξ*, γεν. *τριχός*+*ἄλσσω* (ὁπότε θὰ ἐσήμαινεν «ἀνεμιζομένη κόμη»), ἢ ‹*τρίχα*+*ἄλσσω* (ὁπότε θὰ ἐσήμαινε «βαδίζειν κατὰ τοῦ ἐχθροῦ διὰ τριῶν φαλάγγων»)].

τρῐ-χᾰ́λεπτος, *ον* (*τρι-* + *χαλέπτω*)· ὁ λίαν χαλεπός, λίαν ὀργίλος.

τρῐ-χᾶλος, *ον,* δωρ. ἀντὶ *τρίχηλος* (*τρί*+*χηλή*)· ὁ ἔχων τρία χάσματα, ὁ ἐσχισμένος εἰς τρία || *κῦμα τρίχαλον*=τρικυμία.

τρῖχες, αἱ, ὀνομ. πληθ. τοῦ *θρίξ* (βλ. λ.).

τρῐχῇ, ἐπιρρ. (*τρίχα*)· εἰς τρία μέρη, ἢ κατὰ τρεῖς τρόπους, *τριχῶς*.

τρῐχᾰ́, ἐπιρρ., ἐπικ. ἐκτετ. τύπος τοῦ *τρίχα* εἰς τρία μέρη, *τριχῶς*.

τριχθᾶδιος, *α, ον* (*τριχθά*)· τριπλοῦς, τριμερής.

τρῐχῖνος, *η, ον* (*θρίξ*)· ὁ ἐκ τριχῶν πεποιημένος || τὸ οὐδ ὡς οὐσ. *τὸ τρίχινον*=ἔνδυμα ἐκ τριχῶν.

τρῐχίς, *-ίδος,* ἡ (*θρίξ*)· μικρὸς ἰχθὺς (εἶδος σαρδέλλας), μὲ ὀκάνθας τόσον πολλὰς καὶ τόσον λεπτάς, ὥστε νὰ ὁμοιάζουν μὲ τρίχας (ἐξ οὗ καὶ ὠνομάσθη οὕτω), ἡ θρίσσα (κοιν. «φρίσσα, ἢ τριχιός»).

τρῐχό-βρως, *-ωτος,* ὁ, ἡ, κατ' ἄλλους **τριχο-βρώς,** *-ῶτος* (*θρίξ* + *βιβρώσκω*)· ὁ βιβρώσκων (τρώγων) τρίχας, τριχοφάγος || ὡς οὐσ. *οἱ τριχόβρωτες*=*σῆτες* (βλ. λ.), «σκῶρος, μόλιτσα, βώτριδα».

τρῐ-χοίνῐκος, *ον* (*τρι-* + *χοῖνιξ*)· ὁ χωρῶν τρεῖς χοίνικας || μτφρ., *τριχοίνικον ἔπος*=τεράστιος λόγος (λόγος περιέχων πλεῖστα).

τρῐ-χόλωτος, *ον* (*τρι-* + *χολόω*)· κυρ. ὁ ὄξιος τριπλοῦ χόλου (ἤτοι μεγίστης ὀργῆς ἢ μίσους), ὁ εἰς ἄκρον μισητός, μισητότατος.

τρῐχό-μαλλος, *ον* (*θρίξ*+*μαλλός*)· ὁ ἔχων κόμην ὁμοίαν πρὸς ἔρια, δασύθριξ, δασύμαλλος, μαλλιαρός».

τρῐχο-ρρῠ́ω, μελλ. *-ήσω* (*τριχορρυής*)· πάσχω ἀπὸ τριχόπτωσιν, «μοῦ πέφτουν οἱ τρίχες τῶν μαλλιῶν μου», «μοῦ πέφτουν τὰ μαλλιά, μαδάω».

τρῐχο-ρρῠ́ής, *ές* (*θρίξ*+*ῥέω*)· ὁ χύνων (ἀποβάλλων, χάνων) τὰς τρίχας, «ποὺ τοῦ πέφτουν τὰ μαλλιά».

τριχός, γεν. τοῦ *θρίξ*.

τρῐχοῦ, ἐπιρρ. (*τρίχα*)· εἰς τρία μέρη, εἰς τρεῖς τόπους.

τρῐ-χρωμος, *ον* (*τρι-* + *χρῶμα*)· ὡς καὶ νῦν, τρίχρωμος, ἔχων τρία χρώματα.

τρῖχωμα, *-ατος,* τὸ (*τρίχόω*)· ὡς καὶ νῦν, τρίχωμα, τρίχες τῆς κεφαλῆς, κόμη || γένεια || γεν., τρίχες.

τρῐχῶς, ἐπιρρ. (*τρίχα*)· κατὰ τρεῖς τρόπους.

τρῖψαι, ἀπρφ. ἀορ. α' τοῦ *τρίβω*.

τριψ-ημερέω, μελλ. *-ήσω* (*τρίβω*+*ἡμέρα*)· καταβάλλω τὴν ἡμέραν μου («χάνω τὴν ἡμέραν μου»), «χάνω τὸν καιρόν μου», χασομερῶ», λατ. **terere tempus**.

τρῖψις, *-εως,* ἡ (*τρίβω*)· τὸ τρίβειν, τὸ τρίψιμον, ἡ τριβή, ἡ προστριβή.— **II** ἡ στερεότης, ἡ ἀντίστασις ἡ παρουσιαζομένη κατὰ τὴν ἀφήν, ὅταν τρίβεται στερεόν τι σῶμα.— **III** ἐν τῷ πληθ. *τρίψεις*= ἐδέσματα παρεσκευασμένα διὰ πολλῆς τρίψεως.

τρῐ-ώβολον, τὸ (*τρι-* + *ὀβολός*)· νόμισμα τριῶν ὀβολῶν, ἤτοι ἡμίσεια δραχμή.— **II** ἐν Ἀθήναις, τὸ *τριώβολον* ἦτο: **1)** ὁ μισθὸς τῶν δικαστῶν δι' ἑκάστην ἡμερησίαν συνεδρίαν, ὁ δικαστικὸς μισθός. **2)** ὁ μισθὸς τῶν μετεχόντων εἰς τὴν *Ἐκκλησίαν* (βλ. λ.), ὁ ἐκκλησιαστικὸς μισθός, καθιερωθεὶς ἀπὸ τοῦ 392 π.Χ. **3)** ὁ μισθὸς τῶν ἐν ταῖς ναυσὶν ὑπηρετούντων ὁπλιτῶν (τῶν πεζοναυτῶν, τῶν *ἐπιβατῶν* ὅπως ἐλέγοντο τότε). **4)** φόρος τις καταβαλλόμενος ὑπὸ τῶν *μετοίκων* (ἢ πιθ. ὑπὸ τῶν *ἀπελευθέρων*).

τρῐ-ώροφος, *ον* (*τρι-*+*ὄροφος*)· ὡς καὶ νῦν, τριώροφος, ὁ ἀποτελούμενος ἐκ τριῶν ὀρόφων (πατωμάτων) «τρίπατος».— ὡς οὐσ. *τὸ τριώροφον*=τὸ τρίτον πάτωμα.

τρῐ-ώρυγος, *ον* (*τρι-* +*ὀρυγιά*)· τύπος δοκιμώτερος τοῦ *τριόρυγιος* (βλ. λ.)· ὁ τριῶν ὀργυιῶν (μήκους, πλάτους κλπ.).

Τροία, ἰων. **Τροίη,** ἡ· εἴτε ἡ πόλις (ἡ *Ἴλιος*, τὸ *Ἴλιον*), εἴτε ἡ χώρα (ἡ *Τροία* ἢ ἡ *Τρῳάς*) || φέρεται ὡς. καὶ τρισυλλ. *Τροΐα*, δωρ. *Τρωΐα*, καὶ συνηρ. *Τρῷα*.

Τροιᾶδεν, ἰων. **-ηδεν** ἢ **-ηδε** (*Τροία*), ἐπίρρ.· ἐκ Τροίας, ἀπὸ τὴν Τροίαν.

Τροιάνδε, ἰων. **-ηνδε** (*Τροία*)· εἰς Τροίαν, πρὸς Τροίαν.

τρομεοίατο, ἰων. ἀντὶ *τρομέοιντο*, γ' πληθ. μεσ. εὐκτ. τοῦ *τρομέω*.

τρομέοντι, δωρ. καὶ ἐπ. ἀντὶ *τρομέουσι*, γ' πληθ. τοῦ *τρομέω*. **2)** δοτ. μτχ. ἐν. τοῦ *τρομέω*.

τρομερός, *ά, όν* (*τρομέω*)· ὁ τρέμων, ὁ τρέμων ἐκ φόβου, περίφοβος, «φοβιτσιάρης» || τρομώδης,

«τρεμουλιάρης».— ‖ ὡς καὶ νῦν, τρομερός, φοβερός, ὁ ἐμποιῶν φόβον καὶ τρόμον).

τρομεύμενος, ἰων. μεσ. μτχ. τοῦ **τρομέω.**

τρομέω, μελλ. **-ήσω** (**τρόμος**)· τρέμω, τρομάζω (καὶ μάλιστα **ἐκ φόβου**) ‖ εἶμαι τρομοκρατημένος, φοβοῦμαι.— ‖ **μετ' αἰτ.**. τρέμω ἐνώπιόν τινος, «τὸ(ν) τρέμω», τὸ(ν) φοβοῦμαι, φρικιῶ διά τι(να).

τρόμος, ὁ (**τρέμω**)· ὡς καὶ νῦν, τρόμος, τὸ τρέμειν, τρομάρα, «τρεμούλα» (κυρ. ἐκ φόβου).

τροπαία (ἐνν. **πνοή**), ἡ (**τροπαῖος**)· ἡ ἐναντία πνοὴ ἀνέμου (κυρ. ἡ πνέουσα ὀπίσω, ἡ ἐπιστρέφουσα **τρόπον** τινά), ἤτοι πνοὴ ἀνέμου ἐκ τῆς θαλάσσης πρὸς τὴν ξηράν, ἀντίθ. τῷ **ἀπογεία** (ἐνν. **πνοή**)=ἡ πνέουσα ἐκ τῆς ξηρᾶς πρὸς τὴν θάλασσαν ‖ μτφρ., **λήματος τροπαία** (ἢ **φρενὸς τροπαία**)= ἡ μετατροπὴ τῶν διαθέσεων (τοῦ φρονήματός) τινος, ἡ ἀλλαγὴ γνώμης. **2)** ἡ μεταβολή, ἡ ἀπαλλαγὴ ἀπό τινος, ἡ ἀνακούφισις ἀπό τινος.

τρόπαιον, τό, ἰων. καὶ ἀρχ. ἀττ. **τροπαῖον,** κυρ. οὐδ. τοῦ **τροπαῖος** (βλ. λ.)· ὡς καὶ νῦν, τρόπαιον, σημεῖον νίκης (κυρ. τροπῆς τῶν πολεμίων εἰς φυγήν), λατ. **tropaeum**· συνίστατο δὲ τὸ **τρόπαιον** ἐξ ἀσπίδων, περικεφαλαιῶν καὶ ἄλλων ὅπλων, ἀφαιρουμένων ἀπὸ τὰ πτώματα τῶν πολεμίων, ἀναρτωμένων δὲ ἀκολούθως εἰς δένδρα, ἢ στηνομένων **ἐπὶ** ξυλίνων στύλων. "Αν ὁ ἐχθρὸς ἠνείχετο τὴν ἴδρυσιν τοῦ τροπαίου, τοῦτο ἐσήμαινεν ὅτι ὡμολόγει τὴν ἧττάν του, ἅπαξ δὲ στηθὲν τὸ τρόπαιον ἀφιεροῦτο εἰς τὸν **Δία** τὸν **Τροπαῖον** καὶ ἦτο ἀπαραβίαστον ‖ συνήθης περίφρασις: **τρόπαιον ἔστησαν** ἢ **ἐστήσαντο.**

τροπαῖος, α, ον (**τρέπω**)· ὁ ἀνήκων εἰς **τροπὴν** ἢ ἀλλαγήν (μεταβολήν).— ‖ ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς **τροπὴν** τῶν πολεμίων ‖ ὁ προξενῶν τροπὴν ἢ ἦτταν τῶν πολεμίων: **θεοὶ τροπαῖοι**=θεοὶ τρέποντες εἰς φυγὴν τοὺς πολεμίους (προκαλοῦντες τὴν ἧτταν τῶν πολεμίων καὶ δίδοντες τὴν νίκην εἰς τοὺς ἐπικαλουμένους τὴν εὔνοιάν των) | **"Εκτορος ὅμμασι τροπαῖοι** = τρομεροί, φοβεροὶ (προκαλοῦντες τὴν φρίκην) εἰς τὰ ὄμματα τοῦ "Εκτορος.— ‖‖ ἀποτρόπαιος, ὁ ἀποτρέπων τι, ὁ ἀπομακρύνων αὐτό.

τροπαιο-φόρος, **ον** (**τρόπαιον+φέρω**)· ὁ φέρων τρόπαια, νικητής, κομίζων τρόπαια, ὡς καὶ νῦν τροπαιοφόρος, τροπαιοῦχος.

τροπᾰλίζω, ποιητ. ἀντὶ **τρέπω.**

τροπᾰλίς, -ίδος, ἡ· δέσμη, δεμάτι, δέμα [ἀέεδ. ἐτυμ.· πιθ. συγγ. τῷ **τρέπω**· πρβλ. Ἡσυχ. «**τροπαλίζει· στρέφει**», «**τροπαλισμός, μεταβολή**»].

τροπέω, ποιητ. τύπος ἀντὶ **τρέπω.**

τροπή, ἡ (**τρέπω**)· ὡς καὶ νῦν, τροπή, γύρισμα, μετατροπή, μεταστροφή ‖ **τροπαὶ ἡελίοιο**=τὰ ἡλιοστάσια, δηλ. τὰ χρονικὰ σημεῖα τοῦ μέσου θέρους καὶ τοῦ μέσου χειμῶνος, καλούμενα εἰδικώτερον **τροπαὶ θερειναὶ** καὶ **τροπαὶ χειμεριναί**, ὁπότε ὁ ἥλιος φαίνεται ὡς μεταστρεφόμενος καὶ διατέμνων τὴν ἐκλειπτικήν· λατ. **solstitium** καὶ **bruma.**— ‖ ὡς ἐνεργ., τὸ τρέπειν τὸν ἐχθρὸν εἰς φυγήν, ἡ τροπὴ τοῦ ἐχθροῦ εἰς φυγήν, ἡ ἧττα αὐτοῦ: **ποιῶ** (ἢ **ποιοῦμαι**) **τροπήν τινος**=τρέπω τινὰ εἰς φυγὴν | **ἐν τροπῇ δορὸς**=κατὰ τὴν φυγὴν (τὴν ἧτταν) τὴν προκληθεῖσαν ὑπὸ τοῦ δόρατος. **2)** (ἐκ τοῦ παθ. **τρέπομαι**) τὸ τρέπεσθαι εἰς φυγὴν ὑπό τινος, τὸ φεύγειν, ἡ φυγή, λατ. **conversio in fugam. 2)** μεταβολή, ἀλλαγή.

τροπίας, -ου, ὁ (**τρέπω**)· ἐπὶ τοῦ οἴνου, ὁ ἐκτραπεὶς τῆς ἑαυτοῦ φύσεως, «κομμένο κρασί», «χαλασμένο κρασί».

τροπικός, ή, όν (**τροπή**)· ὁ ἀνήκων εἰς **τροπὴν** ‖ ὁ ἀνήκων εἰς τὰς **τροπάς**, εἰς τὰ ἡλιοστάσια· **ὁ τροπικὸς** (ἐνν. **κύκλος**)=ὁ κύκλος τῆς γηΐνης σφαίρας, μέχρι τοῦ ὁποίου φθάνων ὁ ἥλιος τρέπεται (τ. ἔ. στρέφεται) πρὸς τὰ ὀπίσω (πρβλ. **τροπή**). — ‖ ἐν τῇ Ρητορικῇ, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ σχῆμα **τρόπος,** ὁ οὐχὶ ἐν τῇ κυριολεξίᾳ του λεγόμενος (οὐχὶ κυριολεκτικός), ἀλλὰ μεταφορικός, εἰκονικός, ἀλληγορικός.

τρόπις, ἡ, γεν. **τρόπεως,** ἡ **τρόπιος** ἢ **-ιδος**· αἰτ. **τρόπιν** (**τρέπω**)· ὡς καὶ νῦν, τρόπις πλοίου «καρίνα, καρένα» ‖ μτφρ., **ἡ τρόπις τοῦ πράγματος**=ἡ βάσις (τὰ θεμέλια) τοῦ ζητήματος (ὅπως **ἀκριβῶς** βάσις εἶναι διὰ τὸ πλοῖον ἡ τρόπις) [δι' ἐτυμ. βλ. **τρέπω**].

τρόπος, ὁ (**τρέπω**)· κυρ. τροπή, στροφή, διεύθυνσις, κατεύθυνσις.— ‖ μτφρ., ὡς καὶ νῦν, τρόπος, τρόπος τοῦ σκέπτεσθαι καὶ ἐνεργεῖν, τρόπος τοῦ φέρεσθαι, συμπεριφορά, διαγωγή, τρόπος, συρμός.—**ἐν** ποικίλαις **ἐπιρρημ.** χρήσεσιν: **κατὰ δοτ., τρόπῳ τοιῷδε** =κατὰ τοιοῦτον τρόπον, τοιουτοτρόπως | **οὐδενὶ τρόπῳ**=κατ' οὐδένα τρόπον, οὐδόλως | **παντὶ τρόπῳ**=κατὰ πάντα τρόπον, παντοιοτρόπως | **ἑκουσίῳ τρόπῳ**=ἑκουσίως, οἰκειοθελῶς, θεληματικῶς | **τρόπῳ φρενὸς**=ἀναλόγως τῶν διαθέσεων («τοῦ κεφιοῦ»), ἢ ἀναλόγως τῶν διανοητικῶν ἱκανοτήτων του | **ἐν τρόποις 'Ιξίονος** = κατὰ τὸν τρόπον τοῦ 'Ιξίονος. **2)** ἀπολ., κατ' αἰτ., **πάντα τρόπον**=κατὰ πάντα τρόπον, «μὲ κάθε τρόπο», παντοιοτρόπως | **βάρβαρον τρόπον** = κατὰ τρόπον βάρβαρον, κατὰ τὸν τρόπον τῶν βαρβάρων. **3)** μετὰ προθ., **ἐκ παντὸς τρόπου**= διὰ παντὸς τρόπου (μέσου), παντοιοτρόπως.— ‖‖ ἐπὶ προσώπων, τρόπος ζωῆς, ἕξις, συνήθεια, ἔθιμον ‖ οἱ τρόποι ἀνθρώπου τινός, αἱ διαθέσεις του, αἱ ἕξεις καὶ συνήθειαί του, ὁ χαρακτήρ του: **οὐ τοὐμοῦ τρόπου**=δὲν εἶναι τοῦ χαρακτῆρός μου (τῆς ἰδιοσυγκρασίας μου) | **πρὸς τοῦ Κύρου τρόπου**=συμφώνως πρὸς τὰς διαθέσεις (τὴν ἰδιοσυγκρασίαν, τὸν χαρακτῆρα) τοῦ Κύρου.— ‖‖‖ ἐν τῇ Μουσικῇ, ὡς τὸ **ἁρμονία**, τὸ ποιὸν τοῦ ἤχου, τόνος. — ‖‖‖‖ ἐν τῇ Ρητορικῇ, τρόπος τοῦ λέγειν ἢ γράφειν, ὕφος ‖ ἐν τῷ πληθ. **τρόποι**=ρητορικὰ σχήματα.

τροπός, ὁ (**τρέπω**)· ὁ συνεστραμμένος δερματίνος ἱμάς, διὰ τοῦ ὁποίου ἡ κώπη προσεδένετο εἰς τὸν σκαλμόν, ὁ λεγόμενος καὶ **τροπωτὴρ** (βλ. λ.).

τροπο-φορέω, μελλ. **-ήσω** (**τρόπος+φέρω**)· ὑποφέρω (ὑπομένω) τοὺς τρόπους τινός (τὸν χαρακτῆρά του), συνταυτίζομαι.

τροπόω (Α), μελλ. **-ώσω** (**τροπός**)· ἐφοδιάζω τὴν κώπην μὲ τὸν **τροπόν** της (δηλ. μὲ τὸν δερμάτινον ἱμάντα διὰ τοῦ ὁποίου προσεδένετο εἰς τὸν σκαλμόν).— μέσον, **τροπόομαι κώπην** = προσδένω τὴν κώπην μου εἰς τὸν σκαλμὸν διὰ τοῦ **τροπωτῆρός** της (βλ. λ.).— παθητ., ἐπὶ τῆς κώπης, ἐφοδιάζομαι διὰ τροπωτῆρος.

τροπόω (Β), ἐκ τοῦ **τρόπος**· ἕτερος τύπος τοῦ **τρέπω** (βλ. λ.), τρέπω εἰς φυγήν, νικῶ.

τροφᾶλίς, -ίδος, ἡ (**τρέφω**)· χλωρὸς (νωπὸς) τυρὸς (ἐκ τοῦ **τρέφω γάλα** = «πήζω» γάλα, κυρ. ἄρα **τροφαλὶς**=τὸ νεωστὶ πεπηγὸς γάλα [**τροφαλίς, τρόφις**· δι' ἐτυμ. βλ. **θρόμβος, τρέφω**].

τροφεῖα, τὰ (**τροφεύω**)· ὡς καὶ νῦν, τροφεῖα, ἀμοιβὴ τῆς τροφοῦ (ἢ τοῦ τροφοῦ) διὰ τὴν διατροφὴν ἢ τὴν ἀνατροφὴν παιδός, ὁ μισθὸς τῆς τροφοῦ.— ‖ **βίου τροφεῖα**=τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα, τρόφιμα, τροφή.

τροφεύς, -έως, ὁ (**τροφή**)· ὁ τρέφων, ὁ ἀνατρέφων, ὁ θρεπτήρ, θετὸς πατήρ, «ψυχοπατέρας» ‖ μτφρ., καὶ ἐπὶ ἀψύχων ἀκόμη: **χαίρετε, ὦ τροφῆς ἐμοὶ** (Σοφ. Αἴ. 863) = χαίρετε σεῖς (πεδιάδες, ὄρη κλπ.), ποὺ μὲ ἀνεθρέψατε (μεθ' ὧν συνέζησα).

τροφέω'=**τρέφω**, ὡς τὸ **φορέω** ἀντὶ τοῦ **φέρω.**

τροφή, ἡ (**τρέφω**)· ὡς καὶ νῦν, τροφή, πᾶν τὸ ἐσθιόμενον πρὸς θρέψιν καὶ θεραπείαν τοῦ σώματος, τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα τρόφιμα, ζωοτροφίαι, τροφαί ‖ **βίου τροφὴ** ἢ **τροφαί**=πόρος ζωῆς, ἢ ὁ τρόπος τοῦ ζῆν.— ‖ τὸ τρέφειν, τὸ ἀνατρέφειν, ἡ διατροφή, ἡ ἀνατροφὴ ‖ τὸ ἀνατρέφειν καὶ διατηρεῖν ζῷα.— ‖‖ τὸ ἀνατραφέν, τὸ **θρέμμα**, τὸ γαλουχούμενον τέκνον ‖ γένος, γενεά.

τρόφῐμος, (η), ον (**τροφή**)· ὁ θρεπτικός, ὠφέλιμος ‖ μετὰ γεν., **γῆ τρόφιμος τέκνων** = γῆ γόνιμος εἰς τέκνα ‖ **ὡς οὐσ. τὰ τρόφιμα**=ὡς καὶ νῦν, τὰ τρόφιμα, τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαιοῦντα ‖ **ὁ, ἡ οὐσ. ὁ τρόφιμος**=ὁ θρέψας, ὁ δεσπότης.— ‖‖ **ὡς** παθητ., ὁ τραφεὶς (ἀνατραφείς) ὑπό τινος ‖ **ὡς οὐσ. ὁ τρόφιμος**=τὸ γαλουχούμενον τέκνον, θετὸς υἱός, θετὸν τέκνον | **οἱ τρόφιμοι**=οἱ μαθηταί.

τρόφις, ὁ, ἡ, οὐδ. **τρόφι,** τό, γεν. **-ιος** (**τρέφω**)·

ὁ καλῶς τεθραμμένος, εὐτραφής, συμπαγής, «γερός» ‖ *τρόφι κῦμα κυλίνδεται*=κῦμα μέγα (ὀγκώδες, πελώριον) κυλίεται.

τροφόεις, *εσσα, εν* (*τρέφω*)· ὁ καλῶς τεθραμμένος, «καλοθρεμμένος», εὐτραφής, συμπαγής, «γερός» εὔσωμος.

τροφός, *ὁ* καὶ *ἡ* (*τρέφω*)· ὁ τρέφων, ὁ ἀνατρέφων, ὁ περιποιούμενος, ὁ ἐπιμελούμενος, ὁ παιδαγωγός ‖ ἐν τῷ θηλ. ὡς καὶ νῦν, τροφός, παραμάννα, βυζάστρα.

τροφο-φορέω, μελλ. *-ήσω* (*τροφὴ+φέρω*)· φέρω τροφὴν εἴς τινα, τρέφω, διατηρῶ ἐν τῇ ζωῇ, ἀνατρέφω ‖ περιποιοῦμαι, περιδάλπω, προστατεύω.

Τροφώνιος, *ὁ*· ὁ κατὰ τὴν μυθολογίαν οἰκοδομήσας τὸν ἀρχαιότατον ναὸν τοῦ 'Απόλλωνος ἐν Δελφοῖς· μετὰ θάνατον ἐτιμήθη ὡς ἥρως, πλησίον δὲ τῆς Λεβαδείας, ὅπου κατὰ τὸν μῦθον εἶχεν ἀνοίξει καὶ τὸν εἶχε καταπίῃ ἡ γῆ, ὑπῆρχον μαντεῖον καὶ σπήλαιον ἀφιερωμένα εἰς αὐτόν· (βλ. Κ. Ε. Λ.).

τροχᾰδην, ἐπίρρ. (*τρέχω*)· ὡς καὶ νῦν, τροχάδην, δρομαίως, «τρέχοντας, τρεχάλα».

τροχάζω, μελλ. *-άσω* (*τρόχος*)· τρέχω, ὡς καὶ νῦν τροχάζω (ἐπὶ ἵππων), τρέχω ταχέως.

τροχαῖος, *α, ον* (*τρόχος*)· ὁ τρέχων, ὁ τρέχων ταχέως, ὁ ταχὺς ‖ ἐν τῇ Μετρικῇ, *ὁ τροχαῖος* (ἐνν. *πούς*)=μετρικὸς πούς συγκείμενος ἐκ μιᾶς μακρᾶς καὶ ἐκ μιᾶς βραχείας συλλαβῆς, χρησιμοποιούμενος δὲ ἐπὶ γοργοῦ ρυθμοῦ ὡς ζωηρότερος τοῦ ἰάμβου.

τροχᾰλός, *ή, όν* (*τρέχω*)· τρέχων ‖ ταχύς, εὐκίνητος, ἐλαφρός ‖ στρογγύλος, κυκλοτερής.

τροχ-ηλᾰτέω, μελλ. *-ήσω* (*τροχηλάτης*)· ἐλαύνω ἅρμα, ἁρματηλατῶ, ὀχοῦμαι ‖ βασανίζω ἐπὶ τοῦ τροχοῦ ‖ διώκω.

τροχ-ηλᾰ́της, *-ου, ὁ* (*τροχὸς+ἐλαύνω*)· ὁ ἐλαύνων (διευθύνων) τροχούς, ἁρματηλάτης, ἁμαξηλάτης, ἡνίοχος.

τροχ-ήλᾰτος, *ον* (*τροχὸς+ἐλαύνω*)· ὁ ἐπὶ τροχῶν φερόμενος, ὁ διὰ τροχῶν ἐλαυνόμενος, τροχοκίνητος. **2)** ὁ διαΐσως ουρόμενος ὑπὸ τροχῶν. **3)** ἐπὶ ὁδοῦ, ἡ ἀνοιγομένη ὑπὸ τροχῶν, ἐφ' ἧς ἐλαύνουσιν ἅμαξαι. **4)** ὁ σχηματιζόμενος (διαπλασσόμενος, διαμορφούμενος) διὰ τοῦ τροχοῦ τοῦ κεραμέως. **5)** μτφρ., ὁ μετὰ οπουδῆς ἐλαυνόμενος (ὡς τροχὸς ἢ ὡς ἅμαξα), ὁ διωκόμενος ἀκαταπαύοτως.

τροχιά, *ἡ* (*τροχός*)· ἡ γραμμὴ ἡ σχηματιζομένη ὑπὸ τοῦ τροχοῦ, τὰ ἴχνη τῶν τροχῶν. **2)** ἡ περιφέρεια (ὁ κύκλος) τοῦ τροχοῦ.

τροχίζω, μελλ. *-ίσω* (*τροχός*)· δένω κάποιον εἰς τροχόν, «τὸν γυρίζω οτὸν τροχά», τὸν βασανίζω. — **II** παθητ., περιστρέφομαι ὡς τροχός, τρέχω, περιτρέχω.

τροχῐ́λια, *ἡ* (*τροχός*)· ὡς καὶ νῦν, τροχαλία, «καρούλι», «μακαρᾶς» λατ. **trochlea.**

τροχῐ́λος, *ὁ* (*τρέχω*)· μικρὸν παρυδάτιον πτηνόν, τοῦ εἴδους τῶν σεισοπυγίδων, περὶ τοῦ ὁποίου ὁ 'Ηρόδ. λέγει ὅτι ἐξάγει βδέλλας καὶ ἄλλα ἔντομα ἐκ τοῦ στόματος τοῦ κροκοδείλου. **2)** μικρὸν χερσαῖον πτηνόν, ὁ τρυποφράκτης.

τροχιός, *ά, όν* (*τροχός*)· ὁ τρέχων ταχέως, ὁ περιστρεφόμενος ὡς τροχὸς ‖ στρογγύλος, κυκλοτερής.

τρόχις, *ὁ, -ιος* καὶ *-εως* (*τρέχω*)· ὁ τρέχων, ἀγγελιαφόρος.

τροχο-δῑνέω, μελλ. *-ήσω* (*τροχὸς+δῖνέω*)· περιστρέφω δίκην τροχοῦ ‖ συν. ἐν τῷ παθητ., *τροχοδινέομαι*=περιδινοῦμαι ὡς τροχός, περιστρέφομαι δίκην τροχοῦ.

τροχο-ειδής, *ὲς* (*τροχὸς+εἶδος*)· ὁ ὅμοιος πρὸς τροχόν, στρογγύλος, κυκλικός, περιφερικός.

τροχόεις, *εσσα, εν* (*τροχός*)· στρογγύλος ὡς τροχός, *τροχοειδὴς* (βλ. λ.), κυκλικός.

τροχο-ποιέω, μελλ. *-ήσω* (*τροχοποιός*)· κατασκευάζω τροχούς.

τροχο-ποιός, *όν* (*τροχὸς+ποιέω*)· ὁ ποιῶν τροχούς ‖ ὡς οὐσ. *ὁ τροχοποιός*=ὡς καὶ νῦν, τροχοποιός, κατασκευαστής («μάστορης») τροχῶν

τροχός, *-οῦ, ὁ* (*τρέχω*)· πᾶν τὸ τρέχον κυκλικῶς, πᾶν τὸ περιστρεφόμενον ‖ ἑπομένως, πᾶν πρᾶγμα στρογγύλον, κυκλικόν, π.χ. μία οφαῖρα, ἢ μία στρογγυλὴ «πήττα» ‖ ὁ δίσκος τοῦ ἡλίου ‖ κυρ. ὅμως: — **II** τροχὸς ἁμάξης, «ρόδα» ‖ τροχὸς κεραμέως.— **III** ὁ τροχός (παιδικὸ παιγνίδι), κοιν. «στεφάνι», «τσέρκι», μετὰ κρίκων οἵτινες ἤχουν κατὰ τὴν περιστροφήν, λατ. **graecus trochus.**— **IV** ὁ τροχὸς βασανιστικοῦ ὀργάνου (πρβλ. *τροχίζω*): *ἐπὶ τροχοῦ στρεβλοῦμαι*=βασανίζομαι «ατὸν τροχό». [δι' ἐτυμ. βλ. *τρέχω*].

τρόχος, *-ου, ὁ* (*τρέχω*)· τὸ τρέχειν, τὸ τρέξιμον, δρόμος, ἡ περιστροφικὴ κίνησις (ὡς ἡ τοῦ τροχοῦ). **2)** τόπος τρεξίματος (κατάλληλος διὰ τρέξιμον, ἢ ὅπου συνήθως ἀσκοῦνται εἰς τὸ τρέξιμον).

ΤΡΥ'ΒΛΙΟΝ, τό· πινάκιον, λοπάς, κούπα, ποτήριον, φιάλη.

τρῠγάω, μελλ. *-ήσω* (*τρύγη*)· ὡς καὶ νῦν, τρυγῶ, συγκομίζω, συνάγω, κατὰ τὸν τρυγητὸν ἢ κατὰ τὸν θερισμὸν (μετ' αἰτ. τοῦ συγκομιζομένου καρποῦ), λατ. **vindemiare** ‖ τὴν αὐτὴν σημ. ἔχει καὶ ὡς μέσον.— **II** μετ' αἰτ. τοῦ ἀγροῦ ἢ τοῦ δένδρου ἐξ οὗ λαμβάνεται ὁ καρπός, συγκομίζω (θερίζω, καρποῦμαι) τὴν ἐοσδείαν ἐκ τοῦ ἀγροῦ (ἢ τοῦ δένδρου) ‖ μτφρ., *τρυγῶ τινα*=ὡς καὶ νῦν, «τὸν τρυγάω», τὸν ἐκμετολλεύομαι. **2)** παροιμ., *ἐρήμας τρυγάω* (ἐνν. *ἀμπέλους*) =ὡς καὶ νῦν, «τρυγῶ ἄφραγα (ἀφρούρητα) ἀμπέλια», τ. ἔ. ὠφελοῦμαι ἐκ τῆς ὁπουοίας τινός, ἢ «κάνω τὸ νταῆ» ὅπου δὲν ὑπάρχει φόβος.

τρῦγη, *ἡ* (*τρύγω? τρυγάω?*)· ὥριμος καρπὸς συγκομιζόμενος, ἐοσδεῖα γεννημάτων (οιτηρῶν), οἴτος, παντὸς εἴδους καρπός, οταφυλαὶ κλπ.— **II** ἡ συγκομιδὴ τοιούτων καρπῶν: *τρύγη ἀμπέλων*=τρυγητός, θερισμὸς (ἐπὶ οίτου).

Ἔτυμ.: τρύγη· τρυγάω· τρύγητος καὶ *τρυγητός· τρυγητήρ·* πρβλ. 'Ησυχ. *«τρυγεῖ· ξηραίνει», «τρύσκει... ξηραίνει»· διατρύγιος·* σκοτ. ἐτυμ.· ἀπιθ. συσχετίζεται ὑπό τινων πρὸς τὸ ἀγγ-σαξ. **dry´ze** (ξηρός), παλ-norr. **draugr** (κατάξηρο κούτσουρο), παλ-γερμ. **trockan** (ξηρός).

τρῠγητήρ, *-ῆρος, ὁ* (*τρυγάω*)· ὁ τρυγῶν, ὁ τρυγητής, ὁ συγκομίζων ὡρίμους καρποὺς (καὶ κυρ. οταφυλάς), λατ. **vindemiator.**

τρῠγητος, καὶ **τρυγητός,** *ὁ* (*τρυγάω*)· ὡς καὶ νῦν, ὁ τρυγητός, ἡ συγκομιδὴ καρπῶν καὶ κυρ. οταφυλῶν, συγκομιδὴ γεννημάτων (οιτηρῶν), θερισμός. **2)** ὡς καὶ νῦν, τρυγητός, ἡ ἐποχὴ τοῦ τρυγητοῦ, ὁ τρύγος, ἡ ἐποχὴ ἑκάστης συγκομιδῆς (ὁ «θέρος» π. χ. ἐπὶ οιτηρῶν).— **II** =*τρύγη* (βλ λ.), αὐτὸς ὁ συγκομισθεὶς καρπός.

τρῠγήτρια, *ἡ*, θηλ. τοῦ *τρυγητήρ*· γυνὴ συλλέγουσα ὡρίμους καρποὺς, μετέχουσα τοῦ τρυγητοῦ

τρῠγη-φόρος, *ον* (*τρύγη+φέρω*)· ὁ φέρων καρποὺς, ἰδίως οταφυλάς, ὁ καρποφόρος, οἰνοφόρος.

τρῠγικός, *ή, όν* (*τρύξ*)· ὁ ἐκ *τρυγὸς* (βλ. λ.) κατεσκευασμένος (τ. ἔ. «ἀπὸ μοῦστον ἢ ἀπὸ λάσπη κρασιοῦ»).— **II** =*τρυγῳδικὸς* (βλ. λ.).

τρῠγο-δαίμων, *-ονος, ὁ* (*τρὺξ+δαίμων*)· ἀντὶ *τρυγῳδὸς* (βλ. λ.) μετὰ λογοπαικτικοῦ ὑπαινιγμοῦ πρὸς τὸ *κακοδαίμων* (τ.ἔ. κακομοίρης ποιητής, ποιητὴς «τῆς κακῆς ὥρας»).

τρῠγ-οιπος, *ὁ* (*τρὺξ+ἵπος*)· ὕφασμα διὰ τοῦ ὁποίου ἐστράγγιζον τὸν οἶνον (ἰδίως τὰ κατακάδια του), ἀποχωρίζοντες αὐτὸν ἀπὸ τὴν «μούργα, λάσπη» (πρβλ. *τρὺξ*) ‖ γεν. ἡθητήρ, διυλιστήρ, «στραγγιστήρι».

Ἔτυμ.: τρύγοιπος ‹*τρὺξ*+(αἰολ., ἰων.) *οιπο-* ‹ἰαπ. ***soipo-***, ὅπερ περιέχει τὴν ριζ. **seip-** (διυλίζω, σουρώνω, τὴν ἐν τῷ Σερβ. **sipiti** «ρίχνω πάχνη, παγωνιά», ἀγγλ-σαξ. **sife,** παλ-γερμ. **sib**=κόσκινον), παραλλ. πρὸς τὴν ***seib-*** τὴν ἐν τῷ ἀγγλ-σαξ. **sipian** (πίπτω κατὰ σταγόνας)· πρβλ. ἰαπ. ***sei-q-*** ἐν λέξ. *ἰκμάς*, καὶ ἰαπ. ***seigv-*** ἐν λ. *εἴβω*

τρῠγόφεν, ἐπιχ. ἀντὶ *τρυγῶεν*, γ' πληθ. εὐκτ. τοῦ *τρυγάω*.

τρῠγω· ξηραίνω, πρβλ. *φρυγω*.

τρῠγ-ῳδία, *ἡ* (*τρυγῳδός*)·=*κωμῳδία* (βλ.λ.) (κατὰ παρῳδίαν τοῦ *τραγῳδία*).

τρῡγ-ῳδικός, ή, όν (*τρυγῳδία*)· =*κωμῳδικὸς* (βλ. λ.)· πρβλ. καὶ *τρυγῳδός*.

τρῡγ-ῳδός, ὁ (*τρὺξ*+*ᾠδή*)· ὁ ᾄδων τὴν *τρύγα*, ὁ ἀοιδὸς (τραγουδιστής, ὑμνητὴς) τοῦ γλεύκους «μούστου»· τὸ ἀρχαιότερον ὄνομα ἀντὶ *κωμῳδὸς* (ὅπως ἐπεκράτησεν ὕστερον, ὅταν ἡ κωμῳδία ἐσυστηματοποιήθη περισσότερον)· ἐκαλοῦντο δ' ἀρχικῶς οἱ *κωμῳδοὶ τρυγῳδοὶ* εἴτε διότι ᾄδοντες ἤλειφον τὰ πρόσωπά των διὰ *τρυγὸς* (μούστου) ἐπὶ τὸ κωμικώτερον, εἴτε διότι ὡς βραβεῖον ἐδίδετο γλεῦκος, εἴτε καὶ διότι ἡ κωμῳδία ἐξεκίνησεν ἀπὸ ᾄσματα ᾀδόμενα κατὰ τὸν τρυγητὸν (*κατὰ τὸν τῆς τρύγης καιρόν*)· βεβαίως ἡ λ. ἐσχηματίσθη κατὰ παρῳδίαν τοῦ *τραγῳδός*, ἀντὶ τοῦ ὁποίου σπανιώτατα σκωπτικῶς λέγεται.

τρῡγών, *-όνος*, ἡ (*τρύζω*)· ὡς καὶ νῦν, τρυγών, «τρυγόνι», «τουρτούρα» [τὸ ὄνομα ὀφείλεται προφανῶς εἰς τὸν ὑπὸ τοῦ πτηνοῦ παραγόμενον ἦχον].

ΤΡΥΖΩ, μόνον κατ' ἐν. καὶ πρτ. ἐν χρήσει· ἐκπέμπω ψιθυριστὸν ἦχον, ψιθυρίζω, γογγύζω, μουρμουρίζω, τερετίζω, τρίζω || ἐπὶ περιστερῶν, κουκουρίζω, τουρτουρίζω || μτφρ., ἐπὶ ἀνθρώπων, τονθορίζω, γρύζω, μουρμουρίζω, γογγύζω.

'*Ετυμ.*: *τρύζω*· *τρυγών*· ὀνοματοποιία· πρβλ. παραλλ. ριζ. (s)*trei-g* καὶ *(s)trig-* ἐν *τρίζω* (βλ. καὶ ἐν *τέτραξ*)· πρβλ. καὶ πολ. **trukat** (τρυγόνι), μεσ-bret. **trous** (δόρυβος)· ἀπὸ τοῦ *τρίζω* σημασιολογικῶς διαφέρει μόνον κατὰ τὸ ὅτι τὸ μὲν *τρύζω* ἀναφέρεται εἰς ἀμβλυτέρους, τὸ δὲ *τρίζω* εἰς ὀξυτέρους ἤχους.

τρυηλίς, *-ίδος*, ἡ (*τρύω*)· ἐργαλεῖον δι' οὗ ἀνακυκῶσί τι, «κουτάλα», λατ. **trua, truella, trulla** [πρβλ. Ἡσυχ. «*τρυηλίς*· *ζωμήρυσις*»· φαίνεται ὅτι εἶναι μτγν. σχηματισμὸς ἐκκινήσας ἐκ τοῦ λατ. **truella** καὶ ὑποστὰς τὴν ἐπίδρασιν τοῦ *τρύω* (=τρίβω) καὶ τῆς συνήθους εἰς ὀνόματα ἐργαλείων καταλ. *-ήλη* (πρβλ. *ξυήλη*=ξύστρα, *κωβήλη*=βελόνη)].

τρῡμᾰλιά, ἡ (*τρύω*)· =*τρύμη* (βλ.λ.), ὀπὴ || ὁ ὀφθαλμὸς (ἡ ὀπὴ) βελόνης [δι' ἐτυμ. βλ. *τρύμη*].

τρῦμη, ἡ (*τρύω*)· ὀπή, *τρυμαλιὰ* (βλ. λ.). ἡ ἐκ τριβῆς προελθοῦσα ὀπή, «τρύπα».— **II** μτφρ., ἄνδρωπος ἐπίτριπτος, πανοῦργος, πολυμήχανος, «*περίτρεμμα*» (βλ. λ.).

'*Ετυμ.*: *τρύμη*· *τρῦμα* (τό)· *τρυμαλιὰ* ‹ἰαπ. ***tru-** (λιθ. **trunėti** = ὀπὴω, σαπίζω)· ***tereu, *teru-** βλ. ἐν *τέρυς* (πρβλ. καὶ *τρυτάνη*).

τρύξ, ἡ, γεν. *τρῡγός* (*τρύγω*)· νέος οἶνος μὴ ὑποστὰς ἀκόμη τὴν ζύμωσιν καὶ μὴ στραγγισθείς, μοῦστος, λατ. **mustum**.— **II** ἡ ὑποστάθμη τοῦ οἴνου, ἡ «λάσπη» τοῦ οἴνου, τὰ κατακάθια, ἡ «μούργα», λατ. **faex** || γενικῶς, ἀπορρίμματα, σκύβαλα, σκωρία (ἐπὶ μετάλλων), λατ. **scoria** || μτφρ., ἐπὶ γέροντος ἢ γραίας. [*τρύξ*· *ἀποτρυγίζω* (=στραγγίζω κρασί)· δι' ἐτυμ. βλ. *τάρ|ανον*].

τρῡπᾰ́νον, τό (*τρυπάω*)· ὡς καὶ νῦν, τρύπανον, «τρυπάνι», «ἀρίδα», ἐργαλεῖον δι' οὗ ὁ ξυλουργὸς ἀνοίγει ὀπός.

τρῡπάω, μελλ. *-ήσω*· παθ. πρκ. *τετρύπημαι*· (*τρύπη*)· ὡς καὶ νῦν, τρυπῶ, «τρυπάω», διατρυπῶ, διαπερῶ || *ὦτα τετρυπημένα* = ὦτα φέροντα ὀπὰς δι' ἐξάρτησιν ἐνωτίων || *ψῆφος τετρυπημένη* = καταδικαστικὴ ψῆφος (ἔχουσα ὀπὴν ἐν τῷ μέσῳ).

'*Ετυμ.*: *τρῡπάω*· *τρύπη*· *τρύπημα*· *τρύπανον*: λιθ. **trupù, trupėti** (θρυμματίζομαι), **trupùs** (εὔθραυστος), παλ σλαυ. **trupŭ** (=λατ. **membrum, corpus, truncus, venter, vulnus, cadaver**), **truplĭ** (κοῖλος, βαθύς)· ἐξ ἰαπ. ***trū̆-p-** ‹***treu-p-** ‹***l(e)reu** (κατ' ἐπέκτασιν) βλ. *τρῦμα*, *τρύω*, *τείρω*, *τέρυς*.

τρύπη, ἡ (*τρύω*,· ὀπή [δι' ἐτυμ. βλ. *τρυπάω*].

τρῦπημα, *-ατος*, τό (*τρυπάω*)· τὸ τρυπηδέν, τὸ (τε)τρυπημένον, τὸ τρύπημα, ὀπὴ || ἐπὶ πλοίου, ἡ τηλεβολοθυρίς, «τὸ πορτέλλο» | *τρύπημα νεὼς* = ἡ ὀπὴ ἐν ᾗ ἐμβάλλεται τὸ πηδάλιον, ἢ μία τῶν ὀπῶν, δι' ὧν διήρχοντο οἱ κῶπαι.

τρυπῷ, συνηρ. ἀντὶ *τρυπάοι*, γ' ἑν. εὐκτ. τοῦ *τρυπάω*.

τρῡσ-ᾰ́νωρ, *-ορος*, ὁ, ἡ (*τρύω*+*ἀνήρ*)· ὁ κατατρύχων (βασανίζων, καταπονῶν) ἄνδρα.

τρῡσῐ-βίος, *ον* (*τρύω*+*βίος*)· ὁ κατατρύχων (καταπονῶν) τὸν βίον, ὁ καθιστῶν τὴν ζωὴν βασανισμένην.

ΤΡΥ¯ΤΑ¯ΝΗ, ἡ· ἡ γλωττὶς τοῦ ζυγοῦ (τῆς πλάστιγγος) || γεν., ὁ ζυγός, ζυγαριά, ἡ πλάστιγξ, λατ. **trutina** [*τρυτάνη* (〉λατ. **trutina**) ‹ **trū-tenā** ἀνάγεται εἰς τὰ ἐν *τρύω*, *τρῦμα*, *τέρυς*, *τείρω*· ἀρχικῶς ἐσήμ. «ἡ κοιλότης ἐντὸς τῆς ὁποίας κινεῖται ἡ γλῶσσα»].

τρῡ-φᾰ́λεια, ἡ· ἡ περικεφαλαία.

'*Ετυμ.*: συνήθως ἐτυμολογεῖται **ἐκ** τοῦ *τρὶς*+*φάλος* (οἱονεὶ περικεφαλαία ἔχουσα τρεῖς *φάλους*, ἀντὶ *τριφάλεια*· κατ' ἄλλην ἐτυμολογίαν παράγεται **ἐκ** τοῦ *τρύω*+*φάλος* καὶ σημ. κυρ. περικεφαλαίαν, ἡ ὁποία ἔχει διατρυπημένον τὸν φάλον διὰ νὰ στερεωθῇ ἐντὸς τῆς ὀπῆς ὁ λόφος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ *καταῖτυξ* (βλ. λ.).— κατὰ τοὺς νεωτέρους ἐτυμολόγους *τρυφάλεια* (ἐνν. *κόρυς*) ‹ ***πτρυ-**, ἰαπ. ***qvtru-** (: *τέσσαρες*) + *φάλος* (=ἡ ἐφωδιασμένη μὲ 4 φάλους), πρβλ. ὁμ. *τετρά-φαλος*, *τετρα-φάληρος*· διὰ τὸ ἰαπ. ***qv(e)tru** (=τέσσαρα) πρβλ. Ζενδ. **čaθru-** (ἐν συνθέτοις), λατ. **quadru-** (**pēs**), gall. **petru-** (π.χ. **petrudecametos** =14ος).

τρῡφάω, μελλ. *-ήσω* (*τρυφή*)· ζῶ τρυφηλῶς, ζῶ ἡδυπαθῶς, μαλθακῶς || διάγω βίον πολυδάπανον, ζῶ πολυτελῶς.— μτχ. *τρυφῶν*, *-ῶσα* = μαλθακός, ἡδυπαθής, ἐκτεθηλυμμένος || τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. *τὸ τρυφῶν* = ἡ μαλθακότης, θηλυπρέπεια, **2)** εἶμαι ἀκόλαστος, ὀργιάζω, μεθοκοπῶ. **3)** ἐπαίρομαι, ὑπερηφανεύομαι, εἶμαι ἰδιότροπος, εἶμαι αὐθάδης (προπετής, ὑβριστής).

τρῡφεραίνομαι, παθ. (*τρυφερός*)· γίνομαι τρυφερός, διαφθείρομαι διὰ τῆς τρυφῆς καὶ τῆς ἡδυπαθείας || θρύπτομαι, «κάνω νάζια».

τρῡφερός, *ά*, *όν* (*τρυφή*)· ὡς καὶ νῦν, τρυφερός, μαλακός, ἁπαλός, ἁβρός, ἁπλοϊκός, ἐκτεθηλυμμένος, πολυτελής, ἡδυπαθής, ἀβροδίαιτος || τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. *τὸ τρυφερὸν*=ἡ θηλυπρέπεια, ἡ μαλθακότης.— ἐπίρρ. *τρυφερῶς*=τρυφηλῶς, μαλθακῶς.

τρῡφερότης, *-ητος*, ἡ (*τρυφερός*)· ὡς καὶ νῦν, τρυφερότης, ἁπαλότης, μαλθακότης, ἁβρότης, θηλυπρέπεια, τρυφή, πολυτέλεια.

τρῡφή, ἡ (*θρύπτω*)· ὡς καὶ νῦν, τρυφή, ἁβρότης, ἁπαλότης, λεπτότης || φιληδονία, ἀσέλγεια, ἡδυπάθεια, θηλυπρέπεια || ἔπαρσις, ὑπερηφάνεια ἀλαζονεία [δι' ἐτυμ. βλ. *θρύπτω*].

τρῡφηλός, *ή*, *όν*, ποιητ. ἀντὶ *τρυφερός*.

τρῡφημα, *-ατος*, τὸ (*τρυφάω*)· τὸ ἐντρύφημα, τὸ ἀντικείμενον (πρόσ. ἢ πραγμ.) εἰς τὸ ὁποῖον ἐντρυφᾷ τις (εὑρίσκει εὐχαρίστησιν), «τὸ καμάρι» || ἐν τῷ πληθ., πολυτέλειαι, χλιδή, τρυφή, λατ. **deliciae**.

τρῡφῆναι, ἀπρφ. παθ. ἀορ. β'. τοῦ *θρύπτω*.

τρῦφος, *-εος*, τό (*τρυφῆναι*, τοῦ *θρύπτω*)· τὸ θρύμμα, τὸ τεθραυσμένον, τεμάχιον, θραῦσμα [δι' ἐτυμ. βλ. *θρύπτω*].

τρῡχηρός, *ά*, *όν* (*τρῦχος*)· κατεσπαραγμένος, ρακώδης, «κουρελιασμένος».

τρύχνος, ὁ, καὶ *τρύχνον*, τό=*στρύχνος*· (βλ. λ.)· ἐν χρήσει ὡς σύμβολον τῆς ἡδύτητος (κατὰ τὸν Σχολ. εἰς Θεοκρ. Χ 31 *ἃ φωνὰ δὲ τρύχνος* «ἤγουν ἡ φωνή σου δὲ μαλακὴ ἐοικυῖα τρύχνῳ· *τρύχνος* δὲ καὶ *τρύχνη* εἶδος λαχάνου, ἡ κοινῶς λεγομένη ἀγριομελιτζάνα, ἱκανῶς μαλακοῦ· καὶ λέγεται *στρύχνος*· ὁ δὲ Θεόκριτος ἐξέβαλε τὸ σ- διὰ τὸ μέτρον *τρύχνον* εἰπών»).

τρῦχος, *-εος*, τό (*τρύχω*)· τὸ ἀπερρωγός, τὸ ῥῆγμα, τὸ ἀπότριμμα, κυρ. ἱμάτιον τετριμμένον καὶ ρακῶδες, ράκος, «κουρέλι» || ἐν τῷ πληθ., ράκη.— **II** σχίσμα, ῥῆγμα, ρωγμή.

τρῡχόω (*τρῦχος*)· σπάνιος τύπος τοῦ *τρύχω* (βλ.λ.).

τρῦχω, μελλ. *-ξω* (*τρύω*)· φθείρω, κατατρίβω, καταστρέφω, κατασπαταλῶ, καταναλίσκω || γεν., καταπονῶ, βασανίζω, κατατρύχω, βλάπτω || παθητ., καταπονοῦμαι, ταλαιπωροῦμαι, βασανίζομαι: *λιμῷ τρύχομαι*=κατατρύχομαι ὑπὸ τῆς πείνης, «πεθαίνω τῆς πείνας» || ὡσ. μετὰ γεν.. *τρύχομαί τινος*=κατατρύχομαι ἕνεκά τινος.

'*Ετυμ.*: *τρύχω*· *τρῦχος*· *τρυχηρός*: ἰρλ. **trōg, trūag**, gall. μεσ-bret. **tru** (ἄθλιος, ἀξιολύπητος)· **ἐκ** ριζ. ***treugh-**, πρβλ. ***treu-q-** ἐν τῷ λιθ. **trúk-stu, trúkti** (σχίζω,

θραύω), trukis (ρῆγμα, θραῦσμα)· βλ. καὶ ἐν τέρυς.

ΤΡΥ΄ω, ἀπαντῶν κυρ. ἐν τῷ παθ. πρκ. τέτρῡμαι, μτχ. τετρῡμένος, ἀπρβ. τετρῦσθαι· κατατρίβω, φθείρω, καταστρέφω ‖ κατατρύχω, ταλαιπωρῶ, καταπονῶ, βασανίζω: τέτρυμαι εἰς τὸ ἔσχατον κακοῦ=ἔχω συντριβῆ (καταπονηθῆ) τόσον ὥστε ἔχω φθάσει εἰς τὸ ἔσχατον σημεῖον τῆς ἐξαθλιώσεως.

Ἐτυμ.: τρύω· τρῡσ-άνωρ· τρῡσί-βιος (βλ. λ.): παλσλαυ. tryja, tryti (=λατ. terere)· ἐκ ρίζ. *tereu-, ἐν τέρυς· πρβλ. καὶ τρύχω.

Τρῳάς, -άδος, ἡ, θηλ. τοῦ Τρὼς (καὶ ἀσυναιρ. Τρωιὰς θηλ. τοῦ Τρώιος)· γυνὴ ἐκ Τροίας.— ‖ ἡ χώρα τῆς Τροίας, ἡ Τροία.

τρωγᾶλια, τά (τρώγω)· καρποὶ τρωγόμενοι κατὰ τὸ τέλος τοῦ δείπνου, κατὰ τὰ ἐπιδόρπια (καὶ ὡς ἐπιδόρπια), π.χ. σῦκα, καρύδια, ἀμύγδαλα κ.τ.ὅ. (πρβλ. καὶ τραγήματα).

τρώγλη, ἡ (τρώγω)· ὡς καὶ νῦν, τρώγλη, κυρ. τὸ διαβεβρωμένον (καὶ συνεπῶς (τε)τρυπημένον) μέρος τοίχου ἢ ἄλλου μέρους, ὀπή, κοιλότης, «σπηλιά».

τρωγλο-δῦτης -ου, ὁ (τρώγλη+δύω)· ὁ εἰσδύων εἰς τρώγλας, ἤτοι εἰς ὀπὰς (κυρ. ἐπὶ ὄφεων, ἀλωπέκων κ. ἄ. ζῴων) ‖ οἱ Τρωγλοδύται, ὄνομα Αἰθιοπικῆς φυλῆς διαβιούσης εἰς τρώγλας (σπήλαια καὶ πάσης φύσεως κοιλότητος ἐδάφους, δένδρων κλπ.).

τρωγλο-δύω, ἀπαντῶν μόνον ἐν τῇ μτχ. τρωγλοδύων (Βατραχομ. 52)=ὁ εἰσδύων (εἰσέρπων) εἰς τρώγλην.

τρωγοίσας, δωρ. ἀντὶ τρωγούσας, αἰτ. πληθ. θηλ. μτχ. τοῦ τρώγω.

τρώγοντι, δωρ. ἀντὶ τρώγουσι, γ' πληθ. ἐν. τοῦ τρώγω.

ΤΡΩ΄ΓΩ, μελλ. τρώξομαι· ἀόρ. α' ἔτρωξα· ἀόρ. β' ἔτρᾰγον· παθητ., ἀόρ. β' ἐτρᾰ́γην· πρκ. τέτρωγμαι· τρωγαλίζω, περιτρώγω, ροκανίζω, μασῶ ‖ ἐπὶ ἀνθρώπων, ὡς καὶ νῦν, τρώγω ὠμὰ λαχανικά, καρποὺς κλπ. (ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ τρώγω βρασμένον φαγητόν) ‖ κυρ. ἐπὶ ἐπιδορπίων τρώγω καρπούς, πρβλ. τρωγάλια.

Ἐτυμ.: τρώγω· τρωγάλια· τρωκτός· τρώκτης· τρώγλη· τρωγλοδύτης· τρωγλίτης (εἶδος χελιδόνος κατοικούσης ἐν ὀπαῖς, «πετροχελίδονο»)· τρὼξ (σκώληξ ὀαπρίων)· τρωξαλλὶς (εἶδος ἀκρίδος)· ἐξ ἰαπ. *t(e)rō-g-, *trə-g-, ἐκ παραλλ. πρὸς τὸ *terə-g- ἢ *ter-g- ἐν τῷ γοτθ. þairkō (ὀπή), *tr̥-g- ἐν τῷ Κάτω Χωρῶν durk, dork (σεντίνα πλοίου, ἄντλος), ἀγγλσαξ. þy'r(e)l (þ*yrhil)=ὀπή, παλ-γερμ. derh, durhil (τρύπιος), πάντα ἐπεκτετ. διὰ προσφ. οὐραν. ἐκ τοῦ *ter(e)-, *terē (τρυπῶ, φθείρω διὰ τῆς τριβῆς)· βλ. τείρω.

Τρωικός, ή, όν (Τρώς)· ὁ ἐκ Τροίας, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Τροίαν, ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν Τροίαν, ὡς καὶ νῦν Τρωικός.

Τρώιος, η, ον, ἐπικ. καὶ ἰων. ἀντὶ Τρῳὸς (βλ. λ.) ‖ θηλ. Τρωιάς, -άδος (=γυνὴ τῆς Τροίας).

τρωκτά, τά· βλ. τρωκτός.

τρώκτης, -ου, ὁ (τρώγω)· ὁ τρώγων, ὁ ροκανίζων, ὁ τρωγαλίζων, ὁ «φσγᾶς» ‖ ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ οἱ Φοίνικες ἔμποροι καλοῦνται τρῶκται, τ.ἔ. αἰσχροκερδεῖς, πανοῦργοι, ἄπληστοι κ.τ.ὅ. ‖ ὡσ. καὶ ὡς ἐπίθ. τρῶκται χεῖρες καλοῦνται αἱ ἄπληστοι (ἁρπακτικαὶ) χεῖρες τῶν τοκογλύφων.

τρωκτός, ή, όν, ρηματ. ἐπίθ. τοῦ τρώγω· ὁ ροκανισμένος, καταφαγωμένος ‖ ἐπὶ λαχανικῶν, καρπῶν κ.τ.ὅ., ὁ τρωγόμενος ὠμός, ὁ ροκανιζόμενος ὠμός (ἄβραστος) ‖ τὸ οὐδ. τὰ τρωκτὰ ὡς οὐσ. = τρωγάλια (βλ. λ.).

τρῶμα, τρωματίζω, τρωματίης, ἰων. ἀντὶ τραυμ-.

τρώμη, δωρ. τρώμᾱ, ἡ=τρῶμα, ἰων. ἀντὶ τραῦμα (βλ. λ.).

τρῶξις, -εως, ἡ (τρώγω)· τὸ περιδάκνειν, τὸ ροκάνισμα.

Τρῳός, ά, όν, συνῃρ. ἀντὶ Τρώιος (Τρώς)· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Τρῶα (βλ. λ.) ‖ ὁ τῶν Τρώων, ὁ τῆς Τροίας, ὁ τῆς Τρῳάδος, τρωικός.

Τρωο-φθόρος, ον (Τρὼς + φθείρω)· ὁ φθείρων καταστρέφων) τὴν Τροίαν καὶ τοὺς Τρῶας.

τρωπάω, ἐπ. ἀντὶ τρέπω (βλ. λ.)· μετατρέπω, μεταβάλλω, ἀλλοιῶ.— μέσον, μεταστρέφω ἐμαυτόν, μεταστρέφομαι, γυρίζω ‖ γ' ἐν. ἐπ. καὶ ἰων. πρτ.: τρωπάσκετο φεύγειν = ἐτρέπετο εἰς φυγήν (κυρ. «ἐγύριζε πίσω διὰ νὰ τὸ βάλῃ στὰ πόδια»). [δι' ἐτυμ. βλ. τρέπω].

Τρώς, ὁ, γεν. Τρωός· ὁ κατὰ τὴν Μυθολογίαν θεμελιωτὴς τῆς Τροίας ‖ πληθ. Τρῶες, οἱ, γεν. Τρώων, δοτ. Τρωσί· οἱ οἰκοῦντες τὴν Τροίαν.

τρώσεσθαι, ἀπρφ. μέσ. μελλ. τοῦ τιτρώσκω.

τρώσω, μελλ. τοῦ τιτρώσκω.

τρωτός, ή, όν, ρημ. ἐπίθ. τοῦ τρώω, τιτρώσκω· ὁ τραυματισμένος, πληγωμένος ‖ ὁ δυνάμενος νὰ τραυματισθῇ, ὁ ὑποκείμενος ἢ ἐκτεθειμένος εἰς τραυματισμόν, ὃν δύναταί τις νὰ τραυματίσῃ, ὡς καὶ νῦν τρωτός.

τρωῦμα, ἐσφαλμ. ἀναγν. ἀντὶ τρῶμα=τραῦμα (βλ.λ.).

τρωχάω, ἐπ. ἀντὶ τρέχω [δι' ἐτυμ. βλ. τρέχω].

ΤΡΩ΄Ω, ριζ. τύπος τοῦ τιτρώσκω (βλ. λ.).

τῦ, δωρ. ἀντὶ σὺ ‖ ὡσ. καὶ αἰτ. ἀντὶ σέ.

τυβί, τό· ὄνομα χειμερινοῦ μηνὸς τῶν Αἰγυπτίων, ἀντιστοιχοῦντος πρὸς διάστημά τι μεταξὺ τῶν ἡμετέρων Δεκεμβρίου—Ἰανουαρίου.

τυγχάνω, μελλ. τεύξομαι· ἀόρ. β' ἔτῠχον, ἐπ. ὑποτ. τύχωμι· ἐπ. ἀόρ. α' ἐτῠ́χησα· πρκ. τετῠ́χηκα, ἰων. καὶ τέτευχα· ὑπερσ. ἐτετεύχειν· ἐπιτυγχάνω, κυρ. κτυπῶ (διὰ λίθου, ὅπλου, βέλους κλπ.) καὶ εὐστοχῶ, «βρίσκω τὸ στόχο», «πετυχαίνω», συνήθως μετ' αἰτ. μὲν ὅταν τὸ κτυπηθὲν ἀντικ. εἶναι ζῶν ὀργανισμὸς (ἔμψυχον), μετὰ γεν. δὲ ὅταν εἶναι ἄψυχον.— ‖ γεν., κτυπῶ, σημαδεύω, εὑρίσκω κατὰ τύχην, ἐπιτυγχάνω κατὰ τύχην ‖ οὕτω ἐπὶ ἀνθρώπων, συναντῶ, συναντῶ τινα τυχαίως, «πέφτω ἐπάνω του, τὸν βρίσκω μπροστά μου, κατὰ σύμπτωσιν» (μετὰ γεν.). 2) ἐπὶ πραγμάτων, ἐπιτυγχάνω τι, ἐπιτυγχάνω τὴν ἀπόκτησίν του, τὸ ἀποκτῶ, τὸ ἀπολαύω, «μοῦ λαχαίνει» (μετὰ γεν.). 3) ἐν τῇ μτχ. ἀορ. β' ὁ τυχὼν=ὡς καὶ νῦν, ὁ τυχών, κυρ. ὁ συναντῶν τινα κατὰ τύχην, ὁ πρῶτος τὸν ὁποῖον συναντᾷ τις κατὰ τύχην, ὁ πρῶτος τυχών, ὁστισδήποτε, λατ. quivis ‖ οἱ τυχόντες=ὡς καὶ νῦν, οἱ τυχόντες, οἱ πρῶτοι τυχόντες ἄνθρωποι, οἱ ἄνθρωποι τῆς καθημερινῆς ζωῆς, κοινοὶ ἄνθρωποι, «συνηθισμένοι τύποι» ‖ τὸ τυχὸν=ὅ,τι τύχῃ, «ὅ,τι λάχῃ», τὸ πρῶτον τυχαῖον πρᾶγμα, οἱονδήποτε πρᾶγμα, ὁ,τιδήποτε. 4) ἐν κακῇ ἐνν., τυγχάνω βίας=συναντῶ βίαν, τυγχάνω ἐκβιαστικῆς μεταχειρίσεως, ὑφίσταμαι βίαν.— ‖ ἀπολ., ἐπιτυγχάνω τοῦ σκοποῦ, φθάνω εἰς τὸν σκοπόν μου, ἐπιτυγχάνω (κυρ. «βρίσκω τὸ στόχο») ‖ καλῶς τυγχάνω =διάγω καλῶς, «περνῶ καλά», προκόπτω, εὐδοκιμῶ | ἐπὶ λόγου, λέγω τὸ ὀρθόν, «πετυχαίνω τὸ σωστό», ἔχω δίκαιον. 2) ἔχω τὴν τύχην νά..., ἔχω τὴν μοῖραν νά...

Β' ὡς ἀμτβ., συμβαίνει κατὰ τύχην νὰ εὑρίσκωμαι ἔν τινι τόπῳ, εὑρίσκομαι κάπου κατὰ σύμπτωσιν. 2) ἐπὶ πραγμάτων, συμβαίνω κατὰ τύχην, λαμβάνω χώραν τυχαίως, «τυχαίνω, λαχαίνω» ‖ συχνὰ ὡς ἀπρόσ., ὡς καὶ νῦν, ὅπως ἐτύγχανεν, ὥσπερ ἔτυχεν κ.ο.κ. (=ὅπως συνέβαινε νά..., ὅπως ἔτυχε νά..., ὅπως συνέβη κατὰ σύμπτωσιν νά..., κατὰ τύχην, κατὰ σύμπτωσιν). 3) ἐπὶ γεγονότων, ἢ ἐπὶ ἀναλαμβανομένων ἐπιχειρήσεων, συμβαίνω, συμβαίνω εἴς τινα, «τοῦ τυχαίνω, τοῦ λαχαίνω, τοῦ πέφτω εἰς τὸ μερίδιόν του, τοῦ πέφτω στὸν κλῆρό του» (μετὰ δοτ. προσ.) ‖ ἀποβαίνω καλῶς, ἔχω καλὴν ἔκβασιν, φθάνω εἰς καλὸν ἀποτέλεσμα, ἐπιτυγχάνω, εὐδοκιμῶ, προκόπτω.— ‖ παρ' Ἀττικοῖς τὸ τυγχάνω ἐχρησιμοποιεῖτο σχεδὸν ὡς βοηθητικὸν ρῆμα καὶ συνήπτετο μετὰ μετοχῶν ἄλλων ρημάτων, μεθ' ἑκάστης ἐκ τῶν ὁποίων ἀποτελεῖ ἐνιαίαν περίφρασιν, ἐν ᾗ ἡ ἐνν. τοῦ τυγχάνω ἀποδίδεται δι' ἐπιρρ., ἡ δὲ ἔνν. τῆς μετοχῆς καταλαμβάνει θέσιν κυρίου ρήματος (μὲ ἄλλας λέξεις ἡ μτχ. ἑρμηνεύεται ὡς ρῆμα, τὸ δὲ ρῆμα, δηλ. τὸ τυγχάνω, ὡς ἐπίρρ.): τυγχάνω ἔχων=ἔχω κατὰ τύχην, ἔχω κατὰ σύμπτωσιν (κατὰ λέξιν «τυχαίνει νὰ ἔχω», συμβαίνει νὰ ἔχω) | παρὼν ἐτύγχανον= ἤμην παρὼν (παρευρισκόμην) κατὰ τύχην («ἔτυχε

νὰ βρίσκωμαι μπροστὰ») | **ἐν ᾧ, *τυγχάνω ὤν*=*εἰμὶ*** (εἶμαι) | ὡς. καὶ ἄνευ μτχ.: ***εἴ σοι χαρτὰ τυγχάνει τάδε***=ἐὰν αὐτὰ σοῦ εἶναι εὐχάριστα. **2)** συχνότατα τὴν ἐλλείπουσαν μτχ. δυνάμεθα (ἢ καὶ ὀφείλομεν) νὰ τὴν συμπληρώνωμεν ἐκ τῶν συμφραζομένων (κυρ. ἐκ τοῦ ρήμ. τῆς λογικῶς πλησιεστέρας προτάσεως): ***ὅ,τι ἂν τύχωσι, τοῦτο λέγουσι***=*ὅ,τι ἂν τύχωσι* (ἐνν. *λέγοντες*), *τοῦτο λέγουσιν*.

'*Ετυμ.*: *τυγχάνω*· *τύχη*: ἰρλ. **tocad**, gall. **tynghet**, νεο-gall. **tynged** (τύχη), νεο-bret. **tonkadur** (μοῖρα, πεπρωμένον, εἱμαρμένη), ἰαπ. **-gh-**· ἑπομένως δὲν φαίνεται πιθ. ἡ ὑπό τινων ὑποστηριζομένη συγγένεια πρὸς τὸ ***τεύχω*** (ἰαπ. ***dheugh-***) καὶ τὰ τῆς ὁμάδος του (βλ. ἐν ***τεύχω***), τὴν ὁποίαν ἄλλως τε δὲν στηρίζει καὶ ἡ σημασιολογικὴ διαφορά.

Τῡδεύς, *-έως*, ἐπ. *-έος*, ὁ· ὁ ἥρως Τυδεύς, εἷς τῶν ***Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας***, πατὴρ τοῦ Διομήδους (βλ. Κ.Ε.Λ.) [κυρ. ***Τυδεύς***=ὁ πλήκτης, ἐκ ριζ. *τυδ-*, *τυνδ-*, πρβλ. ***Τυνδάρεος***, σανσκρ. **tud**, **tud-āmi** (=λατ. **tundo**)· λατ. **tund-o**, **tu-tud-i**, **tud-es**· γοτθ. **staut-a** (=***τύπτω***)].

τυῖ (ἢ τυΐ)·=***ὧδε*** (λέξις τῶν Κρητῶν, κατὰ τὸν Ἡσύχ.).

'*Ετυμ.*: πρβλ. 'Ησυχ. ***«τυῖ· ὧδε· Κρῆτες»***, λεσβ. *τυῖ-δε* (βλ. λ.)· ***τυῖ*** ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ τοπικὸν ****πυΐ*** (πρβλ. Κρητ. *ὁ-ποι*) ἐξ ἰαπ. ***qvu*** (=ποῦ, ὅπου), (*π-* ἀντὶ τοῦ ἀναμενομένου *κ-* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ παράγωγα τοῦ θέμ. *πο-*), πρβλ. βεδ. **kū'**, Ζενδ. **kū** (=ποῦ;), σανσκρ. **kúha**, Ζενδ. **kuθra** (=ποῦ;), ὁμβρ. **pufe**, ὀσκ. **puf** (ὅπου)· διὰ τῆς μεταπτώσεως τοῦ *-υε-* εἰς *-υ-* καὶ τῆς προσθήκης τοῦ ἐπιρρ. *-ς* προῆλθον τά: ***πῦς*** (παρὰ Σώφρ.),'Ροδ. *ὁ-πῦς*, 'Αργ. ***ῦς***, Δελφ. ***ἐνθῦς*** κλπ.

τυῖ-δε ἢ **τυΐδε,** αἰολ., δωρ. ***ἀντὶ τῇδε*** (βλ. λ.) [δι' ἔτυμ. βλ. ***τυῖ***].

ΤΥ'ΚΗ, ἡ (*τέτυγμαι*)· ἐργαλεῖον λιθοξόου.

τυκίζω, μελλ. *-ίσω* (*τύκος*)· κόπτω λίθους, πελεκῶ λίθους, τοὺς κατεργάζομαι διά σμίλης ἢ ἄλλου λιθοξοϊκοῦ ἐργαλείου, κτενίζω λίθους.

τῦκισμα, *-ατος*, τὸ (*τυκίζω*)· ἐπεξεργασία λίθων, πελέκημα λίθων || ἐν τῷ πληθ. ***κανόνων τυκίσματα***=τείχη ἐκ λίθων ἐπεξειργασμένων (τετραγωνισμένων, «γωνιασμένων») διὰ τοῦ κανόνος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ ἀκατέργαστα Κυκλώπεια τείχη.

τῦκος, ὁ (*τέτυγμαι*)· ἐργαλεῖον πρὸς κατεργασίαν λίθων, λιθοξοϊκὸν ἐργαλεῖον (σφυρίον, γλύφανον, ἐγκοπεύς, σμίλη). | **II** πέλεκυς μάχης, πολεμικὸς πέλεκυς.

'*Ετυμ.*: ***τύκος***· ***τυκίζω***· ***ευκάνη*** (καὶ παρ' 'Ησ. *τυτάνη*, πιθ. κατ' ἀφομ. = ἀλωνιστικὴ σανίς): παλ-ιρλ, **toll** (κοῖλος), **toll** (γεν. **tuill**) = ὀπή, κοιλότης, νεο-gall. **twll** (*tuq-slo-=λατ. **foramen**), παλ-σλαυ. **is-tŭknati** (=λατ **effodere**), **tŭkalo** (=λατ. **cuspis**), **tykati** (προσκοούω, πλήττω), παλ-γερμ. **dūhen**, ἀγγλ-σαξ. **Þy'n**, **Þeon** (ὠθῶ, πιέζω)· ἐξ ἰαπ. ρ:ζ. ***tuq-** (καὶ ἐνδεχομένως *tuqu-)〈*(s)teu-q-** (ὠθῶ, κεντῶ).

τυκτά· περσικὴ λέξις, τὴν ὁποίαν ὁ 'Ηρόδ. (VI 110) ἑρμηνεύει ***«τέλειον δεῖπνον βασιλήιον»***.

τυκτός, ***ή, όν,*** ρημ. ἐπίθ. τοῦ ***τεύχω*** (***τέτυγμαι***)· ὡς τὸ ***τευκτός***, κατεσκευασμένος, παρασκευασθείς, ἑτοιμασθείς, ἀποπερατωθείς || κυρ. ὁ μετὰ τέχνης κατειργασμένος, τεχνητός, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ «φυσικός, ἐκ φύσεως ὤν» || ***τυκτὴ Κρήνη***=κρήνη κατασκευασθεῖσα ὑπὸ χειρῶν ἀνθρώπων, τεχνητή, καὶ οὐχὶ φυσικὴ || ὅθεν, ὡς τὸ ***εὔτυκτος***, ὁ καλῶς ἐπεξειργασμένος, ἔντεχνος, κατασκευασθεὶς μετὰ πολλῆς τέχνης καὶ ἐπιμελείας.

ΤΥ'ΛΗ, ἡ (*-ῡ-* παρ' ἀττ., **-ῦ-** παρὰ μτγν.)· ὡς τὸ ***τύλος***, πᾶν ὄγκωμα (οἴδημα, φούσκωμα), ***καὶ δή***: **I** πᾶν τετυλωμένον (ἐσκληρυμμένον) ἀπὸ τὴν τριβὴν μέρος τοῦ σώματος, τύλος, «κάλος», «ρόζος», λατ. **callus** || κυρ. ὁ ὦμος ἀχθοφόρου (λόγῳ τῶν βαρῶν, τὰ ὁποῖα συχνὰ σηκώνει εἰς τὸν ὦμόν του).— **II** τὸ σάγμα («σαμάρι», «χαμαλίκα») τὸ ὑπὸ τῶν ἀχθοφόρων φερόμενον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου οὗτοι τοποθετοῦσι τὰ βάρη.— **III** προσκεφάλαιον (λεγόμενον ***καὶ τυλεῖον***).

'*Ετυμ.*: ***τύλη***· ***τύλος***· ***τυλόω***· ***τυλίσσω***· ***κερκ. τυμος***, ἰων-αττ. ***τύμβος*** (βλ. λ. λ.): σανσκρ. **tūlam** (λοφίον περικεφαλαίας, βάμβαξ), παλ-σλαυ. **tylŭ** (τράχηλος, αὐχήν), λιθ. **túlas** (πολύς· ἀρχ. σημ. «μᾶζα, ὄγκος»), παλ-πρωσσ. **tūlan** (πολύ), παλ-norr. **þollr** (δένδρον, «ξυλοκάρφι»), ἀγγλ-σαξ. **Þol** (σφήν, γόμφος), παλ-γερμ. **dollfus** («κουτσουροπόδαρος»), **εἶτα** σανσκρ. **túmra-ḥ** (πείσμων, τραχύς, ἀλαζών), ved. **tū́tuma-ḷ** (εὔφορος, πλούσιος), Ζενδ. ***tuma-** (παχύσαρκος), λατ. **tumeo**, **tumidus**, **tumulus** (***tumelo-s**): παλ-norr. **þumall** (ὁ ἀντίχειρ τῆς χειρός), gall. **twf** (ἰσχύς, αὔξησις), **tyfu** (αὐξάνω), bret. **tun** (〈*tum) = λόφος, ἀγγλ-σαξ. **Þuma**, παλ-γερμ. **dūmo** (ὁ ἀντίχειρ τῆς χειρός), ἀγγλ-σαξ. **Þymell** (δακτυλήθρα), παλ-σλαυ. **tyja**, **tyti** (*πιαίνομαι*, «παχαίνω») κλπ.· ἐξ ἰαπ. ***teva-**, ***tv-** (ἐξογκοῦμαι, φουσκώνω), πρβλ. τὴν ἐπεκτετ. δι' ἑνὸς *-κ-* ριζ. ***tev(ə)k-**, ***tu-k-** ἐν τῷ gall-λατ. **tucca** (=*κατάλυμα ζωμοῦ*), **tūcētum**, **tuccētum**, ὁμβρ. **toco**, παλ-σλαυ. **tukŭ** (λίπος, ἄλειμμα), λιθ. **taukaĩ** (λίπος), **táukas** (ὀλίγη ποσότης λίπους), **tunkù**, **túkti** (παχύνομαι), λεττ. **túks** (ἐξόγκωμα, πρήξιμον), **túkt** (ἐξογκοῦμαι), παλ-πρωσσ. **taukis** (λίπος, πάχος), παλ-norr. **þió**, ἀγγλ-σαξ. **Þéoh**, παλ-γερμ. **dioh** (μηρός), Ζενδ. ***taosa-** (μηρός), μεσ-ιρλ. **tōn**, gall. **tīn**· πρβλ. καὶ ***σάος*** (***τFα-Fος**), ***σῶος*** (***τFω-Fος**), ***σῶμα***, ***σωρός***, ***ταῦς***, ***τέτυρος***, ***τύμβος***, ***τυρός***.

τῦλος, ὁ·=***τύλη*** (βλ. λ.), ὡς καὶ νῦν, ***τύλος***, ***τύλωμα***, ***«κάλος»***, σκληρὸν ἐξόγκωμα τοῦ δέρματος, ἀπονεκρωμένη σάρξ||συν. τῶν χειρῶν, ὅπως ἀπὸ τὴν κωπηλασίαν π. χ. ἢ ἀπὸ ἄλλην αἰτίαν.— **II** πᾶν τὸ προεξέχον ὡς ἐξόγκωμα, κόμβος, «ρόζος», γόγγυρος ξύλου || εἶδ. ξύλινος γόμφος μετὰ κεφαλῆς, «ξυλοκάρφι», ἐν χρήσει εἰς τὴν ναυπηγίαν. [δι' ἔτυμ. βλ. ***τύλη***].

τῦλόω (***τύλος***)· καθιστῶ τι τυλῶδες, ποιῶ ***τύλον*** (βλ.λ.), τὸ σκληρύνω.— παθητ., καθίσταμαι τυλώδης, σκληρός, σκληρύνομαι, «κάνω κάλους» (ἀπὸ τὴν μεγάλην τριβήν, ὅπως αἱ χεῖρες ἀπὸ τὴν κωπηλασίαν ἢ τὸ σκάψιμον) || ***ῥόπαλα σιδήρῳ τετυλωμένα***=ῥόπαλα ἔχοντα τύλους (κόμβους, ὄγκους, «ρόζους») ἐκ σιδήρου (δι' ἐμπήξεως σιδηρῶν ἥλων)· πρβλ. ***τυλωτός***.

τῡλωτός, ***ή, όν,*** ρημ. ἐπίθ. τοῦ ***τυλόω***· ὁ ἔχων τύλους, τετυλωμένος, ὁ ἐφωδιασμένος (ἢ ὁποκτήσας) κάλους: ***ῥόπαλα τυλωτά*** = ῥόπαλα πλήρη τύλων (κόμβων), πρβλ. ***ῥόπαλα τετυλωμένα*** ἐν ***τυλόω***.

τύμβευμα, *-ατος*, τὸ (*τυμβεύω*)· τύμβος, τάφος, ταφή, κηδεία.— **II** τὸ πρὸς ταφὴν ἢ πρὸς καῦσιν πτῶμα.

τυμβεύω, μελλ. *-σω* (***τύμβος***)· θάπτω, κηδεύω, ἐνταφιάζω (διὰ καύσεως ἢ διὰ ταφῆς τοῦ πτώματος). **2)** ***χοὰς τυμβεύω τενὶ***=προσφέρω σπονδὰς ἐπὶ τοῦ τάφου τινός.— **II** ἀμτβ., εἶμαι ἐνταφιασμένος, ἀναπαύομαι ἐν τάφῳ.

τυμβ-ήρης, ***ες*** (***τύμβος***+***ἀραρεῖν***)· ὁ ἐνταφιασμένος, ὁ ἐν τάφῳ τοποθετηθείς.— **II** ὁ ὅμοιος πρὸς τύμβον, ὅμοιος πρὸς τάφον, νεκρικός.

τυμβῖτης, *-ου*, ὁ, θηλ. ***τυμβῖτις***, *-ιδος* (***τύμβος***)· ὁ τοῦ τύμβου, ὁ ἐπὶ τοῦ τάφου, ὁ ἐπὶ τοῦ μνήματος, μνηματίτης, ἐπιτύμβιος, ἐπιτάφιος, νεκρικός.

τυμβο-γέρων, *-οντος*, ὁ (***τύμβος***+***γέρων***)· ὁ γέρων ὁ εὑρισκόμενος εἰς τὸ χεῖλος τοῦ τάφου, ὁ ὑπέργηρος, ἐσχατόγηρος «ποὺ ἔχει τὸ ἕνα πόδι στὸν τάφο».

τυμβ-ολέτης, *-ου*, ὁ (***τύμβος*** + ***ὄλλυμι***)· ὁ καταστρέφων (ἀνασκάπτων) τάφους, ὁ τυμβωρύχος· θηλ. ***τυμβολέτις***, *-ιδος*.

ΤΥ'ΜΒΟΣ, ὁ· ὁ τόπος ἔνθα εἶναι τεθαμμένον τὸ σῶμα νεκροῦ (τὸ πτῶμα), λατ. **bustum** || συνήθως, τὸ ἐπὶ τοῦ τάφου σωρευόμενον χῶμα, τὸ σχηματίζον λόφον, ἡ «τούμπα», ὡς καὶ νῦν, τύμβος, λατ. **tumulus** || γεν., τάφος, μνῆμα.— **II** μτφρ., ***γέρων τύμβος***=***τυμβογέρων*** (βλ. λ.), ὑπέργηρος || τὴν σημ. αὐτὴν ἔχει ἐνίοτε καὶ τὸ ἁπλοῦν ***τύμβος*** (ἄνευ τοῦ ἐπιθ. ***γέρων***).

'*Ετυμ.*: I ***τύμβος***· Κερκ. ***τῦμος*** (=***τύμβος***)· πιθ. ἄλλ. ***τύμβος*** καὶ μεσ-ιρλ. **tomm** (λοφίσκος) εἶναι τὰ αὐτὰ πρὸς τὸ σανσκρ. **tuṃbga-ḥ** (δολωτός· ὡς οὐσ.

προεξοχή, λόφος, βουνό) ⟨ἰαπ. *tu-m-gvo-· ἀλλ' ὅμως τύμβος καὶ tomm δύνανται νὰ προέρχωνται ⟨*tum-b(h)o-, πρβλ. *tu-bh- ἐν τῷ ἑλλ. τύφη, λατ. tūber, παλ-norr. þúfa κλπ.· τυμβ- : *tubh-, ὡς κόρυμβος : κόρυφος, κορυφὴ κλπ.

II τύμβος ἐν τῷ γέρων τύμβος=τυμβογέρων· πρβλ. Ἡσυχ. «τύμβος γέρων· τυμβογέρων· ἐσχατογήρως καὶ παρηλλαγμένος τῇ διανοίᾳ»· πρβλ. καὶ Ἡσυχ. «παρτετύμβει· παραφρονεῖ· ἡμάρτηκεν»· τύμβος ⟨ἰαπ. *tumb- εἶναι συγγ. τῷ ἀρμ. thmbir (ἰαπ. -mp-) =ναρκωτικὸν ποτόν· πρβλ. λατ. stupeo· βλ. τύπτω, τύμπανον.

τυμβ-οῦχος, ον (τύμβος+ἔχω)· ὁ ἔχων τύμβον, ἑπομένως ὁ ἐναποτεθειμένος ἐν τύμβῳ, ὁ κατοικῶν ἐν τάφῳ.

τυμβο-φάντης, ου, ὁ (τύμβος+φαίνω)· ὁ φαίνων (δεικνύων) τάφον.

τυμβο-φόνος, ον (τύμβος+*φένω)· ὁ φονεύων (δηλ. ἀνασκάπτων, καταστρέφων) τοὺς τύμβους ‖ ὁ διαταράσσων τοὺς νεκρούς.

τυμβο-χοέω, μελλ. -ήσω (τυμβοχόος)· ἐπιχύνω χῶμα ἐπὶ τάφου, σχηματίζω (ἐγείρω) τύμβον δι' ἐπιχωματώσεως.

τυμβο-χόη, ἡ (τυμβοχοέω)· τὸ τυμβοχοεῖν (βλ. λ.), ἡ ἐπισώρευσις χώματος ἐπὶ τάφου, ὁ σχηματισμὸς τύμβου, ἡ ἔγερσις τύμβου.

τυμβο-χόος, ον (τύμβος+χέω)· ὁ ἐπιχύνων (ἐπισωρεύων) χῶμα ἐπὶ τάφου, ὁ οὕτω κατασκευάζων τύμβον, ὁ τυμβοποιός.= II πιθ. καὶ ἐν παθ. ἐνν., ὁ ἐπὶ τοῦ τάφου κεχυμένος (ἴσως τυμβόχοος ;).

τυμβό-χωστος, ον (τύμβος+χώννυμι)· ὁ δι' ἐπιχωματώσεως σχηματισθεὶς ἐν εἴδει τύμβου, ὁ ἐπι(σε)σωρευμένος εἰς σχῆμα τύμβου.

τυμβ-ωρῠχέω, μελλ. -ήσω (τυμβωρύχος)· ἀνορύσσω (ἀνοίγω) τάφους καὶ λῃστεύω τὰ ἐν αὐτοῖς κτερίσματα (ἀφιερώματα), εἶμαι τυμβωρύχος.

τυμβ-ωρῠχία, ἡ (τυμβωρυχέω)· τὸ τυμβωρυχεῖν, ἡ ἀνασκαφὴ (τὸ ἄνοιγμα) τῶν τάφων καὶ ἡ σύλησις αὐτῶν.

τυμβ-ωρῠχος, ον (τύμβος+ὀρύσσω)· ὁ ἀνασκάπτων (ἀνοίγων) τοὺς ἤδη σχηματισμένους τύμβους (ὑπάρχοντας τάφους) πρὸς σύλησιν αὐτῶν ‖ ὡς οὐσ. ὁ τυμβωρύχος=ὁ λῃστὴς (συλητὴς) νεκρῶν.— II ὁ ἀνορύσσων τάφους πρὸς ταφὴν νεκρῶν, ὁ νεκροθάπτης.

τύμμα, -ατος, τὸ (τύπτω)· τὸ κτύπημα, πλῆγμα, πληγή, τραῦμα.

τυμπᾰνίζω, μελλ. -ίσω (τύμπανον)· κρούω τύμπανον (ἐγίνετο δὲ τοῦτο κατὰ τὴν λατρείαν τῆς Κυβέλης).— II γενικῶς, κτυπῶ μὲ ῥόπαλον, ξυλοκοπῶ, ραβδίζω, «δέρνω» ‖ ἐν τῷ παθητ., ξυλοκοποῦμαι μέχρι θανάτου.

τυμπᾰνισμός, ὁ (τυμπανίζω)· κροῦσις τυμπάνων, τυμπανοκρουσία (ἐνεργουμένη ὑπὸ τῶν Γάλλων εὐνούχων ἱερέων τῆς θεᾶς Κυβέλης κατὰ τὰς πρὸς τιμήν της ἱεροτελεστίας) ‖ ὅθεν καὶ αὐτὴ ἡ λατρεία τῆς Κυβέλης ἐκαλεῖτο τυμπανισμὸς (παρὰ Πλάτωνι δὲ «μητρῷα ἱερά). 2) ἀποκεφαλισμὸς (Ἀγ. Γρ.). 3) τὸ ξυλοκόπημα.

τυμπᾰνιστής, -οῦ, ὁ (τυμπανίζω)· ὡς καὶ νῦν, τυμπανιστής, ὁ κρούων τὸ τύμπανον, τυμπανοκρούστης ‖ θηλ. τυμπανίστρια, ἐπὶ τῶν ἱερειῶν τῆς Κυβέλης.

τύμπᾰνον, τὸ (κυρ. ἀντὶ τύπανον, ἐκ τοῦ τυπεῖν, τοῦ τύπτω)· ὡς καὶ νῦν, τύμπανον, «τούμπανο» (ἐν χρήσει κατὰ τὴν λατρείαν τῆς Κυβέλης, συνιστάμενον δ' ἐκ δερμάτων τεντωμένων ἐπὶ κοίλου σκεύους χρησιμεύοντος ὡς ἠχείου).— II τὸ ξύλον δι οὗ κρούεται τὸ τύμπανον, τὸ πλῆκτρον ‖ καὶ γεν., ράβδος, ῥόπαλον, «ματσούκα, κοντόξυλο», «μαγκούρα».— III ἐν τῇ Λατινικῇ (παρὰ Virgil., Georg. II 444) tympana εἶναι τροχοὶ ἁμαξῶν κατεσκευασμένοι «ἀπὸ μονοκόμματο ξύλο», κύλινδροι.— IV ἐν τῇ Ἀρχιτεκτονικῇ τύμπανον ἐκαλεῖτο ἡ τριγωνικὴ ἐπίπεδος ἐπιφάνεια ἡ πλαισιουμένη ὑπὸ τοῦ ἀετώματος τοῦ ναοῦ, ἢ καὶ ὁλόκληρον τὸ ἀέτωμα, ὅπερ καὶ ἀετὸς ἐλέγετο ἐκ τοῦ σχήματος, tympanum fastigii ‖ τὰ σανιδώματα τῶν θυροφύλλων, τὰ ἐντὸς πλαισίων περιεχόμενα, κοιν. «ταμπλάδες» ἢ «καθρέφτες», λατ. tympanum forium.

Ἐτυμ.: τύμπανον (τύπανον, Ὕμν. Ὁμ. XIII 3) τυμπανίζω· προφ. ἐξ ἰαπ. *tump-ŋno-, συγγ. ἄρα τῷ τύπτω, ὃ βλ.· τὸ -μ- ἀνεπτύχθη ὡς ἐν τῷ σανσκρ. pra-stumpati (Γραμμ-), túmpati (ὠθεῖ).

Τυνδᾰρειος, α, ον, ὡσ. καὶ -ος, -ον· ὁ τοῦ Τυνδάρεω, ἀνήκων εἰς αὐτὸν ἢ ὁπωσδήποτε σχέσιν ἔχων πρὸς αὐτόν· ἐκ τοῦ ἑπομ.

Τυνδᾰρεος, ἀττ. Τυνδᾰρεως, -εω, ὁ· σύζυγος τῆς Λήδας (βλ. Κ.Ε.Λ.).

Τυνδᾰρῐδης, -ου, ὁ, πατρωνυμ. ἐκ τοῦ προηγ. (ὡσεὶ ἐκ τύπου Τύνδαρος), ὁ υἱὸς τοῦ Τυνδάρεω ‖ ἐν τῷ πληθ., οἱ Τυνδαρίδαι=οἱ ἀδελφοὶ Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης (ὡς υἱοὶ τοῦ Τυνδάρεω καὶ τῆς Λήδας) ‖ θηλ. Τυνδᾰρίς, -ίδος=θυγάτηρ τοῦ Τυνδάρεω.

τῡνη, ἐπ. καὶ δωρ. ἀντὶ τύ, σὺ (ὡς ἐγώνη ἀντὶ ἐγώ).

τυννός, ή, όν (πιθ. συγγ. τῷ τυτθός), δωρ. ἀντὶ μικρός· τόσον μικρός, τόσον ὀλίγος, λατ. tantillus.

Ἐτυμ.: τυννός· τυννοῦτος (πρβλ. τηλίκος : τηλικοῦτος, τοῖος : τοιοῦτος)· ἀβεβ. ἐτυμολ.· πιθ. συγγ. τῷ τυτθὸς μετὰ ὑποκορ. καταλ.

τυννοῦτος, ο(ν), κατ' ἐπέκτασιν ἐκ τοῦ τυννὸς (βλ. λ.)· τόσον μικρός, τόσον ὀλίγος, λατ. tantillus ‖ παρ' ἀττ. καὶ ἐνισχυμένον διὰ τοῦ δεικτ. -ι : τυννουτοσί, -ονί.

τυντλάζω (τύντλος)· κατὰ τὸν Σχολ. «πηλοπατῶ ἢ βωλοκοπῶ», ἐμβαίνω εἰς τὸν πηλόν, «τσαλαβουτῶ μέσα στὶς λάσπες», «λασπώνω» ‖ περισκάπτω κλήματα ἀμπέλου, «σκάβω τ' ἀμπέλια, τὰ σκαλίζω».

ΤΥ'ΝΤΛΟΣ, ὁ· πηλός, «λάσπη», κόπρος, βόρβορος, ἰλύς.

Ἐτυμ.: τύντλος : λιθ. tvĺ,tu, tvĺnti (φουσκώνω, ἐκχειλίζω), tvanas (πλήμμυρα), tuntas (σωρός, πλησμονή, ἀγέλη, πλῆθος), tuntais (σωρηδόν)· ἐξ ἰαπ. *tu-ŋ-, *tv-en-, ἐπεκτ. ἐκ τοῦ *tevax-, *tv- (ἐξογκώνω)· βλ. καὶ τύλος.

τῠπᾰνον, τὸ (τύπτω)· ἀρχικὸς ποιητ. τύπος ἀντὶ τύμπανον (βλ. λ.), διασωθεὶς ἐν τῷ λατ. typanum.

τῠπείην, ης, η, εὐκτ. παθ. ἀορ. β' τοῦ τύπτω.

τῠπεῖν, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ τύπτω.

τῠπείς, εῖσα, έν, μτχ. παθ. ἀορ. β' τοῦ τύπτω.

τῠπή, ἡ (τύπτω)· κτύπημα, πληγή, πλῆγμα.

τῠπῆναι, ἀπρφ. παθ. ἀορ. β' τοῦ τύπτω.

ΤΥ'ΠΟΣ, ὁ (τύπτω)· κτύπος, κτύπημα.— II τὸ ἀποτύπωμα τοῦ κτυπήματος, ὁ τύπος σφραγῖδος, τὸ ἀποτύπωμα σφραγῖδος, ἡ ἐπὶ νομίσματος παράστασις, παντὸς εἴδους σφραγὶς (ἴχνος, ἀποτύπωμα): τύποι στίβου=ἴχνη πατήματος, ἴχνη βημάτων, «πατημασιές». 2) μορφαί, εἰκόνες, ἐγγεγλυμμέναι (ἐγχάρακτοι) ἐπὶ μετάλλου ἢ λίθου ‖ ὅθεν ἁπλῶς, ἄγαλμα, ἀνδριάς, εἰκών. 3) σχέδιον, σχεδίασμα, περίληψις, ἰχνογράφημα, σκιαγραφία: τύπῳ λέγειν=περιγράφειν (ὁμιλεῖν, διηγεῖσθαι) ἐν περιλήψει. 4) τὸ ἀρχικὸν σχέδιον, τὸ πρωτότυπον, τὸ ἀρχέτυπον, τὸ πρότυπον, τὸ ὑπόδειγμα, τὸ ἀντίτυπον ‖ μτφρ., ὁ τύπος ἑνὸς ἀνθρώπου, ὁ χαρακτήρ του, ἡ μορφὴ ἑνὸς ἀνθρώπου, δηλ. αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος. 5) σύστημα, τύπος ζωῆς, τύπος θρησκείας.— III ἡ ἐπὶ τῶν αἰσθητηρίων ὀργάνων τῆς ἀκοῆς προξενηθεῖσα ἔκ τινος κτυπήματος ἐντύπωσις ‖ ὁ τύπος τῶν ἵππων= ὁ κτύπος, ὁ ἦχος τοῦ βαδίσματος τῶν ἵππων [δι' ἐτυμ. βλ. τύπτω].

τῠπόω, μελλ. -ώσω (τύπος)· ἐντυπώνω, σχηματίζω διὰ πιέσεως, σφραγίζω, ἐγχαράσσω.— II σχηματίζω, διαμορφῶ, διαπλάσσω, «καλουπιάζω».

τυπτήσω, ἀττ. μελλ. τοῦ τύπτω.

τύπτοντι, δωρ. ἀντὶ τύπτουσι.

ΤΥ'ΠΤΩ, μελλ. τύψω, ἀττ. τυπτήσω· ἀόρ. α' ἔτυψα, ἀττ. ἐτύπτησα· ἀόρ. β' ἔτῠπον· παθητ., μελλ. τῠπήσομαι· ἀόρ. α' ἐτύφθην· ἀόρ. β' ἐτῠπην· πρκ. τέτυμμαι· ὡς καὶ νῦν, τύπτω, κτυπῶ, πατάσσω, κρούω | μτφρ., πληγώνω κατάκαρδα: ἄχος ὀξὺ κατὰ φρένα τύψε βαθεῖαν=σφοδρὰ θλῖψις ἐπλήγωσε τὴν καρδιά μου βαθιά | ἡ ἀληθηίη ἔτυψε Καμβύσεα=ἡ ἀ-

λήθεια ἐπλήγωσε τόν Καμβύσην (τόν ἐπείραξε, «τόν ἄγγιξε»)‖ἐπί μελισσῶν κ.τ.ὁ., κεντῶ, πλήττω διά τοῦ κέντρου, κεντρίζω, κεντρώνω.— παρ' Ὁμήρῳ τό ***τύπτω*** λέγεται κυρίως ἐπί πλήγματος καταφερομένου ἐκ τοῦ σύνεγγυς, δι' ἀγχεμάχου ὅπλου, ἐν ἀντιθέσει πρός τό ***βάλλω***, τό ὁποῖον σημαίνει πλῆγμα ἐπιτυγχανόμενον δι' ἐκηβόλου ὅπλου (τραῦμα ἐκ βλήματος). **2)** ***ἄλα τύπτειν ἐρετμοῖς***=κτυπᾶν (πλήττειν) τήν θάλασσαν διά τῶν κωπῶν, τ. ἔ. κωπηλατεῖν ‖ ***Ζέφυρος λαίλαπι τύπτων*** = Ζέφυρος (δυτ. ἄνεμος) κτυπῶν (μαστιγώνων) μετά θυελλώδους λύσσης (ἐπερχόμενος, ἐφορμῶν, ὡς λαῖλαψ).— **II** μέσον, ὡς τό ***κόπτομαι*** (βλ. λ.), πύπτω (κτυπῶ) ἐμαυτόν, «χτυπιέμαι», λατ. **plangor**, κτυπῶ τά στήθη μου («στηθοκοπιέμαι») ἀπό τήν λύπην ‖ μετ' αἰτ. προσ., ***τύπτομαί τινα***=θρηνῶ διά τινα.— **III** παθητ., τύπτομαι, πλήττομαι, τραυματίζομαι, πληγώνομαι ‖ μετά συστοίχ. αἰτ., ***τύπτομαι πολλάς*** (ἐνν. ***πληγάς***)=δέχομαι (λαμβάνω) πολλάς πληγάς.

Ἔτυμ.: τύπτω· τύπος· τυπόω· τυπάς· τυπή· τύμμα· τύ(μ)πανον (βλ. λ. λ.): σανσκρ. **pra-stumpati** (καί παρά ταῦτο **tō'pati, tupáti, túmpati, tumpáti**)=πλήττω, κτυπῶ, ἀρμ. **thmbir** (ναρκωτικόν ποτόν, βλ. ἐν ***τύμβος*** II), **thmbrel** (=λατ. **obstupefieri**), λατ. **stuprum, stupeo**, παλ-γερμ. **stobarōn** (=λατ. **obstupere**), παλ-σλαυ. **tŭpati** (=λατ. **palpitare**), **tŭpŭtŭ** (= λατ. **strepitus**), **tŭpŭtati** (=λατ. **palpitare, calcare**), λεττ. **staupe** (ἴχνη ἵππων)· ἤτοι **ἐκ** ρίζ. **(s)teup-** (ὠδῶ), παραλλ. τῇ ****steub-***, πρβλ. ***ἐν στύπος, στυφελός, στυφελίζω***· πρβλ. καί ***τύμπανον, τύμβος***.

τῠ́πωμα, ***-ατος,*** τό (***τυπόω***)· τό ἀποτετυπωμένον, τό ἀποκτῆσαν σχῆμα (μορφήν τινα), τό ἀποτύπωμα, τό ἀπεικόνισμα ‖ σκεῦος ἐπεξειργασμένον: ***χαλκόπλευρον τύπωμα***=χάλκινον σκεῦος, χαλκίνη κάλπη ‖ σχέδιον, σχῆμα, εἰκών, μορφή, τύπος.

τῠραννεύω καί **τυραννέω,** μελλ. ***-εύσω*** καί ***-ήσω***· μέσ. μελλ. ***τυραννήσομαι*** ἐν παθ. ἐνν. (***τύραννος***)· εἶμαι τύραννος, εἶμαι ἀπόλυτος ἄρχων (δεσπότης) ‖ κυβερνῶ ἀπολυταρχικῶς ‖ μετά γεν., εἶμαι τύρανος (ἀπόλυτος κυρίαρχος, δεσποτικός ἄρχων) λαοῦ τινος ἤ χώρας ‖ ***τυραννεύω Ἀθηνῶν***=εἶμαι τύραννος τῶν Ἀθηνῶν ‖ ὁ ἀόρ. α' ***ἐτυράννευσα***=κατέλαβον τήν τυραννίδα, κατέστησα ἐμαυτόν τύραννον, ἐγενόμην τύραννος. **2)** παρά ποιηταῖς, εἶμαι βασιλεύς, βασιλεύω, εἶμαι ἡγεμών, ἡγεμονεύω, εἶμαι σύζυγος τοῦ βασιλέως.— **II** παθητ., ***τυραννεύομαι*** ἤ ***-εύομαι***=κυβερνῶμαι ὑπό τυράννου, διατελῶ ὑπό τυραννίδα, κυβερνῶμαι τυραννικῶς.

τῠραννικός, ***ή, όν*** (***τύραννος***)· ὁ ἀνήκων, ὁ σχέσιν ἔχων ἤ ἀναφερόμενος εἰς τύραννον (εἰς ἀπόλυτον μονάρχην), δεσποτικός, μοναρχικός, βασιλικός, αὐτοκρατορικός ‖ ὁ ἰδιάζων, (προσιδιάζων, «ταιριάζων») εἰς τύραννον, ὡς καί νῦν τυραννικός, δεσποτικός, βασιλικός, ἀγέρωχος ‖ ὁ φερόμενος ὡς τύραννος.— ὑπερθ. ***τυραννικώτατος***.

τῠραννίς, ***-ίδος,*** ἡ· κλητ. ***ὦ τυραννί*** (***τύραννος***)· ὡς καί νῦν, ἡ τυραννίς, ἡ ἐξουσία τοῦ τυράννου, ἡ ἀπολυταρχία, ἡ δεσποτική ἐξουσία, δεσποτεία, βασιλική ἐξουσία.

τῠραννος, ὁ, καί ἡ (κατά τούς παλαιοτέρους εἶναι κυρ. ὑωρ. ἀντί ***κοίρανος***, ἐκ τοῦ ***κῦρος, κύριος***)· ὡς **καί** νῦν, τύραννος, ἀπόλυτος ἄρχων, ἀπόλυτος κυρίαρχος, δεσπότης, ἀπόλυτος ἐξουσιαστής, τοῦ ὁποίου ἡ ἐξουσία καί ἡ δύναμις δέν περιορίζεται οὔτε ὑπό τοῦ νόμου οὔτε ὑπό τοῦ πολιτεύματος‖κυρ. ὁ αὐτοχειροτόνητος μονάρχης, ὁ καταλαβών τήν ἐξουσίαν **διά** τῆς **βίας**, παρά τούς νόμους καί τήν θέλησιν τοῦ λαοῦ ‖ οὔτω δέν ἐλέγοντο ***τύραννοι*** οἱ κληρονομικῷ δικαιώματι καταλαμβάνοντες τήν βασιλείαν, ὅπως π.χ. οἱ Βασιλεῖς ἐν Σπάρτῃ ἤ ὁ **Μέγας** Βασιλεύς **ἐν** Περσίᾳ ‖ ἐξ ἄλλου ὅμως ἡ λέξις δέν σημαίνει ἀπαραιτήτως ὅτι ὁ παρανόμως καί διά τῆς βίας καταλαβών τήν ἐξουσίαν καί καταστάς τύραννος ἐξηκολούθει ἀναγκαίως νά φέρεται σκληρῶς καί ἀπανθρώπως ἤ καί ἁπλῶς ἀγερώχως· ἀπόδειξις ἡ ἠπιότης τῆς τυραννίδος τοῦ Πεισιστράτου ‖ βραδύτερον ἐν τούτοις ἡ λέξις ***τύραννος*** προσέλαβε μονίμως τήν κακήν της σημασίαν, τήν ὁποίαν ἔχει καί σήμερον, καί **ἐσήμανε** τόν τυραννικόν, τόν διά βιαιοπραγιῶν σταθεροποιοῦντα τήν λίαν ἀνεπιθύμητον εἰς τόν λαόν κυριαρχίαν του. **2)** παρά ποιηταῖς συχνά **κεῖται** ἀντί ***βασιλεύς***. **3)** ἐν εὐρυτέρᾳ **ἐννοίᾳ *τύραννος*** **καλεῖται** πᾶν μέλος τῆς οἰκογενείας τοῦ Τυράννου.— **ἐντεῦθεν, *ἡ τύραννος*** ἐκαλεῖτο ὄχι μόνον ἡ σύζυγος τοῦ τυράννου ἀλλά καί ἡ θυγάτηρ του, ὅπως καί ὁ υἱός τοῦ τυράννου **ἐκαλεῖτο** καί αὐτός ***«ὁ τύραννος»***.— **II** ὡς ἐπίθ. ***τύραννος, ον*** =***τυραννικός, βασιλικός*** (βλ.λ.λ.) ‖ αὐτοκρατορικός, δεσποτικός ‖ ***τύραννον δῶμα*** = τό ἀνάκτορον τοῦ Βασιλέως.

Ἔτυμ.: τύραννος ( ) λατ. **tyrannus**)· ***τυραννίς***· ***τυραννέω***· δυνατόν νά εἶναι ξένη λέξις, φρυγική, κατά τινας συγγ. τῷ λιθ. **tveriù, tvérti**, λεττ. **twert** (ἁρπάζω, «γραπώνω»)· κατ' ἄλλους πρέπει νά συσχετισθῇ πρός τό σανσκρ. **turaṇyúḥ** (ταχύς, πλήρης ζήλου) ἤ **turváṇi-ḥ** (νικητής), **tū'rvati** (ὑποδουλώνω, ὑποτάσσω)· ἄλλοι ὑπενθυμίζουν τό ἑτρουσκ. **turan** (=Κυρία, ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης)· οἱ νεώτεροι ἐτυμολόγοι δέν θεωροῦσι τό ***κοίρανος*** (βλ. λ.) ὡς ἀνῆκον ἐνταῦθα.

τυραννο-φόνος, ***ον*** (***τύραννος*** + ****φένω***)· ὡς τό ***τυραννοκτόνος*** (βλ. λ.), ὁ φονεύσας τόν τύραννον.

τυρβάζω, μελλ. ***-άσω***· ἀναταράσσω, ἀνακυκῶ, ἀνακατώνω, λατ. **turbare**.— παθητ., εἶμαι ἐν ταραχῇ καί ἀταξίᾳ, εἶμαι ἀνακατευμένος, συνωστίζομαι, συνθλίβομαι.

ΤΥ῎ΡΒΗ, ἡ· ταραχή, ἀταξία, σύγχυσις, δόρυβος, ὀχλαγωγία, λατ. **turba**.

Ἔτυμ.: τύρβη, ἰων. ***σύρβη***· ἀττ. ***τύρβᾰ*** (***σύρβᾰ***)· ***συρβηνεύς, συρβηνός*** (ὁ θορυβοποιός)· λατ. **turba, turbo (-are), turbō, -inis**, παλ-norr. **þorp** (ὄχλος), **þyrpa** (πιέζω, συνθλίβω), **þyrpask** (συνωστίζομαι), λατ. **turma** (σωρός, στίφη, ὄχλος), ἀγγλ-σαξ. **þrym** (ὄχλος), παλ-norr. **þrymr** (δόρυβος)· ἐξ ἰαπ. ρίζ. ***tver-** (^**tur-, *tru-**)=ἀνακυκῶ, ἀναταράσσω· ὅλ. καί ***τορύνη***.

τῠρευτήρ, ***-ῆρος,*** ὁ, καί **τῠρευτής,** ***-οῦ,*** ὁ (***τυρεύω***)· ὁ κατασκευάζων τυρόν, ὁ τυροκομῶν (ἐπί τοῦ Ἑρμοῦ, ὡς θεοῦ τῶν αἰπόλων καί δοτῆρος τοῦ αἰγείου τυροῦ). **2)** μτφρ., μηχανορράφος, δολοπλόκος, πανοῦργος.

τῠρεύω, μελλ. ***-εύσω***, καί **τῡρέω,** μελλ. ***-ήσω*** (***τυρός***)· ποιῶ τυρόν, τυροκομῶ, «πήζω» τό γάλα καί τό κάμνω τυρόν.— **II** μτφρ., ἀναμειγνύω, ἀναταράσσω, ἀνακατεύω, συνταράσσω (ὡς ὅταν τυροκομῶ) ‖ ὡσ. μτφρ. μηχανορραφῶ, μηχανεύομαι, σκευωρῶ (ἀναμειγνύω δηλ. μετά δόλου καί πανουργίας).

Τῡ́ριος, ***α, ον***· κάτοικος Τύρου, καταγόμενος ἐκ Τύρου

τῡρίσδω, ἀμφίβ. δωρ. τύπος ἀντί ***συρίζω***.

τῡρόεις, ***εσσα, εν,*** συνῆρ. **τῡροῦς,** ***οῦσσα, οῦν*** (***τυρός***)· ὅμοιος πρός τυρόν ἤ πλήρης τυροῦ, τύρινος, «τυρένιος» ‖ ὡς οὐσ. ὁ **τυροῦς,** δωρ. **τυρῶς** (ἐνν. ***ἄρτος*** ἤ ***πλακοῦς***)· πλακοῦς μετά τυροῦ, τυρόπηττα, τυρόψωμο, ἤ ἁπλῶς τυρός.

τῡρό-κνηστις, ***-ιδος,*** ἡ (***τυρός***+***κνάω***)· τυροξύστης, ξύστρον δι' οὗ ξύεται ὁ τυρός, ἤ καί μάχαιρα διά τῆς ὁποίας κόπτεται.

τῡρό-νωτος, ***ον*** (***τυρός***+***νῶτον***)· ὁ ἔχων τά νῶτα κεκαλυμμένα διά τυροῦ, ὁ πεπασμένος διά τυροῦ, ὁ ἔχων τυρόν.

τῡρο-πωλέω, μελλ. ***-ήσω*** (***τυροπώλης***)· πωλῶ τυρόν, ἤ πωλῶ τι ὡς τυρόν.

τῡρο-πώλης, ***-ου,*** ὁ (***τυρός***+***πωλέω***)· ὁ πωλῶν τυρόν, ὡς καί νῦν τυροπώλης.

ΤΥ῎ΡΟΣ, ***-οῦ,*** ὁ· ὡς καί νῦν, τυρός, «τυρί».— **II** ἀγορά τυροῦ, τόπος ἔνδα πωλεῖται τυρός.

Ἔτυμ.; τυρός· τυρεύω (***-έω, -όω***): Ζενδ. **tūiri-** (γάλα τυρωμένο, τυρόγαλο)· πρβλ. τά πολυάριθμα ὑποκορ. τά ἀρχόμενα ἀπό ***Τῦρ-*** (ἔχοντα δέ τήν ἐνν. «ἐξωγκωμένος» ἤ «ἀσελγής, λάγνος»: ***Τῦριλλος, Τῦρων, Τῦρωνίδας, Τῦρω***), εἴτα τά ***τίτῦρος*** (βλ. λ.), ***Τῑτῦ́δης σάτυρος*** (βλ. λ.)· πρβλ. τό λατ. θεμ. **turo-** (ὁ γινωμένος κουβάρι, συμπαγής μᾶζα) ἐν τοῖς **ob-tūrō, re-tūrō** («βουλλώνω, ταπώνω, γεμίζω»), **turunda** (φύραμα πρός πάχυνσιν χηνῶν· γάζα διά παραγέ-

μισμα πληγῶν), πιθ. δὲ καὶ turiō (βλαστός), καὶ turgeo (εἶμαι ἐξωγκωμένος) ἔκ τινος ἰαπ. ἐπιθ. *tūrigo-s λατ. turgē- ⟨*tṛgē-, ἰαπ. ριζ. (s)terg- (γίνομαι ἀλύγιστος, ξυλιάζω)· ἐξ ἰαπ. ριζ. *tu-, *tevāˣ- (ἐξογκοῦμαι)· πρβλ. σῶος (τFω-Fο-ς) σάος (*τFα-Fο-ς), σῶμα, σωρός, ταῦς, τύλος, τύλη.

ΤΥ'ΡΟΣ, ἡ· ἀρχαία πόλις τῆς Φοινίκης (βλ. Κ.Ε.Λ.).

τυροῦς, συνῃρ. ἀντὶ τυρόεις.

τῦρο-φόρος, ον (τυρὸς+φέρω)· ὁ φέρων τυρόν, δηλ. ὁ περιέχων τυρόν, ὁ διὰ τυροῦ πεπασμένος, ὁ τυρόεις (βλ. λ.).

Τυρρην-ολέτης, -ου, ὁ (Τυρρηνὸς+ὄλλυμι)· ὁ ὀλετὴρ (ὁ καταστροφεὺς) τῶν Τυρρηνῶν.

Τυρρηνός, ἰων. καὶ ἀρχ. ἀττ. **Τυρσηνός,** ή, όν· ὁ κάτοικος τῆς Ἰταλικῆς Τυρρηνίας (Ἐτρουρίας, Ἐτρουσκίας, Τοσκάνης) τῆς Ἰταλίας, ἢ ὁ ἐκεῖθεν καταγόμενος ‖ Τυρσηνοὶ ἢ Τυρρηνοὶ ἐκαλοῦντο οἱ Ἐτροῦσκοι.—ἐπίθ. Τυρσηνικὸς ἢ Τυρρηνικός.

ΤΥ'ΡΣΙΣ, -ιος, ἡ· αἰτ. τύρσιν· ὀνομ. πληθ. τύρσεις, γεν. -εων, δοτ. -εσι, λατ. turris· πύργος, καὶ δὴ ὁ ἐπὶ τοῦ τείχους πύργος, καὶ γεν. ὀχύρωμα, ἔπαλξις ‖ ὠχυρωμένη πόλις ἢ οἰκία.

Ἐτυμ.: τύρσις· πρβλ. Ἡσυχ. «τύρσος· τὸ ἐν ὕψει οἰκοδόμημα», «τύρρις· πύργος, ἔπαλξις, προμαχών»· δάνεια ἔκ τινος γλ. τῆς Μικρᾶς Ἀσίας· πρβλ. καὶ Τυρρηνὸς (*Τυρσηνὸς) ὅπερ κυρ.=ὁ κατασκευαστὴς πύργων· τὸ λατ. turris (⟩ἀρχ. γερμ. turri, νεογερμ. Turm), ὡς καὶ τὸ ὀσκ. turri (=λατ. turrim) εἶναι δάνεια ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς.

τυρῶς, -ῶντος, δωρ. ἀντὶ τυροῦς (βλ. λ.).

ΤΥΤΘΟ'Σ (ή), όν· μικρός, ὀλίγος, νέος, νεογνός, «τοσούτσικος» ‖ παρ' Ὁμ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ ἀνθρώπων.— ‖ τὸ οὐδ. τυτθὸν ὡς ἐπίρρ.· ὀλίγον, «λιγάκι» ‖ ὅθεν, μόλις καὶ μετὰ βίας, «δύσκολα», παρ' ὀλίγον, σχεδόν ‖ ἐπὶ τῆς φωνῆς, χαμηλοφώνως, «σιγανά», ἡσύχως, ἠρέμα. 2) ὡσ. καὶ ἐν τῷ πληθ.: τυτθὰ διατμήξας=κόψας εἰς μικρὰ τεμάχια, κατακομματιάσας.

Ἐτυμ.: τυτθός· ὁ ἀναδιπλ. φαίνεται ὅτι ἔχει ὑποκορ. δύναμιν· κατά τινας τυτθὸς προϋποθέτει πρωταρχικόν τι *dhudho-s, τὸ ὁποῖον προσεγγίζει πως πρὸς τὸ ἀγγλ-σαξ. dott (κηλίς, κεφαλὴ δοθιῆνος), ἀγγλ. dot (θρόμβος, κηλίς), αἵτινες λέξεις χρησιμοποιοῦνται καὶ ἐπὶ μικροῦ παιδίου (νηπίου), πρυτανευούσης τῆς ἐννοίας τῆς μικρότητος, ἐπίσης πρὸς τὸ προγερμ. *dhudh-n-, ὅπερ συγγενεύει πρὸς τὸ ἑλλ. θύσ(σ)ανος (βλ. λ.), λεττ. d,ufcha (ἰαπ. *dhudhja)=δέσμη ἀχύρου, χόρτου· ἄλλοι θεωροῦσι τὴν λέξιν προελθοῦσαν ἐκ τοῦ ἤχου (ὀνοματοπ.) καὶ τὴν συγκρίνουσι πρὸς τὸ παλ-γερμ. tutta, tuta (θηλή, μαστός) (βλ. καὶ ἐν τέττα τυννός).

τυτώ, -οῦς, ἡ· ἡ γλαῦξ [ἡ λ. παρὰ τῷ Ἡσυχ. ἀπαντῶσα ὀφείλεται εἰς τὸν κρωγμὸν τοῦ πτηνοῦ (ὀνοματοπ.)· πρβλ. Plaut. Mén. 653 κ. ἑ. «vin adferri noctuam, quae «tu tu» usque dicat tibi ?», λιθ. tūtúti (ἠχῶ διὰ κερατίνης σάλπιγγος), lutlȳs, tutùtis (τσαλαπετεινός), νεογερμ. tuten (σαλπίζω), πρβλ. καὶ Ἡσυχ. «τοῦτις· ὁ κόσσυφος», «ταύτασος· ὄρνις ποιός», «ταυτέας· αὐλὰς μεγάλας», παλ-norr. þióta, ἀγγλ-σαξ. þútan, παλ-γερμ. diozan (ἀντηχῶ, κροτῶ), γοτθ. þuthaùrn (=σάλπιγξ).

Τῠφάων, -ονος, ὁ, ποιητ., ἐπ. ἐκτετ. τύπος ἀντὶ Τυφῶν (βλ. λ.) ‖ ὅθεν καὶ ἐπίθ. Τυφαόνιος, α, ον, ποιητ. ἀντὶ Τυφώνιος.

τῡφεδᾰνός, ὁ (τύφω)· ὁ τετυφωμένος, ὁ λέγων «παχιὰ λόγια, ἀέρα κοπανιστό», ὁ κοῦφος, μωρός, φλύαρος, χονδροκέφαλος [τυφεδανός· τυφογέρων· δι' ἐτυμ. βλ. τύφω].

τῦφη, ἡ· εἶδος χόρτου χρησίμου πρὸς παραγέμισμα κλινοστρωμνῶν, ἀνακλίντρων κ.τ.ὁ., ἴσως ἡ «τζίβα».

Ἐτυμ.: τύφη: λατ. tūber (κύφωμα, «καμπούρα», ὄγκωμα), ἰταλ. tar-tufo, -tufolo (εἶδος μύκητος), παλ-norr. þúfa (λοφίσκος), παλ-γερμ. dūppel (πρήξιμον)· ἡ ἔνν. τοῦ θαμνῶνος (λόχμης) ἐμφανίζεται ἐν τῷ λατ. tufa (λόφος περικεφαλαίας, πρβλ. νεοελλ «τούφα», ἀλβ. tufe), σαρδ. tuvu (ἀκανθών), γαλλ. touffe («τούφα»), Ἰσπ. tufo (λοφίον), tufos (πλεξοῦδες μαλλιῶν, «μποῦκλες μαλλιῶν»), ἰταλ. tufazzolo («χαρτὶ μὲ τὸ ὁποῖον τυλίγουν τὶς μποῦκλες»)· πρβλ. ὡσ. ἀγγλ-σαξ. þùf (θύσανος «φούντα»)· πάντα ταῦτα ἐξ ἰαπ. ριζ. tu-bh- (ἐξογκώνω), ἐκτετ. ἐκ τῆς *tevāˣ-, *tu- (βλ. τύλος).

τῡφ-ήρης, ες (τῦφος, τύφη+ἀραρεῖν)· ὁ κατεσκευασμένος ἐκ τύφης (βλ. λ.) ‖ ἢ ὁ καίων, ἀναμμένος: λύχνος τυφήρης.

τυφλό-πους, -ποδος, ὁ, ἡ (τυφλὸς+πούς)· ὁ ἔχων τυφλοὺς πόδας, ὁ βαδίζων εἰς τὰ σκοτεινά, ὁ τυφλός (ἐπὶ τοῦ Οἰδίποδος).

τυφλός, ή, όν· ὡς καὶ νῦν, τυφλός, μὴ βλέπων, ἀόμματος, «στραβός, γκαβός», λατ. caecus ‖ μετὰ γεν., τυφλός τινος=τυφλὸς πρός τι, τυφλὸς εἴς τι. 2) μτφρ., καὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν αἰσθήσεων, ἀκόμη καὶ ἐπὶ τῆς διανοήσεως: τυφλὸς τά τ' ὦτα τόν τε νοῦν τά τ' ὄμματ' εἶ=εἶσαι τυφλὸς ὄχι μόνον «στὰ μάτια ἀλλὰ καὶ στ' αὐτιὰ καὶ στὸ μυαλό». 3) ἐπὶ πραγμάτων, σκοτεινός, ἀόρατος, ἄδηλος, ἀσαφής, μὴ εὐδιάκριτος: τυφλαὶ σπιλάδες=βράχοι μὴ φαινόμενοι, τ. ἔ. βυθισμένοι. 4) ὁ κεκλεισμένος, ὁ ἄνευ ἐξόδου: τυφλὸν ἔντερον, τυφλὴ ὁδός. 5) ὁ εἰς τὰ ὀπίσθια εὑρισκόμενος ἔνθα δὲν ἔχομεν ὀφθαλμούς ‖ ὅθεν, τὰ τυφλὰ=τὰ ὀπίσθια τοῦ ἀνθρώπου.

Ἐτυμ.: τυφλὸς (⟨θυφλός, κατ' ἀνομ.)· τυφλόω· τυφλώψ· τυφλώττω: γοτθ. daufs (κωφός, ἔκθαμβος, ἠλίθιος), παλ-norr. daufr, ἀγγλ-σαξ. déaf, παλ-γερμ. toup (ἀναίσθητος, ἀνόητος), ⟨germ. *đauƀa-, παλ-ιρλ. dub (*dhubh-), gaul. dub⟩ du, corn. duw⟩ du, νεο-bret. dû (μέλας), gaul. Dubis («ὁ μέλας ποταμός»), γοτθ. dumbs, ἀγγλ-σαξ. dumb, παλ-norr. dumbr (ἄλαλος, βωβός) ⟨germ. đumƀa- (σκεπασμένος ἀπὸ ὀμίχλην, ἀμαυρός, θαμπός, σκοτεινός), εἶτα γοτθ. dūbō, παλ-norr. dúfa, ἀγγλ-σαξ. dúfe, παλ-γερμ. tūba (περιστερά), νεο-γερμ. Taube (ὁμ. σημ.) (τὸ ὄνομα ὀφείλεται εἰς τὸ σκοτεινὸν χρῶμα, πρβλ. πέλεια: πελιός, λατ. columba: κελαινός, σανσκρ. kapō'ta-ḥ, παλ-σλαυ. goląbŭ: ρωσσ. golubój, πάντα μετὰ τῆς σημασ. τῆς περιστερᾶς)· ἐξ ἰαπ. ριζ. *dhubh-, βλ. ἐν τύφω.

τυφλόω (τυφλός)· ὡς καὶ νῦν, τυφλώνω, καθιστῶ τινα τυφλόν, τὸν ἀποτυφλώνω, τοῦ στερῶ τὸ φῶς. —παθητ., γίνομαι τυφλός, τυφλώνομαι, ἀποτυφλώνομαι, χάνω τὸ φῶς μου.— ‖ μτφρ., ἀμβλύνω, ἀμαυρώνω, καθιστῶ τι ἄχρηστον καὶ ἀνωφελές, ματαιώνω.—παθητ., εἶμαι ἢ γίνομαι ἄχρηστος καὶ ἀνωφελής, δὲν φέρω ἀποτέλεσμα.

τυφλῶς, ἐπίρρ. τοῦ τυφλὸς (βλ. λ.).

τύφλωσις, ἡ· ὡς καὶ νῦν, ἡ τύφλωσις, ἀποτύφλωσις, τὸ ἀποτυφλώνειν τινά.— ‖ καὶ ὡς παθητ., ἡ τυφλότης, τὸ νὰ γίνεται ἢ νὰ εἶνσί τις τυφλός.

τυφλώττω (τυφλός)· εἶμαι τυφλός, ὡς καὶ νῦν τυφλώττω ‖ μτφρ., «ἔχω μεσάνυχτα ἀπὸ κάτι», «εἶμαι στραβός», «δὲν ἔχω ἰδέαν».

τῦφο-γέρων, -οντος, ὁ (τύφω+γέρων)· ὁ μωρὸς γέρων, τοῦ ὁποίου ὁ νοῦς εἶναι κεκαλυμμένος ὑπὸ ὀμίχλης (εἶναι θολωμένος, ἐσκοτισμένος καὶ συγκεχυμένος λόγῳ τῆς ἡλικίας, γερο κρονόληρος)· πρβλ. τυμβογέρων.

τῦφος, ὁ (τύφω)· καπνός, ἀχλύς, ἀτμός, ζόφος, ακότος.— μτφρ., ὑπερβολικὴ ἀλαζονεία, τύφλωσις (συσκότισις) τοῦ νοῦ ἀπὸ τὴν πολλὴν ὑπερηφάνειαν, ματαιοδοξία, ματαιοφροσύνη, οἴησις, ἔπαρσις, λατ. fucus.

τῡφόω, μελλ. -ώσω (τῦφος)· περιβάλλω διὰ καπνοῦ ἢ δι' ὀμίχλης, πληρῶ (γεμίζω) διὰ καπνοῦ ‖ κυρ. ὅμως ἐν μτφρ. ἐνν., καθιστῶ τινα τυφλὸν τρόπον τινὰ ἀπὸ τὴν ἔπαρσιν ποὺ τοῦ ἐμβάλλω, τὸν κάμνω μεγάλαυχον καὶ ὑπερόπτην, τοῦ ἐμπνέω τῦφον (ὑπερβολικὸν ἐγωισμόν), τὸν ἐπισκοτίζω, «τὸν ξεμωραίνω, τὸν ξεκουτιαίνω» ‖ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ παθητ. πρκ. τετύφωμαι=εἶμαι τυφλὸς ἀπὸ τὸν ἐγωισμόν, εἶμαι πλήρης τύφου καὶ ἀλαζονείας, εἶμαι «ἕνας ξεμωραμένος, ξεκουτιασμένος», εἶμαι ἐμβρόντητος.

ΤΥ'ΦΩ, μελλ. *θύψω*· ἀόρ. α' *ἔθυψα*· πρκ. *τέθὔφα*· παθητ., μελλ. *τυφήσομαι*· ἀόρ. β' *ἐτύφην*· πρκ. *τέθυμμαι*· ἐγείρω καπνόν || μετά σοφ. αἰτ. *καπνὸν τύφω*=δημιουργῶ σύννεφον καπνοῦ ‖ ἀπολ., καπνίζω.— **II** μτδτ., καπνίζω τι, περιβάλλω τι διά καπνοῦ, τό καπνίζω: *καπνῷ τύφω μελίσσας*=περιβάλλω τάς μελίσσας διά καπνοῦ, «τίς καπνίζω» (διά νά μή μέ κεντρώνουν) ‖ καί μτφρ., *καπνῷ τύφω πόλιν*=γεμίζω τήν πόλιν μέ καπνόν, δηλ. «ζαλίζω τούς πολίτας, τούς ξεμωραίνω».— **III** καταστρέφω διά καπνοῦ (δηλ. καίων), καίω δι' ἠσύχου (καπνίζοντος) πυρός, σιγοκαίω, κουφοκαίω.—παθητ. καπνίζω, καίομαι ὀλίγον κατ' ὀλίγον, κουφοκαίομαι, σιγοκαίομαι ‖ καί μτφρ., φλέγομαι καί καταναλίσκομαι κατά μικρόν ὑπό ὑποβόσκοντος πάθους (ἔρωτος, μίσους κλπ.), «λυώνω ἀπό ἔρωτα».

Ἔτυμ.: *τύφω* (⟨ *θύφω*, κατ' ἀνομ.)· *τυφόω*· *τῦφος*· *τυφώς*, *-ῶ*, *τυφών*, *-ῶνος*· *Τυφών*, ἐπ. *Τυφωεὺς* καί *Τυφώς*, *-ῶ*· *τυφεδών*· *τυφεδανός*· *τυφογέρων* (βλ.λ.λ.)· ἐξ ἰαπ. ρίζ. **dhu-bh-* (βλ. *τυφλός*) ‖ **dhu* ἐν τῷ σανσκρ. *dhūmá-ḥ*, λατ. *fūmus*, λιθ. *dúmai* (καπνός), λεττ. *dumals* (σκοτεινόχρωμος), *dumjsch* (σκοῦρος), βλ. καί ἐν *θυμός*· ἐκ παραλλ. μετά χειλικοῦ χαρακτῆρος ἰαπ. ρίζ. **dhup-* ἐν τῷ σανσκρ. *dhūpa-ḥ* (τό θυμίαμα, τό κάπνισμα), παλ-γερμ. *ƕar*, *ƕar* (νήπιος, ἀνόητος, μωρός).

Τῦφωεύς, *-έως*, ἐπ. *-έος*, ὁ· συνῃρ. **Τῦφώς,** *-ῶ*· εἷς τῶν Γιγάντων, τόν ὁποῖον ὁ Ζεύς ἔθαψεν ἐν Κιλικίᾳ (πρβλ. καί *Τυφώς*)· βλ. **Κ.Ε.Α.**

Τῦφῶν, *-ῶνος*, ἐπ. **Τύφάων,** *-ονος*, ὁ· ὑπό τῶν μτγν. ταυτίζεται πρός τόν προηγούμενον Γίγαντα ‖ κατά τόν 'Ησίοδον ὅμως ἦτο υἱός τοῦ *Τυφωέως*, καί πατήρ τῶν ἀνέμων.— **II** Ἐπειδή αἱ θύελλαι ἀπεδίδοντο εἰς τούς Γιγάντας, τό ὄνομα *τυφῶν* (*τυφάων*) κατήντησε προσηγορ.=δύελλα, ἀνεμοστρόβιλος, κλύδων, λαῖλαψ, καταιγίς, ὡς καί νῦν *τυφῶν* (πρβλ. καί *τυφὼς* II).

Τῦφωνικός, *ή*, *όν* (*Τυφών*)· ὁ ἀνήκων εἰς τόν *Τυφῶνα*, ἤ ὁ προερχόμενος ἐξ αὐτοῦ.— **II** (ἐκ τοῦ προσηγορ. *τυφῶν* II), δυελλώδης, ὁρμητικός.

Τῦφώς, γεν. *-ῶ*, ὁ, συνῃρ. ἀντί *Τῦφωεὺς* (βλ. λ.). — **II** ὡς προσηγορ. (*τυφώς*, γεν. *τυφῶ*, δοτ. *τυφῷ*, αἰτ. *τυφῶ*) = ὡς τό *τυφῶν* II (βλ. λ.), μανιώδης δύελλα, καταιγίς, ἀνεμοστρόβιλος.

τύχε, ἐπ. ἀντί *ἔτυχε*, γ' ἑν. ἀόρ. β' τοῦ *τυγχάνω*.

τῦχεῖν, ἀπρφ. ἀόρ. β' τοῦ *τυγχάνω*.

ΤΥ'ΧΗ, ἡ· ὡς καί νῦν, τύχη, ὅ,τι συμβαίνει εἰς τόν ἄνθρωπον, συντυχία, συμβάν, περιστατικόν (εἴτε καλόν εἴτε κακόν) ‖ ὅ,τι ἀποκτᾷ ὁ ἄνθρωπος διά τῆς εὐνοίας τῶν Θεῶν, καλή τύχη, εὐτύχημα, εὐτυχία, ἐπιτυχία, λατ. **fortuna** ‖ *κοινὸν τύχη*=ἡ τύχη εἶναι πρᾶγμα κοινόν εἰς ὅλους τούς ἀνθρώπους (πάντες ὑπόκεινται εἰς τάς ἰδιοτροπίας της) ‖ *τύχα θεῶν*, *σὺν θεοῦ τύχα*=μέ «τύχην» ἐκ μέρους τῶν θεῶν, μέ τήν ἐκ μέρους τῶν θεῶν εὔνοιαν (μέ τήν βοήθειαν τοῦ θεοῦ) ‖ ὡσ. ἐν τῇ συνήθει φράσει *θεία τύχη* = κατά θείαν οἰκονομίαν, θείᾳ συνάρσει, λατ. **divinitus** ‖ ἀκολούθως ἡ *Τύχη* ἐθεοποιήθη, ὅπως ἀκριβῶς καί ἡ λατιν. **Fortuna**, ὑπό τό ὄνομα *Τύχη Σώτειρα* ἤ *Σωτήρ*. 2) γενικῶς, τύχη, μοῖρα, καλή ἤ κακή, τ. ἔ. εὐτυχία ἤ δυστυχία ‖ συχνά μετά ἐπιθ. προσδιορισμοῦ ὁριζοντος τό ποιόν τῆς Τύχης, π. χ. *τύχη ἀγαθῇ*, *ἐπ' ἀγαθῇ τύχῃ*, *μετ' ἀγαθῆς τύχης*, ὡς τό ἐν τῇ Λατιν. **quod felix faustumque sit.** 3) ἐπιρρηματικαί χρήσεις: *τύχῃ*=κατά τύχην, τυχαίως, λατ. **forte**, **forte fortuna** | ὡσ. ἐμπροθ. *ἀπὸ τύχης*, *ἐκ τύχης*, *κατὰ τύχην* (=τυχαίως).— **II** «τύχη», «μοῖρα», κλῆρος, περιστατικόν, ἀπροσδόκητόν τι ‖ ἐν τῷ πληθ., *τύχαι ὑμέτεραι*=αἱ τύχαι σας, καί *κατὰ* τό πλεῖστον αἱ συμφοραί σας, τά δυστυχήματα πού σᾶς εὗρον. 2) ἀβέβαιον ἀποτέλεσμα, ἀκαθόριστος εἰσέτι ἔκβασις [δι' ἐτυμ. βλ. *τυγχάνω*].

τῦχηρός, *ά*, *όν* (*τύχη*)· ὡς καί νῦν, τυχηρός, ἔχων τύχην, «τυχερός», εὐτυχής, ἐν ἀντιθέσει πρός τά: *ἀτυχής*, *δυστυχής*. 2) τυχαῖος, κατά τύχην γενόμενος, συμπτωματικός.

τῦχηρῶς, ἐπίρρ. τοῦ προηγ. *τυχηρός*· εὐτυχῶς ‖ κατά τύχην, τυχαίως.

τῦχήσας, μτχ. ἀορ. α' τοῦ *τυγχάνω*.

τυχδείς, μτχ. παθ. ἀορ. α' τοῦ *τεύχω*.

τῦχοιμι, εὐκτ. ἀορ. β' τοῦ *τυγχάνω*.

τῦχόν, ἐπιρρ.· κατά τύχην, ἴσως ‖ κυρ. εἶναι αἰτ. τοῦ οὐδ. τῆς μτχ. ἀορ. β' τοῦ *τυγχάνω*.

τῦχών, οὖσα, όν, μτχ. ἀορ. β' τοῦ *τυγχάνω*.

τύψασκον, ἰων. ἀόρ. α' τοῦ *τύπτω*.

τῷ, δοτ. ἑν. τοῦ οὐδ. ἄρθρ. *τό*, ἐν χρήσει: ἀπολ.· ὄθεν, διά τοῦτο, κατά τοῦτον τόν τρόπον, οὕτω, κατά ταῦτα.— **II** *τῷ* = *τίνι*, δοτ. ἑν. τῆς ἐρωτημ. ἀντων. *τίς*.

τῳ, ἐγκλιτ., ἀντί *τινί*, δοτ. ἑν. τῆς ἀορ. ἀντων. *τὶς*.

τῷγαλμα, *-ατος*, τό, κατά κρᾶσιν, ἀντί *τὸ ἄγαλμα*.

τῷδε, δοτ. τοῦ *δδε*, ἐν ἐπιρρ. χρήσει·=*οὕτως*, κατ' αὐτόν τόν τρόπον, τοιουτοτρόπως.

ΤΩΘΑ'ΖΩ, δωρ. **τωθάσδω**· μελλ. *-άσομαι*· ἀόρ. α' *ἐτώθασα*· ἐμπαίζω, περιπαίζω, περιγελῶ, σκώπτω, μυκτηρίζω, χλευάζω.

Ἔτυμ.: *τωθάζω*· *τωθασμός*· *τωθεία*· πρβλ. 'Ησυχ. *«θωτάζει»· ἐμπαίζει, χλευάζει»*· σκοτ. ἐτυμ.· τό συνεσχέτισάν τινες πρός τό *ἀτάσθαλος* (βλ. λ.) καί πρός τό μεσ.-γερμ. **tadel** (πρβλ. νεο-γερμ. **tadel**).

τωθάσδοισαι, δωρ. θηλ. μτχ. ἐν. τοῦ *τωθάζω*.

τώληθές, κατά κρᾶσιν, ἀντί *τὸ ἀληθές*.

τώποβαῖνον, κατά κρᾶσιν, ἀντί *τὸ ἀποβαῖνον*.

τώρχαῖον, κατά κρᾶσιν, ἀντί *τὸ ἀρχαῖον*.

τώς, δεικτ. ἐπίρρ., ἀντιστοιχοῦν πρός τό ἐρωτ. *πῶς*; καί πρός τό ἀναφορ. *ὡς*·=*ὡς*, *οὕτως* (βλ. λ. λ.), οὕτω, οἰουτοτρόπως, κατ' αὐτόν τόν τρόπον.— **II** δωρ.= *οὗ* (βλ. λ.), ὅπου.

τώτρεκές, κατά κρᾶσιν, ἀντί *τὸ ἀτρεκές*.

τωύτό, γεν. *τωὐτοῦ*, δοτ. *τωὐτῷ*· κατά κρᾶσιν, ἀντί *τὸ αὐτό*, *τοῦ αὐτοῦ*, *τῷ αὐτῷ*.

Υ

Τό **ὖ ψιλόν** προῆλθεν ἐκ τοῦ ἕκτου γράμματος τοῦ Σημιτικοῦ ἀλφαβήτου, τοῦ Y (**vau**), τό ὁποῖον ἐκεῖ παρίστα ἕνα χειλικόν τριβόμενον φθόγγον (προσομοιάζοντα πρός τόν τῆς Ἀγγλικῆς **v** ἢ **w**). Τό Σημιτικόν αὐτό γράμμα οἱ Ἕλληνες τό ἐχρησιμοποίησαν πρός παράστασιν φωνήεντος καί τό ἐνέταξαν εἰς τό τελευταῖον τμῆμα τοῦ ἀλφαβήτου των, καί δή μετά τό Τ. Εἰς τήν ἕκτην θέσιν τοῦ ἰδικοῦ των ἀλφαβήτου (τήν ἀντίστοιχον πρός τήν θέσιν τοῦ Y ἐν τῷ Σημιτικῷ ἀλφαβήτῳ) τά Ἑλληνικά ἀλφάβητα τῆς Δυτικῆς Ἑλλάδος εἶχον τό ***δίγαμμα*** (Ϝ), διά τοῦ ὁποίου παρίστων ἕνα τριβόμενον φθόγγον ἀρδρούμενον δι' ἀμφοτέρων τῶν χειλέων (παρόμοιον πρός τόν τῆς Ἀγγλικῆς **w**), ὅστις εἶχε περιέλθει εἰς ἀχρηστίαν ἐν ταῖς διαλέκτοις τῆς Ἀνατολικῆς Ἑλλάδος. Εἰς τά Ἑλληνικά ἀλφάβητα τό ***ὖ ψιλόν*** εἶχε τά σχήματα Y, Y , V , ἐκ τῶν ὁποίων τό τελευταῖον μετεφυτεύθη εἰς τό Λατινικόν ἀλφάβητον διά τοῦ Χαλκιδικοῦ ἀλφαβήτου, παρίστο δέ ἐν τῷ Λατινικῷ τό φωνῆεν **u** καί τό σύμφωνον **v**.

Τό ***ὖ Ψιλόν*** τοῦτο τῆς Ἑλληνικῆς ὑπῆρξεν ἡ αἰτία ἡ δημιουργήσασα τό Y (**y**) τῆς Λατινικῆς καί τῶν Νεολατινικῶν γλωσσῶν, εἰς τά ἀλφάβητα τῶν ὁποίων ὀνομάζεται διά τοῦτο καί **i grec**. Τό ἀρχικόν Λατινικόν ἀλφάβητον, ὡς τοῦτο διεμορφώθη βασισθέν ἐπί τοῦ Χαλκιδικοῦ καί τοῦ Ἑτρουσκικοῦ, ἐτελείωνεν εἰς τό **X**. Τά δύο τελευταῖα γράμματα Y καί **Z** εἰσήχθησαν καί καθιερώθησαν μετά τήν ὑπό τῶν Ρωμαίων κατάκτησιν τῆς Ἑλλάδος, ἐχρησιμοποιοῦντο δέ διά τάς ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς λαμβανομένας αὐτουσίας καί ἁπλῶς μεταγραφομένας λατινιστί λέξεις, καί εἰδικῶς διά τόν φθόγγον ***ὖ Ψιλόν*** καί ***ζῆτα***. Υ ἦτο τό σχῆμα τοῦ ***ὖ ψιλοῦ*** ἐν τῷ Ἰωνικῷ ἀλφαβήτῳ, τό ὁποῖον εἶχεν ἐπικρατήσει εἰς ὁλόκληρον τήν Ἑλλάδα κατά τούς χρόνους τῆς Ρωμαϊκῆς ἐν Ἑλλάδι κυριαρχίας. Εἰς τό Χαλκιδικόν ἀλφάβητον καί τά ἄλλα τῆς Δυτικῆς Ἑλλάδος τό ***ὖ ψιλόν*** παρίστατο διά τοῦ σχήματος V, τό ὁποῖον μετεφυτεύθη, ὅπως εἴδομεν ἀνωτέρω, εἰς τό Λατινικόν ἀλφάβητον πρός παράστασιν τοῦ φωνήεντος **u** καί τοῦ συμφώνου **v**.

Ὄνομα ἀλφαβήτου	Ἐποχή κατά προσέγγισιν	Σχῆμα τοῦ γράμματος
ΦΟΙΝΙΚΙΚΟΝ . . .	π. Χ. 1.200	?
ΚΡΗΤΙΚΟΝ	1.100—900	V
ΘΗΡΑΪΚΟΝ. . .	700—600	V
ΑΡΧΑΪΚΟΝ ΛΑΤΙΝΙΚΟΝ	700—500	V
ΑΤΤΙΚΟΝ	600	V
ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΟΝ . .	600	Y V
ΧΑΛΚΙΔΙΚΟΝ . . .	600	Y
ΙΩΝΙΚΟΝ.	403	V Y
ΡΩΜΑΪΚΟΝ, Ἀποικιῶν	προκλασσικῶν καί κλασσικῶν χρόνων	V
ΡΩΜΗΣ		V V
ΦΑΛΙΣΚΩΝ . . .		V
ΟΣΚΙΚΟΝ		Y V
ΟΜΒΡΙΚΟΝ. . . .		V
ΚΛΑΣΣ. ΛΑΤΙΝΙΚΟΝ καί ἐφεξῆς . . .		U
ΚΛΑΣΣ. ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ καί ἐφεξῆς . . .		Y

Ὁ παρατιθέμενος πίναξ παρέχει τό σχῆμα τοῦ ***ὖ ψιλοῦ*** τῶν διαφόρων ἀλφαβήτων κατά τάς ἐν τῇ οἰκείᾳ στήλῃ σημειουμένας περιόδους:

Υ, υ, ὖ ψιλόν, τό, ἄκλιτον, τό εἰκοστόν γράμμα τῆς Ἑλληνικῆς ἀλφαβήτου· ὡς ἀριθμ. *υ'*=400, ἐν ᾧ ,*υ*= 400 000. Ὑπό τῶν Ἀρχαίων ἐκαλεῖτο ἁπλῶς ***τό ὖ, ὖ ψιλόν*** δέ (ἢ ***ψιλόν ὖ***) ὠνομάσθη ὑπό τῶν Γραμματικῶν· κατ' ἄλλους μέν διότι τό γράμμα **υ** ἐχρησιμοποιεῖτο ἐν ταὐτῷ καί πρός παράστασιν τοῦ ἡμιφώνου **F** (***δίγαμμα***), καί ἐπομένως ὡς φωνῆεν ἐχαρακτηρίσθη ***ψιλόν***· κατ' ἄλλους δέ τό **υ** ὠνομάσθη ***ὖ ψιλόν*** πρός ἀντιδιαστολήν καί διάκρισιν ἀπό τῆς διφθόγγου ***οι***, μετά τῆς ὁποίας συνέπεσεν ὡς πρός τήν προφοράν κατά τούς ἑλληνιστικούς χρόνους· καί κατ' ἄλλους τέλος, πιθανώτερον δέ, ὠνομάσθη ***ψιλόν*** πάλιν διά λόγους προφορᾶς, ἵνα ὑποδηλωθῇ δηλ. ἡ μεταβολή τῆς προφορᾶς του, δεδομένου ὅτι ἀρχικῶς ἡ προφορά τοῦ **υ** συνέπιπτε πρός τήν προφοράν τῆς διφθόγγου ***ου*** (τοῦ γερμ. **u**, τοῦ ἀγγλ. **oo**), κατά μικρόν δέ ἐλεπτύνθη καταστᾶσα παρομοία πρός τήν τοῦ γερμ. **ü** καί τοῦ γαλλ. **u**, διά νά συμπέσῃ τελικῶς πρός τήν τοῦ **ι**. Ἡ ἀρχική του προφορά ὡς ***ου*** διετηρήθη παρά τοῖς Βοιωτοῖς, τῶν ὁποίων αἱ ἐπιγραφαί παρέχουσιν ***τούχη***, καί ὅταν ἡ λ. ***τύχη*** εἰς τήν ὑπόλοιπον Ἑλλάδα εἶχε παύσῃ νά προφέρεται οὕτω καί προσφέρετο περίπου ὡς σήμερον.

Τό **υ** ἦτο συνηθέστατον γράμμα παρά τοῖς Αἰολεῦσιν, **κείμενον παρ' αὐτοῖς** συχνότατα ἀντί τοῦ ***ο: ὄνυμα***

(*ὄνομα*), *στύμα* (*στόμα*), *ὕρνις* (*ὄρνις*), *ὕμοιος* (*ὅμοιος*), *μύγις* (*μόγις*), *ἀπὺ* (*ἀπό*), *ἄλλυ* (*ἄλλο*), *πίσυρες* (*πέτορες*=*τέσσαρες*)· τὸ αἰολ. τοῦτο *υ* ἐπεκράτησε καὶ παρέμεινεν εἰς τινα τῶν συνθέτων: *ἀνώνυμος*, *συνώνυμος* κ. ἄ. **2)** Συχνὰ ἐπίσης παρενέβαλλον οἱ Αἰολεῖς ἂν *-υ-* εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῶν λέξεων μετὰ τὰ φωνήεντα *α* καὶ *ε*: *θεύω* (*θέω*), *χεύω* (*χέω*), *αὔηρ* (*ἀήρ*), *αὔως* (*ἀώς*). **3)** Οἱ αὐτοὶ Αἰολεῖς μετέβαλλον ἐνίοτε τὴν δίφθογγον *ου* εἰς *οι*: *Μοῖσα* (*Μοῦσα*), *λέγοισα* (*λέγουσα*). **4)** *υ* ἐν τῇ Αἰολ. ἀπαντᾷ ἐπίσης καὶ ἀντὶ τοῦ *ᾰ*: *κατὺ* (*κατά*), *σὺρξ* (*σάρξ*).

Τὸ *υ ὡς ἡμίφωνον* παρίστανε τὸ ἀρχαῖον δίγαμμα ἢ **F** (**vau**), ἰδίᾳ ἐν μέσῳ λέξεων, συναποτελοῦν τὴν δίφθ. *αυ*: *αὐέρυσαν* (ἀντὶ *ἀνFέρυσαν*), *αὐίαχοι* (ἀντὶ *ἀνFίαχοι*), *αὐάτα* (ἀντὶ *ἀFάτα*), *καλαῦρυψ* (ἀντὶ *καλάFρυψ*), *ταλαύρινος* (ἀντὶ *ταλάFρινος*)· ἐνίοτε συναπαιτέλει τὴν δίφθ. *ευ*: *εὔαδεν* (ἀντὶ *ἔFαδεν*)· καὶ ἄλλοτε τὴν δίφθ. *ου*: *βοῦς* (πρβλ. λατ. **bos**, γεν. **bov-is**); *ἀκούω* (πρβλ. *ἀκοFή*), *ἄρουρα* (πρβλ. *ἀρόFω*)· διὸ καὶ οἱ Λατῖνοι τὸ ἰδικόν των **Varro** τὸ μετέγραφον Ἑλληνιστὶ *Οὐάρρων*.

Ὑάδες, *-ων*, αἱ (*ὕω*)· ὡς καὶ νῦν, αἱ Ὑάδες (αἱ βρέχουσαι), λατ. **Pluviae**· ἑπτὰ ἀστέρες εὑρισκόμενοι ἐν τῇ κεφαλῇ τοῦ ἀστερισμοῦ τοῦ *Ταύρου* καὶ προμηνύοντες βροχήν, ὁσάκις ἀνέτελλον συγχρόνως μὲ τὸν ἥλιον [*ὕ* παρ' Ὁμήρῳ, *ῡ* παρ' Εὐριπίδῃ].

ὕαινα, ἡ, (κυρ. θηλ. τοῦ *ὗς*, «γουρούνα»)· θηρίον τῆς Λιβύης, ζῷον ἐκ τοῦ εἴδους τῶν κυνῶν, μὲ τρίχωμα χοίρου εἰς τὴν ράχιν (ὅθεν καὶ τὸ ὄνομά του)· πιθ. ἡ σημερ. ὕαινα.

Ὑάκινθια (ἐνν. *ἱερά*), τά· ἑορτὴ τῶν Λακεδαιμονίων τελουμένη κατὰ μῆνα Ἑκατομβαιῶνα πρὸς τιμὴν τοῦ *Ὑακίνθου* (βλ. λ.).

ὑᾰκινθῐνο-βᾰφής, *ές* (*ὑακίνθινος*+*βαφῆναι*)· ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ ὑακίνθου, ὁ βεβαμμένος ὡς ὁ ὑάκινθος, μελανοπόρφυρος.

ὑᾰκῐνθῐνος, *η*, *ον*, (*ὑάκινθος*)· ὁ τοῦ ὑακίνθου, ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ ὑακίνθου, ὁ μελανοπόρφυρος, ὑπομελανίζων.

Ὑάκινθος, ὁ· Λάκων νεανίας, τοῦ ὁποίου ἠράσθη ὁ Ἀπόλλων, ὅστις ὅμως καὶ τὸν ἐφόνευσεν ἐξ ἀμελείας κατά τινα ἀγῶνα δισκοβολίας πλήξας αὐτὸν διὰ δίσκου. Ἐκ τοῦ χυθέντος αἵματος ἀνεβλάστησε, κατὰ τὸν μῦθον, ὁ *ὑάκινθος* (βλ. λ.), τὸ ἄνθος.

ὑάκινθος, ὁ (καὶ ἡ)· τὸ ἄνθος ὑάκινθος, ἀναφυὲν κατὰ τὴν Μυθολογίαν ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ *Ὑακίνθου* (βλ. προηγ. λ.), ἢ ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ Τελαμωνίου Αἴαντος· ἤδη οἱ παλαιοὶ ἐπίστευσαν ὅτι ἐπὶ τῶν πετάλων τοῦ ἄνθους τούτου ἀνεγνώριζον τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν δύο τούτων ὀνομάτων (ΓΑ ἢ ΑΙ) ἢ τὸ ἐπιφώνημα **AIAI**, ἐντεῦθεν δὲ καὶ τὸ κοσμητικὸν ἐπίθ. *γραπτὰ ὑάκινθος* (παρὰ Θεοκρ)· οἱ ἀρχαιότεροι ποιηταὶ περιγράφουσι τοῦτον ὡς πολὺ σκοτεινοῦ χρώματος (ὡς πορφυροῦν, δηλ. βαθέος ἐρυθροῦ χρώματος), ἐν ᾧ οἱ μετέπειτα Συγγραφεῖς ὡς ἀνοικτόχρωμον ἐρυθρόν· οὕτω ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ὑακίνθου φαίνεται ὅτι ὑπονοοῦνται διάφορα ἄνθη.— **II** *ὑάκινθος* (ἡ) ἐκαλεῖτο ἐπίσης πολύτιμος λίθος κυανοῦ χρώματος, πιθ. ὁ σάπφειρος καὶ οὐχὶ ὁ νῦν ὑάκινθος.

Ἔτυμ.: *ὑάκινθος* (λατ. **hyacinthus**)· λέξις προελ. (Αἰγαιϊκή), προελθοῦσα ἐκ τινος **Ϝακινθος* (πρβλ. *Βακίνθιος*, ὄνομα μηνὸς ἐν Κρήτῃ) καὶ ὑποστᾶσα ἐν τῇ ἀρχικῇ συλλαβῇ φθογγολογ. ἀλλοίωσιν ἰδιάζουσαν εἰς τὴν Ἴων. διάλ. (πρβλ. τὸ ὁμηρ. *Ὀιλεὺς* παρὰ τὸ *Ἰλεὺς* τοῦ Ἡσ.)· ἡ ὁμοιότης πρὸς τὸ λατ. **juvencus**, γοτθ. **juggs** (νέος), σανσκρ. **yuvaçá-**ḥ (νεανικός), εἶναι τυχαία· τὸ λατ. **vaccīnium** (μυρτίδιον) εἶναι δάνειον ἐκ τοῦ Ἑλληνικοῦ *ὑάκινθος* μετατραπὲν οὕτω ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῶν **vacca**, **vaccīnus**.

ὑᾶλέος, *α*, *ον*, συνηρ. **ὑαλοῦς**, *ᾶ*, *οῦν* (*ὕαλος*)· ὡς καὶ νῦν, ὑάλινος, «γυάλινος», «γυαλένιος», ἐξ ὑάλου («ἀπὸ γυαλί»), ὑαλώδης, ὅμοιος πρὸς ὕαλον, διαφανὴς ὥσπερ ὕαλος.

ὑᾶλῖνος, μτγν. καὶ **ὑέλινος**, *η*, *ον* (*ὕαλος*)· ὡς καὶ νῦν, ὑάλινος, «γυάλινος, γυαλένιος», κατεσκευασμένος ἐξ ὑάλου.

ὑᾰλόεις, *εσσα*, *εν* (*ὕαλος*)· ὁ ἐξ ὑάλου || ὁ ὅμοιος πρὸς ὕαλον, ὁ διαφανής, «γυαλιστερός».

ὕᾰλος, ἡ, **ὕελος**, ἡ· κατὰ τὸν Ἡρόδ., οὕτω ἐκαλεῖτο ἀρχικῶς λαμπρός τις καὶ διαφανὴς λίθος ἀνορυσσόμενος ἐν Αἰγύπτῳ, ἐκ τοῦ ὁποίου οἱ Αἰγύπτιοι κατεσκεύαζον κοίλην στήλην, ἐντὸς δ' αὐτῆς περιέκλειον τὰς μομμίας τῶν τεταριχευμένων νεκρῶν || ἀνατολικὸς ἀλάβαστρος || κρύσταλλος, ἤλεκτρον κλπ. **2)** ὀμφίκυρτος φακὸς ἐκ κρυστάλλου χρησιμοποιούμενος ὡς καυστικὸς καθρέπτης, ἐπεξηγούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους ὡς *«λίθος διαφανὴς ἀφ' ἧς τὸ πῦρ ἅπτουσι»*, ἤτοι φακός, δι' οὗ συνεκέντρωνον τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου πρὸς παραγωγὴν πυρὸς καὶ ἀνάφλεξιν εὐφλέκτου ὕλης.— **II** ὡς καὶ νῦν, ὕαλος, «γυαλί», λατ. **vitrum**. Ἡ ὕαλος ὡς ὕλη(ὅπως νοοῦμεν ταύτην σήμερον) φαίνεται ὅτι ὑπῆρχεν ἤδη κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ἡροδότου, ἀλλ' ἡ ὀνομασία *ὕαλος* ἀπαντᾷ παρὰ Πλάτωνι τὸ πρῶτον.

Ἔτυμ.: *ὕαλος*, *ὕελος*· *ὑάλεος*, *ὑάλινος*· *ὑαλοειδής*, *ὑαλόεις*, *ὑαλώδης*· ἡ ριζ. βάσις *ὑαλο-* φαίνεται ὅτι ἀνταποκρίνεται πρὸς τὸ στοιχεῖον **sualo-** (=διαφανὴς λίθος) τῆς Σκυθικῆς (τ. ἔ. βορειοευρωπαϊκῆς) ὀνομασίας τοῦ ἠλέκτρου **sualiternicum**· διὰ τὴν σύγχυσιν τῶν ὀνομασιῶν τοῦ ἠλέκτρου καὶ τῆς ὑάλου πρβλ. germ. **glēsum**, ἀγγλ-σαξ. **zloer** (ἤλεκτρον)· παλ-γερμ. **glas**, παλ-norr. **gler** (ὕαλος)· κατ' ἄλλους *ὕαλος* ‹ριζ. βάσ. **suali-**, τῆς ἐν τῷ ἀγγλ-σαξ. **swelan** «φλέγομαι ἄνευ φλογός»· δὲν λείπουσιν καὶ οἱ παράγοντες τὴν λέξιν ἐκ τοῦ *ὕω*, *ὑετός*, ὡς ἐὰν ἡ βασική του σημασ. ἦτο «σταγὼν βροχῆς» ἢ «διαφανὴς ὡς ὕδωρ»· ἄλλοι τέλος θεωροῦσι τὴν λέξιν Αἰγυπτιακήν, ἐπηρεαζόμενοι ἐκ τοῦ ὅτι ἐν Αἰγύπτῳ τὸ πρῶτον κατεσκευάσθη ὕαλος.

ὑαλοῦς, *ᾶ*, *οῦν*, συνηρ. ἀντὶ *ὑάλεος* (βλ. λ.).

ὑαλό-χροος, *ον*, συνηρ. **-χρους**, *ουν* (*ὕαλος*+*χρόα*)· ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τῆς ὑάλου.

ὑαλο-χρώδης, *ες*=*ὑαλόχροος* (βλ. λ.).

ὑϐ-βάλλω, ἐπ. συγκκ. ἀντὶ *ὑποβάλλω*.

Ὑ¯ΒΟ¯Σ, *ή*, *όν*· ὁ ἔχων κεκυρτωμένα τὰ νῶτα, κυρτός, «καμπούρης».

Ἔτυμ.: *ὑβός*· *ὕβος*· ἀγν. ἔτυμ.· κατά τινας συγγ. τῷ **subiné** (πρωκτός), ἐὰν τοῦτο παράγηται ἐκ τινος **subas* (ὁ πρωκτός, κυρ. καμπυλότης)· κατ' ἄλλους συγγ. τῷ σανσκρ. **ubjáti** (καταβάλλω, καμηλώνω, καταβλίβω), γοτθ. **iup** (πρὸς τὰ ἄνω), παλ-γερμ. **ūf**, νεο-γερμ. **auf** (θεμ. προγερμ. **eub-*, **ub* ἐναλλασσόμενον πρὸς τὸ **eup-* ἐν τῷ ἰαπ. **upó*).

ὑβρίζω, μελλ. *ὑβρίσω*, ἀττ. *-ιῶ*· ἀόρ. α' *ὕβρισα*· πρκ. *ὕβρικα*· ὑπερσ. *ὑβρίκειν*.— μέσ., μελλ. *ὑβρισοῦμαι*.— παθητ., μελλ. *ὑβρισθήσομαι*· ἀόρ. α' *ὑβρίσθην*· πρκ. *ὕβρισμαι* (*ὑΐβρις*)· φέρομαι αὐθαδῶς, γίνομαι ἀκόλαστος, ἀσελγαίνω, ἀκολασταίνω, παρεκτρέπομαι, λατ. **lascivire**, ἀντιθ. τῷ *σωφρονεῖν* (βλ. λ.) || ἐπὶ ὑπεραγάν τεθραμμένων (λίαν εὐρώστων) ζῴων, οἷον ἐπὶ βοῶν κερατιζόντων, ἐπὶ ὄνων λακτιζόντων, ἐπὶ ἵππων χρεμετιζόντων («χλιμιντρώντων»), φυσιώντων κλπ.: *ὑβρίζοντες οἱ ὄνοι ἐτάρασσον τὴν ἵππον*=ὀγκώμενοι («γκαρίζοντας») οἱ ὄνοι περιῆγον εἰς ταραχὴν τὸ ἱππικὸν || ὡσ. καὶ ἐπὶ ἀψύχων, ἐπὶ φυτῶν π.χ., ὀργῶ πρὸς βλάστησιν, αὐξάνομαι ταχύτατα | ἐπὶ ποταμῶν, ἐκχειλίζω καὶ παρασύρω πᾶν τὸ προστυχόν.— **II** ἐν τῇ πρὸς ἄλλους συμπεριφορᾷ, φέρομαι μετὰ περιφρονήσεως, συμπεριφέρομαι προσβλητικῶς, τὸν κακομεταχειρίζομαι, τὸν ἐνοχλῶ, τοῦ προξενῶ πικρίαν, προσβάλλω, ὑβρίζω || παρ' ἀττ. συνηθεστάτη ἡ φράσις *ὑβρίζω εἴς τινα*=φέρομαι ὑβριστικῶς (φέρομαι κακῶς) πρός τινα, κάμνω τι τὸ προσβλητικὸν διά τινα | *ὑβρίζω ἐπί τινα*=ὑπεραίρομαι ἐπὶ ἡττημένῳ ἐχθρῷ | μετὰ συστ. αἰτ., *ὑβρίζω ὕβρεις*=διαπράττω (προσάπτω) προσολάς | οὕτω καὶ *ὑβρίζω ἀδικήματα*=διαπράττω ἀδικήματα καὶ κατὰ τρόπον ἐξευτελιστικόν εἰς βάρος τινός. **2)** ἐν Ἀθήναις, ὡς νομικὸς ὅρος, ἐπιφέρω σημαντικὴν βλάβην εἴς τινα, τὸν δέρω, τὸν κακοποιῶ, τοῦ ἐπιτίθεμαι [τὸ *υ* εἶναι φύσει βραχύ, γίνεται ὅμως μακρὸν

εἰς τοὺς ηὐξημένους (ἔχοντας χρονικὴν αὔξησιν) τύπους].

Ὕβρις -εως, καὶ -εος, ἐπ. καὶ ἰων. -ιος· αὐθάδης βία (πηγάζουσα ἐκ τῆς συναισθήσεως ὑπερβολικῆς δυνάμεως, ἢ ἐξ ὑπερβολικοῦ πάθους), αὐθάδεια, ἀλαζονεία, ἀκολασία, προπέτεια, ἀσέλγεια, λαγνεία. 2) ἐπὶ συμπεριφορᾶς πρὸς ἄλλους, ἀσελγὴς καὶ ὑβριστικὴ πρᾶξις, ἐκβιασμός, κακομεταχείρισις, σωματικὴ κάκωσις, διαφθορὰ παρθένου, μοιχεία, πορνεία κ.τ.ὅ.— ἐν Ἀθήναις, ἐν τῇ δικανικῇ γλώσσῃ, ὁ ὅρος ὕβρις ἐχρησιμοποιεῖτο ἐπὶ σοβαρᾶς σωματικῆς κακοποιήσεως, ἡ ἐλαφροτέρα μορφὴ τῆς ὁποίας ἐχαρακτηρίζετο ὡς αἰκία· διὰ τοῦτο ἐπὶ ὕβρεως μὲν ὁ ὑβριστὴς ἤγειρε γραφὴν ὕβρεως κατὰ τοῦ ὑβρίσαντος (διότι τὸ ἀδίκημα ἦτο δημοσίου τρόπον τινὰ χαρακτῆρος), ἐπὶ δὲ τῆς αἰκίας ἠγείρετο δίκη αἰκίας (ἥτις ἦτο δίκη ἰδιωτική). 3) ἐπὶ συνεπειῶν τρικυμίας, βλάβη, ζημία, ἀπώλεια. — II ὡς ἀρσ. ἐπίθ., ὕβρις ἀνὴρ=ὑβριστὴς (βλ. λ.).

Ἐτυμ.: ὕβρις, ὑβρίζω· ὑβριστής· ὑβρὶς (-ίδος, ἡ, νυκτερινὸν σαρκοβόρον πτηνόν, ἴσως ὁ ὦτος, κοιν. «μποῦφος»)· τὸ ἐν ἀρχῇ ὑ φαίνεται ὅτι εἶναι ἡ πρόθ. ὑ (ἢ ὑ)=ἐπὶ ἐν τῷ Κυπρ. ὑ τύχᾱ (=ἐπὶ τύχῃ), ὑευξάμενος (=ἐπευξάμενος), ὑχηρῶν, γεν. ἑν. (=ἐπιχείρου, ἐνν. μισθοῦ), Ροδ. Ὑφυλιδᾶς, Ὑδᾶμος, Βοιωτ. Ἰουστροτος, πιθ. συγγ. τῷ ὕσ-τριχες, ὕσ-πληξ, ὕστερος καὶ τῷ σανσκρ. rid (πρὸς τὰ ἄνω)· τὸ ὑπόλοιπον τμῆμα τῆς λέξεως ⟨ἰαπ. ριζ. *gv(e)rī- (=βαρύς), περὶ ἧς βλ. ἐν βριαρός, βριήπυος· κατὰ ταῦτα βασικὴ σημασ. τῆς λ. ὕβρις εἶναι «θυελλώδης ἐφόρμησις ἐναντίον τινός».

ὑβρίσδω, δωρ. ἀντὶ ὑβρίζω, γ' ἑν. ὑβρίσδει ἀντὶ ὑβρίζει.

ὕβρισμα, -ατος, τὸ (ὑβρίζω)· πρᾶξις θρασεῖα (ἀκόλαστος, ἀλαζονική, αὐθάδης), κακοποίησις, προσβολή, λατ. contumelia.— II τὸ ἀντικείμενον τῆς ὕβρεως (τὸ πρόσωπον εἰς βάρος τοῦ ὁποίου διαπράττεται ἡ ὕβρις, τὸ ἀνοσιούργημα).— III τὸ ἀφῃρημένον ἀντὶ τοῦ συγκεκριμένου: τετρασκελὲς ὕβρισμα=τετρασκελεῖς ὑβρισταὶ (οἱ Κένταυροι).

ὑβριστήρ, -ῆρος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ ὑβριστὴς (βλ. λ.).

ὑβριστής, -οῦ, ὁ (ὑβρίζω)· ὁ ὑβρίζων, ὁ μετερχόμενος ὕβριν, ὁ βίαιος, θρασύς, αὐθάδης, ἀναιδής, ἀσελγής, ἀκόλαστος, ἀχαλίνωτος.— II ὡς ἀρσ. ἐπίθ., ἀχαλίνωτος, ἀκατάσχετος, ὁρμητικὸς ‖ ἐπὶ ζῴων, ἀδάμαστος, ἄγριος.

ὑβριστικός, ή, όν (ὑβριστής)· ὁ ἐκδεδομένος εἰς τὴν ὕβριν (εἰς τὸ ὑβρίζειν), ὁ ρέπων εἰς τὸ περιφρονητικῶς (καὶ προσβλητικῶς) πρὸς τοὺς ἄλλους φέρεσθαι, ὁ ἔχων κλίσιν εἰς τὴν ἀσέλγειαν καὶ ἀκολασίαν, ὁ ἀκόλαστος, ἀχαλίνωτος, ἀλαζονικὸς ‖ τὸ ὑβριστικὸν=ἡ ὑβριστικὴ (ἀλαζονική, αὐθάδης) διάθεσις.—ἐπίρρ. ὑβριστικῶς=προπετῶς, μετ' αὐθαδείας.

ὕβριστος, η, ον (ὕβρις)·=ὑβριστικὸς (βλ. λ.)· θρασύς, αὐθάδης, προσβλητικός, ἀκόλαστος.—συγκρ. ὑβριστότερος, ὑπερθ. ὑβριστότατος.

ὑγιάζω, μελλ. -σω· ἀόρ. α' ὑγίασα (ὑγιής)· κάμνω τινὰ ὑγιᾶ, τὸν θεραπεύω, τὸν ἐξυγιαίνω, τὸν «γιατρεύω».

ὑγιαίνω, μελλ. -ᾰνῶ, ἀόρ. α' ὑγίᾱνα, ἰων. -ηνα (ὑγιής)· εἶμαι ὑγιής, εἶμαι καλὰ εἰς τὴν ὑγείαν μου, λατ. bene valere ‖ εὑρίσκομαι εἰς τοιαύτην ἢ τοιαύτην κατάστασιν ἀπὸ ἀπόψεως ὑγείας, λατ. valere. 2) μτφρ., εἶμαι ὑγιὴς τὸν νοῦν, «εἶμαι στὰ καλά μου» ‖ ὡσ. εἶμαι σταθερός, ἀληθινός, ἀξιόπιστος ‖ τὸ ὑγιαῖνον τῆς Ἑλλάδος=ἡ ὑγιὴς μερὶς τῶν Ἑλλήνων, οἱ ὑγιεῖς Ἕλληνες. 3) ὑγίαινε (συνήθης τύπος ἀποχαιρετισμοῦ, ὡς τὸ χαῖρε)=ὡς καὶ νῦν, ὑγίαινε, «γειά σου», λατ. vale [ῠ-, ἀλλ' εἰς τοὺς ἔχοντας χρονικὴν αὔξησιν χρόνους ῡ-].

ὑγίειᾰ, ἰων. ὑγιείη, ἡ, καὶ ἐνίοτε παρ' ἀττ. ὑγιείᾱ, καὶ μτγν. ὑγεία (ὑγιής)· ὡς καὶ νῦν, ὑγεία, εὐεξία τοῦ σώματος, ὑγιεινὴ κατάστασις τοῦ σώματος, λατ. salus ‖ ὑγίεια φρενῶν=ὑγεία τοῦ πνεύματος, διανοητικὴ εὐρωστία, ἢ ὑγιὴς κατάστασις (διάθεσις) τῆς ψυχῆς.

ὑγιεινός, ή, όν (ὑγιής)· ὡς καὶ νῦν, ὑγιεινός, συντελῶν πρὸς ὑγείαν, ὠφέλιμος εἰς τὴν ὑγείαν ‖ ἐπὶ τροφῆς, ὑγιεινός.— II ἐπὶ προσώπων, ὑγιής, «γερός», εὔρωστος, σωματώδης, παχύς, λατ. sanus.

ὑγιεινῶς, ἐπιρρ. τοῦ προηγ.· ὑγιῶς, εὐρώστως ‖ ὑγιεινῶς ἔχω = ὑγιαίνω.— συγκρ. ὑγιεινοτέρως καὶ —ρον, ὑπερθ. ὑγιεινότατα.

ὑγίεις, εσσα, εν, Βοιωτ. ἀντὶ ὑγιὴς (βλ. λ.)· ἑν. αἰτ. ἀρσ. ὑγίεντα.

ὑγιηρός, ά, όν (ὑγιής)· καλὸς καὶ ὠφέλιμος διὰ τὴν ὑγείαν, ὑγιεινός.— II ἐπὶ προσώπων, ὁ ἀπολαύων πλήρους ὑγείας, ὑγιής, «γερός», εὔρωστος, λατ. sanus.— ὑπερθ. ὑγιηρότατος.

ὑγιής, ές, γεν. -έος· δοτ. ὑγιεῖ· αἰτ. ὑγιᾶ ἢ -ιῆ, ἰων. -ιέα· οὐδ. πληθ. ὑγιᾶ (ἀλλὰ καὶ ὑγιῆ)· ὡς καὶ νῦν, ὑγιής, ὁ ἔχων ὑγείαν, ὁ πλήρης ὑγείας, ὁ ἔχων σωματικὴν εὐεξίαν, εὔρωστος, λατ. sanus ‖ σῶος καὶ ὑγιὴς=σῶος καὶ ἀβλαβής, ὑγιὴς κατὰ πάντα.— II ὑγιὴς τὰς φρένας, ὀρθῶς σκεπτόμενος ‖ μτφρ., ἐπὶ συμβουλῶν, γνωμῶν, λόγων κ.τ.τ., ὑγιής, ὀρθός, σωστός, σοφός: οὐδὲν ὑγιὲς προφέρει=«δὲν προτείνει τίποτε τὸ σωστό», οὐδεμία πρότασίς του εἶναι λογική.— συγκρ. ὑγιέστερος, ὑπερθ. ὑγιέστατος.

Ἐτυμ.: ὑγιής· ὑγίεια· ὑγιεινός· ὑγιὴς ⟨ἰαπ. *sugvijē's (ὁ ζῶν καλῶς) (ὑ- = σανσκρ. su-, Ζενδ. hu-, παλ-περσ. hu=καλῶς, πολύ, παλ-ιρλ. su-, so-)· βλ. καὶ ἐν βίος, δίαιτα.

ὑγραίνω, μελλ. -ᾰνῶ (ὑγρός)· ὡς καὶ νῦν, ὑγραίνω τι, τὸ καθιστῶ ὑγρόν, «τὸ βρέχω, τὸ μουσκεύω, τὸ νοτίζω» ‖ ἐπὶ ποταμοῦ, ἀρδεύω, ποτίζω, χώραν τινά.

ὑγρο-βόλος, ον (ὑγρὸς+βαλεῖν)· ὁ προξενῶν ὑγρότητα, ὁ ὑγραντικός.

ὑγρο-μελής, ὲς (ὑγρὸς+μέλος)· ὁ ἔχων τὰ μέλη τοῦ σώματός του ὑγρά (δηλ. μαλακά, εὔκαμπτα, εὐλύγιστα).

ὑγρο-πορέω, μελλ. -ήσω (ὑγροπόρος)· ἐπὶ πλοίων, πορεύομαι διὰ τῶν ὑδάτων, διασχίζω πελάγη, ποντοπορῶ.

ὑγρο-πόρος, ον (ὑγρὸς+πόρος)· ὁ διαπλέων θαλάσσας.

ὑγρός, ά, όν (ὕω, ὕδωρ)· ὡς καὶ νῦν, ὑγρός, ρευστός, νοτερός, λατ. liquidus, ἀντίθ. τῷ ξηρὸς (λατ. siccus): ὑγρὸν ἔλαιον=ἐλαιόλαδον, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ στέαρ ἢ τὴν πιμελὴν ‖ ἄνεμοι ὑγρὸν ἀέντες=ἄνεμοι φυσῶντες μεθ' ὑγρασίας, φέροντες βροχήν, βροχεροὶ (ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς φυσῶντας ἐν καιρῷ ξηρασίας, τοὺς ξηρούς καὶ καυστικούς) ‖ ἡ ὑγρὰ (ἰων. ὑγρὴ)=ἡ θάλασσα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἡ χέρσος (= ἡ «στεριά», ἡ ξηρά) ‖ ὡσ. ὑγρὰ κέλευθα ἢ ἁπλῶς ὑγρὰ=αἱ θαλάσσιαι ὁδοί, ἡ θάλασσα ‖ τὸ ὑγρὸν ἢ τὰ ὑγρὰ=ὑγρότης, ὑγρασία, ὕδωρ, ποτὸν ‖ θῆρες ὑγροὶ =θαλάσσια ζῷα, ἢ γεν. ὑδρόβια, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ χερσαῖα.— II μαλακός, εὔκαμπτος, εὐλύγιστος, λατ. mollis: κέρας ὑγρὸν=εὔκαμπτον τόξον ‖ μτφρ., ἐπὶ προσώπων, εὔκολος τοὺς τρόπους, ἐνδοτικός, ὑποχωρητικός, μαλακός, ἤπιος ‖ μτφρ. ὡσ. χαλαρός, ἄτονος, χαῦνος, νωθρός ‖ ὡσ. μτφρ., πολυτελής, πολυδάπανος, φιλήδονος.— III ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, ὑγρός, πλήρης πόθου καὶ ἔρωτος, λυώνων, κατατηκόμενος (ἐκ τοῦ πάθους) ‖ ὑγρὸς πόθος = ἐρωτικὴ ἐπιθυμία, σφοδρὰ ἐπιθυμία ‖ τὸ οὐδ. πληθ. ὡς ἐπίρρ. ὑγρὰ δεδορκὼς=μὲ περιπαθῆ (πλήρη ἐρωτικοῦ πάθους) βλέμματα.

Ἐτυμ.: ὑγρός· ὑγρότης· ὑγράζω· ὑγρώσσω· ὑγραίνω: παλ-norr. vo̜kr, αἰτ. vo̜kuan (ὑγρός), vo̜kua (ὑγρασία), λατ. ūvidus (ūdus), ūvor, -ōris, ūvesco, ūvens (ἰαπ. *ūgvē-), ūmeo, -ēre, ūmor, -ōris (⟨ἐπιθ. *umus, *ūgv-smo-s), ἰρλ. fūal (ἰαπ. *vogv-lo-) = οὖρον, εἶτα σανσκρ. ukṣáti (ἀρδεύω), Ζενδ. vaxš- (ἀναβλύζω, ἀναπηδῶ, ἐπὶ ὕδατος καὶ ἐπὶ πυρός), σανσκρ. ukṣán, Ζενδ. uxšan- (ταῦρος) (ἰαπ. *uqvsen-=γονιμοποιός), gall. ŷch (βοῦς), γοτθ. auhsa, παλ-γερμ. ohso, νεο-γερμ. ochse, ἀγγλ-σαξ. oxa, παλ-norr. oxe (βοῦς)· ἐξ ἰαπ. ριζ. *vegv-, *vogv-, *ugv-.

ὑγρότης, -ητος, ἡ (ὑγρός)· ὡς καὶ νῦν, ὑγρότης, ὑγρασία, ὑγρὰ ἢ ρευστὴ κατάστασις, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ξηρότης.— II γενικῶς, μαλακότης, εὐκαμψία,

ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **σκληρότης** || μτφρ., μαλακότης τρόπων, ἡπιότης, προσήνεια, εὐδιαθεσία. **2)** χαλαρότης, χαυνότης, νωθρότης, ἀδυναμία.

ὑγρό-φθογγος, *ον* (**ὑγρός**+**φθόγγος**)· ἐπὶ λαγήνου μὲ στενόν λαιμόν, ἤτις παράγει ἦχον ὁμοιον πρὸς τὸν τῆς γαργάρας, ὅταν ἐκχέηται τὸ ἐν αὐτῇ ὑγρόν.

ὑγρῶς, ἐπιρρ. τοῦ **ὑγρός**· κατὰ τὸν τρόπον τῶν ὑγρῶν, ρεόντως, μετὰ εὐροίας || μτφρ., μαλακῶς, ἡπίως, ἁπαλῶς, εὐκάμπτως, εὐλυγίστως.

ὑγρώσσω, ποιητ. ἀντὶ **ὑγραίνω** (βλ. λ.), βρέχω || ἀμτβ., εἶμαι ὑγρός, εἶμαι βρεγμένος.

ὑδᾰρής, *ές*, γεν. **-έος** (**ὕδωρ**)· ὡς καὶ νῦν, ὑδαρής, «νερουλός» || μτφρ., ἄστατος ὡς τὸ ὕδωρ, ἀσταθής, ἀδύνατος, χαλαρός.

ὑδᾰτῐ́νος, *η, ον*, ὡσ. καὶ **-ος, -ον** (**ὕδωρ**)· ὡς καὶ νῦν, ὑδάτινος, ἐξ ὕδατος, ὑδατώδης, ὑγρός.— **II** διαφανὴς ὡς τὸ ὕδωρ, ἐπὶ λεπτῶν ὑφασμάτων τῆς Μιλήτου.— **III** ὡς καὶ τὸ **ὑγρός**, εὔκαμπτος, εὐλύγιστος, μαλακός, ἁπαλός, εὔστροφος.

ὑδᾰτῐ́ον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ὕδωρ**· ὀλίγον ὕδωρ, μικρὸν ρεῦμα, ρυάκιον, «ποταμάκι».

ὑδᾰτόεις, *εσσα, εν* (**ὕδωρ**)· ὡς τὸ **ὑδατώδης** (βλ.λ.), ὁμοιος πρὸς τὸ ὕδωρ, διαφανὴς ὡς τὸ ὕδωρ.

ὑδᾰτο-ποσία, ἡ (**ὑδατοπότης**)· ὡς καὶ νῦν, ὑδατοποσία, τὸ πίνειν ὕδωρ.

ὑδᾰτο-ποτέω, μελλ. **-ήσω** (**ὑδατοπότης**)· πίνω ὕδωρ.

ὑδᾰτο-πότης, *-ου*, ὁ (**ὕδωρ**+**πίνω**)· ὁ πίνων ὕδωρ (πρβλ. **ὑδροπότης**), λατ. **aquae potor.**

ὕδᾰτος, γεν. τοῦ **ὕδωρ.**

ὑδᾰτο-τρεφής, *ές* (**ὕδωρ**+**τρέφω**)· ὁ ἐν ὕδατι (ἢ ὁ ὑπὸ τοῦ ὕδατος) τρεφόμενος καὶ αὐξανόμενος.

ὑδᾰτ-ώδης, *ες* (**ὕδωρ**+**εἶδος**)· ὁ ὁμοιος πρὸς ὕδωρ, «νερουλός», ὑδαρής, ὑδάτινος || ὑγρός, λασπώδης.

ὕδερος, ὁ (**ὕδωρ**)· ὡς τὸ **ὕδρωψ** (βλ. λ.), ὑδρωπικία.

ὑδέω (**ὕδης**)· ᾄδω, ὑμνῶ, ἐγκωμιάζω || γεν. λέγω, ὀνομάζω.

*Ἔτυμ.: **ὑδέω** (**ὕδω**)· πρβλ. Ἡσυχ. «**ὕδης**· **συνετὸς ἢ ποιητής**», «**ὕδη** (**ὑδή**?)· **φήμη, φδή**» : **ἀείδω, αὐδή** (βλ. λ. λ.)· βλ. καὶ **ὕθλος**· πρβλ. καὶ σανσκρ. **vad, vad-āmi** (=λατ. **loquor**), **vād-as** (=λατ. **sermo**).

ὕδης, *-ου*, ὁ (βλ. **ὑδέω**)· =ποιητής, συνετὸς (κατὰ Ἡσύχ.)· πρβλ. καὶ **ὕδνης** I [δι' ἐτυμ. βλ. **ὑδέω**].

ὑδνέω· τρέφω, αὔξω (κατὰ Ἡσύχ., Ε. Μ.).

ὕδνης, *-ου*, ὁ, ἡ (**ὗς**)· ὑδατώδης, ὅθεν ποτισμένος, τεθραμμένος, ἢ καὶ θρεπτικός.— **II** (πρβλ. **ὕδης**) = **εἰδώς, ἔμπειρος** (καθ' Ἡσύχ.). **2)** **ὕδναι** = **ἔγγονοι, σύντροφοι** (καθ' Ἡσύχ.) (πιθ. ριζ. τοῦ **Ἅλοσ-ύδνη, Ὑδατοσ-ύδνη**).

ὕδρα, ἡ, ἰων. **ὕδρη** (**ὕδωρ**)· ὡς τὸ **ὕδρος** (βλ. λ.), ὄφις ὑδρόβιος (ζῶν ἐν ὕδατι), ἢ «νερόφιδο, νεροφίδα», λατ. **hydra.**

*Ἔτυμ.: **ὕδρα, ὕδρος**· **ἔνυδρις, ἐνυδρίς** : σανσκρ. **udrá-ḥ** (ὑδρόβιον ζῷον), Ζενδ. **udra-** (=ἐνυδρίς, «ποταμόσκυλο»), παλ-γερμ. **otlar** (δμ. σημ.)· ἐξ ἰαπ. **ū-** ἐν τῷ παλ-σλαυ. **vydra**, λιθ. **ùdra**, λεττ. **ûdrs** (ἐνυδρίς)· τὸ λατ. **lutra** ἀποτελεῖ τροποποίησιν τοῦ ***utrā** (<***udrā** πιθ. ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ **lutum** (ἰλύς, βόρβορος)· πάντα ἐξ ἰαπ. ***uder** : ἑλλ. **ὕδωρ**· πρβλ. καὶ **ὕλλος** (νεροφίδα) (<***ὕδ-λος**, πρβλ. λακ. **ἑλλᾶ** : **ἕδρα** κλπ.).

ὑδραίνω (**ὕδωρ**)· ποτίζω, βρέχω, ὑγραίνω, ραντίζω, δροσίζω, (δι' ὕδατος).— μέσον, πλύνω (λούω) ἐμαυτόν, πλύνομαι, λούομαι: **λουτρὰ ὑδραίνομαι χροΐ**=χύνω ὕδωρ ἐπὶ τοῦ σώματός μου, λούομαι.— **II** **ὑδραίνω χοάς τινι**=χύνω σπονδὰς εἰς τιμήν τινος.

ὑδρεία, ἡ (**ὑδρεύω**)· τὸ ὑδρεύεσθαι, τὸ ἀντλεῖν ὕδωρ, ἡ ὑδροληψία || ἡ ὕδρευσις, τὸ πότισμα, ἡ παροχὴ (ἢ διανομὴ) ὕδατος.— **II** τόπος ὑδρεύσεως, πηγή, κρήνη.

ὑδρεῖον, τό, ἰων. **-ήιον** (**ὑδρεύω**)· καδίσκος πρὸς ἀντλησιν ὕδατος, «κουβᾶς».— **II** δεξαμενὴ ὕδατος.

ὑδρεύω, μελλ. **-σω** (**ὕδωρ**)· ἀντλῶ ὕδωρ, λαμβάνω ὕδωρ, ὑδρεύομαι.— μέσον, λαμβάνω (ἀντλῶ) ὕδωρ δι' ἐμαυτόν, ὑδρεύομαι πρὸς **ἀτομικὴν** μου χρῆσιν.— **II** ἀρδεύω, ποτίζω.

ὑδρήιον, τό, ἰων. ἀντὶ **ὑδρεῖον** (βλ.λ.).

ὑδρηλός, *ή, όν* (**ὕδωρ**)· ὑδατώδης, ὑγρός, ἔνυδρος, νοτερός.

ὑδρηναμένη, θηλ. μτχ. μέσ. ἀορ. α' τοῦ **ὑδραίνω.**

ὑδρία, ἡ (**ὕδωρ**)· ὡς καὶ νῦν, ὑδρία, λάγηνος, ἀγγεῖον ὕδατος (πρὸς ἐναποθήκευσιν ἐν αὐτῷ ἢ πρὸς ἄντλησιν δι' αὐτοῦ), κάδος, «κουβᾶς», «στάμνα, κανάτα».— **II** ἀγγεῖον παντὸς εἴδους, ψηφοδόχος κάλπη, τεφροδόχος κάλπη (**ὑδρία περιέχουσα τὴν τέφραν νεκροῦ**).

ὑδριάς, *-άδος*, ἡ (**ὕδωρ**)· ἡ ἐξ ὑδάτων, ἡ τῶν ὑδάτων (ἐπίθ. τῶν Νυμφῶν).

ὑδριᾱ-φόρος, *ον* (**ὑδρία**+**φέρω**)· ὁ φέρων ὑδρίαν, ἀγγεῖον ὕδατος.

ὑδρο-ειδής, *ές* (**ὕδωρ**+**εἶδος**)· ὁ ὁμοιος πρὸς ὕδωρ, ὑδατώδης, κάθυγρος.

ὑδρόεις, *εσσα, εν*· ὁ ἀγαπῶν τὸ ὕδωρ, ὁ ζῶν ἐν ὕδατι.

ὑδρο-ποσία, ἡ (**ὑδροπότης**)· ὡς καὶ νῦν, ὑδροποσία, τὸ πίνειν ὕδωρ.

ὑδρο-ποτέω, μελλ. **-ήσω** (**ὑδροπότης**)· πίνω ὕδωρ, εἶμαι ὑδροπότης, ἀντίθ. τῷ **οἶνῳ χρῶμαι.**

ὑδρο-πότης, *-ου*, ὁ (**ὕδωρ**+**πίνω**)· ὡς καὶ νῦν, ὑδροπότης, ὁ πίνων ὕδωρ, λατ. **aquae potor** (ἐν κωμικῇ φράσει, ἐπὶ ἀνθρώπου εὐήθους, δειλοῦ, νωθροῦ καὶ ἀνικάνου πρὸς πᾶσαν ἀνωτέραν ἐμπνευσιν).

ὑδρο-ρρόα, ἡ **-ρρόη,** ἡ (**ὕδωρ**+**ῥοή**)· ὡς καὶ νῦν, ὑδροῤῥόη, ἀγωγὸς (ὀχετὸς) ὕδατος, αὐλαξ, διῶρυξ, «κανάλι».

ὕδρος, ὁ (**ὕδωρ**)· =**ὕδρα** (βλ. λ.), «νεροφίδα» [δι' ἐτυμ. βλ. **ὕδρος**].

ὑδρο-φορέω, μελλ. **-ήσω** (**ὑδροφόρος**)· φέρω (μεταφέρω, «κουβαλῶ») ὕδωρ.

ὑδρο-φόρος, *ον* (**ὕδωρ**+**φέρω**)· ὁ φέρων (μεταφέρων, «κουβαλῶν») ὕδωρ || ὡς οὐσ. ὁ (ἡ) **ὑδροφόρος** =ὁ «νεροκουβαλητής», ὁ «νερουλᾶς».

ὑδρο-χόος, ὁ (**ὕδωρ**+**χέω**)· =ὁ χέων (χύνων) ὕδωρ, ὄνομα τοῦ ἀστερισμοῦ **aquarius** || ἐπ. δοτ. **ὑδροχοῆι** (ὡσεὶ ἐξ ὀνομ. **ὑδροχοεύς**).

ὑδρό-χῠτος, *ον* (**ὕδωρ**+**χέω**)· ὁ ἐκχέων ὕδωρ, ὁ ἀναβλύζων ὕδωρ.

ὑδρωπικός, *ή, όν* (**ὕδρωψ**)· ὁ πάσχων ἐξ **ὕδρωπος** (ὑδρωπικίας).

ὕδρωψ, *-ωπος*, ὡσ. καὶ **-οπος**, ὁ (**ὕδωρ**)· ἡ νόσος **ὑδρωπίασις**, «ὑδρώπικας», ἢ ὑδρωπικία».— **II** ὁ πάσχων ἐξ **ὕδρωπος.**

ὕδωρ- [ῠ̆], τό, γεν. **ὕδατος**· ἐπ. δοτ. **ὕδει**· ὡς καὶ νῦν, ὕδωρ, «νερό», ὕδωρ παντὸς εἴδους καὶ πάσης προελεύσεως || ἐπὶ ποταμῶν, **ὕδατα Καφίσια** (Πινδ.) =τὰ νερὰ τοῦ ποτ. Κηφισοῦ | **ὕδωρ πότιμον**=τὸ πόσιμον ὕδωρ πηγῆς, τὸ πάντοτε νωπόν, ὡς μὴ στάσιμον | **ὕδωρ πλατὺ**=τὸ θαλάσσιον ὕδωρ, ἡ θάλασσα.— παροιμ. φράσις: **γράφω τι εἰς ὕδωρ** (ἢ **ἐν ὕδατι, ἢ καθ' ὕδατος**) ἐπὶ παντὸς πράγματος μὴ σταθεροῦ, ἀλλὰ διαρρέοντος, παροδικοῦ, καὶ ἄρα ἀναξίου πίστεως. **2)** ὕδωρ βροχῆς, **ὑετός**, βροχή, ἐν τῇ σημ. δὲ ταύτῃ λέγεται καὶ πληρέστερον **ὕδωρ ἐξ οὐρανοῦ**. **3)** παρ' ἀττ. **ἐν τῇ δικαν. γλώσσῃ, τὸ ὕδωρ** ἦτο τὸ τῆς **κλεψύδρας** (διὰ τῆς ὁποίας ἐρυθμιζον τὰς ἀγορεύσεις τῶν ῥητόρων), καὶ ἐπομένως **ὕδωρ** ἐκλήθη ἀκόμη καὶ ὁ χρόνος ὁ ἀπαιτούμενος διὰ τὴν ἐξ ὁλοκλήρου ἐκροὴν τοῦ ὕδατος ἐκ τῆς κλεψύδρας: **ἐὰν τὸ ὕδωρ ἐγχωρῇ**=ἐὰν ἐπιτρέπῃ τὸ ὕδωρ τῆς κλεψύδρας, ἐὰν δηλ. ὑπάρχῃ χρόνος ἱκανός | **ἐν τῷ ἐμῷ ὕδατι, ἐπὶ τοῦ ἐμοῦ ὕδατος** = ἐν τῷ χρονικῷ διαστήματι τῷ ἀνήκοντι εἰς ἐμὲ (τὸ ὁποῖον ἔχω εἰς τὴν διάθεσίν μου) | **ἐπίλαβε τὸ ὕδωρ** = σταμάτησε τὴν ἐκ τῆς κλεψύδρας ἐκροὴν τοῦ ὕδατος (τοῦτο συνέβαινεν ὁσάκις ὁ ῥήτωρ διέκοπτε τὸν λόγον του διὰ νὰ καταθέσουν οἱ μάρτυρες ἢ διὰ νὰ ἀναγνωσθοῦν ὑπὸ τοῦ γραμματέως νόμοι, ψηφίσματα κ. ἄ. τ., οὕτως ὥστε ὁ διὰ ταῦτα διατιθέμενος χρόνος νὰ μὴ προσμετρηθῇ εἰς τὸν χρόνον, ὁ ὁποῖος ἦτο προκαθωρισμένος διὰ τὸν ῥήτορα ἢ δι' ἕκαστον τῶν ἀντιδίκων, καὶ ὁ ὁποῖος ἐμετρεῖτο διὰ τοῦ ὕδατος τῆς κλεψύδρας.

*Ἔτυμ.: **ὕδωρ**, γεν. **ὕδατος** (**α** <**ϝ**) : σανσκρ. **udán-** (γεν. **udn-áḥ**, τοπ. **udán**), ὀνομ-ατ. **udaká-m** (***ud-ϝ-**.

kom)=ὕδωρ [ἰαπ. *udn- περιέχεται πιθ. ἀκόμη ἐν τῷ ὁμηρ. *Ἁλοσ-ύδνη* (κύματα θαλάσσης), πρβλ. ἔτι *Καλ-υδών, Καλ-ύδνα*〉 *Καλύμνᾱ, Κάλυδνος*—οἱ *Καλ-ύδνιοι* (Ἡροδ. VII 99)〉 ἐπιγρ. *Καλύμνιοι*], ἀρμ. get- (ροή, ρεῦμα) (ἰαπ. *vedo-), λατ. unda, ὀμβρ. une (ἀφαιρ.=aqua) (〈*udn-e), ὀνομ., αἰτ. utur (=ὕδωρ), παλ-ιρλ. usce, uisce (ὕδωρ), (〈utskiā: σανσκρ. útsa-ḥ =πηγή=μεσ-ιρλ. os=ὕδωρ· πρβλ. *ὕδος, -εος*=ὕδωρ), γοτθ. watō, -ins, παλ-γερμ. wazzar, ἀγγλ-σαξ. woeter, παλ-norr. vatn (ὕδωρ), ἀγγλ-σαξ. woetr (ὑγρασία), παλ-norr. vátr (ὁμ. σημ.), παλ-πρωσσ. unds, wundam (ὕδωρ), λιθ. wandu, λεττ. údens, παλ-σλαυ. voda (ὕδωρ)· ἀλβ. uje (ὕδωρ) 〈ἰαπ. *ud-· πάντα ταῦτα ἐξ ἰαπ. *ved, *ud- μετὰ προσφ. r/m· πρβλ. σανσκρ. unátti undati (ἀρδεύω)· πληρέστερος τῆς ρίζης τύπος *eved- ὑποδηλοῦται ὑπὸ τοῦ σανσκρ. ō'datī (ὁ ἀναβλύζων, κοχλάζων), ō'dman- (κύματα), ōdaná-m («πουρὲς» βρασμένος εἰς γάλα), Ζενδ. aoδa (πηγή, κρήνη)· πρβλ. εἶτα ἰων. *ἄν-υδρος* (: σανσκρ. anudrá-ḥ), *ὑδαρής, ὑδαλέος, ὑδαρὸς* (προσφ. -r̥ro- ἐναλασσόμ. μετὰ τοῦ -ro-), *ὑδραίνω* (βλ.λ.), *ὕδερος, ὕδρωψ, -ωπος* (βλ.λ.), *ὑδεραίνω, ὕδρος, ὕδρα, ὑδρία* (: λατ. uter, utris = κοιλία ἐκ τοῦ *udris)· πρβλ. καὶ *ὕδρα, ὕδρος*.

ὑεικός, *ή, όν,* καὶ **ὕειος,** *α, ον* (*ὗς*)· ὁ ἀνήκων εἰς χοίρους, σύειος, χοίρειος, χοιρινός, «γουρουνήσιος».

ὑέλινος, ὑελίτης, ἰων. ἢ μτγν. τύποι ἀντὶ *ὑαλ-*.

ὕελος· βλ. *ὕαλος* (τοῦ ὁποίου εἶναι μτγν. τύπος).

ὕεσσι, δοτ. πληθ. τοῦ *ὗς*.

ὑέτιος, *α, ον* (*ὑετός*)· ὁ φέρων (ὁ προκαλῶν) *ὑετὸν* (βροχήν), ὁ βρέχων, βροχερός.

ὑετόεις, *εσσα, εν*·=*ὑέτιος* (βλ. λ.).

ὑετός, ὁ (*ὕω*)· βροχή, λατ. pluvia ‖ ραγδαία βροχή, καταρρακτώδης βροχή, «μπόρα». λατ. nimbus ‖ ἐν ᾧ *ὄμβρος* (καὶ λατ. imber) εἶναι διαρκὴς βροχή, καὶ *ψεκὰς* ἢ *ψακὰς*=ἡ κατὰ σταγόνας πίπτουσα βροχή, «ψιχάλα».— **II** ὡς ἐπίθ., *ἄνεμοι ὑετώτατοι*= οἱ πάρα πολὺ βροχεροί, οἱ τὰ μάλιστα προκαλοῦντες βροχάς.

Ἐτυμ.: *ὑετὸς* (ἰαπ. *sŭv-etó-s, πρβλ. *νῐφ-ετός*)· *ὕει* (=βρέχει), *ὕω* (ἰαπ. *sū-jo) : ἀλβ. šī (βροχή) (ἰαπ. *sū-, Τοχ. swese=βροχή, suwam= βρέχουσιν), εἶτα σανσκρ. su-, sunō'ti, Ζενδ. hunaoiti (ἐκπιέζω, «στύβω», ἀποθλίβω), σανσκρ. sávana-m (ἐκπίεσις, «στύψιμο, ξεζούμισμα»), sō'ma-ḥ, Ζενδ. haoma-, μεσ-ιρλ. sūth (γάλα), παλ-γερμ. sou, ἀγγλ-σαξ. séaw (ὁ τρέφων τὰ φυτὰ χυλός, ἰκμάς, ὀπός), λιθ. sulà (ὁμ. σημ.)· πρβλ. ἐπεκτ. ἰαπ. *seuq- καὶ *seug- ἐν τῷ λατ. sūcus (χυμός), sūgō, παλ-norr. súga, ἀγγλ-σαξ· súzan καὶ súcan, παλ-γερμ. sūgan, (ἀπομύζησις), λεττ. súzu súkt (ἀπομύζησις), παλ-πρωσσ. suge (βροχή), ἰαπ. *seup-, *seub- ἐν τῷ σανσκρ. sū'pa-ḥ (ρόφημα), ἀγγλ-σαξ. súpan, παλ-norr. súpa, παλ-γερμ. sūfan (πίνω, ροφῶ), παλ-σλαυ. sŭsati (*sup-s-)=ἀπομύζησις.

ὑηνία, ἡ (*ὑηνός*)· κατάστασις χοίρων, ὁ χοιροειδὴς τρόπος τοῦ ζῆν, ἀπαιδευσία, σκαιότης.

ὑηνός, *ή, όν* (*ὗς*)· χοίρινος, χοίρειος, χοιρινός, «γουρουνήσιος», χοιροειδής, ρυπαρός.

ὑθλέω, μελλ. *-ήσω* (*ὕθλος*)· λέγω *ὕθλους* (δηλ. λήρους, φλυαρίας, ἀνοησίας), φλυαρῶ, λατ. nugari.

ὕθλος, ὁ· ὡς τὸ *λῆρος* (βλ. λ.), φλυαρία, μωρολογία, μωρία, φληναφία ‖ συν. ἐν τῷ πληθ., ὡς τὸ λατ. nugae.

Ἐτυμ.: *ὕθλος* (καὶ *ὕσθλος*, καὶ *ὕσλος*)· *ὑθλέω*· πιθ. *ὕθλος* 〈*u(d)-dhlos, συγγ. τῷ *ἀ-είδω, αὐδή, ὑδέω* (βλ. λ.)· πρβλ. Ἡσυχ. *«ὑλλεῖ· θρύλλει, λέγει»* (ἐκ τοῦ *ὑδλεῖ;)· κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ *ὕει* (=βρέχει), τ. ἔ. 〈ριζ. su- καὶ προσφ. -dhlo-, ἤτοι *ὕθλος* 〈*su-dhlos (=μονότονος ἦχος τῶν πιπτουσῶν σταγόνων).

υἷα, υἷας, ἐπ. αἰτ. ἐν. καὶ πληθ. τοῦ *υἱός* (βλ. λ.), ὡσεὶ ἐξ ὀνομ. *υἷς*.

υἱᾶσι, ποιητ. δοτ. πληθ. τοῦ *υἱός*.

ὑϊδῆ, ἡ, θηλ. τοῦ *ὑϊδοῦς* (βλ. λ.)· υἱοῦ θυγάτηρ, ἐγγόνη, «ἐγγονή».

ὑΐδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ *υἱός*· πρβλ. *ὑϊδοῦς*.— **II** ὑποκορ. τοῦ *ὗς*· χοιρίδιον, «γουρουνάκι».

ὑϊδοῦς, *-οῦ,* ὁ (*υἱός*)· υἱοῦ υἱός, δηλ. ἔγγονος, «ἐγγονός».

υἷι, ἐπ. δοτ. τοῦ *υἱός*.

υἱιδεύς, *-έως,* ὁ·=*ὑϊδοῦς* (βλ. λ.).

ὑϊκός, *ή, όν* (*ὗς*)· ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς *ὗν* (δηλ. εἰς χοῖρον), χοίρινος, χοίρειος, χοιροειδής, «γουρουνήσιος», ρυπαρός.

υἱο-θεσία, ἡ (*υἱὸς+τίθημι*)· ὡς καὶ νῦν, υἱοθεσία, τὸ υἱοθετεῖν.

υἷος, ἐπ. γεν. τοῦ *υἱός*, ὡσεὶ ἐξ ὀνομ. *υἷς*.

ΥΙΟΣ, ὁ· κανον. κλίσις: γεν. *υἱοῦ*, δοτ. *υἱῷ*, αἰτ. *υἱὸν* | ἀλλ' ἀπαντῶσι καὶ τύποι κατὰ τὴν γ' κλίσιν ὡσεὶ ἐξ ὀνομ. *υἱεύς*: γεν. *υἱέος*, δοτ. *υἱέϊ* καὶ *υἱεῖ*, αἰτ. *υἱέα* | δυϊκ. *υἱέε, υἱέοιν* | πληθ., ὀν. *υἱέες* ἢ *υἱεῖς*, γεν. *υἱέων* ἢ *υἱῶν*, δοτ. *υἱέσιν*, αἰτ. *υἱέας* καὶ *υἱεῖς*.—ἀπαντῶσιν ἐν τούτοις καὶ τύποι ἰδιορρύθμου ἐπικ. κλίσεως, ὡσεὶ ἐξ ὀνομ. *υἷς*: γεν. *υἷος*, δοτ. *υἷι*, αἰτ. *υἷα* | δυϊκ. *υἷε* | πληθ., ὀν. *υἷες*, δοτ. *υἱάσι*, αἰτ. *υἷας*.—λατ. filius· ὡς καὶ νῦν, υἱός, ἄρρεν τέκνον, «γυιός», «παιδί»· «ἀγόρι» ‖ *υἱὸν ποιοῦμαι* (ἢ *τίθεμαί*) *τινα*=υἱοθετῶ τινα. **2)** συχνὰ ὁ πληθ. ἐχρησιμοποιεῖτο πρὸς σχηματισμὸν περιφράσεως ἀντικαθιστώσης τὸν μονολεκτικὸν πληθ.· οὕτω παρ' Ὁμήρῳ *υἷες Ἀχαιῶν* ἀντὶ *Ἀχαιοὶ* | καὶ ἰδίᾳ παρὰ μτγν. *υἱεῖς ῥητόρων, υἱεῖς ἰατρῶν*, ἀντὶ *ῥήτορες, ἰατροί*· τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὴν προσπάθειαν νὰ περιγραφῇ ὁ τρόπος τοῦ ζῆν, ὅστις διετηρεῖτο συστηματικῶς μεταβιβαζόμενος κατὰ κληρονομικὸν τρόπον τινὰ τρόπον ἀπὸ πατρὸς εἰς υἱόν.

Ἐτυμ.: λακ. *υἱύς*, γορτ. *υἰύς*, γεν. *υἱέος* (*υἱέ*[F]*ος*), πληθ. *υἱυνς* (ἰαπ. *su-ju-), ἰων-αττ. *υἱὺς* (ὁμ. γεν. *υἱέος*) καὶ *υἱός*· ἐν τῇ ἰων-αττ. τὸ *υι-* εἶναι ἄλλοτε μακρὸν καὶ ἄλλοτε βραχύ, πρβλ. καὶ τὰς γραφὰς *ὑύς, ὑός*· ἐν τῇ ὁμηρ. γεν. *υἷος* (*υἱF-ος), τοπ. *υἷι*, πληθ. *υἷες* κλπ. ἡ πρώτη συλλ. εἶναι πάντοτε μακρὰ (ἰαπ. *sujv-· πρβλ. *γουνὸς* 〈*γονF-ός : γόνυ)· ἀβέβαιον εἶναι, ἂν ἡ ἐν ἀττ. ἐπιγρ. ἀπαντῶσα ὀνομ. hυς προέρχεται ἐκ συναιρέσεως τοῦ τύπου *ὑύς*, ἢ προῆλθεν ἐκ νεοσχηματισμοῦ *υἵς (ἢ *υἷς), προκληθέντος ἐκ τῆς ὁμηρ. γεν. *υἷος*· πρβλ. Τοχαρ. soyä (υἱός), ἀρμ. ustr (υἱός) (ἐπεκτ. ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ dustre=θυγάτηρ), ἰαπ. *su-nu-s (υἱός) ἐν τῷ σανσκρ. sūnú-ḥ, Ζενδ. hunu-š, γοτθ. sunus, ἀγγλ-σαξ., παλ-γερμ. sunu, παλ-norr. sunr, λιθ. sūnùs, παλ-σλαυ. synŭ, εἶτα σανσκρ. sutá-ḥ (υἱός), παλ-ιρλ. suth (*su-tu)=λατ. fetus : σανσκρ. sū tē' (sāuti), sūyatē (sūyati), savati (τεκνοποιῶ), Ζενδ. hav-hunāmi (γεννῶ)· ἡ ἀρχικὴ σημασία τοῦ ἰαπ. *sunus εἶναι «γέννησις» (πρβλ. λατ. fētus, ἑλλ. *γόνος*, γοτθ. baúr).—τὸ ὁμηρ. *υἱωνὸς* (ἔγγονος) 〈*sujō[u-]-no-s.

υἱωνός, *-οῦ,* ὁ (*υἱός*)· υἱός υἱοῦ, ἔγγονος.— **II** *υἱωνός*, ἡ=ἡ ἐγγόνη.

ὕλαγμα, [ῠ], *-ατος,* τὸ (*ὑλάω*)· γαύγισμα κυνός, ὑλακή, ὠρυγή, «οὔρλιασμα» ‖ μτφρ., ἐν τῷ πληθ., λόγοι πλήρεις ὀργῆς, γρυλλισμοί.

ὕλαγμός, ὁ (*ὑλάω*)· ὑλακή, γαύγισμα.

ὑλ-ἄγωγέω, μελλ. *-ήσω*· *ὕλην* (βλ. λ.) *ἄγω*, μεταφέρω ξύλα, «κουβαλῶ» ξύλα· ἐκ τοῦ

ὑλ-ἄγωγός, *όν* (*ὕλη+ἄγω*)· ὁ *ἄγων ὕλην*, δηλ. ὁ μεταφέρων ξυλείαν.

ὑλάεις, δωρ. ἀντὶ *ὑλήεις* (βλ. λ.).

ὑλαῖος, *α, ον* (*ὕλη*)· ὁ ἀνήκων εἰς *ὕλην* (δηλ. δάσος), ξυλώδης, δασώδης ‖ εὑρισκόμενος εἰς δάδος, ζῶν ἐντὸς δάσους.

ὑλακή, ἡ (*ὑλάω*)· ὡς καὶ νῦν, ὑλακή, «γαύγισμα», «βάβισμα».

ὑλακό-μωρος, *ον* (*ὑλακή*)· ὁ διαρκῶς γαυγίζων, ὁ πάντοτε ἢ συνήθως ὑλακτῶν· ἐπ. λέξις σχηματισθεῖσα ὡς τὸ *ἐγχεσί-μωρος, ἰό-μωρος* (βλ.λ.λ.). [ῡ- κατὰ μετρ. ἔκτασιν ἐν δακτυλ. μέτρῳ· δι' ἐτυμ. βλ. *ὑλάω*· διὰ δὲ τὴν ἀμφίβ. κατάλ. *-μωρος* βλ. *ἐγχεσίμωρος, ἰόμωρος*].

ὑλακτέω, μελλ. *-ήσω* (*ὑλάω*)· ἐπὶ κυνός, ὡς καὶ

νῦν, ὑλακτῶ, «γαυγίζω, βαβίζω», *βαΰζω* (βλ. λ.), λατ. **latrare** || μτφρ., ὠρύομαι, σκληρίζω, γαυγίζω | ἐκφέρω ἀναισχύντους λόγους | ἐπὶ πειναλέου στομάχου: *νηδὺς ὑλακτοῦσα*=γαστὴρ γαυγίζουσα, κενὴ δηλ. τροφῆς καὶ σφόδρα ἐπιθυμοῦσα νὰ χορτασθῇ | *ἄμουσα ὑλακτεῖ*=γαυγίζει τὰ ἐλεεινὰ του ᾄσματα.— **II** μτβτ., γαυγίζω ἐναντίον τινός, μεταχειρίζομαι ἀπρεπῆ γλῶσσαν πρός τινα, «τοῦ φέρομαι σὰν σκύλος» [δι' ἐτυμ. βλ. *ὑλάω*].

'ὕλακτητής, -οῦ, ὁ (*ὑλακτέω*)· ὁ ὑλακτῶν, ὁ γαυγίζων.

'ὕλακτικός, *ή, όν* (*ὑλακτέω*)· ὁ ἀρεσκόμενος νὰ ὑλακτῇ, ὁ συνήθως ὑλακτῶν.

'ὕλάσκω·=*ὑλακτέω* (βλ. λ.).

'Υ῀ΛΑ'Ω, ριζικὸς τύπος τοῦ *ὑλακτέω*, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ πρτ.· ὑλακτῶ, γαυγίζω || γ' πληθ. μέσ. πρτ. *ὑλάοντο* (μετὰ σημασ. ἐνεργ. πρτ.).— **II** μτβτ., ὑλακτῶ τινα, τὸν γαυγίζω.

'Ετυμ.: ὑλάω (*ὑλακτέω, ὑλάσσω, ὑλάσκω*)· **ὕλαξ, -ακος* (=ὁ ὑλακτῶν=λατ. **Hylax** παρὰ Virg. Buc. **VIII** 107)· *ὕλαγμα· ὑλαγμός· ὑλακή· ὑλακόμωρος* (βλ. λ.)· ἔκ τινος ἐπιφων. *ul(ul)ā· βλ. *ὀλολύζω*.

"Υ῀ΛΗ, ἡ, λατ. **SYLVA**· δάσος, ἄλσος, δασώδης περιοχή, δρυμός, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ *δένδρα* (ὀπωροφόρα δένδρα): *δένδρα καὶ ὕλη*=καρποφόρα δένδρα καὶ δένδρα τοῦ δάσους ἄγρια (δάσος) || ὡσ. δάσος ἀπὸ χαμόκλαδα καὶ θάμνους, λόχμη, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ μεγάλα δένδρα τὰ παρέχοντα οἰκοδομήσιμον καὶ ναυπηγήσιμον ξυλείαν.— **II** ξύλα κομμένα πρὸς καῦσιν, καυσόξυλα, καύσιμος ὕλη || ξυλεία χρήσιμος, οἰκοδομήσιμος ξυλεία, ναυπηγήσιμος ξυλεία, δοκαρόξυλα, κορμοὶ δένδρων.— **III** γενικῶς, ὡς καὶ τὸ λατ. **materia**, τὸ ξύλον ὡς ἀκατέργαστος ὕλη, ἐξ ἧς κατασκευάζεταί τι, παντὸς εἴδους ἀκατέργαστος ὕλη, ἀκόμη καὶ ἐκ μετάλλου || ἐντεῦθεν μτφρ. τὸ πρὸς ἐπεξεργασίαν θέμα μιᾶς πραγματείας, τὸ ὑποκείμενον, ἡ ὑπόθεσις, τὸ θέμα (ποιήματος, διηγήματος κ.τ.ὁ.), λατ. **sylva**. **2)** ἐν τῇ Φιλοσοφίᾳ, ἡ ὕλη, τὸ ὑλικὸν στοιχεῖον, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν *νοῦν*. — **IV** τὸ καθίζημα, ἰλύς, πηλός, βόρβορος, «λάσπη», (ὁπόθεν ἐσχηματίσθη καὶ τὸ ῥῆμα *ὑλίζω* = διυλίζω, «στραγγίζω» καὶ *ὑλώδης*=λασπώδης, θολός, πηλώδης)· καίτοι κατά τινας πρόκειται περὶ παραφθορᾶς τῶν λέξεων *ἰλύς, ἰλύζω, ἰλυώδης*.

'Ετυμ.: ὕλη· ὑλήεις· ὑλώδης· ὑλοτόμος· πιθ. συγγ. τῷ λιθ. **šùlas** (στῦλος, ὀρθοστάτης), ἀρχ-γερμ. **sūl** (στῦλος, πάσσαλος), περὶ ὧν βλ. *ξύλον* (πρβλ. καὶ *σέλμα*)· τὰ λατ. **silŭa, silva** δὲν εἶναι βέβαιον ὅτι ἀνήκουσιν ἐνταῦθα.— **II** *ὕλη* (=ἰλύς, βόρβορος, βλ. ἀνωτ. *ὕλη* **IV**), πρβλ. παρὰ Φωτίῳ *«ὕλην· τὸ καθῖζον τοῦ οἴνου ἢ τοῦ ὕδατος»*· *ὑλώδης* (βορβορώδης)· *ὑλίζω* (διυλίζω)· *ὑλιστήρ, ὑλιστήριον, ὑλίστριον* («στραγγιστήρι»): σανσκρ. **sūra-ḥ** (μεθυστικὸν ποτόν), **súrā** («κρασόρρακο»), Ζενδ. **hurā**=λιθ. **sulà** (ῥητίνη δένδρων), ἀρχ-γερμ. **sol** (κηλίς), νεογερμ. **sühlen, suhlen** (κυλίομαι εἰς τὸν βόρβορον)· ἐκ ριζ. **seu-, su-, sū-l** (=χυμός, βρέχειν), βλ. ἐν *ὑετός, ὕει*.

'ὑλύεις, *εσσα, εν*, ὡσ. καὶ *-εις, -εν*, δωρ. *ὑλάεις*· δασώδης, δρυμώδης, σύδενδρος.

'ὕλη-κοίτης, *-ου, ὁ* (*ὕλη+κοίτη*)· ὁ *κοιταζόμενος* (ἔχων τὴν κοίτην του, κατοικῶν) ἐν *ὕλαις* (ἐν λόχμαις, εἰς δάση).

'ὕλη-τόμος, *ον*, δωρ. *ὑλᾱτόμος*·=*ὑλοτόμος* (βλ. λ.).

'ὕλη-φόρος, *ον*·=*ὑλοφόρος* (βλ. λ.).

'ὕλη-ωρός, *ὸν* (*ὕλη + οὖρος*)· ὁ φύλαξ (φρουρὸς) τῆς ὕλης, δηλ. τοῦ δάσους, ὁ διατρίβων (ποιούμενος τὰς διατριβὰς) εἰς τὰ δάση, ὁ περιπλανώμενος εἰς τὰ δάση (ἐπίθ. τοῦ Πανός).

'ὕλο-δρόμος, *ον* (*ὕλη+δραμεῖν*)· ὁ διατρέχων τὰ δάση.

'ὑλό-κομος, *ον* (*ὕλη + κόμη*)· ὁ κεκαλυμμένος διὰ πυκνῆς *ὕλης* (ὡς κόμης τρόπον τινά), ὁ πλήρης δασῶν, δασώδης, δρυμώδης, σύδενδρος.

'ὕλο-νόμος, *ον* (*ὕλη + νέμομαι*)· ὁ νεμόμενος (δηλ. κατοικῶν, ζῶν) εἰς τὰ δάση, ὁ συχνάζων εἰς τὰ δάση.

'ὕλο-τομέω, μελλ. *-ήσω* (*ὑλοτόμος*)· ὡς καὶ νῦν, ὑλοτομῶ, *τέμνω ὕλην*, κόπτω ξύλα εἰς τὸ δάσος.

'ὕλο-τόμος, *ον* (*ὕλη + τεμεῖν*)· ὁ ὑλοτομῶν, *ὁ τέμνων ὕλην*, ὁ κόπτων ξύλα εἰς τὸ δάσος || ὡς οὐσ. *ὁ ὑλοτόμος*=ὁ ξυλοκόπος.— προπαροξ. *ὑλότομος, ον* (ὡς παθητ.)=ὁ κοπεὶς εἰς τὸ δάσος || τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. *τὸ ὑλότομον*=φυτὸν τμηθὲν ἐν τῷ δρυμῷ, καὶ χρησιμοποιούμενον ὡς θελκτήριον (μαγικὸν) φάρμακον.

'ὕλ-ουργός, *ὸν* (*ὕλη+ἔργω*)· ὁ ἐπεξεργαζόμενος (κατεργαζόμενος) ξυλείαν τοῦ δάσους, ὁ ξυλουργικός || ὡς οὐσ. *ὁ ξυλουργὸς*=ὡς καὶ νῦν, ξυλουργός, «μαραγκός», λεπτουργός.

'ὕλο-φᾰγος, *ον* (*ὕλη + φαγεῖν*)· ὁ τρεφόμενος (βόσκων, νεμόμενος) εἰς τὰ δάση.

'ὕλο-φορβός, *ὸν* (*ὕλη+φέρβομαι*)· ὁ τρεφόμενος εἰς τὰ δάση, ὁ βόσκων (ζῶν, διαιτώμενος) εἰς τὰ δάση.

'ὕλο-φόρος, *ον* (*ὕλη+φέρω*)· ὁ φέρων (μεταφέρων) ξύλα, «ξυλοκουβαλητής» || ἐπὶ ὄρους, ὁ παραγωγὸς ξύλων (δένδρων, δασῶν).

'ὑλ-ώδης, *ες* (*ὕλη + εἶδος*)· δασώδης, σύδενδρος.

'ὑμεῖς, ἀρχ. αἰολ. καὶ ἐπ. *ὔμμες*, ἰων. **ὑμέες,** δωρ. **ὑμὲς** | γεν. *ὑμῶν*, ἰων. *ὑμέων*, ἐπ. καὶ *ὑμείων*, αἰολ. *ὑμμέων* | δοτ. *ὑμῖν*, ἀρχ. αἰολ. καὶ ἐπ. *ὔμμῐ, ὔμμῐν*, παρὰ Τραγ. *ὑμῐν* ἢ *ὑμῐν*, παρὰ Γραμματ. καὶ *ὕμιν* ὡς ἐγκλιτ. | αἰτ. *ὑμᾶς*, ἰων. *ὑμέας*, αἰολ. καὶ ἐπ. *ὔμμε*, δωρ. *ὑμέ*, παρὰ Τραγ. καὶ *ὑμᾰς* ἢ *ὑμᾰς*.— προσωπ. ἀντων. β' προσ., πληθ. τοῦ *σύ*.

'Ετυμ.: ἡ ὀνομ. λεσβ. *ὔμμες*, δωρ. *ὑμές*, βοιωτ. *οὔμες* προῆλθον ἐκ τῆς λεσβ. αἰτ. *ὔμμε*, ἐκτετ. δι' ἑνὸς *-ς* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὴν ὀνομ. πληθ. τῶν ὀνομάτων τὴν λήγουσαν εἰς *-ς*· τὸ ἰων-αττ. *ὑμεῖς* ⟨**ὑμέες* πιθ. κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὴν γεν. *ὑμέων*.— αἰτ. λεσβ. *ὔμμε*, βοιωτ. *οὔμε*, δωρ. *ὑμὲ* ἄνευ πτωτικοῦ προσφ.· ἡ ἰων. αἰτ. *ὑμέας*, ἀττ. *ὑμᾶς* εἶναι ἐσχηματισμέναι κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὴν γεν. *ὑμέων*.— γεν. ὁμηρ. *ὑμείων*, ἰων. *ὑμέων*, ἀττ. *ὑμῶν*, λεσβ. *ὑμμέων*, δωρ. *ὑμέων*, κρητ. *ὑμιων*, βοιωτ. *οὐμιων*.— τοπ. λεσβ. ὁμηρ. *ὔμμιν* καὶ *ὔμμι*, δωρ. *ὔμιν, ὑμίν*, ἰων-αττ. *ὔμιν, ὑμῖν*, ὁμηρ. *ὔμιν*· ἐξ ἰαπ. θεμ. *usme- ⟨*us-sm(e)-, *us-, ἅτινα εἶναι μεταπτ. βαθμ. τῶν ἰαπ. *ves, *vos, ὅπως ταῦτα ἐμφανίζονται ἐν τῷ σανσκρ. **vaḥ** (ἐγκλιτ.), Ζενδ. **vō**, αἰτ. πληθ. **va**=λατ. **vōs**, ἀλβ. **ju**, παλ-σλαυ. **vy, vasŭ, vamŭ, vami**, δυϊκ. **va**, παλ-πρωσσ. πληθ. **vans**· ἡ σανσκρ. αἰτ. **yuṣmān**, ἡ Ζενδ. ἀφαιρ. **yūšmat** ἔχουσιν **y** εἰλημμένον ἐκ τῆς σανσκρ. ὀνομ. **yuyám**, Ζενδ. **yužem**, gâth. **yūš** (πρβλ. γοτθ. **jūs**, λιθ. **jūs**, παλ-πρωσσ. **ioūs**· ἰαπ. *ju-).— Κτητικά: λεσβ. *ὔμμος*, δωρ. *ὑμός*· ἰων-αττ. *ὑμέ-τερος*.— τὸ ἀττ. *ὑμεδαπὸς* ⟨**υσμεδ-*, ἰαπ. *usmed- + *-απος*, ἰαπ. *ṽqvo-s· πρβλ. *ἡμεδαπός, ἡμεῖς, ἀλλοδαπός*.

'ὑμέναιος, ὁ (*ὑμήν*)· ὡς καὶ νῦν, ὑμέναιος, γαμήλιον ᾆσμα, ᾀδόμενον ὑπὸ τῶν συνοδευόντων τὴν νύμφην κατὰ τὴν πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ γαμβροῦ πορείαν της. **2)** γάμος.— **II** παρὰ μτγν. = *'Υμὴν* (βλ. λ.), ὁ Θεὸς τοῦ γάμου, πρὸς τὸν ὁποῖον ἀπηυθύνοντο οἱ μετέχοντες τοῦ γάμου δι' ᾄσματος ἀρχομένου διὰ τῶν λέξεων *«'Υμήν, ὦ 'Υμέναι' ἄναξ»*, δωρ. *«'Υμὰν ὦ 'Υμέναιε»*, λατ. «Hymen o Hymenaee».

'ὑμεναιόω, μελλ. *-ώσω* (*ὑμέναιος*)· ᾄδω τὸν ὑμέναιον (τὸ γαμήλιον ᾆσμα). **2)** λαμβάνω ὡς σύζυγον, νυμφεύομαι.

ὑμενήιος, ὁ (*'Υμήν*), ἐπίθ. τοῦ Βάκχου ὡς Θεοῦ τῆς χαρᾶς.

'ὑμενό-πτερος, *ον* (*ὑμὴν+πτερόν*)· ὁ ἔχων πτέρυγας ὑμενώδεις (ὑμενοειδεῖς, τ. ἔ. ἐκ μεμβράνης, ἐκ δέρματος), ὡς ἡ νυκτερίς.

'ὑμεν-όστρᾰκος, *ον* (*ὑμὴν + ὄστρακον*)· ὁ ἔχων ὑμενῶδες ὄστρακον, ἐπὶ ἀγγείων ἐχόντων λεπτότητα ὑμένος, τ. ἔ. λεπτοτάτων (ποὺ τὰ τοιχώματα εἶναι λεπτότατα ὡς μεμβρᾶνα).

'ὑμές, δωρ. ἀντὶ *ὑμεῖς* (βλ. λ.).

'ὑμέτερος, *α, ον*, δωρ. καὶ ἐπ. **ὑμός,** κτητ. ἀντων. β' προσ. (*ὑμεῖς*)· ἰδικός σας, «δικός σας», λατ. **vester** || ὡσ. ἀπαντᾷ ἐνισχυμένη καὶ δι' ἄλλης ἀντων. κατὰ γεν.: *ὁ ὑμέτερος αὐτῶν θυμὸς*=ἡ ἰδία ὑμῶν καρδία

| ὑμέτερος ἑκάστου θυμὸς = τὸ μένος ἑκάστου ἐξ ὑμῶν || ὑμέτερόνδε = εἰς τὴν οἰκίαν σας | τὸ ὑμέτερον (ἐνν. μέρος)=τὸ ἰδικόν σας μέρος, ὅ,τι ἀνήκει εἰς σᾶς, ὅ,τι σᾶς ἀφορᾷ, ὡς πρὸς ὑμᾶς, ὑμεῖς.— II παρὰ ποιηταῖς ἐνίοτε ἀντὶ τοῦ σός.

ὑμὴν (A), -ένος, ὁ· λεπτόν δέρμα, μεμβρᾶνα, μεμβράνη.

Ἐτυμ.: ὑμὴν πιθ. ⟨ἰαπ. *sju-men-: σανσκρ. syū'man- (δεσμός), syūtá-ḥ (ἐρραμμένος), παλ-γερμ. siula (βελόνη) ⟨*sjū-dhlā, παλ-σλαυ. šiti (*sjū-), λιθ. siuvù, siúti, λεττ. schút (ῥάπτω), λατ. suo (ῥάπτω)· ἐξ ἰαπ. ριζ. *sjū- (*sū-), *siv- (ῥάπτω).

Ὑ˜ΜΗ'Ν (B), -ένος, ὁ· θεός τοῦ γάμου (πρβλ. ὑμέναιος).— II ὡς τὸ ὑμέναιος (βλ. λ.), γαμήλιον ᾆσμα, «τὸ τραγούδι τοῦ γάμου».

Ἐτυμ.: τὸ ὑμὴν τοῦτο ἐν τῷ γαμηλίῳ ᾄσματι «ὑμὴν ὑμήν, ὑμὴν ὑμέναι' ὤ, ὑμὴν ὦ Ὑμέναιε» (ῠ-, ἀλλ' ἐνίοτε ῡ- κατὰ μετρ. ἔκτασιν ἐν τῷ ἑξαμέτρῳ τῶν Ἑλληνιστικῶν χρόνων) οὐδεμίαν ἔχει σχέσιν πρὸς τὸ προηγούμενον ὑμήν, ἀλλ' εἶναι συγγ. τῷ ὕμνος· οἱ ἰατροὶ τῆς ἀρχαιότητος ἀγνοοῦσιν ἢ προσποιοῦνται ὅτι ἀγνοοῦσι τὸν παρθενικὸν ὑμένα.

ὔμμε, αἰολ. καὶ ἐπ. αἰτ. τοῦ ὑμεῖς.

ὔμμες, αἰολ. καὶ ἐπ. ἀντὶ ὑμεῖς.

ὔμμι, ὔμμιν, αἰολ. καὶ ἐπ. δοτ. τοῦ ὑμεῖς.

ὔμμος, α, ον, αἰολ. ἀντὶ ὑμός, ὑμέτερος.

ὑμν-ἀγόρας, -ου, ὁ (ὕμνος + ἀγορεύω)· ὁ ᾄδων ὕμνους, ὑμνῳδός.

ὑμνέᾰται, ἰων. ἀντὶ ὕμνηνται, γ' πληθ. παθ. πρκ. τοῦ ὑμνέω.

ὑμνείω, ἐπ. ἀντὶ ὑμνέω.

ὑμνέομες, δωρ. ἀντὶ ὑμνέομεν, α' πληθ. τοῦ ὑμνέω.

ὑμνέω, δωρ. γ' πληθ. ὑμνεῦσι, θηλ. μτχ. ὑμνεῦσα· μελλ. -ήσω· ἀόρ. α' ὕμνησα· πρκ. ὕμνηκα (ὕμνος)· ὡς καὶ νῦν, ὑμνῶ, ἐξυμνῶ, ἀνυμνῶ, ἐγκωμιάζω, ἐπαινῶ, λατ. canere (μετ' αἰτ.) || παθ. μτχ. ὑμνούμενος=περίφημος, ἔνδοξος, εὐκλεής, ἑξακουστός. 2) ἐν κακῇ ἐνν., ὀνειδίζω, μέμφομαι, ἐπιπλήττω, λατ. increpare. 3) ἐπαναλαμβάνω «τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια», διηγοῦμαι κατ' ἐπανάληψιν, ἀπαγγέλλω τι στερεοτύπως, λατ. decantare: τὸν νόμον ὑμνέω=ἐπαναλαμβάνω κατὰ κόρον τὸν τύπον τοῦ νόμου.— ἀμτβ., ᾄδω, ὑμνῶ, ψάλλω, τραγουδῶ, διηγοῦμαι.

ὑμνητήρ, -ῆρος, καὶ **ὑμνητής**, -οῦ, ὁ (ὑμνέω)· ὁ ἐξυμνῶν, ὁ ἐπαινῶν, ὁ ἐγκωμιαστής, ραψῳδός, ἀοιδός.

ὑμνητός, ή, όν, ρημ. ἐπίθ. τοῦ ὑμνέω· ὁ δεδοξασμένος, ὁ ἐξυμνηθείς, ὁ τυχὼν πολλῶν ἐπαίνων, πολυύμνητος, περίφημος.

ὑμνίω, δωρ. ἀντὶ ὑμνέω.

ὑμνο-θέτης, -ου, ὁ (ὕμνος+τίθημι)· ὁ συνθέτης ὕμνων, λυρικὸς ποιητής.—ὡς οὐσ. ὁ ὑμνοποιὸς=ραψῳδός, ποιητής

ὑμνο-πόλος, ον (ὕμνος+πολέω)· ὁ ἀσχολούμενος περὶ τοὺς ὕμνους || ὡς οὐσ., ὁ ὑμνοπόλος=ὁ ποιητής, λυρικὸς ποιητής, ραψῳδός.

Ὕ˜ΜΝΟΣ, ὁ· ὡς καὶ νῦν, ὕμνος, ᾆσμα, ᾠδή, πρὸς τιμὴν θεοῦ ἢ ἥρωος.

Ἐτυμ.: ὕμνος εἶναι συγγ. τῷ ὑμὴν B (βλ. λ.)· ὕμνος : ὑμήν, -ένος (πρβλ. λίμνη : λιμήν, -ένος)· ὑπεστηρίχθη, ἧττον ὀρθῶς, ὅτι ὕμνος εἶναι συγγ. τῷ ὑφαίνω, οἱονεὶ ⟨*ὑφ-νος (οἱονεὶ *«ὕφασμα», δηλ. «σειρὰ ὕμνων»), ἢ τῷ ὑμὴν A (=μεμβρᾶνα), σανσκρ. syū'man- (δεσμός, οἱονεὶ *«συναρμογὴ ᾀσμάτων»)· ἡ ἐκ τοῦ ὑδέω (βλ.λ.) =ὑμνῶ παραγωγὴ τοῦ ὕμνος (⟨*ὕδ-μος ἢ ὑδμός), πιθανὴ καθ' ἑαυτήν, θὰ ἀπέκλειε τὴν μετὰ τοῦ ὑμὴν B συγγένειαν, ἐὰν ἐγίνετο δεκτή.

ὑμν-ῳδέω, μελλ. -ήσω (ὑμνῳδός)· ᾄδω ὕμνον ἢ ὕμνους, ᾄδω ἐπαινετικὴν ᾠδήν || καθόλου, ᾄδω || μετὰ συστ. αἰτ.: ὑμνῳδῶ θρῆνον.— II =χρησμῳδέω (βλ.λ.), δίδω χρησμούς, χρησμοδοτῶ.

ὑμν-ῳδία, ἡ (ὑμνῳδέω)· τὸ ᾄδειν ὕμνους, ᾆσμα ἐγκωμιαστικόν || γεν., ᾆσμα, ὡς καὶ νῦν ὑμνῳδία || τὸ ἐγκώμιον, ὁ ὕμνος, ἡ ἐξύψωσις.— II χρησμός, προφητικὴ ᾠδή, ὡς τὸ χρησμῳδία (βλ. λ.).

ὑμν-ῳδός, ὸν (ὕμνος + ᾠδή)· ὁ ᾄδων ὕμνους ἢ ᾠδάς, ραψῳδός, ἀοιδός || ὑμνῳδοὶ κόραι=παρθένοι ᾄδουσαι ὕμνους.

ὑμός, ά (καὶ ή), όν, δωρ. καὶ ἐπ. ἀντὶ ὑμέτερος (βλ. λ.).

ὗν, αἰτ. τοῦ ὗς (βλ. λ.).

ὕνις, -εως (καὶ -ιος), ἡ, ὡσ. καὶ **ὕννις**, ὁ, καὶ **ὕννη**, ἡ· τὸ ὑνίον, τὸ «ὑνί», τοῦ ἀρότρου, διὰ τοῦ ὁποίου τὸ ἄροτρον ἀνασκάπτει τὴν ἀροτριουμένην ἔκτασιν [ῠ-].

Ἐτυμ.: ὕνις· ἀβεβ. ἐτυμ.· πιθ. ⟨*ὕτονις, πρβλ. μεσ-γερμ. swade (δρέπανον)· κατ' ἄλλους πιθ. ὕννις ⟨*Fοθεσ- (μετὰ θ⟨ἰαπ. *gvh, συγγ. τῷ ὀφνίς (*vogvhnis ?), πρβλ. Ἡσυχ. «ὀφνίς· ὕννις, ἄροτρον», «ὀφατα· δεσμοὶ ἀρότρων. Ἀκαρνᾶνες», λατ. vōmis, -eris (*vogvh-smis ?), παλ-γερμ. wagan-so (ἄροτρον), wagnis (ὑνὶ ἀρότρου), ἐκ ριζ. *vegvh- (κεντῶ, κεντρώνω). —Ἤδη ὑπὸ τοῦ Πλουτάρχου ὑπεστηρίχθη ἡ καὶ ὑπὸ νεωτέρων γινομένη δεκτὴ ἐτυμολ., ὅτι τὸ ὕνις παράγεται ἐκ τοῦ ὗς, ἐπειδὴ ὁ χοῖρος ἀνασκάπτει διὰ τοῦ ῥύγχους του τὴν γῆν· ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὑ- ⟨*sŭ: ὗς, ἰαπ. *sūs +*sn-, ὅπερ εἶναι στοιχεῖον πολυαρίθμου ὁμάδος λέξεων ἐχουσῶν τὴν ἔννοιαν τοῦ ῥύγχους ἢ τῆς ῥινός, πρβλ. δημοτ. γερμ. snūs, μεσ-γερμ. snūt, νεογερμ. schnauze (ῥύγχος), ἰρλ. socc (ῥύγχος).

ὑο-μουσία, ἡ (ὗς+μοῦσα)· μουσικὴ χοίρων, χοιρομουσική, μουσικὴ διάθεσις καὶ ἀντίληψις περὶ μουσικῆς μὴ ἀπέχουσα τῆς τῶν χοίρων.

ὑός, γεν. τοῦ ὗς.

ὑοσ-κῠᾰμος, ὁ (ὗς+κύαμος)· βοτάνη δηλητηριώδης, ὁ ζωμὸς τῆς ὁποίας πινόμενος προκαλεῖ κάρωσιν καὶ μανίαν.

ὑπ-άγγελος, ον (ὑπὸ+ἄγγελος)· ὁ ὑπ' ἄγγελου (ἀγγελιαφόρου) κληθεὶς ἢ εἰδοποιηθείς.

ὑπ-αγκᾰλίζω, μελλ. -ῐῶ (ὑπὸ+ἀγκαλίζομαι)· ἀγκαλιάζω, ἐναγκαλίζομαι, λαμβάνω εἰς τὰς ἀγκάλας μου, περιβάλλω διὰ τῶν βραχιόνων μου, περιπτύσσομαι || οὕτω ἐν τῇ μτχ. παθητ. πρκ. γένος ὑπηγκαλισμένη=ἐνηγκαλισμένη (ἔχουσα ἐναγκαλισθῇ) τὰ τέκνα της.

ὑπ-αγκᾰλισμα, -ατος, τὸ (ὑπαγκαλίζω)· τὸ πρόσωπον τὸ λαμβανόμενον εἰς τὰς ἀγκάλας, τὸ προσφιλὲς πρόσωπον (σύζυγος, τέκνα, γονεῖς κλπ.) τὸ ὁποῖον περιπτύσσεταί τις.

ὑπ-ᾰγορεύω, μελλ. -σω· ὡς καὶ νῦν, ὑπαγορεύω τι εἴς τινα, τοῦ τὸ ὑποβάλλω, τοῦ τὸ ὑποδεικνύω, λατ. praeire verbis.

ὑπ-ᾰγω, πρτ. ὑπῆγον· μελλ. ὑπάξω· ἀόρ. β' ὑπήγᾰγον· ἄγω, ὁδηγῶ, φέρω τι, ὑπό τι (ὑποκάτω τινός): ὕπαγε ζυγὸν ὠκέας ἵππους=ἦγε τοὺς ταχεῖς ἵππους ὑπὸ τὸν ζυγόν, τοὺς ἐζεύγνυε, «τοὺς ἔζευε, τοὺς ἔζεψε» | τὴν αὐτὴν σημασ. ἔχει καὶ ἄνευ τῆς αἰτ. ζυγόν: ὑπάγειν ἵππους=ζευγνύναι ἵππους. 2) φέρω τι(νὰ) ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου, ὑποτάσσω || τὴν αὐτὴν σημασ. ἔχει καὶ ὡς μέσον: ὑπάγομαί τι(να)=φέρω τινὰ ὑπὸ τὴν ἀπόλυτον ἐξουσίαν μου, καθυποτάσσω, καταβάλλω || μὲ πανουργίαν παρασύρω τινὰ πρὸς τὸ μέρος μου, «τὸν παίρνω μὲ τὸ μέρος μου», «τὸν φέρω εἰς τὸν σκοπόν μου». 3) ἀποσύρω κάτωθεν, ἐκκενῶ κάτωθεν, λατ. subducere.— παθητ., ὑπαγομένου τοῦ χώματος = καθὼς τὸ χῶμα ἐσύρετο πρὸς τὰ ἔξω (ἐξήγετο) ἀπὸ κάτω (καὶ ἄρα κρυφίως). — II ἐνάγω τινὰ εἰς τὸ δικαστήριον, τὸν μηνύω, τὸν καταγγέλλω, τὸν φέρω κάτω ἀπὸ τὴν ὑψηλότερον κειμένην ἕδραν τοῦ δικαστοῦ (ἐντεῦθεν ἡ χρῆσις τῆς προθ. ὑπό : ὑπ-άγω) : ὑπάγω τινὰ ὑπὸ τὸ δικαστήριον=τὸν φέρω (τὸν σύρω) εἰς τὸ δικαστήριον καὶ τὸν θέτω τρόπον τινὰ ὑπὸ τὴν κρίσιν του, τὸν ἐνάγω εἰς δίκην, τὸν καταγγέλλω | ὑπάγω τινὰ θανάτου ὑπὸ τὸν δῆμον=ἐγκαλῶ τινα ἐνώπιον τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Δήμου δι' ἔγκλημα, τοῦ ὁποίου ἡ ποινὴ εἶναι θάνατος | τὴν σημασίαν τοῦ «καταγγέλλω» ἔχει καὶ τὸ ἁπλοῦν ὑπάγω τινά.— III ὁδηγῶ τινα πρὸς τὰ ἐμπρὸς (τὸν προάγω) βραδέως καὶ κατὰ μικρόν, τὸν προωθῶ βαθμηδόν, λατ. inducere || ἄγω τινὰ πρὸς κάπου κρυφίως καὶ δι' ἀπάτης || παρασύρω τινὰ (ἰδίως ἐχθρόν) διὰ στρατηγήματος

‖ προτρέπω, παρασύρω, καταπείθω, τινὰ νὰ πράξῃ τι.— **ὡς μέσον**, ὑποβάλλω εἴς τινα **τὴν ἰδέαν** (τοῦ εἰσηγοῦμαι, τοῦ προβάλλω τι ὡς δέλεαρ ὥστε νὰ τὸν πείσω) νὰ πράξῃ τι, «τὸν ξεγελῶ καὶ τὸν παίρνω μὲ τὸ μέρος».— **ὡς** παθητ., παρασύρομαι, ἐξαπατῶμαι, παραπλανῶμαι.— **IV** ὑπεξαιρῶ, λαμβάνω κρυφίως, ἀποσύρω.— **V ὡς** ἀμτβ., ἀποσύρομαι, ἀποχωρῶ, ἀναχωρῶ, ἀπέρχομαι, ἀπομακρύνομαι (κρυφίως ἢ βραδέως) | **ἐπὶ στρατιᾶς**, ἀποσύρομαι βραδέως ἢ ἡσύχως. **2)** πηγαίνω, ὑπάγω, προχωρῶ (ἀργὰ ἢ καὶ μετὰ προφυλάξεων): ***ὕπαγε=ἄγε*** (=πήγαινε! ἐμπρός λοιπόν! ἔλα τώρα! θάρρος!)

ὑπ-ᾰγωγεύς, *-έως*, ὁ (***ὑπάγω***)· ἐργαλεῖον τεκτονικόν (οἰκοδομικόν, τό «μυστρί»), διὰ τοῦ ὁποίου ξύουσιν ἢ ἐπαλείφουσι τὸν πηλόν, **ἰδίᾳ δὲ** «ταιριάζουν» τὰς πλίνθους μεταξύ των.

ὑπ-ᾰγωγή, ἡ (***ὑπάγω***)· τὸ ὁδηγεῖν πρὸς τὰ ἐμπρός (ἢ πρὸς κάπου) βαθμηδὸν ἢ κρυφίως, βαθμιαία προσαγωγή. **2)** ἀπάτη, πανουργία.— **II** ἀμτβ., ὑποχώρησις, ἀποχώρησις, ἀπομάκρυνσις, ἐπιστροφή.

ὑπ-ᾰδω, μελλ. *-ᾰ́σομαι* (***ὑπό***+***ᾄδω***)· ᾄδω, ᾄδων συνοδεύω (μουσικὸν ὄργανον), συνοδεύω διὰ τῆς φωνῆς.— **II** ᾄδω ὡς προανάκρουσμα.

ὑπαί, ποιητ. ἀντὶ ***ὑπό***.

ὑπαι-δείδοικα, ποιητ. ἀντὶ ***ὑποδέδοικα***, πρκ. τοῦ ***ὑποδείδω***.

ὑπ-αιδέομαι, μελλ. *-έσομαι*, ἀποθ.· δεικνύω σεβασμὸν πρός τινα (μετ' αἰτ.).

ὕπαιθᾰ, ἐπιρρ. (***ὑπαί*** ποιητ., ἀντὶ ***ὑπό***)· κάτωθεν, κύπτειν καὶ φεύγειν κάτωθεν («ξεγλιστρῶντας ἀπὸ κάτω»), διαφεύγω πρὸς τὰ πλάγια: ***ὕπαιθα λιάσθη*** =«εἰς πλάγιον ἐξέκλινε, εἰς τοὔμπροσθεν» (Σχολ.) | **ἡ δὲ** (***πέλεια***) ***ὕπαιθα φοβεῖται***=ἡ δὲ περιστερὰ κύπτουσα πρὸς τὰ πλάγια φεύγει.— **II** ὡς πρόθ. μετὰ γεν., ὑποκάτω τινός, κάτωθέν τινος, ἢ πλαγίως τινός, «στὸ πλάϊ ἑνός» : **αἱ** (***ἀμφίπολοι***) ***ὕπαιθα ἄνακτος ἐποίπνυον*** = εἰς «τὸ πλάϊ» τοῦ ἄνακτος ἠσθμαινον αἱ θεραπαινίδες (ἀπὸ τὴν σπουδὴν των νὰ τὸν περιποιηθοῦν).

ὑπ-αίθριος, (α), ***ον*** (***ὑπό***+***αἰθήρ***)· ὁ ἐν ὑπαίθρῳ, ὑπὸ τὸν ἐλεύθερον (ἀνοικτὸν) οὐρανόν, οὐχὶ δηλ. ὑπὸ στέγην.

ὕπ-αιθρος, ***ον***·=***ὑπαίθριος*** (6λ. λ.), κατὰ τὸ πλεῖστον ὡς οὐσ. **ἐν τῇ** φράσει ***ἐν ὑπαίθρῳ*** = λατ. **sub Dio**=ἔξω εἰς τὸ ὕπαιθρον, εἰς τὸν ἐλεύθερον ἀέρα, εἰς ἀνοικτὸν (μὴ ἐστεγασμένον) χῶρον ‖ ὡσ. **ὡς οὐσ.** ***τὸ ὕπαιθρον, τὰ ὕπαιθρα, ἡ ὕπαιθρος*** (**ἐνν.** ***γῆ***)=ἡ ἀναπεπταμένη χώρα, ἀνοικτὸς χῶρος, **οἱ** ἀγροί, τὰ ἔξω τῆς πόλεως.

ὑπ-αἰδω·=*ὑποκαίω* (6λ.λ.), βάλλω πῦρ ἀπὸ κάτω ἢ κρυφίως ‖ μτφρ., **ἐπὶ** ἔρωτος ἢ ἄλλου πάθους, καίω (φλεγω) βαθμηδόν, σιγοκαίω, κουφοκαίω.

ὑπ-αινίσσομαι, ἀττ. **-ττομαι** μελλ. *-ξομαι*, ἀποθ.· ὡς καὶ νῦν, ὑπαινίσσομαι, κάμνω ὑπαινιγμόν, δίδω νύξεις, ὑπονοῶ, ὑποδηλῶ

ὑπ-αιρέω, ἰων. ἀντὶ ***ὑφαιρέω*** (6λ. λ.).

ὑπ-ᾱΐσσω, ἀττ. **-ᾴσσω,** μελλ. *-ξω*· ὁρμῶ ὑποκάτω τινός, «τοῦ χώνομαι στὰ κοντά» (μετ' αἰτ.). -- **II** ὁρμῶ κάτωθέν τινος, ἐξορμῶ κάτω ἀπό τι (μετὰ γεν.).

ὑπ-αισχύνομαι, παθ.· αἰσχύνομαι κάπως, ἐντρέπομαι ὀλίγον τι ‖ μετ' αἰτ. τοῦ πράγμ. ἢ καὶ μετὰ διπλῆς αἰτ. (προσ. καὶ πραγμ.) : ***ὑπαισχύνομαί τινά τι***=ἐντρέπομαί τινα διά τι.

ὑπ-αίτιος, ***ον*** (***ὑπό*** + ***αἰτία***)· ***ὁ ἐν αἰτίᾳ ὤν***, ὁ ὑπό κατηγορίαν, ὡς καὶ νῦν, ὑπαίτιος, ὑπόλογος, ὑπεύθυνος, ἔνοχος, διά τι ‖ ***ὑπαίτιός τινι***=ὑπεύθυνος (ὑπόλογος) εἴς τινα (ἐνώπιόν τινος, πρός τινα) ‖ ***ὑπαίτιός τινί τινος*** (ἢ ***ὑπέρ τινος***)=ὁ ἐναντί τινος (προσ:) ὑπεύθυνος διά τι.

ὑπ-ᾰκοή, ἡ (***ὑπακούω***)· ὡς καὶ νῦν, ἡ ὑπακοή, ἡ εὐπείθεια, ὑποταγή.

ὑπ-ᾰκοισον, ὑωρ. ἀντὶ ***ὑπάκουσον***, προστ. ἀορ. α' τοῦ ***ὑπακούω***.

ὑπ-ᾰκούω, μελλ. *-ακούσομαι*· πρκ. *-ακήκοα*· ἀκροῶμαι μετὰ προσοχῆς, ἀκούω μετὰ προσοχῆς, δίδω προσοχήν ‖ ἀκούω (ποὺ μὲ καλοῦν ἢ μοῦ λέγουν τι) καὶ ἀποκρίνομαι (δίδω ἀπάντησιν, **ἀπαντῶ**).— **II** «ἀφουκράζομαι», προσέχω, δίδω προσοχήν (**μετὰ** γεν. ἢ δοτ.) ‖ συχνὰ **ἐπὶ** θυρωρῶν, ἀποκρίνομαι **εἰς τὸ** κτύπημα τῆς θύρας καὶ τὴν ἀνοίγω. **2)** ὑπακούω εἴς τινα, ὑποτάσσομαι εἴς τινα (μετὰ γεν. προσ.) ‖ ἀπολ., ὑποτάσσομαι, συμμορφοῦμαι.

ὑπ-ᾰλείφω, μελλ. *-ψω*· ἀλείφω ἐλαφρῶς, ἀλείφω ὀλίγον.— **II** ἐπιχρίω.— μέσον, ἀλείφω ἐμαυτόν (ἢ κάτι τὸ ἰδικόν μου), ἀλείφομαι : ***ὑπαλείφομαι τοὺς ὀφθαλμοὺς***=ἀλείφω ἐλαφρῶς τοὺς ὀφθαλμούς μου.

ὑπ-ᾰλεύομαι, προστ. ***ὑπαλεύεο***, ἀποθ. (***ὑπό***+***ἀλεύω***)· ἀποφεύγω, διαφεύγω, ἐκκλίνω, ὑπεκφεύγω ἐπιτηδείως (μετ' αἰτ.) ‖ **κατὰ** τὸ πλεῖστον **ἐν τῇ** μτχ. τοῦ ἀορ. α' ***ὑπαλευάμενος***.

ὑπ-αλλᾰγή, ἡ (***ὑπαλλάσσω***)· ἀνταλλαγή, ἐναλλαγή, μεταλλαγή, ἀλλαγή.— **II** ρητορ. σχῆμα λόγου, καθ' ὃ τὰ μέρη τμήματος τοῦ λόγου φαίνονται ἐναλλασσόμενα μεταξύ των : π. χ. ***«οὐκ ἔστι τοῦτο φιλανθρωπία ἀλλ' ἔρως»***, ***«οὐκ ὠργίζετο, ἀλλ' ἐμαίνετο»***.

ὑπ-αλλάσσω, ἀττ. **-ττω,** μελλ. *-ξω*· ἀνταλλάσσω, ἐναλλάσσω, ἀλλάσσω, μεταβάλλω ἐλαφρῶς (ἢ ὀλίγον).

ὑπ-ᾰλῐ́ξας, μτχ. ἀορ. α' τοῦ ***ὑπαλύσκω*** (βλ. λ.).

ὑπ-ᾰλῠξις, *-εως* ἡ (***ὑπαλύσκω***)· ἀποφυγή, διαφυγή, ἔκκλισις, παρέκκλισις.

ὑπ-ᾰλύσκω, μελλ. *-ξω*·μτχ. ἀορ. α' ***ὑπαλύξας***· ὡς τὸ ***ὑπαλεύομαι*** (βλ. λ.), ἀποφεύγω, ἐκφεύγω, διαφεύγω, διασώζομαι, ἐκφεύγω ἐπιτηδείως, ὑπεκφεύγω (μετ' αἰτ.) ‖ ***χρεῖος ὑπαλύξας***=ἀποφυγὼν τὸ χρέος, ἀπαλλαχθεὶς αὐτοῦ (χωρὶς νὰ τὸ πληρώσῃ).

ὑπ-ανα-γιγνώσκω, μτγν. **-γῑνώσκω**· μελλ. *-γνώσομαι*· ἀναγινώσκω ὡς ἐν προλόγῳ, ἀναγινώσκω προεισαγωγικῶς, προαναγινώσκω. **2)** ἀναγινώσκω εἰς ἐπήκοον (δημοσίᾳ).

ὑπ-ανα-κῑνέω, μελλ. *-ήσω*, ἀμτβ.· ἐγείρομαι καὶ ἀπέρχομαι, «σηκώνομαι καὶ φεύγω».

ὑπ-αν-ᾰλίσκω, μελλ. *-ανᾰλώσω*· καταναλίσκω (κατασπαταλῶ) βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον.

ὑπ-ανα-στᾰτέον, ρηματ. ἐπίθ. τοῦ ***ὑπανίσταμαι***· πρέπει τις νὰ ἐγείρεται ἐκ τῆς θέσεώς του (διὰ νὰ τὴν παραχωρῇ εἰς πρεσβύτερόν του).

ὑπ-ανα-χωρέω, μελλ. *-ήσω*· ὡς καὶ νῦν, ὑπαναχωρῶ, ὑποχωρῶ (ὀπισθοχωρῶ) ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἢ κρυφίως.

ὕπ-ανδρος, ***ον*** (***ὑπό***+***ἀνήρ***)· ὡς καὶ νῦν, ὕπανδρος, ἡ ὑπὸ τὸν ἄνδρα «παντρεμένη», ἡ συνεζευγμένη, ἔγγαμος.

ὑπ-αν-ηλώθην, παθ. ἀόρ. α' τοῦ ***ὑπαναλίσκω***·

ὑπ-ανῐάω, μελλ. *-άσω*, ἰων. *-ήσω*· ὀλίγον τι στενοχωρῶ τινα, τὸν ἀνιῶ, τὸν πικραίνω.—παθητ., εἶμαι κάπως στενοχωρημένος (λυπημένος, πικραμένος).

ὑπ-αν-ίστημι, *-αναστήσω*· ἀόρ. α' *-ανέστησα*· κάμνω τι νὰ ἐγερθῇ τὸ σηκώνω κατὰ μικρὸν καὶ τὸ στήνω.— **II** παθητ., μετὰ ἐνεργ. ἀορ. β' *-ανέστην*· πρκ· *-ανέστηκα*· ἐγείρομαι, σηκώνομαι (ἐξαφνικά) ‖ **ἐπὶ** θηρᾶματος, ἐκπηδῶ, ἀναπηδῶ, τινάσσομαι ἐπάνω ἐξαφνικά, «ξεπετιέμαι ξεσηκώνομαι» ‖ ***ὑπανίσταμαι τῆς ἕδρας***=σηκώνομαι ἀπὸ τὴν θέσιν μου ἐκ σεβασμοῦ πρὸς πρεσβύτερον ἱστάμενον ὄρθιον, **εἰς** τὸν ὁποῖον καὶ τὴν παραχωρῶ, λατ. **assurgere alicui** | ***ὑπανίστανται τοῖς πρεσβυτέροις***=σηκώνονται ὥστε νὰ κάμουν χῶρον εἰς τοὺς πρεσβυτέρους (νὰ καθίσουν), παραχωροῦν τὰς θέσεις των εἰς τοὺς γεροντοτέρους.

ὑπ-αν-οίγω, ἡ *-οίγνυμι*, μελλ. *-ξω* ἀνοίγω κάτωθεν ‖ ἀνοίγω κατ' ὀλίγον ἢ κρυφίως ‖ ***ὑπανοίγω γράμματα***=κρυφανοίγω ἐπιστολάς.

ὑπ-αντάω, ἰων. **-έω**· μελλ. *-ήσω*· ἔρχομαι ἢ ὑπάγω εἰς συνάντησίν τινος (**εἴτε** ὡς ἐχθρὸς **εἴτε** ὡς φίλος), προϋπαντῶ συναπαντῶ, συναντῶ.— **II** μτφρ., ἀποκρίνομαι, ἀπαντῶ, ἢ ἀντιλέγω.

ὑπ-άντησις, *-εως*, ἡ· τὸ προϋπαντᾶν, ἡ προϋπάντησις. **2)** ἀπάντησις, ἀπόκρισις.

ὑπ-αντιάζω, μελλ. *-άσω*· ἔρχομαι ἢ ὑπάγω εἰς συνάντησιν, προϋπαντῶ, ἐξέρχομαι εἰς προϋπάντησιν (μετὰ δοτ.) ‖ τὰς αὐτὰς σημ. ἔχει καὶ μετ' αἰτ.

ὑπ-απειλέω, μελλ. *-ήσω·* ἀπειλῶ κρυφίως (μετά δοτ.)
ὑπ-άπ-ειμι (*ὑπό+ἀπό+εἶμι*)· ἀπέρχομαι (ἀποχωρῶ, ἀποσύρομαι, ὑποχωρῶ) λάθρᾳ ἢ κατ' ὀλίγον.
ὑπ-απο-κῑνέω, μελλ. *-ήσω,* ἀμτδ.· ἀποσύρομαι (ἀπομακρύνομαι)· μικρόν κατά μικρόν ἢ κρυφίως, ἐξολισθαίνω, «ξεγλιστρῶ» (μετά γεν.).—ρημ. ἐπιθ. *ὑπαποκῑνητέον*=πρέπει νά ἀπομακρυνθῇ τις, νά «ξεγλιστρήσῃ».
ὑπ-απο-τρέχω, μελλ. *-θρέξομαι* καί *-δρᾰμοῦμαι·* ἀπομακρύνομαι τρέχων «χωρίς νά μέ πάρουν χαμπάρι», «ξεγλιστρῶ κρυφά».
ὑπ-άπτω, ἰων. ἀντί *ὑφάπτω* (βλ. λ.).
Ὑ˘ΠΑ˘Ρ, τό, ἄκλ. (ἀλλά γεν. *ὕπαρος* κατά Ε. Μ.)· πραγματική ὀπτασία (πραγματικόν, ἀληθινόν, δραμα), τήν ὁποίαν βλέπει τις ἐν ἐγρηγόρσει, καί οὐχί καθ' ὕπνους ὅπως τό *ὄναρ* (βλ. λ.) : *οὐκ ὄναρ ἀλλ' ὕπαρ*=ὄχι ὄνειρον (δηλ. πλάνη) ἀλλά πραγματικότης.— **II** ἡ αἰτ. κεῖται καί ἀπολ., ὡς ἐπιρρ. : *ὕπαρ*= ἐν ἐγρηγόρσει, ἐν καταστάσει ἐγρηγόρσεως ‖ ὄθεν, ὄντως, πράγματι, ἀληθῶς, τῷ ὄντι [σκοτ. ἐτυμ.· ἴσως τόν μίτον τῆς ἐτυμολογίας τῆς λέξεως περιέχει ἡ σημασιολ. ἀντίθεσις τῆς πρός τήν λ. *ὄναρ,* ἥτις ἐν τῇ αἰολ. διαλ. εἶχε παρετυμολογηθῇ πρός τήν πρόθ. *ἀνά*].
Ὕπαργμαι, ἰων. ἀντί **Ὕπηργμαι,** παθ. πρκ. τοῦ *ὑπάρχω.*
ὑπ-άργῠρος, *ον* (*ὑπό+ἄργυρος*)· ὁ ἔχων ἄργυρον κάτωθεν, τ. ἔ. ὁ ἐξ ἀργύρου κατεσκευασμένος καί ἄνωθεν ἐπιχρυσωμένος ‖ ἐπί πετρωμάτων περιεχόντων φλέβας ἀργύρου ‖ ἐπί μεταλλικῶν οὐσιῶν περιεχουσῶν ποσοστόν ἀργύρου.— **II** ὁ μετατραπείς εἰς ἄργυρον, ὁ πωληθείς ἀντί ἀργύρου. — **III** ὁ ἐπάργυρος, ὁ ἐπηργυρωμένος, ἀσημοκαπνισμένος.— **IV** ὁ μισθωθείς δι' ἀργυρίου, μισθωτός, ἀργυρώνητος, εὐδωροδόκητος ὤνιος.
Ὕπ-αρνος, *ον* (*ὑπό+ἀρνός,* γεν. τοῦ *ἀμνός*)· ὁ ἔχων τόν ἀμνόν ὑποκάτω, ἡ δηλάζουσα ἀμνόν ‖ μτφρ., ἡ δηλάζουσα βρέφος.
Ὕπ-αρξις, *-εως,* ἡ (*ὑπάρχω*)· ὡς καί νῦν, ὕπαρξις, τό ὑπάρχειν, ἡ συντήρησις, ἀντίθ. τῷ *ἀνυπαρξία* ‖ ἡ περιουσία τινός, τά ὑπάρχοντά του, τά ἀγαθά του.
ὑπ-αρπάζω, ἰων. ἀντί *ὑφαρπάζω* (βλ. λ.).
ὑπ-αρχή, ἡ (*ὑπό+ἀρχή*)· ὡς καί νῦν, ἡ ὑπαρχή, ἡ ἀρχή ‖ *ἐξ ὑπαρχῆς*=ὡς καί νῦν, ἐξ ὑπαρχῆς, ἐξ ἀρχῆς, ἐκ νέου, πάλιν.
Ὕπ-αρχος, ὁ (*ὑπό+ἄρχω*)· ὁ ἄρχων (ὁ διοικῶν) ὑπό τάς διαταγάς ἑτέρου, ὑποδιοικητής, ὑποστράτηγος ‖ ἀντιβασιλεύς ‖ πρβλ. καί τό σημερ. *ὕπαρχος* (ἐν τῇ γλ. τῶν Ναυτικῶν).
ὑπ-άρχω, μελλ. *-ξω·* ἀόρ. α' *ὑπῆρξα·* παθητ., πρκ. *ὕπηργμαι* (καί *ὑπῆργμαι*), ἰων. *-αργμαι·* γ' ἐν. ὑπερσ. *ὑπῆρκτο* (*ὑπό+ἄρχω*)· ἄρχομαι, κάμνω ἀρχήν : **1)** μετά γεν., κάμνω ἀρχήν τινος, ἀρχίζω τι, δίδω ἀφορμήν πρός τι. **2)** μετά μτχ., ἄρχομαι ποιῶν τι, ἀρχίζω νά πράττω τι : *ὑπάρχει εὖ ποιῶν τινα*=αὐτός πρῶτος κάμνει καλόν εἰς τινα, κάμνει τήν ἀρχήν τῆς πρός τινα εὐεργεσίας. **3)** μετά αἰτ., *ὑπάρχω εὐεργεσίας* (αἰτ. πληθ.) *εἴς τινα*=ἀρχίζω ἐγώ νά εὐεργετῶ τινα, παίρνω τήν πρωτοβουλίαν εἰς τό παρέχειν εὐεργεσίας εἴς τινα (ἐγώ πρῶτος τόν εὐεργετῶ) ‖ παθητ., *τά ἔκ τινος ὑπηργμένα*=αἱ ἀρχαί αἱ γεγενημέναι ὑπό τινος, δ,τι ἄλλος τις ἔχει ἤδη ἀρχίσει νά κάμνῃ ‖ *τά παρά τῶν Θεῶν ὑπηργμένα*=ὅ,τι ἔχει δοθῇ ἤδη ὑπό τῶν Θεῶν (αἱ πρός τούς ἀνθρώπους εὐεργεσίαι των) ‖ ἀπρσ. *ὑπῆρκτο αὐτοῦ*=εἶχεν ἤδη γίνει ἀρχή αὐτοῦ. **4)** ἀπολ., ἀρχίζω, κάμνω ἀρχήν.— **II** ἔρχομαι εἰς φῶς, ἀναφαίνομαι, ἐμφανίζομαι, ἀναπηδῶ, ἀναφύομαι, φυτρώνω. **2)** ὑπάρχω, εἶμαι : ἀπρσ. *ὑπάρχει*=τό πρᾶγμα (τό ζήτημα, ἡ ὑπόδεσις) εἶναι ὅτι..., πρόκειται περί τοῦ ὅτι... ‖ *ἡ ὑπάρχουσα οὐσία*=ὡς καί νῦν, ἡ ὑπάρχουσα (ἡ εὑρισκομένη) περιουσία ‖ *ἡ ὑπάρχουσα τιμή* = ἡ ἑκάστοτε τρέχουσα τιμή (οἱαδήποτε καί ἂν εἶναι). **3)** εἶμαι εἰς τήν διάθεσίν τινος, εἶμαι πρόθυμος, εἶμαι ἕτοιμος.— **III** ὡς τό *ὑπόκειμαι* (βλ. λ.), ὑπόκειμαι ὡς βάσις, λαμβάνομαι ὡς δεδομένον : *τούτου ὑπάρχοντος, τούτων ὑπαρχόντων*=his positis, ἤ quae cum ita sint — τούτων οὕτως ἐχόντων, τούτου δοθέντος.— **IV** ἀνήκω εἴς τινα, «τοῦ πέφτω εἰς τό μερίδιόν του» ‖ ἐπί προσ., εἶμαι ἀφωσιωμένος εἴς τινα. **2)** συχνά ἐν τῇ μτχ. *τά ὑπάρχοντα*=ὡς καί νῦν, τά ὑπάρχοντά μου, ἡ περιουσία μου, «τό βιός μου» ‖ ὡσ. *τά ὑπάρχοντα*=ἡ παροῦσα κατάστασις πραγμάτων, ἡ ὑπάρχουσα κατάστασις, ἤ αἱ ὑπάρχουσαι δυνατότητες, αἱ ὑπάρχουσαι εὐκολίαι ‖ *ἐκ τῶν ὑπαρχόντων* ἤ *ἀπό τῶν ὑπαρχόντων*= σύμφωνα πρός τά μέσα πού διαθέτει ἕκαστος, ἀναλόγως τῶν διατιθεμένων μέσων. **3)** ἀπρσ. *ὑπάρχει μοι*=ἀνήκει εἰς ἐμέ, ἔχω ‖ *ὑπάρχει* (μετά δοτ. καί ἀπρφ.)=εἶναι δυνατόν εἴς τινα, τοῦ εἶναι ἐπιτετραμμένον, νά... ‖ οὕτω καί κατ' ἀπόλ. αἰτ. μτχ. *ὑπάρχον*=ἀφ' οὗ (ἄν καί.., ἐάν.., ἐπειδή κλπ.) εἶναι δυνατόν..., ὡς τό *ἐξόν* (βλ. λ.).— **V** εἶμαι *ὕπαρχος* (βλ. λ.), εἶμαι ὑποδιοικητής.
ὑπ-ασπῐ́διος, *ον* (*ὑπό+ἀσπίς*)· ὁ ὑπό τήν ἀσπίδα ὤν, ὁ κεκαλυμμένος μέ ἀσπίδα ‖ *ὑπασπίδιος κόσμος* =τά ὅπλα τά προφυλάσσοντα μέρη τοῦ σώματος τοῦ πολεμιστοῦ, ὅπως ὁ θώραξ, αἱ κνημῖδες κ. ἄ.
ὑπ-ασπιστήρ, *-ῆρος,* καί **ὑπασπιστής,** *-οῦ,* ὁ (*ὑπασπίδιος*)· ὁ φέρων τήν ἀσπίδα, ὁ ἀσπιδοφόρος, ὁπλοφόρος, θεράπων τοῦ στρατηγοῦ (τοῦ ὁποίου φέρει τήν ἀσπίδα). **2)** ἐν τῷ Μακεδονικῷ στρατῷ *ὑπασπισταί* ἐκαλοῦντο πεζοί σωματοφύλακες ἀσπιδοφόροι, ἀποτελοῦντες ἰδιαίτερον τμῆμα μεγάλως τιμώμενον.
Ὕπ-αστρος, *ον* (*ὑπό+ἄστρον*)· ὁ ὑπό τά ἄστρα ὤν ‖ ὁ ὑπό τῶν ἀστέρων ὁδηγούμενος.
ὑπᾰτικός, *ή, όν* (*ὕπατος* II)· ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ὕπατον ‖ ὁ ἀνήκων εἰς τήν χορείαν τῶν διατελεσάντων ὑπάτων, λατ. **consularis** ‖ ὁ ἔχων ὑπατικόν ἀξίωμα, λατ. **consularis.**
ὕπᾰτος, *η, ον,* ὡσ. καί *-ος, -ον,* συντετμ. ἀντί τοῦ *ὑπέρτατος,* ὅπως τό λατ. **summus** ἀντί **supremus**· ὕψιστος, ἀνώτατος, ὑπέρτατος, πρῶτος (ἐπίθ. τοῦ Διός παρ' Ὁμ.) ‖ *οἱ ὕπατοι*=οἱ ἄνω θεοί=λατ. **superi** ἐν ἀντιθέσει πρός τό *χθόνιοι* ἤ *ἔνεροι* = οἱ ὑπό τήν Γῆν, οἱ θεοί τοῦ Ἅδου=λατ. **inferi.** **2)** ἐπί τόπου, ὁ ὑψηλότατα κείμενος, ὁ ἐπί τῆς κορυφῆς εὑρισκόμενος, τό ἀνώτατον σημεῖον : *ἐν πυρῇ ὑπάτῃ*= ἐπί τῆς κορυφῆς τῆς νεκρικῆς πυρᾶς ‖ μετά γεν. (ὡσεί ἦτο πρόθεσις ἐνέχουσα δύναμιν ὑπερθ. βαθμοῦ) : *ὕπατοι λεχέων στροφοδινοῦνται*=περιίπτανται ὑψηλά ὑπεράνω τῆς φωλεᾶς των. **3)** ἐπί ποιότητος, ὁ ἀνώτατος, ὁ κάλλιστος, ὁ ἄριστος. **4)** ἐπί χρόνου, ἔσχατος, τελευταῖος, λατ. **supremus.**— **II** *ὕπατος,* ὡς οὐσ. = ὁ τῶν Ρωμαίων **consul,** ἐξ οὗ καί *ὑπατικός* (βλ. λ.).
Ἔτυμ. : ὕπατος ἀντί **ὕπαμος*=σανσκρ. **upamá-**ḥ, Ζενδ. **upəma,** ἀγγλ-σαξ. **ufema,** πρβλ. λατ. **summus** (**sup-mos,* ὑμηρ. *μέσσατος* ἀντί **μεσσαμος*=σανσκρ. **madhyamá-**ḥ, τοῦ *-ατος* σχηματισθέντος κατ' ἀναλογίαν πρός τά *τέτρατος, ἕνατος, δέκατος.*
ὑπ-αυγάζω, μελλ. *-άσω·* ἀρχίζω νά φέγγω, αὐγάζω (φέγγω, λάμπω) κάτωθεν, ὑποφωτίζω, ὑποφώσκω.— **II** μτδτ. φωτίζω τι (νά), κάμνω τι (νά) νά λάμπῃ.
ὑπ-αυλέω, μελλ. *-ήσω·* παίζω τόν αὐλόν ἐν μουσικῇ συναυλίᾳ, συνοδεύω τήν μουσικήν συμφωνίαν μέ τόν αὐλόν.
ὑπ-αυλος, *ον* (*ὑπό+ αὐλή*)· ὁ ὑπό τήν αὐλήν ἢ ὁ ἐν τῇ αὐλῇ εὑρισκόμενος ‖ *σκηνῆς ὕπαυλος*=ὑπό τήν σκέπην τῆς σκηνῆς, ὑπό τήν σκηνήν.
ὑπ-αυχένιος, *α, ον* (*ὑπό+ αὐχήν*)· ὁ ὑπό τόν αὐχένα, ὁ ὑποκάτω τοῦ αὐχένος ὤν ‖ ὡς οὐσ. *τό ὑπαυχένιον* = τό προσκεφάλαιον (ὡς τιθέμενον ὑπό τόν αὐχένα).
ὑπ-αφ-ῐστᾰμαι, μετά ἐνεργ. ἀορ. β' *-απέστην·* πρκ. *-αφέστηκα·* ἀφίσταμαι (ἀποσύρομαι, ἀπομακρύνομαι) βαθμηδόν ἢ κρυφίως.
ὑπ-αφρος, *ον* (*ὑπό+ἀφρός*)· ὀλίγον τι ἀφρώδης, ὑγρός, νοτερός.
ὑπ-άφρων, *-ονος,* ὁ, ἡ (*ὑπό+ἄφρων*)· ὁ ὀλίγον τι ἄφρων, ὀλίγον τι ἀνόητος.—συγκρ. *ὑπαφρονέστερος.*
ὑπ-έᾶσι, ἰων. ἀντί *ὕπεισι,* γ' πληθ. τοῦ *ὑπειμι* (*εἶμι*).
ὑπ-έβᾰλον, ἀόρ. β' τοῦ *ὑποβάλλω.*

ὑπ-έγγυος, *ον* (*ὑπὸ+ἐγγύη*)· ὁ ὑπό ἐγγύην (ἐγγύησιν) διατελῶν, καὶ *δή*: **1)** ἐπὶ προσώπων, ὁ γενόμενος ἔγγυητής, ὁ δοὺς ἐγγύησιν, ὅθεν ὑπεύθυνος, ὑπόλογος, ὁ ἐκτεθειμένος εἰς ποινήν, ὁ ὑποκείμενος εἰς ποινήν (ὡς ἐγγυητής)· *ὑπέγγυος πλὴν θανάτου*=ὁ ὡς ἐγγυητὴς ὑποκείμενος εἰς οἱανδήποτε ποινὴν ἐκτὸς τῆς τοῦ θανάτου.

ὑπ-εδάμνα, γ' ἑν. πρτ. τοῦ *ὑποδάμνημι*.

ὑπ-έδδεισαν, ἐπ. ἀντὶ *ὑπέδεισαν*, γ' πληθ. ἀορ. α' τοῦ *ὑποδείδω*.

ὑπ-έδεκα, ἀόρ. α' τοῦ *ὑποδείκνυμι*.

ὑπ-έδεκτο, ἐπ. γ' ἑν. ἀορ. β' τοῦ *ὑποδέχομαι*.

ὑπ-έδραμον, ἀόρ. β' τοῦ *ὑποτρέχω*.

ὑπ-έδῡν, ἀόρ. β' τοῦ *ὑποδύω*.

ὑπ-εδύσετο, ἐπ. γ' ἑν. μέσ. ἀορ. α' τοῦ *ὑποδύω*.

ὑπ-εθερμάνθην, παθ. ἀόρ. α' τοῦ *ὑποθερμαίνω*.

ὑπ-ειδόμην (*ὑπὸ+εἶδω*), μεσ. ἀόρ. β' ἄνευ ἐνεστ. ἐν χρήσει (ἀλλ' ὡσεὶ ἐξ ἑν. *ὑπείδομαι*)· θεωρῶ κάτωθεν, θεωρῶ, παρατηρῶ ‖ μτφρ., δυσπιστῶ, ὑποπτεύω, λατ. **suspicari**.

ὑπ-είκαθον, ἀπρφ. *ὑπεικαθεῖν*, ποιητ. ἀόρ. β' τοῦ *ὑπείκω*.

ὑπ-εικτέον, ρημ. ἐπίθ. τοῦ *ὑπείκω* (βλ. λ.)· πρέπει τις νὰ ὑποχωρήσῃ (νὰ ἐνδώσῃ).

ὑπ-είκω, ἐπ. **ὑποείκω**· μελλ. *-είξω* ἢ *-είξομαι*· ἀόρ. *ὑπεῖξα*, ἐπ. *ὑπόειξα*· ποιητ. ἀόρ. β' *ὑπείκαθον*· ἀποχωρῶ, ἀποσύρομαι, ἀπομακρύνομαι, ἀναχωρῶ: *ὑπείκω τινὶ ἕδρης*=ἀποχωρῶ τῆς θέσεώς μου καὶ τὴν παραχωρῶ εἰς ἄλλον (χάριν ἄλλου) | *ὑπείκω τινὶ λόγων* — παραχωρῶ εἷς τινα τὸ δικαίωμα νὰ ὁμιλήσῃ πρῶτος **2)** μετ' αἰτ., διαφεύγω, ἐκφεύγω, «ξεγλιστρῶ»: *χεῖρας ἐμὰς ὑπόειξε* — ἐξέφυγε τῶν χειρῶν μου («γλύτωσε ἀπὸ τὰ χέρια μου»).— **II** ὑποχωρῶ, ἐνδίδω ‖ γενικῶς, ὑποτάσσομαι, πειθαρχῶ, ὑπακούω.

Ὕπ-ειμι (*ὑπὸ+εἰμί*)· εἶμαι ὑποκάτω, λατ. **subesse** (μετὰ δοτ.): *φίλτατοι ἄνδρες ἐμῷ ὑπέασι μελάθρῳ*= οἱ καλύτεροί μου φίλοι εἶναι ὑπὸ τὴν στέγην μου ‖ *ἐπὶ ἵπποιν, ἡμιόνων κ.τ.ὅ.*, εἶμαι ὑπὸ τὸν ζυγόν, εἶμαι ἐζευγμένος εἰς τὸ ἅρμα.— **II** εἶμαι ἢ κεῖμαι ὑποκάτω, ὑπόκειμαι εἰς βάθρον ‖ εἶμαι εἰς τὸν πυθμένα. **2)** προϋποτίθεται, λαμβάνεται τι ὡς δεδομένον, γίνεται δεκτόν. **3)** ἐπὶ πραγμάτων, ὑπολείπομαι ‖ ἀπομένει ὑπόλοιπον, ἔπειτα ἀπὸ κάθε τι ἄλλο.— **III** γενικῶς, εἶμαι πρόχειρος, εἶμαι εἰς τὴν διάθεσίν τινος, εἶμαι εἰς τὰς διαταγάς του.— **IV** εἶμαι ὑποτεταγμένος, εἶμαι ὑπήκοος, εἶμαι ὑποτελής.

Ὕπ-ειμι (*ὑπὸ+εἶμι*), ἐν χρήσει ὡς μέλλων τοῦ *ὑπέρχομαι*· ὑπέρχομαι λάθρᾳ, πλησιάζω κρυφίως, εἰσδύω κρυφίως, παρεισδύω, ἐνεδρεύω, λατ. **subire** ‖ *ὑπιέναι τινά*=ὑπεισέρχεσθαι (εἰσχωρεῖν) κατ' ὀλίγον εἰς τὴν εὐνοιάν τινος.— **II** ἀναχωρῶ κατ' ὀλίγον ἢ λάθρᾳ.

ὑπ-είξομαι, μέσ. μελλ. τοῦ *ὑπείκω*· ἐπ. β' ἑν. *ὑπείξεαι*.

ὑπ-εῖπον (*ὑπὸ+εἶπον*), ἀόρ. β' ἄνευ ἐνεστ. ἐν χρήσει· λέγω ἢ ἐπαναλαμβάνω ἐνώπιον ἄλλου, λατ. **praeire verba** ‖ ὡσ. λέγω ἐν προοιμίῳ, λέγω ἐν προλόγῳ, λέγω προεισαγωγικῶς‖προτείνω, εἰσηγοῦμαι. **2)** ἑρμηνεύω, ἐξηγοῦμαι, ἐπεξηγῶ, διερμηνεύω.

ὑπείρ, ποιητ. ἀντὶ *ὑπέρ*, χρησιμοποιουμένη ὁσάκις τὸ μέτρον ἀπαιτεῖ μακρὰν συλλαβὴν πρὸ λέξεως ἀρχομένης ἀπὸ φωνήεντος: *ὑπεὶρ ἅλα*.

ὑπειρ-έβαλον, ἐπ. ἀόρ. β' τοῦ *ὑπερβάλλω*.

ὑπείρ-εχον, ἐπ. ἀντὶ **ὑπερεῖχον,** πρτ. τοῦ *ὑπερέχω*.

ὑπ-είρηκα, ὑπ-είρημαι, ἐνεργ. καὶ παθ. πρκ. τοῦ *ὑπ-ερέω* (βλ. λ.).

ὑπείρ-οχος, *ον*, ποιητ. καὶ ἰων. ἀντὶ *ὑπέροχος* (βλ. λ.).

ὑπ-είσας, ἰων. ἀντὶ **ὑφ-είσας,** μτχ. τοῦ ἀορ. α' *ὑφεῖσα* τοῦ *ὑφίημι* (βλ. λ.).

ὑπ-εισ-δύομαι, ἀποθ., μετὰ ἐνεργ. ἀορ. β' *ὑπ-εισέδῡν*, πρκ. *ὑπ-εισ-δέδῡκα*· ὑπεισέρχομαι, παρεισδύω, λάθρᾳ ἢ κατὰ μικρόν, διεισδύω κατὰ μικρόν.

ὑπ-είσ-ειμι (*ὑπὸ+εἰς+εἶμι*)· ὑπεισέρχομαι, εἰσέρχομαι κρυφίως ἢ κατὰ μικρόν.

ὑπ-έκ, πρό φων. **ὑπὲξ** (*ὑπὸ+ἐκ*), προθ. μετὰ γεν.· ὑποκάτωθεν καὶ πρὸς τὰ ἔξω τινός, μακρὰν ἀπό τινος.

ὑπ-εκ-βάλλω· ἐκβάλλω κρυφίως, ρίπτω ἔξω (ἀπορρίπτω) κατ' ὀλίγον καὶ ἀνεπαισθήτως.

ὑπ-εκ-δρᾶμεῖν, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ *ὑπεκτρέχω*.

ὑπ-εκ-δύομαι, ἀποθ., μετὰ ἐνεργ. ἀορ. β' *ὑπεξέδῡν*, πρκ. *ὑπεκδέδῡκα*· ὑπεκφεύγω, ἀπομακρύνομαι κρυφίως, ἀποφεύγω, «ξεγλιστρῶ», ἀπαλλάσσομαι (μετ' αἰτ.) ‖ ὡσ. καὶ μετὰ γεν., μετὰ τῶν αὐτῶν σημασιῶν ‖ ἀπολ., διολισθαίνω, δραπετεύω.

ὑπ-εκέχῡτο, γ' ἑν. παθ. ὑπερσ. τοῦ *ὑποχέω* (βλ.λ.).

ὑπ-εκ-καίω, μελλ. *-εκκαύσω*· ἀνάπτω τι (τοῦ βάλλω πῦρ) κάτωθεν ἢ κατ' ὀλίγον, ὑποκαίω, κρυφοκαίω, κουφοκαίω ‖ μτφρ., ὑποδαυλίζω κρυφὰ ἢ βαθμιαίως.

ὑπ-εκ-κάλῡπτω, μελλ. *-ψω*· ἐκκαλύπτω («ξεσκεπάζω») κάτωθεν ἢ ὀλίγον τι.

ὑπ-έκ-καυμα, *-ατος*, τὸ (*ὑπεκκαίω*)· τὸ τιθέμενον ὑποκάτω πρὸς μετάδοσιν τοῦ πυρός, ἔνασμα, προσάναμμα, καύσιμος ὕλη, ξύλα. **2)** μτφρ., τὸ παρακινοῦν, μέσον ἐρεθισμοῦ, ἐλατήριον, κίνητρον, πᾶν τὸ προκλητικὸν (τὸ ἐρεθιστικόν).

ὑπ-έκ-κειμαι· κεῖμαι ἐν τόπῳ ἀσφαλεῖ, ἔχω μετενεχθῇ εἰς μέρος ἀσφαλές, ἔχω ἐναποθηκευθῇ εἰς μέρος ἀσφαλές.

ὑπ-εκ-κλίνω· ἐκκλίνω κατὰ μέρος, κύπτων παρεκκλίνω, ἐκφεύγω, διαφεύγω, ἐκτρέπομαι (τῆς ὁδοῦ..).

ὑπ-εκ-κομίζω, μελλ. *-ίσω*, ἀττ. *-ιῶ*· ἐκφέρω (ἐξάγω) μακρὰν κρυφίως ἢ κατὰ μικρόν.—μέσον, *ὑπεκκομίζομαι πάντα*=ἀπομακρύνω μυστικῶς (ἢ κατ' ὀλίγον) πάντα τὰ ὑπάρχοντά μου.

ὑπ-εκ-λαμβάνω, μελλ. *-λήψομαι*· λαμβάνω λάθρᾳ, λαμβάνω καὶ ἐξάγω κρυφίως.

ὑπ-εκλίνθην, παθ. ἀόρ. α' τοῦ *ὑποκλίνω*.

ὑπ-εκ-πέμπω, μελλ. *-ψω*· ἐκπέμπω κρυφίως, ἀποστέλλω πρὸς τὰ ἔξω κρυφίως ἢ κατὰ μικρόν. ‖ *ὑπεκπέμπω χθονὸς*=ἀποστέλλω ἔξω τῶν ὁρίων τῆς χώρας κρυφίως.

ὑπ-εκ-προ-θέω, μελλ. *-θεύσομαι*· ἐξορμῶ κάτωθεν, ἐξορμῶ (ἐκκινῶ) πρὸ ἄλλου τινός (πρῶτος), προτρέχω κάτωθεν ‖ μετ' αἰτ. τρέχων «ξεπερνῶ τινα ἐξαφνικά, τοῦ βγαίνω μπροστά του».

ὑπ-εκ-προ-λύω, μελλ. *-σω*· λύω τι ἀπὸ κάτω ἀπό τι καὶ τὸ «βγάζω ἔξω» (τὸ ἀφίνω ἐλεύθερον) ‖ ἐπὶ ἡμιόνων, ἵππων κλπ., *ἡμιόνους μὲν ὑπεκπροέλυσαν ἀπήνης*=ἀπέζευξαν τὰς ἡμιόνους ἀπὸ (κάτω ἀπὸ) τὸν ζυγὸν καὶ τὰς ἀφῆκαν (ἐλευθέρας νὰ βοσκήσωσιν).

ὑπ-εκ-προ-ρέω, μελλ. *-ρῠήσομαι*· ἐκρέω κάτωθεν λάθρᾳ (χωρὶς δηλ. νὰ γίνωμαι ἀντιληπτός) ἢ κατ' ὀλίγον.

ὑπ-εκ-προ-φεύγω, μελλ. *-φεύξομαι*· ὑπεκφεύγω, διαφεύγω, μυστικὰ ‖ μετ' αἰτ., προφθάνω καὶ διαφεύγω τὸν κίνδυνον τὸν προερχόμενον ἐκ τινος.

ὑπ-εκρύφθην, παθ. ἀόρ. α' τοῦ *ὑποκρύπτω*.

ὑπ-εκ-σῴζω· σῴζω ἀπὸ τινος κρυφίως ἢ χωρὶς νὰ γίνῃ αἰσθητόν, σῴζω τι(νά) ἀπομακρύνων αὐτὸ(ν) ἀπὸ τινος, τὸν ἀπαλλάσσω, τὸν ἀπολυτρώνω, τὸν ἀπελευθερώνω.

ὑπ-εκ-τᾰνύω· ἐκτανύω ὑποκάτωθεν, ἁπλώνω κάτωθεν.

ὑπ-εκ-τίθημι, μελλ. *-θήσω*· ἐκθέτω κρυφίως.— κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ μέσῳ, *ὑπεκτίθεμαι* = μεταφέρω τὰ ὑπάρχοντά μου εἰς τόπον ἀσφαλῆ, τὰ ἀπομακρύνω ἀπὸ ἐπικίνδυνον μέρος καὶ τὰ ἐξασφαλίζω κάπου μυστικά.— παθητ., μεταφέρομαι κρυφίως εἰς τόπον ἀσφαλῆ.

ὑπ-εκ-τρέπω, μελλ. *-ψω*· ἐκτρέπω τι(νά) ἐκ τινος πράγμ. κατὰ μικρόν ἢ λάθρᾳ (χωρὶς τοῦτο νὰ γίνεται ἀντιληπτόν).— μέσον (μετ' αἰτ.), παρεκκλίνω ἐκ τινος, ἀπομακρύνομαι ἐκ τινος, παραμερίζω, ἀποσύρομαι.

ὑπ-εκ-τρέχω, μελλ. *-θρέξομαι* καὶ *-δρᾰμοῦμαι*· ἀόρ. β' *-έδρᾰμον* (πρβλ. *τρέχω*)· ὑπεκφεύγω, τρέχω κάτωθεν καὶ πρὸς τὰ ἔξω, προτρέχω, «ξεπερνῶ» εἰς τὸ τρέξιμον ‖ μετ' αἰτ., διαφεύγω τι(νά), ἐκφεύγω τινά, διασῴζομαι ἐκ τινος,

ὑπ-έκυψα, ἀόρ. α' τοῦ **ὑποκύπτω.**

ὑπ-εκ-φέρω· ὀλίγον τι φέρω πρὸς τὰ ἔξω, σηκώνω ἐλαφρά.— **II** ἐξάγω, ἀπομακρύνω, κρυφίως, κυρ. ἀπομακρύνω ἐκ τινος κινδύνου.— **III** ἀμτβ., **ὑπεκφέρω ἡμέρης ὁδῷ**=προηγοῦμαι κατὰ μίαν ἡμέραν, ἔχω προτρέξει κατὰ διάστημα ἴσον πρὸς πορείαν μιᾶς ἡμέρας.

ὑπ-εκ-φεύγω, μελλ. **-φεύξομαι·** ἐκφεύγω, διαφεύγω, κρυφίως || (μετ' αἰτ.), διαφεύγω τι(νά) κρυφίως (χωρὶς νὰ γίνω ἀντιληπτός).

ὑπ-έκ-φυγε, ἐπ. γ' ἐν. ἀορ. β' τοῦ **ὑπεκφεύγω.**

ὑπ-εκ-χάλάω, μελλ. **-ἄσω·** χαλαρώνω κάτωθεν (ἀπὸ κάτω), ἢ χαλαρώνω ἐλαφρῶς [ἐξ εἰκασίας ἀντὶ **ὑπερχαλάω,** ὃ βλ.].

ὑπ-εκ-χωρέω, μελλ. **-ήσω·** ἀπομακρύνομαι ἢ ἀποσύρομαι κρυφίως (ἀπαρατήρητος) ἢ κατ' ὀλίγον (ἡσύχως) || μετὰ δοτ. προσ., ἀποσύρομαι καὶ παραχωρῶ τὴν θέσιν μου εἰς ἄλλον.

ὑπ-έλαβον, ἀόρ. β' τοῦ **ὑπολαμβάνω.**

ὑπ-ελαύνω, μελλ. **-ελάσω,** ἀττ. **-ελῶ·** **ἐλαύνω** (ἐνν. **τὸν ἵππον** κλπ.), ἱππεύω ἐπὶ τὰ κάτω (ἐπὶ τὰ πρόσω), πρβλ. τὸ σημερ. «τραβάω ἐμπρός» || κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμτβ., ἐξυπακουομένης τῆς αἰτ. **ἵππον, στρατόν, ἅρμα** κλπ.

ὑπ-ελείφθην, παθ. ἀόρ. α' τοῦ **ὑπολείπω.**

ὑπ-έλθοι, γ' ἐν. εὐκτ. ἀορ. β' τοῦ **ὑπέρχομαι.**

ὑπ-έλοντο, ἐπ. ἀντὶ **ὑφείλοντο,** γ' πληθ. μέσ. ἀορ. β' τοῦ **ὑφαιρέω.**

ὑπ-έλυντο, ἐπ. γ' πληθ. παθ. ἀορ. β' τοῦ **ὑπολύω.**

ὑπ-ελῦσαο, ἐπ. β' ἐν. μέσ. ἀορ. α' τοῦ **ὑπολύω.**

ὑπ-έμεινα, ἀόρ. α' τοῦ **ὑπομένω.**

ὑπ-εμνάσθε, ἐπ. β' πληθ. πρτ. τοῦ **ὑπομνάομαι.**

ὑπ-εμνήμῡκε, ἐπ. ἀντὶ **ὑπ-εμ-ήμῡκε,** γ' ἐν. πρκ. τοῦ **ὑπημύω**=«σκύβω τὸ κεφάλι ὅλως διόλου κάτω», εἶμαι ἐντελῶς ὄδυμος, ἢ «ρίχνω» τὰ βλέμματά μου κάτω, τὰ χαμηλώνω (ἀπὸ συστολήν)· ἐξ ὅλων τῶν τύπων τοῦ ρήμ. μόνον ὁ τύπος οὗτος εἶναι ἐν χρήσει, καὶ μάλιστα ἅπαξ. ἐπὶ ὀρφανοῦ παιδός : **πάντα δ' ὑπεμνήμυκε** = «ἔχει ὅλως διόλου κατεβασμένο τὸ κεφάλι» [ἡ παρεμβολὴ τοῦ **-ν-** ὀφείλεται εἰς μετρικὴν ἔκτασιν (πρβλ. **νώνυμνος** ἀντὶ **νώνυμος, παλαμναῖος** ἀντὶ **παλαμαῖος** ἐκ τοῦ **παλάμη**), ἥτις ἠδύνατο νὰ θεραπευθῇ διʼ ἑνὸς τύπου **ὑπεμῆκῡκε** ἢ **ὑπεμμήμῡκε.**

ὑπ-εν-αντιόομαι, ἀποθετ.· ἐναντιοῦμαι (ἀντιτίθεμαι, ἀντιτάσσομαι) συγκεκαλυμμένως.

ὑπ-εν-αντίος, α, ον (**ὑπὸ**+**ἐναντίος**)· ὁ κείμενος ἀπέναντι, ὁ ἀντικρὺ ἱστάμενος.— **II** ὁ ἀντιτιθέμενος, ὁ λαμβάνων ἐχθρικὴν στάσιν, ἐχθρικός, ἀντίθετος || ὡς οὐσ. **οἱ ὑπεναντίοι** = οἱ ἀντίπαλοι, οἱ ἐχθροί, οἱ ἀνταγωνισταί.— τὸ οὐδ. **ὡς** ἐπίρρ., **τὸ ὑπεναντίον τούτου**=ἀντιθέτως πρὸς τοῦτο, ἐξ ἐναντίας πρὸς τοῦτο.— ἐπιρρ. **-ίως** = ἀντιθέτως, κατὰ τρόπον ἀντίθετον : **ὑπεναντίως ἔχω** = εἶμαι ἀντίθετος.

ὑπ-εναντίωσις, **-εως,** ἡ (**ὑπεναντιόομαι**)· τὸ ἐναντιοῦσθαι, ἡ ἐναντίωσις, ἡ ἀντίθεσις, ἐναντιότης, ἀντίφασις.

ὑπ-εν-δίδωμι· ἐνδίδω (ὑποχωρῶ) ὀλίγον || μετ' ἀπρφ., ἐπιτρέπω εἴς τινα νά...

ὑπ-έν-δῦμα, **-ατος,** τό (**ὑπὸ**+**ἔνδυμα**)· τὸ ἐσωτερικὸν ἔνδυμα.

ὑπ-ένερθε, καὶ **-θεν,** ἐπιρρ. (**ὑπὸ**+**ἔνερθε**)· κάτωθεν, ὑποκάτω, κάτω || ὑπὸ τὴν γῆν, ἐν τῷ Κάτω Κόσμῳ, ἐν τῷ Ἅιδῃ, λατ. **apud inferos** || μετὰ γεν., ὑποκάτω τινός.

ὕπ-εξ· ἀντὶ **ὕπε-σι** (βλ. λ.) πρὸ λέξεως ἀρχομένης ἀπὸ φων.

ὑπ-εξ-άγάγοι, γ' ἐν. εὐκτ. ἀορ. β' τοῦ **ὑπεξάγω.**

ὑπ-εξ-άγω, μελλ. **-ξω·** ἐξάγω κάτωθεν ἢ κρυφίως, κυρ. ἀπομακρύνω ἀπὸ τὸν κίνδυνον καὶ μεταφέρω κρυφίως εἰς μέρος ἀσφαλές, ἐξασφαλίζω, διασώζω. — **II** ἀποσύρομαι βαθμηδόν, ἀποχωρῶ (ἀπομακρύνομαι) κατ' ὀλίγον ἢ κρυφίως.

ὑπ-εξ-αιρέω, μελλ. **-ήσω·** παθ. πρκ. **-εξῄρημαι,** ἰων. **-εξαιρέομαι·** ἀόρ. β' **-εξεῖλον·** ἀφαιρῶ κάτωθεν κατὰ μικρὸν ἢ κρυφίως || αἴρω ἐκ τοῦ **μέσου,** ἐξαφανίζω, φονεύω, καταστρέφω (κρυφίως ἢ κατ' ὀλίγον) || **τοὐπίκλημ' ὑπεξελών** = ἐξαφανίσας τὴν κατηγορίαν (ἀπαλλαγεὶς τῆς κατηγορίας) || γενικῶς, θέτω κατὰ μέρος, παραμερίζω, ἐξαιρῶ, ἀποκλείω, δὲν λαμβάνω ὑπʼ ὄψιν : **τουτέων ὑπεξαιρεθέντων** = τούτων ἐξαιρεθέντων (τεθέντων ἔξω τοῦ ζητήματος, μὴ ληφθέντων ὑπʼ ὄψιν).— **II** μέσον, κρυφίως («μὲ τρόπον») λαμβάνω τι διʼ ἐμαυτόν, σφετερίζομαι, οἰκειοποιοῦμαι || κλέπτω, «σουφρώνω».

ὑπ-εξ-αίρω· ἀνυψώνω (σηκώνω, ἀνεγείρω) κάτωθεν βαθμιαίως.

ὑπ-εξ-ακρίζω· ἀνέρχομαι εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους, «ξεκορφίζω».

ὑπ-εξ-άλέασθαι, ἀπρφ. ἀορ. α' τοῦ ἀποθ. **ὑπεξάλέομαι** (μὴ ὄντος ἐν χρήσει, πρβλ. **ἀλεύομαι**)· ἐκφεύγω κάτωθέν τινος κρυφίως καὶ ἀποφεύγω (μετ' αἰτ.).

ὑπ-εξ-άλύσκω, μελλ. **-ύξω·** διαφεύγω κρυφίως, ἐκφεύγω κάτωθέν τινος κρυφίως (μετ' αἰτ.).

ὑπ-εξ-ava-βαίνω, μελλ. **-ήσομαι·** κυρ. ἀναβαίνω ἀπὸ κάτω κρυφίως ἢ βαθμηδόν.— **II** ὑποχωρῶ αἰφνιδίως.

ὑπ-εξ-αν-άγομαι, παθητ. μετὰ μέσ. ἀορ. β' **-εξανηγαγόμην·** ἀποπλέω κρυφίως διὰ τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος, «ἀνοίγομαι, βγαίνω στʼ ἀνοιχτὰ χωρὶς νὰ μὲ πάρῃ κανένας μυρουδιά».

ὑπ-εξ-ava-δύομαι, ἐνεργ. ἀόρ. β' **-εξανέδῡν,** πρκ. **-εξαναδέδῡκα·** κρυφίως ἢ κατὰ μικρὸν ἀναδύομαι κάτωθεν (ἀνέρχομαι εἰς τὴν ἐπιφάνειαν), παρουσιάζομαι ἐξαφνικά.

ὑπ-εξ-ava-δύς, -ῦσα, -ύν, μτχ. ἀορ. β' τοῦ προηγ.

ὑπ-εξ-αν-ίστάμαι, παθητ.·=**ὑπανίσταμαι** (βλ. λ.), προσηκώνομαι καὶ παραχωρῶ τὴν θέσιν μου.

ὑπ-εξ-αντλέω, ἐξαντλῶ κάτωθεν.

ὑπ-εξ-αραίρημαι, ἰων. ἀντὶ **ὑπεξῄρημαι,** παθ. πρκ. τοῦ **ὑπεξαιρέω.**

ὑπ-έξ-ειμι, (**ὑπὸ**+**ἐξ**+**εἶμι**)· ἐξέρχομαι κάτωθεν κρυφίως, ἀπέρχομαι κρυφίως, ἀποσύρομαι κατὰ μικρόν, ὑποχωρῶ (ὀπισθοχωρῶ) βαθμηδόν || **ὑπέξειμί τινι**=κάμνω τόπον (παραχωρῶ τόπον) εἴς τινα.— **II** ἐξέρχομαι πρὸς συνάντησίν τινος ἢ ἐναντίον τινός.

ὑπ-εξ-ειρύω, ἰων. ἀντὶ **ὑπεξερύω** (βλ. λ.).

ὑπ-εξ-ελαύνω, μελλ. **-εξελάσω,** ἀττ. **-εξελῶ·** ἀπὸ κάτω (ἀπὸ μέσα) ἐλαύνω ἔξω (ἐκβάλλω, ἐκδιώκω) κρυφίως ἢ κατὰ μικρόν.— **II** ὡς ἀμτβ. (κυρ. ἐννοοῦμ. τοῦ **ἐμαυτόν, ἵππον, ἅρμα**), ἐξέρχομαι, ἀπέρχομαι, ἀποσύρομαι κρυφίως ἢ κατὰ μικρόν.

ὑπ-εξ-ελεῖν, ὑπεξελών, ἀπρφ. καὶ μτχ. ἀορ. β' τοῦ **ὑπεξαιρέω.**

ὑπ-εξ-ερύω, ἰων. **-εξ-ειρύω,** κρυφίως ἢ κατὰ μικρὸν **ἑρύω** (σύρω, ἕλκω) κάτωθέν τινος καὶ πρὸς τὰ ἔξω, ἀποσύρω, ἀποσπῶ (κρυφίως), ὑπεξαιρῶ.

ὑπ-εξ-έρχομαι, ἀποθ. μετὰ ἐνεργ. ἀορ. β' **-εξῆλθον,** πρκ. **-εξελήλυθα·** ἐξέρχομαι κάτωθεν, ἐξέρχομαι κρυφίως, ἀποσύρομαι, ἀπομακρύνομαι || **ὡσ. καὶ** μετὰ αἰτ. προσ., ἀποσύρομαι ἐκ τινος λάθρᾳ ἢ πρὶν ἀπό ἄλλον. 1) σηκώνομαι καὶ ἐγκαταλείπω τὴν κατοικίαν μου, μετοικίζω, μεταναστεύω.— **II** ἐξέρχομαι πρὸς συνάντησιν.

ὑπ-εξ-εσάωσεν, γ' ἐν. ἀορ. α' τοῦ ἐπικ. ἐν. **ὑπεκσαόω=ὑπεκσῴζω** (βλ. λ.).

ὑπ-εξ-έχω, ἀμτβ.· ἀποσύρομαι, ἀποχωρῶ, κρυφίως ἐκ τινος τόπου.

ὑπ-εξ-ίστάμαι, παθητ. (τοῦ μτγν. **ὑπεξίστημι**) μετὰ ἐνεργ. ἀορ. β' **-εξέστην,** πρκ. **-εξέστηκα·** ἐξέρχομαι κάτωθεν, ἐξέρχομαι κατὰ μικρόν, καὶ ἄρα ἐμφανίζομαι αἰφνιδίως.— **II** ἀποσύρομαι ἐκ τῆς ὁδοῦ, ἀποφεύγω || μετὰ δοτ., σηκώνομαι ἀπὸ τὴν θέσιν μου διὰ νὰ καθίσῃ ἄλλος (ἀπὸ σεβασμόν), παραχωρῶ τὴν θέσιν μου εἰς ἀνώτερον, «τοῦ κάμνω τόπον». — **III** μετὰ γεν. πράγμ., ἀποσύρομαι ἀπό τι, παραιτοῦμαι τῶν ἐπʼ αὐτοῦ ἀξιώσεών μου, τὸ ἐγκαταλείπω, παραχωρῶ εἰς ἄλλον τὰ ἐπʼ αὐτοῦ δικαιώματά μου.

ὑπ-έπλευσα, ἀόρ. α' τοῦ **ὑποπλέω** (βλ. λ.).

Ὑ ΠΕΊΡ, ἐπ. **ὑπείρ** (χάριν τοῦ μέτρου, ὅταν θηλ. ἀπαιτῆται μακρὰ λήγουσα, καὶ δὲν δύναται νὰ οἰκονομηθῇ ἡ ἀνάγκη αὐτὴ ἄλλως (ὁσάκις ἡ ἑπομένη λέξις

ἄρχεται ἀπό φωνήεντος) παρά μόνον διά μετρικῆς ἐκτάσεως, ὅπως εἰς τάς περιφράσεις **ὑπείρ ἅλδς** καί **ὑπείρ ἅλα**)· πρόθεσις συντασσομένη μετά γεν. καί μετά δοτ., λατ. **super**· ἐντεῦθεν ὁ συγκρ. **ὑπέρτερος** καί ὁ ὑπερθ. **ὑπέρτατος**.

ΜΕΤΑ ΓΕΝΙΚΗΣ, δηλούσης τό πρόσωπον ἤ τό πρᾶγμα, ὑπεράνω τοῦ ὁποίου εἶναι ἤ γίνεταί τι, καί δή: **1)** ἐπί τόπου, ἄνω, ὑπεράνω || ἐπί τῆς ἐν τόπῳ στάσεως, ὑπεράνω τινός, ἄνω ἀπό τι(να), ἐπί τινος, ἐπάνω εἴς τι(να): **ὑπὲρ κεφαλῆς στῆναι**=νά σταθῇ ἐπάνω ἀπό τήν κεφαλήν τινος (ἐν ᾧ κοιμᾶται δηλ.). **2)** ἐπί κινήσεως (μετά ρημ. κινήσεως σημαντικῶν), ὑπεράνω, καί πέραν, πέραν, ἀντιπέραν, ἤ ὑπεράνω ἀφέλειάν τινα (κατά τήν ἔνν. τοῦ πλάτους, π. χ. ὑπεράνω ποταμοῦ, κατά ἐγκαρσίαν ἔννοιαν).— **II** (ἐκ τῆς ἐννοίας τοῦ ἵστασθαι ὑπεράνω τινός πρός προστασίαν), ὑπέρ τινος, χάριν τινός, διά τινα, πρός ὑπεράσπισιν καί ὑποστήριξίν τινος, διά τό καλόν του, πρός ὠφέλειάν του: **ἀμύνειν ὑπὲρ πατρίδος** =ἀγωνίζεσθαι (μάχεσθαι) ὑπέρ πατρίδος. **2)** ἕνεκά τινος, ἐξ αἰτίας τινός || πρός τόν σκοπόν τοῦ νά..., πρός χάριν τινός: **ὑπὲρ τοῦ μὴ ἀποθανεῖν**= πρός τόν σκοπόν τοῦ νά μή εὕρῃ τόν θάνατον, διά νά μή ἀποθάνῃ. **3)** ἀντί τινος, ἐν ὀνόματί τινος, διά λογαριασμόν τινος: **ὑπὲρ ἑαυτοῦ**=ἀνθ' ἑαυτοῦ, εἰς τήν ἰδικήν του θέσιν | **στρατηγῶν ὑπὲρ ὑμῶν**=ὢν στρατηγός (τελῶν τά καθήκοντα στρατηγοῦ, ἐνεργῶν ὡς στρατηγός) καθ' ὑμετέραν ἐνταλήν (διά λογαριασμόν σας, ἐξ ὀνόματός σας).— **III** ὡς ἡ πρόθ. **περί** (βλ. λ.) καί ἡ λατ. de· περί τινος, διά τι(να), ὡς πρός τι(να), ὅσον ἀφορᾷ εἴς τι(να), ἀναφορικῶς πρός τι(να).

ΜΕΤΑ ΑΙΤΙΑΤΙΚΗΣ, δηλούσης τό πρᾶγμα, ὑπεράνω καί πέραν τοῦ ὁποίου προβαίνει ἤ ἐκτείνεταί τις ἤ τι, καί δή **1)** ἐπί τόπου, ὑπεράνω..., πέραν..., ἐπέκεινα, ἐκεῖθεν...— **II** ἐπί μέτρου, ἐπί πλέον τοῦ..., περισσότερον ἀπό..., «παραπάνω ἀπό...»: **ὑπὲρ δύναμιν**=πέραν τῶν δυνατοτήτων τοῦ ἀνθρώπου, καθ' ὑπέρβασιν τῶν περιουσιακῶν του δυνατοτήτων | **ὑπὲρ τὴν ἡλικίαν**=καθ' ὑπέρβασιν τῆς ἡλικίας του. **2)** ὑπέρ τό δέον, πέραν τοῦ πρέποντος, παρά τό ὀρθόν, ἀντιθέτως πρός τό δίκαιον: **ὑπὲρ αἶσαν**=ἀντιθέτως πρός τό δίκαιον, παρά τό ὀρθόν (ἀντιθ. τῷ **κατ' αἶσαν**) | **ὑπὲρ θεόν**=παρά τήν θέλησιν τοῦ θεοῦ, ἀντιθέτως πρός τήν θείαν ἐπιδυμίαν.— **III** ἐπί ἀριθμοῦ, πλέον τοῦ.., περισσότερον ἀπό...: **ὑπὲρ τὸ ἥμισυ**=πλέον τοῦ ἡμίσεος.

ΩΣ ΕΠΙΡΡΗΜΑ: κειμένη, ἀπολ. (ἄνευ οὐσ.) ἐπέχει θέσιν ἐπιρρ.· ὑπερμέτρως, καθ' ὑπερβολήν: **ὑπὲρ μὲν ἄγαν** (Εὐρ. Μηδ. 627). πρβλ. καί **ὑπερ-άγαν**.

ΘΕΣΙΣ: κανονικῶς προτάσσεται τοῦ οὐσιαστικοῦ, μεθ' οὗ συνάπτεται· δύναται καί νά ἐπιτάσσηται αὐτοῦ, ἀλλά τότε ἡ **ὑπέρ** μετατρέπεται κατ' ἀναστροφήν τοῦ τόνου εἰς **ὕπερ**.

ΕΝ ΣΥΝΘΕΣΕΙ: ἡ **ὑπέρ** σημαίνει τό ὑπεράνω ἐν πάσει σχέσει, καί δή: **1)** ἐν τοπικῇ ἐνν., ὑπεράνω, πέραν: **ὑπεράνω, ὑπέργειος, ὑπερβαίνω, ὑπερπόντιος**. **2)** τό ὑπέρ τινος, πρός ὑπεράσπισίν τινος: **ὑπερμαχέω, ὑπερασπίζω, ὑπεραλγέω** (κατά τό πλεῖστον μετά γεν.). **3)** τό ὑπέρ τό μέτρον, καθ' ὑπερβολήν: **ὑπερήφανος, ὑπερφίαλος**.

Ἔτυμ.: **ὑπέρ**, ὕμηρ. **ὕπειρ** (κατά μετρ. ἔκτασιν), παμφ. **ὑπὰρ** (⟨**ὑπὲρ** ἐπηρεασθέν ἐκ τῆς **πάρ**)· σανσκρ. **upári**, Ζενδ. **upa!ri**, παλ-περσ. **upariy** (ὑπεράνω), λατ. **s-uper** (πρβλ. **s-ub**, ἐν **ὕπο**, **ὑπό**), ὁμηρ. **super**, (=λατ. **super**), gaul. **ver-**, ἀρμ. **i ver** (ἐπάνω) (***uper**), **i veroy** ἰρλ. **for for-** (⟨*[p]er), gall. **gor-** (ἄνωθεν, ἐπί), παλ-γερμ. **ubir**, (***upéri**), νεο-γερμ. **über** παλ-norr. **yfir** (germ. ***uƀeri**), γοτθ. **ufar** (ὑπεράνω, πέραν)· ἐξ ἰαπ. ***uper(i)**=ὑπεράνω (⟨***upo**, βλ. ἐν. **ὑπό**)· παράγωγα: **ὕπερος** (καί **-ον**), **ὑπέρα** (βλ. λ.λ.) πρβλ. καί **ὑπερῴα ὑπερῷον**· σανσκρ. **úpara-ḷi** (ἐγγύτερον), Ζενδ. **upara** (ἀνώτερος, ὑπέρτερος), λατ. **superus**, ὀσκ. **supruis** (=λατ. **superis**), ἀγγλ-σαξ. **uferra** (**-ra**=γοτθ. **-iza**)=ὑπέρτερος, **γοτθ. ufarō** ἐπιρρ. (ἐπάνω).

Ὕπέρα, ἡ (**ὑπέρ**)· τό ἀνώτατον σχοινίον || κατά τό πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., αἱ **ὑπέραι**=τά σχοινία τά προσδεδεμένα εἰς τά ἄκρα τῶν **ἐπικρίων** (τ. ἱ. τῶν **κεραιῶν**), διά τῶν ὁποίων τά ἱστία μετεκινοῦντο κατά τήν φοράν τοῦ ἀνέμου.

ὑπερ-ἀβέλτερος, (α), **ον**· ὁ ὑπεράγαν ἁπλοϊκός (μωρός, ἀνόητος, «ἀγαθούλης»).

ὑπερ-ἄγαμαι, ἀποθ.· θαυμάζω καθ' ὑπερβολήν.

ὑπερ-ἀγανακτέω, μελλ. **-ήσω**· ἀγανακτῶ καθ' ὑπερβολήν, θυμώνω παρά πολύ.

ὑπερ-ἀγάπάω, μελλ. **-ήσω**· ὡς καί νῦν, ὑπεραγαπῶ, ἀγαπῶ ὑπερβολικά.

ὑπερ-ἀγωνιάω· ἀγωνιῶ ὑπερβολικά, ἀγωνιῶ ὑπέρ τό δέον, εὑρίσκομαι εἰς μεγάλην ἀγωνίαν.

ὑπερ-ᾶής, **ές**, γεν. **-έος** (**ὑπὲρ** + **ἄημι**)· ὁ πνέων ἰσχυρῶς (ὁ δυνατά φυσῶν), ἤ ὁ πνέων ἐκ τῶν ἄνω πρός τά κάτω.

ὑπερ-αιμόω (**ὑπὲρ**+**αἷμα**)· ἔχω ὑπεραιμίαν (παρά πολύ αἷμα).

ὑπερ-αίρω· **αἴρω** (ὑψώνω) ὑπεράνω, ὑπερυψώνω. — μέσον καί παθ. **ὑπεραίρομαι**=ὑπερυψοῦμαι, ὑψώνομαι ὑπεράνω, ἀνυψοῦμαι, ἀνεγείρομαι.— **II** ὡς ἀμτθ., περῶ ἄνωθεν, βαίνω ἤ πηδῶ ὑπεράνω, ἀναρριχῶμαι, λατ. **transcendere, trajicere** (μετ' αἰτ.). **2)** ὑπερβαίνω, ὑπερτερῶ, ἐξέχω, ὑπερέχω || νικῶ, κατακτῶ. **3)** ὑπερακοντίζω, χωρῶ πέραν τινός, ὑπερβαίνω (μετ' αἰτ.). **4)** ἀπολ., ἐπί ποταμοῦ, ὑπερεκχειλίζω, πλημμυρίζω.

ὑπερ-αισχρος, **ον**· ὁ καθ' ὑπερβολήν αἰσχρός, ἤ ὁ καθ' ὑπερβολήν ἄσχημος.

ὑπερ-αισχύνομαι, παθητ.· αἰσχύνομαι ὑπερβαλλόντως, αἰσθάνομαι, (δοκιμάζω) μεγάλην ἐντροπήν.

ὑπερ-αιρέω, μελλ. **-ήσω**· κρεμῶ (ἤ κρατῶ) τι ὑπεράνω (δηλ. ὑψηλά).— παθητ., κρέμαμαι ἤ αἰωροῦμαι ὑπεράνω, ἐπικρέμαμαι, προεκτείνομαι ὑπεράνω τινός.— **II** ἐπί πλοίων (ἐν τῇ γλώσσῃ δηλ. τῶν ναυτικῶν, μετά γεν. τοῦ τόπου) τό παθ. **ὑπεραιωρέομαι**= ἀράζω ἐπ' ὀλίγον εἰς τά ἀνοικτά τόπου (λιμένος τινός: **τῆσι νηυσὶ ὑπεραιωρηθέντες Φαλήρου**=παρεμείναντες ἐπ' ὀλίγον «στά πανιά» (εὐπ' ἀτμόν» ὡς λέγομεν σήμερον) «στά ἀνοικτά» τοῦ Φαλήρου.

ὑπέρ-ακμος, **ον** (**ὑπὲρ**+**ἀκμή**)· ὁ ὑπερακμάσας, ὁ ὑπερβάς τήν ἀκμήν τῆς νεότητος.

ὑπερ-ακοντίζω, μελλ. **-ίσω**· ὡς καί νῦν, ὑπερακοντίζω, ὑπερτερῶ, ὑπερβάλλω || μετά μτχ. **ὑπεράκοντίζω τινὰ κλέπτων** = ὑπερτερῶ τινα εἰς τό κλέπτειν.

ὑπερ-ἀκρῐβής, **ές**· ὑπερβαλλόντως ἀκριβής

ὑπερ-ἀκρίζω· ἀναβαίνω καί ὑπερβαίνω, ἀναβαίνω καί ἀναρριχῶμαι.— **II** ἀμτθ., προέχω, προεξέχω ὑπεράνω (μετά γεν.)·

ὑπερ-άκριος, **ον** (**ὑπὲρ**+**ἄκρα**)· ὁ ὑπέρ τά ἄκρα (τάς κορυφάς) ἤ ὁ ἐπί τῶν **ἄκρων** (ἐπί τῶν κορυφῶν, ἐπί τῶν ὑψωμάτων) εὑρισκόμενος, ὁ ἐπί τῆς κορυφῆς ὄρους κείμενος || **τὰ ὑπεράκρια**=τά ὀρεινά μέρη, τά ὑπέρ τήν πεδιάδα κείμενα ὑψώματα || **οἱ ὑπεράκριοι** ἐν Ἀθήναις, καλούμενοι ἄλλως καί **Διάκριοι**, ἦσαν οἱ ὀρεινοί, οἱ κατοικοῦντες τά ὀρεινά τῆς Ἀττικῆς μέρη, οἱ πένητες, ἐν ἀντιθέσει πρός τάς πλουσιωτέρας τάξεις τῶν πεδινῶν καί παραθαλασσίων (βλ. **πάραλος** II).

ὑπέρ-ακρος, **ον** (**ὑπὲρ** + **ἄκρος**)· ὁ πέραν τῆς **ἄκρας**, ὁ ἐπέκεινα τῆς κορυφῆς, ὁ λίαν ὑψηλός || ὁ ἐπί τῆς κορυφῆς κείμενος || μτφρ., ὁ φθάνων εἰς τό ὄκρα (εἰς ἀκρότητας, εἰς ὑπερβολάς).— **ἐπίρρ. ὑπεράκρως**=ὑπερβολικῶς, μέχρις ὑπερβολῆς, πέραν τοῦ μέτρου.

ὑπερ-αλγέω, μελλ. **-ήσω**· ὡς καί νῦν, ὑπεραλγῶ, αἰσθάνομαι ὑπερβολικόν ἄλγος, λυποῦμαι ὑπερβολικά (διά τινα ἤ διά τι) || ἀπολ. θλίβομαι τόν νοῦν, θλίβομαι τήν ψυχήν, αἰσθάνομαι μέγα ψυχικόν ἄλγος.

ὑπερ-αλγής, **ές**, γεν. **-έος** (**ὑπὲρ**+**ἄλγος**)· ὁ ὑπερβαλλόντως ἀλγεινός, θλιβερός || ὁ πλήρης πόνου, ὁ ἀλγῶν (πάσχων) ὑπερβαλλόντως.

ὑπερ-άλλομαι, μελλ. **-ἅλοῦμαι**· ἀόρ. α' **-ηλάμην**· ἐπ. γ' ἑν. ἀορ. β' **ὑπερᾶλτο**, ἐπ. μτχ. ἀορ. β' **ὑπεράλμενος**, ἀποθ.· ὑπερπηδῶ, πηδῶ ὑπεράνω ἤ πέραν

τινός (μετά γεν.) ‖ τάς αὐτάς σημασ. καί μετ' αἰτ.

ὑπέρ-αλλος, *ον*· ὁ ὑπεράνω τῶν ἄλλων, ὁ καθ' ὑπερβολήν μέγας.

ὑπερ-άλμενος, ἐπ. μτχ. ἀορ. 6' τοῦ *ὑπεράλλομαι*.

ὑπερ-ᾶλτο, ἐπ. γ' ἑν. μέσ. ἀορ. 6' τοῦ *ὑπεράλλομαι*.

ὑπερ-αν-αιδεύομαι, παθητ.· ὑπερτερούμαι (τ. ἐ. ὑπολείπομαι) κατά τήν ἀναίδειαν, δηλ. ἡττῶμαι ὡς πρός τήν ἀναίδειαν, εἶμαι ὀλιγώτερον ἀναιδής ἀπό ἄλλους, ὑπάρχουν ἄλλοι ἀναιδέστεροί μου.

ὑπερ-αν-αίσχυντος, *ον*· ὑπερβολικά ἀναιδής.

ὑπερ-ανα-τείνω, μελλ. *-ανατενῶ*· ἀνυψώνω λίαν ὑψηλά, ἐκτείνω πρός τά ἄνω ὅσον τό δυνατόν περισσότερον— μέσον, *ὑπερανατείνομαι*= ἐκτείνομαι πρός τά ἄνω κατά τρόπον ὑπερβολικόν.

ὑπερ-αν-ίστᾰμαι, παθητ., μετά ἐνεργ. ἀορ. 6' *-ανέστην*, πρκ. *-ανέστηκα*· ἵσταμαι ὄρθιος ἤ προεξέχω ὑπεράνω τινός.

ὑπερ-αντλέομαι, παθητ. (*ὑπέρ* + *ἀντλέω*)· εἶμαι *ὑπέραντλος* (κατατρυπημένος), «κάμνω νερά», πληροῦμαι θαλασσίου ὕδατος, καταπλημμυρίζομαι.

ὑπέρ-αντλος, *ον*· ὁ καταπλημμυρισμένος, πλήρης ὕδατος ‖ μτφρ., καταπεπονημένος, κατασυντετριμμένος, συντεθλιμμένος.— ■ ὡς ἐνεργ., ὑπερεκχειλίζων, κατακλύζων.

ὑπερ-ᾶνω, ἐπιρρ· ὡς καί νῦν, ὑπεράνω, ἐπάνω, ὑψηλότερα ἀπό ἐκεῖ ἐπάνω ‖ *ὑπεράνω γίγνομαι*= ὑπερτερῶ (νικῶ) τινα.

ὑπερ-άνωρ, *-ορος*, ὁ, δωρ. ἀντί *ὑπερήνωρ* (βλ.λ.).

ὑπερ-ἀπᾰτάω, μελλ. *-ήσω*· ἀπατῶ (ἐξαπατῶ) καθ' ὑπερβολήν.

ὑπερ-απο-θνήσκω, μελλ. *-αποθᾰνοῦμαι*· ἀποθνήσκω ὑπέρ τινος (διά τινα).

ὑπερ-απο-κρίνομαι, μέσον· ἀποκρίνομαι ὑπέρ τινος, ὑπερασπίζομαί τινα, τόν δικαιολογῶ.

ὑπερ-απο-λογέομαι, μέσ. μελλ. *-ήσομαι*, ἀποθ.· ἀπολογοῦμαι ὑπέρ τινος (διά λογαριασμόν τινος), συνηγορῶ ὑπέρ τινος, τόν ὑπερασπίζω.

ὑπερ-αρρωδέω, ἰων. ἀντί *ὑπερ-ορρωδέω*, μελλ. *-ήσω*· φοβοῦμαι ὑπερβολικά, φοβοῦμαι ὑπέρ τό δέον, διά τινα (μετά δοτ.).

ὑπέρ-ασθμος, *ον* (*ὑπέρ*+*ἄσθμα*)· ὁ καθ' ὑπερβολήν ἀσθμαίνων (πνευστιῶν, «λαχανιάζων»).

ὑπερ-ασπάζομαι, μελλ. *-άσομαι*, ἀποθ.· ἀγαπῶ τινα καθ' ὑπερβολήν, χαιρετίζω εὐγενέστατα (θερμότατα).

ὑπέρ-ατοπος, *ον*· ὁ καθ' ὑπερβολήν ἄτοπος, ὁ ὑπερμέτρως ἄτοπος.

ὑπερ-αττικός, *ή, όν*· ὁ ὁμιλῶν (ἤ γράφων) τήν ἀττικήν διάλεκτον μεθ' ὑπερβολικῆς σχολαστικότητος, ὁ ὑπερβαλλόντως ἀττικός.—ἐπιρρ. *-κῶς*.

ὑπερ-αυγής, *ές* (*ὑπέρ*+*αὐγή*)· ὁ ὑπερβαλλόντως λάμπων.

ὑπερ-αυξάνω καί **-αύξω,** μελλ. *-αυξήσω*· αὐξάνω τι ὑπερμέτρως.— ■ ἀμτβ., αὐξάνομαι (αὐξάνω, ἀφθονῶ καθ' ὑπερβολήν).

ὑπερ-αύξω, σπανιώτερος τύπος τοῦ *ὑπεραυξάνω*.

ὑπερ-αυχέω, μελλ. *-ήσω* (*ὑπέραυχος*)· εἶμαι ὑπερβολικά (κατ' ἐξοχήν) ὑπερήφανος, καυχῶμαι καθ' ὑπερβολήν.

ὑπέρ-αυχος, *ον*, καί **ὑπεραυχής,** *ές* (*ὑπέρ*+*αὐχή*)· ὁ καθ' ὑπερβολήν μεγάλαυχος, ὁ ὑπερμέτρως καυχώμενος, ὁ λίαν ὑπερήφανος.

ὑπερ-άφανος, *ον*, δωρ. ἀντί *ὑπερήφανος*.

ὑπερ-αχθής, *ές*, γεν. *-έος* (*ὑπέρ*+*ἄχθος*)· ὁ καθ' ὑπερβολήν βεβαρημένος, ὁ φέρων ἐπί τῶν ὤμων του ὑπερβολικόν *ἄχθος* (βάρος, φόρτον).— ■ ὁ λίαν (πολύ, ὑπερμέτρως) ἐπαχθής, βαρύς.

ὑπερ-άχθομαι, παθητ. μετά μέσ. μέλλ. *-αχθέσομαι*· καθ' ὑπερβολήν ἄχθομαι, ὑπερμέτρως λυποῦμαι, διά τι (μετά δοτ.).

ὑπερ-βαίνω, μελλ. *-βήσομαι*· ἀόρ. 6' *ὑπερέβην*, ἐπ. *ὑπέρβην*· πρκ. *-βέβηκα*· ἀναβαίνω ἐπάνω, ἀναρριχῶμαι ἐπί τινος (μετ' αἰτ.) ‖ ἐπί ποταμῶν, ὑπερχειλίζω, πλημμυρίζω, *ὑπερβαίνω τάς ὄχθας* μου. 2) ὑπερβαίνω τά ὑπό τῶν νόμων τιθέμενα ὅρια, παραβαίνω τούς *νόμους* ‖ ἀπολ., παραβαίνω, καταπατῶ, προσβάλλω. 3) παραβλέπω τι, τό παρέρχομαι, δέν ἀποδίδω σημασίαν εἰς τι, λατ. **praetermitto** ‖ ἀντιθ. *ἐν*, παραλείπω, ἀφίνω. 4) ὡς καί νῦν, ὑπερβαίνω, προχωρῶ πέραν τινός, ὑπερβάλλω, «ξεπερνῶ» ‖ ὑπερτερῶ, ὑπερέχω, ὑπερβάλλω, ὑπερακοντίζω (εἰς τι) ‖ ἀπολ., ὡς καί νῦν, ὑπερβαίνω, περιοσεύω. 5) βαίνω ἀνωδέν τινος («στέκομαι ἐπάνω του») καί τόν ὑπερασπίζω (μετά δοτ.).— ■ μεταβατ. ἐνεργείας *ἐν τῷ ἐνεργ. ἀορ. α'* *ὑπερέβησα*· δέτω ἐπάνω, σηκώνω ἐπάνω, ἀνασηκώνω.

ὑπέρ-βᾰλον, ἐπ. ἀόρ. 6' τοῦ *ὑπερβάλλω*.

ὑπερ-βαλλόντως, ἐπίρρ. ἐκ τῆς μτχ. ἐνεργ. ἐν. τοῦ *ὑπερβάλλω*· ὡς καί νῦν, ὑπερβαλλόντως, ὑπερμέτρως, καθ' ὑπερβολήν.

ὑπερ-βάλλω, μελλ. *-βᾰλῶ*· ἐπ. ἀόρ. 6' *ὑπειρ-έβᾰλον*· πρκ. *-βέβληκα*, καί παθ. πρκ. *-βέβλημαι*· ρίπτω ἀνωδέν ἤ πέραν σημείου τινός («ξεπερνῶ τό σημάδι»), ὑπερακοντίζω ‖ νικῶ τινα εἰς τό ρίψιμον, νικῶ εἰς τήν βολήν. 2) ὑπερτερῶ τινα («τόν ξεπερνῶ») εἰς ἀγῶνα δρόμου.— ■ ὡς καί νῦν, ὑπερβάλλω, ὑπερακοντίζω, ὑπερβαίνω, ὑπερτερῶ, «ξεπερνῶ, περνῶ», ὑπερέχω : *ὑπερβάλλω τὸν χρόνον* =διατρίβω περισσότερον χρόνον | *ὑπερβάλλω τὸν καιρόν*=«ξεπερνῶ» τήν κατάλληλον εὐκαιρίαν (ἀφίνω καί «μοῦ ξεφεύγει» ἡ κατάλληλος εὐκαιρία) ‖ ἀπολ., ὑπερβαίνω πᾶν ὅριον, εἶμαι ὑπερβολικός. 2) προχωρῶ ἐπί μᾶλλον καί μᾶλλον, πλειοδοτῶ : *προέβαινε τοῖς χρήμασιν ὑπερβάλλων* = προέβαινε (ἐσυνέχιζεν, ἐξηκολούθει) προσφέρων περισσότερα χρήματα (ἐξηκολούθει νά πλειοδοτῇ). 3) ἐπί τοῦ ἡλίου, εὑρίσκομαι εἰς τό ὕψιστον σημεῖον, εἶμαι εἰς τό ζενίθ. 4) περισσεύω. 5) ἡ μτχ. *ὑπερβάλλων, -ουσα, -ον*, ὡς καί νῦν ὑπεβάλλων, ὑπερέχων, ὑπερβολικός, ὑπέρμετρος, ἐξαίρετος ‖ *τὰ ὑπερβάλλοντα* ἡ ὑπερβαλλόντως ὑψηλή κατάστασις, ἡ ἄκρα ὑπερβολή.— ■ διέρχομαι, διαβαίνω, περνῶ ἐπάνω ἀπό... (ἐπί ὀρέων, ποταμῶν κλπ.), λατ. **trajicere** ‖ ἐπί πλοίων, ὑπερκάμπτω, περικάμπτω (ἀκρωτήριον). 2) ἐπί ποταμῶν, ὑπερχειλίζω, «ξεχειλίζω», πλημμυρίζω ‖ ἐπί λέβητος, κοχλάζω καί ἐκχειλίζω.

ΜΕΣΟΝ : ὑπερβάλλω, ὑπερτερῶ, ὑπερβαίνω, ὑπερέχω, νικῶ (μετ' αἰτ.). 2) ὑπερβαίνω πᾶν ὅριον, ὑπερέχω, εἶμαι ἐξαίρετος ‖ οὕτω *ἐν τῇ* μτχ. παθ. πρκ. *ὑπερβεβλημένη γυνή* = ἐξαίρετος γυνή.— ■ ἀναβάλλω, ἐπιβραδύνω (μετ' αἰτ.) ‖ μένω ὀπίσω, βραδύνω, ἀργοπορῶ, χρονοτριβῶ.

ὑπέρ-βᾰρης, *ές*, γεν. *-έος* (*ὑπέρ*+*βάρος*)· ὁ ὑπερβολικά βαρύς, ὑπερφορτωμένος, ὑπερβεβαρημένος.

ὑπέρ-βᾰσαν, ἐπ. γ' πληθ. ἀορ. 6' τοῦ *ὑπερβαίνω*.

ὑπερ-βᾰσία, ἡ (*ὑπερβαίνω*)· ὡς καί νῦν, ὑπερβασία, ὑπέρβασις, παράβασις (νόμου), ἁμάρτημα, ἀδικία ‖ ἀσελγής βία.

ὑπερ-βᾰτός, *ή, όν*, ρημ. ἐπίθ. τοῦ *ὑπερβαίνω*· ὁ μετατεθειμένος, ὁ μετακινητός : *«ὑπερβατὸν σχῆμα»*, ρητορ. σχῆμα, καθ' ὃ αἱ λέξεις δέν τάσσονται κατά τήν φυσικήν των σειράν, ἀλλ' ἐναλλάσσονται μετατιθέμεναι ‖ ὃν δύναταί τις νά ὑπερβῇ, νά διαβῇ ‖ ὁ εὐκόλως ὑπερβαινόμενος (διαβαινόμενος) ‖ ἐπί ταίχους, τό ὁποῖον δύναται νά ὑπερβῇ τις, εἰς τό ὁποῖον εἶναι δυνατή ἡ ἀναρρίχησις.— ■ ἐνεργ., ὁ ὑπερβαίνων, ὁ ὑπερβάλλων, ἀναρριχώμενος ‖ *ἐν κακῇ ἐνν.*, ὁ πέραν τῶν ὁρίων, «ὁ μή ἔχων ὅρια», ἀχαλίνωτος, ἀσύδοτος, ὑπερβολικός, ἀναιδής, ὑβριστικός.

ὑπέρ-βη, ἐπ. γ' ἑν. ἀορ. 6' τοῦ *ὑπερβαίνω*.

ὑπέρ-βῃ, ἐπ. γ' ἑν. ὑποτ. ἀορ. 6' τοῦ *ὑπερβαίνω*.

ὑπερ-βιάζομαι, ἀποθ. (*ὑπέρ*+*βιάζω*)· καταδυναστεύω, καταβασανίζω, καταστενοχωρῶ.

ὑπερ-βιβάζω, μελλ. *-βιβάσω*, ἀττ. *-βιβῶ*, μεταβατ. ἐνεργείας τοῦ *ὑπερβαίνω*· μεταβιβάζω (ὑπεράνω), μεταβέτω.

ὑπέρ-βιος, *ον* (*ὑπέρ*+*βία*)· ὁ ἔχων ὑπερβολικήν δύναμιν (*βίαν*), ὁ καθ' ὑπερβολήν δυνατός ‖ ἐπηρμένος, φαντασμένος, βίαιος, ἀκόλαστος ‖ τό οὐδ. *ὑπέρβιον* ὡς ἐπίρρ.=ἀκολάστως, ἀλαζονικῶς.

ὑπερ-βολάδην, ἐπιρρ. ὑπερβολικῶς, καθ' ὑπερβολήν, ὑπερμέτρως, ὑπερβαλλόντως.

ὑπερ-βολή, ἡ (*ὑπερβάλλω*)· τό ρίπτειν ἐπέκεινα

(πέραν) τοῦ σημείου, εἰς ὃ ἔφθασαν οἱ προηγούμενοι, τὸ ὑπεράνω καὶ πέραν τοῦ σκοποῦ *βάλλειν* || ἡ ὑπερτέρησις, τὸ ὑπερασκοντίζειν, ὑπεροχὴ εἰς κάθε τι, μείζων ἰσχύς || τὸ ὕψιστον σημεῖον, ὁ ὑπέρτατος βαθμὸς πράγματός τινος: *ὑπερβολὴν ποιοῦμαι* = φθάνω εἰς τὰ ἔσχατα || *οὐκ ἔχει ὑπερβολήν*=δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ προχωρήσῃ περισσότερον («πιὸ πολὺ δὲν γίνεται») || *εἰς ὑπερβολήν* (ἢ *καθ' ὑπερβολήν*) ὡς ἐπιρρ. = *ὑπερβαλλόντως*, ὑπερβολικά. **2)** ὁ ὑπερβολικὸς ἔπαινος, τὸ ὑπερβολικὸν ἐγκώμιον, ὡς καὶ νῦν, «αὐτὰ εἶναι ὑπερβολή» || κάθε ἀκρότης, κάθε ὑπέρβασις τοῦ μέτρου, ὡς καὶ νῦν ὑπερβολή. — **II** ἡ διάβασις ὑπεράνω ὀρέων, ποταμῶν κλπ. **2)** τὸ μέρος ὅπου γίνεται ἡ διάβασις ὄρους, τὸ πέρασμα, «ὀρεινὴ διάβασις», «πέρασμα ποταμοῦ». — **III** (ἐκ τοῦ μέσου), ἀναβολή, ἀργοπορία.

ὑπερ-βόρεος, *ον* (*ὑπέρ* + *Βορέας*)· ὁ πέραν τοῦ Βορέου, τ. ἔ. εἰς τὰ ἔσχατα σημεῖα τοῦ βορρᾶ.— *οἱ Ὑπερβόρεοι* ἦσαν φανταστικὸς λαὸς τῶν βορειοτάτων χωρῶν, διακρινόμενος διὰ τὴν εὐσέβειάν του καὶ τὴν εὐδαιμονίαν του || *τύχη ὑπερβόρεος*, παροιμ. φράσις ἐπὶ εὐτυχίας *«μείζονος ἢ κατ' ἄνθρωπον»*, τ. ἔ. ὑπεranθρώπου, ὑπερβαινούσης τὰ ἀνθρώπινα ὅρια.

ὑπερ-βράζω, μελλ. *-σω*· βράζω τι καθ' ὑπερβολὴν καὶ εἰς βαθμὸν ὥστε νὰ ὑπερεκχειλίσῃ.

ὑπερ-βρῑθής, *ές*, γεν. *-έος* (*ὑπέρ*+*βρῖθος*)· ὡς τὸ *ὑπερβαρὴς* (βλ. λ.), ὑπερβεβαρημένος, ὑπερφορτωμένος || ὑπερβολικὰ βαρύς.

ὑπερ-βρύω· εἶμαι ὑπερβαλλόντως πλήρης, ἀφθονῶ, ὑπερχειλίζω.

ὑπ-εργάζομαι, μελλ. *-άσομαι*· παθ. πρκ. *ὑπείργασμαι* (ἐν ἐνεργ. καὶ ἐν παθ. ἐνν.)· ἀποθ.· ἐργάζομαι ὑποκάτω, προεργάζομαι τὴν γῆν, τὴν ὀργώνω διὰ νὰ τὴν προπαρασκευάσω διὰ τὴν σποράν, λατ. **subigere.**— **II** ὑποτάσσω, ποιῶ ὑπήκοον, ποιῶ ὑποχείριον || πρκ. ἐν παθ. ἐνν., εἶμαι ὑποτεταγμένος, εἶμαι ὑπήκοος, εἶμαι ὑποχείριος: *ὑπείργασμαι ψυχὴν ἔρωτι*=εἶμαι ὑποτεταγμένος κατὰ τὴν ψυχήν ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, εἶμαι ὑπόδουλος εἰς τὸν ἔρωτα.— **III** = *ὑπηρετέω* (δλ.λ.), προσφέρω ὑπηρεσίαν || καὶ ἐν τῷ σημασ. ταύτῃ ὁ πρκ. ἀπαντᾷ ἐν παθητ. ἐνν.: *πόλλ' ὑπείργασται φίλα*=πολλαὶ φιλικαὶ ὑπηρεσίαι ἔχουσι προσφερθῆ.

ὑπερ-γέλοιος, *ον*, (*ὑπὲρ*+*γέλοιος*)· ὁ ὑπερβολικὰ γελοῖος, καταγέλαστος, ἄξιος καταγελασμοῦ.

ὑπερ-γεμίζω, μελλ. *-ίσω*· ὡς καὶ νῦν, ὑπεργεμίζω, παραγεμίζω, ὑπερφορτώνω.

ὑπερ-γήρειος, καὶ **ὑπέργηρος,** *ον*·=*ὑπέργηρως* (βλ. λ.).

ὑπέρ-γηρως, *ων* (*ὑπὲρ*+*γῆρας*)· ὁ παρὰ πολὺ γέρων, ἐσχατόγηρος, ὡς καὶ νῦν ὑπέργηρος || τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. *τὸ ὑπέργηρων*=τὸ ἔσχατον γῆρας.

ὑπέρ-δᾱσυς, *υ*· ὁ ὑπερβολικὰ δασὺς (δασύθριξ, λάσιος, «μαλλιαρός»).

ὑπερ-δεής, *ές*, γεν. *-δεέος*, ἐπ. αἰτ. *ὑπερδεᾶ*, ἀντὶ *ὑπερδεέα*, *-εᾶ* (*ὑπὲρ*+*δέος*)· ὁ ὑπέρτερος παντὸς φόβου, ἄφοβος, ἀτρόμητος, ἀπτόητος.— **II** (ἐκ τοῦ *δέομαι*=ἔχω ἀνάγκην, χρειάζομαι)· ὁ ὑπερβαλλόντως ἐνδεής, ὁ ὑπολειπόμενος κατὰ πολύ, ὁ πολὺ κατώτερος.

ὑπερ-δείδω, μελλ. *-δείσω*· φοβοῦμαι ὑπὲρ τινος (διά τινα, ἐξ ἐνδιαφέροντος πρός αὐτόν) || ἀπολ., φοβοῦμαι ὑπερβολικά, κατέχομαι ὑπὸ πολὺ μεγάλου φόβου.

ὑπερ-δειμαίνω· φοβοῦμαι παρὰ πολὺ (μετ' αἰτ).

ὑπέρ-δεινος, *ον*· ὁ καθ' ὑπερβολὴν δεινός (φοβερός, καταπληκτικός), ὁ λίαν ἐπικίνδυνος || ὁ ἱκανώτατος, παρὰ πολὺ δεινός, εἷς τι.

ὑπερ-δέξιος, *ον*· ὁ κείμενος ὑπεράνω τινὸς καὶ πρὸς τὰ δεξιά. **2)** καθόλου, ὁ ὑπερκείμενος, ὁ κείμενος ὑψηλότερον: *ὑπερδέξιον χωρίον*=ὑψηλοτέρα θέσις, τόπος κείμενος ὑψηλότερον || *ἐξ ὑπερδεξίου*=ἄνωθεν, ἀπὸ πλεονεκτικὴν θέσιν.— **II** ἀνώτερος, ὑπερέχων ἔν τινι.

ὑπερ-δέω, μελλ. *-δήσω*· δένω τι ἐπάνω εἴς τι, ἐπανωδένω.

ὑπερ-δια-τείνομαι, παθητ. *διατείνομαι* (ὃηλ. ὁ-γωνίζομαι, τεντώνομαι, προσπαθῶ) ὑπερμέτρως.

ὑπερ-δίδωμι, μελλ. *-δώσω*· δίδω τι ὑπέρ τινος ἢ ἀντί τινος.

ὑπερ-δῑκέω, μελλ. *-ήσω*· (*ὑπέρδικος*)· συνηγορῶ ὑπέρ τινος, ἐνεργῶ ὡς συνήγορός του, τὸν ὑπερασπίζομαι ἐν δικαστηρίῳ

ὑπέρ-δῑκος, *ον* (*ὑπὲρ*+*δίκη*)· ὁ ὑπερβολικὰ δίκαιος, ὁ ὑπεράγαν αὐστηρός.— **II** ὁ ὑπερασπιζόμενος τὸ δίκαιον, ὁ συνηγορῶν || ὡς οὐσ. *ὁ ὑπέρδικος* =ὁ συνήγορος.

ὑπ-ερεδίζω· ἐρεδίζω (ἐξερεδίζω, διεγείρω) ὀλίγον τι.

ὑπερ-εῖδον, ἀπρφ. *ὑπερῐδεῖν*, ἀόρ. β' ἄνευ ἐνεστ. ἐν χρήσει (ὡς ἐνεστῶτος χρησιμοποιουμένου τοῦ *ὑπεροράω* βλ. λ.)· βλέπω (ρίπτω τὸ βλέμμα μου) ὑπεράνω καὶ πέραν, «πανωβλέπω», παραβλέπω, παραμελῶ, ἀψηφῶ, περιφρονῶ (μετ' αἰτ.) || τὰς αὐτὰς σημ. ἔχει καὶ μετὰ γεν. συντασσόμενον.— πρβλ. **εἶδω*·

ὑπ-ερείδω, μελλ. *-σω*· στηρίζω ὑποκάτω, στηρίζω κάτωθεν, ὑποστηρίζω, τοποθετῶ ὑποστήριγμα, ὑποστυλώνω.

ὑπ-ερείπω, μελλ. *-ψω*· ὑποσκάπτω καὶ ἀνατρέπω, ὑπονομεύω, ἀναποδογυρίζω.

ὑπερ-έκεινα, ἐπιρρ. (*ὑπὲρ*+*ἐκεῖνος*)· ὡς τὸ *ἐπέκεινα* (βλ. λ.), πέραν ἐκεῖ, εἰς τὴν ἀντιπέραν πλευράν, ἐπέκεινα.

ὑπερ-εκ-θεράπευω· ζητῶ νὰ ἀποκτήσω τὴν εὔνοιάν τινος δι' ὑπερβολικῶν καὶ ἐξεζητημένων περιποιήσεων.

ὑπερ-εκ-κρεμάννῡμι, μελλ. *-κρεμάσω*· κρεμῶ τι ὑπεράνω τινός.

ὑπερ-εκ-περισσοῦ, ἐπιρρ. ἀντὶ *ὑπὲρ ἐκ περισσοῦ* =μετὰ περισσῆς ἀφθονίας, κάτι περισσότερον ἀπὸ ἄφθονα, ἀφθονώτατα, λάτ. **superabundanter.**

ὑπερ-εκ-πίπτω, μελλ. *-εκπεσοῦμαι*· ἐκπίπτω ἐπέκεινά τινος, πίπτω πέραν τοῦ σκοποῦ, ὑπερβαίνω, ὑπερτερῶ.— **II** ἀπολ., χωρῶ πέραν παντὸς ὁρίου, ὑπερβαίνω τὰ καθιερωμένα ὅρια.

ὑπερ-εκ-πλήσσω, μελλ. *-ξω*· παθ. πρκ. *ὑπερεκπέπληγμαι*· ἐκπλήσσω, καταπλήσσω ἢ τρομοκρατῶ ὑπερβαλλόντως.—παθητ., ἐκπλήσσομαι ἢ τρομάζω καθ' ὑπερβολὴν || μετ' αἰτ., φοβοῦμαί τινα ὑπὲρ τὸ δέον.

ὑπερ-εκ-τείνω, μελλ. *-τενῶ*· ἐκτείνω (ἁπλώνω, τεντώνω) ὑπὲρ τὸ μέτρον || *ὑπερ-εκ-τείνω ἐμαυτόν* =ἐκτείνω ἐμαυτόν (ἐκτείνομαι, ἁπλώνομαι) πέραν τῶν δυνάμεών μου, ὑπερβαίνω τὸ περιθώριον τῶν δυνάμεών μου.

ὑπερ-εκ-τίνω, μελλ. *-ίσω*·=*ἐκτίνω ὑπέρ τινος*= πληρώνω ἀντί τινος (διὰ λογαριασμόν τινος).

ὑπερ-εκ-χέω, μελλ. *-χεῶ*, ὡσ. καὶ *ὑπερεκχύνω*· ἐκχέω ὑπεράνω τινός, χύνω ἐπάνωθεν.—παθητ., χύνομαι ἄνωθεν, ἐκχειλίζω, ὑπερχειλίζω.

ὑπερ-έλαφρος, *ον*· καθ' ὑπερβολὴν ἐλαφρός, ὑπερβολικὰ εὐκίνητος.

ὑπερ-εμ-πίπλημι, μελλ. *-εμπλήσω*· γεμίζω τι ἀπό τι καθ' ὑπερβολήν, ὑπερπληρῶ τι ἔκ τινος.—παθητ., εἶμαι ὑπερπλήρης ἔκ τινος, εἶμαι ὑπερφορτωμένος.

ὑπερ-εμ-φορέομαι, παθητ., εἶμαι ὑπερπλήρης ἔκ τινος, ὑπερφορτώνομαι («παραφορτώνομαι») μέ τι.

ὑπερ-εν-τυγχάνω, μελλ. *-τεύξομαι*· μεσιτεύω (μεσολαβῶ) ὑπέρ τινος, ζητῶ τι διά τινα.

ὑπερ-εξηκοντα-έτης, *ες*, γεν. *-εος*, καὶ συνῳρ. *-εξηκοντούτης* (*ὑπὲρ* + *ἑξήκοντα* + *ἔτος*)· ὁ ὑπὲρ τὰ ἑξήκοντα ἔτη γεγονώς, ὁ ἡλικίας πλέον τῶν ἑξήκοντα ἐτῶν.

ὑπερ-επ-αινέω, μελλ. *-έσω* καὶ *-ήσω*· ὡς καὶ νῦν, ὑπερεπαινῶ, ἐπαινῶ ὑπερμέτρως (καθ' ὑπερβολήν).

ὑπερ-επι-θῡμέω, μελλ. *-ήσω*· ὡς καὶ νῦν, ὑπερεπιθυμῶ, ἐπιθυμῶ παρὰ πολύ.

ὑπερ-έπτα, δωρ. γ' ἑν. ἐνεργ. ἀορ. β' τοῦ *ὑπερπέτομαι*.

ὑπ-ερέπτω, μελλ. *-ψω* (*ὑπὸ* + *ἐρέπτω*)· *ἐρέπτω* (βλ. λ.) ὑποκάτωθεν, κατατρώγω (φθείρω, κατασπαράσσω, ἁφαιρῶ, ἀποσπῶ, παρασύρω) κάτω ἀπὸ τὰ δεμέλια, ὑποσκάπτω, ὑπονομεύω.

ὑπερ-έρχομαι, μελλ. *-ελεύσομαι*, ἀποθ. μετὰ ἐνεργ. ἀορ. ἐ' *-ῆλθον*, πρκ. *-ελήλυθα*· ἔρχομαι ἢ ὑπάγω

ἀπ' ἐπάνω, «περνῶ» ἀπ' ἐπάνω (μετ' αἰτ.) ‖ ἀπολ., ὑπερέχω, ἐξέχω.

ὑπερ-εσθίω, μελλ. *-έδομαι*· ἀόρ. β' *-έφαγον*· ἐσθίω (τρώγω) ὑπερβολικά, «τρώω τὸν περίδρομο».

ὑπερ-έσσῡμαι, παθ. πρκ. τοῦ *ὑπερσεύω*.

ὑπερ-έσχεθον, ποιητ. ἀόρ. β' τοῦ *ὑπερέχω*.

ὑπερ-έσχον, ἀόρ. β' τοῦ *ὑπερέχω*.

ὑπέρ-ευ, ἐπιρρ. (*ὑπὲρ* + *εὖ*)· περισσότερον ἀπὸ καλά, κάλλιστα, ὡραιότατα.

ὑπέρ-ευγε, ἐπιρρ., ἐπιτετ. ἀντὶ *εὖγε* (*ὑπὲρ*+*εὖγε*)· «χίλιες φορές» εὖγε.

ὑπερ-ευ-τῡχία, ἡ· ὑπερβολικὴ εὐτυχία.

ὑπερ-ευ-φραίνομαι, παθητ.· εὐφραίνομαι (χαίρω) ὑπερβολικά.

ὑπερ-εχθαίρω· *ἐχθαίρω* (θηλ. μισῶ) ὑπερβολικὰ (μετ' αἰτ.).

ὑπερ-έχω, ἐπ. *ὑπεισέχω*· ἐπ. πρτ. *ὑπείσεχον*· μελλ. *ὑπερέξω*· ἀόρ. β' *ὑπερέσχον*, ποιητ. *ὑπερέσχεθον*· ὡς μτβτ., κρατῶ ὑπεράνω, κρατῶ ὑψηλὰ ‖ κρατῶ τὴν χεῖρα ὑπεράνω τινὸς ὡσὰν διὰ νὰ τὸ(ν) προστατεύσω ‖ *ὑπερέχω χεῖράς τινος* = ἁπλώνω τοὺς βραχίονάς μου ἐπάνω του διὰ νὰ τὸν προστατεύσω ἀπὸ ἐφόδους καὶ κτυπήματα — ΙΙ ἀμτβ., εἶμαι ὑπεράνω, ἐξέχω, προεξέχω (ὅπως π.χ. προεξέχει ἀπὸ τὴν θάλασαν ἡ κεφαλὴ τοῦ κολυμβῶντος) ‖ σηκώνομαι ἐπάνω, ὑπερυψοῦμαι ‖ μετὰ γεν., ὑψοῦμαι ὑπεράνω τινός, ἐγείρομαι ὑπεράνω πράγματός τινος : *ὑπερέσχεθε γαίης*=ἠγέρθη ὑπεράνω τῆς γῆς ‖ *ἐπὶ ἀστέρος*, ἀνατέλλω καὶ ὑψοῦμαι ὑπεράνω τοῦ ὁρίζοντος. **2)** μτφρ., εἶμαι ἐπάνω ἀπό τινα, εἶμαι ἀνώτερός του, ἐξέχω, ὑπερτερῶ, ὑπερέχω ‖ *οἱ ὑπερέχοντες*= οἱ ἰσχυρότεροι ‖ ἀπολ., ὑπεριοχύω : *ἐὰν ἡ θάλασσα ὑπέρσχῃ, μάταιος ἡ σπουδή*=ἐὰν ἡ θάλασσα ὑπερισχύσῃ (καὶ κατακλύσῃ τὸ πλοῖον), κάθε προσπάθεια εἶναι ματαία.— παθητ., ὑπερτεροῦμαι, νικῶμαι, καταβάλλομαι. **3)** μετὰ γεν. τοῦ πράγμ., ἀναδεικνύομαι ὑπέρτερος πράγματός τινος, τὸ ἀντέχω, τὸ ὑποφέρω, τὸ κατορθώνω, «τὰ βγάζω πέρα» μοζί του. **4)** ἐν τῇ στρατ. γλώσσῃ, ὑπερφαλαγγίζω, περικυκλώνω. **5)** μετὰ αἰτ. τόπου, ὑπερβαίνω, ἀνερριχῶμαι, διαβαίνω.

ὑπ-ερέω, ἀττ. **ὑπερῶ,** μέλλ. τοῦ *ὑπεῖπον* (θλ. λ.) μετὰ τῶν αὐτῶν σημασ. ‖ ἐκ τῆς αὐτῆς ρίζ. παράγεται ὁ ἐνεργ. πρκ. *ὑπ-είρηκα* καὶ ὁ παθ. *ὑπ-είρημαι*.

ὑπερ-ζέω, μελλ. *-ζέσω*· ζέω (βράζω) ὑπερβολικά, «παραβράζω».

ὑπερ-ηδέως, ἐπιρρ. τοῦ *ὑπέρηδυς* (θλ. λ.)· λίαν ἀσμένως, μετὰ ὑπερβολικῆς χαρᾶς.— ὑπερθ. *ὑπερήδιστα*.

ὑπερ-ήδομαι, παθητ.· *ἥδομαι* ὑπερβαλλόντως, εὐχαριστοῦμαι ὑπερμέτρως, δοκιμάζω ὑπερβολικὴν χαράν, ὑπερχαίρω ‖ μετὰ μτχ.. *ὑπερήδετο ἀκούων* = ἐχαιρεν ὑπερβολικὰ νὰ ἀκούῃ (ποὺ ἤκουεν, διότι ἤκουεν).

ὑπέρ-ηδυς, *υ*· ὑπερβολικὰ *ἡδύς* (γλυκύς, εὐχάριστος).— ὑπερθ. *ὑπερήδιστος*.

ὑπερ-ηκόντισα, ἀόρ. α' τοῦ *ὑπερακοντίζω*.

ὑπερ-ῆλιξ, *-ῖκος,* ὁ, ἡ· ὁ ὑπεράνω (πέραν) ὡρισμένης ἡλικίας, *ὡς καὶ* νῦν ὑπερῆλιξ, ὑπέργηρος.

ὑπέρ-ημαι, κυρ. πρκ. τοῦ *ὑπερέζομαι*· κάθημαι ὑπεράνω τινός

ὑπερ-ημερία, ἡ, (*ὑπὲρ*+*ἡμέρα*)· ἡ ὑπέρβασις («τὸ ξεπέρασμα») μιᾶς ἡμέρας ἢ καὶ περισσοτέρων, πέραν ὡρισμένης τακτῆς προθεσμίας ‖ ὡς νομικὸς ὅρος, ἡ ὑπέρβασις τῆς ὡρισμένης ἡμέρας διὰ τὴν καταβολὴν ὀφειλομένου χρέους, κάθε πάροδος προθεσμίας. **2)** κατάσχεσις τῆς ἐγγυήσεως λόγῳ τῆς παρόδου τῆς προθεσμίας, κατάσχεσις καὶ πώλησις τῶν ὑπαρχόντων διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν.

ὑπερ-ήμερος, *ον* (*ὑπὲρ*+*ἡμέρα*)· ὁ ὑπερβὰς τὴν ὡρισμένην ἡμέραν τῆς λήξεως τῆς προθεσμίας χωρὶς νὰ τακτοποιήσῃ τὰς ὑποχρεώσεις του, ὁ ἐκπρόθεσμος ‖ *ἐντεῦθεν*, ὁ ὑφιστάμενος κατάσχεσιν τῶν ὑπαρχόντων του, λόγῳ μὴ ἐμπροθέσμου καταβολῆς τοῦ ὀφειλομένου χρέους· τὸ προϊὸν τῆς πωλήσεως τῶν κατεσχημένων διετίθετο διὰ τὴν κάλυψιν τοῦ χρέους ‖ μτφρ., *ὑπερήμερος γάμων*=ἡ ὑπερβᾶσα τὴν ἡλικίαν τοῦ γάμου, ἡ «γερο-ντοκόρη», αὐτὴ «ποὺ μπῆκε πιὰ στὸ ράφι» ‖ *ὑπερήμερος τῆς ζωῆς*=ὁ ὑπερβὰς τὸ (ἀνώτατον) ὅριον τῆς ζωῆς ‖ ἐπὶ πραγμ., *ὑπερήμερον πένθος*=τὸ ἐκπρόθεσμον πένθος, τὸ λίαν ὄψιμον

ὑπερ-ήμῐσυς, *υ* (*ὑπὲρ* + *ἥμισυς*)· ὁ πλέον τοῦ ἡμίσους, ὁ ὑπερβὰς τὸ ἥμισυ.

ὑπ-έρημος, *ον*· ὀλίγον τι ἔρημος.

ὑπερ-ηνορέων, *-οντος,* ὁ (*ὑπὲρ*+*ἠνορέη*)· ὁ καθ' ὑπερβολὴν ἀνδρικὸς ‖ ἐν κακῇ ἐνν., ὁ βίαιος, ὁ ὑπὲρ τὴν ἀνδρωπίνην δύναμιν φρονῶν, ἀλαζών, ὑπερφίαλος, «φαντασμένος».— ΙΙ ἐν κωμικῇ φράσει, ὁ νομίζων ἑαυτὸν ὑπεράνδρωπον.

ὑπερ-ήνωρ, *-ορος,* ὁ, ἡ (*ὑπὲρ*+*ἀνήρ*)· ὡς τὸ *ὑπερηνορέων* (βλ. λ.), βίαιος, ἀλαζών, ὑπερόπτης, ὑπερφίαλος, ὁ θεωρῶν ἑαυτὸν ὑπεράνδρωπον ‖ ὁ ὑπερέχων κατὰ τὴν ἀνδρείαν, ὁ ὑπὲρ ἄνδρα ἀνδριζόμενος.

ὑπερ-ήσω, μελλ. τοῦ *ὑπερίημι*.

ὑπερ-ηφᾰνέω, μελλ. *-ήσω* (*ὑπερήφανος*)· εἶμαι καταφανής, ἐξέχω ἐπάνω ἀπὸ τοὺς ἄλλους, κρατῶ ἐμαυτόν ὑψηλότερα ἀπὸ τοὺς ἄλλους ‖ μτφρ., ἐξέχω, διακρίνομαι, διαπρέπω.— ΙΙ συν. ἐν κακῇ ἐνν., καὶ κυρ. κατὰ μτχ. *ὑπερηφανέων*, ὡς τὸ *ὑπερηνορέων*, εἶμαι ὑπερφίαλος, ἀλαζονεύομαι, κομπάζω.— ΙΙΙ ὡς μτβ., μεταχειρίζομαί τινα κατά τρόπον περιφρονητικόν, τὸν περιφρονῶ.

ὑπερ-ηφᾰνία, ἡ, (*ὑπερηφανέω*)· ὡς τὸ νῦν, ὑπερηφάνεια, «περηφάνια», ὑπερήφανος τρόπος συμπεριφορᾶς, ἀλαζονικότης, ὑπεροψία, ὑψηλοφροσύνη ‖ μετὰ γεν. προσ. ἢ πραγμ.. καταφρόνησις διά τινα ἢ διά τι.

ὑπερ-ηφᾰνος, *ον*·=*ὑπερ-φανὴς* (βλ. λ.), ἀντὶ τοῦ ὁποίου πιθ. κεῖται, μετὰ παρεμβλήτου *η*· κυρ. ὁ δεικνύων ἑαυτὸν ὑπεράνω τῶν ἄλλων, ἢ ὁ ὑπεράνω τῶν ἄλλων φαινόμενος ‖ μτφρ. ἐν καλῇ ἐνν. (σπαν. δμως), ὁ ὑπὲρ τοὺς ἄλλους ἐξέχων, λαμπρός, μεγαλοπρεπής, ἐξαίρετος. **2)** συνηθέστ. ἐν κακῇ ἐνν., ὡς καὶ νῦν. ὑπερήφανος, ὑπερόπτης, ἀλαζών, ὑπερφίαλος.

Ἔτυμ.: ὑπερήφανος· ὑπερηφανία· ὑπερηφανέω· πιθ. συγγ. τῷ *ὑπερφίαλος* (**ὑπερ-φF-ίαλος* τὸ παρέμβλητον *-η-* ὀφείλεται εἰς ἐπίδρασιν συνθέτων, ὁποῖα τὰ *ὑπερ-ήνωρ, ὑπερ-ηνορέων, ὑπερ-ήνεμος*· διὰ τὸ τμῆμα *-φF-ανος* πρβλ. τὰ *πιθανός, στέφανος*.

ὑπερηφάνως, ἐπιρρ. τοῦ προηγ.· ἐν καλῇ ἐνν., λαμπρῶς, μεγαλοπρεπῶς, ὡς καὶ νῦν ὑπερηφάνως (συν. τῷ ἀξιοπρεπῶς)‖ἐν κακῇ ἐνν., ἀλαζονικῶς, ἀγερώχως.

ὑπερ-θᾰλασσῐ́διος, *ον* (*ὑπὲρ* + *θάλασσα*)· ὁ πέραν τῆς θαλάσσης κείμενος, ἢ ὁ κείμενος ὑπεράνω τῆς παρὰ τὴν θαλασσαν γῆς, ὁ παρὰ τὴν ἀκτήν, ὁ παράκτιος.

ὑπερ-θαυμάζω, ἰων. **ὑπερθωμ—,** μελλ. *-άσομαι*· θαυμάζω (παραξενεύομαι, ἀπορῶ) καθ' ὑπερβολήν. **2)** μετ' αἰτ., θαυμάζω τκ νὰ) εἰς ὑπερβολικὸν βαθμόν.

ὑπερ-θαύμαστος, *ον*· ὁ λίαν θαυμαστός, ὁ καθ' ὑπερβολὴν ἀξιοθαύμαστος.

ὕπερθεν καὶ — **θε,** αἰολ. *ὕπερθα*, ἐπιρρ. (*ὑπέρ*)· ἄνωθεν, ἐκ τῶν ἄνω, ἄνω ἀπό... ‖ ὑπεράνω ‖ μετὰ γεν., περισσότερον ἀπό.., πλέον ἀπό... ‖ *ὕπερθεν εἰμί τινος, ὕπερθεν γίνομαί τινος*=εἶμαι (γίνομαι) ἀνώτερος (δυνατώτερος) ἀπό τινα, νικῶ τινα, ἢ εἶμαι (γίνομαι) πέραν τινός (ἐπέκεινά τινος), δηλ. χειρότερός του.

ὑπερ-θέω, μελλ. *-θεύσομαι*· τρέχω πέραν τινός, «ξεπερνῶ ὁτὸ τρέξιμο». **2)** ὑπερτερῶ, ὑπερβαίνω, ὑπερβάλλω, ἐξέχω, διαπρέπω.

ὑπερ-θνῄσκω, μελλ *-θανοῦμαι*· ὁποθνήσκω ὑπέρ τινος, ἢ ἀντί τινος.

ὑπερ-θορεῖν, ἰων. *-έειν*, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ *ὑπερθρώσκω*.

ὑπερ-θοροῦμαι, ἰων. **-έομαι,** μελλ. τοῦ *ὑπερθρώσκω*.

ὑπερ-θρώσκω, μελλ *θοροῦμαι*, ἐπ. *-θορέομαι*· ἀόρ. β' *ὑπερέθορον*, ἐπ. *ὑπέρθορον*, ἀπφρ. *ὑπερθο-*

ρέειν καὶ συνηγρ. **-θορεῖν**· ὑπερπηδῶ, ἀναπηδῶ, πηδῶ ὑπεράνω (μετ' αἰτ.).

ὑπέρ-θῡμος, *ον*· ὁ ἔχων γενναίαν ψυχήν, μεγαλόθυμος, μεγαλόφρων, τολμηρός, ἀνδρεῖος.— ‖ ἐν κακῇ ἐνν., θρασύς, αὐθάδης, ἀλαζών ‖ ἐπὶ ἵππων, ἀτίθασσος, δυσήνιος, ἄγριος, σκληροτράχηλος.

ὑπερ-θῡμως, ἐπιρρ. τοῦ προηγ.· μεθ' ὑπερμέτρου θυμοῦ καὶ ὀργῆς ‖ λίαν ἐκθύμως, προθυμότατα.

ὑπερ-θῦριον, τό (*ὑπὲρ+θύρα*)· τὸ ἀνώφλιον τῆς θύρας, τὸ *ὑπέρθυρον*, ὅπως ἄλλως ἐλέγετο, λατ. **superliminare**.

ὑπέρ-θῡρος, *ον* (*ὑπὲρ+θύρα*)· ὁ ὑπὲρ τὴν θύραν (ὑπεράνω τῆς θύρας) εὑρισκόμενος ‖ ὡς οὐσ. *τὸ ὑπέρθυρον*·=*τὸ ὑπερθύριον* (βλ. λ.).

ὑπερ-ιᾱχω· ἐκπέμπω ἰαχήν (κραυγήν, ἦχον) ὑπερτέραν τῆς ὑπ' ἄλλων ἐκπεμπομένης, ὑπερηχῶ, ὑπερτερῶ εἰς τὴν φωνήν.

ὑπερ-ἰδεῖν, ἀπρφ. τοῦ ἀορ. β' *ὑπερεῖδον* (βλ. λ.).

ὑπερ-ἵημι, μελλ. **-ήσω**· ρίπτω ἢ στέλλω πέραν (ἐπέκεινά) τινος, ἐξακοντίζω πέραν τοῦ σκοποῦ.

ὑπερ-ικταίνομαι, παθητ.· κινοῦμαι μεθ' ὑπερβολικῆς ταχύτητος, μόνον ἐν τῇ φράσει *πόδες ὑπερικταίνοντο* ('Οδ. XXIII 3)=οἱ πόδες ἐκινοῦντο ταχύτατα (καὶ ὑπὲρ τὰς δυνάμεις τῆς γραίας γυναικός).

Ὑπερ-ιονίδης, **-ου**, ὁ, πατρών. τοῦ *Ὑπερίων* (βλ. λ.)· υἱὸς τοῦ Ὑπερίονος, τ. ἔ. ὁ Ἥλιος.

ὑπερ-ίστᾰμαι, παθητ., μετὰ ἐνεργ. ἀορ. β' **-έστην** καὶ πρκ. **-έστηκα** (*ὑπὲρ+ἵστημι*)· ἵσταμαι ὑπεράνω τινὸς (μετὰ γεν.) ‖ ἵσταμαι ὑπεράνω τινὸς (ἢ πρό τινος) διὰ νὰ τὸν προστατεύσω, ὑπερασπίζω, προστατεύω, προασπίζω, προφυλάσσω, φρουρῶ ‖ μάχομαι ὑπέρ τινος.

ὑπερ-ίστωρ, **-ορος**, ὁ, ἡ· ὁ γινώσκων ὑπερβολικῶς πολλά, ὁ πλέον ἢ πολυμαθής, ὑπερεπιστήμων (μετὰ γεν.).

ὑπερ-ίσχῡρος, *ον* (*ὑπὲρ+ἰσχυρός*)· ὁ καθ' ὑπερβολὴν ἰσχυρός (στερεός).

ὑπερ-ίσχω·=*ὑπερέχω*· κρατῶ ὑπεράνω, κρατῶ ὑψηλά.— ‖ ἀμτβ., εἶμαι ὑπεράνω, ὑψοῦμαι ὑπεράνω ‖ ὑπερέχω, ὑπερισχύω, ἐπικρατῶ (μετὰ γεν.). **2)** ὑπερμαχῶ, προστατεύω, προφυλάσσω, ὑπερασπίζω (μετὰ γεν.).

Ὑπερ-ίων, **-ονος**, ὁ· ὁ θεὸς Ἥλιος, παρ' Ὁμ. πάντοτε *Ὑπερίων ἠέλιος* ἢ *ἠέλιος Ὑπερίων* [κατά τινας τῶν παλαιοτέρων ἐκ τοῦ *ὑπὲρ ἰὼν* (=ὁ ὑπεράνω ἡμῶν *ἰών*, δηλ. πορευόμενος καὶ περιπολῶν ἐπὶ τοῦ κόσμου), ἢ ἐκ τοῦ *ὑπὲρ ἑέμενος* (=ὁ ὑψούμενος, ὁ ἀναβαίνων, ὑπεράνω ἡμῶν)· ἄλλοι θεωροῦσι τὸ *Ὑπερίων* ὡς συντετμ. τύπον τοῦ πατρων. *Ὑπερίονίων*(=υἱὸς τοῦ Ὑπερίονος)· κατά τινας τῶν νεωτέρων τὸ *Ὑπερίων* παράγεται ἀμέσως ἐκ τῆς προθ. *ὑπέρ* (=ὁ ἄνω θεός)· κατά τινα παραλλαγὴν τοῦ μύθου ὁ Ὑπερίων εἶναι υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γαίας καὶ πατὴρ τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Σελήνης (βλ. Κ.Ε.Α.).

ὑπερ-κάθ-ημαι, κυρ. παθ. πρκ. τοῦ *ὑπερκαθέζομαι*· κάθημαι ἐπί τινος, κάθημαι ὑπεράνω τινός.— ‖ μτφ., κάθημαι ἐπάνω ἀπό τινα καὶ ἀγρυπνῶ, παραφυλάττω, λατ. **supersedeo**.

ὑπερ-καλλής, *ές*, γεν. **-έος** (*ὑπὲρ+κάλλος*)· ὁ καθ' ὑπερβολὴν ὡραῖος, περικαλλής.

ὑπερ-κάμνω, μελλ. **-κᾰμοῦμαι**· κοπιάζω (πάσχω, ὑποφέρω) διά τινα (ὑπέρ τινος), μετὰ γεν. ‖ ἁπολ., κοπιάζω ὑπερβολικά, ὑποφέρω (πάσχω) ὑπερμέτρως.

ὑπερ-κατα-βαίνω, μελλ. **-καταβήσομαι**· καταβαίνω ὑ ερβαίνων τι (ἐπάνωθέν τινος).

ὑπερ-κατα-γέλαστος, *ον*· ὁ ὑπὲρ τὸ μέτρον κατογέλαστος.

ὑπερ-κατ-έθησαν, γ' πληθ. ἀορ. δ' τοῦ *ὑπερκαταβαίνω*.

ὑπερ-καχλάζω· καχλάζω ὑπερβολικά, ὑπερεκχειλίζω, ἀναβράζω, ἐκτινάσσομαι ἐκ τοῦ βρασμοῦ ‖ μτφρ., γελῶ καθ' ὑπερβολήν («σπαρταριστά»).

ὑπέρ-κειμαι, παθητ., κεῖμαι ὑπεράνω τινός, εἶμαι τοποθετημένος ἐπάνω ἀπό τι/να).

ὑπερ-κηλέω, μελλ. **-ήσω**· θέλγω, μαγεύω, ὑπερβολικά, κατακηλῶ, εὐφραίνω ὑπερμέτρως,

ὑπερ-κολᾰκεύω, μελλ. **-σω**· κολακεύω ὑπερμέτρως.

ὑπέρ-κομπος, *ον* (*ὑπὲρ+κόμπος*)· ὁ καθ' ὑπερβολὴν κομπάζων, ὁ ὑπεραίρων καμπαστής, μεγάλαυχος, καυχησιολόγος, ἀλαζών ‖ γενικῶς, ὑπερβολικός, ἐξαιρετικός ‖ μετὰ δοτ. τῆς αἰτίας ἢ τοῦ κατά τι: *νῆες ὑπέρκομποι τάχει* = νῆες ἐξαίρετοι κατὰ τὴν ταχύτητα (ἢ ὑπερήφανοι διὰ τὴν ταχύτητά των).

ὑπέρ-κοπος, *ον* (*ὑπὲρ + κόπτω*)· ὁ ὑπερβαίνων πᾶν ὅριον, θρασύς, αὐθάδης, ἀλαζονικός (συνών. τῷ *ὑπέρκομπος*). — ‖ καταπεπονημένος, κατάκοπος.

ὑπερ-κόπως, ἐπίρρ. τοῦ προηγ.· ὑπερβολικῶς, αὐθαδῶς, ὑπερηφάνως.

ὑπερ-κορέννυμι· (μετὰ αἰτ. προσ. καὶ γεν. πραγμ.) ὑπερχορτάζω τινὰ μέ τι.

ὑπέρ-κοτος, *ον*· ὁ καθ' ὑπερβολὴν ὠργισμένος, ὁ «φρενιασμένος ‖ ἁ λίαν σκληρός.— ἐπίρρ. *ὑπερκότως*=ὑπεράγαν, ὑπερβαλλόντως.

ὑπερ-κρεμάννῡμι, μελλ. **-κρεμάσω**, ἀττ. **-κρεμῶ**· κρεμῶ (ἀνσπτῶ) ὑπεράνω τινός.

ὑπερ-κτάομαι, μελλ. **-κτήσομαι**· ἀόρ. α' **-εκτησάμην**· κτῶμαι (ἀποκτῶ) πλείονα τοῦ δεόντος.

ὑπερ-κῡδας, **-αντος**, ὁ (*ὑπὲρ + κῦδος*)· ὁ καθ' ὑπερβολὴν περίφημος, ὁ ὑπερβολικὸν (μέγιστον) *κῦδος* τ. ἔ. φήμην, δόξαν, ἔχων, λίαν εὐκλεής, τρισένδοξος.

ὑπερ-κύπτω, μελλ. **-ψω**· κύπτω τὴν κεφαλὴν ὑπεράνωθέν τινος ἵνα ἴδω, προβάλλω τὴν κεφαλὴν ὑπεράνω τινὸς διὰ νὰ ῥίψω φευγαλέον βλέμμα μέσα εἴς τι. **2)** μετὰ αἰτ., διασκελίζω, ὑπερβαίνω, παραλείπω.

ὑπέρ-λαμπρος, *ον*· ὁ καθ' ὑπερβολὴν λαμπρός, περίλαμπρος.— ‖ ἐπὶ ἤχου, ὁ κατ' ἐξοχὴν διαυγής, εὔκρινής, ἰσχυρός.

ὑπερ-λαμπρῡ́νομαι, παθητ.· κάμνω λαμπρὰν ἐπίδειξιν, φαίνομαι ὑπέρλαμπρος, διακρίνομαι, διαπρέπω ‖ ὡσ. δεικνύω μεγάλην σπουδήν, μεγάλην προθυμίαν καὶ ζῆλον.

ὑπερ-λίαν, ἐπιρρ. (*ὑπὲρ+λίαν*)· ὑπερβαλλόντως, ὑπεράγαν, σφόδρα, ὑπερμέτρως.

ὑπερ-λῡπέω, μελλ. **-ήσω**· λυπῶ (θλίβω, πικραίνω) ὑπερμέτρως.— παθητ., λυποῦμαι ὑπερβολικά, εἶμαι καταλυπημένος.

ὑπερ-μαίνομαι, παθητ., μετὰ μέσ. μελλ. **-μᾰνοῦμαι**· παθ. ἀόρ. δ' *ὑπερεμάνην*· εἶμαι ἢ γίνομαι καθ' ὑπερβολὴν μανιακός.

ὑπερ-μάκης, *ες*, δωρ. ἀντὶ *ὑπερμήκης*.

ὑπερ-μάχέω, μελλ. **-ήσω** (*ὑπέρμαχος*)· ὡς καὶ νῦν, ὑπερμαχῶ, μάχομαι ὑπέρ τινος, ὑπερασπίζομαί τινα ‖ ὡσ. μάχομαι ὑπέρ τινος ἐναντίον τρίτου (ἢ μάχομαι ἐναντίον τινὸς ὑπέρ τρίτου τινός).

ὑπερ-μάχητικός, *ή*, *όν*· ὁ πρόθυμος εἰς τὸ ὑπερμαχεῖν ὑπέρ τινος, ἢ καὶ ὁ ἐπιτήδειος εἰς τοῦτο.

ὑπερ-μάχομαι, μελλ. **-μαχοῦμαι**, ἀποθ.· ὡς τὸ *ὑπερμαχέω* (βλ. λ.), μάχομαι ὑπέρ τινος, τὸν ὑπερασπίζομαι ‖ *τάδ' ὡσπερεὶ τοὐμοῦ πατρὸς ὑπερμαχοῦμαι*=θὰ διεξαγάγω αὐτὸν τὸν ἀγῶνα (θὰ τὸ διαλευκάνω αὐτὸ τὸ ζήτημα) ὡσὰν νὰ πρόκειται νὰ ὑπερασπισθῶ πατέρα μου.

ὑπέρ-μαχος, *ον* (*ὑπὲρ+μάχομαι*)· ὡς καὶ νῦν, ὑπέρμαχος, ὑπερμαχῶν ὑπέρ τινος, ἀγωνιζόμενος ὑπέρ τινος, ὑπερασπιστής, προστάτης ‖ ὡς οὐσ. *ὁ ὑπέρμαχος*=πρόμαχος, ὑπερασπιστής, λατ. **propugnator**.

ὑπερ-μεγᾰθής, ἰων. ἀντὶ *ὑπερμεγέθης* (βλ. λ.).

ὑπέρ-μεγας, **-μεγάλη**, **-μεγα**· ὁ καθ' ὑπερβολὴν μέγας, *ὑπερμεγέθης* (βλ. λ.).

ὑπερ-μεγέθης, ἰων. **ὑπερμεγᾰθής**, *ες*, γεν. **-εος** (*ὑπὲρ+μέγεθος*)· = *ὑπέρμεγας* (βλ. λ.), ὑπερβολικὰ μέγας, τεράστιος, ὡς καὶ νῦν ὑπερμεγέθης.— ‖ ὁ ἐξαιρετικὰ δύσκολος.

ὑπερ-μεθύσκομαι, ἀόρ. α' **-εμεθύσθην**, παθητ. μεθύσκομαι καθ' ὑπερβολήν, εἶμαι ὑπερβολικὰ μέθυσος.

ὑπερ-μενέτης, **-ου**, ὁ, ποιητ. ἀντὶ *ὑπερμενής* (βλ.λ.).

ὑπερ-μενέων, **-οντος**, ὁ (*ὑπερμενής*)· ὁ ὑπερ-

βαλλόντως ἰσχυρός, κραταιότατος ‖ ἐπ. ἐν κακῇ ἔνν., ὑπερφίαλος, ὑπερόπτης, ὑβριστής.

ὑπέρ-μετρος, *ον* (ὑπὲρ+μέτρον)· ὡς καὶ -νῦν, ὑπέρμετρος (ὁ ὑπὲρ τὸ *μέτρον*), ὁ ὑπερβαίνων τὸ κανονικὸν μέτρον, τεράστιος, ὑπερβολικός.— ἐπιρρ. -τρως.

ὑπερ-μήκης, *ες*, γεν. -εος (ὑπὲρ+μῆκος)· ὁ ὑπερβολικὰ μακρός, ὁ ἔχων ὑπερβολικὸν μῆκος ‖ ὁ ὑπερβολικὰ ὑψηλός, ὑπερύψηλος ‖ ἐπὶ ἤχου, ὁ καθ' ὑπερβολὴν ἰσχυρός.

ὑπερ-μῑσέω, μελλ. -ήσω· μισῶ ὑπερβολικά.

ὑπέρ-μορον, ἐπιρρ.=*ὑπὲρ μόρον*, ὑπὲρ τὴν μοῖραν, πέραν τοῦ πεπρωμένου, ὑπὲρ τὸ δέον.

ὑπερ-νέφελος, *ον* (ὑπὲρ + νεφέλη)· ὁ ὑπὲρ τὰ νέφη, ὑπεράνω τῶν νεφῶν, ὑπερνεφής.

ὑπερ-νῑκάω, μελλ. *ήσω*· εἶμαι πλέον ἢ νικητής, ὑπερτερῶ κατά πολύ.

ὑπερ-νοέω, μελλ. -ήσω· σκέπτομαι περί τινος, σκέπτομαι περαιτέρω ‖ σκέπτομαι ἀνώτερα (ὑψηλότερα) πράγματα, κάμνω ὑψηλοτέρας σκέψεις.

ὑπερ-νότιος, (α), *ον* (ὑπὲρ+νότος)· ὁ πέραν τοῦ νότου κείμενος, ὁ εἰς τὸ ἔσχατον σημεῖον τοῦ νότου εὑρισκόμενος, ἀντίθ. τῷ *ὑπερβόρειος*.

ὑπέρ-ογκος, *ον* (ὑπὲρ+ὄγκος)· ὡς καὶ νῦν, ὑπέρογκος, ὁ λίαν ὀγκώδης, ὁ ἔχων ὑπερβολικὸν ὄγκον. 2) ὑπερμεγέθης, ὑπερβολικός, ὑπέρμετρος.

ὑπερ-οιδαίνω, ἤ **-άνω**· *οἰδαίνω* (ἐξογκοῦμαι, φουσκώνω) ὑπερβολικά.

ὑπερ-οιδάω, ἰων. **-έω,** μελλ. -ήσω· ἐξογκοῦμαι (φουσκώνω) ὑπερβαλλόντως, ἐπὶ τῶν μαστῶν.

ὑπερ-οικέω, μελλ. -ήσω· κατοικῶ ὑπεράνω ἢ πέραν (μετὰ γεν.).

ὑπέρ-οικος, *ον* (ὑπὲρ+οἰκέω)· ὁ κατοικῶν ὑπεράνω ἢ πέραν.

ὑπερ-οπλία, ἡ (*ὑπέροπλος*)· ἡ ὑπερβάλλουσα καὶ ἀλαζονικὴ αὐτοπεποίθησις, ἡ ὑπερηφία, αὐθάδεια, θρασύτης, οἴησις, ἀλαζονεία ‖ ἐν καλῇ ἔνν., ὑψηλὸν φρόνημα, γενναιότης, μεγαλοψυχία [ῐ- πάντοτε χάριν τοῦ μέτρου].

ὑπερ-οπλίζομαι, μελλ. -ίσομαι, ἀποθ. (ὑπὲρ+ὁπλίζω)· νικῶ διὰ τῆς δυνάμεως τῶν ὅπλων.

ὑπέρ-οπλος, *ον*· ὁ πεποιθὼς εἰς τὰ ὅπλα του, ὁ στηριζόμενος εἰς τὴν δύναμιν τῶν ὅπλων του, ὁ ὑπεροπτικός, ὁ θρασύς, ὁ αὐθάδης ‖ τὸ οὐδ. ὡς ἐπίρρ. *ὑπέροπλον εἰπεῖν*=ὁμιλεῖν θρασέως (αὐθαδῶς).— ΙΙ γενικῶς, ὑπερβολικός, πελώριος, τεράστιος.— ΙΙΙ ὑπερβολικός, τρομερός [δι' ἔτυμ. βλ. *ὁπλόεις*].

ὑπέρ-οπτης, -ου, ὁ (*ὑπερόψομαι*)· ὁ περιφρονῶν, ὁ καταφρονῶν ‖ ἀπολ., ὑπερήφανος ἄνθρωπος, ἀλαζών, αὐθάδης, θρασύς.

ὑπερ-οπτικός, *ή, όν*· ὡς καὶ νῦν, ὑπεροπτικός, περιφρονητικός, καταφρονητικός.— ἐπίρρ. —*κῶς* = ὑπεροπτικῶς, μετὰ περιφρονήσεως.

ὑπέρ-οπτος, *ον* (*ὑπερόψομαι*)· ὁ περιφρονημένος, καταφρονημένος ‖ ὡς ἐνεργ., ὁ περιφρονῶν, περιφρονητικὸς ‖ τὸ οὐδ. ὡς ἐπίρρ., ὑπεροπτικῶς.

ὑπερ-οράω, μελλ. -όψομαι· ἀόρ. β' -εῖδον, ἀπρφ., -ιδεῖν· παθ. ἀόρ. α' *ὑπερώφθην* (πρβλ. *ὁράω*)· ὁρῶ ὑπεράνωθεν, βλέπω ἄνωθεν (ἀπὸ ὑψηλοτέρου σημείου) πρός τὰ κάτω, ἐπισκοπῶ, ἐπιτηρῶ, ἐπιδεωρῶ.— ΙΙ παραβλέπω, ἀθλεπτῶ, ἀψηφῶ, δὲν δίδω προσοχήν, δὲν ἀποδίδω σημασίαν, παραμελῶ, περιφρονῶ, καταφρονῶ (μετὰ αἰτ. καὶ γεν.).

ὑπερ-όριος, *ον*, ποιητ. **—ούριος** (ὑπὲρ+ὅρος)· ὁ πέραν τῶν ὁρίων, ἐξωτερικός, ξένος. 2) *ἡ ὑπερορία* (ἐνν. *γῆ*)· ἡ πέραν τῶν συνόρων χώρα, ἡ ξένη χώρα, ἡ ξένη γῆ.

ὑπερ-όρνῡμαι, παθ. (*ὑπὲρ* + *ὄρνυμι*)· ἐγείρομαι ὑπεράνω τινός, ἐπικρέμαμαι.

ὑπερ-ορρωδέω, ἰων. **-αρρωδέω**· φοβοῦμαι ὑπερβολικά, κατέχομαι ἀπὸ ὑπερβολικοῦ φόβου διά τι.

ὙΠΕΡΟΣ, ὁ, ἡ **ὕπερον,** τό· κόπανος, «γουδόχερο» χρησιμοποιούμενον πρὸς κονιοποίησιν.— ΙΙ ἀντικείμενα ἔχοντα τὸ σχῆμα ὑπέρου: 1) κορύνη, ρόπαλον. 2) μοχλὸς χρήσιμος διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῶν ἐξηρθρωμένων μελῶν τοῦ σώματος. 3) τὸ ρόπτρον τῆς θύρας.

ὑπερ-ουράνιος, *ον* (*ὑπὲρ*+*οὐρανός*)· ὡς καὶ νῦν, ὑπερουράνιος, ὁ ὑπεράνω τοῦ οὐρανοῦ.

ὑπερ-οχή, ἡ (*ὑπερέχω*)· ἐξοχή, προεξοχή, ἄκρον, κορυφή.— ΙΙ μτφρ., ὡς καὶ νῦν ὑπεροχή, τὸ ὑπερέχειν, ἀνωτερότης, ὑπερτέρησις ‖ ἐξοχότης. 2) ὑπερβολή, ὑπεραφθονία, πλεόνασμα, περίσσευμα.

ὑπέρ-οχος, ἐπ. **ὑπείρ-οχος,** *ον* (*ὑπερέχω*)· ὡς καὶ νῦν, ὑπέροχος, ὑπερέχων, ἐξέχων, ἔξοχος, περίβλεπτος, διαπρεπής, διῃρημένος ‖ μετὰ γεν., *ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων*=νὰ διακρίνεται μεταξὺ ὅλων τῶν ἄλλων, νὰ εἶναι ὑπεροχώτερος ὅλων ‖ ἐν κακῇ ἔνν., ὑπερφίαλος, ἀγέρωχος.— ὑπερθ. *ὑπεροχώτατος*.

ὑπερ-οψία, ἡ (*ὑπερόψομαι*)· ὡς καὶ νῦν, ὑπεροψία, ἀλαζονεία, ὑπεροπτικότης, ὑπερβολικὴ οἴησις, ἔπαρσις ‖ περιφρόνησις, καταφρόνησις.

ὑπερ-όψομαι, ἐν χρήσει ὡς μέλλ. τοῦ *ὑπεροράω*, ἐξ ἀχρ. ἐν. *ὑπερόπτομαι*.

ὑπερ-πάγής, *ὲς* (*ὑπὲρ*+*πάγος*)· ὁ καθ' ὑπερβολὴν παγερός, ψυχρός ‖ τὸ οὐδ. ὡς οὐσ., *τὸ ὑπερπαγὲς*=ὁ ὑπερβολικὸς παγετός.

ὑπερ-πάθέω, μελλ. -ήσω (*ὑπὲρ*+*παθεῖν*)· πάσχω (ὑποφέρω, βλίβομαι) ὑπερβολικά, κυριεύομαι ὑπὸ ὑπερβολικῆς λύπης.

ὑπερ-παίω, μελλ. -παιήσω· πρκ. -πέπαικα· κυρ. κτυπῶ ὑπεράνω, ὑπερβάλλω, ὑπερβαίνω, ὑπερτερῶ, ὑπερνικῶ.

ὑπερ-πᾰλαΐνω· ἐπιπάσσω, («πασπαλίζω») ὑπεράνω, σκορπίζω ἀπεπάνω.

ὑπερ-περισσεύω· ὡς καὶ νῦν, ὑπερπερισσεύω, ὑπερπλεονάζω.

ὑπερ-πέσσω·=*ὑπερπέττω* (βλ. λ.).

ὑπερ-πέτᾰμαι, ἀποθ.·=*ὑπερπέτομαι*· (βλ. λ).

ὑπερ-πετάννῡμι, μελλ. -πετάσω· *πετάννυμι* (ἐκτείνω, ἁπλώνω) ὑπεράνω.

ὑπερ-πέτομαι, ἤ **-πέτᾶμαι**· μελλ. -πτήσομαι· ἀόρ. β' -επτάμην· ἐξ οὗ ἐπ. γ' ἐν. *ὑπέρπτατο*, ἐν τῷ παῖζῳ λόγῳ καὶ -επτόμην· ἀπαντᾷ ἐπίσης καὶ δωρ. γ' ἐν. ἐνεργ. ἀόρ. β' *ὑπερέπτᾱ* ἐξ ἀορ. *ὑπερέπτην*· ἀποθ.· φέρομαι ἄνωθεν μετὰ ταχύτητος (ἐπὶ δόρατος). 2) ὡς καὶ νῦν, ὑπερίπταμαι, πέτομαι (πετῶ) ὑπεράνω ἢ πέραν.

ὑπερ-πέττω, ἀττ. ἀντὶ *ὑπερπέσσω*· χωνεύω πολὺ ταχέως, χωνεύω ὑπὲρ τὸ δέον.

ὑπερ-πηδάω, μελλ. -ήσομαι· ὡς καὶ νῦν, ὑπερπηδῶ, πηδῶ ὑπεράνω τινός (ἐπάνω ἀπό τι) ‖ μτφρ., ὑπερπηδῶ, ὑπερβαίνω, ὑπερτερῶ.— ΙΙ μτφρ., ὑπερπηδῶ καὶ διαφεύγω, διασώζομαι ἐκ τινος κινδύνου.

ὑπέρ-πῐκρος, *ον*· ὁ καθ' ὑπερβολὴν πικρός, κατάπικρος.

ὑπερ-πίμπλημι, μελλ. -πλήσω· ὑπερπληρῶ.— παθητ. εἶμαι ὑπερπλήρης ἐκ τινος πράγματος.

ὑπερ-πίνω, μελλ. -πίομαι· πίνω ὑπὲρ τὸ δέον, πίνω παρὰ πολύ, «παραπίνω».

ὑπερ-πίπτω, μελλ -πεσοῦμαι· πίπτω ἐπάνω εἴς τι ἢ ἐπέκεινά τινος (πέραν τινός).— ΙΙ ἐπὶ χρόνου, παρέρχομαι, «περνῶ», δαπανῶμαι, καταναλίσκομαι.

ὑπερ-πλεονάζω, μελλ. -άσω· ὡς καὶ νῦν, ὑπερπλεονάζω, ὑπερπερισσεύω, πλεονάζω «μέ τό παραπάνω».

ὑπερ-πλᾱθής, *ὲς* (*ὑπὲρ*+*πλῆθος*)· ὡς καὶ νῦν, ὑπερπλήθης, πολυπληθέστατος, ἀφθονώτατος.

ὑπερ-πλήθω· πλησιάζω (γεμίζω) ὑπὲρ τὸ μέτρον. —παθητ., πληροῦμαι ὑπὲρ τὸ μέτρον, εἶμαι ὑπερπλήρης.

ὑπερ-πλουτέω, μελλ. -ήσω (*ὑπέρπλουτος*)· εἶμαι ὑπερεξαλλόντως πλούσιος.

ὑπέρ-πλουτος, *ον* (*ὑπὲρ*+*πλοῦτος*)· ὡς καὶ νῦν, ὑπέρπλουτος, ὑπερβολικὰ πλούσιος.

ὑπέρ-πολυς, -πόλλη, -πολυ (*ὑπὲρ*+*πολύς*)· ὡς καὶ νῦν, ὑπέρπολυς, ὑπὲρ τὸ δέον πολύς, παρὰ πολύς.

ὑπερ-πονέω, μελλ. -ήσω· κοπιάζω (μοχθῶ, ἐργάζομαι) ὑπερβολικῶς, ὑπερμέτρως ‖ ὑποφέρω (πάσχω) μεγάλως.— ΙΙ ὑπομένω (ὑποφέρω, ἀντέχω) ὑπὲρ ἄλλου (χάριν ἄλλου).—μέσον, *ὑπερπονοῦμαί τινος*=ἀναλαμβάνω («παίρνω ἐπάνω μου») βάσανα ὑπὲρ ἄλλου.

ὑπερ-πόντιος, (α), **ον** (**ὑπέρ**+**πόντος**)· ὡς καὶ νῦν, ὑπερπόντιος, ὁ πέραν τοῦ πόντου, πέραν τῆς θαλάσσης, κείμενος, ὁ πολὺ μακρινὸς || ξένος, ἀλλοδαπός.

ὑπέρ-πτᾰτο, ἐπ. γ' ἐν. ἀορ. β' τοῦ **ὑπερπέτομαι** (βλ. λ.).

ὑπερ-πυππάζω (**ὑπέρ**+**πύππαξ**)· θαυμάζω τινὰ καθ' ὑπερβολὴν καὶ τὸν ἐξαίρω ἀναφωνῶν **πύππαξ** (βλ. λ.), θηλ. εὖγε !, «μπράβο !» || θωπεύω μετὰ μεγάλης στοργῆς.

ὑπερ-πυρριάω, μελλ. **-άσω** (**ὑπέρ**+**πυρρός**)· γίνομαι πυρρὸς (ἐρυθριῶ, κοκκινίζω) διά τινα (ἕνεκά τινος).

ὑπερ-πωτάομαι, ἐπ. ἀντὶ **ὑπερπέτομαι** (βλ. λ.).

ὑπ-ερρᾰγην, παθ. ἀορ. β' τοῦ **ὑπορρήγνυμι.**

ὑπερ-σεμνύνομαι (**ὑπέρ** + **σεμνύνομαι**)· εἶμαι ὑπέρσεμνος, σεμνύνομαι ὑπερβαλλόντως, ἢ καὶ κομπάζω καθ' ὑπερβολήν.

ὑπέρ-σοφος, **ον**· ὁ ἐξαιρετικὰ σοφός, πάνσοφος, εὐφυέστατος.

ὑπερ-σπουδάζω· καταβάλλω ὑπερβολικοὺς κόπους καὶ φροντίδας, ὑπερκοπιάζω, εἶμαι λίαν ἀνήσυχος.

ὑπερ-στᾰτέω·=**ὑπερίσταμαι** (βλ. λ.), προστατεύω (μετὰ γεν.).

ὑπερ-σχῇ, ὑπέρ-σχοι, γ' ἐν. ὑποτ. καὶ εὐκτ. ἀορ. β' τοῦ **ὑπερέχω**

ὑπέρτᾰτος, η, ον, ποιητ. ὑπερθ. ἐπίθ. τῆς προθ. **ὑπέρ**· ὡς καὶ νῦν, ὑπέρτατος, ἀνώτατος, ὕψιστος || ἐπὶ ἡλικίας, πρεσβύτατος || συνηθέστερον ἀπαντᾷ ἐν τῇ συντετμ. μορφῇ **ὕπατος** (βλ. λ.) || ἀπαντᾷ ἐπίσης καὶ τύπος **ὑπερώτατος** (βλ. λ.).

ὑπερ-τείλας, μτχ. ἀορ. α' τοῦ **ὑπερτέλλω.**

ὑπερ-τείνω, μελλ. **-τενῶ**· πρκ. **-τέτᾰκα**· ἐκτείνω (τεντώνω, ἁπλώνω) ὑπεράνω : **σκιὰν ὑπερτείνασα σειρίου κυνὸς**=ἁπλώσασα (ἐπάνω ἀπὸ τὸν οἶκον) σκιὰν ἐκ τοῦ ἀστερισμοῦ τοῦ κυνὸς | **ὑπερτείνω πόδα ἀκτῆς**=ἐκτείνω τὸν πόδα μου ὑπεράνω τῆς ἀκτῆς, θηλ. διέρχομαι ἀπὸ τὴν ἀκτήν. 2) ἐντείνω εἰς τὸν ὕψιστον βαθμόν, ἐντείνω μέχρις ἐσχάτων. — || ἀμτβ., ἐκτείνομαι ὑπεράνω, ἁπλώνομαι || προεκτείνομαι, προεξέχω : **ὑπερτείνω ὑπὲρ τοῦ τείχους**=προεκτείνομαι πέραν τοῦ τείχους, προεξέχω ἀπὸ τὸ τεῖχος || καὶ μετ' αἰτ. **ὑπερτείνω τὸ κέρας**=ὑπερφαλαγγίζω τὸ κέρας τοῦ ἐχθροῦ (κυρ. προεκτείνομαι ὡς πρὸς τὸ κέρας τοῦ ἐχθροῦ, ἤτοι πέραν αὐτοῦ, ἄρα τὸ ὑπερφαλαγγίζω). 2) μτφρ., βαίνω ἐπέκεινα, ὑπερβαίνω τὸ μέτρον ἢ ὑπερβαίνω τὸν ὡρισμένον ἀριθμόν, γεν. ὑπερβαίνω, παραβιάζω : **ὑπερτείνω τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν**=παραβιάζω τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν.

ὑπερ-τελέω (**ὑπερτελής**)· ὑπερπηδῶ, ὑπερβαίνω τὸ **τέλος** (θηλ. τὸ τέρμα).

ὑπερ-τελής, ές, γεν. **-έος** (**ὑπέρ**+**τέλος**)· ὁ ὑπερβαίνων τὸ τέλος (τὸ τέρμα), ὁ ἐξικνούμενος πέραν τοῦ σκοποῦ || γενικῶς, ὁ διαβαίνων (διερχόμενος) ἀπέναντι, ὁ ὑπερπηδῶν || μετὰ γεν. **ἄθλων ὑπερτελὴς**=ὁ κατορθώσας νὰ φθάσῃ εἰς τὸ τέλος τῶν ἀγώνων (νὰ τοὺς ἐκτελέσῃ θηλ. ὅλους καὶ νὰ ἐξέλθῃ σῶος), ὁ κατορθώσας νὰ φθάσῃ εἰς τὸ τέλος τῶν βασάνων του.-- || = **ὑπερτέλλων** (βλ.λ.), ὁ ὑψούμενος ὑψηλά, ὁ ἀναφαινόμενος ὑπεράνω τινός.

ὑπερ-τέλλω, μελλ. **-τελῶ**· ἀόρ. α' **-έτειλα**· ἐγείρομαι (ὑψώνομαι), ἐμφανίζομαι ὑπεράνω, ἀνατέλλω : **ὑπερτείλας ὁ ἥλιος** = ὅτε ὁ ἥλιος ἀνυψώθη ὑπὲρ τὸν ὁρίζοντα, ὅτε ἀνέτειλεν || **ὑπερτέλλειν ἐκ γαίας** = ἀναπηδᾶν (ἐξορμᾶν) ἐκ τῆς γῆς || μετὰ γεν., ἐξέχω ὑπεράνω τινός, προεξέχω, κρέμαμαι ἐπάνω ἀπό τι(νο).

ὑπερτερία, ἰων. **-ίη,** ἡ (**ὑπέρτερος**)· τὸ ἐπάνω μέρος, τὸ ἀνώτερον, καὶ κυρ. «τὸ κασόνι» τῆς ἁμάξης (τὸ ἐπικαθήμενον ἐπὶ τῶν τροχῶν καὶ τοῦ ἄξονος).

ὑπέρτερος, α, ον, ποιητ. συγκρ. ἐκ τῆς προθ. **ὑπέρ**· κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τόπου, ὁ ὑψηλότερον κείμενος, ὁ ὑπεράνωθέν τινος ὤν, ὁ «ἀπὸ πάνω ἀπό ..» : **τὰ δ' ὑπέρτερα νέρτερα θήσει Ζεύς**=«θὰ τὰ κάμῃ ἀνω-κάτω» || ἐντεῦθεν, καλλίτερος, ἐξοχώτερος, ὑπεροχώτερος || **γενεῇ ὑπέρτερος** = εὐγενέστερος κατὰ τὴν καταγωγήν.— || ἰσχυρότερος, κραταιότερος || μετὰ γεν., ὁ νικητὴς τινος, ὁ νικήσας τινά || τὸ οὐδ. ὡς ἐπιρρ. : **τάχ' εἰσόμεσθα μάντεων ὑπέρτερον**=ἐντὸς ὀλίγου θὰ γνωρίζωμεν κάλλιον ἢ οἱ μάντεις.— ||| ἐπὶ χρόνου, ἡλικίας, μακρότερος, πρεσβύτερος.

ὑπερ-τίθημι, μελλ. **-θήσω**· ἀόρ. α' **-έθηκα**· ἀόρ. β' **-έθην**· τίθημί τι ἐπάνω, θέτω («βάζω») ὑπεράνωθεν || ἀνεγείρω, ἀνιδρύω || ἀναβιβάζω || μεταφέρω, θέτω εἰς ἄλλο μέρος || μετὰ αἰτ. τόπου, ὡς τὸ **ὑπερβάλλω** (βλ. λ.), διαβαίνω ὑπεράνω τινός.— || μέσον. **ὑπερτίθεμαί τινί τι**=ἐμπιστεύομαί τι εἰς τινα, ἀνακοινῶ τι εἰς τινα καὶ τὸν συμβουλεύομαι (ζητῶ τὴν συμβουλήν του) ἐπ' αὐτοῦ. 2) τίθημι ἐμαυτὸν ὑπεράνω, ὑπερέχω, ὑπερτερῶ. 3) ἀναβάλλω, παρατείνω τὸν χρόνον, ἀργοπορῶ.

ὑπερ-τῑμάω, μελλ. **-ήσω**· τιμῶ ὑπερβαλλόντως.

ὑπέρ-τολμος, **ον** (**ὑπέρ**+**τόλμη**)· ὁ καθ' ὑπερβολὴν τολμηρός, παράτολμος.

ὑπέρ-τονος, **ον** (**ὑπερτείνω**)· ὁ ὑπερβολικὰ τεταμένος, ὁ λίαν ἐντεταμένος || ὁ ὑπεράγαν ἔντονος, ἠχηρότατος.

ὑπερ-τοξεύσιμος, **ον** (**ὑπερτοξεύω**)· ὃν δύναταί τις νὰ ὑπεράκοντίσῃ, τ. ἔ. νὰ τὸν ὑπερβῇ, ὁ ὑπερβλητός.

ὑπερ-τοξεύω· τοξεύω ὑπεράνω, τοξεύω πέραν || μτφρ., ὑπερακοντίζω, ὑπερτερῶ.

ὑπερ-τρέχω, μελλ. **-δρᾰμοῦμαι**· ἀόρ. β' **ὑπερέδρᾰμον**· τρέχω ὑπεράνω ἢ πέραν, ἐκφεύγω (διαφεύγω) τρέχων || ὑπερβαίνω τρέχων, «ξεπερνῶ». 2) ὑπερέχω, διαπρέπω, ἐξέχω, ὑπερτερῶ, 3) διασκελίζω, διαβαίνω || παραβαίνω, παραβιάζω (νόμον).

ὑπερ-τρῡφάω· εἶμαι ὑπερβαλλόντως τρυφηλός, τρυφῶ ὑπὲρ τὸ δέον, καθηδυπαθῶ, ὀργιάζω.

ὑπ-ερυθριάω, μελλ. **-άσω**· γίνομαι ὑπέρυθρος, κοκκινίζω ὀλίγον, «ξεροκοκκινίζω».

ὑπ-έρυθρος, **ον** (**ὑπό**+**ἐρυθρός**)· ὁ ὀλίγον τι ἐρυθρός, ὡς καὶ νῦν ὑπέρυθρος, κοκκινωπός.

ὑπερ-ύψηλος, **ον** (**ὑπέρ** + **ὑψηλός**)· ὡς καὶ νῦν. ὑπερύψηλος, ὁ ὑπεράγαν ὑψηλός.

ὑπερ-υψόω, μελλ. **-ώσω**· ὡς καὶ νῦν, ὑπερυψώνω, ὑψώνω ὑπερβολικά, ὑψώνω ὑπεράνω τινός || ἐκθειάζω (ἐγκωμιάζω, ἐξαίρω) καθ' ὑπερβολήν

ὑπερ-φαίνομαι, ἀόρ. β' **-εφᾰνην**· παθητ., φαίνομαι (ἐμφανίζομαι) ὑπεράνω || ἀπολ., φαίνομαι ὑψηλὰ ἐν τῷ ἀέρι, λατ. **superappareo.** 2) μτφρ., εἶμαι ἢ γίνομαι ἀνώτερος.

ὑπερ-φᾰλαγγέω, μελλ. **-ήσω** (**ὑπέρ**+**φάλαγξ**)· ὡς καὶ νῦν, ὑπερφαλαγγίζω, ἐπεκτείνω τὴν φάλαγγά μου (τὴν ἐν τῇ μάχῃ παράταξίν μου) κατὰ τρόπον ὥστε τὰ ἄκρα της νὰ ἐξέχουν πέραν ἀπὸ τὰ ἄκρα τῆς ἐχθρικῆς παρατάξεως.

ὑπερ-φᾰνῆναι, ἀπρφ. παθ. ἀορ. β' τοῦ **ὑπερφαίνομαι.**

ὑπερ-φᾰνής, **ὲς** (**ὑπερφανῆναι**)· ὁ φαινόμενος (ἐμφανιζόμενος) ὑπεράνω τῶν ἄλλων.

ὑπέρ-φᾰτος, **ον** (**ὑπέρ**+**φατός,** τοῦ **φημί**)· ὁ ἀνώτερος παντὸς λόγου, ὄφατος, ἀνέκφραστος, ἀνεκλάλητος, ἀπερίγραπτος.

ὑπερ-φέρω, μελλ. **-οἴσω**· ἐνεργ. ἀόρ. α' **-ήνεγκα,** παθ. **-ηνέχθην**· φέρω (μεταφέρω) ὑπεράνωθέν τινος (ἀπὸ ἓν μέρος εἰς ἄλλο).— || ἀμτβ., φέρομαι ὑπεράνω, ὑψοῦμαι ὑπεράνω τινός, ἐγείρομαι ὑψηλότερα, εἶμαι ὑπέρτερος, ὑπερέχω, ἔχω τὰ πρωτεῖα || **ὑπερφέρω τινός τινι**=εἶμαι ἀνώτερός τινος εἴς τι.

ὑπέρ-φευ, ἐπίρρ.=**ὑπερφυῶς** (βλ. λ.), ὑπεράγαν, ὑπερμέτρως, ὑπερβαλλόντως, παρὰ πολύ.

ὑπερ-φθίνομαι, ποιητ. γ' ἐν. ἀορ. β' **-έφθῐτο**· παθητ.· ἀποδνήσκω ὑπέρ τινος.

ὑπερ-φῐάλος, **ον**· κυρ. ὁ ὑπερέχων εἰς δύναμιν, ἐξαιρετικὰ δυνατός || κατὰ τὸ πλεῖστον ὅμως ἐν κακῇ ἐννοίᾳ, ὡς καὶ νῦν ὑπερφίαλος, αὐθάδης, θρασύς, ἀγέρωχος, ἀλαζών || **θυμὸς ὑπερφίαλος**=ὑπεροπτικὸν πνεῦμα, ἀγέρωχος ψυχή.—**ἐπίρρ. ὑπερφιάλως**=ὑπερβαλλόντως, ἐξαιρετικῶς, ὑπερηφάνως, ἀγερώχως.

*Ἔτυμ.: **ὑπερφίαλος** ‹ *ὑπερ-φF-ιαλο-ς, ἐκ τοῦ ὑ.

περφυής (βλ. λ.) κατὰ τροπὴν τοῦ **-ῠ-**, πρβλ. καὶ λατ. **superbus** (*-bhv-o-s), **superbia, -ire**, ἐκ ρίζ. **bhu-** (**bheva-, bheve-**=**εἰμί**)· βλ. καὶ **ὑπερήφανος**· κατ' ἄλλους ἡ λ. ἐσχηματίσθη κατὰ ἐπ. τροπὴν ἐκ τοῦ **ὑπέρ-βιος** (ἀντὶ τρόπον τινὰ τοῦ **ὑπερ-βίαλος**).

ὑπερ-φῐλέω, μελλ. **-ήσω**· ἀγαπῶ ὑπερμέτρως.

ὑπερ-φοβοῦμαι, παθ. μετὰ μέσ. μελλ. **-ήσομαι**· φοβοῦμαι ὑπερβολικά, καταλαμβάνομαι ὑπὸ ὑπερβολικοῦ φόβου, τρομοκρατοῦμαι.

ὑπέρ-φοβος, ον· ὁ λίαν πεφοβημένος, πλήρης φόβου, περίτρομος, ἔντρομος, τρομοκρατημένος.

ὑπερ-φορέω·=**ὑπερφέρω** (βλ. λ.), φέρω (μεταφέρω) τι ὑπεράνω τινός.

ὑπερ-φρίσσω, ἀττ. **—ττω**· μελλ. **-ξω**· φρίττω (φρικιῶ), φοβοῦμαι, ὑπὲρ τὸ μέτρον διά τινα.

ὑπερ-φρονέω, μελλ. **-ήσω** (**ὑπέρφρων**)· ἔχω ὑψηλόφρονα αἰσθήματα, ἔχω ὑπερηφάνους στοχασμούς, εἶμαι λίαν ὑπερήφανος. 2) περιφρονῶ, καταφρονῶ.

ὑπέρ-φρων, ον, γεν. **-ονος,** ὁ, ἡ (**ὑπὲρ**+**φρήν**)· ὁ ὑψηλόφρων, μεγαλόφρων, γενναιόφρων ‖ ἐν κακῇ ἐνν., ἀγέρωχος, ὑπεροπτικός, ἀλαζονικός, καταφρονητικός ‖ **ἐκ τοῦ ὑπέρφρονος**=ἀπὸ συναίσθησιν τῆς ὑπεροχῆς, ἀπὸ αὐτοπεποίθησιν λόγῳ ὑπεροχῆς.

ὑπερ-φῦής, ἐς (**ὑπὲρ**+**φυή**)· ὁ ὑπὲρ τὴν φύσιν, ὁ ὑπερβαίνων τὸ φυσικὸν μέγεθος, ὁ ηὐξημένος καθ' ὑπερβολήν, ὑπέρογκος, ὑπερμεγέθης, πελώριος τεράστιος.— ‖ ἐπὶ πραγμάτων, ἐξαιρετικός, ἀσυνήθης, μοναδικός ‖ ὁ παρὰ φύσιν, παράδοξος, ἀλλόκοτος, παράλογος ‖ ὡσ. συνημμένον μετὰ ἀναφορ.: **ὄχλος ὑπερφυὴς ὅσος**=ὄχλος τόσον πολὺς ποὺ καταντᾷ ἀπίστευτον, τ. ἔ. **ὑπερβολικὰ πολύς** (λατ. **mirum quantum**).

ὑπερ-φύομαι, παθ. μετὰ ἐνεργ. ἀορ. **6' -ἔφῡν,** πρκ. **-πέφῡκα**· φύομαι (αὐξάνομαι) ὑπεράνω τινός ‖ ἀντεῦθεν, ὑπερβαίνω, ὑπερτερῶ, ὑπερέχω, ἐξέχω.

ὑπερ-φύς, -ῦσα, -ύν, μτχ. ἀορ. **6'** τοῦ **ὑπερφύομαι.**

ὑπερ-φῠῶς, ἐπιρρ. τοῦ **ὑπερφυής**· θαυμαστῶς, θαυμασίως ‖ παραδόξως, ἀλλοκότως ‖ **ὑφερφυῶς ὡς**=θαυμαστὸν πόσον..., τ. ἔ. κατὰ λίαν ἀξιοθαύμαστον (ἢ ἀλλόκοτον) τρόπον.

ὑπερ-χαίρω, ἀόρ. **6'** —**εχάρην**· ὡς καὶ νῦν, ὑπερχαίρω, χαίρω ὑπερβολικά, διά τι (μετὰ δοτ.).— ‖ μετὰ μτχ., **ὑπερχαίρω ποιῶν τι** = ποιῶ τι μετὰ μεγάλης εὐχαριστήσεως.

ὑπερ-χᾰλάω, μελλ. **-άσω**· χαλαρώνω τι ἀπ' ἐπάνω (τὸ ἀφίνω νὰ πέσῃ πρὸς τὰ κάτω).

ὑπερ-χθόνιος, ον (**ὑπὲρ** + **χθών**)· ὁ ὑπὲρ τὴν χθόνα, ὑπὲρ τὴν γῆν, ὑπέργειος, οὐράνιος.

ὑπερ-χλῐδάω, μελλ. **-ήσω,** ἐπιτετ. **χλιδάω** (βλ. λ.)· =**ὑπερτρυφάω** (βλ. λ.)· ζῶ μὲ ὑπερβολικὴν χλιδήν.

ὑπ-έρχομαι, μελλ **-ελεύσομαι**· ἐνεργ. ἀόρ. **6' -ἦλῠθον** ἢ **-ἦλθον**· πρκ. **-ελήλῡθα** (πρβλ. **ἔρχομαι**)· ἀποθ.· ἔρχομαι ἢ ὑπάγω ὑποκάτω, ὑπεισέρχομαι, εἰσέρχομαι λόθρᾳ ἢ κατὰ μικρόν, λατ. **subire** (μετ' αἰτ.).— ‖ εἰσέρχομαι μυστικά, εἰσέρπω, εἰσδύω, εἰσχωρῶ ‖ μτφρ., καταλαμβάνω τινὰ κρυφίως ἢ κατὰ μικρόν: **ὑπέρχεταί με φρίκη**=φρίκη μὲ καταλαμβάνει.— ‖‖ ὑπεισέρχομαι εἰς τὴν εὔνοιάν τινος, ἑλκύω πρὸς ἐμαυτόν τὴν εὔνοιάν του, τὸν κολακεύω, τὸν περισαίνω ‖ ἀντεῦθεν, φέρομαι πρὸς τινα μετὰ δολιότητος, τὸν δολιεύομαι, τὸν ἐξαπατῶ, ὑποσκάπτω τὴν θέσιν του.— ‖‖ προχωρῶ κατὰ μικρόν, προελαύνω βραδέως (ἐπὶ στρατοῦ).

ὑπέρ-χρεως, ων (**ὑπὲρ**+**χρέος**)· καταχρεωμένος, «βουτηγμένος εἰς τὸ χρέη».

ὑπερῴα, ἰων. **-ῷη,** ἡ· τὸ ἄνω μέρος τῆς κοιλότητος τοῦ στόματος, ὁ οὐρανίσκος ‖ κυρ. θηλ. τοῦ **ὑπερῷος** (βλ. λ.).

Ἔτυμ.: **ὑπερῴᾱ, ὑπερῷων,** ἰων. **-ώιον** ‹ ***ὑπερ-ωσ-ιᾱ, -ιον,** ἰαπ. ***ο[υ]s-** (στόμα) (: λατ. **ōs,** γεν. **ōris**· βλ. καὶ **παρήιον**)· ἀδεβ. ἐτυμολ.· κατά τινας ἐκ τῆς **ὑπέρ,** ὡς τὰ **πατρῴως, μητρῴως** ἐκ τῶν οὐσ. **πατήρ, μήτηρ,** ὁπότε τὰ τέρματα **-ώιος, -φος** εἶναι ἁπλαῖ καταλήξεις· κατ' ἄλλους **ὑπερῷος** ‹ ***ὑπερωFιος : *ὑπερω-Fo-ς**=ὁμηρ. **πρῴ[F]ιος : *πρω-Fo-ς**· ἄλλοι συσχετίζουσι τὸ gall. **goreu** (=λατ. **optimus**) ‹ **gor-** (=λατ. **super**).

ὑπ-ερωέω, μελλ. **-ήσω** (**ὑπὸ** + **ἐρωέω**)· ἀναπηδῶ ὀπίσω, ὀπισθοχωρῶ, ὀπιφθοδρομῶ, ἀναπίπτω.

ὑπερωϊόθεν, ἐπίρρ. (**ὑπερῷον**)· ἐκ τοῦ ὑπερῴου, ἐκ τοῦ ἄνω πατώματος.

ὑπερῷον, τό, ἐπ. καὶ ἰων. **ὑπερώϊον, ὑπερῴϊον,** τό· ὡς καὶ νῦν, τὸ ὑπερῷον, τὸ ἐπάνω πάτωμα οἰκίας, τὸ ἀνώγειον, ἢ τὰ διαμερίσματα τοῦ ἄνω πατώματος (συν. γυναικεῖα) ‖ **κυρ.** εἶναι οὐδ. τοῦ ἐπιθ. **ὑπερῷος** (ἐξ-υπακ. τοῦ οὐσ. **οἴκημα**)·

ὑπερῷος, α, ον, ἰων. καὶ ἐπιχ. **ὑπερώϊος, η, ον** (**ἐκ** τῆς **ὑπέρ**)· ὁ ὢν ὑπεράνω, ὁ κείμενος εἰς τὸ ἄνω μέρος, ἀνώγειος.

ὑπερώτατος, η, ον, ποιητ. ὑπερθ. ἀντὶ **ὑπέρτατος.**

ὑπ-εσσεῖται, δωρ. γ' ἐν. μελλ. τοῦ **ὕπειμι** (**εἶμι**).

ὑπ-έσταν, ἐπ. γ' πληθ. ἀορ. β' τοῦ **ὑφίστημι.** 2) δωρ. ἀντὶ **ὑπέστην, α'** ἐν. τοῦ αὐτοῦ ἀορ. β'.

ὑπ-έστειλα, ἀόρ. α' τοῦ **ὑποστέλλω.**

ὑπ-έστρεψα, ἀόρ. α' τοῦ **ὑποστρέφω.**

ὑπ-έσχεθον, ποιητ. ἀόρ. β' τοῦ **ὑπέχω.**

ὑπ-έσχετο, γ' ἐν. ἀορ. β' τοῦ **ὑπισχνέομαι.**

ὑπ-έσχημαι, πρκ. τοῦ **ὑπισχνέομαι.**

ὑπ-έτρεσας, β' ἐν. ἀορ. α' τοῦ **ὑποτρέω.**

ὑπ-έτυψα, ἀόρ. α' τοῦ **ὑποτύπτω.**

ὑπ-εύθῡνος, ον (**ὑπὸ**+**εὐθύνη**)· ὡς καὶ νῦν, ὑπεύθυνος, ὑποκείμενος εἰς εὐθύνην, ὑπόλογος ‖ **ὑπεύθυνος ἀρχῇ** = ὀξίωμα τοῦ ὁποίου ὁ κάτοχος (ὁ ἄρχων) ὑπεχρεοῦτο μετὰ τὴν λῆξιν τῆς θητείας του νὰ λογοδοτήσῃ διὰ τὰ ὑπ' αὐτοῦ πεπραγμένα. 2) μετὰ γεν., ὁ ὑπεύθυνος, (ὑπόλογος, ὀφείλων εὐθύνας) διά τι, ὁ ὑπόλογος (ὑποχρεωμένος) νὰ δώσῃ ἀποζημιώσεις διά τι ‖ ὁ ἔνοχος διά τι. 3) ὡσ. μετὰ δοτ. ὁ ὑποκείμενος εἰς τι, ὑπόχρεώς τινος, ἐκτεθειμένος εἰς τι ‖ μετὰ δοτ. προσ., ὁ ὑπόλογος εἰς τινα, ὑπεύθυνος ἐναντί τινος, ἐξαρτωμένος ἐκ τινος.

ὑπ-ευνάομαι, παθητ. (**ὑπὸ**+**εὐνάω**), ἀπαντῶν μόνον ἐν τῇ θηλ. μτχ. τοῦ ἀορ. **ὑπευνηθεῖσα**· κατακλίνομαι (πλαγιάζω) ὑποκάτω, μτφρ., εἶμαι ὑποτεταγμένη τῷ ἀνδρὶ (ἐπὶ γυναικός) ‖ **εὐνηθεῖσα** ὑπὸ ἄνδρα, ἔγκυος ‖καὶ ἁπλῶς, ἐλθοῦσα εἰς γάμον μετά τινος.— ‖ εἶμαι πλαγιασμένη **ἐπί** τινος, ἐπικάθημαι **ἐπί** τινος (ἐπὶ πτηνοῦ ἐπικαθημένου **ἐπί** τῶν νεοσσῶν του).

ὑπ-έφηνα, ἀόρ. α' τοῦ **ὑποφαίνω.**

ὑπ-έφρᾰδε, γ' ἐν. ἀορ. β' τοῦ **ὑποφράζω** (βλ. λ.).

ὑπ-έχευα, ἀόρ. α' τοῦ **ὑποχέω** (βλ. λ.).

ὑπ-έχρῑσα, ἀόρ. α' τοῦ **ὑποχρίω.**

ὑπ-έχω, μελλ. **ὑφέξω**· ἀόρ. β' **ὑπέσχον,** ποιητ. **ὑπέσχεθον** (πρβλ. **ἔχω**)· ἔχω ὑποκάτω, κρατῶ ὑποκάτωθεν. 2) βάλλω (δέτω, τοποδετῶ) ὑποκάτω. 3) ἐκτείνω τὴν παλάμην τῆς χειρός μου ὅπως δεχθῶ τι ‖ ἐκτείνω τὴν χεῖρα εἰς ἔνδειξιν ἐγγυήσεως (ὑποσχέσεως) ‖ **ὑπέχω οὖας**=παρέχω εὐήκοον οὖς, «βάζω αὐτί», δίδω προσοχήν, προσέχω, λατ. **praebere aurem** ‖ ὑποβαστάζω, ὑποστηρίζω ‖ ὡσ. προβάλλω ὡς πρόσχημα, μεταχειρίζομαι ὡς πρόσχημα, προφασίζομαι, ἰσχυρίζομαι. 4) παρέχω, ἐφοδιάζω, χορηγῶ, δέτω εἰς τὴν διάθεσίν τινος | **ὑπέχω ἐμαυτόν τινι**=δέτω ἐμαυτὸν (τίθεμαι) εἰς τὴν διάθεσίν τινος, ἀκολουθῶ τὴν συμβουλήν του.— ‖ κρατῶ τι ὑποκάτωθεν, ὑποβαστάζω (μετ' αἰτ.) ‖ ἀντεῦθεν, ὑποτάσσομαι (ὑποκύπτω), ὑπόκειμαι, ὑφίσταμαι, ἀντιμετωπίζω, ὑποφέρω, πάσχω. 2) ἐν δικανικαῖς φράσεσιν: **ὑπέχω δίκην τινός** (πραγμ.)=ἔχω νὰ δώσω λόγον διά τι | **ὑπέχω δίκην τινί** (προσ.)=δίδω ἱκανοποίησιν εἴς τινα, τιμωροῦμαι ὑπ' αὐτοῦ | **λόγον ὑπέχω** = «δίδω λόγον», δίδω λογαριασμόν | **εὐθύνας ὑπέχω**=περίπου ὡς καὶ νῦν, ὑπέχω εὐθύνας καὶ ὀφείλω νὰ δώσω λόγον τῶν πράξεών μου | **ὑπέχω αἰτίαν τινός**=κατηγοροῦμαι διά τι.

ὑπ-ῆγμαι, παθ. πρκ. τοῦ **ὑπάγω.**

ὑπ-ῆγον, ὑπ-ήγαγον, πρτ. καὶ ἀόρ. **6'** τοῦ **ὑπάγω.**

ὑπ-ήκοος, ον (**ὑπακούω**)· ὁ παρέχων οὖς, ὁ ἀκροώμενος («ἀφουκράζομένος»), ὁ προσέχων.— ‖ ὡς καὶ νῦν, ὑπήκοος, «ὑπάκουος», εὐπειθής, ὑποτασσόμενος εἴς τινα, **ὡς** καὶ νῦν, «ὑπήκοος» ‖ ὡς οὐσ. **οἱ ὑπήκοοι**=ὡς καὶ νῦν, ὑπήκοοι, οἱ ἀνήκοντες εἰς τὴν συμμαχίαν τῶν Ἀθηναίων, οἱ φόρου ὑποτελεῖς.

ὑπ-ῆλθον, ἀόρ. **6'** τοῦ **ὑπέρχομαι.**

ὑπ-ημύω· βλ. ἐν **ὑπομνήμυκε**.

ὑπ-ήνεικαν, γ' πληθ. ἰων. ἀορ. α' τοῦ **ὑποφέρω**.

ὑπ-ηνέμιος, ον (**ὑπό** + **ἄνεμος**)· ἀνεμώδης, πλήρης ἀνέμου, ὑπό τοῦ ἀνέμου φερόμενος ‖ **ὑπηνέμιον ᾠόν** = «αὐγό ἄγονο, κλούβιο», **«τὸ γεννηθὲν δίχα τοῦ ὀχευθῆναι»** (κατὰ Ἡσύχ.), πλῆρες ἀνέμου τρόπον τινά, μὴ περιέχον σπόρον πετεινοῦ καὶ συνεπῶς μὴ δυνάμενον νά ἐπωασθῇ ἀποτελεσματικῶς.

ὑπ-ήνεμος, ον (**ὑπό**+**ἄνεμος**)· ὁ ὑπό τόν ἄνεμον, ὡς καὶ νῦν. ὑπήνεμος, δηλ. μὴ προσβαλλόμενος ὑπό τοῦ ἀνέμου, μὴ ἐκτεθειμένος εἰς τόν ἄνεμον, ἀντίθ. τῷ **προσήνεμος** ‖ **ἐκ τοῦ ὑπηνέμου** = ἀπό τό μέρος «ποὺ δέν τό πιάνει ἀέρας, δέν τό βρίσκει ἀέρας».

ὑπ-ήνη, ἡ (**ὑπό**)· τό κάτω μέρος τοῦ προσώπου, τό ὑπό τήν ῥῖνα, καὶ κυρ. ἡ περιοχή τῆς τριχώσεως (τοῦ μύστακος ἢ καὶ τοῦ πώγωνος ὁμοῦ) ‖ ἐντεῦθεν, ὁ πώγων, ἡ γενειάς, τό γένειον.

Ἔτυμ.: **ὑπήνη**· **ὑπηνήτης**· **ὑπήνη** (**ὑπό** + στοιχεῖφ τινί σκοτεινῷ· κατά τινας εἰς τό δεύτερον τμῆμα τῆς λέξεως περιέχεται ὀνοματικόν θέμα ***ānə-**, ***ḥnə-** (ὄψις, πρόσωπον), συγγ. τῷ σανσκρ. ***āna-ḥ** (**στόμα**), πρβλ. τά **ἐν πρηνῆς**· ὑπ' ἄλλων θεωροῦνται ὡς ἐτυμολ. συνανήκοντα τά **ἀπᾱ-νής, προσᾱ-νής, ὑπή-νη** καὶ ὡς προϊόντα πτωτικῶν τύπων ἐκκινούντων ἀπό τήν πρόθεσιν.

ὑπ-ηνήτης, -ου, ὁ (**ὑπήνη**)· ὁ ἄρτι γενειῶν ἀνήρ, ἢ καὶ γεν. ὁ πωγωνοφόρος ‖ **πρῶτον ὑπηνήτης** = ὁ νεαρός «ποὺ μόλις ὀρχίζει νά βγάζῃ γένεια».

ὑπ-ηοῖος, η, ον (**ὑπό** + **ἠώς**)· ὁ ὑπό (κατά) τήν ἕω, ὁ κατά τά χαράγματα, ἑωθινός.

ὑπ-ῆργμαι, παθ. πρκ. τοῦ **ὑπάρχω**.

ὑπ-ηρεσία, ἡ (**ὑπηρετέω**)· κυρ. ἡ ὑπό τῶν κωπηλατῶν γινομένη ἐργασία, τό ἔργον τῶν κωπηλατῶν. 2) περιληπτικῶς, **ὑπηρεσία**=**οἱ ὑπηρέται**, τό σύνολον τῶν κωπηλατῶν καὶ ναυτῶν, τό πλήρωμα τοῦ πλοίου.— ‖ γενικῶς, ὡς καὶ νῦν, ὑπηρεσία, σκληρά ἐργασία ‖ ὡσ. καὶ ἐργασία γινομένη ὑπέρ τινος, ὡς καὶ νῦν ὑπηρεσία προσφερομένη εἴς τινα, ἐξυπηρέτησις.

ὑπ-ηρέσιον, τό (**ὑπηρετέω**)· τό ὑπόστρωμα (τό προσκεφάλαιον) ἐφ' οὗ ἐκάθητο ὁ ἐρέτης, τό μαξιλάρι τοῦ πάγκου τῶν κωπηλατῶν ‖ ὡσ. σάγμα ἱππασίας, σέλλα.— ‖ ὁ μισθός τῶν κωπηλατῶν.

ὑπ-ηρετέω, μελλ. **-ήσω**· ἐνεργ. πρκ. **ὑπηρέτηκα**, παθ. **ὑπηρέτημαι** (**ὑπηρέτης**)· κωπηλατῶ, ὑπηρετῶ ὡς κωπηλάτης, ἐργάζομαι ἐν πλοίῳ ὡς κωπηλάτης ἢ καὶ καθόλου ὡς ναύτης.— ‖ γενικῶς, ἐκτελῶ σκληράν ἐργασίαν, ἐργάζομαι διά τινα (ὑπέρ τινος) καὶ ὑποβοηθῶ, «τοῦ δουλεύω» ‖ ὡς καὶ νῦν, ὑπηρετῶ τινα, προσφέρω ὑπηρεσίας εἴς τινα, «τόν ὑπηρετῶ», τόν ἐξυπηρετῶ, συμμορφοῦμαι πρός τινα, ὑπακούω (ὑποτάσσομαι, πείθομαι) εἴς τινα, ἐνεργῶ ὑπό τήν καθοδήγησίν του ‖ συγκατανεύω, συναινῶ, στέργω, χαρίζομαι εἴς τινα ‖ **ὑπηρετῶ τι**=ἐκτελῶ ὑπηρεσίαν τινά.— παθητ., ἐκτελοῦμαι ὡς ὑπηρεσία: **τὰ ἀφ' ἡμέων εἰς ὑμέας ὑπηρετέεται** (Ἡροδ.)=αἱ ὑπηρεσίαι (ἐξυπηρετήσεις) αἱ ὁποῖαι σᾶς προσφέρονται ἐκ μέρους ἡμῶν. 2) προσαρμόζω ἑαυτόν πρός τι(να), συμμορφοῦμαι, χαρίζομαι εἴς τινα, τέρπω, εὐφραίνω.

ὑπ-ηρέτημα, τό (**ὑπηρετέω**)· ἡ προσφερομένη ὑπηρεσία, ἡ ἐξυπηρέτησις.

ὑπ-ηρέτης, -ου, ὁ (**ὑπό**+**ἐρέτης**)· ὁ κωπηλάτης (κυρ. ὁ ὑπό ἄλλον ἐρέτην κωπηλάτης) ‖ γενικῶς, ὁ ὑπηρετῶν ἐν πλοίῳ, ὁ ναύτης — ‖ πᾶς ἐργαζόμενος, ὁ χειρῶναξ, ὁ ἐκτελῶν βαρεῖαν ἐργασίαν τῶν χειρῶν ‖ βοηθός, ὑπηρέτης (ὡς καὶ νῦν), δοῦλος, θεράπων, διάκονος, λατ. **apparitor** ‖ **ὑπηρέτης ἔργου** = βοηθός ἐν ἔργῳ, ὁ βοηθῶν εἰς τήν ἐκτέλεσίν του. 2) ἐν Ἀθήναις, ὁ ὑπηρέτης ὁ ἀκολουθῶν ἕκαστον **ὁπλίτην** καὶ φέρων τάς ἀποσκευάς του (τροφάς, ἀσπίδα κλπ.) κατά τάς πορείας, ὁ καὶ **σκευοφόρος** ἄλλως καλούμενος· οὗτοι ἦσαν ἐνίοτε ἐλαφρῶς ὡπλισμένοι ὡς σφενδονῆται καὶ τοξόται ‖ **ὁ τῶν ἕνδεκα ὑπηρέτης** ἐν Ἀθήναις ἦτο βοηθός τῶν **ἕνδεκα** (βλ.λ.) κατὰ τήν ἐκτέλεσιν τῆς ποινῆς τῶν πολιτικῶν καταδίκων. 3) παρὰ **Ξενοφῶντι ὑπηρέται** καλοῦνται καὶ **ἐξωμοτικοί** τινες τελοῦντες ὑπό τάς ἀμέσους διαταγάς τοῦ στρατηγοῦ, ὡς **«ὑπασπισταί»** τοῦ τρόπον τινά.

ὑπ-ηρετικός, ή, όν (**ὑπηρέτης**)· ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς κωπηλάτην (ἢ εἰς τό κωπηλατεῖν καθόλου).— ‖ γενικῶς, ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ κατάλληλος δι' ὑπηρεσίαν, ὁ ἐκτελῶν ὑπηρεσίαν, ἢ καὶ ὁ ἐξυπηρετικός, ὁ προσφέρων ὑπηρεσίαν ‖ ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων **εἰς** (**ἢ** κατάλληλος διά) **ὑπηρέτην** τ. ἴ. βοηθόν **ὁπλίτου**, ἢ ἐλαφρῶς ὡπλισμένον στρατιώτην ‖ **ὅπλα ὑπηρετικά**=τά ὅπλα τῶν μισθοφόρων στρατιωτῶν ‖ **κέλης ὑπηρετικός**=μικρόν ἀκάτιον χρησιμεῦον δι' ἐξυπηρέτησιν μεγαλυτέρου πλοίου, ὑπηρετικόν πλοιάριον, π. χ. **«μαούνα»** (πρβλ. τό σημερ. «βοηθητικόν τοῦ στόλου») | **τό ὑπηρετικόν** (ἐνν. **πλοῖον**)=τό παῖζον (ἐκτελοῦν) ρόλον ἀγγελιαφόρου, πρόσκοπος.

ὑπ-ηρέτις, -ιδος, θηλ. τοῦ **ὑπηρέτης**· ὑπηρέτρια, γυνή βοηθός.

ὑπ-ήρῐπε, γ' ἐν. ἀορ. β' τοῦ **ὑπερείπω**.

ὑπ-ήσω, ἰων. ἀντί **ὑφήσω**, μελλ. τοῦ **ὑφίημι**.

ὑπ-ηχέω, μελλ. **-ήσω**· ὡς καὶ νῦν, ὑπηχῶ, ἀντηχῶ «βαθιά», ἠχῶ εἰς ἀπάντησιν, ἀποκρίνομαι μέ ἕνα ἦχον «βγαλμένον ἀπό βαθιά».

ὑπ-ίημι, ἰων. ἀντί **ὑφίημι**.

ὑπ-ίλλω, ἀόρ. α' **ὑπίλα** (**ὑπό**+**ἴλλω**=**εἴλω**)· σύρω ὑποκάτω, «συμμαζώνω», «ζαρώνω» πρός τά κάτω, «κουλουριάζω» ‖ μτφρ., συγκρατῶ, περιορίζω, **ἀναχαιτίζω**, σταματῶ, κλείω: **ὑπίλλω στόμα**=κλείω τό στόμα τινός, «τοῦ συμμαζεύω τήν γλῶσσαν».

ὑπ-ιοῦσα, μτχ. θηλ. τοῦ **ὕπειμι** (**εἶμι**).

ὑπ-ίστημι, ἰων. ἀντί **ὑφίστημι**.

ὑπ-ισχνέομαι, συνηρ. **-οῦμαι**, ἰων. **ὑπίσχομαι**· μελλ. **ὑποσχήσομαι**· ἀόρ. β' **ὑπεσχόμην**· πρκ. **ὑπέσχημαι** (**ὑπό**+**ἴσχω**=**ἔχω**)· ὡς καὶ νῦν, ὑπισχνοῦμαι, ὑπόσχομαι, δίδω ὑπόσχεσιν, ἀναλαμβάνω, «τάζω» ‖ κυρ. σημ. κρατῶ ἐμαυτόν κάτω ἀπό τι, «παίρνω ἐπάνω μου» ‖ ἐπὶ πατρός, ὑπόσχομαι νά δώσω τήν θυγατέρα μου εἰς γάμον μετά τινος, τήν μνηστεύω, τήν ἀρραβωνίζω ‖ ἐπὶ τῆς μνηστῆς, ὁρκίζομαι πίστιν, ὑπόσχομαι ἐμαυτήν εἴς τινα ‖ ὡσ. ὑπόσχομαι εἰς τούς θεούς, «τάζω, κάνω τάμα» εἰς τούς θεούς ‖ γενικῶς, διαβεβαιώνω, ἐπαγγέλλομαι ὅτι θά..., προϋπόσχομαι ὅτι θά..

ὑπ-ίσχομαι, ἰων. ἀντί **ὑπισχνέομαι** (βλ. λ.).

ὑπνᾰλέος, α, ον (**ὕπνος**)· ὁ φέρων ὕπνον, ὑπνωτικός.— ‖ συν. ἐν. παθ. ἐνν., ὁ καταλαμβανόμενος ὑπό ὑπνηλίας («ἀπό νύστα»), ὁ νυστολέος.

ὑπν-ᾰπᾰ́της, -ου, ὁ (**ὕπνος**+**ἀπᾰτάω**)· ὁ ἐξαπατῶν ἐν τῷ ὕπνῳ, ὁ δι' ἀπάτης ἀφαιρῶν τόν ὕπνον.

ὑπνίδιος, ᾱ, ον, (**ὕπνος**)· ὁ κατεχόμενος ὑπό τοῦ ὕπνου.

ὑπνο-δοτήρ, -ῆρος ὁ, καὶ **ὑπνο-δότης, -ου** ὁ (**ὕπνος**+**δίδωμι**)· ὁ δοτήρ ὕπνου, ὁ δίδων (παρέχων) ὕπνον, ὁ ἀποκοιμίζων ‖ **νόμος ὑπνοδότης**=ναυαυριστικόν ᾄσμα.— θηλ. **ὑπνοδότειρα**.

ὑπνο-μᾰχέω, μελλ. **-ήσω** (**ὕπνος**+**μάχομαι**)· μάχομαι πρός τόν ὕπνον, ἀνθίσταμαι πρός τόν ὕπνον, τόν ἀποκρούω, ἀντιδρῶ κατ' αὐτοῦ.

"ΥΠΝΟΣ, ὁ· ὡς καὶ νῦν, ὕπνος, ὑπνηλία, ἐλαφρός ὕπνος, ἀποκάρωμα ‖ μτφρ., ὁ ὕπνος τοῦ θανάτου, ὁ θάνατος.— ‖ Ὕπνος, ὡς θεός, δίδυμος ἀδελφός τοῦ θανάτου.

Ἔτυμ.: **ὕπνος** (ἰαπ. ***sup-no-s**=παλ-σλαυ. **sъ̃пъ̃**, ἀλβ. **g'ume** (**-m-** <**-mn-** <**-pn-**)· πρβλ. ἰαπ. ***svepnc-** ἤ, ***svopno-** ἐν τῷ σανσκρ. **svápna-ḥ** (ὕπνος, ὄνειρον), Ζενδ. **xᵛafna-** (ὕπνος), ἀρμ. **khun**, γεν. **khnoy**, ἰαπ. ***svopno-s**, λατ. **somnus**, παλ-ιρλ. **sūan**, gall. **hῆn**, bret. **hûn** (ὕπνος), παλ-norr. **suefn**, ἀγγλ-σαξ. **swefn** (ὕπνος, ὄνειρον), παλ-σαξ. **swebban** (ὄνειρον) (germ ***svebna-** <ἰαπ. ***svepnó-**)· τό λιθ. **sãpnas** (ὄνειρον) ἀποτελεῖ συμφυρμόν τοῦ ***supna-s**=παλ-σλαυ. **sъ̃пъ̃** καὶ τοῦ ***swapna-s**· τό ἀρχικόν τμῆμα ***sup-** εἶναι μεταπτ. βαθμίς τοῦ **svep-** τοῦ ἐν τῷ σανσκρ. **svápiti**, **svápati** (κοιμῶμαι, ἀποκοιμῶμαι· πρβλ. **supiá·ḥ**=ὁ ἀποκοιμισμένος), Ζενδ. **xᵛap-** (κοιμῶμαι), λατ. **sopor** (βαθύς ὕπνος) (***svepōs**), **sōpiō** (ἀποκοιμίζω, καταπραΰνω), ἰρλ. **foaid** (κοιμᾶται), παλ-norr. **sofa** (κοιμῶμαι), **suefia** (ἀποκοιμῶμαι, καταπραΰνω), **sófa** (φονεύω παγ-

ηγυρικῶς), **suðefa** (ἀποκοιμῶμαι), παλ-γερμ. **-swebben** (=λατ. **sopire**), πρβλ. παλ-σλαυ. **supati** (κοιμῶμαι· πρβλ. ἔτι ἑλλ. **ἄϋπνος**· σανσκρ. **asvapná-ḥ**, Ζενδ. **axᵛafna-**, λατ. **insomnis**, ἑλλ. **ἐνύπνιον**· λατ. **somnium**=σανσκρ. **svápnyam** (δραμα ἐν ὀνείρῳ), παλ-σλαυ. **sъ̨nije**, gall. **anhunedd** (=λατ. **insomnia**), ἑλλ. **ὕπναλέος, ὑπνηλός, ὑπνηρός, ὑπνόω, ὑπνώσσω** (**-ττω**).

ὑπνο-φόβης, **-ου**, ὁ, (**ὕπνος**+**φοβέω**)· ὁ ἐκφοβίζων τινά καθ' ὕπνους.

ὑπνόω, μελλ. **-ώσω**· ἐνεργ. πρκ. **ὕπνωκα**, παθ. **ὕπνωμαι** (**ὕπνος**)· ἀποκοιμίζω, νανουρίζω.—παθητ., πίπτω εἰς ὕπνον, πηγαίνω νά κοιμηθῶ, αἰσθάνομαι ὑπνηλίαν, ἀποκοιμῶμαι, κοιμῶμαι.— ‖ τό ἀμτβ. ἐνεργ. **ὑπνόω**=ἀποκοιμῶμαι (ὡς τό παθητ.).

ὕπνω, δωρ. γεν. τοῦ **ὕπνος**.

ὑπν-ώδης, **ες** (**ὕπνος**+**εἶδος**)· ὁ νυσταλέας φύσεως, νυσταλέος, ὅμοιος πρός νυσταλέον.

ὑπνῶν, λακ. ἀντί **ὑπνοῦν**, ἀπρφ. τοῦ **ὑπνόω**.

ὑπνώσσω, ἀττ. **-ττω**=**ὑπνόω** (βλ.λ.)· εἶμαι ὑπναλέος, εἶμαι νυσταλέος, αἰσθάνομαι ὑπνηλίαν‖μτφρ., **φόβῳ δ' οὐχ ὑπνώσσει κέαρ**=ἀπό τόν φόβον της ἡ καρδία μου δέν αἰσθάνεται τήν ἀνάγκην ὕπνου.

ὑπνώω, ἐπ. ἀντί **ὑπνόω** (βλ.λ.), κοιμῶμαι, ἀποκοιμῶμαι.

'Υ͂ΠΟ', πρόθεσις συντασσομένη μετά γεν., δοτ., καί αἰτ.· αἰολ. **ὑπά**, βοιωτ. **ὑπά**, ἐπικ. ποιητ. **ὑπαί**, χάριν τοῦ μέτρου· βασ. σημ. κάτω, ὑποκάτω.

ΜΕΤΑ ΓΕΝΙΚΗΣ: ‖ ἐπί τόπου, μετά γεν. δηλούσης τό πρᾶγμα ἤ τόν τόπον, ὑποκάτωθεν τοῦ ὁποίου ἔρχεταί τι ἤ ἐξέρχεται: **βέει κρήνη ὑπό σπείους**=ἀπό κάτω ἀπό τό σπήλαιον τρέχει μία πηγή | **ἵππους ὑπό ζυγοῦ ἕλυεν** = ἀπεζεύγνυεν (ἔλυεν, «ἐξέζευε») τούς ἵππους ὑποκάτωθεν τοῦ ζυγοῦ | **ὑπ' ἀρνειοῦ λυόμην**=ἔλυον ἐμαυτόν κάτωθεν τοῦ κριοῦ («ξεκολλοῦσα ἀπό τήν κοιλιά του»). 2) μετά γεν. δηλούσης τό πρᾶγμα κάτω ἀπό τό ὁποῖον εὑρίσκεται ἤ τοποθετεῖται τι· κάτω, ὑποκάτω, κάτω ἀπό...: **ὑπό στέρνοιο τυχήσας** = πλήξας (κυρ. ἐπιτυχών) αὐτόν ὑπό τό στέρνον (κάτω ἀπό τό στῆθος).— ‖ πρός δήλωσιν τοῦ αἰτίου (τοῦ ποιητικοῦ αἰτίου, τοῦ ἐνεργοῦντος προσώπου, τῆς αἰτίας), μετά παθητικῶν ρημάτων, ἤ καί μετά οὐδετέρων ρημάτων, κειμένων ἐν παθητ. ἐνν., λατ. **a** ἤ **ab**: **κτείνομαι ὑπό τινος**=φονεύομαι ὑπό τινος | **θανεῖν ὑπ' αὐτοῦ**= νά πέσῃ (νά φονευθῇ) «ἀπό τό Ἴδιο του τό χέρι», ἰδιοχείρως | **ὑφ' ἑαυτοῦ** = ἐξ ἑαυτοῦ, ἀφ' ἑαυτοῦ, ἀπό ὅλως διόλου ἀτομικήν του πρωτοβουλίαν (= λατ· **sua sponte**) | **ἀκούω ὑπό τινος εὖ ἤ κακῶς**= ἐπαινοῦμαι ἤ κακολογοῦμαι ὑπό τινος ‖ ὡσ. καί ἐπί δευτερεύοντος προσώπου, διά τοῦ ὁποίου ἐνεργεῖ τις: **ὑπό κήρυκος προηγόρευε** = διεκήρυσσε (προεκήρυσσε) διά μέσου τοῦ κήρυκος. 2) ὡσ. ἡ **ὑπό** +γεν. κεῖται ἐν βραχυλ. φράσεσιν, ὅπου νοεῖται οὐ μόνον ἡ ἄμεσος ἐνέργεια τοῦ ἐνεργοῦντος προσώπου, ἀλλά καί τό περαιτέρω ἀποτέλεσμα αὐτῆς: **σπέρχω ὑπό τινος** = σπεύδω διαζόμενος ὑπό τινος | **φεύγω ὑπό τινος** = τρέπομαι εἰς φυγήν διωκόμενος ὑπό τινος | **ἔπαινον ἔχω ὑπό τινος**=ἐπαινοῦμαι ὑπό τινος | **αἰτίαν ἔχω ὑπό τινος**=κατηγοροῦμαι ὑπό τινος. 3) ἡ **ὑπό** συχνά ἐκτείνεται καί ἐπί συναισθημάτων, παθῶν κλπ.: **ὑπό δέους** (= ἀπό φόβον, ἐκ φόβου), **ὑπό χαρᾶς** (=ἀπό χαράν) ‖ ἐντεῦθεν ἐπεξετάθη ἡ χρῆσις της καί ἐπί ἐνεργ. ρημάτων, ὅπου ὅμως δύναται νά ἐξυπακούηται παθητική τις μετοχή, ἐκ τῆς ὁποίας ἐξαρτᾶται κυρίως ἡ περίφρασις τῆς **ὑπό+γεν.**: **πράττω τι ὑπ' ἀρετῆς** = πράττω τι ἀπό ἀνδρείαν (κυρ. πράττω τι **ἀγόμενος ἢ κινούμενος** ὑπό ἀνδρείας) ‖ **ὀρύσσουσιν ὑπό μαστίγων**=ἀνορύσσουν (ἀνοίγουν ὀρύγματα, ἀνασκάπτουν) ἕνεκα τῶν μαστίγων (κυρ. **ὀρύσσουσι τυπτόμενοι ὑπό μαστίγων**). 4) συχνά ἡ **ὑπό+γεν.** τίθεται πρός δήλωσιν τῶν συμπαραμαρτουσῶν συνθηκῶν: **ὑπό Ζεφύροιο ἰωῆς**=ὑπό τήν πνοήν τοῦ Ζεφύρου (τοῦ Ζεφύρου πνέοντος) | **ἀϋσάντων ὑπ' Ἀχαιῶν**=ὑπό τάς κραυγάς τῶν Ἀχαιῶν (ὅτε οἱ Ἀχαιοί ἀνεβόησαν)‖ἐπί μουσικῆς (ἤ ρυθμικῆς καθόλου) συνοδίας: **κεκμήξειν ὑπ' αὐλοῦ** = ὀργιάζειν κορυβαντιᾶν, «μεδοκοπεῖν») τῇ συνοδίᾳ αὐλοῦ (ὑπό τούς ἤχους τοῦ αὐλοῦ) | **πίνειν ὑπό σάλπιγγος** = πίνειν ὑπό τούς ἤχους τῶν σαλπίγγων | ὡσ. καί **θύειν ὑπ' εὐφήμου βοῆς** = θυσιάζειν, προσφέρειν θυσίαν συνοδευομένην ἀπό φαιδράς φωνάς | **ὑπό πομπῆς ἐξάγειν τινά** ‖ ἐκφέρειν τινά ἐν πομπῇ (συνοδίᾳ πομπῆς).

ΜΕΤΑ ΔΟΤΙΚΗΣ, πρός δήλωσιν τοῦ ἀντικειμένου (τοῦ οἱασδήποτε φύσεως ἀντικειμένου) κάτω ἀπό τό ὁποῖον εὑρίσκεται πρᾶγμά τι: ‖ ἐπί τόπου: **ὑπό ποσσί**=ὑπό τούς πόδας, «κάτω ἀπό τά πόδια | **ὑπό τῇ ἀκροπόλει**=κάτω ἀπό τήν ἀκρόπολιν (ὑπό τήν ἀκρ.) | **ὑφ' ἅρμασι**=κάτω ἀπό τό ἅρμα, ἐζευγμένοι εἰς τό ἅρμα | **ὑπό χερσί τινος δαμῆναι**=νά δαμασθῇ (νά κυριευθῇ, νά ὑποταχθῇ, νά νικηθῇ) κάτω ἀπό τάς χεῖρας τινος, διά τῶν χειρῶν τινος, ὑπό τινος | οὕτω καί **φοβοῦμαι ὑπό τινι**=εἶμαι τρομοκρατημένος κάτω ἀπό τινα (κάτω ἀπό τήν σκιάν τοῦ ὑπ' αὐτοῦ ἐμπνεομένου φόβου), τ. ἔ. τόν φοβοῦμαι | **ὑπό πομπῇ τινος βαίνω**=προχωρῶ κάτω ἀπό τήν δδηγίαν τινός (προπεμπόμενος ὑπ' αὐτοῦ). — ‖ εἰς δήλωσιν ὑποταγῆς ἤ ἐξαρτήσεως: **ὑπό τινι** =ὑπό τήν ἐξουσίαν τινός | **εἰμί ὑπό τινι**=εἶμαι ὑποτεταγμένος εἰς τινα, εἶμαι ὑποτελής του, εἶμαι ὑπήκοός του | **ἔχω ὑπ' ἐμαυτῷ**=ἔχω ὑπό τήν ἐξουσίαν μου, ἔχω ὑπό τάς διαταγάς μου (εἰς τάς διαταγάς μου). 2) εἰς δήλωσιν τῶν συμπαραμαρτουσῶν συνθηκῶν (ὡς καί ἡ **ὑπό+γεν.**): **ὑπ' αὐλητῆρι πρόσθ' ἴεσαν**=προεχώρουν (προεπορεύοντο) ὑπό τούς ἤχους τοῦ αὐλοῦ τοῦ αὐλητοῦ (συνοδευόμενοι ὑπό αὐλητοῦ παίζοντος αὐλόν) | ὡσ. **ὑπό κήρυκι, ὑπό φωτί, ὑπό λαμπάδι** κ.ο.κ.

ΜΕΤΑ ΑΙΤΙΑΤΙΚΗΣ: ‖ ἐπί τόπου, εἰς δήλωσιν κινήσεως πρός τι ἀντικείμενον καί ὑποκάτω αὐτοῦ: **ὑπό σπέος ἦλασε μῆλα**=«ἐσαλάγησε» τά πρόβατα (πρός τό σπήλαιον καί) ὑπό τήν ὀροφήν τοῦ σπηλαίου, δηλ. ἐντός τοῦ σπηλαίου | **ὑπό ζυγόν ἤγαγεν ἵππους**=ὡδήγησε τούς ἵππους ὑπό τόν ζυγόν, ἔζευξε τούς ἵππους | **ὑπό Τροίην ἰέναι**=πορεύεσθαι (καί φθάνειν) ὑπό τά τείχη τῆς Τροίας | οὕτω καί **ὑπό δικαστήριον ἄγειν**=ὁδηγεῖν (φέρειν) ὑπό τάς (ὑψηλότερόν πως κειμένας) ἕδρας τῶν δικαστῶν (ὁδηγεῖν ἐνώπιον τῶν δικαστῶν, ἐνάγειν). 3) εἰς δήλωσιν τοῦ ὑποκάτω ἀντικειμένου τινός ἄνευ τῆς ἐννοίας τῆς κινήσεως: **ὅσοι ἔασιν ὑπ' ἠῶ τ' ἠέλιόν τε**=ὅσοι ὑπάρχουσι (ζῶσι) ὑπό τόν ἥλιον ἀπανταχοῦ τῆς γῆς.— ‖ ἐπί χρόνου (ὡς τό λατ. **sub**): **ὑπό νύκτα**=κατά τήν νύκτα, πρός τήν νύκτα, ὅτε ἐπῆλθεν ἡ νύξ | **ὑπό τήν ἑω**=κατά (πρός) τά ἐξημερώματα | **ὑπό τόν σεισμόν**=κατά τήν ἐποχήν τοῦ σεισμοῦ, ὅτε συνέβη ὁ σεισμός | **ὑπό τόν νηόν κατακαέντα**=τότε περίπου πού ὁ ναός ἔγινε παρανάλωμα τοῦ πυρός | ὡσ. ἐπί χρονικῆς διαρκείας: **πάνθ' ὑπό μηνιθμόν**=καθ' ὅλην τήν διάρκειαν τοῦ θυμοῦ, ἐν ὅσῳ ἐξηκολούθει ἡ μῆνις.

ΘΕΣΙΣ: ἡ **ὑπό** κατά κανόνα προτάσσεται τοῦ μεθ' οὗ συνάπτεται ὀνόματος· ἐνίοτε ὅμως καί ἐπιτάσσεται αὐτοῦ (τίθεται μετ' αὐτό), ἀλλά τότε ὀφίσταται ἀναστροφήν τοῦ τόνου καί γράφεται **ὕπο**.

Ἡ **ὑπό** κεῖται καί ἀπολ. (ἄνευ συνανήκοντος ὀνόματος), ὡς ἐπίρρ., ὁπότε δηλοῖ ἁπλῶς τό «ὑποκάτω», «κάτω ἀπό», καί μάλιστα ἐπί νεογνῶν εὑρισκομένων ὑπό τόν μαστόν τῆς μητρός: **ἵπποι θήλειαι, ὑπό δ' ἡμίονοι**=ὑπ' αὐτάς δέ (δηλ. ὑπό τούς μαστούς των) ἡμίονοι. 2) ὀπίσω.— ‖ ἀνεπαισθήτως, λάθρα.

ΕΝ ΣΥΝΘΕΣΕΙ· ἡ **ὑπό** σημαίνει ‖ τό ὑποκάτω, τόσον ἐπί στάσεως (: **ὑπείμι**=**εἰμί ὑπό τινι**=εἶμαι, εὑρίσκομαι, κάτω ἀπό τι) ὅσον καί ἐπί κινήσεως (: **ὑποβαίνω**=βαίνω, βαδίζω, ὑποκάτω ἀπό τι). 2) μεῖξιν ὅλης τινός μετ' ἄλλης: **ὑπάργυρος, ὑπόχρυσος**. 3) ὑποταγήν ἤ ἐξάρτησιν: **ὑπο-δαμνάω, ὑπο-δμώς** (βλ. λ. λ.).— ‖ τό ἐν μικρῷ βαθμῷ ὑπάρχον, ἤ τό κατά μικρόν γινόμενον, ὀλίγον τι, κατά μικρόν, βαθμηδόν (ὡς ἡ λατ. **sub**): **ὑπο-κινέω, ὑπό-λευκος, ὑπο-θωπεύω** (βλ. λ. λ.).

'Ετυμ.: **ὕπο, ὑπό** (ἐπ. ποι. **ὑπαί**, ἐξ οὗ τό ὁμηρ. **ὕπαιθα**)· λεσβ., ἡλ. **ὑπά** κατ' ἀναλογίαν πρός ἄλλας

προθ. ἀνά, κατὰ κ. ἄ.) ὑπὸ=σανσκρ. úpa, Ζενδ. upa παλ-περσ. upā, λατ. sub, sus- (*sup-s), ὀσκ. συπ, ὀμβρ. su, ιρλ. fo, gall. go, gaul. vo- (<*u[p]o, γοτθ. uf., παλ-γερμ. ūf, oba· ἐξ ἰαπ. *upo· βλ. καὶ ἐν ὑπέρ, ὕψι.

ὑπό-βαθρον, τό· πᾶν τὸ τιθέμενον ἢ κείμενον ὑποκάτω, ὡς καὶ νῦν ὑπόβαθρον, βάθρον, κρηπίς, κρηπίδωμα, θεμέλιον, βάσις. 2) ὑποπόδιον. 3) ὁ ὑπὸ τοὺς πόδας ἑστρωμένος τάπης.

ὑπο-βαίνω, μελλ. -*βήσομαι*· ἀόρ. β' -*έβην*· πρκ. *βέβηκα*· βαίνω ὑποκάτω, εἰσχωρῶ, εἰσδύω || ἕστημαι ὑποκάτω, χρησιμεύω ὡς βάσις, ὑποστήριγμα. — **II** μτφρ., εἶμαι ὑποκάτω τινός, δηλ. εἶμαι χαμηλότερος κατὰ τὸ ὕψος: *τεσσαράκοντα πόδας ὑποβὰς τῆς ἑτέρης (πυραμίδος) τωὐτὸ μέγεθος* (Ἡρόδ.) =καταβὰς (δηλ. κτίσας αὐτὴν χαμηλότερον) κατὰ τεσσαράκοντα πόδας ἀπὸ τὴν ἄλλην πυραμίδα ποὺ εἶχε τὸ αὐτὸ μέγεθος (τ.ἔ. κτίσας αὐτὴν 40 πόδας χαμηλότερον).

ὑπο-βάλλω, ἐπ. *ὑββάλλω*, μελλ. -*βᾰλῶ*· ἐνεργ. πρκ. -*βέβληκα*, παθ. -*βέβλημαι*· ρίπτω ἢ βάλλω (τοποθετῶ) τι ὑποκάτω, ἀπλώνω τι κάτω (ὕφασμα, τάπητα κλπ.), λατ. **substernere.**— **II** μέσον, ὑποκαθιστῶ ξένον τέκνον εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἰδικοῦ μου, παραλαμβάνω ξένον τέκνον (νόθον) καὶ τὸ υἱοθετῶ (τὸ κάμνω ἰδικόν μου), ἢ ὑπεισάγω εἴς τινα ὑποβολιμαῖον τέκνον. 2) μτφρ., διαδίδω (δέτω εἰς κυκλοφορίαν), ὑποκινῶ, ψευδεῖς κατηγορίας.— **III** ρίπτω (παρεμβάλλω) λόγον τινὰ εἰς τὸ μεταξύ, διακόπτω, ὑποψιθυρίζω, ἐμποδίζω τὸν λέγοντα, ἀπαντῶ, ἀνταπαντῶ.— **IV** εἰσηγοῦμαι, ὑποβάλλω, εἴς τινα, ὑπενθυμίζω.

ὑπό-βᾰσις, -*εως*, ἡ (*ὑποβαίνω*)· ἡ ὀπισθοχώρησις, ὑποχώρησις, «χωμήλωμα», ὅπως τὸ γονάτισμα τῆς καμήλου διὰ νὰ δεχθῇ τὸ φορτίον της. 2) θεμέλιον, βάσις, βάθρον.

ὑπο-βένθιος, *ον* (*ὑπὸ+βένθος*)· ὁ εἰς τὸν βυθὸν κάτω, ὁ ὑπὸ τὸν βυθόν, ὁ ὑπὸ τὸ βάθος, ὑποβρύχιος.

ὑπο-βήσσω, ἀττ. -**βήττω**· μελλ. -*βήξω*· βήχω ἐλαφρῶς, ἔχω ὀλίγον βῆχα.

ὑπο-βῐβάζω, μελλ. -*βιβάσω*, ἀττ. -*βιβῶ*, μεταβατ. ἐνεργείας τοῦ *ὑποβαίνω*· φέρω κάτω, καταβιβάζω.— μέσον, χαμηλώνω ἐμαυτόν, γονατίζω, κύπτω (ἐπὶ ἵππου, καμήλου).

ὑπο-βλέπω, μελλ. -*βλέψομαι*· κατευθύνω τὰ βλέμματά μου ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω, κυττάζω πρὸς τὰ ἄνω ὑποκάτωθεν, κυττάζω λοξῶς, στραβοκυττάζω || κυττάζω περιφρονητικά || κυττάζω ὑπόπτως ἢ ὀργίλως, ρίπτω ὕπουλα βλέμματα, περίπου ὡς καὶ νῦν ὑποβλέπω.

ὑπο-βλήδην, ἐπιρρ. (*ὑποβάλλω*)· ρίπτω εἰς τὸ μέσον λέξιν τινὰ (τ. ἔ. διακόπτων τὸν ρήτορα) δολίως ἢ συγκεκαλυμμένως (μετὰ ἐπιφυλάξεως ἢ μετὰ τάσεως πρὸς διατύπωσιν μομφῆς). 2) ὑποβολιμαίως, νόθως.— **II** μετὰ πλαγίων βλεμμάτων, λοξῶς, πλαγίως.

ὑπο-βλητέος, α, *ον*, ρηματ. ἐπίθ. τοῦ *ὑποβάλλω*· ὃν πρέπει τις νὰ ὑποβάλῃ, νὰ θέσῃ κάτω, ὅστις πρέπει νὰ ὑποβληθῇ.

ὑπο-βολή, ἡ (*ὑποβάλλω*)· ὡς ἐνεργ., τὸ θέτειν (βάλλειν) ὑποκάτω, ἡ ὑπόστρωσις. 2) ἡ τοποθέτησις νόθου τέκνου εἰς θέσιν γνησίου: *ὑποβολῆς γράφομαί τινα*=κατηγορῶ τινα ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου (τὸν καταγγέλλω) διὰ νόθου γέννησιν || ἐντεῦθεν, *ὑποβολή*=παραποίησις: *κλειδῶν ὑποβολή*=παραποίησις κλειδιῶν, «ἀντικλείδι». 3) ὑπόμνησις, παραίνεσις, εἰσήγησις, συμβουλή: *ἐξ ὑποβολῆς*=διὰ ξένης συμβουλῆς (παραινέσεως, ὑπομνήσεως).—**II** παθητ., τὸ τεθειμένον ὑποκάτω, βάσις, θεμέλιον || μτφρ., ἡ ὑπόθεσις, ἑνός ἔργου, τὸ θέμα τὸ ὁποῖον πραγματεύεται μία πνευματικὴ ἐργασία.

ὑπο-βολιμαῖος, α, *ον* (*ὑποβάλλομαι*)· ὡς καὶ νῦν, ὑποβολιμαῖος, νόθος, οὐχὶ γνήσιος, κίβδηλος, κυρ. ὁ κρυφίως *ὑποβαλλόμενος* (τοποθετούμενος) εἰς τὴν θέσιν τοῦ γνησίου πρὸς ἀντικατάστασίν του || τὰ *ὑποβολιμαῖα* (ἐνν. *τέκνα*)=τὰ νόθα τέκνα.

ὑπο-βρέμω· *βρέμω* (βλ.λ.) ὑποκάτω, βορυβῶ (βαῦζω, βρυχῶμαι, μυκῶμαι) ὑποκάτω.

ὑπο-βρέχω, μελλ. -*ξω*· παθ. πρκ. -*βέβρεγμαι*· βρέχω (ὑγραίνω, «νοτίζω, μουσκεύω»), ὀλίγον τι || μτφρ., «κουτσοπίνω».— μτχ. παθ. πρκ. *ὑποβεβρεγμένος* = «μισομεθυσμένος».

ὑπο-βρῠχιος, (α), *ον*· ὁ ὑπὸ τὸ ὕδωρ εὑρισκόμενος || γενικῶς, ὁ ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν, ὁ εἰς βάθος εὑρισκόμενος, βαθύς [δι' ἐτυμ. βλ. *ὑπόβρυχος*].

ὑπό-βρῠχος, *ον*·=*ὑποβρύχιος* (βλ.λ.), ἀλλ' ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ οὐδ. πληθ. *ὑπόβρυχα* ὡς ἐπιρρ.=ὑπὸ τὸ ὕδωρ: *ὑπόβρυχα τίθημί τινα*=τὸν καλύπτω μὲ τὰ ὕδατα | *ὑπόβρυχα γίγνομαι* = καλύπτομαι ὑπὸ τῶν ὑδάτων [δι' ἐτυμ. βλ. *βρύχιος*].

ὑπόγαιος ἢ **ὑπόγειος,** *ον* (*ὑπὸ* + *γαῖα*)· ὁ ὑπὸ τὴν γῆν, δηλ. ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ἐδάφους, ὡς καὶ νῦν ὑπόγειος.

ὑπο-γάστριον, τό (*ὑπό*+*γαστήρ*)· τὸ κάτω μέρος τῆς κοιλίας, ἀπὸ τοῦ ὀμφαλοῦ καὶ κάτω, ὡς καὶ νῦν τὸ ὑπογάστριον, λατ. **abdomen.**— **II** τὸ ὑποκάτω μέρος θαλασσίου ἰχθύος, τοῦ δύννου, προσφιλὲς ἔδεσμα τῶν Ἀθηναίων.

ὑπό-γειος, *ον*·=*ὑπόγαιος* (βλ. λ.).

ὑπο-γελάω, μελλ. -*ᾱσομαι*· γελῶ ὀλίγον τι, ὑπομειδιῶ, χαμογελῶ, ἢ γελῶ κρυφίως, «κρυφογελῶ», λατ. **subridere.**

ὑπο-γενειάζω, μελλ. -*σω* (*ὑπὸ*+*γένειον*)· ἱκετεύω ψαύων διὰ τῆς χειρὸς τὸ γένειον.

ὑπο-γίγνομαι, μτγν. καὶ ἰων. -*γίνομαι*, ἀόρ. β' -*εγενόμην*· ἀποθ.· γίνομαι βαθμηδὸν ἢ γίνομαι ἀμέσως μετά τι, ἐπακολουθῶ, λατ. **subnasci.**

ὑπό-γλαυκος, *ον*· ὁ ὀλίγον τι *γλαυκὸς* (βλ. λ.), ὑπόφαιος, «σταχτερός».

ὑπο-γλαύσσω (*ὑπὸ* + *γλαῦξ*)· βλέπω κάτωθεν, ρίπτω λαθραῖα βλέμματα, ὡς τὸ *ὑποβλέπω* (βλ. λ.). λοξοκυττάζω, «στραβοκυττάζω».

ὑπο-γλῠκαίνω (*ὑπὸ* + *γλυκύς*)· γλυκαίνω ὀλίγον τι || μτφρ., ὀλίγον τι δωπεύω τινὰ μὲ κολακευτικοὺς λόγους, κολακεύω, καταπραΰνω.

ὑπο-γνάμπτω, μελλ. -*ψω*· *γνάμπτω* (δηλ. κάμπτω, λυγίζω) ἡρέμα καὶ κατὰ μικρόν.

ὑπο-γνώσης, δ' ἐν. ὑποτ. ἀορ. α' τοῦ *ὑπογιγνώσκω*.

ὑπό-γραμμα, -*ατος*, τὸ (*ὑπογράφω*)· πᾶν τὸ γεγραμμένον ὑποκάτω, πᾶν τὸ ὑπογεγραμμένον, ἡ ὑπογραφή. 2) ἐπιγραφή.

ὑπο-γραμμᾰτεύς, -*έως*, ὁ· ὡς καὶ νῦν, ὑπογραμματεύς, ὁ ὑπὸ τὸν γραμματέα, ὁ δεύτερος γραμματεύς.

ὑπο-γραμμᾰτεύω, μελλ. -*σω* (*ὑπογραμματεύς*)· εἶμαι ὑπογραμματεύς, ὑπηρετῶ ὡς ὑπογραμματεύς.

ὑπο-γραμμός, ὁ (*ὑπογράφω*)· δεῖγμα πρὸς γραφήν, ὑπόδειγμα, τύπος, «μοντέλλο».

ὑπο-γρᾰφεύς, -*έως*, ὁ(*ὑπογράφω*)· ὁ γράφων κατὰ διαταγὴν ἢ καθ' ὑπαγόρευσιν ἄλλου, γραμματεύς, λατ. **amanuensis** || ἐν Ἀθήναις, ὁ γραμματεὺς τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Δήμου.

ὑπο-γρᾰφή, ἡ (*ὑπογράφω*)· ὡς καὶ νῦν, ὑπογραφή, τὸ κάτωθεν γεγραμμένον || ὑπογεγραμμένον ἔγγραφον καταγγελίας, μήνυσις. 2) τύπος, ἀποτύπωμα, σφραγίς, σημεῖον, ἐντύπωσις, ἰδίᾳ ἐν τῷ πληθ., ὑπομνήματα, ἀπομνημονεύματα, λατ. **commentarii.** — **II** τὸ διάγραμμα, αἱ γραμμαὶ πράγματός τινος, τὸ περίγραμμα, σκιαγραφία, γενικὴ καὶ ἀδρομερὴς περιγραφή, λατ. **adumbratio.** — **III** τὸ βάψιμον τῶν βλεφαρίδων.

ὑπο-γράφω, μελλ. -*ψω*· πρκ. -*γέγραφα*, παθ. -*γέγραμμαι*· ὡς καὶ νῦν, ὑπογράφω, γράφω ὑποκάτω τὴν ὑπογραφήν μου || γράφω ὑποκάτω ἐν ὑστερογράφω, ἐπισυνάπτω || γράφω τὸ ὄνομα ἢ τὸν τίτλον ἐπί τινος πράγματος.— **II** ἐν τῷ μέσῳ, θέτω τὸ ὄνομά μου (τὴν ὑπογραφήν μου) κάτω ἀπὸ μίαν μήνυσιν (καταγγελίαν), προστίθεμαι εἰς τοὺς κατηγόρους τινός, ἑνοῦμαι μὲ τοὺς κατηγοροῦντάς τινα, λατ. **subscribere accusationem in aliquem.** 2) ἐν τῇ ζωγραφικῇ, σχεδιάζω, σκιαγραφῶ, «σκιτσάρω», σύρω ἀδρομερῶς τὰς κυριωτέρας γραμμὰς ἑνὸς ζωγραφικοῦ πίνακος, κάμνω ἓν χονδρο-

εἰδὲς σχεδίασμα, λατ. **adumbrare** ‖ μτφρ., ἀπεικονίζω ἀδρομερῶς (ἀμυδρῶς), σκιαγραφῶ.— **III** ***ὑπογράφω*** ***(ὑπογράφομαι) τοὺς ὀφθαλμούς*** **=«βάφω» τὰς θλαφαρίδας μου, τὰς μαυρίζω.**

ὑπό-γυιος ἡ -γυος, ***ον*** **(*ὑπό*+*γυῖον*)· ὁ ὑποχείριος, πρόχειρος: ***ἐξ ὑπογυίου*** **=ἐκ τοῦ προχείρου, ἀπερισκέπτως ‖ προσδόκιμος, ἐγγύς. 2)** ὁ μόλις ἐξελθὼν **τῶν** χειρῶν τινος, πρόσφατος, νέος, λατ. **recens ‖** ***ἐντεῦθεν***, ὁ πρὸ ὀλίγου καιροῦ, ὁ τελευταίως γενόμενος (συμβάς κλπ.).— **II** αἰφνίδιος, ἀπροσδόκητος : ***ἐξ ὑπογυίου*** **=παραχρῆμα, εἰς τὴν στιγμήν, αἰφνιδίως [δι' ἐτυμ. βλ. *ἐγγύη*].**

ὑπο-γυΐως ἢ -γύως, ἐπιρρ.· ἐσχάτως, προσφάτως, νεωστί, προχείρως.— **συγκρ.** ***ὑπογυιότερον***, ὑπερθ. ***ὑπογυιότατα***.

ὑπό-γυος, ***ον*** **·—*ὑπόγειος* (βλ. λ.).**

ὑπο-δακρύω, μελλ. **-ύσω**· δακρύω ὀλίγον τι ἢ κρυφίως, ἀρχίζω νὰ δακρύω.

ὑπο-δαμνάω, μελλ. **-δαμάσω**· πρκ. ***-δέδμηκα***· παθητ. ἀόρ. α' ***ὑπεδμήθην***· πρκ. ***-δέδμημαι***· δαμάζω, ὑποτάσσω, ὑπό τινα, κατανικῶ, καταβάλλω.—παθητ. **ὑποδάμνᾶμαι** (ὡσεὶ ἐξ ἐν. ****ὑποδάμνημι***), δαμάζομαι καταβάλλομαι, κατανικῶμαι, ὑποτάσσομαι, ἐνδίδω: ***γυνὴ ὑποδμηθεῖσα*** **=** γυνὴ ἐνδώσασα, ὑποχωρήσασα εἰς ἀπαιτήσεις ἀνδρός.

ὑπο-δδείσας, ἐπ. μτχ. ἀορ. α' τοῦ ***ὑποδείδω*** (βλ. λ.).

ὑπο-δέγμενος, ἐπ. μτχ. ἀορ. β' τοῦ ***ὑποδέχομαι***.

ὑπο-δέδεγμαι, πρκ. τοῦ ***ὑποδέχομαι***.

ὑπο-δεδεμένος, παθητ. μτχ. τοῦ ***ὑποδέω***.

ὑπο-δεδιώς, μτχ. πρκ. τοῦ ***ὑποδείδω***.

ὑπο-δεδιώς, ὁ (*ὑπό*+*δεδιώς*)· κυρ. ὁ πτήσσων ἐκ φόβου, ὁ «ζαρώνων» ἀπὸ φόβον, κωμικὸν ὄνομα πτηνοῦ (παρ' Ἀριστοφ.)· [κυρ. οὐσ. ἐκ τῆς μτχ. ***ὑποδεδιώς***].

ὑπο-δέδρομα, ποιητ. πρκ. τοῦ ***ὑποτρέχω***.

ὑπο-δεής, ές, γεν. **-έος** (*ὑπό*+*δέομαι*)· ὁ ὀλίγον τι ἐλλιπής, κατώτερος, ὀλιγώτερος, μικρότερος ‖ γενικῶς, ὁ κάτω ἀπὸ ἕνα ἄλλον, ὁ κατώτερός του ‖ κυρ. ἀπαντᾷ ἐν τῷ **συγκρ.** ***ὑποδεέστερος*** **=**κατώτερος ‖ ἐπὶ πραγμάτων : ***ἐκ πολλῷ ὑποδεεστέρων*** **=**μὲ μέσα κατὰ πολὺ κατώτερα (κυρ. ὁρμώμενος ἐκ μέσων πολὺ κατωτέρων).—συγκριτ. ἐπίρρ. ***ὑποδεεστέρως*** **=**ὀλιγώτερον, εἰς μικροτέρους ἀριθμούς.

ὑπό-δειγμα, -ατος, τὸ (***ὑποδείκνυμι***)· σημεῖον, δεῖγμα, τεκμήριον ἀπόδειξις.— **II** ὡς καὶ νῦν, ὑπόδειγμα, παράδειγμα, ὑπογραμμός, τύπος καὶ ὑπογραμμός, «μοντέλλο», ἀντίτυπον.

ὑπο-δείδω, μελλ. **-σω**· ἀόρ. α' ***ὑπέδεισα***, **ἐπ.** ***ὑπέδδεισα***· ἐπ. πρκ. ***ὑποδείδια***· γ' πληθ. ἐπ. ὑπερσ. ***ὑποδείδισαν***· ποιητ. πρκ. ***ὑπαιδείδοικα*** ἀντὶ ***ὑποδέδοικα***· φοβοῦμαι ὀλίγον, εἶμαι ὀλίγον φοβισμένος κατέχομαι ὑπὸ ἐλαφροῦ φόβου, τρομάζω ἐνώπιόν τινος καὶ ἀπομακρύνομαι (μετ' αἰτ.) ‖ ζαρώνω ἀπὸ τὸν φόβον μου.— **II** ἀπολ., εἶμαι ὀλίγον φοβισμένος.

ὑπο-δείκνῡμι, καὶ **-ύω**· μελλ. **-δείξω**, ἰων. **-δέξω**· ἀόρ. α' ***ὑπέδειξα***, ἰων. **-έδεξα**· δεικνύω κρυφίως (δεικνύω χωρὶς νὰ γίνω ἀντιληπτός) ‖ δίδω εἴς τινα νὰ ἐννοήσῃ, παρέχω ἁπλῆν νύξιν περί τινος. **2)** ὡς καὶ νῦν, ὑποδεικνύω, ὑποδηλῶ, κάμνω τινὰ νὰ καταλάβῃ, τοῦ δίνω νὰ ἐννοήσῃ.— **II** δεικνύω χαράσσων τὰς γραμμὰς τοῦ σχεδίου τοῦ δεικνυομένου πράγματος ‖ προβάλλω δεῖγμα (ὑπόδειγμα, παράδειγμα), διδάσκω διὰ παραδείγματος (δι' ὑποδείγματος).— **III** ἐπιδεικνύω τι, κάμνω ἐπίδειξιν πράγματός τινος ‖ προσποιοῦμαι, ὑποκρίνομαι, ὅτι... ‖ ὡσ. καὶ ἁπλῶς, δεικνύω, «δείχνω».

ὑπο-δειλιάω, μελλ. **-άσω**· δειλιῶ ὀλίγον τι, εἶμαι ὀλίγον δειλός.

ὑπο-δειμαίνω·—*ὑποδείδω* **(βλ. λ.),** κρυφίως φοβοῦμαί τινα.

ὑπο-δειπνέω, μελλ. **-ήσω**· δειπνῶ ἀντὶ ἄλλου.

ὑπο-δείσας, μτχ. ἀορ. α' τοῦ ***ὑποδείδω***.

ὑπο-δέκομαι, ἰων. ἀντὶ ***ὑποδέχομαι***.

ὑπο-δέμω· κτίζω ὑποκάτω, ἱδρύω τι ὡς θεμέλιον, θεμελιώνω, βάλλω θεμέλια, λατ. **substruo.**

ὑπο-δεχή, ἡ (***ὑποδέχομαι***)· ἡ ὑποδοχὴ **καὶ περιποίησις ξένου, μέσα** ὑποδοχῆς [-ε- παρ' ἐπ. χάριν τοῦ μέτρου].

ὑπο-δέξιος, α, ον (***ὑποδέχομαι***)· ὁ ἱκανὸς (ὁ κατάλληλος) **εἰς τὸ** ὑποδέχεσθαι, εὐρύχωρος, εὔρυς, ἐπαρκής.

ὑπο-δερίς, -ίδος, ἡ· κόσμημα τοῦ τραχήλου, περιδέραιον.

ὑπό-δεσις, -εως, ἡ (***ὑποδέω***)· **=*ὑπόδησις***, τὸ δένειν ὑποκάτω, τὸ ὑποδένειν τὰ σανδάλια, τὸ φορεῖν ὑποδήματα. **2) — *τὰ ὑποδήματα*** **(ὡς καὶ νῦν), τὰ «παπούτσια».**

ὑπο-δέχθαι, ἐπ. ἀπρφ. παθ. ἀορ. β' τοῦ ***ὑποδέχομαι***.

ὑπο-δέχομαι, ἰων. **-δέκομαι**· μελλ. **-δέξομαι**· ἀόρ. α' **-εδεξάμην**· πρκ. **-δέδεγμαι**· ὡσ. παθ. ἀόρ. α' **-εδέχθην** (καὶ ἐν παθ. ἐνν.), ἀποθ.· δέχομαι ὑποκάτω, δέχομαι ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης (***ἐπὶ τῇς θέτιδος*** π. χ.). **2)** ὡς καὶ νῦν, ὑποδέχομαί τινα, τὸν δέχομαι κάτω ἀπὸ τὴν στέγην τῆς οἰκίας μου, τὸν δέχομαι εἰς τὸ σπίτι μου, τὸν φιλοξενῶ, τὸν ὑποδέχομαι μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας, τὸν περιποιοῦμαι ‖ ***ὁ ὑποδεξάμενος*** = ὁ φιλοξενήσας, ὁ οἰκοδεσπότης. **3)** δίδω ἀκρόασιν, δίδω προσοχήν, «ἀφουκράζομαι», προσέχω.— **II** ἀναλαμβάνω ἔργον τι, ἐπιχειρῶ, ὑπόσχομαι, λατ. **in se recipere. 2)** παραδέχομαι, ἀναγνωρίζω, τὴν δικαίαν ἀπόφασιν **ἐπί** τινος ὑποδέσεως ‖ **μετὰ** ἀρνήσ., ***οὐχ ὑποδέχομαι*** **=** ἀρνοῦμαι νὰ παραδεχθῶ, ἀρνοῦμαι.— **III** φέρω μεθ' ὑπομονῆς, ὑποφέρω, «βαστῶ», ὑφίσταμαι.— **IV** ἀναμένω διά τινα, περιμένω τινά, ἀναμένω τὴν ἐπίδειξίν του, περιμένω νὰ τὸν ἀντιμετωπίσω, λατ. **excipere. 2)** ἀκολουθῶ εἰς τὴν σειράν, ἀκολουθῶ ὡς πρὸς **τὴν** κοινωνικὴν θέσιν ‖ ἔρχομαι εὐθὺς κατόπιν ἀπό τινα, τὸν διαδέχομαι, συνορεύω.— **V** **ἐπὶ** γυναικός, συλλαμβάνω, μένω ἔγκυος.

ὑπο-δέω, μελλ. **-δήσω**· παθ. πρκ. ***ὑποδέδεμαι***· δένω ὑποκάτω.— μέσον, ὑποδένω τοὺς πόδας, δένω τὰ ὑποδήματά μου, «φοραίνω τὰ παπούτσια μου» (ἀντίθ. τῷ ***ὑπολύομαι*** **=«βγάζω τὰ παπούτσια μου»**): ***ὑποδέομαι κοθόρνους*** **= «φοραίνω»** (βάλλω, φορῶ) τοὺς κοθόρνους μου ‖ καὶ ἀπολ., ***ὑποδέομαι*** **=**βάλλω τὰ ὑποδήματά μου ‖ μτχ. παθ. πρκ. ***ὑποδεδεμένοι*** **=** ἔχοντες (φοροῦντες) τὰ ὑποδήματά των ‖ ***ὑποδεδεμένοι τὸν ἀριστερὸν πόδα*** **=** ἔχοντες ὑπόδημα εἰς τὸν ἀριστερὸν πόδα.

ὑπο-δηλόω, μελλ. **-ώσω**· **ὡς** καὶ νῦν, ὑποδηλώνω, δεικνύω ἐμμέσως (συγκεκαλυμμένως), ὑπαινίσσομαι, ὑπεμφαίνω.

ὑπό-δημα, -ατος, τὸ (***ὑποδέω***), **ὡς** καὶ νῦν, ὑπόδημα, «παπούτσι», κυρ. τὸ δεδεμένον ὑποκάτω (ὑπὸ τὸν πόδα) δι' ἱμάντων, σανδάλιον, λατ. **solea,** ἀλλὰ καὶ **πᾶν εἶδος** ὑποδήματος, **ἀκόμη καὶ «οἱ μπότες», λατ. calceus.**

ὑπό-δησαι, προστ. μέσ. ἀορ. α' τοῦ ***ὑποδέω***.

ὑποδῆσαι, ἀπρφ. ἀνεργ. ἀορ. α' τοῦ ***ὑποδέω***.

ὑπο-διδάσκαλος, ὁ· ὁ ὑπὸ τὸν διδάσκαλον, **ὁ** δευτερεύων διδάσκαλος (κυρ. τοῦ χοροῦ **τῶν ἀρχαίων** δραμάτων).

ὑπό-δικος, ***ον*** **(*ὑπό*+*δίκη*)**· **ὡς** καὶ νῦν, ὁ ὑπόδικος, ὁ ὑπὸ τὴν δίκην διατελῶν, ὁ ὑποκείμενος **εἰς** δίκην, ὁ κατηγορούμενος, ὁ ὑπαίτιος, ὁ ἔνοχος, **ὁ** προσαχθεὶς ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου ‖ **μετὰ** γεν., ***ὑπόδικος γίγνομαι χειρῶν*** **=**δικάζομαι, **«περνῶ ἀπὸ** δίκην» διὰ χειροδικίαν.

ὑπο-δίφθερος, ***ον*** **(*ὑπό*+*διφθέρα*)**· **ὁ** ὑπὸ διφθέραν ὤν, ὁ διὰ διφθέρας κεκαλυμμένος, **ὁ ἐνδεδυ**μένος δέρματα.

ὑπο-δμηθείς, μτχ. παθ. ἀορ. α' τοῦ ***ὑποδαμνάω*** **(βλ.λ.).**

ὑπο-δμώς, -ῶος, ὁ· ὁ δευτερεύων δοῦλος, **«παραβοηθός».— II** ὁ ὑποδουλωθείς, **ὁ** ὑποτεταγμένος, ὑπήκοος.

ὑπο-δοχή, ἡ (***ὑποδέχομαι***)· **ὡς** καὶ νῦν, ὑποδοχή, τὸ φιλοξενῶς ὑποδέχεσθαι ξένους, ἡ φιλοξενία ‖ **ὡσ.** τὸ ὑποδέχεσθαι καὶ κατακρύπτειν δούλους δραπετεύσαντας.— **II** ἀποδοχή, παραδοχή, ἐπιδοκιμασία ‖ **ὄθεν,** ὑποστήριξις, βοήθεια, συνδρομή.— **III** ὑπό**δοσις, προϋπόθεσις, ἐκδοχή,** γνώμη.— **IV** δοχεῖον

(ὕδατος π.χ.), δεξαμενή ‖ τόπος καταφυγῆς, καταφύγιον, κατάλυμα.

ὑπό-δρᾰ (*ὑποδρακεῖν*), ποιητ. ἐπίρρ., ἐν χρήσει παρ' Ὁμήρῳ μόνον ἐν τῇ φράσει *ὑπόδρα ἰδὼν* = «στραβοκυττάζοντας», κυρ. βλέπων κάτωθεν ἢ ἐκ τῶν πλαγίων, λοξῶς· ἢ καί: «ἀγριοκυττάζοντας», βλοσυρῶς βλέπειν· ἢ (ἐὰν τηρηθῇ τὸ χρον. σημεῖον τοῦ ἀορ. μτχ.) «ρίψας λοξὸν καὶ βλοσυρὸν βλέμμα».

Ἐτυμ.: ὑπόδρα ⟨**-δρακ* ⟨ἰαπ. *dr̥k- (: *δέρκομαι* βλ. λ.), πρβλ. σανσκρ. ahar-dr̥'ς (βλέμμα, δέα), ἐξ ἴσου δυνατὸν ὅμως εἶναι καὶ ἓν **-δρακ-τ-*· τὸ ἐπίρρ. *ὑποδρὰξ* ἐσχηματίσθη ὕστερον κατ' ἀναλογίαν πρὸς τύπους οἷος ὁ *ἀνα-μείξ*.

ὑπο-δρᾰκεῖν, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ *ὑποδέρκομαι*.

ὑπο-δρᾰμεῖν, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ *ὑποτρέχω*.

ὑπο-δράω, ποιητ. **ὑποδρώω**· μελλ. *-δράσω*· δρῶ ὑπό τινα, εἶμαι ὑπόδουλος εἴς τινα, ἐργάζομαι ὑπό τινα, ὑπηρετῶ, εἶμαι ἐξυπηρετικός (ὠφέλιμος) εἴς τινα (μετὰ δοτ.).

ὑπο-δρηστήρ, *-ῆρος*, ὁ (*ὑποδράω*)· ὑπηρέτης, διάκονος, βοηθός, θεράπων.

ὑπο-δρομή, ἡ (*ὑποδραμεῖν*)· τὸ τρέχειν ὑπό τι, τὸ τρέχειν ὑπὸ τὴν τροχιάν (τοῦ ἡλίου π.χ., τοῦ ἀκοντίου κ.ο.κ.) ‖ καταφυγή, καταφύγιον, σωτηρία ‖ κολακεία, χαμέρπεια.

ὑπό-δρομος, *ον* (*ὑποδραμεῖν*)· ὁ τρέχων ὑποκάτω, ὁ ἐρχόμενος ὑπὸ τοὺς πόδας: *πέτρος ὑπόδρομος ἴχνους*=λίθος κείμενος πρὸ τῶν ποδῶν, λίθος ἐπιπροσθῶν εἰς τοὺς πόδας μας ‖ ὡς οὐσ. *ὁ ὑπόδρομος*=*ὑποδρομή* (βλ. λ.), καταφύγιον τῶν πλοίων ἐν κακοκαιρίᾳ, ὅρμος.

ὑπό-δροσος, *ον*· ὀλίγον τι δροσερός, ὀλίγον δροσισμένος.

ὑπο-δρώωσι, ποιητ. ἀντὶ *ὑποδρῶσι*, γ' πληθ. τοῦ *ὑποδράω*.

ὑπο-δύω, ἢ **ὑποδῦνω,** μελλ. *-δύσω*· ἀόρ. α' *ὑπέδῦσα*· ἐνδύω (φορῶ) ὑποκάτω ‖ μτφρ., *κίνδυνον ὑποδύνω*=ὑφίσταμαι κίνδυνον, κινδυνεύω. 2) ἀμτβ., ὑπεισέρχομαι ὑποκάτω τινὸς κατὰ μικρὸν (ἠρέμα), διολισθαίνω, χώνομαι μέσα ἢ ὑποκάτω εἴς τι κρυφίως ἢ ἐντέχνως ‖ ἀλλ' ὡσ. καὶ ὀλισθαίνω ὑποκάτωθεν, ἐξολισθαίνω «ξεγλιστρῶ» (μετ' αἰτ.).— **II** κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ μέσῳ, *ὑποδύομαι*, ἀόρ. α' *ὑπεδῦσάμην*· ὡσ. μετὰ ἐνεργ. ἀορ. β' *ὑπέδυν*· πρκ. *ὑποδέδῦκα*· καταδύομαι ὑποκάτω, χώνομαι ὑποκάτω, ὑπεισέρχομαι, εἰσχωρῶ, λατ. subire ‖ ὡς τὸ *ἐνδύομαι* (βλ. λ.), ἐνδύομαι, φοραίνω, φορῶ, βάλλω τοὺς πόδας μου μέσα εἰς ὑποδήματα, φορῶ σανδάλια. 2) μτφρ., ὡς καὶ νῦν, ὑποδύομαι, ἀναλαμβάνω ρόλον τινά, παριστάνω τινὰ ὡς ἠθοποιός. 3) μτφρ. ὡσ. ὑπεισέρχομαι εἰς τὴν εὔνοιάν τινος, εἰσχωρῶ εἰς τὴν εὔνοιάν του, τὸν προσελκύω πρὸς τὸ μέρος μου. 4) (μετὰ γεν.), ἐξέρχομαι κάτωθέν τινος, ἐξολισθαίνω, «ξεγλιστρῶ», ἕρπω κάτωθεν (ἐκ τῶν κάτω), ἀναδύομαι κάτω ἀπό τι. 5) θέτω ἐμαυτὸν κάτω ἀπό τι, «παίρνω ἐπάνω μου», ἀναλαμβάνω εἰς τοὺς ὤμους μου, φέρω ἐπὶ τῶν ὤμων μου, βαστάζω ‖ ὅθεν μτφρ., ἀναλαμβάνω τι, ὑφίσταμαί τι (π. χ. κίνδυνον, πόλεμον κλπ.). 6) ἐπὶ αἰσθημάτων, κρυφίως ἢ βαθμηδὸν ὑπεισέρχεται εἰς τὴν ψυχήν τινος καὶ τὴν κατακυριεύει (τὸ πάθος ἔρωτος, μίσους, κλπ.). 7) *ὀφθαλμοὶ ὑποδεδυκότες*=«βαθουλωμένα, βαθουλά, μάτια».

ὑπο-είκω, μελλ. *ὑπο-είξομαι*, ἐπ. ἀντὶ *ὑπείκω*, *ὑπείξομαι*.

ὑπο-εργός, *όν*, ἀντὶ τοῦ συνῃρ. *ὑπουργὸς* (βλ. λ.).

ὑπο-ζάκορος, ὁ (καὶ ἡ)· δευτερεύων *ζάκορος* (βλ. λ.), τ. ἔ. ὑπηρέτης τοῦ ναοῦ, ἱερεὺς ἢ δευτερεύουσα ἱέρεια.

ὑπο-ζεύγνῡμι, καὶ **-ύω**· μελλ. *-ζεύξω*· ἀόρ. α' *ὑπέζευξα*· παθητ., ἀόρ. β' *ὑπεζύγην*· πρκ. *ὑπέζευγμαι*· ζευγνύω («ζεύω») ὑποκάτω εἴς τι, θέτω ὑπὸ τὸν ζυγὸν ‖ μτφρ., φέρω ὑπὸ τὸν ζυγόν, ὑποτάσσω.— παθητ., μτφρ., ὑποβάλλομαι εἰς ζυγόν, φέρομαι ὑπὸ ζυγόν, ὑποτάσσομαι.

ὑπο-ζῠγιον, τὸ (*ὑπὸ+ζυγόν*)· τὸ ὑπὸ τὸν ζυγὸν ζῷον, τὸ ἐζευγμένον εἰς ἅμαξαν ἢ τὸ φέρον φορτίον ἐπὶ τῆς ράχεως (τὸ ἀχθοφόρον).

ὑπο-ζῠγόω, μελλ. *-ώσω*·=*ὑποζεύγνυμι* (βλ. λ.).

ὑπό-ζωμα, *-ατος*, τὸ (*ὑποζώννυμι*)· πλατεῖα ζώνη (διάζωμα, σχοινίον ἢ λωρίς) περιβάλλουσα τὰ πλευρὰ τοῦ πλοίου ἐξωτερικῶς εἰς τρόπον ὥστε τὸ ὅλον σκάφος καθίσταται συμπαγέστερον καὶ ἀντιμετωπίζει ἀσφαλέστερον τὴν ὁρμὴν τῶν κυμάτων (πρβλ. *ὑποζώννυμι*).

ὑπο-ζώννῡμι καὶ **-ύω**· μελλ. *-ζώσω*· ἐνεργ. πρκ. *ὑπέζωκα*, παθ. *ὑπέζωσμαι*· ζώνω ὑποκάτωθεν καὶ πέριξ, ζώνω ὅλα μαζὶ ‖ κυρ. ζώνω (δένω μὲ ζώνην) πλοῖον, σφίγγω τὰ πλευρά του μαζὶ μὲ τὴν καρένα του διὰ σχοινίων ἢ ἄλλης φύσεως ζωνῶν, ὥστε νὰ μὴ διατρέχῃ τὸν κίνδυνον νὰ διαλυθῇ ἀπὸ τὸν ἐν καιρῷ τρικυμίας κλυδωνισμόν.

ὑπο-θάλπω, μελλ. *-ψω*· θερμαίνω ὑποκάτω ἢ ἐσωτερικῶς.—παθητ., θερμαίνομαι ὑποκάτω ἢ ἐσωτερικῶς.

ὑπο-θείς, *εῖσα*, *έν*, μτχ. ἀορ. β' τοῦ *ὑποτίθημι*.

ὑπο-θερμαίνω· θερμαίνω ὀλίγον ἢ κατ' ὀλίγον. — παθητ., γίνομαι ὑπόθερμος (ὀλίγον τι θερμός), θερμαίνομαι κατ' ὀλίγον ἢ θερμαίνομαι μετρίως.

ὑπό-θερμος, *ον*· ὀλίγον τι θερμὸς ‖ ὁ ὀλίγον τι ὀξύθυμος.— συγκρ. *ὑποθερμότερος*, ὁ πολὺ ὀξύθυμος, εὐερέθιστος.

ὑπο-θέσθαι, ἀπρφ. μεσ. ἀορ. β' τοῦ *ὑποτίθημι*.

ὑπό-θεσις, *-εως*, ἡ (*ὑποτίθημι*)· τὸ τιθέναι ὑποκάτω, τὸ τοποθετεῖν τι ὑποκάτω ‖ συνηθέστ. τὸ τεθειμένον ὑποκάτω ὡς βάσις, θεμέλιον, κρηπίδωμα, βάσις, θεμελίωσις.— **II** ὡς καὶ νῦν, ὑπόθεσις, τὸ τεθειμένον, τὸ λαμβανόμενον ὡς δεδομένον, τὸ παραδεδεγμένον, προϋπόθεσις λατ. adsumptio. 2) τὸ ὑπὸ συζήτησιν θέμα, λατ. argumentum.— **III** τὸ παραδεδεγμένον ὡς κανών, ἀρχή, ἀξίωμα, δόγμα. 2) γενικῶς, σκοπός, σχέδιον | πρότασις.

ὑπο-θέω, μελλ. *-θεύσομαι*· τρέχω ὑποκάτω, ὑποτρέχω, «βάζω τρικλοποδιὰ σὲ κάποιον καὶ τὸν ἀναποδογυρίζω»:— **II** «βγαίνω μπρὸς στὰ πόδια του», κατὰ τοὺς ἀγῶνας δρόμου, προσπαθῶ νὰ τὸν προσπεράσω, «ξεφυτρώνω μπρός του».— **III** τρέχω πίσω ἀπό τινα πολὺ βιαστικός.

ὑπο-θήκη, ἡ (*ὑποτίθημι*)· παραίνεσις, συμβουλή, διδακτικὸν παράγγελμα ‖ ὑπόμνησις, ὑπαινιγμός.— **II** ὡς καὶ νῦν, ὑποθήκη, ἐνέχυρον, ἐγγύησις.

ὑπο-θημοσύνη, ἡ (*ὑποτίθημι*)·=*ὑποθήκη* (βλ.λ.), συμβουλή, παραίνεσις.

ὑπο-θήσομαι, μέσ. μελλ. τοῦ *ὑποτίθημι*.

ὑπο-θλῑβω, μελλ. *-ψω*· θλίβω κάτωθεν ἢ ἐλαφρῶς, ἐκπιέζω ἐλαφρῶς ἢ κατ' ὀλίγον.

ὑπο-θορῠβέω, μελλ. *-ήσω*· ἐγείρω ὀλίγον θόρυβον, θορυβῶ κάπως ‖ ἀρχίζω νὰ θορυβῶ.

ὑπο-θράσσω, ἀττ. **-ττω,** μελλ. *-θράξω*, ἀττ. συγκεκ. τύπος ἀντὶ *ὑποταράσσω*.

ὑπο-θρύπτομαι, μελλ. *-θρύψομαι*· ἀόρ. α' *ὑπεθρύφθην*, παθητ.· εἶμαι ἐπιτετηδευμένος (προσποιημένος), εἶμαι ἐκτεθηλυμμένος, θηλυπρεπής, τρυφηλὸς ‖ εἶμαι χαλαρός.

ὑπο-θῡμιάω, μελλ. *-άσω*· καίω λιβανωτὸν ἢ ἄλλα ἀρώματα (ἐπὶ πυρᾶς) καὶ παράγω καπνόν, θυμιάζω, λατ. suffire.

ὑπο-θῡμίς, *-ίδος*, ἡ, καὶ **ὑποθυμιάς,** *-άδος* (*ὑπὸ+θυμός*)· στέφανος φερόμενος περὶ τὸν λαιμόν, ὥστε ὁ φέρων νὰ ἀπολαύῃ τῆς ὀσμῆς τῶν ἀνθέων του.— **II** εἶδος πτηνοῦ (παρ' Ἀριστοφ.).

ὑπο-θωπεύω· θωπεύω ὀλίγον, κολακεύω ἐντέχνως, διὰ κολακείας κερδίζω τὴν συμπάθειάν τινος.

ὑπο-θωρήσσω, μελλ. *-ξω*· ὁπλίζω (ἐξοπλίζω) κρυφίως.— μέσον, ἐξοπλίζω ἐμαυτὸν (ὁπλίζομαι) κρυφίως, χωρὶς τοῦτο νὰ γίνῃ ἀντιληπτόν.

ὑπο-ῑάχω· *ἰάχω* (τ.ἔ. φωνάζω) ὀλίγον τι, ἐκβάλλω ἦχον ὡσὰν «ἀπὸ βαθιὰ κάπου».

ὑπ-οίγνῡμι καὶ **ὑποίγω,** μελλ. *ὑποίξω*· ἀνοίγω ὀλίγον τι ἢ κρυφίως.

ὑπ-οικέω, μελλ. *-ήσω*· κατοικῶ ὑποκάτω ‖ εἶμαι κεκρυμμένος.

ὑπ-οικίζομαι, παθ. (**ὑπό** + *οἰκίζω*)· = *ὑποικέω* (βλ. λ.).

ὑπ-οικο-δομέω, μελλ. *-ήσω*· κτίζω τὰ ὑποκάτω (μέρη τείχους π. χ.), λατ. **substruo.**

ὑπ-οικ-ουρέω, μελλ. *-ήσω*· οἰκουρῶ, παραμένω οἴκοι, «φυλάω τὸ σπίτι» ‖ μτφρ., κρύπτομαι, «εἶμαι χωμένος κάπου».— **II** μετ' αἰτ. πραγμ., τηρῶ τι (τὸ ἔχω) κατ' οἶκον χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζῃ ἄλλος τις (κρυφίως, μυστικά), μηχανεύομαί τι κρυφίως, τὸ παρασκευάζω κρυφίως. **2)** μετὰ αἰτ. προσ., μηχανορραφῶν ἐπιδρῶ ἐπί τινος, τὸν ἐπηρεάζω μὲ διάφορα τεχνάσματα ‖ ἀπολ., μηχανεύομαι δόλους, δολιεύομαι.

ὑπ-οιμώζω, μελλ. *-ώξομαι*· οἰμώζω ὀλίγον ἢ χαμηλοφώνως, κλαυθμυρίζω.

ὑπο-καθ-έζομαι, μελλ. *-εδοῦμαι*, ἀποθ. = *ὑποκάθημαι* (βλ. λ.).

ὑπο-κάθ-ημαι, ἰων. *-κάτημαι* (κυρ. πρκ. τοῦ *ὑποκαθέζομαι*)· κάθημαι ὑποκάτω, κάθημαι κάτω, κάθημαι κάπου.— **II** κάθημαι κάπου κρυμμένος, ἐνεδρεύω, στήνω ἐνέδραν, «κάνω ἢ βαστῶ καρτέρι». **2)** μετ' αἰτ. προσ., ἐνεδρεύω διά τινα, περιμένω (κρυμμένος) διά τινα (νὰ περάσῃ ἢ νὰ ἔλθῃ κάποιος), τὸν παραμονεύω.

ὑπο-καθ-ίζω, μελλ. ἀττ. *-ιῶ*· τοποθετῶ τινα κάτω, τὸν καθίζω κάτω ‖ τὸν τοποθετῶ ἐν ἐγέδρᾳ, τὸν βάλλω νὰ ἐνεδρεύσῃ, νὰ στήσῃ ἐνέδραν.— μέσον, κάθημαι ἐν ἐνέδρᾳ, ἐνεδρεύω, «βαστῶ καρτέρι», λατ. **subsidēre.**— **II** ὡς ἀμτβ. ἐνεργ., ἐνεδρεύω (ὡς καὶ τὸ μέσον).

ὑπο-καίω, ἀττ. **-κάω**· καίω βάλλων πῦρ (ἀνάπτων) ἀπὸ κάτω ‖ ἀνάπτω κάτωθεν.

ὑπο-κάμπτω, μελλ. *-ψω*· μτβτ., κάμπτω ὀλίγον ὀπίσω ἢ ὑποκάτω, λυγίζω πρὸς τὰ κάτω. **2)** ἀμτβ., ὑποστρέφομαι, γυρίζω ὀπίσω, ἐπὶ λαγοῦ.— **II** μτφρ., μετ' αἰτ., ἀπολείπομαι, μένω ὀπίσω, ὑστερῶ.

ὑπο-κάρδιος, *ον* (**ὑπό**+*καρδία*)· ὁ ἐν τῇ καρδίᾳ ὤν, ὁ ὑπὸ τὴν καρδίαν ὤν, ὁ ἐκ καρδίας, ὁ ἐγκάρδιος.

ὑπο-κατα-θαίνω, μελλ. *-βήσομαι*· ἀόρ. β' *-έβην*· πρκ. *-βέβηκα*· καταβαίνω κρυφίως ἢ κατὰ μικρόν (σιγά - σιγά), κατέρχομαι κρυφίως ἢ ὀλίγον ‖ μτφρ., ὑποχωρῶ, χαλαρώνω, συγκαταβαίνω.

ὑπο-κατα-κλίνω, μελλ. *-κλινῶ*· κατακλίνω ὑποκάτω.— παθητ., κατακλίνομαι ὑποκάτω ‖ μτφρ., ὑπείκω, ὑποχωρῶ, ἐνδίδω.

ὑπο-κάτ-ημαι, ἰων. ἀντὶ *ὑποκάθημαι* (βλ. λ.).

ὑπο-κᾰτω, ἐπίρρ.· ὡς καὶ νῦν, ὑποκάτω, «ἀποκάτω», κάτω.— **II** ἐν τῇ Λογικῇ, *τὸ ὑποκάτω γένος*= τὸ κατώτερον γένος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς *τὸ ἐπάνω*.

ὑπό-κειμαι, μελλ. *-κείσομαι*, ἐν χρήσει ὡς παθητ. τοῦ *ὑποτίθημι*· κεῖμαι κάτω, κεῖμαι ὑποκάτω: *πεδίον ἱερῷ ὑπόκειται*=ἡ πεδιὰς κεῖται κάτω ἀπὸ τὸν ναόν (ἁπλώνεται κάτω ἀπὸ τὸν ναόν) ‖ ἀπολ., κεῖμαι χαμηλότερα, εἶμαι κρυμμένος.— **II** μτφρ., εἶμαι τοποθετημένος κάτω ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς τινος, ἔχω τεθῇ πρὸ ὀφθαλμῶν τινος (ὑπ' ὄψιν του), προβάλλομαι εἰς τὴν σκέψιν του, προτείνομαι εἰς τινα. **2)** εἶμαι τεθειμένος, εἶμαι δεδομένος, λαμβάνομαι ὡς προϋπόθεσις, λαμβάνομαι ὡς βάσις ‖ *ὑπόκειται* ἀπολ.=εἶναι τεθειμένος κανών, προϋποτίθεται ὅτι... **3)** ὑποδεικνύομαι, ὑποδηλοῦμαι, ὑπενθυμίζομαι. **4)** ἀφίνομαι, ὑπολείπομαι εἰς τὸ βάθος, μένω, παραμένω, διαφυλάσσομαι. **5)** εἶμαι ὑποκείμενος, ὑπόκειμαι, εἶς τι(να), εἶμαι ὑποτεταγμένος εἶς τινα, ὑποτάσσομαι εἶς τινα ‖ ἀποτελῶ τὸ θέμα (τὸ ὑποκείμενον) μιᾶς ἐρεύνης (μιᾶς πραγματείας, ἑνὸς ἔργου τοῦ λόγου): *ὕλη ὑποκειμένη* =τὸ θέμα τῆς ἐρεύνης, τὸ ἐρευνώμενον πρόβλημα, ἡ ὑπόθεσις τῆς πραγματείας. **6)** ὑπόκειμαι (ἀφίνομαι) ὡς ἐγγύησις, ὡς ὑποθήκη, εἶμαι ὑποθηκευμένος: *τὰ ὑποκείμενα*=τὰ ὑποθηκευμένα.

ὑπο-κελεύω, μελλ. *-σω*· ἐνεργῶ ὡς *κελευστής* (βλ. λ.), ἐκτελῶ ἔργον *κελευστοῦ*, τ. ἔ. διὰ μουσικοῦ ὀργάνου ἢ δι' ᾠδῆς δίδω εἰς τοὺς κωπηλάτας τὸν χρόνον πρὸς ρυθμικὴν κωπηλασίαν.

ὑπο-κηρύσσω, ἀττ. **-ττω,** μελλ. **-ξω**· διακηρύσσω διὰ τῆς φωνῆς τοῦ κήρυκος, καθιστῶ τι γνωστὸν δημοσίᾳ διὰ τοῦ κήρυκος, προκηρύσσω.—τὸ μέσον, *ὑποκηρύσσομαι* (**-ττομαι**) ἔχει τὴν αὐτὴν σημασ., ἔχω προκηρύξει, ἔχω ἀναγγείλει τι διὰ κήρυκος, καὶ κυρ. πρὸς πώλησιν (ὅτι δηλ. τὸ ἀναγγελλόμενον πωλεῖται).

ὑπο-κῑνέω, μελλ. *-ήσω*· ἀόρ. α' *-εκίνησα*· κινῶ ὑποκάτω (κάτωθεν), κινῶ ἐλαφρῶς ἢ ἡρέμα, μετακινῶ τὴν βάσιν ὀλίγον, ἢ μετακινῶ ἡρέμα.— **II** μτφρ. ὡς καὶ νῦν, ὑποκινῶ, διεγείρω, τινὰ κατὰ τρόπον ἐντεχνον, τὸν παρορμῶ χωρὶς καὶ νὰ φαίνωμαι.— **III** ὡς ἀμτβ., κινοῦμαι ὀλίγον ‖ μτφρ. παρουσιάζω ἐπαναστατικὰς (νεωτεριστικὰς) τάσεις: *οὐδεμία πόλις ἂν ὑπεκίνησεν*=οὐδεμία πόλις ἤθελε κινηθῇ οὐδὲ κατ' ἐλάχιστον ‖ μτφρ. ὡσ., εἶμαι ὀλίγον τι ἐκτὸς ἐμαυτοῦ, πάσχω ὀλίγον τὰς φρένας.

ὑπ-οκλάζω, μελλ. *-σω*· ὀκλάζω ὀλίγον, λυγίζω τὰ γόνατα ὀλίγον, γονατίζω ἢ κάθημαι «σταυροπόδι» ‖ μτφρ., ἐπὶ λύχνου ἑτοίμου νὰ σβήσῃ, «κοντεύω νὰ σβήσω», «κοντεύει νὰ σωθῇ τὸ λάδι μου».

ὑπο-κλαίω, ἀττ. **-κλάω**· κλαίω κρυφίως, ἢ κλαίω ἡρέμα (ὀλίγον), σιγοκλαίω.

ὑπο-κλάω, μελλ. *-άσω*· δραύω ὑποκάτω, δραύω κρυφίως, ἢ δραύω βαθμηδόν.

ὑπο-κλέπτω, μελλ. *-ψω*· ὡς καὶ νῦν, ὑποκλέπτω, κλέπτω κρυφίως, ὑπεξαιρῶ, «σουφρώνω».— παθητ., κλέπτομαι κρυφίως, ἀποστεροῦμαι δι' ἀπάτης, ἐξαπατῶμαι.

ὑπο-κλίνω· βάλλω τι(νὰ) νὰ κατακλιθῇ ‖ κάμνω τι(νὰ) νὰ κύψῃ κάτω, νὰ ὑποκύψῃ, τὸ(ν) ὑποτάσσω: — **II** κυρ. ὡς παθητ. *ὑποκλίνομαι* = κατακλίνομαι, «πλαγιάζω» ‖ μτφρ., ὑποτάσσομαι, **ὑποκύπτω,** ὑποχωρῶ.

ὑπο-κλονέω· ὀλίγον τι κλονίζω (σείω, διασείω, «τραντάζω»), ταράσσω κάπως ‖ μτφρ., κατατροπώνω, ἀρχίζω νὰ κάμπτω τὸν ἐχθρόν.— **II** συν. παθητ. *ὑποκλονέομαι*=κλονίζομαι ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ταράσσομαι, ὑπό τινος ‖ μτφρ., κατατροπώνομαι, διασκορπίζομαι, ἐνώπιόν τινος.

ὑπο-κλοπέω, μελλ. *-ήσω*· ὡς τὸ *ὑποκλέπτω* (βλ. λ.), κρύπτω ὑποκάτω.— **II** μόνον ἐν τῷ παθητ., *ὑποκλοπέομαι*=διαμένω κεκρυμμένος, κρύπτομαι, μένω εἰς ἀπόκρυφα μέρη.

ὑπο-κλύζω, μελλ. *-ύσω*· *κλύζω* (πλύνω, καθαρίζω) ὑποκάτωθεν ‖ κατακλύζω.— **II** παθητ., *ὑποκλύζομαι*=κατακλύζομαι (ὡς καὶ νῦν), βυθίζομαι εἰς τὰ νερά.

ὑπο-κνίζω, μελλ. *-ίσω*· ξύω ὀλίγον τι ἢ ἐλαφρῶς, ξύω ἐξ ἐπιπολῆς, γαργαλίζω, ἐρεθίζω ὀλίγον ἢ κρυφίως.— παθητ., ἐρεθίζομαι κατὰ μικρόν, ὑπεξερεθίζομαι, διεγείρομαι, προκαλοῦμαι, παροργίζομαι.

ὑπο-κόλπιος, *ον* (**ὑπό**+*κόλπος*)· ὁ κείμενος ἐν τῷ κόλπῳ ‖ μτφρ., ὁ ἐκ καρδίας ἀγαπητός ‖ ὡς οὐσ. *ὁ ὑποκόλπιος*=ὁ πολυαγαπημένος, ὁ ἐραστής. **2)** ὁ φερόμενος ὑπὸ τὸν κόλπον, ὁ ὑπὸ τὴν ζώνην κεκρυμμένος.

ὑπό-κοπος, *ον* (**ὑπό**+*κόπος*)· ὁ ὀλίγον τι κεκοπιακώς, ὁ κόπῳ κουρασμένος.

ὑπο-κορίζομαι, μελλ. *-ίσομαι*, ἀποθ.· «κάνω τὸ μικρὸ παιδί», φέρομαι ὡς παιδίον, ὁμιλῶ μὲ θωπευτικὰς (ὑποκοριστικὰς) λέξεις καὶ τὰς προφέρω ὡς νήπιον, ὅθεν: **1)** καλῶ τινα, τὸν φωνάζω μὲ χαϊδευτικὰ ὀνόματα (ὅπως ἐπὶ ἐραστῶν). **2)** καλῶ τι(να) μὲ εὔφημον ὄνομα, εὐφημῶ, εὐφημίζω, εἰς κακόηχον δηλ. πρᾶγμα δίδω καλὸν ὄνομα (τὴν αἰσχρότητα δηλ. τοῦ πράγματος ἢ τοῦ προσώπου τὴν καλύπτω μὲ μίαν εὔηχον καὶ καλὴν ἔννοιαν ἔχουσαν λέξιν): *ἣν ἄνοιαν οὖσαν ὑποκοριζόμενοι καλοῦμεν ὡς εὐήθειαν* (Πλάτων). **3)** τἀνάπαλιν, εἰς καλόν τι πρᾶγμα δίδω κακὸν ὄνομα: *οἱ μὲν φίλοι καλοῦσί με εὐδαιμονίαν, οἱ δὲ μισοῦντες ὑποκοριζόμενοι ὀνομάζουσί με κακίαν* (Ξενοφ.).

ὑπο-κόρισμα, -ατος, τὸ (*ὑποκορίζομαι*)· χαϊδευτικὸν ὄνομα, χαϊδευτικὴ λέξις ‖ καλὸν ὄνομα κακοῦ πράγματος.

ὑπο-κορισμός, ὁ'=*ὑποκόρισμα* (βλ. λ.).

ὑπο-κουρίζομαι, ἰων. ἀντὶ *ὑποκορίζομαι* (βλ. λ.)‖

ἐγκωμιάζω, κολακεύω, μὲ εὐφήμους λέξεις (ἢ ᾠδῶν κατάλληλα ᾄσματα).

ὑπο-κρέκω, μελλ. *-ξω·* ἐπὶ ἐγχόρδων ὀργάνων, ὑπηχῶ ἠρέμα, κρούω χορδὴν ἠρέμα, κάμνω τὸ ὄργανον νὰ ἠχήσῃ ὑπὸ τὴν χεῖρά μου ‖ ὡς ἀμτβ., ἐκβάλλω χαμηλὸν ἦχον, ὑποτερετίζω, συντροφεύω ἠχῶν ἐν ἁρμονίᾳ (μετὰ δοτ.). 2) μετ' αἰτ., παίζω μουσικὴν συναυλίαν.

ὑπο-κρητηρΐδιον, τό, καὶ **-κρατηρίδιον,** καὶ **-κρατήριον** (*ὑπὸ* + *κρητήρ*)· μικρὰ βάσις ἐπὶ τῆς ὁποίας τίθεται ὁ κρατήρ, τὸ πιατέλλο ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον τοποθετεῖται ὁ κρατήρ.

ὑπο-κρίναιτο, γ' ἑν. εὐκτ. ἀορ. α' τοῦ *ὑποκρίνομαι*

ὑπο-κρίνασθαι, ἀπρφ. ἀορ. α' τοῦ *ὑποκρίνομαι.*

ὑπο-κρίνομαι, μελλ. *-κρἴνοῦμαι·* μεσ. ἀόρ. α' *ὑπεκρινάμην,* παθ. *ὑπεκρἴθην·* μέσον· ἀποκρίνομαι, ἀπαντῶ, δίδω ἀπάντησιν ‖ καὶ ἐπὶ ἀποκρίσεως μαντείου ‖ ἑρμηνεύω, διερμηνεύω.— **II** παρ' ἀττ., ἐπὶ ἠθοποιῶν, λαμβάνω μέρος εἰς διάλογον διεξαγόμενον ἐπὶ σκηνῆς, ὑποκρίνομαι **ἐπὶ** τῆς σκηνῆς, παριστάνω πρόσωπόν τι ἐπὶ τῆς σκηνῆς, εἶμαι ὑποκριτὴς (τοῦ παριστανομένου προσώπου τιθεμένου κατ' αἰτ.): *ὑποκρίνομαι Προμηθέα* = «παίζω» τὸν Προμηθέα. 2) ἐπὶ θεατρικοῦ ὕφους, ἐξογκώνω, μεγαλοποιῶ, στομφάζω, παριστάνω ὑπερβολικῶς. 3) μτφρ., ὑποκρίνομαι, προσποιοῦμαι, «κάνω τὸν ὑποκριτή».

ὑπο-κρΐσία, ἡ = *ὑπόκρισις* (βλ. λ.).

ὑπό-κρἰσις, -εως, ἡ (*ὑποκρίνομαι*)· ἀπόκρισις, ἀπάντησις.— **II** τὸ παριστάνειν τι ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἡ τέχνη ἢ τὸ ἔργον τοῦ ὑποκριτοῦ (ἠθοποιοῦ), τὸ ὑποκρίνεσθαι ἐν θεάτρῳ, θεατρικὴ ἀπαγγελία ‖ ὡσ. ρητορικὴ ἀπαγγελία, ρητορικὴ ἐπίδειξις. 2) μτφρ., ὑπόκρισις, ὑποκρισία, προσποίησις.

ὑπο-κρΐτής, -οῦ, ὁ (*ὑποκρίνομαι*)· ὁ ἀποκρινόμενος, ὁ δίδων ἀπάντησιν, ὁ ἀπαντῶν ‖ ὁ ἑρμηνευτής, ἐξηγητής.— **II** ὁ παριστάνων ἐπὶ σκηνῆς, ὁ ἠθοποιός, ὑποκριτὴς θεάτρου. 2) μτφρ., ὡς καὶ νῦν, ὑποκριτής, ὑποκρινόμενος, προσποιούμενος.

ὑπο-κρΐτικός, ἡ, ὀν (*ὑποκριτής*)· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν τέχνην τοῦ ὑποκριτοῦ ‖ ὁ πεπειραμένος (ὁ ἔμπειρος) ὑποκριτὴς ‖ ὁ ἠσκημένος εἰς τὴν θεατρικὴν ἢ τὴν ρητορικὴν ἀπαγγελίαν ‖ τὸ θηλ. ὡς οὐσ. *ἡ θεατρικὴ* (ἐνν. *τέχνη*), ὡς καὶ νῦν.

ὑπο-κρούω, μελλ. *-σω·* κρούω ἐλαφρῶς, ἢ κρούω ὑποκάτωθεν ‖ ἐπὶ ἐγχόρδων ὀργάνων, κρούω τὰς χορδὰς ‖ πλήττων τὰς χορδὰς ἢ κρούων καθ' οἱονδήποτε τρόπον δίδω τὸν χρόνον, «βαστῶ» τὸν ρυθμόν.— **II** μτφρ., διακόπτω, λαμβάνω τὸν λόγον διακόπτων τὸν ὁμιλοῦντα ‖ ἀντιλέγω | ἐπιτίθεμαι.

ὑπο-κρύπτω, μελλ. *-ψω·* κρύπτω ὑποκάτω, «χώνω» ὑποκάτω, καλύπτω.— μέσον, φυλάττω (τηρῶ) τι μυστικὸν ἀπό τινα, «τοῦ τὸ κρύβω», τὸ ἀποσιωπῶ, τὸ ἀποκρύπτω.

ὑπο-κρώζω, μελλ. *-ξω·* κρώζω (κράζω, «βογγῶ») ὀλίγον ἢ ἀσθενῶς ὡς ἄνθρωπος νοσῶν.

ὑπό-κυκλος, *ον·* ὁ ἔχων ὑποκάτω τροχούς, ὁ ἐπὶ τροχῶν κυλιόμενος.

ὑπο-κύπτω, μελλ. *-ψω,* ἀόρ. *ὑπέκυψα·* κύπτω ὑποκάτω, κύπτω ὑπὸ ζυγόν, κύπτω ὑπὸ τὴν ἐπικυριαρχίαν τινός, ὑποτάσσομαι εἰς τινα: *οἱ Μῆδοι ὑπέκυψαν Πέρσῃσι*=οἱ Μῆδοι ὑπέκυψαν εἰς τοὺς Πέρσας, ἔκυψαν ὑπὸ τὸν ζυγὸν τῶν Περσῶν, ὑπετάχθησαν εἰς τοὺς Πέρσας ‖ κάμπτομαι, γονατίζω, πίπτω χαμαί, καταπίπτω ‖ «σκύβω» νὰ πίω, ὡσ. «σκύβω» διὰ νὰ παρατηρήσω μέσα εἰς τι (διὰ νὰ κατοπτεύσω).— **II** μετ' αἰτ. *ὑπόκυπτε τὰν τύλαν*=«σκύψε» (λύγισε) τὴν ράχιν σου (ἢ τὸν ὦμόν σου) διὰ νὰ φορτωθῇς τὸ βάρος (πρβλ. Σχολ. Ἀριστοφ. 954 «*τὰν τύλαν,* τὴν ἀπὸ τοῦ ἀχθοφορεῖν ἐν τῷ τραχήλῳ γινομένην τοῦ τραχήλου σκληρότητα τῶν ἀχθοφόρων ζῴων»· βλ.. *τύλη*.

ὑπο-κύομαι, μέσον (*ὑπὸ*+*κύω*)· ἐπὶ γυναικός, «συλλαμβάνω», γίνομαι ἔγκυος, μένω ἔγκυος, ἐγγαστρώνομαι ‖ μτγ. ἀορ. α' **ὑποκυσαμένη.**

ὑπο-κώλιον, τό (*ὑπὸ*+*κῶλον*)· ὁ μηρὸς τὸ «κωλομέρι».

ὑπο-κωμ-ῳδέω, μελλ. *-ήσω·* κωμῳδῶ (διακωμῳδῶ, ἐμπαίζω, χλευάζω) ὀλίγον τι ἢ κρυφίως.

ὑπό-κωφος, *ον·* ὁ ὀλίγον τι κωφός, ἀρκετὰ κωφός.— **II** μωρός, παράλογος.

ὑπο-λἄβεῖν, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ *ὑπολαμβάνω.*

ὑπο-λαμβάνω, μελλ. *-λήψομαι·* ἀόρ β' *ὑπέλαβον·* πρκ. *ὑπείληφα,* παθητ. *ὑπείλημμαι* (πρβλ. *λαμβάνω*)· λαμβάνω τι κάτωθεν, τὸ οηκώνω ἀπὸ κάτω, τίθεμαι ὑποκάτω του, τὸ φέρω εἰς τοὺς ὤμους μου ἢ εἰς τὰ νῶτά μου, λατ. **suscipire.** 2) προφθάνω, καταφθάνω, συναντῶ τυχαίως, ἐμφανίζομαι ἐξαφνικὰ ‖ ἐπὶ γεγονότων, ἐπακολουθῶ, γίνομαι μετὰ ταῦτα, ἐπέρχομαι. 3) λαμβάνω τὸν λόγον καὶ ἀποκρίνομαι, ἀπαντῶ, ἀνταπαντῶ | συχνὰ κατὰ μτχ. ἀορ. β': *ὑπολαβὼν ἔφη*=λαβὼν τὸν λόγον εἶπεν, ἀποκρινόμενος εἶπεν, ἀπεκρίθη (ἐν διαλόγοις) ‖ λαμβάνω τὸν λόγον διακόπτων ἄλλον ὁμιλοῦντα, διακόπτω. 4) ἀναχαιτίζω τὸν κατακτητήν, ἀντεπεξέρχομαι κατ' αὐτοῦ, λατ. **excipere.**—**II** =*ὑποδέχομαι* (βλ. λ.), δέχομαι ὑπὸ τὴν προστασίαν μου, ἀναλαμβάνω ὑπὸ τὴν προστασίαν μου. 2) δέχομαι γινομένην πρότασιν, παραδέχομαι.— **III** ἀναλαμβάνω ἔννοιάν τινα, παραδέχομαι, ἐννοῶ, κατανοῶ ‖ ὑποδέτω, ὡς καὶ νῦν ὑπολαμβάνω, νομίζω, θεωρῶ.— παθητ., ὑπολαμβάνομαι, θεωροῦμαι, νομίζομαι: *ἡ ὑπειλημμένη χάρις*=ἡ ὑποτιθεμένη (θεωρουμένη ὡς) εὔνοια. 2) ὑποπτεύω, ἀπιστῶ.— **IV** λαμβάνω κρυφίως ‖ προσελκύω πρὸς τὸ μέρος μου, δελεάζω.— **V** *ὑπολαμβάνω ἵππον*=συγκρατῶ ἵππον, τὸν ἀναχαιτίζω, τὸν σταματῶ.

ὑπο-λαμπής, ές, γεν. *-έος* (*ὑπολάμπω*)· ὁ λάμπων (φέγγων) ὀλίγον, ὁ λάμπων μὲ ἀμβλεῖαν λάμψιν, ὁ ὑποφέγγων.

ὑπο-λάμπω, μελλ. *-ψω·* λάμπω κάτωθεν, φέγγω ὑποκάτω.— **I** λάμπω ὀλίγον, ἀρχίζω νὰ φέγγω, ἀρχίζω νὰ φωτίζω, «χαράζω, ξημερώνω».

ὑπο-λείβω, μελλ. *-ψω·* χύνω σπονδὴν εἴς τι ἢ μέ τι.

ὑπο-λείπω, μελλ. *-ψω·* ἀφίνω ὀπίσω, ἀφίνω ὡς ὑπόλοιπον, ἀφίνω ὡς περίσσευμα. 2) ἐπὶ πραγμάτων, δείκνυμαι ὀλίγος, δὲν εἶμαι ἀρκετός, δὲν ἀρκῶ.— **II** παθητ., μετὰ μέσ. μέλλ. *ὑπολείψομαι·* ἀφίνομαι ὑπόλοιπος, ἀφίνομαι ὀπίσω, μένω ὀπίσω, παραμένω οἰκοι ‖ *ὑπολείπομαι τοῦ στόλου*=μένω ὀπίσω ὡς πρὸς τὴν ἐκστρατείαν, δὲν λαμβάνω μέρος εἰς αὐτήν ‖ γενικῶς, παραμένω ὀπίσω, ἀπομένω περιπλέον, περισσεύω. 2) ἀφίνομαι ὀπίσω (ὑπὸ τινος) ἐν ἀγῶνι δρόμου ‖ ἐπίσης ἐπὶ βραδυπορούντων στρατιωτῶν ‖ μτφρ., εἶμαι κατώτερός τινος. 3) ἀπολ., φθάνω εἰς τὸ τέλος μου, ἐκλείπω, «τελειώνω», «σώνομαι», «δὲν φθάνω» ‖ ὡσ. ἀποδεικνύομαι κατώτερος τῶν προσδοκιῶν τινος.— **III** μέσον, ἀφίνω τι ὀπίσω μου (μετ' αἰτ.) ‖ ἀφίνω ὑπόλοιπον, τηρῶ ἐν ἐφεδρείᾳ (κρατῶ ὀπίσω) ‖ *ὑπολείπομαι αἰτίαν*=ἀφίνω ἀφορμὴν (αἰτίαν) πρὸς διατύπωσιν κατηγορίας ἐναντίον μου

ὑπό-λεπτος, *ον·* ὁ ὀλίγον τι λεπτός, τρυφερός.

ὑπο-λεπτύνω· ποιῶ τι ὑπόλεπτον (τρυφερόν).

ὑπο-λευκαίνω· καθιστῶ τι λευκὸν κάτωθεν, ἢ τὸ λευκαίνω ὀλίγον.— παθητ., γίνομαι λευκὸς ὑποκάτω, ἢ γίνομαι ὀλίγον λευκός, γίνομαι ὑπόλευκος.

ὑπο-λήγω, μελλ. *-ξω·* κατὰ μικρὸν *λήγω* (παύω, παύομαι), κατὰ μικρὸν ἀπέχομαί τινος.

ὑπο-λήνιον, τὸ (*ὑπὸ*+*ληνός*)· τὸ ἄγγειον τὸ τιθέμενον ὑπὸ τὸν *ληνὸν* («πατητήρι»), ἵνα χύνεται ἐντὸς του ὁ οἶνος ἢ τὸ ἔλαιον, λεκάνη, «γούρνα», «πολήνι», «πιδάρι», λατ. **lacus.**

ὑπο-ληπτέον, ρηματ. ἐπίθ. τοῦ *ὑπολαμβάνω* (βλ.λ.)· πρέπει νὰ ὑποθέσῃ τις, πρέπει νὰ ὑπολάβῃ (νὰ νομίσῃ).

ὑπό-ληψις, -εως, ἡ (*ὑπολαμβάνω*)· τὸ λαμβάνειν τὸν λόγον (ἰδίᾳ ἀπὸ τὸ σημεῖον εἰς ὃ τὸν ἐτερμάτισεν ἄλλος τις) ‖ *ἐξ ὑπολήψεως*= ὁ εἷς μετὰ τὸν ἄλλον, κατ' ἐναλλαγήν, μὲ τὴν σειράν. 2) ἀπόκρισις, ἀπάντησις.— **II** τὸ ἐκλαμβάνειν τι ὡς τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον, κατανόησις, ἀντίληψις, γνώμη, δοξασία.

ὑπ-ολίζων, *ον,* γεν. *-ονος* (*ὑπό*+*ὀλίζων*)· ὁ κάπως ὀλιγώτερος, ὁ κατά τι μικρότερος.

ὑπό-λῐθος, *ον*· ὀλίγον τι πετρώδης.

ὑπο-λιμπάνω, παραλλ. τύπος τοῦ *ὑπολείπω*·

ὑπό-λισπος, ἀττ. **-λισφος,** *ον*· ὁ ὀλίγον τι λεῖος ἐκ τῆς μεγάλης τριβῆς, ἢ ὁ ἐπίπεδος ὑποκάτω.

ὑπό-λιχνος, *ον*· ὁ ὀλίγον τι λίχνος, ὁ ὀλίγον τι λαίμαργος.

ὑπο-λογίζομαι, μελλ. *-ίσομαι,* ἀττ. *-ιοῦμαι,* ἀποθ.· ὑπολογίζω, «λογαριάζω» συμπεριλαμβάνω εἰς τὸν ὑπολογισμόν, λαμβάνω ὑπ' ὄψιν.

ὑπό-λογος (Α), *ον,* ἐπιθ.· ὡς καὶ νῦν, ὑπόλογος, ὑπεύθυνος, ὁ ὑποχρεωμένος νὰ λογοδατῇ, ὁ ἔχων νὰ δώσῃ λόγον, ὁ δεωρούμενος ὡς ὑπεύθυνος ‖ ὁ ὑπολογισθείς, ὁ ληφθεὶς ὑπ' ὄψιν.

ὑπό-λογος (Β), *ὁ*· τὸ ὑπολογίζειν, ὁ ὑπολογισμός, ὁ λογαριασμός, τὸ συνυπολογίζειν ‖ *ὑπόλογον ποιοῦμαί τινος*=κάμνω ὑπολογισμὸν πράγματός τινος, ὑπολογίζω τι, λατ. **rationem habere rei** | *ἐν ὑπολόγῳ ποιοῦμαί τι*=λαμβάνω τι ὑπ' ὄψιν.

ὑπό-λοιπος, *ον* (*ὑπολείπω*)· ὡς καὶ νῦν, ὑπόλοιπος, ὁ ὑπολελειμμένος, ὁ ἀπομείνας ὀπίσω, ὁ περισσεύσας ‖ ὁ ἐπιζῶν εἰσέτι, λατ. **superstes.**

ὑπο-λόχ-ᾱγος, *ὁ*· ὁ ὑπὸ τὸν λοχαγόν, ὡς καὶ νῦν, ὑπολοχαγός, δευτερεύων λοχαγός.

ὑπο-λῡρίος, *ον* (*ὑπό* + *λύρα*)· ὁ ὑπὸ τὴν λύραν ὢν‖*δόναξ ὑπολύριος*=ἐγκάρσιος κάλαμος, στερεούμενος εἰς τὸ κάτω μέρος τῆς λύρας, ἐπὶ τοῦ ὁποίου προσεδένοντο τὰ ἄκρα τῶν χορδῶν.

ὑπο-λύω, μελλ. *-λύσω*· ἀόρ. α' *-έλῡσα*· πρκ. *-λέλῡκα*· παθ. πρκ. *-λέλῡμαι*· ὑπερσ. *-ελελῡμην*· ἐπ. γ' ἐν. παθ. ἀορ. β' *ὑπέλῡτο,* γ' πληθ. *ὑπέλυντο*· λύω ὑποκάτω, ἀπολύω, παραλύω, κάμνω νὰ παραλύσουν τὰ κάτω ἄκρα ‖ χαλαρώνω κάτωδεν ἢ ὑποκάτω, ἢ χαλαρώνω βαθμιαίως ‖ *ὑπέλυσε δὲ γυῖα*=τοῦ παρέλυσε δὲ τὰ μέλη (μὲ τὸ νὰ τὸν τραυματίσῃ δανασίμως ἔκαμε τὰ μέλη τοῦ σώματός του νὰ παραλύσουν)| *ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν*=τοῦ παρέλυσε τὰ γόνατα ‖ οὕτω καὶ παθητ., *γυῖα ὑπέλυντο*=ἐκλονίσθησαν (παρέλυσαν) τὰ μέλη του.— **II** λύω ἐκ τοῦ ζυγοῦ, ἀπολύω (ἀπελευθερώνω) κάτω ἀπὸ τὸν ζυγόν, ἀποζευγνύω, «ξεζεύω» ‖ ἐλευθερώνω· τινὰ ἀπὸ τὰ δεσμά, τὸν ἀπελευθερώνω κρυφίως. 2) λύω τὰ ὑποδήματά τινος (κυρ. τὰ σανδάλια) κάτω ἀπὸ τοὺς πόδας του, τοῦ ἀφαιρῶ τὰ ὑποδήματα, «τὸν ξυπολύνω, τὸν ξεποδένω».— μέσον, λύω καὶ ἀφαιρῶ τὰ ὑποδήματά μου ἀπὸ τοὺς πόδας μου, ἢ βάλλω ἄλλον νὰ μοῦ τὰ ἀφαιρέσῃ, «ξυπολύνομαι», ἀντίθ. τῷ *ὑποδέομαι.*

ὑπό-μακρος, *ον*· ὁ ὀλίγον τι μακρός, μακρὸς κάπως, «μακρουλός».

ὑπο-μᾰλᾰκίζομαι, παθητ. (*ὑπό*+*μαλακίζω*)· φέρομαι μὲ τρόπον μαλακὸν ‖ κατὰ μικρὸν γίνομαι μαλθακός, ἀπομαλθακύνομαι βαθμιαίως.

ὑπο-μᾰλάσσω, ἀττ. **-ττω,** μελλ. *-ξω*· μαλάσσω κατ' ὀλίγον ἢ ἐλαφρῶς.— παθητ., μαλάσσομαι βαθμιαίως (ὀλίγον κατ' ὀλίγον).

ὑπό-μαργος, *ον*· ὁ ὀλίγον τι μαινόμενος, «τρελλούτσικος».

ὑπο-μάσσω, ἀττ. **-ττω,** μελλ. *-ξω*· ζυμώνω κρυφίως, ἀναμειγνύω ὀλίγον (χωρὶς νὰ φαίνεται) ‖ ἐπαλείφω ὑποκάτω, ἢ ἐπαλείφω ὀλίγον.

ὑπο-μείγνῡμι, (ὀρθότ. τοῦ *-μίγνῡμι*), μελλ. *-μείξω*· παθ. πρκ. *-μέμειγμαι*· ἀναμειγνύω τι μὲ ὀλίγον τι ἄλλο.— **II** ἀμτβ. καὶ μτφρ., πλησιάζω μυστικὰ (μετὰ δοτ.) ‖*ὑπομείγνυμι τῇ Χερσονήσῳ*=φθάνω πολὺ κοντὰ εἰς τὴν χερσόνησον.

ὑπο-μειδιάω, μελλ. *-άσω*· ὡς καὶ νῦν, ὑπομειδιῶ, μειδιῶ ἐλαφρῶς (ἁπαλῶς, χαϊδευτικά), «χαμογελῶ».

ὑπο-μεῖναι, ἀπρφ. ἀορ. α' τοῦ *ὑπομένω.*

ὑπο-μείων, *ον,* γεν. *-ονος*· ὁ κατά τι (κάπως) ὀλιγώτερος (μικρότερος) ‖ ὡς οὐσ. *οἱ ὑπομείονες* ἐν Σπάρτῃ ἦσαν πολῖται δευτερευούσης ἀξίας, ὑποτελεῖς τρόπον τινά, ἀντίθ. τῷ *ὁμοῖοι* (=ὁμότιμοι, εὐπατρίδαι) ‖ ἐν τῷ στρατῷ *ὑπομείονες* ἐκαλοῦντο οἱ κατώτεροι ἀξιωματικοί, οἱ τελοῦντες ὑπὸ τὰς διαταγὰς ἀνωτέρων των, ἢ οἱ ὑπαξιωματικοί.

ὑπο-μενετέον ἢ **-μενητέον,** ρημ. ἐπίθ. τοῦ *ὑπομένω*· *δεῖ ὑπομένειν* = πρέπει νὰ ὑπομένῃ τις, νὰ κάμνῃ ὑπομονήν, νὰ ὑποφέρῃ.

ὑπο-μένω, μελλ. *-μενῶ*· ἀόρ. α' *-έμεινα*· μένω ὀπίσω, «πισωμένω», σταματῶ ‖ παραμένω οἴκοι. 2) ἐπιζῶ, διαμένω ἐν τῇ ζωῇ, παραμένω ζῶν.— **II** μτβτ., περιμένω τινά, τὸν ἀναμένω ‖ μτφρ., μένω εἰς τὴν δέσιν μου καὶ περιμένω τὴν ἐπίδεσίν του, δέχομαι τὴν ἐπίδεσίν του καὶ τὴν ἀποκρούω. 2) μετὰ αἰτ. πράγμ., ὑπομένω τι, τὸ ὑπομένω μεθ' ὑπομονῆς (ἰδίᾳ κακόν τι), ὑποκύπτω εἰς οἱονδήποτε κακόν, ὑποτάσσομαι ἄνευ ἀντιλογίας ‖ ἀπολ., μένω εἰς τὴν δέσιν μου, κρατῶ τὴν δέσιν μου, μένω σταδερός, ἀμετακίνητος ‖ μετ' ἀπρφ., ὑπομένω νὰ πράξω τι, τολμῶ νὰ τὸ πράξω, ἀναλαμβάνω νά... 3) ἀναμένω νὰ συμβῇ τι, καρτερῶ τι ‖ ἀναμένω τὴν ἔκβασιν (τὸ ἀποτέλεσμα) πράγματός τινος. 4) ὑποστηρίζω, προστατεύω ‖ διατηρῶ, φυλάσσω.

ὑπο-μιμνῄσκω, μελλ. *-μνήσω*· ἀόρ. α' *ὑπέμνησα* ι 1) μετὰ αἰτ. προσ., βάλλω εἰς τὸν νοῦν τινος, ὑπενθυμίζω εἴς τινα, ὑπενθυμίζω τινὰ περί τινος, κάμνω τινὰ νὰ ἐνθυμηθῇ τι. 2) μετὰ αἰτ. πράγμ., ἐπαναφέρω τι εἰς τὴν μνήμην τινός, ἀναφέρω τι, μνημονεύω τι, ὑπενθυμίζω τι.— **II** μέσον καὶ παθητ., μελλ. *-μνήσομαι,* ἀόρ. α' *-εμνησάμην*· πρκ. *-μέμνημαι*· ἀνακαλῶ εἰς τὴν μνήμην μου, ἐνθυμοῦμαι ‖ ποιοῦμαι μνείαν τινός.

ὑπό-μισθος, *ον*· ὁ μεμισθωμένος, ὁ μισθωτός, ὁ ὑπηρετῶν ἐπὶ μισθῷ.

ὑπο-μνᾶομαι (Α), συνῃρ. **-μνῶμαι,** ἀποθ.· κάμνω ἔρωτα εἰς ἔγγαμον γυναῖκα «πίσω ἀπὸ τὶς πλάτες» τοῦ συζύγου καὶ προσπαθῶ νὰ τὴν «ξελογιάσω», νὰ τὴν ἀπαγάγω.

ὑπο-μνάομαι (Β), ἰων. παθ. τοῦ *ὑπομιμνήσκω* (δλ. λ.) ‖ ἐπ. β' πληθ. πρτ. *ὑπεμνάασθε.*

ὑπό-μνημα, *-ατος,* τὸ (*ὑπομνάομαι* Β)· ἀνάμνησις, ἐνθύμιον, μνημεῖον, ὡς καὶ νῦν ὑπόμνημα, ὑπόμνησις, μέσον ὑπομνήσεως ‖ μνεία ‖ σημείωσις ὑπομνηστική. 2) ἐν τῷ πληθ., ὡς τὸ λατ. **commentarii,** ὡς καὶ νῦν ὑπομνήματα (σημειώσεις πάσης φύσεως), ἢ ὡς τὰ νῦν «ἀπομνημονεύματο».

ὑπο-μνῆσαι, ἀπρφ. ἀορ. α' τοῦ *ὑπομιμνήσκω.*

ὑπό-μνησις, *-εως,* ἡ (*ὑπομιμνήσκω*)· ὡς καὶ νῦν, ὑπόμνησις, τὸ ὑπομιμνήσκειν τι, ὑπενθύμισις.— **II** ἀνάμνησις, ἐνθύμιον.

ὑπο-μνηστεύομαι, μέσ.· ἀρραβωνίζω (τὴν θυγατέρα μου μέ τινα) κρυφίως.—παθητ., *ὁ ὑπομνηστευθείς*=ὁ ἀρραβωνισθεὶς κρυφίως.

ὑπ-όμνῡμι· ἐπιβεβαιῶ δι' ὅρκου.— **II** μέσον, *ὑπόμνυμαι,* μελλ. *ὑπομοῦμαι·* ἀόρ. α' *ὑπωμοσάμην,* ὡς ἀττ. δικαν. ὅρος, ζητῶ παράτασιν τῆς δικαστικῆς προδεσμίας βεβαιῶν ἐνόρκως ὅτι λόγῳ σοβαροῦ κωλύματος ἀδυνατῶ νὰ παραστῶ εἰς δίκην ‖ δικαιολογοῦμαι διὰ τὴν ἀπουσίαν μου κατά τινα δίκην. 2) δι' ἐνόρκου διαβεβαιώσεως παρεμποδίζω τὴν ἐκδίκασιν.

ὑπο-μονή, ἡ (*ὑπομένω*)· τὸ μένειν ὀπίσω.— **II** ὡς καὶ νῦν, ὑπομονή, καρτερικότης, τὸ ὑπομένειν τι, ἀνοχή, ἀντοχή ‖ μετὰ γεν. πραγμ., τὸ ὑπομένειν εἴς τι (πεῖναν π. χ., δίψαν κλπ.).

ὑπό-μωρος, *ον* (*ὑπό*+*μωρός*)· ὁ ὀλίγον τι μωρὸς ἢ εὐήθης, «κουτούτσικος», «χαζούτσικος».

ὑπο-ναίω· κατοικῶ ὑποκάτω.

ὑπο-νείφω, ἀδόκιμος τύπος τοῦ *ὑπονίφω* (βλ. λ.).

ὑπο-νέμομαι, ἀόρ. α' *-ενειμάμην,* μέσον· νέμομαι (βόσκω καὶ μτφρ. κατατρώγω) ὑποκάτω ἢ κρυφίως ‖ ὑποσκάπτω, ὑπονομεύω, τὰ θεμέλια ‖ μτφρ., ἐξαπατῶ.

ὑπο-νέφελος, *ον* (*ὑπό*+*νεφέλη*)· ὁ ὑπὸ τὰς νεφέλας ‖ συννεφιασμένος, νεφελώδης.

ὑπο-νήιος, *ον* (*ὑπό*+*Νήιον*)· ὁ κείμενος ὑπὸ τὸ ὄρος Νήιον (τῆς Ἰθάκης), ὁ εὑρισκόμενος εἰς τοὺς πρόποδάς του.

ὑπο-νήχομαι, μελλ. *-νήξομαι,* ἀποθ.· κολυμβῶ ὑποκάτω, βυθίζομαι, «κάνω βουτιά», κολυμβῶ «μὲ βουτιά», καταδύομαι

ὑπο-νίφω· χιονίζω ὀλίγον· *νὺξ ὑπονιφομένη*= «νύχτα χιονισμένη».— ἄπρσ., *ὑπονίφει*=χιονίζει,

«πάφτει χιόνι, βρέχνει χιόνι» ἀλλ' ὄχι πολύ | ***ὑπένιφεν*** =ἐχιόνιζεν ὀλίγον, «ἔπεφτε ἀραιὸ χιόνι».

ὑπο-νοέω, μελλ. *-ήσω*· σκέπτομαι κεκαλυμμένως, ὑποπτεύω, ὑποψιάζομαι || εἰκάζω, συμπεραίνω, φαντάζομαι, νομίζω, ὡς καὶ νῦν περίπου «ὑπονοῶ» (δηλ. δὲν γνωρίζω σαφῶς, δὲν εἶμαι βέβαιος) || ***ὑπονοῶ τι εἰς τινα***=ἔχω ὑπονοίας διά τινα περί τινος (ὡς πρός τι).

ὑπό-νοια, ἡ (*ὑπονοέω*)· συγκεκαλυμμένη σημασία ἢ ἔννοια: 1) ὡς καὶ νῦν, ὑπόνοια, ὑποψία, εἰκασία, ὑπόθεσις, φαντασία. 2) ἡ πραγματικὴ σημασία, ἤτις ὑπόκειται ὡς βάσις πράγματός τινος.

ὑπο-νομηδόν, ἐπιρρ. (*ὑπόνομος*)· ὑπογείως, δι' ὑπογείων ὀχετῶν.

ὑπό-νομος, *ον* (*ὑπονέμω*)· ὁ ὑπὸ τὴν γῆν τρέχων, ὁ ὑπὸ τὴν γῆν ἐκτεινόμενος, ὑπόγειος, ὑπογείως ἐσκαμμένος.— **II** ὡς οὐσ. *ὁ ὑπόνομος*=ὡς καὶ νῦν, ὑπόνομος «λαγούμι», ὑπόγειος δίοδος (διέξοδος), ὑπόγειος ὀχετός, λατ. **cuniculus** || ἀγωγὸς ὑδραγωγείου.

ὑπο-νοσέω, μελλ. *-ήσω*· νοσῶ ὀλίγον, εἶμαι ὀλίγον τι ἀσθενικός.

ὑπο-νοστέω, μελλ. *-ήσω*· ὑποστρέφω, ἐπιστρέφω, ἐπανέρχομαι.— **II** ἰζάνω, κατακαθίζω, λατ. **subsidere** || ἐπὶ ποταμοῦ, ὀλιγοστεύω, ἐλαττοῦμαι, τὰ ὕδατά μου χαμηλώνουν, ἀποούρονται.

ὑπο-νύσσω, μελλ. *-ξω*· κεντῶ κάτωθεν, κεντῶ ὑποκάτω, ἢ κεντῶ ὀλίγον (ἐλαφρῶς),

ὑπο-ξενίζω, μελλ. *-ίσω*· λέγω τὰς λέξεις μὲ ξενικὴν κάπως προφοράν || ἔχω ἐπάνω μου κάτι τὸ ξενικόν.

ὑπό-ξυλος, *ον* (*ὑπὸ*+*ξύλον*)· ὁ ἐσωτερικῶς ξύλινος, ἀλλ' ἐξωτερικῶς κεκαλυμμένος δι' ἐλάσματος μεταλλίνου.

ὑπο-ξῠράω, ἡ -έω, μελλ. *-ήσω*· ξυρίζω ὀλίγον || ***ὑπεξυρημένος***=«μισοξυρισμένος».

ὑπο-ξῠρίος, *α, ον* (*ὑπὸ*+*ξῠρόν*)· ὁ ὑπὸ τὸ ξυράφιον ὤν.

ὑπο-ξύω, μελλ. *-ύσω*· ξύω ὀλίγον, ξύω κατ' ὀλίγον, ὑποξέω, ξύνω ἐλαφρῶς || σκαλίζω, ὑποσκάπτω, ἐλαφρῶς, λατ. **stringo**.

ὑπο-παρ-ωθέω, μελλ. *-ωθήσω* καὶ *-ώσω*· ἀπωθῶ («σπρώχνω») ὀλίγον ἢ κρυφίως.

ὑπο-πάσσω, μελλ. *-πάσω*· πάσσω («πασπαλίζω») ὑπακάτω.— **II** ἀλείφω, χρίω, κάτωθεν.

ὑπο-πεινάω, μελλ. *-ήσω*· πεινῶ ὀλίγον, ἀρχίζω νὰ πεινῶ.

ὑπό-πεμπτος, *ον* (*ὑποπέμπω*)· ὁ πεμφθεὶς κρυφίως, ὁ σταλεὶς μυστικὰ ὡς κατάσκοπος, λατ. **submissus**.

ὑπο-πέμπω, μελλ. *-ψω*· πέμπω ὑποκάτω, πέμπω κάτω εἴς τι (μετ' αἰτ.).— **II** πέμπτω κρυφίως || πέμπω ὡς κατάσκοπον, πέμπω πρὸς κατασκοπείαν ἢ πρὸς ἐξαπάτησιν, λατ. **submittere**.

ὑπο-πεπτηῶτες, ἐπ. ὀνομ. πληθ. παθ. **πρκ.** τοῦ *ὑποπτήσσω*.

ὑπο-πέπτωκα, πρκ. τοῦ *ὑποπίπτω*.

ὑπο-πέπωκα, πρκ. τοῦ *ὑποπίνω*.

ὑπο-πέρδομαι, ἐνεργ. ἀόρ. β' *ὑπέπαρδον*, ἀποθ.· πέρδομαι ὀλίγον (χωρὶς κρότον), «κουφοκλάνω», λατ. **suppedere**.

ὑπο-περκάζω μελλ. *-άσω*· ὑπομελαίνομαι, ἀρχίζω νὰ λαμβάνω μέλαν χρῶμα (νὰ μαυρίζω), μαυρίζω κατὰ μικρὸν || ἐπὶ σταφυλῶν, ἀρχίζω νὰ ὡριμάζω.

ὑπο-πεσεῖν, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ *ὑποπίπτω*.

ὑπο-πετάννῡμι, μελλ. *-πετάσω*· παθητ. πρκ. *-πέπταμαι*· ἁπλώνω ὑποκάτωθεν.

ὑπό-πετρος, *ον* (*ὑπὸ*+*πέτρα*)· ὁ ὀλίγον πετρώδης, ὁ μᾶλλον πετρώδης, ἢ ὁ **πετρώδης** ὑποκάτωθεν, τ. ἔ. ὁ μετὰ λιθίνης βάσεως.

ὑπο-πῐδηκίζω, μελλ. *-σω*· φέρομαι ὀλίγον τι ὡς πίθηκος, πιθηκίζω ὀλίγον, φέρομαι σχεδὸν σὰν πίθηκος.

ὑπο-πίμπλημι, μελλ. *-πλήσω*· ἀόρ. α' *ὑπέπλησα*· παθ. *-επλήσθην*· πληρῶ (γεμίζω) τι κατὰ μικρὸν (βαθμιαίως), ἢ γεμίζω ὀλίγον (δηλ. «δὲν τὸ ξεχειλίζω»), ἢ γεμίζω τι κρυφίως.— **II** παθητ., **πληροῦμαι, γεμίζομαι**, γίνομαι πλήρης (γεμᾶτος): ***ὑποπίμπλαμαι τοὺς ὀφθαλμοὺς δακρύων*** = οἱ ὀφθαλμοί μου πληροῦνται δακρύων || ***πώγωνος ἤδη ὑποπίμπλαμαι***=ἀρχίζω ἤδη νὰ ἀποκτῶ πυκνὸν πώγωνα || ἐπὶ γυναικῶν, ***τέκνων ὑποπλησθῆναι***=νὰ γίνουν μητέρες πολλῶν τέκνων. 2) ἁπλ., συλλαμβάνω, δηλ. μένω ἔγκυος, ἐγγαστρώνομαι.

ὑπο-πίμπρημι, μελλ. *-πρήσω*· βάλλω πῦρ κάτωθεν, ἀνάπτω, πυρπολῶ, κάτωθεν, ἢ κατὰ μικρὸν (βαθμηδόν).

ὑπο-πίνω, μελλ. *-πίομαι*· πρκ. *-πέπωκα*· πίνω κατ' ὀλίγον, «κουτσοπίνω», ἢ πίνω ὀλίγον μόνον, λατ. **subbibere** || πίνω ἀργὰ-ἀργά, συνεχίζω νὰ πίνω ἐπὶ πολὺ ἀλλὰ «ἀπὸ ὀλίγον», «σιγοπίνω, κουτσοπίνω» || ***ὑποπεπωκώς***=ὁ ὀλίγον τι μεθυσμένος, «πιωμένος».

ὑπο-πίπτω, μελλ. *-πεσοῦμαι*· πρκ. *-πέπτωκα*· ἀόρ. β' *ὑπέπεσον*· πίπτω κάτω, πίπτω ὑποκάτω, βυθίζομαι. 2) πίπτω ἔμπροσθέν τινος, προσπίπτω, || ρίπτομαι ἔμπροσθέν τινος γονυκλινής, ἱκετεύω τινά|| σθένει, ἐπὶ κόλακος, κολακεύω, περισαίνω, «πέφτω στὰ πόδια», ὑποκλίνομαι δουλοπρεπῶς || ὡσ. ὑποκύπτω εἴς τινα, πίπτω εἰς τὴν ἐξουσίαν τινός. 3) πίπτω ὄπισθεν, πίπτω εἰς τὰ ὀπίσθια.— **II** ὑποβάλλομαι, εἰσδύομαι ὑποκάτω ἢ μεταξύ, παρεισδύομαι.— **III** ἐπὶ συμβάντων, ἐπέρχομαι, λαμβάνω χώραν, γίνομαι, συμβαίνω || ὡσ. ἐπέρχομαι εἰς τὸν νοῦν τινος.— **IV** πίπτω εἰς τεμάχια.— **V** ἐπὶ τόπων, ὡς τὸ ***ὑπόκειμαι*** (δλ. λ.), κεῖμαι ὑποκάτω, ἢ κεῖμαι κάτωθέν τινος.

ὑπο-πισσόω, ἀττ. **-ττόω,** μελλ. *-ώσω*· πισσώνω (ἀλείφω μὲ πίσσαν) ὑποκάτωθεν, ἢ πισσώνω ἐλαφρῶς.

ὑπο-πλᾰκίος, α, ον (*ὑπὸ* + ***Πλάκος***)· ὁ κείμενος εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Πλάκου ***ἐν Τροίᾳ*** (πρβλ. ***ὑπονήϊος***).

ὑπό-πλᾰτυς, *υ*· ὁ ὀλίγον τι πλατύς, ἐπίπεδος, ὁ κάπως ἐκτεταμένος.— **II** ὁ ὀλίγον τι ἁλμυρός, ὑφάλμυρος (πρβλ. *πλατύς*).

ὑπό-πλεος, *ον*, ἀττ. **-πλεως,** *ων* (**ὑπὸ**+*πλέως*)· ὁ ἀρκούντως πλήρης (γεμᾶτος) ἔκ τινος πράγματος (μετὰ γεν.).

ὑπο-πλέω, μελλ. *-πλεύσομαι*· πλέω ὑποκάτω ἢ πλησίον, πλέων διέρχομαι ὑποκάτωθέν τινος || πλέω κρυφίως.

ὑπό-πλεως, *ων*, γεν. *-ω*, ἀττ. ἀντὶ *ὑπόπλεος* (βλ.λ.).

ὑπο-πλήσσω, ἀττ. **-ττω,** μελλ. *-ξω*· πλήττω ὑποκάτω, κτυπῶ ὑποκάτω ἢ ἡσύχως.

ὑπο-πλώω, ἰων. ἀντὶ **ὑποπλέω** (βλ. λ.).

ὑπο-πνέω, μελλ. *-πνεύσομαι*· πνέω (φυσῶ) ὑποκάτω, ἢ φυσῶ ἡρέμα (ἡσύχως).

ὑπο-πόδιον, τὸ (*ὑπό*+*πούς*)· ὡς καὶ νῦν, ὑποπόδιον, τὸ ὑπὸ τοὺς πόδας θρανίον, «σκαμνί».

ὑπο-ποιέω, μελλ. *-ήσω*· ποιῶ τι ὑποκάτω ἄλλου τὸ κάμνω ὑποχειρίον τινος, τὸ ὑποτάσσω εἴς τινα λατ. **subjicere**.— μέσον, ὑποτάσσω εἰς ἑμαυτόν, καθιστῶ ὑποχείριόν μου, φέρω τι ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου, ἑλκύω πρὸς τὸ μέρος μου, κερδίζω τὴν εὔνοιάν του, διὰ ἀποκρύφων τεχνασμάτων.— **II** ὡς μέσον σημ. ὡσ. καὶ «προσποιοῦμαι, ὑποκρίνομαι, παριστάνω κάποιον ἢ κάτι, «παίρνω ἕνα ὕφος...».

ὑπο-πόλιος, *ον* (*ὑπὸ* + *πολιός*)· ὡς καὶ νῦν, ὑποπόλιος, ὀλίγον τι πολιός, ποὺ ἀρχίζει νὰ γίνεται ψαρός (νὰ ἀσπρίζουν τὰ μαλλιά του).

ὑπο-πορεύομαι, ἀποθ.· πορεύομαι ὑποκάτω || πορεύομαι κρυφίως.

ὑπό-πορτις, *-ιος*, ἡ· ἡ ἔχουσα μόσχον ὑποκάτω (ἐπὶ ἀγελάδος) || μτφρ., ἐπὶ μητρός, ἡ ἔχουσα τὸ τέκνον εἰς τὸ στῆθός της, ὑπὸ τὸν μαστόν.

ὑπο-πρᾱΰνω [ῡ], ἐπ. καὶ ἰων. **-πρηΰνω**· καταπραΰνω κάπως καὶ μικρὸν κατὰ μικρόν.

ὑπο-πρίαμαι, ἀποθ.· ἀγοράζω εἰς τιμὴν χαμηλὴν (κατωτέραν τῆς τρεχούσης).

ὑπο-πρίω· τρίζω τοὺς ὀδόντας ὀλίγον ἢ κρυφίως (χωρὶς νὰ γίνωμαι ἀντιληπτός).

ὑπό-πτερος, *ον* (*ὑπὸ* + *πτερόν*)· πτερωτός, πτερυγοφόρος || μτφρ. ταχύπτερος || ὡσ. μτφρ., μετέωρος, κοῦφος, κουφόνους.

ὑπ-οπτεύω, μελλ. *-σω* (*ὑπόπτης*)· ὡς καὶ νῦν, ὑπ-

οπτεύω, ἔχω ὑποψίας, εἶμαι φιλύποπτος, ὑποπτεύω ὅτι... (μετ' ἀπρφ.) ‖ ὡσ. ὑποψιάζομαί τινα, δυσπιστῶ πρός κάποιον, τόν ὑποπτεύομαι, τόν παρατηρῶ ὑπόπτως.— παθητ. εἶμαι ὕποπτος εἰς τούς ἄλλους, μέ ὑποπτεύονται, δυσπιστοῦσι πρός με.

ὑπ-όπτης, -ου, ὁ (*ὑπόψομαι*, μελλ. τοῦ *ὑφοράω*), ὡς ἀρσεν. ἐπίθ.· ὁ ἔχων ὑποψίας, ὁ φιλύποπτος, ζηλότυπος ‖ ἐπί ἵππου, δειλός, εὐπτόητος, ἀνησυχῶν.

ὑπο-πτήσσω, μελλ. -ξω· πρκ. -πέπτηχα, ἐπ. μτχ. -πεπτηώς, πληθ. -πεπτηῶτες· «ζαρώνω» ἀπό τόν φόβον μου, «συμμαζεύομαι» (ὅπως οἱ λαγοί, τά πτηνά κ. ἄ.): πετάλοις ὑποπεπτηῶτες=«ζαρωμένοι» κάτω ἀπό τά φύλλα.— ‖ μτφρ., «ζαρώνω, συμμαζεύομαι» ἐνώπιόν τινος, συστέλλομαι ἐξ ἐντροπῆς ‖ ἀπολ., εἶμαι συνεσταλμένος, εἶμαι σεμνός, κόσμιος, ἐντροπαλός.

ὕπ-οπτος, ον (*ὑπόψομαι*, τοῦ *ὑφοράω*)· ὁ ὑποκάτωθεν ὁρώμενος ‖ ὁ ὁρώμενος ἐκ τῶν πλαγίων, τόν ὁποῖον δηλ. «λοξοκυττάζει, στραβοκυττάζει» κάποιος, «δέν τόν βλέπει μέ καλό μάτι», τόν κυττάζει μέ ὑποψίαν καί μέ φθόνον, ὁ ὕποπτος (ὡς καί νῦν λέγομεν), ὁ θεωρούμενος ὕποπτος, λατ. suspectus.— ‖ ἐνεργ., ὁ ὑποπτεύων τινά, ὁ παρατηρῶν αὐτόν ὑπόπτως, ὁ ὑποπτευόμενος κάποιον, ὁ φοβούμενος αὐτόν, λατ. suspicax, suspiciosus ‖ ὡς οὐσ. *τό ὕποπτον*=ἡ ὑποψία, ἡ ζηλοτυπία.

ὑπ-όπτως, ἐπιρρ.· ὡς καί νῦν, ὑπόπτως, μεθ' ὑποψίας, ζηλοτύπως.

ὑπ-όρθριος, (α), ον (*ὑπό*+*ὄρθρος*)· ὁ κατά τόν ὄρθρον γινόμενος, κατά τά χαράγματα, κατά τήν αὐγήν, ὁ πρωινός.

ὑπ-όρνῦμι, μελλ. -*ὀρσω*· ἀόρ. α' -*ὦρσα*· διεγείρω («ξεσηκώνω») ἀπό κάτω, διεγείρω ἡρέμα (κατά μικρόν), σηκώνω (θρῆνον π.χ., ἐνδομύχως καί κατά μικρόν αὐξανόμενον).— παθητ., *ὑπόρνυμαι*, ἐπ. γ' ἐν. ἀορ. 6' *ὑπῶρτο*· πρκ. 6' -*ὤρορα*· ἐγείρομαι ἐνδομύχως ἤ κατά μικρόν, «ξεσηκώνομαι».

ὑπ-όροφος, ον·=*ὑπώροφος* (βλ. λ.).— ‖ (*ὄροφος*=κάλαμος)· ὁ μαλακῶς ἠχῶν ἐκ τοῦ καλάμου: *ὑπόροφος βοά*=ὁ μαλακός ἦχος τοῦ αὐλοῦ.

ὑπο-ρράπτω, μελλ. -ψω· ράπτω ὑποκάτω, «μπαλώνω» ‖ μτφρ., συρράπτω, σχεδιάζω, ἐπινοῶ: *ὑπορράπτω λόγον*=συρράπτω διήγημα.

ὑπο-ρρέω, παθ. μελλ. *ὑπορρυήσομαι*, ἀόρ. 6' *ὑπερρύην* (μετά ἐνεργ. σημ.)· πρκ. *ὑπερρύηκα*· ρέω (ἐκρέω) ὑποκάτωθεν ‖ ὁλισθαίνω ἀπαρατήρητος, λατ. subrepere ‖ εἰσρέω, εἰσέρχομαι, κατά μικρόν. 2) ἐξολισθαίνω, «ξεγλιστρῶ», ἀναχωρῶ κρυφίως (χωρίς νά γίνω ἀντιληπτός) ‖ ἐπί τῆς κόμης, πίπτω, καταπίπτω ‖ ἐπί χρόνου, παρέρχομαι.

ὑπο-ρρήγνῦμι καί **-ύω,** μελλ. -*ρήξω*· καμνω τι νά ἐκραγῇ ὑποκάτω, τό σχίζω (τό ἀνοίγω) ὑποκάτωθεν.— παθητ., σχίζομαι ὑποκάτωθεν, ἀνοίγομαι κατά μικρόν.

ὑπό-ρρηνος, ον (*ὑπό*+*ῥήν*, *ἀρήν*), ποιητ. ἀντί *ὕπαρνος* (βλ. λ.)· ὁ ἔχων ἀρνίον ὑποκάτω του (πρός δηλασμόν).

ὑπο-ρρῐπίζω, μελλ. -*ίσω*· ἀναρριπίζω κάτωθεν, ἤ ἀναρριπίζω, ἡρέμα.

ὑπ-ορύσσω, ἀττ. -ττω, μελλ. -ξω· σκάπτω ὑποκάτω, ὑποσκάπτω, ὑπονομεύω.

ὑπ-ορχέομαι, μελλ. -*ήσομαι*· ὀρχοῦμαι συνοδείᾳ μουσικῆς.

ὑπό-σαθρος, ον· ὁ ὀλίγον σαθρός, ὁ ἐν μέρει σαθρός, ὁ ἀρχίζων νά γίνεται σαθρός.

ὑπο-σαλπίζω, μελλ. -*ίγξω*· σαλπίζω ἐλαφρῶς (οὐχί δυνατά) ‖ παραγγέλω διά τῆς σάλπιγγος.

ὑπο-σείω, ἐπ. **ὑποσσείω,** μελλ. -*σείσω*· σείω (κινῶ) ἐκ τῶν κάτω, ἤ σείω ἡρέμα, δέτω εἰς ἐλαφράν κίνησιν.

ὑπο-σημαίνω, μελλ. -*ᾰνῶ*· ὑποδηλῶ, ὑπεμφαίνω, ὑποδεικνύω, παρέχω (δίδω) νύξεις περί τινος, δίδω σημεῖον (παραγγέλλω) ὀθορύβως ‖ ἐν τῇ στρατ. γλ. *τῇ σάλπιγγι σιωπῇ ὑπεσημάνθη* = ἐδόθη σημεῖον (παράγγελμα) σιωπῆς διά τῆς σάλπιγγος, ἐσημάνθη σιωπητήριον.

ὑπο-σῑγάω, μελλ. -*ήσομαι*· σιγῶ, τηρῶ σιγήν, καθ' ὅν χρόνον γίνεταί τι, τηρῶ σιγήν ἐν τινι.

ὑπο-σιωπάω, μελλ. -*ήσομαι*· ἀποσιωπῶ τι, τό παρέρχομαι ἐν σιωπῇ ‖ τηρῶ σιωπήν, παραμένω σιωπηλός.

ὑπο-σκάζω, μελλ. -*άσω*· χωλαίνω ὀλίγον, «κουτσαίνω».

ὑπο-σκᾰλεύω· σκαλίζω, ἀνασκαλεύω, ὑποκάτωθεν ἤ ὀλίγον ‖ ἐπί πυρᾶς, ὑποδαυλίζω.

ὑπο-σκάπτω· ὡς καί νῦν, ὑποσκάπτω, σκάπτω ὑποκάτω ‖ ἀνοίγω τάφρον, αὐλακοτομῶ.

ὑπο-σκελίζω, μελλ. -*σω* (*ὑπό*+*σκέλος*)· ἀνατρέπω τινά «βάζοντάς του τό πόδι», τόν «πεδικλώνω» εἰς τό κάτω μέρος τοῦ σκέλους καί τόν ἀναποδογυρίζω, λατ. supplantare.

ὑπό-σκῐος, ον (*ὑπό* + *σκιά*)· ὁ ὑπό σκιάν ὤν, ἐσκιασμένος, σύσκιος, σκιερός ‖ ἐπί ἱκετῶν, ὁ ἐσκιασμένος κάτω ἀπό τούς κλάδους ἐλαίας, τούς ὁποίους ἔφερον (τάς *ἱκετηρίας*, βλ. λ.).

ὑπο-σμῦχω· καίω ἡρέμα (δι' ἀδυνάτου πυρᾶς) «σιγοκαίω, κουφοκαίω» ‖ μτφρ., κατατήκω ἐσωτερικῶς μικρόν κατά μικρόν (ἐπί πάθους, ἔρωτος, μίσους κλπ.).

ὑπο-σπᾰνίζομαι, πρκ. *ὑπεσπάνισμαι*, παθητ.· πάσχω ἀπό *σπάνιν* (ἔλλειψιν) πράγματός τινος, ἔχω ἔλλειψιν πράγματός τινος (μετά γεν. πράγμ.): *βορᾶς ὑπεσπανισμένος*=πάσχων ἀπό ἔλλειψιν τροφῆς.

ὑπο-σπάω, μελλ. -*άσω*· ἀποσπῶ (ἕλκω, ἀφαιρῶ) τι ὑποκάτωθεν, τό ἀποσπῶ κρυφίως.— μέσον, *ὑποσπῶμαι τόν ἵππον*=σύρω τόν ἵππον κοντά μου δι' ἐλαφρᾶς ἕλξεως ἤ ἐντάσεως τοῦ χαλινοῦ.

ὑπό-σπονδος, ον (*ὑπό*+*σπονδή*)· ὁ ὑπό σπονδάς διατελῶν, ὁ γινόμενος ὑπό σπονδάς (δηλ. κατά τήν διάρκειαν καί ὑπό τήν προστασίαν ἐνσπόνδου ἀνακωχῆς ἤ εἰρήνης), ὁ ἐξησφαλισμένος διά σπονδῶν ἤ συνθηκῶν ‖ ὁ ὑποκείμενος εἰς τούς ὅρους τῆς ἀνακωχῆς ἤ τῆς εἰρήνης ‖ *τούς νεκρούς ὑποσπόνδους ἀποδιδόναι ἤ ἀναιρεῖσθαι*=παρέχω (δέχομαι) ἀνακωχήν ἤ ζητῶ ἀπό τόν ἐχθρόν ἀνακωχήν διά τόν ἐνταφιασμόν τῶν πεσόντων κατά τήν μάχην (ἐπιτρέπω εἰς τόν ἐχθρόν νά πάρῃ τούς νεκρούς του, ἀποδίδω τούς νεκρούς εἰς τόν ἐχθρόν, συνάπτων ἀνακωχήν, ἤ παίρνω, σηκώνω, τούς νεκρούς μου ἀπό τό πεδίον τῆς μάχης ἀφ' οὗ προηγουμένως ἐζήτησα καί ἐπέτυχον τήν σύναψιν ἀνακωχῆς μετά τοῦ ἐχθροῦ).

ὑπο-στάθμη, ἡ (*ὑφίσταμαι*)· πᾶν δ,τι κατακαθίζει (κατασταλάζει) εἰς τό βάθος, τό κατακάθισμα, ὡς καί νῦν ὑποστάθμη ‖ βάσις, θεμέλιον.

ὑπο-σταίην, εὐκτ. ἀορ. 6' τοῦ *ὑφίστημι*.

ὑπο-στάς, ᾶσα, ᾶν, μτχ. ἀορ. 6' τοῦ *ὑφίστημι*.

ὑπό-στᾰσις, -εως, ἡ (*ὑφίσταμαι*)· ὅ,τι κατακαθίζει (κατασταλάζει) εἰς τό βάθος, *ὑποστάθμη* (βλ.λ.), κατακάθισμα, καταστάλαγμα.— ‖ πᾶν τό τιθέμενον ὑποκάτω, τό ὑποστήριγμα ‖ μτφρ., ἡ ὑπόθεσις, τό θέμα, τό περιεχόμενον, ἑνός ποιήματος, ρητορικοῦ λόγου κ.τ.ὅ. 2) μτφρ., τό θεμέλιον (ἡ βάσις) ἐφ' οὗ στηρίζεται μία ἐλπίς ἤ ἡ αὐτοπεποίθησις, ἤ ἡ λαμβανομένη ἐπί τινος ἀπόφασις.— ‖‖ ἡ πραγματικότης, ὅ,τι πραγματικῶς ὑπάρχει, ἡ ὀντότης, ἡ οὐσία, ἐν ἀντιθέσει πρός τό φαινόμενον ‖ ἡ οὐσία, ἡ φύσις, πράγματός τινος.

ὑπο-στᾰτός, ός, ή, ὑπόστατος, ον, ρημ. ἐπίθ. τοῦ *ὑφίσταμαι*· ὁ τεθειμένος ὑποκάτω ‖ ὡς οὐσ. *τό ὑπόστατον*=θεμέλιον, ὑποστήριγμα, βάσις.— ‖‖ ὃν δύναταί τις νά ὑπομείνῃ, ἀνεκτός, ὑποφερτός.— ‖‖‖ ὁ κατ' οὐσίαν ὑπάρχων, λατ. **subsistens.**

ὑπο-στᾰχύομαι, παθ. (*ὑπό*+*στάχυς*)· αὐξάνομαι, μεγεδύνομαι, πληθύνομαι, κατά μικρόν ὅπως ὁ στάχυς.

ὑπό-στεγος, ον (*ὑπό*+*στέγη*)· ὁ ὑπό στέγην ὤν, ὁ ἐν οἰκίᾳ ὤν. 2) ὁ ἐστεγασμένος, κεκαλυμμένος διά στέγης.

ὑπο-στέγω, μελλ. -ξω· στεγάζω, καλύπτω διά στέγης, κρύπτω ὑποκάτω.

ὑπο-στέλλω, μελλ. -*στελῶ*· ἀόρ. α' **ὑπέστειλα**· πρκ. *ὑπέσταλκα*, παθ. *ὑπέσταλμαι*· ἀφίνω νά κατέλθῃ κάτω, καταβιβάζω, χαμηλώνω, συστέλλω, ἕλκω πρός τά κάτω, «συμμαζεύω», ὡς καί νῦν ὑποστέλλω (τήν

σημαίαν π. χ.) ‖ συστέλλω τὰ ἱστία, τὰ καταβιβάζω ‖ γεν.. ἐλαττώνω, περιορίζω.— ■ μέσον, ἀποσύρομαι ἀπό τινος, ὀπισθοχωρῶ, ἐνώπιόν τινος, «ζαρώνω μπροστά του» ἀπό φόβον, τόν φοβοῦμαι. 2) καλύπτω ὡς διά μανδύου, ἀποκρύπτω τι ἐκ φόβου, καταστέλλω (καταπνίγω) τι ἐκ φόβου ‖ προσποιοῦμαι, ὑποκρύπτω, παραποιῶ : **οὐδὲν ὑποστειλάμενος**=χωρίς νά ἀποκρύψω (ἤ νά διαστρέψω) τίποτε.

ὑπο-στενάζω, μελλ. -ξω'=**ὑποστένω** (βλ. λ.), ἀναστενάζω «βαθιά», ἐκπέμπω βαθύν ἀναστεναγμόν.— μετά αἰτ., **οὐράνιον πόλον νώτοις ὑποστενάζει** (**Ἄτλας**)=στενάζει ὑπό τό βάρος τοῦ οὐρανοῦ, τόν ὁποῖον φέρει ἐπί τῶν νώτων του.

ὑπο-στεναχίζω, μελλ. **-ίσω**'=**ὑποστενάζω** (βλ.λ.).

ὑπο-στένω· στενάζω «βαθιά», ἤ στενάζω ὀλίγον (ῥέμα), ὑπογογγύζω, ἀρχίζω νά ἀναστενάζω.

ὑπο-στῆναι, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ **ὑφίστημι.**

ὑπο-στηρίζω, μελλ. **-ξω**· ὡς καί νῦν, ὑποστηρίζω, στηρίζω ὑποκάτωθεν.

ὑπο-στήτω, γ' ἑν. προστ. ἀορ. β' τοῦ **ὑφίστημι.**

ὑπο-στίλβω, μελλ. **-ψω**· στίλβω (λάμπω) ὀλίγον, φέγγω ἁπαλά, ὡς καί νῦν ὑποστίλβω.

ὑπο-στολή, ἡ (**ὑποστέλλω**)· ὡς καί νῦν, ὑποστολή, ἡ καταβίβασις, ἡ συστολή (τῶν ἱστίων π. χ.), ἐλάττωσις, περιορισμός ‖ ὀπισθοχώρησις ἐκ φόβου. — ■ κατάπτωσις τοῦ φρονήματος, ὑποταγή, μικροψυχία.

ὑπο-στοναχίζω'=**ὑποστεναχίζω** (βλ. λ.).

ὑπο-στορέννῡμι, ὡσ. καί **-στόρνυμι** καί **-στρώννυμι,** μελλ. **-στορέσω** καί **-στρώσω**· ἀόρ. α' **ὑπεστόρεσα** καί **ὑπέστρωσα**· πρκ. **ὑπέστρωκα,** καί παθ. **ὑπέστρωμαι**· στρώνω ὑποκάτω, «στρώνω, φτιάνω, συγυρίζω, τό κρεββάτι».—μέσον, στρώνω δι' ἐμαυτόν, στρώνω τό κρεββάτι μου.—παθητ.. **ᾗ χαλκὸς ὑπέστρωται**=ὑφ' ἥν εἶναι ὑπεστρωμένος χαλκός.

ὑπο-στορέσαι, ἀπρφ. ἀορ. α' τοῦ **ὑποστορέννυμι.**

ὑπο-στράτ-ηγέω, μελλ. **-ήσω** (**ὑποστράτηγος**)· ὑπηρετῶ ὑπό στρατηγόν, εἶμαι ὑποστράτηγος.

ὑπο-στράτ-ηγος, ὁ· ὡς καί νῦν, ὑποστράτηγος, ὁ μετά τόν στρατηγόν ἀξιωματικός, δευτερεύων στρατηγός.

ὑπο-στρεφθείς, -εῖσα, -έν, μτχ. παθ. ἀορ. α' τοῦ ἑπομ.

ὑπο-στρέφω, μελλ. **-ψω**· παθητ., ἀόρ. α' **-εστρέφθην**· πρκ. **-έστραμμαι**· στρέφω πέριξ ἤ ὀπίσω, ὁδηγῶ (πρός τά) ὀπίσω.— ■ ἀμτβ., στρέφομαι πέριξ, περιστρέφομαι, μεταστρέφομαι, στρέφομαι ἀμέσως ὀπίσω, γυρίζω καί τρέπομαι εἰς φυγήν ‖ ἐπιστρέφω, ἐπανέρχομαι. 3) στρέφομαι πλαγίως καί ἐκκλίνω, παρεκκλίνω, ἀποφεύγω πρόσωπόν τι (τήν συνάντησίν του ἤ τήν ἐπίδεσίν του).

ὑπο-στροφή, ἡ (**ὑποστρέφω**)· ἡ στροφή πρός τό ἀντίθετον μέρος, ἡ στροφή πρός τά ὀπίσω, ἐπιστροφή, μεταστροφή ‖ ὑποχώρησις, τροπή εἰς φυγήν, ἡ ἐπιστροφή πρός ἀνασύνταξιν ‖ **ἐξ ὑποστροφῆς**=ἐκ νέου, πάλιν, λατ. **denuo** | ὡσ. ἀντιθέτως, τούναντίον, τάνάπαλιν (κυρ. **κατὰ μεταφορὰν ἐκ τοῦ σταδίου, ἔνθα οἱ πῶλοι περιέκαμπτον τὸ τέρμα, τὸν καμπτῆρα.**

ὑπό-στρωμα, -ατος, τό (**ὑποστρώννυμι**)· ὡς καί νῦν, ὑπόστρωμα, τό ἐστρωμένον ὑποκάτω, τό στρῶμα, «στρωσιδι», κλινοστρωμνή.

ὑπο-στρώννῡμι=**ὑποστορέννυμι** (βλ. λ.).

ὑπο-σῠρίζω, λατ. **-ττω,** μελλ. **-ξω**· συρίζω ἐλαφρῶς, «σιγοσφυρίζω».

ὑπο-σῦρω· σύρω πρός τά κάτω, ἀποσύρω κάτωθεν.— μέσον, σύρω πρός τό μέρος μου κάτω, ὑποσκάπτω, ἀφαιρῶ κάτωθεν, ἀποσπῶ, ἀποσύρω, κάτωθεν.— ■ μτφρ., σύρω κατά μικρόν, παρασύρω ‖ ὑποβιβάζω, ἐλαττώνω.

ὑπο-σφίγγω, μελλ. **-γξω**· σφίγγω (δένω σφιγκτά) ὑποκάτω, συσφίγγω ὀλίγον.

ὑπό-σχεο, β' ἑν. προστ. ἀορ. β' τοῦ **ὑπισχνέομαι.**

ὑπό-σχες, -έτω, προστ. ἀορ. β' τοῦ **ὑπέχω.**

ὑπο-σχέσθαι, ἀπρφ. μέσ. ἀορ. β' τοῦ **ὑπισχνέομαι.**

ὑπο-σχαίη, ἡ, ἐπικ. ἀντί **ὑπόσχεσις** (βλ. λ.).

ὑπό-σχεσις -εως, ἡ (**ὑπισχνέομαι**)· **ὡς καί νῦν,** ὑπόσχεσις, τό τάξιμον, «τάμα» ‖ **ὑπόσχεσιν (ἐκ)πληρόω**=ὡς καί νῦν, ἐκπληρώνω τήν ὑπόσχεσίν μου | **ὑπόσχεσιν ἀπολαμβάνω**=λαμβάνω τήν ἐκπλήρωσιν ὑποσχέσεως.

ὑπο-σχόμενος, μτχ. ἀορ. β' τοῦ **ὑπισχνέομαι.**

ὑπό-σχωμαι, ὑποτ. ἀορ. β. τοῦ **ὑπισχνέομαι.**

ὑπο-σχών, μετοχ. ἀορ. β' τοῦ **ὑπέχω.**

ὑπο-τᾰγή, (**ὑποτάσσω**)· ὡς καί νῦν, ὑποταγή, τό ὑποτάσσεσθαι, ὑπακούειν, καθυπόταξις, ὑπακοή, ὑποδούλωσις.

ὑπο-ταμνόν, τό (**ὑποτάμνω**)· βοτάνη τετμημένη κατά τήν ῥίζαν, χρησιμοποιουμένη πρός μαγικούς σκοπούς.

ὑπο-τάμνω, ἰων. ἀντί **ὑποτέμνω** (ὁλ. λ.).

ὑπο-τᾰράσσω, ἀττ. **-ττω,** συγκεκ. **-θράσσω,** ἀττ. **-ττω,** μελλ. **-ξω**· παθητ. πρκ. **-τετάραγμαι**· ταράσσω (ἀναταράσσω) κάτωδεν ἤ ὀλίγον, λατ. **leviter turbo.**— παθητ., ταράσσομαι ὀλίγον.

ὑπο-ταρβέω, μελλ. **-ήσω**· φοβοῦμαι ὀλίγον, φοβοῦμαι κάπως (μετ' αἰτ.).

ὑπο-ταρτᾰρῐος, ον (**ὑπό**+**Τάρταρος**)· ὁ ὑπό τόν Τάρταρον ὤν, ὁ οἰκῶν κάτω ἐν τῷ Ταρτάρῳ (**ἐπὶ τῶν Τιτάνων**).

ὑπό-τᾰσις, -εως, ἡ (**ὑποτείνω**)· τό ἐκτείνειν τι ὑποκάτω, ἔκτασις, ἐξάπλωμα, ἐξάπλωσις ‖ **πεδίων ὑποτάσεις**=πεδιάδες ἐκτεινόμεναι ὑποκάτω (ἐκεῖ κάτω).

ὑπο-τάσσω, ἀττ. **-ττω,** μελλ. **-ξω**· παθ. πρκ. **-τέταγμαι**· τοποδετῶ ἤ τακτοποιῶ ὑποκάτω ‖ ὡς καί νῦν, ὑποτάσσω, ὑποδουλώνω, καθιστῶ ὑποχείριον (ὑπόδουλον).

ὑπο-τείνω, μελλ. **-τενῶ,** ἀόρ. α' **-έτεινα**· τείνω (ἐκτείνω, ἁπλώνω) ὑποκάτω, τοποδετῶ ὑποκάτω ὡς ὑποστήριγμα. 2) προτείνω, προβάλλω, κρατῶ προτεταμένον, προσφέρω, ἐγείρω ἐλπίδας, ὑπόσχομαι. —μέσον, προβάλλω ζήτημα, προτείνω ἐρώτημα, ὑποβάλλω. 3) τεντώνω ἰσχυρῶς, ἐπιτείνω, αὐξάνω.

ὑπο-τειχίζω, μελλ. **-ίσω,** ἀττ. **-ιῶ**· κτίζω τεῖχος ὑποκάτω πρός ἀποκλεισμόν ‖ ἐγείρω ἐγκάρσιον τεῖχος.

ὑπο-τειχίσις, -εως, ἡ, (**ὑποτειχίζω**)· ἡ ἀνέγερσις ἐγκαρσίου τείχους.

ὑπο-τείχισμα, -ατος, τό (**ὑποτειχίζω**)· τεῖχος κτισθέν ὑποκάτω, τό ἐγκάρσιον τεῖχος.

ὑπο-τελέω, μελλ. **-έσω**· τελῶ, πληρώνω, ἀποπληρώνω, «ξεπληρώνω», ἐξοφλῶ ‖ ἀπολ.. πληρώνω φόρον ἤ δασμόν, εἶμαι φόρου ὑποτελής.

ὑπο-τελής, -ές, γεν. **-έος** (**ὑπό**+**τέλος**)· ὁ ὑποκείμενος εἰς πληρωμήν φόρου, ὁ πληρώνων φόρους ἤ δασμούς, ὁ φορολογούμενος, λατ. **vectigalis, tributarius** ‖ πλῆρες: **ὑποτελὴς φόρον** ‖ **ὑποτελὴς τινι**=ὁ πληρώνων φόρον εἰς τινα.— ■ ἐνεργ., μετά γεν.. ὁ λαμβάνων (π. χ. μισθόν).

ὑπο-τέμνω, ἰων. **-τάμνω**· μελλ. **-τεμῶ** καί **-τεμοῦμαι**· ἀόρ. β' **ὑπέτᾰμον**· παθητ., ἀόρ. α' **-ετμήθην**· πρκ. **-τέτμημαι**· τέμνω κάτωδεν, ἀποκόπτω ‖ ἀποκόπτω κρυφίως ἤ ἀπατηλῶς, δολίως.— ■ ἀποκόπτω, διακόπτω, διακωλύω, λατ. **intercipere** ‖ **ὑπο ἐμνω τὴν ἐλπίδα**=ἀποκόπτω κάθε λόγον ἐλπίδος, ματαιώνω πᾶσαν ἐλπίδα ‖ οὕτω καί ἐν τῷ μέσῳ, **ὑποτέμνομαι τὸν πλοῦν**=διακόπτω (ἤ ματαιώνω) τό ταξίδιόν μου | **ὑποτέμνομαι τὸ ἀπὸ τῶν νεῶν**=διακόπτω τήν μετά τῶν πλοίων συγκοινωνίαν.

ὑπο-τίθημι, μελλ. **-θήσω**· ἀόρ. α' **ὑπέθηκα**· ἀόρ. β' **ὑπέθην**· τοποδετῶ ὑποκάτω, βάλλω ὑποκάτω, ὑποτάσσω. 2) βάλλω ὑποκάτω ὡς θεμέλιον, καταδέτω ‖ κυρ. ἐν τῷ μέσῳ, λαμβάνω ὡς ἀρχήν ἤ ὡς κανόνα, δέχομαί τι ὡς δεδομένον, προϋποδέτω, λαμβάνω ὡς βάσιν. 3) προτείνω εἰς ἐμαυτόν πρός συζήτησιν (ὡς θέμα συζητήσεως) ‖ προτείνω εἰς τινα νά πράξῃ τι, τόν συμβουλεύω νά πράξῃ τι.— ■ ὑποβάλλω, εἰσηγοῦμαι, προτείνω, κατά τό πλεῖστον ἐν τῷ μέσῳ: μετά δοτ. προσ., συμβουλεύω (ὑποδεικνύω, παρακινῶ) τινα | μετ' ἀπρφ., συμβουλεύω τινά (τοῦ ὑποδεικνύω, τοῦ δίδω ὁδηγίας) νά πράξῃ τι.— ■ καταδέτω ὡς παρακαταθήκην ἤ ὡς ἐγγύ-

ησιν (ὡς ἐνέχυρον), ἐνεχυράζω, «ὑποθηκεύω», λαμβάνω χρήματα (δανείζομαι) ἐπὶ ἐνεχύρῳ, ἐπὶ ὑποθήκῃ ‖ ἐν τῷ μέσῳ, δανείζω χρήματα ἐπὶ ὑποθήκῃ. 2) ἐκθέτω εἰς κίνδυνον, ριψοκινδυνεύω, διακινδυνεύω, «ποντάρω», ἀποτολμῶ. 3) ἐναποθηκεύω, διαφυλάσσω.

ὑπο-τῑμάω, μελλ. *-ήσω·* ὡς καὶ νῦν, ὑποτιμῶ, ὑποβιβάζω τὴν τιμὴν (τὴν ἀξίαν) πράγματός τινος. — **II** μέσον, ***ὑποτῑμάομαι·*** κάμνω ἐκτίμησιν τῆς περιουσίας μου, ἐκτιμῶ ἢ ἀπογράφω τὴν περιουσίαν μου ‖ ὡς ἀττ. δικαν. ὅρος, ἐπὶ τοῦ κατηγορουμένου, προτείνω δι' ἐμαυτὸν κατωτέραν ποινὴν τῆς προταθείσης ὑπὸ τοῦ κατηγόρου, ὑποβιβάζω (ἐκτιμῶ ὡς μικροτέραν) τὴν καταβλητέαν ἀποζημίωσιν.

ὑπο-τλάω,** ἄχρ. ἐνεστ. (πρβλ. **τλάω*), ἐξ οὗ μέλλ. ***ὑποτλήσομαι, ἀόρ. β' ***ὑπέτλην,*** πρκ. ***ὑποτέτληκα·*** ὑποφέρω, ὑπομένω, πάσχω.

ὑπο-τονθορύζω (καὶ ἐσφαλμ. **-ίζω**)· ὡς καὶ νῦν, ὑποτονθορύζω, ψιθυρίζω χαμηλοφώνως, «σιγομουρμουρίζω».

ὑπο-τοπεύω·=*ὑποτοπέω* (βλ. λ.).

ὑπο-τοπέω, μελλ. *-ήσω·* ἀόρ. α' ***ὑπετόπησα·*** ὡσ. καὶ ὡς ἀποθ. **ὑποτοπέομαι·** ἀόρ. α' ***ὑπετοπήθην*** (***ὕποπτος***)· ὑποπτεύω, ἔχω ὑπονοίας, ὑποψιάζομαι, ὅτι... ‖ ὡσ. καὶ μετ' αἰτ., ὑποπτεύομαί τινα ἢ τι.

ὑπο-τραυλίζω, μελλ. *-σω·* τραυλίζω ὀλίγον.

ὑπο-τρείω, ἐπ. ἀντὶ ***ὑποτρέω*** (βλ. λ.).

ὑπο-τρέφω, μελλ. *-θρέψω·* ἀνατρέφω (διατρέφω, μεγαλώνω) κρυφίως ἢ ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἢ ἐκ διαδοχῆς ‖ μέσον, περιδάλπω κρυφίως.

ὑπο-τρέχω, μελλ. ***-θρέξομαι*** καὶ ***-δρᾰμοῦμαι·*** ἀόρ. β' ***ὑπέδρᾰμον·*** πρκ. ***ὑποδέδρομα·*** τρέχω ὑποκάτω, τρέχω κάτω ἀπό τι: ***ὁ κύων ὑπέδραμεν ὑπὸ τοὺς πόδας τοῦ ἵππου***=ὁ κύων ἔτρεξε κάτω ἀπὸ τοὺς πόδας τοῦ ἵππου.— **II** ἐκτελένομαι ὑποκάτω.— **III** ὑπεισέρχομαι δρομαίως, παρεμβαίνω, διακόπτω, παρεμποδίζω, παρεμβάλλω.— **IV** ὑπεισέρχομαι εἰς τὴν εὐνοιάν τινος, τὸν κολακεύω, τὸν ἐξαπατῶ ‖ ἐπέρχομαι εἰς τὸν νοῦν τινος, ἐπέρχομαι εἴς τινα.

ὑπο-τρέω, μελλ. ***-τρέσω·*** τρέμω ὀλίγον ‖ ὑποχωρῶ ἐκ φόβου, φεύγω ἀπὸ τὸν φόβον μου, ὀπισθοχωρῶ. — **II** μετὰ αἰτ., ἐκ φόβου ὑποχωρῶ (τρέπομαι εἰς φυγήν) ἐνώπιόν τινος.

ὑπο-τρίβω, μελλ. *-ψω·* τρίβω τι ὑποκάτω, τρίβω ὀλίγον ἢ βαθμηδόν, κατατρίβω μικρὸν κατὰ μικρόν (διὰ τῆς τριβῆς).— **II** ξύνω ἢ κονιοποιῶ τὰ ὑλικὰ πρὸς παρασκευὴν φαγητοῦ (πρβλ. ***ὑπότρῑμμα***).

ὑπο-τρίζω (καὶ ἐνίοτε **-τρύζω**)· τρίζω ἐλαφρῶς, «τσυρίζω» σιγανὰ (ἐπὶ πτηνῶν), σιγοτερετίζω.

ὑπό-τριμμα, ***-ατος,*** τὸ (***ὑποτρίβω***)· δριμείας γεύσεως ζωμός, παρασκευαζόμενος ἐκ παντοίων χόρτων, ριζῶν, ὀπωρῶν καὶ ἀρωμάτων ‖ ***ὑπότριμμα βλέπω***=ἔχω θλέμμα ἀγριωπὸν καὶ κάποιαν τραχύτητα εἰς τὴν ὅλην ἔκφρασιν τοῦ προσώπου.

ὑπο-τρομέω, μελλ. *-ήσω·* τρέμω ὀλίγον, ὡς καὶ νῦν ὑποτρέμω.— **II** μετ' αἰτ. προσ., τρέμω ἐμπρὸς εἴς τινα.

ὑπό-τρομος, ***ον·*** ὁ ὀλίγον τι τρέμων, ὁ κάπως ἔντρομος, περιδεής, περίφοβος.

ὑπο-τροπή, ἡ (***ὑποτρέπω***)· ἐπιστροφή, ἐπάνοδος ‖ ὑποχώρησις. 2) ἡ κατ' ἐναλλαγὴν νίκη καὶ ἧττα. — **II** ἀπώθησις, ἀπόκρουσις.

ὑπό-τροπος, ***ον*** (***ὑποτρέπω***)· ὁ ὑποστρέφων, ὁ ἐπανερχόμενος, ἐπιστρέφων οἴκαδε, ἢ ὁ ἐπανελδών ἤδη.

ὑπο-τροχάω, ποιητ. ἀντὶ ***ὑποτρέχω*** (βλ. λ.).

ὑπο-τρύζω, διάφ. γρ. τοῦ ***ὑποτρίζω*** (βλ. λ.), βομβῶ ὑποκώφως.

ὑπο-τρώγω, μελλ. ***-τρώξομαι·*** ἀόρ. β' ***-ἐτρᾰγον·*** τρώγω τι κρυφίως ἢ κατὰ μικρὸν («λίγο-λίγο») ‖ τρώγω τι ὡς ***τράγημα*** (βλ. λ.) ἐν ᾧ πίνω.— **II** τρώγω προκαταρκτικῶς, προπαρασκευαστικῶς.— **III** μτφρ., τρώγω κάτωθεν, φθείρω κάτωθεν, ὑποσκάπτω (ὡς ὁ ποταμὸς τὰς ὄχθας του).

ὑπο-τῡπόω, μελλ. ***-ώσω*** (***ὑπὸ+τύπος***)· ὡς καὶ νῦν, ὑποτυπώνω, ἀποτυπώνω ἐν ἀδρᾶῐς γραμμαῖς, σκιαγραφῶ, περιγράφω ἀδρομερῶς, διαγράφω ἐν σχεδίῳ, λατ. **adumbrare.**

ὑπο-τύπτω, μελλ. *-ψω·* τύπτω (κτυπῶ) κάτω, ὠθῶ κάτω, κτυπῶ ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν πράγματός τινος: ***ὑποτύψας κηλωνηίῳ ἀντλέει*** ('Ηρόδ.)=ἐμβάλλει τὸν κάδον ὑποκάτω τοῦ ρευστοῦ (δηλ. μέσα εἰς τὸ ὕδωρ) καὶ ἀντλεῖ («βουτάει τὸν κουβᾶ στὸ νερὸ καὶ τὸν ἀνεβάζει γεμᾶτο») | ***ὑποτύπτουσα... φιάλῃ ἐς τοῦ χρυσοῦ τὴν θήκην ἐδωρέετο*** ('Ηρόδ) — βυθίζουσα («χώνοντας») τὴν φιάλην βαθέως εἰς τὸ κιβώτιον τοῦ χρυσοῦ ἐδώριζε (χρυσόν).

ὑπο-τῡπωσις, ***-εως,*** ἡ (***ὑποτυπόω***)· γενικὴ (ἀδρομερὴς) διατύπωσις (ἀποτύπωσις), σκιαγραφία, σχεδίασμα, σχεδιαγράφημα, συνοπτικὴ ἔκθεσις, λατ. **adumbratio** ‖ ἀντίτυπον, ἀντίγραφον, ὑπόδειγμα, «μοντέλλο».

ὑπ-ουδᾶτιος, ***α, ον*** (***ὑπὸ+οὐθαρ***)· ὁ ὑπὸ τὸν μαστόν, ἐπομένως ὁ θηλάζων.

ὕπ-ουλος, ***ον*** (***ὑπὸ+οὐλή***)· ἐπὶ πληγῶν, ἡ ὑπὸ τὴν οὐλὴν ἐξακολουθοῦσα νὰ ὑπάρχῃ, καίτοι ἐξωτερικῶς φαίνεται ἐπουλωμένη, ἡ ἐπιφανειακῶς μόνον θεραπευθεῖσα, ἡ διαπυουμένη κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ δέρματος ‖ ***ἔντεῦθεν*** μτφρ., ὁ ἐξωτερικῶς καλὸς ἀλλ' ἐσωτερικῶς πλήρης κρυφίων κακῶν (ἐσωτερ. διεφθαρμένος), ὡς καὶ νῦν ὕπουλος, «κρυφός», ἀπατηλός, κρυψίνους, πανοῦργος: ***κάλλος κακῶν ὕπουλον***=ἐξωτερικὸν κάλλος, τὸ ὁποῖον ὑποκρύπτει (σκεπάζει) ἐσωτερικὰς κακίας.

ὑπ-ουράνιος, ***ον*** (***ὑπὸ+οὐρανός***)· ὁ ὑπὸ τὸν οὐρανόν, ὑπὸ τὸ στερέωμα ‖ ὁ φθάνων μέχρις οὐρανοῦ, ὁ ὑψηλὸς μέχρις οὐρανοῦ.

ὑπ-ουργέω, μελλ. ***-ήσω·*** ἐνεργ. πρκ. ***ὑπούργηκα,*** παθ. ***ὑπούργημαι*** (***ὑπουργός***)· ὡς τὸ ***ὑπηρετέω*** (βλ.λ.), προσφέρω ὑπηρεσίας, ἐξυπηρετῶ, βοηθῶ ‖ χρησιμεύω, εἶμαι χρήσιμος ‖ μετ' αἰτ. πραγμ. ***χρηστὰ Ἀθηναίοισιν ὑπουργεῖν***=παρέχειν ἐκδουλεύσεις (καλὰς ὑπηρεσίας) εἰς τοὺς Ἀθην. ‖ ***τὰ ὑπουργημένα***=αἱ προσενεχθεῖσαι ὑπηρεσίαι.

ὑπ-ούργημα, ***-ατος,*** τὸ (***ὑπουργέω***)· ἡ προσενεχθεῖσα ὑπηρεσία, χορηγηθεῖσα βοήθεια.

ὑπ-ουργητέον, ρημ. ἐπίθ. τοῦ ***ὑπουργέω***·=***δεῖ ὑπουργεῖν***=πρέπει νὰ βοηθῇ **τις,** νὰ εἶναι ἐξυπηρετικός.

ὑπ-ουργία, ἡ (***ὑπουργέω***)· ὑπηρεσία προσφερομένη εἴς τινα, ἐξυπηρέτησις ‖ ἐκτέλεσις καθήκοντος, ὑπηρεσία, λατ. **officium** ‖ ***ἐν κακῇ ἐνν.,*** χαμέρπεια, κολακεία.

ὑπ-ουργός, ***όν,*** συνηρ. ἀντὶ **ὑποεργὸς** (***ὑπὸ+*ἔργω***)· ὁ προσφέρων ὑπηρεσίας εἴς τινα, ὁ παρέχων ἐξυπηρέτησιν, ἐξυπηρετικός, χρήσιμος, συντελεστικὸς εἴς τι.

ὑπο-φαίνω, μελλ. ***-φᾰνῶ·*** ἀόρ. α' ***-έφηνα·*** κάμνω τι νὰ φανῇ ὑποκάτω, τὸ καθιστῶ ὁρατόν, τὸ δεικνύω, τὸ φέρω εἰς φῶς: ***θρῆνον ὑπέφηνε τραπέζης***=ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι τὸ κάθισμα τὸ ἔσυρε πρὸς τὰ ἔξω. 2) δεικνύω ὀλίγον ‖ μτφρ., παρέχω νύξεις (ἐνδείξεις) περί τινος πράγματος — **II** μεσο-παθ., φαίνομαι (εἶμαι ὁρατὸς) ὑποκάτω, μόλις καὶ μετὰ βίας (τ. ἔ. πολὺ ὀλίγον) φαίνομαι, δεικνύω ἐμαυτὸν κρυφίως ἢ κατὰ μικρόν ‖ ***ὑπὸ τὰς πύλας ἵππων τε πόδες πολλοὶ καὶ ἀνθρώπων ὑποφαίνονται***=κάτω ἀπὸ τὰς πύλας εἶναι ὁρατοὶ πόδες πολλῶν ἵππων καὶ ἀνδρῶν.— **III** τὸ ἐνεργ. ὡς ἀμτβ., φαίνομαι ὀλίγον, ἀρχίζω νὰ φαίνωμαι ὀλίγον, ἀρχίζω νὰ «χαράζω», ὑποφώσκω (ἐπὶ τῆς αὐγῆς κ.τ.ὅ.) ‖ ὡσ. καὶ ἐπὶ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἀνοίξεως ‖ πρβλ. καὶ ***ὑπολάμπω.***

ὑπο-φᾶτις, ***-ιος,*** ἡ, ὄωρ. ἀντὶ ***ὑποφῆτις,*** θηλ. τοῦ ***ὑποφήτης*** (βλ. λ.)· ἱέρεια μαντείου.

ὑπό-φαυσις, ἡ (***ὑποφαύσκω***)· ἀμυδρὸν φῶς φαινόμενον διὰ μέσου μικρᾶς ὀπῆς ‖ γενικῶς, στενὸν ἄνοιγμα.

ὑπο-φαύσκω, (***ὑπὸ+φάος***)· ἀρχίζω νὰ φέγγω, ὑποφώσκω, «χαράζω», γίνομαι ὀλίγον κατ' ὀλίγον φωτεινός.

ὑπό-φαυτις, ***-ιος,*** ἡ, αἰολ. ἀντὶ ***ὑπόφασις*** (***ὑπὸ+***

φάσις)· τὸ μάλις φαίνεσθαι, τὸ φαίνεσθαι κατὰ τὸ ἥμισυ, τὸ ἀμυδρῶς φαίνεσθαι.

ὑπο-φείδομαι, μελλ. *-σομαι,* ἀποθ.· κάπως φείδομαι, εἶμαι ὀλίγον φειδωλός.

ὑπο-φέρω, μελλ. *ὑποίσω*· ἀόρ. α' **ὑπήνεγκα,** ἰων. **ὑπήνεικα**· ἀορ. β' **ὑπήνεγκον** (πρβλ. **φέρω**)· φέρω τινὰ ἐκτὸς κινδύνου, τὸν μεταφέρω (τὸν ἀποκομίζω) ὑποκάτωθεν, τὸν ἀπομακρύνω ἀπὸ ἐπικίνδυνον μέρος εἰς ἀκίνδυνον, τὸν διασώζω.— **II** φέρω τι ὧν ὑποκάτω του, βαστάζω, ὑποβαστάζω, φέρω φορτίον || *ἔθεν,* μτφρ., ὑποφέρω, ὑπομένω, ὑφίσταμαι, ἀνέχομαι, πάσχω ἀπό...— **III** παρουσιάζω (προβάλλω, προτείνω) κάτωθεν, προσφέρω || μτφρ., ὑποδηλῶ, εἰσηγοῦμαι. 2) προσποιοῦμαι, προφασίζομαι, ἰσχυρίζομαι, ὑποκρίνομαι.

ὑπο-φεύγω, μελλ. *-φεύξομαι*· ἐκφεύγω (διαφεύγω) κάτωθεν, ἐκφεύγω ἐπιτηδείως, ὑπεκφεύγω || ἀπολ., ἀποσύρομαι ὀλίγον, ἀπομακρύνομαι, ὑποχωρῶ φοβισμένος.

ὑπο-φητεύω (**ὑποφήτης**)· φέρω τὸ ἄξίωμα τοῦ **ὑποφήτου** (βλ. λ.), εἶμαι ἱερεὺς μαντείου.

ὑπο-φήτης, *-ου,* ὁ (**ὑπὸ**+**φημί**)· ὁ ἐξαγγέλλων ἢ καὶ ὁ ἑρμηνεύων τὴν θείαν βούλησιν, ὁ ἐξηγητής τῶν χρησμῶν, ὁ ἱερεὺς τοῦ μαντείου ὁ ἀπαγγέλλων τὸν χρησμόν.

ὑπο-φθάνω, μελλ. **ὑποφθήσομαι,** μτγν. καὶ *-φθάσω*· ἀόρ. α' **ὑπέφθασα**· ἀόρ. β' **ὑπέφθην,** ἀπρφ. **ὑποφθῆναι,** μτχ. **ὑποφθάς,** πρκ. **ὑπέφθακα**· σπεύδω πρότερον, προφθάνω, προλαμβάνω, ἔρχομαι ἔμπρός (πρὶν ἀπό ἄλλον): **ὑποφθὰς δουρὶ μέσον περόνησεν**=ἐπρόφθασε καὶ μὲ τὸ δόρυ τὸν διετρύπησε «πέρα-πέρα καταμεσῆς» || οὕτω καὶ ἐν τῇ μτχ. μέσ. ἀορ. β' **ὑποφθάμενος κτεῖνεν**=ἐπρόφθασε καὶ τὸν ἐσκότωσεν.

ὑπο-φθονέω, μελλ. *-ήσω*· αἰσθάνομαι κρύφιον φθόνον πρός τινα, τὸν φθονῶ ὀλίγον, ζηλοτυπῶ.

ὑπό-φθονος, *ον*· ὁ ὀλίγον φθονερός ἢ ζηλότυπος.— **ἐπίρρ. ὑποφθόνως: ὑποφθόνως ἔχω πρός τινα**=διάκειμαι φθονερῶς (τ.ἔ. δυσμενῶς) πρός τινα.

ὑπο-φλέγω, μελλ. *-ξω*· δέτων πῦρ κάτωθέν τινος τὸ ἀναφλέγω, ἢ τὸ φλέγω κατὰ μικρόν || θερμαίνω κατὰ μικρόν, θερμαίνω ὀλίγον.

ὑπο-φόνια, τά· παρ' Ἀθηναίοις, ἡ χρηματικὴ ἐξαγορὰ ἡ καταβαλλομένη ὑπὸ τοῦ φονέως εἰς τοὺς συγγενεῖς τοῦ φονευθέντος, ἵνα ἀποφύγῃ τὴν ἐκδίκησιν τοῦ αἵματος.

ὑπο-φόνιος, *ον* (**ὑπὸ** + **φόνος**)· ὁ γινόμενος εἰς ἀνταπόδοσιν φόνου, ὁ ἐκδικούμενος φόνον.

ὑπο-φραδμοσύνη, ἡ (**ὑποφράζομαι**)· παραίνεσις, συμβουλή || ἐν τῷ πληθ., συμβουλαί.

ὑπο-φράζομαι, μέσον=**ὑπονοῶ** (βλ. λ.).

ὑπο-φρίσσω, ἀττ. **-ττω**· μελλ. *-ξω*· πρκ. *-πέφρῖκα*· φρίσσω (φρικιῶ) ὀλίγον, κατέχομαι ὑπὸ μικρᾶς φρικιάσεως, τρομάζω ὀλίγον, φοβοῦμαι ὀλίγον. 2) μετ' αἰτ., αἰσθάνομαι κρύφιον φόβον ἔμπρὸς εἴς τινα.

ὑπο-φῡγών, *-οῦσα, -όν,* μτχ. ἀορ. β' τοῦ **ὑποφεύγω.**

ὑπο-φωλεύω· φωλεύω («φωλιάζω», εἶμαι κρυμμένος) κάτω ἀπό τι.

ὑπο-φωνέω, μελλ. *-ήσω*· προσφωνῶ ἢ ἀντιφωνῶ μὲ μαλακὴν φωνήν.

ὑπο-χάζομαι, ἀορ. β' *-κεκάδομην,* ἀποθ.· ὑποχωρῶ (ἀποσύρομαι, ὀπισθοχωρῶ) βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον.

ὑπο-χᾰλῑνΐδιος, *α, ον* (**ὑπὸ**+**χαλινός**)· ὁ ὑπὸ τὸν χαλινὸν εὑρισκόμενος || ἡ **ὑποχαλινιδία** (ἐνν. **ἡνία**) ἦτο πιθ. ἱμὰς προσδεδεμένος εἰς ἑκάτερον ἄκρον τοῦ χαλινοῦ καὶ διερχόμενος κάτωθεν τῆς σιαγόνος τοῦ ἵππου.

ὑπο-χᾰροπός, **ὁν** (**ὑπὸ**+**χαροπός**)· ὁ κάπως χαροπός (χαρούμενος) τὴν ὄψιν.

ὑπο-χάσκω· χάσκω ὀλίγον.

ὑπο-χείριος, (α), *ον* (**ὑπὸ**+**χείρ**)· ὁ ὑπὸ **τὴν** χεῖρά τινος εὑρισκόμενος, ἢ ὁ ἐν τῇ χειρὶ ὢν || *ἔθεν,* μτφρ., ὡς καὶ νῦν, ὑποχείριος, ὁ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τινὸς διατελῶν, ὁ ὑπὸ τὰς διαταγάς τινος, ὁ ὑποτεταγμένος εἴς τινα: **ὑποχειρίους ποιοῦμαι**=ὑποτάσσω | **ὑπαχείριος γίγνομαι**=ὑποτάσσομαι.

ὑπο-χέω, μελλ. *-χεῶ*· ἀόρ. α' **ὑπέχεα,** ἐπ. **ὑπέχευα**· παθ. πρκ. *-κέχῡμαι*· γ' ἐν. ὑπερσ. **ὑπεκέχυτο**· χύνω ὑποκάτω, χύνω εἴς τι (εἰς ποτήριον π. χ.) κείμενον ὑποκάτω, ἐγχέω || **ἐπὶ ξηρῶν πραγμάτων,** στρώνω, ἁπλώνω, ὑποκάτω: **φύλλα ὑποκεχυμένα ὑπὸ τοῖς ποσί**=φύλλα ἐστρωμένα ἀπὸ τὰ δένδρα καὶ σκορπισμένα χάμω») κάτω ἀπὸ τοὺς πόδας|| μτφρ., ἐν τῷ παθ., ἁπλώνομαι εἰς τὴν ψυχήν τινος, τὴν καταλαμβάνω: **ἀπιστίη ὑπεκέχυτο αὐτῷ** ('Ηρόδ.) =ἀπιστία (δυσπιστία) εἶχεν ἁπλωθῇ εἰς τὴν ψυχήν του, τὸν εἶχε καταλάβει.

ὑπο-χθόνιος, **η, ον** (**ὑπὸ** + **χθών**)· ὁ **ὑπὸ** τὴν **χθόνα** ὤν, ὁ ὑπὸ τὴν γῆν, ὁ ὑπόγειος.

ὑπό-χθων, *-ονος,* ὁ, ἡ=**ὑποχθόνιος** (βλ. λ.).

ὕπ-οχος, *ον* (**ὑπέχω**)· ὁ ὑποκείμενος εἴς τινα, ὑπήκοος, ὁ ὑπὸ τὸν ἔλεγχον καὶ τὴν ἐξουσίαν τινὸς διατελῶν (μετὰ δοτ.) || ὡσ. καὶ μετὰ γεν.: **ὕποχοί τινος**=οἱ ὑπήκοοί τινος.

ὑπό-χρεως, *-ων,* γεν. *-ω* (**ὑπὸ** + **χρέος**)· ὁ διατελῶν ὑπὸ τὸ βάρος χρεῶν, ὁ χρεωμένος, ὁ ὀφειλέτης χρεῶν, ὁ κύπτων ὑπὸ τὸ βάρος των || ἐπὶ περιουσίας, ἡ βεβαρημένη, «χρεωμένη», λατ. **obaeratus.**

ὑπο-χρίω, μελλ. *-χρίσω*· ἐνεργ. ἀόρ. α' **ὑπέχρῑσα,** παθ. **ὑπεχρίσθην**· χρίω (ἐπιχρίω, ἐπαλείφω) ὑποκάτω, ἢ χρίω (ἀλείφω) ὀλίγον, λατ. **sublinere** || «βάφω» (ψιμμυθιῶ) τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς μέρη τοῦ προσώπου.

ὑπό-χρῡσος, *ον*· ὁ περιέχων ποσοστὸν χρυσοῦ, ὁ ἀναμεμειγμένος μὲ χρυσόν.

ὑπο-χωρέω, μελλ. *-ήσομαι*· ὡς καὶ νῦν, ὑποχωρῶ, ὀπισθοχωρῶ, ἀποσύρομαι πρὸς τὰ ὀπίσω, ὀπισθοδρομῶ: **ὑποχωρῶ τοῦ πεδίου**=ἀποσύρομαι (ἀποχωρῶ) ἀπὸ τὴν πεδιάδα | **ὑποχωρῶ τινι τοῦ θρόνου**= σηκώνομαι (ἀποσύρομαι) ἀπὸ τὴν καθέδραν μου ἐκ σεβασμοῦ πρός τινα, εἰς τὸν ὁποῖον καὶ τὴν παραχωρῶ. 2) μετ' αἰτ. προσ., ἀπομακρύνομαι ἀπό τινα, ἀποφεύγω νὰ τὸν συναντήσω, δὲν τὸν πλησιάζω. 3) ἐξέρχομαι κάτωθεν (ὡς ἀπόρριμμα).— **II** προχωρῶ σταθερῶς, ἐξακολουθῶ ἐν συνεχείᾳ.

ὑπό-ψαμμος, *ον*· ὁ ἔχων ἄμμον ὑποκάτω, ὁ ἀναμεικτος μὲ ἄμμον, ἀμμώδης.

ὑπ-οψία, ἰων. **-ίη,** ἡ (**ὑπόψομαι**)· ὡς καὶ νῦν, ὑποψία, ὑπόνοια || ζηλοτυπία || **ὑποψίαν λαμβάνω κατά τινος**=τρέφω ὑποψίας εἰς βάρος τινός, τὸν ὑποπτεύομαι || ἐπὶ πραγμάτων, **ἔχω ὑποψίαν**=παρέχω λαβὴν πρὸς ὑποψίας, ἐπιδέχομαι ὑποψίαν.— **II** ζηλότυπος ἐπαγρύπνησις, τάσις πρὸς τὸ ψέγειν καὶ ἐπιτιμᾶν, φιλυποψία, φιλύποπτος διάθεσις.

ὑπ-όψιος, *ον* (**ὑπόψομαι**)· ὁ ὁρώμενος ἐκ τῶν κάτω, ὁ ὑποβλεπόμενος, ὑπόπτως βλεπόμενος, ὁ βλεπόμενος μὲ βλέμμα βλοσυρόν (καὶ φθονερόν καὶ περιφρονητικόν), λατ. **suspectus.**— **II** ὁ ὑπὸ τὰς ὄψεις τινός, φανερός.

ὑπ-όψομαι, ἐν χρήσει ὡς μελλ. τοῦ **ὑφοράω** (βλ.λ.).

ὑπ-οψ-ωνέω, μελλ. *-ήσω* (**ὑπὸ**+**ὀψωνέω**)· μειοδοτῶ ἢ ἀπατῶ κατὰ τὴν ἀγοράν τροφίμων («κατὰ τὸ ψώνισμα»).

ὑπτιάζω, μελλ. *-άσω* (**ὕπτιος**)· πίπτω ὕπτιος («πέφτω ἀνάσκελα») || περιπατῶ μὲ τὴν κεφαλὴν τόσον πρὸς τὰ ὀπίσω, ὥστε νὰ πλησιάζῃ αὐτὴ τὴν ὑπτίαν στάσιν (**ἀπὸ ἔπαρσιν, παθολογικὴν ὑπερηφάνειαν**) || *ἔθεν* μτφρ., «εἶμαι κουφοκέφαλος», εἶμαι ἐπηρμένος, γαυριῶ, κομπάζω, «ἔχω τὴ μύτη ψηλά» || μτφρ. ὡσ. εἶμαι ὀφροντίς, ὀδιαφορῶ.— **III** μτβτ., λυγίζω τι(νά) πρὸς τὰ ὀπίσω, τό(ν) κάμνω νὰ πέσῃ ὕπτιος || **παθητ., ὑπτιάζεται κάρα**= ἡ κεφαλὴ του κλίνει πρὸς τὰ ὀπίσω | **ὑπτιαζόμενοι**=κείμενοι ὕπτιοι, «ξαπλωμένοι ἀνάσκελα».

ὑπτίασμα, *-ατος,* τό· τὸ κείμενον (ἢ τὸ τεθέν) ὕπτιον || τὸ (ἐξ)ηπλωμένον ἀνεστραμμένον (μὲ τὴν κάτω θηλ. ἐπιφάνειαν ἐπάνω): **ὑπτιάσματα χερῶν**=χεῖρες τεινόμεναι πρὸς ἱκεσίαν (μὲ τὴν παλάμην ἄνω, θηλ. ἀνάποδα), λατ. **supinis manibus.**— **II** ἡ ὑπτία πτῶσις.

ὑπτιαστέον, ρήμ. ἐπίθ. τοῦ **ὑπτιάζω**· **δεῖ ὑπτιάζειν**=πρέπει νὰ κλίνῃ τις πρὸς τὰ ὀπίσω.

ὕπτιος, *α, ον* (**ὑπό**)· ὡς καὶ νῦν, ὕπτιος, ὁ ἐξηπλωμένος «ἀνάσκελα», ὁ **«ἐπὶ νῶτον»** κείμενος, μὲ

τὴν ῥάχιν ἀποκάτω (ἀντίθ. τῷ **πρηνής**, βλ. λ.), λατ. **supinus, resupinus, in dorsum versus** ‖ ἰδίᾳ ἐπὶ τοῦ πίπτοντος εἰς τὸ ἔδαφος: **πέσεν ὕπτιος**=ἔπεσεν «ἀνάσκελα» (ἀντίθ. τῷ **ἔπεσε πρηνής**) ‖ ἀλλὰ καὶ ἐπὶ παντὸς πράγματος, ἀναποδογυρίζω: **ὑπτίοις σέλμασι ναυτίλλεται**=πλέει μὲ σέλματα (βλ. λ.) ἀνεστραμμένα (ἀνάποδα γυρισμένα), τ. ἔ. πλέει μὲ τὸ πλοῖον ἀνεστραμμένον (τ.ἔ. ναυαγισμένος) ‖ **γαστὴρ ὑπτία**=ἡ γαστὴρ τοῦ ἐξηπλωμένου «ἀνάσκελα» ‖ **ἐξ ὑπτίας νέω**= κολυμβῶ «ἀνάσκελα» ‖ **ἀσπὶς ὑπτία**= ἀσπὶς μὲ τὴν κοίλην ἐπιφάνειαν πρὸς τὰ ἄνω (ἀντιστρόφως δηλ. πρὸς τὴν συνήθη της θέσιν) | **κρᾶνος ὕπτιον**=περικεφαλαία ἀνεστραμμένη (ἐντὸς τῆς ὁποίας ἤπαλλον τοὺς κλήρους) | **κύλιξ ὑπτία** δμως=ποτήριον ἀνεστραμμένον (μὲ τὸν πυθμένα πρὸς τὰ ἄνω καὶ τὸ κοῖλον πρὸς τὰ κάτω | **ἀψὶς ὑπτία**=τὸ ἥμισυ τροχοῦ ἀνεστραμμένον (μὲ τὸ κοῖλον πρὸς τὰ ἄνω). 3) ἐπὶ τόπου, ὁ ὁμαλός, πεδινός, ὁ παρουσιάζων ὁμαλὴν κλίσιν πρὸς ὡρισμένην κατεύθυνσιν, ὅπως π. χ. ἡ Αἴγυπτος κλίνει ὁμαλῶς πρὸς Β.

Ἔτυμ.: **ὕπτιος**: λατ. **supinus** (καὶ συντετμ. **suppus**), ἰρλ. **fóen**, bretl. **c'houen** (Κελτ. ***su[p]-ino-**): **ὑπό, ὑπὲρ**) ***ὕπτος**) **ὕπτιος**· τὸ λατ. **supo, -are** (ῥιπτῶ) καὶ τὸ παλ-σλαυ. **sūpa**, (διασκορπίζω, ἁπλώνω) δὲν ἀνήκουσιν ἐτυμολ. ἐνταῦθα.

ὑπτιόω, μελλ. **-ώσω**· ῥίπτω τινὰ ὕπτιον, τὸν κατακλίνω ὕπτιον, τὸν ἀναποδογυρίζω, τὸν φέρω ἄνω-κάτω.

ὑπ-ωδέω (**ὑπὸ**+**ὠθῶ**)· ἀπωθῶ (πρὸς τὰ ἄνω ἐκ τῶν κάτω) ‖ ἀπωθῶ διαίως.

ὑπ-ωλένιος, (α), **ον** (**ὑπὸ**+**ὠλένη**)· ὁ ὑπὸ τὴν ὠλένην κείμενος, ὁ ὑπὸ τὸν βραχίονα εὑρισκόμενος, ὁ ὑπὸ τὸν ἀγκῶνα.

ὑπ-ωμοσάμην, μεσ. ἀορ. α' τοῦ **ὑπόμνυμι** (βλ. λ.).

ὑπ-ωμοσία, ἡ· ὁ ὅρκος τὸν ὁποῖον ὡρκίζοντο ἐν δικαστηρίῳ οἱ ἐπιδυμοῦντες τὴν ἀναβολὴν τῆς ἐκδικάσεως ὑποδεεστέρας τινος, καὶ δή: 1) ἔνορκος διαβεβαίωσις τοῦ ἑτέρου τῶν διαδίκων, ὅτι ὑπάρχει ἀποχρῶν λόγος στηρίζων τὴν αἴτησίν του περὶ ἀναβολῆς τῆς δίκης· πρὸς ταύτην ἠδύνατο ὁ ἕτερος νὰ ἀντιτάξῃ τὴν **ἀνθυπωμοσίαν** (βλ. λ.) 2) ὁ ὅρκος εἰς ὃν ὑπεβάλλετο ὁ κατήγορος ὁ καταδέτων **γραφὴν παρανόμων** (βλ. **παράνομος** II), καὶ κατόπιν τοῦ ὁποίου ἀνεστέλλετο ἡ ἰσχὺς τοῦ νόμου ἢ τοῦ ψηφίσματος, τὸ ὁποῖον ἀφεώρα ἡ **γραφὴ παρανόμων**: **ἐάω** (**τὸν νόμον**) **ἐν ὑπωμοσίᾳ** = ἀφίνω τὸν νόμον εἰς ἣν κατάστασιν περιῆλθε κατόπιν τῆς **ὑπωμοσίας**, ἤτοι ἐν ὀργίᾳ, ἐν ἀναστολῇ τῆς ἰσχύος του.

ὑπ-ωπιάζω, μελλ. **-άσω** (**ὑπώπιον**)· τύπτω τινὰ ὑπὸ τὸν ὀφθαλμόν, τὸν μωλωπίζω εἰς τὸ πρόσωπον, «τοῦ μαυρίζω τὸ μάτι» ‖ γενικῶς, «τὸν κάνω μαῦρο στὸ ξύλο» ‖ μτφρ., δαμάζω, νεκρώνω (πικραίνω μέχρι θανάτου), ἐνοχλῶ μεγάλως, βασανίζω.

ὑπ-ωπισμός, ὁ (**ὑπωπιάζω**)· κτύπημα κάτω ἀπὸ τὸν ὀφθαλμὸν ‖ μτφρ., δεινοπάθημα, ταλαιπωρία, θλῖψις, βαθεῖα λύπη.

ὑπ-ώπιον, τὸ (**ὑπὸ**+**ὤψ**)· τὸ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς μέρος, ἡ ὄψις, τὸ πρόσωπον.— **II** γενικῶς, ὡς τὸ **ὑπωπιασμός** (βλ. λ.), κτύπημα καὶ «μελάνιασμα τοῦ ματιοῦ», ἢ κάθε μώλωψ, κάθε πρήξιμον.— **III** φυτόν τι τοῦ ὁποίου αἱ ῥίζαι κοπανιζόμεναι ἐχρησίμευον ὡς φάρμακον τῶν «μελανιασμένων ἀπὸ κτύπημα ματιῶν».

ὑπ-ώρεια, ἡ, **ὑπ-ώρεα**, ἰων. **ὑπ-ωρέη**, ἡ, (**ὑπὸ**+**ὄρος**)· τὰ ὑπὸ τὸ ὄρος, τὰ κάτω μέρη τοῦ ὄρους, αἱ ὑπώρειαι, οἱ πρόποδες τοῦ ὄρους, «τὰ ῥιζὰ τοῦ βουνοῦ», λατ. **radices montis**.

ὑπ-ώρορε, γ' ἑν. ἀμτδ. πρκ. τοῦ **ὑπόρνυμι** (βλ. λ.).

ὑπ-ωρόφιος, (α), **ον** (**ὑπὸ**+**ὄροφος**)· ὁ ὑπὸ τὴν ὀροφήν, ὁ κάτω ἀπὸ τὴν στέγην, ὁ ἐντὸς οἰκίας.

ὑπ-ώροφος, **ον**=**ὑπωρόφιος** (βλ. λ.).

ὕΡΧΗ (ἡ, **ὄρχη**), ἡ· πήλινον ἀγγεῖον πρὸς ἐναπόδεσιν τεταριχευμένων ἰχθύων, λατ. **orca**.

Ἔτυμ.: **ὄρχη**: λατ. **urna** (***-urc-nā**), **urceus** (λάγηνος, στάμνος), ὁμβρ. **urnasier** (=λατ. **urnarius**): τὸ λατ. **orca** εἶναι πιθ. δάνειον ἐκ τῆς ἑλλην.· ὡσ. εἶναι πιθ. ὅτι ὅλαι αὐταὶ αἱ λέξεις εἶναι παλαιὰ δάνεια ἐκ τῆς γλώσσης τῶν Φοινίκων, πρβλ. ἑβρ. **araq** (χῶμα)· τὸ παλ-σλαυ. **vrŭčĭ** (λάγηνος, στάμνος), εἶναι δάνειον ἐκ τοῦ γοτθ. **aúrkeis** (λάγηνος), ὅπερ εἶναι πάλιν δάνειον ἐκ τῆς Λατιν.— τὸ λατ. **uro** δὲν ἀνήκει ἐνταῦθα, καίτοι ἡ σημασία «πήλινον ἀγγεῖον ἐψημένον ἐπὶ τῆς πυρᾶς» θὰ ὦθει πρὸς τὴν ἐκδοχὴν ταύτην.

Ὗ-Σ, ὁ καὶ ἡ, γεν. **ὑός**· αἰτ. **ὖν**· ὡς τὸ **σῦς** (βλ. λ.), χοῖρος (ἄρρην ἢ θῆλυς, κάπρος ἢ «γουρούνα, σκρόφα») ‖ ὁ κατοικίδιος χοῖρος, ἥμερος χοῖρος ‖ ἐπὶ τοῦ κάπρου, συν. **ὗς ἄγριος** [παρ' Ὁμ. προτιμᾶται ὁ τύπος **σῦς**, ὁ δὲ **ὗς** μόνον χάριν τοῦ μέτρου· παρ' Ἡροδ. καὶ τοῖς ἀττ. ἐπικρατεῖ ὁ τύπος **ὗς**· ὀνομ. πληθ. **ὗες** καὶ **σύες** (κατὰ συναίρ. παρ' ἀττ. καὶ **ὕες**)· αἰτ. **ὕας, σύας** (κατ' ἀττ. συναίρ. καὶ **σῦς**)· γεν. **συῶν**· δοτ. **ὑσί, συσί**, ἀλλ' ἐπικ. καὶ **ὕεσσι, σύεσσι**.

Ἔτυμ.: **ὗς**=λατ. **sūs**, γεν. **suis**, ὁμβρ. **sif** (<***sū̆-f**) αἰτ. πληθ.=λατ. **sues**, **sim** (<***sū̆-m**)=λατ. **suem**, Ζενδ. **hū-**, ἀλβ. **θi** πρβλ. σανσκρ. **sūkará-ḥ** (διὰ τὸ παρέμβλητον **-k-** πρβλ. λατ. **sucul-a-**, **-us**, παλ-gall. **hucc**= λατ. **sus**, corn. **hoch**, παλ-ιρλ. **soccs-il** = λατ. **loligo**, ἀγγλ-σαξ. **suzu**), Τοχ. **suwo**, παλ-γερμ. **sū̆**, ἀγγλ-σαξ. **sú**, παλ-norr. **sy'r**.— τὸ ὕστερογ. **ὗϊνος**: λατ. **suīnus** =γοτθ. **swein**, παλ-λατ. **swīn**, ἀγγλ-σαξ. **swīn**, παλ-norr. **suin**, παλ-σλαυ. **svinŭ̆**, ρωσ. παλ-σλαυ. **svinija**.— συνήθως τὸ ἰαπ. ***sū̆-s** (ἀγριόχοιρος) τὸ συσχετίζουσι πρὸς τὴν ὁμάδα τοῦ σανσκρ. **sū̆'-ḥ** (τεκνογόνος), τοῦ ἄλλ. **υἱός** (βλ. λ.), δασομένου ὅτι ὁ χοῖρος τὸ ὀνομά του τὸ ὀφείλει εἰς τὴν ἐξαιρετικήν του γονιμότητά· ἄλλοι διαβλέπουν συγγένειαν πρὸς τὸ λατ. **sūcus** (χυλός, χυμός) λόγῳ τῆς ἀπολύτου προτιμήσεως, τὴν ὁποίαν τὸ ζῷον δεικνύει πάντοτε πρὸς τὸν βοῦρκον· ἄλλοι παραδέχονται σχηματισμὸν τῆς λέξεως κατ' ὀνοματοποιίαν. Βλ. καὶ **σῦς**.

ὕΣΓΗ, ἡ· βοτάνη ἐξ ἧς κατασκευάζεται τὸ **ὕσγινον** χρῶμα (τὸ ἁλικον χρῶμα),

ὕσγινον, τὸ (**ὕσγη**)· φυτικὴ βαφὴ ἔχουσα χρῶμα ἀνοικτὸν ἐρυθρὸν (κοιν. «ἁλικο»), μεταξὺ τοῦ πορφυροῦ καὶ τοῦ κοκκίνου, καὶ λαμβανομένη ἐκ τοῦ φυτοῦ **ὕσγης** (βλ. λ.).

ὕσδος, ἀντὶ **ὄσδος**, αἰολ. ἀντὶ **ὄζος** (βλ. λ.).

ὕσθην, παθ. ἀόρ. α' τοῦ **ὕω** (βλ. λ.).

ὑΣΜΙ'ΝΗ, ἡ (μετὰ ἑτεροκλ. δοτ. **ὑσμῖνι** ὡσεὶ ἐξ ὀνομ. **ὑσμὶν** ἢ **ὑσμίς**), ἐπικ. ὄνομα· ἀγών, μάχη, συμπλοκή, πάλη ‖ **πρώτη ὑσμίνη**=ἡ πρώτη γραμμὴ τῆς μάχης | **ὑσμίνηνδε**=εἰς τὴν μάχην.

Ἔτυμ.: **ὑσμίνη** (ἰαπ. ***judhs-**, μεταπτ. βαθμ. τοῦ ***jeudh-s**, τοῦ ἐν τῷ Ζενδ. **yaošti-** (<ἰαπ. ***jeušti-** ***jeudh-s-ti-**) (=ταχύτης, εὐστροφία), **yaozaiti**, παλ-περσ. **yaudatiy** (διεγείρομαι, ταράσσομαι), πρβλ. ἰαπ. ***jeudh-** ἐν τῷ σανσκρ. **yút, yúdh-** (ὁ μαχόμενος, ἡ μάχη), **yúdhyati, yōdhati** (συμπλέκομαι), Ζενδ. **yū̆'d-** **-yeiti** (δμ. σημ.), σανσκρ. **yudhmá-ḥ** (πολεμικός), gall., corn., bret. **lud** (μάχη), (***judho-** ἢ ***judhā-**) εἰς κύρια ὀνόματα, ὅπως π.χ. ἐν τῷ παλ-gall. **lud-nerth**· ἡ σημασ. τοῦ «μάχεσθαι, πολεμεῖν» εἶναι ἀπότοκος τῆς ἐννοίας «κάμνω βιαίας κινήσεις», πρβλ. σανσκρ. **ud-yōdhati** (παφλάζω, κοχλάζω· παραφέρομαι ἐξ ὀργῆς), λατ. **jubeo** (***judh-ejo**)=κελεύω, διατάσσω (δηλ. ἐξεγείρω πρός...), **juba** (χαίτη λέοντος, κυρ. ἡ ἐξεγειρομένη), **jubar** (φῶς ἀκτινοβολοῦν), λιθ. **junaũ, jùsti** (ἀρχίζω νὰ ἐξεγείρωμαι), **judù, judėti** (κινοῦμαι τρέμων), **jùdinu, jùdinti** (τινάσσω, διασείω), **jùdra** (συστροφή, λαῖλαψ) λεττ. **jauda** (δύναμις), **judzic'** (ἐρεθίζω πρὸς κακόν τι).

ὑσπλᾱγίς, **-ίδος**, ἡ, δωρ. ἀντὶ **ὑσπληγίς**=**ὕσπληξ** (βλ. λ.).

ὕσπλαγξ, **-αγγος**, ἡ, δωρ. ἀντὶ **ὕσπληγξ** (βλ. λ.).

ὕσπληγξ, **-ηγγος**, ἡ, **ὕσπληξ**, **-ηγος**, ἡ· σχοινίον τεταμένον ὁριζοντίως καὶ ἐγκαρσίως πρὸς τὸν ἄξονα τοῦ στίβου (ἐν σταδίῳ), ἀφιέμενον δὲ ἐλεύθερον νὰ πέσῃ εὐθὺς ὡς ἐδίδετο τὸ σύνθημα τῆς ἐκκινήσεως τῶν δρομέων ‖ ἡ ἀφετηρία. 2) καλώδιον ἀγκύρας.— **II** βρόχος (παγίς) ὀρνιθοθήρα ‖ ὡσ. καὶ τὸ ῥόπτρον παγίδος τὸ ὁποῖον ἔπιπτεν αὐτομάτως, μόλις ἐψαύετο.

Ἔτυμ.: **ὕσπλη(γ)ξ**, δωρ. **ὑσπλα(γ)ξ**· **ὑσπλαγίς**· πρβλ. **ὕστριχες, ὕστερος** καὶ σανσκρ. **ud** (πρὸς τὰ

ἄνω)·— πλα(γ)γ- : πλάζω (*πλαγγjω) (=πλήττω, κτυπῶ)· κατά τινας ἐν τῷ ἀρχικῷ τμήματι τῆς λ. προϋποτίθεται ἑλλ. ὗς=Ζενδ. us (πρὸς τὰ ἄνω) ⟨*ud+s, ἀλλὰ τὸ ὑσ- παραλαμβάνεται ἐκ τύπων, ἔνθα τὸ -s εἶναι προελλ. προϊὸν ἐκ τοῦ -d πρὸ τ- ἢ θ-.

ὕσσαξ, -ακος, ὁ (καὶ ὕσσακος, -ου, ὁ)· τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον.

Ἐτυμ. : ὕσσαξ (γεν. πληθ. ὑσσάκων Ἀριστοφ. Λυσ. 1001)· ἀγν. ἐτυμ.· κατά τινας εἶναι δωρικ. λ., κατ' ἄλλους εἶναι δάνειον ἐκ ξένης γλ.· ἡ σχέσις του πρὸς τὸ λατ. vāgīna (: ἑλλ. *ὐχ-) εἶναι λίαν ἀμφίβ.

ὑσσός, ὁ· ἀκόντιον, τὸ ρωμ. pilum [κατά τινας δάνειον ἐκ τῆς γλ. τῶν Καρῶν, πρβλ. Ὑσσ- καὶ -ύσσωλος, στοιχεῖα κυρ. ὀνομάτων· κατά τινα γνώμην ὑσσὸς ⟨*ὑσθjο-ς : παλ-σαξ. ord, παλ-γερμ. ort (ἄκρον, αἰχμή), germ. *uzđa-· κατ' ἄλλους ὑσσὸς ⟨ἰαπ. *sudhjó-s, λατ. sudis (πάσσαλος), σανσκρ. svádhiti-ḥ (μάχαιρα), ἰαπ. *svedh, *sudh- (ἀκονίζομαι, τροχίζομαι).

ὕσσωπος, ἡ· ἀρωματικὸν φυτόν, τὸ ἀμάρακον, «μαντζουράνα» [δάνειον ἐκ σημιτ. γλ., πρβλ. ἑβρ. ēzōb· κατὰ Ἡσυχ. «ὑσωπίς· ἡ σάμψυχος»].

ὑστᾰτιος, α, ον·=ὕστατος (πρβλ. μεσσάτιος=μέσσος, τοσσάτιος=τόσσος)· ὡς καὶ νῦν, ὕστατος, ἔσχατος, τελευταῖος, ἀντίθ. τῷ πρῶτος || τὸ οὐδ. ὑστάτιον ὡς ἐπίρρ.=τελευταῖον, ἐπὶ τέλους, τέλος.

ὕστᾰτος, η, ον (συγκρ. ὕστερος, βλ. λ.)· ὡς καὶ νῦν, ὕστατος, ἔσχατος, τελευταῖος, ἄκρος (ἐπὶ τόπου) || ὡσ. καὶ ἐπὶ χρόνου, ὕστατος, τελευταῖος : ἡ ὑστάτη (ἐνν. ἡμέρα).— τὸ οὐδ. ὕστατον καὶ ὕστατα ὡς ἐπιρρ. = τελευταίως, ἐσχάτως, ἐπὶ τέλους.

ὑστέρα, ἡ, ἰων. ὑστέρη (ὕστερος)· ἡ μήτρα, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ. αἱ ὑστέραι, ἰων. γεν. -έων [κυρ. θηλ. τοῦ ὕστερος, διότι ἡ μήτρα εἶναι τὸ τελευταῖον, τὸ κατώτατον τῶν ἐντοσθίων ἐν τῇ κοιλίᾳ τῆς γυναικός].

Ἐτυμ. ὑστέρα· πρβλ. Ἡσυχ. «ὕστος· γαστήρ» : σανσκρ. úd (=πρὸς τὰ ἄνω, διότι χαρακτηριστικὸν τῆς κοιλίας εἶναι ὅτι προεξέχει)· πρβλ. ὡσ. σανσκρ. udára-m (κοιλία, εὐσαρκία), an-ūdara-ḥ (ὁ ἄνευ κοιλίας), Ζενδ. udarō-θra,-sa- (ἕρπων διὰ τῆς κοιλίας), πρβλ. Ἡσυχ. «ὄδερος· γαστὴρ» (⟨*ὕδερος ἢ *Fόδερος ?), λατ. uterus (*udero-s).

ὑστεραῖος, α, ον (ὕστερος)· κυρ. ὁ κατὰ τὴν ἑπομένην ἡμέραν || ἡ ὑστεραία (ἐνν. ἡμέρα)=ἡ ἑπομένη ἡμέρα, ἡ ἐπιοῦσα, ἡ ἀκόλουθος ἡμέρα, ἡ «ἄλλη μέρα» | τῇ ὑστεραίᾳ (ἰων. -αίῃ) ἡμέρᾳ (ἢ καὶ ἄνευ τῆς δοτ. ἡμέρᾳ)=κατὰ τὴν ἑπομένην ἡμέραν, κατὰ τὴν ἐπιοῦσαν, κατὰ τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν, «τὴν ἄλλη μέρα», λατ. postridie || γενικῶς=ὕστερος (βλ. λ.).

ὑστερέω, μελλ. -ήσω· ἀόρ. α' ὑστέρησα· πρκ. ὑστέρηκα· παθητ., ἀόρ. α' ὑστερήθην (ὕστερος)· μένω ὀπίσω, ἢ ἔρχομαι ἀργότερα, καθυστερῶ || ἐπὶ τόπου, ἔρχομαι ὄπισθεν ἄλλου τινός (τοπικῶς), εἶμαι (εὑρίσκομαι) ἔπειτα ἀπό....— ■ ἐπὶ χρόνου, μετὰ γεν. πργμ., ἔρχομαι ἀργότερα ἀπό..., βραδύτερον ἀπό..., ἢ ἔρχομαι πολὺ ἀργὰ διά τι || ὑστερέω τῆς μάχης πέντε ἡμέραις=ἔρχομαι (ἢ πηγαίνω) πέντε ἡμέρας ὕστερον ἀπὸ τὴν μάχην (καθυστερῶ ἀπὸ τὴν μάχην κατὰ πέντε ὁλοκλήρους ἡμέρας) || μετὰ δοτ. προσ., ἔρχομαι πολὺ ἀργὰ διά τινα || ἀπολ., ἔρχομαι ἀργά, ἔρχομαι πολὺ ἀργά.— III μτφρ., εἶμαι κατώτερός τινος, δὲν τὸν φθάνω (μετὰ γεν.). 2) χρειάζομαί τι, διατελῶ ἐν στερήσει τινός, δὲν κατορθώνω νὰ ἐπιτύχω τι.— παθητ., στεροῦμαι, εὑρίσκομαι ἐν στερήσει.— IV ἐπὶ πραγμάτων, ἐλλείπω, δὲν ὑπάρχω, ἐπιλείπω, δὲν ἀρκῶ, λατ. deficere.

ὑστέρημα, -ατος, τὸ (ὑστερέω)· ὡς καὶ νῦν, ὑστέρημα, ἔλλειψις, ἀνάγκη || μειονέκτημα, καθυστέρησις, ἡ ἰδιότης τοῦ κατωτέρου, τοῦ ὑστεροῦντος,

ὑστέρησις, -εως, ἡ (ὑστερέω)·=ὑστέρημα (βλ. λ.), τὸ ὑπολείπεσθαι, τὸ μειονεκτεῖν || ἔλλειψις, ἀνάγκη, ὡς καὶ νῦν ὑστέρησις.

ὑστερίζω, μελλ. -ίσω, ἀττ. -ιῶ· ἀόρ. α' ὑστέρισα (ὕστερος)· ἔρχομαι ὕστερος, ἔρχομαι ἔπειτα, ἔρχομαι βραδύτερον, ἢ ἔρχομαι πολὺ ἀργά, μένω ὀπίσω, καθυστερῶ.— II μετὰ γεν. πραγμ., μένω ὀπίσω ὡς πρός τι, ἔρχομαι (φθάνω) ἔπειτα ἀπό τι, φθάνω ἀργὰ ὡς πρός τι : ἡμέρῃ μιῇ τῆς συγκειμένης ὑστερίζω=ἔρχομαι μίαν ἡμέραν βραδύτερον τῆς συμφωνηθείσης, φθάνω μὲ καθυστέρησιν μιᾶς ἡμέρας.— III μτφρ., ὑπολείπομαί τινος, μειονεκτῶ ἀπό τινα, εἶμαι κατώτερός τινος (μετὰ γεν.).— IV στεροῦμαί τινος, ἔχω ἔλλειψίν τινος, πάσχω ἀπὸ ἔλλειψίν τινος.

ὑστερό-ποινος, ον (ὕστερος+ποινή)· ὁ ἐπιβάλλων ποινὴν ὕστερον (δηλ. μετὰ τὴν πρᾶξιν), ὁ τιμωρῶν καθυστερημένως, ὁ ἐκδικούμενος ἀργά.

ὑστερό-πους, -ποδος, ὁ, ἡ, -πουν, τό· ὁ βαδίζων βραδέως, ὁ ἐρχόμενος ὕστερον, ὁ ἐρχόμενος πολὺ ἀργά, ὁ καθυστερημένος.

ὕστερος, α, ον (ὑπερθ. ὕστατος, βλ. λ.)· ὁ ἐρχόμενος ἔπειτα, ἐρχόμενος κατόπιν, ὁ κατοπινός, ὁ ἑπόμενος, ὁ ἐπακόλουθος, ὁ ἔπειτα, ὁ ὀπίσω τινός, ἀντίθ. τῷ πρότερος.— II ἐπὶ χρόνου, ὁ ὑστερώτερος, βραδύτερος, μεταγενέστερος, ὁ ἀργότερα, ὁ πολὺ ἀργὰ || μετὰ γεν. προσ., ὕστερα ἀπό τινα, ὁ ὕστερόν τινος, ὁ μετά τινα || μετὰ γεν. πραγμ., ἀργότερον παρ' ὅσον ἔπρεπε διά τι, πολὺ ἀργὰ διά τι || καὶ μετὰ προθ., ἐς ὕστερον=ὕστερον, μετὰ ταῦτα | ἐν ὑστέρῳ=κατὰ τὸν μετέπειτα χρόνον | ἐξ ὑστέρου ἢ ἐξ ὑστέρης=ἀπὸ τὸν μετέπειτα χρόνον, ἢ πάλιν, ἅπαξ ἔτι.— III μτφρ., ἐπὶ ἥττονος βαθμοῦ ἀξίας, ποιοῦ κλπ., ὁ ἐρχόμενος κατόπιν (κατὰ σειρὰν ἀξίας), ὁ κατώτερος, ἀσθενέστερος, ὀλιγώτερον δυνατός, ὀλιγώτερον ἱκανός || γυναικὸς ὕστερος=ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν γυναικός, κατώτερος γυναικὸς κατὰ τὴν δύναμιν.— IV τὸ οὐδ. ὕστερον εἶναι ἐν χρήσει καὶ ὡς ἐπίρρ. ἐπὶ χρόνου, ὡς καὶ νῦν, ὕστερον, μετὰ ταῦτα, ἔπειτα, κατόπιν, εἰς τὸ μέλλον, διὰ τὸ μέλλον || ἐνίοτε καὶ μετὰ γεν., ὕστερον τουτέων=ἀργότερον ἀπὸ τὰ συμβάντα αὐτά, ὕστερον ἀπὸ αὐτά, μετὰ ταῦτα.

Ἐτυμ.: ὕστερος=σανσκρ. úttara-ḥ (ἀνώτερος· ὁ ἐρχόμενος κατόπιν· ὁ ἐπὶ πλέον), συγκριτ. σχηματισθὲν βάσει τοῦ úd (πρὸς τὰ ἄνω)· ὑπερθ. ὕστατος, ἀντὶ *ὕσταμος, πρβλ. σανσκρ. uttamá-ḥ, (ὁμ. σημ.), Ζενδ. ustəma- (ὁμ. σημ.)· βλ. καὶ ἐν ὕβρις.

ὑστερο-φθόρος, ον (ὕστερος+φθείρω)· ὁ μετὰ τὴν πρᾶξιν ἐπιφέρων τὴν φθοράν, ὁ φθείρων (καταστρέφων) ὕστερον.

ὑστερό-φωνος, ον (ὕστερος+φωνή)· ὁ φωνῶν ὕστερον, ὁ ἀντηχῶν, ὁ ἀντιλαλῶν.

ΥΣ-ΤΡΙΞ, -ῖχος, ὁ καὶ ἡ (ἀλλὰ παρ' Ἀππιανῷ καὶ γεν. πληθ. ὑστρίγγων ὡς ἐξ ὀνομ. ὕστριγξ)· ὁ χερσαῖος ἐχῖνος, ὁ ἀκανθόχοιρος, «σκαντζόχοιρος» || ἐν τῷ πληθ., αἱ τραχεῖαι τρίχες τοῦ χοίρου («γουρουνότριχες»).

Ἐτυμ.: ὕστριξ (καὶ ὕστριγξ, πιθ. καὶ ὕσθριξ ⟨ὗς +θρίξ)· ὑστριχίς, -ίδος, ἡ· ὕστριχος (=βούνευρον δι' οὗ ἐμαστίγωνον τοὺς δούλους)· διὰ τὸ ἀρχικὸν ὑσ- πρβλ. ὕστερος, ὑστέρα, ὕσ-πληξ, σανσκρ. úd (πρὸς τὰ ἄνω)· τὸ δεύτερον τμῆμα ἡ λ. θρίξ.

ὑσ-τρῐχίς, -ίδος, ἡ, καὶ ὕστρῐχος, ὁ (ὕστριξ)· μάστιξ ἐκ τριχῶν χοίρου (ὑός) διὰ τῆς ὁποίας ἐμαστίγωνον τοὺς δούλους.

ὑφ-ᾱγεῦ, δωρ. ἀντὶ ὑφηγοῦ, β' ἐν προστ. ἐν. τοῦ ὑφηγέομαι.

ὕφ-αιμος, ον (ὑπό+αἷμα) ὁ ἔχων ὑποκάτω του κεχυμένον αἷμα, ὁ πλέων εἰς τὸ αἷμα, αἱματωμένος, πλήρης αἵματος.— II αἱματώδης, θερμόαιμος.

ὑφαίνεσκον, ἰων. πρτ. τοῦ ὑφαίνω.

ΥΦΑΙΝΩ, μελλ. ὑφᾰνῶ· ἀόρ. α' ὕφηνα, μτγν. ὕφᾱνα· παθητ., ἀόρ. α' ὑφάνθην· πρκ. ὕφασμαι· ὡς καὶ νῦν, ὑφαίνω : ἱστὸν ὑφαίνω=ὑφαίνω ὕφασμα.— II ἀπολ., ὑφαίνω, «δουλεύω στὸν ἀργαλειό».— III μτφρ., ὑφαίνω, δηλ. πλέκω πλεκτάνας, μηχανορραφῶ, σκευωρῶ, σχεδιάζω, καταστρώνω σχέδια, στήνω δίκτυα, μηχανεύομαι, ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω, λατ. texere : μῆτιν καὶ δόλους ὑφαίνειν=μηχανᾶσθαι τὰ πάντα καὶ μετέρχεσθαι ὅλα τὰ δόλια μέσα πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ. 2) κατασκευάζω, παρασκευάζω, δημιουργῶ.

ὑφ-αίρεσις, -εως, ἡ (ὑφαιρέω)· τὸ ἀφαιρεῖν κάτωθεν, τὸ ἀφαιρεῖν κρυφίως, τὸ ὑποκλέπτειν, ἡ ὑπεξαίρεσις, ἡ λωποδυσία, τὸ «σούφρωμα».

ὑφ-αιρέω, ἰων. **ὑπ-αιρέω**· μελλ. **-αιρήσω**· ἀόρ. **6΄ ὑφεῖλον**· πρκ. **ὑφῄρηκα**· παθητ., ἀόρ. **α΄ ὑφῃρέθην**· πρκ. **ὑφῄρημαι**, μτχ. **ὑφῃρημένος**, ἰων. **ὑπαιρημένος**· καταλαμβάνω (συλλαμβάνω, κυριεύω) κάτωθεν ἢ ἐσωτερικῶς, γίνομαι κύριος αὐτοῦ λάθρᾳ.— **II** ἀφαιρῶ τι λαμβάνων αὐτὸ ὑποκάτωθέν τινος. 2) ἀφαιρῶ τι ἀπό τινος (μετὰ γεν.). 3) ἀφαιρῶ κρυφίως, ὑποκλέπτω («σουφρώνω»), σφετερίζομαί τι ξένον || **ὑφαιροῦμαί τινά τι (ἢ τινός τι)**=ὑποκλέπτω τι ἀπό τινα, τοῦ ἀφαιρῶ τι, τὸν στερῶ ἀπό τι κρυφίως. 2) τηρῶ τι μυστικὸν ἀπό τινα, τὸν τηρῶ ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ πράγματος.

ὕφ-ἄλος, **ον** (**ὑπό**+**ἅλς**)· ὁ ὑπό τὴν θάλασσαν || **ὕφαλον Ἔρεβος**=τὸ σκότος τῆς ἀβύσσου || μτφρ. ὑπουλος.— **II** ὑφάλμυρος.

ὑφάντης, **-ου,** ὁ (**ὑφαίνω**)· ὁ ὑφαίνων, ὁ ὑφαντής.

ὑφαντικός, **ή, όν** (**ὑφάντης**)· ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὸν ὑφαντὴν ἢ τὴν ὑφαντικὴν || ὁ ἔμπειρος καὶ ἐπιδέξιος εἰς τὴν ὑφαντικὴν || **ἡ ὑφαντικὴ** (ἐνν. **τέχνη**)=ὡς καὶ νῦν, ἡ ὑφαντική, ἡ τέχνη τοῦ ὑφαίνειν.

ὑφαντο-δόνητος, **ον** (**ὑφαντὸς** + **δονέω**)· ὁ διὰ τῆς δονήσεως τῆς κερκίδος ὑφανθείς, ὁ ὑφαντός, ὁ δονηθεὶς κατὰ τὴν ὕφανσιν.

ὑφαντός, **ή, όν,** ρημ. ἐπίθ. τοῦ **ὑφαίνω**· ὡς καὶ νῦν, ὑφαντός, ὑφασμένος || **τὰ ὑφαντά**=τὰ ὑφάσματα τὰ ἔχοντα ἐνυφασμένα σχήματα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ λεῖα.

ὑφ-άπτω, ἰων. **ὑπ-άπτω**· μελλ. **-άψω**· ἀόρ. **α΄ ὑφῆψα**, ἰων. **ὑπῆψα**· παθ. πρκ. **ὑφῆμμαι**· ἀνάπτω (βάλλω πῦρ, πυρπολῶ) κάτωθεν || μτφρ., ἐξάπτω ἀνεπαισθήτως, ἐξεγείρω (ἐξερεθίζω, διεγείρω) λάθρᾳ (χωρὶς δηλ. νὰ γίνεται αἰσθητὸν τοῦτο). 2) ἀπολ., ἀνάπτω πῦρ ὑποκάτω, ἢ ἔν τινι τόπῳ.

ὑφ-αρπάζω, ἰων. **ὑπ-αρπάζω**· μελλ. **-άσομαι** καὶ μτγν. **-άσω**· ἀόρ. **α΄ ὑφήρπασα**· ὡς καὶ νῦν, ὑφαρπάζω, ἁφαρπάζω κάτωθεν, ἁρπάζω τι κρυφίως ὑποκάτω ἀπό τι, τὸ ὑποκλέπτω, τὸ «σουφρώνω», τὸ ἀφαιρῶ κρυφίως, λατ. **surripere**. 2) ἁρπάζω τὸν λόγον ἀπό τὸ στόμα τινός, τὸν διακόπτω, προλαμβάνω καὶ «παίρνω ἐγὼ» τὸν λόγον, δὲν τὸν ἀφίνω νὰ συνεχίσῃ.

ὑφ-αρπάμενος, ποιητ. ἀντὶ **ὑφαρπασάμενος**, μτχ. μέσ. ἀορ. α΄ τοῦ **ὑφαρπάζω**.

"ὕφασμα, **-ατος,** τὸ (**ὑφαίνω**)· ὡς καὶ νῦν, ὕφασμα, πᾶν τὸ ὑφανθέν, ὑφασμένον ἔνδυμα «ὑφαντὸ φόρεμα».

ὑφάω, ποιητ. ἀντὶ **ὑφαίνω**· ἐπ. γ΄ πληθ. **ὑφόωσι**.

ὑφ-ειμένος, μτχ. παθ. πρκ. τοῦ **ὑφίημι**.— ἐπίρρ. **ὑφειμένως**=χαλαρῶς, ἁμελῶς, ἧττον διαΐως ἢ αὐθαδῶς, ἠρέμα, ἡσύχως, λατ. **submisse**.

ὑφ-εἶσα, ἰων. **ὑπ-εἶσα** (**ὑπό**+**εἶσα**)· μτβτ. ἐνεργείας ἀόρ. α΄ τοῦ **ὑφίζω**· ἐτοποθέτησα ὑποκάτω ἢ κρυφίως, ἐτοποθέτησα εἰς ἑνέδραν: **ὑπείσας ἄνδρας**=τοποθετήσας ἄνδρας εἰς ἑνέδραν.

ὑφ-εκτέον, ρημ. ἐπίθ. τοῦ **ὑπέχω**· **δεῖ ὑπέχειν** ἢ **ὑφεκτέον λόγον**=πρέπει νὰ δώσῃ τις λόγον || πρέπει νὰ ὑποστηρίζῃ τις || ἢ πρέπει νὰ ὑπόκειταί τις εἴς τι.

ὑφ-ελκτέον, ρημ. ἐπίθ. τοῦ **ὑφέλκω**· **δεῖ ὑφέλκειν**· πρέπει νὰ ἀποσύρῃ τις ὑποκάτωθεν κρυφίως.

ὑφ-έλκω, μελλ. **-έλξω** ἢ **-ελκύσω**· ἀόρ. **α΄ ὑφείλκυσα** (πρβλ. **ἕλκω**)· ἕλκω, ἀποσύρω, κάτωθεν (ἢ κρυφίως ἢ κατὰ μικρὸν καὶ ἠρέμα, ἀδορύβως) : **ὑφέλκω τινὰ ποδοῖιν**=τὸν σύρω (τὸν «τραβῶ») μακρὰν («πιάνοντάς τον») ἀπὸ τὰ πόδια | **ὑφεῖλκον παρὰ σφᾶς τὸν χοῦν**=ἔσυρον (ἀπέσυρον, «ἔτραβοῦσαν») τὸ χῶμα κάτωθεν πρός τὸ μέρος των (χωρὶς νὰ τὸ παίρνουν «χαμπάρι» οἱ ἀντίπαλοι).— μέσον, **περσικὰς ὑφέλκομαι** (ἐνν. **ἐμβάδας**)=σύρω περσικὰ σανδάλια ὑπὸ τοὺς πόδας μου.

ὑφ-ελοίατο, ἰων. γ΄ πληθ. εὐκτ. μεσ. ἀορ. **6΄** τοῦ **ὑφαιρέω**.

ὑφ-έντας, αἰτ. πληθ. τοῦ **ὑφ-εἷς**, μτχ. ἀορ. **6΄** τοῦ **ὑφίημι**.

ὑφ-έρπω, μελλ. **-έρψω**, ἢ **-ερπύσω**· ἀόρ. **α΄ ὑφείρπυσα** (πρβλ. **ἕρψω**)· ἕρπω ὑποκάτω, ἕρπω κρυφίως, εἰσδύω κρυφίως, εἰσδύω ὑποκάτω, διεισδύω λατ. **subrepere** || **ὑφεῖρπε πολὺν**=ἡ φήμη διεδίδετο εὐρέως.— μετὰ αἰτ., ὡς τὸ **ὑπέρχομαι II** (βλ. λ.), ἐπέρχομαι εἴς τινα (εἰς τὸν νοῦν του) βαθμηδὸν καὶ ἀνεπαισθήτως, τὸν κατακυριεύω κατὰ μικρόν, λατ. **subire animum**: **χαρὰ μ΄ ὑφέρπει**=σιγὰ-σιγὰ μὲ κυριεύει χαρά.

ὑφ-έσπερος, **ον** (**ὑπό**+**ἑσπέρα**)· ὁ περὶ τὴν ἑσπέραν, ἑσπερινός || τὸ οὐδ. πληθ. **ὑφέσπερα** ὡς ἐπίρρ. =περὶ τὸ ἑσπέρας, κατὰ τὴν ἑσπέραν.

ὑφή, ἡ (**ὑφαίνω**)· τὸ ὑφαίνειν, τὸ ὕφασμα || **πέπλων ὑφαί**=ὑφαντὰ ἐνδύματα.

Ἐτυμ.: **ὑφή· ὕφος· ὑφαίνω**: σανσκ. **ūrṇa-** **vábhi-ḥ** (***vēbh-**)=ἡ ὑφαίνουσα μάλλινα, **ubhnáti, umbháti, unápti** (κρατῶ ὁμοῦ, καλύπτω), **Ζενδ. *ubda** μτχ. παθ. πρκ. **ἐν τῷ ubdaēna** (ἐπίθ. = κατεσκευασμένος ἐξ ὑφάσματος), νεο-περσ. **bāftan** (ὑφαίνω), ἀλβ. **ven'** (ὑφαίνω), παλ-γερμ. **weban**, μεσ-γερμ. **weben** (ὑφαίνω, κατεργάζομαι, πλέκω), ἀγγλ-σαξ. **wefan**, παλ-norr. **vefa** (ὑφαίνω, πλέκω), παλ-norr. **ko.ngurváfa** (ὑφασμένος), παλ-γερμ. **weppi**, ἀγγλ-σαξ. **webb** (germ. ***vaƀ-ja-**, ἰαπ. ***vobh-**), παλ-γερμ. **wuppe** (ὕφασμα)· ἐξ ἰαπ. ***vebh-**, ***vobh-**, ***ubh-** (ὑφαίνω)· πρβλ. παραλ. βάσεις ***avedh-** ***audh-**, ***vedh** (βλ. **ἐν ἐθμοί**), ***aug-** ***veg-** ἐν τῷ ἰρλ. **uagim** (ῥάπτω), **figim** (ὑφαίνω), σανσκρ. **vāgurá** (***vēg-**)=παγίς, δίκτυον, λατ. **vēlum** (***vegslo-**) καὶ **vēxillum**, ***av(e)-** ἐν τῷ σανσκρ. **ō'tum** (ὑφαίνω), μτχ. **-utá-ḥ, ūta-ḥ** (ὑφασμένος, πλεγμένος), λιθ. **auklė** (ἰμὰς) (***au-tlā**), παλ-πρωσσ. **auclo** (φορβιά), ***vei-**, ***veiẽ** ἐν τῷ σανσκρ. **váyati** (ὑφαίνω, πλέκω), λιθ. **vejù, vy'ti** (στραγγαλίζω), παλ-σλαυ. **vĩja, vìti** (πλέκω), λατ. **vieō** (πλέκω), πάντα κατ' ἐπέκτ. ἐκ ριζ. ***vā-** (πλέκω, ὑφαίνω), ἐν τῷ σανσκρ. **vátavē** (ὑφαίνω, πλέκω), **vānam** (τὸ πλέξιμον, ῥάψιμο)· βλ. καὶ **ἥτριον**.

ὑφ-ηγεμών, **-όνος,** ὁ=**ἡγεμών** (βλ. λ.).

ὑφ-ηγέομαι, μελλ. **-ηγήσομαι**· πρκ. **ὑφήγημαι**, ἀποθ.· προηγοῦμαι, προπορεύομαι, ὁδηγῶ, δεικνύω τὴν ὁδόν. 2) δεικνύω τὴν ὁδὸν (δηλ. τὸν τρόπον) διὰ νὰ γίνῃ κάτι, καθοδηγῶ εἴς τι, διδάσκω τι. 3) ὅθεν καί, ὑποδεικνύω τι, συμβουλεύω τι.

ὑφ-ήγησις, **-εως,** ἡ (**ὑφηγέομαι**)· τὸ προηγεῖσθαι, τὸ δεικνύειν τὴν ὁδόν, τὸ ὁδηγεῖν.

ὑφ-ηγητήρ, **-ῆρος,** ὁ, καὶ **ὑφηγητής,** **-οῦ,** ὁ· ὁ ἡγούμενος τῆς ὁδοῦ, ὁ δεικνύων τὴν ὁδόν, ὁ ὁδηγός || μτφρ., ὁ διδάσκαλος, ὁ σύμβουλος.

ὕφηνα, ἀόρ. α΄ τοῦ **ὑφαίνω**.

ὑφ-ηνιοχέω, μελλ. **-ήσω** (**ὑφηνίοχος**)· εἶμαι ἡνίοχος, ἡνιοχῶ.— παθητ., ἐπὶ ἁρμάτων, φέρομαι (ἐλαύνομαι, ὁδηγοῦμαι) ὄπισθεν ἢ κατόπιν.

ὑφ-ηνίοχος, ὁ (**ὑπό** + **ἡνίοχος**)· ὁ ἡνίοχος τοῦ ἅρματος, ὡς τελῶν ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ ἥρωος τοῦ μαχομένου ἐπάνω ἀπὸ τὸ ἅρμα.

ὑφ-ήσσων, **ον,** γεν. **-ονος** (**ὑπό**+**ἥσσων**)· ὀλίγον τι μικρότερος κατὰ τὸ ἀνάστημα, ἢ κατώτερος κατὰ τὸ ἀξίωμα, ἢ νεώτερος κατὰ τὴν ἡλικίαν.

ὑφ-ιζάνω, μελλ. **-ιζήσω**·=**ὑφίζω** (βλ. λ.).

ὑφ-ίζω, μελλ. **-ιζήσω** (**ὑπό** + **ἵζω**)· καθίζω κάτω, «ζαρώνω, μαζεύομαι στὸ καβούκι μου, συμμαζεύομαι, κάθημαι στ' αὐγά μου» || κατακαθίζω, καταστολάζω, θυθίζομαι.

ὑφ-ίημι, ἰων. **ὑπιημι**· μελλ. **ὑφήσω**· ἀόρ. **α΄ ὑφῆκα**· πρκ. **ὑφεῖκα**, παθ. πρκ. **ὑφεῖμαι** (βλ. **ἵημι**)· ἀφίνω πρὸς τὰ κάτω, τὸ κάμνω νὰ χαμηλώσῃ, τὸ χαμηλώνω : **ὑφίημι ἱστόν** = καταβιβάζω τὴν ἀντένα μὲ τὸ πανί, «κατεβάζω, μαζεύω, τὰ πανιά» | ὡσ. **ὑφίημι ἱστία** (=«κατεβάζω τὰ πανιά»). 2) δέτω τι ὑποκάτω, δέτω τὸ νεογνὸν κάτω ἀπὸ τὴν θηλὴν τοῦ μαστοῦ τῆς μητρὸς διὰ νὰ θηλάσῃ. 3) στέλλω τινὰ κάπου κρυφίως, τὸν ἀποστέλλω καταλλήλως ὡδηγημένον διὰ νὰ μὲ ἐξυπηρετήσῃ εἰς κάποιον μου σκοπόν, λατ. **submittere** || ἀντιθ., μτχ. παθ. πρκ. **ὑφειμένος** = ἐνεδρεύων, ἐλλοχεύων (ἀπεσταλμένος πρὸς ἐνέδραν).— **II** ἀμτβ., χαλαρώνομαι, ἀποχωρίζομαι, ὑποχωρῶ, **ἐκ τινος πράγματος** || μετὰ γεν. πραγμ., **ὑφίημι τῆς ὀργῆς** = μετριάζω τὴν **ὀργήν**,

κατὰ μικρὸν ἠρεμῶ, παραιτοῦμαι τῆς ὀργῆς | τὴν αὐτὴν σημ. ἔχει καὶ ὡς μέσον **ὑφίεμαι τῆς ὀργῆς** ‖ **τὸ ὕδωρ ὑπίεται τοῦ ψυχροῦ** (Ἡροδ.)=τὸ ὕδωρ παραιτεῖται (τρόπον τινὰ) τῆς ψυχρότητος (ἐλαττοῦται ἡ ψυχρότης του). 2) ἀπολ., ὑποχωρῶ, **ἐνδίδω**, ὑποτάσσομαι.— **III** ἐν τῷ παθ. ἀπολ., ὑποτάσσομαι, παραδίδομαι | μετ' ἀπρφ., ὑποτάσσομαι (καὶ δέχομαι) νὰ πράξω τι ‖ οὕτω καὶ ἐν τῇ μτχ. παθ. **πρκ. πλεῖν ὑφειμένῃ**=νὰ πλέῃ μὲ «κατεβασμένα τὰ πανιά».

ὑφ-ίητι, δωρ. ἀντὶ **ὑφίησι, γ' ἐν. τοῦ ὑφίημι.**

ὑφ-ίστημι, (διὰ χρόνους βλ. **ἵστημι**) **I** ‖ ὡς μεταβατ. ἐνεργείας ἐν τῷ ἐν., καὶ πρτ., ἐν τῷ μελλ. **ὑποστήσω** καὶ ἐν τῷ ἀορ. **ὑπέστησα**· στήνω (βάλλω, τοποθετῶ) τι ὑποκάτω. 2) τοποθετῶ τι κρυφίως. 3) προτείνω, ὑποβάλλω, εἰσηγοῦμαί τι, ὑποθέτω, νομίζω ‖ ὡς μτβ. ὡσ. καὶ ἐν τῷ μέσ. μελλ. καὶ ἀορ. α', θέτω ὡς βάσιν, προϋποθέτω: **εἰ μή τι πιστὸν ὑποστήσει**=ἐὰν δὲν (ἢ ἐκτὸς ἐὰν) δὰ δώσῃς στερεάν τινα βάσιν διὰ πεποίθησιν (ἐπὶ τῆς ὁποίας νὰ στηρίξῃ ἐλπίδας).— **II** παθητ., μετὰ ἐνεργ. ἀορ. β' **ὑπέστην**, πρκ. **ὑφέστηκα**· ἵσταμαι (στήνομαι, ἢ ἁπλῶς εἶμαι, μένω) ὑποκάτω ὡς στήριγμα ἢ ὡς κατακάθισμα: **τὸ ὑφιστάμενον**=τὸ ἀπομένον ὑποκάτω, τὸ κατακάθισμα (ἐπὶ τοῦ γάλακτος π. χ., ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ βούτυρον, τὸ ὁποῖον ὡς παραμένον ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας καλεῖται **τὸ ἐφιστάμενον**. 2) θέτω ἐμαυτόν εἰς τὴν διάθεσίν τινος διά τινα ἀποστολήν, ἀναλαμβάνω νὰ πράξω τι, ὑπόσχομαι ὅτι θὰ τὸ πράξω (μετ' ἀπρφ. συν.) ‖ ἐν τῇ ἐνν. ταύτῃ ἐνίοτε καὶ μετὰ συστ. αἰτ. **ὑφίσταμαί ὑπόσχεσιν**=δίδω ὑπόσχεσιν ‖ ἀπολ., ὑπόσχομαι. 3) ὑποτάσσομαι (ὑποκύπτω) εἴς τινα | ὡσ. καὶ μετ' ἀπρφ., δέχομαι νὰ πράξω τι. 4) μετ' αἰτ. πραγμ., ὑποτάσσομαι εἴς τι, συναινῶ (συγκατανεύω) εἴς τι, τὸ παραδέχομαι. 5) **ὑφίσταμαι ἀρχὴν**=ἀναλαμβάνω ἀξίωμά τι (μετὰ τῆς ἐνν. τοῦ κατ' ἀνάγκην). 6) κρύπτομαι, ποραμένω κεκρυμμένος, κάτω ἀπό τι, ἐνεδρεύω. 7) ὑφίσταμαι ἐπίδεσιν καὶ τὴν ἀντιμετωπίζω, ἀνθίσταμαι, ἀντικρούω | ἀπολ., τηρῶ τὴν δέσιν μου, ἀντιμετωπίζω τὸν ἐχθρόν, λατ. **subsistere.**

ὑφ-οράω, ἤ ὡς ἀποθ. **ὑφοράομαι**· μελλ. **ὑπόψομαι** (**ὑπὸ+ὁράω**)· βλέπω (προσβλέπω) κάτωθεν, ῥίπτω λαθραῖα βλέμματα, λοξοκυττάζω, ὑποπτεύω, λατ. **suspicere, suspicari.**

ὑ-φορβός, ὁ (**ὗς + φέρβω**)· = **συφορβὸς** (βλ. λ.), χοιροβοσκός.

ὑφ-ορμίζω, μελλ. **-ίσω,** ἀττ. **-ιῶ**· φέρω εἰς ὅρμον, προσορμίζω, κρυφίως.— **παθητ. καὶ μέσον,** προσορμίζομαι κρυφίως, εἰσέρχομαι εἰς τὸν λιμένα ‖ καθόλου, προσορμίζομαι

ὑφ-όρμισις, ἡ (**ὑφορμίζω**)· ὅρμος (λιμήν κ. τ. ὅ.) κατάλληλος πρὸς προσόρμισιν (πρὸς ἀγκυροβολίαν), γεν., ὅρμος, λιμήν.

ὕφος, **-εος,** τό=**ὑφὴ** (βλ. λ.).

ὑφ-όω, ἐπ. ἀντὶ **ὑφῶσι,** γ' πληθ. τοῦ **ὑφάω.**

ὑφ-υδρος, **ον** (**ὑπὸ+ὕδωρ**)· ὁ ὑπὸ τὸ ὕδωρ ἐργαζόμενος (ἢ εὑρισκόμενος), ὁ ὑποβρύχιος (ἐπὶ δύτου).

ὑψ-ἄγόρας, **-ου,** ὁ, ἰων. **-αγόρης** (**ὕψι+ἀγορεύω**)· ὁ μεγαλορρήμων, ὁ μεγαλήγορος, ὁ ὑψηλῶς ἀγορεύων ἀκόμη καὶ περὶ μικρῶν καὶ ταπεινῶν, ὁ καυχησιολόγος, κομπορρήμων.

ὑψ-αυχενέω, μελλ. **-ήσω,** καὶ **ὑψαυχενίζω,** μελλ. **-ίσω** (**ὑψαύχην**)· κρατῶ τὸν αὐχένα ὑψηλά, περιπατῶ ἀγερώχως.

ὑψ-αύχην, **-ενος,** ὁ, ἡ, (**ὕψι+αὐχήν**)· ὁ κρατῶν τὸν τράχηλον ὑψηλά, ὁ βαδίζων «μὲ τὸ κεφάλι ψηλά», ὁ βαδίζων ἀγερώχως, ὁ γαυριῶν ‖ **ἐνταῦθεν,** μτφρ., μεγαλοπρεπής, ὑπερύψηλος ‖ μτφρ. **ὡσ.** ἀγέρωχος, γαῦρος, ὑπεροπτικός.

ὑψ-ερεφής, **ές,** καὶ **ὑψηρεφής,** καὶ **ὑψόροφος** (**ὕψι+ἐρέφω**)· ὁ ἔχων ὑψηλὴν ὀροφὴν (στέγην).

ὑψ-ηχής, **-ές,** γεν. **-έος** (**ὕψι+ἠχος**)· ὁ ἠχῶν εἰς τὰ ὕψη, ὁ ὑψηλὰ χρεμετίζων, μὲ τεντωμένην τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ἄνω.

"ΥΨΙ", ἐπιρρ. ὡς τὸ **ὑψοῦ, ὑψόθι**· ὑψηλά, εἰς τὰ ὕψη, ἄνω ‖ εἰς τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος, «στ' ἀνοικτά» ‖ ἐξ αὐτοῦ ἐσχηματίσθη τὸ συγκρ. **ὑψίων** καὶ **ὑψίτερος,** ὑπέρθ. **ὕψιστος.**

Ἔτυμ.: **ὕψι, ὑψοῦ, ὑψόθι, ὑψόσε, ὑψόθεν· ὑψίων** (συγκρ.)· **ὕψιστος**· **ὕψος**· **ὑψηλός**· πρβλ. **ὕπατος,** εἶτα λατ. **sus** (***sups**) ἐν τῷ **susque dēque** (ἀπὸ ἄνω ἕως κάτω), ἰρλ. **ōs uas** (***oup-su**), gall. **uch,** corn. **ugh,** bret. **uc'h** (ἄνω), ἰρλ. **uasal** (***oupselo-**), gall. **uchel,** corn. **hubel,** bret. **uc'hel,** gaul. **Οὐξέλλον, -α Uxello- (dūnum)**=ὑψηλός, παλ-σλαυ. **vysokŭ** (ὑψηλός) (ἰαπ. ***ūpso-**): **ὑπέρ, ὑπό** (βλ. λ.), παλ-γερμ. **ūf**) γερμ. **auf.**

ὑψῐ-βάτος, **ον** (**ὕψι+βαίνω**)· ὁ ὑψηλὰ βαίνων, ὁ ὑψηλὰ περιπατῶν ‖ ὁ ὑψηλὰ ἱστάμενος, ὑψηλὰ εὑρισκόμενος ‖ ὁ ὑψηλὴν βάσιν ἔχων (ἐπὶ τριποδος π.χ.).

ὑψῐ-βρεμέτης, **-ου,** ὁ (**ὕψι+βρέμων**)· ὁ ὑψηλὰ **βρέμων** (βλ. λ.), ὁ ὑψηλὰ βροντῶν, ἐπίθ. τοῦ Διός.

ὑψῐ-γέννητος, **ον** (**ὕψι+γεννάω**)· ὁ ἐν ὕψει γεννηθείς ‖ ὁ ὑψηλῆς καταγωγῆς ‖ ὁ ὑψηλὸς γινόμενος, κατακόρυφος.

ὑψῐ-γυιος, **ον** (**ὕψι+γυῖον**)· ὁ ἔχων ὑψηλὰ **γυῖα** (βλ. λ.), ὁ ἔχων ὑψηλὰ τὰ μέλη τοῦ σώματος, ὁ ὑψηλόκορμος, ὑψηλός.

ὑψῐ-ζύγος, **ον** (**ὕψι+ζύγόν**)· ἐπὶ τῶν καθισμάτων τῶν κωπηλατῶν τῶν πλοίων, ὁ καθήμενος ὑψηλὰ ἐπὶ τοῦ καθίσματος τῶν κωπηλατῶν, ἢ ὁ καθήμενος ἐπὶ ὑψηλοῦ καθίσματος κωπηλασίας ‖ μτφρ., ἐπὶ τοῦ Διός, ὁ ἔχων τὸν θρόνον του ὑψηλά, ὁ ὑπεράνω πάντων ἐδρεύων καὶ τὰ πάντα κυβερνῶν.

ὑψῐ-θρονος, **ον** (**ὕψι+θρόνος**)· ὁ ἔχων τὸν θρόνον του ὑψηλὰ (ἐπὶ θεῶν).

ὑψῐ-κάρηνος, **ον** (**ὕψι+κάρηνον**)· ὁ ἔχων ὑψηλὴν (θηλ. ὑψηλὰ κειμένην) τὴν κεφαλήν ‖ μτφρ., ὁ ἔχων ὑψηλὴν κορυφήν, ὑψικόρυφος, πανύψηλος (**ἐπὶ δένδρων**).

ὑψῐ-κέλευθος, **ον** (**ὕψι+κέλευθος**)· ὁ βαδίζων ἐπὶ ὑψηλῆς (ἀνηφορικῆς ἢ ὑψηλὰ κειμένης) **ὁδοῦ**, ὁ βαδίζων ἐν τῷ ὕψει.

ὑψῐ-κέρᾶτα, ἑτερόκλ. αἰτ. τοῦ **ὑψίκερως.**

ὑψῐ-κερως, **ων,** γεν. **-ω** (**ὕψι+κέρας**)· ὁ ἔχων ὑψηλὰ κέρατα (οἷα ἡ ἔλαφος) ‖ ἀπαντᾷ καὶ ἑτερόκλ. αἰτ. ἐν τῇ φράσει **ὑψικέρατα πέτραν** (Πινδ.)=βράχον ὑψικόρυφον.

ὑψῐ-κομος, **ον** (**ὕψῐ+κόμη**)· ὁ ἔχων ὑψηλὴν κόμην, ὁ ἔχων ὑψηλὸν φύλλωμα (ἐπὶ **δένδρων**), ὁ ὑψηλός, ὑψικόρυφος.

ὑψῐ-κομπος, **ον** (**ὕψι+κόμπος**)· ὁ μεγάλως κομπάζων, ὁ ὑπερήφανος, ὁ μεγαλορρήμων, καυχηματίας, μεγαλαυχος.—ἐπίρρ. **-κόμπως**=ἀγερώχως, ἀλαζονικῶς, μὲ καυχησιολογίας.

ὑψῐ-κρημνος, **ον** (**ὕψι + κρημνός**)· ὁ ἔχων ὑψηλοὺς κρημνοὺς (ἐπὶ ὄρους) ‖ ὁ ᾠκοδομημένος ἐπὶ ὑψηλοῦ κρημνοῦ.

ὑψῐ-λοφος, **ον** (**ὕψι+λόφος**)· ὁ ἔχων ὑψηλὸν λόφον, ὑψηλὴν κορυφήν.

ὑψῐ-μέδων, **-οντος,** ὁ (**ὕψι+μέδω**)· ὁ ἐν τῷ ὕψει βασιλεύων (κυβερνῶν), ἐπίθ. τοῦ Διός ‖ μτφρ., ὁ εἷς τὰ ὕψη ἐκτεινόμενος, ὑψηλός.

ὑψῐ-μέλαθρος, **ον** (**ὕψι + μέλαθρον**)· ὁ ὑψηλὸς ᾠκοδομημένος, ὑψηλὸς ‖ ὁ ὑψηλὰ οἰκῶν, ὑψηλὰ κείμενος.

ὑψῐ-νεφής, **ὲς** (**ὕψι + νέφος**)· ὁ κατοικῶν ὑψηλὰ εἰς τὰ νέφη.

ὑψῐ-πᾱγής, **ὲς** (**ὕψι + παγῆναι**)· ὁ ὑψηλὰ (ἐν τῷ ὕψει) πεπηγμένος (ἑστερεωμένος), ὑψηλός.

ὑψῐ-πεδος, **ον** (**ὕψι+πέδον**)· ὁ ἔχων ὑψηλὸν ἔδαφος, ὁ ὑψηλὰ κείμενος.

ὑψῐ-πετήεις, **εσσα, εν,** ποιητ. ἀντὶ **ὑψιπέτης** (βλ.λ.).

ὑψῐ-πέτηλος **ον** (**ὕψι+πέτηλον**), ἰων. καὶ ἐπ. ἀντὶ **ὑψῐπέτᾰλος** (ἐν χρήσει ὡς τὸ **ὑψίκομος,** βλ. λ.)· ὁ ἔχων ὑψηλὸν φύλλωμα, ὑψικόρυφος, ὑψηλός.

ὑψῐ-πέτης, **-ου,** ὁ (**ὕψι+πέτομαι**)· ὁ ὑψηλὰ πετόμενος, ὁ ὑψηλὰ πετῶν, ὁ μετέωρος.

ὑψῐ-πετής, **ὲς** (**ὕψι + πίπτω**)· ὁ ἐκ τοῦ ὕψους πεσών, ὁ ἐξ οὐρανοῦ πεσών, «οὐρανοκατέβατος».

ὑψῐ-πολις, ὁ, ἡ (**ὕψι + πόλις**)· ὁ ὕψιστος ἐν τῇ ἑαυτοῦ πόλει, ὁ ὑψίστης τιμῆς ἀπολαύων ἐν αὐτῇ ‖ ὁ πολίτης ἀγερώχου πόλεως ‖ ὁ ὑψῶν τὴν ἑαυτοῦ πόλιν.

ὑψῐ-πους, ὁ, ἡ, **-πουν,** τό, γεν. **-ποδος** (**ὕψι+πούς**)·

ὁ ἔχων ὑψηλούς πόδας ‖ ὁ ὑψηλὰ βαδίζων, ὑψηλὰ πατῶν, ὑψηλός.

ὑψῐ-πῦλος, *ον* (*ὕψι* + *πύλη*)· ὁ ἔχων ὑψηλὰς πύλας.

ὑψῐ-πυργος, *ον* (*ὕψι*+*πύργος*)· ὁ ἔχων ὑψηλοὺς πύργους.

ὕψιστος, *η*, *ον*, ὑπερθ. ἐκ τοῦ ἐπιρρ. *ὕψι* (βλ. λ.)· ὡς καὶ νῦν, ὕψιστος, ὑψηλότατος, ὑψηλότατα κείμενος ‖ *τὰ ὕψιστα* = ὁ οὐρανός, οἱ οὐρανοί. 2) ἐπὶ προσώπων, ὁ ἀνώτατος πάντων, ὑπέρτατος (ἐπὶ τοῦ Διὸς π. χ.), ὁ διαμένων ὑψηλά. 3) ἐπὶ πραγμάτων, τὸ ὕψιστον, τὸ ὑψίστην ἀξίαν ἔχον.

ὑψῐ́τερος, *α*, *ον*, συγκρ. ἐκ τοῦ ἐπιρρ. *ὕψι*· ὑψηλότερος, ὑψηλότερον κείμενος, ἀνώτερος.

ὑψῐ-φᾰ́ής, *ἐς* (*ὕψι*+*φάος*)· ὁ ὑψηλὰ φαίνων, φωτίζων, ὁ ὑψηλὰ ἀκτινοβολῶν ‖ ὁ μακρόθεν φαινόμενος.

ὑψὶ-φᾰνής, *ἐς* (*ὕψι* + *φανῆναι*)· ὁ ὑψηλὰ φαινόμενος, ὁ ἐν τῷ ὕψει ὁρατός, ὁ μακρόθεν φαινόμενος.

ὑψῐ-φόρητος, *ον* (*ὕψι*+*φορέω*)· ὁ ὑψηλὰ (εἰς τὸ ὕψη) φερόμενος, ὁ αἰωρούμενος εἰς τὰ ὕψη, ὁ μετέωρος. 2) μτγν.. ὁ εἰς ὕψος φέρων, ἀνωφερής.

ὑψῐ-φρων, *-ονος*, ὁ, ἡ, (*ὕψι*+*φρήν*)· ὁ *ὑψηλόφρων* (βλ. λ.), ὑπερήφανος, μεγαλόψυχος, μεγαλοπρεπής.

ὑψῐ-χαίτης, *-ου*, ὁ (*ὕψι*+*χαίτη*)· ὁ ἔχων ὑψηλὴν χαίτην, ὁ τρέφων (ἔχων) μακρὰν κόμην.

ὑψίων, *ον*, γεν. *-ονος*, ποιητ. συγκρ. ἐκ τοῦ ἐπιρρ. *ὕψι* (πρβλ. καὶ *ὑψίτερος*).

ὑψόθεν, ἐπίρρ. (*ὕψος*)· ἐξ ὕψους, ἀπὸ ὑψηλά, ἄνωθεν, ἀπὸ ἐπάνω, λατ. **desuper**.— ‖ ὡς τὸ *ὑψοῦ* (βλ. λ.), ὑψηλά, ἐν τῷ ὕψει, ἄνω, ἐπάνω.

ὑφόθι, ἐπίρρ. (*ὕψος*)· ὡς τὸ *ὑψοῦ* (βλ. λ.), ὑψηλά, ἄνω, εἰς τὰ ὕψη ‖ μετὰ γεν., ὑπεράνω τινός, ἐπάνω ἀπό τι(να).

ὑψ-όροφος, *ον* (*ὕψι* + *ὄροφος*)· ὁ ἔχων ὑψηλὴν ὀροφήν, ὑψηλὴν στέγην, ὑψηλὸν δόλον.

ὕψος, *-εος*, τό (*ὕψι*)· ὡς καὶ νῦν, ὕψος ‖ τὸ ὑψηλότατον σημεῖον, ἡ κορυφή ‖ ἡ αἰτ. *ὕψος* ἐν ἀπολ. χρήσει=κατὰ τὸ ὕψος, εἰς τὸ ὕψος (ἐν ἀντιδιαστολῇ πρὸς τὸ *μῆκος, εὖρος*, βλ. λ. λ.).

ὑψόσε, ἐπίρρ. (*ὕψος*)· πρὸς τὰ ὕψη, πρὸς τὰ ἄνω, ὑψηλά, ἐπάνω.

ὑψοῦ, ἐπίρρ. (*ὕψος*)· ὑψηλά, ἐπάνω, ἄνω.

ὑψόω, μελλ. *-ώσω*· ἀόρ. *α'* *ὕψωσα*· παθητ., μελλ. *ὑψωθήσομαι*· ἀόρ. *α'* *ὑψώθην* (*ὕψος*)· ὡς καὶ νῦν, ὑψώνω, ἐγείρω ὑψηλά, σηκώνω ὑψηλά, ἀνυψώνω, σηκώνω, ἐξυψώνω.

ὕψωμα, *-ατος*, τὸ (*ὑψόω*)· ὡς καὶ νῦν, ὕψωμα, ὕψος, «τὸ ψῆλος» ‖ ἀνύψωσις.

"Υ Ω, μελλ. *ὕσω* ἀόρ. *α'* *ὗσα*· μέσ. μελλ. *ὕσομαι* (ἐν παθητ. ἐνν.)· παθ. ἀόρ. *α'* *ὑσθην*· πρκ. *ὕσμαι*· βρέχω, στέλλω βροχήν ‖ ποτίζω, ἀρδεύω, νερώνω, ὑγραίνω, «μουσκεύω» ‖ *ὁ Ζεὺς ὕει* = ὁ θεὸς βρέχει (στέλλει βροχήν) | *ὁ Ζεὺς ὗεν*=ὁ Ζεὺς ἔβρεχεν (ἔστελλεν βροχήν, ἔποίει βροχήν) ‖ ἐνωρὶς ὅμως ἡ ὀνομαστικὴ ἤρξατο παραλειπομένη, καὶ τὸ *γ'* ἐν. *ὕει* ἔκειτο ἀπροσ., ὡς τὸ λατ. **pluit** (=βρέχει, «πέφτει βροχή») | *εἰ ὗεν*=ἐὰν ἔβρεχε ‖ καὶ κατὰ μτχ. ἀπολ. *ὗοντος πολλῷ* = ἐν ᾧ ἔβρεχε πολύ (καταρρακτωδῶς) | *πολὺ ὗσαντος*=ἀφ' οὗ ἔβρεξε πολύ ‖ ἐνίοτε μετὰ αἰτ. τοῦ τόπου: *ἑπτὰ ἔτεων οὐκ ὗε τὴν Θήρην* (Ἡρόδ.) = ἐπὶ ἑπτὰ ἔτη δὲν ἔβρεχεν εἰς τὴν Θήραν ‖ συχνὰ μετὰ συστ. αἰτ.: *ὗσε χρυσὸν* = ἔβρεξε χρυσάφι.— ‖ παθητ., ἐπὶ τόπων, βρέχομαι: *ὑσθησαν αἱ Θῆβαι* = ἐβράχησαν αἱ Θῆβαι, ἔβρεξεν εἰς τὰς Θήβας | *ἡ γῆ ὕεται*=ἡ χώρα βρέχεται (βρέχει πίπτε βροχὴ εἰς τὴν χώραν).

Φ

Ἐν ταῖς Ἰνδοευρωπαϊκαῖς γλώσσαις τὸ Ἑλληνικὸν ***φῖ*** ἀντιστοιχεῖ: ἐν ιῃ Σανσκρ. πρὸς τὸ **bh,** ἐν τῇ Ζενδ. πρὸς τὸ **b,** ἐν τῇ Λατιν. πρὸς τὸ **f** ἢ (ἐν μέσῳ λέξεως) πρὸς τὸ **b,** ἐν τῇ Γερμ., Σλαυ., Λιθ. πρὸς τὸ **b**· π. χ. ***νεφ-ος, νεφ-έλη :*** σανσκρ. **nabh-as,** λατ. **nub-es, neb-ula,** παλ-γερμ. **neb-a,** σλαυ. **neb-o.**— ***φᾱ-, φη-μί, φαί-νω :*** σανσκρ. **bhâ, bhâ-mi,** Ζενδ. **bâ-ma,** λατ. **fa-ri,** σλαυ. **ba-jati.**— ***φέ-ρω :*** σανσκρ. **bhar, bhar-âmi,** Ζενδ. **bar,** λατ. **fer-o,** γοτθ. **fair-a.**— ***φρατ-ήρ :*** σανσκρ. **bhrât-â,** Ζενδ. **brât-ar,** λατ. **frat-er,** γοτθ. **brôth-ar,** παλ-γερμ. **bruod-ar,** σλαυ. **brat-ru.**

Ἐν τῇ Λατινικῇ καὶ ταῖς νεολατινικαῖς γλώσσαις παρίσταται διὰ τοῦ **ph.**— Ἐν τῇ Ἰταλικῇ γλώσσῃ πᾶσαι αἱ ἐκλατινιοδεῖσαι Ἑλλην. λέξεις γράφονται διὰ τοῦ **f**· λέξεις δὲ ἔχουσαι κοινὴν τὴν ρίζαν ἐν τῇ Ἑλληνικῇ καὶ Λατινικῇ γράφονται διὰ τοῦ **φ** καὶ **f** ἐν ἀρχῇ λέξεως: ***φώρ :*** **fur,** ***φάναι :*** **fari,** ***φέρειν :*** **ferre.**

Ὁ παρατιθέμενος πίναξ παρέχει τὸ σχῆμα τοῦ ***φῖ*** ἐν τοῖς ἐπὶ μέρους Ἑλλην. ἀλφαβήτοις:

ΟΝΟΜΑ ΑΛΦΑΒΗΤΟΥ		ΣΧΗΜΑ
ΠΡΟΕΥΚΛΕΙΔΕΙΑ	ΧΑΛΚΙΔΙΚΟΝ . . .	
	ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΟΝ . .	
	ΙΩΝΙΚΟΝ	
ΑΤΤΙΚΟΝ ΠΡΟΕΥΚΛΕΙΔΕΙΟΝ	ΠΡΟΣΟΛΩΝΕΙΟΝ . .	
	ΣΟΛΩΝΕΙΟΝ . . .	
	ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ . . .	
	ΑΡΧΙΝΟΥ	

Πίναξ δεικνύων τὸ σχῆμα τοῦ ***φῖ*** ἐν τῷ Ἑλληνικῷ (πανελληνίῳ) ἀλφαβήτῳ κατὰ τὰς ἀκολούθους τρεῖς περιόδους: **I** ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ 4ου αἰ. **π. Χ.** μέχρι τῆς ὑπὸ τῶν Ρωμαίων κατακτήσεως τῆς Ἑλλάδος. **II** ἀπὸ τῆς Ρωμαϊκῆς κατακτήσεως μέχρι τῶν χρόνων τοῦ Αὐγούστου. **III** ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Αὐγούστου μέχρι τοῦ 4ου αἰ. μ. Χ.

I	
II	
III	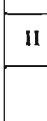

Φ, φ, φῖ, φει, τό, ἄκλιτ.· τὸ εἰκοστὸν πρῶτον γράμμα τοῦ Ἑλλην. ἀλφαβήτου· ὡς ἀριθμητ. ***φ′*** = 500, ἐν ᾧ ***,φ***=500.000.

Τὸ σύμφωνον ***φ*** προέκυψεν ἐκ τοῦ χειλοφ. ***π*** καὶ τοῦ ἐπακολουθοῦντος αὐτὸ δασέος πνεύματος, προτοῦ δ' ἐπινοηθῇ τὸ νῦν ἐν χρήσει γράμμα, ἐγράφετο **ΠΗ**, ἐν δὲ τῇ Λατινικῇ παρίστατο διὰ τοῦ **ph**, καίτοι τὸ ***φ*** ἤτο ἤδη ἐν χρήσει πρὸς παράστασιν τοῦ **f** τῶν ἐκ τῆς Λατινικῆς εἰλημμένων λέξεων (**Fabius : *Φάβιος***).

Ἀλλοιώσεις τοῦ ***φῖ*** ἐν ταῖς ἐπὶ μέρους διαλέκτοις: **I** ἐν τῇ Αἰολ., Δωρ. καὶ Ἰων. τὸ συνυπάρχον δασὺ πνεῦμα συχνὰ ἐξέπιπτε καὶ τὸ ***φ*** ἀπέμενε καὶ ἐγράφετο ***π***, ὅπως συνέβη εἰς τὰς λέξεις ***ἀσπάραγος, λίσπος, σπόγγος, σπονδύλη, σπυρὰς*** ἀντὶ ***ἀσφάραγος, λίσφος, σφόγγος, σφονδύλη, σφυράς***· ἀντιθέτως παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς τὸ ***φ*** κεῖται ἐνίοτε ἀντὶ τοῦ ***π***, ὡς ***φανός, φάτρα*** ἀντὶ ***πανός, πάτρα.***— **II** ἐν τῇ Αἰολ., Δωρ. καὶ Ἰων. τὸ ***φ*** κεῖται ἐνίοτε ἀντὶ τοῦ ***θ***: ***φήρ, φλάω,*** ἀντὶ ***θήρ, θλάω.***

Τὸ ***φ*** ἐλαμβάνετο ἐνίοτε ὡς διπλοῦν σύμφωνον, τὸ δὲ πρὸ αὐτοῦ βραχὺ φωνῆεν καθίστατο τότε θέσει μακρόν: ***Ὄφις*** ὡσεί ***ὄπφις***· τὸ φαινόμενον τοῦτο ἐμφανίζεται παρὰ παλαιοτέροις ἐπικοῖς καὶ **ἐλεγειακοῖς** ποιηταῖς, καὶ εἰδικῶς εἰς τὰς λέξεις ***ὄφις, σκύφος, Ζεφύριος, φιλόσοφος.***

φᾶ, δωρ. καὶ ποιητ. ἀντὶ ***ἔφα, ἔφη,*** τοῦ ***φημί*** (βλ. λ.).

φάανθεν, ἐκτετ. ἀντὶ ***φάνθεν,*** ἐπ. ἀντὶ ***ἐφάνθησαν,*** γ′ πληθ. παθ. ἀορ. α′ τοῦ ***φαίνω.***

φαάντατος, η, ον, ἐπ. ὑπερθ. τοῦ ***φαεινός*** (βλ. λ.).

φαάντερος, α, ον, ἐπ. συγκρ. τοῦ ***φαεινός*** (βλ. λ.).

ΦΑΓΕΙ͂Ν, ἰων. **φαγέειν,** ἐπ. **φαγέμεν,** ἀπρφ. τοῦ ***ἔφᾰγον,*** ἄνευ ἐνεστ. ἐν χρήσει, λαμβανομένου (τοῦ ***ἔφαγον***) ὡς ἀορ. β′ τοῦ ***ἐσθίω***· τρώγω, καταβροχθίζω (μετ' αἰτ.) || μετὰ γεν., τρώγω ἔκ τινος, τρώγω ἀπό τι, || γενικῶς, κατασιβρώσκω, καταβροχθίζω, καταναλίσκω, κατασπαταλῶ.

Ἔτυμ.: ***φαγεῖν*** ***φαγᾶς*** (γεν. ***-ᾶ*** ἢ ***-οῦ***)· ***φαγέδαινα***· πρβλ. Ἡσυχ. «***φαγόνες***· ***σιαγόνες, γνάθοι***»· λοκρ. ***παματοφαγεῖν*** (= ***δημεύειν, δημοσιοῦν***): σανσκρ. **bhájati,** -**tē** (διαιρῶ, μερίζω), **bhága-ḥ** (διανομεύς) [= Ζενδ. **baya,** παλ-περσ. **baga-** (= κύριος· θεός), ἑλλ. ἐν συνθέτοις **-φάγος**], **bhága-ḥ** (πλοῦτος, εὐτυχία), **bhákṣati** (ἀπολαύω, καταναλίσκω), Ζενδ. **baxta-** (δεδομένος κατὰ μερίδας), **baxšaiti** (διανέμω)· πρβλ. καὶ τὸ παρ' Ἡσυχ. «***Βαγαῖος***· ***Ζεὺς Φρύγιος***» (τὸ ὁποῖον συνάπτουσί τινες πρὸς τὸ ***φηγός*** ⟨ ἰαπ. ****bhāĝ-***), παλ-σλαυ. **u-bogŭ, ne-bogŭ** (ἀτυχής), **bogatŭ** (πλούσιος), **bogŭ** (θεός), ἐξ ἰαπ. ****bhag-*** (διαμερίζω).

φάγες, ἐπ. ἀντὶ ***ἔφᾰγες,*** β′ ἐν. ἀορ. β′· βλ. ***φαγεῖν.***

φάγησι, ἐπ. ἀντί *φάγῃ*, γ' ἑν. ὑποτ. ἀορ. β' βλ. *φαγεῖν*.

φᾰγίλος, ὁ· ἀρνίον, ὅταν καταστῇ φαγώσιμον, ἢ ὅταν ἀρχίσῃ νὰ βόσκῃ.

Ἔτυμ.: *φάγιλος*, ἐκ τοῦ *φαγεῖν*, πρβλ. *Θεοκρ.* I 6 «*χιμάρῳ δὲ καλὸν κρέας, ἔστε κ' ἁμέλξῃς*».

φάγος, ὁ· (*φαγεῖν*)· ὡς τὸ νῦν «φαγᾶς» (σημειωτέον ὅτι ἡ λ. *φαγᾶς* εἶναι ἀρχαία, ἀπαντῶσα παρὰ Κρατιν. 451), λαίμαργος.

φάγρος, ὁ· εἶδος ἰχθύος, κοιν. «φαγρί, ἢ φαγγρί».— **II** ἐν τῇ διαλ. τῶν Κρητῶν, ἀκόνη.

Ἔτυμ.: **I** *φάγρος* (ἰχθύς)· πρβλ. Ἡσυχ. «*φάγωρος· ἰχθὺς ποιός*» (〈**φαγρωρος* κατ' ἀνομ.), *φαγρώριος*· θεωρεῖται πιθανὸν ὅτι ὁ ἰχθὺς οὗτος ὀφείλει τὸ ὄνομά του εἰς κάποιαν ὁμοιότητα τοῦ σχήματός του πρὸς τὸ τῆς ἀκόνης (*φάγρος* II)· ἀποκλείεται πάντως ἐτυμολ. συγγ. πρὸς τὸ *φαγεῖν*.— **II** *φάγρος* (=ἀκόνη), κατά τινας πρέπει νὰ ταυτισθῇ πρὸς τὸ ἀρμ. bark (ἰαπ. **bhag-ro-* ἢ *bhəg-ro-*)=ὀξύς· δριμύς, σκληρός κλπ.· (βασ. σημ. ἀκανθώδης, κοπτερός, τροχισμένος), πρβλ. *φοξὸς* (=ὀξυκέφαλος)· κατ' ἄλλους ἴσως ἐκ τοῦ **φραγρος* κατ' ἀνομ.

φᾶγωντι, δωρ. ἀντί *φάγωσι*, γ' πληθ. ἀορ. β' βλ. *φαγεῖν*.

φάε, γ' ἑν. πρτ. τοῦ *φάω*.

φαεδοντίς, -ίδος, ἡ, ποιητ. ἀντί *φαέθουσα*, θηλ. τοῦ *φαέθων* (βλ. λ).

φαέθω (*φάος*)· λάμπω, στίλβω, φωτίζω, φέγγω· ἀπαντᾷ μόνον ἐν τῇ μτχ. *φαέθων*=λάμπων, ἀκτινοβολῶν || ἐντεῦθεν, *φαέθων* ὡς οὐσ. κεῖται ἀντὶ τοῦ *ἡλίου* || οὐδ. πληθ., *πάννυχα καὶ φαέθοντα*=νύκτα καὶ ἡμέραν, νυχθημερόν.

Φαέθων, ὁ, ὡς κύρ. ὄνομ. (κυρ. μτχ. τοῦ *φαέθω*, ὁ λάμπων, στίλβων), εἷς τῶν θυμοειδῶν ἵππων τῆς Ἠοῦς, τῶν φερόντων τὸ φῶς εἰς τοὺς ἀνθρώπους. **2)** υἱὸς τοῦ Ἡλίου, καταστὰς περίφημος διὰ τὴν ἀνατροπήν τοῦ ἅρματος τοῦ ἡλίου.

φαεινός, ή, όν, ποιητ. **φαεννὸς** (*φάος*)· ποιητ. ἐπίθ., λάμπων, λαμπρός, ἀκτινοβόλος, ἐστιλβωμένος, στίλβων, στιλπνός.— συγκρ. *φαεινότερος*. **2)** ὡσ. καὶ ἐπὶ τῆς φωνῆς (ὡς καὶ τὸ *λαμπρός*), καθαρά, διαυγής, εὐκρινής. **3)** γενικῶς, λαμπρός, ἔξοχος, περιφανής.

φαείνω, ποιητ. τύπος τοῦ *φαίνω*· λάμπω, δίδω (ἐκπέμπω) φῶς, φωτοβολῶ.

φαεννός, ή, όν, ποιητ. τύπος τοῦ *φαεινὸς* (βλ. λ.).

φαεσί-μβροτος, *ον* (*φάος*+*βροτός*)· ὁ φέρων φῶς εἰς τοὺς θνητούς, ὁ φέγγων (φωτίζων) τοὺς θνητούς.

φαεσ-φόρος, *ον* (*φάος*+*φέρω*)· πρβλ. καὶ **φωσφόρος**· ὁ φέρων (κομίζων) φῶς, ὁ δίδων φῶς, ὁ φωτίζων.

φάη, συνηρ. ἀντί *φάεα*, πληθ. τοῦ *φάος*.

φᾶδι ἢ φᾶδι, πρστ. ἐνεστ. καὶ ἀορ. δ' τοῦ *φημί*.

Φαίαξ, -ᾱκος, ἐπ. καὶ ἰων. **Φαίηξ, -ηκος,** ὁ· εἷς ἐκ τῶν Φαιάκων, τῶν κατοικούντων (καθ' Ὅμηρον) τὴν νῆσον *Σχερίαν* (τὴν νῦν Κέρκυραν), περιφήμων ναυτικῶν.

φαιδῑμόεις, εσσα, εν, ποιητ. τύπος τοῦ *φαίδιμος* (βλ. λ.).

φαίδῑμος, (η), ον (*φαίνω*)· λαμπρός, λάμπων, φωτίζων, στίλβων, ἀποστίλβων || μτφρ., περιφανής, περίφημος, ἔνδοξος, λατ. **clarus, illustris.**

φαιδρό-νους, *ουν* (*φαιδρός*+*νοῦς*)· ὁ ἔχων φαιδρὸν νοῦν, εὔθυμος.

φαιδρός, ά, όν (*φάω, φαίνω*)· ὁ λάμπων, λαμπρός. ὁ ἀκτινοβολῶν || μτφρ., ὁ ἀκτινοβολῶν ἐκ χαρᾶς. ὡς καὶ νῦν φαιδρός, εὔθυμος, «ἀνοιχτόκαρδος», γελαστός, «χαρούμενος».— ἐπίρρ. *φαιδρῶς*=εὐθύμως, μετὰ φαιδρότητος, μετὰ χαρᾶς || ὡς ἐπίρρ. κεῖται ὡσ. καὶ τὸ οὐδ. πληθ. *φαιδρά*.

Ἔτυμ.: *φαιδρός· φαιδρόω· φαιδρύνω· φαίδιμος, φαιδιμόεις* (*φαιδι-*: *φαιδρός*, πρβλ. *κῦδι-*: *κῦδρός*)· *φαιδρὸς*= λιθ. **gedras, gaidrùs** (διαυγής, φαιδρός), πρβλ. Ἰλλυρ. κύρ. ὄν. **Baedarus**· ἐκ ρίζ. **gᵘhai-d-*, **gᵘhəi-d-* βλ. καὶ *φαιός*.

φαιδρότης, -ητος, ἡ (*φαιδρός*)· λαμπρότης, ἀκτινοβολία.— **II** μτφρ., ὡς καὶ νῦν, φαιδρότης, εὐθυμία, χαρά, εὔθυμος διάθεσις, ἱλαρότης.

φαιδρόω, μελλ. *-ώσω* (*φαιδρός*)· καθιστῶ τι λαμπρόν, τὸ κάμνω νὰ λάμπῃ.— **II** μτφρ., ἐν τῷ παθητ., εἶμαι φαιδρός, εἶμαι εὔθυμος.

φαιδρύντρια, ἡ· ἡ πλύντρια (σπαργάνων), ἡ πλύνουσα τὰ σπάργανα βρέφους.

φαιδρῡ́νω, μελλ. *-ῡ́νῶ*· ἀόρ. α' *ἐφαίδρῡνα* (*φαιδρός*)· πλύνω, καθαρίζω, λαμπρύνω, κάμνω τι νὰ λάμπῃ.— **II** μτφρ., καθιστῶ φαιδρόν, προξενῶ χαράν, σκορπίζω εὐθυμίαν, χαροποιῶ.— παθητ., πληροῦμαι χαρᾶς, γίνομαι εὔθυμος.

φαιδρ-ωπός, *ὀν* (*φαιδρὸς*+*ὤψ*)· ὁ ἔχων λάμπον βλέμμα, ὁ ἔχων φαιδρὰν (εὔθυμον) τὴν ὄψιν, χαροπὸν τὸ βλέμμα.

φαίην, ἀνώμ. ἐν. ἢ ἀορ. β' τοῦ *φημί*.

φαικάς, -άδος, ἡ (*φάος*)· εἶδος λευκοῦ ὑποδήματος (τὸ ὁποῖον ἐφόρουν οἱ ἐν Ἀθήναις Γυμνασίαρχοι καὶ οἱ ἱερεῖς ἐν Αἰγύπτῳ).

φαῖμεν, ἀντί *φαίημεν*, α' πληθ. εὐκτ. ἐν. ἢ ἀορ. β' τοῦ *φημί*.

φαινέμεν, ἐπ. ἀντί *φαίνειν*, ἀπρφ. τοῦ *φαίνω* (βλ.λ.).

φαινέσκετο, γ' ἑν. ἰων. μέσ. πρτ. τοῦ *φαίνω*.

φαινόλης, -ου, ὁ (συν. θεωρούμενον ὡς σχηματισθὲν ἐκ τοῦ λατ. **paenula**)· βαρὺ ἐπανωφόριον, χονδρὸς μανδύας [συχνὰ φέρεται (κατ' ἀμοιβαίαν μετάθεσιν τῶν *ν* καὶ *λ*) *φαιλόνης*, ἢ καὶ ἐσφαλμ. *φελόνης*· ὡσ. δὲ καὶ τὸ ὑποκορ. φέρεται ὡς *φαιλόνιον* ἢ *φελόνιον*, ὅπερ φοροῦσιν οἱ ὀρθόδοξοι ἱερεῖς κατὰ τὰς ἱερουργίας].

Ἔτυμ.: *φαινόλης* (〉 λατ. **paenula**, ἀντιθέτως πρὸς τὴν συνήθη ἐκδοχήν, πρβλ. **charta** 〈*χάρτης* κ. ἄ.): *φαίνω*, πρβλ. *φαινόλις* (*ἠώς*) = ἡ φωσφόρος (φῶς φέρουσα), ἡ λαμπρά (πρβλ. καὶ *μαινόλις*).

φαινόλις, -ίδος, ἡ (*φαίνω*)· ἡ *φαίν υσα*, ἡ λαμπρά, ἡ φωσφόρος, ἡ φέρουσα φῶς, ἡ φέγγουσα.

φαινομένῃφι, ἐπ. δοτ. θηλ. μτχ. τοῦ *φαίνομαι*.

φαίνω, μελλ. *φᾰ́νῶ*, ἰων. *φᾰ́νέω*, ἀττ. καὶ *φᾶνῶ*· ἀόρ. α' *ἔφηνα*, ἀπρφ. *φῆναι*, δωρ. *ἔφᾶνα*· γ' ἑν. ἰων. ἀορ. β' *φάνεσκε*· πρκ. *πέφαγκα*· β' πρκ. (ἀμτβ.) *πέφηνα*·— παθητ. καὶ μέσ., *φαίνομαι*· μελλ. *φᾰνοῦμαι*, ἰων. *φανέομαι*· ὡσ. ποιητ. τετελ. μελλ. *πεφήσομαι*· ἀόρ. α' *ἐφάνθην*, ἐπ. γ' ἑν. *φαάνθη*, γ' πληθ. *φάανθεν*· ἀόρ. β' *ἐφάνην*, ἐπ. ἀπρφ. *φᾰνῆμεναι*· παθ. πρκ. *πέφασμαι*, γ' ἑν. *πέφανται*, ἀπρφ. *πεφάνθαι*, μτχ. *πεφασμένος* (*φάω*): **I** φέρω τι εἰς φῶς, κάμνω τι νὰ φανῇ || δεικνύω, ἐπιδεικνύω, φανερώνω, καθιστῶ τι γνωστόν, γνωστοποιῶ || ὅθεν, ἀποκαλύπτω, ἀπογυμνώνω, «ξεσκεπάζω» || ὅθεν, σχεδόν, δίδω, παραχωρῶ, παρέχω (κατὰ συγκατάβασιν τρόπον τινά): *Ἑλένῃ δὲ Θεοὶ γόνον οὐκ ἔφαινον*=οἱ Θεοὶ δὲν ἔδιδον (δὲν ἐχάριζον) τέκνα εἰς τὴν Ἑλένην.— ἐν Σπάρτῃ, *φρουρὰν φαίνω* = προκηρύσσω στρατολογίαν, καλῶ πρὸς κατάταξιν (ἐπὶ τῶν Ἐφόρων καὶ τῶν Βασιλέων). **2)** ἐπὶ ἤχου, κάμνω τι φανερὸν εἰς τὸ οὖς, τὸ κάμνω νὰ ἠχήσῃ εὐκρινῶς, τό καθιστῶ εὐκρινὲς εἰς τὸ οὖς. **3)** φέρω τι εἰς φῶς, τὸ ἐπιδεικνύω, τὸ ἐκδέτω || ὡσ. τὸ ἀποσαφηνίζω, τὸ ἐπεξηγῶ, τὸ ἑρμηνεύω. **4)** παρ' ἀττ., μηνύω (καταγγέλλω) τινά, τὸν ἐνάγω εἰς τὸ δικαστήριον || καταγγέλλω τι ὡς παράνομον, ὡς παρανόμως γινόμενον, ἢ ὡς λαθραίως εἰσαχθὲν ἔξωθεν, ἢ πλοῖόν τι ὡς ἐνεργοῦν λαθρεμπόριον || *τὰ φανθέντα*=πράγματα καταγγελθέντα ὡς εἰσαχθέντα λαθρεμπορικῶς || ἀπολ., δίδω πληροφορίας. **5)** μέσ. ἀόρ. β' *ἐφηνάμην* = δεικνύω (ἀποδεικνύω) τι ὡς ἰδικόν μου.— **II** ἀπολ. (καὶ *οἷονεί* ἀμτβ.), φέγγω, φωτίζω, ἐκπέμπω φῶς. **2)** ἐμφανίζομαι, ὡς καὶ τὸ παθητ., ἀλλ' ἐν τῇ ἀμτβ. ταύτῃ χρήσει μόνον κατὰ ἰων. ἀόρ. β' *φάνεσκε* καὶ ἐν τῷ πρκ. β' *πέφηνα*.— **III** παθητ., ἔρχομαι εἰς φῶς, φαίνομαι, εἶμαι ὁρατός, γίνομαι ὁρατός, ἐμφανίζομαι, εἶμαι φανερός, γίνομαι καταφανής. **2)** ἐπὶ τῆς ἐμφανίσεως (ἐπὶ τῆς ἀνατολῆς) τῶν οὐρανίων σωμάτων, ἐμφανίζομαι (εἰς τὸν οὐρανόν) || ἐπὶ τῆς πρώτης ἐμφανίσεως τῆς Ἠοῦς: *ἅμα ἠοῖ φοινομένῃφι*=κατὰ τὰ χαράγματα, μόλις ἐξημερώσῃ, μὲ τὸ γλυκοχάραγμα. **3)** γεν., ὡς καὶ νῦν, φαίνομαι ὅτι εἶμαι... (μετ' ἀπρφ.) : *φαίνει εὖ λέγειν*=φαίνεσαι (φαίνεται) «πὼς μιλᾷς σωστά» || συχνότ. συντάσσεται τὸ *φαίνεται* μετὰ μτχ., διαφέρου-

σι δὲ μεγάλως κατὰ τὴν σημασ. αἱ δύο συντάξεις, ἡ μετ' ἀπρφ. καὶ ἡ μετὰ μτχ.· *φαίνομαι+ἀπρφ.* δηλοῖ ὅτι πρᾶγμά τι «φαίνεται» νά εἶναι τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον (ἀλλὰ τοῦτο εἶναι ἁπλῆ γνώμη, ἁπλῆ πιθανότης· δὲν εἶναί τι τὸ ἀποδεδειγμένον, τὸ ὁλοφάνερον)· ἐν ᾧ *φαίνομαι+μτχ.* δηλοῖ ὅτι πρᾶγμά τι εἶναι ἀποδεδειγμένως τοιοῦτον οἷον λέγεται, ὅτι τοῦτο εἶναι φανερὸν καὶ βέβαιον ἀντικειμενικῶς, καὶ δὲν πρόκειται περὶ ὑποκειμενικῆς γνώμης: *(οὗτος) φαίνεται εἶναι...*=οὗτος ἐμφανίζεται ὅτι εἶναι... (θεωρεῖται ὅτι εἶναι... «φαίνεται νᾶναι...»), ὅπως ἀκριβῶς τὸ *δοκεῖ*· ἐν ᾧ *(οὗτος) φαίνεται ὤν*=οὗτος εἶναι φανερὸν (εἶναι ἀποδεδειγμένον, εἶναι βέβαιον) ὅτι εἶναι... 4) συχνὰ ἐν τοῖς διαλόγοις τοῦ Πλάτωνος: ἐρώτ.: *φαίνεταί σοι ταῦτα;*=«σοῦ φαίνεται νᾶναι ὅλα αὐτά ἔτσι ὅπως τά λέγω»; (σοῦ φαίνονται ὅτι ἔχουν οὕτω; «δὲν εἶν' ἔτσι;»)· ἀπάντησις: *φαίνεται* (=ναί, μοῦ φαίνονται «πὼς ἔτσι ἔχουν», «πὼς ἔτσι εἶναι», μάλιοτα. 5) ἡ πρότασις *φανῆναι ὁδὸν* εἶναι βραχυλογικὴ ἔκφρασις ἀντὶ *ἰέναι ὁδὸν ὥστε φανῆναι* | ὅμοιόν τι εἶναι τὸ *κέλευθον φανεὶς*=ὁδὸν ἐλθὼν (πορευθεὶς) καὶ φανεὶς (ἐμφανισθείς). 6) παρ' ἀττ., ἐν ταῖς δικανικαῖς ἐκφράσεσιν (κυρ. ὁ ἀόρ. α' *ἐφάνθην*), καταγγέλλομαι, ἐνάγομαι εἰς τὸ δικαστήριον (βλ. ἀνωτ. I 4).

Ἐτυμ.: φαίνω· φανερός· φανή· φαντάζω· φαντασία· φαίνω (**φανjω* ⟨ἰαπ. *bhenjō=ἀλβ. guégbaj, τοσκ. ben' (ποιῶ) (κυρ. κάμνω τι νὰ ἐμφανισθῇ· ἀλβ. *banjō), πρβλ. ἴσως καὶ ἀρμ. banam (ἀνοίγω, κυρ. φωτίζω, ἐπιδεικνύω)· πρβλ. ἔτι σανσκρ. bhānúḥ (φῶς, ἀκτίς), bhānam (φέγγος, ἐμφάνισις), παλ-ιρλ. bān (λευκός)· πάντα ἐξ ἰαπ. ρίζ. *bhā-, τῆς ἐν τῷ σανσκρ. bhā'ti (φέγγω, φωτίζω, λάμπω), bhā- ἐν συνθέτοις (φῶς, λάμψις), bhātíḥ (φῶς)· ἐνταῦθα ἀνήκουσι καὶ τά: τετελ. μελλ. *πε-φήσεται* (πρβλ. *χαίνω: χή-μη*)· *ἀργύ-φεος, ἄργυ-φος*· ἐκ τῆς μτχ. πρκ. *πεφασμένος* τά: *φάσις* (πρβλ. *χαίνω: χάσμα*), *φάσμα*· πρβλ. Ἡσυχ. *«φάντα· λάμποντα»* (κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ **φᾱμί*)· *φαάντατος* (κατὰ τὸ *μελάντατος*?)· κύρ. ὄν. *Πολύ-φᾱς*, παρὰ τὸ *Πολυ-φάντᾱς*· ἐπεκτ. ἰαπ. ριζ. *bhāu- ἐν τῷ *φάος* καὶ *bhel- ἐν τῷ *φαλός*· βλ. καὶ *ἀμφαδόν, φαινόλης* καὶ *φημί*.

ΦΑΙΟ'Σ, *ά, όν*· ὡς καὶ νῦν, φαιός, σκοτεινόχρους, τεφρόχρους, «σταχτερός», «μουντός», «σκοῦρος», λατ. fuscus [κυρ. ἐπὶ τοῦ χρώματος τοῦ λυκαυγοῦς ἢ τοῦ λυκόφωτος, ὅ,τι εἶναι μεταξὺ φωτὸς καὶ σκότους· γεν. ἐπὶ τοῦ χρώματος τοῦ προερχομένου ἐκ μείξεως μέλανος καὶ λευκοῦ].— II μτφρ., καὶ ἐπὶ τοῦ ἤχου (ὡς καὶ τὸ λατ. fuscus), βαθύς, ὑπόκωφος.

Ἐτυμ.: φαιὸς ⟨**φαιϜὸ-ς* ἢ **φαισὸ-ς* (**φαισϜό-ς*)· πρβλ. Ἡσυχ. *«φαικόν· λαμπρόν»· φαικάς, -άδος*· ὑποκορ. *φαικάσιον* (εἶδος λευκοῦ ὑποδήματος) λατ. phaecasium· πρβλ. Ἡσυχ. *«φιαρόν· λαμπρὸν»* (*gᵛhisero-): λεττ. gaīsas καὶ gaisa (φωτεινὸν σημεῖον ἐν τῷ οὐρανῷ) (*gᵛhai-sos ἢ *gᵛhaid-s-os), λεττ. gaiss (ἄνεμος, χρόνος), ἑλλ. *φαιδρός*, λιθ. gẽdras, gaidrùs (διαυγής)· βλ. καὶ *φαιδρός*.

φαιο-χῖτων, *-ωνος*, ὁ, ἡ· ὁ ἔχων φαιὸν (τεφρόχρουν) χιτῶνα.

ΦΑ'ΚΕΛΟΣ, ὁ· δέσμη, δεσμίς, «δεμάτι», λατ. fasciculus [κατά τινας βασ. σημ. «ὁ ὁμοῦ συνδεδεμένος, συνεσφιγμένος, καὶ συγγ. πρὸς τὸ *σφάκελος* (βλ. λ.)· βλ. καὶ *φάσκωλος*· τὸ λατ. fascia φαίνεται ἄσχετον.

φᾰκῆ, *-ῆς*, ἡ (*φακός*)· ὅ,τι καὶ νῦν, φακῆ, ὁ καρπὸς τῆς φακῆς || φαγητὸν παρεσκευασμένον ἐκ φακῶν.

ΦΑ˘ΚΟ'Σ, ὁ· τὸ φυτὸν καὶ ὁ καρπὸς τῆς φακῆς, ὅστις ἐτρώγετο κατὰ τὰς κηδείας || ἔδεσμα ἐκ φακῶν.

Ἐτυμ.: φακός· φακῆ ⟨*φακέᾱ*, ἰων. *φακέη*: ἀλβ. baθε (*bhakā)=κύαμος βάλτου, baθsšte (ἀγρὸς κυάμων)· ὡσ. μετ' ἀναδιπλ. τὸ λατ. faba, ρωσσ. bob, παλ-σλαυ. bobŭ (πρβλ. καὶ τὰ *ἀρακός: ὄροβος*), παλ-γερμ. bōna, νεο-γερμ. Bohne.— ἐντεῦθεν πιθ. καὶ τὸ *φάσηλος* (βλ. λ.) (⟩λατ. phasēlus, basēlus).

φᾰλαγγηδόν, ἐπίρρ. (*φάλαγξ*)· κατὰ φάλαγγας.

φᾰλάγγιον, τὸ (*φάλαγξ*)· εἶδος δηλητηριώδους ἀράχνης.

φᾰλαγγο-μᾰχέω, μελλ. *-ήσω* (*φαλαγγομάχης*)· μάχομαι ἐν φάλαγγι || γεν., μάχομαι ἐντεταγμένος εἰς τὰς τάξεις στρατεύματος.

φᾰλαγγο-μᾰχης, *-ου*, ὁ (*φάλαγξ+μάχομαι*)· ὁ μαχόμενος ἐν φάλαγγι || ὁ μαχόμενος εἰς τὰς τάξεις τοῦ στρατοῦ, ὁ πεζομάχος.

ΦΑ'ΛΑΓΞ, *-αγγος*, ἡ· τάξις μάχης, παράταξις μάχης || κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., αἱ τάξεις στρατεύματος παρατεταγμένου πρὸς μάχην. 2) κατὰ τοὺς μεθ' Ὅμηρον χρόνους *φάλαγξ* ἐκαλεῖτο εἰδικὸς σχηματισμὸς πεζικοῦ, ἐπινοηθεὶς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, ἰδίᾳ ὑπὸ τοῦ Θηβαίου Ἐπαμεινώνδου, τελειοποιηθεὶς ὑπὸ τῶν Μακεδόνων, παραληφθεὶς δὲ τέλος καὶ ὑπὸ τῶν Ρωμαίων, μὲ διαφόρους πάντοτε παραλλαγάς· οὕτω ἡ Σπαρτιατικὴ φάλαγξ ἐν Τεγέᾳ εἶχε (κατὰ τὸν Θουκυδ.) βάθος 8 ἀνδρῶν, ἐν ᾧ ἡ τῶν Θηβαίων ἐν Δηλίῳ 25 ἀνδρῶν· κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ξενοφῶντος ἐσυνηθίζετο φάλαγξ βάθους 4 ἀνδρῶν || *ἐπὶ φάλαγγος ἄγω*=προχωρῶ (προελαύνω) πρὸς μάχην παρατεταγμένος ἐν φάλαγγι (προελαύνω κατὰ μέτωπον)=λατ. quadrato agmine ducere, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ *κατὰ κέρας* (ἢ *ἐπὶ κέρως*) *ἄγω*=προελαύνω πρὸς μάχην οὐχὶ κατὰ μέτωπον (οὐχὶ δι' εὐρέος μετώπου) ἀλλὰ παρατεταγμένος εἰς ὀρθίαν γραμμὴν (ἢ στήλην) ἀποτελοῦσαν συνέχειαν τοῦ κέρατος (λατ. longo agmine ducere), ἐμφανίζουσαν δηλ. μέτωπον ὀλίγων ἀνδρῶν καὶ μέγα βάθος. 3) γενικῶς, ὁ κύριος ὄγκος τοῦ στρατοῦ, τὸ κύριον σῶμα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰς πτέρυγας (τὰ *κέρατα*). 4) παρὰ Ξενοφ. *φάλαγξ* καλεῖται ὡσ. καὶ τὸ στρατόπεδον.— II κυλινδρικὸν τεμάχιον ξύλου, κορμὸς δένδρου, στέλεχος: *φάλαγγες ἐβένου*=δοκοὶ ἀπὸ ἔβενον || ἐν τῷ πληθ., ξύλινοι κύλινδροι τοποθετούμενοι ὑποκάτω βαρέων ἀντικειμένων πρὸς διευκόλυνσιν τῆς μετακινήσεώς των, κοινῶς «φαλάγγια, κατρακύλια». 2) τὸ ὁριζόντιον σιδηροῦν στέλεχος τοῦ ζυγοῦ, ἐκ τῶν δύο ἄκρων τοῦ ὁποίου ἐξαρτῶνται αἱ πλάστιγγες. 3) τὸ ὀστοῦν τὸ μεταξὺ δύο ἁρμῶν τῶν δακτύλων τῆς χειρός. Βλ. καὶ Κ.Ε.Λ.

Ἐτυμ.: φάλαγξ· φάλαγγαι (=κυλινδρικὰ δοκάρια) (⟩λατ. phalangae, palangae, δημοτ. λατ. p(a)lancae γαλλ. palan, palanche, νεογερμ. planke): σανσκρ. bhurijāu (βραχίονες ρυμοῦ), λατ. sufflāmen (τροχοπέδη) (*sub-flag-men, ἰαπ. *bhl̥ĝ- ἢ -flangmen, ἢ *flagsmen, ἰαπ. *bhleĝ-), παλ-γερμ. balcho, ἀγγλ-σαξ. bealca (δοκός), παλ-norr. bialke (δοκός)· (germ. *b̥elkan), παλ-γερμ. balko, νεο-γερμ. balken, balkr, bo.lkr (μεσότοιχος), ἀγγλ-σαξ. bolka (στενὴ δίοδος, ἐπὶ πλοίου) (germ. *b̥ulkan-, ἰαπ. *bhl̥ĝ-), λιθ. balzenas, (φαλάγγι, κατρακύλι), λεττ. balfins (στήριγμα ἀρότρου)· ἰαπ. *bhelāˣĝ-, πιθ. μετὰ τῆς σημ. «τεμάχιον ξύλου», πρβλ. ὡσ. ἀρχ-γερμ. bloh, νεο-γερμ. block, ἑλλ. *φάλκης*, λατ. fulcio (*bhl̥kjō), ἰρλ. blog (ἀπόκομμα, τεμάχιον)· τινὲς ἀνάγουσιν ἐνταῦθα καὶ τὸ μεσ-γερμ. bole (παχεῖα σανίς), ἐκ ρίζ. bhel(e)-, bhelē- (ὀγκοῦμαι, φουσκώνω, στρογγύλος, παχὺς κλπ.)· πιθ. ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ ἡ ρίζ. *bhelĝh- (φουσκώνω) ἐν τῷ γοτθ. balgs, νεο-γερμ. balg, gall. λατ. bulga (βλ. καὶ *φαλλός*).

φάλαγξι, δοτ. πληθ. τοῦ *φάλαγξ*.

ΦΑ'ΛΑΙΝΑ καὶ ὀρθότ. **φάλλαινα,** ἡ· ὡς καὶ νῦν, φάλαινα, τὸ γνωστὸν κῆτος, λατ. balaena || ἐντεῦθεν, πᾶν ἀδηφάγον θηρίον, λατ. bellua.— II εἶδος χρυσαλλίδος (πεταλούδας) πετώσης γύρω ἀπὸ τὸ φῶς («κανδηλοσβέστρα»).

Ἐτυμ.: φάλλαινα (ὀρθότ. τοῦ *φάλαινα*)· *φάλλη* (=*φάλλαινα*, παρὰ Λυκόφρ.)· *φάλλαινα* περιέχει τὸ πρόσφ. τὸ ἐν τοῖς *λέαινα, δράκαινα, ζύγαινα* (⟨*ζύγων, «βοῦς θήλεια»* κατὰ Ἡσύχ.)· *φάλλη* ⟨**φαλjα*, ἰαπ. *qvhal jā ἢ *qvhel-jā: παλ-norr. hualr, ἀγγλ-σαξ. hwoel, παλ-γερμ. wal, welira (φάλλαινα), μεσ-γερμ. wels, παλ-πρωσσ. kalis (ὁ ἰχθὺς σίλουρος), ἅτινα κατά τινας συγγενεύουσι πρὸς τὸ λατ. squalus (σκυλό-

ψαρο)· ἐξ ἄλλου τὸ λατ. **pallaena**, ἂν ἦτο ἁπλοῦν δάνειον ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς (ὅπως φαίνεται ἐκ πρώτης ὄψεως) θὰ εἶχε **p-** ἢ **ph-** ἐν ἀρχῇ (ἀντὶ **b-**, ὡς ἔχει νῦν)· δεδομένου ὅμως ὅτι ἔχομεν τὴν ἀντιστοιχίαν λατ. **Bruges**: ἑλλ. *Φρύγες*, θὰ ἔλεγέ τις ὅτι τὸ λατ. **ballaena** εἶναι δάνειον ἔκ τινος Βαλκανικῆς γλώσσης ἐν ᾗ **b** ⟨*bh ἀντιστοιχεῖ πρὸς ἑλλ. *φ*· εἶναι ἐπίσης πιθανὸν ὅτι τὸ θηλ. *φάλλη* ἀνταποκρίνεται πρὸς τὸ ἀρσ. *φαλλὸς* (ὄγκος στρογγύλος), πρβλ. μεσ-γερμ. **bullich, bolch** (μέγας ἰχθύς, ὀνίσκος, «μουρούνα»)· ἐξ ἰαπ. ***bhel(e)-**, ***bhelē-** (ὀγκοῦμαι)· κατὰ ταῦτα τὸ *φάλλαινα* προῆλθεν ἐκ τῶν *φάλλη*, *φαλλὸς* (σχηματισθὲν κατὰ τὰ *λέαινα*, *δράκαινα*), λόγῳ τοῦ ὀγκώδους σχήματος τοῦ σώματός της.— **II** τὸ δὲ *φάλαινα* (=χρυσαλλὶς ἡ «κανδηλοσβέστρα» κατά τινας ⟨**φαειλαινα* ⟨**φα[F]εσ-λ-αινα* (θέμ. *φαFεσ-* = φῶς), ἢ προῆλθε κατ' ἀνομ. ⟨**φᾱναινα*: ἀττ. *φᾱνὸς* (ὁμηρ. ἰων. *φαεινός*).

φᾰλᾰ́κρα, ἡ (*φαλακρός*)· ὡς καὶ νῦν, φαλάκρα, «κοράφλα», φαλακρότης, φαλακρὰ κεφαλὴ ‖ ἄδενδρος (γυμνὴ) κορυφὴ (κεφαλὴ) ὄρους ἢ λόφου.

φᾰλᾰκρός, *ά*, *όν* (*φαλός*, *φάω* + *ἄκρος*)· ὡς καὶ νῦν, φαλακρός, «καραφλός», ὁ μὴ ἔχων τρίχας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του.

φᾰλᾰκρόω, μελλ. *-ώσω* (*φαλακρός*)· κάμνω τινὰ φαλακρόν.— παθητ., γίνομαι φαλακρός.

φάλανθος, *ον*·=*φαλακρὸς* (βλ. λ.), ὁ κατὰ μέτωπον (*βρέγμα*) φαλακρός.

φᾰλαντίας, *-ου*, ὁ (καὶ **φαλανθίας**, ἐκ τοῦ *φάλανθος*, βλ. λ.)· ὁ φαλακρός.

φᾰ́λᾰρα, τὰ (*φάλος*)· κοσμήματα ἢ κρίκοι τῶν παρειῶν τῆς περικεφαλαίας, ὅπου προσεδένοντο οἱ ἱμάντες οἱ διερχόμενοι ὑπὸ τὴν σιαγόνα.— **II** ἐντεῦθεν, διακοσμητικὰ μετάλλινα πλακίδια, κοσμοῦντα ἀλλ' ἐν ταὐτῷ καὶ ἐνισχύοντα τὸ μέτωπον καὶ τὰς γνάθους τῆς κεφαλῆς ἵππου ‖ γεν., ὡς καὶ νῦν, φάλαρα, «χάμουρα». Βλ. καὶ Κ.Ε.Λ.

φᾰλᾱρίς, ἰων. **φαληρίς**, *-ίδος*, ἡ (*φαλᾱρός*)· πτηνὸν λιμναῖον (ὑδρόβιον), ὀνομασθὲν οὕτω ἐκ τῆς φαλακρᾶς λευκῆς κεφαλῆς του, κοιν. «φαλαρίδα», λατ. **fulica**.

φᾰ́λᾰρος, *α*, *ον*, ἢ **φᾰλᾱρός**, *ά*, *όν*, δωρ. ἀντὶ τοῦ ἰων. *φαληρὸς* (*φαλὸς*=λευκός, πρβλ. *φαλακρός*)· ὁ ἔχων λωρίδα λευκοῦ χρώματος, ὁ ἐν μέρει λευκός ‖ γεν., φωτεινός, ἀνοικτοῦ χρώματος.

Φᾰληρεύς, *-έως*, ὁ· ἀνὴρ ἐκ Φαλήρου, ὡς καὶ νῦν φαληρεύς.

φᾰληριάω (*φαληρός*)· εἶμαι ἢ γίνομαι λευκός ‖ ἐπ. μτχ. *κύματα φαληριόωντα*=κύματα λευκάζοντα (μὲ λευκοὺς ἀφροὺς ἐστεφανωμένα).

Φᾰ́ληρον, τό· ὡς καὶ νῦν, Φάληρον, ὁ δυτικὸς λιμὴν τῶν Ἀθηνῶν, καὶ ὁμώνυμος Δῆμος τῆς Αἰαντίδος φυλῆς ‖ *Φαληρόθεν*=ἐκ Φαλήρου | *Φαληρόνδε* =πρὸς Φάληρον. Βλ. καὶ Κ.Ε.Λ.

φᾰληρός, *ά*, *όν*, ἰων. ἀντὶ *φαλαρὸς* (βλ. λ.).

φᾰλῆς, *-ῆτος*, ἢ **φᾰ́λης**, *-ητος*, ὁ·=*φαλλὸς* (βλ.λ.).

φάλκης, *-ου*, ὁ· κεκαμμένον ξύλον ἐκ τῶν πρὸς ναυπηγίαν χρησίμων, πλευρά, πλευρόν, «στραβόξυλο». [*φάλκης*: λατ. **falx, -cis** (δρέπανον), **flecto** λυγίζω, κυρτώνω)· κατ' ἄλλους συγγ. τῷ *φάλαγξ* (βλ.λ.).

φάλλαινα, ἡ· ὀρθότ. τύπος τοῦ *φάλαινα* (βλ. λ.) [δι' ἐτυμ. βλ. *φάλαινα*].

ΦΑΛΛΟ'Σ, ὁ· ὁμοίωμα τοῦ ἀνδρικοῦ αἰδοίου περιαγόμενον ἐν μεγάλῃ πομπῇ κατὰ τὰ Βακχικὰ ὄργια ὡς σύμβολον τῆς παραγωγικῆς δυνάμεως τῆς φύσεως· συν. τὸ ὁμοίωμα κατεσκευάζετο ἐκ ξύλου συκῆς, ὅθεν καὶ *σύκινος* ἐνίοτε καλεῖται. Βλ. καὶ Κ.Ε.Λ.

Ἐτυμ.: *φαλλός*· *φάλης*, *-ητος*· *Φαλλήν*, *-ῆνος* (ἐπίθ. τοῦ Βάκχου)· ἐξ ἰαπ. ***bh]-no-**: ἰρλ. **ball** (ἀνδρικὸν αἰδοῖον), **bille** (γυναικεῖον αἰδοῖον), μεσ-γερμ. **bulle** (ταῦρος) (=ἑλλ. **φάλλων*=ὁ ἐφωδιασμένος μὲ εὐμεγέθη *φαλλόν*), ἀγγλ-σαξ. **bulluc** (νεαρὸς ταῦρος), παλ-norr. **bôle** (ταῦρος), παλ-σουηδ. **bulin, bolin** (ἐξωγκωμένος), **bulde, bolde, byld** (ἐξόγκωμα, ἀπόστημα)· ἰαπ. ***bhel(e)-**, ***bhel(ē)-** (ἐξογκοῦμαι)· βλ. καὶ *φάλαγξ*, *φάλλαινα*, *φλέω*, *φλύω*, *Φλεύς*, *φλόος*, *φλιδάω*, *φλέψ*, *φύλλον* κλπ.— εἶναι ἀβάσιμος ἡ συσχέτισις πρὸς τὰ σανσκρ. **phála-ḥ** («ὑνί»τοῦ ἀρότρου) (: σανσκρ. **phálati**=διαρρήγνυμαι, ἰαπ. ***phel-** =σχίζω).

ΦΑ'ΛΟΣ, ὁ· τμῆμα τῆς περικεφαλαίας τῶν ὁμηρικῶν ἡρώων, καὶ δὴ τοῦ προσθίου αὐτῆς μέρους, ὅπερ συνήθως ἐδέχετο καὶ τὰ πλήγματα τοῦ ξίφους· ἔκειτο ὑπὸ τὸν λόφον, καὶ προεξεῖχε τόσον ἀπὸ τὴν ὑπόλοιπον ἐπιφάνειαν τῆς περικεφαλαίας, ὥστε δύο περικεφαλαιῶν ἀντιμετώπων οἱ φάλοι ἤγγιζον ἀλλήλους· ὁσάκις ἡ περικεφαλαία ἔφερε τοιοῦτον φάλον καὶ εἰς τὸ ἀντίστοιχον σημεῖον τῆς ὀπισθίας ὄψεώς της ἦτο καὶ ἐκαλεῖτο *ἀμφίφαλος*· κατ' ἀναλογίαν κατεσκευάσθη καὶ ὠνομάσθη καὶ ἡ *τετράφαλος* περικεφαλαία, φέρουσα πιθανῶς εἰς τὰ αὐτὰ σημεῖα ἀνὰ δύο φάλους. Κατ' ἄλλην γνώμην *φάλος* ἦτο ὁ μετὰ ταῦτα κληθεὶς *κῶνος*, μεταλλίνη δηλ. ράχις τῆς περικεφαλαίας (ἐν εἴδει μεταλλίνου τόξου), ἐφ' ἧς ἐστερεοῦτο *ὁ λόφος*· ἄλλοι τέλος τὸν θέλουν τὸν *φάλον* εἰς τὸ σημεῖον τῆς κορυφῆς τοῦ κράνους, καὶ ἄλλοι ἄλλως (βλ. Κ.Ε.Λ.).

Ἐτυμ.: *φάλος*· πρβλ. Ἡσυχ. «*φαλόν· τὸ στερεὸν κύκλωμα τοῦ στέρνου· οἱ δὲ τὸν μωρόν*» (*μωρὸς* δὲ κυρ.=ὁ παρεκκλίνων ἐκ τῆς κατευθύνσεως) «*φαλωθείς· παρατραπείς*», «*φαλίπτει· μωραίνει*», εἶτα τὸ ὁμηρ. *φολκὸς* (ἐπίθ. τοῦ Θερσίτου ἐν Ἰλ. II 217, ὡς σημαῖνον κυρ. «στραβοπόδης»· ἐξ ἰαρ. ριζ. ***ĝhvel-** μαρτυρουμένης ἐν τῷ σανσκρ. **hváratē, hválati**, Ζενδ. **zbaráti**, Ζενδ. **zurah-**, παλ-περσ. **zūrah** (ἀδικία, ψεῦδος), λεττ. **fwel'u, fwelt** (κυλίω, μετατοπίζω, ἀναποδογυρίζω), **fweltis** (μετατοπίζομαι σκαιῶς, ἀναποδογυρίζομαι), λιθ. **zvilti, zviluti** (ταλαντεύω, λικνίζω, βαυκαλίζω) (ἰαπ. ***ĝhv]-**), παλ-σλαυ. **zŭlŭ** (κακός, μοχθηρός), (ἰαπ. ***ĝhul-**). Βλ. καὶ *τρυφάλεια*. — ἐντεῦθεν τά: *φάλαρα* (βλ. λ. πρβλ. *φάλαρον τιάρας* Αἰσχ. Περσ. 661)⟩ λατ. **phalerae**.

φᾰλός, *ή*, *όν* (*φάω*)· λευκός, λαμπων, φωτεινός, καθαρός.

Ἐτυμ.: *φαλός*· πρβλ. Ἡσυχ. «*φαλός· λευκός*», «*φαλύνει· λαμπρύνει*», «*φάλανθον· πολιόν*»· *φαλιὸς* (**φαλι-Fὸ-ς*) = καθαρός, διαυγής· Ἡσυχ. «*φαλίσσεται· λευκαίνεται· ἀφρίζει*»· τὸ *φαλακρὸς* = σανσκρ. **bhāla-m** (λάμψις, μέτωπον), παλ-πρωσσ. **batto** (μέτωπον), gall. **bal** (ἵππος φέρων εἰς τὸ μέτωπον λευκὴν κηλῖδα), bret. **bal** (λευκὴ κηλὶς εἰς τὸ μέτωπον κατοικιδίων ζώων), ἀγγλ-διαλ. **ball** (ἵππος σημαδεμένος εἰς τὸ μέτωπον), **balled** (φαλακρός), λιθ. **báltas** (λευκός), **balsvas** (ὑπόλευκος), λεττ. **báls** (κάτωχρος, κατάχλωμος)· πρβλ. εἶτα ἰων. *φαληρός*, δωρ. *φαλαρός*· *φαληρὶς* (βλ. λ. λ.), παλ-γερμ. **belihha**, μεσ-γερμ. **belche** (νεροπούλι), λατ. **fulica** (***bholi-kā**) =«φαλαρίδα», εἶτα παλ-norr. **bál**, ἀγγλ-σαξ. **boél** (φλόξ, ἀποθήκη καυσίμων) (ἰαπ. ***bhēlo-**), παλ-σλαυ. **belŭ** (λευκός), κελτ. ***belo-** (διαυγής, λάμπων), ἐν τῷ gaul. **Belenos**· ἐξ ἰαπ. ***bhelēi** καὶ ***bhelē-**, ***bhele-**, ***bhēl-** (πρβλ. ἀκόμη παλ-σαξ. **blī** (χρῶμα), **blīđi** (λάμπων, διαυγής), germ. ***blīva-** (μόλυβδος), τὸ λατ. **flāvos** (ξανθός), ἰρλ. **blā** (κίτρινος), παλ-γερμ. **blāo** (κυανοῦς)· κατ' ἐπέκτασιν ἐκ τῆς ἰαπ. ρίζ. ***bhā-** (φέγγω, φωτίζω, ἀνατέλλω): σανσκρ. **bháti** (ὁμ. σημ.)· περὶ τῆς ρίζ. αὐτῆς ***bhā-** βλ. ἐν *φαίνω*.

φάμα, ἡ, δωρ. ἀντὶ *φήμη*.

φᾰ́μεν, ἐπ. ἀντὶ *ἔφαμεν*, α' πληθ. ἀορ. β' τοῦ *φημί*. 2) ποιητ. ἀντὶ *φάναι*, ἀπρφ. τοῦ *φημί*.

φᾰμὲν (ἐγκλιτ.), α' πληθ. ἐν. τοῦ *φημί*.

φᾰμένα, δωρ. θηλ. τοῦ *φάμενος*.

φᾰ́μενος, *η*, *ον*, μτχ. μέσ. ἐνεστ. καὶ ἀορ. β' τοῦ *φημί*.

φαμί, δωρ. ἀντὶ *φημί*

φᾰ́ν, ποιητ. ἀντὶ *ἔφησαν*, γ' πληθ. ἀορ. β' τοῦ *φημί*.

φᾰ́ναι, ἀπρφ. ἐν. ἢ ἀορ. β' τοῦ *φημί*.

φᾶναι, ἀπρφ. ἀορ. α' τοῦ *φαίνω*.

φᾰνείης, β' ἐν. εὐκτ. παθ. ἀορ. β' τοῦ *φαίνω*.

φᾰνεῖμεν, ἀττ. ἀντὶ *φανείημεν*, α' πληθ. εὐκτ. παθ. ἀορ. β' τοῦ *φαίνω*.

φᾰνείς, *εῖσα, έν,* μτχ. παθ. ἀορ. β' τοῦ *φαίνω.*

φᾰνεν, αἰολ. καὶ ποιητ. ἀντὶ *ἐφάνησαν,* γ' πληθ. παθ. ἀορ. β' τοῦ *φαίνω* ‖ ἐν ᾧ *φᾰνὲν* οὐδ. μτχ. παθ. ἀορ. β' τοῦ *φαίνω.*

φᾰνερός, *ά, όν,* ὡσ. καὶ *-ός, -ὸν (φαίνω)*· ὡς καὶ νῦν, φανερός, ἐμφανής, καταφανής, ὁρατός, κατάδηλος ‖ συχνὰ συνημμ. μετὰ μτχ.: *ἐπισπεύδων φανερὸς ἦν*=ἦτο φανερὸν ὅτι ἐπέσπευδεν (ἦτο καταφανὲς ὅτι ἐπέσπευδεν)‖ἐμπρόθ. περιφρ. μετὰ τοῦ οὐδ. *φανερὸν* κεῖνται μετὰ ἐπιρρ. ἐννοίας ὡς συνών. τοῦ ἐπιρρ. *φανερῶς: ἐκ τοῦ φανεροῦ, ἀπὸ τοῦ φανεροῦ, ἐν φανερῷ, ἐν τῷ φανερῷ, ἐς τὸ φανερόν, κατὰ τὸ φανερὸν=φανερῶς,* κατὰ τρόπον φανερόν, ἐμφανῶς, καταφανῶς, «φανερά». 2) ἐπὶ προσ., ἐπιφανής, περιφανής, «γνωστός», ἔνδοξος, περίφημος. 3) ἐπὶ περιουσίας, ἡ φανερά, ἡ πραγματική, ἡ «χειροπιαστή», ἡ προσπίπτουσα εἰς τὴν ἀντίληψίν μας, ὅπως εἶναι ἡ κτηματικὴ περιουσία ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν χρηματικήν.

φᾰνερόω, μελλ. *-ώσω (φανερός)*· ὡς καὶ νῦν, φανερώνω, καθιστῶ φανερόν, ποιῶ φανερόν (ὁρατόν).— **II** καθιστῶ γνωστόν, περίφημον.

φᾰνερῶς, ἐπιρρ. τοῦ *φανερός*· ὡς καὶ νῦν, φανερῶς, «φανερά», καταφανῶς, προδήλως.—συγκρ. *φανερώτερον,* ὑπερθ. *φανερώτατα.*

φᾰνέρωσις, ἡ· τὸ καθιστᾶν τι φανερόν (ὁρατόν), ἐμφάνισις, ὡς καὶ νῦν φανέρωσις, ἀποκάλυψις. 2) ἐν παθ. ἐνν., τὸ νὰ γίνεται (νὰ καθίσταται) ὁρατὸς (ἢ ὁρατόν), τὸ φανεροῦσθαι, ἡ ἀποκάλυψις (τὸ ἀποκαλύπτεσθαι).

φᾰνεσκε, γ' ἑν. ἰων. παθ. ἀορ. β' τοῦ *φαίνω.*

φᾰνή, ἡ *(φαίνω)*· φανός, λαμπάς, δᾴς, πυρσός ‖ ἐν τῷ πληθ., *αἱ φαναί,* αἱ πανηγυρικαὶ λαμπαδηδρομίαι, αἱ γενόμεναι μετὰ τὰ Βακχικὰ ὄργια

φᾰνήῃ, ἐπ. γ' ἑν. ὑποτ. παθ. ἀορ. β' τοῦ *φαίνω.*

φᾰνηθι, προστ. παθ. ἀορ. β' τοῦ *φαίνω.*

φᾰνήμεναι, ἀντὶ *φανῆναι,* ἀπρφ. παθ. ἀορ. β' τοῦ *φαίνω.*

φᾰνήσομαι, παθ. μελλ. τοῦ *φαίνω.*

φᾱνίον, τό, ὑποκορ. τοῦ *φᾱνὸς* (οὐσ.)· μικρὸς φανός, μικρὰ λαμπάς, κηρίον.

φᾰνοίην, ἀντὶ *φανοῖμι,* εὐκτ. ἀορ. β' τοῦ *φαίνω.*

φᾱνὸς (A), *ή, ὸν (φαίνω)*· φωτεινός, λαμπρὸς ‖ τὸ οὐδ. ὡς οὐσ., *τὸ φανὸν*=ἡ λαμπρότης, φῶς.— ἐπὶ ἐνδυμάτων, πλυμένος, καθαρός. 2) ὡς τὸ *φαιδρὸς* (βλ. λ.), χαροπός, εὔθυμος, λάμπων ἐκ χαρᾶς, περιχαρής.— συγκρ., ὑπερθ. *φανότερος, φανότατος.*

φᾱνὸς (B), ὁ, παρά τισι καὶ *πᾱνὸς (φαίνω)*· ὅ,τι καὶ νῦν, φανός, «φανάρι», λύχνος, πυρσός, δᾴς, δαυλός.

φᾰνοῦμαι, μεσ. μελλ. τοῦ *φαίνω.*

φαντάζω, μελλ. *-άσω (φαίνω)*· καθιστῶ τι ὁρατόν (φανερόν), τὸ ἐμφανίζω, τὸ φανερώνω.— **II** παθητ., μελλ. *φαντασθήσομαι*· ἀορ. α' *ἐφαντάσθην*· γίνομαι ὁρατός, γίνομαι φανερός, φανερώνομαι, ἐμφανίζομαι, δεικνύω (ἐμφανίζω) ἐμαυτόν. 2) ἐπιδεικνύομαι, κάμνω ἐπίδειξιν ἐμαυτοῦ, παρελαύνω, λατ. **se ostentare.** 3) *φαντάζομαί τινι*=εἶμαι ὅμοιος πρός τινα, γίνομαι ὅμοιος πρός τινα, προσλαμβάνω ὁμοιότητα (ὁμοίαν μορφήν) πρός τινα. 4) θεωροῦμαι (νομίζομαι, φαίνομαι) τοιοῦτος ἢ τοιοῦτος, μὲ θεωροῦν (μὲ πλάττουν) διὰ τῆς φαντασίας των τοιοῦτον ἢ ἄλλοῖον. 5) ὡς τὸ *φαίνομαι* ἢ *συκοφαντοῦμαι* (βλ. λ.), καταγγέλλομαι.

φαντᾰσία, ἡ *(φαντάζω)*· τὸ καθιστᾶν τι ὁρατόν, τὸ ἐκθέτειν τι εἰς ἐπίδειξιν. 2) ὡς ἀμτβ., τὸ νὰ γίνεταί τι ὁρατόν, τὸ νὰ ἐπιδεικνύεται, ἡ ἐπίδειξίς του, ἡ ἐξωτερική του ἐμφάνισις, λατ. **ostentatio.**— **II** ὡς φιλοσοφικὸς ὅρος, ἡ δύναμις τοῦ νοῦ νὰ συλλαμβάνῃ τὰς ἐννοίας τῶν ὄντων, ἀντιληπτικὴ ἱκανότης τοῦ νοῦ. 2) ἡ παράστασις (ἡ ἐντύπωσις) ἡ δημιουργουμένη εἰς τὸν νοῦν ἔκ τινος ἀντικειμένου ὑπαρκτοῦ ἢ νοητοῦ· ἡ οὕτω γεννωμένη παράστασις (ἐντύπωσις) ἐκαλεῖτο *φάντασμα,* τὸ δὲ προκαλοῦν ταύτην ἀντικείμενον *φανταστόν,* καὶ *φανταστικὸν* τέλος ἐκαλεῖτο ἡ ὅλη κατάστασις τοῦ νοῦ, ἡ δημιουργουμένη ἐκ τῶν *φανταστῶν.*

φάντασμα, *-ατος,* τὸ *(φαντάζω)*· ὡς τὸ *φάσμα* (βλ.λ.), ἐμφάνισις, εἴδωλον, ἴνδαλμα, εἰκών, παράστασις ‖ ἐντεῦθεν ὡσ. καὶ ὅραμα, ἐνύπνιον, ὄνειρον. 2) ὡς φιλοσοφ. ὅρος, ἡ ἔκ τινος πράγματος δημιουργουμένη εἰς τὸν νοῦν εἰκὼν (παράστασις, ἐντύπωσις), λατ. **visum** ‖ ἁπλῆ εἰκών, ἐμφάνισις νοερά, οὐχὶ πραγματικότης τοῦ αἰσθητοῦ κόσμου (ἀντίθ. δηλ. πρὸς τὸ *ὄν,* πρὸς τὴν *ἀλήθειαν*).

φάντες, ὀνομ. πληθ. μτχ. ἀορ. β' τοῦ *φημί.*

φαντί, δωρ. ἀντὶ *φᾱσί,* γ' πληθ. τοῦ ἐν. *φημί.*

φάο, ἐπικ. προστ. μέσ. ἐν. τοῦ *φημί.*

φάος, ἢ **φάεος,** τὸ (γεν. *φάεος* καὶ συνῃρ. *φάους*), καὶ συνῃρ. **φῶς,** γεν. *φωτός*· ἐπ. καὶ **φόως** *(φάω)*· ὡς καὶ νῦν, φῶς, καὶ δὴ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας, ἡ ἡμέρα: *ἐν φάει*=ἐν τῷ φωτὶ τῆς ἡμέρας, ἐν καιρῷ ἡμέρας | *ἔτι φάους ὄντος*= ἐν ὅσῳ διαρκεῖ (ἢ διήρκει) ἀκόμη τὸ φῶς τῆς ἡμέρας (πρὶν νυκτώσῃ) | *ἐν φάει* = ἐν τῷ φωτὶ τῆς ἡμέρας, ἐν καιρῷ ἡμέρας | *ἅμα φάει* = κατὰ τὴν αὐγήν ‖ συχνὰ ἐν τῇ φράσει *ὁρᾶν φάος ἠελίοιο* ἢ *φάος βλέπειν*=βλέπειν τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, τ.ἔ. ζῆν ‖ ὡσ. καὶ τὸ ἀντίθ., *φάος λείπειν ἠελίοιο*=ἀποθνῄσκειν ‖ ὡσ. *εἰς φῶς ἰέναι*=ἔρχεσθαι εἰς φῶς (δηλ. εἰς τὸ κοινόν), κοινολογεῖσθαι. 2) τὸ φῶς πυρὸς ἢ πυρσοῦ (δᾳδός, λαμπάδος), φῶς λύχνου.— **II** μτφρ., φῶς, δηλ. χαρά, εὐφροσύνη, εὐτυχία, σωτηρία, νίκη, δόξα κ.τ.ὅ: *ὦ μέγιστον Ἑλλήνων φάος* = σὺ ποὺ εἶσαι ἡ μεγίστη ἐγγύησις σωτηρίας (ἀσφαλείας) διὰ τοὺς Ἕλληνας.— **III** ἐν τῷ πληθ., *φάεα,* τὰ=οἱ ὀφθαλμοί, λατ. **lumina** ‖ ὡσ. καὶ ἐν τῷ ἑν. ἐπὶ τοῦ μοναδικοῦ ὀφθαλμοῦ τοῦ Κύκλωπος.

Ἐτυμ.: φάος (*φαϜος, πρβλ. παμφυλ. *φάβος*· ἰαπ. *bhəv-es-)· ἡ ἐπ. ὀν. *φόως* πιθ. ⟨*φά*[Ϝ]*ος* + *φως* = σανσκρ. **bhā́ḥ**=φῶς· ὁμηρ. **φάω* (φέγγω, ἐμφανίζομαι) ἐν τῷ γ' ἐν. ἀορ. *φάε,* τετελ. μελλ. *πεφήσεται,* μτχ. *φαέθων, φαεσί-μβροτος,* παρὰ Πινδ. *φαυσί-μβροτος*· ποιητ. *φαείνω* (*φαϜεσν-jω)· λεσβ. *φάεννος* (*φαϜεσ-νο-ς), ἰων. *φαεινός,* ἀττ. *φᾱνὸς* (δωρ. *φαηνος,* ἀρκ. *φαηνᾱ*)· ποιητ. *πιφαύσκω· φαῦσις*· πρβλ. Ἡσυχ. *«φαυοφόροι· Αἰολεῖς, ἱέρειαι»· Φω-,* διαλ. *Φαυ-* (κυπρ. *Φαυ-δᾱμος* καὶ ὑποκορ. *Φαυος*)· *-φάης, -φῶν,* διαλ. *-φάων* (ἐν συνθέτοις κυρ. ὀνόμ.). Πρβλ. σανσκρ. **vi-bhāva-ḥ, vi-bhā́van** (ἀκτινοβολῶν) (ἰαπ. *bhā̯u-), **bhā́ti** (φέγγειν), **bhāti-ḥ** (φῶς) (ἰαπ. *bhā-), **bhā́s-** (καὶ ὀργαν. **bhāsā**=φῶς, λάμψις, μεγαλοπρέπεια, δύναμις), **su-bhā́s-** (ὁ φωτίζων καλῶς) (ἰαπ. *bhōs-, πρὸς ὃ συναπτέα τὰ παρ' Ἡσυχ. *«φώσκει· διαφαύει», διαφώσκω*=ἀρχίζω νὰ φέγγω, *«φωστήρ, θυρὶς»* (Ἡσυχ.), σανσκρ. **bhā́sant** = φέγγων, **bhā́sas** = φῶς, **bhānú-ḥ** (λάμψις, φῶς, ἥλιος), Ζενδ. **fra-vaiti** (φέγγω), παλιρλ. **bān** (λευκός), ἀγγλ-σαξ. **bónian** (ατίλβω), μεσγερμ. **büenen,** δημοτ-γερμ. **bōnen** (κηρώνω, βερνικώνω), κατά τινας πρόκειται περὶ δύο διακεκριμένων ἀπ' ἀλλήλων ριζῶν **bhē-** (φέγγω, λάμπω) καὶ **bha-** (λέλειν)· ἄλλοι δὲν παραδέχονται τὴν ὕπαρξιν ρίζ. **bhē-,** ταυτίζουν δὲ τὴν ρίζ. ***bhā-** (φέγγειν, λάμπειν) πρὸς τὴν ρίζ. ***bhā-** (καθιστῶ τι καθαρόν διὰ τῶν λόγων, γνωστοποιῶ, διακηρύσσω)· βλ. καὶ *φαλός, φημί.*

ΦΑ῎ΡΑΓΞ, *-αγγος,* ἡ· ὡς καὶ νῦν, φάραγξ, φάραγξ ὄρους, «φαράγγι», χαράδρα, βάραθρον, βαθὺ ῥῆγμα, λαγκάδι [δι' ἐτυμ. βλ. *φάρος*].

φᾰράω· *ἀροτριῶ* [δι' ἐτυμ. βλ. *φάρος*].

φᾰρέτρα, ἰων. **-τρη,** ἡ *(φέρω)*· βελοθήκη, θήκη βελῶν, λατ. **pharetra.**

Ἐτυμ.: φαρέτρα ⟨ἰαπ. **bhr̥re-**: θεμ. **bhere-** ἐν τῷ σανσκρ. **bhárati,** ἑλλ. *φέρετε, φέρε-τρον,* αἰολ. *φέρενα* (προίξ)· βλ. *φέρω.*

φᾰρετρεών, *-ῶνος,* ὁ *(φαρέτρα)*=*φαρέτρα* (βλ.λ.), βελοθήκη.

φᾰρέτριον, τό, ὑποκορ. τοῦ *φαρέτρα* (βλ. λ.).

φᾰρετρο-φόρος, *ον (φαρέτρα+φέρω)*· ὁ φέρων φαρέτραν.

Φαρισαῖος, *-ου,* ὁ· συν. κατὰ πληθ. *οἱ Φαρισαῖοι*· μία τῶν τριῶν Ἰουδαϊκῶν φιλοσοφικῶν αἱρέσεων, τὰ μέλη τῆς ὁποίας ἐπεδίωκον καὶ ὑπεκρίνοντο ὅτι ἐτήρουν μίαν ἀνωτέραν ἁγνότητα βίου καὶ αὐστηρὰν προσήλωσιν πρὸς τὰ κελεύσματα τοῦ Μωσαϊκοῦ νόμου· ἐπί-

στευον εἰς τὴν ἀνάστασιν τῶν νεκρῶν καὶ εἰς τὴν ὕπαρξιν ἀγγέλων καὶ πνευμάτων, τὴν ὁποίαν ἠρνοῦντο οἱ Σαδδουκαῖοι.

φαρκίς, *-ῖδος,* ἡ· ρυτίς, «ζαρωματιά, ζάρα, ρυτίδα».

Ἐτυμ.: φαρκίς· πρβλ. Ἡσυχ. *«φορκόν·... ῥυσόν»,* λατ. **frico** (τρίβω, προστρίβω), λιθ. **brauklù, braukti** (ξύνω ἐλαφρῶς διὰ τῶν ὀνύχων, ἀποσπογγίζω, τρίβω), **brũkis** (βέλος, ἀκόντιον), **brũkszmis** (βέλος, σειρά), λεττ. **berfchu** (σπογγίζω, καθαρίζω), λιθ. **bréziu** (ἀποξέω διὰ τῶν ὀνύχων), καὶ τὴν ὁμάδα τῶν συνανηκόντων μὲ τὴν λ. *φάρσος* (βλ.λ.)· ἐξ ἰαπ. ***bher(e)-, *bheri-, *bheru-** (τρίβω, ξύω, λυώνω τρίβων, κοπανίζω).

φαρμᾰκάω (*φάρμακον*)· πάσχω ἐκ πόσεως φαρμάκου (δηλητηρίου), εἶμαι βεβλαμμένος τὰς φρένας (ζαλισμένος) ἐκ τῆς χρήσεως φαρμάκου.— **II** ἔχω ἀνάγκην φαρμάκου, χρειάζομαι «γιατρικό» (ὅπως π.χ. *τομάω*=ἔχω ἀνάγκην ἐγχειρήσεως).

φαρμᾰκεία, ἡ (*φαρμακεύω*)· ἡ χρῆσις οἱασδήποτε φύσεως φαρμάκων, ἀκόμη καὶ μαγικῶν ‖ δηλητηρίασις, μαγεία ‖ θεραπεία διὰ φαρμάκων.

φαρμᾰκία, ἡ, ποιητ. ἀντὶ *φαρμακεία* (βλ. λ.).

φαρμᾰκεύς, *-έως,* ὁ (*φάρμακον*)· ἀσχολούμενος περὶ τὴν παρασκευὴν φαρμάκων, ὁ φαρμακοποιός ‖ ὁ χρησιμοποιῶν ἢ πωλῶν ταῦτα, ὁ φαρμακεύων, ὁ δηλητηριάζων, ὁ μαγεύων, ὁ μάγος, φαρμακοπώλης ‖ θηλ. **φαρμακεύτρια.**

φαρμᾰκεύω, μελλ. *-σω* (*φάρμακον*)· δίδω φάρμακον, δίδω ἰατρικόν ‖ ποιοῦμαι χρῆσιν μαγικῶν φαρμάκων ἢ μέσων καθόλου τῆς μαγείας, ἀσκῶ μαγείαν, εἶμαι μάγος ‖ *φαρμακεύω τι ἐς τὸν ποταμὸν* =μετέρχομαι μαγικόν τι μέσον πρὸς καταπράϋνσιν τῆς ὁρμῆς τοῦ ποταμοῦ. **2)** μετ' αἰτ. προσ., καθαρίζω τινὰ διὰ καθαρτικοῦ φαρμάκου, τοῦ δίδω καθαρτικόν ‖ δίδω εἴς τινα δηλητήριον ἢ ναρκωτικόν φάρμακον, τὸν δηλητηριάζω, τὸν «φαρμακεύω».

φαρμᾰκίς, *-ίδος,* θηλ. τοῦ *φαρμακεύς·* φαρμακεύτρια, γόησσα, μάγισσα, λατ. **venefica.**

φαρμᾰκόεις, *εσσα, εν* (*φάρμακον*)· ὁ διὰ φαρμάκου παρεσκευασμένος, ὁ δηλητηριώδης.

ΦΑ'ΡΜΑ˘ΚΟΝ, τό· ὡς καὶ νῦν, φάρμακον, τόσον τὸ θεραπευτικὸν ὅσον καὶ τὸ βλαπτικόν, «φαρμάκι, δηλητήριο» ‖ ἰαματικὸν φάρμακον, ἰατρικόν, «γιατρικό»: *φάρμακον νόσου*=ἰατρικὸν διά τινα νόσον, ἀντίδοτον κατά τινος νόσου‖μτφρ., *φάρμακον λύπης*=φάρμακον ἀποτελεσματικὸν κατὰ τῆς λύπης, ἀνακουφιστικὸν τῆς λύπης. Τὰ «δι' ἐξωτερικὴν χρῆσιν» προσριζόμενα φάρμακα ἦσαν ἢ *χριστὰ* (ἢ *ἔγχριστα*, ἢ *ἐπίχριστα*), τ.ἔ. ἀλοιφαί, ἢ *παστὰ* (ἢ *ἐπίπαστα*, ἢ *καταπλαστά*), τ.ἔ. ἔμπλαστρα, καταπλάσματα· τὰ δὲ ἐσωτερικῶς λαμβανόμενα φάρμακα (τὰ «ἐσωτερικῆς χρήσεως») ἦσαν ἢ *βρώσιμα* (καταπότια, χάπια), ἢ *πότιμα* (ἢ *ποτὰ* ἢ *πιστά*), τ.ἔ. ὑγρᾶς καταστάσεως.— **II** δηλητηριῶδες ποτόν, δηλητήριον, «φαρμάκι».— **III** μαγικὸν ποτόν, φίλτρον ‖ ὅθεν, μαγεία, γοητεία, μαγγανεία ‖ γεν., πᾶν μυστικὸν μέσον φέρον ἀποτέλεσμά τι.— **IV** ὡσ. μέσον ἀποτελεσματικὸν διὰ τὴν ἀπόκτησιν τοῦ ποθουμένου: *φάρμακον σωτηρίας.*— **V** μέσον πρὸς βαφήν, ἡ βαφή, τὸ χρῶμα.

Ἐτυμ.: φάρμακον· φαρμάσσω, ἀττ. *-ττω· φαρμακὸς* (=*φαρμακεύς*, βλ. λ.)· *φαρμα-* πιθ. ⟨ἰαπ. θέμ. ***bhr̥men-,** πρβλ. λιθ. **burlù, bùrti,** λέττ. **bur'u, burt** (γοητεύω, ἀσκῶ μαγείαν)· *φαρμακὸς* θὰ ἠδύνατο νὰ κεῖται ἔκ τινος **φαρμακικός.*

φαρμᾰκο-ποσία, ἡ (*φάρμακον*+ΠΟ-, ρίζ. τοῦ *πίνω*)· τὸ πίνειν φάρμακα, ἢ ἡ πόσις δηλητηρίου.

φαρμᾰκο-πώλης, *-ου,* ὁ (*φάρμακον*+*πωλέω*)· ὁ πωλῶν φάρμακα ἢ δηλητήρια, ὁ φαρμακοποιός.

φαρμᾰκός, ὁ, ἡ (*φάρμακον*)·=*φαρμακεὺς* (βλ. λ.), μάγος, γόης, δηλητηριαστής.—ὁ θυσιαζόμενος πρὸς ἐξιλασμὸν καὶ ἐξαγνισμὸν ἄλλου, ὁ ἀποδιοπομπαῖος τράγος· ἐπειδὴ δὲ διὰ τὴν τοιαύτην θυσίαν ἐχρησιμοποιοῦντο κακοῦργοι καὶ φαῦλοι ἄνθρωποι, ἡ λ. *φαρμακὸς* προσέλαβε κακὴν σημασ., «μέγας παλῃάνθρωπος», μεγάλο «κάθαρμα», λατ. **homo piacularis.**

φαρμᾰκο-τρῖβης, ὁ (*φάρμακον*+*τρῖβῆναι*)· ὁ τρίβων (κοπανίζων) καὶ παρασκευάζων φάρμακα ἢ χρώματα, ὡς καὶ νῦν «φαρμακοτρίφτης».

φαρμᾰκόω, μελλ. *-ώσω·* ἀναμειγνύω μετὰ φαρμάκου ‖ θεραπεύω μεταχειριζόμενος φάρμακα, ἢ δηλητηριάζω διὰ φαρμάκου, ὡς καὶ νῦν, φαρμακώνω.— **II** προικίζω μὲ θεραπευτικὴν δύναμιν.

φαρμάσσω, ἀττ. *-ττω·* μελλ. *-ξω·* παθ. πρκ. *πεφάρμαγμαι* (*φάρμακον*)· θεραπεύω μεταχειριζόμενος φάρμακα ἢ φίλτρα, κάμνω χρῆσιν φαρμάκων ἢ φίλτρων ‖ *φαρμάσσω χαλκὸν* = σκληρύνω («στομώνω») τὸν χαλκὸν ἐμβάπτων αὐτὸν εἰς ψυχρὸν ὕδωρ. — **II** γοητεύω, μαγεύω, θέλγω, διὰ τῆς χρήσεως ποτῶν ἢ φίλτρων ‖ δηλητηριάζω.— **III** ἀναμειγνύω, νοθεύω, «ψευτίζω» ‖ ἀρτύω, καρυκεύω.

ΦΑ˘ΡΟΣ (Α), *-εος,* τό, παρὰ μτγν. καὶ **φᾰρος·** ὕφασμα, πανί, σκέπασμα, κάλυμμα ‖ «πανὶ» ἱστιοφόρου.— **II** πλατὺς ἐπενδύτης ἄνευ χειρίδων, φορούμενος ὡς ἐντελῶς ἐξωτερικὸν ἔνδυμα, ἢ καὶ εὐρύχωρος χιτὼν ‖ ὡσ. καὶ νεκρικὴ σινδὼν ἢ σάβανον ‖ *πύματον φᾶρος*=τὸ τελευταῖόν μου ράκος.

Ἐτυμ.: φᾶρος ⟨**φαρFος,* ἰαπ. ***bhr-vos**: λιθ. **burva** (τεμάχιον ὑφάσματος), λεττ. **burwes, buras** (μικρὰ ἱστία, μικρὰ τεμάχια ὑφάσματος), πρβλ. Ἡσυχ. *«φάραι· ὑφαίνειν· πλέκειν»· φορμὸς* (βλ.λ.)· ἐξ ἰαπ. ρίζ. ***ber-** (ὑφαίνω, πλέκω).

φᾰρος (Β), *-εος,* τό·=*ἄροτρον* (βλ. λ.), ὡς καὶ νῦν ἄροτρον («ἀλέτρι»).— **II** = *ἄροσις* (βλ. λ.).

Ἐτυμ.: φάρος· ἄ-φαρος (=*ἀφάρωτος*)· πρβλ. Ἡσυχ. *«βούφαρον· τὴν εὐάροτον γῆν, φάρος γὰρ ἢ ἄροσις»· φαράω* (=ἀροτριῶ) ἐν τῷ ἐπ. *φαρόωσι*=*φαρῶσι* (παρὰ Καλλ.)· ἀόρ. *φάρσαι* (=*σχίσαι* Ε.Μ.)· *φάραγξ* (πρβλ. ρωμαν. ***bar(r)anca**), *φάρσος* (βλ.λ.λ.): Ζενδ. **bāra-** (τέμνων, κόπτων), ἀρμ. **beran** (στόμα) (κυρ. ὀπή, ἄνοιγμα),—**bir** (ἰαπ. **bhēro-**) ἐν τῷ **gelna-bir, erkra-bir, hola-bir** (ἀνασκάπτων τὸ ἔδαφος), **br-em** (ἐκθάπτω, ἀνιχνεύω, ἀνορύσσω), λατ. **forare** (παλ-γερμ. **borōn**)=διατρυπᾶν, **for-amen,** ἰρλ. **bern** (ρωγμή, σχισμή), **berna** (ὁμ. σημ.), **bernach** (ἐσχισμένος), παλ-γερμ. **borōn,** ἀγγλ-σαξ. **borian** (διατρυπᾶν), παλ-norr. **bora** (ὀπή), (**auga-bora, eyra-bora**), λιθ. **burnà** (στόμα), (πρβλ. ἀρμ. **beran**), δημοτ-σλαυ. ***borna** (βωλοκόπος)· πάντα ἐξ ἰαπ. ***bher(e)-** (τρίβω, στίλβω· φθείρω διὰ τῆς χρήσεως, κατατρίβω· ξύνω· θρύπτω, δηλ. κοπανίζω· σχίζω· διατρυπῶ, κόπτω).— πρβλ. ριζ. βάσιν εἰς **-i-** ἐν τῷ Ζενδ. **broiθra-** (τέμνων), ved. **bhrīṇánti** (τραυματίζουν), νεο-περσ. **burrīdan** (κόπτειν), λατ. **friāre** (θρύπτω, τρίβω, συντρίβω, θραύω), **frīvolus, fricare,** παλ-σλαυ. **britva** (ξυράφιον), ***bri-dŭ, *bridŭkŭ** (κόπτων, δριμύς, πικρός) ἐν παλ-σλαυ. **bridŭkŭ,** μεσ. Κ.Χ. **brīne,** νεο-Κ.Χ. **brijn** (σαλαμούρα), λατ. **feriō,-īre** (πλήττω), παλ-norr. **beria** (πλήττω) (ἰαπ. ***bhor-**), παλ-σλαυ. **borja** (παλαίω).— ἐπίσης ριζ. βάσις εἰς **-u-** ἐν τῷ σανσκρ. **bhárvati** (μασσῶ, κοταναλίσκω, Ζενδ. **baᵒᵘrva-** (μασσῶν), παλ-γερμ. **brō-di** (εὔθραυστος)· βλ. ὡσ. καὶ *φάρυγξ, φαρκίς.*

φάρος (Γ), *-ου,* ὁ·=*φάρυγξ* (βλ. λ.), παρὰ Λυκόφρ.

Φάρος (Δ), *-ου,* ἡ· νησὶς ἐν τῷ κόλπῳ τῆς Ἀλεξανδρείας, καταστᾶσα περίφημος διὰ τὸν ἐπ' αὐτῆς κτισθέντα «φάρον».— **II** ὡς προσηγορ. ὁ φάρος=ὡς καὶ νῦν, «φάρος», μέγας φανὸς ἐπὶ τῆς κορυφῆς πύργου πρὸς κατατόπισιν τῶν ναυτιλλομένων.

φᾰρόωσι, ἐπ. γ' πληθ. τοῦ *φαράω* (βλ. λ.).

φάρσος, *-εος,* τὸ (*φάρω, φάρος* Β)· μέρος ἀποκεκομμένον, ἀποκεχωρισμένον, ἀπομεμονωμένον, μέρος, τμῆμα, τεμάχιον, λατ. **pars** ‖ *φάρσεα πόλιος* =αἱ συνοικίαι τῆς πόλεως.

Ἐτυμ.: φάρσος ⟨ἰαπ. ***bhr̥-s-es**: ἰρλ. **berr** (μικρός, βραχύς), **berraim** (=λατ. **tondeo**) (***bher-s-**), πρβλ. ***bhr̥-s-to-, *bhres-to-** ἐν τῷ ἰρλ. **brissim** (θραύω), (**ri⟨r̥**), παλ-γερμ. **brestan** (θραύω, ἀποσπῶ, ἐκριζώνω), **brust** (ῥῆγμα, διάρρηξις, σχίσμα), ἀγγλ-σαξ. **berstan,** παλ-norr. **bresta** (διαρρηγνύομαι, σπάζω)· ***bhr̥-s-** εἶναι ἐπέκτ. ἐκ τοῦ ***bher-,** ***bhr̥-** ἐν τῷ *φάρος* Β (=ἄροτρον)· πρβλ. καὶ τὰ ἐν *φάρος* Β καὶ *φάσκος.*

φᾰρυγξ, ἡ (καὶ ἐνίοτε ὁ), γεν. *-ῠγος* καὶ μτγν. *-υγγος·* ἀπαντᾷ ὡσ. καὶ ὀν. *φάρυξ* (*φάρος* Β, *φάρω*)· ὡς καὶ νῦν, φάρυγξ, ὁ φισοφάγος, λάρυγξ, λαιμός.

— **II** ἄβυσσος, ἄνοιγμα, φάραγξ, χαράδρα, βάραθρον· πρβλ. καὶ *φάραγξ*.

Ἔτυμ.: *φάρυγξ* (*-υγξ* κατὰ τὸ *λάρυγξ*, *-υγγος*) *:* λατ. **frumen** (**frūgmen* ἢ **frug-smen*), ἀρμ. **erbuc** (=στῖβος) (**bhrūgo-*), παλ-norr. **barke** (λαιμὸς) (**bhor-g-*)· ἡ ὅλη δομὰς βασίζεται ἐπὶ ἰαπ. ρίζ. **bher-** (σχίζω) ἐν τῷ ἑλλ. *φάρω* (βλ. λ.), λατ. **forō** (βλ. ἐν *φάρος* Β)· διὰ τὴν σημ. πρβλ. ἀρμ. **beran**, λιθ. **burnà** (μικρὰ σχισμὴ) στόμα)· ἐκ τῆς **bher-** κατ' ἐπέκτ. ἐδημιουργήθησαν ρίζαι **bherug-**, **bhrug-** βλ. καὶ *φάρος* Β.

ΦΑ'ΡΩ, λοκρ. καὶ δωρ. ἀντὶ *φέρω*· μελλ. *φάρσω*· πρκ. *πέφαρκα*· σχίζω, κόπτω, κατακομματιάζω. [δι' ἔτυμ. βλ. *φάρος* Β].

φᾶς, φᾶσα, φάν, μτχ. ἐν. καὶ ἀορ. β' τοῦ *φημί*.

φασγᾰνίς, *-ίδος*, ἡ, ὑποκορ. τοῦ *φάσγανον* (βλ. λ.)· μαχαιρίδιον, ξιφίδιον.

φάσγᾰνον, τὸ (*σφάζω*, ἀντὶ *σφάγανον*)· κοπτερόν ἐργαλεῖον, ξίφος, μάχαιρα.

Ἔτυμ.: *φάσγανον*· πρβλ. Ἡσυχ. «*φασγάνεται· ξίφει ἀναιρεῖται*»· *φάσγανον* ⟨**σφαγ-σκ-ανο-* ἐ *σφάζω* (**σφαγ-jω*)· βλ. *σφάζω*.

φασγᾰν-ουργός, *ὁν* (*φάσγανον*+*ἔργω*)· ὁ κατασκευάζων ξίφη (μαχαίρας, ἐγχειρίδια).

φᾶσε, δωρ. καὶ ποιητ. ἀντὶ *ἔφησε*, γ' ἐν. ἀορ. α' τοῦ *φημί*.

φᾰσηλος, ὁ· τὸ γνωστὸν φυτόν, «φασουλιά», καὶ ὁ καρπός, τὸ ὄσπριον φασίολος, λατ. **phasēlus.**— **II** ἐλαφρὸν πλοιάριον, μικρὰ λέμβος, μονόξυλον, ἀκάτιον («καραβάκι»), λόγῳ τῆς ὁμοιότητος τοῦ σχήματός των πρὸς τὸ σχῆμα τοῦ φασιόλου [ἡ λ. εἶναι πιθ. Αἰγυπτ. πρβλ. καὶ *φασίολος*].

φάσθαι, ἐπ. μέσ. ἀπρφ. τοῦ *φημί*.

φάσθε, φάσθω, β' πληθ. καὶ γ' ἐν. μέσ. προστ. τοῦ *φημί*.

φᾶσί, γ' πληθ. τοῦ *φημί*.

φᾰσῐᾱνῐκός, *ή, όν*· ὁ ἐκ τοῦ ποταμοῦ *Φᾶσις*, ἀλλὰ μετὰ λογοπαικτικῆς συνάμα νύξεως πρὸς τὸ *συκοφαντικός* (παρ' Ἀριστοφ.), ὅπως καὶ *Φασιανὸς* ἀνὴρ λέγεται ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ κωμικοῦ *ὁ συκοφάντης*.

Φᾰσῐᾱνός, *ὁν* (*Φᾶσις*)· ὁ ἐκ τοῦ ποταμοῦ Φᾶσις ‖ ἐντεῦθεν καί, *φασιανὸς* (ἐνν. *ὄρνις*) καλεῖται τὸ γνωστὸν πτηνόν, ὁ «φασιανός», τὸ «φαζάνι», λατ. **phasianus** ‖ *Φασιανὸς ἀνὴρ* παρ' Ἀριστοφ. λέγεται λογοπαικτικῶς πρὸς τὸ *συκοφάντης* (βλ. λ.), πρβλ. καὶ *Φασιανικός*.

φᾰ́σις (Α), *-εως*, ἡ, ἀντὶ *φάνσις* (*φαίνω*)· κατηγορία, καταγγελία ‖ πληροφορία.— **II** (*φαίνομαι*)· ἐμφάνισις, ἴχνος. [*φάσις· φάσμα :* ἐκ τοῦ *φαίνω* (βλ.λ.)].

φᾰ́σις (Β), *-εως*, ἡ (*φημί*)· τὸ λέγειν, λόγος, γλῶσσα, ὁμιλία ‖ πρότασις, ἀπόφασις.— **II** κατάφασις, διισχυρισμός, βεβαίωσις. [*φάσις* (*κατάφασις, ἀπόφασις*)· *φάτις :* ἐκ τοῦ *φημί*, βλ. λ.].

Φᾶσις, *-ίος*, ὁ· ποταμὸς Φᾶσις, ἐν Κολχίδι τοῦ Πόντου· βλ. καὶ Κ.Ε.Λ.

φάσκος, ὁ· πλόκαμος βρύων κατερχομένων ἐκ τοῦ κορμοῦ δρυός.

Ἔτυμ.: *φάσκος* ⟨**φαρσ-κο-ς*= germ **bars-ka-z* ἐν τῷ δημοτ-γερμ. **barsch** (τραχύς, ὀξύς, ὠμός, ἀπότομος), πρβλ. Κελτ. **barso-** ἐν τῷ παλ-ιρλ. **barr,** corn., bret. **barr** (αἰχμή, κορυφή, λόγχη)=germ. **barza-** ἐν τῷ παλ-norr. **barr** (βελόνη πεύκης), παλ-γερμ. **parrēn** (κάμνω ἐξόρμησιν), εἶτα ἰαπ. **bhr̥s-ti-s* ἐν τῷ σανσκρ. **bhr̥ṣṭí-ḥ** (αἰχμή) ἑκάστη τῶν αἰχμῶν περόνης), παλ-norr., παλ-γερμ. **burst** (ψήκτρα), λατ. **fastigium,** ἰαπ. **bhares, *bhars-, bhr̥s-**.—κατ' ἄλλην ἐτυμολ. *φάσκος* ⟨**φαρσ-κο-ς* ⟨*φάρσος* (βλ. λ.).

φάσκω, πρτ. *ἔφασκον* καὶ ἐπ. *φάσκον* (ἐν χρήσει καὶ ὡς πρτ. τοῦ *φημί*)·=*φημί* (βλ.λ.), λέγω, βεβαιῶ, διαβεβαιῶ, συχνὰ ὅμως μετὰ τῆς παραλλ. ἐνν. τοῦ προφασίζεσθαι, προσποιεῖσθαι (τ. ἔ. βεβαιῶ τι καὶ τὸ ἰσχυρίζομαι, προβάλλων αὐτὸ ὡς πρόσχημα καὶ πρόφασιν καὶ οὐχὶ διότι τὸ πιστεύω), λατ. **prae se ferre** ‖ ὡσ. σκέπτομαι, νομίζω, θεωρῶ, στοχάζομαι, προσδοκῶ, ἐλπίζω ‖ μετ' ἀπρφ. μελλ., ὑπόσχομαι ὅτι θὰ πράξω τι.

φάσκωλος, ὁ (ὡσ. καὶ οὐδ. τὸ *φάσκωλον*)· μικρὸς δερμάτινος σάκκος, σακκίδιον, σακκούλα, λατ. **pascoelus.**

Ἔτυμ.: *φάσκωλος*, ὑποκορ. *φασκώλιον* ( )λατ. **phasculum,** ἀρχαιότ. **pasceolus,** διὰ τὸ πρόσφ. πρβλ. λατ. **baceolus : *βάκηλος***)· ἡ συγγ. πρὸς τὸ *φάκελος* (=δέσμη, δέμα) εἶναι τυχαία· ἀλλ' οὔτε καὶ ἡ πρὸς τὰ λατ. **fascia** καὶ **fascis** συγγένεια εἶναι ἐξησφαλισμένη· πιθ. συγγ. τῷ *φάσκος* (βλ. λ.)· διὰ τὸ πρόσφ. πρβλ. *φειδωλός, ἀμαρτωλός*, διὰ τὸν τονισμὸν δὲ πρβλ. *ἔδωλον, ἐδώλιον* (βλ.λ.λ.), *κύβωλον* (=*κύβιτον*).

φάσμα, *-ατος*, τὸ (*φαίνω*)· ἐμφάνισις, μορφή, εἰκὼν ὀνείρου, φάντασμα : *φάσμα ἀνδρὸς*=φάντασμα ἀνδρός, τὸ φάσμα του καὶ οὐχὶ τὸ ὑλικόν του σῶμα, δραμα καθ' ὕπνους. 2) σημεῖον ἐξ οὐρανοῦ, οὐράνιον φαινόμενον ἑρμηνευόμενον ὡς κακὸς οἰωνός. 3) τέρας, τερατῶδες σημεῖον, κακὸς οἰωνός ‖ *φάσμα ταύρου*=τέρας ταύρου.

ΦΑ'ΣΣΑ, ἀττ. **φάττα,** ἡ· ὡς καὶ νῦν, φάσσα, εἶδος μεγάλης ἀγρίας περιστερᾶς, λατ. **columba palumbus.**

φασσο-φόνος, *ον* (*φάσσα* + **φένω*)· ὁ φονεύων φάσσας (ἀγριοπεριστεράς), ἐπὶ τοῦ ἱέρακος ‖ ὡς οὐσ. *ὁ φασσοφόνος*, ὄνομα εἴδους τινὸς ἱέρακος.

φᾰσῶ, φᾰσεῖς, δωρ. ἀντὶ *φήσω, φήσεις*, μελλ. τοῦ *φημί*.

φᾰτέ, β' πληθ. τοῦ *φημί*.

φᾰτεός, ή, όν (*φημί*), ποιητ. ἀντὶ *φατέος, φατός*· δυνάμενος νὰ λεχθῇ, νὰ ὀνομασθῇ : *οὔτι φατειὸς*=ὁ μὴ λεγόμενος, ἀνέκφραστος, τρομακτικός.

φᾰτέον, ρηματ. ἐπίθ. τοῦ *φημί* =*ῥητέον*=*δεῖ ῥηθῆναι*=πρέπει νὰ λεχθῇ.

φᾰτί, δωρ. ἀντὶ *φησί*, γ' ἐν. ἐν. τοῦ *φημί*.

φᾰτίζω, μελλ. *-ίσω*, δωρ. *-ίξω*· ἀόρ. α' *ἐφάτισα*· παθητ., ἀόρ. α' *ἐφατίσθην*· πρκ. *πεφάτισμαι* (*φάτις*)· λέγω, ὁμιλῶ, ἀγγέλλω, διαφημίζω, ἀναφέρω, ἐκθέτω ‖ *τὸ φατιζόμενον*, ἐν χρήσει ὡς ἀπολ. = καθὰ τὴν ὑπάρχουσαν φήμην, ὅπως λέγεται, ὅπως θρυλεῖται. — **II** ὑπισχνοῦμαι, ἀρραβωνίζω, μνηστεύω.— **III** καλῶ, ὀνομάζω.

φᾰ́τις, *-εως*, ἰων. *-ιος*, ἡ (*φημί*)· λόγος, λέξις, φήμη, ὁμιλία, ἀναφορά, ἔκθεσις : *κατὰ φάτιν*=κατὰ τὴν ὑπάρχουσαν φήμην | *ἡ φάτις ἔχει μιν*=ἡ ὑπάρχουσα περὶ αὐτοῦ φήμη λέγει ὅτι....— **II** ἡ ὑπάρχουσα περί τινος καλὴ ἢ κακὴ φήμη, ἡ ὑπόληψις τῆς ὁποίας ἀπολαύει, τὸ ὄνομα «ποὺ ἔχει», λατ. **fama.** — **III** ἡ φωνὴ τοῦ μαντείου, χρησμός.

φάτνη, ἡ (*πατέομαι*)· ὡς καὶ νῦν, φάτνη, «φατνί», «παχνί», κοίλον ξύλινον σκαφίδιον, ἐπίμηκες, χωρισμένον εἰς θέσεις, ἐντὸς τῶν ὁποίων ἐτοποθέτουν τὴν τροφὴν τῶν ζώων.— **II** παροιμ. φρ.: *βοῦς ἐπὶ φάτνῃ* (ἐπὶ ἡσύχου καὶ ἀνέτου βίου) | *κύων ἐν φάτνῃ* (ἢ *ἐπὶ φάτνην*), ἐπὶ ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι οὔτε οἱ ἴδιοι χρησιμοποιοῦν τι οὔτε εἰς ἄλλους ἐπιτρέπουν νὰ τὸ χρησιμοποιήσουν [ὁ παρὰ μτγν. τύπος *πάθνη* ὑποδεικνύει ὡς ρίζ. τῆς λέξ. τὴν **πατ-** τοῦ *πατέομαι* (βλ.λ.), μετὰ μεταθέσεως τοῦ δασέος φθόγγου ἐν τῇ λ. *φάτνη*· ἐκ τοῦ *φάτνη* τούτου τὸ *φατνόω, φάτνωμα* (βλ. λ. λ.)· ὁ τύπος *πάθνη* ἀπαντᾷ μὲν παρὰ μτγν., φαίνεται ὅμως ὅτι εἶναι ἀρχαιότερος τοῦ ἐπικρατήσαντος ἀττ. *φάτνη*· κυρ. σημ. ἄλλως τε εἶναι «τόπος (περιοχὴ) σταύλου», ὅπου προσδένονται τὰ ζῷα, ἐντεῦθεν δέ, «φάτνη (σκάφη ὅπλ. ἐντός τῆς ὁποίας τρώγουν)»].

φᾰ́το, ἐπ. ἀντὶ *ἔφατο*, γ' ἐν. ἀορ. β' τοῦ *φημί*.

φᾰτός, *ή, όν*, ρημ. ἐπίθ. τοῦ *φημί*· ὁ λεχθείς, περὶ οὗ ἐγένετο λόγος ‖ περὶ οὗ γίνεται (ἢ δύναται νὰ γίνῃ, ἢ πρέπει νὰ γίνῃ) λόγος ‖ συχν. μετ' ἀρνήσ. *οὐ φατός*=ἄφατος, ἄρρητος, ἀνέκφραστος, μὴ δυνάμενος νὰ ἐκφρασθῇ (νὰ ἐκτεθῇ).— **II** περίφημος, διάσημος, ἔνδοξος.

φάττα, ἡ, ἀττ. ἀντὶ *φάσσα* (βλ. λ.).

φαυλ-επί-φαυλος, *ον* (*φαῦλος*+*ἐπί*+*φαῦλος*)· ὁ φαυλότατος, ὁ ὅλως διόλου φαῦλος, ὁ ἔχων ἐν ἑαυτῷ πᾶσαν φαυλότητα, ὁ φαῦλος ἐπὶ φαύλου, «ποὺ δὲν γίνεται περισσότερον φαῦλος».

φαυλίζω, μελλ. *-ίσω*, ἀττ. *-ιῶ* (*φαῦλος*)· θεωρῶ τι εὐτελές, τὸ ὑποτιμῶ, τὸ ἐκφαυλίζω, καθιστῶ τι φαῦλον. καὶ εὐτελές, τὸ κατεξευτελίζω ‖ τὸ χλευάζω, τὸ ἀποδοκιμάζω.

ΦΑΥ῎ΛΟΣ, *(η), ον·* ὡς τὸ *φλαῦρος* (βλ. λ.), ἐλαφρός, εὔκολος, ἀσήμαντος. **2)** πρόστυχος, χυδαῖος, ποταπός, μηδαμινός, τιποτένιος, ἀξιδρήνητος, κακός.— **‖** ἐπὶ *προσώπων*, ταπεινὸς τὸ γένος, ταπεινῆς καταγωγῆς, **τῆς** κατωτάτης κοινωνικῆς τάξεως, ἐντελῶς ἀσήμαντος, μὴ ὑπολογίσιμος ‖ *οἱ φαῦλοι*=οἱ ἄνδρωποι τῆς σειρᾶς, «συνηθισμένοι τύποι», οὐδεμιᾶς παιδεύσεως τυχόντες, οἱ ἐντελῶς ἀπαίδευτοι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ *οἱ σοφοί*. **2)** ἐπὶ τῆς ἐξωτερικῆς ἐμφανίσεως, ἀτημέλητος, ἀπεριποίητος, ἄσχημος. **3)** ἀμέριμνος, ἀπερίσκεπτος, ἀδιάφορος. [Ἐτυμ.· βλ. *φλαῦρος*].

φαυλότης, *-ητος*, ἡ, (*φαῦλος*)· σμικρότης, μηδαμινότης, εὐτέλεια, πενιχρότης ‖ ὡς καὶ νῦν, φαυλότης, ποταπότης, χαμέρπεια. **2)** ἔλλειψις ἱκανοτήτων ‖ *ἡ ἐμὴ φαυλότης*=ἡ ἐμὴ ἀκρισία (ἔλλειψις κρίσεως).

φαύλως, ἐπίρρ. τοῦ *φαῦλος*· εὐκόλως, ἐλαφρῶς ‖ *φαύλως φέρω τι*=ὑποφέρω τι εὐκόλως (μὲ εὐκολίαν), δηλ. μὲ ἀδιαφορίαν, χωρὶς νὰ πολυσκοτίζωμαι δι' αὐτό. **2)** χονδρικῶς, ἀδρομερῶς, κατὰ χονδρικὸν ὑπολογισμόν· *φαύλως λογίζομαι*=ὑπολογίζω χονδρικῶς, προχείρως, ἐκ τοῦ προχείρου ‖ *φαύλως λέγω*=ὁμιλῶ χωρὶς νὰ ἀκριβολογῶ (χωρὶς νὰ κυριολεκτῶ).

φαῦσιγξ, *-ιγγος*, ἡ (*φαύζω*)· φλύκταινα προξενουμένη ἐκ πυρὸς εἰς τὰ σκέλη ἰδίως καὶ τὰς κνήμας, λατ. **pustula, papula** [παρὰ Πολυδ. καὶ *φαῦστιγξ· φωίς· φῶς* γεν. *φῶδος* (ἰαπ. **bhζu-*) καὶ *φῦσιγξ* (βλ.λ.)· πιθ. ἐξ ἰαπ. **bhəu-* δι' ἐτυμ. βλ. *φῦσα*].

φαυσί-μβροτος, *ον*·=*φαεσίμβροτος* (βλ. λ.).

φάψ, ἡ, γεν. *φᾶβός*· ἀγρία περιστερὰ [πιθ. συγγ. τῷ *φάσσα*, ἀττ. *φάττα* (βλ. λ.), *φαβο-τύπος* (εἶδος ἱέρακος), *φαβοκτόνος, φασσο-κτόνος* (πιθ. *-β-* ‹*-gh-* κατ' ἀναλλαγὴν μετὰ τοῦ *-qv-* ἐν τῷ *φάσσα* ‹**φακja*)· κατά τινας συγγ. τῷ παρ' Ἡσυχ. *«ἀθεμβοῦσα· ἀκολασταίνουσα»*, ἴμεσ-γερμ. **gampen, gumpen** (σκιρτῶ), ἀγγλ. **jump** (πηδῶ), μεσ-γερμ. **gümpel** (εἶδος πτηνοῦ, ὁ πύρρουλας), **gampel, gumpel** (κωμῳδία), ἔκ τινος ὑποθετικοῦ ἰαπ. **gvhemb-* (πηδῶ, ἀναπηδῶ)· **gvhɱb-* ‹› ἀλλ. *φαβ-*).

ΦΑ῎Ω, ριζικὸν τοῦ *φαίνω*· φωτίζω, φέγγω, λάμπω, ἀκτινοβολῶ (κυρ. ἐπὶ τῶν οὐρανίων σωμάτων).

Ἐτυμ.· (βλ. καὶ ἐν *φαίνω*)· ὁ ἀρχαιότ. τύπος τῆς ριζ. *φαF-*, ὅστις φαίνεται ἐν τῷ *φάε* (**φαFε*), *φάος* (**φαFος*), αἰολ. *φαῦ-ος* (πρβλ. *φαυοφόρος*), *φαύ-ω, φαῦ-σις, φαυ-σίμβροτος, πι-φαύ-σκω, φα-εινός, φα-έθων, φέγ-γος*· εἶτα μετάπεσεν εἰς τὸν τύπον *φαώς* ἐν τοῖς *φά·σις Δ, φά-σμα*· καὶ τέλος εἰς τὸν τύπον *φαν-*, ὡς ἐν τοῖς *φαν·ῆναι* (*φαίνω*), *φαν-ερός, φαν-ός, φαν-ή, παμ-φαν-όων, παμ-φαίν-ω*· ἐν πᾶσι τούτοις δηλοῦταί τι τὸ ὁρώμενον ὑπὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ· ἀλλ' αἱ ἴδιαι ρίζαι *φα-* καὶ *φαν-* δηλοῦσι καὶ φῶς ἐξικνούμενον μέχρι τῆς διανοίας, ὡς ἐν τοῖς *φά-ναι* (*φημί*), *φά-σκω, φά-σις* Β, *φά-τις, φή-μη, φω-νή*· ἡ διπλῆ αὕτη σημασ. εἶναι καταφανὴς ἐν τοῖς σανσκρ. **bhâ-, bhâ-mi** (=λατ. **splendeo**), **bhâ-mas, bhâ-nus** (=λατ. **lumen**), **bhâ-s** (=λατ. **luceo**), ἐν παραβολῇ πρὸς τὰ **bhâ-sh, bha-n** (=λατ. **loqui**), λατ. **fa-ri, fa-tum, fa-ma, fa-s, fa-bula**· σλαυ. **ba-jati (fabulari), ba-snĭ (fabula).**— ὑπάρχουσι καὶ ἄλλαι μορφαὶ τῆς ρίζης, ὅπως μετὰ *-δ-* (ὡς ἐν ταῖς λέξ. *φαιδ-ρός, φαίδ-ιμος*), ἢ μετὰ *-λ-* (ὡς ἐν τοῖς *φαλ-ός, φάλ-αρος, φαλ-ηριάω, φαλ-ακρός, φάλ-ιος*), ἢ μετὰ *-κ-* (ὡς ἐν τοῖς *φαικ-ός, φαικ-άς*).

ΦΕ῎ΒΟΜΑΙ, ποιητ. ἀποθ., ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ πρτ.· = *φοβέομαι* (βλ. λ.)· τρέπομαι εἰς φυγήν, φεύγω ἔντρομος ‖ μετ' αἰτ., τρέπομαι εἰς φυγὴν ἐνώπιόν τινος.

Ἐτυμ.· *φέβομαι· φόβος· φόβη* (βλ. λ.)· *φοβέω· φοβερός*· λιθ. **begu, begti** (τρέχω, φεύγω), **begas, begis** (δρόμος, φυγή), παλ-σλαυ. **bĕgŭ** (φυγή), **bĕgna., bĕgna.ti bĕža., bĕžati** (τρέχω, φεύγω), **bĕstvo** (φυγή)· πρβλ. ὡσ. σανσκρ. **bhî, bibh-êmi** (=λατ. **timeo**), **bha-yayâmi** (=λατ. **terreo**), **bhîs, bha-yam** (=λατ. **terror**), **bhî-mas** (=λατ. **formidolosus**)· ἀρχ-γερμ. **bibên, bi-binôn** (=λατ. **tremere**)· σλαυ. **boj-ati**· λιθ. **bij-ǧu, bij-óti** (=λατ. **timere**), **bij-us** (=λατ. **timor**)· ἐξ ἰαπ. ριζ. **bheg*-*.

ΦΕ῎ΓΓΟΣ, *-εος*, τό· ὡς καὶ νῦν, φέγγος, φῶς, λάμψις, λαμπρότης ‖ ὡς τὸ *φάος* (*φῶς*)· τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, τὸ φῶς τοῦ ἡλίου ‖ *δεκάτῳ φέγγει ἔτους*= κατὰ τὸ δέκατον ἔτος.— **‖** ποιητ., μτφρ., φῶς, εὐφροσύνη, χαρά, τέρψις, ὑπερηφάνεια, δόξα.

Ἐτυμ.· *φέγγος· φέγγω*· πιθ. συγγ. τῷ λιθ. **spingu, spingėti** (φέγγω), λατ. **spuoguot** (ὁμ. σημ.)· ἐκ ρίζ. **sp(h)eng-* (φέγγω, λάμπω), πρβλ. **spen-dh-*, βλ. *σπινθήρ· φέγγος* καὶ *φάος* εἶναι συγγενῆ, ὡς τὸ *βένθος* καὶ *βάθος, πένθος* καὶ *πάθος*· βλ. καὶ *φάω*.

φέγγω (*φέγγος*)· ὡς καὶ νῦν, φέγγω, φεγγοβολῶ, φωτίζω (ὡς τὸ *φαίνω*).— παθητ., φωτίζομαι.— **‖** ἀμτβ., λάμπω, φέγγω.

φείδεο, δωρ. ἐνεστ. προστ. τοῦ *φείδομαι*.

φειδέομαι, ἰων. ἀντὶ *φείδομαι* (βλ. λ.).

φειδίτιον, τό· καὶ **φιδίτιον,** καὶ **φιλίτιον** (*φείδομαι*), κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ. *φειδίτια*, τά·= λιτὰ (οἰκονομικὰ) *συσσίτια* (βλ. λ.), αἱ κοιναὶ τράπεζαι τῶν Σπαρτιατῶν, ἐν αἷς συνεδείπνουν πάντες οἱ πολῖται, τρώγοντες ὅλοι τὸ αὐτὸ λιτὸν φαγητὸν (πρβλ. τὰ ἐν Κρήτῃ *ἀνδρεῖα*). **2)** ἡ κοινὴ αἴθουσα, ἐν ᾗ παρετίθεντο τὰ φειδίτια, ἢ τὸ δημόσιον οἴκημα τὸ περιλαμβάνον αἰθούσας φειδιτίων. [ἡ λ. παράγεται ἢ ἐκ τῆς λ. *φιλία* (*φιλίτια*) ἢ ἐκ τοῦ *φείδομαι* (*φειδίτια, φιδίτια*), ἢ ἐκ τοῦ *ἔδομαι* (τοῦ *τρώγω*, πρβλ. *ἐδωδή*), ἀντὶ τοῦ **ἐδίτια* μετὰ προσφύματος *φ-* ἐν ἀρχῇ. Οἱ δεχόμενοι ὡς ἀρχικὸν τὸν τύπον *φιλίτια* (ἐκ τοῦ *φιλία*) ἑρμηνεύουν τοὺς δύο ἄλλους ὡς σχηματισθέντας πρὸς παρῳδίαν τῶν *φιλιτίων* (τρόπον τινά, εὐτελῆ, λιτά, γεύματα, ἐκ τοῦ *φείδομαι*)].

ΦΕΪ῎ΔΟΜΑΙ, μέλλ. *φείσομαι*, ἐπ. τετελ. μελλ. *πεφῐδήσομαι*· ἀόρ. α' *ἐφεισάμην*, ἐπ. *φεισάμην*· ἐπ. ἀναδιπλ. ἀόρ. β' *πεφῐδόμην*, εὐκτ. *πεφιδοίμην, πεφίδοιτο*, ἀπρφ. *πεφιδέσθαι*, ἀποθ.· ὡς καὶ νῦν, φείδομαι, μεταχειρίζομαι μετὰ φειδοῦς, εἶμαι οἰκονομικός, «λυποῦμαι», εἶμαι φειδωλός, λατ. **parcere** (μετὰ γεν.) ‖ ἐπὶ ζωοτροφιῶν καὶ τροφίμων, μεταχειρίζομαι μετὰ φειδοῦς, κάμνω μετρίαν (οἰκονομικὴν) χρῆσιν πράγματός τινος ‖ ἀπολ., εἶμαι φειδωλός, ζῶ μετὰ φειδοῦς ‖ ἀποχωρῶ, ἀπομακρύνομαι, ἐκ τινος, λατ. **abstinere** ‖ (μετ' ἀπρφ.), ἀπέχω ἀπὸ τοῦ νὰ πράξω τι (δὲν τὸ πράττω), παύω νὰ πράττω τι, ἀποφεύγω νὰ πράττω τι.

Ἐτυμ.· *φείδομαι· φειδός, φειδωλός· φειδώ· φειδωλή· φειδ-* ‹ἰαπ. **bheid-* (σχίζω, χωρίζω) κατ' ἐπέκτ. ‹ἰαπ. **bhei-*, ἐν τῷ σανσκρ. **bháyatē**, παλ-σλαυ. **bojatise**, (φοβοῦμαι)· κατά τινας συγγ. τῷ σανσκρ. **bhinátti, bhē'dati** (σχίζω), **bhidyatē** (εἶμαι ἐσχισμένος), λατ. **findo** (σχίζω), γοτθ. **beitan**, παλ-γερμ. **bīzan**, νεο-γερμ. **beissen**, παλ-norr. **bíta** (δάκνω), ὁπότε ἀρχικὴ σημ. τοῦ *φείδομαι* ἦτο ἡ τοῦ «χωρίζομαι ἀπό τινος».

φειδομένως, ἐπιρρ. τῆς μτχ. ἐν. τοῦ *φείδομαι*· μετὰ φειδοῦς, οἰκονομικῶς.

φειδώ, *-όος* καὶ συνῳμ. *-οῦς*, ἡ (*φείδομαι*)· ὡς καὶ νῦν, φειδώ, τὸ φείδεσθαι, φειδωλία, περιορισμός, φιλαργυρία.

φειδωλή, ἡ·=*φειδώ* (βλ. λ.).

φειδωλία, ἡ·=*φειδώ* (βλ. λ.).

φειδωλός, *(ή), όν* (*φειδώ*)· ὡς καὶ νῦν, φειδωλός, φειδόμενος, φιλάργυρος ‖ μετὰ γεν., *φειδωλὸς χρημάτων*=ὁ φειδωλευόμενος «εἰς τὸ χρηματικὸν ζήτημα», αὐτὸς ποὺ «τὸ τοιγουνεύεται»,— ἐπίρρ. *φειδωλῶς*=μετὰ φειδοῦς.

φείσασθαι, ἀπρφ. ἀορ. α' τοῦ *φείδομαι*.

φείσατο, ἐπ. γ' ἑν. ἀορ. α' τοῦ *φείδομαι*.

φειστέον, ρημ. ἐπίθ. τοῦ *φείδομαι*· *δεῖ φείδεσθαι* =πρέπει νὰ φείδωμαι τις.

φελλεύς, *-έως*, ὁ· πετρώδες ἔδαφος, πετρώδης τόπος, βραχώδης γῆ ‖ ἐντεῦθεν, *φελλεὺς* ὠνομάζετο καὶ βραχώδης τις περιοχὴ τῆς Ἀττικῆς.

Ἐτυμ.: φελλεύς· γῆ φελλίς· φελλία (οὐδ. πληθ.)· *ἀ-φελὴς* ὁ μὴ πλανισμένος, ἀπλάνιστος, ἀποίκιλτος· μτφρ., ἁπλοϊκός, ὡς καὶ νῦν ἀφελής· θεμ. *φελλο-, φελοσ-* (ἀνωμαλία, προεξοχή)· πρβλ. παλ-norr. **bale** (*bholen-) (λοφώδης παραλία)· βλ. καὶ *φελλός*.

φέλλῐνος, *η, ον* (*φελλός*)· κατεσκευασμένος ἐκ φελλοῦ, ὡς καὶ νῦν φέλλινος.

φελλίον, τό, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ. *τὰ φελλία*·=*φελλεὺς* (βλ. λ.), πετρῶδες ἔδαφος.

φελλό-πους, *-ποδος*, ὁ, ἡ, οὐδ. *-πουν*, τὸ (*φελλὸς+πούς*)· ὁ ἔχων πόδας φελλίνους («πόδια ἀπὸ φελλό»).

ΦΕΛΛΟ'Σ, ὁ· τὸ δένδρον τὸ παράγον τὸν φελλόν (εἶδος δρυός), λατ. **quercus suber.** 2) ὁ φλοιὸς τοῦ δένδρου αὐτοῦ, ὅ,τι καὶ νῦν καλοῦμεν φελλόν, λατ. **cortex.**

Ἐτυμ.: φελλὸς (*«φλοιὸς δένδρου»* Ἡσυχ., πρβλ. καὶ παρὰ Θεοφρ. *φελλό-δρῦς*) ⟨**φελ-νο-ς* (ἀρχικ. σημ. «ἐξόγκωμα, σάρκωμα, παχὺ περίβλημα»)· ἐκ ριζ. *φελ-* ⟨ἰαπ. *bhel- (ἐξογκώνομαι, ἀλλὰ καὶ προεξοχὴ ἐπὶ στρογγύλου πράγμ. ἢ καὶ παχέος καὶ γεν. μεγάλου). πρβλ. gall. **bal** (προεξοχή, κορυφὴ ὄρους), παλ-norr. **bale** (*bholen-)=λοφίσκος, παλ-γερμ. **ballo balla** (*bhol-n-)=σφαῖρα, «μπάλλα», παλ-norr. **bo,llr** (σφαῖρα, ὄρχις), μεσ-γερμ. **(ars-)bille** (γλουτός), σουηδ. **fota-bjälle** (προεξοχὴ πολύσαρκος κάτω ἀπὸ τοὺς δακτύλους τοῦ ποδός) (*bhel-n-), ρωσσ. **bolonà** (παλ-σλαυ. *bolna) (ἐξογκώματα τῶν δένδρων), ἑλλ. *φολὶς* (βλ. λ. πρβλ. καὶ *φλόος* ἐν *φλέω*)· βλ. καὶ *φελλεύς*.

φενᾱκίζω, μελλ. *-ίσω* (*φέναξ*)· φέρομαι ὡς *φέναξ* (βλ. λ.), φέρομαι ὡς ἀπατεών, ἀπατῶ, ἐξαπατῶ, ψεύδομαι, δολιεύομαι, ἐπιβουλεύομαι. 2) μτβτ., ἐξαπατῶ τινα, τὸν δολιεύομαι, τὸν ἐπιβουλεύομαι.— παθητ., ἐξαπατῶμαι.

φενᾱκισμός, ὁ· ἀπάτη, ἐξαπάτησις, ἡ καταδολίευσις ‖ τὸ ψεῦδος.

ΦΕ'ΝΑΞ, *-ᾱκος*, ὁ, ἡ· ὁ ἀπατεών, ἀγύρτης.

***ΦΕ'ΝΩ·** φονεύω· ἀχρηστευθεὶς ριζ. τύπος, εἰς τὸν ὑποῖον ἀνήκει ὁ ἀόρ. β' *ἔπεφνον*, καὶ ἐπ. *πέφνον*, προερχόμενος ἐκ συντμήσεως τοῦ ἀναδιπλ. τύπου *πέφενον*· ἀπρφ. *πεφνέμεν*, μτχ. *πέφνων* (οὐχὶ *πεφνὼν*) ὡσεὶ ἐξ ἐν. *πέφνω*· παθητ., πρκ. *πέφᾰμαι*, γ' ἐν. *πέφᾰται*, γ' πληθ. *πέφανται*, ἀπρφ. *πεφάσθαι*· τετελ. μελλ. *πεφήσομαι*, ἐπ. β' ἐν. *πεφήσεαι*.

Ἐτυμ.: φένω· φόνος· φατὸς (=πεφονευμένος, παρ' Ἡσυχ.) ἐν τοῖς συνθέτοις *ἀρεί-φατος, μυλή-φατος, ὀδυνή-φατος*· δι' ἐτυμ. βλ. *θείνω*.

φερ-ανθής, *ὲς* (*φέρω+ἄνθος*)· ὁ φέρων ἄνθη, ὁ κομίζων ἄνθη.

φέρ-ασπις, *-ιδος*, ὁ, ἡ (*φέρω + ἀσπίς*)· ὁ φέρων ἀσπίδα.

φερ-αυγής, *ὲς* (*φέρω+αὐγή*)· ὁ φέρων αὐγήν, ὁ φωτίζων, φέγγων.

ΦΕ'ΡΒΩ, ὑπερσ. *ἐπεφόρβειν*· τρέφω, βόσκω ‖ διατηρῶ, διαφυλάττω (ὡς τὸ *σῴζω*).— **II** παθητ., τρέφομαι, βόσκομαι (μέ τι) ‖ ὅθεν, τρώγω, καταναλίσκω, λατ. **depasci** ‖ μτφρ., τρέφομαι μέ τι (οὐχὶ ὑλικόν).— **III** μέσον, μετ' αἰτ., τρέφω ἐμαυτὸν μέ τι ‖ *φέρβομαι νόον*=τρέφω τὸν νοῦν μου.

Ἐτυμ.: φέρβω· φορβή· φορβάς· φορβειά· ἐξ ἰαπ. *bhe-b-, καὶ *bher-gh-, πρβλ. σανσκρ. **bhárvati** (μασσῶ, καταβροχθίζω), Ζενδ. **ba**ᵒⁿ**rva-** (ὁ μασσῶν) καὶ παλ-norr. **bergia** (γεύομαι), ἀγγλ-σαξ. **byr(i)gan** (γεύομαι, τρώγω) [τὸ ἰρλ. **bairgen** (ἄρτος) ⟨*bharagen-: λατ. **farrāgō** (=φύραμα ἐκ διαφόρων σπόρων), **far** (ὄλυρα, «ζιά»)].—τὸ λατ. **forbea** εἶναι δάνειον ἐκ τοῦ ἑλλ. (*φορβαια)· ἴσως συγγ. καὶ τὸ λατ. **herba**·— κατά τινας συγγ. καὶ τῷ σανσκρ. **bhar, bi-bharmi** ὅπερ=καὶ *φέρω*, **fero**, καὶ *τρέφω*, **nutrio**, ὁπότε ἡ ριζ. *φερβ-* θὰ πρέπῃ νὰ θεωρηθῇ ἐπιτετ. τύπος τῆς ριζ. *φερ-*.

φερ-έγγῠος, *ον* (*φέρω + ἐγγύη*)· ὁ φέρων ἐγγύησιν, ὁ παρέχων ἐγγύησιν, ὁ ἱκανὸς νὰ δώσῃ ἐγγύησιν, ὡς καὶ νῦν φερέγγυος, ἀξιόπιστος, ἀξιόχρεως, ἀσφαλής ‖ γενικῶς, ἱκανός, ἄξιος, ἐπαρκής ‖ μετ' ἀπρφ., *λιμὴν φερέγγυος διασῶσαι τὰς νέας*=λιμὴν ἱκανὸς νὰ διασώσῃ τὰ πλοῖα, λιμὴν κατάλληλος νὰ τὰ προφυλάξῃ ‖ μετὰ γεν. πράγμ., ἱκανὸς νὰ δώσῃ λόγον περί τινος (νὰ ἀνταποκριθῇ ἐπαρκῶς εἴς τι), ἄξιος νὰ ἐγγυηθῇ διά τι κατὰ τρόπον παρέχοντα ἀσφάλειαν, ὡς καὶ νῦν φερέγγυος.— πρβλ. καὶ *ἐχέγγυος*.

φερέμεν, ἐπ. ἀπρφ. τοῦ *φέρω*.

φερε-μμελίης, *-ου*, ὁ, ποιητ. ἀντὶ *φερε-μελίης* (*φέρω+μελία*)· πολεμιστὴς φέρων δόρυ ἐκ ξύλου τοῦ δένδρου μελίας ‖ γεν. ὁ φέρων δόρυ.

φερέ-νῑκος, *ον* (*φέρω+νίκη*)· ὁ φέρων (τὴν) νίκην, ὁ νικητής, ὁ νικήσας, ὁ νικῶν.

φερέ-οικος, *ον* (*φέρω+οἶκος*)· ὡς καὶ νῦν, φερέοικος, ὁ φέρων τὴν οἰκίαν του μεθ' ἑαυτοῦ (ἐπὶ τῶν νομάδων Σκυθῶν).—ὡς οὐσ. *ὁ φερέοικος*, ἐπὶ τοῦ κοχλίου, λατ. **domiporta** (πρβλ. *πολύπους, ἀνόστεος*).

φερέ-πονος, *ον* (*φέρω+πόνος*)· ὁ φέρων (προξενῶν) πόνους (κόπους) ἢ θλίψεις ‖ ὁ μεθ' ὑπομονῆς φέρων (ὑποφέρων) κόπους καὶ στενοχωρίας.

φερέσ-βιος, *ον* (*φέρω+βίος*)· ὁ φέρων (δηλ. δίδων, παρέχων) τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα, τ. ἔ. τροφήν, ὁ δίδων ζωήν.

Ἐτυμ.: φερέσ-βιος ⟨**φερέ-βιος* κατὰ τὰ *ἐπεσβόλος, ἐγχέσ-παλος, ὀρέσ-βιος, ὀρεσ-κῷος* κ. ἄ. (ἔναντι τῶν *ἔπε-ος, ἔγχε-ος, ὄρε-ος* κλπ.), τοῦ *-σ-* θεωρηθέντος ὡς στοιχείου συνθέσεως.

φέρεσκε, γ' ἐν. ἰων. πρτ. τοῦ *φέρω*.

φερε-σσᾰκής, *ές*, γεν. *-έος* (*φέρω+σάκος*)· ὁ φέρων σάκος (ἀσπίδα), ὡς τὸ *φέρασπις*, ἀσπιδοφόρος, βαρέως ὡπλισμένος [*-σσ-* ⟨*-tv-· βλ. *σάκος*].

φερε-στάφῠλος, *ον* (*φέρω + σταφυλή*)· ὁ φέρων σταφυλάς, ὁ παράγων σταφυλάς.

φέρετρον, τό, καὶ κατὰ συγκοπὴν **φέρτρον** (*φέρω*)· ὡς καὶ νῦν φέρετρον, νεκροφόρος κλίνη, νεκρικὸς κράββατος, φορεῖον φέρον νεκρόν, λατ. **feretrum.**

φέρην, αἰολ. ἀντὶ *φέρειν*, ἀπρφ. τοῦ *φέρω*.

φέρῃσι, ἐπ. ἀντὶ *φέρῃ*, γ' ἐν. ὑποτ. τοῦ *φέρω*.

φέριστος, *η, ον*, ποιητ. ὑπερθ.· ὡς τὸ *φέρτατος* (βλ. λ.)· γενναιότατος, κράτιστος, ἄριστος ‖ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν προσφωνήσει, *ὦ φέριστε*.

Ἐτυμ.: φέριστος=Ζενδ. **bairišta-** (ἀρωγός, βοηθητικός)· ἐξ ἰαπ. ρ. **bher-** (φέρω, κομίζω, μεταφέρω, ἀποφέρω, παράγω, βλ. *φέρω*), πρβλ. Ἡσυχ. *«φέρτερον· κρεῖσσον, ἀπὸ τοῦ φέρειν βέλτιον», «φόριμος· λυσιτελής»*· Ζενδ. **aibī-bairišta-** (γονιμώτερος, εὐφορώτερος, ὠφελιμώτερος)· ἡ ἔνν. «καλός, γενναῖος κλπ.» προῆλθεν ἐκ τῆς ἐνν. «εὔφορος» καὶ ἐξειλίχθη γεν. εἰς τὴν ἔνν. «ἔξοχος, ὑπέροχος»· ἐκ τῆς αὐτῆς ριζ. **bher-** προῆλθε τὸ ἀρμ. **bari** (ἐπιρρ. = καλῶς), **barvokh**, ἀρμ. **mbare** (καλός, εὐτυχής).— τὸ συγκρ. *φέρτερος* ἐκ τοῦ αἰολ. **φέρρων* = ἀττ. ἰων. **φείρων* (⟨**φέρ-jων*) ἢ ἑλλ. **φεριων* (⟨**φερ-ί[σ]-ων*) ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ *ὑπέρτερος* καὶ τοῦ ἀντιθέτου του σημασιολ. *νέρτερος*· βάσει τοῦ *φέρτερος* ἐσχηματίσθη εἶτα τὸ *φέρτατος*.

φέρμα, *-ατος*, τὸ (*φέρω*)· τὸ φερόμενον, φορτίον ‖ ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας, τέκνον. 2) τὸ φερόμενον, τὸ παραγόμενον, ὁ καρπὸς τῆς γῆς.

φερνή, ἡ (*φέρω*)· ὅ,τι φέρει ἡ σύζυγος εἰς τὸν ἄνδρα, ἡ προίξ, λατ. **dos** (πρβλ. τὸ καὶ σήμερον ἐν χρήσει *πολύφερνος*) ‖ *φερναὶ πολέμου* (Εὐρ. Ἰων. 298) =ἡ προὶξ τοῦ πολέμου, τ.ἔ. γυνὴ κτηθεῖσα ἐν πολέμῳ (λάφυρον πολέμου).

Ἐτυμ.: φερνὴ (αἰολ. *φέρενα*: ἰαπ. *bhernā=ἀρμ. **berin** (φορτίον), ἀλβ. **baȓε** (*bhornā) = φορτίον, ἄχθος, γοτθ., παλ-norr., παλ-γερμ. **barn**, ἀγγλ-σαξ. **bearn** (germ. *ƀarna, κυρ. παθ. μτχ. τοῦ *ƀeran = φέρω)=παιδίον, λιθ. **bérnas** (ὑπηρέτης), λεττ. **bérns** (παιδίον)· ἐκ τῆς ἰαπ. ριζ. **bher-**=**ferre**=*φέρω* (βλ.λ.)· πρβλ. τὸ παρ' Ἡσυχ. *«βερνώμεθα· κληρωσώμεθα»*.

φέροισα, δωρ. θηλ. μτχ. τοῦ *φέρω*, ἀντὶ *φέρουσα*.

φέροντι, δωρ. γ' πληθ. τοῦ *φέρω*, ἀντὶ *φέρουσι* ‖ ὡσ. καὶ δοτ. ἐν. τῆς μτχ. ἐν.

Φερσεφάττιον, ἀττ. **Φερρεφάττιον,** τό· ναὸς ἢ ἱερὸν τῆς Περσεφόνης· ἐκ τοῦ

Φερσέφασσα, ἀττ. **-ττα,** καὶ **Φερρέφαττα,** ἡ'= *Περσέφασσα* (-ττα), *Περσεφόνη*.

Φερσεφόνη, ἡ'=*Περσεφόνη* (βλ. λ.).

φέρτατος, *η, ον,* ὑπερθ. ἐπίθ.'=*φέριστος* (βλ. λ.), γενναιότατος, κράτιστος, ὄριστος, πανίσχυρος, ἀνώτατος [ἐκ τοῦ *φέρω*, ὡς τὸ λατ. **fortis** ἐκ τοῦ **fero**].

φέρτε, ἐπ. ἀντὶ *φέρετε*, β' πληθ. τοῦ *φέρω*.

φέρτερος, *α, ον,* συγκρ. ἐπίθ.' γενναιότερος, καλλίτερος, ἀνώτερος, ἰσχυρότερος || προτιμότερος, συμφορώτερος' βλ. καὶ *φέρτατος*.

φερτός, *ή, όν,* ρημ. ἐπίθ. τοῦ *φέρω*· ὑποφερτός, ἀνεκτός, τὸν ὁποῖον δύναταί τις νὰ ὑποφέρῃ, νὰ ὑπομένῃ, ὁ μὴ ἀνυπόφορος.

φέρτρον, τό, κατὰ σύντμησιν, ἀντὶ *φέρετρον* (βλ.λ.).

ΦΕ'ΡΩ, ριζικὸν ρῆμα, ἐν χρήσει μόνον κατὰ ἐν. καὶ πρτ.· ἐπικ. τύποι: β' πληθ. προστ. *φέρτε* ἀντὶ *φέρετε*· γ' ἐν. ὑποτ. *φέρῃσι*, ἐπ. ἀντὶ *φέρῃ*· ἰων. πρτ. *φέρεσκον, φέρεσκε*.— ἐκ τοῦ ριζ. *ΟΙ"Ω* προῆλθεν ὁ μελλ. *οἴσω*, καὶ μέσ. *οἴσομαι*· ἐπ. προστ. *οἶσε*, ἀπρφ. *οἰσέμεν, οἰσέμεναι*· ὡσ. καὶ παθ. μελλ. *οἰσθήσομαι*.— ἐκ τοῦ ριζικοῦ ἐν. *'ΕΝΕ"ΓΚΩ* προῆλθον ὁ ἀόρ. *α' ἤνεγκα*, ἰων. *ἤνεικα*, ἐπ. *ἔνεικα*, ὑποτ. *ἐνείκω*, ἀπρφ. *ἐνεῖκαι*· ἀόρ. *β' ἤνεγκον*, ἰων. *ἤνεικον*, ἐπικ. ἀπρφ. *ἐνεικέμεν*· ἰων. παθ. ἀόρ. *α' ἠνείχθην*· γ' πληθ. μέσ. ἀορ. *α' ἠνείκαντο*. Ἐκ τῆς αὐτῆς ρίζης προῆλθον ὁ ἐνεργ. πρκ. *ἐνήνοχα*, παθ. *ἐνήνεγμαι*, παθ. μελλ. *ἐνεχθήσομαι*, παθ. ἀόρ. *α' ἠνέχθην*· **I** (ὡς καὶ τὸ λατ. **fero**), φέρω, «φέρνω», «βαστῶ», σηκώνω ἐπάνω μου, φορτίον. — **II** φέρω τι κατὰ μῆκος, μετὰ προσθέτου ἐννοίας τῆς κινήσεως, ὅπως π. χ. ἐπὶ τῶν ὑπτων (*ἅρμα φέρω*), ἐπὶ ἀνέμου (*σχεδίην ἄνεμοι φέρον ἔνθα καὶ ἔνθα*).— **III** φέρω, ὑποφέρω, ὑπομένω, πάσχω, ἀντέχω εἴς τι· κυρ. μετ' ἐπιρ.: *βαρέως φέρω τι, χαλεπῶς φέρω τι* (ὡσ. *βαρέως, πικρῶς, δεινῶς* κλπ. *φέρω τι*) =λατ. **aegre ferre, graviter ferre, aliquid**=ὑποφέρω τι (τὸ βαστάζω ἐπάνω μου) μετὰ δυσθυμίας, «τὄχω πάρει πολὺ βαριά», δυσφορῶ διά τι, «δὲν τὸ χωνεύω, δὲν τὸ σηκώνω» || ἀντιθέτως πρὸς τὸ *κούφως (ῥᾳδίως, εὐπετῶς, εὐπόρως, εὐχερῶς, εὐμενῶς* κλπ.) *φέρω τι* = ὑποφέρω τι εὐκόλως, τὸ ὑπομένω ἄνευ δυσφορίας, τὸ ἀντέχω εὐκόλως, τὸ «βαστάω ἐπάνω μου» εὐχαρίστως (λατ. **leviter ferre aliquid**).— **IV** «πάω νὰ φέρω» || προσκομίζω, προσφέρω, δίδω: *φέρω δῶρα* (ὡς καὶ νῦν) || μέσον, φέρω μαζί μου, φέρω πρὸς ἰδίαν μου χρῆσιν.— *χάριν φέρω τινί*=παρέχω εὐχαριστησιν εἴς τινα, «τοῦ δίνω χαρά», «τοῦ κάνω τὴ χάρι, τοῦ κάνω τὸ χατήρι», χαρίζομαι εἴς τινα || μεθ' Ὅμηρον ὅμως ἡ αὐτὴ φράσις *χάριν φέρω τινὶ* ἐσήμαινεν ἐνίοτε καὶ «δεικνύω εὐγνωμοσύνην εἴς τινα», τοῦ ἀνταποδίδω τὴν εὐεργεσίαν (**gratiam referre**). 2) προξενῶ, ἐπιφέρω, προκαλῶ «κάνω σέ κάποιον κάτι, τοῦ κάνω κάτι»: *φέρω κακὸν* (*πῆμα, ἄλγεα* κλπ.)=προξενῶ εἴς τινα κακόν τι (συμφοράν, θλίψεις κλπ.). 3) πληρώνω, καταβάλλω: *φέρω δασμόν, φόρον* (ὡς τὸ νῦν, πληρώνω φόρον, δασμόν) | *τιμὴν φέρω*=πληρώνω πρόστιμον || ἀλλ' ὡσ. καὶ λαμβάνω πληρωμήν, πληρώνομαι, λαμβάνω: *μισθὸν φέρω*. 4) *ψῆφον φέρω*=δίδω τὴν ψῆφόν μου (λατ. **ferre suffragium**).— **V** φέρω, παράγω (ἐπὶ τῆς γῆς, ἐπὶ τῶν δένδρων, ἐπὶ χώρας τινός): *ἄρουρα φέρει φάρμακα, ἄμπελοι φέρουσιν οἶνον* | καὶ ἀπολ., φέρω καρπόν, καρποφορῶ, εἶμαι εὔφορος || μτφρ., ἀπονέμω, παρέχω, παραχωρῶ: *ἀγὼν ὁ τὸ πᾶν φέρων*=ἀγὼν ὅστις ὁρίζει τὸ πᾶν, ὅστις μᾶς ἀπονέμει τὰ πάντα | *τὸ πᾶν ἡμῖν τοῦ πολέμου φέρουσιν αἱ νῆες*=τὰ πλοῖα μᾶς παρέχουν τὴν κυριωτέραν δύναμιν κατὰ τὸν πόλεμον.— **VI** φέρω μακράν, ἀπομακρύνω | ἐπὶ λείας καὶ λαφύρων, ἁρπάζω, λαμβάνω μαζί μου καὶ φεύγω, ἁπάγω, διαρπάζω, συλῶ | ἐπὶ τῆς τελευταίας ταύτης ἐννοίας συχνὴ εἶναι ἡ φράσις *φέρειν καὶ ἄγειν* (λατ. **agere et ferre**), ἐν ᾗ τὸ μὲν *φέρειν* ἀναφέρεται εἰς τὰ κινητὰ πράγματα, τὰ ἁρπαζόμενα, τὸ δὲ *ἄγειν* εἰς τὰ ἀπαγόμενα ζῷα | ἀλλὰ καὶ τὸ ἁπλοῦν *φέρω* ἔχει ἐνίοτε τὴν ἔννοιαν τοῦ «ληστεύω, ἁρπάζω». 2) ἀποκομίζω, ἀποφέρω, κερδίζω | ἀποκτῶ | κατορθώνω μὲ κόπους καὶ μόχθους | ὡσ. λαμβάνω ὅ,τι μοῦ ὀφείλεται, λαμβάνω τὸν μισθόν μου.— μέσον, κυρ. ἐν φράσεσιν, οἷαι αἱ: *ἆεθλον φέρομαι* = λαμβάνω βραβεῖον (λαμβάνω τι ὡς βραβεῖον) | *τὰ πρῶτα (τὰ δεύτερα) φέρομαι* = κερδίζω καὶ κατέχω τὸν πρῶτον (τὸν δεύτερον) βαθμὸν (τὴν πρώτην, δευραν, θέσιν)· γενικῶς εἰπεῖν, τὸ μέσον *φέρομαι* λέγεται ἐπὶ παντὸς πράγματος, τὸ ὁποῖον λαμβάνει τις δι' ἑαυτόν, πρὸς ἰδίαν του χρῆσιν καὶ ὠφέλειαν, κατὰ τρόπον ὥστε νὰ τὸ λαμβάνῃ μεθ' ἑαυτοῦ, εἰς τὴν οἰκίαν του. — **VII** ἀπολ., ἐπὶ ὁδοῦ, φέρω, ὁδηγῶ, εἴς τινα (ἢ πρός τινα) τόπον (θέσιν, πόλιν, λιμένα κλπ.): *ἡ ὁδὸς φέρει εἰς* (*ἢ ἐπὶ*)..., ὡς τὸ λατ. **via fert** ἢ **ducit ad**... (ὡς καὶ νῦν, ὁ δρόμος αὐτὸς ὁδηγεῖ πρός... «βγάζει στό...»). 2) ἐπὶ ἐκτάσεως χώρας τινός, ἐπὶ τμήματος ἢ διαμερίσματός της, ἐκτείνομαι πρός..., διήκω μέχρι..., γειτνιάζω μέ..., λατ. **vergere** ἢ **spectare ad**... || μτφρ., ἄγω πρός τι, συντελῶ εἴς τι, ἀποβλέπω πρὸς ἕνα σκοπόν (ἢ πρὸς ἓν ἀποτέλεσμα): *τὰ πρὸς τὸ ὑγιαίνειν φέροντα*=τὰ συντελοῦντα εἰς τὴν ὑγείαν || γενικῶς, συντελῶ (συνεργῶ) εἴς τι, συνεισφέρω εἴς τι. 3) ἀποβλέπω εἴς τι, ἀποσκοπῶ εἴς τι, ὑπαινίσσομαί τι, ὑποδηλῶ τι, ἀναφέρομαι εἴς τι: *καὶ νῦν ἐς τί ὑμῖν ταῦτα φαίνεται φέρειν;* = καὶ τώρα εἰς τί φαίνεται εἰς ὑμᾶς ὅτι ἀποβλέπουσι ταῦτα; | *ἐς ἀρηίους ἀγῶνας φέρον τὸ μαντήιον*=ὁ χρησμὸς ἀναφερόμενος εἰς πολεμικοὺς ἀγῶνας | *τῶν ἡ γνώμη ἔφερε συμβάλλειν*=ἡ γνώμη των ἦτο νὰ γίνῃ ἡ μάχη (ἡ γνώμη των ἔκλινεν ὑπὲρ τῆς μάχης) || ὡσ. μετὰ δοτ. προσ., *πλέον ἔφερέ οἱ ἡ γνώμη κατεργάσασθαι*=ἡ γνώμη του ἔκλινε μᾶλλον ὑπὲρ τοῦ νά...— *φέρει* ἀπροσ. κεῖται ἐπίσης ἀντὶ τοῦ *συμφέρει* (ὡς καὶ νῦν, εἶναι συμφέρον, συμφέρει).— **VIII** φέρω ἢ ἔχω τι(νά) διαρκῶς εἰς τὸ στόμα, ὁμιλῶ πολὺ περί τινος, «τὸ(ν) ἔχω διαρκῶς στὴ γλῶσσά μου»: *πολὺν τὸν Φίλιππον φέρων*=ἐξυμνῶν τὸν Φίλιππον (ἀναφέρων διαρκῶς αὐτὸν ὡς μέγαν καὶ πολὺν) | κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ παθητ.: *εὖ (ἢ πονηρῶς, κακῶς) φέρομαι* =ἐπαινοῦμαι ἢ κακολογοῦμαι. 2) διαδίδομαι ἀπὸ στόματος εἰς στόμα, κυκλοφορῶ: *φέρεται* (ἀπολ.)= διαδίδεται, φήμη (λόγος) φέρεται, λέγεται, φημολογεῖται, λατ. **fertur**.— **IX** ἡ προστ. *φέρε* παρ' Ὁμήρῳ τηρεῖ τὴν ἀρχικήν της σημασ., φέρε, μετάφερε, «κουβάλα» | ἔπειτα ὅμως μετέπεσεν εἰς ἐπιρρημ. χρῆσιν (ὡς τὸ *ἄγε*)· ἐμπρός! ἔλα! καὶ συνάπτεται ἢ μεθ' ἑτέρας προστ.: *φέρ' εἰπὲ δή μοι* (=ἐμπρὸς λοιπόν, πές μου)· ἢ μετὰ α' ἐν. καὶ α' πληθ. ὑποτ. (ἐπεχούσης θέσιν προστ.): *φέρε ἀκούσω* (=ἐμπρὸς λοιπόν, ἂς ἀκούσω), *φέρε στήσωμεν* (=ἔλα λοιπόν, ἐλᾶτε λοιπόν, ἂς στήσωμεν).

Παθητ.· φέρομαι, μεταφέρομαι, ἔκ τινος τόπου εἰς ἄλλον (μετὰ τῆς ὑποδηλώσεως βίας, μεταφέρομαι βιαίως, χωρὶς νὰ θέλω) || παρασύρομαι, συμπαρασύρομαι (ὑπὸ ἀνέμων, ὑπὸ τῶν κυμάτων κλπ.), σαρώνομαι, φέρομαι μεθ' ὁρμῆς, λατ. **ferri**: *ἰθὺς φέρομαι*= ὁρμῶ κατ' εὐθεῖαν, ἐπιπίπτω μεθ' ὁρμῆς | *φερόμενοι ἐσέπιπτον ἐς τοὺς Αἰγινήτας*=ἐπέπιπτον κατὰ τῶν Αἰγινητῶν μετὰ μεγάλης ὁρμῆς || ὡσ. καὶ ἡ ἐνεργ. μτχ. κεῖται ἀμτβ.: *φέρουσα ἐνέβαλε νηὶ φιλίῃ* =μετὰ μεγάλης ὁρμῆς ἐπέπεσε κατὰ φιλικοῦ πλοίου. 2) ὡσ. ἐπὶ σωμάτων κινουμένων ἐκουσίως (διὰ τῆς ἰδίας των δυνάμεως)· σπεύδω, ἐπισπεύδω, τρέχω, πετῶ, φεύγω. 3) μτφρ., ἐπὶ πραγμάτων, σχεδίων κλπ.: *εὖ φέρομαι*=ἀποβαίνω καλῶς, ἐπιτυγχάνω | *κακῶς φέρομαι*=ἀποβαίνω κακῶς, ἔχω κακὴν ἔκβασιν, ἀποτυγχάνω: *τὰ πράγματα κακῶς φέρεται*=αἱ ὑποθέσεις μας εὑρίσκονται εἰς κακὴν κατάστασιν (δὲν πηγαίνουν καλά).

Ἔτυμ.: φέρω=σανσκρ. **bhárati** (**bharti**=λατ. **fert** πρβλ. ὁμηρ. προστ. β' πληθ. *φέρτε*· **bibhárti, bibharti**) Ζενδ. **baraiti** (παλ-περσ. **barᵃtiy**=φέρουσι=φέρειν, ἀρμ. **berem** (φέρω), ἀλβ. **bie**, β' πληθ. **birni** (ὄγω, ὁδηγῶ, κομίζω), λατ. **ferō**, **ferre** (ὀμβρ. **fertu**=λατ. **ferto**, **feresf**=λατ. **feret**, οὐολσκ. **ferom**=λατ. **ferre**), πρβλ. ἰρλ. **biru** (φέρω), **as-biur** (λέγω) (<*eks-bherō), **do-biur** (δωροῦμαι), gall. **cymeraf** (λαμβάνω) (<**kom-bher-**), γοτθ. **bairan**, παλ-γερμ. **beran**, ἀγγλ-σαξ. **beran**, παλ-norr. **bera** (φέρω), παλ-σλαυ. **bera**, (ἀπρφ.

bĭrati)=συλλέγω, συναθροίζω ἐκ νέου, λαμβάνω, τσεχ. **beru, brátі** (λαμβάνω) [ἡ ἀρχ. σημασ. τοῦ «φέρειν» διατηρήθη ἐν τῷ παλ-σλαυ. **brĕmę**, (=φορτίον) =σανσκρ. **bhárman-** (ἡ πρᾶξις τοῦ φέρειν· συντήρησις, φορτίον)=ἑλλ. ***φέρμα*** (παιδίον· παραφυάς· κορπὸς τῆς γῆς), πρβλ. ἀρμ. **bern**, γεν. **berin** (φορτίον)]· ***ἐξ*** ἰαπ. ριζ. ****bher(e)-*** (φέρω, κομίζω), καὶ παρ' αὐτὴν βάσ. **bherē-** (σανσκρ. **bhartram**, βλ. ἐν μέλλ. ***-φρήσω***)· πρβλ. εἶτα ἰαπ. ****bhr̥-tí-*** ἐν τῷ σανσκρ. **bhr̥tyā́** (δήλασμα, διατροφή, φροντίδες), γοτθ. **baúrpei**, παλ-γερμ. **burdī** (φόρτωμα, φορτίον).—ἰαπ. ****bhr-*** ἐν τῷ ὁμηρ. ***δί-φρος***, πλ. ***δίφρα*** (τὰ) (βλ. λ.)·—ἰαπ. ****bher(e)-*** ἐν τῷ ***φέρετρον***, ὁμ. ***φέρτρον*** (βλ. λ.) (: λατ. **ferculum**), ἰων. ἀττ. ***φερνή***, αἰολ. ***φέρενα*** (βλ. λ.)·—ἰαπ. ****bhr̥-re-*** ἐν τῷ ***φαρέτρα*** (βλ. λ.)·—ἰαπ. ****bhor-*** ἐν τῷ ***φόρος***=σανσκρ. **bhára-ḥ** (κέρδος, βραβεῖον, λάφυρον· φορτίον, ὄχθος), παλ-σλαυ. **sŭ-borŭ** (=***συνέδριον***) [πρβλ. λαττ. **baris, bars** (σωρός), ἀλβ. **bãre** ⟨****bhornā́***· φορτίον), γοτθ. **barn** (παιδίον) κλπ.], ***φορὸς*** (ὁ φέρων, ὁ ὠδῶν)=σανσκρ. **-bhará-ḥ**, Ζενδ. **-barō-**, ἀρμ. **-a-vor** (φέρων, κομίζων) (***λευκο-φόρος***: ἀρμ. **lus-a-vor**, πρβλ. ἀρμ. **lus-a-ber**: λατ. **lucifer**), ***φορά***, ***φορέω***, ***φόρτος*** (βλ. λ. λ.)·— ἡ ***ἐκτετ.*** βαθμὶς τῆς ρίζ. εὑρηται ἐν τῷ ***φῶρ*** (βλ. λ.)=λατ. **fūr** (κλέπτης), ὁμ. ***φωριαμός*** (βλ. λ.)·—πρβλ. ἔτι ***ἀμ-φορεύς***, ***φαρέτρα***, ***φερέσ-βιος***, ***φερεσ-σακής***, ***φέριστος***, ***φερνή***, ***-φρῆσαι***.

ΦΕΥ˘, σχετλιαστικὸν ἐπιφών., ἐκδηλοῦν ὀδύνην, πόνον, ἀγανάκτησιν, ὀργήν· ὡς καὶ νῦν, φεῦ! ἀλλοίμονον! ὄχ!, ὡς τὸ λατ. **heu, ha, ah, vah, vae** || μετὰ γεν., ***φεῦ τῆς Ἑλλάδος!*** = «δυστυχία σου, Ἑλλάς»!, ὦ Ἑλλάς!.— **II** ἐπὶ ἐκπλήξεως ἢ θαυμασμοῦ, μπᾶ! ὄ! ὦ!, λατ. **phy** ἢ **papae**.

Ἔτυμ.: ***φεῦ***· ***φεύζω***· ***ὑπέρ-φευ***· δὲν προῆλθεν ἐκ τοῦ ****φευγ*** (=***φεῦγε***), ἀλλ' εἶναι φυσικὸν ἐπιφώνημα, ὅπως τὸ ***φῦ*** (βλ.λ.) (⟩ λατ. **phy**· κλασσ. λατ. **fūī**=φτοῦ! οὖ νὰ χαθῇς!).

φευγέμεν, -έμεναι, ἐπ. ἀντὶ ***φεύγειν***, ἀπρφ. τοῦ ***φεύγω***.

φεύγεσκεν, γ' ἐν. ἰων. πρτ. τοῦ ***φεύγω***.

φευγόντων, ἐπ. ἀντὶ ***φευγέτωσαν***, γ' πληθ. προστ.· ἂς φύγουν, ἂφες αὐτοὺς νὰ φύγουν, «ἂς τους νὰ φύγουν» ||.ὡσ. γεν. πληθ. τῆς μτχ. τοῦ ***φεύγω***.

ΦΕΥ'ΓΩ, ἰων. πρτ. ***φεύγεσκον***· μελλ. ***φεύξομαι***, δωρ. ***φευξοῦμαι***· ἀόρ. β' ***ἔφῠγον***· ἐνεργ. πρκ. ***πέφευγα***, παθ. πρκ. (ἐν ἐνεργ. σημ.) ***πέφυγμαι***· ἀπαντᾷ ἐπίσης ἐπ. μτχ. πρκ. ***πεφυζότες*** (ὡσεὶ ἐξ ἐν. ***φύζω***)· ὡς καὶ νῦν, φεύγω, τρέπομαι εἰς φυγήν || μετὰ συστ. αἰτ.: ***τίνα φυγὴν φευξούμεθα;***=ποῖον δρόμον θὰ πάρωμεν ἐν τῇ φυγῇ μας; | ὡσ. ***φεύγω τὴν παρὰ θάλασσαν*** (ἐνν. ***ὁδὸν***)=φεύγω πρὸς τὴν θάλασσαν (ἢ φεύγων ἀκολουθῶ τὴν παραλιακὴν ὁδόν), καὶ κατ' ἄλλην ἑρμηνείαν, ἀποφεύγω τὴν παραλιακὴν ὁδόν. **2)** ἡ μτχ. ἐν. ***φεύγων*** συχνὰ δηλοῖ μόνον τὴν πρόθεσιν ἢ τὴν προσπάθειαν πρὸς φυγήν, συνάπτονται δὲ μετ' αὐτῆς τὰ σύνθετα ***ἀποφεύγω***, ***ἐκφεύγω***, ***προσφεύγω*** πρὸς δήλωσιν τῆς πραγματοποιήσεως τῆς φυγῆς: ***βέλτερον, ὃς φεύγων προφύγῃ κακὸν ἠὲ ἁλώῃ*** =εἶναι καλλίτερον (προτιμότερον) φεύγων τις νὰ διαφύγῃ τὸ κακὸν παρὰ (νὰ σταθῇ καὶ) νὰ συλληφθῇ | οὕτω καὶ ***φεύγων ἐκφεύγω***, ***φεύγων ἀποφεύγω*** (=ὡς καὶ νῦν περίπου, ἐκφεύγω, διαφεύγω, διὰ τῆς φυγῆς· κυρ. προσπαθῶν ἢ προτιθέμενος νὰ σωθῶ διὰ τῆς φυγῆς κατορθώνω καὶ διαφεύγω, καὶ διασώζομαι). **3)** ***φεύγω ὑπό τινος***=τρέπομαι εἰς φυγὴν ὑπό τινος, τρέπομαι εἰς φυγὴν ἔμπροσθέν τινος. **4)** μετ' ἀπρφ., ἀποφεύγω νὰ πράξω τι, ἀποδειλιῶ καὶ δὲν ἀποφασίζω νὰ τὸ πράξω || ἀπολ., φοβοῦμαι, κατέχομαι ὑπὸ φόβου, ἀποδειλιῶ.— **II** μετ' αἰτ., ἀποφεύγω τι(νά), διαφεύγω τι(νά) («τοῦ διαφεύγω»), ἐκφεύγω ἐκ τινος: ***φεύγω θάνατον***, ***φεύγω πόλεμον*** κλπ. (=διαφεύγω τὸν θάνατον, ἀποφεύγω τὸν πόλεμον κλπ.) || ἐπὶ πραγμάτων, ***ἠνίοχον φύγον ἡνία***=τὰ ἡνία ἐξέφυγον ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ ἡνιόχου || μετὰ διπλῆς αἰτ., ***ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων;***=«τί λόγος εἶναι αὐτὸς ποὺ σοῦ ἐξέφυγε ἀπὸ τὸ στόμα»; («τί εἶναι αὐτὸ ποὺ εἶπες»;). **2)** παρ' Ὁμήρῳ, ἡ μτχ. τοῦ παθ. πρκ. διατηρεῖ τὴν αἰτ., ***πεφυγμένος μοῖραν*** (***ὄλεθρον***)=ἔχων διαφύγει τὴν μοῖραν καὶ τὸν ὄλεθρον (ἀπηλλαγμένος.. τοῦ ὀλέθρου) || ἀλλὰ καὶ μετὰ γεν., ***πεφυγμένος ἀέθλων***= ἀπηλλαγμένος (ἀπαλλαγείς, διασωθεὶς) ἐκ τῶν κόπων.— **III** φεύγω τὴν πατρίδα μου (τὴν ἀποφεύγω, φεύγω ἀπὸ αὐτήν) ἕνεκα ἐγκλήματος || ***φεύγω ὑπό τινος***=ἐξορίζομαι ὑπό τινος || ἐντεῦθεν, ἀπολ., ***φεύγω***=ἀπέρχομαι εἰς ἐξορίαν, ζῶ ἐν ἐξορίᾳ, εἶμαι ἐξόριστος, λατ. **exulo**.— **IV** ὡς ἀττ. δικαν. ὅρος, κατηγοροῦμαι ἢ (κατα)διώκομαι (καταμηνύομαι) δικαστικῶς, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ***διώκω*** (=διώκω δικαστικῶς, σύρω εἰς τὰ δικαστήρια, μηνύω, καταγγέλλω) || ὅθεν, ***ὁ φεύγων***=ὁ κατηγορούμενος, ὁ μηνυόμενος, ὁ ἐναγόμενος, λατ. **reus**, καὶ ***ὁ διώκων***=ὁ κατήγορος, ὁ μηνυτής || μετὰ αἰτ., ***φεύγω γραφήν***, ***φεύγω δίκην*** =εἶμαι ὑπόδικος (δικάζομαι ὡς κατηγορούμενος) διὰ ἀδίκημά τι δημόσιον ἢ ἰδιωτικόν || ὡσ. προστίθεται κατὰ γεν. καὶ τὸ ἔγκλημα δι' ὃ κατηγορεῖταί τις: ***φεύγω φόνου*** (ἐνν. ***δίκην***)=κατηγοροῦμαι ἐπὶ φόνῳ, τ. ἔ. ἐπιβαρύνομαι μὲ φόνον.

Ἔτυμ.: ***φεύγω***· ***φυγὴ***=λατ. **fuga**· ***φυγάς***· ***φύζα*** (****φυγ-ja***)· ὁμ. ***πεφυζότες*** (τροποποιηθὲν ἐκ τοῦ ***πεφευγότες*** κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ ***φύζα***): **fugiō**, πρκ. **fūgī** (***φεύγω***), σανσκρ. **bhujáti** (κυρτώνω, λυγίζω, διπλώνω, ἀπωδῶ), **bhugná-ḥ** (κυρτός), **bhúja-h** (βραχίων) (κυρ. κύρτωσις, καμπυλότης· διὰ τὴν σημασ. πρβλ. λατ. **lacertus**), **bhō'ga-ḥ** (πτυχὴ ὄφεως, κρίκος), ἰρλ. **fid-bocc** (ξυλίνη ἀψίς) (Κελτ. ****bukko-s*** ⟨**bugnó-s**), παλ-norr. **baugr**, παλ-γερμ. **boug** (δακτυλίδιον), γοτθ. **biugan**, παλ-γερμ. **biogan** (πτύσσω, λυγίζω), παλ-γερμ. **bougen**, ἀγγλ-σαξ. **búzan** (διπλοῦμαι, φεύγω), παλ-norr. **bogenn** (κυρτωμένος), παλ-γερμ. **bogo**, ἀγγλ-σαξ. **boza** (ἀγγλ. **bow**), παλ-γερμ. **boge** (τόξον), λιθ. **búgstu, búgti** (φοβίζομαι, τρομάζω), **baugùs** (δειλός, φοβισμένος), **bauginti** (τρέπω τινὰ εἰς φυγήν)· ***ἐξ*** ἰαπ. ****bheug-***, παρὰ τὰ ****bheugh-*** ἢ ****bheuq-***· πρβλ. παλ-γερμ. **buhil** (λόφος), λιθ. **buklùs** (πονηρός, κυρ. καμπύλος).

φεύζω, μελλ. **-ξω**· ἀόρ. α' ***ἔφευξα***· κράζω **φεῦ**, φωνάζω «φεῦ! φεῦ!», «δυστυχία μου!» [***ἐκ*** τοῦ ***φεῦ***, ὅπως ***οἰμώζω*** ἐκ τοῦ ***οἴμοι***, ***αἰάζω*** ἐκ τοῦ ***αἰαῖ***, ***οἰζω*** ἐκ τοῦ ***οἶ***].

φευκτέον, ρημ. ἐπίθ. τοῦ ***φεύγω***· ***δεῖ φεύγειν***, πρέπει τις νὰ φύγῃ.

φευκτός, ή, όν, ρημ. ἐπίθ. του ***φεύγω***· ὃν ἀποφεύγει τις, ὃν δύναται τις νὰ ἀποφύγῃ.

φευξείω, ἐφετ. τοῦ ***φεύγω***· ἐπιθυμῶ νὰ φύγω.

φεῦξις, **-εως,** ἡ (***φεύγω***)·=***φύξις*** (βλ. λ.).

φεύξομαι, δωρ. ***φευξοῦμαι***, μελλ. τοῦ ***φεύγω***.

φεύζω, μελλ. τοῦ ***φεύζω*** (οὐχὶ τοῦ ***φεύγω***).

ΦΕ'ΨΑ˘ΛΟΣ, **-ου,** ὁ, καὶ **φεψάλυξ, -ῦγος,** ὁ· σπινθήρ, «σπίδα» || «δερμοσποδιά», τέφρα («στάχτη») θερμὴ καὶ ἀναδίδουσα σπινθῆρας || καπνὸς μετὰ σπινθήρων, ἀναδιδόμενος ἐκ καιομένων ξύλων, πρὶν ταῦτα ἀναφλεγοῦν ἐντελῶς || «καπνετόν», τὸ ὑπὲρ τὴν κυρ. ἑστίαν μέρος, τὸ προσβαλλόμενον ὑπὸ τοῦ καπνοῦ.

Ἔτυμ.: ***φέψαλος***· ***φεψάλυξ***· ***φεψαλόω***· ἰαπ. ****bhe-bhsalo-s***, παρὰ τὸ ὁποῖον καὶ τὰ ἑλλ. ***ψόλος*** (αἰθάλη, καπνός), ***ψολόεις*** (πλήρης αἰθάλης), πρβλ. Ἡσυχ. «***ψελός***· ***αἰθαλός***»: σανσκρ. **bhás-man-** (τέφρα), ἰαπ. ****bhes-*** (σανσκρ. **bábhasti**) (=συντρίβω) (τέφρα=τὸ κονιοποιημένον) ἢ ****bhes-*** (ἐμφυσῶ) (τέφρα=τὸ περιδινούμενον).

φεψάλόω, μελλ. **-ώσω** (***φέψαλος***)· μεταβάλλω εἰς τέφραν, κονιοποιῶ, κάμνω τι παρανάλωμα τοῦ πυρός, κατακαίω.

φεψάλυξ, -υγος, ὁ·=***φέψαλος*** (βλ. λ.).

φή (Α), ἐγκλιτ., συντετμ. ἀντὶ ***φησί***.

φή (Β), ἢ **φῆ**·=***ὡς, καθώς, ὅπως*** [πρβλ. Ζενδ. **bā**,

bāδā (τῷ ὄντι, ἀληθῶς), ἀρμ. **ba**, λιθ. **bà** (ἀλλά βεβαίως, ἀσφαλῶς), παλ-σλαυ. **bo** (διότι, τῷ ὄντι)].

φῆ, ἰων. ἀντί **ἔφη,** γ' ἑν. ἀορ. 6' τοῦ ***φημί***.

φᾶ, γ' ἑν. ὑποτ. ἀορ. 6' τοῦ ***φημί***.

φηγίνεος, α, ον, καί **φήγϊνος, η, ον** (***φηγός***)· ὁ ἐκ ***φηγοῦ*** (βλ. λ.), ὁ **ἐκ** ξύλου φηγοῦ, δρύϊνος, λατ. **fagĭnus.**

φηγῖνοῦς, ῆ, οῦν, συνηρ. ἐκ τοῦ ***φηγινέος*** (βλ. λ.).

ΦΗΓΟ'Σ, ἡ· εἶδος δρυός παραγούσης βάλανον φαγώσιμον, διάφορον δὲ τοῦ λατ. **fagus** («ὀξυά»), καίτοι αἱ ὀνομασίαι των συμπίπτουν.— **ΙΙ** ἡ βάλανος τοῦ αὐτοῦ δένδρου, ὁ καρπός του (ὅστις εἶναι ἐδώδιμος).

Ἔτυμ.: ***φηγός,*** δωρ. ***φᾱγός*** ⟨ἰαπ. ****bhāĝos*** = λατ. **fāgus**· ***φήγινος*** = λατ. **fāginus, fagineus**· πρβλ. παλ-norr. **bók,** παλ-γερμ. **buohha,** γοτθ. **bōka**· **ἐξ** ἰαπ. ****bhā(u)ĝ-***· πρβλ. ****bhəuĝ-*** ἐν τῷ νεο-ισλ. **baukr** (κυτίον, θήκη), **beyki, beykir** (βαρελοποιός), ρωσσ. **buzinά,** διαλ. **buzŭ** (κουφοξυλιά).— ἰαπ. ****bhūĝ-*** ἐν τῷ Κουρδ. **būz** (πτελέα), ἀγγλ-σαξ. **būc** (ἀγγεῖον ἐκ ξύλου φηγοῦ), μεσ-γερμ. **būchen, biuchen** (πλύνω διά στακτοκονίας), ρωσσ. διαλ. **b'yz'e** (κουφοξυλιά)· — ****bhuĝ-*** ἐν τῷ ρωσσ. διαλ. **buzŭ** (κουφοξυλιά) (τὸ παλ-σλαυ. **buky** = φηγός εἶναι δάνειον ἐκ τοῦ γερμ. ****bōkō***).— τὸ φρυγ. ***Βαγαῖος*** (=***φηγωναῖος***) κατ' ἄλλους ἀνήκει ἐνταῦθα, καὶ κατ' ἄλλους εἶναι δάνειον ἐκ τοῦ Ζενδ., παλ-περσ. **baga-** (θεός)· ἐπίσης ἀμφισβητεῖται ἡ παλαιὰ ἐτυμολ. τοῦ ***φηγὸς*** ἐκ τοῦ ***φαγεῖν*** (ἐξ ἰαπ. ****bhag-***)· τὸ δένδρον ***φηγὸς*** δὲν ὑπάρχει ἐν Ἑλλάδι.

φῆη, ἐπ. ἀντί **φῇ,** γ' ἑν. ἐν. ὑποτ. τοῦ ***φημί***.

φήληξ, -ηκος, ὁ (***φηλός***)· κυρ. ὁ ἀπατεών, ὁ ἀπατηλός, ὀνομάζεται δ' οὕτω ὄγριον σῦκον (ὁ ὄλυνθος), διότι τοῦτο φαίνεται ὡς ὥριμον καὶ ὅταν ἀκόμη εἰς τὴν πραγματικότητα δὲν ἔχει ὡριμάσει. [δι' ἐτυμ. βλ. ***φηλός***].

φηλητεύω, μελλ. ***-σω*** (***φηλήτης***)· ἀπατῶ, ἐξαπατῶ.

φηλήτης, -ου, ἢ **φηλητής, -οῦ,** ὁ, παρὰ μτγν. καὶ **φιλήτης** (***φηλός***)· ὁ ἀπατεών, δόλιος, κλέπτης [παρὰ μτγν. ἐπεκράτησε καὶ εἰσήχθη εἰς τινας κώδικας ὑπὸ τῶν ἀντιγραφέων ἡ γρ. ***φιλήτης***].

ΦΗ˜ΛΟΣ, ον (καὶ οὐχὶ ***φηλός, ή, όν***)· ἀπατηλός, ἀπατῶν, πανοῦργος.

Ἔτυμ.: ***φῆλος***· ***φηλόω,*** δωρ. ***φᾱλόω***· ***φήληξ***· ***φηλητὴς*** ἢ ***φηλήτης*** = πιθ. τὸ λατ. **fallō, -ere** (ἀπατῶ), **fallāx** (=ἑλλ. ***φήληξ***)=ἀπατηλός· ὑπό τινων ἐθεωρήθη συγγ. τῷ ρωσσ. **bala-mutĭ** (φλύσαρος), ἀλλ' αὐτὸ εἶναι μᾶλλον κατ' ἐπέκτ. ἐκ τῆς ἰαπ. ριζ. ****bhā-*** (ἑλλ. ***φημί***)· ἐξ ἄλλου τὸ ὁμηρ. ***ἀποφώλιος*** (βλ. λ.). θὰ ἠδύνατο νὰ εἶναι συγγ. τῷ παρ' Ἡσυχ. ***«ἀποφεῖν· ἀπατῆσαι»,*** αἰολ. = ὁμηρ. ἀορ. ***ἀπαφεῖν*** (=ἀπατᾶν).— κατ' ἄλλους ***φῆλος*** ⟨****φαλ-νο-***, ἰαπ. ****ghv̥no-*** : ***θέλγω*** ⟨***ĝhvel-gō***, σανσκρ. **hv̥ṇáti** (ἀπατῶ), λατ. **fallō** ⟨****ghv̥l-nō***, ὁμηρ. ***ἀπο-φώλιος***· ὡς πιθ. ἐξ ἰαπ. ριζ. ****ghvel-*** (κυρτώνω, λυγίζω) ἐν τῷ **hvárate** (λυγίζει, κυρτώνεται), βλ. ἐν ***φάλος***.

φηλόω, μελλ. ***-ώσω*** (***φῆλος***)· ἀπατῶ, ἐξαπατῶ.

φήλωμα, -ατος, τό (***φηλόω***)· ἀπάτη, ἐξαπάτησις.

φήμη, δωρ. **φάμα** (λατ. **fama**), ἡ (***φημί***)· φωνή, λόγος, καὶ δὴ φωνὴ ἐξ οὐρανοῦ, προφητικὴ φωνὴ ‖ θθεν, χρησμός, οἰωνός, προφητεία — **ΙΙ** πάσης φύσεως καὶ οἱασδήποτε προελεύσεως φωνὴ ἢ λόγος (λέξεις), λόγος, τὸ λεγόμενον ‖ ἀκόμη καὶ ᾄσμα (ὕμνος). 2) λόγος διαδεδομένος μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, παλαιὰ παράδοσις, μῦθος, παροιμία, λόγιον. 3) ὡς τὸ λατ. **fama**, ἡ φήμη (καλὴ ἢ κακή) ἡ ἐπικρατοῦσα περί τινος ἀνθρώπου, διάδοσις, φημολογία ‖ ὁ περὶ τοῦ χαρακτῆρος ἑνὸς ἀνθρώπου λόγος, τὸ ὄνομά του, ἡ ὑπόληψίς του. 4) ἀγγελία, παραγγελία, εἴδησις.

ΦΗΜΙ', ***φῄς, φησί, φᾰμέν, φᾰτέ, φασι***· ἀόρ. β' ***ἔφην*** (ὡς πρτ. λαμβανομένου συν. τοῦ ***ἔφασκον*** ἐκ τοῦ ***φάσκω***), ***ἔφησθα***, ἐπ. ***φῆσθα***, ***ἔφη***· προστ. ***φάθι*** ἢ ***φαθί***· ἀπρφ. ***φάναι***· μτχ. ***φάς, φᾶσα, φάν***· μελλ. ***φήσω***. ἀόρ. α' ***ἔφησα***.—μέσον ἀόρ. 6' ***ἐφάμην***, ἀπρφ. ***φάσθαι***, μτχ. ***φάμενος***· πρτ. (ὡς καὶ ὁ ἀόρ. 6') ***ἐφάμην***· παθ. πρκ. ***πέφασμαι***· γ' ἑν. προστ. ***πεφάσθω***.—ἐπικ. τύποι: α' πληθ. ἐν. εὐκτ. ***φαῖμεν*** ἀντὶ ***φαίημεν***· γ' ἑν. ὑποτ. ***φήῃ*** ἀντὶ ***φῇ***· ἀόρ. 6' ***φῆν, φῆς, φῆ***, ἀντὶ ***ἔφην, ἔφης, ἔφη***, καὶ γ' πληθ. ***ἔφαν, φὰν*** ἀντὶ ***ἔφασαν***· μέσ. προστ. ***φάο*** ἀντὶ ***φάσο***. ***ἠμὶ*** (βλ. λ.) εἶναι σημασιολογικῶς παράλλ. τύπος τοῦ ***φημί***.—***φάσκω*** εἶναι ὡσ παράλλ. τύπος τοῦ ***φημί***.—οἱ τύποι τοῦ ἐν. ἐν τῇ Ὁριστ. εἶναι ἐγκλιτικαὶ λέξεις πλὴν τοῦ 6' ἑν. ***φῄς***·— βασικὴ (ριζικὴ) σημασ. ἡ τοῦ διακηρύσσω, ποιοῦμαι γνωστόν, γνωστοποιῶ, φανερώνω (διότι τὸ ***φημὶ*** εἶναι προϊὸν τῆς ριζ. ***φα-***, κοινῆς μετὰ τοῦ ***φαίνω***) ‖ ὅθεν, ἐκθέτω τὴν γνώμην μου ἢ τὰς σκέψεις μου ‖ ὅθεν, εἶμαι τῆς γνώμης, πιστεύω, σκέπτομαι, φαντάζομαι, ὑποθέτω, διισχυρίζομαι, διαβεβαιῶ· καὶ ἰδίᾳ ἐν τῷ μέσῳ: ***ἴσον ἐμοὶ φάσθαι***=νὰ λέγῃ (δηλ. νὰ φαντάζεται) ὅτι εἶναι ἴσος μου («νὰ φαντάζεται τὸν ἑαυτόν του ἴσον μὲ μένα») ‖ ἐν τῇ γλώσσῃ τῆς καθημερινῆς ζωῆς (ἐν τῷ διαλόγῳ) συχνὰ τὸ ***φημὶ*** προτάσσεται τοῦ ὑποκειμένου του: ***ἔφην ἐγώ, ἔφη ὁ Σωκράτης*** ‖ ἐνίοτε τὸ ***φημὶ*** συναπτεται μετὰ συνωνύμου ῥήματος, ὡς ***ἔφη λέγων, ἔλεγε φὰς*** κλπ.— **ΙΙ** συχνὰ τὸ ***φημὶ*** κεῖται ἀντὶ τοῦ ***κατάφημι***· λέγω ναί, λέγω μάλιστα, βεβαιῶ, διαβεβαιῶ, διισχυρίζομαι, πολλάκις ἐν ἐρωταποκρίσει ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ ***ναί***, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ***οὔ φημι*** ἢ ***φημὶ οὐχί***=λέγω ὄχι, ἀρνοῦμαι, ἢ καὶ ἁπλῶς «ὄχι» (ἐν ἐρωταποκρίσει).

Ἔτυμ.: ***φημί,*** δωρ. ***φᾱμί***· ὁμ. ***φῆμις*** (βλ.λ.)· πρβλ. Ἡσυχ. ***«ἄφημοι· ἀνώνυμοι, ἀκλεεῖς»***, ***«ἀφήμονες· ἄρρητοι, οὐκ ὀνομαζόμενοι»***, «(κρητ.) ***ἀφᾱμιῶται· οἰκέται, ἀγροῖκοι»***· ***φήμη,*** δωρ. ***φᾱμᾱ***=λατ. **fāma**· ***φάτις*** (βλ. ἐν ***φάσις*** Β)· ***φάσκω***· ***φωνή,*** δωρ. ***φωνά***: ἰαπ. ****bhāmi***=ἀρμ. **ban,** γεν. **bani** (=***λόγος***) (ἰαπ. ****bhāni-s***=ἀγγλ-σαξ. **bēn**=παράκλησις, παλ-norr. **bón, bén**), **bay** (μέρος λόγου, ***ῥῆμα, λέξις***) (ἰαπ. ****bhəli-s***=ἑλλ. ***φάτις***), λατ. **farī** (ὁμιλῶ), **fābula, fātum, fāteor** (ἔκ τινος μτχ. ****fatos***, ἑλλ. ***φατός***, πρβλ. **in-fitiae**=ἄρνησις ἐκ τοῦ ****infitos***=ἑλλ. ***ἄ-φατος***, **fās, facundus,** ἀγγλ-σαξ. **bōian** (καυχῶμαι), ρωσσ. **baju, bajatĭ** (διηγοῦμαι) παλ-γερμ. **ban** (διατάσσω, ἄμυνα, ὑπεράσπισις), **bannan** (ἀπαγορεύω, διατάσσω, προσκαλῶ), σανσκρ. **bhánati** (ὁμιλῶ) (ἰαπ. ****bhen-*** : ****bhā-***)· ἐξ ἰαπ. ****bhā-*** (λέγω, ὁμιλῶ)· μετὰ μεταπτώσεως τοῦ ριζ. φων. **ā** ! **ō** ***φωνή,*** δωρ. ***φωνά***.—ἡ ριζ. ****bhā*** (=ὁμιλεῖν) ἀρχικῶς ἦτο ἡ αὐτὴ πρὸς τὴν ****bhā-*** (=***φαίνειν***), διότι καὶ διὰ τοῦ λόγου ***φαίνει*** τίς τι· ἀλλ' ἐν τῇ ἰαπ. ἑκατέρα ρίζα ἀπέκτησε τὴν αὐτοτέλειάν της.

φημίζω, μελλ. ***-ίσω,*** ἀττ. ***-ιῶ,*** δωρ. ***-ίξω***· ἀόρ. α' ***ἐφήμισα*** (***φήμη***)· λέγω, λαλῶ, ὁμιλῶ ‖ προφητεύω, λέγω, λαλῶ ‖ ἑκτομίζω (διασπείρω φήμας) ‖ καλῶ, ὀνομάζω.— μέσον, ἐκφράζομαι διά λόγων, ἐκθέτω.

φῆμις, -ιος, ἡ, ποιητ. ἀντὶ ***φήμη, φάτις,*** λόγος, φωνή, ὁμιλία, συνομιλία ‖ φήμη, δημοσία γνώμη, διάδοσις, ἡ περί τινος ἀνθρώπου φήμη (καλὴ ἢ κακή), ἡ ὑπόληψις τῆς ὁποίας ἀπολαύει ἐν τῇ κοινωνίᾳ ‖ ***δήμοιο φῆμις***=ἡ φωνὴ τοῦ λαοῦ, ἡ γνώμη (ἡ κρίσις) τοῦ λαοῦ, ἡ «κοινὴ γνώμη».

φῆν, ἐπ. ἀντὶ ***ἔφην,*** ἀόρ. 6' τοῦ ***φημί***.

φῆναι, ἀπρφ. ἀόρ. α' τοῦ ***φαίνω***.

φήνεις, γ' ἑν. εὐκτ. ἀορ. α' τοῦ ***φαίνω***.

ΦΗ'ΝΗ, ἡ· εἶδος θαλασσαετοῦ τεφροῦ χρώματος.

Ἔτυμ.: ***φήνη*** ⟨ἰαπ. ****bhās-nā*** ἢ ****bhēs-nā-*** : σανσκρ. **bhās-a-ḥ** (ἁρπακτικὸν ὄρνεον).

φήρ, ὁ, γεν. **φηρός,** αἰολ. ἀντὶ **θήρ** ‖ κυρ. ἐν τῷ πληθ. ***Φῆρες***=οἱ Κένταυροι [πρβλ. Ἡσυχ. ***«Φῆρες· οἱ Κένταυροι»***, ***«φηρία, θηρία»***, ***«φῆρα· θῆρα»***, ἐν θαλασσ. ἐπιγρ. ***φεὶρ***=ἰων-αττ. ***θὴρ*** (ἰαπ. ****ghvēr-***), βλ. ἐν λ.].

φηρο-μᾰνής, ***ές,*** γεν. ***-έος*** (***φὴρ+μανῆναι***)· ***θηρομανής,*** ὁ ἐμμανῶς ἀγαπῶν τὰ θηρία ἢ τὸ κυνήγιον θηρίων (ἀγρίων ζώων).

φῆς, 6' ἑν. τοῦ ***φημί***.

φῆς, ἐπ. ἀντὶ **ἔφης,** 6' ἑν. ἀορ. 6' τοῦ ***φημί***.

φῆσθα, ἐπ. 6' ἑν. ἀορ. 6' τοῦ ***φημί***.

φήτρη, ἡ, ἰων. ἀντὶ ***φάτρα*** (βλ. λ.).

φθαίη, γ' ἐν. εὐκτ. ἀορ. β' τοῦ *φθάνω.*
φθαίρω, δωρ. ἀντὶ *φθείρω.*

φθᾰμενος, μτχ. μέσ. ἀορ. β' τοῦ *φθάνω.*
φθάν, ἐπ. ἀντὶ *ἔφθασαν,* γ' πληθ. ἀορ. β' τοῦ *φθάνω.*
ΦΘΑ῎ΝΩ, μελλ. *φθήσομαι,* μτγν. καὶ *φθᾰσω·* ἀόρ. α' *ἔφθᾰσα·* ἀόρ. β' *ἔφθην,* γ' πληθ. *φθὰν* ἀντὶ *ἔφθασαν,* ὑποτ. *φθῶ,* ἐπ. γ' ἐν. *φθήῃ* καὶ *φθῇσιν,* ἐπ. α' πληθ. *φθέωμεν,* γ' πληθ. *φθέωσιν,* εὐκτ. *φθαίην,* ἀπρφ. *φθῆναι,* μτχ. *φθάς·* πρκ. *ἔφθᾰκα·* ἐπ. μτχ. μέσ. ἀορ. β' *φθᾰμενος·* δωρ. μελ. *φθαξῶ·* δωρ. ἀόρ. α' *ἔφθαξα·* ἔρχομαι πρῶτος (ἢ πρὸ ἄλλων), πράττω τι πρῶτος (πρὶν ἀπὸ ἄλλους), φθάνω πρῶτος, φθάνω πρὸ τῶν ἄλλων, προφθάνω ‖ *ὁ φθάσας* = ὁ ἐλθὼν πρῶτος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ *ὁ ὑστερήσας* ‖ *φθάνω εἰς τὴν πόλιν* = ἔρχομαι πρῶτος εἰς τὴν πόλιν.— μετ' αἰτ. προσ., προλαμβάνω τινά, τὸν προφθάνω καὶ τὸν «προσπερνῶ», τὸν καταφθάνω, τὸν «ξεπερνῶ», λατ. **praevenire** ‖ ἐνίοτε σημ. ἁπλῶς, ἀφικνοῦμαι, φθάνω ‖ *ἔφθησαν τὸν χειμῶνα*=προέλαβον τὴν θύελλαν ‖ συχνὰ συνάπτεται μετὰ ἐνεργ. μτχ. συμφωνούσης πρὸς τὸ ὑποκείμ. καὶ δηλούσης τὴν ἐνέργειαν ἐν ᾗ προλαμβάνει τις τὸν ἕτερον : *ἔφθη βαλὼν αὐτὸν*= ἐπρόλαβε καὶ τὸν ἐκτύπησε | *ἦ καὶ πολὺ φθαίη πόλις ἁλοῦσα*=καὶ πράγματι ἡ πόλις θὰ ἐξεπολιορκεῖτο (ἢ θὰ ἐκπολιορκηθῇ) πολὺ πρότερον («πολὺ πιὸ πρίν»), ἢ θὰ ἐξεπολιορκεῖτο πρώτη.— **II** εἰς τὰς συντάξεις αὐτὰς τὸ *φθάνω* καταντᾷ ἐνίοτε ἰσοδύναμον πρὸς ἀνάλογον ἐπίρρημα, πρότερον, ταχύτερον, πρῶτον (ἢ πρὸς τὰ ἀντίστοιχα ἐπιρρ. κατηγορ., πρότερος, πρῶτος κ.τ.ὅ.) : *ἔφθην ἀφικόμενος* = ἔφθασα ταχύτερον, ἔφθασα πρῶτος ‖ μετὰ ἐπιρρημ. ὡσ. ἐννοίας συνάπτεται μετὰ ῥήματος ὀρθῆς ἐγκλίσεως καὶ ἡ μτχ. *φθὰς* ἢ *φθάσας* καὶ ἐπικ. *φθάμενος : ὅς μ' ἔβαλε φθάμενος* ἀντὶ *ὅς μ' ἔφθη βαλὼν* (=ὅστις μὲ ἐκτύπησε προτήτερα) | *οὐκ ἄλλος φθὰς ἐμεῦ κατήγορος ἔσται*=οὐδεὶς ἄλλος θὰ προφθάσῃ νὰ γίνῃ κατήγορος προτήτερα ἀπὸ ἐμένα (ἢ οὐδεὶς ἄλλος θὰ μὲ μηνύσῃ πρότερον, προτοῦ δηλ. ἐγώ...) ‖ *φθάσας προσπεσοῦμαι*=θὰ ἐπιπέσω καθ' ἡμῶν πρῶτος (ἐγὼ προτήτερα) ‖ οὕτω ἡ μτχ. *φθάσας* συνάπτεται καὶ μετὰ προστ. : *λέγε φθάσας*=λέγε ταχέως («λέγε γρήγορα»).— **III** τὸ *φθάνω* μετὰ τοῦ *οὐ* καὶ μτχ. (*οὐ φθάνω+μτχ.*), ἀκολουθούμενον ὑπὸ τοῦ *καί...,* ἐκφράζει δύο ἐνεργείας, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ μία ἐπακολουθεῖ ἀμέσως μετὰ τὴν ἄλλην, δηλοῦται δὲ σπουδὴ ἢ ἀνυπομονησία, ἢ ζωηρὰ προτροπή, ἢ καὶ ἐσπευσμένη προσταγή : *οὐ φθάνει ἐξαγόμενος καὶ εὐθὺς ὅμοιός ἐστι τοῖς ἀκαθάρτοις* = εὐθὺς ὡς ἐξαχθῇ γίνεται ἀκάθαρτος (κυρ. δὲν προφθάνει νὰ ἐξαχθῇ καὶ ἀμέσως γίνεται ὅμοιος πρὸς τοὺς ἀκαθάρτους) | *οὐκ ἔφθη μοι συμβᾶσα ἡ ἀτυχία καὶ εὐθὺς ἐπεχείρησαν διαφορῆσαι τἄνδοθεν*= μόλις μοῦ συνέβη τὸ ἀτύχημα καὶ ἀμέσως ἐπεχείρησαν νὰ... (κυρ. δὲν ἐπρόφθασε καλὰ-καλὰ νὰ μοῦ συμβῇ τὸ ἀτύχημα καὶ ἀμέσως αὐτοὶ ἐπεχείρησαν νὰ...).— **IV** ἡ τοιαύτη ἀνυπομονησία καὶ ἔντονος προτροπὴ ἢ προσταγὴ δηλοῦται ἐνίοτε διὰ τῆς περιφρ. τοῦ *οὐ φθάνω+μτχ.* ἐν ἐρωτήσει : *ἀποτρέχων οὐκ ἂν φθάνοις ;*=«δὲν θὰ γκρεμοτσακισθῇς νὰ φύγῃς ἀπ' ἐδῶ ;» («κάμε γρήγορα νὰ (φεύφῃς ἀπ' ἐδῶ», «πάρ' τὰ πλυμένα σου καὶ δρόμο».— **V** ἐν ἀπαντήσει, *οὐκ ἂν φθάνοιμι*=θὰ ἀρχίσω ἀμέσως (κυρ. δὲν θὰ ἠμποροῦσα νὰ εἶμαι τόσον ταχὺς ὥστε νὰ προλάβω).

Ἐτυμ. : ὁμηρ. *φθᾰ́νω,* ἀττ. *φθᾰ́νω* (**φθανϜω*), ἰαπ. *qvp̂h-· βλ. καὶ *πρόσφατος·* ἡ λ. εἶναι μεμονωμένη· κατά τινας ἐν τούτοις εἶναι συγγ. τῷ λατ. **spatium,** ἐκ ριζ. **sp(h)ē(i)-** (ἁπλώνομαι, ὀγκοῦμαι, ἔχω ἐπιτυχίαν), πρβλ. καὶ τὰ παρ' Ἡσυχ. *«ψατᾶσθαι· προκαταλαμβάνειν», «ψατῆσαι προειπεῖν», «ψαέναι· φθάσαι»·* ἀβεβαία εἶναι καὶ ἡ συγγ. πρὸς τὸ σανσκρ. **kṣáyati** (κυβερνᾷ), χετ. **za(i)** (παρέρχομαι, προσπερνῶ).

φθᾰρῆναι, ἀπρφ. παθ. ἀορ. β' τοῦ *φθείρω.*
φθαρτός, *ή, όν,* ρημ. ἐπίθ. τοῦ *φθείρω·* ὡς καὶ νῦν, φθαρτός, ὑποκείμενος εἰς φθοράν, δυνάμενος νὰ φθαρῇ (μτφρ. νὰ διαφθαρῇ, νὰ δεκασθῇ), ὁ εὐκόλως καταστρεφόμενος, θνητός, ἐφήμερος, προσωρινός, παροδικός.

φθάς, φθᾶσα, φθάν, μτχ. ἀορ. β' τοῦ *φθάνω.*
ΦΘΕ῎ΓΓΟΜΑΙ, μελλ. *φθέγξομαι·* ἀόρ. α' *ἐφθεγξάμην·* πρκ. *ἔφθεγμαι,* ἀποθ.· ἐκπέμπω φθόγγον, φωνήν, ὁμιλῶ δυνατὰ καὶ καθαρά, ἐκπέμπω ἔναρθρον φωνὴν ‖ *τὸ φθεγγόμενον*=τὸ ἐκπέμπον τὸν ἦχον, ἡ φωνή. **2)** ἐπὶ ζῴων, π.χ. ἐπὶ ἵππου, χρεμετίζω, «χλιμιντρῶ», ρωθωνίζω· ἐπὶ ἀετοῦ, κλάζω, κ.ο.κ. ‖ ἐπὶ θύρας, τρίζω | ἐπὶ αὐλοῦ, σάλπιγγος, βροντῆς κλπ.— **II** μετὰ συστ. αἰτ., *φθέγγομαι ἔπος*=λέγω λόγον, ὁμιλῶ, λαλῶ.— **III** μετ' αἰτ. προσ., ἐξυμνῶ, ἐπαινῶ, ἐξαίρω, ἐγκωμιάζω, δοξάζω.— **IV** ὡς τὸ *ὀνομάζω* (βλ.λ.), δίδω ὄνομα, καλῶ κατ' ὄνομα.

Ἐτυμ. φθέγγομαι· φθέγμα· φθογγή· φθόγγος δὲν γνωρίζομεν κατὰ τρόπον ἀσφαλῆ ἀντιστοίχους λέξεις ἄλλων γλωσσῶν, καὶ ἑπομένως τὰ κατὰ τὴν ἐτυμολογίαν της παραμένουν σκοτεινά.

φθέγμα, *-ατος,* τὸ (*φθέγγομαι*)· ἦχος φωνῆς, φωνή, φθόγγος ‖ γλῶσσα, λαλιὰ ‖ λόγος, λέξις, ὁμιλία. **2)** γεν.. κραυγή, φωνή, βοή, θόρυβος, ἦχος.
φθέγξομαι, μελλ. τοῦ *φθέγγομαι.*
φθείομεν, ἐπ. ἀντὶ *φθέωμεν, φθῶμεν,* α' πληθ. ὑποτ. ἀορ. β' τοῦ *φθάνω.*
ΦΘΕΙ῎Ρ, ὁ, γεν. *φθειρός·* «ψεῖρα» ἀνθρώπων, λατ. **pediculus** ‖ καὶ ἐπὶ ζῴων (= κρότων).— **II** ὁ μικρὸς καρπὸς (ὁ κῶνος) εἴδους τινὸς πίτυος [*φθείρ : φθείρω,* πρβλ. *κόρις : κείρω,* ἀρμ. **mlukn** (ὁ ὄζων κατὰ τὴν ῥῖνα) : ἀρμ. **malem** (τρίβω), λατ. **molo.**· πρωταρχ. κλίσις : **φθερ-σ, *φθερός.*

φθειριάω, μελλ. *-ᾱ́σω* (*φθείρ*)· εἶμαι πλήρης φθειρῶν, εἶμαι «ψειριασμένος», πάσχω ἀπὸ φθειρίασιν (**morbus pedicularis**).
φθειρο-τρᾰγέω, μελλ. *-ήσω* (*φθεὶρ* II + *τραγεῖν*)· τρώγω κώνους πίτυος.

φθείρω, μελλ. *φθερῶ,* ἐπ. *φθέρσω·* ἀόρ. α' *ἔφθειρα·* πρκ. *ἔφθαρκα·* πρκ. β' *ἔφθορα·* παθητ., πρκ. *ἔφθαρμαι,* γ' πληθ. *ἐφθάραται·* ἀόρ. β' *ἐφθᾰρην* (*φθίω*)· ὡς καὶ νῦν, φθείρω, καταστρέφω, ἀφανίζω, διαφθείρω, διαρπάζω, λατ. **perdere, pessumdare.**— παθητ., φθείρομαι, καταστρέφομαι, ἀπόλλυμαι ‖ παρ' ἀττ. ἡ προστ. *φθείρου* ἦτο συνήθης κατάρα, «νὰ χαθῇς! ἄϊντε νὰ χαθῇς! γκρεμίσου ἀπ' ἐδῶ, γκρεμοτσακίσου! χάσου ἀπὸ τὰ μάτια μου, ἄϊ πήγαινε νὰ πνιγῇς», λατ. **abi in malam rem** ‖ ὅθεν, *εἰ μὴ φθερεῖ τῆσδ' ὡς τάχιστ' ἀπὸ στέγης*=«ἂν δὲν ξεκουμπισθῇς νὰ φύγῃς ἀπ' ἐδῶ...» ‖ ἀλλ' ὅμως *φθείρομαι εἴς τι, φθείρομαι πρός τι*=«πέφτω μὲ τὰ μοῦτρα μέσα εἴς τι πρὸς καταστροφήν μου». **2)** ἐν τῷ παθητ., ἐπὶ «καραβοτσακισμένων» ἀνθρώπων, ἐξοκέλλω, «πέφτω ἔξω».— **II** ἐπὶ ἀνθρώπων, φονεύω, σκοτώνω, καταστρέφω ‖ διαφθείρω διὰ χρημάτων, δεκάζω, δωροδοκῶ ‖ ὡσ. ἐπὶ γυναικῶν, παραπλανῶ, «ξεμυαλίζω, ξελογιάζω».— παθητ., φονεύομαι, καταστρέφομαι, φθίνω, «λυώνω», κατατήκομαι.

Ἐτυμ. : *φθείρω,* λεσβ. *φθέρρω,* ἀρκ. *φθήρω* (**φθερ-jω*), δωρ. *φθαίρω* (**φθῑ-jω*)· *φθόρος· φθορά· συμ·φθείρω :* σανσκρ. **ksárati** (τρέχω, ἐκρέω, ἐξοδεύομαι, φθείρομαι). **kṣālayati** (ἐξυψώνω τινὰ ἀποπλύνων τὰς ἁμαρτίας του), Ζενδ. **γžar- žgar-** (ρέω, τρέχω). **vī-γžārayeiti** (κάμνω τι νὰ πλημμυρίσῃ), ἀρμ. **jur,** γεν. **jroy** (ὕδωρ)· ἰαπ. *gvd̂her-· πρβλ. Ἡσυχ. *«ψείρει· φθείρει».*

φθερσῐ-γενής, ἐς (*φθείρω + γένος*)· ὁ φθείρων τὸ γένος, ὁ καταστρέφων τὸ γένος, τὴν γενεάν.
φθέωμεν, φθέωσιν, ἐπ. ἀντὶ *φθῶμεν, φθῶσιν,* α' καὶ γ' πληθ. ὑποτ. ἀορ. β' τοῦ *φθάνω.*
φθῇ, ἐπ. ἀντὶ *ἔφθη* γ' ἐν. ἀορ. β' τοῦ *φθάνω.*
φθήῃ, ἐπ. ἀντὶ *φθῇ,* γ' ἐν. ὑποτ. ἀορ. β' τοῦ *φθάνω.*
φθῆναι, ἀπρφ. ἀορ. β τοῦ *φθάνω.*
φθῇσιν, ἐπ. ἀντὶ *φθῇ,* γ' ἐν. ὑποτ. ἀορ. β' τοῦ *φθάνω.*
φθήσομαι, μελλ. τοῦ *φθάνω*

Φθῑ́α, ἡ, γεν. *-ας,* ἐπ. καὶ ἰων. **Φθίη,** *-ης,* ἡ· πόλις καὶ περιοχὴ τῆς Θεσσαλίας, πατρὶς τοῦ Ἀχιλλέως (βλ. καὶ Κ.Ε.Λ.).

Φθῑάς, *-άδος*, ἡ, θηλ. τοῦ *Φθῖος*· γυνὴ οἰκοῦσα ἐν Φθίᾳ ἢ καταγομένη ἐκεῖθεν.

φθίεται, ἐπικ. ἀντὶ *φθίηται*, γ' ἑν. ὑποτ. παθ. ἀορ. β' τοῦ *φθίω*.

Φφίηνδε, ἐπίρρ.· εἰς (πρὸς) Φθίαν.

Φθίηφι, ἐπ. δοτ. ἑν. τοῦ *Φθίη*· ἐν Φθίᾳ.

φθῖμενος, μτχ. παθ. ἀορ. β' τοῦ *φθίνω*.

φθῑνάς, *-άδος*, ἡ (*φθίνω*)· ἀμτβ., ἡ φθίνουσα, ὀλιγοστεύουσα, φθάνουσα (ἐγγίζουσα) εἰς τέλος, ἐξαφανιζομένη.— **II** ὡς ἐνεργ., ἡ ἐπιφέρουσα κατάπτωσιν, ἡ φθείρουσα, ἡ προκαλοῦσα φθοράν (ἐξάντλησιν)· *νόσοι φθινάδες*=νόσοι μαραίνουσαι (κατατρώγουσαι).

φθῖνασμα, *-ατος*, τό· μείωσις, ἐλάττωσις, τὸ φθείρειν, μαρασμός, φθίσις.

φθῑνάω, καὶ **φθῑνέω** (*φθίνω*)· = *φθίνω* (βλ. λ.), κατατήκομαι, μαραίνομαι, ἀποθνήσκω ἐκ φθίσεως.

φθῑνό-καρπος, *ον* (*φθίνω*+*καρπός*)· ἐπὶ δένδρων, οὗτινος οἱ καρποὶ φθίνουσι καὶ καταπίπτουσιν, ὁ ἄνευ καρπῶν, ὁ ἄκαρπος, ὁ ἀπολέσας τὴν γονιμότητα ἢ τὴν δύναμίν του.

φθῑν-οπωρῑνός, *ή, όν* (*φθινόπωρον*)· ὡς καὶ νῦν, φθινοπωρινός, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ φθινόπωρον, ὁ γινόμενος κατὰ τὸ φθινόπωρον.

φθῑν-οπωρίς, *- ίδος*, θηλ. τοῦ προηγ. *φθινοπωρινός* (βλ. λ.).

φθῑν-όπωρον, τὸ (*φθίνω* + *ὀπώρα*)· ὡς καὶ νῦν, φθινόπωρον, τὸ τελευτεῖον μέρος τῆς *ὀπώρας* (τὸ καὶ *μετόπωρον* καλούμενον), τὸ χρον. διάστημα τῆς φθινούσης ὀπώρας, τὸ διάστημα καθ' ὃ *φθίνουσι* (τελειώνουν) τὰ ὀπωρικὰ (κατὰ τὸν Ἡσύχιον τὸ διάστημα ἀπὸ 15 ἢ 22 Αὐγούστου μέχρι 15 ἢ 22 Δεκεμβρίου).

φθῑνῠθεσκε, γ' ἑν. ἰων. πρτ. τοῦ *φθινύθω*.

φθῑνῠθω, ποιητ. ἀντὶ *φθίνω*, ἐν χρήσει κατ' ἐν. καὶ πρτ. μόνον : **I** ὡς ἀμτβ., φθείρομαι, μαραίνομαι, καταστρέφομαι.— **II** ὡς μτβτ., φθείρω, καταστρέφω. προξενῶ φθοράν, καταναλίσκω.

ΦΘΙ'ΝΩ, ὁ συνήθης τύπος τοῦ *φθίω* (βλ. λ.).

φθίομαι, ἐπ. ἀντὶ *φθίωμαι*, ὑποτ. παθ. ἀορ. β'

Φθῖος, α, *ον* (*Φθία*)· ὁ κατοικῶν ἐν Φθίᾳ, ἢ ὁ καταγόμενος ἐκ Φθίας ‖ *οἱ Φθῖοι*=*οἱ Φθιῶται* (οἱ ἐκ Φθίας καταγόμενοι ἢ οἰκοῦντες ἐν Φθίᾳ).

φθίσεσθαι, ἀπρφ. μέσ. μέλλ. τοῦ *φθίνω*.

φθῖσ-ήνωρ, *-ορος*, ὁ, ἡ (*φθίνω*+*ἀνήρ*)· ὁ φθείρων (καταστρέφων) τοὺς ἄνδρας ‖ γεν., καταστρεπτικός, ὀλέθριος, μοιραῖος.

φθίσθαι, ἐπ. ἀπρφ. παθ. ἀορ. β' τοῦ *φθίω*, *φθίνω*.

φθῑσί-μβροτος, *ον* (*φθίνω*+*βροτός*), ἀντὶ *φθισίβροτος*· ὁ φθείρων (καταφονεύων) βροτούς, θηλ. θνητούς, ἀνθρώπους.

φθῖσις, *-εως*, ἡ (*φθίνω*)· ἐπὶ προσώπων, ὡς καὶ νῦν, φθίσις, ἐξασθένησις, ἐξάντλησις· μαρασμός, κατάπτωσις, παρακμή, λατ. **tabes.** **2)** γενικῶς, συμκρυνσις, ἐλάττωσις, μείωσις, φθορά.

φθῖτο, γ' ἑν. εὐκτ. ἐπ. παθ. ἀορ β' τοῦ *φθίω*.

φθῖτο, ἐπικ γ' ἑν. ὁριστ. ἐπικ. παθ ἀορ. β' τοῦ *φθίω*.

φθῖτός, *ή, όν*, ρημ. ἐπίθ. τοῦ *φθίω*· ὁ φθαρτός, ὁ ὑποκείμενος εἰς φθοράν, θνητός ‖ ὁ ἠφανισμένος, ὁ ἐφθαρμένος, ὁ ἀποθανών· ὁ νεκρὸς ‖ *ἐν τῷ πληθ. οἱ φθιτοί*=οἱ νεκροί.

ΦΘΙ'Ω, πρτ *ἔφθιον* (μόνον κατὰ ἐν. καὶ πρτ., ἀλλὰ καὶ ἐν αὐτοῖς συνηθέστ. ὁ ἐν. *φθίνω* [-ῑ- παρ' Ὁμ. -ῐ- παρ' ἀττ.] καὶ πρτ. *ἔφθινον*)· μέλλ. *φθίσω*, ἀορ. *ἔφθισα*· πρκ. *ἔφθικα*.—μέσ. καὶ παθ. (μετὰ τῆς αὐτῆς ἐνν.), μέλλ. *φθίσομαι* παθ. πρκ. (μεθ' ἧς σημασ. καὶ ὁ ἐνεργ.) *ἔφθῐμαι*· ὑπερο. *ἐφθίμην*· --ἀλλ' ὁ τύπος *ἐφθίμην* ἀπαντᾷ συχνότερον ὡς ἐπ. παθ. ἀόρ. β', καὶ δὴ ἐν τῷ β' ἑν. *ἔφθισο*, γ' ἑν. *ἔφθιτο*, γ' πληθ. *ἐφθίατο*· ὑποτ. *φθίωμαι*, ἐπ. *φθίομαι*, γ' ἑν. *φθίεται* (ἀντὶ *φθίηται*), α' πληθ. *φθιόμεθα* (ἀντὶ *φθιώμεθα*)· εὐκτ. *φθίμην*, *φθῖο*, *φθῖτο*· ἀπρφ. *φθίσθαι*· μτχ. *φθῖμενος*.— ὡς καὶ νῦν, *φθίνω* (βλ. λ.), μαραίνομαι, παρακμάζω, εἶμαι καχεκτικός ‖ ἐλαττοῦμαι, μικραίνω, τήκομαι, «λυώνω», «σβήνω» ‖ ἀπόλλυμαι, φθείρομαι, χάνομαι, ἀποθνήσκω : *οἱ φθίμενοι*=οἱ νεκροὶ ‖ ἐπὶ χρόνου, *πρίν κεν νὺξ φθῖτο*=πρότερον («πρῶτα») δὰ ἔπρεπε νὰ παρέλθῃ ἡ νύξ ‖ *φθίνουσι νύκτες τε καὶ ἤματα*=παρέρχονται αἱ νύκτες καὶ αἱ ἡμέραι (ἢ αἱ νύκτες καὶ αἱ ἡμέραι μικραίνουν, δηλ. ὀλιγοστεύει ἡ χρονικὴ των διάρκεια) ‖ *μηνῶν φθινόντων*=ὅταν οἱ μῆνες «μικραίνουν» (δηλ. ὀλιγοστεύει τὸ ἀπομένον χρονικὸν διάστημά των), τ. ἔ. κατὰ τὰ τέλη τῶν μηνῶν ‖ κατὰ τὴν Ὁμηρικὴν ἐποχὴν ὁ μὴν διῃρεῖτο εἰς δύο τμήματα, ἐξ ὧν τὸ πρῶτον ἐκαλεῖτο *μὴν ἱστάμενος* καὶ τὸ δεύτερον *μὴν φθίνων*, ὅπως δείκνυται ἐν τῇ φράσει : *τοῦ μὲν φθίνοντος μηνὸς τοῦ δ' ἱσταμένοιο* (Ὀδυσ. XIX 307)=κατὰ τὸ δεύτερον ἥμισυ τοῦ ἑνὸς μηνὸς καὶ κατὰ τὸ πρῶτον ἥμισυ τοῦ ἄλλου (ἢ κατὰ τὰ τέλη τοῦ ἑνὸς καὶ κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἄλλου) ‖ παρ' ἀττικοῖς ὁ μὴν διῃρεῖτο εἰς τρεῖς δεκάδας, ἐξ ὧν ἡ πρώτη δεκὰς ἐκαλεῖτο *μὴν ἱστάμενος*, ἡ δευτέρα *μὴν μεσῶν*, καὶ ἡ τρίτη *μὴν φθίνων*· καὶ τῶν μὲν δύο πρώτων δεκαημέρων αἱ ἡμέραι ἠριθμοῦντο προχωρητικῶς, ὡς καὶ σήμερον (*πρώτη, δευτέρα... δεκάτη ἱσταμένου*—*πρώτη, δευτέρα... δεκάτη μεσοῦντος*), τοῦ τρίτου ὅμως δεκαημέρου ἐμετροῦντο ἀντιστρόφως, ὀπισθοδρομικῶς δηλ., ὥστε *δεκάτη φθίνοντος* νὰ εἶναι ἡ 21η τοῦ μηνός, *πρώδη δὲ φθίνοντος* ἡ τελευταία τοῦ μηνός, ἡ 30ή. **2)** ἐπὶ φυτῶν, μαραίνομαι, φθίνω, ξηραίνομαι.— **II** μεταβατ. ἐνεργείας ἐν τῷ μελλ. *φθίσω*, ἐνεργ. ἀορ. α' *ἔφθῖσα* (ἀκριβῶς ὅπως ἐν τοῖς *βήσω*, *ἔβησα* τοῦ *βαίνω*), κάμνω τι νὰ ἐλαττωθῇ, νὰ χαθῇ, τὸ ἐξαδυνατίζω, τὸ διαφθείρω, τὸ ἐξολοθρεύω ‖ ὡς. ἐπὶ χρήματος κλπ., τὸ κατασπαταλῶ· τὸ κατασωτεύω, τὸ κατεξοδεύω.

Ἐτυμ.: **φθίω* (**φθι-jω*)· ἐπ., ποιητ. μτβτ. μελλ. καὶ ἀόρ. *φθείσω*, *φθεῖσα*· ἀθέμ. ἀόρ. β' *ἐφθίμην*· *φθιτός*· *ἄφθιτος*· ἐπ. *φθίνω*, ἀττ. *φθίνω* (**φθίνϜω*)· ἐπ. *φθινύθω*· *φθίσις*· *φθόη* (**φθοj-ᾱ*)· δμηρ. *φθεισί-μβροτος*, *φθεισ-ήνωρ* (κατὰ τὸν ἀόρ. *φθεῖσα*)· σανσκρ. **kṣiṇáti**, **kṣiṇōti** (**kṣiṇu-maḥ* ; *φθινύθω*), **kṣáyati** (ἐξοντώνω), **kṣīyátē** (ἐξολοθρεύομαι, ἐξαφανίζομαι), **kṣitá-ḥ**, **kṣīṇá-ḥ** (ἐξηφανισμένος), **kṣayá-ḥ** (μείωσις, καταστροφή, ὄλεθρος), **kṣíti-ḥ** (ἀφανισμός) (=ἑλλ. *φθίσις*, λατ. **situs**=δίψα), Ζενδ. **xšayo** ἀπρφ. (πρὸς κατεδάφισιν), **xšī-**, γεν. **xšyō** (ὄλεθρος, δυστυχία, λατ. **situs**, **-ūs** (μούχλιασμα, σκωρία, σῆψις)· ἐξ ἰαπ. **qvβei-*, **qvβi-*, **qvβoi-*.

Φθιώτης, *-ου*, ὁ (*Φθία*)· ὁ οἰκῶν ἐν Φθίᾳ, ἢ ὁ ἐκεῖθεν καταγόμενος.— θηλ. *Φθιῶτις* *-ιδος* (ἐνν. *γῆ*), ἡ χώρα τῆς Φθίας.

φθογγή, ἡ (*φθέγγομαι*)· ποιητ τύπος τοῦ *φθόγγος* (βλ. λ.), ἡ φωνὴ τῶν ἀνθρώπων, ὁ ἦχος τῆς ἀνθρωπίνης φωνῆς ‖ ὡς. ἡ φωνὴ τῶν ζώων.

φθόγγος, ὁ (*φθέγγομαι*), πᾶς ἦχος σαφὴς καὶ διακεκριμένος ‖ καὶ δὴ ὁ ἦχος τῆς ἀνθρωπίνης φωνῆς ‖ ὡς. καὶ ἡ φωνὴ τῶν ζώων· ‖ γεν., ἦχος, φωνή.

φθόϊς, *-ιος*, ὁ· αἰτ. ἑν. *φθόϊν*· ὀνομ. καὶ αἰτ. πληθ. *φθόεις*· ἀττ. αἰτ. πληθ. *φθοῖς*· δωρ. καὶ ποιητ. αἰτ. πληθ. *φθόϊας*· δοτ. *φθοΐσι*·—παρ' ἀττ. ὡς. καὶ **φθοῒς,** *-ίδος*, ἡ, αἰτ *φθοΐδα*· ὀνομ. πληθ *φθοΐδες* καὶ *φθοῖδες* εἶδος πλακοῦντος ‖ ἰατρ., κατασπότιον, «χάπι».

φθονερός, ά, ὸν (*φθόνος*)· ὡς καὶ νῦν, φθονερός, ὁ κατεχόμενος ὑπὸ φθόνου καὶ ζηλοτυπίας, ὁ ζηλότυπος, ὁ φθονῶν, ὁ ζηλοτυπῶν : *τὸ θεῖον πᾶν ἐστι φθονερόν*=οἱ θεοὶ εἶναι καθ' ὁλοκληρίαν φθονεροί («ζηλιάρηδες»).

φθονέω, μελλ. *-ήσω*· ἀόρ. α' *ἐφθόνησα* (καὶ παρὰ μτγν. *ἐφθόνεσα*)· παθητ., ἀόρ. α' *ἐφθονήθην*· (*φθόνος*)· ὡς καὶ νῦν, φθονῶ, κατέχομαι ὑπὸ φθόνου ἢ ζηλοτυπίας, αἰσθάνομαι φθόνον ἢ ζηλοτυπίαν, μνησικακῶ, ἔχω κακὰς διαθέσεις ‖ μετὰ δοτ. προσ., *φθονῶ τινι εὖ πρήσσοντι* = φθονῶ τινα εὐτυχοῦντα, τὸν ζηλῶ διὰ τὴν εὐτυχίαν του ‖ ἀπολ., *μὴ φθονήσῃς* =μὴ τρέφῃς κανένα φθόνον (μὴ αἰσθάνεσαι καμμίαν κακεντρέχειαν), μὴ ἀρνηθῇς ἀπὸ φθόνον νά...: *μὴ φθονήσῃς διδάξαι* = μὴ ἀρνηθῇς νὰ μᾶς εἴπῃς (πρβλ. λατ. **ne graveris**) ‖ ὡς. μετὰ δοτ. προσ. καὶ γεν. πράγμ., ὡς τὸ λατ. **invidere alicui aliculus rei**.;

οὔ τοι ἡμιόνων φθονέω=δὲν σὲ ζηλεύω διὰ τοὺς ἡμιόνους σου. 2) μετὰ δοτ. προσ. καὶ αἰτ. πράγμ., ὡς τὸ λατ. **invidere alicui aliquid**, ζηλεύω, ἀπὸ φθόνον (ἀπὸ «ζήλια») ἀρνοῦμαι (ἀποφεύγω) νὰ παράσχω (νὰ δώσω, νὰ κάμω κτλ.) τι, ἢ ἁπλῶς: ἐκ φθόνου **ἀρνοῦμαι** τι εἴς τινα. 3) μετ' ἀπρφ., ἐκ φθόνου (ἐκ ζηλοτυπίας) ἀρνοῦμαι νά...: ***οὐκ ἂν φθονέοιμι ἀγορεῦσαι*** = δὲν θὰ ἀρνηθῶ (ἀπὸ φθόνον ἢ ζηλοτυπίαν) νὰ σᾶς διηγηθῶ | ***ἐφθόνησαν ἄνδρα ἕνα τῆς τε Ἀσίης καὶ τῆς Εὐρώπης βασιλεῦσαι***=(οἱ Θεοὶ) ἐζήλεψαν καὶ δὲν ἤθελον, ἕνας ἄνθρωπος νὰ γίνῃ βασιλεὺς τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Εὐρώπης μαζί. 4) παθητ. ***φθονοῦμαι***, ὡς καὶ νῦν, φθονοῦμαι, μὲ φθονοῦν, ὑφίσταμαι τὸν φθόνον τῶν ἄλλων, εἶμαι ἢ καθίσταμαι ὁ στόχος τοῦ φθόνου των ἢ τῆς ζηλοτυπίας, μὲ ζηλεύουν, λατ. **invideor**.

φθόνησις, *-εως*, ἡ (***φθονέω***)· τὸ φθονεῖν, ὁ φθόνος, τὸ νὰ ζηλοτυπῇ τις ἢ νὰ ἀρνῆται ἢ νὰ ἀποφεύγῃ νὰ πράξῃ τι ἀπὸ φθόνον.

ΦΘΟ'ΝΟΣ, ὁ· ὡς καὶ νῦν, φθόνος, «ζήλια», διὰ τὰ ἀγαθὰ τῶν ἄλλων, ἡ λύπη τὴν ὁποίαν αἰσθάνεται δι' αὐτό, ἡ κακοβουλία, κακότης, μνησικακία, κακεντρέχεια, λατ. **invidia** || ***οὐδεὶς φθόνος***=δὲν ὑπάρχει διάθεσις ἀρνήσεως (λόγῳ φθόνου ἢ ζηλοτυπίας), τ. ἔ. εἶμαι πρόθυμος νά..., λίαν εὐχαρίστως, δὲν ἔχω καμμίαν ἀντίρρησιν νά... || μετὰ γεν. πραγμ., φθόνος (ζηλοτυπία) διά τι.— ***φθόνος*** δι' ὑπερβολικὴν εὐτυχίαν θνητῶν ἀπαδίδετο καὶ εἰς τοὺς θεούς, ἐντεῦθεν δὲ καὶ ἡ φράσις ***τὸν φθόνον πρόσκυσον*** = ἱκέτευσε τοὺς θεοὺς διὰ νὰ τοὺς ἀφοπλίσῃς ἀπὸ τὸν φθόνον των (ἐξευμένισέ τους μὲ λατρείαν, θυσίας κλπ., διὰ νὰ μή σοῦ κάμουν κακὸν ἀπὸ φθόνον).

Ἔτυμ.: ***φθόνος· φθονέω· φθονερός· ἄφθονος· ἀφθονία*** ἐξ ἰαπ. ****gvđhen-*** (σμικρύνω, ἐλαττώνω)· πρβλ. Ζενδ. **a-yžδnvamna-** (ὁ μὴ σμικρυνόμενος).

φθορά, ἰων. **φθορή,** ἡ (***ἔφθορα***, τοῦ ***φθείρω***)· ὡς καὶ νῦν, φθορά, διαφθορά, παρακμή || καταστροφή, ὄλεθρος || ὠσ. θνησιμότης, θάνατος. 2) ἀποπλάνησις γυναικός, διαφθορὰ παρθένου, διακόρευσις. — **II** ἠθικὴ διαφθορά, φαυλότης, ἀχρειότης, μιαρότης, κακοήθεια.

φθόρος, ὁ=***φθορά*** (βλ. λ.), καταστροφή, ὄλεθρος || ὄθεν, ἐπὶ κατάρας, ***οὐκ ἐς φθόρον*** (ἐνν. ***ἄπει***)**;** =«δὲν θὰ πᾷς κατὰ διαβόλου»;, «δὲν πᾷς νὰ χαθῇς;» τ.ἔ. «πήγαινε στὸ διάβολο», «δίντε πνίξου». (=λατ. **abi in malam rem**). — **II** ὡς τὸ ***ὄλεθρος***, ὀλέθριος ἄνθρωπος, ὄλαβερός, προξενῶν φθοράν.

-φι, -φιν, ἐν τῇ ἐπ. ποιήσει, πρόσφ. καταλήξεως (μετὰ τοπ., ἀφαιρ., ὀργαν. σημασίας) τῆς δοτικῆς καὶ γενικῆς ἑνικ. καὶ πληθ., καὶ δή: 1) κατὰ τὸ πλεῖστον τῆς δοτικῆς, ἀντὶ τῆς καταλ. ***-ῃ: ἅμ' ἕπου φαινομένῃφιν, ἤφι βίῃφι πεποιθὼς*** | ὡσ. ἀντὶ τῆς καταλ. ***-φ*** ἢ ***-οις: παρ' αὐτόφι, θεόφιν μέστωρ ἀτάλαντος*** | ἀντὶ τῆς καταλ. ***-ε*** (ἑν. καὶ πληθ.): ***ναῦφι, σὺν ὄχεσφι, κατ' ὄρεσφι, διὰ στήθεσφι***. 2) τῆς γενικῆς πτώσεως ἀντὶ ***-ης: ἀπὸ νευρῆφιν, ἐξ εὐνῆφι*** | ἀντὶ ***-ου: ἐκ θεόφιν, ἐκ πασσαλόφιν*** | ἀντὶ ***-ος: κράτεσφι*** ἀντὶ ***κράτος*** (= κεφαλῆς).— **II** ἐντεῦθεν μετέπεσεν εἰς ἁπλῆν ἐπιρρημ. κατάλ., κατὰ τὸ πλεῖστον μετὰ τοπικῆς ἐννοίας [πρβλ. σανσκρ. **-bhis, -byas, -byam**].

ΦΙ'ΑΛΗ, ἡ· ἀγγεῖον πλατὺ καὶ ἀβαθές, μὲ τὸ ὁποῖον ἔπινον, ἢ ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἔβραζον ὑγρά. 2) μεθ' Ὅμηρον εὐρύ καὶ ἀβαθὲς ποτήριον ἢ λεκάνιον πρὸς πόσιν ἢ πρὸς ἔκχυσιν σπονδῶν, λατ. **patera** || κοῖλον ἀγγεῖον χρησιμοποιούμενον πρὸς ἐναπόθεσιν καὶ διαφύλαξιν τέφρας νεκρῶν, τεφροδόχος ὑδρία— **II** λόγῳ τοῦ εὑρέος καὶ ἀβαθοῦς σχήματος τοῦ ἀγγείου τούτου, ***Ἄρεος φιάλη*** ἐκαλεῖτο κατὰ κωμικὴν μεταφορὰν καὶ ἡ ***ἀσπίς***. 2) μτφρ. ἐπίσης ἐκαλεῖτο οὕτω καὶ σκαλιστὸν φάτνωμα (κοίλη διακόσμησις) τῆς ὀροφῆς.

Ἔτυμ.: ***φιάλη· φιέλη· φιαλόω*** (=σκάπτω τι εἰς σχῆμα φιάλης)· κατά τινας ἐκ ριζ. ***ΠΙ-*** τοῦ ***πίνω***, ὡσεὶ ἐξ ἀρχικοῦ τύπου ***ΠιF-άλη***, πρβλ. σανσκρ. **pâ-tram** ‹**pâ-**(=λατ. **bibere**)· κατ' ἄλλους ****πι-σαλᾶ*** ‹***πι-***(=***ἐπί***)+***ἑλεῖν*** (τ. ἔ. βασικὴ σημασ. «δοχεῖον ὑγρῶν»)· ἄλλοι τὸ συσχετίζουσι πρὸς τὸ παλ-γερμ. **bāen** (φρύγω ψωμί) ‹germ. ****bēǰō***· ἐξ ἰαπ. ριζ. ****bhēi-***, πρβλ. ***φιαρός***· πάντως ἡ λ. εἶναι σκοτ. ἐτυμολογίας καί, κατά τινας, ἴσως εἶναι ξένη λέξις.

φιάλλω, μελλ. ***φἴἄλῶ***· λαμβάνω τι ἀνά χεῖρας, «τοῦ βάλλω χεῖρα», ἀναλαμβάνω, ἐπιχειρῶ, καταπιάνομαι μέ τι [ἀδεβ. ἐτυμολ.].

φἴἄρός, ά, όν, ἰων. **φἴερός, ή, όν** (***πῖαρ***)· φωτίζων, λάμπων, ζωηρός, λαμπρός, λεῖος, στιλπνός || εὔσαρκος, παχύς, λιπαρός (διότι ὁ λιπαρὸς εἶναι καὶ στιλπνός)· [***φιαρὸς*** ‹***πῖαρ***, ***πιαρὸς*** ‹***πιF-αρος***, πρβλ. σανσκρ. **pîv-aras** (=λατ. **pinguis**)· ἄλλοι ἄλλως].

φἴβάλεως, ***ω***, ἡ· ὀνομ. πληθ. ***φιβάλεω*** (καὶ ***φιβάλεοι*** ἢ ***φιβαλέοι***)· εἶδος πρωϊμου σύκου, κληθέντος οὕτω ἐκ τοῦ ***Φίβαλις*** (ἡ), ἤτις ἦτο περιοχὴ τῆς **Μεγαρίδος** ἢ τῆς Ἀττικῆς.

φιδίτιον· βλ. ***φειδίτιον***.

φἴλ-άβουλος, ***ον*** (***φίλος***+***ἄβουλος***)· ὁ φιλῶν νὰ εἶναι ἄβουλος, ὁ μὲ τὴν δέλησίν του (ἑκουσίως) ἄβουλος, ἀστόχαστος.

φἴλ-άγαθος, ***ον*** (***φίλος***+***ἀγαθός***)· ὁ φιλῶν τὸ ἀγαθόν, ὁ φίλος τοῦ ἀγαθοῦ, ὁ φιλῶν τοὺς καλούς, ὁ φίλος τοῦ καλοῦ.

φἴλ-άγλἄος, ***ον*** (***φίλος***+***ἀγλαός***)· ὁ ἀγαπῶν τὴν αἴγλην, ἀγαπῶν τὴν λαμπρότητα, φιλόκαλος.

φἴλ-άγραυλος, ***ον*** (***φίλος***+***ἄγραυλος***)· ὁ ἀγαπῶν τὸν ἀγροτικὸν βίον.

φἴλ-άγρέτις, ***-ιδος***, ἡ (***φίλος***+***ἄγρα***)· ἡ ἀγαπῶσα τὸ κυνήγιον (ἐπίθ. τῆς **Ἀρτέμιδος**).

φἴλ-άγρος, ***ον*** (***φίλος*** + ***ἀγρός***)· ὁ ἀγαπῶν τοὺς ἀγρούς, ὁ ἀγαπῶν τὸν ἀγροτικὸν βίον.

φἴλ-άγρ-υπνος, ***ον*** (***φίλος***+***ἄγρυπνος***)· ὁ ἀγαπῶν τὴν ἀγρυπνίαν, ὁ διερχόμενος τὰς νύκτας του ἄγρυπνος.

φιλ-ἄγων, ***-ωνος***, ὁ, ἡ (***φίλος***+***ἀγών***)· ὁ ἀγαπῶν τοὺς ἀγῶνας || ὁ ἐν χρήσει κατὰ τοὺς ἀγῶνας.

φἴλ-άδελφία, ἡ (***φιλάδελφος***)· ἡ ἀδελφικὴ ἀγάπη, ἀγάπη ἀδελφῶν πρὸς ἀδελφοὺς (καὶ ἀδελφάς).

φἴλ-άδελφος, ***ον*** (***φίλος*** + ***ἀδελφός***)· ὁ ἀγαπῶν τὸν ἀδελφόν του (ἢ τὴν ἀδελφήν του), ὁ κατεχόμενος ἀπὸ ἀδελφικὴν ἀγάπην, ὁ φερόμενος ἀδελφικῶς.

φἴλ-άεθλος, ***ον*** (***φίλος***+***ἄεθλον***)· ποιητ. ἀντὶ ***φίλαθλος***, ὁ φίλος τῶν ἀγώνων, ὁ ἀγαπῶν τοὺς ἀγῶνας.

φἴλ-ἄθήναιος, ***ον*** (***φίλος***+***Ἀθηναῖος***)· ὁ φιλῶν τοὺς Ἀθηναίους, ὁ ἀγαπῶν τοὺς Ἀθηναίους, ὁ φίλος τῶν Ἀθ.

φἴλαι, ἐπ. ἀ' ἐν. προστ. μέσ. ἀορ. α' τοῦ ***φιλέω***.

φἴλ-αἰακτος, ***ον*** (***φίλος***+***αἰάζω***)· ὁ ἀγαπῶν νὰ ***αἰάζῃ***, ὁ συνηθίζων νὰ οἰμώζῃ, ὁ θρηνώδης || ὁ ἀξιοθρήνητος.

φἴλ-αἰδήμων, ***ον***, γεν. ***-ονος*** (***φίλος***+***αἰδώς***) ὁ ἀγαπῶν τὴν αἰδημοσύνην, ὁ αἰδήμων, ὁ σεμνός.

φἴλ-αἱμάτος, ***ον*** (***φίλος***+***αἷμα***)· ὁ φιλῶν τὰ αἵματα, ὁ αἱμοχαρής, πολὺ σκληρός.

φἴλαίτερος, ***α, ον***, καὶ **φἴλαίτατος,** ***η, ον***, ἀνώμ. συγκριτ. καὶ ὑπερθ. τοῦ ***φίλος***.

φἴλ-αἴτιος, ***ον*** (***φίλος***+***αἰτία***)· ὁ ἀγαπῶν (ὁ συνηθίζων) νὰ αἰτιᾶται, φιλόψογος, ὁ ἀρεσκόμενος εἰς τὸ νὰ ἀνευρίσκῃ ἐλαττώματα τῶν ἄλλων καὶ νὰ τοὺς ἐπιτιμᾷ δι' αὐτά.— **II** ὁ ὑποκείμενος εἰς κατηγορίαν.

φἴλ-ἀκόλουθος, ***ον*** (***φίλος***+***ἀκόλουθος***)· ὁ ἀγαπῶν νὰ ἀκολουθῇ, ὁ προθύμως ἀκολουθῶν.

φἴλ-ἄκρᾱτος, ἰων. **-ἄκρητος,** ***ον*** (***φίλος*** + ***ἄκρατος***)· ὁ φιλῶν τὸν ἄκρατον (ἀμιγῆ, ἀγνόν) οἶνον, ὁ ρέπων εἰς ἀκρατοποσίαν, ὁ ἕκδοτος εἰς αὐτήν (ὁ καταστὰς ἔρμαιον τοῦ πάθους αὐτοῦ τῆς ἀκρατοποσίας), ὁ οἰνοπότης, ὁ «μεθύστακας, μπεκρῆς».

φἴλᾶμα, τό, δωρ. ἀντὶ ***φίλημα***

φἴλᾱμένος, ποιητ. μτχ. μέσ. ἀορ. α' τοῦ ***φιλέω*** (ἐν παθ. ἐνν.).

φἴλ-ἄμπελος, ***ον*** (***φίλος***+***ἄμπελος***)· ὁ φίλος τῆς ἀμπέλου.

φἴλ-ανδρία, ἡ (***φίλανδρος***)· ἡ πρὸς τὸν ἄνδρα (δηλ. τὸν σύζυγον) ἀγάπη, ἡ συζυγικὴ ἀγάπη || ἡ

πρός τόν ἄνθρωπον γενικά ἀγάπη, ἡ φιλανθρωπία, ἡ ἀγάπη πρό τό ἀνθρώπινον γένος.

φῐλ-άνδρος, *ον* (*φίλος* + *ἀνήρ*)· ὁ ἀγαπῶν τούς ἄνδρας, γεν. τούς ἀνθρώπους (*ἐπί* χώρας ἀγαπώσης τούς ἀνθρώπους της).— **ΙΙ** *ἐπί* γυναικός, ἡ ἀγαπῶσα τόν ἑαυτῆς ἄνδρα, τόν σύζυγόν της, ἡ τρυφερά σύζυγος. 2) ἡ ἀγαπῶσα τούς ἄνδρας, τάς ἀνδρικάς ἕξεις, «ἀντρογυναίκα». 3) ἡ ἀγαπῶσα τούς ἄνδρας, λάγνος, ἀσελγής.

φῐλ-ανθής, *ές* (*φίλος*+*ἄνθος*)· ὁ ἀγαπῶν τά ἄνθη, ὡς καί νῦν φιλανθής.

φῐλ-ανθρᾰκεύς, *-έως*, ὁ (*φίλος* + *ἀνθρακεύς*)· ὁ ἀγαπῶν τούς ἀνθρακεῖς, ὁ φίλος τῶν ἀνθρακέων.

φῐλ-ανθρωπεύω (*φιλάνθρωπος*)· εἶμαι φιλάνθρωπος, εἶμαι φίλος τοῦ ἀνθρωπίνου γένους || *ἐν τῷ μέσῳ*, *φιλανθρωπεύομαι*=φέρομαι φιλανθρώπως, φέρομαι φιλικῶς.

φῐλ-ανθρωπία, ἡ (*φιλάνθρωπος*)· ὡς καί νῦν, φιλανθρωπία, ἀγάπη πρός τόν ἄνθρωπον (γενικά πρός τό ἀνθρώπινον γένος), εὐγένεια τρόπων, καλοκαγαθία, φιλοφροσύνη, ἐπιείκεια, καλωσύνη || *ἐν τῷ* πληθ., πράξεις φιλανθρωπίας

φῐλ-άνθρωπος, *ον* (*φίλος*+*ἄνθρωπος*)· ὡς καί νῦν, φιλάνθρωπος, ὁ ἀγαπῶν τό ἀνθρώπινον γένος, ἀγαθός, εὐγενής, φιλόφρων.— *ἐπίρρ.* *-πως*, φιλανθρώπως (ὡς καί νῦν). φιλανθρωπικῶς.— *ὑπερθ.* *-ότατα*.

φῐλ-ᾶνωρ, *-ορος*, ὁ, ἡ, *θωρ. ἀντί* *φιλήνωρ* (*φίλος* +*ἀνήρ*)· *φίλανδρος* (βλ.λ.), *ἐπί* γυναικός, ἡ ἀγαπῶσα τόν σύζυγόν της || ὁ ἀγαπῶν τό ἀνθρώπινον γένος. *φιλάνθρωπος* (βλ. λ.) || καί *ἐπί* τῶν δελφίνων.

φῐλ-ᾰοιδος, *ον* (*φίλος* + *ἀοιδός*)· ὁ ἀγαπῶν τούς ἀοιδούς ἤ τήν ᾠδήν καθόλου.

φῐλ-ἀπ-εχθημοσύνη, ἡ (*φιλαπεχθήμων*)· ἡ εὐχαρίστησις καί ἡ τάσις νά δημιουργῇ κανείς ἐχθρούς, ἡ τάσις πρός δημιουργίαν προστριβῶν || *ἐν τῷ* πληθ., προσπάθειαι πρός δημιουργίαν ἐριδων.

φῐλ-ἀπ-εχθήμων, *ον*, γεν. *-ονος* (*φίλος*+*ἀπεχθάνομαι*)· ὁ ἀγαπῶν νά δημιουργῇ ἐχθρούς, ὁ φίλερις, φιλόνικος, «καυγατζῆς», ὁ ἀρεσκόμενος εἰς λογομαχίας.— *ἐπιρρ.* *-μόνως*.

φῐλ-ᾰπλοϊκός, *ή, όν* (*φίλος*+*ἁπλόος*)· ὁ ἀγαπῶν τήν ἁπλότητα, ἤ τήν εἰλικρίνειαν.

φῐλ-ᾰπό-δημος, *ον* (*φίλος*+*ἀπόδημος*)· ὁ ἀγαπῶν νά ἀποδημῇ, νά ξενιτεύεται.

φῐλ-αργῡρία, ἡ (*φιλάργυρος*)· ἡ ὑπερβολική ἀγάπη πρός τό χρῆμα, ἡ ἐκ ταύτης γεννωμένη ἁπληστία περί τό χρῆμα καί ἡ «τσιγγουνιά», ὡς καί νῦν φιλαργυρία, φιλοχρηματία.

φῐλ-άργῡρος, *ον* (*φίλος*+*ἄργυρος*)· ὁ ἀγαπῶν τό χρῆμα, ὡς καί νῦν φιλάργυρος, φιλοχρήματος, «παραδόπιστος», «τσιγγούνης», «σπαγγορομμένος».

φῐλ-ᾰριστείδης, *-ου*, ὁ (*φίλος* + *Ἀριστείδης*)· ὁ φίλος τοῦ Ἀριστείδου.

φῐλ-άρμᾰτος, *ον* (*φίλος* + *ἅρμα*)· ὁ ἀγαπῶν τά ἅρματα, ὁ φίλος τῶν ἁρμάτων, ὁ φίλος τῶν ἁρματοδρομιῶν.

φῐλ-αρχία, ἡ (*φίλαρχος*)· ὡς καί νῦν, φιλαρχία, ἀρχομονία, ἡ ἐπιθυμία τοῦ ἄρχειν.

φῐλ-αρχος, *ον* (*φίλος*+*ἀρχή*)· ὁ ἀγαπῶν νά ἄρχῃ, (νά κυβερνᾷ, νά ἐξουσιάζῃ), ἀρχομανής, φιλόδοξος.

φίλᾱσε, φιλάσας, *θωρ. ἀντί* *ἐφίλησε*, *φιλήσας*.

φῐλᾱσεῖ, *θωρ. ἀντί* *φιλήσει*. γ' *ἐν.* μελλ. τοῦ *φιλέω*.

φῐλ-αστρᾰγᾰλος, *ον* (*φίλος*+*ἀστράγαλος*)· ὁ ἀγαπῶν νά παίζῃ τούς *ἀστραγάλους* (βλ. λ.).

φῐλ-άσωτος, *ον* (*φίλος*+*ἄσωτος*)· ὁ ἀγαπῶν νά ζῇ ἀσώτως, ἀγαπῶν τήν ἀσωτίαν.

φῐλᾶτο, γ' *ἐν. ἐπ. μεσ. ἀορ. α'* τοῦ *φιλέω*.

φῐλ-αυλος, *ον* (*φίλος*+*αὐλός*)· ὁ ἀγαπῶν τόν *αὐλόν* (νά τόν παίζῃ ἤ νά τόν ἀκούῃ).

φῐλ-αυτος, *ον* (*φίλος*+*αὐτοῦ*=*ἑαυτοῦ*)· ὁ ἀγαπῶν ἑαυτόν, ὁ ἀγαπῶν τόν ἑαυτόν του, ἐγωιστής.

φῐλέσκε, γ' *ἐν.* ἰων. πρτ. τοῦ *φιλέω*.

φῐλ-έθειρος, *ον* (*φίλος*+*ἔθειρα*)· ὁ ἀγαπῶν τάς τρίχας, ὁ ἀγαπῶν τήν κόμην || ὁ προσαρμοζόμενος (ἤ προσηρμοσμένος) εἰς τήν κόμην.

φῐλ-έλλην, *-ηνος*, ὁ, ἡ (*φίλος*+*Ἕλλην*)· ὡς καί νῦν, φιλέλλην, φίλος τῆς Ἑλλάδος, φίλος τῶν Ἑλλήνων, ἀγαπῶν τήν Ἑλλάδα καί τούς Ἕλληνας.

φῐλ-έν-ῡχος, *ον* (*φίλος* + *ἔννυχος*)· ὁ ἀγαπῶν τήν νύκτα.

φῐλέοισαι, *θωρ.* πληθ. θηλ. μτχ. *ἐν.* τοῦ *φιλέω*.

φῐλέοντι, *θωρ.* γ' πληθ. *ἐν.* τοῦ *φιλέω* || ἀλλά καί δοτ. *ἑν.* μτχ. τοῦ *ἐν*.

φῐλ-έορτος, *ον* (*φίλος* + *ἑορτή*)· ὁ ἀγαπῶν τάς ἑορτάς, ὁ φίλος τῶν ἑορτῶν.

φῐλ-επί-τῑμητής, *-οῦ*, ὁ (*φίλος* + *ἐπιτιμάω*)· ὁ ἀγαπῶν νά ἐπιτιμᾷ, ὁ φιλόψογος.

φῐλ-εραστής, *-οῦ*, ὁ (*φίλος*+*ἐραστής*)· ὁ ἀγαπῶν τούς ἐραστάς, ὁ ἀρεσκόμενος νά ἔχῃ ἐραστάς || ὁ φίλος τῶν ἐραστῶν, ὁ ἀγαπητός εἰς τούς ἐραστάς || ὁ φίλος τῶν ἐρώτων, ὁ ἐρωτευμένος, ὁ ἐρωτύλος.

φῐλ-εργία, ἡ (*φίλεργος*)· ὡς καί νῦν, φιλεργία, ἀγάπη πρός τήν ἐργασίαν, ἐργατικότης, φιλοπονία.

φῐλ-εργός, *ὁν* (*φίλος*+*ἔργον*)· ὡς καί νῦν, φίλεργος, ὁ ἀγαπῶν τήν ἐργασίαν, ὁ ἐργατικός, ὁ φιλόπονος, ὁ ἐργαζόμενος ἑκουσίως καί προθύμως.

φῐλ-έρῑθος, *ον* (*φίλος* + *ἔριθος*)· ὁ ἀγαπῶν νά κλώθῃ ἔρια, ὁ ἀγαπῶν τήν ἐριουργίαν.

φῐλ-ερως, *-ωτος*, ὁ, ἡ (*φίλος*+*ἔρως*)· ὁ φιλῶν τόν ἔρωτα, ὁ ἔκδοτος εἰς τόν ἔρωτα, ὁ ρέπων εἰς τόν ἔρωτα.

φῐλ-έσπερος, *ον* (*φίλος*+*ἑσπέρα*)· ὁ ἀγαπῶν τήν ἑσπέραν.

φῐλ-εταιρία, ἡ (*φιλέταιρος*)· ἡ πρός τούς ἑταίρους ἀγάπη καί ἀφοσίωσις.

φῐλ-έταιρος, *ον* (*φίλος*+*ἑταῖρος*)· ὁ ἀγαπῶν τούς ἑταίρους του, ὁ ἀφωσιωμένος εἰς τούς συντρόφους του, ὁ πιστός εἰς τούς συνεταίρους του.

φῐλ-εύϊος, *ον* (*φίλος*+*εὐοῖ*)· ὁ ἀγαπῶν τό βακχικόν ἐπιφών. *εὐοῖ*, *ἐπίθ.* τοῦ Βάκχου.

φῐλ-εύ-λειχος, *ον* (*φίλος*+*εὖ*+*λείχω*)· ὁ ἀγαπῶν τά λιχνεύματα («τίς λιχουδιές»), «ὁ λιχούδης».

φῐλ-εύνος, *ον* (*φίλος*+*εὐνή*)· ὁ φιλῶν τήν *εὐνήν*, ὁ ἀγαπῶν τήν συμφικήν κλίνην || γεν., ὁ ἀγαπῶν τό συνουσιάζειν, λάγνος.

φιλεῦντα, φιλεῦντι, φιλεῦσα, *θωρ. ἀντί* *φιλοῦντα*, *φιλοῦντι*, *φιλοῦσα*, τύποι μτχ. *ἐν.* τοῦ *φιλέω*.

φῐλ-εύ-τακτος, *ον* (*φίλος*+*εὔτακτος*)· ὁ ἀγαπῶν τήν εὐταξίαν καί εὐπρέπειαν.

φῐλ-έφ-ηβος, *ον* (*φίλος* + *ἔφηβος*)· ὁ ἀγαπῶν τούς ἐφήβους, φίλος τῶν νέων.

φῐλ-εχθής, *ές*, γεν. *-έος* (*φίλος*+*ἔχθος*)· ὁ ἀγαπῶν νά δημιουργῇ ἐχθρούς καί ἐχθρότητας, φίλερις.

φῐλέω, μελλ. *-ήσω*· *ἀόρ. α'* *ἐφίλησα*· *πρκ.* *πεφίληκα* | *μέσον*, *ἐπ. ἀόρ. α'* *ἐφῐλάμην*, *ἐν γ' ἐν.* *ἐφίλατο*, *φίλατο*, *προστ.* *φῖλαι*, γ' πληθ. *ὑποτ.* *φίλωνται*, μτχ. *φιλάμενος* *ἐν* παθ. *ἐνν.* (ἀγαπηθείς)· *ὑσ.* μελλ. *φιλήσομαι* *ἐν* παθητ. *ἐνν.* || παθητ., *τετελ. μελλ.* *πεφιλήσομαι* *ἀόρ. α'* *ἐφιλήθην*· *πρκ.* *πεφίλημαι* (*φίλος*)· ἀγαπῶ || παθ., ἀγαπῶμαι *ὑπό* τινος"—*ἐκ* τῆς *γεν. ἐννοίας* τοῦ ἀγαπᾶν προῆλθον διάφοροι εἰδικαί σημασίαι, ὅπως ἡ τοῦ : φέρομαι μετά τρυφερότητος, φέρομαι φιλικῶς, *ὑποδέχομαί* τινα φιλικῶς («τόν καλωσορίζω»), τόν κάμνω φίλον μου: *παρ' ἄμι φιλήσεαι*= *θά* φιλοξενηθῇς παρ' ἡμῖν, *θά* μᾶς εἶσαι εὐπρόσδεκτος ξένος. 2) παρέχω ἐξωτερικά δείγματα ἀγάπης, εἰδ. ὡς καί νῦν «φιλῶ» (στό στόμα ἤ ὅπου ἀλλοῦ), «φιλάω», ἀσπάζομαι: *φιλῶ τῷ στόματι*= «φιλῶ στό στόμα».—*μέσον*, «φιλάω καί φιλιέμαι» ἀμοιβαίως. 3) ἀγαπῶ, εἶμαι φίλος τινός, εἶμαι ἐνδουσιασμένος μέ τι(να).— **ΙΙ** *μετ'* *ἀπρφ.* (ὡς καί τό λατ. **amo**), ἀγαπῶ (ἀρέσκομαι) νά πράττω τι, *ὅθεν* συνηθίζω νά πράττω τι, εἶμαι συνειδισμένος εἴς τι || *ἀπροσ.* *φιλεῖ γίγνεσθαι*=εἶναι σύνηθες νά γίνεται (νά συμβαίνῃ) τι, γίνεται συνήθως, συμβαίνει (κατά τήν συνήθειαν) || *ἀπολ.*, *οἷα δή φιλεῖ*=ὡς εἶναι σύνηθες, λατ. **ut solet**.

φῐλη, ἡ, θηλ. τοῦ *φίλος* (βλ.λ.), ἐρωμένη, ἑταίρα.

φῐλ-ηδέω (*φιληδής*)· ἀγαπῶ τήν ἡδονήν, ζητῶ καί εὑρίσκω τήν ἡδονήν || εὑρίσκω ἡδονήν εἴς τι, εὐφραίνομαι *ἐπί* τινι (μετά δοτ.).

φῐλ-ηδής, *ές* (*φίλος*+*ἡδος*)· ὁ ἀγαπῶν τά ἡδέα, ὁ ἀγαπῶν τήν ἡδονήν, ἀγαπῶν τάς ἡδονάς.

φῐλ-ηδία, ἡ (*φιληδέω*)· ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν ἡδονήν, τὸ ρέπειν (ἡ ροπή, κλίσις) πρὸς τὰς ἡδονάς, φιληδονία ‖ ἡ ἡδονή.

φῐλ-ήδονος, *ον* (*φίλος*+*ἡδονή*)· ὡς καὶ νῦν, φιλήδονος, ἀγαπῶν τὰς ἡδονάς, ἔκδοτος εἰς τὰς ἡδονάς. 2) ὁ προξενῶν ἡδονήν.

φῐλ-ηκοΐα, ἡ (*φιλήκοος*)· ἡ ἀγάπη πρὸς τὸ ἀκούειν, ἡ ἀγάπη πρὸς τὸ ἀκροᾶσθαι, ἡ προσοχή.

φῐλ-ήκοος, *ον* (*φίλος* + *ἀκοή*)· ὡς καὶ νῦν, φιλήκοος, ὁ ἀγαπῶν νὰ ἀκούῃ, νὰ ἀκροᾶται, νὰ «ἀφουγράζεται» ‖ ὁ ἀρεσκόμενος νὰ ἀκούῃ (ὁμιλίας, διαλέξεις, λόγους κλπ.).

φῐλ-ηλᾰκάτος, *ον* (*φίλος* + *ἠλακάτη*)· ὁ φιλῶν τὴν ἠλακάτην, ὁ φίλος τῆς ἠλακάτης, φίλος τῆς «ρόκας».

φῐλ-ηλιαστής, *-οῦ*, ὁ (*φίλος* + *ἡλιαστής*)· ὁ ἀγαπῶν νὰ εἶναι *ἡλιαστής*, τ. ἔ. δικαστὴς ἐν τῷ δικαστηρίῳ τῆς Ἡλιαίας, ἢ νὰ παρευρίσκεται εἰς τὰς ἐν Ἡλιαίᾳ διεξαγομένας δίκας ‖ γεν., φιλόδικος.

φῐλημα, *-ατος*, τὸ (*φιλέω*)· ὡς καὶ νῦν, τὸ φίλημα, ὁ ἀσπασμός.

φῐλημάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ *φίλημα*· «φιλάκι».

φῐλήμεναι, ἐπ. ἀπρφ. ἐν. τοῦ *φιλέω*.

φῐλημι, αἰολ. ἀντὶ *φιλέω*.

φῐλημοσύνη, ἡ (*φιλέω*)· φιλία, καλοκαγαθία, φιλική διάθεσις.

φῐλ-ήνιος, *ον* (*φίλος* + *ἡνία*)· ὁ ὑπείκων εἰς τὰς ἡνίας, ὁ πειθήνιος, ὁ ὑπακούων εἰς τὸν χαλινόν.

φῐλ-ήρετμος, *ον* (*φίλος*+*ἐρετμός*)· ὁ ἀγαπῶν τὴν κώπην, ὁ ἀγαπῶν νὰ κωπηλατῇ, ὁ ἀγαπῶν τὴν θαλασσοπλοΐαν.

φῐλησα, ἐπ. ἀντὶ *ἐφίλησα*. *ἀόρ.* α' τοῦ *φιλέω*.

φῐλησέμεν, ἐπ. ἀπρφ. μελλ. τοῦ *φιλέω*.

φῐλησί-μολπος, *ον* (*φίλος*+*μολπή*)· =*φιλόμολπος* (βλ. λ.), φιλόμουσος.

φῐλητέον, ρημ. ἐπίθ. τοῦ *φιλέω*· *δεῖ φιλεῖν*, πρέπει νὰ ἀγαπᾷ τις.

φῐλητής, *-οῦ*, ὁ· ὁ ἀσπαζόμενος, ὁ ἐραστής.

φῐλήτωρ, *-ορος*, ὁ· =*φιλητὴς* (βλ. λ.).

φῐλία, ἰων. **φιλίη,** ἡ (*φιλέω*)· ὡς καὶ νῦν, φιλία, ἀγάπη, κλίσις, εὐμένεια, εὔνοια, λατ. amicitia ‖ *φιλία ἡ ἐμή, φιλία ἡ σή*=ἡ πρός με φιλία, ἡ πρὸς σὲ φιλία.

φῐλικός, *ή*, *όν* (*φίλος*)· ὡς καὶ νῦν, φιλικός, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς φίλον, φιλόστοργος ‖ *φιλικὰ* =τεκμήρια φιλίας.— ἐπιρρ. *-κῶς*=κατὰ φιλικὸν τρόπον· συγκρ. *φιλικώτερον*, ὑπερθ. *φιλικώτατα*.

φῐλιος, (α), *ον* (*φίλος*)· ὁ ἀνήκων εἰς φίλον, ἢ ὁ προερχόμενος ἐκ φίλου, φιλικός, φιλικῶς διατεθειμένος, φιλόφρων ‖ ὡς ἀντίθ. τῷ *πολέμιος*, φιλικός, ὁ συνδεόμενος διά συμμαχίας ‖ ὅθεν, *ἡ φιλία* (ἐνν. *χώρα*)=φιλικὴ χώρα, ἀντίθ. τῷ *ἡ πολεμία*. 2) *Ζεὺς φίλιος*=ὁ Ζεὺς ὁ προστάτης τῆς φιλίας.— ■ ἐν παθ. ἐνν., ὡς τὸ *φίλος*, ἀγαπητός, προσφιλής.— ἐπίρρ. *φιλίως*=φιλικῶς, κατὰ φιλικὸν τρόπον.

Φῐλίππειος, (α), *ον* (*Φίλιππος*)· ὁ τοῦ Φιλίππου, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Φίλιππον, ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸν Φ., Φιλιππικός.

Φῐλιππίζω, μελλ. *-ίσω*, ἀττ. *-ιῶ* (*Φίλιππος*)· ἀνήκω εἰς τὸ κόμμα τοῦ Φιλίππου, εἶμαι φίλος τοῦ Φιλίππου, φρονῶ τὰ τοῦ Φιλίππου.

Φίλιπποι, οἱ· πόλις τῆς Μακεδονικῆς Θράκης, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Φιλίππου (ἐξ οὗ καὶ ἔλαβε τὸ ὄνομα)· βλ. Κ.Ε.Δ.

φῐλ-ιππος, *ον* (*φίλος*+*ἵππος*)· ὁ φιλῶν (ἀγαπῶν) τοὺς ἵππους ἢ τὴν ἱππασίαν ‖ ὑπερθ. *φιλιππότατος*. — ‖ ὡς ἀρσ. κύρ. ὄν. *ὁ Φίλιππος* (βλ. Κ.Ε.Δ.).

φιλίτιον τὸ (*φίλος*)· =*φειδίτιον* (βλ. λ.).

φῐλίων, *ον*, γεν. *-ονος*, ποιητ. συγκρ. τοῦ *φίλος*· προσφιλέστερος.

φῐλίως, ἐπιρρ. τοῦ *φίλιος*· κατὰ φιλικὸν τρόπον.

φῐλό-βακχος, *ον* (*φίλος*+*Βάκχος*)· ὁ φιλῶν τὸν Βάκχον, ὁ φιλῶν τὸν οἶνον.

φῐλο-γᾰδής, *ές*, δωρ. ἀντὶ *φιλογηθής* (βλ. λ.).

φῐλό-γαιος, *ον* (*φίλος*+*γαῖα*)· ὁ φιλῶν (ἀγαπῶν) τὴν γῆν, τὴν ἀγροτικὴν ζωήν.

φῐλό-γᾰμος, *ον* (*φίλος* + *γάμος*)· ὁ φιλῶν (σφόδρα ἐπιθυμῶν) τὸν γάμον, ὁ ἐπιθυμῶν νὰ νυμφευθῇ.

φῐλο-γαστορίδης, *-ου*, ὁ (*φίλος*+*γαστήρ*)· ὁ φιλῶν (ἀγαπῶν) τὴν ἑαυτοῦ γαστέρα, ὁ κοιλιόδουλος.

φῐλο-γέλοιος, *ον* (*φίλος* + *γελοῖος*)· ὁ φιλῶν τὰ γελοῖα, ὁ ἀγαπῶν τὰ σκώμματα (τὰς ἀστειότητας).

φῐλό-γελως, *-ωτος*, ὁ, ἡ (*φίλος*+*γέλως*)· ὁ φιλῶν τὸν γέλωτα, ὁ ἀρεσκόμενος νὰ γελᾷ, ὁ γελῶν εὐχαρίστως.

φῐλο-γεωργία, ἡ (*φιλογέωργος*)· ἡ πρὸς τὴν γεωργίαν ἀγάπη, ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν ἀγροτικὴν ζωήν.

φῐλο-γέωργος, *ον* (*φίλος* + *γεωργός*)· ὁ ἀγαπῶν τὴν γεωργίαν, ὁ ἀγαπῶν τὸν ἀγροτικὸν βίον.

φῐλο-γηθής, *ές*, δωρ. *-γᾱθής*, *ές*, γεν. *-έος* (*φίλος* + *γῆθος*)· ὁ φιλῶν (ἀγαπῶν) τὴν χαρὰν (τὴν εὐθυμίαν), εὔθυμος, φαιδρός.

φῐλό-δαφνος, *ον* (*φίλος*+*δάφνη*)· ὁ ἀγαπῶν τὴν δάφνην.

φῐλό-δενδρος, *ον* (*φίλος* + *δένδρον*)· ὁ ἀγαπῶν τὰ δένδρα.

φῐλο-δέσποτος, *ον* (*φίλος*+*δεσπότης*)· ὁ ἀγαπῶν τὸν δεσπότην του (τὸν αὐθέντην του, τὸν κύριόν του) ‖ ἐπὶ δούλων, *ἀνδράποδα φιλοδέσποτα* = δοῦλοι ἀφωσιωμένοι εἰς τοὺς κυρίους των.

φῐλό-δημος, *ον* (*φίλος* + *δῆμος*)· ὁ δημοφιλής, φίλος τοῦ λαοῦ.

φῐλο-δῐκέω, μελλ. *-ήσω* (*φιλόδικος*)· ἀγαπῶ τὰς δίκας, τὰς δικαστικὰς διαμάχας (τοὺς δικαστικοὺς ἀγῶνας), εἶμαι φιλόδικος.

φῐλό-δῐκος, *ον* (*φίλος* + *δίκη*)· ὁ ἀγαπῶν τοὺς δικαστικοὺς ἀγῶνας, φίλερις.

φῐλ-οδίτης, *-ου*, ὁ (*φίλος*+*ὁδίτης*)· ὁ φίλος τῶν ὁδοιπόρων.

φῐλό-δοξος, *ον* (*φίλος* + *δόξα*)· ὡς καὶ νῦν, φιλόδοξος, ὁ ἀγαπῶν τὴν δόξαν ἢ τὴν τιμήν, ὁ θέλων νὰ τιμᾶται, δοξομανής.

φῐλό-δουπος, *ον* (*φίλος*+*δοῦπος*)· ὁ ἀγαπῶν τὸν δοῦπον, τὸν δόρυβον.

φῐλ-όδυρτος, *ον* (*φίλος* + *ὀδύρομαι*)· ὁ ἀγαπῶν (ὁ ἀρεσκόμενος) νὰ ὀδύρεται.

φῐλό-δωρος, *ον* (*φίλος* + *δῶρον*)· ὁ ἀγαπῶν νὰ δίδῃ δῶρα, ὁ γενναιόδωρος, ἐλευθέριος, ὁ εὐχαρίστως μοιράζων δῶρα.— ἐπίρρ. *-ρως*.

φῐλο-εργός, *όν*, καὶ **φῐλόεργος,** *ον* (*φίλος*+*ἔργον*)· ὁ φίλεργος, ὁ ἀγαπῶν τὴν ἐργασίαν, ἐργατικός, φιλόπονος.

φῐλο-ζέφῠρος, *ον* (*φίλος* + *Ζέφυρος*)· ὁ ἀγαπῶν τὸν Ζέφυρον (τὸν δυτικὸν ἄνεμον).

φῐλό-ζωος, *ον* (*φίλος* + *ζωή*)· ὡς καὶ νῦν, φιλόζωος, ὁ ἀγαπῶν τὴν ζωήν του, «φιλοτομαριστής» ‖ δειλός, ἀνανδρος.

φῐλό-ζῳος, *ον* (*φίλος*+*ζῷον*)· ὁ ἀγαπῶν τὰ ζῷα.

φῐλο-θεάμων, *ον* (*φίλος* + *θεάομαι*)· ὁ ἀγαπῶν νὰ θεᾶται, ὁ ἀγαπῶν τὰ θεάματα, τὰς θεατρικὰς παραστάσεις.

φῐλό-θεος, *ον* (*φίλος*+*θεός*)· ὁ ἀγαπῶν τὸν θεόν, ὁ φοβούμενος τὸν θεόν, θεοσεβής, εὐσεβής.

φῐλο-θηρία, ἡ (*φιλόθηρος*)· ἡ ἀγάπη διὰ τὴν θήραν, ἡ ἀγάπη πρὸς τὸ κυνήγιον.

φῐλό-θηρος, *ον* (*φίλος* + *θήρα*)· ὁ ἀγαπῶν τὴν θήραν, ὁ ἀγαπῶν τὸ κυνήγιον.

φῐλο-θουκῠδίδης, *-ου*, ὁ (*φίλος* + *Θουκυδίδης*)· ὁ ἀγαπῶν τὸν Θ., ὁ φίλος του.

φῐλο-θρηνής, *ές*, καὶ **φῐλό-θρηνος,** *ον* (*φίλος*+*θρῆνος*)· ὁ ἀγαπῶν τοὺς θρήνους, ὁ συνηθίζων νὰ θρηνῇ («νὰ κλαίγεται»).

φῐλο-θῡτής, *-ου*, ὁ (*φίλος*+*θύω*)· ὁ ἀγαπῶν τὰς θυσίας, ὁ ἔνθερμος λάτρης.

φῐλό-θῡτος, *ον* (*φίλος* + *θύω*)· ὁ εὐχαρίστως θυσιάζων (προσφέρων θυσίας) ‖ *φιλόθυτα ἔργια*= θυσίαι προσφερόμεναι ὑπὸ ἐνθέρμων λατρῶν.

φῐλ-οικο-δόμος, *ον* (*φίλος*+*οἰκοδομέω*)· ὁ ἀγαπῶν νὰ οἰκοδομῇ.

φῐλ-οικτίρμων, *ον*, γεν. *-ονος* (*φίλος*+*οἰκτίρω*)· ὁ ρέπων εἰς τὸ νὰ ἐλεῇ, φιλελεήμων, φιλεύσπλαγχνος, ὁ εὐκόλως καὶ εὐχαρίστως δοκιμάζων αἰσθήματα οἴκτου διὰ τοὺς συνανθρώπους του.— ἐπίρρ. *-μόνως*.

φῑλ-οίκτιστος, *ον*·=*φιλοικτίρμων* (βλ. λ.).

φῑλ-οικτος, *ον* (*φίλος* + *οἶκτος*)·=*φιλοικτίρμων* (βλ. λ.), ὁ ἀγαπῶν τοὺς δρήνους, ὁ εὐκόλως δρηνῶν. 2) ὁ κινῶν τὸν οἶκτον τῶν ἄλλων πρὸς ἑαυτόν, οἰκτρός, ἀξιοδρήνητος.

φῑλ-οινία, ἡ (*φίλοινος*)· ἡ πρὸς τὸν οἶνον ἀγάπη, φιλοποσία.

φῑλ-οινος, *ον* (*φίλος*+*οἶνος*)· ὁ ἀγαπῶν τὸν οἶνον, οἰνοπότης, ὁ ἔκδοτος εἰς οἰνοποσίαν.

φῑλ-οίφης, *-ου*, ὁ (*φίλος*+*οἰφάω*)· ὁ φιλοσυνουσιαστής, ὁ ἀγαπῶν τὴν σαρκικὴν συνουσίαν, λάγνος.

φῑλο-κᾰλέω, μελλ. *-ήσω* (*φιλόκαλος*)· εἶμαι φιλόκαλος, εἶμαι ἐραστὴς τοῦ ὡραίου, καταγίνομαι εἰς τὰς καλὰς τέχνας, ἔχω τὸ αἴσθημα τοῦ ὡραίου, ἐντρυφῶ εἰς τὴν ἀπόλαυσιν τοῦ καλοῦ.

φῑλό-κᾰλος, *ον* (*φίλος*+*καλός*)· ὡς καὶ νῦν, φιλόκαλος, ὁ ἀγαπῶν τὸ ὡραῖον, τὸ κάλλος, ἀλλὰ καὶ ἐν ἠθ. ἐνν ὁ ἀγαπῶν τὸ καλὸν καὶ ἠδικόν ‖ ὁ ἔχων ἀνεπτυγμένον τὸ αἴσθημα τοῦ ὡραίου καὶ κομψοῦ.— ΙΙ ὁ ἐπιζητῶν καὶ ἐπιδιώκων τὰς τιμάς.

φῑλο-καμπής, *ές*, γεν. *-έος* (*φίλος*+*καμπή*)· ὁ ἀγαπῶν νὰ κάμπτηται, ὁ εὐκόλως καὶ εὐχαρίστως καμπτόμενος, εὔκαμπτος, εὐλύγιστος.

φῑλο-καρπο-φόρος, *ον* (*φίλος*+*καρποφόρος*)· ὁ εὐχαρίστως φέρων πολλοὺς καρπούς, ὁ ἀφθόνως καρποφορῶν.

φῑλο-κέρδεια, ἡ (*φιλοκερδής*)· ὡς καὶ νῦν, φιλοκέρδεια, ἡ πρὸς τὸ κέρδος ἀγάπη, ἁπληστία, πλεονεξία.

φῑλο-κερδέω, μελλ. *-ήσω* (*φιλοκερδής*)· εἶμαι φιλοκερδής, ἀγαπῶ τὸ ὑπερβολικὸν κέρδος, εἶμαι ἄπληστος, εἶμαι πλεονέκτης.

φῑλο-κερδής, *ές*, γεν. *-έος* (*φίλος*+*κέρδος*)· ὡς καὶ νῦν, φιλοκερδής, ὁ ἁπλήστως ἀγαπῶν τὸ κέρδος, ἄπληστος, πλεονέκτης.

φῑλο-κέρτομος, *ον* (*φίλος* + *κέρτομος*)· ὁ ἀγαπῶν νὰ σκώπτῃ, ὁ ἀρεσκόμενος νὰ πειράζῃ τοὺς ἄλλους μὲ δηκτικοὺς λόγους.

φῑλο-κηδεμών, *-όνος*, ὁ, ἡ (*φίλος*+*κηδεμών*)· ὁ ἀγαπῶν τοὺς συγγενεῖς του.

φῑλο-κίνδῡνος, *ον* (*φίλος*+*κίνδυνος*)· ὁ ἀγαπῶν τοὺς κινδύνους, ὁ ριψοκίνδυνος, παράτολμος.

φῑλο-κισσο-φόρος, *ον* (*φίλος* + *κισσοφόρος*)· ὁ ἀγαπῶν νὰ κισσοφορῇ (νὰ φέρῃ νὰ φορῇ κισσόν).

φῑλό-κνῑσος, *ον* (*φίλος* + *κνίζω*)· ὁ ἀγαπῶν τὰ γαργαλίσματα, λάγνος.

φῑλό-κοινος, *ον* (*φίλος* + *κοινός*)· ὁ ἀγαπῶν τὸ κοινόν, ὁ ἀγαπῶν τὴν κοινωνίαν ‖ τὸ οὐδ. ὡς οὐσ., *τὸ φιλόκοινον*=ἡ πρὸς τὸ κοινὸν καλὸν ἀγάπη.

φῑλό-κρημνος, *ον* (*φίλος*+*κρημνός*)· ὁ ἀγαπῶν κρημνώδη μέρη, ἀγαπῶν τοὺς κρημνούς.

φῑλο-κρῑνέω, μελλ. *-ήσω* (*φίλος*+*κρίνω*)· ἐκλέγω τοὺς φίλους μου· βλ. καὶ *φῐλοκρινέω*.

φῑλο-κρότᾰλος, *ον* (*φίλος* + *κρόταλον*)· ὁ ἀγαπῶν τὰ κρόταλα (τοὺς κροταλισμούς), τὸν βόρυβον, τὸν πάταγον.

φῑλό-κροτος, *ον* (*φίλος*+*κρότος*)· ὁ ἀγαπῶν τοὺς κρότους (ἤ τὸν βόρυβον).

φῑλο-κτέᾰνος, *ον* (*φίλος* + *κτέανον*)·=*φιλοκτήμων* (βλ. λ.), ἀγαπῶν τὰ (ἀπο)κτήματα, ἄπληστος, πλεονέκτης, ἅρπαξ·—ὑπερθ. *φιλοκτεανώτατος*.

φῑλο-κτήμων, *ον*, γεν. *-ονος* (*φίλος*+*κτῆμα*)· ὁ ἀγαπῶν τὰ κτήματα, φιλοκερδής, φιλοχρήματος.

φῑλό-κῦβος, *ον*, (*φίλος*+*κύβος*)· ὁ ἀγαπῶν τοὺς κύβους, ὁ ἔκδοτος εἰς τὴν χαρτοπαιξίαν.

φῑλο-κῡδής, *ές*, γεν. *-έος* (*φίλος*+*κῦδος*)· ὁ ἀγαπῶν τὸ κῦδος (τὴν δόξαν, τὴν φήμην, τὴν αἴγλην).

φῑλο-κῡν-ηγέτης, *-ου*, ὁ (*φίλος* + *κυνηγέτης*)· ὁ ἀγαπῶν τὸ κυνήγιον, ὁ φίλος τοῦ κυνηγίου.

φῑλό-κωμος, *ον* (*φίλος*+*κῶμος*)· ὁ ἀγαπῶν τοὺς κώμους (τὰς διασκεδάσεις, συμπόσια, χορούς κ.τ.ὅ.), ὁ φίλος τῆς κραιπάλης.

φῑλο-λᾰκων, *-ωνος*, ὁ (*φίλος*+*Λάκων*)· ὁ ἀγαπῶν τοὺς Λάκωνας, ὁ φίλος τῶν Λακεδαιμονίων.

φῑλο-λήϊος, *ον* ποιητ. ἀντὶ **φιλόλειος,** (*φίλος*+*λήϊη, λεία*)· ὁ ἀγαπῶν τὴν λείαν, ὁ φίλος τῆς λαφυραγωγίας.

φῑλό-λῐχνος, *ον* (*φίλος*+*λίχνος*)· ὁ ἀγαπῶν τὰ λιχνεύματα («τὶς λιχουδιές»), «ὁ λιχούδης».

φῑλο-λογία, ἡ (*φιλόλογος*)· ἡ ἀγάπη τῆς διαλεκτικῆς, ἡ ἀγάπη πρὸς τὸ συνδιαλέγεσθαι (πρὸς τὸ συζητεῖν ἐπιστημονικῶς καὶ ἀπηκριβωμένως), ἡ ἀγάπη πρὸς τὰ γράμματα (πρὸς τὴν παιδείαν, πρὸς τὴν μόρφωσιν) ‖ ἡ σπουδὴ τῆς γλώσσης καὶ τῆς ἱστορίας.

φῑλό-λογος, *ον* (*φίλος*+*λέγω*)· ὁ ἀγαπῶν τοὺς λόγους, ὁ ἀγαπῶν τὸ λέγειν, ὁ λάλος.— ΙΙ ὁ ἀγαπῶν τὴν διαλεκτικήν, τὴν φιλοσοφικὴν συζήτησιν καὶ διαπραγμάτευσιν δέματός τινος, ὁ φίλος τῶν γραμμάτων, ὁ ἀγαπῶν τὴν σπουδὴν τῶν Συγγραφέων, ὁ φιλομαθής, ὁ παλυμαθής, λατ. **studiosus**. — ὡς οὐσ. *ὁ φιλόλογος*=ὁ σπουδάζων τὴν γλῶσσαν, τὴν ἱστορίαν, ὁ λόγιος, ὁ πεπαιδευμένος.

φῑλο-λοίδορος, *ον* (*φίλος*+*λοίδορος*)· ὁ ἀγαπῶν νὰ λοιδορῇ, ὑβριστικός, κακολόγος, κακόγλωσσος, ὑβριστής, φιλοκατήγορος.

φῑλο-μᾰθεια, ἡ, καὶ **-μαθία** (*φιλομαθής*)· ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν μάθησιν, ὡς καὶ νῦν φιλομάθεια, ἡ τάσις πρὸς τὸ ἀποκτῆσαι ὅσον τὸ δυνατὸν περισσοτέρας γνώσεις.— ἐπιρρ. *-θῶς*.

φῑλό-μαντις, *-εως*, ὁ, ἡ (*φίλος*+*μάντις*)· ὁ ἀγαπῶν τοὺς μάντεις καὶ τὴν μαντικήν.

φῑλό-μαστος, *ον* (*φίλος*+*μαστός*)· ὁ ἀγαπῶν τὸν μαστόν (τὸ μητρικὸν στῆθος).

φῑλο-μᾰχέω, μελλ. *-ήσω* (*φιλόμαχος*)· ἀγαπῶ τὰς μάχας, θέλω νὰ μάχωμαι ‖ μτφρ., ἀγαπῶ τὰς λογομαχίας (ἔριδας, διχονοίας).

φῑλό-μᾰχος, *ον* (*φίλος* + *μάχη*)· ὁ ἀγαπῶν τὰς μάχας, ὁ φιλοπόλεμος.

φῑλ-όμβριος, καὶ **φῑλ-ομβρος,** *ον* (*φίλος* + *ὄμβρος*)· ὁ ἀγαπῶν τὸν ὄμβρον, ὁ ἀγαπῶν τὴν βροχὴν ‖ ὁ ἀγαπῶν τὴν ὑγρασίαν.

φῑλο-μήλᾱ, ἰων. **-μήλη,** ἡ· ἡ ἀηδών, κληθεῖσα οὕτω διότι κατὰ τὸν μῦθον ἡ *Φιλομήλα* (θυγάτηρ τοῦ Πανδίονος καὶ ἀδελφὴ τοῦ Αἰγέως, βλ. **Κ.Ε.Λ.**) μετεμορφώθη εἰς ἀηδόνα.

φῑλομήλειος, *α*, *ον* (*φιλομήλα*)· ὁ ἀνήκων εἰς ἀηδόνα, ὁ ἐξ ἀηδόνος.

φῑλο-μήτωρ, *-ορος*, ὁ, ἡ (*φίλος* + *μήτηρ*)· ὡς καὶ νῦν, φιλομήτωρ, ὁ ἀγαπῶν τὴν μητέρα του.

φῑλο-μειδής, *ές*, ποιητ. ἀντὶ *φιλομειδής* (*φίλος* +*μειδάω*)· ὡς καὶ νῦν, φιλομειδής, ὁ ἀγαπῶν τὸ μειδίαμα, ὁ συνηθίζων νὰ μειδιᾷ (ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης).

φῑλό-μολπος, *ον* (*φίλος* + *μολπή*)· ὁ φιλῶν τὴν μολπήν, ὁ ἀγαπῶν τοὺς χορούς καὶ τὰ ᾄσματα.

φῑλο-μουσέω, μελλ. *-ήσω* (*φιλόμουσος*)· φιλῶ (καὶ θεραπεύω) τὰς Μούσας, θεραπεύω τὰς ὑπὸ τῶν Μουσῶν προστατευομένας καλὰς τέχνας.

φῑλο-μουσία, ἡ (*φιλομουσέω*)· ἡ πρὸς τὰς Μούσας ἀγάπη.

φῑλό-μουσος, *ος* (*φίλος*+*Μοῦσα*)· ὡς καὶ νῦν, φιλόμουσος, ὁ ἀγαπῶν τὰς Μούσας, ὁ ἀγαπῶν τὴν Μουσικήν, ὁ καλλιεργῶν τὰς καλὰς τέχνας ‖ εὐπαίδευτος, λόγιος.

φῑλό-μῡθος, *ον* (*φίλος*+*μῦθος*)· ὁ ἀγαπῶν τοὺς μύθους, ὁ ἀγαπῶν τὰς μυθικὰς διηγήσεις.

φῑλό-μωμος, *ον* (*φίλος* + *μῶμος*)· ὁ ἀγαπῶν νὰ ψέγῃ τοὺς ἄλλους, φιλόψογος, φιλοκατήγορος.

φῑλό-μωσος, *ον*, δωρ. ἀντὶ *φιλόμουσος*.

φῑλο-ναύτης, *-ου*, ὁ (*φίλος*+*ναύτης*)· ὁ ἀγαπῶν τοὺς ναύτας.

φῑλο-νῑκέω, καὶ ἧττον ὀρθῶς **-νεικέω,** μελλ. *-ήσω* (*φιλόνικος*)· ὡς καὶ νῦν, φιλονικῶ, ἀγαπῶ τὴν νίκην (τὴν ὑπεροχὴν), ἀγαπῶ τὰς ἔριδας, εἶμαι φιλόνικος, εἶμαι φίλερις, εἶμαι ἐριστικός, ἀρέσκομαι εἰς λογομαχίας, εἰς διαπληκτισμούς διὰ λόγων ‖ μετὰ δοτ. προσ., λογομαχῶ πρός τινα, φιλονικῶ μέ τινα ‖ *τὰ χείρω φιλονικῶ*=ἀπὸ ἰσχυρογνωμοσύην ἐκλέγω τὸ χειρότερον.

φῑλο-νῑκία, ἡ, καὶ ἧττον ὀρθῶς **-νεικία** (*φιλονικέω*)· ὡς καὶ νῦν, φιλονικία, ἡ τάσις νὰ νικᾷ τις (νὰ

ὑπερισχύη), ἡ ἀγάπη πρός τάς ἔριδας, ἐριστικότης, ἀνταγωνισμός, ἅμιλλα, ἀντίπραξις, ἰσχυρογνωμοσύνη, πεῖσμα.

φῐλό-νῑκος, *ον*, καί ἠττον ὀρθῶς **-νεικος** (*φίλος* +*νίκη*)· ὁ ἀγαπῶν τήν νίκην, ὁ ἀγαπῶν νά πρωτεύῃ, ὁ ἀγαπῶν τάς ἔριδας, ὁ φιλερις, ὁ ἐριστικός, ὁ μετ' ἐπιμονῆς καί ἰσχυρογνωμοσύνης ἐρίζων, ὁ πείσμων καί ἰσχυρογνώμων.

φῐλο-νύμφιος, *ον* (*φίλος* + *νυμφίος, νύμφη*)· ὁ ἀγαπῶν τόν νυμφίον ἤ τήν νύμφην.

φῐλό-ξεινος, *ον*, ποιητ. ἀντί *φιλόξενος* (βλ. λ.).

φῐλό-ξενος, ποιητ. **-ξεινος,** *ον* (*φίλος* + *ξένος*)· ὡς καί νῦν, φιλόξενος, ὁ φιλῶν τούς ξένους, ὁ ἀγαπῶν τούς φιλοξενουμένους του, ὁ φιλοξενῶν ἀνθρώπους, ὁ φιλοφρόνως ὑποδεχόμενος αὐτούς.— ἐπιρρ. *-νως*, ὡς καί νῦν.

φῐλό-οινος, *ον* (*φίλος* + *οἶνος*), ποιητ. ἀντί *φίλοινος* (βλ. λ.)· ὁ ἀγαπῶν τόν οἶνον, οἰνοπότης, «μπεκρῆς».

φῐλο-παίγμων, *ον*, γεν. *-ονος* (*φίλος* + *παῖγμα*)· ὡς καί νῦν, φιλοπαίγμων, ὁ ἀγαπῶν τά παίγνια, ὁ «παιγνιδιάρης», ὁ ἀγαπῶν τάς ἀστειότητας, διασκεδαστικός.

φῐλό-παις, *-παιδος*, ὁ, ἡ (*φίλος*+*παῖς*)· ὁ φιλῶν τούς παῖδάς του, ὁ ἀγαπῶν τά τέκνα του || ὡς τό *παιδεραστής*, ὁ ἀγαπῶν τούς νεανίσκους.

φῐλο-πάτρῐα, ἡ (*φίλος*+*πατρίς*)· ἡ πρός τήν πατρίδα ἀγάπη.

φῐλό-πάτρις, *-ιδος*, ὁ, ἡ, ἀλλ' αἰτ. *ἐν. φιλόπατριν* (*φίλος* + *πατήρ*)· ὁ ἀγαπῶν τήν πατρίδα του, ὡς καί νῦν, φιλόπατρις, πατριώτης.

φῐλο-πάτωρ, *-ορος*, ὁ, ἡ (*φίλος*+*πατήρ*)· ὁ ἀγαπῶν τόν πατέρα του.

φῐλό-πλεκτος, *ον* (*φίλος* + *πλέκω*)· ὁ φιλῶν νά πλέκηται, ὁ εὐχαρίστως (ἤ συνήθως) πλεκόμενος, ὁ πάντοτε πλεκόμενος.

φῐλό-πλοος, *ον*, καί συνηρ. **-πλους,** *ουν* (*φίλος*+ *πλόος*)· ὁ ἀγαπῶν νά πλέῃ, ὁ ἀρεσκόμενος εἰς τά ταξίδια.

φῐλ-όπλος, *ον* (*φίλος*+*ὅπλον*)· ὁ ἀγαπῶν τά ὅπλα, ὁ ἀγαπῶν τόν πόλεμον.

φῐλο-πλουτία, ἡ (*φιλόπλουτος*)· ἡ ἀγάπη πρός τόν πλοῦτον, ἡ τάσις πρός τό νά ἀποκτήσῃ τις πλούτη.

φῐλό-πλουτος, *ον* (*φίλος*+*πλοῦτος*)· ὡς καί νῦν, ὁ ἀγαπῶν τά πλούτη, ἀγαπῶν τόν πλοῦτον, ὁ ἐπιθυμῶν νά γίνῃ πλούσιος, ὁ ἐπιδιώκων τά πλούτη || *φιλόπλουτος ἅμιλλα* = ἅμιλλα πρός ἀπόκτησιν πλούτου.

φῐλο-ποίμνιος, *ον* (*φίλος* + *ποίμνη*)· ὁ ἀγαπῶν τά ποίμνια (ἐπί κυνός π. χ.).

φῐλο-πόλεμος, ποιητ. **φιλοπτόλ-,** *ον* (*φίλος* + *πόλεμος*)· ὡς καί νῦν, φιλοπόλεμος, ἀγαπῶν τόν πόλεμον, φίλος τοῦ πολέμου, πολεμικός, πολεμοχαρής.— ἐπιρρ. *-μως*.

φῐλό-πολις, *-ιδος* καί ἰων. *-ιος*, ὁ, ἡ· αἰτ. *-ιν*· ποιητ. καί **φιλόπτολις** (*φίλος* + *πόλις*)· ὡς καί νῦν, φιλόπολις, ὁ ἀγαπῶν τήν πόλιν του, ὁ ἀγαπῶν τήν πατρίδα του, φιλόπατρις. || ὡς οὐσ. *ὁ φιλόπολις*=ὁ πατριώτης, ὁ φιλόπατρις || *φιλόπολις ἀρετή* ἤ *τό φιλόπολις*=ἡ φιλοπατρία, ὁ πατριωτισμός.—ἐν Ἀθήναις *φιλόπατρις* συνήθως ἐκαλεῖτο ὁ ἀγαπῶν τήν κοινήν πατρίδα, τήν Ἑλλάδα ἐν τῷ συνόλῳ της, ἐν ᾧ *φιλόπολις* ὁ ἀφωσιωμένος εἰς τάς Ἀθήνας, ὁ ἀγαπῶν τήν γενέτειράν του.

φῐλο-πονέω, μελλ. *-ήσω* (*φιλόπονος*)· ἀγαπῶ τούς κόπους, ἐργάζομαι σκληρά, εἶμαι φιλόπονος, εἶμαι ἐργατικός, εἶμαι ἐπίμελής || *τό φιλοπονεῖν*= *ἡ φιλοπονία* (βλ. λ.).

φῐλο-πονηρία, ἡ (*φιλοπόνηρος*)· τό φιλεῖν (τό ἀγαπᾶν) τούς πονηρούς καί τά πονηρά, ἡ κλίσις (ροπή) πρός τούς πονηρούς ἀνθρώπους καί τάς πονηράς πράξεις.

φῐλο-πόνηρος, *ον* (*φίλος*+*πονηρός*)· ὁ ἀγαπῶν τούς πονηρούς καί τάς πράξεις των.

φῐλο-πονία, ἡ (*φιλοπονέω*)· ὡς καί νῦν, φιλοπονία, ἡ ἀγάπη πρός τούς κόπους, ἡ ἀγάπη πρός τήν ἐργασίαν, ἐργατικότης, φιλεργία, δραστηριότης.

φῐλό-πονος, *ον* (*φίλος* + *πόνος*)· ὡς καί νῦν, φιλόπονος, ὁ ἀγαπῶν τήν ἐργασίαν, ἐργατικός, φιλέργος, δραστήριος.— || ἐπί πραγμάτων, κοπιώδης, κουραστικός, δύσκολος.—ἐπίρρ. *-νως*· συγκρ. *-νώτερον*, ὑπερθ. *-νώτατα*.

φῐλο-ποσία, ἡ (*φιλοπότης*)· ἡ πρός τό πίνειν ἀγάπη, πολυποσία, λατ. vinolentia.

φῐλο-πότης, *-ου*, ὁ (*φίλος*+*ΠΟ-*, ρίζ. τοῦ *πίνω*)· ὁ ἀγαπῶν τόν πότον (τήν οἰνοποσίαν), ὁ οἰνοπότης, ὁ πότης, ὁ φίλος τοῦ οἴνου, ὁ μέθυσος, ὁ «μπεκρῆς», λατ. vinolentus.

φῐλο-πραγμοσύνη, ἡ (*φιλοπράγμων*)· ὡς καί νῦν, φιλοπραγμοσύνη, πολυπραγμοσύνη, τό νά εἶναί τις πολυπράγμων, περίεργος, τό νά ἀσχολῆται (νά ἀνακατεύεται) εἰς πολλά πράγματα, ἡ ἀνόμειξις εἰς ξένας ὑποθέσεις, ἀνήσυχος τρόπος ζωῆς.

φῐλο-πράγμων, *ον*, γεν. *-ονος* (*φίλος*+*πρᾶγμα*)· ὡς καί νῦν, φιλοπράγμων, πολυπράγμων, ὁ ἀγαπῶν νά ἀσχολῆται περί πολλά, καί ἰδίως νά ἀναμειγνύεται εἰς ξένας ὑποθέσεις || ὡς οὐσ. *ὁ πολυπράγμων*= ὁ πολυάσχολος, ὁ ἀνήσυχος καί περίεργος ἄνθρωπος, «ποὺ ὅποια πέτρα καὶ ἂν κυλίσῃς τὸν βρίσκεις ἀπό κάτω».—ἐπιρρ. *-μόνως*.

φῐλο-προσ-ηγορία, ἡ (*φιλοπροσήγορος*)· ἡ εὐπροσηγορία, ἡ φιλική συμπεριφορά, εὐγένεια, ἀβροφροσύνη.

φῐλο-προσ-ήγορος, *ον* (*φίλος*+*προσήγορος*)· ὁ εὐπροσήγορος, ὁ καταδεκτικός, εὐγενής.

φῐλο-πρωτεύω, μελλ. *-σω* (*φίλος*+*πρωτεύω*)· ἐπιθυμῶ ἤ ἀγωνίζομαι νά εἶμαι πρῶτος, ἐπιδιώκω νά πρωτεύω, ἀγαπῶ τά πρωτεῖα.

φῐλο-πτόλεμος, *ον*, ποιητ. ἀντί *φιλοπόλεμος* (βλ. λ.).

φῐλό-πτολις, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντί *φιλόπολις* (βλ. λ.).

φῐλό-πῡρος, *ον* (*φίλος*+*πυρός*)· ὁ ἀγαπῶν τούς πυρούς, ἀγαπῶν τόν σῖτον (ἐπίθ. τῆς Δήμητρος).

φῐλ-οπωριστής, *-οῦ*, ὁ (*φίλος* + *ὀπώρα*)· ὁ ἀγαπῶν τάς ὀπώρας, ὁ ἀγαπῶν τούς καρπούς, ὁ ἀγαπῶν τούς καρπούς τοῦ φθινοπώρου.

φῐλ-όργιος, *ον* (*φίλος* + *ὄργια*)· ὁ ἀγαπῶν τά ὄργια (τάς μυστικάς τελετάς).

φῐλ-όρθιος, *ον* (*φίλος*+*ὄρθιος*)· ὁ ἀγαπῶν τό εὐθύ, τό εὐθύγραμμον, τήν εὐθεῖαν γραμμήν.

φῐλ-ορμίστειρα, ἡ (*φίλος*+*ὁρμίζω*)· ἡ ἀγαπῶσα τόν ὅρμον, τόν λιμένα, ἡ εὐχαρίστως προσορμιζομένη.

φῐλ-ορνῖδία, ἡ (*φίλορνις*)· ἡ πρός τά πτηνά ἀγάπη.

φῐλ-ορνις, *-ῑθος*, ὁ, ἡ (*φίλος*+*ὄρνις*)· ὁ ἀγαπῶν τά πτηνά || ἐπί βράχοις, ὁ καλύπτων, ὁ προστατεύων, τά πτηνά, τόν ὁποῖον ἀγαπῶσι τά πτηνά καί συχνάζουν εἰς αὐτόν.

φῐλο-ρρώξ, *-ῶγος*, ὁ, ἡ (*φίλος*+*ῥάξ*)· ὁ τάς ῥᾶγας (ἤ ῥῶγας) τῶν βοτρύων ἀγαπῶν, ὁ παράγων ὀταφυλάς.

φῐλ-όρτυξ, *-ῦγος*, ὁ, ἡ (*φίλος* + *ὄρτυξ*)· ὁ φιλῶν τούς ὄρτυγας, ὁ ἀγαπῶν τά ὀρτύκια.

Φῐ'ΛΟΣ, (*η*), *ον*· κλητ. *φίλε*, ἐνίοτε καί μετά οὐδ. οὐσ.: *φίλε τέκνον* [*ἴ*· ἀλλά παρ' Ὁμ. ἡ κλητ. *φίλε* ἐν ἀρχῇ στίχου ἔχει *ῐ*]· ἐν παθ. ἐνν., πεφιλημένος, ἀγαπημένος, ἀγαπητός, προσφιλής, λατ. amicus, carus. 2) ὡς οὐσ. *ὁ φίλος, ἡ φίλη* (ὡς καί νῦν, ὁ φίλος, «ἡ φιληνάδα»), λατ. amicus, amica || *ὁ Διὸς φίλος* = ὁ ἀγαπητός εἰς τόν Δία, ὁ φίλος τοῦ Διός || κατά τάς προσφωνήσεις: *ὦ φίλος, ὦ φίλε, ὦ φίλοι* κ.ο.κ. (ὡς καί νῦν) || *οἱ φίλοι*=οἱ φίλοι καί οἱ οἰκεῖοι, «τό συγγενολόϊ» || *κοινά τά τῶν φίλων*=οἱ φίλοι τά ἔχουν ὅλα κοινά μεταξύ των. 3) ἐπί πραγμάτων, εὐχάριστος, τερπνός, προσφιλής, εὐάρεστος || *φίλον ἐστί μοι* (ἤ *γίγνεται*)=μοῦ εἶναι ἀγαπητόν, μοῦ ἀρέσκει, εἶναι «στήν καρδιά μου», λατ. cordi est. 4) παρ' Ὁμήρῳ καί τοῖς ἄλλοις ποιηταῖς τό ἐπίθ. *φίλος* ἀντί τῶν κτητ. ἀντων. (*ἐμός, σός, ἑός*), κυρ. ἐπί τῆς καρδίας, ἐπί τῶν μελῶν τοῦ σώματος κλπ.: *φίλον ἦτορ, φίλα γυῖα, φίλα γούνατα, φίλος θυμός, φίλη ἅλοχος, φίλα τέκνα* κλπ. || κατά μικρόν κατέστη τόσον

σύνηθες ἐν τῇ χρήσει ταύτῃ, ὥστε συνάπτεται καὶ μετὰ λέξεων προσώπων ἢ πραγμάτων, μὲ τὰ ὁποῖα οὐδὲν ἔχνος συμπαθείας συνδέει τὸν ὁμιλοῦντα: οὕτω π.χ. λέγεται περὶ τοῦ Μελεάγρου: *μητρὶ φίλῃ Ἀλθαίῃ χωόμενος κῆρ* = ὠργισμένος ἐναντίον τῆς μητρός του Ἀλθαίας ‖ ὡσ. καὶ ἁπλῶς πρὸς δήλωσιν πράγματός τινος τὸ ὁποῖον εἶναι ἰδικόν μας ἢ μᾶς εἶναι σύνηθες: *φίλα εἵματα*=τὰ ἐνδύματά μας | *φίλος πόνος* = ἡ συνηθισμένη ἐργασία μας, τὸ σύνηθες ἔργον μας.— ‖ παρὰ ποιηταῖς ἀπαντᾷ ἐνίοτε καὶ ἐν ἐνεργ. σημ. (ὡς τὸ *φίλιος*), ὁ ἀγαπῶν, ὁ φιλικός, φιλόστοργος, στοργικός ‖ φιλόφρων, καλοκάγαθος, εὐμενής, εὐάρεστος ‖ *φίλα φρονῶ τινι* = τρέφω φιλικὰ αἰσθήματα πρός τινα, κατέχομαι ἀπὸ φιλικὰς διαθέσεις διά τινα, διάκειμαι φιλικῶς πρός τινα | *φίλα ποιοῦμαί τινι*=κάμνω καλόν εἴς τινα, τοῦ δεικνύω φιλοφροσύνην.— Οἱ τύποι τῶν παραθετικῶν του εἶναι ποικίλοι: 1) συγκρ. *φιλίων, ον*, ὑπερθ. *φίλιστος, η, ον*. 2) συγκρ. *φίλτερος*, ὑπερθ. *φίλτατος*. 3) συγκρ. *φιλαίτερος*, ὑπερθ *φιλαίτατος*.

Ἔτυμ.: *φίλος· φίλτερος* (< **φιλτό τερος* καθ' ἁπλολ.)· *φίλτατος* (δωρ. *φίντατος*)· *φιλέω· φίλημα*· πρβλ. **φιλτὸς* ἐν τοῖς κυρ. ὀνομ. *Φιλτογενής, Φιλτίας, Φιντίας*· *φίλ-τρον*· σκοτ. ἐτυμολ.· κατά τινας συγγ. τῷ ἰρλ. bil (καλός), gaul. Bil-calsio (κύρ. ὄν.), παλ-γερμ. billīch (δίκαιος, ἐύθυς), μεσ-γερμ. wīchbilde (τὰ περίχωρα), παλ-γερμ. biladi, billdi (εἰκών), ἀλλὰ παρουσιάζονται ἐμπόδια σημασιολογικῆς φύσεως·— κατά τινα ἄλλην ἐκδοχὴν πρόκειται περὶ ἐπεκτάσεως τοῦ ἀντωνυμ. θέμ. *σφ-*, ὁπότε πρωταρχικῶς ἡ λ. *φίλος* θὰ ἐσήμαινεν «ἴδιος ἀνήκων εἰς ἑαυτόν, ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς ἰδικούς του, ἰδιόκτητος»· πρβλ. λακ. *φὶν=σφίν, σφὸς* (βλ. ἐν *σφεῖς*)· πιθ. ἐξ ἰαπ. ἐν ἀρχῇ λέξεων **bh-*, ὅπερ ἐμφανίζεται ἐν τῷ Μακεδ. *Βίλιππος* (=*Φίλιππος*).

φῐλό-σῑτος, *ον* (*φίλος*+*σῖτος*)· ὁ ἀγαπῶν τὸν σῖτον, ὁ ἀγαπῶν τὰ σιτηρά, γεωργικός.— ‖ γενικῶς, ὁ ἀγαπῶν τὴν τροφήν, ὁ ἀγαπῶν νὰ τρώγῃ.

φῐλό-σκηπτρος, *ον* (*φίλος*+*σκῆπτρον*)· ὁ ἀγαπῶν τὸ σκῆπτρον.

φῐλο-σκήπων, *-ονος, ὁ, ἡ* (*φίλος* + *σκήπων*)· ὁ ἀγαπῶν τὴν ράβδον, ὁ συνηθίζων νὰ φέρῃ βακτηρίαν, ὁ φέρων βακτηρίαν.

φῐλο-σκόπελος, *ον* (*φίλος* + *σκόπελος*)· ὁ ἀγαπῶν τοὺς σκοπέλους, ὁ ἀγαπῶν τοὺς βράχους, ὁ συχνάζων εἰς βράχους.

φῐλο-σκώμμων, *ον*, γεν. *-ονος* (*φίλος*+*σκῶμμα*)· ὁ ἀγαπῶν τὰ σκώμματα, ὁ συνηθίζων νὰ κάμνῃ ἀστεῖα.

φῐλο-σοφέω, μελλ. *-ήσω*· πρκ. *πεφιλοσόφηκα* (*φιλόσοφος*)· ἀγαπῶ τὴν σοφίαν, εἶμαι ἐραστὴς τοῦ εἰδέναι, ἀγαπῶ τὰς γνώσεις (τὴν ἐπιστήμην, τὴν παιδείαν), ἐπιδιώκω νὰ ἀποκτήσω τὴν σοφίαν (νὰ γίνω σοφός), σκέπτομαι φιλοσοφικῶς, σπουδάζω κατὰ βάθος, λατ. philosophari.— ‖ μετὰ αἰτ. πραγμ., συζητῶ περί τινος ἢ ἐξετάζω καὶ ἐρευνῶ τι κατὰ συστηματικὴν μέθοδον, τὸ σπουδάζω φιλοσοφικῶς, ἀναζητῶ τὴν πρώτην ἀρχὴν τῆς γενέσεώς του, τό πραγματεύομαι ἐπιστημονικῶς, λατ. meditari ‖ *φιλοσοφῶ φιλοσοφίαν, ἥ ἧς...*=ἀναζητῶ ἓν φιλοσοφικὸν σύστημα, διὰ τοῦ ὁποίου... 2) γενικῶς, σπουδάζω περί τι, ἀσχολοῦμαι περί τι ‖ ἐπινοῶ τι, μηχανεύομαι τι.

φῐλο-σοφητέον, ρημ. ἐπίθ. τοῦ *φιλοσοφῶ*· *δεῖ φιλοσοφεῖν* = πρέπει νὰ κάμνῃ τις ἐπιστημονικὰς ἐρεύνας

φῐλο-σοφία, ἡ (*φιλοσοφέω*)· ἡ ἀγάπη τῆς σοφίας, ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν σοφίαν (πρὸς τὴν γνῶσιν τῆς ἀληθείας), ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν παιδείαν, ὁ ἐνθουσιασμὸς δι' ἐπιστημονικὰς ἐρεύνας, θεωρία, σπουδή. 2) ἡ συστηματικὴ κατὰ τὴν πρέπουσαν μέθοδον σπουδὴ καὶ ἔρευνα πράγματός τινος, ἡ ἐπιστημονικὴ διαπραγμάτευσις, λατ. meditatio. 3) ὡς καὶ νῦν φιλοσοφία, ἡ ἐξερεύνησις τῆς οὐσίας τῶν ὄντων, ἡ εὕρεσις τῆς περὶ αὐτῶν ἀληθείας, λατ. philosophia ἢ sapientia.

φῐλό-σοφος, *ον* (*φίλος* + *σοφία*)· ὁ ἀγαπῶν τὴν σοφίαν, ὁ ἀγαπῶν τὴν γνῶσιν ‖ πρῶτος ἐχρησιμοποίησε τὴν λέξιν ὁ Πυθαγόρας, ὅστις ἐκάλει ἑαυτὸν *φιλόσοφον*, τ.ἔ. ἐραστὴν τῆς σοφίας, καὶ οὐχὶ *σοφὸν* ‖ ἐντεῦθεν, ὁ τυχὼν παιδείας, ὁ πεπαιδευμένος, ὁ λόγιος, ὁ ἐπιστήμων, ἐν ἀντιθέσει πρὸς *τοὺς πολλούς* (*οἱ πολλοί*=οἱ ἀγράμματοι, ὁ ὄχλος, οἱ ἀμόρφωτοι). 2) ὡς οὐσ. *ὁ φιλόσοφος*=ὁ ἐπαγγελλόμενος τέχνην τινὰ ἢ ἐπιστήμην ‖ εἶτα, ὡς καὶ νῦν φιλόσοφος, ὁ διδάσκων συστηματικὴν φιλοσοφίαν, ὁ πραγματευόμενος τὰ διάφορα προβλήματα κατ' ἐπιστήμην ‖ *τὸ φιλόσοφον* = ἡ φιλοσοφία.— ‖ φιλοσοφικός, ἐπιστημονικός.

φῐλο-σόφως, ἐπίρρ. τοῦ *φιλόσοφος*· φιλοσοφικῶς, κατὰ τὸν τρόπον τῶν φιλοσόφων.

φῐλο-σπῆλυγξ, *-υγγος, ὁ, ἡ* (*φίλος* + *σπῆλυγξ*)· ὁ ἀγαπῶν τὰ σπήλαια, ὁ συνήθως καὶ εὐχαρίστως διαμένων εἰς σπήλαια.

φῐλό-σπονδος, *ον* (*φίλος*+*σπονδή*)· ὁ ἀγαπῶν τὰς σπονδάς, ὁ χρησιμοποιούμενος κατὰ τὰς σπονδάς.

φῐλό-σπουδος, *ον* (*φίλος*+*σπουδή*)· ὁ φιλῶν τὴν σπουδὴν (τὸν ζῆλον, τὴν προθυμίαν).

φῐλο-στέφᾰνος, *ον* (*φίλος*+*στέφανος*)· ὁ φιλῶν τοὺς στεφάνους, ὁ ἀγαπῶν νὰ τιμᾶται διὰ στεφάνων, ὁ ἐπιδιώκων τοιαύτας τιμάς, ὁ εὐχαρίστως κοσμούμενος διὰ στεφάνων.

φῐλό-στονος, *ον* (*φίλος* + *στόνος*)· ὁ ἀγαπῶν τοὺς στεναγμούς, ὁ ἀρεσκόμενος νὰ ἀναστενάζῃ, ὁ συνήθως καὶ εὐχαρίστως ἀναστενάζων, ὁ ἔκδοτος εἰς θρήνους.— ἐπίρρ. *-νως*.

φῐλο-στοργία, ἡ (*φιλόστοργος*)· ὡς καὶ νῦν, φιλοστοργία, τρυφερὰ ἀγάπη, στοργή, θερμὴ συμπάθεια.

φῐλό-στοργος, *ον* (*φίλος*+*στοργή*)· ὡς καὶ νῦν, φιλόστοργος, ὁ τρυφερῶς ἀγαπῶν, ὁ στοργικός, κυρ. ἐπὶ τῆς ἀμοιβαίας συμπαθείας καὶ στοργῆς γονέων, τέκνων καὶ ἀδελφῶν.—ἐπίρρ. *-γως*.

φῐλο-στρᾰτιώτης, *-ου, ὁ* (*φίλος*+*στρατιώτης*)· ὁ φίλος τοῦ στρατιώτου, ὁ ἀγαπῶν τὸν στρατιώτην.

φῐλο-σώμᾰτος, *ον* (*φίλος*+*σῶμα*)· ὁ ἀγαπῶν τὸ σῶμα καὶ περιποιούμενος αὐτὸ ‖ ὁ ἐντρυφῶν εἰς σωματικὰς ἀπολαύσεις, ἡδυπαθής, αἰσθησιακός.

φῐλο-τᾶσιος, (α), *ον*, δωρ. ἀντὶ *φιλοτήσιος*.

φῐλό-τεκνος, *ον* (*φίλος*+*τέκνον*)· ὁ ἀγαπῶν τὰ ἑαυτοῦ τέκνα, ἢ γεν. ὁ ἀγαπῶν τὰ τέκνα, ὁ φίλος τῶν τέκνων.

φῐλο-τεχνέω, μελλ. *-ήσω* (*φιλότεχνος*)· ἀγαπῶ τὴν τέχνην, εἶμαι φίλος τῆς τέχνης, ἀσκῶ τέχνην τινά.

φῐλό-τεχνος, *ον* (*φίλος*+*τέχνη*)· ὁ ἀγαπῶν τὴν τέχνην, ὁ ἀσκῶν τέχνην τινὰ ‖ ἐπὶ πραγμ., ὁ ἔντεχνος, ὁ τεχνικῶς κατεσκευασμένος, τεχνικός, περίεργος.

φῐλότης, *-ητος, ἡ* (*φίλος*)· φιλία, ἀγάπη, στοργή, συμπάθεια ‖ ὡσ. ἐπὶ φιλίας ἢ φιλικῶν σχέσεων μεταξὺ λαῶν.— ‖ παρ' Ὁμ. συχνὰ ἐπὶ τῆς μεταξὺ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς συνουσίας.

φῐλοτήσιος, (α), *ον*, δωρ. **φῐλοτᾶσιος** (*φιλότης*)· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν *φιλότητα* (βλ. λ.), ὁ συντελῶν εἰς τὴν ἀγάπην, ὁ προάγων καὶ ὑποβοηθῶν τὴν ἀγάπην (ἢ τὸν ἔρωτα) ‖ *φιλοτήσια ἔργα*=ἔργα τοῦ ἔρωτος, (ἐρωτικὴ) συνουσία.— ‖ *ἡ φιλοτησία κύλιξ*, ἢ καὶ ἁπολ. *ἡ φιλοτησία* (ἐνν. *κύλιξ*)=ποτήριον ἀφιερωμένον εἰς τὴν φιλίαν, ποτήριον φιλότητος ‖ *φιλοτησίαν προπίνω τινί*=πίνω εἰς ὑγείαν τινός | *φιλοτησίαν λαμβάνω*=δέχομαι πρόποσιν γινομένην παρ' ἄλλου πίνοντος εἰς ὑγείαν μου.

φῐλο-τῑμέομαι, μέσ. μελλ. *-ήσομαι*· μέσ. ἀόρ. α' *ἐφιλοτιμησάμην*, καὶ παθ. *ἐφιλοτιμήθην*· πρκ. *πεφιλοτίμημαι*· ἀποθ. (*φιλότιμος*)· ἀγαπῶ τὰς τιμάς ἢ τὰς διακρίσεις, εἶμαι *φιλότιμος* (βλ. λ.), εἶμαι φιλόδοξος, ἀμιλλῶμαι. 2) μετὰ δοτ. πραγμ., στηρίζω τὴν φήμην μου ἢ τὴν δόξαν μου εἴς τι πρᾶγμα, εἶμαι ὑπερήφανος δι' αὐτό ‖ *φιλοτιμοῦμαί τι* ἢ *πρός τι*=ἐπιλαμβάνομαι πράγματός τινος μετὰ ζήλου καὶ φιλοτιμίας, τὸ ἐπιδιώκω μὲ ἰδιαιτέραν ζέσιν, ἐνασχολοῦμαι εἰς αὐτὸ μὲ ἰδιαιτέραν ἀγάπην | ἑπομένως, συμβάλλομαι (συνεισφέρω) ἀφθόνως διά τι (διὰ τὸ καλόν του) ‖ *φιλοτιμοῦμαι πρός τινα*=ἀμιλλῶμαι πρός τινα. 3) μετ' ἀπρφ., ἐν ἀμίλ-

λη πρός ἄλλον (ἢ ἄλλους) ἀγωνίζομαι μετά ζήλου καί δραστηριότητος νά πράξω τι, φιλοτιμοῦμαι (φιλοδοξῶ) νά .., συναγωνίζομαι πρός τινα εἰς τό νά...: *οἵ πάνυ ἂν φιλοτιμηθεῖεν φίλῳ σοι χρῆσθαι*=οἱ ὁποῖοι θά ἐφιλοδόξουν τά μέγιστα νά σᾶς ἔχουν φίλον.

φῐλο-τῑμία, ἡ, Ἰων. **-ίη** (*φιλοτιμέομαι*)· ἀγάπη πρός τήν τιμήν ἢ πρός πᾶσαν τιμητικήν διάκρισιν, φιλοδοξία ‖ ἅμιλλα, ἀνταγωνισμός ‖ *δθεν*, ἡ ἐκ φιλοδοξίας ἐπιδίωξις πράγματός τινος, τό νά ἐξαρτᾷ δηλ. τις τήν ὑπερηφάνειάν του ἐκ τινος πράγματος (μετά γεν. πραγμ.) ‖ *ἐν καχῇ ἐνν.*, φιλόδοξος ἐπιμονή, ἰσχυρογνωμοσύνη, πεῖσμα, ἐπιμονή. 2) ἐπιδεικτικότης, τάσις πρός ἐπίδειξιν ‖ *δθεν, ἐν καλῇ ἐνν.*, ἐλευθεριότης, γενναιοδωρία, μεγαλοδωρία.— ■ τό ἐπιδιωκόμενον πρᾶγμα, ἡ τιμή, ἡ διάκρισις, ἡ τιμητική διάκρισις.

φῐλό-τῑμος, *ον* (*φίλος*+*τιμή*)· ὁ ἀγαπῶν τήν τιμήν, ὁ φιλόδοξος ‖ ὁ ζηλότυπος, ὁ ἐκ φιλοδοξίας ἀμιλλώμενος.—*ἐπίρρ.* **-μως**=φιλοδόξως, ζηλοτύπως. — ■ *ἐν παθ. ἐνν.*, ὁ πολύ τιμηδείς, *πολυτίμητος* (βλ. λ.), σεβαστός.

φῐλοττάριον, τό, ποιητ. ὑποκορ. τοῦ *φιλότης* (βλ.λ.), ἀντί *φιλοτάριον*· «ἀγαπούλα μου», «κανακάρη μου».

φῐλό-φθογγος, *ον* (*φίλος* + *φθογγή*)· ὁ ἀγαπῶν τάς φωνάς, ὁ ἀγαπῶν τόν θόρυβον, ὁ θορυβώδης.

φῐλό-φῐλος, *ον*· ὁ ἀγαπῶν τούς φίλους του.

φῐλο-φόρμιγξ, **-ιγγος,** ὁ, ἡ (*φίλος* + *φόρμιγξ*)· ὁ ἀγαπῶν τήν φόρμιγγα, ὁ συνοδεύων αὐτήν.

φῐλο-φρονέομαι, μέσ. μελλ. **-ήσομαι**· μέσ. ἀόρ. α' *ἐφιλοφρονησάμην* καί παθ. *ἐφιλοφρονήθην* (*φιλόφρων*)· φέρομαι φιλοφρόνως, μεταχειρίζομαί τινα μετά φιλοφροσύνης, δεικνύω φιλοφροσύνην πρός τινα ‖ μτφρ, χαρίζομαι, εὐφραίνω, ἱκανοποιῶ, τέρπω ‖ *ἐν τῷ παθ. ἀορ. α' φιλοφρονηθῆναι*=*φιλοφρονήσασθαι ἀλλήλους* — ἀμοιβαίως κάμνω φιλοφρονήσεις πρός τινα καί δέχομαι παρ' αὐτοῦ ἐπίσης.— ■ ἀπολ., διαπνέομαι ἀπό ἀγαθάς διαθέσεις, εἶμαι φιλόφρων, ἔχω εὔθυμον χαρακτῆρα.

φῐλο-φρονέστερος, *α, ον*, συγκρ. τοῦ *φιλόφρων*.

φῐλο-φροσύνη, ἡ (*φιλόφρων*)· ὡς καί νῦν, φιλοφροσύνη, φιλική μεταχείρισις, φιλική συμπεριφορά, φιλία, προσήνεια, καλοκαγαθία ‖ φιλική ὑποδοχή, φιλικός χαιρετισμός, δεξίωσις.— ■ εὔθυμος διάθεσις, εὐθυμία, φαιδρότης.

φῐλο-φρόσῠνος, *η, ον*·=*φιλόφρων* (βλ. λ.).

φῐλό-φρων, **-ονος,** ὁ, ἡ (*φίλος* + *φρήν*)· ὡς καί νῦν, φιλόφρων, ὁ φίλα φρονῶν πρός τινα, ὁ φιλικῶς διακείμενος πρός τινα, φιλικός, εὐπροσήγορος, εὐγενής, περιποιητικός.— *ἐπίρρ.* **-φρόνως**· ὡς καί νῦν, φιλοφρόνως, μετά φιλοφροσύνης, εὐγενῶς.

φῐλο-χορευτής, **-οῦ,** ὁ (*φίλος*+*χορεύω*)· ὁ φίλος τοῦ χοροῦ (τῶν ἀρχαίων δραμάτων), *ἐπίθ.* τοῦ *Διονύσου*.

φῐλό-χορος, *ον* (*φίλος* + *χορός*)· ὁ ἀγαπῶν τόν χορόν ἢ τήν ὄρχησιν τοῦ χοροῦ (τῶν δραμάτων), *ἐπίθ.* τοῦ *Πανός*.

φῐλο-χρημᾰτέω, μελλ. **-ήσω** (*φιλοχρήματος*)· ἀγαπῶ τό χρῆμα, εἶμαι φιλοχρήματος, (φιλάργυρος, τσιγγούνης), εἶμαι ὀπληστος.

φῐλο-χρημᾰτία, ἡ (*φιλοχρηματέω*)· ὡς καί νῦν, φιλοχρηματία, ἡ ἀγάπη τοῦ χρήματος, φιλαργυρία.

φῐλο-χρήμᾰτος, *ον* (*φίλος*+*χρήματα*)· ὡς καί νῦν, φιλοχρήματος, φιλάργυρος, ὄπληστος, «τσιγγούνης».

φῐλό-χρηστος, *ον* (*φίλος* + *χρηστός*)· ὁ ἀγαπῶν τό καλόν, ὁ ἀγαπῶν τήν χρηστότητα, τήν τιμιότητα.

φῐλό-χριστος, *ον* (*φίλος* + *Χριστός*)· ὁ ἀγαπῶν τόν χριστόν (*ἐν τῇ ἐκκλησ. γλώσσῃ*).

φῐλό-χρῡσος, *ον* (*φίλος* + *χρυσός*)· ὁ φιλῶν τόν χρυσόν, ὁ ἀγαπῶν τό χρυσίον, φιλοχρήματος.

φῐλο-χωρέω, μελλ. **-ήσω** (*φιλόχωρος*)· ἀγαπῶ τόπον τινά ἢ χώραν, μένω διαρκῶς (ἢ συχνάζω) ἔν τινι τόπῳ.

φῐλο-χωρία, ἡ (*φιλοχωρέω*)· ἡ ἀγάπη τόπου τινός, ἡ ἀγάπη διά τινα τόπον, ἡ πρός αὐτόν στοργή, τό νά ἀγαπᾷ τις νά συχνάζῃ εἴς τινα τόπον, ἡ συμπάθεια διά μέρος τι.

φῐλό-χωρος, *ον* (*φίλος* + *χώρα*)· ὁ σφόδρα ἀγαπῶν τόπον τινά.

φῐλο-ψευδής, *ές*, γεν. **-έος** (*φίλος* + *ψεῦδος*)· ὁ ἀγαπῶν τό ψεῦδος.

φῐλό-ψογος, *ον* (*φίλος*+*ψόγος*)· ὡς καί νῦν, φιλόψογος, φιλοκατήγορος, ὁ ἀγαπῶν νά ψέγῃ τούς ἄλλους, νά ἀνακαλύπτῃ ἐλαττώματά των διά νά τούς ἐλέγχῃ.

φῐλο-ψῡχέω, μελλ. **-ήσω** (*φιλόψυχος*)· ἀγαπῶ τήν ζωήν μου, εἰς βαθμόν παθολογικόν ‖ εἶμαι ἄτολμος, εἶμαι δειλός, εἶμαι μικρόψυχος.

φῐλο-ψῡχία, ἡ (*φιλοψυχέω*)· ἡ ὑπερβολική ἀγάπη τῆς ζωῆς, ἡ πρός τήν ζωήν ἀγάπη, φιλοζωία ‖ δειλία ἀνανδρία.

φῐλό-ψῡχος, *ον* (*φίλος* + *ψυχή*)· ὁ ἀγαπῶν τήν ζωήν του τόσον ὥστε νά κατέχεται ὑπό ἀδιαλείπτου τρόμου, μήπως πάθῃ τι ‖ *δθεν*, δειλός, ἀνανδρος, ἄτολμος, μικρόψυχος.

φῐλᾰ́τατος, *η, ον*, ἀνώμ. ὑπερθ. τοῦ *φίλος*· ὡς καί νῦν, φίλτατος, προσφιλέστατος, εἰς μέγιστον βαθμόν ἀγαπητός ‖ *τὰ φίλτατα*=τά ἀγαπητότερα πρόσωπα, οἱ στενώτεροι συγγενεῖς.

φίλτερος, *α, ον*, ἀνώμ. συγκρ. τοῦ *φίλος*· προσφιλέστερος, ἀγαπητότερος.

φίλτρον, τό (*ἐκ τοῦ φιλέω*, ἀντί τοῦ *φίλητρον*)· ὡς καί νῦν, φίλτρον, μαγικόν μέσον ἢ μαγικόν φάρμακον διεγερτικόν τόν ἔρωτα, ἢ διατηροῦν αὐτόν, ἢ ἐπαναφέρον αὐτόν ‖ *γενικῶς*, κάθε θέλγητρον ἢ μέσον δι' οὗ διεγείρει τις τήν συμπάθειάν τινος, ἢ ἐπιδρᾷ καθόλου ἐπ' αὐτοῦ, ὥστε νά ἐπιτυγχάνῃ ὅ,τι ζητεῖ ‖ οὕτω καί οἱ χρησμοί τοῦ Ἀπόλλωνος καλοῦνται *φίλτρα τόλμης* ὡς μαγικά μέσα δημιουργοῦντα καί ἐμπνέοντα τόλμην.— ■ *ἐν τῷ πληθ.*, ἀγάπη, ἔρως, στοργή.

φῐλ-υβριστής, **-οῦ,** ὁ· ὁ ἀγαπῶν νά φέρεται ὑβριστικῶς (προσβλητικῶς), ὁ εὐχαρίστως μετερχόμενος ὑβριστικόν τρόπον πρός τούς ἄλλους, ὁ ἔκδοτος εἰς τόν ἀκόλαστον βίον.

φῐλ-ύδρηλος, *ον* (*φίλος*+*ὑδρηλός*)· ὁ ἀγαπῶν τήν ὑγρασίαν, ὁ ἀφθονῶν εἰς ὑγρασίαν, ὁ πάντοτε ὑγρός (*ἐπί τοῦ κήπου π. χ.*) ‖ ὁ ἀγαπῶν τό ὕδωρ (*ἐπί τοῦ ἵππου*).

φῐλ-υμνος, *ον* (*φίλος* + *ὕμνος*)· ὁ ἀγαπῶν τούς ὕμνους, τά ᾄσματα.

φῐλ-υπνος, *ον* (*φίλος* + *ὕπνος*)· ὁ ἀγαπῶν τόν ὕπνον.

ΦΙΛΥΡΑ, Ἰων. **—ρη,** ἡ· τό δένδρον φιλύρα, κοιν. «φελουριά», «φλαμούρι», λατ. **tilia**· τό *ἐκ τοῦ δένδρου τούτου παραγόμενον ἄνθος εἶναι τό «τίλιον»* («τίλιο»). — ■ ἡ ὑπό τόν φλοιόν ἐπιδερμίς τοῦ δένδρου, ἐξ ἧς κατεσκευάζετο χάρτης πρός γραφήν, ὡς ἐπίσης καί στέφανοι καί ψιάθοι, λατ. **philyra** [σκοτεινν. ἐτυμ.· πιθ. ξένη λ.].

φῐλῠρῑ́νος, *η, ον* (*φιλύρα*)· ὁ ἐκ φιλύρας, «ἀπό φλαμούρι» ‖ ἐλαφρός ὡς τό ξύλον τῆς φιλύρας.

φῐλ-ῳδός, *ὸν* (*φίλος*+*ᾠδή*)· ὁ ἀγαπῶν τάς ᾠδάς, ὁ ἀγαπῶν τά ᾄσματα.

φῐλ-ωρεῖτης, **-ου,** ὁ (*φίλος*+*ὄρος*)· ὁ ἀγαπῶν τά ὄρη.

φῐλως, *ἐπίρρ.* τοῦ *φίλος*· φιλικῶς, κατά φιλικόν τρόπον, εὐγενῶς, εὐμενῶς.

ΦΙΜΟΣ, ὁ, μετά ἑτεροκλ. οὐδ. πληθ. **τά *φιμά***· πᾶν ἐργαλεῖον ἢ ὄργανον, διά τοῦ ὁποίου διατηρεῖται κλειστόν τό στόμα ‖ ὡς τό *κημός* (βλ. λ.), φίμωτρον τῶν κυνῶν, φίμωτρον διά τοῦ ὁποίου τό νεογνόν τῆς ἀγελάδος ἐμποδίζεται νά θηλάζῃ, λατ. **capistrum, fiscella**.— ■ τό ἐπί τῆς ρινός στηριζόμενον μέρος τοῦ χαλινοῦ τοῦ ἵππου, τό ὁποῖον ἐνίοτε ἔφερεν αὐλούς (διά τῶν ὁποίων διήρχετο ἡ ἐκπνοή τοῦ ἵππου παράγουσα συριγμόν), ἢ καί κώδωνας.— ■■ εἶδος ποτηρίου ἐξ οὗ ἀνερρίπτουν τούς κύβους, *«κυβευτικόν ὄργανον»* καλούμενον ὑπό τῶν ἀρχαίων· λατ. **fritillus** [ἀβέβ. ἐτυμ.· τό ἀρχικόν *φῐ-* φαίνεται ὅτι παριστᾷ ἕνα τῶν τύπων τῆς βάσεως **bhejə-**, περί ἧς βλ. ἐν *φειτρός*· κατά τινας, πιθ. συγγ. τῷ λατ. **fiscus**.

φῐμόω, μελλ. **-ώσω**· παθ. ἀορ. α' *ἐφιμώθην*· πρκ. *πεφίμωμαι* (*φιμός*)· ὡς καί νῦν, φιμώνω, κλείω ὡς διά φιμώτρου ‖ προσαρμόζω σφιγκτά, συσφίγγω: *φιμόω τῷ ξύλῳ τὸν αὐχένα* — στερεώνω (δένω

σφιγκτά) τὸν λαιμόν του εἰς τόν κλοιόν || μτφρ., ἀποστομώνω, καταδικάζω εἰς σιγήν.— παθητ., κατασιγάζομαι, γίνομαι ἄφωνος, σιωπῶ : ***φιμώθητι***=σιώπα | ***πεφίμωσο***=ἔσο ἥσυχος.

ΦΙΤΡΟ'Σ, ὁ· στέλεχος, κορμός, δένδρου, δαυλός, δαλός, λατ. **stipes, truncus.** || γεν., τεμάχιον ξύλου, σχίζα.

*Ἔτυμ.: **φιτρός*** : ἀρμ. **bir** (***bhi-ros**) (ρόπαλον, κορύνη), ἰρλ. **benim** (ἰαπ. ***bhinā́mi**)=τύπτω, κόπτω, μεσ-bret. **benaff** (κόπτω), παλ-gall. **et-binam** (=λατ. **lanio**), λατ. **per-finēs** (=λατ. **perfringas**), gaul-λατ. **bidubium** (=**falcastrum**=δρέπανον), ἰρλ. **biall, gall. bwyell** (πέλεκυς), gall. **bidog** (μάχαιρα κυνηγίου, ἀκινάκης), παλ-γερμ. **bīhal** (germ. ***þíþla-**)=πέλεκυς, καὶ ἐκ παραλλ. παλ-γερμ. **bil,** νεο-γερμ. **bell,** παλ-σαξ. **bill** (germ. ***þ:đlā-**) = πέλεκυς στρατιωτικός, παλ-σλαυ. **bĭja, bitĭ** (κτυπῶ), **bičĭ** (μάστιγξ), **u-bojĭ** (ἀνθρωποκτονία)· ἐξ ἰαπ. ***bhejā́x-** (κτυπῶ) 〈ἰαπ. ***bhei-** (κτυπῶ), πρβλ. καὶ ***bhei-d-** (βλ. ***φείδομαι***)· κατά τινας παράγεται ἐκ τοῦ ***φύω, φιτύω*** (βλ. λ.)· κατ' ἄλλους ἐκ ρίζ. ***φιδ-*** συγγ. τῷ **findo** (σχίζω).

φῖτυ, τό, ποιητ. συντετμ. ἀντὶ ***φίτυμα*** (βλ.λ.) (ὅπως ***δῶ*** ἀντὶ ***δῶμα***).

φίτῡμα, ***-ατος,*** τό (***φιτύω***)· κλάδος, παραφυάς, βλαστός||μτφρ., υἱός, τέκνον, «βλαστάρι», ἀπόγονος.

*Ἔτυμ.: **φῖτυ· φίτυμα· φῖτυς, -υος*** (πατήρ)· ἀττ. **φῑτύω** (βλ. λ.) 〈θεμ. ***φFῑ-τυ-,** ἰαπ. ***bhvī-tu-** : λατ. **fio,** β' ἐν. **fīs, fītum,** ἀλβ. **bīn'** (βλαστάνω, φυτρώνω), παλ-ιρλ. **bīu** (εἶμαι), μεσ-gall. **bydaf** (=λατ. **ero**), **bit** (=λατ. **esto**), ἀγγλ-σαξ. **béo** (εἶμαι), β' ἐν. **bis** (εἶσαι), λιθ. γ' ἐν. **bìti bìt** (=λατ. **erat**), λεττ. **biju** (ἤμην), παλ-σλαυ. **bimŭ**· ἐξ ἰαπ. ρημ. ***bhvijō**, ***bhvīsi**, ***bhvīti** (πρβλ. ἑλλ. ***φύω***, λεσβ. ***φυίω***), ἐκ βάσ. **bhevēi-**· ἀφ' ἑτέρου πρβλ. σανσκρ. ἀπρφ. **bhávitum,** λατ. ***futu-** ἐν τῷ **futuō,** λιθ. **bútu,** παλ-σλαυ. **iz-bytŭ-kŭ** (ἀφθονία).

φῖτῠ-ποίμην, ***-ενος,*** ὁ (***φῖτυ+ποιμήν***)· ποιητ. ἀντὶ ***φυτοκόμος***, ὁ περιποιούμενος τὰ φυτά, κηπουρός.

φῖτύσεαι, ἐπ. β' ἐν. μέσ. μελλ. τοῦ ***φιτύω***.

φῖτύω, μελλ. ***-ῠ́σω***· ἀόρ. α' ***ἐφίτῡσα*** (***φῖτυ***)·=***φυτεύω*** (βλ. λ.), ὡς καὶ νῦν φυτεύω, σπείρω, γεννῶ, φέρω εἰς τὸ εἶναι, παράγω || ὡς. γεννῶ, τίκτω || ἐν τῷ μέσῳ, ἐπὶ γυναικός, τίκτω, φέρω εἰς φῶς.

φλάζω,** ἀόρ. β' ***ἔφλᾰδον (ὅπως ***πέφραδον*** ἐκ τοῦ ***φράζω, ἔχαδον*** ἐκ τοῦ ***χάζω***)· ἀμτδ. τύπος τοῦ ***φλάω*** διαρρήγνυμαι, διασχίζομαι μετὰ πατάγου.

*Ἔτυμ.: **φλάζω, φλαδεῖν*** (ἀπρφ. ἀορ. β') 〈ἰαπ. ***bhḷd-** : λατ. **floccus** (***bhlod-ko-s**)= τολύπη ἐρίου· ὡς ἐν. ἀπαντᾷ ἐν τῷ ἀναδιπλ. ***παφλάζω*** (βλ. λ.), συγγ. καὶ τῷ ***φλέδων*** βλ. λ. (***bhled-**)· βλ. καὶ ***φλάω, θλάω***.

φλασῶ, δωρ. ἀντὶ ***φλάσω***, μελλ. τοῦ ***φλάω*** (βλ.λ.).

φλαττόθρατ, καὶ **φλαττοθραττοφλαττοθρατ,** κωμικαὶ λέξεις παρ' Ἀριστοφ. πρὸς παρῳδίαν λέξεων καὶ φράσεων κενῶν παντὸς περιεχομένου (πρβλ. τὸ τῆς νέας «λόγια φουσκωμένα, παχιά, γεμάτα ἀέρα».

φλαυρίζω, μελλ. ***-ίσω*** (***φλαῦρος***), ἀττ. ἀντὶ ***φαυλίζω*** (βλ. λ).

φλαῦρος, α, ον, παράλλ. τύπος τοῦ ***φαῦλος***, χρησιμοποιούμενος κυρ. ὑπὸ τῶν Ἰώνων πεζολόγων· κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ πραγμάτων, μηδαμινός, «πρόστυχος», ἀνάξιος λόγου || ἄχρηστος, ἀνωφελής || μηδαμινός, ἄθλιος, ἀδιάφορος.— **II** σπανιώτ. ἐπὶ προσώπων, κατωτέρας ἢ κατωτάτης ἀξίας ἢ βαθμοῦ, ποταπός, «τιποτένιος» || ἐπὶ ἐξωτερ. ἐμφανίσεως, εὐτελής, πενιχρός || κακός, φαῦλος, ἀντίθ. τῷ ***χρηστός***.— **ἐπιρρ. *φλαύρως ἔχω*** = δὲν εἶμαι καλά, πάσχω | ***φλαύρως ἔχω τὴν τέχνην***=κακῶς κατέχω τὴν τέχνην, δὲν τὴν γνωρίζω καλῶς.

*Ἔτυμ.: **φλαῦρος***· τὸ ἀττ. ***φαῦλος*** 〈***φλαυ-λο-ς** κατ' ἀνομ. : παλ-norr. **blauðr,** ἀγγλ-σαξ. **bléaþ** (δειλός), παλ-γερμ. **blōdi** (εὔθραυστος, ἀδύνατος, δειλός), γοτθ. **blauþjan** (ἐξοντώνω, ἐκμηδενίζω· κυρ. ἐξασθενίζω)· συγγ. τῷ ***φλύω, φλυδαρός, φλυδάω*** (βλ. λ. λ.).

φλαυρότης, ***-ητος,*** ἡ'=***φαυλότης*** (βλ. λ.).

φλαυρ-ουργός, ***ὁν*** (***φλαῦρος*** + ***ἔργω***)· ὁ κακῶς ἐργαζόμενος || ὡς οὐσ., ἀδέξιος τεχνίτης, ἄθλιος ἐργάτης.

φλαύρως, ἐπίρρ. τοῦ ***φλαῦρος*** (βλ. λ.)· κακῶς, μικροπρεπῶς || ***φλαύρως ἔχω τὴν τέχνην*** = «δὲν τὴν κατέχω καλά», τὴν κατέχω μετρίως («καλούτσικα») | ***φλαύρως ἀκούω*** = κακολογοῦμαι, ἔχω κακὴν φήμην, δυσφημοῦμαι=λατ. **male audire.**

ΦΛΑ'Ω, γ' ἐν. πρτ. ***ἔφλα***· μέλλ. ***φλᾰ́σω***· δωρ. ***φλᾱσῶ***· ἀόρ. α' ***ἔφλᾰσα***· παθητ., ἀόρ. α' ***ἐφλάσθην***· πρκ. ***πέφλασμαι***· παράλλ. τύπος τοῦ ***θλάω*** (βλ. λ.)· θραύω συντρίβω, κοπανίζω || δθεν, κτυπῶ, πληγώνω, γεν. θλάπτω.— **II** παρὰ τοῖς κωμικοῖς, συντρίβω διά τῶν ὀδόντων, καταβροχθίζω λαιμάργως.

φλεγέθω, παράλλ. τύπος τοῦ ***φλέγω***, ἐν χρήσει κατ' ἐν. μόνον· μτδτ., καίω, κατακαίω, καταφλέγω, κάμνω τι παρανάλωμα τοῦ πυρός || περικαίω, «καψαλίζω».— παθητ., καίομαι, πυρπολοῦμαι.— **II** ἀμτδ., φλέγομαι, ἀναδίδω φλόγας, εἶμαι μέσα εἰς τὰς φλόγας.

φλέγμα, ***-ατος,*** τό (***φλέγω***)· φλόξ, πῦρ, καῦσις, ἀνάφλεξις || θερμότης, καύσων.— **II** ὡς ἰατρικὸς ὅρος, φλεγμονή, ἐσωτερικὴ φλογώσις. **2)** ὡς ἀποτέλεσμα τῆς ἐσωτερικῆς αὐτῆς φλογώσεως, τό «φλέγμα», λατ. **pituita,** νοοῦσης τις καὶ μυξώδης ὕλη ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ σώματι, ἣτις ἐθεωρεῖτο ὡς ὕλη καὶ αἰτία πολλῶν νοσημάτων.

φλεγμαίνω, μελλ. ***-ᾰ́νῶ***· ἀόρ. α' ***ἐφλέγμᾱνα*** καὶ ***ἐφλέγμηνα*** (***φλέγμα***)· μτδτ., προκαλῶ φλεγμονήν, φλογίζω, «πρήσκω», ἐξοιδαίνω.— **II** ἀμτδ., πάσχω φλεγμονήν, φλεγμαίνομαι, «πρήσκομαι», φλογίζομαι || ἐμπυάζω, διαπυοῦμαι.

Φλέγρα, ***-ας,*** ἡ· ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Παλλήνης, τῆς ἐν τῇ χολκιδικῇ χεροονήσῳ, πιθ. ἐκ τῆς ἠφαιστειώδους συστάσεως τοῦ ὑπεδάφους· ἐνταῦθα κατὰ τὴν παράδοσιν ἐνικήθησαν ὑπὸ τῶν **θεῶν** οἱ Γίγαντες || τὸ αὐτὸ ὄνομα ἔφερε καὶ ἡ ἠφαιστειογενὴς πεδιάς τῆς Καμπανίας ἐν Ἰταλίᾳ || ὡς. καὶ ἐν τῷ πληθ. ***Φλέγραι,*** ὄνομα πάσης ἠφαιστειογενοῦς περιοχῆς.

Φλεγραῖος, α, ον (***Φλέγρα***)· ὁ ἐκ Φλέγρας καταγόμενος, ἢ ὁ κάτοικος αὐτῆς.

φλεγῦας, ***-ου,*** ὁ (***φλέγω***)· ὁ πυρώδους ἐρυθροῦ χρώματος, εἶδος ἀετοῦ, καλουμένου ἄλλως καὶ ***μόρφνου***.

φλεγῦρός, ά, όν (***φλέγω***)· ὡς τὸ ***φλογερὸς*** (βλ. λ.), ὁ φλέγων, καίων || μτφρ., φλογερός, θερμός.

ΦΛΕ'ΓΩ, μελλ. ***φλέξω***· ἀόρ. α' ***ἔφλεξα***· μτδτ., καταφλέγω, κατακαίω, ἀνάπτω, πυρπολῶ.— παθητ., καίομαι, θερμαίνομαι, πυρπολοῦμαι, καταφλέγομαι. **2)** μτφρ., ἐξάπτω, ἐξερεθίζω, ἐξοργίζω, λατ. **urere** || παθητ., ὡς τὸ λατ. **uri,** ἐξάπτομαι, ἐξερεθίζομαι, ἐξοργίζομαι, φλέγομαι ὑπό τινος πάθους, διακαίομαι. **3)** μτφρ., ὡς. καὶ μετὰ αἰτ. πραγμ., κάμνω τι νὰ ἀναζήσῃ, τὸ ἀναζωογονῶ, τὸ ἀναζωπυρώνω. **4)** μεταβατ. ἐνεργείας, κάμνω τι νὰ λάμψῃ, νὰ ἀστράψῃ, ἀνάπτω : ***φλέγω βέλος***=ἐκσφενδονίζω (ἐξακοντίζω) φλεγόμενον βλῆμα || μτφρ., ἐξαίρετα, τὸν καθιστῶ ἔνδοξον, περίφημον, λατ. **illustrare.**— παθητ., εἶμαι ἢ γίνομαι διαβόητος, περίφημος, ἔνδοξος.— **II** ἀμτδ., φλέγομαι, καίομαι, ἀναδίδω φλόγας, εἶμαι μέσα εἰς τὰς φλόγας, ἀστράπτω. **2)** μτφρ., ἐξάπτομαι, ἐκρήγνυμαι ἐξ ὀργῆς. **3)** μτφρ. ὡς. γίνομαι περίφημος, ἀναλάμπω.

*Ἔτυμ. **φλέγω· φλεγέθω· φλέγμα· φλεγμονὴ*** (πρβλ. λατ. **flemina**)· ***φλεγυρός***· παρ' Ἡσυχ. «***φλεγύας***· ***ἀετὸς ξανθός***»· ***φλόξ***, γεν. ***φλογός***· ***φλογμός***· ***φλόγερος, φλογερός*** : λατ. **flagrō, flamma** (***flagma**), **fulgeo** (***bhlg-**), **fulgor, fulgur, fulmen** (***fulgmen**), ἰρλ. **bilchi** (ἀμυδρὰ λάμψις), μεσ-γερμ. **blecken** (καθιστῶ τι ὁρατόν), παλ-γερμ. **blecchen** (φωτίζω),=νεο-γερμ. **blecken,** παλ-γερμ. **blecchazen** (ἀστράπτω), **blah** (μέλας), **blanch** (στίλβων)=νεο-γερμ. **blank,** μεσ-Κ.Χ. **blaken** (καίω), λιθ. **blágnytis** (φωτίζομαι), σανσκρ. **bhárgaḥ** (λάμψις), **bhṛ́gavaḥ** (ἡμίθεοι ἐφευρέται τοῦ πυρός), λεττ. **balgans** (ὑπόλευκος)· ἐξ ἰαπ. ***bheleg-, *bhleg-, *bhelg-*** (λάμπειν, καίειν), ἐκτεταμ. ἐκ τῶν ***bhel(e)-, *bhelē-, bhell-*** (βλ. ἐν ***φαλός***)· πρβλ. καὶ ***φλεύω***· πρβλ. ὡς. τὴν ὁμάδα τῶν παλ-γερμ. **-blīhan,** ἀγγλ-σαξ. **blican** (λάμπω, φωτίζω), παλ-γερμ

bleich (κάτωχρος), bleihha λιθ. blizgù (σπινθηροβολῶ), παλ-σλαυ. blĭšta, (φέγγω, φωτίζω), blĕskŭ (φῶς, λάμψις) (*blĭq-sk, *blĕg-sk-), παλ·πρωσσ. blingis (ἀσπρόψαρο)· ἐκ παραλλήλου πρός τήν ἰαπ. βάσιν *bheleg- ἀπαντῶσι συνών. βάσεις bhereĝ-, bherek̂-, bherēĝ, bherēk, περί ὧν βλ. ἐν *φορκός.

φλέδων, -ονος, ὁ, ἡ· καί **φλεδών,** -όνος, ἡ (φλέω)· I *φλέδων, ὁ, ἡ· φλύαρος, λάλος, ματαιολόγος.— II *φλεδών,* ἡ· φλυαρία, ματαιολογία [συγγ. τῷ *παφλάζω* (βλ. λ., πρβλ. καί *φλάζω*)· παλ-γερμ. ūz-ar-pulzit (παφλάζει), λεττ. blaſchu, blâdu, blaft (φλυαρῶ)· ἐξ ἰαπ. *bheled-, ἐκτετ. ἐκ τοῦ *bhel(e)-· βλ. *φλέψ*].

ΦΛΕ'ΞΙΣ, -*ιδος,* ἡ· ὄνομα ἀγνώστου πτηνοῦ.

φλεύω πυρπολῶ, κατακαίω, «καψαλίζω» [ἀπαντᾷ μόνον ἐν τοῖς συνθ. *περιφλεύω, ἐπιφλεύω,* παρ' Ἡρόδ. (V 77) *περιπεφλευσμένος*· πρβλ. καί *περιφλύω* (Ἀριστοφ. Νεφ. 396) (περικαίω, κοκκινίζω)· ἐξ ἰαπ. *bheu-s-, ἐκτετ. ἐκ τοῦ *bhel(e)- (λάμπειν, καίειν), περί ὧν βλ. *φαλός, φλέγω*· πρβλ. καί *bheu-k- ἐν παλ-γερμ. bluhhenti (καίων, φλέγων), μεσ-γερμ. bhiehen (καίω, φέγγω).

φλέψ, ἡ, γεν. *φλεβός* (*φλέω*)· ὡς καί νῦν, φλέψ, «φλέβα» ‖ μτφρ., πᾶς σωλήν ἤ ἀγωγός ἐν τῷ σώματι ‖ «φλέβα» μετάλλου ἐν τῇ γῇ, στρῶμα πετρώματος μεταλλούχου ‖ «φλέβα νεροῦ» εἰς τό ὑπέδαφος ‖ ὡσ. ἐκαλοῦντο *φλέβες* καί τά ἀγγεῖα, δι' ὧν κυκλοφοροῦν οἱ χυμοί τοῦ φυτοῦ.

*Ἔτυμ.: *φλέψ*· πρβλ. τό παρά Φωτ. «*φλεβάζοντες· βρύοντες*»· ἐξ ἰαπ. *bhlegv-: παλ-γερμ. bolca bulchunna (πομφόλυξ)· πρβλ. ὡσ. ἑλλ. *πομφόλυξ, φλυκτίς, φλύκταινα, οἰνό-φλυξ· φλύζω,* λατ. con-flūgēs, fluō (*bhlougvō, *bhleugvō), flūmen (*bhleugv-smen), ἐκτετ. ἐκ τῶν *bhel(e)-, *bhelē, *bhell-, *bhelu- (ἐξογκοῦμαι, πνέω, ἐκχειλίζω, ἐξαπλοῦμαι, τρέχω, ρέω)· πρβλ. καί *φλέδων, παφλάζω, φλιδάω, φλυδάω, φλοῖσβος*· βλ. καί *φλέω.

ΦΛΕ'Ω· γέμω, βρίθω, ἐκχειλίζω, ἔχω ὑπεραφθονίαν ‖ πηγάζω, ἀναβλύζω. 2) μτβτ., κάμνω νά ρεύσῃ, νά ἀναβλύσῃ, νά ἐκχειλίσῃ.— II μτφρ., φλυαρῶ.

*Ἔτυμ.: *φλέω,* πιθ. μόνον κατά μτχ. ἐν χρήσει, εἶναι ἐν τούτοις ἡ πηγή πολλῶν λέξεων λόγῳ τῶν ποικίλων τύπων, τούς ὁποίους λαμβάνει ἡ ρίζα του: 1) ἐκ τοῦ τύπου ρίζ. *φλα-, φλαδ-* (ἀναβλύζω, ἀφρίζω, ἀναφυσῶ) παράγονται τά: *ἐκ-φλαί-νω, πα-φλάζω, ἔ-φλαδ-ον,* πρβλ. λατ. fla-re, flat-us, flum-en, flabr-um, γοτθ. uf-blēs-an (φυσιῶ)· παλ-γερμ. blâ-an (φυσῶ), blâs-u (blasen, φλύκταινα). 2) ἐκ τοῦ ρίζ. τύπου *φλε-, φλο-, φλοιδ-* παράγονται (πλήν τοῦ *φλέω*) καί τά *φλέψ,* τά ὀνόματα τοῦ Βάκχου *Φλέ-ων, Φλεύ-ς, Φλοῖ-ος* (ἅτινα ἀναφέρονται εἰς τήν πληρότητα τῶν γεννητικῶν καί παραγωγικῶν δυνάμεων τῆς φύσεως), *Φλει-ώ* (ὄνομα Βάκχης τινός ἤ Μαινάδος), *Φλοι-ά* (ὄνομα τῆς Περσεφόνης)· ὡσ. *φλοί-ω, φλέως, φλό-ος,* αἴτ. *φλόον* (=*τήν χλωρότητα καί τό ἄνθος τῶν καρπῶν*» Πλουτ. Ἠθ. 683 f), ὡς καί τό *φλοῖσ-βος*· πρβλ. καί λατ. flos, flo-reo, Flor-a, γοτθ. blô-ma (κρίνον), παλ-γερμ. bluo-jen (πνέω, ἀποπνέω, ἐπί ἀνθέων)· γοτθ. blô-th (αἷμα), παλ-γερμ. bluot (blut, blood). 3) ἐκ τοῦ ρίζ. τύπου *φλυ-, φλυδ-* παράγεται τό *φλύ-ω (ἀνα-φλύω, ἀποφλύω,* Ἡσυχ. «*ἀποφλύειν· ἀπερεύγεσθαι*»), *φλύαρος, φλύ-αξ, φλυ-άσσω*· πρβλ. ὡσ. τά *φλέδων, φληναφος, φληναφάω,* αλαυ. bleda (φλυαρῶ)· ἀκολούθως τά: *φλυδ-άω* (πρβλ. *φλιδάω*), *φλύζ-ω, φλύξ αι, οἰνό-φλυξ, φλυκ-τίς, φλύκ-ταινα*· πρβλ. λατ. flu-o, flum-en, fluv-ius, fluc-tus, ἴσως δέ καί τά fle-o, flet-us, flem-ina· γοτθ. uf-bauljan (*τυφόω*)· παλ-norr. bǫl-a, ἀγγλ-σαξ. by'l (οἴδημα, φλύκταινα)· πάντα ἐξ ἰαπ. ρίζ. *bhelu-, καί ἐκ παραλλ. *bheli- ἐν τῷ *φλιδάω* (βλ. λ.), *bhel(e)-, *bhelĕ- ἐν τοῖς *φάλλης, φαλός, φελλός, φολίς* κ. ἄ — κατά τινας ἐνταῦθα ἀνήκει καί ἡ ρίζ. *βλυ-* τοῦ *βλύω, βλύζω.*

φλέως, γεν. -*ω,* ὁ, ἀττ. ἀντί τοῦ ἰων. *φλοῦς*· εἶδος φυτοῦ φυομένου πλησίον ὑδάτων, εἶδος ἀνθοῦντος σπάρτου ἤ καλάμου.

φληνᾰφάω, μελλ. -*ήσω* (*φληναφος*)· ὡς καί νῦν, φληναφῶ, φλυαρῶ, μωρολογῶ.

φλήνᾰφος, ὁ (*φλέω*)· φλυαρία, μωρολογία, ματαιολογία, ἀνοησία.— II ὁ φληναφῶν, ὁ μωρολογῶν, ὁ φλύαρος.

*Ἔτυμ.: *φλήναφος*· *φληναφάω* (-*έω*)· *φληνύω, φληνύσσω* (ρυκανίζω, πλανίζω)· *ἐκ-φλαίνω* (κατ' ἀναλογίαν πρός τό *φαίνω*), ἀορ. ἀπρφ. *ἐκφλῆναι*· πρβλ. Ἡσυχ. «*φληδῶντα· ληροῦντα*»: παλ-γερμ. blāsan, γοτθ. -blēsan, παλ-norr. blása (πνέω, φυσῶ), παλ-γερμ. blāst, ἀγγλ-σαξ. bloést, παλ-norr. blástr (ἀπότομος ἀνεμοταραχή, «μπουρίνι»), παλ-γερμ. blajan, blāen, blawan (ἀγγλ. blow)=πνέω, φυσῶ, ἀνεμίζω, νεογερμ. blähen, λατ. flo (flare) (⟨ἰαπ. *bh[- ἤ *bhelā-, βάσ. παραλλ. τῇ *bhelē ?), flēmina (οὐδ. πληθ., φλεβῖτις τῶν κνημῶν, αἱματῶδες οἴδημα), Νορβ. διαλ. bloema (φλύκταινα), παλ-γερμ. blāttara (πομφόλυξ), νεο-γερμ. Blatter· ἐξ ἰαπ. ριζ. *bhelē- (φυσῶ, πνέω, ἐξογκῶ), *bhlē-(⟨*bhel-) βλ. ἐν *παφλάζω, φλέψ*· πρβλ. καί *φλέδων, φλέω.*

ΦΛΙ¯Α', ἡ (καί μτγν. *φλειά*), ἐν τῷ πλγθ. *φλιαί,* αἱ· αἱ παραστάδες τῶν θυρῶν, οἱ παραστάται τῶν θυρῶν (πρβλ. καί *σταθμοί*)· [ἐξ ἰαπ. *bhelēi- (ἐξογκῶ), πρβλ. ἀλλ. *φάλαγξ* (ἀδεβ. ἐτυμολ.)].

φλῑ́θω, μελλ. -*ψω*· αἰολ. καί ἰων. ἀντί *θλίβω* (βλ.λ.) [ἐξ ἰαπ. *bhlīgh- ἤ *bhlī-gvō: gall. blif (καταπέλτης, πολεμ. μηχανή), bliffaid (ταχύς), πρβλ. *bhlīg- ἐν τῷ λατ. flīgō, -ere (κτυπῶ, πλήττω), λεττ. blaiflt (κτυπῶ, συνθλίβω, συντρίβω), τοεχ., πολ. blinza (οὐλή).

φλῑδάω· ὡς τό *φλυδάω,* σφρίγῳ ἐκ πλησμονῆς λίπους, εἶμαι κάθυγρος, ὑγραίνομαι, *μυδῶ* (βλ. λ.), «σαχλιάζω», γίνομαι μαλακός, γίνομαι χαλαρός.

*Ἔτυμ.: πρβλ. τό παρ' Ἡσυχ. «*ἔφλιδεν· διέρρεεν*», «*φλιδάνει· διαρρεῖ*», «*διαπέφλοιδεν· διακέχυται*», «*πεφλοιδέναι· φλυκτανοῦσθαι*»· *ἀ-φλοισμός* (βλ. λ.)· *φλοιδάω, -όω* (φουσκώνω)· παλ-σουηδ. blēma, νορβ. (διαλ.) bleime (φλύκταινα), παλ-norr. blistra (πνέω, συρίζω), (παράλλ. τῷ γοτθ. -blēsan, παλ-norr. blása, βλ. ἐν *φληναφος*), λεττ. blifchu, blift (ἐξογκώνω, ἀναβλύζω, πηγάζω, λιπαίνω)· πρβλ. ἀγγλ. bloat (όγκῶ) (*blaitōn=*φλοιδάω*)· *φλιδ-* εἶναι κατά ἴν *-δ-* ἐπέκτ. ἐκ τοῦ *bheli- (ἐξογκῶ, ἐμφυσῶ, ἐκχειλίζω, τρέχω)· βλ. *φλίβω, φλέω, φλοῖσβος, φλιμέλια.*

φλιμέλια, τά (οὐδ. πληθ., πιθ. ἀσφαλ. γρ. ἀντί *φλέμινα,* λατ. flemina)· «σκασίματα τῶν ποδῶν τῶν ἵππων ἐκ τοῦ κόπου» [ἐξ ἰαπ. *bhli-(⟨*bh(e)lēi- (κατά μετάπτωσιν)· πρβλ. λατ. flēmina, οὐδ. πληθ. (ἐξ ἄλλης μεταπτ. βαθμίδος τῆς ρίζης) ἀγγλ-σαξ. bleyen (ἀγγλ. blain), παλ-σουηδ. blēna (φυσαλλίς), βλ. ἐν *φλήναφος, φλιδάω*].

φλόγεος, α, *ον* (*φλόξ*)· φλογερός, φλεγόμενος, καίων, λάμπων, ἀστράπτων.

φλογερός, ά, *όν* (*φλόξ*)· ὡς καί νῦν, φλογερός, ἀναδίδων (ἐκπέμπων) φλόγας, πυρώδης, ἔχων χρῶμα φλογός, πύρινος.

φλογίζω, μελλ. -*ίσω* (*φλόξ*)· πυρπολῶ, θέτω εἰς φλόγας, φλέγω, τυλίσσω εἰς φλόγας, καίω, καταφλέγω ‖ παθητ., καταφλέγομαι, ἐξαφανίζομαι διά τοῦ πυρός ‖ μτφρ., ἐξάπτω, ἐξερεθίζω, παροξύνω. 2) ἀμτβ., ἀναδίδω φλόγας.

φλόγῐνος, η, *ον* (*φλόξ*)· φλογερός, ἔχων τό χρῶμα τῆς φλογός, φλογώδης, πυρώδης ‖ ὁ ἀναδίδων φλόγας.

φλογιστός, ή, *όν,* ρημ. ἐπίθ. τοῦ *φλογίζω*· τυλιγμένος εἰς τάς φλόγας, φλογισμένος, ψημένος ‖ ὁ φλεγόμενος, ὁ δυνάμενος νά ἐκπέμψῃ φλόγας, ἤ καί ὁ εὐκόλως φλεγόμενος, εὔφλεκτος.

φλογμός, ὁ (*φλέγω*)· φλόξ, λάμψις (π. χ. ἀστραπῆς) ‖ ἀνάφλεξις, φλόγωσις, πυρώδης δερμότης.

φλογόεις, *εσσα, εν* (*φλόξ*)· = *φλόγεος, φλογερός* (βλ. λ.).

φλογ-ώδης, *ες* (*φλόξ*+*εἶδος*)· ὁ ὅμοιος πρός φλόγα, φλογοειδής, πυρώδης, κατακόκκινος.

φλογ-ωπός, *όν* (*φλόξ* + *ὤψ*)· ὡς καί νῦν, φλογωπός, ὁ ἔχων τήν ὄψιν φλογός, φλογερός.

φλόγωσις, -*εως,* ἡ (*φλογόω=φλέγω*)· ἀνάφλεξις,

καῦσις διὰ φλογῶν || φλόγωσις, φλεγμονή, καῦμα.

φλογ-ώψ, -ῶπος, ὁ, ἡ=*φλογωπὸς* (βλ. λ.).

φλόϊνος, η, ον (*φλοῦς, φλέως*)· ὁ κατεσκευασμένος ἐκ τοῦ φυτοῦ *φλέω* (βλ. λ.), ἀπό τόν φλοιόν του : *ἐσθῆτες φλόϊναι*=ἐνδύματα κατεσκευασμένα ἐκ τοῦ φλοιοῦ τοῦ ὑδροχαροῦς αὐτοῦ φυτοῦ.

φλοιός, ὁ (*φλέω*)· ὡς καὶ νῦν, φλοιός, «φλούδα» τῶν δένδρων, καὶ δὴ ὁ λεῖος φλοιός, ἐφ' οὗ συνήθιζον νὰ χαράσσουν τὰ ὀνόματά των, ἀκριβῶς ὅπως καὶ σήμερον. [δι' ἐτυμ. βλ. *φλέω*].

φλοῖσβος, ὁ· πᾶς συγκεχυμένος καὶ ὑπόκωφος δόρυβος, ὡσεὶ ἐκ κινουμένου ὄγκου ἀνθρώπων, ἢ ἐκ διεξαγομένης μάχης, ἡ ταραχὴ τῆς μάχης, ἡ βοὴ τοῦ πολέμου || ὁ μαλακὸς δόρυβος (*ῥόθος*) δρυομένων ἐπὶ τῆς ἀκτῆς κυμάτων. [ἡ λέξις θεωρεῖται πεποιημένη ἐκ τοῦ ἤχου].

Ἐτυμ.: φλοῖσβος· πολύφλοισβος· κατά τινας συγγ. τῷ παλ-norr. **blistra** (συρίζω, βλ. ἐν *φλιδάω*) (τὸ στοιχεῖον *-βο-* πιθ. κατὰ τὰ *ἄρα-βο-ς, κόνα-βο-ς*)· τ. ἔ. ἐξ ἰαπ. ρίζ. ***bhel(e)-, *bhelē, *bheli-, *bhelu-** (ἐξογκῶ, φυσῶ, πνέω κλπ.· περὶ ὧν βλ ἐν *φάλης, φαλλὸς* κλπ.) κατ' ἐπέκτ. δι' ἑνὸς *-s-*· πρβλ. καὶ παλ-norr. **blása** (πνέω, φυσῶ, ἐμφυσῶ, ἀναπνέω ἰσχυρῶς), Κ. Χ. **bluister**, ἀγγλ. **bluster, blister** (φλύκταινα, πομφόλυξ)· κατά τινας *φλοῖσβος* ⟨**φλοιδ-σ-βος* (*-σβ-* ⟨ἰαπ. *-db-*), συγγ. τῷ *ἀφλοισμός, φλοιδάω, φλιδάω* (βλ.λ.λ.).

φλοίω (*φλέω*)· πηγάζω, ἀναβλύζω, σφριγῶ, ἀκμάζω, εἶμαι ἐν πλήρει ἀκμῇ φυτικῆς γονιμότητος [δι' ἐτυμ. βλ. *φλέω*].

φλόξ, ἡ, γεν. *φλογὸς* (*φλέγω*)· ὡς καὶ νῦν, φλόξ, «φλόγα», καθαρὸν πῦρ ἀναλάμπον ἐκ τῆς πυρᾶς || *ἐγείρω φλόγα* = ἀνάπτω ὕλας εὐφλέκτους, ὥστε νὰ ἀναδοθοῦν καθαραὶ φλόγες ἄνευ καπνοῦ || μτφρ. *φλὸξ οἴνου*=ἡ μεγάλη θερμοκρασία τοῦ οἴνου, ἢ ἡ φλογερὰ δύναμίς του, ἡ ἰδιότης του νὰ δημιουργῇ φλογερὰν κατάστασιν (ἐν κυριολεξίᾳ καὶ μτφρ.)|| ἐν τῷ πληθ. *φλόγες*=ὡς καὶ νῦν, φλόγες, πυρά, πυρκαϊά.

φλοῦς, ὁ, ἰων. ἀντὶ *φλέως* (βλ. λ.).

φλῦαξ, -ᾶκος, ὁ, δωρ. τύπος τοῦ *φλύαρος* (βλ. λ.) || ὅθεν : 1) εἶδος κωμικοῦ ποιήματος, τοῦ ὁποίου εὑρετὴς λέγεται ὁ Ρίνθων, καὶ τὸ ὁποῖον ἐκαλεῖτο *ἱλαροτραγῳδία*. 2) ἐπὶ προσώπων, γελωτοποιός, ἀστεῖος.

Ἐτυμ.: φλύαξ· φλύαρος· φλυαρέω, ἰων. *-ηρέω· φλύος* (πολυλογία, φλυαρία)· βλ. *φλύω* ἐν *φλέω*, καὶ διὰ τὴν σημασ. βλ. *φλέδων* καὶ *φλήναφος*.

φλῠᾱρέω, ἰων. **φλυηρ-**· μελλ. *-ήσω* (*φλύᾱρος*)· ὡς καὶ νῦν, φλυαρῶ, λέγω φλυαρίας, λέγω ἀνοησίας, μωρολογῶ, λέγω ὅ,τι φθάσω, ληρῶ, «κάνω τὸ μουρλό», λατ. **nugari**.

φλῠᾱρία, ἡ (*φλυαρέω*)· ὡς καὶ νῦν, φλυαρία, μωρολογία, ἀφόρητος καὶ ἀνωφελὴς πολυλογία.

φλῠᾱρος, ὁ (*φλύω*)· φλυαρία, μωρολογία, λῆρος, ἀνοησία.— || ὡς καὶ νῦν, ὁ φλύαρος, ὁ λέγων ἀνοησίας, ὁ μωρολογῶν, πολύλογος, μωρός.

φλῠδάω (*φλέω*)· ὑγραίνομαι, ἔχω μεγάλην ὑγρασίαν, σήπομαι ἀπὸ τὴν ὑγρασίαν, «σαχλιάζω», λατ. **humescere**. [*φλυδάω, ἐκφλυνδάνω* (διαρρηγνύομαι, «σπάζω»), *φλύζω, φλυκτὶς* κλπ.· βλ. *φλύω* ἐν *φλέω*: παλ-norr. **blautr** (μουσκευμένος), ἐκτετ. κατὰ ἓν *-d-* ἐκ τοῦ ἰαπ. ***bh(e)lu-**: ***bh(e)l(e)-, *bh(e)lē, *bh(e)li-**· πρβλ. τοὺς παραλλήλους σχηματισμοὺς *φλέδων, παφλάζω, φληδῶντα, φλιδάω*.

φλύκταινα, ἡ (*φλύω*)· ὡς καὶ νῦν, φλύκταινα, «φουσκάλα, φουσκαλίδα», δημιουργουμένη ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος ἐκ καύματος ἢ ἄλλης αἰτίας (ὅπως π.χ. ἐκ τῆς κωπηλασίας) || πυῶδες ἐξάνθημα, «σπυρί». [*φλύκταινα· φλυκτίς· φλύζω·* βλ. ἐν *φλέψ, φύγεθλον, φλέω*].

φλυκτίς, -ίδος, ἡ=*φλύκταινα* (βλ. λ.).

φλῦος, τό=*φλυαρία* (βλ. λ.).

φλῦω, καὶ **φλύζω,** μελλ. *φλῦσω·* ἀόρ. α' *ἔφλυσα* (*φλέω*)· ἀναβράζω, ὑπερχειλίζω ἐκ τῆς θερμότητος. — || μτφρ., κατακλύζω διὰ λόγων, φλυαρῶ, μωρολογῶ || *γράμματ' ἐπ' ἀσπίδος φλύοντα*=ἐμβλήματα (σχήματα) ἐπὶ τῆς ἀσπίδος τὰ ὁποῖα μεγαλαυχοῦν ματαίως (ἀπειλοῦν μὲ φλυαρίας) [δι' ἐτυμ. βλ. *φλέω*].

φνεί, κωμικὴ λέξις ἀπομιμουμένη τόν ἦχον τῆς ρινὸς «φν» : *οὐδ' ὅσον τοῦ γρῦ καὶ τοῦ φνεὶ φροντιοῦμεν αὐτοῦ* (=«δὲν δὰ μᾶς νοιάξῃ καθόλου γι' αὐτόν»).

φοβᾱδῆς, δωρ. ἀντὶ *φοβηθῆς*, β' ἐν. ὑποτ. παθ. ἀορ. α' τοῦ *φοβέω*.

φοβέεσκε, γ' ἐν. ἰων. πρτ. τοῦ *φοβέω*.

φοβεόντων, γ' πληθ. προστ. τοῦ *φοβέω*.

φοβερός, ά, ον (*φόβος, φοβέω*)· ὁ πλήρης φόβου : || ἐν ἐνεργ. ἐνν. (ὡς τὸ *δεινός*, βλ. λ.), ὡς καὶ νῦν φοβερός, ἐμποιῶν φόβον, τρομερός, ἐπίφοβος || *πλήθει φοβερὸς* = φοβερὸς (ἐπικίνδυνος) ἕνεκα τοῦ πλήθους. 2) ὁ δίδων ἀφορμὴν διὰ φόβον (διὰ νὰ προξενηθῇ φόβος), ὁ θεωρούμενος μετὰ φόβου (λόγῳ τῶν δεινῶν του ἀποτελεσμάτων), ὁ χρησιμεύων ὡς φοβερόν τι πρᾶγμα : *οὐδὲ ὅρκος φοβερὸς* = οὔτε ὁ ὅρκος ἐθεωρεῖτο πλέον ὡς κάτι τὸ τρομακτικόν (τὸ ἐμποιοῦν τρόμον, ὥστε δι' αὐτὸ ἀκριβῶς νὰ μὴ παραβαίνεται) || *φοβερόν (ἐστι) μή...* =ὑπάρχει λόγος νὰ φοβῆται κανεὶς μήπως... (ὑπάρχει φόβος μήπως...).— || ἐν παθητ. ἐνν., ὡς τὸ *δειλὸς* (βλ. λ.), ὁ πλήρης φόβου, ὁ κατεχόμενος ὑπὸ φόβου, ὁ αἰσθανόμενος φόβον, ὁ φοβισμένος, ὁ περίφοβος, τρομοκρατημένος. 2) ὁ προξενηθεὶς ὑπὸ φόβου, ὁ πανικός || ὁ πλήρης ἀγωνίας.

φοβερῶς, ἐπίρρ. τοῦ *φοβερός*· ἐν ἐνεργ. καὶ ἐν παθητ. ἐνν. (βλ. *φοβερός*).

φοβεσι-στρᾰτη, ἡ (*φοβέω + στρατός*)· ἡ ἐμβάλλουσα φόβον εἰς τοὺς πολεμιστάς (ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς).

φοβέ-στρᾰτος, ον (*φοβέω + στρατός*)· ὁ ἐμβάλλων φόβον εἰς τὸν στρατόν.

φοβεύμενος, ἐπ. καὶ δωρ. ἀντὶ *φοβούμενος*, μτχ. παθ. ἐν. τοῦ *φοβέω*.

φοβέω, μελλ. *-ήσω·* ἀόρ. α' *ἐφόβησα* (*φόβος*)· ἐμποιῶ φόβον, ἐκφοβίζω, ἐμβάλλω εἰς φόβον, τρομοκρατῶ, φοβερίζω || ἀποδαρρύνω || τρέπω εἰς φυφήν.— || παθητ. *φοβέομαι·* μέσ. μέλλ. *φοβήσομαι* καὶ παθ. *φοβηθήσομαι·* μέσ. ἀόρ. α' *ἐφοβησάμην* καὶ παθ. *ἐφοβήθην·* παθ. πρκ. *πεφόβημαι·* ἐμβάλλομαι εἰς φόβον, καταλαμβάνομαι ὑπὸ φόβου, τρομοκρατοῦμαι, εἶμαι φοβισμένος, ὡς καὶ νῦν φοβοῦμαι || παρ' Ὁμήρῳ συνήθως τρέπομαι εἰς φυγήν, φεύγω περίφοβος, «τὸ βάνω στὰ πόδια» ἀπὸ φόβον || *ὑπό τινος φοβέομαι*=τρέπομαι εἰς φυγὴν ἀπὸ τὸν φόβον, εἰς τὸν ὁποῖον ἐμβάλλομαι ὑπὸ τινος || μετ' αἰτ. *φοβοῦμαί τινα* = ὡς καὶ νῦν, φοβοῦμαί τινα, τρέπομαι εἰς φυγὴν ἐνώπιάν τινος || *φοβοῦμαι εἴς τι (πρός τι)* = καταλαμβάνομαι ὑπὸ φόβου διά τι (ὡς πρός τι, ἐξ αἰτίας τινός) || ἐν ᾧ *φοβοῦμαι ἀμφί τινι, φοβοῦμαι περί τινος, ἢ φοβοῦμαι περί τινι*= φοβοῦμαι (ἀνησυχῶ, ἀγωνιῶ) περί τινος (προσ. ἢ πραγμ.) ἐξ ἐνδιαφέροντος, τ.ἔ. φροντίζων περὶ (ὑπέρ) τινος φοβοῦμαι μήπως... || μετὰ συστοίχ. αἰτ., *φοβοῦμαι φόβον*=ἔχω φόβον, φοβοῦμαι || μετ' ἀπρφ., φοβοῦμαι νὰ πράξω τι, δὲν τὸ πράττω ἐκ φόβου.

ΦΟ'ΒΗ, ἡ· δρίξ, βόστρυχος, κόμη || ἡ χαίτη ἵππου || *δρακόντων φόβαι* = οἱ ὀφιώδεις πλόκαμοι (οἱ ἐξ ὄφεων πλόκαμοι) τῶν Γοργόνων.— || μτφρ., ὡς τὸ *κόμη* καὶ τὸ λατ. **coma**, τὸ φύλλωμα τῶν δένδρων, οἱ πλήρεις φύλλων κλάδοι τῶν δένδρων || *ἴων φόβαι* = «μάτσα» ἀπὸ ἴα. [τὸ *φόβη* ἐσχηματίσθη ἐκ τοῦ ὁμηρ. *φοβέω, φέβομαι* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὴν ἀντιστοιχίαν *σόβη: σοβέω, σέβομαι*].

φοβηδείς, μτχ. παθ. ἀορ. α' τοῦ *φοβέω*.

φόβηδεν, ἐπ. καὶ δωρ. ἀντὶ *ἐφοβήθησαν*, γ' πληθ. παθ. ἀορ. α' τοῦ *φοβέω*.

φόβημα, -ατος, τὸ (*φοβέω*)· τὸ ἀντικείμενον τοῦ φόβου, τὸ μέσον δι' οὗ ἐκφοβίζει τίς τινα, τὸ φόβητρον || ὁ φόβος, ὁ τρόμος.

φοβητικός, ή, όν (*φοβέω*)· ὁ ὑποκείμενος εἰς φόβον, δειλός.

φόβητρον, τὸ (*φοβέω*)· ὡς καὶ νῦν, φόβητρον, ἀντικείμενον τοῦ φόβου, τὸ μέσον διὰ τοῦ ὁποίου ἐκφοβίζει τίς τινα, τὸ προξενοῦν φόβον, τὸ φοβερὸν πρᾶγμα.

φόβος, ὁ (*φέβομαι*)· ὡς καὶ νῦν, φόβος, ὁ τρό

μος, ὁ πανικός ‖ παρ' Ὁμήρῳ, φυγή, τροπή εἰς φυγήν, λατ. **fuga**, κυρ. ἡ ἐξωτερική ἐκδήλωσις φόβου (ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ *δέος*, τό αἴσθημα τοῦ φόβου) ‖ μετὰ γεν. προσ. (ὡς γεν. ὑποκειμ.): *φόβος ἀνδρῶν*= ἡ φυγή (ἡ τροπή εἰς φυγήν) τῶν ἀνδρῶν (=οἱ ἄνδρες ἐτράπησαν εἰς φυγήν) ‖ ὡσ. μετὰ γεν. (ὡς γεν. ἀντικειμ.): *φόβος τινός*=φοβοῦμαί τι(να) ‖ *φόβονδε*=*φύγαδε* (εἰς φυγήν): *φόβονδε ἵππους ἔχω* (ἢ *ἄγω*)=ὁδηγῶ (κατευθύνω) τοὺς ἵππους (τὸ ἅρμα) εἰς τὸν δρόμον τῆς φυγῆς | *φόβονδε τρωπάομαι*=τρέπομαι εἰς φυγήν | *φόβονδε δίσσω*=τρέπω εἰς φυγήν ‖ *φόβονδε ἀγορεύω*=συμβουλεύω τὴν φυγήν, προτρέπω εἰς φυγήν, παρορμῶ πρὸς φυγήν ‖ ἐν τῷ πληθ., *οἱ φόβοι*=αἱτίαι φόβου, κίνητρα πρὸς φόβον, ἐλατήρια φόβου, τὰ ἀντικείμενα τὰ ἐμποιοῦντα φόβον: *ἦν φόβους λέγῃ*=ἂν προβάλλῃ λόγους συντελοῦντας εἰς τὸν ἐκφοβισμόν ‖ τὰς σημασ. ταύτας ἔχει ἐνίοτε καὶ ἐν τῷ ἑν.: *φόβος ἀκοῦσαι*=τρομερὸν πρᾶγμα νὰ τὸ ἀκούσῃ κανείς.— **II** *Φόβος*, ὡς κύρ. ὄνομα (ἡ προσωποποίησις τοῦ αἰσθήματος τοῦ φόβου), υἱὸς τοῦ Ἄρεως, ἀδελφὸς δὲ τοῦ *Δείμου*, μεθ' οὗ σχεδὸν πάντοτε μνημονεύεται (*Δεῖμός τε καὶ Φόβος*). [δι' ἐτυμ. βλ. *φέβομαι*].

φοιβάζω, μελλ. *-άσω* (*Φοῖβος*)· προφέρω προφητικοὺς λόγους, προφητεύω, μαντεύομαι.— **II** (*φοῖβος*)· καθαίρω, καθαρίζω, ἐξαγνίζω (βλ. *φοιβάω* I).

φοιβάς, *-άδος*, ἡ (*Φοῖβος*)· ἡ ἱέρεια τοῦ Φοίβου ‖ γεν., γυνὴ ἐμπνεομένη ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος (δεόπνευστος, ὡς θὰ ἐλέγομεν σήμερον), προφῆτις, μάντις.

φοιβάω, μελλ. *-ήσω* (*φοῖβος*)· καθαίρω, καθαρίζω, ἐξαγνίζω (=*φοιβάζω* II).— **II** =*φοιβάζω* I (βλ. λ.) (*Φοῖβος*)· προφέρω προφητικοὺς λόγους, προφητεύω.

Φοίβειος, (α), *ον*, ἰων. **Φοιβήιος**, *η*, *ον* (*Φοῖβος*)· ὁ τοῦ Φοίβου, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Φ., ὁ ἀφιερωμένος εἰς τὸν Ἀπόλλωνα ‖ ὅθεν, ὁ ἐνθουσιώδης, ὁ δεόπνευστος, ὁ προφητικός.

Φοίβη, ἡ, λατ. **Phoebe**, σύνηθες ἐπών. τῆς Ἀρτέμιδος, ὅπως τὸ *Φοῖβος* ἦτο σύνηθες ἐπών. τοῦ Ἀπόλλωνος ‖ μία τῶν δυγατέρων τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, μήτηρ τῆς Λητοῦς καὶ τῆς Ἀστερίης.

Φοιβηΐς, *-ίδος*, ποιητ. θηλ. τοῦ. *φοίβειος*.

Φοιβό-λαμπτος, *ον*, ἰων. ἀντὶ **Φοιβόλημπτος** (*Φοῖβος*+*λαμβάνω*)· ὁ κατεχόμενος ὑπὸ τοῦ Φοίβου, ὁ ἐμπνεόμενος ὑπ' αὐτοῦ.

φοῖβος, *η*, *ον* (*φάος*)· λάμπων, λαμπρός, ἀκτινοβολῶν, καθαρός, διαυγής, ἁγνός.— **II** ὡς κύρ ὄν. *Φοῖβος*, ὁ, ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, μεθ' οὗ συχνὰ καὶ συνάπτεται (*Φοῖβος Ἀπόλλων*)· ἀλλὰ καὶ τὸ ἁπλοῦν *Φοῖβος*=*Ἀπόλλων* (κυρ. καὶ ἐνταῦθα=ὁ λάμπων, ὁ ἁγνός, ὁ καθαρός)· ἡ ἀποκλειστικὴ δ' αὐτὴ χρῆσις τοῦ ἐπιθ. *φοῖβος* ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος δὲν ὀφείλεται εἰς τὴν λατρείαν τοῦ Ἀπόλλωνος ὡς θεοῦ τοῦ Ἡλίου, διότι ὡς τοιοῦτος ἐλατρεύθη πολὺ ὕστερον, ἀλλ' εἰς τὴν λαμπρότητα τῆς νεότητος, ἥτις ἦτο πάντοτε τὸ βασικὸν χαρακτηριστικὸν τοῦ Ἀπόλλωνος.

Ἔτυμ.· φοῖβος· φοιβάζω· φοιβάω· ἀφοίβαντος· κατά τινας ἐκ ρ. bheigv- : παλ-περσ. *bigna- (λάμψις, φῶς) ἐν τῷ bagā-bigna- καὶ τῷ κυρ. ὀν. περσ. *Ἀριαβίγνης*· κατ' ἄλλους ἐκ ρίζ. gvheigv- (καίω, φλέγω, λάμπω)· συν. θεωρεῖται ὡς ἀναγόμενον εἰς τὸ *φάος*, *φαῦος* (*φαFος*), ὁπότε τὸ *-β-* 〈*-F-·— ἐάν, κατ' ἄλλους, *φοῖβος* 〈**φοιγ-νος*, τότε συναπτέον τῷ παρ' Ἡσυχ. *«ἄφικτον· ἀκάθαρτον, μισητόν»*, *«ἄφικτρος· ἀκάθαρτος, μιαρός»*.

φοινήεις, *εσσα*, *εν* (*φοινός*)· ἐρυθρὸς ὡς αἷμα, κατακόκκινος ‖ *δράκων φοινήεις*=ὄφις *«βεβαμμένος αἵματι ἢ ὁ φόνιος»* (κατὰ Εὐσταθ.) ‖ μτγν., αἱμοστάγής, «βαμμένος στὸ αἷμα».

φοινῑκ-άνθεμος, *ον* (*φοῖνιξ*+*ἄνθεμον*)· ὁ ἔχων ἄνθη φοινικοῦ χρώματος, ὁ ἔχων ἄνθη πορφυρόχροα (ἐρυθρά, κόκκινα) ‖ *φοινικάνθεμον ἔαρ*=λατ. **purpureum ver**.

φοινίκεος, *α*, *ον*; καὶ συνηρ. **φοινικοῦς**, *ῆ*, *οῦν* (*φοῖνιξ*)· ὁ ἔχων φοινικοῦν χρῶμα, ὁ πορφυράχρους, πορφυροβαφής, πορφυροκόκκινος, ὁ ἔχων βαθυκόκκινον χρῶμα, λατ. **puniceus**.

Φοινίκη, ἡ (*Φοῖνιξ*)· ἡ χώρα τῶν Φοινίκων (βλ. Κ. Ε. Λ.).

φοινῑκήϊος, *η*, *ον*, ἰων. ἀντὶ **Φοινίκειος**· = *φοινίκινος* (βλ. λ.), ὁ ἐκ φοίνικος, ὁ ἐκ φοινικοδένδρου («χουρμαδιᾶς»), ἢ ἐκ τοῦ καρποῦ του (τοῦ «χουρμᾶ») ‖ *ἐσθὴς φοινικηίη* = ἔνδυμα ἐκ φύλλων φοίνικος | *οἶνος φοινικήϊος* = οἶνος ἐκ φοινίκων, δηλ. ἐκ τῶν βαλάνων τῶν φοινίκων («ἀπὸ χουρμάδες»).— **II** = *φοινικικὸς* (βλ. λ.).

Φοινῑκικός, *ή*, *όν*· ὡς καὶ νῦν, Φοινικικός, ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς Φοίνικας, ἢ ὁ ἀνακαλυφθεὶς ἢ ὁ δημιουργηθεὶς ὑπὸ τῶν Φοινίκων ‖ βραδύτερον, καὶ Καρχηδονικός.— ἐπίρρ. *-κῶς* = κατὰ τὸν τρόπον τῶν Φοινίκων.— **II** = *φοινίκεος* (βλ. λ.), ἐρυθρός.

φοινῑκίνος, *η*, *ον* (*φοῖνιξ*)· =*φοινικήϊος* (βλ.λ.), ὁ ἐκ φοινικοδένδρου, ἢ ὁ ἐκ τοῦ καρποῦ τοῦ φοίνικος (τοῦ «χουρμᾶ») ‖ *φοινίκινον μύρον* = μύρον παρασκευαζόμενον «ἀπὸ χουρμαδιές ἢ ἀπὸ χουρμάδες»,

φοινῑκιοῦς, *οῦσα*, *οῦν*· =*φοινίκεος* (βλ. λ.).

φοινῑκίς, *-ίδος*, ἡ (*φοῖνιξ*)· ὕφασμα ἐρυθροῦ χρώματος, ὕφασμα ἢ καὶ ἔνδυμα πορφυρόχρουν, λατ. **punicea vestis**. 2) εἰδικώτ., στρατιωτικὸν ἱμάτιον τῶν Λακεδαιμονίων, χρώματος βαθέος ἐρυθροῦ. 3) ἐρυθρὸν παραπέτασμα. 4) ἐρυθρὰ σημαία ὑψουμένη ἐπὶ τοῦ ἱστοῦ τῆς ναυαρχίδος καὶ ἀποτελοῦσα τὸ σῆμα (τὴν διαταγὴν) τοῦ ναυάρχου πρὸς ἔναρξιν τῆς ναυμαχίας ‖ γενικῶς, ἐρυθρὰ σημαία.

φοινῑκιστής, *-οῦ*, ὁ (*φοῖνιξ*)· παρὰ Πέρσαις, ὁ φορῶν πορφύραν (τ. ἔ. πορφυράχρουν ἔνδυμα), ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀνωτάτην τάξιν, λατ. **purpuratus**.

φοινῑκό-βαπτος, *ον*· ὁ βεβαμμένος (βουτηγμένος) εἰς φοινικοῦν χρῶμα, πορφυροβαφής.

φοινῑκο-βᾰτέω, μελλ. *-ήσω* (*φοῖνιξ*+*βαίνω*)· ἀναβαίνω (ἀναρριχῶμαι) εἰς φοινικόδενδρα.

φοινῑκο-γενής, *ές* (**Φοῖνιξ*+*γένω*)· ὁ γεννηθεὶς ἐν Φοινίκῃ, ὁ ἐκ τοῦ γένους τῶν Φοινίκων.

φοινῑκο-δάκτῡλος, *ον* (*φοῖνιξ*+*δάκτυλον*)· ὁ ἔχων φοινικοῦς δακτύλους (τ. ἔ. δακτύλους μὲ τοὺς ὄνυχας βαμμένους ἐρυθρούς, πορφυροχρώμους).

φοινῑκόεις, *εσσα*, *εν*, ποιητ. ἀντὶ *φοινίκεος* (βλ.λ.), πορφυρόχρωμος, πορφυροβαφής.

φοινῑκό-κροκος, *ον* (*φοῖνιξ* + *κρόκη*)· ὁ ἔχων *κρόκην* (τ. ἔ. ὑφάδι) πορφυρόχρωμον.

φοινῑκό-λοφος, *ον* (*φοῖνιξ*+*λόφος*)· ὁ ἔχων λόφον (τ. ἔ. λοφίον) φοινικοῦν (τ. ἔ. πορφυροῦν, πορφυρόχρουν), ἐπὶ ἀλεκτρυόνων π. χ.

φοινῑκο-πάρειος, *ον*, ἰων. **-πάρηος** (*φοῖνιξ* + *παρειά*)· ὁ ἔχων ἐρυθρὰς παρειάς (πρβλ. *μιλτοπάρειος*), «κοκκινομάγουλος» (ἐπίθ. τῶν πλοίων, τῶν ὁποίων αἱ πρῷραι ἐχρωματίζοντο ἐρυθραί).

φοινῑκό-πεδος, *ον* (*φοῖνιξ*+*πέδον*)· ὁ ἔχων πυθμένα πορφυροῦ χρώματος (ἐπίθ. τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης).

φοινῑκό-πεζα, ἡ (*φοῖνιξ* + *πέζα*)· ἐρυθρόπους θεά, ἡ ἔχουσα πορφυροχρόους τοὺς πόδας (ἐπίθ. τῆς Δήμητρος), ἡ παρὰ Virgil. **rubicunda Ceres**.

φοινῑκό-πτερος, *ον* (*φοῖνιξ* + *πτερόν*)· ὁ ἔχων πορφυροχρώμους πτέρυγας (ἢ πτερά) ‖ ὡς οὐσ., *ὁ φοινικόπτερος*=ὑδρόβιον πτηνὸν πορφυρόχρωμον.

φοινῑκό-ροδας, *ον* (*φοῖνιξ*+*ρόδον*)· κατακόκκινος «ἀπὸ τὰ πολλὰ ρόδα», ὁ ἔχων ἄφθονα ρόδα.

φοινῑκο-σκελής, *ές* (*φοῖνιξ* + *σκέλος*)· ὁ ἔχων κόκκινα σκέλη (πόδας).

φοινῑκο-στερόπης, *-ου*, δωρ. **-όπας**, *-α*, ὁ (*φοῖνιξ*+*στεροπή*)· ὁ ἐξακοντίζων ἐρυθρὰς ἀστραπάς.

φοινῑκό-στολος, *ον* (*φοῖνιξ*+*στέλλω*)· ὁ στελλόμενος ὑπὸ τῶν Φοινίκων.

φοινῑκοῦς, *ῆ*, *οῦν*, συνηρ. ἀντὶ *φοινῑκόεις* (βλ. λ.).

φοινῑκο-φᾰής, *ές* (*φοῖνιξ*+*φάος*)· ὁ φαινόμενος φοινικοῦς.

Φοῖνῑξ (Δ) (καὶ *Φοίνιξ*), *-ικος*, ὁ, ἡ· ὁ κάτοικος τῆς Φοινίκης: *Φοῖνιξ ἀνὴρ ἀπατήλια εἰδὼς* = ἀνήρ ἐκ Φοινίκης γνωρίζων πολλοὺς τρόπους ἐξαπατήσεως («πολλὰ κόλπα»)· διότι οἱ Φοίνικες ἐθεωροῦντο ὡς ἱκανώτατοι ἔμποροι τῆς ἐποχῆς των (φαίνεται δὲ ὅτι «ἐμπόριον» καὶ «ἀπάτη» ἐθεωρήθησαν πάντοτε ἀλ-

ληλένδετα) ‖ θηλ. *Φοίνισσα*, ἡ = γυνὴ ἐκ Φοινίκης. 2) Καρχηδόνιος, λατ. **Poenus**, διότι ἡ Καρχηδὼν ἦτο ἀποικία τῶν Φοινίκων.

φοῖνιξ (Β), *-ῖκος*, ὁ, ὡς οὐσ.· τὸ φοινικοῦν χρῶμα, τὸ βαθὺ κόκκινον, τὸ πορφυροῦν, διότι ἡ παραγωγὴ καὶ ἡ πρώτη χρῆσις τοῦ χρώματος τούτου ἀπεδίδετο εἰς τοὺς Φοίνικας.— **II** τὸ δένδρον «φοῖνιξ», ἡ «χουρμαδιά»· παρὰ τῷ Ἡροδότῳ διακρίνεται *ὁ φοῖνιξ ἔρσην* (ὁ ἀρσενικὸς) ἀπὸ *τὴν φοίνικα τὴν βαλανηφόρον*, τὸν θηλυκὸν θηλ. φοίνικα, τὸν φέροντα καρπόν. 2) ὁ καρπὸς τοῦ δένδρου τούτου, ἡ βάλανος τοῦ φοίνικος, «ὁ χουρμᾶς». 3) μουσικὸν ὄργανον ὅμοιον πρὸς τὴν κιθάραν, κατασκευασθὲν ὑπὸ τῶν Φοινίκων τὸ πρῶτον.— **III** μυθικὸν πτηνὸν τῆς Αἰγύπτου, φοῖνιξ, περιγραφόμενον ὑπὸ τοῦ Ἡροδότου (II 73).

φοῖνιξ (Γ), *-ῖκος*, ὁ, ἡ (θηλ. καὶ *φοίνισσα*), ἐπίθ.· πορφυροῦς, πορφυρόχρους, ἐρυθρός, κόκκινος ‖ ὅθεν ἐπὶ ἵππου, πυρρός, πυρρόχρους ‖ ὡσ., ὡς καὶ τὸ λατ. **fulvus**, ἐπὶ τοῦ χρώματος τοῦ πυρός. Αἱ λέξεις *φοῖνιξ, φοινίκεος, φοινικόεις* κλπ. ἐχρησιμοποιοῦντο πρὸς δήλωσιν τῶν βαθυτέρων («σκούρων») ἐρυθρῶν χρωμάτων, ἀπὸ τοῦ πυρροῦ μέχρι τοῦ πορφυροῦ, ἐν ᾧ αἱ ἀνοικτότεραι (λαμπρότεραι) ἀποχρώσεις ἐδηλοῦντο διὰ τῶν *πορφύρα, πορφύρεος, ἁλουργής*, καὶ τὸ μεταξὺ τούτων εὑρισκόμενον ἄλικον χρῶμα διὰ τῶν *κόκκινος, κοκκοβαφής*.

φοίνιος, (α), *ον* (*φοινός*), ποιητ. ἐπίθ. ἀντὶ *φόνιος* (βλ. λ.)· αἱματόεις, ὅμοιος αἵματι, ἐρυθρὸς ὡς κόκκινος ‖ ἐντεῦθεν, αἱμοσταγής, αἱμοχαρής, αἱματηρός, αἱμοδιψής, αἱμοβόρος, φονικός, λατ. **cruentus** ‖ ὡσ. πολεμοχαρής.

Φοίνισσα, θηλ. τοῦ **Φοῖνιξ** (Α) (οὐσ.)· γυνὴ ἐκ Φοινίκης.— **II** *φοίνισσα*, θηλ. τοῦ *φοῖνιξ* Γ (βλ. λ.).

φοινίσσω, μελλ. *-ξω*· παθ. ἀόρ. α' *ἐφοινίχθην* (*φοινός*)· κάμνω τι κόκκινον, κοκκινίζω, βάπτω ἐρυθρόν.— παθητ., γίνομαι κόκκινος, «βάφομαι» κόκκινος, κοκκινίζω, ἐρυθριῶ.

φοινός, *ή*, *όν* (*φόνος*)· αἱματώδης, κόκκινος ὡς αἷμα ‖ αἱματοβαφής, αἱματηρός, φονικός.

Ἐτυμ.: *φοινὸς* ⟨**φον-jο-ς*: *φόνος*· *δα-φοινός*· *δα-φοινεός*· *φοίνιος*· *φοινήεις*· *φοῖνιξ*· *φοινίσσω*· λατ. **Poenus**=ἑλλ. **Φοῖνος*· λατ. **Pūnicus** ⟨**Poin-ĭco-s**· πρβλ. *φοῖνιξ, φόνος*· τὸ *φοινίσσω* φαίνεται προϊὸν νοθείας τῶν *φοινός, φοίνιος* διά τινος στοιχείου ληφθέντος ἐξ ἀνατολικῆς γλώσσης· κατ' ἄλλην ἄποψιν εἶναι Καρικῆς προελεύσεως· *Φοινίκη*=*Καρία*· τὸ τμῆμα *φοινικ-* ⟨*φοινός*, ὅπως *Αἴθῑκες* ⟨*αἰθός*.

φοιτᾰλέος, (α), *ον* (*φοιτάω*)· ὁ περιπλανώμενος τῇδε κἀκεῖσε ὡς τρελλός, ὁ τριγυρίζων ὡς παράφρων, ὁ περιφερόμενος ἀνησύχως ‖ μτφρ., ὁ παράφρων, ὁ μαινόμενος, ὁ μανιακός, ὁ παραληρῶν.— **II** ἐνεργ., ὁ προξενῶν μανίαν, ὁ κάμνων τοὺς ἄλλους νὰ περιφέρωνται ὡς μαινόμενοι.

φοιτᾰλιώτης, *-ου*, ὁ (*φοιτάω*), ἐπίθ. τοῦ Βάκχου, ὁ περιπλανώμενος τῇδε κἀκεῖσε, ὁ μαινόμενος.

φοιτάς, *-άδος*, ἡ (*φοιτέω*), ποιητ. θηλ. τοῦ *φοιταλέος*· ἡ ἀσκόπως περιφερομένη γυνή ‖ ἡ περιπλανωμένη ὡς μανιακή, ἡ μαινομένη, εἰδ. ἐπὶ τῶν Βακχῶν.— **II** ὡς ἐπίθ., ὁ παράφρων, ὁ κάμνων τινὰ νὰ παραφρονήσῃ: *φοιτὰς νόσος*=μανία, παραφροσύνη. 2) ὡσ. καὶ μετὰ οὐδ. οὐσ.: *φοιτάσι πτεροῖς*= διὰ φοιτώντων, διὰ πλανωμένων, πτερῶν.

φοιτάω, ἰων. *-έω*· μελλ. *-ήσω* (*φοῖτος*)· ὑπάγω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἄνω καὶ κάτω, πέρα-δῶθε, τριγυρίζω σὰν τρελλός (ἐπὶ ἀνωμάλου καὶ ταχείας κινήσεως): *αὐτὰρ ἐγὼ διὰ νηὸς ἐφοίτων*=ἐγὼ δὲ διαρκῶς «ἔφερνα βόλτες μέσα στὸ πλοῖο ἀπὸ πλώρη σὲ πρύμη» ‖ *ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος*=«ἔτρεχαν πέρα-δῶθε, ὁ ἕνας ἀπ' ἐδῶ κι' ὁ ἄλλος ἀπ' ἐκεῖ». 2) περιφέρομαι τῇδε κἀκεῖσε ἐν καταστάσει ἀλλοφροσύνης ‖ ὅθεν, καταντῶ μανιακός, τρελλαίνομαι, παραμιλῶ (πρβλ. *φοιταλέος, φοιτάς*). 3) ἐπὶ σωματικῶν πόνων (ἀλγηδόνων), ἐπέρχεται ὑπὸ μορφὴν παροξυσμῶν, ἐπανερχομένων περιοδικῶς, κατὰ κανονικὰ διαστήματα.— **II** ἐπὶ σταθερᾶς καὶ κανονικῆς κινήσεως ἐμπορευμάτων, εἰσάγονται σταθερῶς καὶ κατὰ κανονικὰ διαστήματα: *ἐξ ἐσχάτης* (ἐνν. *γῆς*) *ὅ τε κασσίτερος ἡμῖν φοιτᾷ καὶ τὸ ἤλεκτρον*=ἀπὸ τὰ πέρατα τῆς γῆς μᾶς ἔρχονται (εἰσάγονται) ὁ κασσίτερος καὶ τὸ ἤλεκτρον | *κέρεα τὰ ἐς Ἕλληνας φοιτέοντα* =τὰ εἰσαγόμενα εἰς τὴν Ἑλλάδα κέρατα | *σῖτος σφίσι πολλὸς ἐφοίτα*=εἰσήγοντο (τοὺς ἤρχοντο) μεγάλαι ποσότητες σιτηρῶν (εἰσήγετο σῖτος ἐν ἀφθονίᾳ) ‖ ὡσ. ἐπὶ εἰσπραττομένων φόρων καὶ δασμῶν, εἰσάγομαι (εἰς τὸ ταμεῖον), εἰσπράττομαι, ὡς τὸ λατ. **redire**: *τάλαντον ἀργυρίου Ἀλεξάνδρῳ ἡμέρας ἑκάστης ἐφοίτα*=ἓν ἀργυροῦν τάλαντον εἰσήγετο εἰς τὸ ταμεῖον τοῦ Ἀλεξάνδρου καθ' ἑκάστην ἡμέραν (ἓν ἀργυροῦν τάλαντον εἰσέπραττεν ἡμερησίως ὁ Ἀλέξανδρος). 2) συχνὰ μεταβαίνω κάπου, συχνάζω, καὶ δή: *φοιτῶ παρά τινα*=μεταβαίνω εἰς ἐπίσκεψίν του, τὸν ἐπισκέπτομαι | *φοιτῶ ἐπὶ τὰς θύρας τινὸς*=συχνάζω εἰς τὴν οἰκίαν τινὸς (εἶμαι τακτικὸς ἐπισκέπτης ἰσχυροῦ τινος προσπαθῶν νὰ προσελκύσω τὴν εὔνοιάν του)‖ὡσ. καὶ ἐπὶ ὀνείρου κατ' ἐπανάληψιν ἐπιφαινομένου εἴς τινα. 3) συχνάζω εἰς τὰ μαθήματα διδασκάλου, «πηγαίνω στὰ μαθήματά του», «τὸν παρακολουθῶ»: *φοιτῶ εἰς διδασκάλου* (ἐνν. *οἶκον*)=πηγαίνω εἰς τὸ σχολεῖον («πάω σχολειό»), ὡς καὶ νῦν φοιτῶ εἰς τὸ σχολεῖον ‖ ὅθεν, ἀπολ. *φοιτῶ*=φοιτῶ εἰς τὸ σχολεῖον ‖ ἐντεῦθεν, *συμφοιτάω*=ὡς καὶ νῦν, συμφοιτῶ, πηγαίνω εἰς τὸ σχολεῖον ὁμοῦ (συγχρόνως) μετά τινος.

Ἐτυμ.: *φοιτάω*· *φοῖτος*· *φοιτάς, -άδος*· *φοιταλέος*· κατά τινας ἐξ ἰαπ. ***gvhoit-**, συγγ. τῷ λεττ. **gaita** (βάδισμα, πορεία), ἀλλὰ λίαν ἀμφίβολον τοῦτο· κατ' ἄλλους πρόκειται περὶ ἰαπετ. ἀρχικοῦ λέξ. **bh-**· πιθ. τὸ *φοιτᾶν* εἶναι σύνθετον ἐκ τοῦ ἐν ἀρχῇ *φοι-* (=ἰαπ. ***bhai-** ἐπιρρ. ἐν τῷ ***bhai-šuž'a-**: σανσκρ. **bhēṣajá-**, Ζενδ. **baēšaza-** = θεραπευτικός) + τῷ θαμιστ. *ἰτάω* (*ἰτητέον*, ἐν ἐπιγρ. *ἐπ-αν-ιτᾱκωρ*, λατ. **itare**)· βλ. ἐν *εἶμι*.

φοίτησις, *-εως*, ἡ (*φοιτάω*)· τὸ συχνὰ «πηγαίνειν καὶ ἔρχεσθαι» ἀπὸ μέρος τι, ἡ συχνὴ ἐπίσκεψις, τὸ συχνάζειν κάπου. 2) ὡς καὶ νῦν, ἡ φοίτησις εἰς τὸ σχολεῖον.

φοιτήτην, ἐπ. ἀντὶ *ἐφοιτάτην*, γ' δυϊκ. πρτ. τοῦ *φοιτάω*.

φοιτητήρ, *-ῆρος*, ὁ, καὶ **φοιτητής**, *-οῦ*, ὁ (*φοιτάω*)· ὁ συνεχῶς φοιτῶν που, ὁ συχνάζων εἴς τι μέρος ‖ ὡς καὶ νῦν, φοιτητής, σπουδαστής, μαθητής.

φοιτίζω, ποιητ. ἀντὶ *φοιτάω*.

ΦΟΙ˜ΤΟΣ, ὁ· τὸ συνεχῶς «πηγαινοέρχεσθαι», τὸ συνεχές «πήγαινε κι' ἔλα», ὁ συχνὸς «πηγαινοερχομός».— **II** μανία, παραφροσύνη.

φολίς, *-ίδος*, ἡ· τὸ φολιδωτὸν δέρμα τῶν ὄφεων, τὸ «λέπι», ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ «λέπι» τῶν ἰχθύων, τὸ ὁποῖον ἐλέγετο *λεπὶς* [δι' ἐτυμ. βλ. *φελλός*· συγγ. τῷ *φλόος*, ὡς *λεπὶς* εἶναι συγγ. τῷ *λέπω, λοπός*].

φολκός, ὁ· ἀπαντῶν μόνον ἐν Ἰλ. II 217 (ἔνθα περιγράφεται ὁ Θερσίτης)· εἴτε (κατὰ τὴν ἀρχαίαν ἤδη ἐτυμολ.) ἐκ τοῦ *φάεα ἕλκειν*, ὁπότε *φολκὸς* = *ὁ τὰ φάη εἱλκυσμένος*=ὁ διάστροφος τὰς ὄψεις, ὁ παραβλώψ, ὁ ἀλλοίθορος· εἴτε, τὸ καὶ πιθανώτερον, εἶναι συγγ. τῷ *ἕλκω, ὁλκός*, ὁπότε *φολκὸς*=ὁ ραιβόπους, «στραβοπόδαρος, στραβοκάνης».

Ἐτυμ.: ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω ἐτυμολ., *φολκὸς* ⟨ἰαπ. ριζ. **ĝhvel-** (παρεκκλίνω ἐκ τῆς εὐθείας γραμμῆς), περὶ ἧς βλ. ἐν *φάλος*· κατά τινας συγγ. τῷ λατ. **falx, falc-o**, ἑλλ. *φάλκης, ἐμ-φαλκόω* (ἐν πᾶσι τούτοις ἐνυπάρχει ἡ ἔννοια τοῦ κεκαμμένου ἢ καμπύλου)· ἄλλοι συσχετίζουσι τὸ παλ-norr. **skialgr**, ἀγγλ-σαξ. **sceolh**, παλ-γερμ. **scelah** (λοξός, πλάγιος).

φόλλις, *-εως*, ὁ (ἐκ τοῦ λατ. **follis**)· φῦσα, φυσητήριον ‖ μικρόν τι νόμισμα.

φονάω, μελλ. *-ήσω* (*φόνος*)· ἐφετικόν, διψῶ δι' αἷμα, αἰσθάνομαι τὴν ἐπιθυμίαν νὰ φονεύσω.

φόνευμα, *-ατος*, τὸ (*φονεύω*)· τὸ θῦμα, τὸ προωρισμένον πρὸς σφαγήν.

φονεύς, *-έως*, ἰων. *-ῆος*, ὁ· αἰτ. *φονέα*· ὀνομ. πληθ. *φονέες, φονεῖς*, αἰτ. *φονέας* (*φονεύω*)· ὡς καὶ νῦν, φονεύς, «φονιᾶς», ἀνθρωποκτόνος, σφαγεύς, δολοφόνος, κακοῦργος.

φονεύω (*φόνος*)· ὡς καὶ νῦν, φονεύω, «σκοτώνω», ἀποκτείνω, θανατώνω, δολοφονῶ.

φονή, ἡ (**φένω*)· φόνος, σφαγή, δολοφονία, ἀνδρωποκτονία ‖ *ἐν φοναῖς*=ἐν τῷ μέσῳ τῆς σφαγῆς ‖ *στάω φοναῖς*=διασπῶ (σπαράττω) ἐν φόνῳ (θηλ. σύρω αἱματοκυλισμένον).

φονικός, *ή, όν* (*φόνος*)· ὁ ρέπων πρὸς τὸ φονεύειν, αἱμοδιψής, αἱμοχαρής.— ‖ ὁ ἀνήκων εἰς φόνον ἢ ἀνδρωποκτονίαν, ὁ ἔχων σχέσιν μὲ τὸν φόνον, ὡς καὶ νῦν φονικός: *φονικοὶ νόμοι*=νόμοι ἀναφερόμενοι εἰς τὴν ἀνδρωποκτονίαν | *φονικαὶ δίκαι*=δίκαι ἐπὶ ἀνδρωποκτονίᾳ | *τὰ φονικά*=δολοφονίαι, ἀνδρωποκτονίαι.

φόνιος, (*α*), *ον* (*φόνος*)· φονικός, ὁ ἐκ φόνου προελθών, θανάσιμος, θανατηφόρος.— ‖ πλήρης αἵματος, κηλιδωμένος ἀπὸ αἷμα, αἱματηρὸς ‖ αἱμοχαρής.

φονο-λῐβής, *ὲς* (*φόνος*+*λείβω*)· ὁ στάζων αἷμα.

φονό-ρρῠτος, *ον* (*φόνος*+*ῥέω*)· ἀπὸ τὸν ὁποῖον ρέει (τρέχει, στάζει) αἷμα, ὁ στάζων αἷμα.

φόνος, *ὁ* (**φένω*)· ὡς καὶ νῦν, φόνος, «φονικό», «σκοτωμός, σκότωμα», ἀνδρωποκτονία, δολοφονία, σφαγή, λατ. **caedes** ‖ *φόνος ἑλληνικός*=σφαγὴ Ἑλλήνων. 2) τὸ κατὰ τὸν φόνον χυνόμενον αἷμα, πηκτὸν αἷμα, λατ. **cruor**. 3) τὸ πτῶμα τοῦ φονευθέντος, ὁ νεκρός.— ‖ ὡς νομικὸς ὅρος, ἀνδρωποκτονία, ἀναίρεσις: *δίκαι φόνου*=δίκαι ἐπὶ ἀνδρωποκτονίᾳ | *φόνου διώκω τινά*=μηνύω τινὰ ἐπὶ φόνῳ | ποιητ. *φεύγω φόνον*=διώκομαι δικαστικῶς ἐπὶ φόνῳ.

'*Ετυμ.ι φόνος· φονή· φονεύς· φονεύω· φόνος* ⟨ἰαπ. **gvhono-s*: *θείνω* ⟨**gvhen-jo* (βλ. καὶ *θείνω*)· πρβλ. καὶ *φοινός*.

φοξί-χειλος, *ὁ* (*φοξὸς*+*χεῖλος*)· ὁ στενούμενος κατὰ τὰ χείλη (πρὸς τὸ μέρος τῶν χειλέων) ‖ ἐπὶ ἀγγείου, τὸ στενώτερον εἰς τὸ ἐπάνω μέρος (εἰς τὰ χείλη) καὶ πλατύτερον πρὸς τὰ κάτω.

φοξός, *ή, όν* (*ὀξύς*)· ὁ ἀπολήγων εἰς ὀξύ, ὀξύς, μυτερός, «τουρλωτός» ‖ *ἐν τῇ περιγραφῇ τοῦ Θερσίτου* ('Ιλ. II 219): *φοξὸς ἦην κεφαλήν*=ἦτο ὀξυκέφαλος (ἡ κεφαλή του ἀπέληγεν εἰς ὀξύ, ἦτο «τουρλωτή»).

'*Ετυμ.ι φοξὸς* (=*ὀξυκέφαλος*) ⟨ἰαπ. **bhog-s-ó-*: χρητ. *φάγρος* (βλ. λ.). – παλ-γερμ. **wahs** (μυτερός) (: σανσκρ. *vā́çi*=πέλεκυς).— τὰ λατ. **convexus** (στρογγύλος, δολωτός), **de-vexus, sub-vexus**, ἀπρφ. **vehī**, δὲν ἀκήκουν ἐνταῦθα.

φορά, ἡ (*φέρω*)· τὸ φέρειν, ἡ μεταφορά, ἡ κομιδή, τὸ κομίζειν ‖ *ψήφου φορὰ*=ψηφοφορία, τὸ δίδειν τὴν ψῆφον, τὸ ψηφοφορεῖν. 2) ἡ καταβολὴ χρημάτων, ἡ πληρωμὴ χρέους, καταβολὴ φόρου, γεν. πᾶσα πληρωμή, ἐξόφλησις. 3) τὸ φέρειν, παράγειν, ἡ παραγωγή.— ‖ (ἐκ τοῦ παθ. *φέρομαι*), τὸ φέρεσθαι, τὸ μεταφέρεσθαι, καὶ δή ταχέως, πᾶσα ταχεῖα κίνησις ‖ ἡ τροχιὰ ἐπὶ τῆς ὁποίας κινεῖται, ἡ περιοχὴ ἐντὸς τῆς ὁποίας κινεῖταί τι, ἡ τροχιὰ ἣν διατρέχει (τὸ ἀκόντιον π.χ.). 2) ὁρμητικὴ κίνησις, ἐξόρμησις, ὁρμή (ἡ «φόρα», ὅπως λέγομεν σήμερον), ἔφοδος, ἐπίδεσις, λατ. **impetus**.— ‖ (ἐκ τοῦ παθ. ὡσ.), τὸ φερόμενον, τὸ μεταφερόμενον, βάρος, φορτίον, τὸ διά μιᾶς (θηλ. μίαν φοράν, ἐφάπαξ) σηκωνόμενον. 2) τὸ πληρωνόμενον, ἡ εἰσφορά, ὁ ἔρανος, λατ. **vectigal**. 3) τὸ παραγόμενον, ὁ καρπός, ἡ παραγωγή, τὸ εἰσόδημα, ἡ ἐσοδεία, συγκομιδή, λατ. **proventus** ‖ μτφρ.. πλουσία συγκομιδή, θηλ. μέγα πλῆθος, ἀφθονία (προδοτῶν π. χ., ρητόρων κλπ.).

φορᾰδην, ἐπίρρ. (*φέρομαι*)· μετὰ φορᾶς, θηλ. μετὰ μεγάλης ὁρμῆς.— ‖ «σηκωτά», ἐπὶ φορείου.

φορβάς, *-άδος, ὁ, ἡ* (*φέρβω*)· ὁ παρέχων φορβήν (νομήν, τροφήν), ὁ τρέφων.— ‖ ὁ ἐν ἀγέλῃ βόσκων (νεμόμενος, βοσκόμενος), ὁ ἐν λειμῶνι βόσκων ‖ ἀπολ., *φορβάς*, κοιν. «φοράδα».

φορβειά, *ἡ* (*φέρβω*)· τὸ σχοινίον διὰ τοῦ ὁποίου ὁ ἵππος προσδένεται εἰς τὴν φάτνην, «τὸ καπίστρι», λατ. **capistrum**. 2) δερμάτινον περιστόμιον τὸ ὁποῖον οἱ αὐλητὰ προσέδενον περὶ τὸ στόμα καὶ τὰς παρειάς, διὰ νὰ κανονίζουν κατὰ βούλησιν τὸν ἦχον τοῦ αὐλοῦ.

φορβή, *ἡ* (*φέρβω*)· βοσκή, νομή, τροφή, χόρτον ‖ ἐπὶ προσώπων, ἀνδρωπίνη τροφὴ (ἄρτος, κρέας κλπ.), τὰ τρόφιμα γενικῶς ‖ μτφρ., καύσιμος ὕλη.

φορέεσκε, *γ'* ἐν. ἰων. πρτ. τοῦ *φορέω*.

φορέῃσι, ἐπ. *γ'* ἐν. ὑποτ. τοῦ *φορέω*.

φορεῖον, *τὸ* (*φορά, φέρω*)· ὡς καὶ νῦν, φορεῖον, κλινίδιον (κρεββατάκι) φερόμενον διὰ τῶν χειρῶν, βασταζόμενον ὑπὸ ἀνδρώπων, λατιν. **sella, lectica, lectulus**.

φορέουσα, δωρ. μτχ. θηλ. τοῦ *φορέω*.

φορεῦντος, γεν. δωρ. μτχ. τοῦ *φορέω*.

φορεύς, *-έως,* ἰων. *-ῆος, ὁ* (*φέρω*)· ὁ φέρων, μεταφέρων, βαστάζων.— ‖ ὁ μεταφέρων ἐπὶ φορείου.— ‖‖ *ἵππος φορεὺς*=ἵππος σκευοφόρος, φορτηγός.

φορέω, μέλλ. *-ήσω*· ἀόρ. *α'* *ἐφόρησα*, ἐπ. *φόρησα*· θαμιστ. τοῦ *φέρω*· φέρω (μεταφέρω, βαστάζω) διαρκῶς (ἢ κατὰ περιόδους, πάντως συχνά), φέρω συνήθως, συνηθίζω νὰ φέρω ‖ ὅθεν, φορῶ ‖ καὶ ἐπομένως, ἔχω, κέκτημαι (σωματικήν τινα ἢ ψυχικὴν ἰδιότητα), εἶμαι τοιοῦτος ἢ ἄλλος ‖ *ἐν ἀντιδιαστολῇ πρὸς τὸ φέρω: φορέω ἀγγελίας*=ἔχω τὸ ἔργον τοῦ ἀγγελιαφόρου, ὑπηρετῶ ὡς ἀγγελιαφόρος, συνήθως φέρω (μεταφέρω) ἀγγελίας (εἰδήσεις), *ἐν ᾧ φέρω ἀγγελίην*=(ἅπαξ) φέρω εἴδησίν τινα, μεταφέρω ἓν ὡρισμένον ἄγγελμα.—' παθητ., φέρομαι, μεταφέρομαι, διαίως (μεθ' ὁρμῆς), παρασύρομαι ὑπὸ τῆς θυέλλης, «ἀνεμοδέρνομαι», «θαλασσοδέρνομαι».— μέσον, λαμβάνω τι δι' ἐμαυτόν, λαμβάνω συνήθως, λαμβάνω κατὰ κανόνα.

φορηδόν, ἐπιρρ. (*φορέω*)· «σηκωτά, κουβαλητά», ὅπως ἓν δέμα.

φόρημα, *-ατος, τὸ* (*φορέω*)· τὸ φερόμενον, τὸ μεταφερόμενον ‖ τὸ φορτίον, βάρος.

φορήμεναι, ἐπ. ἀντὶ *φορεῖν*, ἀπρφ. τοῦ *φορέω*.

φορῆναι, ἐπ. ἀντὶ *φορεῖν*, ἀπρφ. τοῦ *φορέω*.

φορητός, (*ή*), *όν*, ρημ. ἐπίθ. τοῦ *φορέω*· φερόμενος, βασταζόμενος ‖ ὡς καὶ νῦν, φορητός, δυνάμενος νὰ μεταφερθῇ, νὰ μετακινηθῇ (καὶ κυρ. φερόμενος ἐπὶ τῶν χειρῶν, βασταζόμενος).— ‖ ὑποφερτός, ὃν δύναταί τις νὰ ὑποφέρῃ, νὰ ὑπομείνῃ.

φόρῐμος, *ον* (*φέρω*)· καρποφόρος, γόνιμος, παραγωγικός.

φορίνη, ἡ· τὸ δέρμα (ἡ δορά) παχυδέρμων ζώων, καὶ ἰδίως τοῦ χοίρου ‖ ἔνδυμα ἐκ τοιούτου δέρματος κατεσκευασμένον.

'*Ετυμ.ι φορίνη*· ἴσως συγγ. τῷ παλ-norr. **bāta** (τραχεῖα ἐπιφάνεια· ἡ κρούστα τοῦ τυροῦ), εἶτα παλ-norr. **ba.rkr**, μεσ-γερμ. **borke** (φλοιὸς δένδρου, δέρμα)· ἐξ ἰαπ. βάσ. **bher-*, δηλούσης ἐνταῦθα ἀνώμαλον ἐπιφάνειαν· πρβλ. καὶ ἰαπ. **bhreg-* (βλ. ἐν *φρῑξ*) ἐν τῷ Norð. **brok** (δέρμα χοίρου).

Φορκῐ́δες, *-ίδων,* αἱ αἱ δυγατέρες τοῦ *Φόρκυνος* (βλ. λ.), αἱ τρεῖς Γοργόνες, Σθενώ, Εὐρυάλη καὶ Μέδουσα.

Φόρκος, *ὁ*=*Φόρκυς* (βλ. λ.).

φορκός, *ή, όν*· λευκός, πολιός [πρβλ. 'Ησυχ. «*φορκόν· λευκόν, πολιόν, ξυσόν*» : gall. **berth** (= λατ. **nitidus, pulcher**), γοτθ. **bairhts** (λάμπων, καθαρός, διαυγής), παλ-γερμ. **beraht**, μεσ-γερμ. **berht** (λαμπρός), παλ-norr. **biartr** (φωτεινός, καθαρός), ἀγγλ-σαξ. **beorht** (λαμπρός, διαφωτισμένος) (πρβλ. ἀγγλ. **bright**), μεσ-γερμ. **brehen** (φέγγω αἰφνιδίως καὶ ἰσχυρῶς), γερμ. ὡς συνθετ. ἐν κυρ. ὀνόμ. **Bert-berī, -brecht**, λιθ. **berszta** (ὁ σῖτος ἀρχίζει νὰ λευκάζῃ), σανσκρ. **bhrā́jatē** (φεγγοβολῶ, φωτίζω), παραλλ. τῷ **bhrā́jati**, Ζενδ. **brāzaiti**, λιθ. **apy-brészkis** (αὐγή), παλ-σλαυ. **pro-brězgŭ** (λυκαυγές), ἀλβ. **barθ** (**barð-i**) (=λευκὸς· σῖτος)· ἐξ ἰαπ. **bherḗk-*, **bhereg-** (φέγγω, λάμπω)·* **bherḗk-** εἶναι πιθ. ἐπέκτ. ἐκ τοῦ **bhere-* (λαμπρός) ἐν τῷ παλ-γερμ. **bero** (ἄρκτος), λιθ. **bė̃ras** (φαιός), πρβλ. ὡσ. παλ-σλαυ **bronĭ** (λευκός, παρδαλός), παρ' 'Ησυχ. «*φαρύνει· λαμπρύνει*», παλ-γερμ., μεσ-γερμ. **brūn** (λαμπρός, φαιὸς) (βλ. ἐν *φρύνη*)· παραλλ. τῷ **bhere-k** βάσ. μετὰ μα-

χροῦ θεμ. φων. **berē-k-, bherē-ĝ-**, σανσκρ. **bhūrja-ḥ**, παλ-σλαυ. **brēza**· βλ. καὶ ἐν *φλέγω*.

φόρμιγξ, *-ιγγος*, ἡ· εἶδος κιθάρας (παρομ. πρὸς τὴν ἅρπαν), τὸ ἀρχαιότατον τῶν ἐγχόρδων ὀργάνων τῶν Ἑλλήνων ἀοιδῶν, κυρ. δὲ τὸ μουσικὸν ὄργανον τοῦ Ἀπόλλωνος· ἦτο πλουσιώτατα πεποικιλμένη δι' ἐγκολλήτων διακοσμήσεων ἐκ χρυσοῦ, ἐλεφαντοστοῦ, πολυτίμων λίθων (πρβλ. καὶ ἐπίθ. *περικαλλής, δαιδαλέη*), καὶ ἦτο ἑπτάχορδος.

Ἔτυμ.: φόρμιγξ· φορμίζω· κατὰ τὴν παλαιότερον ἐπικρατοῦσαν ἐτυμολ. ἡ λ. προῆλθεν ἐκ τοῦ *φέρω, φορέω*, ἐπειδὴ ἦτο φορητὴ (καὶ καθ' Ἡσύχ. *«ἡ τοῖς ὤμοις· φερομένη κιθάρα»*)· ἀπεδόθη ὑπό τινων εἰς τὴν ριζ. *φρεμ-* τῶν *φρέμω, βρέμω* (βλ. λ. λ.), διὰ δὲ τὴν κατάλ. πρβλ. τὰ ἐν *σάλπιγξ, σῦριγξ*· κατ' ἄλλους ἐν τούτοις οὐδὲ ταῦτα εὐσταθοῦσι, ἀλλ' ἡ λ. εἶναι συγγ. τῷ σανσκρ. **bhramará-ḥ** (μέλισσα, κυρ. ὁ βομβῶν), παλ-γερμ. **bremo** (βοϊδόμυιγα, ὀλογόμυιγα), pol. **brzmiec'** (ἀντηχῶ, βρομβῶ), παλ-σλαυ. **brezdati** (=λατ. **sonare**), ἰαπ. βάσις **bherem-**· ἁπλούστερος τύπος ***bhere-** ἐν τῷ σανσκρ. **bambhara-ḥ** (μέλισσα), **bam-bharāli-ḥ** (μυῖα, μέλισσα), καὶ λιθ. (ἄνευ ἀναδιπλ.) **birbti** (βομβῶ).

φορμίζω, μελλ. *-ίσω*, βωρ. *-ιξα*· παίζω τὴν φόρμιγγα, κιθαρίζω.

φορμικτής, *-οῦ*, ὁ, βωρ. **-τάς**· ὁ παίζων, τὴν φόρμιγγα, ὁ κιθαριστής.

φορμίς, *-ίδος*, ἡ, ὑποκορ. τοῦ *φορμός*· μικρὸν καλάθιον.

φορμο-ῥᾰφέω (ἢ φορμοραφέω), μελλ. *-ήσω* (*φορμός*+*ῥάπτω*)· ῥάπτω *φορμούς*, συρράπτω (κατασκευάζω) σκεπάσματα ἐκ σχοίνου (ψάθας κ.τ.ὅ.). — Παθητ., ῥάπτομαι ὡς φορμός ‖ μτφρ., περιπλέκομαι, ἐμπλέκομαι, «μπερδεύομαι».

φορμός, ὁ (*φέρω*)· πᾶν σκεῦος πλεκτὸν ἐκ σχοινίου ἢ καλάμου: **1)** πλεκτὸς κόφινος πρὸς μεταφορὰν σίτου, ἄμμου κ.λ.π. **2)** στρῶμα πλεκτόν, λατ. **storea** ‖ ὡσ. ναυτικὸς ἐπενδύτης κατεσκευασμένος ἀπὸ χονδροπλεγμένον ὕφασμα.— **II** μέτρον οἰτηρῶν. [δι' ἐτυμ. βλ. ἐν *φᾶρος*].

φόρον, *-ου*, τό'=λατ. **forum**: *Φόρον Ἀππίου*= **Appii Forum**, μικρὰ πόλις ἐπὶ τῆς Ἀππίας ὁδοῦ.

φόρος, ὁ (*φέρω*)· ὡς καὶ νῦν, φόρος, τὸ εἰσφερόμενον, τὸ καταβαλλόμενον, τὸ χρηματικὸν ποσὸν τὸ πληρωνόμενον ὑπὸ ὑπηκόων εἰς τὸ Κράτος τοῦ ὁποίου εἶναι ὑπήκοοι, ἢ ὅπως π. χ. ὑπὸ τῶν νησιωτῶν Ἑλλήνων εἰς τοὺς Ἀθηναίους ‖ *ὑποτελέω φόρον*=ἀποτίνω φόρον (πληρώνω, καταβάλλω, φόρον) ‖ *φόρον τάττομαι*=συμφωνῶ νὰ πληρώνω φόρον ‖ *τάττω φόρον πόλεσι*=ὁρίζω τὸν ἀναλογοῦντα εἰς ἑκάστην πόλιν φόρον (ἐπιβάλλω φορολογίαν) ‖ *φόρου ὑποτελὴς*=ὑποκείμενος εἰς τὴν πληρωμὴν φόρου. [*φόρος· φορός· φορά· φορέω* (βλ.λ.λ.)· δι' ἐτυμολ. βλ. *φέρω*].

φορός, *ὀν* (*φέρω*)· ὁ φέρων, καὶ δή: **1)** ὁ ὠθῶν πρὸς τὰ ἔμπρός ‖ ἐπὶ *ἀνέμου*, οὖριος, εὐνοϊκός, λατ. **secundus** (πρβλ. *ἐπίφορος*) ‖ ὁ τείνων πρός τινα κατεύθυνσιν. **2)** μτφρ., ὁ συντελῶν εἴς τι, ὁ εὐνοϊκὸς πρός τι, ὁ προάγων τι.— **II** εὔφορος, καρποφόρος, γόνιμος.

φορτ-ᾰγωγέω, μελλ. *-ήσω* (*φορταγωγός*)· φέρω (μεταφέρω) φορτία ‖ ἐπὶ ἐμπορικῶν πλοίων (φορτηγῶν), φέρω φορτίον, μεταφέρω ἐμπορεύματα.

φορτ-ᾰγωγός, *ὀν* (*φόρτος*+*ἄγω*)· ὁ φέρων (μεταφέρων) φορτία ‖ *ναῦς φορταγωγὸς* = φορτηγὸν πλοῖον, ἐμπορικὸν πλοῖον.

φορτ-ηγέω, μελλ. *-ήσω* (*φορτηγός*)'= *φορταγωγέω* (βλ. λ.).

φορτ-ηγικός, *ή, ὀν* (*φορτηγός*)· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν φορτηγίαν (εἰς τὴν μεταφορὰν φορτίων), ἢ ὁ κατάλληλος δι' αὐτήν ‖ *πλοῖον φορτηγικὸν*=φορτηγόν, ἐμπορικόν.

φορτ-ηγός, *ὀν* (*φόρτος*+*ἄγω*)· ὡς τὸ *φορταγωγός*, ὁ μεταφέρων φορτία, ὁ ἔμπορος, ‖ ἐπὶ πλοίου, ὡς καὶ νῦν, φορτηγὸν πλοῖον, τὸ μεταφέρον φορτία ἐμπορευμάτων, τὸ φορτωμένον.—*ὡς οὐσ. ὁ φορτηγός*=ὁ ἀχθοφόρος, «χαμάλης», «βαστάζος», ὁ μετακομιστὴς φορτίων ‖ ὁ ἐμπορευόμενος, ὁ ἔμπορος.

φορτίζω, μελλ. *-ίσω* (*φόρτος*)· φορτώνω, γεμίζω μὲ ἐμπορεύματα ‖ *φορτία φορτίζω τινὰς*=φορτώνω μερικοὺς μὲ φορτία, τοὺς φορτώνω (τοὺς γεμίζω) μὲ ἐμπορεύματα.—μέσον, *τὰ μείονα φορτίζομαι*= φορτώνω εἰς τὸ πλοῖον τὸ μικρότερον μέρος τῆς περιουσίας μου.—Παθητ., μτχ. πρκ. *πεφορτισμένος*= βαριοφορτωμένος.

φορτικός, *ή, ὀν* (*φόρτος*)· ἐπὶ προσώπων, ὡς καὶ νῦν, φορτικός, βαρετός, ἐπαχθής, ὀχληρός, ἀνιαρός, πληκτικὸς ‖ χυδαῖος, βάναυσος, «χονδράνθρωπος», πρόστυχος.— **II** ἐπὶ πραγμάτων, *φορτικὴ κωμῳδία*=χυδαία (ταπεινὴ) κωμῳδία.

φορτικῶς, ἐπίρρ. τοῦ *φορτικός*· κατὰ φορτικὸν τρόπον, χυδαίως, βαναύσως, ἀγροίκως.

φορτίον, τό (*φόρτος*)· ὡς καὶ νῦν, φορτίον, φόρτος ‖ φορτίον πλοίου, τὰ ἐπὶ τοῦ πλοίου ἐμπορεύματα, τὸ φόρτωμα ‖ *ἐν τῷ πληθ.*, ἐμπορεύματα.— **II** τὸ φορτίον τῆς μήτρας (τῆς κοιλίας), τὸ ἔμβρυον, τὸ μὴ γεννηθὲν εἰσέτι.

φορτίς, *-ίδος*, ἡ (*φόρτος*)· (*ἐνν. ναῦς*)· ὡς τὸ *ναῦς φορτηγός, ὁλκάς, γαῦλος* (βλ. λ. λ.), ἐμπορικὸν πλοῖον, φορτηγόν.

φόρτος, ὁ (*φέρω*)· ὡς καὶ νῦν, φόρτος, φορτίον, βάρος, ὅσον δύναται νὰ βαστάσῃ ἄνθρωπος ἢ ζῷον ‖ φόρτος πλοίου, φορτίον πλοίου, «φορτίο» ‖ μτφρ., *φόρτος κακῶν*=φορτίον ἀπὸ δεινά, ἄπειρα δεινά.— **II** παρ' ἀττικοῖς, κάδε τι τὸ φορτικόν, χυδαῖον, «πρόστυχον», βάναυσον.

φορῦνω·=*φύρω*· ἐπὶ ζύμης, ζυμώνω, ἀνακατώνω ‖ γεν., ὡς τὸ *μολύνω*, «λερώνω», κηλιδώνω, μολύνω, μιαίνω.

Ἔτυμ.: φορύνω· φορύσσω· φορυτός· φόρυς· ἐξ ἰαπ. ρ. ***bhereu-, *bheru-**, μαρτυρουμένων ἐκ τῶν ἀλλ. *πορφύρω* καὶ *φύρω* (βλ.λ.λ. καὶ ἐν *φρέαρ, φρυάσσομαι*).

φορύσσω, μελλ. *-ξω*· = *φορύνω* (βλ. λ.), μολύνω, κηλιδώνω.

φορῦτός, ὁ (*φέρω*)· πᾶν τὸ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου παρασυρόμενον (ὡς τὸ *συρφετὸς* ἐκ τοῦ *σύρω*), π.χ. ἄχυρα, φρύγανα, «σκουπίδια», «ροκανίδια», λατ. **quisquiliae** ‖ ὡσ. ἄχυρα, χόρτος, πριονίδια κλπ. χρησιμοποιούμενα διὰ τὴν συσκευασίαν πηλίνων ἀγγείων.

φόως, τό, ἐπ. ἐκτετ. ἐκ τοῦ *φῶς* (βλ. λ.).

φόωσ-δε, ἐπίρρ. (*φῶς*)· εἰς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας.

φραγέλλιον, τό· ὡς καὶ νῦν, φραγγέλλιον, μάστιξ, μαστίγιον, («βούρδουλας»), λατ. **flagellum**.

φραγελλόω, μελλ. *-ώσω* (*φραγέλλιον*)· μαστιγώνω, λατ. **flagello**.

φρᾰγῆναι, ἀπρφ. παθ. ἀορ β' τοῦ *φράσσω*.

φρᾰγήσομαι, παθ. μελλ. τοῦ *φράσσω*.

φράγμα, τό (*φράσσω*)· ὡς καὶ νῦν, φράγμα, φραγμός, φράκτης, προφυλακτήρ, περίφραγμα ἐκ πασσάλων, χαράκωμα, ἀμυντικὸν φράγμα.

φραγμός, ὁ (*φράσσω*)· ὡς καὶ νῦν, φραγμός, τὸ φράξιμον, τὸ κλείσιμον ‖ τὸ διαχωρίζειν τι ἀπό τινος, τὸ διαχώρισμα, μεσότοιχος.— **II** ὡς τὸ *φράγμα* (βλ. λ.), φράκτης, περίφραγμα, χαράκωμα.

φράγνῡμι·=*φράσσω* (βλ. λ.).

φρᾰδάζω, μελλ. *-άσω*· ἀόρ. α' *ἐφράδασα*, καὶ ποιητ. *φράδασσα* (*φραδή*)· ὁμιλῶ περί τινος, τὸ καθιστῶ γνωστόν.

φρᾰδή, ἡ (*φράζω*)· νόησις, φρόνησις, σύνεσις, γνῶσις.— **II** συμβουλή, προειδοποίησις, ὑπαινιγμός.

φρᾰδής, *ές* (*φραδή*)· συνετός, νοήμων, φρόνιμος ‖ ἔμπειρος, ἀντίθ. τῷ *ἀφραδής* (βλ. λ.).

φρᾰδμοσύνη, ἡ (*φράδμων*)· νόησις, εὐφυΐα, σύνεσις, φρόνησις ‖ ἐπιτηδειότης, δεξιότης, ἐμπειρία.

φρᾰδμων, *ον*, γεν. *-ονος* (*φράζω*)'=*φραδής* (βλ. λ.).

ΦΡΑ΄ΖΩ, μελλ. *φράσω*· ἀόρ. α' *ἔφρασα*, ἐπ. *φράσα* καὶ *φράσσα*· πρκ. *πέφρᾰκα*· ἐπ. ἀόρ. β' *πέφρᾰδον* ἢ *ἐπέφραδον*, ἀπρφ. *πεφραδέειν* ἢ *πεφραδέμεν*· δεικνύω, ὑποδεικνύω, δηλῶ ‖ λέγω, διηγοῦμαι, δηλῶ, κηρύσσω, ἐκφωνῶ, ἐξηγοῦμαι, ἐκφράζομαι. **2)** μετὰ δοτ. προσ. καὶ ἀπρφ., συμβουλεύω τινὰ νὰ..., τὸν ὁδηγῶ νὰ..., τὸν προστάσσω (τὸν προσκαλῶ) νὰ..., τοῦ

παραγγέλλω-νά... ‖ ὡσ. καὶ ἀπολ., συμβουλεύω, δίδω γνώμην. 3) μετὰ αἰτ. πραγμ., *σήματα πέφραδε*=ἔδωκε σημεῖα (ἔδωκεν ὁδηγίας διὰ σημείων, διὰ συνθημάτων) ‖ *φράζω χειρὶ* = κάμνω σύνθημα διὰ τῆς χειρός.— ‖ μέσον καὶ παθητ., *φράζομαι*· γ' ἐν. ἰων. πρτ. *φραζέσκετο*· μελλ. *φράσομαι*· μέσ. ἀόρ. α' *ἐφρᾰσάμην*, παθ. *ἐφράσθην*· παθητ. πρκ. *πέφραδμαι* καὶ *πέφρασμαι*· λέγω κατ' ἐμαυτόν, συζητῶ κατ' ἐμαυτόν, σκέπτομαι, συλλογίζομαι, ἀναμετρῶ, φαντάζομαι, νομίζω ‖ συχνὰ ἀκολουθεῖται ὑπὸ *εἰ+ὁριστ. μελλ.*: *σὺ δὲ φράσαι, εἴ με σαώσεις*=σὺ δὲ σκέψου (συλλογίσου), ἂν θὰ μὲ σώσῃς ‖ *ἀμφὶς φράζονται*=σκέπτονται διαφόρως, φρονοῦσι διάφορα, διχογνωμοῦσι. 2) σχεδιάζω, ἐπινοῶ, μηχανεύομαι, περί τινος (διά τινα), σκέπτομαι, διανοοῦμαι, σκοπεύω, κάτι δι' αὐτόν. 3) μετ' αἰτ. καὶ ἀπρφ., σκέπτομαι, ὑποθέτω, πιστεύω, φαντάζομαι, ὅτι... 4) παρατηρῶ, ἀντιλαμβάνομαι ‖ λαμβάνω γνῶσιν, βλέπω, ἐννοῶ, κατανοῶ. 5) φυλάττω, παραφυλάττω, προφυλάσσομαι, λαμβάνω τὰ μέτρα μου, προσέχω (μετ' αἰτ.).

Ἐτυμ.: *φράζω*· *φραδή*· *φραδής*· *φράδμων*· *φράσις* (**φράσσις*)· *φραστύς*· σκοτ. ἐτυμολ.· τὸ θέμ. *φραδ-* (ἐφ' ὅσον γίνῃ δεκτὸν ὅτι ⟨**φρῳδ-*), δύναται νὰ θεωρηθῇ συγγ. τῷ *φρὴν* (βλ.λ)· ἐὰν ὅμως *φραδ-* ⟨**gvhr̥d-*, τότε συγγενεύει πρὸς τὸ σανσκρ. **hrā́datē** (ἀντηχῶ)· γοτθ. **grētan** (κλαίω, δακρύω), παλ-γερμ. **gruozan** (ἀποτείνω τὸν λόγον πρός τινα, χαιρετίζω), λιθ. **girdéti** (ἀκούω), παλ-πρωσσ. **gerdant** (λέγω).

φράν, ἡ, γεν. *φρᾰνός*, δωρ. ἀντὶ *φρὴν* (βλ. λ.).

φράξαντο, ἐπ. γ' πληθ. μέσ. ἀορ. α' τοῦ *φράσσω*.

φράξας, *ασα*, *αν*, μτχ. ἀορ. α' τοῦ *φράσσω*.

φράσδω, δωρ. ἀντὶ *φράζω*.

φρασθείς, *εῖσα*, *έν*, μτχ. παθ. ἀορ. α' τοῦ *φράζω*.

φράσσαντο, ἐπ. γ' πληθ. μέσ. ἀορ. α' τοῦ *φράζω*.

ΦΡΑ'ΣΣΩ, ἀττ. **-ττω**· μελλ. *-ξω*· ἀόρ. α' *ἔφραξα*· παθητ., μελλ. *φρᾰγήσομαι*· ἀόρ. α' *ἐφράχθην*· ἀόρ. β' *ἐφρᾰγην*· πρκ. *πέφραγμαι*.— παρ' ἀττ. παρατηρεῖται ἐνίοτε μετάθεσις γραμμάτων: *φάρξασθαι* ἀντὶ *φράξασθαι*, *πέφαργμαι* ἀντὶ *πέφραγμαι*, *φαρκτὸς* ἀντὶ *φρακτός*· ὡς καὶ νῦν, φράσσω, περιφράσσω, περικλείω (περιβάλλω) διὰ φράγματος, ἐγκλείω μέσα εἰς φράγμα, πάντα δὲ ταῦτα μετὰ τῆς ἐννοίας τῆς προστασίας, τῆς ἐξασφαλίσεως ‖ ὅθεν, προστατεύω, ἀσφαλίζω, ὀχυρώνω ‖ *φράσσω δέμας ὅπλοις*=ἐξασφαλίζω (περιφράσσω) τὸ σῶμά μου διὰ τῶν ὅπλων (διὰ τῆς πανοπλίας), ὁπλίζω ἐμαυτόν, ἐξοπλίζομαι — οὕτω καὶ ἐν τῷ μέσῳ, *ἐφράξαντο τὸ τεῖχος*=ἐνίσχυσαν (ἐξησφάλισαν) δι' ὀχυρώσεων τὸ τεῖχος ‖ ἐν τῷ μέσῳ, ὡς ἀπόλ., φράσσω ἐμαυτόν, ἐνισχύω ἐμαυτόν, ἐνισχύω τὰς ὀχυρώσεις μου.— ἐν τῷ παθητ., περιφράσσομαι, περιβάλλομαι διὰ φράγματος, ὀχυρώνομαι: *φραχθέντες σάκεσιν*=περιφραχθέντες διὰ τῶν ἀσπίδων | ἀπολ. *πεφραγμένος* = ὡπλισμένος, ὠχυρωμένος, παρεσκευασμένος πρὸς ἄμυναν, ἐξησφαλισμένος.— ‖ στήνω τι ὡς φράγμα (ὡς προπύργιον, ὡς προφυλακτῆρα): *φράξαντες δόρυ δουρί, σάκος σάκεϊ*=συγκλείσαντες (συνάψαντες στενῶς) δόρυ πρὸς δόρυ καὶ ἀσπίδα πρὸς ἀσπίδα (ὥστε νὰ σχηματισθῇ εἶδος φράκτου) | *φράξαντες τὰ γέρρα*=στήσαντες τὰς ἀσπίδας κατὰ τρόπον ὥστε νὰ σχηματίσουν ἕνα συνεχῆ φράκτην.— ‖ ἀποφράσσω, κλείω ἐντελῶς, γεμίζω ἕως ἐπάνω ‖ μτφρ., παρακωλύω, ἐμποδίζω.

Ἐτυμ.: *φράσσω* (**φρακjω*)· *φράγνυμι* (*φάργνυμι*, Ἡσυχ. Ε. Μ.)· πρβλ. Φωτ. «*φάρκτεσθαι*· *τὸ φράττεσθαι*»· *φραγμός*· *φράγμα* (Ἐπιδ. *φαρχμα*: **-s-men-*, πρβλ. Ἐπιδ. *φάρξις*)· *δρύ-φ(ρ)ακτος*· πρβλ. Ἡσυχ. «*φύρκος*· *τεῖχος*»: λατ. **farcio** (**ar** ⟨ r̥), **fartim**, **frequens**, λιθ. **brukú**, **brùkti** (ὠθῶ, σπρώχνω), **brùnklis**, **brunkl̃ys**, παλ-σλαυ. **brutŭ** (καρφίον, γωνία), λεττ. **brankti** (παρακείμενος, συνεχής), ἰρλ. **barc** (ἀφθονία)· κατά τινας *φράσσω* ⟨ἰαπ. **bhrn̥̂k̂-jō*, ριζ. **bhren̂k̂-**: **bhren̂ĝ-** ἐν τῷ παλ-norr. **brekka**, μεσ-γερμ. **brink** (λόφος).

φραστήρ, *-ῆρος*, ὁ (*φράζω*)· ὁ φράζων, ὁ πληροφορῶν, ὁ δεικνύων, ὁ ὁδηγός (περί τινος πράγμ.): *φραστὴρ ὁδῶν*=ὁ δίδων πληροφορίας περὶ τῶν ὁδῶν, ὁ ὁδηγός ‖ *φραστῆρες ὀδόντες* = οἱ ὀδόντες ποὺ μαρτυροῦν τὴν ἡλικίαν (ἐπὶ ὡρισμένων ζῴων).

φράστωρ, *-ορος*, ὁ (*φράζω*)·=*φραστὴρ* (βλ. λ.).

φρᾱ́τηρ, *-ερος*, ἢ **φρᾱ́τωρ**, *-ορος*, ὁ, δωρ. **φρᾱτήρ**, ἰων. **φρήτηρ** (*φράτρα*)· μέλος *φράτρας* (βλ. λ.), ‖ *φράτερες* ἢ *φράτορες*=οἱ ἀνήκοντες εἰς τὴν ἰδίαν *φράτραν*, τὰ μέλη τῆς ἰδίας ἀδελφότητος ἢ φυλῆς (βλ. *φράτρα*), λατ. **curiales** ‖ *εἰσάγω τὸν υἱὸν εἰς τοὺς φράτερας*=ἐγγράφω τὸν υἱόν μου εἰς τοὺς καταλόγους τῆς φυλῆς μου (συνέβαινε δὲ τοῦτο, ὅταν ἐνηλικιοῦτο) ‖ *οὐκ ἔφυσε φράτερας*=δὲν ἀπέκτησεν ἀκόμη (κυρ. δὲν ἐφύτρωσε, δὲν ἐγέννησε) τοὺς *φράτεράς του* (τοὺς ὁμοφύλους του), τ. ἔ. δὲν ἐνεγράφη ἀκόμη εἰς καμμίαν *φατρίαν* (μετὰ λογοπαικτικῆς νύξεως πρὸς τοὺς *φραστῆρας* (βλ. *φραστὴρ*) *ὀδόντας*, τ. ἔ. «δὲν ἔβγαλε ἀκόμη» τοὺς πολιτικούς του ὀδόντας).

Ἐτυμ.: *φράτηρ*· *φράτωρ*· πρβλ. Ἡσυχ. «*φρήτηρ*· *ἀδελφός*»· *φρήτρη*: σανσκρ. **bhrā'tar-**, Ζενδ. **brātar-**, δοτ. **braθr-e**, παλ-περσ. **bratā**, ἀρμ. **elbayr** (⟨ἰαπ. **bhrā́tōr** ἢ **bhrātēr*· **e-** προθεμ.· **-lb-** ⟨**bl-** ⟨**b̥r-** κατ' ἀνομ.), γεν. **elbawr** ⟨ἰαπ. **bhrātrós*), λατ. **frater**, ὀσκ. **fratrúm**, ὀμβρ. **fratrum**, **fratrom** (=λατ. **fratrum**), παλ-ιρλ. **brāthir**, gall. πληθ. **brodyr**, ἐν. **brawd**, γοτθ. **brōþar**, παλ-γερμ. **bruoder**, παλ-norr. **bróđer**, παλ-σλαυ. **bratrŭ**, **bratŭ** (**bratrĭja** (=ἀδελφότης)=*φρᾱτρίᾱ*, πρβλ. σανσκρ. **bhrātryam**(=ἀδελφότης) παλ-πρωσσ. **brāti**, **brote**, λιθ. **brólis**, λεττ. **brâlis** (ἀδελφός), **broterélis** (μικρὸς ἀδελφός)· ἰαπ. **bhrāter-* (ἀδελφός).

φρᾱτορικός, *ή*, *όν* (*φράτωρ*)· ὁ ἀνήκων εἰς *φράτραν* (εἰς φυλήν).

φράτρα ἢ **φράτρη**, ἡ, ἰων. **φρήτρη**, δωρ. **πάτρα**, παρ' ἀττ. **φρατρία** καὶ **φατρία** καὶ **φάτρα**· κυρ. ἀδελφότης ‖ φυλή, γένος, οἰκογένεια, ἄθροισμα ἀτόμων συνδεομένων διὰ συγγενείας: *κρῖν' ἄνδρας κατὰ φρήτρας, ὡς φρήτρη φρήτρῃφιν ἀρήγῃ*=διεχώριζε τοὺς ἄνδρας (τοὺς πολεμιστάς) κατὰ φυλάς, ἵνα μία φυλὴ βοηθῇ τὴν ἄλλην ‖ ἀρχικῶς πάντως ἡ φράτρα ἐστηρίζετο εἰς δεσμοὺς αἵματος ‖ ἐν τούτοις.— ‖ ἐν Ἀθήναις, ὑποδιαίρεσις τῆς *φυλῆς*, ὡς ἐν Ρώμῃ ἡ **curia** ἦτο ὑποδιαίρεσις τῆς **tribus** ‖ ἑκάστη *φυλὴ* συνέκειτο ἀπὸ τρεῖς *φάτρας* ἢ *φατρίας*, τῶν ὁποίων τὰ μέλη ἐκαλοῦντο *φράτερες* ἢ *φράτορες*, ὅπως τὰ μέλη τῆς *φυλῆς* ἐκαλοῦντο *φυλέται*, καὶ ἐν Ρώμῃ τὰ μέλη τῆς **tribus** ἐκαλοῦντο **tribules**, καὶ τὰ μέλη τῆς **curia** ἐκαλοῦντο **curiales** (ἡ λέξις παράγεται ἐξ ἧς ρίζης καὶ ἡ λατ. **frater**, καὶ κυρ. σημ. ἀδελφότης).

φρᾱτρία, ἡ·=*φράτρα*.

φρᾱτριάζω, μελλ. *-άσω*· ἀνήκω εἰς τὴν αὐτὴν *φρατρίαν*.

φρᾱτρι-άρχης, καὶ **φρᾱτρί-αρχος**, *-ου*, ὁ (*φρατρία+ἄρχω*)· ὁ πρόεδρος φρατρίας, λατ. **magister curiae**.

φρᾱ́τριος, *α*, *ον* (*φράτρα*)· ὁ ἀνήκων εἰς *φράτραν*, ὁ ἐνδιαφερόμενος διὰ φράτραν ‖ ἐν Ἀθήναις ἐπίθ. τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀθηνᾶς, διότι οἱ Θεοὶ οὗτοι ἐλατρεύοντο καὶ ὡς προστάται τῶν φρατριῶν.

φράττω, ἀττ. ἀντὶ *φράσσω* (βλ. λ.).

φρᾱ́τωρ, *-ορος*, ὁ· βλ. *φράτηρ*.

ΦΡΕ'Α̅Ρ, τό, γεν. *φρέᾱτος*· ἰων. **φρεῖαρ**, γεν *φρείᾰτος*, τό· ὡς καὶ νῦν, φρέαρ, «πηγάδι» ‖ πηγή, κρήνη, «βρύσις» ‖ δεξαμενὴ ὕδατος, «στέρνα», «χαβούζα», λατ. **puteus** ‖ ἀγγεῖον (δοχεῖον) ἐλαίου.

Ἐτυμ.: *φρέαρ*, *-ᾱτος* (**φρῆϜαρ*, *-ᾰτος*), ὁμηρ. πληθ. *φρήᾰτα* (ἐσφαλμ. γρ. *φρείατα*) ⟨ἰαπ. θεμ. **bhrēvn̥-*: ἀρμ. **albiur** (⟨**albivar*, ἰαπ. **bhrēvr̥*=*φρῆϜαρ*), γεν. **alber-** (πηγή)· μεταπτ. βαθμὶς **bhrun-* ἐν τῷ γοτθ. **brunna**, παλ-γερμ. **brunno**, ἀγγλ-σαξ. **burna** (πηγή) (germ. **b̥runō*, **b̥runen-* **brunn-*· βάσει τοῦ τελευταίου τούτου **brunn** ἐσχηματίσθησαν τὰ **brunnō* **b̥runnen*)· πρβλ. καὶ μεσ-ιρλ. **tipra**, γεν. **tiprat** (πηγή), λιθ. **bridutis** (ὠθοῦμαι διὰ τῆς βίας πρὸς τὰ ἐμπρός), ρωσσ. **brujat'** (τρέχω ὡς ρύαξ), λεττ. **brauligs** (λάγνος, ἀσελγής)· ἐξ ἰαπ. βάσεως **bhereu-**

bhreu, bhru-, μαρτυρουμένης ἐκτὸς τῶν ἄλλων ὑπό τοῦ σανσκρ. **bhurván** (ταραχή τοῦ ὕδατος), **bhurvánī-h** (ἀνήσυχος, ἀεικίνητος), πρβλ. παρ' Ἡσυχ. «**φαρυγμός· τολμηρός, θρασύς**», **φρυάσσομαι**, θρακ. **βρῦτον, βρῦτος**, ἀλβ. **brum, brume** (ζύμη), **fervĝ, ferveð, dē-fruium** (κρασί βραστό), ἰρλ. **berbaim** (βράζω), **bruth** (καύσων, μανία), **bruith** (ψήσιμον), **bruthe** (βρασμός), παλ-γερμ. **briuwan**, ἀγγλ-σαξ. **brēowan**, (ἀνακυκῶ, ἀνακατώνω), νεο-γερμ. **brodeln** (εἶμαι ἐν βρασμῷ), παλ-norr. **brandr**, ἀγγλ-σαξ. **bréad**, παλ-γερμ. **brȫt** (ἄρτος) νεο-γερμ. **Brot** (ὁμ. σημ.), διότι ὁ ἄρτος παρασκευάζεται διά ζυμώσεως.

φρεᾶτία, ἡ· ὑδροδήκη, δεξαμενή ‖ τόπος ἔχων φρέατα, ὑδραγωγεῖα μετά φρεάτων.

φρεᾶτίας, -ου, ὁ (*φρέαρ*)· ὀχετός φρέατος, ὑπόγειος ὀχετός πρός διοχέτευσιν φρέατος.

φρεῖαρ, -ἄτος, τό, ἰων. καί ποιητ. ἀντί *φρέαρ*.

φρεν-ἀπάτάω, μελλ. -ήσω (*φρήν* + *ἀπατάω*)· ἐξαπατῶ τάς φρένας (τόν νοῦν), ἀπατῶ, ἐξαπατῶ.

φρεν-ἀπάτης, -ου, ὁ· ὁ φρεναπατῶν, ὁ ἐξαπατῶν, ὁ διαφθείρων, τήν ψυχήν, πλάνος, «ξελογιαστής».

φρεν-ήρης, -ες, γεν. **-εος** (*φρήν*+*ἀραρεῖν*)· *ὁ ἀραρὼς* τάς φρένας, ἤ ὁ ἔχων *ἀραρυίας* τάς φρένας (τ. ἔ. καλῶς προσηρμοσμένας), ὁ ὑγιής τόν νοῦν, ἀρτίφρων, φρόνιμος, λατ. **compos mentis**.

φρενο-βλάβεια, ἡ (*φρενοβλάβής*)· ἡ τῶν φρενῶν βλάβη, παραφροσύνη, μανία, «τρέλλα».

φρενο-βλαβής, *ἐς* (*φρήν*+*βλαβῆναι*)· ὁ βεβλαμμένος τάς φρένας, παράφρων, μανιακός, «τρελλός».

φρενο-γηθής, *ἐς* (*φρήν*+*γῆθος*)· ὁ ἐμποιῶν χαράν εἰς τήν καρδίαν ‖ ὁ ἔχων εὔθυμον ψυχήν, ὁ εὔθυμος.

φρενο-δᾄλής, *ἐς* (*φρήν* + *δηλέομαι*)· ὁ βλάπτων (καταστρέφων) τάς φρένας, ὁ καθιστῶν τάς φρένας μανιακάς.

φρενόδεν, ἐπίρρ. (*φρήν*)· = *ἐκ φρενός*, ἐκ (ἀπό) καρδίας, «ἐκ βάθους καρδίας», οἰκειοδελῶς ἀπό ἐσωτερικήν ἐπιθυμίαν.

φρενο-κλόπος, *ον* (*φρήν* + *κλέπτω*)· ὁ κλέπτων (ὁ ἀφαιρῶν) τάς φρένας, ὁ ἀφαιρῶν τόν νοῦν ‖ ὁ ἐξαπατῶν (τάς φρένας), ὁ ἀπατεών.

φρενο-λῃστής, -οῦ, ὁ (*φρήν*+*λῃστής*)· ὁ λῃστεύων τόν νοῦν, ὁ ἀπατεών.

φρενο-μᾰνής, *ἐς* (*φρήν*+*μᾰνῆναι*)· ὁ ἔχων μανιώδεις φρένας, ὁ παράφρων.

φρενο-μόρως, ἐπίρρ. (*φρήν*+*μόρος*)· ἀπαντῶν μόνον ἐν τῇ φράσει *φρενομόρως νοσεῖν* = νοσεῖν τόν νοῦν, νοσεῖν ἐκ μανίας τῶν φρενῶν.

φρενο-πλῆγής, *ἐς* (*φρήν*+*πλῆγῆναι*)· ὁ πλήττων τάς φρένας, ὁ πρόξενος παραφροσύνης, ὁ καθιστῶν τόν νοῦν παράφρονα.

φρενό-πληκτος, *ον* (*φρήν*+*πλήσσω*)· ὁ πεπληγμένος (ἤ πληγείς) τάς φρένας, ὁ παράφρων, τοῦ ὁποίου ὁ νοῦς προσεβλήθη ἐκ παραφροσύνης.

φρενο-πλῆξ, -ῆγος, ὁ, ἡ = *φρενόπληκτος* (βλ. λ.).

φρενο-τέκτων, ον, γεν. **-ονος** (*φρήν* + *τέκτων*)· ὁ ἐκ τῆς ἑαυτοῦ φρενός *τεκταινόμενος*, ὁ κτίζων (προετοιμάζων) μέ τόν νοῦν, εὐφυής, ἔχων ἰδιοφυΐαν.

φρενόω, μελλ. **-ώσω** (*φρήν*)· βάλλω φρένας εἴς τινα, καθιστῶ τινα φρόνιμον, τόν σωφρανίζω, τόν καθοδηγῶ, τόν διδάσκω: *φρενώσω οὐκέτ' ἐξ αἰνιγμάτων* = δέν θά διδάσκω πλέον δι' αἰνιγμάτων] *κλαίων φρενώσεις*=θά μέ διδάξῃς κλαίων («μέ τά κλάματά σου»), ἤ κατ' ἄλλην ἑρμηνείαν (τοῦ *φρενόω* λαμβανομένου ἀμτθ.=βάλλω νοῦν ἐγώ ὁ ἴδιος, «βάνω μυαλό», ἀποκτῶ νοῦν) = «θά βάλῃς μυαλό» ἀλλά κλαίων (ἀφ' οὗ δηλ. πάθῃς πρῶτα συμφοράς).

φρεν-ώλης, *ες* (*φρήν*+*ὄλλυμι*)· ὁ ἀπολέσας τάς φρένας του, ὁ τεταραγμένος τάς φρένας, ὁ παράφρων.

ΦΡΕ'Ω, μελλ. *φρήσω*· ριζ. τύπος ἀπαντῶν μόνον ἐν τοῖς συνθέτοις *ἐκ-φρέω, εἰσ-φρέω, διᾰ-φρέω* (ἐξαιρέσει τῆς προστ. ἀορ. *φρές*, ὡσεί ἐξ ἐνεστ. **φρῆμι*).

Ἔτυμ.: οἱ ἀπαντῶντες τύποι: *ἐκ-* (*διᾰ-, εἰσ-, ἔπεισ-*)-*φρήσω*, ἀορ. *-φρῆναι, -φρεῖς, -ἔφρησα, -ἐφρήσαν*, ὑποτ. *-φρήσῃ*, ἐν. ἀπρφ. *-πιφράναι*· πρβλ. Ἡσυχ. «*εἰσφρῆναι· εἰσάξαι, ἐνεγκεῖν*»· σανσκρ. **bi-bhar-ti**: *φέρω*· ἐκτός τῶν ὁμαλῶν τούτων τύπων ὑπάρχουν καί ἄλλοι, ἐν οἷς βλέπει τις τό *-ῖημι* λαμβάνον ἐν ἀρχῇ τό σύμπλεγμα *φρ-*· οἱ τύποι οὗτοι εἶναι: *-ἔφρηκα, -ἔφρεντο*, προστ. *-φρες*, ἀπρφ. *-φρέσθαι*, ἐν. *-φρίημι*, πρτ. *ἐξεφρίομεν* (ἤ *ἐξεφρίεμεν*)· πάντες οἱ ἀνωτέρω τύποι προῆλθον ἐκ τινος βάσεως **bher**ē- (φέρω, προσκομίζω κλπ.), (παραλλ. τῆς **bher-** τῆς ἐν τῷ σανσκρ. **bharti**, ἀλλ. *φέρτε* κ. ἀ.· βλ. ἐν *φέρω*)· πρβλ. σανσκρ. **bharitram** (βραχίων, διά τοῦ ὁποίου τις βαστάζει τι), **bhárīman-** (συντήρησις, διατροφή), ἰρλ. **barn** (κριτής, δικαστής), gall. **barn** (κρίσις), ἰρλ. **brāth** (ἀπόφθεγμα, ἄξίωμα), παλ-ολαυ. **brrati** (συλλέγω, λαμβάνω), λιθ. **bérnas** (ὑπηρέτης), ρωσσ. **berémja**, τσεχ. **břímě** (φορτίον).

φρε-ωρῡχέω, μελλ. **-ήσω** (*φρέαρ*+*ὀρύσσω*)· ὀρύσσω (ἀνασκάπτω) φρέατα, «ἀνοίγω πηγάδια», εἶμαι «πηγαδᾶς» ‖ μτφρ., ἐπί δάκνοντος κώνωπος κάμνω ὀπήν («ἀνοίγω τρύπα») εἰς τό δέρμα τινός.

ΦΡΗ'Ν, ἡ, γεν. *φρενός*, πληθ. *φρένες*, γεν. *φρενῶν* κλπ.· δωρ. **φρᾶν**, γεν. *φρανός*, δοτ. πληθ. *φρασί*.— *ἐν τῷ* πληθ., τό ὑπό τῶν μτγν. καλούμενον *διάφραγμα* (βλ. λ.), ὁ κυκλοτερής μῦς, ὅστις διαχωρίζει τήν θωρακικήν κοιλότητα (θηλ. τήν καρδίαν καί τούς πνεύμονας, τά **viscera thoracis**) ἀπό τήν κοιλότητα τῆς κοιλίας, ἤτις περιέχει τά ὑπόλοιπα σπλάγχνα (τά **viscera abdominis**). 2) παρ' Ὁμήρῳ, *φρήν* καί *φρένες*=ἡ καρδία καί τά περί αὐτήν, τό στῆθος, λατ. **praecordia** ‖ ἐθεωροῦντο δ' αἱ φρένες ὡς ἡ ἕδρα τοῦ συναισθηματικοῦ μας κόσμου καί τῶν νοητικῶν μας λειτουργιῶν, καί ἑπομένως ἐσήμαινον καρδία, νοῦς, νόησις, ἀντίληψις, λογικόν, ὀρθός λόγος ‖ συχνά συνάπτεται μετά τοῦ *θυμός* (ὡς ἐν τῇ φράσει *κατά φρένα καί κατά θυμόν*, ἥτις ἀντιστοιχεῖ πρός τό ἐν τῇ Λατινικῇ **mens animusque**) ‖ *φρενῶν ἐξίσταμαι*=εἶμαι ἔξω φρενῶν, εἶμαι ἐκτός ἐμαυτοῦ, ἔχασα τάς φρένας μου (κυρ. ἔχω ἐξέλθει τῶν φρενῶν μου, ἴσταμαι μακράν τῶν φρενῶν μου) ‖ *φρενῶν ἐπήβολος*=ὁ κύριος τοῦ λογικοῦ του, ὁ ἔχων τάς φρένας του, ὁ ὑγιής τάς φρένας ‖ *ἐκ φρενός*=«ἀπό τά βάθη τῆς καρδιᾶς μου», ἐγκαρδίως ‖ *ἐξ ἄκρας φρενός* = ἐπιπολαίως, ἀμελῶς (κυρ. ἀπό τήν ἐπιφάνειαν τοῦ νοῦ μου). 3) ἐπί ζῴων, τό ἔνστικτον, ἡ σωματική αἴσθησις. 4) *φρένες* παρ' Ὁμήρῳ κεῖνται ὡσ. καί ὡς «ἕδρα τῆς ζωῆς», «αὐτή ἡ ζωή μέ ὅλας της τάς σωματικάς ἀνάγκας», ἐν ἀντιθέσει πρός τήν *ψυχήν*, τήν ἀποχωρισθεῖσαν τοῦ σώματος, ἥτις εἶναι ἡ σκιά τοῦ νεκροῦ, ἑστερημένη τῶν *φρενῶν* (τῆς ὅλης δηλ. ὑλικῆς ὑποστάσεως).

Ἔτυμ.: *φρήν*, δοτ. πληθ. (παρ' ἀττ., ἐπιγρ., Πινδ.) *φρασί* (**φρᾱ́σι*)) *φρεσί*, κατά τό *φρένες*· ἀβεβ. ἐτυμολ.— Ὑποθέσεις: *πορφύρω*, σανσκρ. **jarbhurīti** (παροργίζομαι, παραφέρομαι, ἀναπηδῶ), **bhuráti** (κινοῦμαι, ἀναπηδῶ βλ. ἐν *φύρω*), *φρήν* (κυρ. σημασ. ἡ ἀνασκίρτησις σφαδασμός, ἡ συστολή καί διαστολή· εἶτα ἡ περιοχή τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, ἐν ᾗ λαμβάνει χώραν ἡ σπασμωδική αὐτή κίνησις, ἤτοι τό διάφραγμα).— πρβλ. παλ-γερμ. **grun** (ἀθλιότης), ἀγγλ-σαξ. **zryn** (φροντίς, ἀνησυχία, μέριμνα), παλ-norr. **grunr** (ὑπόνοια, ὑποψία), ἐξ ἰαπ. ***qvhr.**— ὡσ. πρβλ. γοτθ. **brunjō**, παλ-norr. **brynia**, ἀγγλ-σαξ. **byrne**, παλ-γερμ. **brunia, prunna** (θώραξ) (πάντα ταῦτα ἐκ τοῦ ἰαπ. ***bhrenjā-n-**), ἀλβ. **brī̆**, **brin'e** (πλευρόν, ἀπόκρημνον ἔδαφος, προεξοχή), ἐξ ἰαπ. ***bhren-** (περιβάλλω).— παράγωγα ἐκ τοῦ *φρήν*: *φρονέω, ἄ-φρων, πρό-φρων*, θηλ. *πρό-φρασσα· σώ-φρων*· *εὐφραίνω*· πρβλ. Ἡσυχ. «*φρανίζειν· σωφρονίζειν*»· *φροντίς*.

φρήτρη, ἡ, ἰων. *φράτρα* (βλ. λ.).

φρήτρηφιν, ἐπ. δοτ. τοῦ *φρήτρη* (βλ. λ.).

φρήτριος, η, ον, ἰων. ἀντί *φράτριος* (βλ. λ.).

φρίκη, ἡ = *φρῖξ* (βλ. λ.)· ὁ ἑλαφρός κυματισμός τῆς θαλάσσης.— ‖ φρικίασις, ἀνατριχίασις, «ἀνατριχίλα, ἀνατρίχιασμα», «τρεμούλα», «τρεμούλιασμα». 2) ἡ ἐκ φόβου φρικίασις, ῥῖγος ἐκ θρη-

σκευτικοῦ δέους, λατ. **horror** ‖ ἀκολούθως, οἱοσδήποτε φόβος προκαλῶν ἀνατριχίασιν [δι' ἐτυμ. βλ. *φρίξ*].

φρῑκ-ώδης, *ες* (*φρίκη+εἶδος*)· ὡς καὶ νῦν, φρικώδης, ὁ προκαλῶν τρόμον καὶ φρικίασιν, ὁ φρικτὸς καὶ ἀπαίσιος, τρομερός, ὁ συνοδευόμενος ὑπὸ φρίκης (ὑπὸ φρικιάσεως) ‖ τὸ οὐδ. *φρικῶδες* ὡς ἐπίρρ.= φρικτῶς.— ἐπίρρ. *φρικωδῶς* (ὡς καὶ νῦν).

ΦΡΙ΄ΜΑ΄ΣΣΟΜΑΙ, ἀττ. **-ττομαι**· μελλ. *-ξομαι*· ἀποθ.· ἐπὶ ἵππων, φυσῶ διὰ τῶν μυκτήρων, φυσῶ, ρωθωνίζω, χρεμετίζω, «χλιμιντρῶ» ‖ πηδῶ, σκιρτῶ, γεν. κάμνω παντοίας κινήσεις θυμοειδεῖς ‖ κινοῦμαι ἀκολάστως, ἀκολασταίνω.

Ἐτυμολ.: φριμάσσομαι· φριμάω: παλ-norr. **brime** (πῦρ), σανσκρ. **járbhurīti** (διεγείρομαι βιαίως), ἰαπ. ***bh(e)rei-, *bhri-**, παραλλ. τῷ ***bh(e)reu-, *bhru-** (βλ. ἐν *φρέᾱρ*) καὶ τῷ ***bher(e)-** ἐν τῷ σανσκρ. **bhuráti**, Ζενδ. **bar** (ἐξεγείρομαι βιαίως, ζωηρῶς), λατ. **fretum** (ὕδωρ τεταραγμένον, βλ. ἐν *φύρω*).

φρῑ́ξ, ἡ, γεν. *φρῑκὸς* (*φρίσσω*)· ἡ φρικίασις, ἐλαφρὰ κυματοειδὴς κίνησις ὁμαλῆς ἐπιφανείας ‖ ἐλαφρὸς κυματισμὸς γαληνιαίας θαλάσσης προκαλούμενος ὑπὸ αἰφνιδίας ριπῆς ἀνέμου, λατ. **horror** ‖ *μέλαινα φρὶξ*=σκοτεινὸς κυματισμὸς (διότι τὸ χρῶμα τῆς οὕτω ρυτιδουμένης θαλάσσης εἶναι πάντοτε σκοτεινόν).— **II** ἡ ἀνατριχίασις, ἡ ἀνόρθωσις, τῶν τριχῶν τῆς κόμης (ἢ τῆς χαίτης ζῴου) ‖ παροξυσμὸς ρίγους.

Ἐτυμ.: φρῑ́ξ, -ῑκός· φρῑ́κη· φρίσσω, ἀττ. *φρίττω*, πρκ. *πέφρῑκα*· ἐξ ἰαπ. ***bhrīk-**· πιθ. συγγ. τοῖς σανσκρ. **bhr̥ṣ-ti-ḥ** (αἰχμή, ἄκανθα, ἐξέχουσα γωνία), λατ. **fastīgium** (***farstī-**)(=κορυφή), παλ-γερμ. **borst, burst**, ἀγγλ-σαξ. **byrst** (=λατ. **seta**, τραχεῖα θρὶξ ἵππου)· ἰαπ. ***bher-s** (βλ. ἐν *φάσκος*), βάσ. **bher-** (=λατ. **erigere**) — δὲν ἀνήκουσιν ἐνταῦθα τὸ παλ-λατ. **frigō** (φρίσσω, ὀρθῶ τὰς τρίχας), καὶ εἶτα τὸ λατ. **frīgeō** (**frīg-** ⟨ἰαπ. ***srīg-**, βλ. ἐν *ῥῖγος*).

φρῖξαι, ἀπρφ. ἀορ. α' τοῦ *φρίσσω* (βλ. λ.).

φρῑξο-κόμης, *-ου*, ὁ (*φρίσσω+κόμη*)· ὁ ἔχων ἠνωρθωμένας τὰς τρίχας, τοῦ ὁποίου αἱ τρίχες τῆς κόμης εἶναι τόσον χονδραί, ὥστε νὰ ἵστανται ὄρθιαι («νὰ μὴ στρώνουν μὲ τὸ κτένισμα»).

φρῑξός, *ή, όν* (*φρίσσω*)· ὁ ἐν φρικιάσει διατελῶν, ὁ ἠνωρθωμένος, ἱστάμενος ὄρθιος.— **II Φρῖξος,** ὁ· κωμικὸν ὄνομα τοῦ θεοῦ (ἢ τοῦ δαίμονος) τοῦ φόβου καὶ τοῦ τρόμου.

ΦΡΙ΄ΣΣΩ, ἀττ. **-ττω**· μελλ. *φρίξω*· ἀόρ. α' *ἔφριξα*· πρκ. *πέφρῑκα* (*φρίξ*)· μτχ. ποιητ. πρκ. *πεφρίκοντες* (ὡσεὶ ἐξ ἀναδιπλ. ἐν. *πεφρίκω*)· εἶμαι τροχύς, εἶμαι ρυτιδωμένος (σουφρωμένος, ζαρωμένος), ὀρθοτριχῶ (αἱ τρίχες μου εἶναι ἠνωρθωμέναι), λατ. **horrere** (ὅπως π. χ. ἐπὶ πεδιάδων μὲ σιτηρὰ ἢ ἐπὶ πεδίων μαχῶν μὲ μυριάδας ἠνωρθωμένων ἀκοντίων) ‖ ὡσ. ἐπὶ τριχῶν κόμης ἢ χαίτης, ἀνορθοῦμαι, σηκώνομαι· *φρίσσουσι τρίχες, φρίσσουσιν ἔθειραι*=ἀνορθοῦνται αἱ τρίχες («σηκώνεται ἡ τρίχα τῆς κεφαλῆς» ‖ μετ' αἰτ. *φρίσσω λοφιὴν*=ἀνορθώνω (σηκώνω) τὴν χαίτην μου | *φρίσσω τρίχας*=ἀνορθώνω (σηκώνω) τὰς τρίχας τῆς κόμης μου | *πτεροῖσι νῶτα πεφρίκοντες*=ἔχοντες ἠνωρθωμένα τὰ κατὰ τὰ νῶτα πτερά. ‖ ὡσ. ἐπὶ τῆς ἐλαφρῶς κυμαινομένης ἐπιφανείας ἡσύχου ὕδατος (γαληνιαίας θαλάσσης), ρυτιδοῦμαι, σουφρώνω, ζαρώνω, κυματοῦμαι, λατ. **horrescere**.— **II** συχνὰ ἐπὶ τοῦ αἰσθήματος τοῦ ρίγους, τὸ ὁποῖον προκαλεῖ τὴν φρικίασιν («ἀνατριχίλαν») τῆς ἐπιδερμίδος καὶ τὸ «σήκωμα» τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς, «ἀνατριχιάζει τὸ πετσί μου», «σηκώνεται ἡ τρίχα μου» ‖ ἐπὶ τοῦ ἀποτελέσματος δριμυτάτου ψύχους, «τρέμω ἀπὸ τὸ κρύο μου», «τρεμουλιάζω», «ψόφησα ἀπὸ τὸ κρύο μου». 2) ἐπὶ τοῦ φόβου, «ἀνατριχιάζω ἀπὸ τὸ φόβο μου», φρικιῶ, τρέμω, ἀπὸ φόβον ‖ ὡσ. μετ' αἰτ., φοβοῦμαί τινα, τὸν τρέμω, «τὸν ἀνατριχιάζω», καταλαμβάνομαι ὑπὸ τρόμου ἐνώπιόν τινος. 3) ὡσ. ἐπὶ ὑπερβολικῆς χαρᾶς, «ἀνατριχιάζω» ἀπὸ τὴν χαράν μου, δοκιμάζω ὑπερβολικὴν χαράν: *ἔφριξ ἔρωτι*=«μ' ἔπιασε ἀνατριχίλα ἀπὸ τὸν ἐρωτικὸ πόθο». [δι' ἐτυμολ. βλ. *φρίξ*· ἐκ ριζ. *φρικ-*, ἴσως συγγ. τῇ ρ. **Fριγ-** ἐν *ῥιγέω*].

φροιμιάζομαι, μελλ. *-άσομαι*, ἀποθ. (*φροίμιον*), συνῃρ. ἀντὶ *προοιμιάζομαι* (βλ.λ.)· κάμνω προοίμιον, ὁμιλῶ ἐν προοιμίῳ, ἐν προλόγῳ, κάμνω ἀρχήν, ἀρχίζω, προανακρούω ‖ μετ' αἰτ., *φροιμιάζομαι θεοὺς* =κάμνω ἀρχὴν ἐπικαλούμενος τοὺς θεούς (μὲ ἐπίκλησιν πρὸς τοὺς θεούς).

φροίμιον, τό, συνῃρ. ἀντὶ *προοίμιον* (βλ. λ.) (ὅπως *φροῦδος* ἀντὶ *πρὸ ὁδοῦ*)· ὡς καὶ νῦν, προοίμιον, πρόλογος, ἀρχή, ἔναρξις, προανάκρουσις, προανάκρουσμα [*φροίμιον* ⟨**προ-hοίμιον*· βλ. ἐν *οἴμη*· πρβλ. *φροῦδος, φρουρά*].

φρονέῃσι, ἐπ. ἀντὶ *φρονέῃ*, γ' ἐν. ὑποτ. τοῦ *φρονέω*.

φρονέω, ἐπ. πρτ. *φρόνεον*· μελλ. *-ήσω* (*φρήν*)· σκέπτομαι, νοῶ, διανοοῦμαι, συλλογίζομαι, ἔχω νοῦν, εἶμαι συνετός, ἔχω φρόνησιν: *ἄριστοι μάχεσθαί τε φρονέειν τε*=ἄριστοι καὶ εἰς τὸ μάχεσθαι (εἰς τὸν πόλεμον) καὶ εἰς τὸ σκέπτεσθαι καὶ κρίνειν τὰ πράγματα (εἰς τὴν σκέψιν) ‖ *οἱ φρονοῦντες=οἱ σοφοὶ* ‖ *τὸ φρονεῖν=φρόνησις*=ὡς καὶ νῦν, φρόνησις, σύνεσις, ὀρθὴ κρίσις. 2) «εἶμαι εἰς τὰς φρένας μου», «εἶμαι στὰ καλά μου», ἔχω σώας τὰς φρένας, εἶμαι ὑγιὴς τὰς φρένας, ὀρθοφρονῶ: *ἔξω ἐλαύνω τινὰ τοῦ φρονεῖν*=κάμνω τινὰ νὰ *ἐκστῇ τῶν φρενῶν του*, τὸν κάμνω (νὰ γίνῃ) ἔξω φρενῶν ‖ *ἐξίσταμαι τοῦ φρονεῖν*=χάνω τὰς φρένας μου, κυρ. «βγαίνω ἀπὸ τὰ λογικά μου (ἀπὸ τὰ ὅριά μου)», γίνομαι «ἔξω φρενῶν». 3) μετὰ αἰτ. πραγμ., ἔχω τι ἐν νῷ, ἔχω τι κατὰ νοῦν, τὸ σκέπτομαι, τὸ σκοπεύω, τὸ μελετῶ, τὸ ἐπιδιώκω.— **II** σκέπτομαι κατά τινα τρόπον, εἶμαι διατεθειμένος (ἔχω διαθέσεις) κατὰ τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον τρόπον, σκέπτομαι, μελετῶ, σχεδιάζω τοιαῦτα ἢ τοιαῦτα ‖ *φρονῶν ἔπρασσον*=ἐνήργουν κατόπιν σκέψεως (ἐπὶ σχεδίου, ἀπὸ σκοποῦ, σκοπίμως), λατ. **prudens faciebam** ‖ μετ' ἀπρφ., ἔχω κατὰ νοῦν (σκοπεύω, εἶμαι διατεθειμένος) νὰ πράξω τι ‖ *ἰθὺς φρονέω*=εἶμαι ἀποφασισμένος νὰ βαδίσω τὴν εὐθεῖαν (νὰ προχωρήσω κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸν σκοπόν μου) ‖ *τοῦτο φρονεῖ ἡ ἀγωγὴ ἡμῶν*=αὐτὸν τὸν σκοπὸν ἔχει (εἰς αὐτὸ ἀποβλέπει) ἡ παρουσία μας ἐνταῦθα (τὸ ὅτι μᾶς ἐφέρατε ἐδῶ). 2) συχνὰ μετὰ οὐδ. ἐπιθ.: *ἀγαθὰ* (ἢ *φίλα*) *φρονέω τινὶ*=ἔχω καλὰς διαθέσεις πρός τινα (εἶμαι φιλικὰ διατεθειμένος ἔναντί τινος) | *κακὰ φρονέω τινὶ*=εἶμαι κακῶς διατεθειμένος ἔναντί τινος, τρέφω κακὰς διαθέσεις διά τινα | *τὰ ἀμείνω φρονέω τινὶ*=ἔχω τὰς καλλιτέρας διαθέσεις πρός τινα, κατέχομαι ἀπὸ τὰ καλλίτερα αἰσθήματα διὰ τινα ‖ καὶ ἄνευ δοτ. προσ., εἶμαι διατεθειμένος κατά τινα τρόπον (καλὸν ἢ κακόν), ἔχω (καλὰς ἢ κακὰς διαθέσεις) | *πυκινὰ φρονέω*=ἔχω συνετὰς σκέψεις, εἶμαι συνετός | *μέγα φρονέω*=μεγαλοφρονῶ, ὑψηλοφρονῶ, τρέφω μεγάλα (ἢ ὑψηλά) φρονήματα, ἔχω μεγάλας ἰδέας, ἀλλὰ καὶ εἶμαι ἀλαζών, εἶμαι ὑπερήφανος, ἀλαζονεύομαι, ὑπερηφανεύομαι, εἶμαι αὐθάδης, εἶμαι «ξιππασμένος» (τόσον δηλ. ἐν καλῇ ἐννοίᾳ ὅσον καὶ ἐν κακῇ) | ἐπὶ ζῴων, εἶμαι θαρραλέος (τολμηρός) | *σμικρὸν φρονέω*=ἔχω ταπεινὸν φρόνημα, εἶμαι χαμερπής, εἶμαι δειλός ‖ *οὐ κατ' ἄνθρωπον φρονέω*=σκέπτομοι κατὰ τρόπον «ποὺ δὲν ταιρειάζει» εἰς ἄνθρωπον ‖ *τά τινος φρονέω*= ἔχω τὰ αὐτὰ φρονήματα ποὺ ἔχει καὶ ἄλλος τις, ὁμοφρονῶ μέ τινα, λαμβάνω τὸ μέρος του, τάσσομαι παρὰ τὸ πλευρόν του ‖ *τὸ αὐτὸ* (ἢ *τὰ αὐτὰ* ἢ *κατὰ τωὐτὸ*) *φρονέω*=ἔχω τὰ αὐτὰ φρονήματα (τὸ αὐτὸ φρόνημα) μὲ ἄλλον τινά, εἶμαι ὁμόφρων του, κάμνω τὰς ἰδίας σκέψεις, κατέχομαι ὑπὸ τῶν αὐτῶν διαθέσεων ‖ *ἄλλῃ φρονέω*=σκέπτομαι κατ' ἄλλον τρόπον.— **III** σκέπτομαι περί τινος, τὸ συλλογίζομαι, τὸ σταθμίζω, τοῦ δίδω προσοχήν, τὸ προσέχω ‖ καὶ ἐντεῦθεν, προφυλάσσομαι ἀπό τι.— **IV** ἔχω τὰς αἰσθήσεις μου, διατελῶ ἐν ζωῇ, ζῶ.

φρόνημα, *-ατος*, τὸ (*φρονέω*)· νοῦς, λογικόν, σκέψις, διάθεσις, λατ. **animus**. 2) σκοπός, ἐπιθυμία, θέλησις ‖ ἐν τῷ πληθ. σκέψεις, σκοποί— **II** περίπου ὡς καὶ νῦν, φρόνημα, ὑψηλὸν φρόνημα, ὑψηλοφροσύνη, μεγαλοφροσύνη, θάρρος, ἀποφασιστικότης ‖

ἀλλὰ καὶ ἐν κακῇ ἐνν., κόμπος, ἀλαζονεία, αὐθάδεια, ἔπαρσις, τῦφος.

φρονημᾰτίας, *-ου,* ὁ (*φρόνημα*)· ὡς καὶ νῦν, φρονηματίας, ὁ ἔχων ὑψηλόν καὶ εὐγενὲς τὸ φρόνημα, μεγαλόφρων ‖ ἀλλὰ καὶ ἐν κακῇ ἐνν., οἰηματίας, «φαντασμένος», ἀλαζών, αὐθάδης, ἐπηρμένος.

φρόνησις, *-εως,* ἡ (*φρονέω*)· τὸ διανοεῖσθαι, σκέψις (περὶ τοῦ νὰ πράξῃ τίς τι), πρόθεσις, σκοπός, ἐπιδίωξις. 2) μεγαλοφροσύνη, ὑψηλόν φρόνημα ‖ καὶ ἐν κακῇ ἐνν., ἀλαζονεία, ἀλαζονικότης, οἴησις, ἔπαρσις, αὐθάδεια.— ὡς καὶ νῦν, φρόνησις, σύνεσις, «φρονιμάδα», πρακτικὴ σοφία.

φρονητέον, ρημ· ἐπίθ. τοῦ *φρονέω*· *δεῖ φρονεῖν*· πρέπει τις νὰ μεγαλοφρονῇ.

φρόνῐμος, *ον* (*φρονέω*)· ὁ φρονῶν, ὁ ἔχων σῶας τὰς φρένας, ὁ ὑγιὴς τὰς φρένας.— ▪ ὡς καὶ νῦν, φρόνιμος, συνετός, σώφρων, «γνωστικός», διακριτικός, λατ. **prudens** ‖ σταθερός, ἀκλόνητος, ἀτάραχος.— ▪▪ συνετός, «πρακτικὸ μυαλό», λατ. **prudens, sapiens** ‖ *τὸ φρόνιμον*=πρακτικὴ σοφία, σύνεσις, «φρονιμάδα», *ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἄφρον* ‖ *ἄπορος ἐπὶ φρόνιμα*=ὁ μὴ δυνάμενος νὰ εὕρῃ διέξοδον εἰς ζητήματα σκέψεως.

φρονίμως, ἐπίρρ. τοῦ *φρόνιμος,* ὡς καὶ νῦν, φρονίμως, συνετῶς, μετὰ φρονήσεως, ἐμπείρως, ἐπιδεξίως.

φρόνις, *-εως,* ἡ (*φρήν, φρονέω*)· σοφαὶ σκέψεις, φρόνησις, σύνεσις, σοφία.

φρονοῦντως, ἐπίρρ. μτχ. ἐνεργ. ἐν. τοῦ *φρονέω*· φρονίμως, συνετῶς.

φροντίζω, μελλ. *-ίσω,* ἀττ. *-ιῶ*· ἀόρ. α' *ἐφρόντισα* (*φροντίς*)· σκέπτομαι, λαμβάνω ὑπ' ὄψιν, ἀναλογίζομαι, μελετῶ, ὡς καὶ νῦν φροντίζω, ἔχω (ἀναλαμβάνω) φροντίδας, μεριμνῶ, δίδω σημασίαν, δίδω προσοχήν, προσέχω, σχεδὸν ὡς τὸ λατ. **secum reputare** ‖ *φροντίζω ὅπως τι γενήσεται*=φροντίζω («νοιάζομαι», ἐξετάζω) πῶς θὰ γίνῃ τι (πῶς θὰ ἡμπορέσῃ νὰ γίνῃ τι), πῶς πρέπει νὰ γίνῃ.— ▪ μετὰ αἰτ. πραγμ., σκέπτομαι περί τινος, ἐξετάζω τι, στοθμίζω τι ‖ ἐπινοῶ τι, μηχανεύομαί τι.— ▪▪ μετὰ γεν., φροντίζω περί τινος, μεριμνῶ ὑπέρ τινος, σκέπτομαι περί τινος, δίδω προσοχὴν εἰς τι, τὸ ὑπολογίζω, τὸ λογαριάζω, τοῦ (ἀπο)δίδω σημασίαν: *μηδὲν φροντίζω τῶν θεῶν* = οὐδόλως λαμβάνω ὑπ' ὄψιν μου τοὺς θεούς («δὲν τοὺς λογαριάζω καθόλου», «δὲν τοὺς δίδω καμμίαν σημασίαν») ‖ *φροντίζω περί τινος*= «εἶμαι ἀνήσυχος» περί τινος, ἀγωνιῶ ἐξ ἐνδιαφέροντος πρὸς αὐτόν ‖ *μὴ φροντίσῃς* = ὡς καὶ νῦν, μὴ δώσῃς καμμίαν προσοχήν.— **IV** ἀπολ., εἶμαι περίφροντις, εἶμαι πλήρης φροντίδων, εἶμαι ἀνήσυχος ‖ *πεφροντικὸς βλέπω*=ἔχω βλέμμα (ὄψιν) κουρασμένον ἀπὸ τὰς φροντίδας, φαίνομαι περίφροντις.

φροντίς, *-ίδος,* ἡ (*φρονέω*)· ὡς καὶ νῦν, φροντίς, σκέψις, μέριμνα, περί τινος, προσοχὴ εἴς τι (πρὸς. ἢ πραγμ.), μετὰ γεν.— ▪ σκέψις, συλλογισμός, μέριμνα, μελέτη, λογισμός, διαλογισμός ‖ ἐν τῷ πληθ., σκέψεις. 2) ἀσθενὴς σκέψις, ἀνησυχία, ἀδημονία, ἀγωνία, μέριμνα, ἀγωνιώδης φροντίς. 3) ἡ δύναμις τοῦ σκέπτεσθαι, νοῦς.

φρόντισμα, *-ατος,* τὸ (*φροντίζω*)· πᾶν ὅ,τι σκέπτεταί τις, πᾶν ὅ,τι ἐπινοεῖ, τὸ ἐπιμελῶς μελετηθέν, τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐρεύνης, ἐπινόημα, ἐπινόησις, ἐφεύρεσις.

φροντιστέον, ρημ. ἐπίθ. τοῦ *φροντίζω*· *δεῖ φροντίζειν*, πρέπει νὰ φροντίσῃ τις, πρέπει νὰ λαμβάνῃ μέριμναν.

φροντιστήριον, τὸ (*φροντιστής, φροντίζω*)· τόπος ἐντατικῆς πνευματικῆς ἐργασίας, τόπος σκέψεων καὶ ἐρευνῶν, μελετητήριον, ἐργαστήριον φροντίδων (σκέψεων) ‖ σπουδαστήριον, ὅπως καλεῖται ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφ. ἡ σχολὴ τοῦ Σωκράτους.

φροντιστής, *-οῦ,* ὁ (*φροντίζω*)· ὁ σκεπτόμενος, ὁ ἐρευνῶν ἐπισταμένως, ὁ μελετητὴς προβλημάτων: *φροντιστὴς τῶν μετεώρων ἢ φροντιστὴς τὰ μετέωρα*=ὁ ἐρευνῶν καὶ μελετῶν καὶ ἐξετάζων τὰ ὑπερκόσμια (τὰ ὑπεράνθρωπα).

φροντιστικός, *ή, όν* (*φροντιστής*)· ὁ ἀνήκων εἰς τὸ φροντίζειν, ἢ ὁ κατάλληλος νὰ σκέπτεται, ὁ παραδεδομένος εἰς σκέψεις, ὁ σκεπτόμενος, ὁ θεωρητικός.— ἐπίρρ. *-κῶς*=μετὰ περισκέψεως, ἐπιμελῶς, προσεκτικά.

φροῦδος, (*ἡ*), *ον,* κατὰ συναίρ. ἐκ τοῦ *πρὸ ὁδοῦ,* ὡς τὸ *φροίμιον* ἐκ τοῦ *προοίμιον* καὶ *φρουρὸς* ἐκ τοῦ *προορός* (βλ. λ. λ.)· ὁ ἀπελθών, ὁ προχωρήσας (ὥστε νὰ μὴ φαίνεται πλέον): ‖ ἐπὶ προσ., ὁ ἀναχωρήσας, ὁ φυγών, ὁ ἀπελθὼν ‖ μετὰ μτχ., *φροῦδοι* (ἐνν. *εἰσί*) *διώκοντές σε*=ἀπῆλθον (ἐξηφανίσθησαν) καταδιώκοντές σε (τεθέντες εἰς καταδίωξίν σου ἐξηφανίσθησαν) ‖ ἐπὶ τῶν νεφρῶν, *φροῦδος εἶ θανὼν* =ἀποδανὼν ἀπῆλθες («πέθανες καὶ μᾶς ἔφυγες») ‖ μτφρ., κατεστραμμένος, ἀπολεσθείς. 2) ἐπὶ πραγμ. ὁ ἀπελθών, ἐξαφανισθείς, «χαμένος» [*φροῦδος* ‹**προ-hοδο-ς,* πρβλ. *πρὸ ὁδοῦ* (*ἐγένοντο*)].

φρουρά, ἰων. **φρουρή,** ἡ (*φρουρός*)· ὡς καὶ νῦν, φρουρά, φρούρησις, ἐπαγρύπνησις, φύλαξις, φυλακή: *φρουρὰν ἄγω*=τηρῶ φρουράν, φρουρῶ, φυλάττω, ἐπαγρυπνῶ ‖ *φρουρᾶς* (ἐνν. *ἕνεκα*) *ᾄδω* = τραγουδῶ ὅταν εἶμαι φρουρὸς διὰ νὰ μὴ ἀποκοιμηθῶ. 2) *νυκτερινὴ φρουρὰ* = ἡ ἐν καιρῷ νυκτὸς φρουρὰ (*φυλακή*), «νυκτερινὴ βάρδια». 3) φυλακή, εἱρκτή, δεσμωτήριον, ἐγκάθειρξις, φυλάκισις.— ▪ ἐπὶ ἀνθρώπων, τὰ μέλη τῆς φρουρᾶς, οἱ φρουροί, τὸ σύνολον τῶν φρουρῶν. 2) ἐν Σπάρτῃ, σῶμα ἀνδρῶν, στρατιωτικὸν τμῆμα ἐξοπλισμένον ‖ ἡ στρατολογία τῶν τοιούτων σωμάτων: *φρουρὰν φαίνω* =προκηρύσσω (διατάσσω) στρατολογίαν (τὸ δὲ *φαίνειν φρουρὰν* ἦτο δικαίωμα τῶν Βασιλέων καὶ τῶν Ἐφόρων· βλ. καὶ *ἐν φαίνω*).

*Ἔτυμ.: *φρουρὰ* ‹**προ-hορά*· ἀττ. *φρουρὸς* ‹**προ-hορο-ς*· ἀττ. *φρουρέω*· βλ. *ὁράω*· πρβλ. Ἡσυχ. «*πρωρεῖ· προορᾷ, φοβεῖται*».

φρουρ-αρχία, ἡ (*φρούρ-αρχος*)· τὸ ἀξίωμα ἢ ἡ θέσις τοῦ φρουράρχου.

φρούρ-αρχος, ὁ (*φρουρὰ* + *ἄρχω*)· ὁ ἄρχων τῆς φρουρᾶς, ὁ διοικῶν τὴν φρουράν, ὁ διοικητὴς φρουρίου.

φρουρέω, μελλ. *-ήσω*· ἀόρ. α' *ἐφρούρησα*· παθητ., μέσ. μελλ. *-ήσομαι* (ἐν παθητ. ἐνν.)· ἀόρ. α' *ἐφρουρήθην* (*φρουρός*)· ὡς καὶ νῦν, φρουρῶ, εἶμαι φρουρός, τηρῶ φυλακήν, φυλάττω ὡς φρουρός, χρησιμεύω ὡς φρουρὰ ‖ *οἱ φρουροῦντες*=οἱ φρουροί, οἱ φυλάσσοντες, οἱ ἐπαγρυπνοῦντες.— ▪ μτβτ., φυλάττω τι(νά) διὰ φρουρᾶς, ὡς καὶ νῦν φρουρῶ τι(να) ‖ ἐγκαθιστῶ φρουράν εἴς τινα τόπον. 2) παρατηρῶ διά τι(να), καραδοκῶ, καιροφυλακτῶ. 3) μέσον, ὡς τὸ *φυλάσσομαι*, φρουρῶ ἐμαυτὸν ἀπό τινος, προφυλάσσομαι ἀπό τι(να), προσέχω (μετὰ αἰτ.).

φρούρημα, *-ατος,* τὸ (*φρουρέω*)· τὸ φρουρούμενον, τὸ φυλασσόμενον: *λείας βουκόλων φρουρήματα*=τὰ ὑπὸ τῶν βουκόλων φρουρούμενα κτήνη. — ▪ ἡ φρουρά, τὸ σύνολον τῶν φρουρῶν, ἀλλὰ καὶ μεμονωμένος φρουρός: *λόγχαι δεσποτῶν φρουρήματα*=λόγχαι εἶναι οἱ φρουροὶ τῶν δεσποτῶν.— ▪▪ ἡ φρούρησις, ἐπαγρύπνησις, κηδεμονία, φρουρά: *φρούρημα ἔχω*=ἀσκῶ τὴν φρούρησιν, φρουρῶ.

φρουρητός, *ή, όν* ρημ. ἐπίθ. τοῦ *φρουρέω*· ὁ φρουρούμενος, ἢ ὁ προφυλαγμένος ‖ ὁ δυνάμενος νὰ φρουρηθῇ.

φρουρήτωρ, *-ορος,* ὁ (*φρουρέω*)· ὁ φρουρῶν, ὁ φρουρός, ὁ φύλαξ.

φρουρικός, *ή, όν* (*φρουρά*)· ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς φρουράν.

φρούριον, τὸ (*φρουρός*)· ὡς καὶ νῦν, φρούριον, τόπος φρουρούμενος (φυλασσόμενος ὑπὸ φρουρᾶς), ἀκρόπολις ‖ τόπος ὠχυρωμένος, ὀχυρόν, «κάστρο», πύργος. 2) φυλακή, εἱρκτή.— ▪▪ ἡ φρουρὰ δέσεώς τινος, φρουρὰ ὀχυρώματος.

φρουρίς, *-ίδος,* ἡ (*φρουρός*)· τὸ πλοῖον τὸ ἐντεταλμένον μὲ τὴν φρούρησιν.

φρουρο-δόμος, *ον* (*φρουρὸς*+*δόμος*)· ὁ φρουρῶν τὴν οἰκίαν, οἰκοφύλαξ.

φρουρός, ὁ (κατὰ συναίρ. ἀντὶ τοῦ *προορός* ἐκ τοῦ *προοράω*, ὡς *φροίμιον* ἐκ τοῦ *προοίμιον*, *φροῦδος* ἐκ τοῦ *πρὸ ὁδοῦ*)· ὡς καὶ νῦν, φρουρός, φύλαξ ‖ *οἱ*

φρουροί=ὡς καὶ νῦν, οἱ φρουροί, ἡ φρουρά, τὰ μέλη τῆς φρουρᾶς ὀχυροῦ τινος ἢ πόλεως [δι' ἐτυμολ. βλ. *φρουρά*].

φρουρῶμες, δωρ. α' πληθ. ὑποτ. τοῦ *φρουρέω*.

φρῦαγμα, *-ατος*, τὸ (*φρυάσσομαι*)· τὸ βίαιον καὶ ἰσχυρὸν φύσημα διὰ τῶν μυκτήρων, καὶ δὴ τὸ ρωθώνισμα θυμοειδοῦς ἵππου.— ‖ μτφρ., ἀλαζονεία, αὐθάδεια.

φρῦαγμο-σέμνᾰκος, *ον* (*φρύαγμα* + *σεμνός*)· γαῦρος καὶ ἀλαζὼν ἢ ἀλαζὼν καὶ σοβαρός, ἢ ἀκόλαστος καὶ συνάμα ὑπεροπτικός.

φρῦάσσομαι, ἀττ. **-ττομαι,** μελλ. *-ξομαι*, ἀποθ.· κυρ. ἐπὶ θυμοειδῶν ἵππων, φυσῶ ἠχηρῶς διὰ τῶν μυκτήρων, χρεμετίζω, «χλιμιντρῶ», γεν. κάμνω πολὺν δόρυβον καὶ ἄγρια ἀνυπόμονα κινήματα.— ‖ μτφρ., εἶμαι ἀκόλαστος, εἶμαι ὑβριστής (γαῦρος, ἀνυπότακτος, ἀλαζὼν κ.τ.ὅ.).

Ἐτυμ.: *φρυάσσομαι*· πρβλ. καὶ τὸ κάπως συγγ. *φριμάσσομαι* (βλ. λ.), βλ. καὶ *φρέαρ*· ἐκ ρίζ. *bh(e)rū- (βλ. *φορύνω*, *φρέαρ*)· διὰ τὴν σημασ. πρβλ. τὸ παρ' Ἡσυχ. «*φαρυμός· τολμηρός, θρασύς*»· κατά τινα, οὐχὶ ὀρθῶς, ⟨**πρυσακ-*: παλ-norr. **frúsa** (φυσῶ, ἀναπνέω δορυβωδῶς).

φρῡγᾰνίζομαι, μελλ. *-ίσομαι*, ἀττ. *-ῐοῦμαι*, ἀποθ. (*φρύγανον*)· συλλέγω φρύγανα πρὸς καῦσιν.

φρῡγᾰνισμός, ὁ (*φρυγανίζομαι*)· τὸ συλλέγειν φρύγανα (ἢ ξηρὰ ξύλα) πρὸς καῦσιν (πρὸς ἄναμμα πυρᾶς, πρβλ. τὰ σημερ. «ξανάμματα»).

φρῡ́γᾰνον, τὸ (*φρύγω*)· ὡς καὶ νῦν, φρύγανον, ξηρὸν ξύλον ‖ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., φρύγανα, ξηρὰ ξύλα, δάμνοι, ξηρὰ «κλαριά», «φρόκαλα» πρὸς καῦσιν, λατ. **sarmenta, virgulta.**

φρῡγῆναι, ἀπρφ. παθ. ἀορ. β' τοῦ *φρύγω*.

ΦΡΥ῎ΠΛΟΣ, ὁ· εἶδος πτηνρῦ (πιθ. ὁ σπίνος), λατ. **fringilla.**

Ἐτυμ.: *φρυγίλος* (λέξ. πεποιημένη ἐκ τοῦ ἤχου) πιθ. κατὰ μετάθεσιν φθόγγων ⟨**φριγύλος*, συγγ. τῷ λατ. **frigo, friguttio, frigulo, fringilla**· πρβλ. τσεχ. **brhel** (κίσσα), πολ. **bargiel** (μελισσοφάγος), ρωσσ. **berglézŭ** (καρδερίνα).

Φρῡ́γιος, (α), *ον* (*Φρύξ*)· ὁ ἐκ Φρυγίας, Φρυγικὸς ‖ *Φρύγιοι νόμοι, Φρύγια μέλη*=φρυγικὴ μουσική, δηλ. μέλη (ᾄσματα) παιζόμενα ἐπὶ τοῦ αὐλοῦ, τὸν ὁποῖον κατὰ τὴν παράδοσιν ἐπενόησεν ὁ Μαρσύας· τὰ μέλη ταῦτα ἦσαν ἀγριώτερα καὶ ζωηρότερα ἀπὸ τὰ παιζόμενα ἐπὶ τῆς λύρας.

Φρῡγιστί, ἐπίρρ. (*Φρύγιος*)· κατὰ τὸν τρόπον τῶν Φρυγῶν‖ἐπὶ μουσικῆς, κατὰ τὴν Φρυγικὴν Μουσικήν.

ΦΡΥ῎ΓΩ, καὶ **φρῡ́σσω,** ἀττ. **ττω**· μελλ. *φρύξω*, δωρ. *φρυξῶ*· ἀόρ. α' *ἔφρυξα*· παθητ., ἀόρ. α' *ἐφρύχθην*· ἀόρ. β' *ἐφρῡ́γην*· πρκ. *πέφρυγμαι*· ξηροψήνω, φρυγανίζω, «καβουρντίζω» ‖ ἐπὶ τοῦ ἡλίου, «καψαλίζω», καταξηραίνω, λατ. **torrere.**

Ἐτυμ.: *φρῡ́γω· φρῡκτός· φρῡ́γανον· φρῡ́γετρον*· πρβλ. τὰ μετ' ἄλλου φων. λατ. **frīgō**, ὀμβρ. **frehtu** (καψαλισμένος), ἰραν. ***brij̆-, *braij̆-**, νεο-περσ. **barēǰan** (κλίβανος), **birištan** (ψήνω), εἶτα βεδ. **bhuraj** (ψήνω, μαγειρεύω), λιθ. **birgelas**, λεττ. **birga** (ἀτμός, καπνός), παλ-πρωσσ. **au-birgo** (ἀνακαινιστής), **birgakarkis** (κοχλιάριον), λατ. **freclum, fertum** (ἱερὸς πλακοῦς)· ἐξ ἰαπ. ριζ. ***bheru-** : ***bheri-** : ***bher(e)-**, ***bherē-** (βράζω, θερμαίνω)· βλ. καὶ ἐν *φρέαρ*.

φρῡκτός, *ή, όν*, ρημ. ἐπίθ. τοῦ *φρύγω* (βλ. λ.)· ὁ (πε)φρυγμένος, «ξεροψημένος», «καβουρδισμένος», «καψαλισμένος», ἀπεξηραμμένος.— ‖ ὡς οὐσ., *ὁ φρυκτὸς*=ὁ δαυλός, ὁ πυρσὸς ‖ ἐν τῷ πληθ. *οἱ φρυκτοί*=πυρσοί, γεν. πυρὰ ἀγγέλλοντά τι εἰς μακρὰν εὑρισκομένους ἐν καιρῷ νυκτός, πυρὰ διὰ τῶν ὁποίων ἐδίδοντο σήματα ἐν καιρῷ νυκτὸς εἰς τοὺς ἀντικρύζοντας αὐτὰ μακρόθεν, φρυκτωρίαι: *φρυκτοὶ πολέμιοι αἴρονται ἐς τόπον* = ἀνάπτονται πυραὶ καὶ ὑψοῦνται φλόγες ἀγγέλλουσαι τὴν προσέγγισιν τῶν πολεμίων εἴς τινα τόπον.

φρῡκτ-ωρέω, μελλ. *-ήσω* (*φρυκτωρός*)· δίδω σημεῖον («σῆμα») διὰ πυρῶν (διὰ πυρσῶν) ἐν καιρῷ νυκτός.— Παθητ., *ἐφρυκτωρήθησαν νῆες προσπλέουσαι*=ἡ προσέγγισις (ὁ ἐπίπλους) ἐχθρικῶν πλοίων ἐδηλώθη (ἐσηματοδοτήθη, ἐτηλεγραφήθη, ἀνηγγέλθη) διὰ πυρῶν (διὰ πυρσῶν).

φρῡκτ-ωρία, ἡ (*φρυκτωρέω*)· ἡ διὰ *φρυκτῶν* (δηλ. πυρσῶν, πυρῶν) εἰδοποίησις (σηματοδότησις).— ‖ νυκτερινὴ φρουρὰ δίδουσα «σῆμα» διὰ πυρῶν.

φρῡκτ-ωρός, ὁ (*φρυκτὸς* + *οὖρος*)· φρουρὸς φυλάττων εἰς ὕψωμα (*φρυκτώριον*) καὶ ἐκεῖθεν ἐκπέμπων σήματα διὰ πυρσῶν.

ΦΡΥ῎ΝΗ, ἡ· εἶδος βατράχου τῆς ξηρᾶς ‖ κυρ. ὄν. Ἀθηναίων ἑταιρῶν.

Ἐτυμ.: *φρύνη, φρῦνος, φρύνιον* (=*βατράχιον*): σανσκρ. **babhrú-ḥ** (φαιός, ὑπέρυθρος) ⟨ἰαπ. **bhe-bhru-**· παλ-σλαυ. **brūn**, παλ-γερμ. **brūn**, νεο-γερμ. **braun**, ἀγγλ-σαξ. **brún**, παλ-norr. **brúnn** (λαμπρός, φαιός), ἰαπ. ***bhr-u-** : ***bher(e)-** (λαμπρός, φαιός), ἐν τῷ παλ-γερμ. **bero**, ἀγγλ-σαξ. **bera**, παλ-norr. **bio,rn** (ἄρκτος· κυρ. φαιός), λιθ. **béras**, λεττ. **bérs** (φαιός), σανσκρ. **bhalla-ḥ** (-ll- ⟨-rl-)=ἄρκτος, ἑλλ. (Ἡσυχ.) «*φάρη· νεφέλαι*», «*φαρύνει· λαμπρύνει*»· πρβλ. ὡσ. λατ. **fiber**, corn. **befer**, παλ-γερμ. **bibar**

ΦΡΥ῎Ξ, ὁ, γεν. *Φρῠγός*· ὁ ἐκ Φρυγίας, ὁ κάτοικος τῆς Φρυγίας.

φρύξω, δωρ. *-ξῶ*, μελλ. τοῦ *φρύγω*.

φρῡ́σσω, ἀττ. **-ττω**·=*φρύγω*.

φρυχθῆναι, ἀπρφ. παθ. ἀορ. α' τοῦ *φρύγω*.

φῦ (Α), ἐπιφών. δυσαρεσκείας καὶ ἀηδίας· οὔφ!

φῦ (Β), ἐπ. ἀντὶ *ἔφυ*, γ' ἑν. ἀορ. β' τοῦ *φύω*.

φυά, δωρ. ἀντὶ *φυὴ* (βλ. λ.).

φῡγᾰδε, ἐπιρρ. (*φῠγή*)· ὡς τὸ *φόβονδε* (βλ. λ.), εἰς φυγήν, πρὸς τὴν φυγήν: *φύγαδ' ἔτραπεν ἵππους* =ἔτρεψεν εἰς φυγὴν τοὺς ἵππους του (δηλ. τοὺς ἔτρεψε πρὸς τὴν κατεύθυνσιν τῆς φυγῆς).

φῡγᾰδεύω, μελλ. *-σω* (*φυγάς*)· κάμνω τινὰ *φυγάδα* (δηλ. ἐξόριστον), τὸν καθιστῶ ἐξόριστον, τὸν ἐξορίζω, τὸν ἐκδιώκω ἐκ τῆς χώρας.— ‖ ἀμτβ., εἶμαι φυγάς, εἶμαι ἐξόριστος, ζῶ ἐν ἐξορίᾳ, ζῶ μακρὰν τῆς πατρίδος μου.

φῡγᾰδικός, *ή, όν* (*φυγάς*)· ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς φυγάδα (εἰς ἐξόριστον, ἢ εἰς πρόσφυγα) ‖ *φυγαδικὴ προθυμία*=ὁ ζῆλος τοῦ ἐξορίστου, ἡ ζέσις (ἡ προθυμία) τοῦ ἐξορίστου.

φῡγ-αίχμης, *-ου*, ὁ (*φυγεῖν* + *αἰχμή*)· ὁ φεύγων (δηλ. ἀποφεύγων) τὴν αἰχμὴν (τὸ ἀκόντιον), ὁ ἀποφεύγων τὸν πόλεμον, ὁ ἀπόλεμος, ὁ δειλός.

φῡγάς, *-άδος*, ὁ, ἡ (*φυγεῖν*)· ὡς καὶ νῦν, φυγάς, πρόσφυξ, κυρ. ὁ ἐξόριστος, ἀλλὰ καὶ ὁ ἑκουσίως φεύγων πέραν τῶν ὁρίων τῆς πατρίδος του, ὁ δραπέτης, λατ. **exul, profugus** ‖ *κατάγω φυγάδας* = ἐπαναφέρω (ἀνακαλῶ) τοὺς ἐξορίστους εἰς τὴν πατρίδα των ‖ *οἱ φυγάδες κατίασιν*=οἱ ἐξόριστοι ἐπανέρχονται εἰς τὰς πατρίδας των. 2) ἐν τῇ στρατ. γλώσσῃ, ὁ ἐγκαταλείψας τὴν θέσιν του, ὁ λιποτάκτης.

φυγγάνω, παραλλ. τύπος τοῦ *φεύγω*.

φῡγδᾰ, ἐπίρρ.=*φύγαδε* (βλ.λ.)· ὁμοίως καὶ *φύγδην*.

φύγε, ἐπ. ἀντὶ *ἔφῠγε*, γ' ἑν. ἀορ. β' τοῦ *φεύγω*.

φύγεθλον, τό· φλεγμονὴ καὶ ἐξοίδησις τῶν ἀδένων, καὶ ἰδίᾳ τῶν κατὰ τοὺς βουβῶνας καὶ τὰς μασχάλας, πρήξιμον (φούσκωμα καὶ σκλήρυνσις) τῶν ἀδένων [*φύγεθλον* ⟨**φλυγ-εθλον* κατ' ἀνομ.· ἐκ ριζ. *φλυ-*, ἐξ ἧς καὶ τὰ *φλύκταινα, φλυκτίς*].

φῠγεῖν, ἰων. **φυγέειν,** ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ *φεύγω*.

φῠγή, ἡ (*φυγεῖν*)· ὡς καὶ νῦν, φυγή, ἡ εἰς φυγὴν τροπὴ κατὰ τὴν ὥραν τῆς μάχης, λατ. **fuga** ‖ δοτ. *φυγῇ* ὡς ἐπιρρ.=ἐν σπουδῇ, ἐν ἐσπευσμένῃ φυγῇ, ἐσπευσμένως. 2) ἐκφυγὴ (ἀποφυγή, διαφυγὴ) ἀπό τινος πράγματος: *νόσων ἀμηχάνων φυγὰς ξυμπέφρασται* = ἔχει μηχανευθῆ (ἔχει ἐπινοήσει) τοὺς τρόπους καὶ τὰ μέσα τῆς διαφυγῆς (τῆς ἀπαλλαγῆς, τῆς σωτηρίας) ἀπὸ ἀνίατα νοσήματα.— ‖ ἐξορία, λατ. **exilium**: *φυγὴν φεύγω*=ζῶ ἐν ἐξορίᾳ. 2) ὡς περιληπτικὸν ὄνομα, *φυγὴ* = *φυγάδες*, οἱ ἐξόριστοι ἢ οἱ πρόσφυγες ὡς σύνολον, τὸ σῶμα τῶν ἐξορίστων ἢ προσφύγων.

φύγῃσι, ἐπ. ἀντὶ *φύγῃ*, γ' ἑν. ἀορ. β' τοῦ *φεύγω*.

φῡγο-δέμνιος, *ον* (*φυγεῖν*+*δέμνιον*)· ὁ ἀποφεύ-

γων συζυγικήν κλίνην, ὁ ἀποφεύγων τὸν γάμον.

φῡγο-δῑκέω, μελλ. *-ήσω* (*φυγεῖν*+*δίκη*)· ἀποφεύγω τὴν δίκην, δὲν προσέρχομαι ὅπως δικασθῶ || ἀποστρέφομαι (ἀντιπαθῶ) τὰς δίκας («τὰ δικαστήρια»).

φῡγό-ξενος, *ον* (*φυγεῖν* + *ξένος*)· ὁ ἀποφεύγων τοὺς ξένους, ὁ ἄξενος, ὁ ἀφιλόξενος.

φῡγο-πτόλεμος, *ον*, ποιητ. ἀντὶ *φυγοπόλεμος* (*φυγεῖν* + *πτόλεμος, πόλεμος*)· ὁ ἀποφεύγων τὸν πόλεμον, ὁ δειλός.

φῡγών, *οῦσα, όν*, μτχ. ἀορ. β' τοῦ *φεύγω*.

φῡτός, *ή, όν*, μτχ. παθ. ἀορ. β' τοῦ *φύω*.

φῡζα (*φεύγω*), ποιητ. ἀντὶ *φυγή* (βλ. λ.).

φῡζᾱκῑνός, *ή, όν* (*φύζα*)· ὁ λίαν εὐκόλως τρεπόμενος εἰς φυγήν, ὁ δειλός, ὁ κατεπτοημένος.

φῡζᾰλέος, *α, ον*·=*φυζακινός* (βλ. λ.).

φύη, δωρ. **φυά,** ἡ (*φύω*)· ἡ τοῦ σώματος φυσικὴ διάπλασις, σωματικὴ ἀνάπτυξις, ὡραῖον ἀνάστημα, ὡραῖον παράστημα, εὐγενὴς μορφή, εὐγενὲς σύνολον.— ‖ αἱ φυσικαὶ δυνάμεις τοῦ ἀνθρώπου, ἡ φυσική του ἰδιοφυΐα, τὸ πνεῦμά του || ἡ «φύσις» του, τὸ «φυσικό του».— ‖‖ τὸ ἄνθος (ἡ ἀκμή) τῆς ἡλικίας του.

φύῃ, ἀντὶ **φυῇ,** γ' ἑν. εὐκτ. ἀορ. β' τοῦ *φύω*.

φῦναι, ἀπρφ. παθ. ἀορ. β' τοῦ *φύω*.

φυίην, εὐκτ. ἀορ. β' τοῦ *φύω*.

φῡκιόεις, *εσσα, εν* (*φῦκος*)· πλήρης φυκίων, «γεμάτος ἀπὸ φύκια».

φῡκῐόν ἢ **φῦκιον,** τὸ (*φῦκος*)·=*φῦκος* (βλ. λ.).

φῡκο-γείτων, *-ονος*, ὁ, ἡ (*φῦκος*+*γείτων*)· ὁ γείτων πρὸς τὰ φύκη, ὁ κατοικῶν παρὰ τὴν θάλασσαν.

ΦΥ̑ΚΟΣ, *-εος*, τό, λατ. FUCUS· εἶδος φυτοῦ τῆς θαλάσσης, τὸ γνωστὸν «φύκι».— ‖ ἐρυθρὸν χρῶμα («κοκκινάδι», «φκιασίδι»), παρασκευαζόμενον ἀπὸ «φύκια» τῆς θαλάσσης, χρησιμοποιούμενον δὲ ὑπὸ τῶν τότε Ἑλληνίδων.

Ἔτυμ.: φῦκος· φῡκιόεις· φῡκόω· φῡκήν, -ῆνος· φύκης, -ου· φῦκη· φῦκίς, -ίδος· δάνειον ἐκ Σημιτικῆς τινος γλώσσης· πρβλ. τὸ ἑβρ. pūk (ψιμμύθιον τῶν ὀφθαλμῶν)· τὸ λατ. fucus εἶναι δάνειον ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς.

φυκτός, *ή, όν*·=*φευκτός*, ρηματ. ἐπίθ. τοῦ *φεύγω*· ὃν δύναταί τις νὰ ἀποφύγῃ || *οὐ φυκτὸς* = ἀναπόφευκτος.— ‖ ὁ ἀποφευχθείς.

φυλάκεσσι, ἐπ. δοτ. πληθ. τοῦ *φύλαξ*.

φῡλᾰκή, ἡ (*φυλάσσω*)· τὸ φυλάττειν, τὸ φρουρεῖν, ἡ φρούρησις (καὶ δὴ ἡ ἐν καιρῷ νυκτός), ἡ φύλαξις, ἡ ἐπαγρύπνησις || ἐν τῷ πληθ., ἡ νυκτερινὴ φρούρησις, κυκτοφρουρά, λατ. **excubiae** || *φυλακὰς ἔχω* =τηρῶ φρουράν, φρουρῶ | *φυλακὰς φυλάττω*=φυλάττω, φρουρῶ | *τὰς φυλακὰς καθίσταμαι* = στήνω (ἐγκαθιστῶ) τὰς φρουράς. 2) φρουρός, φρουρά, σῶμα φυλάκων, ὡς τὸ λατ. **custodia** κεῖται ἐνίοτε ἀντὶ **custos** ἢ ἀντὶ **custodes** || ὡσ. ἡ φρουρὰ ἢ οἱ φύλακες τόπου τινὸς ἢ φρουρίου. 3) πύργος ἐξ οὗ ἡ φρούρησις, θέσις τοῦ φρουροῦ, σταθμὸς τῆς φρουρᾶς, ὠχυρωμένη θέσις, ἐξ ἧς ἡ φρούρησις. 4) ἐπὶ χρόνου, ἡ «βάρδια» τῆς νυκτερινῆς φρουρᾶς, νυκτερινὸν χρονικὸν διάστημα, καθ' ὃ ἐφρούρουν τὰ μέλη μιᾶς φρουρᾶς («βάρδιας»), καλουμένου νῦν καὶ αὐτὸ «βάρδια». 5) ὡς καὶ νῦν, φυλακή, εἱρκτή, ὁ τόπος ἔνθα φυλάσσει τίς τινα, τὸ δεσμωτήριον. — ‖ ἡ ἐπιτήρησις, ἡ φύλαξις, εἴτε πρὸς ἀσφάλειαν εἴτε πρὸς περιορισμόν || *ἔχω τινὰ ἐν φυλακῇ*=ἔχω (κρατῶ) τινα ὑπὸ ἐπιτήρησιν, τὸν φρουρῶ || ὡσ. *φυλακὴν ἔχω*=*φυλάττομαι*=προφυλάσσομαι ἀπό τινα, προσέχω, ἀγρυπνῶ, εἶμαι ἐπιφυλακτικός, λαμβάνω προφυλακτικὰ μέτρα || *δεινῶς εἰμὶ ἐν φυλακῇσι* = τηρῶ μεγάλας προφυλάξεις, φρουρῶ αὐστηρότατα.

φῡλᾰκίζω, μελλ. *-ίσω*, ἀττ. *-ῶ* (*φυλακή*)· ὡς καὶ νῦν, φυλακίζω, βάλλω (ρίπτω) εἰς τὴν φυλακήν.

φῡλᾰκος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ *φύλαξ*.

φῡλακτέος, *α, ον*, ρηματ. ἐπίθ. τοῦ *φυλάσσω* (ἐκ τοῦ μέσου *φυλάσσομαι*) ὃ ὁποῖος πρέπει νὰ φυλαχθῇ, νὰ προφυλαχθῇ ἀπὸ τι(να) || *φυλακτέον* (ὡσ. ἐκ τοῦ μέσου)· πρέπει νὰ προφυλαχθῇ τις ἀπὸ τινος ἢ ἐναντίον τινός.— ‖ (ἐκ τοῦ ἐνεργ.— ὡς παθητ.) τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ διαφυλάξῃ τις (νὰ διατηρήσῃ) || *φυλακτέον*—πρέπει νὰ φυλάξῃ τις.

φῡλακτήρ, *-ῆρος*, ὁ·=*φύλαξ*.

φῡλακτήριον, τὸ (*φυλακτήρ*)· τόπος ὀχυρός, ὠχυρωμένη θέσις ἔνθα ὑπάρχει φρουρὰ καὶ φρουροί, φρούριον, ὀχυρὸν || προφυλακή, ἐμπροσθοφυλακή, λατ. **statio.** 2) μέσον προστασίας, μέσον ἀσφαλείας, ἀσφάλεια, ὡς καὶ νῦν «φυλακτήριον», «φυλαχτάρι», «φυλαχτό», μέσον προφυλακτικόν.— παρὰ τοῖς Ἰουδαίοις *φυλακτήρια* ἦσαν λωρίδες μεμβράνης φέρουσαι ἐπιγεγραμμένα χωρία τοῦ Μωσαϊκοῦ Νόμου· τὰς λωρίδας αὐτὰς ἔφερον περιδεδεμένας περὶ τὸ μέτωπον, ὁσάκις προσηύχοντο, μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι αὗται ἦσαν ἀποτελεσματικαὶ κατὰ τῶν «κακῶν πνευμάτων».

φῡλακτικός, *ή, όν* (*φῡλάσσω*)· ὁ κατάλληλος νὰ διαφυλάττῃ (νὰ διατηρῇ) τι, ὁ προφυλάσσων, ὁ ὄγρυπνος (μετὰ γεν.).— ‖ ὁ προφυλακτικός, ἐπιφυλακτικός, προσεκτικός.

φῡλᾰξ, *-ᾰκος*, ὁ καὶ ἡ (*φυλάσσω*)· ὡς καὶ νῦν, φύλαξ, φρουρός, ὁ φρουρῶν, ὁ φυλάττων, ὁ σκοπός, λατ. **excubitor** || *οἱ φύλακες*=ἡ φρουρὰ || σῶμα φρουρῶν.— ‖ κηδεμών, προστάτης, φύλαξ, ὑπερασπιστής || *φύλαξ παιδὸς* = προστάτης (ἐπίτροπος) τοῦ παιδός.

φῡλᾰξεῖς, δωρ. ἀντὶ *φυλάξεις*, β' ἑν. μέλλ. τοῦ *φυλάσσω*.

φῡλᾰξις, *-εως*, ἡ (*φῡλάσσω*)· ἡ φρούρησις, τὸ φυλάττειν.— ‖ (ἐκ τοῦ μέσου) ἡ προφύλαξις ἀπό τινος, ἡ ὑπεράσπισίς του ἐναντίον τινός, ἡ ἐξασφάλισίς του.

φῡλ-αρχέω, μελλ. *-ήσω* (*φύλαρχος*)· εἶμαι φύλαρχος, ἔχω τὸ ἀξίωμα τοῦ φυλάρχου, διοικῶ τὸν στρατὸν τὸν ἀποτελούμενον ἐκ τῶν στρατευσίμων φυλῆς τινος.— ‖ διοικῶ τὸ ἱππικόν.

φῦλ-αρχος, ὁ (*φῦλή* + *ἄρχω*)· ὁ ἀρχηγὸς *φυλῆς*. — ‖ ὁ ἀρχηγὸς (διοικητὴς) τοῦ ἱππικοῦ.

φῡλασσέμεναι, ἐπ. ἀπρφ. τοῦ *φυλάσσω*.

ΦΥ̑ΛΆΣΣΩ, ἀττ. **-ττω**· μελλ. *φυλάξω*· ἀόρ. α' *ἔφύλαξα*, ἐπ. *φύλαξα*· πρκ. *πεφύλακα*· παθητ., *φυλαχθήσομαι*, μέσ. μελλ. *φυλάξομαι*· ἀόρ. α' *ἐφυλάχθην*· πρκ. *πεφύλαγμαι*: ‖ ἀπολ., ὡς καὶ νῦν, φυλάττω, «φυλάγω», «φυλάω», φυλάττω ὡς φρουρός, ἀγρυπνῶ τὴν νύκτα διὰ νὰ εἶμαι ἄγρυπνος φύλαξ, φρουρῶ ἀγρύπνως || εἶμαι ἐν ἐπιφυλακῇ, εἶμαι προσεκτικός, προσέχω || *φυλάσσω νύκτα*=εἶμαι φρουρὸς καθ' ὅλην τὴν νύκτα.— ‖ μτδτ., ὡς καὶ νῦν, φυλάττω, διαφυλάττω, προστατεύω, ὑπερασπίζω, διασώζω || *φυλάττω τινὰ ἀπό τινος* = φρουρῶ τινα (καὶ τὸν προφυλάσσω, τὸν προστατεύω ἀπό τινος). 2) περιμένω τινά, τὸν παραφυλάττω, προσέχω τὰς κινήσεις του, ἐνεδρεύω δι' αὐτὸν || περιμένω διὰ τὴν κατάλληλον στιγμήν, καραδοκῶ. 3) μτφρ., διατηρῶ, διαφυλάττω, τηρῶ, δὲν παραβαίνω, δὲν παραβιάζω || *φυλάττω ὅρκια*=τηρῶ τοὺς ὅρκους, ἐμμένω (μένω πιστὸς) εἰς τοὺς ὅρκους, τοὺς σέβομαι, δὲν τοὺς παραβιάζω || *φυλάσσω ἔπος* = τηρῶ διαταγήν, δὲν τὴν παραβαίνω, οὔτε ἀδιαφορῶ δι' αὐτήν.— ‖ μέσον, ἀπολ., *φυλάσσομαι* = προσέχω, εἶμαι προσεκτικός, προφυλάσσομαι, λαμβάνω προφυλακτικὰ μέτρα || *ἐν τῇ ἐννοίᾳ ταύτῃ παρ' Ὁμήρῳ συχνὰ ἅπαντᾷ ἡ περίφρ. πεφυλαγμένος εἰμί*=εἶμαι προσεκτικός, εἶμαι συνετός. 2) διατηρῶ τι, τὸ διατηρῶ ἐν τῷ νῷ ἢ ἐν τῇ μνήμῃ || μετ' ἀπρφ., *φυλάσσομαι ποιεῖν τι*= λαμβάνω τὰ μέτρα μου (φροντίζω) νὰ πράξω τι | *φυλάσσομαι μὴ ποιεῖν* = λαμβάνω τὰ μέτρα μου (φροντίζω) νὰ μὴ τὸ πράξω, προφυλάσσομαι ἀπὸ τοῦ νὰ τὸ πράξω, δὲν τὸ πράττω διὰ λόγους προφυλάξεως. 3) μετὰ αἰτ., *φυλάσσομαί τι(να)*=προφυλάσσομαι ἀπό τι(να), λαμβάνω προφυλακτικὰ μέτρα ἐναντίον του, εἶμαι προσεκτικὸς ὡς πρός τι(να), τό(ν) ἀποφεύγω || *φυλάσσομαι τοὺς πολεμίους*=προφυλάσσομαι ἀπὸ τοὺς πολεμίους.— ἐνίοτε καὶ τὸ ἐνεργ. κεῖται ἐν τῇ σημασ. τοῦ μέσου.

φῡλέτης, *-ου*, ὁ (*φυλή*)· ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς φυλῆς, ὁμόφυλος, λατ. **tribulis.**

φῡλή, ἡ (*φύω*)· ὡς καὶ νῦν, φυλή, ἄθροισμα ἀν

δρώπων διακρινομένων ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἐπὶ τῇ βάσει χαρακτηριστικῶν γνωρισμάτων, ὅπως εἶναι ἡ κοινὴ καταγωγὴ (ἡ φυλὴ τῶν Δωριέων, ἡ φυλὴ τῶν Ἰώνων, κ.ο.κ. ἐν Ἑλλάδι). 2) ἄθροισμα ἀνδρώπων ἡνωμένων διὰ τῆς ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ συνοικήσεως, ὅπως ἦσαν αἱ ἐπὶ Κλεισθένους δέκα φυλαὶ τῶν Ἀθηναίων, μεταξὺ τῶν ὁποίων δὲν ὑπῆρχε βεβαίως διαφορὰ καταγωγῆς (λατ. tribus).— ‖ στρατιωτικὴ διαίρεσις, στρατιωτικὸν τμῆμα ἀποτελούμενον ἀπὸ τοὺς στρατιώτας ἑκάστης φυλῆς ‖ ὡσ. τμῆμα ἱππικοῦ, ἴλη ἱππικοῦ, ταξιαρχία ἱππικοῦ· πρβλ. καὶ *φύλαρχος*.

Ἐτυμ.: φῡλή· φῦλον· φυλέτης, τρί-φῡλος (ὁ ἐκ τριῶν φυλῶν συγκείμενος, πρβλ. *Τρι-φῡλία*, Ἰλλυρ. τοπων. Tri-bulium, Δακ. *Τρίφουλον*)· παλ-γερμ. būr (δωμάτιον, θάλαμος, τμῆμα), ἀγγλ-σαξ. búr (καλύβη), παλ-norr. búr (ἀποθήκη, μαγαζίον· διαμέρισμα γυναικῶν)· ἐξ ἰαπ. *bhū-lo-, *bhū-ro- : *bhǭul- ἐν τῷ *φωλεός*· *bhu-, *bhōu- εἶναι μορφαὶ τῆς βάσ. bhevā-, περὶ ἧς βλ. ἐν *φύω*.

ΦΥ῎ΛΓΑ, ἡ· ἀγρία ἐλαία, «ἀγριελῃά», *ὁ κότινος* ὅπως ἄλλως ἐκαλεῖτο [*φῠλία· φυλίκη ἢ φιλύκη*· σκοτειν. ἐτυμολ.· (πρβλ. ἰαπ. *bhu- : *φυτόν, φύσις*)].

φῠλλάς, *-άδος*, ἡ (*φύλλον*)· παρὰ μτγν. ὡς ἐπίθ., φυλλώδης, πλήρης φύλλων.— ‖ ὡς οὐσ., σωρὸς φύλλων, στρῶμα φύλλων. 2) τὰ φύλλα, τὸ φύλλωμα, δένδρου ‖ κλάδος μετὰ φύλλων ‖ ἐν τῷ πληθ., φυλλώδεις κλάδοι ‖ μτφρ. ἐπὶ ἀνθρώπου, *φυλλάδος ἤδη κατακαρφομένης*=ὅταν τὰ φύλλα τῆς ζωῆς του ἐμαράνθησαν καὶ ἐξηράνθησαν 2) αὐτὸ τοῦτο τὸ δένδρον ἢ τὸ φυτὸν ‖ κλάδος.

φῠλλεῖον, τὸ (*φύλλον*)· κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., *φυλλεῖα*=χορταρικά, φύλλα διαφόρων λαχάνων, ὅπως ἡ μέντα, τὸ πετροσέλινον κ. ἄ. τὰ ὁποῖα ἐπωλοῦντο εἰς χαμηλὰς τιμὰς (καὶ «κουτουράδα», ὅπως λέγομεν σήμερον, δηλ. ὅσα-ὅσα, ἄνευ ἐπακριβοῦς ζυγίσματος, ἢ καὶ ἐδίδοντο δωρεάν) ‖ *ῥαφανίδων φυλλεῖα* =ραπανόφυλλα.

φῠλλῐνος, *η, ον* (*φύλλον*)· ὁ ἐκ φύλλων, ὁ πεποιημένος ἐκ φύλλων.

φῠλλο-βολέω, μελλ. *-ήσω* (*φυλλοβόλος*)· ἀποβάλλω τὰ φύλλα, φυλλορροῶ, στρώνω χάμω μὲ φύλλα.

φῠλλο-βόλος, *ον* (*φύλλον+βάλλω*)· ὁ ρίπτων τὰ φύλλα, ὁ φυλλορροῶν.

φυλλό-κομος, *ον* (*φύλλον+κόμη*)· ὁ κεκαλυμμένος διὰ φύλλων, ὁ πυκνόφυλλος, φυλλώδης.

ΦΥ῎ΛΛΟΝ, τό· ὡς καὶ νῦν, φύλλον ‖ ἐν τῷ πληθ., τὰ φύλλα τοῦ δένδρου, τὸ φύλλωμα τοῦ δένδρου: *οἵη περ φύλλων γενεή, τοίη δὲ καὶ ἀνδρῶν*=ὅπως εἶναι τὸ γένος τῶν φύλλων τῶν δένδρων, τοιοῦτον ἀκριβῶς εἶναι καὶ τὸ ἀνθρώπινον γένος ‖ *πλεκτὰ φύλλα*=φύλλα πλεγμένα εἰς στέφανον. 2) ὡσ. ἐν τῷ πληθ., ἄνθη, πέταλα ἄνθους, φύλλα ἄνθους.

Ἐτυμ.: φύλλον ⟨ἰαπ. *bhu̯jo-m : fólium ⟨ἰαπ. *bhijo-m, gaél. bile (μικρὸν φύλλον, ἄνθος), gaul. *Βιλινουντία* (ὄνομα φυτοῦ)· ἰαπ. *bhei(e)· *bh(e)lē-, *bh(e)lō (φυσῶ, πνέω, φουσκώνω· ἀνδίζω)· πρβλ. *φαλλὸς* [π. χ. λατ. flēmina (=αἱματῶδες οἴδημα), flōs (=ἄνθος), follis (=φυσητὴρ σιδηρουργοῦ), παλ-γερμ. blat (φύλλον), bluoma (ἄνθος), ἀγγλ-σαξ. bloēd (πνοή, ἀφθονία), λατ. ubertas (ἄνθος, καρπός), bléd (ἄνθος)=παλ-γερμ. bluot, ἰαπ. θεμ. *bhlō-ti-]· κατά τινας *φύλλον* ⟨*φύλιον*, ἐκ ριζ. *φλυ-* (βλ. ἐν *φλέω*).

φῠλλο-ρροέω, μελλ. *-ήσω* (*φυλλορρόος*)· =*φυλλοβολέω* (βλ. λ.), χύνω ἢ ρίπτω τὰ φύλλα μου, χάνω τὰ φύλλα μου ‖ ἐντεῦθεν ἡ κωμικὴ φράσις *φυλλορροῶ ἀσπίδα*=ρίπτω (πετῶ) τὴν ἀσπίδα μου, γίνομαι ρίψασπις

φῠλλο-ρρόος, *ον* (*φύλλον+ῥέω*)· = *φυλλοβόλος* (βλ. λ.).

φῠλλό-στρωτος, *ον*, καὶ **φυλλο-στρώς,** *-ῶτος*, ὁ, ἡ (*φύλλον+στρώννῡμι*)· ὁ ἐστρωμένος μὲ φύλλα, κεκαλυμμένος διὰ φύλλων.

φῠλλο-φόρος, *ον* (*φύλλον+φέρω*)· ὁ φέρων φύλλα ‖ *φυλλοφόρος ἀγών*=ἀγὼν ἐν τῷ ὁποίῳ τὸ βραβεῖον εἶναι στέφανος ἐξ ἀνθέων.

φῠλλο-χοέω, μελλ. *-ήσω* (*φύλλον+χέω*)· =*φυλλοβολῶ, φυλλορροῶ* (βλ. λ. λ.).

φῡλο-κρῐνέω, μελλ. *-ήσω* (*φῦλον+κρίνω*)· διακρίνω φυλάς, χωρίζω τὰς φυλὰς (ἢ τὰ φῦλα, τὰ γένη), κάμνω διακρίσεις (προτιμήσεις) μεταξὺ τῶν φυλῶν.

φῦλον, τὸ (*φύω*)· ἄθροισμα ἀνθρώπων, ἢ ἐμψύχων ὄντων καθόλου, γένος, γενεά, φυλή, εἶδος ‖ *φῦλον θεῶν, φῦλον γυναικῶν*. 2) ἐν τῷ πληθ., πρὸς δήλωσιν ἀριθμοῦ τινος ἐκπροσώπων εἴδους τινός, στῖφος, σμῆνος, σῶμα, πλῆθος ‖ *φῦλα θεῶν, φῦλα γυναικῶν, Γιγάντων, μελισσέων* κλπ. ‖ σμῆνος κωνώπων ‖ *φῦλον ὀρνίθων*=τὸ γένος τῶν πτηνῶν 3) ὡς καὶ νῦν, *γυναικεῖον φῦλον, ἢ γυναικῶν φῦλον, ἢ τὸ θῆλυ φῦλον, τὸ ἄρρεν φῦλον*.— ‖ γένος ἀνθρώπων, φυλή, ἔθνος.— ‖ ἐν στενωτέρᾳ ἐννοίᾳ, φυλὴ ἀνθρώπων συγγενῶν ἐξ αἵματος ἢ ἄλλως, γενεά, φατρία (βλ. *φυλὴ* 2): *κατὰ φῦλα* = κατὰ φυλάς, κατὰ φατρίας, κατὰ γένη.

φῦλ-οπις, *-ιδος*, ἡ· αἰτ. *φύλοπιν ἢ φυλόπιδα* (*φῦλον+ὄψ*)· κραυγὴ μάχης, βοὴ μάχης, *ἀϋτὴ* (βλ. λ.) πολέμου, μάχης πάταγος, μάχη [σκοτειν. ἐτυμολ.· κατὰ τὸν Μεγ. Ἐτυμ. (Ε Μ) «*φύλοπις· μάχη· τροπῇ τοῦ μ εἰς π· παρὰ τὸ ὁμοῦ τὰ φῦλα, φύλομίς τις οὖσα*»· κατά τινας τῶν νεωτέρων *φύλοπις* ⟨*φῦλον + οπ-*, op-us, οἱονεὶ «ἔργον τῆς φυλῆς»· πιθανωτέρα ἡ ἐν ἀρχῇ ὑποδηλωθεῖσα ⟨*φῦλον + ὄψ* (γεν. *ὀπὸς* = φωνή, βλ. λ.).

φῦμα, τὸ (*φύω*)· ὡς τὸ *φυτόν*· κάτι τὸ φυόμενον τρόπον τινά, τὸ προϊόν, τὸ ἀναβλαστῆσαν (ἐν ᾧ πρότερον δὲν ὑπῆρχεν), ὅπως εἶναι τὸ ἀναφαινόμενον ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος οἴδημα (πρήξιμον), ἀπόστημα, ἕλκος, «φουσκαλίδα», «σπυρί», λατ. buber, vomĭca.

φῦναι, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ *φύω*.

φυξ-ἄνωρ, *-ορος*, ὁ, ἡ (*φυγεῖν+ἀνήρ*)· ἐπὶ γυναικος, ἡ ἀποφεύγουσα τοὺς ἄνδρας, ἡ ἀποφεύγουσα τοὺς συζύγους ‖ ὁ φοβούμενος τοὺς ἄνδρας.

φύξηλις, *-ιος* καὶ *-ιδος*, ὁ, ἡ (*φεύγω*)· φυγάς, δειλός, φυγοπόλεμος.

φύξῐμος, *ον* (*φεύγω*)· παλαιότ. καὶ ποιητ. τύπος ἀντὶ *φεύξιμος*· ἐπὶ τόπων, τόπος εἰς ὃν δύναταί τις νὰ καταφύγῃ (νὰ εὕρῃ καταφύγιον) ‖ ὡς οὐσ. *τὸ φύξιμον* = ἄσυλον, καταφύγιον.— ‖ μετὰ αἰτ. προσ., *φύξιμός τινα*=ὁ δυνάμενος (ὁ ἱκανὸς) νὰ διαφύγῃ ἀπό τινα, νὰ τὸν ἀποφύγῃ, νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ αὐτόν.

φύξις, *-εως*, ἡ (*φεύγω*)· =*φυγὴ* (βλ. λ.).

φῡρᾱμα, *-ατος*, τὸ (*φῡράω*)· τὸ ἄλευρον τὸ μειγνυόμενον μεθ' ὕδατος καὶ ζυμωνόμενον, ἡ ζύμη, τὸ «ζυμάρι».

φῡράω, μελλ. *-άσω*· ἀόρ. α' *ἐφῡρᾱσα*, ἰων. *-ησα*· παθητ., ἀόρ. α' *ἐφυράθην*, ἰων. *-ήθην*· πρκ. *πεφύρημαι*· ἐκτετ. τύπος τοῦ *φύρω*· ἀναμειγνύω, ἄλευρον μεθ' ὕδατος, κάμνω ζυμάρι, ζυμώνω ‖ μτφρ., ἐν τῷ μέσῳ, *μαλακὴν φωνὴν πρὸς τοὺς ἐραστὰς φυράομαι* =προσποιοῦμαι καὶ ὁμιλῶ μὲ μειλιχίαν φωνὴν πρὸς τοὺς ἐραστάς.

φύρδην, ἐπίρρ. (*φύρω*)· ὡς καὶ νῦν, φύρδην-μίγδην, ἀναμείκτως, «ἀνάκατα».

φῠρῆναι, ἀπρφ. παθ. ἀορ. β' τοῦ *φύρω*.

ΦΥ῎ΡΩ, μελλ. *φύρσω*· ἀόρ. *ἔφυρσα*· παθητ., τετελ. μελλ. *πεφῠρσομαι*· ἀόρ. α' *ἐφύρθην*· ἀόρ. β' *ἐφῠρην*· πρκ. *πέφυρμαι*· μειγνύω, ἀναμειγνύω, ἀνακατώνω, κυρ. ἀναμειγνύω μὲ ὑγρόν τι ‖ ὄθεν, ὑγραίνω, ραντίζω, βρέχω ‖ μολύνω, λερώνω, μιαίνω ‖ φθείρω, καταστρέφω. 2) ἀναμειγνύων ζυμώνω, παρασκευάζω ζύμην ‖ *ὁ φύρων*=ὁ ζυμώνων, ὁ ζυμωτής, ὁ ἀρτοποιός.— ‖ μτφρ., κάμνω ἄνω-κάτω, ἀνακατώνω, ἀναμειγνύω, συγχέω, συγχύζω.— παθητ., εἶμαι ἄνω-κάτω, διατελῶ ἐν συγχύσει.

Ἐτυμ.: φύρω· φύρδην· φύρμα· φυρμός· φυράω· φύραμα· φύρω ⟨*φυρjω* ⟨ἰαπ. *bhur̥-jo ; σανσκρ. bhuráti (ἰαπ. *bhr̥-)=κινοῦμαι ταχέως, ἀναπηδῶ, Ζενδ. bar- (κινοῦμαι βιαίως), ἑλλ. *πορ-φύρω*, λατ. fretum (ὕδωρ τεταραγμένον), fretale, fermentum, ἀγγλ-σαξ. beorma (ἀφρὸς ζύδου)· κατά τινας ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ λατ. furo· πρβλ. καὶ *φορύνω, φρέαρ, φρυάσσομαι, φριμάσσομαι*.

φῦς, μτχ. ἀορ. β' τοῦ *φύω* ‖ ὁ *φῠς*=ὁ υἱός.

φῦσα, -ης, ἡ (*φύω*)· «τὸ φυσερό», κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ.— ‖ φύσημα, πνοή ἀνέμου, ἄνεμος ‖ ἐπὶ πυρός, τὸ ρεῦμα τῆς φλογός. 2) πομφόλυξ, φυσαλλὶς πλήρης ἀέρος

Ἐτυμ.: **φῦσα** (ἰαπ. *phūtja), ἰων. *φύση· φυσάω· φυσιάω· φῦσιγξ· φυσαλλίς· φύσκη· φύσκων· ποιφύσσω:* σανσκρ. phupphukāraka-ḥ (πνευστιῶν), pupphula-ḥ (ἀέρια ἐν τοῖς ἐντέροις), phupphusa-ḥ (πνεύμων), phut-karōti (πνέω, φυσῶ), ἀρμ. phukh (πνοή, ἄνεμος), phčem (πνέω), phkham (ὀγκοῦμαι), νεο-περσ. pūk (τὸ φύσημα πρὸς ἄναμμα πυρᾶς)· ἐξ ἰαπ. *pheu-, *phu- (φυσῶ, πνέω, φουσκώνω), κατὰ ὀνοματοποιίαν, καὶ κατ' ἐναλλαγὴν μετὰ τῶν *peu-, *pou-, *pu-· πρβλ. τὰς ἐπεκτ. *peut-, *put- [λιθ. pusciù, pūsti (πνέω, φυσῶ), putá (ἀφρός), ἑλλ. *πύννος* ⟨*πυτσνο-ς⟩, *peuk-, *puk-, *peug-, *pug- [λιθ. puknė (φλύκταινα), pukszlė (οἴδημα), pūkszti (πνευστιῶ), ἑλλ. *πῦγή* (βλ. λ.)], *peup-, *pup- [λεττ. paupt (ὀγκώνω, πρήσκω), pups (ἔγκυος)], *peus-, *pus- [σανσκρ. púṣyati (αὐξάνω, εὐτυχῶ), λατ. pus(s)ula, pustula, λιθ. pūsle (πομφόλυξ), παλ-σλαυ. puchati (φυσῶ)].

φῡσαδείς, *εῖσα, έν,* δωρ. ἀντὶ *φυσηθείς,* μτχ. παθ. ἀορ. α' τοῦ *φυσάω.*

φῡσᾰλλίς, -*ίδος,* ἡ (*φυσάω*)· ὡς καὶ νῦν, φυσαλλίς, «φουσκαλίδα», λατ. pustŭla.— ‖ πνευστόν μουσικὸν ὄργανον, εἶδος αὐλοῦ, φλογέρα, ἄσκαυλος, «γκάϊδα».

φῡσᾰλος, ὁ (*φυσάω*)· εἶδος βατράχου κληθέντος οὕτω ἐκ τῆς ἰδιότητός του νὰ διαστέλλεται (νὰ φουσκώνῃ) ἑκουσίως μέχρι καὶ διαρρήξεως ἀκόμη· λέγεται ὅτι ἔχει πνοὴν δηλητηριώδη. 2) εἶδος τερατομόρφου καὶ δηλητηριώδους ἰχθύος. 3) εἶδος φαλλαίνης.

φῡσας, μτχ. ἀορ. α' τοῦ *φύω* ‖ *ὁ φύσας*=ὁ πατήρ.

φῡσᾱτήριον, τό, δωρ. ἀντὶ *φυσητήριον* (βλ. λ.).

φῡσάω, ἰων. **-έω**· μελλ. -*ήσω* (*φῦσα*)· ὡς καὶ νῦν, φυσῶ, «φουσκώνω» (εἴτε διὰ τοῦ ἐκπνεομένου ἀέρος εἴτε διὰ φυσητῆρος) ‖ φυσιῶ, ρωθωνίζω, κυκτηρίζω, πνευστιῶ ‖ *δεινὰ φυσάω*=ρωθωνίζω φοβερά, εἶμαι τρομερά δυμωμένος ‖ μτφρ., *μέγα φυσῶ*=λατ. magnum spirare=ἀγανακτῶ μεγάλως ἢ εἶμαι ὑπερήφανος (εἶμαι «φουσκωμένος»).— ‖ μτβτ., φυσῶ εἴς τι, «φουσκώνω» τι, λατ. inflare ‖ *φυσῶ κύστιν*=«φουσκώνω» κύστιν.— παθητ., ὑπερσ. *ἐπεφύσητο ἡ γαστὴρ* =ἡ κοιλία μου εἶχε φουσκώσει (ἦτο φουσκωμένη, «εἶχε γίνει τούμπανο») ‖ μτχ. πρκ. *πεφυσημένος*= «φουσκωμένος», ἐξωγκωμένος, «πρησμένος», καὶ μτφρ., ἐπηρμένος, φαντασμένος, οἰηματίας, ματαιόφρων. 2) μτφρ., *φυσῶ τινα*=κάμνω τινὰ (δι' ἐπαίνων, κολακείας κ.τ.τ.) νὰ φουσκώσῃ, νὰ ὑπερηφανεύηται, τὸν καθιστῶ ματαιόφρονα καὶ οἰηματίαν ‖ τὸν ἐξαπατῶ.— παθητ., ἐπαίρομαι, φουσκώνω. 3) φυσῶ τι καὶ τὸ κάμνω νὰ ἀνάψῃ, διὰ φυσήματος κάμνω τι νὰ λειτουργήσῃ, νὰ τεθῇ εἰς κίνησιν. 4) φυσῶν σβήνω (*λαμπάδα* π. χ.). 5) φυσῶν παίζω πνευστὸν μουσικὸν ὄργανον.

φῡσέω, ἰων. ἀντὶ *φυσάω* (βλ. λ.).

φῡσεώμενος, ἰων. ἀντὶ *φυσώμενος,* ἐν. παθ. μτχ.

φύση, ἡ, ἰων. ἀντὶ *φῦσα* (βλ. λ.).

φῡσημα, -*ατος,* τὸ (*φυσάω*)· ὡς καὶ νῦν, τὸ φύσημα, τὸ φυσώμενον, τὸ φουσκωνόμενον, φυσαλλίς, πομφόλυξ ‖ ἀναπνοή, ρωθωνισμός, τὸ φυσᾶν ‖ πᾶς ἦχος παραγόμενος διὰ φυσήματος ἢ ρωθωνίσματος ‖ βοή, ὠρυγμός, μανία (λύσσα) ‖ ἐπὶ ἵππου, φρυαγμὸς μετὰ «χλιμιντρίσματος» ‖ *αἵματος φύσημα*= ἐκφυσώμενον αἷμα (ἰδίως ἐκ τῶν μυκτήρων νεωστὶ ἐσφαγμένων ζῴων) ‖ μτφρ., ἀλαζονεία, «φούσκωμα».

φῡσητέον, ρημ. ἐπίθ. τοῦ *φυσάω*· *δεῖ φυσᾶν*· = πρέπει νὰ φυσήσῃ (νὰ φουσκώσῃ) τις.

φῡσητήρ, -*ῆρος,* ὁ (*φυσάω*)· ὄργανον πρὸς φύσησιν, σωλὴν φυσητηρίου, σωλὴν (σῦριγξ) πρὸς ἐμφύσησιν. 2) ὡς τὸ *φῦσα,* φυσητήριον σιδηρουργοῦ, «φυσερό».

φῡσητήριον, δωρ. **φῡσατήριον,** τὸ (*φυσάω*)· φυσητήρ, «φυσερό», «φυσητήρι», δι' οὗ ἀνάπτομεν πυράν.— ‖ πνευστὸν μουσικὸν ὄργανον, αὐλός.

φῡσίᾱμα, τὸ (*φυσιάω*)· φύσημα, ρωθώνισμα, δυνατὴ ἀναπνοή.

φῡσιάω, ἐπ. μτχ. *φῡσιόων* (*φυσάω*)· ἀμτβ., ὡς τὸ *φυσάω* (βλ. λ.), φυσῶ, φυσῶ ἰσχυρῶς, ἀναπνέω δυνατά, ἀναπνέω μετὰ δυσκολίας, πνευστιῶ, ἀσθμαίνω, «λαχανιάζω», ρωθωνίζω ‖ *σίζω* (βλ. λ.), συρίζω, «σφυρίζω».— ‖ μτβτ., φυσῶ μέσα εἴς τι, τὸ «φουσκώνω». 2) μτφρ., κάμνω τινὰ ματαιόφρονα, ἐπηρμένον, «τὸν φουσκώνω» ‖ ὡσ. μτφρ. ἀμτβ., ἐπαίρομαι, «φουσκώνω».

φῡσιγγόομαι, παθητ. (*φῦσιγξ*)· ἐξερεθίζομαι ἢ εἶμαι ἐξηρεθισμένος, εἶμαι ὠργισμένος (καὶ ἰδίᾳ ἐπὶ μαχητικῶν ἀλεκτρυόνων, εἰς τοὺς ὁποίους ἔδιδον καὶ ἔτρωγον σκόροδα, διὰ νὰ τοὺς ἐρεθίζουν ἐναντίον ἀλλήλων (πρβλ. καὶ *σκοροδίζομαι*) ‖ οὕτω καὶ οἱ Μεγαρεῖς χαρακτηρίζονται ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους (ἐν Ἀχαρν. 526) ὡς *ὀδύναις πεφυσιγγωμένοι* (=ἐξηρεθισμένοι, ἐξωργισμένοι, λόγῳ τῶν συμφορῶν των), μετὰ λογοπαικτικοῦ ὑπαινιγμοῦ πρὸς τὴν εἰς εὐρεῖαν κλίμακα καλλιέργειαν σκορόδων ἐν Μεγάροις (πρβλ. καὶ *φῦσιγξ*).

φῡσι-γνώμων, *ον,* γεν. -*ονος*· = *φυσιογνώμων* (βλ. λ.).

φῡσιγξ, -*ιγγος,* ἡ (*φυσάω*)· ὁ κοῖλος, «κούφιος», καυλὸς σκορόδου, ὁ ἐξωτερικὸς δηλ. σκληρὸς φλοιὸς ἑκάστης σκελίδος σκορόδου (ἀφαιρουμένης τῆς ἐσωτερικῆς ψίχας, ὁπότε ὁ σκληρὸς φλοιὸς ὁμοιάζει πρὸς φυσαλλίδα). 2) αὐτὸ τοῦτο τὸ σκόροδον ‖ εἰδικὸν εἶδος σκορόδου.

φῡσί-ζοος, *ον* (*φύω* + *ζωή*)· ὁ παράγων ζωήν, ἢ καὶ ὁ συντελῶν εἰς τὴν διατήρησιν τῆς ζωῆς.

φῡσικός, *ή, όν* (*φύσις*)· ὡς καὶ νῦν, φυσικός, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν φύσιν, ὁ παραχθεὶς ὑπὸ τῆς φύσεως, ὁ πλασθεὶς ὑπὸ τῆς φύσεως, ὁ ἐγγενής, ὁ ἔμφυτος.— ‖ ὡσ. ὡς καὶ νῦν, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἐξωτερικὴν φύσιν, ὁ διατεταγμένος κατὰ φύσιν, ὁ κατὰ τοὺς νόμους τῆς φύσεως, ὡς καὶ νῦν φυσικός, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ *ἠθικός, μεταφυσικός, λογικός* κλπ. 2) ὡς οὐσ. *ὁ φυσικός*=ὁ ἐρευνητὴς τῆς φύσεως, ὁ φυσικὸς φιλόσοφος, ὁ θεραπεύων τὰς φυσικὰς ἐπιστήμας.

φῡσιο-γνωμονέω, μελλ. -*ήσω* (*φυσιογνώμων*)· κρίνω ἕνα ἄνθρωπον ἐκ τῆς φυσιογνωμίας του (ἐκ τῆς φύσεώς του, ἐκ τῆς φυσικῆς του μορφῆς), τὸν γνωρίζω ἢ τὸν ἀνακαλύπτω ἐκ τῆς ὄψεώς του (ἐκ τῶν χαρακτηριστικῶν τοῦ προσώπου του)· ἐξ αὐτοῦ τὸ

φῡσιο-γνωμονία, ἡ (*φυσιογνωμονέω*)· ἡ τέχνη, ἡ ἐπιστήμη, τοῦ κρίνειν τὸν ἄνθρωπον ἐκ τῶν ἐξωτερικῶν του γνωρισμάτων, ἐκ τῆς φυσιογνωμίας του (ἐκ τῶν χαρακτήρων τοῦ προσώπου του).

φῡσιο-γνώμων, *ον,* γεν. -*ονος* (*φύσις*+*γνώμη*)· ὁ κρίνων τὸν χαρακτῆρα ἀνθρώπου τινὸς ἐπὶ τῇ βάσει τῶν χαρακτηριστικῶν τοῦ προσώπου του.

φῡσιόω (A), μελλ. -*ώσω* (*φυσάω*)· φουσκώνω τι(νά), τό(ν) κάμνω νὰ φουσκώσῃ ‖ μτφρ., τὸν κάμνω ὑπεροπτικόν.

φῡσιόω (B), μελλ. -*ώσω* (*φύσις*)· κάμνω τι(νὰ) φυσικόν, τό(ν) διαθέτω κατὰ φύσιν.— παθητ. *πεφυσιωμένος*=ὁ κατὰ φύσιν διατεθειμένος, ὁ γενόμενος φυσικός.

φῡσιόων, ἐπ. μτχ. ἐν. τοῦ *φυσιάω.*

φῡσις, -*εως,* ἡ (*φύω*)· ὡς καὶ νῦν, φύσις, φύσις προσώπου τινὸς ἢ πράγματος, δηλ. ἡ φυσική του κατάστασις καὶ μορφή, αἱ ἔμφυτοι ἰδιότητές του, ἡ φυσική του σύστασις ‖ *φύσις ἀριθμῶν*=ἡ φύσις, ἡ φυσικὴ δύναμις, τῶν ἀριθμῶν, λατ. vis ‖ *φύσεως ἀποστῆναι χαλεπὸν*=εἶναι δύσκολον νὰ ἀπομακρυνθῇ τις ἀπὸ «τὸ φυσικό του» (ἀπὸ τὸν χαρακτῆρά του). 2) ἐπὶ τῆς διανοίας, ἡ φυσικὴ εὐφυΐα τοῦ ἀνθρώπου ‖ αἱ φυσικαί του διανοητικαὶ δυνάμεις, αἱ φυσικαί του κλίσεις καὶ δεξιότητες, ἡ ψυχική του διάθεσις, ὁ χαρακτήρ του, κλπ. 3) ὡς τὸ *φυὴ* (βλ.λ.), ἡ ἐξωτερική του ἐμφάνισις, ἡ μορφή, τὸ ἀνάστημα, τὸ παράστημα, λατ. species. 4) ἡ κατὰ φύσιν τάξις, ὁ νόμος τῆς φύσεως, ἡ φυσικὴ διάταξις, ἡ φυσικὴ κατάστασις: *φύσει ἢ κατὰ φύσιν*= ὡς καὶ νῦν, φύσει, ἐκ φύσεως, φυσικῶς, κατὰ φύσιν, κατὰ φυσικὸν τρόπον ‖ ἀντίθ. τῷ *νόμῳ ἢ κατὰ νόμον* (=κατὰ συν-

ήθειαν, κατ' ἔθος, συμβατικῶς, τυπικῶς) ‖ ***ἅπας ὁ ἀνθρώπων βίος φύσει καὶ νόμοις διοικεῖται***=ὅλη ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου (τοῦ ἀνθρωπίνου γένους) εἶναι ρυθμισμένη ἐπὶ τῇ βάσει τῆς φυσικῆς κατασκευῆς τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἐπὶ τῇ βάσει ὡρισμένων νόμων ‖ ***ὁ κατὰ φύσιν θάνατος***= ὁ φυσικὸς θάνατος, ἀντίθ. ***τῷ ὁ παρὰ φύσιν θάνατος***=ὁ ἀντίθετος πρὸς τὴν φύσιν, ὁ μὴ φυσικός, ὁ ἀφύσικος, δηλ. ὁ βίαιος θάνατος, ἡ ἀνθρωποκτονία ‖ ὡσ. καὶ ***προδότης ἐκ φύσεως***= φύσει προδότης, ἐκ φύσεως προδότης.— **II** φυσικὴ ἀρχή, γέννησις ‖ ***φύσει***=ἐκ γενετῆς.— **III** πλάσμα τῆς φύσεως, δημιούργημα τῆς φύσεως: ***θνητὴ φύσις*** (ὡς περιληπτ.)=τὸ ἀνθρώπινον γένος ‖ ***πόντου εἰναλία φύσις***=τὰ ζῷα τοῦ βασιλείου τῆς θαλάσσης ‖ ***θήλεια φύσις***=τὸ γυναικεῖον φῦλον.

φῡσίωσις (Α), *-εως*, ἡ (***φυσιόω*** Α)· τὸ «φούσκωμα», ἔπαρσις, ὑπερηφάνεια.

φῡσίωσις (Β), *-εως*, ἡ (***φῡσιόω*** Β)· φυσικὴ τάσις, φυσικὴ ροπή, χαρακτήρ.

φύσκη, ἡ (***φυσάω***)· ὁ στόμαχος ἢ τὸ παχὺ ἔντερον, ὡς ἐπίσης καὶ τὸ ἐξ αὐτῶν παρασκευαζόμενον (διὰ παραγεμίσματος μὲ κοπανιστὸν κρέας καὶ ἄλλα ὑλικά) λουκάνικον, «κοιλιὰ παραγεμιστὴ ἢ κωλάντερον» ‖ ἡ φούσκα ἢ ὁ κάλος τῶν χειρῶν.

φυστὴ ἢ **φύστη,** ἡ (***φύρω***)· ἀττ. ὄνομα εἴδους πλακοῦντος ἐξ ἀλφίτων καὶ οἴνου, ἁπαλῶς ζυμωμένου.

φύστις, *-εως*, ἡ (***φύω***)· ἀμφίβολος τύπος τοῦ ***φύσις*** (=γενεά, ἀπόγονοι), ἀπαντῶν ἐν Αἰσχ. Περσ. 926 ***«πάνυ γὰρ φύστις τις»***, ἔνθα ὅμως ὑπ' ἄλλων ἀναγινώσκεται ***«πάνυ ταρφὺς τις»***.

φῠτᾰλιά, ἰων. **-ιή,** ἡ (***φυτόν***)· φυτευμένος (δενδροφυτευμένος) χῶρος, φυτεία, ἀμπελών, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ***ἄρουραν*** (τὴν σπειρομένην γῆν, τὸν ἀγρόν).

φῠτάλμιος, (α), *ον* (***φῠτός***)· ὁ παράγων, ὁ τρέφων, ὁ περιδάλπων, ὡς τὸ λατ. **alimus,** ἐπίθ. τῶν θεῶν (τοῦ Διός, τοῦ Ποσειδῶνος) ‖ πατρικός.— **II** φυσικός, ἐκ φύσεως, ἐκ γενετῆς ‖ ***ἆρα καὶ ἦσθα φυτάλιος δυσαίων;***=ἦσο ἄρα γε οὕτω δυστυχὴς ἐκ γενετῆς; [πιθ. ἐκ τοῦ ἀχρ. ***φυτάλιμος*** (Ἡσυχ., ΕΜ) κατὰ μετάθεσιν γραμμάτων].

φῠτεία, ἡ (***φυτεύω***)· τὸ φυτεύειν, τὸ φύτευμα, ἡ φύτευσις ‖ μτφρ., γέννησις, γένεσις, παραγωγή.— **II** ὡς καὶ νῦν, φυτεία, φυτώριον, φυτευμένος τόπος ‖ ἁπλῶς τὸ φυτόν.

φῠτεῦσεν, αἰολ. καὶ ἐπ. ἀντὶ ***ἐφῠτεύθησαν***, γ' πληθ. παθ. ἀορ. α' τοῦ ***φυτεύω***· ἐν ᾧ

φυτευθέν, οὐδ. μτχ. παθ. ἀορ. α' τοῦ ***φυτεύω***.

φῠτευμα, *-ατος*, τὸ (***φυτεύω***)· τὸ φυτευθέν, τὸ φυτόν.

φῠτευτήριον, τὸ (***φυτεύω***)· φυτὸν ἀναπτυχθὲν ὡς φυταρά, ἢ ἐντὸς δενδροκομείου πρὸς μεταφύτευσιν, σπορόφυτον λατ. **planta, stolo**.

φῠτεύω, μελλ. *-σω*· ἀόρ. ***ἐφύτευσα***· παθητ., ἀορ. α' ***ἐφῠτεύθην***· πρκ. ***πεφύτευμαι*** (***φυτόν***)· ὡς καὶ νῦν, φυτεύω, φυτεύω δένδρα, φυτεύω φυτά ‖ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ***ἀρόω*** (βλ.λ.). **2)** μτφρ., γεννῶ: ***ὁ φυτεύσας πατήρ***, ἢ ἁπλῶς ***ὁ φυτεύσας***= ὁ πατήρ, ὁ γεννήτωρ | ***οἱ φυτεύσαντες***=οἱ γονεῖς.—Παθητ., γεννῶμαι, γίνομαι ἐκ γονέων. **3)** γενικῶς, παράγω, ἐπιφέρω, προξενῶ, γίνομαι αἴτιος.— **II** φυτεύω ἔκτασίν τινα μὲ δένδρα ἢ μὲ φυτά (***: φυτεύω χωρίον***), δενδροφυτεύω.— Παθητ., ***γῆ πεφυτευμένη***=δενδροφυτευμένη ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ***ψιλὴ γῆ***).

φύτλη, ἡ (***φύω***), ποιητ. ἀντὶ ***φύσις***· φύτρα, γενεά, γένος, φυλή.

φῦτο-εργός, *όν*, ποιητ. ἀντὶ ***φυτουργος*** (βλ. λ.).

φῦτόν, τὸ (***φύω***)· τὸ φυόμενον, πᾶν δ,τι φυτρώνει καὶ ἀναπτύσσεται, δένδρον, φυτόν, καρποφόρον δένδρον.— **II** πᾶν ἔμψυχον πλάσμα ‖ ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀπόγονος, τέκνον [κυρ. εἶναι οὐδ. τοῦ ***φυτός***].

φῦτός, *ή, όν*, ρημ. ἐπίθ. τοῦ ***φύω***· βλαστημένος, ὅστις δύναται νὰ φυτρώσῃ. **2)** ὡς ἐνεργ., ὁ παράγων, καρποφόρος, γόνιμος.— **II** μτφρ., ἐπὶ ξυλίνου ἀγάλματος ἢ ξοάνου, γενομένου ἐκ φύσεως καὶ ἄνευ τῆς μεσολαβήσεως τῆς ἀνθρωπίνης τέχνης.

φῦτο-σκάφος, *ον* (***φυτόν*** + ***σκάπτω***)· ὁ περισκάπτων τὰ φυτά, ὁ γεωργὸς ‖ ***φυτοσκάφος ἀνὴρ*** = ὁ κηπουρός.

φῦτο-σπόρος, *ον* (***φυτόν*** + ***σπείρω***)· ὁ σπείρων φυτά, ὁ φυτεύων δένδρα ‖ μτφρ., ὁ γεννῶν, ὁ πατὴρ (δηλ. ὁ σπείρων τέκνα).

φῦτ-ουργός, *όν*, ποιητ. **φῦτο-εργὸς** (***φυτόν*** + ****ἔργω***)· ὁ καλλιεργῶν φυτὰ ἢ δένδρα ‖ ὡς οὐσ. ***ὁ φυτουργὸς*** = κηπουρός, ἀμπελουργός.— **II** μτφρ., ὁ γεννῶν ‖ ὡς οὐσ., ὁ πατήρ.

ΦΥ'Ω, μελλ. ***φῦσω***· ἀόρ. α' ***ἔφῡσα***· ἐν τοῖς χρόνοις αὐτοῖς εἶναι μεταβατ. ἐνεργείας, γεννῶ, παράγω, ἀναδίδω, «βγάζω», κάμνω τι νὰ φυτρώσῃ ‖ ***τρίχας φύω***=κάμνω νὰ φυτρώσουν μαλλιά, «βγάζω μαλλιά», ἀποκτῶ κόμην | ***φύω πτερὰ***=***πτεροφυέω*** (βλ.λ.). | ἐπὶ χώρας, ***φύει καρπόν τε θωμαστὸν καὶ ἄνδρας ἀγαθοὺς*** (Ἡροδ.) = παράγει ἐξαιρετικοὺς καρποὺς καὶ γενναίους ἄνδρας ‖ ὡσ. γεννῶ, παράγω | ***ὁ φύσας***=ὁ γεννήτωρ, ὁ πατήρ. **2)** μτφρ., ***φύω φρένας***=ἀποκτῶ δόξαν=ἀποκτῶ φρένας («μυαλό») | ***φύω δόξαν***=ἀποκτῶ δόξαν, ἢ γεννῶ ὑπερηφάνειαν, ἢ σχηματίζω ὑψηλὴν περὶ ἐμαυτοῦ γνώμην.— **II** παθητ. καὶ μέσον, ***φύομαι***· μελλ. ***φύσομαι***· τὰς σημασ. τοῦ μεσοπαθητ. ἔχουν καὶ οἱ ἐνεργ. ἀμτβ. χρόνοι: ἀόρ. β' ***ἔφῡν***, ἀπρφ. ***φῦναι***, μτχ. ***φύς, φῦσα, φὺν*** (παρὰ μτγν. ***ἐφύην, φυῆναι, φυείς***)· πρκ. ***πέφῡκα***, ὑπερσ. ***ἐπεφύκειν***.— ἐπ. γ' πληθ. πρκ. ***πεφύᾶσι*** ἀντὶ ***πεφύκᾶσι***, ἐπ. μτχ. ***πεφυώς, πεφυυῖα, πεφυῶτος***, ἀντὶ ***πεφυκώς, -κυῖα, -κότος***· ἀπαντᾷ ἐπίσης ἐπ. ἀναδιπλ. πρτ. ***ἐπέφῦκον*** (ὡσεὶ ἐξ ἐν. ***πεφύκω***)· ἐπ. γ' πληθ. ἀορ. β' ***ἔφυν*** ἀντὶ ***ἔφῦσαν***· εὐκτ. ἀορ. β' ***φύην*** ἀντὶ ***φυίην***· φύομαι, φυτρώνω, αὐξάνομαι, ἀναπτύσσομαι, μεγαλώνω, ἔρχομαι εἰς φῶς, παράγομαι: ***δένδρα πεφυκότα***=δένδρα φυόμενα (καλλιεργούμενα, προκόπτοντα, εἰς χώραν τινά). **2)** ἐπὶ ἀνθρώπων, γεννῶμαι, γίνομαι, λαμβάνω ὕπαρξιν: ***μὴ φῦναι νικᾷ***=τὸ νὰ μὴ γεννηθῇ κανεὶς εἶναι τὸ προτιμότερον | ***φῦναι ἢ πεφυκέναι τινὸς***=γεννηθῆναι ἢ κατάγεσθαι ἐκ τινος | ***ὁ φὺς***=ὁ υἱός, τὸ τέκνον, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ***ὁ φύσας***=ὁ πατήρ. **3)** εἶμαι ἐκ φύσεως τοιοῦτος ἢ τοιοῦτος, ἔχω ἐκ φύσεως τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον σχῆμα (ἢ χαρακτῆρα) ‖ ὅθεν καὶ ἁπλῶς, εἶμαι ‖ ὁ πρκ. ***πέφυκα*** συχνὰ κεῖται ὡς ἐνεστ. (=ἔχω γεννηθῆ, εἶμαι) | ὁ ὑπερσ. ***ἐπεφύκειν*** ὡς πρτ. (=εἶχον γεννηθῆ, ἤμην) | ὡσ. καὶ ὁ ἀόρ. β' ***ἔφῡν*** (=ἐγεννήθην, εἶμαι) ‖ συχνὰ ἰσοδυναμεῖ πρὸς ἐπιρρ.: ***τὰ δεύτερα πέφυκε κρατεῖν***=εἶναι ἡ φύσις τῶν δευτέρων πραγμάτων νὰ ἐπικρατοῦν, τ. ἔ. φύσει ἐπικρατοῦν. **4)** μετὰ δοτ., πίπτω εἴς τινα ἐκ φύσεως, εἶμαι ὁ φυσικὸς κλῆρός του: ***ἄνθρωπος πεφυκὼς*** = ὁ ἄνθρωπος ὅπως εἶναι πλασμένος.

Ἔτυμ.: **φύω,** λεσβ. ***φυίω***· ***φυή,*** δωρ. ***φυά***· ***φύσις***· ***φῦμα***· ***φυτόν***· ***φυλή***· ***φῦλον*** (βλ. λ. λ.): σανσκρ. **bhávati,** μελλ. **bhaviṣyati** (εἶμαι, φθάνω, ἀποβαίνω, εὐτυχῶ), Ζενδ., παλ-περσ. **bav-** (εἶμαι, γίνομαι), νεοπερσ. ἀπρφ. **būdan** (εἶμαι), σανσκρ. **bhūti-ḥ** (τὸ εἶναι· ἡ ἔκβασις· εὐτυχία), ἰαπ. ****bhūti-s***=παλ-σλαυ. **-byti** ἐν τῷ **za-byti** (λησμοσύνη), **pro-byti** (νίκη)· πρβλ. ****bhutis*** ἐν τῷ ἑλλ. ***φύσις***, ἰρλ. **buith** (εἰμί), **bhū'ma** (γῆ, κόσμος)=ἑλλ. ***φῦμα***, **bhūmá** (πληθύς, πλησμονή, πλοῦτος), **bhū'mi-ḥ,** Ζενδ. **būniš,** παλ-περσ. **bumiš,** νεο-περσ. **būm** (γῆ), σανσκρ. **bhūtá-ḥ,** Ζενδ. **būta-** (ὤν, γενόμενος) (ἰαπ. ****bhūtó-s,*** πρβλ. λιθ. **būta**=θέρος, παλ-norr. **búð** (διαμονή), εἶτα ****bhutó-*** ἐν τῷ ἑλλ. ***φυτόν***, ἰρλ. **both** (διαμονή, καλύβη), gall. **bod** (οἴκημα), λιθ. **būtas** (οἴκημα), ἀλβ. **buj** (****bhunjō***)=κατοικῶ, ἐνοικιάζω, διανυκτερεύω, λατ. **fui, futurus,** πρτ. **-bās, -bāmus,** μελλ. **-bo,** παλ-λατ. ὑπ. **fuat,** ὀσκ. **fust** (=λατ. **erit** καὶ **fuerit**), **fu-fans** (=λατ. **erant**), ὀμβρ. **fust** (=λατ. **erit**), **furent** (=λατ. **erunt**), ἰρλ. **bōi** (=λατ. **fuit**), **bud** (=λατ. **erit**), **both** (=λατ. **futurus**), gall. **bod,** corn. **bos,** νεο-bret. **bout** (εἶναι), ἰρλ. **būan** (: σανσκρ. **bhúvana-m**=κόσμος), γοτθ. **bauan** (κατ-

οικῶ), παλ-norr. **búa**, ἀγγλ-σαξ. **búan**, παλ-γερμ. **būan** (oikō), παλ-norr. **byggua**, **byggia** (ἐνοικιάζω κλπ.), λιθ. **búti** (εἶμαι), παλ-σλαυ. **byti** (εἶμαι, ἀποβαίνω, αὐξάνω)· πάντα ταῦτα ἐξ ἰαπ. ***bhevā-**, ***bhevē-** (πρβλ. σανσκρ. **bhávi-tu-m**) : ***bhu-** (: ***bhōu-**)· βλ. καὶ ἐν **φῦτυ**.

φύγω, καὶ **φύζω**· ἀόρ. **ἔφυξα**· παθητ., ἀόρ. **ἐφύχθην**, πρκ. **πέφυγμαι**, καὶ **πέφυσμαι**· ὡς τὸ **φρύγω**, ψήνω, «ξεροψήνω», «καβουρδίζω».

Ἐτυμ.: **φύγω**, **φύζω** («Ιπποκρ.), **φῦζω** (=**καίω** Ε.Μ.)· παθητ., **φύγνυται** (παρὰ Διοσκ.)· **φύγανον** (= **φρύγετρον** «κατὰ τοὺς πολλοὺς» Πολυδ.) : παλ-γερμ. **bahhan**, ἀγγλ-σαξ. **bacan**, παλ-norr. **baka** (ψήνω εἰς τὸν κλίβανον), παλ-γερμ. **bacchan** (ὁμ. σημ.) (germ. ***bakkō**, ἰαπ. ***bhoguō**)· ἐξ ἰαπ. ριζ. ***bhōg-**, ἐκτετ. ἐκ τῆς ***bhē-** (δερμαίνω, ψήνω), ἐν τῷ παλ-γερμ. **bāen** (νεογερμ. **bähen**), ἀγγλ-σαξ. **boeþ**, παλ-γερμ. **bad**, νεο-γερμ. **Bad** (πρβλ. καὶ τὸ παρ' Ἡσυχ. «**βαγαρόν· χλιαρόν**»).

φωίς, **-ίδος**, ἡ, κατὰ συναίρ. **φῶς**, **φῳδός**· πληθ. **φωίδες**, **φῶδες** (**φῶς**)· φλύκταινα ἢ οἴδημα ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος συνεπείᾳ ἐγκαύματος, «φούσκα, φουσκάλα» [πρβλ. Ἡσυχ. «**φόα· ἕλκανθήματα ἐν τῷ σώματι**» : λιθ. **buzė** (ρόπαλον, κορύνη· ὁ χειριζόμενος τὸν κόπανον· κεφαλὴ βελόνης), λεττ. **bũle**, **baufe** (ρόπαλον)· ἐξ ἰαπ. ριζ. ***bhōu-** : ***bheu-**, ***bhu-** (ὀγκῶ)· πρβλ. καὶ **φῦσα**, **φύκη**, **φῶτιγξ**.

Φώκαια, ἰων. **-αίη**, ἡ· πόλις τῆς Ἰωνίας· ἐκ τούτου **τὰ Φωκαιεύς**, ἀττ. **-ᾶεύς**, **-έως**, ὁ, καὶ **Φωκαΐτης**, ὁ (=κάτοικος τῆς Φωκαίας, ἢ ὁ ἐκεῖθεν καταγόμενος)· **Φωκαΐς**, **-ίδος** (γυνὴ ἐκ Φωκαίας).

Φωκεύς, **-έως**, ὁ (**Φωκίς**)· ὁ κατοικῶν ἐν Φωκίδι, ἢ ὁ ἐκ Φωκίδος καταγόμενος.

ΦΩ'ΚΗ, ἡ· ὡς καὶ νῦν, φώκη, «φώκια», λατ. **phoca**. ***Ἐτυμ.*** **φώκη**· πρβλ. Ἡσυχ. «**φῶκος· κῆτος θαλάσσης ὅμοιον δελφῖνι**»· **φώκαινα**· πρβλ. **φῦσαλος**, **φῶτιγξ**, **φῶυξ**, ἰαπ. ***phōu-** (πνέω, φυσῶ)· ἡ λ. εἶναι πεποιημένη ἐκ τοῦ ἤχου (ὀνοματοποιία)· βλ. ἐν **φῦσα**· κατ' ἄλλους ἐξ ἰαπ. ***bhōu-**, περὶ οὗ βλ. **φωίς**.

Φωκικός, **ή**, **όν** (**Φωκίς**)· ὡς καὶ νῦν, φωκικός, ὁ ἐκ Φωκίδος.

Φωκίς, **-ίδος**, ἡ (ἐνν. **γῆ**)· ὡς καὶ νῦν, ἡ Φωκίς, ἡ ἐκτεινομένη πρὸς δυσμὰς τῆς Βοιωτίας, ἐπὶ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου.

φωλάς, **-άδος**, ἡ, θηλ. ἐπίθ. (**φωλεός**)· ἡ φωλεύουσα, ἡ κρυπτομένη ἐν φωλεᾷ, ἡ παραμονεύουσα || ἐπὶ τῆς ἄρκτου, ἡ διαμένουσα ἐν νάρκῃ ἐντὸς τοῦ σπηλαίου της.

φωλειός, ὁ, ἐπικ. ἀντὶ **φωλεὸς** (βλ. λ.).

ΦΩΛΕΟ'Σ, ὁ, μετὰ ἑτεροκλ. πληθ. **τὰ φωλεά**· κατοικία θηρίου (καὶ δὴ ἄρκτου, ἀλώπεκος κ. ἄ.) τρώγλη, φωλεά, ὀπή.

Ἐτυμ.: **φωλεός**· **φωλειός**· **φωλεὰ ἢ φωλέα**· **φωλείη**· **φωλάς**· **φωλεύω** : παλ-norr. **ból** (κατοικία ζώων ἀλλὰ καὶ ἀνδρώπων) (ἰαπ. ***bhoulo-** ?)· πιθ. διάφορον τοῦ **ból** (κατοικία) 〈germ. **bōþla-**, ἰαπ. ***bhōutlo-**· πρβλ. παλ-σαξ. **bōdlōs** (οἶκος καὶ κῆπος· ἔπιπλα), Κ. Χ. **boedel**, **boel** (ἀγαθὰ· κληρονομία), λιθ. **būklė**, **būkle** (κατοικία, πατρίς), πρβλ. Σουηδ. **bylja**, **böljа** (φωλίτσα), ἰρλ. **baile** (κατοικία) (***baljo-**)· ἰαπ. ***bhōu-l-** : ***bhū-l-** ἐν τῷ **φθλὴ** (βλ. λ.)· διὰ τὴν κατάλ. πρβλ. καὶ **γωλεός**.

φωλεύω, μελλ. **-εύσω**, ἢ **φωλέω**, μελλ. **-ήσω** (**φωλεός**)· διαμένω ἐν τῇ φωλεᾷ μου, «φωλιάζω» || παραμένω ἐν καταστάσει νάρκης ἐν τῇ φωλεᾷ μου || γεν., διαμένω κεκρυμμένος.

φωνάεις, αἰολ. καὶ δωρ. ἀντὶ **φωνήεις** (βλ. λ.).

φωνᾶσαι, δωρ. ἀντὶ **φωνῆσαι**, ἀπρφ. ἀορ. α' τοῦ **φωνέω**.

φων-ασκέω, μελλ. **-ήσω** (**φωνασκός**)· ἀσκῶ (καλλιεργῶ) τὴν φωνήν μου, γυμνάζομαι εἰς τὸ ᾄσμα, μανθάνω νὰ ᾄδω ἢ νὰ ἀπαγγέλλω.

φων-ασκία, ἡ (**φωνασκέω**)· ἄσκησις τῆς φωνῆς, καλλιέργεια τῆς φωνῆς, ἄσκησις εἰς τὸ ᾄδειν καὶ ἀπαγγέλλειν.

φων-ασκός, **όν** (**φωνὴ** + **ἀσκέω**)· ὁ ἀσκῶν τὴν φωνήν, ὁ διδάσκαλος τῆς ᾠδικῆς καὶ τῆς ἀπαγγελίας.

φωνεῦντες, **φωνεῦντα**, δωρ. ἀντὶ **φωνοῦντες**, **φωνοῦντα**, μτχ. ἐν. ἐκ τοῦ ἑπομ.

φωνέω, μελλ. **-ήσω** (**φωνή**)· ἐκπέμπω ἔναρθρον φωνὴν ἢ ἦχον || ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁμιλῶ μεγαλοφώνως, ὁμιλῶ καθαρῶς, λαλῶ, φωνάζω, προφέρω, ἐκφώνῶ || μετὰ οὐδ. ἐπιθ. **μέγιστα φωνῶ**=ὑψώνω παρὰ πολὺ τὴν φωνήν μου, ἔχω ἰσχυροτάτην φωνήν. 2) ἐπὶ ζῴων, κράζω, ὀγκοῦμαι, μυκῶμαι, βρυχῶμαι (κλπ. ἀναλόγως τοῦ ζῴου). 3) ἠχῶ, παράγω ἦχον || ἐπὶ μουσικοῦ ὀργάνου, ἠχῶ, παίζω, ἐκπέμπω γλυκεῖς τόνους. 4) **τὰ φωνοῦντα**=**τὰ φωνήεντα** (βλ.λ.).— **II** μετὰ αἰτ. προσ., ὁμιλῶ πρός τινα, ἀποτείνομαι πρός τινα, τὸν προσαγορεύω || καλῶ τινα ὀνόματικῶς, τὸν φωνάζω, τὸν ἐπικαλοῦμαι (ἐπικαλοῦμαι τὴν βοήθειάν του, τὸν προσκαλῶ) || μετὰ αἰτ.+ἀπρφ., παραγγέλλω εἴς τινα νὰ πράξῃ τι, τὸν διατάσσω νὰ πράξῃ τι.— **III** μετὰ αἰτ. πράγμ., κάμνω λόγον περί τινος, ὁμιλῶ περί τινος, λέγω περί τινος.

ΦΩΝΗ', ἡ· ὡς καὶ νῦν, φωνή, ἦχος, φθόγγος, τόνος || κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ ἀνθρώπων, ἡ φωνὴ (ὡς καὶ νῦν), λατ. **vox**, δυνατὴ καὶ καθαρὰ (διαυγὴς) φωνή, κραυγή || **φωνὴν ῥήγνυμι**=ἐκβάλλω κραυγήν (ἔναρθρον ἦχον)=λατ. **rumpere vocem**. 2) ὡσ. ἡ φωνὴ ἢ ἡ κραυγὴ τῶν ζῴων (χοίρων, κυνῶν, βοῶν κλπ.). 3) ἦχος, ὁ ἦχος ὁ παραγόμενος ὑπὸ μουσικῶν ὀργάνων. 4) πᾶσα ἔναρθρος φωνὴ ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ἄναρθρον, **τὸν ψόφον** || ὁ ἦχος φωνήεντος ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν τοῦ συμφώνου.— **II** ἡ ἱκανότης (ἡ δεξιότης) τοῦ λαλεῖν, ὁ λόγος, ὁμιλία, λατ. **sermo**. 2) γλῶσσα, λατ. **lingua**. 3) εἶδος γλώσσης, διάλεκτος. [δι' ἐτυμ. ὁλ. καὶ **φημί**· κατά τινας ἐξ ἰαπ. ***ghvōnā** : παλ-σλαυ. **zvonъ** (ἦχος), ἀλλὰ λίαν ἀπιθάνως].

φωνήεις, δωρ. **φωνάεις**, **εσσα**, **εν**, καὶ συνηρ. **φωνῆς**, καὶ ἐν τῷ οὐδ. πληθ. συνηρ. **φωνᾶντα** (**φωνή**)· ὁ φωνῶν, ὁ ἐκπέμπων φωνήν, ὁ ὁμιλῶν, ὁ προικισμένας μὲ λόγον ἢ μὲ φωνήν, ὁ ἔχων φωνὴν (γλῶσσαν), ὁ φθεγγόμενος || ἐπὶ σοφῶν λόγων, **βέλη** (τ. ἔ. **ἔπη**) **φωνᾶντα συνετοῖσι**=ἔχοντα φωνὴν δι' ὅσους εἶναι σοφοί («ποὺ μιλοῦν σ' ὅσους ἔχουν μυαλό») || ὁ ἐκπέμπων ἦχον, ἢ ἔναρθρον φωνήν.—**τὰ φωνήεντα γράμματα** ἢ ἁπλῶς **φωνήεντα**=τὰ καθ' ἑαυτὰ ἀποτελοῦντα φωνήν, τὰ περιέχοντα φωνήν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ **ἄφωνα** (τὰ μὴ ἔχοντα φωνήν)· βλ. **φωνή**.

φώνημα, **-ατος**, **τὸ** (**φωνέω**)· ἦχος φωνῆς, φθόγγος, φωνή. 2) τὸ ἐκφωνούμενον, τὸ λεγόμενον λόγος, ὁμιλία.

φώνησα, ἐπ. ἀντὶ **ἐφώνησα**, ἀόρ. α' τοῦ **φωνέω**.

ΦΩ'Ρ, ὁ, γεν. **φωρός**, δοτ. πληθ. **φωρσί**, λατ. **fur**· ὁ κλέπτης || **φωρῶν λιμὴν** ἐκαλεῖτο λιμὴν εὑρισκόμενος πλησίον τῶν Ἀθηνῶν καὶ ὀλίγον δυτικώτερον τοῦ Πειραϊκοῦ λιμένος, κληθεὶς δ' οὕτω διότι εἰς αὐτὸν κατέφευγον οἱ μεταρχόμενοι τὸ τότε λαθρεμπόριον (οἱ λαθρέμποροι τῆς ἐποχῆς).

Ἐτυμ.: **φὼρ** = λατ. **fūr** (γεν. **fūris**) περιέχει τὴν μακρὰν μεταπτωτ. βαθμίδα τῆς ρίζ. **bher-**, περὶ ἧς βλ. ἐν **φέρω** (ἐν τέλει)· **φωρὰ** (βλ. λ.), πρβλ. Ἡσυχ. «**φώρην δὲ τὴν ἔρευναν**», «**εἰσφωρες· λησταί, κλέπται, Δάκωνες**»· **φωράω** (βλ. λ.)· **περίφωρος**· **αὐτόφωρος**· **φώριος**· **φωριαμός**· πρβλ. σανσκρ. **bhārá-ḥ** (φορτίον, ἐργασία, κόπος, ζυγός), **bhārin-** (ὁ φέρων, ὁ βαστάζων), **bhārman-** (τράπεζα), **Zev. bāraya-**.

φωρά, **-ᾶς**, ἰων. **φωρή**, **-ῆς**, **ἡ** (**φώρ**)· κλοπή.— **II** ἀνακάλυψις.

φωράω, μελλ. **-άσω**· παθητ., ἀόρ. α' **ἐφωράθην**· πρκ. **πεφώρᾱμαι** (**φωρά**)· ἀναζητῶ κλέπτην ἢ κλοπιμαῖα, ἐρευνῶ οἰκίαν πρὸς ἀνακάλυψιν κλοπιμαίων || γενικῶς, ἀνακαλύπτω, ἀνιχνεύω, ἀνευρίσκω.— παθητ., ἀνακαλύπτομαι, συλλαμβάνομαι || μετὰ μτχ. **φωρῶμαι κλέπτης ὤν**=ἀνακαλύπτομαι, ὅτι εἶμαι κλέπτης, συλλαμβάνομαι ἐπ' αὐτοφώρῳ κλέπτων, κατάδικάζομαι ὡς κλέπτης || ἐπὶ πραγμάτων, **ἀργύριον ἐφωράθη ἐξαγόμενον**=ἀπεκαλύφθη ὅτι ἐξήγετο χρή-

μα, ὅτι ἐπεχειρεῖτο ἐξαγωγὴ «συναλλάγματος».

φωρή, ἰων. ἀντὶ *φωρά* (βλ. λ.).

φωρίᾰμός, ἡ· κιβώτιον ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐναπέθετον πέπλους, χλαίνας, χιτῶνας, ἀσπρόρρουχα κλπ. [ᾰδεβ. ἐτυμ.· βλ. καὶ *φώρ*· πιθ. ἔκ τινος ***bhōrios** (φορητός)=σανσκρ. **bhāryaḥ,** ἂν μὴ ἰαπ. ***bherios**].

φωρίδιος, α, ον, ποιητ. ἀντὶ *φώριος* (βλ. λ.), κλοπιμαῖος, «κλεμμένος» ‖ μτφρ., μυστικός, κρυφός.

φώριος, ον (*φώρ*)· κλοπιμαῖος ‖ μτφρ., λαθραῖος, κρύφιος, μυστικός, ἀδέμιτος).

φὼς (Α), ὁ, γεν. *φωτός*· δυΐκ. *φῶτε, φωτοῖν*· πληθ. *φῶτες, φωτῶν, φωσί* (***φάω,** τὸ ριζ. τοῦ *φημί*)· πρωτ. ἀντὶ *ἀνήρ*· ἀνήρ, «ἄνδρας» ‖ ἐνίοτε ἐμφαντικῶς, γενναῖος ἀνήρ ‖ γεν., ἄνδρωπος, ὄντητός, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ *θεός*.

Ἔτυμ.: *φὼς*=σανσκρ. **bhás-** = φῶς, δύναμις, μεγαλεῖον, πρβλ. **subhás** = ὁ ἔχων ὡραίαν λάμψιν, **bhásati**=λάμπει κ.ο.κ. (ὑστερογενῶς ἐξελιχθὲν εἰς θέμα εἰς **-τ-**)· ἢ ἀρχικῶς ἦτο ***bhō-t-**· βλ. ἐν *φάος*.

φῶς (Β), τό, συνηρ. ἀντὶ *φάος* (βλ. λ.).

Ἔτυμ.: (βλ. καὶ τὰ ἐν *φάος*)· *φῶς* κατὰ συναίρ. ἐκ τοῦ *φά[F]ος*, γεν. *φωτὸς* (ἔνθα ἔχει τὴν κλίσιν τῶν θεμάτων εἰς **-ŕ-**)· *φωτεινός*· *φωτίζω*· *Φώτιος*.

φωστήρ, -ῆρος, ὁ (*φῶς*)· ὁ φωτίζων, ὁ ἐκπέμπων φῶς, ὁ δίδων φῶς, ὁ διαφωτίζων.— ‖ ἄνοιγμα, ὁπή, δι' ὧν εἰσέρχεται τὸ φῶς, φωταγωγός, «φεγγίτης», θύρα, παράθυρον.

φωσ-φόρος, ον (*φῶς* + *φέρω*)· ὁ φέρων φῶς, ὁ κρατῶν λαμπάδα, ὁ φωτίζων ‖ ὡς οὐσ. *ὁ φωσφόρος ἀστὴρ* (ἢ καὶ ἄνευ· τοῦ *ἀστήρ*)=ὁ ἑωσφόρος, ὁ αὐγερινός, ὡς φέρων τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, ὡς τὸ ἄστρον τῆς αὐγῆς, λατ. **lucifer.** 2) *φωσφόροι κόραι* = αἱ κόραι τῶν ὀφθαλμῶν, διότι δι' αὐτῶν βλέπει ὁ ἄνθρωπος.— ‖ ὁ φέρων (ὁ κρατῶν) πυρσόν.

φωτ-αγωγός, ὸν (*φῶς*+*ἄγω*)· ὁ ὁδηγῶν διὰ φωτός, ὁ φωτίζων, ὁ φέγγων ‖ μτφρ., ὁ διαφωτίζων.— ‖ ὡς οὐσ., ἡ *φωταγωγὸς* (ἐνν. *θύρα*)=ἄνοιγμα πρὸς φωτισμόν, παράθυρον, φεγγίτης.

φωτεινός, ή, όν (*φῶς*)· ὡς καὶ νῦν, φωτεινός, λάμπων, δίδων φῶς, φωτίζων.— ‖ μτφρ., διαυγής, καθαρός, πλήρης φωτός, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ *σκοτεινός*.

φῶτιγξ, -ιγγος, ἡ· εἶδος αὐλοῦ, ὁ πλαγίαυλος, κληθεὶς οὕτω ὑπὸ τῶν Ἀλεξανδρινῶν [*φῶτιγξ* (***phōut-**: *φῦσα* (***phūtja**), *φυσαλ(λ)ίς* (βλ.λ.λ.)].

φωτίζω, μελλ. **-ίσω,** ἀττ. **-ιῶ** (*φῶς*)· ἀμτβ., φέγγω, λάμπω, δίδω φῶς, ἐκπέμπω φῶς, ἀκτινοβολῶ.— ‖ μτβτ., ὡς καὶ νῦν, φωτίζω τι, τὸ φέρω εἰς φῶς, τὸ καθιστῶ γνωστόν, τὸ γνωστοποιῶ. 2) μτφρ., διαφωτίζω, διδάσκω.— παθητ., διαφωτίζομαι, διδάσκομαι.

φωτισμός, ὁ (*φωτίζω*)· τὸ φωτίζειν, τὸ παρέχειν φῶς, τὸ φώτισμα.— ‖ ὡς καὶ νῦν, ὁ φωτισμός, αὐτὸ πού φέγγει, φῶς, φωταγώγησις.

Χ

Ἐν ταῖς Ἰνδοευρωπαϊκαῖς γλώσσαις τὸ **χ(ε)ῖ** τῆς Ἑλληνικῆς ἔχει τὰ ἀκόλουθα ἀντίστοιχα: ἐν τῇ Σανσκρ. ἀντιστοιχεῖ πρὸς **gh** ἢ **h**· ἐν τῇ Λατιν. πρὸς τὸ **h** ἢ (ἐν μέσῳ λέξεως) πρὸς τὸ **ng**· ἐν ταῖς Τευτον. πρὸς τὸ **g** ἢ (ἐν μέσῳ λέξ. μόνον) πρὸς τὸ **ch**: (παραδείγματα) **χὴν**=σανσκρ. **hansa**, λατιν. **anser** (<**hanser**), παλ-norr. **gâs** — **ἄχος** (*ἄγχω*)=σανσκρ. **anhas**, λατ. **angor**, γοτθ. **agguya** — **χθὲς**=σανσκρ. **hyas**, λατ. **hesi** (<**heri**), γοτθ. **qistra** — **λείχω**=σανσκρ. **lih**, λατ. **lingo**, παλ-γερμ. **leckôm** ἢ **lecchôn**.

Ὅπως δὲ τὸ **Φ** προέκυψεν ἐκ τοῦ χειλικοῦ **Π** καὶ τοῦ ἐπακολουθοῦντος δασέος πνεύματος (γραφόμενον ἀρχικῶς ὡς **ΠΗ**), οὕτω καὶ τὸ **Χ** προέκυψεν ἐκ τοῦ οὐρανικοῦ **Κ** καὶ τοῦ ἐπακολουθοῦντος δασέος πνεύματος, ἀπαντᾷ δ' ἐν ἐπιγρ. **ΚΗ** ἀντὶ **Χ**.

Οἱ παρατιθέμενοι πίνακες δεικνύουν τὸ σχῆμα τοῦ **χ(ε)ῖ** ἐν τοῖς ἐπὶ μέρους ἑλλην. ἀλφαβήτοις:

	ΟΝΟΜΑ ΑΛΦΑΒΗΤΟΥ	ΣΧΗΜΑ
ΠΡΟΕΥΚΛΕΙΔΕΙΑ	ΧΑΛΚΙΔΙΚΟΝ . . .	⋁
	ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΟΝ . . .	+
	ΙΩΝΙΚΟΝ	×
ΑΤΤΙΚΟΝ ΠΡΟΕΥΚΛΕΙΔΕΙΟΝ	ΠΡΟΣΟΛΩΝΕΙΟΝ . .	+
	ΣΟΛΩΝΕΙΟΝ . . .	+
	ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ . . .	×
	ΑΡΧΙΝΟΥ	×

Πίναξ δεικνυων τὸ σχῆμα τοῦ **χ(ε)ῖ** τοῦ πανελληνίου ἀλφαβήτου κατὰ τὰς περιόδους:

I Ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ 4ου αἰ. π. Χ. μέχρι τῆς ὑπὸ τῶν Ρωμαίων κατακτήσεως τῆς Ἑλλάδος.

II. Ἀπὸ τῆς Ρωμαϊκῆς κυριαρχίας μέχρι τῶν χρόνων τοῦ Αὐγούστου

III. Ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Αὐγούστου μέχρι τοῦ 4ου αἰ. μ. Χ.

I	×
II	×
III	×
	×
	✕

Χ, χ, χῖ, χεῖ, τό, ἄκλιτον, εἰκοστὸν δεύτερον γράμμα τοῦ ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου· ὡς ἀριθμητ. **χ'**=600, ἐν ᾧ **,χ**=600.000· ἀπαντᾷ ὅμως καὶ ἐν ἐπιγραφαῖς ὡς τὸ πρῶτον γράμμα τοῦ **χίλιοι, αι, α,** ὁπότε **χ**=1000.

Ἀλλοιώσεις τοῦ χ ἐν ταῖς ἐπὶ μέρους διαλέκτοις: **I** ἐν τῇ Δωρ. ἐνίοτε κεῖται ἀντὶ τοῦ **θ**: ***ὄρνιχος*** ἀντὶ ***ὄρνιθος***.— **II** ἐν τῇ Ἰων. συχνότατα ἀντὶ τοῦ **χ** κεῖται **κ**: ***δέκομαι, κιθών, κύθρα*** ἀντὶ ***δέχομαι, χιτών, χύτρα***.— **III** ἐνίοτε προστίθεται ἐν ἀρχῇ λέξεών τινων ἀρχομένων ἀπὸ **λ**: ***χλαῖνα*** ἀντὶ ***λαῖνα*** (πρβλ. λατ. **laena, lana**), ***χλιαρὸς*** ἀντὶ ***λιαρός***.

Ὅπως τὸ **φ** οὕτω καὶ τὸ **χ** ἐλαμβάνετο ἐνίοτε ὑπὸ τῶν Ποιητῶν ὡς διπλοῦν σύμφωνον (**χ**=**κχ**), ὁπότε ἀπέκτα αὐτομάτως τὴν δύναμιν νὰ καθιστᾷ θέσει μακρὸν τὸ πρὸ αὐτοῦ τυχὸν εὑρισκόμενον βραχὺ φωνῆεν: ***φαιδχίτων, βρῦχος, ἰᾱχή, ἰᾱχέω***· εὑρέθησαν δὲ καὶ ἐκδόται οἵτινες εἰς τὰς περιπτώσεις αὐτὰς ἔγραψαν **κχ** ἀντὶ **χ**.

χάβος, ὁ, μτγν. λ. ἀντὶ τοῦ ***κημὸς*** (βλ.λ.), φίμωτρον ἵππου· πρβλ. Σχολ. (ἐν Ἀριστοφ. Ἱππ. 1147) ***«κημὸς ὁ χάβος ὁ περιτιθέμενος τοῖς ἵπποις»***.

χαβός, ***ή, όν·*** = ***καμπύλος*** (βλ. λ.), λατ. **hamus** [πρβλ. Ἡσυχ. ***«χαβόν· καμπύλον· στενόν»***· πρβλ. ὡσ. Ἡσυχ. ***«χαμόν· καμπύλον»***· λατ. **hamus** <***habmo-s** ἢ ***habsmo-s**].

χάδε, ἐπ. ἀντὶ ***ἔχᾰδε***, γ' ἑν. ἀορ. β' τοῦ ***χανδάνω***.

χᾰδεῖν, ἐπ. ***χᾰδέειν***, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ ***χανδάνω***.

ΧΑ'ΖΩ, ἐπ. μέλλ. ***κεκᾰδήσω***· ἐπ. ἀόρ. β' ***κέκᾰδον*** ἀντὶ ***κέχᾰδον***· ἀναγκάζω τινὰ νὰ ἀποχωρήσῃ ἔκ τινος, ἀποστερῶ τινα ἀπό τι (μετὰ γεν).— **II** μέσον. **χάζομαι**· μελλ. ***χάσομαι***, ἐπ. ***χάσσομαι***· ἀόρ. α' ***ἐχασάμην***, ἐπ. γ' ἑν. ***χάσσατο***, ἐπ. μτχ. ***χασσάμενος***· ἀπαντᾷ ἐπίσης ἐπ. γ' πληθ. ***κεκάδοντο*** ἀντὶ ***κεχάδοντο*** ἐξ ἀναδιπλ. ἀορ. β' ***κεκαδόμην***· ἀποσύρομαι, ὑποχωρῶ, ἐνδίδω, ὑπείκω, ὀπισθοδρομῶ ‖ ἀπολ., ***ὀπίσω χάζομαι***=ὀπισθοχωρῶ. **2)** μετὰ γεν., ὑποχωρῶ, ἀποσύρομαι, ἔκ τινος: ***πυλάων χάζομαι***=ὑποχωρῶ (ἀποσύρομαι) ἀπὸ τὰς πύλας, ὑποχωρῶν ἀπομακρύνομαι ἀπὸ τὰς πύλας ‖ ***χάζομαι ἑτάρων εἰς ἔθνος***= ὑποχωρῶν ἐπιστρέφω εἰς τὴν παράταξιν τῶν συμπολεμιστῶν μου. **3)** παρ' Ἀττ. μετ' ἀπρφ., διστάζω νὰ πράξω τι, φοβοῦμαι νά...

Ἐτυμ.: χάζω (ἀνα-, παρα-, προ-): σανσκρ. **jihītē** (πηγαίνω, ὑποχωρῶ), **hīyatē** (εἶμαι ἐγκαταλελειμμένος, μένω ὀπίσω), παλ-γερμ. **gēn, gān**, ἀγγλ-σαξ. **zán** (ἀπέρχομαι)· ἐξ ἰαπ. ***ĝhē(i)-**: ***ĝhī-**: ***ĝhe-** (παραιτῶ, ἐγκαταλείπω, ὑποχωρῶ), ἅπερ εἶναι τὰ αὐτὰ πρὸς τὸ ***ĝhēi-** (=λατ. **hiare**)· βλ. καὶ ἐν ***κιχάνω, χαίνω, χάος***.

ΧΑΙ'ΝΩ, σπανίως ἐν χρήσει κατ' ἐνεστ. καὶ πρτ., χρησιμοποιουμένων ἐπὶ τῶν χρόνων τούτων τῶν τύπων **ΧΑ'ΣΚΩ,** ***ἔχασκον***· μελλ. ***χᾰνοῦμαι***· ἀόρ. β' ***ἔχᾰνον***· πρκ. ***κέχηνα*** (μετὰ σημασ. ἐν.)· ὡς καὶ νῦν, χαίνω,

χάσκω, ἀνοίγω πολὺ (κυρ. τὸ στόμα μου), χασμῶμαι, «χασμουριέμαι» ‖ *τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθὼν* =τότε «ἂς ἀνοίξῃ» ἡ γῆ νὰ μὲ καταπίῃ (ἂς σχισθῇ ἡ γῆ καὶ ἂς μὲ καταπίῃ) ‖ ἐπὶ πληγῆς, χάσκω, εἶμαι μὲ τὰ χείλη τοῦ τραύματος ἀνοικτά.— **II** παρὰ τοῖς Κωμικοῖς, χάσκω ὀπὸ τὴν κόπωσιν ἢ ἀπὸ ἀδημονίαν, ἢ ἀπὸ ἀνίαν: *κέχηνα ἄνω*=«μὲ χασκισμένο τὸ στόμα» κυττάζω τὸν οὐρανὸν ‖ *οἱ κεχηνότες* =«οἱ χασκισμένοι, οἱ χάχηδες» (πρβλ. καὶ *κεχηναῖοι*) ‖ *χάσκω πρός τι*=κυττάζω κάτι «μὲ ἀνοιχτὸ τὸ στόμα» (ἀπλήστως, λαιμάργως) ‖ *χάσκω πρός τινα*=τὸν κυττάζω «μὲ ἀνοιχτὸ τὸ στόμα» ἀπὸ θαυμασμὸν ‖ ὡσ. «χαζεύω μὲ ἀνοιχτὸ τὸ στόμα» «περιεργάζομαί τι μὲ χασκισμένο τὸ στόμα».— **III** σπαν. ὁμιλῶ μὲ τὸ στόμα πολὺ ἀνοικτόν, ἐκστομίζω, λατ. **hisco** (μετὰ αἰτ.): *δεινὰ ῥήματα χαίνω κατά τινος*= ἐκστομίζω ὕβρεις κατά τινος μὲ τὸ στόμα ὀρθάνοικτον.

Ἐτυμ.: *χαίνω· χάνος· χάσμα· χασμή·* πρβλ. Ἡσυχ. *«χανύειν· βοᾶν»· ἀχανὴς* (βλ. λ. λ.): παλ-norr. **gan** (τὸ ἄνοιγμα τοῦ στόματος, κλῆσις, πρόσκλησις), **gana** (=λατ. **inhiare**)· ἐξ ἰαπ. *ĝhā- (παραλλ. τῷ *ĝhē-): *ĝhə-, πρβλ. *χήμη, χάσκω, χαίνω* (βλ. λ. λ.) καὶ τὴν ἐπέκτ. κατὰ ἓν χειλόφωνον ἐν τῷ παλ-norr. **gap** (εὐρὺ ἄνοιγμα, χάος· κλῆσις, προσφώνησις), **gapa** (ἀνοίγω τὸ στόμα, φωνάζω), γερμ. **gaffen** (κυττάζω μὲ ἀνοικτὸν τὸ στόμα)· πρβλ. καὶ *ĝhēi-, *ĝhi- ἐν τῷ σανσκρ. **vi-hāyas-** (τὸ ἐλεύθερον διάστημα), παλ-σλαυ. **zëja**, (=λατ. **hio**), λατ. **hisco**, *gheu-, *ghəu- ἐν τῷ παλ-γερμ. **giumo** (ἀνάκτορον), ἑλλ. *χάζω, χάος, χαῦνος* κλπ.

ΧΑΪΟΣ, *α, ον*, ὡς καὶ **χᾱός**, *όν*· γνήσιος, ἀληθής, εὐγενής, καλός, ἀγαθός ‖ στερεός.

χαῖος, ὁ, ἢ **χαῖον**, τό· καμπύλη, βακτηρία (τῶν ποιμένων).

Ἐτυμ.: *χαῖος* ⟨ἰαπ. *ĝhaiso-: gaul. **gaiso** (=λατ. **jaculum**), συγγ. τῷ gall-λατ. **gaesum** (βαρὺ σιδηροῦν ἀκόντιον), (πρβλ. gall-ἑλλ. *γαῖσος, ον*=ἐλαφρὸν ἀκόντιον, τὸ ἐθν. *Γαισᾶται, -οι*), παλ-ιρλ. **gaë** (ἀκόντιον), παλ-γερμ. **gēr** (ὁμ. σημ.), **geisila** (μαστίγιον) (νεογερμ. **geissel**), πιθ. σανσκρ. **hē'ṣas-** (βλῆμα, βέλος)· πιθ. ἐξ ἰαπ. ριζ. *ghei- (ὠθῶ, παρορμῶ, παροτρύνω) ἐν τῷ σανσκρ. **hinō'ti, hinvati, hávati** (ἐξωθεῖ, ἐκσφενδονίζει).

χαίρεσκε, γ' ἑν. ἰων. πρτ. τοῦ *χαίρω*.

χαιρετίζω, μελλ. *-σω* (*χαῖρε*)· ὡς καὶ νῦν, χαιρετίζω, χαιρετῶ, «χαιρετάω» ‖ δεξιοῦμαι, ὑποδέχομαι.

χαιρετισμός, ὁ (*χαιρετίζω*)· ὡς καὶ νῦν, χαιρετισμὸς (ἰδίως πρὸς κατέχοντα ἀξίωμά τι), λατ. **salutatio**.

χαιρηδών, *-όνος*, ἡ (*χαίρω*)· χαρά, ἀγαλλίασις (σχηματισθὲν κατὰ τὸ *ἀλγηγών*).

χαίρην, δωρ. ἀντὶ *χαίρειν*, ἀπρφ. τοῦ *χαίρω*.

χαίροισα, δωρ. ἀντὶ *χαίρουσα*, θηλ. μτχ. ἐν. τοῦ *χαίρω*.

χαιρόντων, γ' πληθ. προστ. τοῦ *χαίρω*.

ΧΑΙΡΩ, μελλ. *χαιρήσω*, ἐπ. *κεχᾰρήσω*· πρκ. *κεχάρηκα*, ἐπ. μτχ. *κεχᾰρηώς*.— μέσον, μελλ. *χᾰροῦμαι*· ἐπ. ἀόρ. α' *ἐχηράμην*, γ' ἑν. *χήρατο*· καὶ ἐξ ἑνὸς ἀναδιπλ. ἀορ. β' *κεχᾰρόμην* ἀπαντῶσι τὸ γ' πληθ. ὁριστ. *κεχάροντο*, γ' ἑν. καὶ πληθ. εὐκτ. *κεχάροιτο, κεχαροίατο*.— παθητ. (μετὰ τῆς σημασ. τοῦ ἐνεργ.), μελλ. *χᾰρήσομαι*· ἐπ. τετελ. μελλ. *κεχᾰρήσομαι*· ἀόρ. β' *ἐχᾰρην*, ἐπ. γ' ἑν. *χάρη*, εὐκτ. *χαρείην*, ἀπρφ. *χαρῆναι*, μτχ. *χαρείς*· πρκ. *κεχάρημαι*, καὶ μτγ. *κέχαρμαι*· ἐπ. γ' πληθ. ὑπερσ. *κεχάρηντο*· ὡς καὶ νῦν, χαίρω, εἶμαι πλήρης χαρᾶς, κατέχομαι ὑπὸ χαρᾶς, εἶμαι εὐχαριστημένος ‖ *χαίρω νόῳ* = χαίρω νοερῶς (ἐνδομύχως), χαίρω ἐσωτερικῶς, χαίρω κρυφίως, «κρυφοχαίρω». **2)** μετὰ δοτ., χαίρω ἐπί τινι, εἶμαι εὐχαριστημένος μέ τι, εὐφραίνομαι διά τι, ἀρέσκομαι εἴς τι ‖ *χαίρω γέλωτι* = ἐκδηλώνω τὴν χαράν μου μὲ γέλοια, χαίρω καὶ γελῶ, «γελῶ μὲ τὴν καρδιά μου» ‖ σπανιώτ. μετ' αἰτ. προσ., *χαίρω δέ σ' εὐτυχοῦντα*= χαίρω διὰ τὴν εὐτυχίαν σου. **3)** μετὰ μτχ., *χαίρω ἀκούσας*=χαίρω ὅτι ἤκουσα («χαίρω ποὺ ἄκουσα», εὐχαρίστως ἤκουσα) ‖ *χαίρεις ὁρῶν φῶς*=εἶσαι εὐχαριστημένος «ποὺ βλέπεις τὸ φῶς». **4)** μετὰ μτχ. ἐν. συντασσόμενον τὸ *χαίρω* καταντᾷ ἐνίοτε συνών. τῷ *φιλέω* (βλ.λ.) καὶ σημαίνει «συνηθίζω νὰ... ».— **II** συχνὰ μετ' ἀρνήσ., *οὐ χαιρήσεις*=δὲν θὰ χαρῇς, δηλ. δὲν θὰ μείνῃς ἀτιμώρητος, θὰ μετανοήσῃς, θὰ τὸ πληρώσῃς ἀκριβὰ ‖ ὡσ. καὶ ἡ μτχ. *χαίρων* σημαίνει ἐνίοτε «ἀτιμωρητί, ἀσφαλής», λατ. **impune**: *οὐ χαίροντες ἀπαλλάξετε*=δὲν θὰ διαφύγετε ἀτιμωρητὶ | καὶ μετ' ἀρνήσ. *οὐ χαίρων*=λατ. **haud impune** = οὐχὶ ἀτιμωρητί, ἄρα μὲ ζημίαν του.— **III** ἡ προστ. *χαῖρε* εἶναι συνήθης τύπος χαιρετισμοῦ, εἴτε κατὰ τὰς συναντήσεις (ὡς καὶ νῦν, χαῖρε, «γειά σου», λατ. **salve**), εἴτε ἐπὶ ἀποχαιρετισμοῦ κατὰ τὴν ἀναχώρησιν καὶ τὸν ἀποχωρισμὸν (ὡς καὶ νῦν, χαῖρε, «ἔχε γειά», «γειά σου», «σ' ἀφίνω γειά», λατ. **vale**) | ἐπὶ ἀποχαιρετισμοῦ εἶναι ἐν χρήσει καὶ ἡ περίφρ. *χαίρων ἴθι*=«ὥρα σου καλή».— **IV** καὶ τὸ ἀπρφ. *χαίρειν* ἐν τῇ περιφράσει *χαίρειν λέγω σοι* εἶναι ἐν χρήσει ἐπὶ χαιρετισμοῦ ὡς συνών. τῷ *χαῖρε*: *προσειπών τινα χαίρειν οὐκ ἀντιπροσερρήθη* = καίτοι προσεφώνησέ τινα διὰ τοῦ «χαῖρε» (καίτοι τὸν ἐχαιρέτισε, ἢ τὸν ἀπεχαιρέτισε), δὲν ἔτυχε χαιρετισμοῦ (ἢ ἀποχαιρετισμοῦ) ἐκ μέρους αὐτοῦ ‖ ἐν ἀρχῇ ἐπιστολῆς ὅμως τὸ ἀπρφ. *χαίρειν* ἔκειτο μόνον του (παραλειπομένου τοῦ *λέγει* ἢ *κελεύει*, ἀκριβῶς ὅπως ἐν τῇ Λατινικῇ ἔκειτο **S.**=**salutem** ἀντὶ **S. D.**=**salutem dicit**): *Κῦρος Κυαξάρῃ χαίρειν* (ἐνν. *λέγει* ἢ *κελεύει*)=λατ. **salvere (valere) jubet, salutem dicit**. **2)** ἐν κακῇ ἐνν., *χαίρειν ἐῶ, χαίρειν κελεύω*=ἀποχαιρετῶ τι(να), τό(ν) ἀφίνω καὶ φεύγω, τό(ν) ἀπαρνοῦμαι, τό(ν) ἀποκηρύσσω, ἀδιαφορῶ περὶ αὐτοῦ, τό(ν) περιφρονῶ (καταφρονῶ): *πολλὰ χαίρειν λέγω τινὶ* = τὸν ἀποχαιρετίζω μὲ ἕνα μεγάλο «ἔχε γειά» (τ. ἔ. ἀδιαφορῶ τελείως δι' αὐτόν) ‖ ὡσ. τὸ γ' ἑν. προστ. *χαιρέτω* κεῖται συχνὰ ἐν κακῇ ἐνν. ἀντὶ τοῦ *ἐρρέτω*=«ἂς πάῃ στὸ καλό», δηλ. «ἂς πάῃ κατὰ διαβόλου, ἂς πάῃ νὰ χαθῇ», «ξορκισμένος νἆναι», ὅπως τὸ λατ. **valeat** κεῖται ἐνίοτε ἀντὶ τοῦ **pereat** ἢ **abeat in malam rem**.

Ἐτυμ.: *χαίρω· χαρά· χάρις· χαρίεις· χαρίζομαι· χάρμα· χαρτός*: σανσκρ. **háryati** (=χαίρω) (=ἐπιθυμῶ τι, τὸ θεωρῶ εὐχάριστον), Ζενδ. **zara-** (προσπάθεια, σκοπός), ὀμβρ. **heriest**, ὀσκ. **herest** (παραθυρόφυλλον), λατ. **horior, horitor**, καὶ συγκεκ. **hortor** (παροτρύνω), παλ-γερμ. **ger** (ὁ ἐπιθυμῶν), **gerōn** (ἐπιθυμῶ), γοτθ. **(falhu-) galrns**, παλ-norr. **giarn**, ἀγγλ-σαξ. **zeorn**, παλ-γερμ. **gern** (ἐπιθυμητικός), γοτθ. **galrnjan** (ἐπιθυμῶ)· ἐξ ἰαπ. *ĝher(e)-, *ĝherēi- (ἐπιθυμῶ, θέλω, φθονῶ), σανσκρ. **háras-** (μῆνις, μνησικακία), Ζενδ. **zar-** (πικραίνω, παροργίζω), πρβλ. Ἡσυχ. *«χαρά· ὀργή», χάρμη* (βλ. λ.), εἶτα σανσκρ. **hr̥ṇāyáti, hr̥ṇītē' hr̥ṇtyatē** (κρατῶ κακίαν, μνησικακῶ, κατά τινος).

ΧΑΙΤΗ, ἡ· μακρὰ κόμη, λελυμένη καὶ χυτὴ πρὸς τοὺς ὤμους καὶ κάτω, τόσον ἐν τῷ ἑν. ὅσον καὶ ἐν τῷ πληθ. (αἱ *χαῖται*, ἐπὶ ἑνὸς προσ.) ‖ ὡς καὶ νῦν, χαίτη ἵππου ‖ μεθ' Ὅμηρον, χαίτη λέοντος, λατ. **juba**.— — **II** μτφρ., ἐπὶ δένδρων, ὡς τὸ λατ. **coma**, ἡ κόμη τῶν δένδρων, τ. ἔ. τὸ φύλλωμά των.

Ἐτυμ.: *χαίτη* ⟨ἰαπ. *ghaitā. Ζενδ. **gaēsa**, νεοιρλ. **gaoisid**=λατ. **crinis** (παλ- ιρλ. *gāissit), μεσ-ιρλ. **goisideach** (=λατ. **crinitus**) (ἰαπ. *ghait-s).

χαιτήεις, δωρ. **-άεις**, *εσσα, εν* (*χαίτη*)· ὁ ἔχων μακρὰν καὶ κυματίζουσαν κόμην=ὁ ἔχων μακρὰν χαίτην (ἐπὶ ζῴων).

χαίτωμα, *-ατος*, τό·=*χαίτη* (βλ. λ.), κόμη, λόφος περικεφαλαίας.

χαλά, ἡ, δωρ. ἀντὶ *χηλὴ* (βλ. λ.).

ΧΑΛΑΖΑ, *-ης*, ἡ· ὡς καὶ νῦν, χάλαζα, κοιν «χαλάζι» ‖ ἐν τῷ πληθ., πολλὴ χάλαζα, θύελλα μετὰ χαλάζης ‖ μτφρ., πᾶσα ραγδαία βροχή, «μπόρα», χιονοθύελλα, βροχὴ λίθων ἢ βελῶν.— **II** πᾶν μικρὸν ἐξάνθημα («σπυρί») ἢ οἱασδήποτε φύσεως μικρὸς ὄγκος ὡς ὅμοιος πρὸς κόκκον χαλάζης.

Ἐτυμ.: *χάλαζα* (*χαλαδ-ja), συγγ. τῷ παλ-σλαυ. **žlědica** («χιονόνερο»), σλοβ. **žlěd** (πάγος) ρωσσ.

oželeda («χιονόβροχο», πάγος ἐπὶ δένδρων)· ἐκ ρίζ. gheləd (⟨ἰαπ. *gh-).

χᾰλαζάω· χαλαζοβολῶ, ρίπτω χάλαζαν.— ‖ ἔχω χάλαζαν, ἔχω ἐξανθήματα ὅμοια πρὸς κόκκους χαλάζης, ἔχω «τὴ χάλαζα» (ὄνομα νόσου).

χᾰλαζ-επής, ὲς (*χάλαζα* + *ἔπος*)· ὁ ἐκστομίζων ὕβρεις πυκνὰς ὡς ἡ χάλαζα.

χᾰλαζήεις, δωρ. **-άεις**, *εσσα*, *εν* (*χάλαζα*)· ὁ ὅμοιος πρὸς χάλαζαν, πυκνὸς ὡς χάλαζα, ραγδαῖος ὡς χάλαζα, ἀνηλεής.

χᾰλαζο-βολέω, μελλ. *-ήσω* (*χάλαζα* + *βαλεῖν*)· βάλλω (πλήττω, κτυπῶ) διὰ χαλάζης.

χᾰλαίνω, ποιητ. ἀντὶ *χαλάω* (βλ. λ.).

χᾰλᾰρός, *ά*, *όν* (*χαλάω*)· ὡς καὶ νῦν, χαλαρός, χαλαρωμένος, ἄτονος, «ξέσφικτος, ξεσφιγμένος» ‖ *χαλαρὰ κοτυληδὼν*=χαλαρὰ ἄρθρωσις (εὐλύγιστος, εὔκαμπτος, ἄρθρωσις, κλείδωσις, εὔκαμπτος ἁρμός) ‖ ἐπὶ μουσικῆς, ἄτονος, ἐκτεθηλυμμένη, ἢ ἄνευ ἁρμονικῆς συνθέσεως τῶν μελῶν της

χᾰλᾰρότης, *-ητος*, ἡ (*χαλαρός*)· ὡς καὶ νῦν, χαλαρότης, χαλάρωσις, χαλαρὰ κατάστασις.

ΧΑ˘ΛΑ΄Ω, μελλ. *-ᾰσω*· ἀόρ. α' *ἐχάλᾰσα*, ἐπ. *χάλασσα*, δωρ. μτχ. *χαλάξαις*· πρκ. *κεχάλᾰκα*· παθητ., ἀόρ. α' *ἐχαλάσθην*· πρκ. *κεχάλασμαι*: ‖ μτβτ., ποιῶ τι χαλαρόν, τὸ χαλαρώνω, τὸ «ξετεντώνω»: *χαλῶ τόξα* = χαλαρώνω («ξετεντώνω») τὴν νευρὰν τοῦ τόξου | *χαλῶ ἡνίας*=χαλαρώνω τὰς ἡνίας, τὰς ἀφίνω χαλαρὰς | *χαλῶ πόδα*=χαλαρώνω τὰ πανιά (τοῦ πλοίου), κυρ. χαλαρώνω τὰ σχοινία διὰ τῶν ὁποίων κρατοῦνται ταῦτα τεντωμένα. 2) ἀφίνω τι νὰ πέσῃ, τὸ χαμηλώνω, τὸ καταβιβάζω: *χαλῶ μέτωπον* =τὸ χαλαρώνω, τὸ λειαίνω, κάμνω ὥστε νὰ ἐξαφανισθοῦν αἱ ρυτίδες του, τὸ ἀπαλύνω, τὸ καθιστῶ φαιδρόν (παύομαι τῆς ὀργῆς). 3) χαλαρώνω, λύω, ἀπολύω, ἀφίνω ἐλεύθερον: *χαλῶ κλῇθρα ἢ κλῇδας* =χαλαρώνω τὸν μοχλὸν ἢ τοὺς σύρτας τῆς θύρας, τ. ἔ. ἀνοίγω τὴν θύραν. 4) μτφρ., χαλαρώνω, κατευνάζω, ἀφίνω, παραιτοῦμαι: *τὴν ὀργὴν χαλάσας*= κατευνάσας τὴν ὀργήν.— ‖ ἀμτβ., γίνομαι χαλαρός, γίνομαι χαῦνος, χάνω τὴν ἔντασίν μου (τὴν δύναμίν μου) ‖ μένω ἀνοικτός. 2) μτφρ. μετὰ γεν., παραιτοῦμαι ἔκ τινος, τὸ παραβλέπω, τὸ ἀφίνω. 3) μετὰ δοτ., *χαλῶ τινι*=ὑποχωρῶ εἴς τινα, ὑπείκω εἴς τινα ‖ εἶμαι ἐπιεικὴς (εἶμαι συγκαταβατικὸς) πρός τινα, τὸν συγχωρῶ. 4) ἀπολ., γίνομαι (εἶμαι) χαλαρός, ὑποχωρῶ (ὡς τὸ *εἴκω*, βλ. λ.).— παθητ., ὡς τὸ ἐνεργ., χαλαρώνομαι, γίνομαι χαλαρός, εἶμαι χαλαρωμένος.

Ἐτυμ.: *χαλάω*· *χάλασις*· *χάλασμα*· *χαλαστικός*· *χαλαρός*· ποιητ. *χαλί-φρων* (ἐλαφρόνους, ἀπερίσκεπτος)· *χαλαί-πους* (χωλός)· λεσβ. *ἄχολος* (ἀνήσυχος)· ἐξ ἰαπ. ριζ. *ĝhələs-, *ĝhələ-, ἥτις φαίνεται συγγ. τῇ ρίζ. τοῦ ἑλλ. *χάζω*, *-ομαι* (βλ. λ.).

χαλβᾰνη, ἡ· ρητινώδης ὀπὸς (χυμός, κομμι) φυτοῦ φυομένου ἐν Συρίᾳ, λατ. **galbănum** [δάνειον ἔκ τινος Σημιτ. γλώσσης· πρβλ. ἀραμ, **halbān-**, ἑβρ. **belbenā** (εἶδος ἀρώματος)].

Χαλδαῖος, ὁ· ὁ κάτοικος τῆς Χαλδαίας.— ‖ ἀστρολόγος προμαντεύων τὴν τύχην τοῦ ἀνθρώπου ἐκ τῶν ἀστερισμῶν, ὑφ' οὓς γεννᾶται (κληθεὶς δὲ Χαλδαῖος, διότι οἱ Χαλδαῖοι κυρίως ἐνησχολοῦντο καὶ ηὐδοκίμουν περὶ τὰ τοιαῦτα).

Χαλδαϊστί, ἐπίρρ. (*Χαλδαῖος*)· κατὰ τὴν γλῶσσαν τῶν χαλδαίων.

χᾰλ-ειμάς, *-άδος*, ἡ (*χαλάω*+*εἷμα*)· ἐσφαλμ. γρ. ἀντὶ *χαλιμὰς* (βλ. λ.).

χᾰλεπαίνω, μελλ *-ᾱνῶ*· ἀόρ. α' *ἐχαλέπηνα*· παθ. ἀόρ. α' *ἐχαλεπάνθην* (*χαλεπός*)· εἶμαι χαλεπός, γίνομαι χαλεπὸς (βαρύς, ὁρμητικός, ἰσχυρός), ἀγριεύω, λατ. **ingravescere** (ἐπὶ ὁρμητικῶν θυελλῶν) ‖ μτφρ., ἐπὶ ἀνθρώπων, ὀργίζομαι σφόδρα, ἀγανακτῶ πολύ, εἶμαι δριμύς, εἶμαι κακῶς (ἐχθρικῶς) διατεθειμένος, ἔχω ἐχθρικὰς διαθέσεις ‖ *χαλεπαίνω τινὶ* = ὀργίζομαι σφόδρα ἐναντίον τινός, δεικνύω πρός τινα τραχύτητα | *χαλεπαίνω ἐπί τινι*=ὀργίζομαι διὰ κάτι.— μέσον, *χαλεπαίνονται πρὸς ἀλλήλους* = ὀργίζονται (ἀγανακτοῦσιν) οἱ μὲν ἐναντίον τῶν δὲ [δι' ἐτυμ. βλ. *χαλεπός*].

χᾰλεπῆναι, ἀπρφ. ἀορ. α' τοῦ *χαλεπαίνω* (βλ. λ.).

χᾰλεπ-ήρης, *ες*, ποιητ. ἀντὶ *χαλεπὸς* (βλ. λ.).

ΧΑ˘ΛΕΠΟ΄Σ, *ή*, *όν*· ὡς καὶ νῦν, χαλεπός, δύσκολος νὰ τὸν ὑποφέρῃ τις, δυσβάστακτος, βαρύς, δριμύς, αὐστηρός, λυπηρός, ἀνιαρός, ἐμπνέων τὸν τρόμον, τρομερός, φοβερός ‖ *τὸ χαλεπὸν τοῦ πνεύματος*=ἡ σφοδρότης τοῦ ἀνέμου ‖ *τὰ χαλεπὰ* = αἱ δυσκολίαι, αἱ στενοχωρίαι, τὰ παθήματα (ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ *τερπνὰ* καὶ τὰ *ἡδέα*). 2) ὁ δύσκολος, δυσχερής, παρέχων δυσκολίας, ὁ δυσκόλως γινόμενος, τὸν ὁποῖον δυσκόλως τις μεταχειρίζεται, δυσμεταχείριστος, κοπιαστικός. 3) δύσκολος, ἐπικίνδυνος, κινδυνώδης. 4) ἐπὶ ἐδάφους, δύσβατος, τραχύς, βραχώδης, κρημνώδης, ἀπόκρημνος.— ‖ ἐπὶ προσώπων, ὡς καὶ νῦν, δύσκολος, δύστροπος, «στρυφνός», σκυθρωπός, «γκρινιάρης», μὲ τὸν ὁποῖον «δύσκολα τὰ βγάζει κανεὶς πέρα», ὀργίλος, ἄγριος, σκληρός, τραχύς, αὐστηρός ‖ *οἱ χαλεπώτεροι* = οἱ σκληρότεροι ἐχθροί, οἱ πλέον ἐπικίνδυνοι ‖ κακοποιός, βλαβερός, ἐπικίνδυνος [σκοτειν. ἐτυμολ.].

χᾰλεπότης, *-ητος*, ἡ (*χαλεπός*)· δυσχέρεια, δυσκολία, τραχύτης, τὸ δύσβατον.— ‖ ἐπὶ ἀνθρώπων, τραχύτης χαρακτῆρος, σκληρότης, δυστροπία, «στρυφνότης», αὐστηρότης, ὀργιλότης.

χᾰλέπτω, μελλ. *-ψω*· παθ., ἀόρ. α' *ἐχαλέφθην*· ποιητ., μετβτ. ἐνεργείας τοῦ *χαλεπαίνω*· στενοχωρῶ, πιέζω, καταθλίβω, κακοποιῶ, βλάπτω, κατατρύχω, καταπονῶ ‖ ὡσ. ταπεινώνω τινά, τὸν κατεξευτελίζω. 2) παροργίζω, ἐρεθίζω, ἐξερεθίζω.— ‖ σπαν. ἀμτβ., ὀργίζομαι, ἀγανακτῶ, δυσαρεστοῦμαι.

χαλεπῶ, δωρ. ἀντὶ *χαλεποῦ*, γεν. τοῦ *χαλεπός*.

χᾰλεπῶς, ἐπίρρ. τοῦ *χαλεπός*· ὡς καὶ νῦν, χαλεπῶς, δυσκόλως, μετὰ δυσκολίας, λατ. **aegre** ‖ *χαλεπῶς ἔχει* μετ' ἀπρφ.=εἶναι δύσκολον νά... 2) μόλις καὶ μετὰ βίας.— ‖ ἐπὶ προσώπων, σκληρῶς, τραχέως, ὀργίλως, αὐστηρῶς ‖ *χαλεπῶς ἔχω*=*χαλεπαίνω*, ὀργίζομαι, ἢ εὑρίσκομαι ἐν κακῇ καταστάσε (λατ. **male se habere**) | *χαλεπῶς ἔχω τινὶ*=ὀργίζομαι κατά τινος | *χαλεπῶς φέρω τι*=βαρέως φέρω τι, εἶμαι στενοχωρημένος (ἀγανακτῶ) διά τι, λατ. **aegre (graviter) ferre**.

χαλεπώτερον, χαλεπώτατα, συγκρ. καὶ ὑπερθ. τοῦ *χαλεπῶς*.

χᾰλί-κρᾱτος, ἰων. **χαλί-κρητος**, *ον* (*χάλις* + *κεράννυμι*)· ὁ μὴ κεκραμένος (μὴ μεμειγμένος) μεθ' ὕδατος οἶνος, ἄκρατος, ἄμεικτος, λατ. **merus**.

χᾰλῑν-ᾰγωγέω, μελλ. *-ήσω* (*χαλινὸς*+*ἄγω*) ἄγω (ὁδηγῶ) διὰ τοῦ χαλινοῦ, διευθύνω ὡς διὰ χαλινοῦ, κυβερνῶ ‖ ὅθεν, ὡς καὶ νῦν, χαλιναγωγῶ, ἀναχαιτίζω, χαλιναρώνω, περιορίζω, «τοῦ βάνω χαλινάρι», συγκρατῶ.

χᾰλῑνός, ὁ, ὡς ἑτερόκλ. πληθ. *τὰ χαλινὰ* (*χαλάω*)· ὡς καὶ νῦν, «χαλινάρι», «γκέμι» (τουρκ.), κυρ. τὸ ἐπιστόμιον (τὸ ἐνστόμισμα) τοῦ χαλινοῦ ‖ *χαλινὸν ἐνδάκνω*=«μασῶ (μασουλίζω) τὸ χαλινάρι» ‖ *χαλινοὺς δίδωμι*=χαλαρώνω τὰς ἡνίας τοῦ ἵππου. 2) μτφρ., ἐπὶ παντὸς πράγματος, τὸ ὁποῖον ἀναχαιτίζει, περιορίζει, συγκρατεῖ, ἀναγκάζει ‖ *Διὸς χαλινὸς*= ἡ καταναγκάζουσα βία τοῦ Διός, ἡ παντοδύναμος θέλησις τοῦ Διός.

Ἐτυμ.: *χαλινός*, αἰολ. *χάλιννος* (πληθ. *-οί*, καὶ παρὰ μτγν. ἐνίοτε *-ά*, τά): Ζενδ. **zareš-** (τραβάω)· τὸ σανσκρ. **khalīna-** (χαλινός) εἶναι δάνειον ἐκ τῆς ἑλλην.

χᾰλῑνόω, μελλ. *-ώσω* (*χαλινός*)· ὡς καὶ νῦν, χαλινώνω τὸν ἵππον, «τοῦ περνῶ (τοῦ βάζω) τὸ χαλινάρι».— μτφρ., ὡς καὶ νῦν, χαλινώνω, χαλιναρώνω, χαλιναγωγῶ, περιορίζω, ἀναχαιτίζω, συγκρατῶ. —Παθητ., χαλιναγωγοῦμαι, ἀναχαιτίζομαι, συγκρατοῦμαι.

χᾰλίνωσις, *-εως*, ἡ (*χαλινόω*)· ὡς καὶ νῦν, ἡ χαλίνωσις, τὸ χαλινώνειν.

χᾰλῑνωτήρια, τὰ (*χαλινόω*)· ἐπὶ πλοίων, τὰ σχοινία ἢ τὰ καλώδια διὰ τῶν ὁποίων ταῦτα (δηλ. τὰ πλοῖα) προσδένονται εἰς τὴν ξηράν.

ΧΑ'ΛΙΞ, -ῖκος, ὁ, καὶ ἡ· μικρὸς λίθος, λιθάριον, «χαλίκια ‖ ὡς περιληπτ.· «χαλίκια» διὰ παραγέμισμα ἐν οἰκοδομῇς, λατ. **caementum** ‖ συν. ἐν τῷ πληθ., οἱ χάλικες, «τὰ χαλίκια».

*Ἔτυμ.· χάλιξ· τὸ λατ. **calx· cis,** εἶναι ἴσως δάνειον ἐκ τῆς ἑλλην., πρβλ. **calicare**· ἐξ ἰαπ. *(s)q(h)elig-, *(s)q(h)lig- (>θεμ. **χάλικ-**) τά: λατ. **silex** (κατ' ἀνομ. ἐκ τοῦ *scilic-, παλαιότ. *scelic-), ἰρλ. **scelic** (βράχος) (*skelinki-), παλ-σλαυ. **skolika** (=λατ. **ostreum**), λατ. **siliqua** (τσώφλι) (κατ' ἀνομ. ἐκ τῶν *sciliquā, *sceliqua), ἐκ ῥίζ. **sq(h)el-** (σχίζω, συντρίβω), ἀρμ. **čelkhem** (σχίζω, συντρίβω)· πρβλ. ἴσως παλ-σλαυ. **skala,** γοτθ. **skalja,** ἀλβ. **hal'e** (περὶ οὗ βλ. **σκάλλω**)· βλ. καὶ **κάχληξ**.

χᾶλις, -ιος, ὁ (**χαλάω**)· ὁ ἄκρατος οἶνος, λατ. **merum**.

*Ἔτυμ.· **χάλις· χαλί-κρατος· ἀκρο-γάλιξ** (=ἐλαφρῶς μεθυσμένος)· πρβλ. τὸ Μακεδ. παρ' Ἡσυχ. **«κάλιθος· οἶνος»,** τὸ θρᾳκ. **«ζίλαι· ὁ οἶνος»** (-ζ- <ἰαπ. *ĝh-λ

χᾰλι-φρονέω, μελλ. -ήσω (**χαλίφρων**)· ἔχω χαλαρὰς τὰς φρένας, εἶμαι ἠλίθιος, κουφόνους.

χᾰλι-φροσύνη, ἡ (**χαλίφρων**)· ἐλαφρόνοια, κουφόνοια, ἀπερισκεψία, ἀφροσύνη.

χᾰλί-φρων, -ονος, ὁ, ἡ, (**χαλάω**+**φρήν**)· ὁ ἐλαφρὸς τὸν νοῦν, ὁ ἐλαφρὰς ἔχων τὰς φρένας, κουφόνους, ἐλαφρόνους, ἀπερίσκεπτος ‖ ὁ χαλαρὸς τὸν χαρακτῆρα, ὁ μαλακός, ὁ ἐνδοτικός. [δι' ἔτυμ. βλ. **χαλάω**].

χαλκ-άρμᾰτος, ον (**χαλκὸς**+**ἅρμα**) ὁ ἔχων χαλκοῦν ἅρμα (ἐπίθ. τοῦ Ἄρεως).

χάλκ-ασπις, -ίδος, ὁ, ἡ (**χαλκὸς**+**ἀσπίς**)· ὁ ἔχων χαλκῆν ἀσπίδα (ἐπὶ πολεμιστῶν).

χαλκ-εγχής, ές, γεν. -έος, ὀρθότ. τοῦ **χαλκέγχης** (**χαλκὸς**+**ἔγχος**)· ὁ ἔχων χαλκοῦν ἔγχος (χαλκοῦν δόρυ) πολεμιστής.

χαλκεῖον, ἰων. **-ήιον,** τὸ (**χαλκεύω**)· τὸ ἐργαστήριον τοῦ χαλκέως, σιδηρουργεῖον, «γύφτικο», λατ. **officina.**— ■ πᾶν τὸ κατεσκευασμένον ἐκ χαλκοῦ: χάλκινος λέβης, χαλκίνη χύτρα, ἢ οἱονδήποτε ἄλλο σκεῦος ἐκ χαλκοῦ. 2) κοῖλον ἀντανακλαστικὸν κάτοπτρον ἐν λύχνῳ. 3) ἐργαλεῖον ἢ ὄργανον ἐκ χαλκοῦ.— ■■ **τὰ χαλκεῖα** (ἐνν. **ἱερά**)· ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις ἀγομένη κατὰ τὸ τέλος τοῦ Πυανεψιῶνος μηνός.— κυρ. εἶναι οὐδ. τοῦ ἑπομ.

χάλκειος, α, ον, ἰων. **χαλκήιος,** η, ον, ποιητ. ἀντὶ **χάλκεος** (**χαλκός**)· ὁ ἐκ χαλκοῦ ἢ ἐξ ὀρειχάλκου, ὁ χάλκινος, ὁ ὀρειχάλκινος.

χαλκ-έλᾰτος, ον (**χαλκὸς** + **ἐλαύνω**), ποιητ. ἀντὶ **χαλκήλατος** (βλ. λ.).

χαλκ-εμ-βολάς, ποιητ. θηλ. τοῦ **χαλκέμβολος** (βλ. λ.).

χαλκ-εντής, ές (**χαλκὸς** + **ἔντεα**)· ὁ ὡπλισμένος μὲ χαλκόν, ὁ φέρων χαλκῆν πανοπλίαν.

χαλκεό-γομφος, ον (**χάλκεος**+**γόμφος**)· ὁ ἐστερεωμένος μὲ χαλκίνους γόμφους (ἧλους, καρφία).

χαλκεο-θώραξ, -ᾶκος, ἐπ. **-θώρηξ,** -ηκος, ὁ, ἡ (**χάλκεος** + **θώραξ**)· ὁ ἔχων χάλκινον θώρακα (βλ. **χαλκοθώραξ**).

χαλκεο-κάρδιος, ον (**χάλκεος**+**καρδία**)· ὁ ἔχων χαλκίνην καρδίαν, ὁ ἔχων ἀτρόμητον καρδίαν.

χαλκεό-πεζος, ον (**χάλκεος**+**πέζα**)· ὁ ἔχων πόδας ἐκ χαλκοῦ, ὁ χαλκόπους.

χαλκέ-οπλος, ον (**χάλκεος**+**ὅπλον**)· ὁ ἔχων ὅπλα (ὁπλισμὸν) ἐκ χαλκοῦ, ὁ φέρων χαλκίνην πανοπλίαν.

χάλκεος, έα καὶ ἰων. **έη, εον,** ὡσ. καὶ **χάλκεος, εον**· συνῳρ. **χαλκοῦς, ῆ, οῦν**· ποιητ. **χάλκειος,** ἰων. **χαλκήιος, η, ον** (**χαλκός**)· ὁ κατεσκευασμένος ἐκ χαλκοῦ ἢ ἐξ ὀρειχάλκου, χάλκινος, ὀρειχάλκινος, λατ. **aeneus** ‖ **χάλκεος Ζεὺς** = ἄγαλμα τοῦ Διὸς ἐκ χαλκοῦ ‖ **χάλκεον ἵστημί τινα**=ἐγείρω (στήνω) ἀνδριάντα τινὸς ἐκ χαλκοῦ. 2) μτφρ., ὁ σκληρὸς ὡς ὁ ὀρείχαλκος ‖ **χάλκεον ἦτορ**=καρδία ἐκ χαλκοῦ (σκληρά, ἀλύγιστος) | **χάλκεος ὕπνος**=χάλκινος ὕπνος, τ. ἔ. ὁ ὕπνος τοῦ θανάτου.

χαλκεο-τευχής, ές (**χάλκεος** + **τεῦχος**)· ὁ ἔχων **χαλκᾶ τεύχεα** (τ. ἔ. ὅπλα)· ὁ φέρων χαλκίνην πανοπλίαν, ὁ ὡπλισμένος μὲ χάλκινα ὅπλα.

χαλκεό-φωνος, ον (**χάλκεος** + **φωνή**)· ὁ ἔχων χαλκίνην φωνὴν (τ. ἔ. ἰσχυράν, εὐκρινῆ)· πρβλ. **χαλκοβόας**.

χάλκευμα, -ατος, τὸ (**χαλκεύω**)· πᾶν τὸ ἐκ χαλκοῦ πεποιημένον, χαλκοῦν ὄργανον, χαλκοῦν σκεῦος, χαλκοῦν ὅπλον ‖ ἐν τῷ πληθ., δεσμὰ ἐκ χαλκοῦ.

χαλκεύς, -έως, ὁ (**χαλκεύω**)· ὁ ἐργαζόμενος τὸν χαλκόν, χαλκουργός, χαλκεύς. 2) γενικώτερον, ὁ ἐργαζόμενος τὰ μέταλλα, ὁ μεταλλουργός, μεταλλοτεχνίτης, ἀκόμη καὶ ὁ χρυσοχόος.

χαλκευτής, -οῦ, ὁ (**χαλκεύω**)·=**χαλκεὺς** (βλ. λ.) ‖ μτφρ., **χαλκευτὴς ὕμνων καλεῖται** ὁ Πίνδαρος ‖ μτφρ. ὡσ., ὁ πλαστογράφος.

χαλκευτικός, ή, όν (**χαλκευτής**)· ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὴν τέχνην τοῦ χαλκέως, εἰς τὸ ἔργον τοῦ σιδηρουργοῦ ‖ ὁ ἔμπειρος μεταλλουργὸς ‖ **ἡ χαλκευτικὴ** (ἐνν. **τέχνη**)=ἡ τέχνη (τὸ ἐπάγγελμα) τοῦ χαλκέως (τοῦ σιδηρουργοῦ).

χαλκευτός, ή, όν, ρημ. ἐπίθ. τοῦ **χαλκεύω**· ὁ κατειργασμένος (κατεσκευασμένος) ἐκ χαλκοῦ ἢ γενικώτερον ἐκ μετάλλου.

χαλκεύω, μελλ. -σω· (**χαλκός**)· κατασκευάζω τι ἐκ χαλκοῦ ἢ γενικῶς ἐκ μετάλλου, σφυρηλατῶ ‖ μτφρ. πλαστογραφῶ.— παθητ., κατασκευάζομαι, σφυρηλατοῦμαι.— ■ ἀμτβ., εἶμαι **χαλκεὺς** (βλ. λ.), εἶμαι σιδηρουργός, ἐργάζομαι ὡς σιδηρουργός, χειρίζομαι τὴν σφῦραν ‖ **τὸ χαλκεύειν**=τὸ ἔργον τοῦ **χαλκέως,** τὸ ἔργον τοῦ σιδηρουργοῦ, ἡ τέχνη τοῦ σιδηρουργοῦ.

χαλκεών, -ῶνος, ὁ=**τὸ χαλκεῖον** (βλ. λ.), τὸ σιδηρουργεῖον).

χαλκηδών, -όνος, ὁ (**χαλκός**)· πολύτιμος τις λίθος, παρόμοιος πρὸς τὸν ὄνυχα.

χαλκήιον, τό, ἰων. ἀντὶ **χαλκεῖον** (βλ. λ.).

χαλκήιος, η, ον, ἰων. ἀντὶ **χάλκειος** (βλ. λ.).

χαλκ-ήλᾰτος, καὶ **χαλκ-έλᾰτος,** ον (**χαλκὸς** + **ἐλαύνω**)· ὁ κατεσκευασμένος διὰ σφυρηλασίας ἐκ χαλκοῦ ἢ ἐξ ὀρειχάλκου.

χαλκ-ήρης, ες, γεν. -εος (**χαλκὸς**+**ἀραρεῖν**)· ὁ ἡρμοσμένος μὲ χαλκόν, ὁ χαλκόδετος, ἐνισχυμένος διὰ πλακῶν ἐκ χαλκοῦ ‖ ἐπὶ δοράτων καὶ βελῶν, τῶν ὁποίων ἡ αἰχμὴ ἦτο χαλκίνη.

χαλκί-οικος, ον (**χαλκὸς**+**οἶκος**)· ὁ κατοικῶν ἐντὸς οἴκου (ἢ ναοῦ) ἐκ χαλκοῦ, ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς ἐν Σπάρτῃ.

χαλκίον, τὸ (**χαλκός**)· ἀγγεῖον, σκεῦος, ἐκ χαλκοῦ (λέβης, χύτρα κ. ἄ.). 2) χαλκοῦν νόμισμα.

χαλκίς, -ίδος, ἡ· εἶδος ἁρπακτικοῦ πτηνοῦ.

Χαλκίς, -ίδος, ἡ· ἡ καὶ νῦν οὕτω καλουμένη πόλις τῆς Εὐβοίας, λαβοῦσα τὸ ὄνομα ἐκ παρακειμένων μεταλλείων χαλκοῦ.

χαλκο-ᾶρης, ες, γεν. -εος, ποιητ. ἐκτετ. τύπος ἀντὶ **χαλκήρης** (βλ. λ.), ὁ φέρων χαλκίνην πανοπλίαν.

χαλκο-βᾰρής, ές, γεν. -έος, θηλ. καὶ **χαλκοβάρεια** (**χαλκὸς**+**βάρος**)· ὁ βεβαρημένος μὲ χαλκόν, ὁ φορτωμένος χαλκόν.

χαλκο-βᾰτής, ές, γεν. -έος (**χαλκὸς**+**βαίνω**)· ὁ βαίνων (βαδίζων) ἐπὶ χαλκοῦ, ὁ ἱδρυμένος ἐπὶ χαλκίνων θεμελίων, ὁ ἔχων χαλκίνην βάσιν, ἀτρεκής.

χαλκο-βόας, -ου, ὁ (**χαλκὸς**+**βοή**)· = **χαλκεόφωνος** (βλ. λ.), ὁ ἔχων χαλκίνην φωνὴν (ἰσχυράν, σκληράν), ὁ βροντόφωνος.

χαλκο-γένειος, ον (**χαλκὸς**+**γένειον**), καὶ **χαλκό-γενυς,** υ, γεν. -υος (**χαλκὸς**+**γένυς**)· ὁ ἔχων χαλκίνας **γένυς** (βλ. λ.). ἐπὶ τῆς ἀγκύρας τῆς ἐχούσης ὀδόντας ἐκ χαλκοῦ.

χαλκο-γλώχῑς, -ῖνος, ὁ, ἡ, καὶ —**γλωχῖν** (**χαλκὸς**+**γλωχίς**)· ὁ ἔχων **γλωχῖνα** (τ. ἔ. αἰχμὴν, ἀκίδα) ἐκ χαλκοῦ.

χαλκο-δαίδᾰλος, ον (**χαλκὸς** + **δαιδάλλω**)· ὁ ἐφωδιασμένος (ἐνισχυμένος, στολισμένος) μὲ ἐγκολλήτους παραστάσεις ἐκ χαλκοῦ (ἐκ χαλκίνων ἐλασμάτων).— ■ ἐνεργ. ὁ ἐργαζόμενος τὸν χαλκόν.

χαλκο-δᾰμας, -αντος, ὁ, ἡ (**χαλκὸς** + **δαμάω**)· ὁ δαμάζων τὸν χαλκόν, τ. ἔ. ὁ ὀξύνων, ὁ ἀκονίζων, χάλκινα ὅπλα κ. ἄ.

χαλκό-δετος, *ον* (*χαλκός*+*δέω*)· ὡς καὶ νῦν, χαλκόδετος, δεδεμένος διὰ χαλκοῦ, ἐστερεωμένος (ἐνισχυμένος, στολισμένος) δι' ἐγκολλήτων χαλκίνων παραστάσεων.

χαλκο-θώραξ, *-ᾶκος,* ὁ, ἡ (*χαλκός* + *θώραξ*)·= *χαλκεοθώραξ* (βλ. λ.), ὁ ὡπλισμένος μὲ χάλκινον θώρακα.

χαλκο-κνήμῑς, *-ῖδος,* ὁ, ἡ (*χαλκός* + *κνημίς*)· ὁ ἔχων περικνημῖδας ἐκ χαλκοῦ.

χαλκο-κορυστής, *-οῦ,* ὁ (*χαλκός*+*κορύσσω*)· ὡς ἀρσ. ἐπίθ., ὁ ὡπλισμένος μὲ χαλκίνην πανοπλίαν.

χαλκό-κροτος, *ον* (*χαλκός* + *κροτέω*)· ὁ κροτῶν μετὰ χαλκοῦ, ἢ κροτῶν (ἠχῶν) ὡς ἐκ τοῦ χαλκοῦ (ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς μετὰ ἀναφορᾶς πρὸς τὰ κατὰ τὴν λατρείαν της χρησιμοποιούμενα σκεύη) || ἐπὶ ἵππων, ὁ ἔχων ὁπλὰς ἐκ χαλκοῦ.— **II** =*χαλκήλατος* (βλ. λ.), κατεσκευασμένος ἐκ χαλκοῦ, ὁ ἐκ σφυρηλατημένου χαλκοῦ.

χαλκο-λῐβᾶνον, *-ου,* τό· ἐξαίρετος (ἀπαστράπτων) χαλκὸς ἐκ τοῦ Λιβάνου || ἢ κίτρινος λίβανος («λιβάνι») [ἀβεβ. ἐτυμ.].

χαλκο-μῖτρας, *-ου,* ὁ (*χαλκός* + *μίτρα*)· ὁ ἔχων *μίτραν* (ζώνην) ἐκ χαλκοῦ.

χαλκό-νωτος, *ον* (*χαλκός*+*νῶτος*)· ὁ ἔχων νῶτα ἐκ χαλκοῦ.

χαλκο-πᾰγής, *ἐς* (*χαλκός*+*πᾰγῆναι*)· ὁ συνῆρμοσμένος (κατεσκευασμένος) ἐκ χαλκοῦ.

χαλκο-πᾰρῐος, ὃωρ. **-πᾰρᾱος,** *ον* (*χαλκός*+*παρειά*)· ὁ ἔχων τὰς παρειὰς (τ. ἔ. τὰ πλάγια, τὰς πλευράς) ἐκ χαλκοῦ, ἐπίθ. τῆς περικεφαλαίας.

χαλκό-πεδος, *ον* (*χαλκός*+*πέδον*)· ὁ ἔχων ἔδαφος (δάπεδον) ἐκ χαλκοῦ.

χαλκό-πλευρος, *ον* (*χαλκός* + *πλευρά*)· ὁ ἔχων τὰς πλευρὰς ἐκ χαλκοῦ (ἐπίθ. τεφροδόχου κάλπης).

χαλκο-πλῆθής, *ές,* γεν. *-έος* (*χαλκός*+*πλῆθος*)· ὁ πλήρης χαλκοῦ, ὁ ὡπλισμένος μὲ χαλκίνην πανοπλίαν.

χαλκό-πληκτος, *ον,* δωρ. **-πλᾱκτος** (*χαλκός* + *πλήσσω*)· ὁ πλήττων διὰ τῆς χαλκίνης κόψεώς του (ἐπίθ. πολεμικοῦ πελέκεως). 2) ὁ πληγεὶς (τρωθεὶς) διὰ χαλκοῦ (διὰ χαλκίνου ὀργάνου ἢ ὅπλου). 3) =*χαλκήλατος* (βλ. λ.), ὁ κατεσκευασμένος ἐκ χαλκοῦ, ὁ σφυρηλατημένος ἐκ χαλκοῦ.

χαλκό-πους, ὁ, ἡ, *-ποδος,* τό, γεν. *-ποδος* (*χαλκός*+*πούς*)· ὡς καὶ νῦν, χαλκόπους, ἔχων πόδας ἐκ χαλκοῦ: *χαλκόπους τρίπους* || *χαλκόποδες ἵπποι*= οἱ ἔχοντες χαλκίνους πόδας, τ. ἔ. χαλκίνας ὁπλάς || *χαλκόπους Ἐρινύς* = ἡ ἀκαταπόνητος εἰς τὴν καταδίωξιν (ὡσεὶ ἔχουσα χαλκίνους πόδας) || *χαλκόπους ὀδούς*=οὐδὸς (κατώφλι) ἐκ χαλκοῦ.

χαλκό-πῦλος, *ον* (*χαλκός*+*πύλη*)· ὁ ἔχων πύλας ἐκ χαλκοῦ ἢ ἐξ ὀρειχάλκου.

ΧΑΛΚΟ'Σ, *-οῦ,* ὁ· ὡς καὶ νῦν, χαλκός, ὀρείχαλκος, «μπρούτζος», λατ. **aes,** καλούμενος ἐκ τοῦ χρώματός του *ἐρυθρός, αἴθοψ, ἦνοψ, νῶροψ, φαεινός* κλπ.· ὁ χαλκὸς ἦτο τὸ πρῶτον μέταλλον ποὺ ἐπεξειργάσθησαν οἱ παλαιοὶ πρόγονοί μας, καὶ διʼ αὐτὸ κατήντησε *χαλκὸς* νὰ λέγεται ἐνίοτε ἐπὶ οἱουδήποτε μετάλλου· ἀλλὰ καὶ ὕστερον, ὅτε ὁ *σίδηρος* ἦτο γνωστός, καὶ τότε ἡ λ. *χαλκὸς* ἐχρησιμοποιεῖτο ἐνίοτε ἀντὶ τοῦ *σίδηρος,* καὶ τὸ *χάλκεος* ἀντὶ τοῦ *σιδήρεος*· λίαν ἐνωρὶς ὁ χαλκὸς ἐχρησιμοποιεῖτο ὡς ὀρείχαλκος (κρᾶμα χαλκοῦ καὶ κασσιτέρου), τὸν ὀρείχαλκον δὲ κυρίως ἐχρησιμοποίουν οἱ ἀρχαῖοι διὰ τὰ τεχνουργήματά των. — **II** παρὰ ποιηταῖς, *χαλκὸς* καλεῖται πᾶν ὅπλον (σκεῦος, ὄργανον) κατεσκευασμένον ἐκ χαλκοῦ ἢ γενικῶς ἐκ μετάλλου (εἶδη ὅπλων, λέβης, ὕδρια κλπ.).

Ἔτυμ.: χαλκός : λιθ. **gelzis, gelezls,** λεττ. **dfelefis,** παλ-πρωσσ. **gelso,** παλ-σλαυ. **železo** (σίδηρος)· κατ' ἄλλους, *χαλκὸς* (=ἐρυθρὸν μέταλλον· πρβλ. τὸ παρ' Ὅμ. *«χαλκὸν ἐρυθρὸν»*) συνανήκει μετὰ τῶν *χάλκη, χάλχη, κάλχη* (κογχύλιον, πορφύρα), πρβλ. καὶ *Χαλκίς, Κολχίς*· βλ. καὶ ἐν *κάλχη*· κατ' ἄλλους ⟨ἰαπ. ***ghel-** (λάμψις) [σανσκρ. **hiranyam,** γοτθ. **guip,** παλ-σλαυ. **zlato** (χρυσός), βλ. ἐν *χλωρός*], πρβλ. ἰδίως λιθ. **zãlas** (ἐρυθρός, ἐπὶ τοῦ χρώματος ζώων), gall., bret. **gell** (ἐρυθρόφαιος).— παράγωγα: *χάλκεος, χαλκεύς, χαλκίς· χαλκί-οικος· χαλκο-άρας* (=ὁ κατέχων τὴν χρῆσιν τῶν ὅπλων ⟨*χαλκός*+*ἄρα*).

χαλκο-σκελής, *ἐς* (*χαλκός*+*σκέλος*)· ὁ ἔχων τὰ σκέλη ἐκ χαλκοῦ.

χαλκο-στέφᾰνος, *ον* (*χαλκός* + *στέφανος*)· ὁ ἐστεμμένος χαλκῷ, ὁ περιβεβλημένος διὰ χαλκοῦ.

χαλκό-στομος, *ον* (*χαλκός*+*στόμα*)· ὁ ἔχων χαλκοῦν στόμα.— **II** ὁ ἔχων χαλκῆν αἰχμὴν ἢ κόψιν.

χάλκό-τευκτος, *ον* (*χαλκός*+ *τεῦχος*)· ὁ κατεσκευασμένος ἐκ χαλκοῦ, χαλκοκατασκεύαστος.

χαλκο-τευχής, *ἐς* (*χαλκός*+*τεύχεα, τεῦχος*)· ὁ ἔχων χαλκῆν πανοπλίαν.

χαλκό-τοξος, *ον* (*χαλκός*+*τόξον*)· ὁ ὡπλισμένος διὰ χαλκίνου τόξου.

χαλκο-τορέω, μελλ. *-ήσω* (*χαλκότορος*)· κατεργάζομαι ἢ κατασκευάζω τι ἐκ χαλκοῦ || πλάσσω («καλουπιάζω») τι ἐκ χαλκοῦ.

χαλκό-τορος, *ον* (*χαλκός*+*τείρω*)· ὁ εἰργασμένος ἐκ χαλκοῦ || ὁ διὰ χαλκοῦ διατρητὴς (πληγεὶς) ἢ παραχθείς.

χαλκο-τῠ́πος, *ον* (*χαλκός* + *τύπτω*)· ὁ σφυρηλατῶν χαλκόν, ὁ ἐργαζόμενος τὸν χαλκόν || ὡς οὐσ., *ὁ χαλκοτύπος*=χαλκεύς, χαλκουργός, καὶ γεν., σιδηρουργός, ὡς καὶ τὸ **faber aerarius.** 2) ὁ συγκρούων δύο χάλκινα σκεύη ἢ ὄργανα μεταξύ των, ὁ κρούων τὰ κύμβαλα, ἐπὶ τῶν ἱερέων τῆς Κυβέλης. — **II** *χαλκότῠπος* (ἐν παθητ. ἐνν.)· ὁ κτυπηθεὶς διὰ χαλκοῦ, ὁ προξενηθεὶς (ἐκ πλήγματος) διὰ χαλκίνου ὅπλου.

χαλκ-ουργός, *ὀν* (*χαλκός*+**ἔργω*)· ὁ ἐργαζόμενος τὸν χαλκόν || *ὡς οὐσ. ὁ χαλκουργός=ὁ χαλκεύς* (βλ. λ.).

χαλκοῦς, *ῆ, οῦν,* ἀττ. συνῃρ. ἐκ τοῦ *χάλκεος* (βλ. λ.).— **II** ὡς οὐσ. *ὁ χαλκοῦς* = χαλκοῦν νόμισμα ἐν Ἀθήναις, τὸ 1/8 τοῦ *ὀβολοῦ.*

χαλκο-φᾰ́λᾰρος, *ον* (*χαλκός* + *φάλαρα*)· ὁ ἔχων χάλκινα φάλαρα, ὁ λάμπων ἐκ χαλκοῦ, ὁ κεκοσμημένος διὰ διακοσμήσεων ἐκ χαλκοῦ.

χαλκόφῐ, ἐπ. ἀντὶ *χαλκοῦ,* γεν. τοῦ *χαλκός.*

χαλκο-χάρμης, *-ου,* ὁ (*χαλκός*+*χάρμη*)· ὁ μαχόμενος διὰ χαλκοῦ, ὁ ἔχων χαλκίνην πανοπλίαν || ἢ ὁ χαίρων ἐπὶ τοῖς ὅπλοις (πρβλ. *σιδηροχάρμης*).

χαλκο-χῑτών, *-ωνος,* ὁ, ἡ (*χαλκός*+*χιτών*)· ὁ φορῶν χάλκινον χιτῶνα || ὁ φορῶν χάλκινον θώρακα.

χαλκό-χῡτος, *ον* (*χαλκός*+*χέω*)· ὁ χυτὸς ἐκ χαλκοῦ, ὁ χυθεὶς ἐκ χαλκοῦ.

χαλκόω, μελλ. *-ώσω* (*χαλκός*)· ἐπικαλύπτω τι μὲ χαλκὸν (διὰ χαλκίνων ἐλασμάτων).— παθ., μτχ. παθ. ἀορ. α' *χαλκωθείς* = ἐνδυθεὶς μὲ χαλκόν, θωρακισθείς, περιβληθεὶς χαλκίνην πανοπλίαν.— **II** κατασκευάζω τι ἐκ χαλκοῦ.

χάλκωμα, *-ατος,* τὸ (*χαλκόω*)· ὡς καὶ νῦν, χάλκωμα, τὸ ἐκ χαλκοῦ κατεσκευασμένον (ἐργαλεῖον, σκεῦος, ὄργανον κλπ.).

χᾰλῠβδικός, *ή, όν,* ἢ **χᾰλῠβικός** (*χάλυψ*)· ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς *Χάλυβας,* ἢ ὁ ἐκεῖθεν προερχόμενος (βλ. *Χάλυψ*). 2) ὁ κατεσκευασμένος ἐκ χάλυβος || *τὸ χαλυβδικὸν*=ὁ χάλυψ.

χᾰλῠβος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ *χάλυψ* (βλ. λ.).

Χᾰλυψ, *-ῠβος,* ὁ, πληθ. **Χάλυβες,** ἔθνος τοῦ Πόντου περίφημον διὰ τὴν παρασκευήν τοῦ χάλυβος.— **II** ὡς προσηγορ. *ὁ χάλυψ*=ὡς καὶ νῦν, χάλυψ, «ἀτσάλι», ἀπεσκληρωμένος σίδηρος [τὸ μέταλλον ὠνομάσθη ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ *Χάλυβες*· πρβλ. Αἰσχ. Προμ. 715 *«χάλυβες σιδηροτέκτονες»*].

χᾰμᾰδῐ́ς, ἐπιρρ. (*χαμαί*), ποιητ. ἀντὶ *χαμᾶζε*· ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, εἰς τὸ ἔδαφος, κατὰ γῆς.

χᾰμᾶζε, ἐπιρρ. (*χαμαί*)·=λατ. **humi,** εἰς τὸ ἔδαφος, πρὸς τὸ ἔδαφος, κατὰ γῆς, χαμαί.

χᾰμᾰ́θεν, καὶ **χαμόθεν,** ἐπιρρ. (*χαμαί*)· χαμόθεν, ἐκ τοῦ ἐδάφους, «ἀπὸ χάμω», ἀπὸ κάτω.

ΧἈΜΑΙ', ἐπιρρ.· ὡς καὶ νῦν, χαμαί, χάμω, κατὰ γῆς. 2) =*χαμᾶζε* (βλ. λ.), λατ. **humi,** εἰς τὸ ἔδαφος (πρὸς τὸ ἔδαφος), κατὰ γῆς.

*Ετυμ.: **χαμαί**, κυρ. τοπ. δοτ. (ἰαπ. *ĝhim̥mai)· **χαμαί-ζηλος** (ζ- ⟨*gvi-: **βίος-ζῆ-**)· **χαμᾶζε**· **χαμᾶθεν**· **χαμάδις**· **χαμηλός**· **νεο-χμός**· **Χαμύνη** (ἐπίθ. τῆς Δήμητρος): Ζενδ. zam- (za, za,m· zəmā = κατά γῆς)· θρακορρυγ. **ζεμελω**, ἐξ οὗ **Σεμέλα** (·η=ἡ μήτηρ-Γῆ), ἀλβ. dē (γῆ, χωρίον), demje (σκυλοκατσικία), λατ. humi δοτ. (κατὰ γῆς) (ἐξ οὗ *homo-s, humus), humilis, παλ-λατ. hemōnem, nēmo (*ne-hemō), hemōna (=humana), homō, ὀσκ. humuns (=homines), ὀμβρ. homonus (=hominibus), ὀσκ. hun-trus (=inferi), huntru, ὀμβρ. hutra, hondra (=infra), ὀμβρ. hondomu (=ab infimo), γοτθ. guma, παλ-norr. gume, ἀγγλοσαξ. zuma, παλ-γερμ. gomo (ἄνθρωπος), παλ-norr. Gymir, λιθ. žeme, λεττ. seme, παλ-πρωσσ. semme, same (γῆ), λιθ. zemas, λεττ. sems (χαμηλός), λεττ. sem (ὑποκάτω), παλ-σλαυ. zemlja (γῆ), zmĭja (ἑρπετόν), zmĭjĭ (ὄφις), λιθ. zmu=παλ-πρωσσ. smoy (ἄνθρωπος), λιθ. zmo-gús (ἄνθρωπος), ἐξ ἰαπ. *ĝhom-, *ĝhem-, *ĝhm-, ἄτινα προῆλθον δι' ἰσοπεδώσεως ἐκ τῶν ἀσθενῶν πτώσεων γεν. *ĝdhmés, δοτ. *ĝdhmaí, ὀργαν. *ĝdhmā'· πρβλ. *ĝdhem-, *ĝdhəm-, *ĝdhom-, *ĝdhm-, *ĝdhmm- ἐν τοῖς ἑλλ. **χθών**, **χθαμαλός** (βλ. λ. λ.).

χαμαι-γενής, **ές**, γεν. **-έος** (**χαμαί**+**γενέσθαι**)· ὁ χαμαὶ γεννηθείς (ἐπίθ. τῶν ἀνθρώπων), ὁ ἀναπηδήσας ἐκ τοῦ ἐδάφους.

χαμαι-ευνάς, **-άδος**, ποιητ. θηλ. τοῦ **ἐπομ.** [**-αἴ**χάριν τοῦ μέτρου].

χαμαι-εύνης, **-ου**, ὁ (**χαμαί**+**εὐνή**)· **ὁ εὐναζόμενος** (κοιμώμενος) κατὰ γῆς [**-αἴ**- χάριν τοῦ μέτρου].

χαμαί-ζηλος, **(η)**, **ον** (**χαμαί**+**ζῆλος**)· ὁ ζηλεύων (ζητῶν, ἀγαπῶν) τὸ χαμαί (τὸ ἔδαφος), ὁ χαμηλός, ὁ μὴ αὐξάνων πολὺ ὑπὲρ τὸ ἔδαφος ‖ γενικῶς, ὁ χαμηλός ‖ **ὁ χαμαίζηλος** (**ἐνν. δίφρος**)=τὸ χαμηλὸν κάθισμα, «τὸ χαμηλὸ σκαμνί».— ‖ μτφρ., ὁ ἀρεσκόμενος εἰς ταπεινὰ πράγματα, ὁ ἐπιδιώκων τὰ κοινὰ καὶ ταπεινά, τὰ τετριμμένα, ὁ ταπεινὸς ‖ **τὸ χαμαίζηλον**=ἡ ταπεινότης, ἡ ταπεινοφροσύνη.

χαμαι-κοιτέω, μελλ. **-ήσω** (**χαμαικοίτης**)· κοιτάζομαι (κεῖμαι, κατάκειμαι, κοιμῶμαι) χαμαί.

χαμαι-κοίτης, **-ου**, ὁ (**χαμαί**+**κοίτη**)· ὁ ἔχων τὴν κοίτην του χαμαί, ὁ κείμενος (κοιμώμενος) κατὰ γῆς.

χαμαι-λεχής, **ές**, γεν. **-έος** (**χαμαί**+**λέχος**)·=**χαμαικοίτης** (βλ. λ.), ὁ χαμαὶ κατακλινόμενος, χαμαὶ πλαγιάζων.

χαμαι-λέων, **-οντος**, ὁ (**χαμαί**+**λέων**)· ὡς καὶ νῦν, χαμαιλέων, εἶδος σαύρας, τῆς ὁποίας τὸ χαρακτηριστικώτερον γνώρισμα εἶναι ὅτι μεταβάλλει τὸ χρῶμά της.

χαμαι-πετέω, μελλ. **-ήσω** (**χαμαιπετής**)· πίπτω χαμαί, πίπτω κατὰ γῆς ‖ **γνώμα χαμαιπετοῦσα**=γνώμη πίπτουσα κατὰ γῆς.

χαμαι-πετής, **ές** (**χαμαί** + **πετ-**, ρίζ. τοῦ **πίπτω**)· ὁ πίπτων εἰς τὴν γῆν, ἢ ὁ ἐξηπλωμένος κατὰ γῆς, ὁ κείμενος χαμαί, ὁ χαμηλὸς ‖ **χαμαιπετὴς πίπτω**=πίπτω κατὰ γῆς ‖ ὁ ἐξηπλωμένος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους (εἰς τὴν κόνιν). 2) ὁ κείμενος (ἢ ὁ κοιμώμενος) ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. 3) ὁ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.— ‖ μτφρ. ὡσ., ὁ ταπεινός, χαμηλός, πολὺ μέτριος.

χαμαι-πετοῖσα, δωρ. ἀντὶ **χαμαιπετοῦσα**, θηλ. μτχ. τοῦ **χαμαιπετέω**.

χαμαι-τῡπεῖον, τὸ (**χαμαί**+**τυπεῖν**)· **ὡς καὶ νῦν**, χαμαιτυπεῖον, πορνεῖον, οἶκος ἀνοχῆς.

χαμ-ερπής, **ές** (**χαμαί** + **ἕρπω**)· ὁ ἕρπων χαμαί, ἕρπων κατὰ γῆς, ὡς καὶ νῦν χαμερπής, ποταπός, χυδαῖος.

χαμ-εύνη, ἡ, ἀντὶ **χαμαι-εύνη** (**χαμαί**+**εὐνή**)· **εὐνὴ** (κλίνη, κοίτη) ἐπὶ τοῦ ἐδάφους κειμένη, ἑστρωμένη κατὰ γῆς, ἀχυρόστρωμα.— ‖ γενικῶς, κλίνη, κλινοστάσιον, «στρῖποδα».

χαμ-ευνίς, **-ίδος**, ἡ, ὑποχορ. τοῦ **χαμεύνη** (βλ.λ.).

χαμηλός, **ή**, **όν** (**χαμαί**)· ὁ χαμαί, ὁ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. 2) ὡς καὶ νῦν, χαμηλός, μικροσκοπικός ‖ μτφρ., ἀσήμαντος, «τιποτένιος», μηδαμινός, εὐτελής, χαμερπής, χυδαῖος, ποταπός, μικροπρεπής.

χᾰμόθεν, ἐπίρρ. (**χαμαί**), μτγν. τύπος ἀντὶ **χαμᾶθεν** (βλ. λ.), ἐκ τοῦ ἐδάφους, ἀπὸ κάτω, «ἀπὸ χάμω».

χάμψαι, οἱ, τὸ Αἰγυπτιακὸν ὄνομα τῶν **κροκοδείλων**.

χᾶν, ἡ, δωρ. ἀντὶ **χὴν** (βλ. λ.).

Χᾰνάναῖος, **α**, **ον**· ὁ κάτοικος τῆς (**Γῆς**) **Χαναάν**. — ὡς προσηγορ., ἔμπορος (**ἐκ Τύρου ἢ Σιδῶνος**), διότι οἱ κάτοικοι τῆς Χαναὰν ἐφημίζοντο ὡς ἱκανώτατοι ἔμποροι.— **Χαναναία**, **ἡ** = γυνὴ ἐκ Χαναάν.— βλ. καὶ **Κανανίτης**.

χανδάνω, μελλ. **χείσομαι**· ἀόρ. β' **ἔχᾰδον**, ἐπ. **χάδον**· πρκ. μετὰ σημασ. ἐνεστ. **κέχανδα**· ἐπ. γ' ἐν. ὑπερσ. μετὰ σημασ. πρτ. **κεχάνδει**· χωρῶ, «χωράω», περιλαμβάνω ἐν ἐμαυτῷ, περιέχω, δύναμαι νὰ περιλάβω: **ἓξ μέτρα χάνδανε κρητὴρ**=ὁ κρατὴρ «ἐχωροῦσεν» («μποροῦσε νὰ χωρέσῃ») ἓξ μέτρα ‖ **οὐκ ἐδυνήσατο πάσας αἰγιαλὸς νῆας χαδέειν**=ὁ αἰγιαλὸς (ἡ ἀκτὴ) δὲν ἠδυνήθη νὰ «χωρέσῃ» (νὰ περιλάβῃ) ὅλα τὰ πλοῖα.

*Ετυμ.: **χανδάνω**, μελλ. **χείσομαι** (***χενδ-σ-**), ἀόρ. **ἔχαδον** (**χϜδ-**): ἀλβ. g'ën', g'en' (εὑρίσκω), λατ. pre-hendō (λαμβάνω, ἁδράχνω), praeda (λεία, λάφυρον) (*prae-hedā), παλ-ιρλ. gataim (λαμβάνω, πιάνω) (*ghed-nā-mi), gall. genni (=λατ. contineri, comprehendi, capi) (ghĝd-), γοτθ. bi-gitan, παλ-norr. geta, ἀγγλ-σαξ. be-zietan, παλ-γερμ. pi-gezzan (βάλλω, πλήττω), παλ-norr. gáta (εἰκασία, αἴνιγμα), λιθ. pa-si-gendù, -gésti (θλίβομαι, λυποῦμαι), godùs (ἐπιθυμητικός, ἄπληστος), λεττ. at-gâdâtis (ἐνθυμοῦμαι, παλ-σλαυ. gadaja, gadati (σκέπτομαι, ὑποθέτω, συμπεραίνω)· ἐξ ἰαπ. *ghe(n)d-.

χανδόν, ἐπιρρ. (**χαίνω**)· μὲ ἀνοικτὸν στόμα, ἁπλήστως ‖ μτφρ., ἁπλήστως, ἀκορέστως, «ἀχόρταγα», λαιμάργως.

χᾶνεῖν, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ **χαίνω**.

χᾶνοι, γ' ἐν. εὐκτ. ἀορ. β' τοῦ **χαίνω**.

ΧΑ΄ΟΣ, **-εος**, τό· ὡς καὶ νῦν, τὸ χάος, τὸ κενόν, τὸ ἄπειρον, προσωποποιηθὲν ὑπὸ τοῦ Ἡσιόδου, ὅστις παριστᾷ τὸ **Χάος** ὡς τὴν πρώτην μορφὴν καταστάσεως τοῦ Σύμπαντος, ὡς τὴν ἄμορφον ὕλην. 2) τὸ ἄπειρον διάστημα, ἡ ἀτμοσφαῖρα ‖ μτγν., πᾶς εὐρὺς κενός χῶρος, χάσμα, ἄβυσσος.

*Ετυμ.: **χάος** (***χαFος**, ἰαπ. *ĝhəv-es), γεν. **χάεος**, **χάους**· **χαῦνος**· **χαύνας**· **χαυνό-πρωκτος** (=**εὐρύ-πρωκτος**)· **χαυλι-όδοντ-**: παλ-γερμ. goumocaumun (*ĝhəumen-), giumo (*ĝhĝu-men-), guomo, παλ-norr. gómr, gôme (*ĝhĝ[u]-m-)=ἀνάκτορον, λιθ. gomurỹs=ἀνάκτορον, λεττ. gámurs=τραχεῖα ἀρτηρία (⟨*gh- οὐρανικοῦ), δημοτ-γερμ. guske, goske (στόμα, χάσμα), μεσ-γερμ. gülle (τέλμα, βοῦρκος), μεσ-γερμ. gole goel (βάλτος)· ἡ σημ. τοῦ τέλματος προῆλθεν ἐκ τῆς ἐνν. τῆς κοιλότητος (τοῦ λάκκου), πρβλ. norv. gyl (σχισμή, χαραμάδα)· ἐξ ἰαπ. *ĝhĝeu-, *ĝhō(u)-, *ĝhəu-, *ĝhu· (=λατ. hiare, χαίνω, χάσκω)· βλ. καὶ **χαίνω**, **χήμη**, **χειράς**.

χᾶος, **όν**· ὡς τὸ **χάϊος** (βλ. λ.), γνήσιος, ἀληθής, ἀγαθός.

χαρά, ἡ (**χαρῆναι**)· ὡς καὶ νῦν, χαρά, εὐφροσύνη, τέρψις, ἡδονή ‖ **χαρᾷ**=μετὰ χαρᾶς, εὐχαρίστως ‖ μετὰ γεν., χαρὰ ἔν τινι, εὐχαρίστησις διά τι πρᾶγμα.

χάραγμα, **-ατος**, τὸ (**χαράσσω**)· πᾶν τὸ ἐγκεχαραγμένον, τὸ ἐγχάρακτον, τὸ ἐντυπωθὲν ‖ **χάραγμα ἐχίδνης**=τὸ χάραγμα (τὸ ἴχνος) τὸ προξενηθὲν ἐκ δήγματος ἐχίδνης. 2) ἐγκεχαραγμένον σύμβολον (σῆμα), ἐπιγραφή. 3) μεταλλον κεχαραγμένον, νόμισμα.

χᾰράδρα, ἰων. **χαράδρη**, ἡ (**χαράσσω**)·=**χείμαρρος** (βλ. λ.), ὡς καὶ νῦν, χείμαρρος, ὁρμητικὸν ρεῦμα (ἐξ ὑδάτων βροχῆς ἢ τηκομένων χιόνων) κατερχόμενον ἐξ ὀρεινῶν συγκροτημάτων πρὸς τὰς πεδιάδας ἢ τὴν θάλασσαν, διανοίγον δὲ δι' ἑαυτὸ ὁδὸν εἰς τὰ πλευρὰ τοῦ ὄρους, λατ. torrens.— ‖ ὡς καὶ νῦν, χαράδρα, ἡ κοίτη τοιούτου χειμάρρου, βαθεῖα φάραγξ, λαγκάδι.

χᾰραδραῖος, **α**, **ον** (**χαράδρα**)· ὁ ἀνήκων εἰς χαράδραν, ὁ προερχόμενος ἐκ χαράδρας.

χᾰραδριός, ὁ (*χαράδρα*)· πτηνόν τι ὑποκίτρινον, οἰκοῦν ἐν χαράδραις, ἐξ ὧν ἔλαβε καὶ τὸ ὄνομα.

χᾰραδρόω, μελλ. *-ώσω*· παθητ., ἀόρ. α' *ἐχαραδρωθην*· πρκ. *κεχαράδρωμαι* (*χαράδρα*)· ὡς καὶ νῦν, χαραδρώνω, ἀνοίγω χαράδρας καὶ κοίτας χειμάρρων. —παθητ., χαραδροῦμαι, γεμίζω ἀπὸ χαράδρας, διαυλακώνομαι ὑπὸ χαραδρῶν, γίνομαι χαράδρα ‖ *χώρα κεχαραδρωμένη*=χώρα διεσχισμένη ὑπὸ χαραδρῶν, χώρα πλήρης χαραδρῶν.

χᾰρᾰκόω, μελλ. *-ώσω* (*χάραξ*)· περιφράσσω διὰ χαρακώματος, περιχαρακώνω, ὀχυρώνω.— ‖ ὑποστηρίζω διὰ χαράκων (διὰ δοκῶν, διὰ πασσάλων).

χᾰρακτήρ, *-ῆρος*, ὁ (*χαράσσω*)· τὸ ἐγκεχαραγμένον, τὸ σημεῖον τὸ γενόμενον (τὸ χαραχθὲν) ἐπὶ νομίσματος ἢ ἐπὶ σφραγῖδος, τὸ ἀποτύπωμα, ἡ σφραγίς, ἡ βούλλα ‖ *χαρακτῆρα ἐπεμβάλλω τινὶ*=ἐπιθέτω σφραγῖδα ἐπί τινος πράγματος. 2) μτφρ., τὸ σῆμα (ἡ ἔνδειξις, τὸ χαρακτηριστικὸν γνώρισμα) τὸ ἐγχαραχθὲν (ἐντυπωθὲν) ἐπί τινος προσώπου ἢ πράγματος, δι' οὗ καθίσταται εὐδιάκριτον (διακρίνεται ἀπὸ τὰ ἄλλα πράγματα ἢ ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους), χαρακτηριστικὸν γνώρισμα, χαρακτήρ, ὁ ἰδιαίτερος χαρακτήρ των: *ἀνδρῶν οὐδεὶς χαρακτὴρ ἐμπέφυκε σώματι*=οὐδὲν ἐξωτερικὸν «σημάδι» ἔχει ἐγχαραχθῆ φύσει (ἐκ φύσεως) εἰς τὸ σῶμα τῶν ἀνθρώπων. 3) τὸ ἰδιαίτερον ὕφος Συγγραφέως.

χᾰρακτός, *ή, όν*, ρημ. ἐπίθ. τοῦ *χαράσσω*· ὡς καὶ νῦν, χαρακτός, ὁ κεχαραγμένος, ἐγχάρακτος, ὁ ὀδόντωτὸς ὡς ὁ πρίων.

χᾰράκωμα, *-ατος*, τὸ (*χαρακόω*)· τόπος περιβεβλημένος ὀλόγυρα διὰ *χαράκων* (πασσάλων), περίφρακτος, περιχαρακωμένος, ὠχυρωμένον στρατόπεδον.— ‖ τὸ περιβάλλειν διὰ πασσάλων, τὸ περιφράσσειν ‖ τὸ ἐκ πασσάλων περίφραγμα, ὡς καὶ νῦν χαράκωμα ‖ =τὸ παρὰ Ρωμαίοις vallum.

χᾰράκωσις, *-εως*, ἡ (*χαρακόω*)· ἡ περιχαράκωσις, τὸ περιφράσσειν διὰ χαράκων (πασσάλων), ὀχύρωσις.

χᾰραξ, *-ᾰκος*, ὁ, καὶ ἡ (*χᾰράσσω*)· αἰχμηρὸς πάσσαλος, «παλούκι» ‖ πάσσαλος διχαλωτὸς κατὰ τὸ ἓν ἄκρον, χρησιμοποιούμενος πρὸς ὑποστήριξιν κλημάτων ἀμπέλου.— ‖ ὡς τὸ *σταυρὸς* (βλ. λ.), πάσσαλος («παλούκι») χρησιμοποιούμενος κατὰ τὰς ὀχυρώσεις στρατοπέδων, λατ. vallus· ἐντεῦθεν 2) περιληπτικῶς, ὡς τὸ *χαράκωμα*, περιχαρακωμένος χῶρος, ὠχυρωμένον στρατόπεδον, λατ. vallum.

ΧΑ˘ΡΑ'ΣΣΩ, ἀττ. **-ττω**· μελλ. *-ξω*· ἀόρ. α' *ἐχάραξα*· παθητ., ἀόρ. α' *ἐχαράχθην*· πρκ. *κεχάραγμαι*· ποιῶ τι ὀξὺ (αἰχμηρόν, μυτερόν), ὀξύνω, ἀκονίζω.— παθητ., ἐγκόπτομαι, χαράσσομαι ‖ μτφρ., ἐπὶ ὀφθαλμῶν, σπινθηρίζω, ἀπαστράπτω. 2) μτφρ., παροργίζω, ἐξοργίζω, ἐξερεθίζω, προκαλῶ.—παθητ., ἐξερεθίζομαι, ἐξοργίζομαι.— ‖ αὐλακώνω, αὐλακίζω (διὰ τοῦ ἀρότρου), ἀροτριῶ, ζευγαρίζω.— ‖‖ ἐγχαράσσω, ἐγγλύφω, ἐντυπῶ, ἐγγράφω, ἐπιγράφω.

Ἐτυμ.: *χαράσσω*· *χάραξ*· *χαρακόω*· *χαρακτήρ*· *χαράδρα*· *χαραδριός*· πιθ. ἐξ ἰαπ. *ĝhr̥rə-, μεταπτ. βαθμ. τῆς βάσ. ĝherē(i)- (συχνὰ ἀποξέω), τοῦ ĝher- ὄντος παραλλ. τῷ *gher- ἐν τῷ *χέραδος* (βλ. λ.).

χᾰρῆναι, ἀπρφ. παθ. ἀορ. β' τοῦ *χαίρω*.

χᾰρήσομαι, μτγν. μέλλ. τοῦ *χαίρω*.

χᾰρῐ-δώτης, *-ου*, ὁ, καὶ παρὰ Πλουτ. **χαριδότης** (*χάρις*+*δίδωμι*)· ὁ δίδων (παρέχων, προξενῶν) χαρὰν (εὐχαρίστησιν) ἢ χάριν.

χᾰρίεις, *χαρίεσσα*, *χαρίεν*, γεν. *-εντος* (*χάρις*)· ὡς καὶ νῦν, χαρίεις, «χαριτωμένος», πλήρης χαρίτων, εὔχαρις, κομψός, εὔμορφος, θελκτικός.— ‖ παρ' ἀττικοῖς συχνὰ ἐπὶ προσώπων, καὶ δὴ ἐν σχέσει πρὸς τὴν χάριν τοῦ πνεύματος, ἐπίχαρις, εὐφυής, πεπαιδευμένος, τέλειος ἄνθρωπος, εὐγενὴς τοὺς τρόπους ‖ *οἱ χαρίεντες*=οἱ ἀνεπτυγμένοι, οἱ τυχόντες ἀνατροφῆς καὶ παιδείας, οἱ μορφωμένοι.— ‖‖ τὸ οὐδ. παρ' ἀττ. ἐχρησιμοποιεῖτο καὶ ὡς ἐπίρρ., ἀλλ' ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ προπαρωξύνετο (*χάριεν*).

χᾰριεντίζομαι, μελλ. *-ίσομαι*, ἀττ. *-ιοῦμαι*, ἀποθ.· ὁμιλῶ ἢ πράττω μετὰ χάριτος καὶ κομψότητος ‖ εἶμαι εὐτράπελος, ἀστεΐζομαι, λέγω ἢ κάμνω ἀστεῖα, λατ. festive loqui ‖ *σπουδῇ χαριεντίζομαι* = ἀστειεύομαι «στὰ σοβαρά» (κατὰ τρόπον σοβαρόν).

χᾰριέντως, ἐπίρρ. τοῦ *χαρίεις*· ἐπιχαρίτως, μετὰ χάριτος, κομψῶς ‖ εὐφυῶς, ἐπιτηδείως, ἐπιδεξίως. 2) εὐγενῶς, φιλοφρόνως.

χᾰρῐ-εργός, *όν* (*χάρις*+**ἔργω*)· ἡ προσδίδουσα χάριν καὶ κομψότητα εἰς τὰ ἔργα (ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς ὡς προστάτιδος τῶν τεχνιτῶν), ἡ κομψῶς ἐργαζομένη, ἡ καλλιτέχνις. 2) ἡ χαίρουσα διὰ τὰ ὡραῖα ἔργα (ἐκ τοῦ *χαίρω*+**ἔργω*), πάλιν ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς ὡς προστατευούσης τοὺς καλλιτέχνας καὶ τοὺς τεχνίτας (χειρώνακτας).

χᾰρίζομαι, μέσ. μελλ. *-ίσομαι*, ἀττ. *-ιοῦμαι*, ὡσ. καὶ παθ. μελλ. *χαρισθήσομαι*· μεσ. ἀόρ. α' *ἐχαρισάμην*, καὶ παθ. ἀόρ. α' *ἐχαρίσθην*· πρκ. *κεχάρισμαι* (ἐπὶ ἀμφοτέρων τῶν σημασ., ἐνεργ. καὶ παθητ.)· (*χάρις*)· ὡς καὶ νῦν, χαρίζομαι εἴς τινα, λέγω ἢ πράττω τι τὸ εὐχάριστον εἴς τινα, κάμνω χάριν εἴς τινα, δεικνύω εὔνοιαν πρός τινα, «τοῦ κάνω τὸ χατήρι», λατ. gratificari (μετὰ δοτ. προσ.) ‖ ἀπολ., εἶμαι εὐχάριστος, ἐπιδιώκω τὴν εὔνοιάν τινος. 2) παρ' ἀττ. ἐνδίδω (ὑποχωρῶ) εἰς σφοδρὰν ἐπιθυμίαν, ἱκανοποιῶ πάθος τι, ὡς τὸ λατ. indulgere ‖ *χαρίζομαι τῷ σώματι*=ἱκανοποιῶ τὰς σαρκικάς μου ἐπιθυμίας. — ‖ μετὰ αἰτ. τοῦ πράγμ., χαρίζω τι, τὸ προσφέρω μὲ τὴν θέλησίν μου, τὸ δίδω μετὰ χαρᾶς ‖ μετὰ γεν. (γεν. διαιρ.), δίδω προθύμως ἔκ τινος πράγματος, «χαρίζω» ἀπό τι: *χαρίζομαι ἀλλοτρίων*=«χαρίζω» ἀπὸ πράγματα ποὺ δὲν ἀνήκουν εἰς ἐμέ, «κάνω τὸν κουβαρδᾶ» μὲ ξένα πράγματα | *ταμίη χαριζομένη παρεόντων*=οἰκονόμος παρέχουσα μὲ μεγάλην προθυμίαν ἀπὸ τὰ ὑπάρχοντα («ἀπὸ ὅ,τι βρίσκεται»).— ‖‖ ἐν παθητ. ἐνν., εἶμαι εὐχάριστος, εἶμαι εὐάρεστος, εἴς τινα, ἀρέσκω εἴς τινα, τοῦ εἶμαι ἀρεστός, εἶμαι ἀγαπητός, ἔχω γίνει (ἔχω παραχωρηθῆ, δοθῆ) πρὸς εὔνοιάν τινος: *τοῖσι Εὐβοέεσσι κεχάριστο*=εἶχε γίνει πρὸς χάριν τῶν Εὐβοέων (διὰ νὰ εὐχαριστηθοῦν οἱ Εὐβοεῖς). 2) μτχ. πρκ. *κεχαρισμένος*=εὐάρεστος, εὐπρόσδεκτος, ἀγαπητός ‖ *ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ*=λίαν εὐπρόσδεκτε εἰς τὴν ψυχήν μου, φίλτατέ μου («πολυαγαπημένε μου») | *κεχαρισμένος ἦλθεν*=εὐπρόσδεκτος ἦλθεν, εἶχε καταντήσει πολυπόθητος (περιπόθητος).

χαριξῇ, δωρ. ἀντὶ *χαρίσει*, β' ἐν. μέλλ. τοῦ *χαρίζομαι*.

χᾰρις, ἡ, γεν. *χάρῐτος*· αἰτ. *χάριν* ἢ *χάριτα*· πληθ *χάριτες*· δοτ. πληθ. *χάρισι*, ἐπ. *χαρίτεσσι*, ποιητ. καὶ *χάρισσι* (*χαίρω*)· ὡς καὶ νῦν, χάρις, εὔνοια, λατ. gratia, καὶ δή: ‖ ἐξωτερικὴ χάρις, θέλγητρον, ἐρασμία ὄψις, ἀξιέραστος ἐμφάνισις: *θεσπεσίην δ' ἄρα τῷ γε χάριν κατέχευεν Ἀθήνη*=ἡ Ἀθηνᾶ δ' ἔπειτα περιέβαλε τὸ σῶμά του μὲ θεῖον κάλλος (περιέχυσε τὸ σῶμά του μὲ ἐκπληκτικὸν κάλλος). 2) ἐπὶ πραγμάτων, γοητεία, αἴγλη.— ‖ ἐσωτερικὴ χάρις, ἐσωτερικὴ εὔνοια, ὡς αἴσθημα εἴτε τοῦ ἐνεργοῦντος τὴν χάριν (ὡς καλωσύνη, εὔνοια, εὐμένεια, εὐεργεσία)· εἴτε του δεχομένου ταύτην (ὡς εὐγνωμοσύνη, εὐχαριστία): (ἀμφότεραι αἱ ἔννοιαι ἐν τῇ αὐτῇ φράσει) *ἡ χάρις χάριν φέρει* = ἡ εὐεργεσία φέρει (ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα) τὴν εὐγνωμοσύνην ‖ εἰδικαὶ περιφράσεις: *χάριν οἶδά τινι*=γνωρίζω (αἰσθάνομαι) εὐγνωμοσύνην πρός τινα | *χάριν ὀφείλω τινὶ*= χρεωστῶ εὐγνωμοσύνην πρός τινα, «τοῦ ὀφείλω χάριτας», τοῦ εἶμαι ὑπόχρεως, εἶμαι ὑποχρεωμένος μαζί του | *χάριν κατατίθεμαί τινι*=ἀποκτῶ τὴν εὐγνωμοσύνην τινός (κυρ. τοῦ παρέχω εὐεργεσίας ὥστε νὰ ἀποκτῶ δικαιώματα ἐπὶ τῆς εὐγνωμοσύνης του, «τοῦ τὰς παρέχω ὡς παρακαταθήκην» τρόπον τινὰ διὰ τῆς ὁποίας ἐγγράφω ὑποθήκην ἐπὶ τῆς εὐγνωμοσύνης του) | *χάριν λαμβάνω τινὸς*= λαμβάνω εὐχαριστίας (λαμβάνω, δέχομαι, τὴν ἔκφρασιν εὐγνωμοσύνης) παρά τινος | *χάριν κομίζομαι*=ἀποκομίζω (θερίζω) εὐγνωμοσύνην. 3) εὔνοια, ἐπιρροὴ ὡς ἀποτέλεσμα εὐνοίας, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν *βίαν*, λατ. gratia: *χάριτι πλεῖον ἢ φόβῳ* =ἀπὸ εὔνοιαν μᾶλλον (ἀπὸ εὐνοϊκὴν διάθεσιν μᾶλ-

λον). παρὰ ἀπὸ φόβον.— **III** εὔνοια τελερθεῖσα (λαβοῦσα χώραν), φιλοφροσύνη, εὐεργεσία, δῶρον, δωρεά, χάρις: *χάριν φέρω τινί*=τοῦ προσφέρω κάποιαν εὐχαρίστησιν, τοῦ παρέχω κάποιαν χαράν, «τοῦ κάνω κάτι τὸ καλὸ» | ὡσ. ἐν ταῖς ἑπομέναις φράσεσιν *χάριν τίθεμαί τινι*=*χαρίζομαί τινι*=δεικνύω εὔνοιαν πρός τινα, τοῦ κάμνω χάριν | *χάριν νέμω τινί*=παρέχω χάριν (εὐχαρίστησιν, χαράν, εὔνοιαν) εἴς τινα, τὸν εὐγῶ | *χάριν δρῶ τινι*=*εὖ ποιῶ τινα*=εὐεργετῶ τινα.— **IV** τὸ ἀποτέλεσμα τῆς χάριτος, ἀπόλαυσις, ἡδονή, εὐφροσύνη, τέρψις, εὐαρέστησις, χαρά || *χάρις τινός*=ἀπόλαυσις ἐκ τινος | *φόρμιγγος χάρις*=χαρά (τέρψις) «ἀπὸ τὸ παίξιμο» τῆς φόρμιγγος | *συμποσίου χάρις*=ἀπόλαυσις συμποσίου. **2)** *δαιμόνων χάρις*=τιμή (λατρεία) ὀφειλομένη εἰς τοὺς θεοὺς || εὐχαριστήριος προσφορά, δῶρον προσφερόμενον εἰς ἔνδειξιν εὐγνωμοσύνης: *εὐκταῖα χάρις*=δῶρον συνεπεία εὐχῆς (ὅρκου, ταξίματος).— **V** εἰδικαὶ χρήσεις: **1)** ἡ αἰτ. ἐν. *χάριν* +γεν. (*χάριν τινός*)=ὡς καὶ νῦν, χάριν τινός, πρὸς χάριν του, ἐξ αἰτίας του, ἕνεκά τινος | *χάριν Ἕκτορος*=πρὸς χάριν τοῦ Ἕκτορος | ἐνίοτε προσλαμβάνει καὶ τὸ ἄρθρον: *τὴν Ἀθηναίων χάριν*=πρὸς χάριν τῶν Ἀθηναίων.—ἐν τῇ χρήσει ταύτῃ ταχέως προσέλαβε τὸν χαρακτῆρα προθέσεως συντασσομένης μετὰ γεν. (=*ἕνεκα*), λατ. **gratia, causa**, χάριν τινός, ἐξ αἰτίας τινός, πρὸς ὠφέλειάν τινος, διὰ λογαριασμόν τινος || ὡσ. ἐν συχνῇ χρήσει ἦσαν καὶ αἱ περιφράσεις *ἐμὴν χάριν, σὴν χάριν*=πρὸς χάριν μου, πρὸς χάριν σου, λατ. **mea gratia, tua gratia**. **2)** ἡ αὐτὴ αἰτ. μετὰ προθέσ., *εἰς χάριν τινός*=διὰ νὰ προξενήσω εἴς τινα εὐχαρίστησιν | *πρὸς χάριν λέγω τινί*=ὁμιλῶ πρός τινα κατὰ τρόπον ποὺ τὸν εὐχαριστεῖ (ὅπως τοῦ ἀρέσει), ἢ διὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσω | ἀλλ' ὅμως, *πρὸς χάριν ἐμῆς σαρκὸς*=χάριν τῶν σαρκῶν μου, δηλ. πρὸς καταβρόχθισίν των. **3)** *ἐν χάριτι κρίνω τινά*=κρίνω τινὰ μεροληπτικῶς (ὑπὲρ αὐτοῦ), τὸν κρίνω εὐνοϊκὰ (οὐχὶ ἀπροσωπολήπτως ἀλλὰ μεροληπτῶν ὑπὲρ αὐτοῦ) | *διὰ χαρίτων εἰμί* (ἢ *γίγνομαί*) *τινι*=συνδέομαι μετά τινος διὰ σχέσεων φιλίας ἢ ἀμοιβαίας εὐνοίας.— **VI** ἐν τῇ Μυθολογίᾳ αἱ *Χάριτες* ἦσαν θεότητες, αἱ ὁποῖαι παρίσταντο ὡς χορηγοὶ πάσης χαρᾶς καὶ εὐνοίας, ἀκόμη καὶ τῆς εὐνοίας τῆς νίκης κατὰ τοὺς ἀγῶνας· ἦσαν δ' αὗται τρεῖς *Ἀγλαΐα, Εὐφροσύνη*, καὶ *Θάλεια* [δι' ἐτυμ. βλ. *χαίρω*].

χάρισμα, *-ατος*, τό (*χαρίζομαι*)· πᾶν τὸ χαριζόμενον, τὸ διδόμενον δωρεάν, δωρεά, δῶρον, εὔνοια.

χαρίσασθαι, ἐπ. ἀπρφ. μέσ. ἀορ. α' τοῦ *χαρίζομαι*.

χαριστήριος, *ον* (*χαρίζομαι*)· ὁ λεγόμενος ἢ γινόμενος ἢ διδόμενος εἰς ἔνδειξιν εὐγνωμοσύνης. — **II** ὡς οὐσ., *τὸ χαριστήριον*=εὐχαριστήριος προσφορά, δῶρον εἰς ἔνδειξιν εὐγνωμοσύνης. **2)** *τὰ χαριστήρια* (ἐνν. *ἱερά*)=εὐχαριστήριοι θυσίαι.

χαρῖτία, ἡ (*χάρις*)· χαριεντισμός, ἀστεϊσμός, ἀστειότης.

χαρίτο-βλέφαρος, *ον* (*χάρις*+*βλέφαρον*)· ὁ ἔχων βλέφαρα ὅμοια πρὸς τὰ τῶν *Χαρίτων*.

χαρίτο-γλωσσέω, ἀττ. **-ττέω,** μελλ. *-ήσω* (*χάρις*+*γλῶσσα*)· ὁμιλῶ πρὸς χάριν (διὰ νὰ εὐχαριστήσω), ὁμιλῶ κολακευτικῶς, λέγω γλυκὰ λόγια.

χαρίτόω, μελλ. *-ώσω* (*χάρις*)· πληρῶ τινα χάριτος.— **II** δεικνύω εὔνοιαν πρός τινα.— παθητ., εὐνοοῦμαι καθ' ὑπερβολὴν ἐκ μέρους τινός, λαμβάνω δείγματα εὐνοίας.

χαρῖτ-ώπης, *ες* (*χάρις*+*ὤψ*)· ὁ ἔχων ὄψιν πλήρη χάριτος, ὁ χαρίεις τὴν ὄψιν, ὁ θελκτικὸς τὴν μορφὴν || θηλ. *χαριτῶπις, -ιδος*.

χάρμα, *-ατος*, τό (*χαίρω*)· πηγὴ χαρᾶς, πρᾶγμα προξενοῦν χαράν || χαρά, εὐφροσύνη, τέρψις, ἡδονή.

χάρμη, ἡ (*χαίρω*)· =*χάρμα* (βλ. λ.) || ἡ ἀγρία χαρὰ τῆς μάχης, ἡ σφοδρὰ ἐπιθυμία πρὸς μάχην, ἡ μάχη. — **II** =*ἐπιδορατίς*, ἡ αἰχμὴ τοῦ δόρατος.

Ἔτυμ.: χάρμη · *χαίρω*· δι' ἐτυμ. βλ. *χαίρω*.— ὡς πρὸς τὸ *χάρμη*=*ἐπιδορατὶς* πρβλ. Ἡσυχ. «*ἄγχαρμον*· *ἀνωφερῆ τὴν αἰχμήν*» ἐξ ἰαπ. ***gher-**, ***gh(e)rē-** (κάμνω προεξοχήν), πρβλ. καὶ ***gher-** (=ξηραίνομαι, **νερκώνομαι**· ἐξ ἧς καὶ *χέρσος*)· πρβλ. Ἡσυχ. «*χαρία*· *βουνός*», *χοιράς, -άδος* (προ-ξέχων· ὡς οὐσ. σκάπελος) (***χοιρο-**, ἰαπ. ***ghorjo-**), gall. **garth** (ἀκρωτήριον, ὄρος), μεσ-γερμ. **grat** (ἐξέχουσα γωνία), pol. **grot** (αἰχμὴ τοῦ βέλους, ἀκόντιον).

χαρμονή, ἡ (*χάρμα*)· χαρά, τέρψις, ἡδονή || ἐν τῷ πληθ., χαραί, τέρψεις, ἀπολαύσεις.

χαρμόσῦνος, (*η*), *ον* (*χάρμη*)· ὡς καὶ νῦν, χαρμόσυνος, χαροποιός, εὐχάριστος || πλήρης χαρᾶς, εὔθυμος || *χαρμόσυνα* (πιθ. ἐνν. *ἱερά*) *ποιῶ* = τελῶ ἑορτὰς χαρᾶς (ἑορτὰς εὐχαριστηρίους).

χαρμό-φρων, *-ονος*, ὁ, ἡ (*χάρμα*+*φρήν*)· ὁ εὐφραίνων τὴν καρδίαν (ὁ παρέχων εὐφροσύνην εἰς τὰς φρένας) || ὁ ἔχων τὰς φρένας πλήρεις χαρᾶς, ὁ εὔθυμος, περιχαρής, φαιδρός.

χάρο-ποιός, *ὁν* (*χαρὰ*+*ποιέω*)· ὁ προξενῶν χαράν, ὁ φαιδρύνων, ὁ κάμνων τινὰ νὰ χαίρῃ, ὡς καὶ νῦν χαροποιός («χαροποιὸς εἶδησις»).

χάρ-οπός, (*ή*), *ὁν* (*χαρὰ*+*ὤψ*)· ὁ ἔχων ὀφθαλμοὺς πλήρεις χαρᾶς, ὁ ἔχων ἀπαστράπτοντας ὀφθαλμούς· ἀρχικῶς ἡ λ. δὲν ὑπεδήλου ὡρισμένον χρῶμα ἀλλὰ μόνον λάμψιν καὶ ἀγριότητα τοῦ βλέμματος, ὕστερον ὅμως κατήντησε νὰ σημαίνῃ ἐλαφρὸν κυανοῦν ἢ ὑπόφαιον χρῶμα, σχεδὸν δὲ συνέπεσε πρὸς τὸ *γλαυκὸς* (βλ. λ.).

Ἔτυμ.: χαροπὸς (*-οπὸς* ‹ρίζ. **oqv-**, βλ. ἐν *ὄσσε*) συγγ. τῷ λιθ. **zeriù, zerėti** (φέγγω), **pa-záras, ziáras** (ἀμυδρὰ λάμψις ἐν τῷ οὐρανῷ), **zary'jos** (διάπυροι ἀνθρακες), **ziõra, pa-ziõra** (λαμπρὸν φῶς ἐν τῷ οὐρανῷ), **zioróti** (πυρπολοῦμαι, κατακαίομαι), παλπρωσσ. **sari** (καύσων), παλ-σλαυ. **zĭrja,, zĭrẽti** (βλέπειν), **zorŭ** (ὄψις, θέα), **zorja** (λάμψις), παλ-γερμ. **grão**, παλ-norr. **grár** (φαιός), ἐκ βάσ. ***ĝherē-** (φέγγω).—ὡς πρὸς τὸ α' συνθετ. *χαρ-(οπός)*, τοῦτο δὲν δύναται νὰ εἶναι ξένον πρὸς τὰ *χαίρω* καὶ *χάρμη* (ὁρμὴ πρὸς μάχην), εἶναι δὲ χαρακτηριστικὸν τὸ ὅτι τὸ ἐπίθ. *χαροπὸς* χρησιμοποιεῖται παρ' Ὁμήρῳ ἐπὶ λέοντος διακαῶς ἐπιθυμοῦντος τὴν μάχην.

χαρτάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ *χάρτης* (βλ. λ.).

χάρτης, *-ου*, λατ. **charta**· φύλλον χάρτου, κατεσκευασμένον ἐκ τῶν χωριστῶν στρωμάτων τοῦ πσπύρου. [*χάρτης* › λατ. **c(h)arta**· ἀγν. ἐτυμολ.· πιθ. αἰγυπτ. λέξις].

χαρτός, *ή, όν*, ρημ. ἐπίθ. τοῦ *χαίρω*· ὁ πρόξενος χαρᾶς, ὁ ἐμποιῶν χαράν, ὁ δι' ὃν χαίρει τις, εὐπρόσδεκτος, εὐχάριστος, φαιδρὸς (ὡς τὸ *ἀσπάσιος*), λατ. **gratus**.

Χάρυβδις, *-εως*, ἰων. *-ιος*, ἡ· ἐπικίνδυνος θαλασσία δίνη κατὰ τὰ παράλια τῆς Σικελίας, ἔναντι τοῦ βράχου τῆς Σκύλλης (ἐπὶ τῶν Ἰταλικῶν παραλίων) || γενικῶς, δίνη, ἄβυσσος («ρουφήχτρα») || μτφρ., ἄνθρωπος λαίμαργος, ἅρπαξ, ἄπληστος, ἀδηφάγος, ὡς τὸ λατ. **barathrum**. Βλ. Κ.Ε.Λ.

Χάρων, *-ωνος*, ὁ· ὁ πορθμεὺς τῆς Στυγός, κληθεὶς οὕτω ἐκ τῶν ἀπαστραπτόντων ἐξ ἀγριότητος ὀφθαλμῶν του, «ὁ Χάρος» (πρβλ. *χαρ-οπός*· βλ. Κ. Ε. Λ.

χασκάζω, μελλ. *-άσω*, θαμιστ. τοῦ *χάσκω* (μετ' αἰτ.)· «κάθομαι μὲ ἀνοιχτὸ τὸ στόμα μπρὸς σέ κάτι (ἢ γιὰ κάτι)».

χάσκω, *ἔχασκον*· ὡς καὶ νῦν, χάσκω, ἀνοίγω τὸ στόμα (ἐν χρήσει ὡς ἐνεστ. καὶ πρτ. τοῦ *χαίνω*)· πρβλ. *χαίνω* [*χάσκω*, μόνον ἐν. καὶ πρτ. (ἰαπ. ***ĝhe-skō**), ὑποκατασταθὲν τελικῶς· ὑπὸ τοῦ *χαίνω*, ὃ βλ. δι' ἐτυμ.].

χάσμα, *-ατος*, τὸ (*χαίνω*)· ὡς καὶ νῦν, χάσμα, χαίνουσα ὀπή, ρῆγμα, ρωγμή, βάραθρον.— **II** τὸ ἀνοικτὸν στόμα ἢ τὸ ἄνοιγμα τοῦ στόματος, ὡς τὸ λατ. **rictus**.— **III** πᾶς ἐκτεταμένος χῶρος, μεγάλη ἔκτασις, μεγάλη ἀπόστασις, μέγα διάστημα.

χασμάομαι, μελλ. *-ήσομαι*, ἀποθ. (*χαίνω*)· ὡς καὶ νῦν. χασμῶμαι, «χασμουριέμαι», ἀνοίγω τὸ στόμα «διάπλατα».

χασμέομαι, ἰων. ἀντὶ *χασμάομαι* (βλ. λ.).

χασμεύμενος, δωρ. μτχ. ἐν. τοῦ *χασμάομαι*.

χάσμημα, *-ατος*, τό (*χασμάομαι*)· ὡς καὶ νῦν, χά

ομημα, «χασμουρητό», τὸ ἄνοιγμα τοῦ στόματος τοῦ χασμωμένου, λατ. rictus.

χασσάμενος, ἐπ. μτχ. μέσ. ἀορ. α' τοῦ *χάζομαι* (βλ.λ.).

χάσσατο, ἐπ. γ' ἑν. μέσ. ἀορ. α' τοῦ *χάζομαι* (βλ.λ.).

χᾰτέω, μελλ. *-ήσω*· ἐπιθυμῶ πολύ, ποθῶ διακαῶς, νὰ πράξω τι (μετ' ἀπρφ.) ‖ ἀπολ., ἐπιθυμῶ, εὔχομαι. — ‖ μετὰ γεν. πραγμ., σφοδρῶς ἐπιθυμῶ τι, ἔχω ἀνάγκην τινός, ἔχω ἔλλειψίν τινος [δι' ἐτυμ. βλ. *χῆτος*].

χᾰτίζω, μελλ. *-ίσω* (ἐν χρήσει κατ' ἐνεστ. μόνον)· ὡς τὸ *χατέω* (βλ. λ.), ὑπερεπιθυμῶ τι, ποθῶ τι, θέλω τι ‖ ἔχω ἔλλειψίν τινος, στεροῦμαί τινος, ἔχω ἀνάγκην τινός, χρειάζομαί τι ‖ *χατίζω ἔργοιο* = στεροῦμαι ἐργασίας, εἶμαι ἄνευ ἐργασίας, εἶμαι ἄεργος ‖ ἀπολ. κατὰ μτχ., *χατίζων*=στερούμενος, ὁ εὑρισκόμενος ἐν ἀνάγκῃ, πτωχός, ἐνδεής.

χᾰτίς, *-ίδος*, ὁ, ἡ (καὶ **χᾶτις, χῆτις**), καὶ **χᾶτος,** *-εος*, τό· καὶ **χῆτος**· ἔλλειψις ἔνδεια, ἀνάγκη.

χαυλι-όδους (καὶ **-όδων**), *-όδοντος*, ὁ, ἡ, οὐδ. *-όδουν*, τὸ (*χαύλιος+ὀδούς*)· ὁ ἔχων προεξέχοντας ὀδόντας.— ‖ *χαυλιόδοντες ὀδόντες* (ἐπὶ τῶν ὀδόντων τοῦ κροκοδείλου)=οἱ προεξέχοντες ὀδόντες, «σκυλόδοντα» ‖ ὡς οὐσ., ἀπολ., *χαυλιόδοντες*=«χαυλιόδοντα», «δόντια μυτερὰ καὶ πριονωτά». [δι' ἐτυμ. τοῦ α' συνθ. βλ. *χάος*· συγγ. τῷ *χαῦνος*].

χαυνο-πολίτης, *-ου*, ὁ (*χαῦνος+πολίτης*)· ὁ πολίτης, ὁ ἔχων ἀνοικτὸν τὸ στόμα του, ὁ «χασκισμένος, χαζός» ‖ ὁ εὐαπάτητος, ὁ «χάφτων» πᾶν ὅ,τι τοῦ λέγουν καὶ πιστεύων εἰς αὐτό, εὐκολόπιστος.

χαυνό-πρωκτος, *ον* (*χαῦνος+πρωκτός*)· ὁ ἔχων χαῦνον (εὐρὺν) τὸν πρωκτόν, ὁ κίναιδος, ἔκλυτος.

χαῦνος, (*η*), *ον* (*χαίνω*)· ὁ χαίνων, χάσκων, ὁ «χασκισμένος, χάχας, χαζός», ὁ ἀποχαυνωμένος ‖ ἄτονος, χαλαρός, πορώδης, σπογγώδης.— ‖ μτφρ., μαλθακός, ῥᾴθυμος, ἀνόητος, μωρός, μάταιος, κενός.

χαυνότης, *-ητος*, ἡ (*χαῦνος*)· χαλαρότης, νωθρότης ‖ τὸ πορῶδες (σπογγῶδες) τοῦ ἐδάφους.— ‖ μτφρ., ῥᾳθυμία, μωρία, ματαιότης, ματαιοφροσύνη.

χαύνωσις, *-εως*, ἡ (*χαυνόω*)· χαλάρωσις, μαλθάκυνσις, ὕφεσις.— ‖ μτφρ., ἐλάφρυνσις, ἐλάττωσις τῆς ὁρμῆς (τοῦ βάρους κλπ.) πράγματός τινος, ἐξασθένησις.

χέε, χέεν, ἐπ. γ' ἑν. πρτ. καὶ ἀορ. α' τοῦ *χέω* (βλ.λ.).

χεζητιάω, ἐφετικὸν τοῦ *χέζω* (ὡς καὶ τὸ *χεσείω*, βλ. λ.)· αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκην (καὶ ἑπομένως, θέλω πολύ) νὰ ἀποπατήσω, «νὰ ἀλαφρώσω».

ΧΕ'ΖΩ, μελλ. *χεσοῦμαι* καὶ *χέσομαι*· πρκ. *κέχοδα*· ἀόρ. α' *ἔχεσα*· ἀόρ. β' *ἔχεσον*· παθ. πρκ. *κέχεσμαι*· ὡς καὶ νῦν, χέζω, ἀποπατῶ, «ἀλαφρώνω», «κάνω τὴν ἀνάγκη μου».— παθητ., *σπέλεθος ἀρτίως κεχεσμένος* = κόπρος μόλις πρὸ ὀλίγου πεσοῦσα ἐκ τοῦ ἀφεδρῶνος.

'Ετυμ.: *χέζω*· *χόδ-ος, χόδ-ανος*· *μυό-χοδον*· πρβλ. Ἡσυχ. «*χοδιτεύειν*· *ἀποπατεῖν*», «*χόδανον*· *τὴν ἕδραν*»: σανσκρ. hádati (πηγαίνω νὰ ἀποπατήσω), Ζενδ. zadah- (πρωκτός)=ἀρμ. jet (ἰαπ. *ĝhédos)= οὐρά, φρυγ. *ζέτνα*(=*τὴν πύλην* κατὰ Φώτ., ἢ γραπτ. τὴν *πυγήν*?), ἀλβ. δjés (ἀποπατῶ), παλ-σλαυ. zadŭ (=λατ. dorsum), zadĭ (=λατ. quae postica sunt)· πάντα ἐξ ἰαπ. *ĝhed-, τὸ ὁποῖον εἶναι ἴσως ἐπέκτ. τοῦ *ĝhē(i)-, *ĝhə- (=λατ. hiare)· κατά τινας συγγ. τῷ παλ-norr., παλ-σαξ. gat (ὀπή), ἀγγλ-σαξ. zeat (ἀγγλ. gate)= ἄνοιγμα, θύρα, εἴσοδος.

ΧΕΙΑ', ἰων. **χειή,** ἡ· ἡ ὀπή, καὶ κυρ. ὀπὴ (κρησφύγετον) ὄφεων.

'Ετυμ.: *χειὰ* ⟨*χεϜειᾱ, ἰαπ. *ĝhevejā=λατ. fovea (βόθρος, ὄρυγμα· παγίς), ἑλλ. *χάος* (βλ. λ.)· ἐξ ἰαπ. ριζ. *gheu- (χέω, χύνω, ἀνατρέπω) [ἑλλ. *χέω* κλπ.· πρβλ. νεο-ισλ. gióta (βόθρος, ἀνασκαφή): παλ-norr. giota (ἀνασκάπτω, ἀνατρέπω)].

χείλευς, δωρ. ἀντὶ *χείλεος*, γεν. τοῦ *χεῖλος* (βλ.λ.).

χειλο-ποτέω, μελλ. *-ήσω* (*χεῖλος + πίνω*)· πίνω διὰ τῶν χειλέων μόνον, γεύομαι διὰ τῶν ἄκρων χειλέων, ροφῶ.

ΧΕΙ͂ΛΟΣ, *-εος*, τό· πληθ., γεν. *χειλέων*, καὶ συνῃρ. *χειλῶν*· δοτ. *χείλεσι*, ἐπ. *-εσσι*· ὡς καὶ νῦν, χεῖλος, «τὸ χείλι», λατ. labrum ‖ παροιμ., *χείλεσι γελῶ*=γελῶ μὲ τὰ χείλη (μόνον, ὄχι «ἀπὸ καρδίας») ‖ *χείλεα μέν τ' ἐδίην' ὑπερῴην δ' οὐκ ἐδίηνεν*=ἔβρεξε μὲν τὰ χείλη ἀλλ' οὐχὶ καὶ τὸν οὐρανίσκον (δηλ. ἔπιεν ἐλάχιστα). 2) ἐπὶ κτηνῶν, ρύγχος, μυκτήρ, στόμα ‖ ἐπὶ πτηνῶν, *ῥάμφος*.— ‖ μτφρ., ἐπὶ πραγμάτων (π.χ. ἐπὶ ποτηρίου, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ποταμοῦ, λίμνης κ. ἄ.), ἡ ἄκρα, τὸ ἄκρον, τὸ χεῖλος (κρατῆρος π.χ. ἢ ποτηρίου), ὁ γῦρος, ἡ ὄχθη.

'Ετυμ.: *χεῖλος*, λεσβ. *χέλλος* ⟨*χελνος, πρβλ. *χελύνη* (βλ. λ.): ⟨ἰαπ. *ghel-no-s, παλ-norr. gio,inar πληθ. (βράγχια, γνάθοι), Σσυηδ. gäl (γνάθος), δαν. gjoelle (ὁμ. σημασ.).

χεῖμα, *-ατος*, τό· χειμερινὸς καιρός, «χειμώνας», ψῦχος, παγετός, λατ. hiems ‖ χειμὼν (ὡς ἐποχὴ τοῦ ἔτους), ἀντίθ. τῷ *θέρος* ‖ ἡ αἰτ. *χεῖμα* ὡς ἐπιρρ.=ἐν καιρῷ χειμῶνος.— ‖ καταιγίς, δύελλα ‖ μτφρ., δύελλα παθῶν, σφοδρὰ ψυχικὴ κίνησις.

'Ετυμ.: *χεῖμα*· *χειμὼν* (ἰαπ. θέμ. *ĝhei-men-)· *χειμέριος*· *χειμερινὸς* (: λατ. hībernus ⟨*heimr̥no-s)· *χιών*, γεν. *χιόνος* (ἀντὶ *χιομ-ος, κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὴν ὀνομ.)· *δύσχῑμος*· τὰ *μελάγχιμα*: σανσκρ. hē'man (ἐν καιρῷ χειμῶνος), hēmantá-h (χειμών), himá-ḥ (ψῦχος, χειμών), himá-m (χιών), himā (χειμών), Ζενδ. zayan-, zyam- (χειμών), zima- (παγετός), ἀρμ. jium (χιών), (*ĝhijō-m=χιών), jmeṛn (χειμὼν) (*jim-ern, πρβλ. *χειμερινός*), ἀλβ. dimen, τοσκ. dimer (χειμὼν) (ἀλβ. *deimen-, ἰαπ. *ĝhei-men-), λατ. hiems, bīmus, trīmus (⟨*bi-himos, *tri-himo-s=σανσκρ. himá-ḥ) = ὁ ἄγων ἡλικίαν δύο ἐτῶν, τριῶν ἐτῶν, κυρ. δηλ. 2-3 χειμώνων, ἰρλ. gem-red (χειμών), παλ-gall. gaem, νεο-gall. gauaf (χειμών), ἰρλ. gam (χειμών), gaul. Giamīlius, λιθ. zĕmá, λεττ. fima, παλ-πρωσσ. semo, παλ-σλαυ. zima (χειμών), παλ-σλαυ. trizimŭ (ἡλικίας τριῶν ἐτῶν)· πρβλ. *χίμαρος* (βλ. λ.), παλ-norr. gymbr (ἀμνὸς ἑνὸς ἔτους)· ἐξ ἰαπ. *ĝhei-, *ĝhi-.

χειμᾰδιον, τὸ (*χειμάζω*)· ὡς καὶ νῦν, χειμάδιον, «χειμαδιό», μέρος κατάλληλον διὰ νὰ διέλθῃ τις τὸν χειμῶνα, χειμερινὴ κατοικία, χειμερινὸν στρατόπεδον ‖ *χειμαδίῳ χρῆσθαι Λήμνῳ*=νὰ χρησιμοποιήσουν τὴν Λῆμνον διὰ τὴν χειμερινὴν περίοδον (νὰ διαχειμάσουν ἐν Λήμνῳ).

χειμάζω, μελλ. *-άσω* (*χεῖμα*): ‖ μτβτ., ἐκθέτω τι εἰς τὸ ψῦχος τοῦ χειμῶνος ‖ παθητ., ἐκτίθεμαι εἰς τὸ ψῦχος, ἐκτίθεμαι εἰς τὰς κακουχίας τοῦ χειμῶνος, διέρχομαι τὸν χειμῶνα («περνῶ τὸ χειμῶνα», ζῶ καθ' ὅλον τὸν χειμῶνα, «βγάζω τὸ χειμῶνα»).— ‖ ἀμτβ., διέρχομαι τὸν χειμῶνα, διαχειμάζω (ἀντίθ. τῷ *θερίζω*=παραθερίζω) ‖ ὑπάγω εἰς τόπον κατάλληλον νὰ διαχειμάσῃ κανείς, διαχειμάζω λατ. hiemare.— ‖ ἐγείρω *χειμῶνα* (δηλ. καταιγίδα, δύελλαν, τρικυμίαν κ.τ.δ.) ‖ μτφρ., βασανίζω, ὑποβάλλω εἰς κακουχίας, ταλαιπωρῶ. 2) ἀπολ., *χειμάζει* (ἐνν. *ὁ Θεὸς*)=ἐνσκήπτει καταιγίς, ἐκσπᾷ δύελλα (πρβλ. *ὕει, νίφει* κλπ.) ‖ *ἐχείμαζεν ἡμέρας τρεῖς*=ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ἐμαίνετο ἡ δύελλα, ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ἐξηκολούθει ἡ τρικυμία. 3) παθητ., καταλαμβάνομαι ὑπὸ τρικυμίας, παραούρομαι ὑπὸ τῆς δυέλλης, πάσχω ἐξ αὐτῆς ‖ μτφρ., εἶμαι «καραβοτσακισμένος», εἶμαι «ναυαγισμένος», ἢ κλυδωνίζομαι, φέρομαι τῇδε κἀκεῖσε ὡσεὶ ὑπὸ τῶν κυμάτων (ἐπὶ «τοῦ σκάφους τῆς Πολιτείας») ‖ ὑφίσταμαι μεγάλας συμφοράς, συνταράσσομαι ἐν μέσῳ δεινῶν, κατασυντρίβομαι.

χειμαίνω, μελλ. *-ᾰνῶ* (*χεῖμα*)· ὡς τὸ *χειμάζω* (βλ. λ.), βασανίζω, κατατρύχω, διὰ δυέλλης.—Παθητ., βασανίζομαι (κατατρύχομαι) ὑπὸ δυέλλης (καταιγίδος, τρικυμίας), ὡς τὸ *χειμάζομαι* (βλ. λ.), εἶμαι ἐκτεθειμένος εἰς τὰ δεινὰ τῶν καταιγίδων, εἶμαι «δυελλόπληκτος» τρόπον τινά.— ‖ ἀμτβ., εἶμαι τρικυμιώδης, εἶμαι δυελλώδης.

χείμᾰρος, ὁ (*χεῖμα*)· μικρὸς πάσσαλος ἐμπεπηγμένος εἰς τὸν πυθμένα τοῦ πλοίου (εἰς τὸ χαμηλότερον σημεῖον τῆς καρένας τοῦ πλοίου), τὸν ὁποῖον ἀφῄρουν, ὁσάκις τὸ πλοῖον ἀνεσύρετο εἰς τὴν

ξηράν, διά νά φεύγουν τά ὕδατα τῆς βροχῆς καί οὕτω νά ἀποφεύγεται ἡ ἐξ αὐτῶν σῆψις.

Ἔτυμ.: ἐκτός τῆς ἐκ τοῦ **χεῖμα** ἐτυμολ. διετυπώθη καί ἡ γνώμη ὅτι ἡ λ. εἶναι σύνθετος ἐκ τοῦ *χει- <*ἰαπ. **ghei-**: σανσκρ. ρίζ. **hi-** (**hinō'ti, hinvati, hā́yati**) (=δέτω εἰς κίνησιν, ὠθῶ), μτχ. **hitá-h**, **Ζενδ. zita-** (βλ. ἐν **χαῖος**)+**μαρ-**: λατ. **mare**, ἰρλ. **muir**, gall. **more**, γοτθ. **marei**, παλ-γερμ. **meri**, παλ-σλαυ. **morje** (θάλασσα), λιθ. **mãrės**· ἀλλ' εἶναι λίαν ἀμφίβολα ταῦτα· ἡ λ. παράγεται προφανῶς ἐκ τοῦ **χεῖμα** καί σημ. τό βύσμα (ἡ «τάπα») τῆς κακοκαιρίας, ὡς ἀντίθ. τῷ **εὐδίαιος** (=τρύπα τῆς καλοκαιρίας, βλ. ἐν **εὔδιος**, ἐντός τῆς ὁποίας ἀνεσφηνοῦτο ὁ πάσσαλος (ὁ **χείμαρρος**).

χειμά-ρροος, ον, ἀττ. συνῃρ. **χειμάρρους, ουν** (**χεῖμα**+**ῥέω**)· καί συντετμ. **χείμαρρος, ον** (**χεῖμα**+**ῥέω**)· ὁ ρέων κατά τόν χειμῶνα, ὁ ἐξογκούμενος κατά τόν χειμῶνα ‖ **χειμάρροος ποταμός**=ποταμός ρέων ὁρμητικῶς ἐκ τῶν ὀρεινῶν περιοχῶν, ὅπου σχηματίζεται ἐκ τῶν ὑδάτων τῶν βροχῶν ἡ τῶν τηκομένων χιόνων, ἐξογκούμενος ἐφ' ὅσον προχωρεῖ πρός τά κάτω, πρός τάς ἐκβολάς του. **2)** ὡς οὐσ. **ὁ χειμάρρους** (ἄνευ τοῦ **ποταμός**)=ὡς καί νῦν, χείμαρρος, «ξεροπόταμο».— **Ⅱ** χειμερινός, ὁρμητικός, δυελλώδης.

Ἔτυμ.: **χειμά-ρροος, -ους** <**χεῖμα**+ἰαπ. ***stovo-s**, ριζ. **steu-** (ρέω, τρέχω)· βλ. ἐν **ῥέω**.

χειμάσια, ἰων. **-ίη,** ἡ (**χειμάζω**)· τό διαχειμάζειν, τό διέρχεσθαι τόν χειμῶνα ‖ =**χειμάδιον** (βλ. λ.), μέρος κατάλληλον πρός διαχείμασιν.

χειμερίζω, μελλ. **-ίσω**, ἀττ. **-ιῶ** (**χεῖμα**)· =**χειμάζω** (βλ. λ.), διέρχομαι τόν χειμῶνα, διαχειμάζω.

χειμερῖνός, ἡ, **ὀν** (**χεῖμα**)· ὁ ἀνήκων εἰς τόν χειμῶνα, ὁ γενόμενος τόν χειμῶνα (ἀντίθ. τῷ **θερινός**), ὁ συμβαίνων κατά τόν χειμῶνα ‖ ὁ ὁμοιος πρός χειμῶνα, «χειμωνιάτικος», δυελλώδης, τρικυμιώδης ‖ **χειμερινόν χωρίον**=τόπος ἐκτεθειμένος εἰς τάς δυέλλας καί τάς καταιγίδας, τόπος ψυχρός· βλ. καί **χειμέριος**.

χειμέριος, (α), **ον** (**χεῖμα**)· ὁ ἐν τῷ χειμῶνι γινόμενος, ὁ τοῦ χειμῶνος, ὁ ἀνήκων εἰς τόν χειμῶνα, χειμωνικός, «χειμωνιάτικος» ‖ δυελλώδης, τρικυμιώδης, παγερός, ψυχρός, βροχερός ‖ **ὥρη χειμερίη**=ἐποχή χειμερινή (ἐποχή τῶν δυελλῶν καί τῶν καταιγίδων), «χειμωνιάτικη» ἐποχή | **μῆνες χειμεριώτατοι**=οἱ πλέον «χειμωνιάτικοι» μῆνες (καθ' οὓς ἐκσπᾶσι συνήθως αἱ περισσότεραι καί τρομερώτεραι θύελλαι καί καταιγίδες) ‖ **ἀκτά χειμερία κυματοπληξ**=ἀκτή πληττομένη ὑπό τῶν κυμάτων τοῦ χειμῶνος ‖ μτφρ., **χειμερία λύπη**=ὑπερβολική (βαρυτάτη) ὀδύνη, ὑπερβολικός πόνος.— γενικῶς, παρά τοῖς δοκίμοις δύναται νά ὑποστηριχθῇ ἡ ἀκόλουθος διαφορά μεταξύ τῶν **χειμέριος—χειμερινός**: τό μέν **χειμέριος** = «χειμωνιάτικος», δυελλώδης, τρικυμιώδης κλπ., τό δέ **χειμερινός** = ὁ γινόμενος (συμβαίνων) κατά τόν χειμῶνα (ἐν ἀντιθέσει πρός τό **θερινός**).

χειμο-θνής, -ῆτος, ὁ, ἡ (**χεῖμα**+**θνῄσκω**)· ὁ «παγωμένος» μέχρι θανάτου, ἢ ὁ ἀποθανών ἐκ ψύξεως (λόγῳ τοῦ χειμῶνος).

χειμών, -ῶνος, ὁ (**χεῖμα**)· ὡς καί νῦν, χειμών, «χειμώνας», ἡ χειμερινή ἐποχή τοῦ ἔτους (ἀντίθ. τῷ **θέρος**) ‖ ἡ αἰτ. (**τόν**) **χειμῶνα**=κατά τόν χειμῶνα, διαρκοῦντος τοῦ χειμῶνος ‖ ὡσ. ἡ γεν. (**τοῦ**) **χειμῶνος**=κατά τήν διάρκειαν τοῦ χειμῶνος, ἐντός τοῦ χειμῶνος.— **Ⅱ** «χειμωνιάτικος» καιρός, ψυχρός καί δυελλώδης ‖ δύελλα, καταιγίς, τρικυμία ‖ **χειμῶν νοτερός**=καταιγίς μετά βροχῶν. **2)** μτφρ., σφοδρός ψυχικός κλονισμός, καταιγίς συμφορῶν, μεγάλη συμφορά, βαρύτατον πλῆγμα, βαρύτατον ἀτύχημα.

χειμωνο-τῦπος, ον (**χειμών**+**τύπτω**)· ὁ τύπτων (μαστίζων) διά δυέλλης (ἢ κατά τόν τρόπον τῆς δυέλλης, δυελλωδῶς).

ΧΕΙ'Ρ, ἡ, γεν. **χειρὸς** κλπ.· πληθ. **χεῖρες, χειρῶν, χερσί, χεῖρας** | ἰων. κλίσις: **χείρ, χερός, χερί, χέρα, χέρες** κλπ. ‖ ἀλλ' ὅμως ἡ γεν. καί δοτ. δυϊκ. εἶναι **χεροῖν** (σπαν. **χειροῖν**) ἀκόμη καί παρ' ἀττ. | ἐπ. δοτ. πληθ. **χείρεσι** ἀντί **χείρεσσι**· ὡς καί νῦν, ἡ χείρ, «τό χέρι», τό «παλαμόχερο» ‖ ὡσ. ὁλόκληρον τό ὄκρον τοῦτο τοῦ σώματος, ἀπό τοῦ ὤμου μέχρι τῶν δακτύλων, ὡς καί νῦν ἐνίοτε (κυρίως **χείρ** δηλ. μετά τοῦ ὅλου βραχίονος) ‖ **ἄκρα χείρ**=οἱ δάκτυλοι, ἢ ἡ ὅλη κυρίως χείρ (δάκτυλοι, καρπός, μεταχάρπιον) ‖ **χεὶρ σιδηρᾶ** = ἀγκύριον, ἁρπάγη, «γάντζος». **2) χεὶρ** συνάπτεται συχνά μετά τῶν **δεξιός, ἀριστερός** (παρά ποιητ. καί **λαιός, σκαιός**) πρός ἀκριβέστερον καθορισμόν τῆς θέσεως πράγματός τινος (βλ. καί **δεξιός, ἀριστερός** κλπ.). **3)** εἰς δήλωσιν ἐνεργείας ἢ ἔργου, πρός ἀντιδιαστολήν ἀπό τῶν ἁπλῶν λόγων: **ἔπεσι καὶ χερσὶν ἀρήγειν**=νά βοηθῇς μέ λόγους καί μέ ἔργα | **προσφέρω χεῖρας** = ποιοῦμαι χρῆσιν βίας, μετέρχομαι βίαν ‖ ἐπί πράξεων βίας, **ἄρχω χειρῶν (ἀδίκων)** = κάμνω ἀρχήν τῆς συμπλοκῆς, κτυπῶ πρῶτος ἐγώ. **4)** ὡς καί τό λατ. **manus**, ἀριθμός ἢ σῶμα ἀνδρῶν, ἀριθμός στρατιωτῶν, τμῆμα στρατοῦ ‖ ἡ δεξιότης ἑνός καλλιτέχνου ἢ χειρώνακτος, ὡς καί νῦν «τό χέρι» του ‖ ὡσ. ἔργον τέχνης, τό τεχνούργημα, τό προϊόν τῆς δεξιότητος τῶν χειρῶν του.— **Ⅱ** εἰδικαί χρήσεις: **χειρὸς ἔχω τινά**=κρατῶ τινα ἀπό τήν χεῖρα, «τόν πιάνω ἀπό τό χέρι» | **χεῖρας ἀνασχεῖν θεοῖς**=νά ὑψώσω τάς χεῖράς μου πρός τούς θεούς (νά προσευχηθῶ εἰς τούς θεούς μέ τάς χεῖρας τεταμένας πρός τόν οὐρανόν) ‖ **χεῖρας ὀρέξαι** = νά ἁπλώσω τάς χεῖρας εἰς ἔνδειξιν ἱκεσίας (ἢ πρός προστασίαν τινός). **2)** **ἄρομαί τι ἐς χεῖρας**=λαμβάνω τι ἀνά χεῖρας | **ἔχω τι ἐν χερσίν** (ἢ **μετὰ χεῖρας, ἢ μετὰ χερσίν, ἢ διὰ χειρῶν** κλπ.)=κρατῶ τι εἰς τάς χεῖράς μου, εἶμαι ἐνησχολημένος μέ αὐτό. **3)** **ἐν χειρί, ἐν χερσί**=εἰς τάς χεῖράς τινος, εἰς τήν ἐξουσίαν τινός ‖ ἀλλ' ὡσ. καί ἐν ἐχθρικῇ ἐνν. **ἐν χερσὶν**=ἐκ τοῦ συστάδην, ἐκ τοῦ πλησίον, λατ. **cominus**. **4)** **ἔρχομαι εἰς χεῖράς τινος**=πίπτω (περιέρχομαι) εἰς τήν ἐξουσίαν τινός, «πέφτω στά χέρια του», ἐξαρτῶμαι ἐξ αὐτοῦ, ἐν ᾧ **εἰς χεῖρας ἔρχομαί τινι** = συμπλέκομαι μετά τινος ἐκ τοῦ συστάδην, «ἔρχομαι στά χέρια μαζί του». **5)** **ἐκ χειρὸς**=ἀμέσως, ἐκ τοῦ προχείρου («χέρι μέ χέρι»), ἐκ τοῦ συστάδην, λατ. **cominus** ‖ **ἀπὸ χειρὸς λογίζομαι**=λογαριάζω ἐκ τοῦ προχείρου, κατά πρόχειρον ὑπολογισμόν (χονδρικῶς, κατά προσέγγισιν). **6)** **πρὸ χειρῶν** = προχείρως, ἑτοίμως, ἀμεσώτατα, πλησιέστατα. **7)** **ὑπὸ χειρὸς** ἢ **ὑπὸ χειρῶν**=ὑπό τήν ἐξουσίαν τινός, εἰς τήν ἐξουσίαν τινός, κάτω ἀπό τάς χεῖράς του, ὑποχείριός του (πρβλ. **ὑποχείριος**).

Ἔτυμ.: **χεὶρ** (πλήν τῶν ἐν ἀρχῇ ἀναγραφέντων τύπων ἀπαντῶσι καί οἱ: δωρ. γεν. **χηρός**, αἰολ. αἰτ. πληθ. **χέρρας**, γορτ. **χηρανς**, πρβλ. δελφ. **ἐνεχηρία**, ἀρκ. **ἐγκεχηρηκοι**)· **χέρ-νιψ, -νιβος· εὔχερής**· πρβλ. ἀρμ. αἰτ. ***jern** (χεῖρα) <ἰαπ. ***ghēr-n̥**, ἀλβ. **dore** (χείρ)· ἐξ ἰαπ. ριζ. ***ghēr-** (λαμβάνω, «πιάνω», μαρτυρουμένης ὑπό τοῦ σανσκρ. **hárati** (λαμβάνω), **Ζενδ. ā-zāra-** (καταπίεσις)· βλ. ἐν **χορός, χόρτος**· ἡ προέλευσις τῶν τύπων **χείρ, χειρός** (δωρ. **χηρός**) δέν εἶναι γνωστή κατά τρόπον ἀσφαλῆ· κατά τινας <θεμ. ***χερσ-** (πρβλ. **εὐ-χερής, δυσ-χερής**, σανσκρ. **háras-** = τό πιάνειν), γεν. ***χερσος**> ***χερτός**, ὁπόθεν αἰολ. **χέρρος**, δωρ. **χηρός**, ἰων-αττ. **χειρός**· κατ' ἄλλους **χειρὸς** <***χερϝF-**, πρβλ. γεν. **υἱος** <***υἱF-os, γουνός** <***γονF-os**, ἢ θέ δοτ. πληθ. **χερσὶ** εἶναι νεοσχηματισμός, κατ' ἀναλογίαν πρός τόν ὁποῖον ἐσχηματίσθη ἡ δοτ. ἐν. **χερί**· κατ' αὐτούς παραλλ. τῷ θεμ. **χερ-** ὑπῆρχε καί θεμ. **χειρι-**· πρβλ. τά ὀνόματα μελῶν τοῦ σώματος, ὅπως ***aus(i)-** (οὖς), ***oqv(i)-** (ὀφθαλμός)), ἐξ οὗ δυϊκ. **χεῖρε** (***χερϳε** (πρβλ. **ὄσσε**), ὁπόθεν ἐξεκίνησε καί ὁ θεματ. τύπος **χειρ-** δωρ. **χηρ-**, καί ὁ τύπος τῆς ὀνομ. **χείρ**.

χειρ-άγρα, ἡ (**χείρ**+**ἄγρα**)· ἀρθρῖτις τῆς χειρός, λατ. **chiragra**· πρβλ. **ποδ-άγρα**.

χειρ-αγωγέω, μελλ. **-ήσω** (**χειραγωγός**)· ὁδηγῶ διά τῆς χειρός, «πιάνω ἀπό τό χέρι» καί ὁδηγῶ.

χειρ-αγωγός, ὁν (**χείρ**+**ἄγω**)· ὁ ἄγων (ὁδηγῶν) διά τῆς χειρός ‖ ὡς οὐσ. **ὁ χειραγωγός** = ὁ ὁδηγός (κυρ. ὁ «πιάνων ἀπό τό χέρι» καί ὁδηγῶν).

χειρ-απτάζω, μελλ. **-άσω** (**χείρ**+**ἅπτω**)· ἅπτομαι

(ἐγγίζω) διὰ τῆς χειρός, «πιάνω μὲ τὸ χέρι», χειρίζομαι, μεταχειρίζομαι.

χείρεσι, χείρεσσι, ἐπικ. δοτ. πληθ. τοῦ *χείρ*.

χειρῐδωτός, *ὸν* (*χείρ*)· ὁ ἔχων χειρῖδας («μανίκια»), ἐπὶ τοῦ *χιτῶνος*· ὁ ἄνευ χειρίδων χιτὼν ἐκαλεῖτο *ἐξωμίς*.

χείριος, *α, ον* (*χείρ*)·=*ὁ ὑποχείριος* (βλ. λ.), ὁ ὢν ὑπὸ τὰς χεῖράς τινος, ὁ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τινός, ὁ ὑπήκοος, ὁ αἰχμάλωτος.

χειρίς, *-ῖδος, ἡ* (*χείρ*)· κάλυμμα τῆς χειρός, χειρόκτιον, «γάντι» ‖ κάλυμμα τῆς ὅλης χειρός, τοῦ ὅλου δηλ. βραχίονος (ἀπὸ τοῦ ὤμου καὶ κάτω), «μανίκι».

χείριστος, *η, ον,* ἀνώμ. ὑπερθ. τοῦ συγκριτ. *χείρων*· ὡς καὶ νῦν, ὁ χείριστος, ὁ χειρότερος ἀπὸ ὅλους, ὁ παρὰ πολὺ κακός, λατ. **pessimus** ‖ *οἱ χείριστοι*=ἄνθρωποι τῆς τελευταίας ὑποστάθμης (τῆς κατωτάτης κοινωνικῆς τάξεως).

χειρο-βολέω, μελλ. *-ήσω* (*χεὶρ+βαλεῖν*)· βάλλω (ρίπτω) διὰ τῆς χειρός.

χειρό-γρᾰφος, *ον* (*χεὶρ + γράφω*)· ὁ γεγραμμένος διὰ τῆς χειρός, ὁ ἐν χειρογράφῳ — ὡς οὐσ., *τὸ χειρόγραφον* = ὡς καὶ νῦν, τὸ χειρόγραφον, τὸ γεγραμμένον ἰδίᾳ χειρί τινος, ψήφισμα κατατεθειμένον ἐγγράφως.

χειρο-δάϊκτος, *ον* (*χεὶρ+δαΐζω*)· ὁ διὰ χειρὸς φονευθείς, ὅντινα ἐσπάραξέ τις ἰδίᾳ χειρί.

χειρό-δεικτος, *ον* (*χεὶρ+δείκνυμι*)· ὁ διὰ τῆς χειρός δεικνυόμενος, ὁ δακτυλοδεικτούμενος, λατ. **digito monstratus** ‖ κατάδηλος, φανερός, πανθομολογούμενος.

χειρο-δῐκης, *-ου, ὁ* (*χεὶρ+δίκη*)· ὁ χειροδικῶν, ὁ διὰ τῶν χειρῶν του (δηλ. διὰ τῆς βίας) διεκδικῶν τὰ δικαιώματά του, ὁ μετερχόμενος τὴν δικαιοσύνην τῆς ἰσχύος («τὸ δίκαιον τοῦ ἰσχυροτέρου»).

χειρο-δρᾰκων, *-οντος, ὁ* (*χεὶρ+δράκων*)· ὁ ἀντὶ χειρῶν ἔχων δράκοντας, ἢ ὁ ἔχων ἐν ταῖς χερσὶ δράκοντας (ἐπίθ. τῶν *Ἐρινύων*).

χειρο-ήθης, *ες* (*χεὶρ+ἦθος*)· ὁ συνηθισμένος διὰ τὰς χεῖράς μας, τὸν ὁποῖον αἱ χεῖρές μας ἔχουν συνηθίσει, τὸν ὁποῖον δυνάμεθα νὰ μεταχειρισθῶμεν ὅπως θέλομεν, εὐμεταχείριστος, εὐκολοοικονόμητος ‖ κυρ. ἐπὶ ζῴων, ἥμερος, τιθασός, εὐκολοτιθάσευτος, λατ. **mansuetus** ‖ μετὰ δοτ., ὁ εἰθισμένος εἴς τι, ὁ ἐξῳκειωμένος πρός τι ‖ ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ εὐκόλως κυβερνώμενος, εὐκολοκυβέρνητος, πειθήνιος, εὐπειθής ‖ ἐπὶ πραγμ., σύνηθές τι (βλ. ἐν *συνήθης*).

χειρό-μακτρον, τὸ (*χεὶρ+μάσσω*)· ὡς καὶ νῦν, χειρόμακτρον, μάκτρον τῆς χειρός, «χερομάνδηλο», τεμάχιον ὑφάσματος διὰ τοῦ ὁποίου ἀπομάσσει (σπογγίζει) τις τὰς χεῖρας, «πετσέτα», «προσόψι», λατ. **mantile** ‖ οἱ Σκύθαι ὡς χειρόμακτρα μετεχειρίζοντο τὰ δέρματα τῶν κεφαλῶν τῶν αἰχμαλώτων των.— ‖ εἶδος κεφαλοδέσμου ἢ καλύπτρας τῆς κεφαλῆς τῶν γυναικῶν, «μπόλια».

Ἐτυμ.: χειρόμακτρον (⟨*χεὶρ + μάσσω*) θεωρεῖται ὑπό τινων ὡς παρετυμολογικὴ συσχέτισις πρὸς τὸ *μάσσω*· κατ' αὐτοὺς γραπτέον *χειρ-ώμακτρον* ⟨**χειρωμαρκτρον* (κατ' ἀνομ.): *ὀμόργνυμι, ὀμόρξαι* (βλ.λ.)· πρβλ. Ἡσυχ. «*ὄμαρξον: ἀπόμαξον*».

χειρο-μᾰχέω, μελλ. *-ήσω* (*χειρομάχος*)· μάχομαι διὰ τῶν χειρῶν (ἐπὶ αἰσχρᾶς σημασ.).

χειρο-μᾰχος, *ον* (*χεὶρ+μάχομαι*)· ὁ μαχόμενος διὰ τῆς χειρός.

χειρο-μῠλη, *ἡ* (*χεὶρ+μύλη*)· μύλος στρεφόμενος διὰ τῆς χειρός, ὡς καὶ νῦν χειρόμυλος, «χερομύλι».

χειρο-νομέω, μελλ. *-ήσω* (*χειρονόμος*)· κινῶ τὰς χεῖρας κατὰ ὡρισμένον χρονικὸν ρυθμὸν (ἢ κατὰ ὡρισμένην σειράν), κινῶ τὰς χεῖρας παντομιμικῶς, ὡς καὶ νῦν χειρονομῶ ‖ *σκέλεσι χειρονομέω*=χειρονομῶ μὲ τὰ σκέλη, ὅπως θὰ ἐχειρονόμουν διὰ τῶν βραχιόνων.

χειρο-νομία, *ἡ* (*χειρονομέω*)· ὡς καὶ νῦν, χειρονομία, ἔρρυθμος (ρυθμική) κίνησις τῶν χειρῶν, κίνησις τῶν χειρῶν κατὰ ὡρισμένας κατευθύνσεις.

χειρο-νόμος, *ον* (*χεὶρ+νέμω*)· ὁ χειρονομῶν, ὁ κινῶν τὰς χεῖρας κατὰ ρυθμικὸν τρόπον (κανονικῶς) ‖ ὡς οὐσ., *ὁ χειρονόμος* = ὁ ἐκτελῶν παντομιμικὰς κινήσεις, ὁ παντομῖμος, λατ. **pantomimus**.

χειρόνως, ἐπίρρ. τοῦ *χείρων*· «χειρότερα».

χειρο-πληθής, *ὲς* (*χεὶρ + πίμπλημι*)· ὁ πληρῶν τὴν χεῖρα, ὁ τόσον μέγας (ἢ πολύς), ὅσον δύναται νὰ περιλάβῃ ἢ νὰ κρατήσῃ ἡ χεὶρ (ἡ «χούφτα» μας), ὁ «μιᾶς χούφτας».

χειρο-ποιέομαι, μελλ. *-ήσομαι,* μέσ. διαπράττω τι διὰ τῶν χειρῶν μου (ἰδίᾳ χειρί, ἰδιοχείρως).

χειρο-ποίητος, *ον* (*χειροποιέομαι*)· ὡς καὶ νῦν, χειροποίητος, ὁ διὰ χειρὸς ἀνθρώπου ποιηθείς, τεχνητὸς (ἀντίθ. τῷ *αὐτοφυὴς*=φυσικός) ‖ ὁ ποιηθεὶς ἐπὶ ὡρισμένῳ σκοπῷ (ἐπίτηδες).

χειρό-σοφος, *ον* (*χεὶρ + σοφός*)· ὁ σοφὸς (τ. ἔ. δεξιός, ἔμπειρος, ἐπιτήδειος) εἰς τὰς χεῖρας ‖ = *χειρονόμος* (βλ. λ.).

χειρο-τένων, *-οντος, ὁ, ἡ* (*χεὶρ + τείνω*)· ὁ ἔχων τὰς χεῖρας ἐκτεταμένας (προτεταμένας), ἐπὶ τοῦ καρκίνου.

χειρότερος, *α, ον,* ποιητ. ἀντὶ *χείρων* (βλ. λ.)· ὡς καὶ νῦν, χειρότερος.

χειρο-τέχνης, *-ου, ὁ* (*χεὶρ + τέχνη*)· ὡς καὶ νῦν, χειροτέχνης, ὁ διὰ τῶν χειρῶν ἐργαζόμενος, τεχνίτης, χειρῶναξ ‖ *χειροτέχνης ἰατορίας*=ὁ χειρουργός, γεν. ὁ πεπειραμένος ἰατρός.

χειρο-τεχνία, *ἡ* (*χειροτέχνης*)· ὡς καὶ νῦν, χειροτεχνία, τὸ ἔργον τοῦ χειροτέχνου, τέχνη.

χειρο-τεχνικός, *ή, όν* (*χειροτέχνης*)· ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὴν χειροτεχνίαν (ἢ τὸν χειροτέχνην), ὁ ἠσκημένος εἰς τὴν χειροτεχνίαν, ἐπιδέξιος, πεπειραμένος.— ἐπίρρ. *-κῶς*.

χειρο-τονέω, μελλ. *-ήσω* (*χειροτόνος*)· τείνω (ἐκτείνω, ἁπλώνω) τὴν χεῖρα, ἢ ὑψώνω τὴν χεῖρα, κυρ. διὰ νὰ δώσω τὴν ψῆφόν μου κατὰ τὰς ψηφοφορίας ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Δήμου.— ‖ μετὰ αἰτ., ψηφίζω ὑπέρ τινος, τὸν ἐκλέγω διὰ τῆς ψήφου μου.— παθητ., ψηφίζομαι, ἐκλέγομαι διὰ *χειροτονίας* (τ. ἔ. κατόπιν ψηφοφορίας δι' ἀνατάσεως τῶν χειρῶν), ἀντίθ. τῷ *λαγχάνω*=ἐκλέγομαι διὰ κλήρου ‖ μετὰ αἰτ. πραγμ., ψηφοφορῶ διὰ τι (πρᾶγμα). **2)** ἐκλέγω, δισρίζω, χειροτονῶ.

χειροτονητέον, ρημ. ἐπίθ. τοῦ *χειροτονέω*· *δεῖ χειροτονεῖν*.

χειροτονητός, *ή, όν,* ρημ. ἐπίθ. τοῦ *χειροτονέω*· ἐκλεγόμενος ἢ ἐκλεχθεὶς διὰ *χειροτονίας* (δι' ἀνατάσεως τῶν χειρῶν) ‖ *ἀρχὴ χειροτονητὴ*=ἀρχὴ (ἐξουσία) ὁριζομένη διὰ χειροτονίας (κατόπιν ψηφοφορίας δι' ἀνατάσεως τῶν χειρῶν), ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰς *κληρωτὰς ἀρχάς*.

χειρο-τονία, *ἡ* (*χειροτονέω*)· ἡ ἀνάτασις τῶν χειρῶν, ἐν Ἀθήναις δὲ ἡ ψηφοφορία (καὶ ἄρα ἡ ἐκλογή) ἡ δι' ἀνατάσεως τῶν χειρῶν γινομένη ‖ *χειροτονία τοῦ δήμου*=ἐκλογὴ ὑπὸ τοῦ λαοῦ.— ‖ ψῆφος, λατ. **suffragium** ‖ ὡσ. περιληπτ., αἱ ψῆφοι, λατ. **suffragia**.

χειρό-τονος, *ον* (*χεὶρ+τείνω*)· ὁ γινόμενος διὰ τῆς ἐκτάσεως τῶν χειρῶν (διὰ τῶν χειρῶν ἐκτεταμένων): *χειρότονοι λιταὶ*=δεήσεις προσφερόμεναι δι' ἐκτεταμένων χειρῶν ‖ ὁ ἐκτείνων τὰς χεῖρας (ἐν τῇ σημασ. ταύτῃ τονιστέον *χειροτόνος*).

χειρο-τῠπής, *ὲς* (*χεὶρ+τυπεῖν*)· ὁ τύπτων (πλήττων, κτυπῶν) διὰ τῶν χειρῶν ‖ ἐν. παθ. ἐνν., ὁ τυπτόμενος διὰ τῶν χειρῶν.

χειρ-ουργέω, μελλ. *-ήσω* (*χειρουργός*)· ἐργάζομαι διὰ τῶν χειρῶν, ἐκτελῶ διὰ τῆς χειρός, κατεργάζομαι ‖ διαπράττω πράξεις βίας, διαπράττω ἐγκλήματα.

χειρ-ουργία, *ἡ* (*χειρουργέω*)· τὸ ἐργάζεσθαι διὰ τῆς χειρός, ἔργον τῆς χειρός, ἄσκησις τέχνης ἢ χειρωνακτικοῦ ἐπαγγέλματος ‖ δεξιότης τῶν χειρῶν, δεξιοτεχνία.— ‖ ἰδίᾳ ἡ τέχνη, ἡ δεξιοτεχνία περὶ τὸ χειρουργεῖν, ἡ χειρουργική.

χειρ-ουργός, *ὸν* (*χεὶρ + *ἔργω*)· ὁ ἐργαζόμενος (ὁ πράττων, ἐκτελῶν τι) διὰ τῶν χειρῶν, ὁ ἀσκῶν τέχνην, ὁ ἐξασκῶν χειρωνακτικόν τι ἐπάγγελμα.

2) ὡς οὐσ. ὁ χειρουργὸς=ὡς καὶ νῦν, ὁ χειρουργος, ὁ ἰατρὸς ὁ ἐκτελῶν ἐγχειρήσεις, ὁ προβαίνων εἰς χειρουργικὰς ἐπεμβάσεις.

χειρόω, μελλ. -ώσω· μέσ., μελλ. χειρώσομαι· ἀόρ. α' ἐχειρωσάμην· παθητ., μελλ. χειρωθήσομαι· ἀόρ. α' ἐχειρώθην· πρκ. κεχείρωμαι· (χείρ)· λαμβάνω εἰς τὰς χεῖράς μου, «βάζω στὸ χέρι», χειρίζομαι, μεταχειρίζομαι || «παίρνω στὰ χέρια μου», «παίρνω» εἰς τὴν ἐξουσίαν μου, καθιστῶ ὑποχείριον, κυριεύω, ὑποτάσσω, κάμνω τι κτῆμά μου || καθιστῶ τινα αἰχμάλωτόν μου, τὸν αἰχμαλωτίζω — παθητ., χειροῦμαι=κυριεύομαι, ὑποτάσσομαι, αἰχμαλωτίζομαι.

χείρωμα, -ατος, τὸ (χειρόω)· τὸ διὰ τῶν χειρῶν εἰργασμένον, τὸ ἐκτελεσθὲν διὰ τῆς χειρός: τυμβοχόα χειρώματα=ἐπιτύμβιοι χοαὶ γενόμεναι δι' ἰδίας χειρός (ἢ τύμβοι κατασκευασθέντες διὰ χώματος ἐπισωρευθέντος διὰ τῶν ἰδίων χειρῶν).— II τὸ χειρωθέν, τὸ περιελθὸν εἰς χεῖράς μας, τὸ περιελθὸν εἰς τὴν κυριαρχίαν μας, εἰς τὴν ἐξουσίαν μας, τὸ κυριευθέν, τὸ ὑποταχθέν, κατάκτησις. 2) ἔργον βίας (ἐπιβληθὲν διὰ τῆς βίας): θανάσιμον χείρωμα=βίαιος θάνατος.

χείρων, ὁ, ἡ, -ον, τό· γεν. -ονος· πληθ., ὀνομ. καὶ αἰτ. χείρονες, χείρονας καὶ συνῃρ. χείρους (ὀνομ. καὶ αἰτ.), οὐδ. χείρονα καὶ συνῃρ. χείρω· δοτ. χείροσι, ποιητ. χειρόνεσσι | ἐπ. **χερείων,** ον | δωρ. χερῄων | ποιητ. καὶ χειρότερος, χερειότερος· ἀνώμ. συγκρ. τοῦ κακὸς (ἐσχηματισμένον ἔκ τινος *χέρης, πρβλ. χερείων)· χειρότερος, ὑποδεέστερος, κατώτερος (κατὰ τὴν ἀξίαν, κατὰ τὴν τάξιν, κατὰ τὸ γένος κλπ.)· ἐνίοτε ἡ συγκριτ. ἔννοια σχεδὸν ἐξαφανίζεται, κυρ. ὅταν ἐκφέρεται ἀρνητικῶς: οὔ τι χέρειον ἐν ὥρῃ δεῖπνον ἑλέσθαι=δὲν εἶναι κακόν νὰ δειπνῇ τις τὴν κατάλληλον στιγμὴν | οὕτω καὶ οὐ χεῖρόν (ἐστι)=εἶναι καλόν, ἔχει καλῶς || ἐπὶ προσώπων, ὁ χειρότερος (ἐν ἠθικῇ ἐνν.), φαυλότερος | ὁ χειρότερος κατὰ τὴν ποιότητα, κατώτερος κατὰ τὴν ἀξίαν: οἱ χείρονες = ἄνθρωποι κατωτέρας ἀξίας (κατωτέρας ποιότητος) | τρέπομαι ἐπὶ τὸ χεῖρον=ἐκπίπτω («ξεπέφτω»), «γίνομαι χειρότερα».— II χεῖρον ὡς ἐπίρρ.=χειρότερον, «χειρότερα», εἰς κατώτερον βαθμόν, ὀλιγώτερον.— βλ. καὶ χείριστος [δι' ἐτυμ. βλ. χέρης].

Χείρων, -ωνος, ὁ· εἷς ἐκ τῶν Κενταύρων, κατὰ τὴν μυθολογίαν διδάσκαλος τοῦ Ἀσκληπιοῦ, τοῦ Ἀχιλλέως, τοῦ Ἰάσονος κ. ἄ.· διάσημος χειρουργὸς (βλ. λ.), ἐξ οὗ καὶ τὸ ὄνομά του.

χειρ-ῶναξ, -ακτος, ὁ (χεὶρ+ἄναξ)· ὁ ἄναξ (τ. ἔ. ὁ κύριος) τῶν χειρῶν του (πρβλ. κώπης ἄναξ), ὁ ἐργαζόμενος διὰ τῶν χειρῶν του, ὁ χρησιμοποιῶν τὰς χεῖράς του, ὡς καὶ νῦν χειρῶναξ, ἀσκῶν χειρωνακτικὸν ἐπάγγελμα, τεχνίτης, χειροτέχνης || ὡσ. καὶ ὡς ἐπίθ.: πᾶς ὁ χειρῶναξ λεὼς=ὅλοι οἱ χειρώνακτες, ὅλη ἡ τάξις τῶν χειρωνάκτων.

χειρ-ωναξία, ἡ, ἰων. -ίη, ἡ (χειρῶναξ)· ἐργασία τοῦ χειρώνακτος, ἐργασία γινομένη διὰ τῶν χειρῶν, χειρωνακτικὸν ἐπάγγελμα, τέχνη.

Χειρωνίς, -ίδος, θηλ. ἐπίθ. (ἐνν. βίβλος)=βιβλίον χειρουργικῆς.

χειρωτός, ή, όν, ρημ. ἐπίθ. τοῦ χειρόω· ὁ δυνάμενος νὰ χειρωθῇ, εὐάλωτος || ἢ ὁ ὑποταχθείς, ὁ χειρωθείς.

χείσομαι, μελλ. τοῦ χανδάνω (βλ. λ.).

χείω, ἐπ. ἀντὶ χέω (βλ. λ.), χύνω.

χελῑδοῖ, ἀνώμ. κλητ. τοῦ χελιδὼν (βλ. λ.), ὡσεὶ ἐξ ὀνομ. χελιδώ.

χελῑδονίζω, μελλ. -ίσω, ἀττ. -ιῶ (χελιδών)· τερετίζω ὡς χελιδών, μιμοῦμαι τὰς χελιδόνας εἰς τὴν φλυαρίαν || λαλῶ ἀκαταλήπτως, ὁμιλῶ ξένην γλῶσσαν.

χελῑδόνιον, τὸ (χελιδών)· φυτόν τι τῆς τάξεως τῶν μηκώνων, οὗτινος διεκρίνοντο εἴδη, χελιδόνιον τὸ κυάνεον (ἢ γλαυκόν), καὶ χελιδόνιον τὸ χλωρόν· κυρ. εἶναι οὐδ. τοῦ ἐπομ. ἐπιθ.— II μικρὰ χελιδών.

χελῑδόνιος, (α), ον, καὶ -ειος (χελιδών)· ὁ τῆς χελιδόνος, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν χελιδόνα || ὁ ὅμοιος πρὸς χελιδόνα || ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τῆς χελιδόνος, καὶ δὴ κατὰ τὸν λαιμόν, τ. ἔ. ἐρυθρομέλας, καὶ λευκὸς κατὰ τὴν γαστέρα.

χελῑδόνισμα, -ατος, τὸ (χελιδονίζω)· τὸ ᾆσμα τῆς χελιδόνος, ἀρχαῖον δημῶδες ᾆσμα, ᾀδόμενον, ἐν Ῥόδῳ ὑπὸ τῶν παίδων κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν τῶν χελιδόνων (τὴν ἄνοιξιν).

χελῑδών, -όνος, ἡ· ἀνώμ. κλητ. χελιδοῖ (ὡσεὶ ἐξ ὀνομ. χελιδώ)· ὡς καὶ νῦν, ἡ χελιδών, «τὸ χελιδόνι», λατ. hirundo· τὸ τερέτισμα τῆς χελιδόνος εἶχε καταντήσει παροιμιώδης ἔκφρασις διὰ πᾶσαν λαλιὰν ξένην ἢ βαρβαρικὴν || χελιδονίζω=βαρβαρίζω (βλ. λ.) || διὰ τὴν παροιμ. φράσιν χελιδόνων μουσεῖα βλ. μουσεῖον, πρβλ. καὶ Σχολ. (ἐν Ἀριστοφ. βατρ. 93) «χελιδόνων μουσεῖα ἀντὶ τοῦ βάρβαρα καὶ ἀσύνετα· καὶ γὰρ παροιμία ἐπὶ τῶν βαρβάρων καὶ πολυλόγων καὶ ἐπαχθῶν ἐστι ταττομένη» || ὡσ. παροιμ. μία χελιδὼν ἔαρ οὐ ποιεῖ = «ἕνα χελιδόνι δὲν φέρνει ἄνοιξι».— II ἡ μαλακὴ οὐσία (καλουμένη καὶ βάτραχος) ἡ ἐν τῷ κοιλώματι τῆς ὁπλῆς τοῦ ἵππου, κληθεῖσα οὕτω διότι εἶναι δισχιδὴς ὡς ἡ οὐρὰ τῆς χελιδόνος [δι' ἐτυμ. βλ. κίχλη].

χελῡνη, ἡ (χεῖλος)·=χεῖλος (βλ. λ.) || χελύνην ἐσθίω ὑπ' ὀργῆς=δαγκάνω («τρώω») τὰ χείλη μου ἀπὸ τὸν θυμόν μου [δι' ἐτυμ. βλ. χεῖλος].

ΧΕ'ΛΥ¯Σ, -ῠος, ἡ·=χελώνη (ὡς καὶ νῦν), λατ. testūdo. 2) ὡς καὶ τὸ λατ. testūdo, ἡ λύρα, διότι, κατὰ τὴν μυθολογίαν, ὁ Ἑρμῆς κατεσκεύασε τὴν πρώτην λύραν ἐξ ὀστράκου χελώνης, ἐντείνας ἐπ' αὐτοῦ χορδάς.— II τὸ κυρτὸν στῆθος ἢ στέρνον λόγῳ τῆς ὁμοιότητός του πρὸς τὴν ράχιν τῆς χελώνης.

Ἐτυμ.: χέλῡς· χελώνη, αἰολ. χελῡνα· χέλειον· πρβλ. Ἡσυχ. «χελεύς· κιθάρα» (πιθ. ἰαπ. *ghelēu-), «χελύνιον· χελώνιον»: παλ-σλαυ. žely (χελώνη)· χελώνη ⟨ἰαπ. *ghel-ōu-nā, αἰολ. χελῡνα ⟨*ghel-ū-nā, πιθ. συγγ. τῇ ριζ. *ghel- (κίτρινος), λιθ. gelsvas (ὑποκίτρινος).

χελώνη, ἡ (χέλυς)· ὡς καὶ νῦν, χελώνη, «χελώνα», λατ. testūdo || παροιμ. φρ. ἐπὶ τῶν ἀναισθήτων, ἰὼ χελῶναι μακάριαι τοῦ δέρματος!=ὦ χελῶναι, εὐτυχισμέναι χάρις εἰς τὸ χονδρόν σας δέρμα! 2) τὸ ὄστρακον τῆς χελώνης.— II ἡ λύρα (βλ. χέλυς). — III ὡς στρατ. ὅρος (ὡς καὶ τὸ ρωμαϊκὸν testudo), ἡ ὁμοία πρὸς ράχιν χελώνης σχηματιζομένη σκέπη (στέγη τρόπον τινά) ἀπὸ τὰς ἀσπίδας τῶν στρατιωτῶν, ὅταν τὰς προσήρμοζον στενώτατα μεταξύ των καὶ προστατευόμενοι ἀπὸ τὴν σχηματιζομένην στέγην ἐπλησίαζον πρὸς τὰ τείχη τῆς πολιορκουμένης πόλεως || ἐντεῦθεν καὶ ἡ ξυλίνη χελώνη, ἡ κινητὴ δηλ. ὀροφή, ἡ προφυλάσσουσα τοὺς ὑπὸ τὰ τείχη ἐργαζομένους πολιορκητάς. [δι' ἐτυμ. βλ. χέλυς].

χένας, ποιητ. ἀντὶ χῆνας, αἰτ. πληθ. τοῦ χήν.

χέννιον, τό· εἶδος μικροῦ ὀρτυκίου, ταριχευόμενον καὶ ἐσθιόμενον ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων.

χερ-άγρα, ἡ·=χειράγρα (βλ. λ.).

ΧΕ'ΡΑ¯ΔΟΣ, τό· ἰλὺς (πηλός, βόρβορος), ἄμμος, «χαλίκια» καὶ ἄλλα μικροπράγματα, καταβιβαζόμενα ὑπὸ τοῦ ρεύματος τῶν ποταμῶν καὶ σχηματίζοντα προσχώσεις κατὰ τὰς ἐκβολάς των.

Ἐτυμ.: χέραδος (Ἡρακλ. γεν. χαραδεος κατ' ἀφομ. τοῦ -ε- πρὸς τὸ -α-)· χεράς· χερμάς· πρβλ. Ἡσυχ. «χέρμα· χάλιξ»· χερμάδιον· χερμάζω· χερμαστήρ· ἰαπ. ριζ. gher- (τρίβω, κονιοποιῶ), μαρτυρουμένη ἐκ τοῦ σανσκρ. ghárṣati, (τρίβω), ἑλλ. χραίνω, χρίω, χόνδρος (*χρονδρος· χεραδ- ⟨*gherŋd- ἢ *gherəd-), κέγχρος (κατ' ἀνομ. ⟨*gher-ghr-o-s· πρβλ. λατ. grānum βλ. ἐν γίγαρτον), λατ. furfur, λιθ. gurus (εὔθρυπτος).

χέρεια· βλ. χέρης.

χερειότερος, α, ον, ἐπ. συγκρ. ἀντὶ χερείων (βλ.λ.).

χερείων, ὁ, ἡ, οὐδ. χέρειον, ποιητ. ἀντὶ χείρων (βλ. λ.).

χέρεσσι, ποιητ. ἀντὶ χερσί, δοτ. πληθ. τοῦ χειρ.

***ΧΕ'ΡΗΣ,** ἀπηρχ. ἐπίθ. (ἐξ οὗ ἐσχηματίσθησαν τὰ ἀνώμ. συγκρ. χείρων καὶ χερείων) ἀπαντῶν ἐν τῇ δοτ. χέρηι· αἰτ. χέρηα· ὀνομ. πληθ. χέρηες· αἰτ. οὐδ. πληθ. χέρηα ἢ χέρεια· καὶ τὸ χέρης δὲ καθ' ἑαυτὸ ἔχει συγκρ. σημασ. ἀσθενέστερος, χειρότερος, κατώτερος.

Ἐτυμ.: *χέρης· χερείων καὶ χερειότερος· χείρων

καὶ *χειρότερος· χείριστος· χειρόω, χειρόομαι*: σανσκρ. **hrasvá-ḥ** (μικρότερος, βραχύς, μικρός), συγκρ. **hrásīyas**, ὑπερθ. **hráṣiṣtha-ḥ, hrásati** (μειοῦμαι, ἐλαττοῦμαι), Ζενδ. **zᵃrahehīš** (μικροτέρα, ἰσχνοτέρα), μεσ-ιρλ. **gerr** (βραχύς), gall. **gerran** (μικρόσωμος), ἰαπ. ***ĝheres-, *ĝhres-, *ĝhers-**, ἐπεκτετ. ἐκ τοῦ ***ĝher-**, πρβλ. παλ-ιρλ. **gair** (βραχύς), **garait, gairit**, (=λατ. **brevis**), μεσ-ιρλ. **gaire** (ὀλιγοζωία).— ἡ ἀνάλυσις τῶν ἑλλην. τύπων εἶναι δυσχερής· κατά τινας *χείρων*, αἰολ. *χέρρων* ⟨*χερ-ζων*, *χείριστος* εἶναι νεοσχημ. ἀντὶ **χερ-ιστος* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *χείρων*· διὰ τὸ *χειρότερος* πρβλ. ὁμηρ. *ἀσσοτέρω* : *ἆσσον* κλπ.· διὰ τὸ *χειρόω* πρβλ. *ἐλαττόω, μειόω* κλπ.· οἱ τύποι *χέρης, χέρεια, χέρηες* εἶναι τὰ ὑπόλοιπα παραδείγματος θέματός τινος εἰς *-κ-*, ἔκ τινος ἑλλ. **ερεσ-F-* (= **inferior**)· ὁ τύπος *χερείων* ἐξεκίνησεν ἐξ οὐδετ. εἰς *-ον*, ἀρχ. θεμ. εἰς *-ο-*, ἔστω **χέρεσ-Fο-ν* : σανσκρ. **hrasvá-ḥ**.

χερήων, *ον*, γεν. *-ονος*, δωρ. ἀντὶ *χερείων* (βλ.λ).

χερῐ-ἄρης. *-ου*, ὁ (*χεὶρ+ἀρᾰρεῖν*)· ὁ δεξιὸς τὴν χεῖρα, ὁ ἐπιδέξιος εἰς χειροτεχνήματα (εἰς ἔργα γινόμενα διὰ τῶν χειρῶν).

χερῐ-φῡρής, *ὲς* (*χεὶρ + φύρω*)· ὁ τῇ χειρὶ *φυραθείς*, ὁ ζυμωθεὶς διὰ τῶν χειρῶν.

χερμᾰ́διον, τό· = *χερμὰς* (βλ. λ.), μέγας λίθος, ὁποῖοι ἦσαν οἱ ὑπὸ τῶν Ὁμηρικῶν ἡρώων ἐκσφενδονιζόμενοι κατὰ τῶν ἀντιπάλων των· δὲν εἶναι ὑποκορ. τοῦ *χερμάς*, ἀλλ' οὐδ. τοῦ ἐπιθ. *χερμάδιος* (βλ. λ.).

χερμᾰ́διος, *α, ον* (*χερμάς*)· ὁ ἔχων τὸ μέγεθος ἢ τὸ σχῆμα (τὴν μορφὴν) *χερμάδος* (ὀγκολίθου, μεγάλου λίθου), ὁ κατάλληλος διὰ νὰ τὸν ἐκσφενδονίσῃ τις.

χερμάς, *-άδος*, ἡ· «*λίθος χειροπληθής, ὃν τῇ χειρὶ βαστάσαι καὶ ἀνελέσθαι δύναταί τις*» (Ἡσυχ.), πέτρα, χάλιξ, διαστάσεων καταλλήλων διὰ νὰ ἐκσφενδονίζεται ὑπὸ Ὁμηρικοῦ ἥρωος, σχεδὸν ὀγκόλιθος [ἡ ἐκ τοῦ *χεὶρ* ἐτυμολ., καθ' ἣν *χερμὰς* σημαίνει λίθον τὸν ὁποῖον δύναται νὰ χωρέσῃ ἡ χείρ, εἶναι λίαν ἀμφίβολος· πιθ. ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης, ἐξ ἧς καὶ τὰ *χεράς, χέραδος* (βλ.λ.) μετὰ παρεμβολῆς ἑνὸς *-μ-*].

χερμαστήρ, *-ῆρος*, ὁ (*χερμάς*)· ὁ σφενδονήτης, ὁ ἐκσφενδονίζων ‖ ὡς ἀρσεν. ἐπίθ. *χερμαστὴρ ῥινὸς* =τὸ λωρίον τῆς σφενδόνης, δι' ἧς ἐκσφενδονίζονται λίθοι.

χερνής, *-ῆτος*, ὁ, καὶ δωρ. **χερνάς**, *-ᾶτος* (*χείρ*)· ὁ ἀποζῶν ἐκ τῆς ἐργασίας του, διὰ τῶν χειρῶν του, ὁ ἀποχειροβίοτος, ὁ χειρῶναξ ‖ ἐνδεής, πτωχός.— ‖ ὡς ἐπίθ., ἐνδεής, πτωχός [δι' ἐτυμ. βλ. *χερνήτης*].

χερνήτης, *-ου*, ὁ·=*χερνὴς* (βλ. λ.), ὁ ζῶν ἐκ τῆς ἐργασίας τῶν χειρῶν του.— ‖ θηλ. *χερνῆτις, -ιδος*· γυνὴ ἐργαζομένη διὰ τὸν καθημερινόν της ἄρτον.

Ἐτυμ.: *χερνήτης*, θηλ. *χερνῆτις* (ὁ νήθων τὸ ἔριον καὶ ἀποζῶν ἐκ τοῦ προϊόντος τῆς ἐργασίας του) ⟨*χερ-* (=*χεὶρ*) + *νῆν* (=νήθειν)· ὑστερογενῆ δὲ εἶναι τὰ ἀρσ. *χερνὴς* καὶ *χερνήτας*· δὲν εἶναι δὲ πιθανὴ ἡ συσχέτισις τοῦ *χερνὴς* (ἐν τῇ σημασ. «πένης») πρὸς τὰ *χρὴ* καὶ *κίχρημι*.

χερ-νῐβεῖον, καὶ **χέρ-νῐβον**, τὸ (*χεὶρ + νίζω*)· λεκάνη πρὸς νίψιν τῶν χειρῶν, λεκάνη πλυσίματος.

χερ-νίπτομαι, μελλ. *-ψομαι* (*χέρνιψ*), μέσον· πλύνω τὰς χεῖράς μου διὰ καθηγιασμένου ὕδατος (καὶ μάλιστα πρὸ τῆς θυσίας) ‖ ραντίζω (καθαρίζω, ἐξαγνίζω ἢ καθιερῶ) δι' ἡγιασμένου ὕδατος, λατ. **lustrare**.— ‖ τὸ ἐνεργ. *χερνίπτω* = θυσιάζω μόνον παρὰ Λυκόφρ.

χέρ-νιψ, *-ῐβος*, ἡ (*χεὶρ+νίζω*)· τὸ πρὸς πλύσιν τῶν χειρῶν χρησιμοποιούμενον ὕδωρ, τὸ καθηγιασμένον ὕδωρ, διὰ τοῦ ὁποίου ἔπλυνον τὰς χεῖρας πρὸ τῶν θυσιῶν.— ‖ ἐν τῷ πληθ. *χέρνιβες*=καθαρμοὶ (ἁγνισμοὶ) δι' ἡγιασμένου ὕδατος, λατ. **malluviae** ‖ *εἴργομαι χερνίβων*=ἀποκλείομαι ἀπὸ τοιούτους καθαρμούς, ἑπομένως ἀποκλείομαι ἀπὸ θρησκευτικὰς τελετὰς καὶ θυσίας (ἐπεβάλλετο δ' ὁ ἀποκλεισμὸς οὗτος εἰς τοὺς διαπράξαντας φόνον, τῶν ὁποίων αἱ χεῖρες εἶχον μολυνθῇ τρόπον τινὰ ἀπὸ τὸ χυθὲν αἷμα) ‖ *χερνίβων κοινωνὸς*=ὁ συμμετέχων εἰς καθαρμοὺς δι' ἡγιασμένου ὕδατος, τ. ἔ. ὁ κατοικῶν ἐν τῇ αὐτῇ οἰκίᾳ, σύνοικος, ὁμοτράπεζος. [*χέρνιψ· χέρνιβον· χερνίπτομαι* ⟨*χερ-* (βλ. *χεὶρ*)+ἰαπ. ***nigv-** (βλ. *νίζω*)].

χερνίψαντο, ἐπ. γ' πληθ. ἀορ. α' τοῦ *χερνίπτομαι* (βλ. λ.).

χερο-μῠσής, *ὲς* (*χεὶρ+μύσος*)· ὁ μιαίνων (ὁ μολύνων) τὰς χεῖρας.

χερό-πληκτος, *ον* (*χεὶρ+πλήσσω*)· ὁ πληττόμενος (ἢ πληγεὶς) διὰ τῆς χειρὸς ‖ ὁ ἦχος (ὁ κτύπος) ὁ παραγόμενος ἐκ τῆς διὰ τῆς χειρὸς πλήξεως.

χερός, ἰων. καὶ ποιητ. γεν. τοῦ *χείρ*.

χερρό-νησος, ἡ, ἀττ. ἀντὶ *χερσόνησος* (βλ. λ.)· ὡς πρὸς τὰ ἐξ αὐτῆς παράγωγα βλ. ἐν *χερσ-*

χέρρος, ἀττ. ἀντὶ *χέρσος* (βλ. λ.).

χερσαῖος, (*α*), *ον* (*χέρσος*)· ὁ τῆς χέρσου, ὁ τῆς ξηρᾶς, ὁ «στεριανός», ὁ ἐκ χέρσου (τ. ἔ. στερεᾶς γῆς) συνιστάμενος, ὁ διαμένων (ζῶν, εὑρισκόμενος) ἐπὶ τῆς χέρσου (ἐπὶ τῆς ξηρᾶς) ‖ *ὄρνιθες χερσαῖοι* =πτηνὰ τῆς ξηρᾶς («πουλιὰ τῆς στεριᾶς»), ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ *ὄρνιθες λιμναῖοι* | *ζῷα χερσαῖα* (ὡς καὶ νῦν) ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ *πετεινὰ* καὶ πρὸς τὰ *θαλάσσια* ‖ ὡσ. ἐπὶ τῶν διαβιούντων καὶ ἐργαζομένων ἐν τῇ ξηρᾷ ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς θαλασσινοὺς (τοὺς ναυτικοὺς) ‖ μτφρ., *χερσαῖον κῦμα στρατοῦ*= στρατὸς ξηρᾶς, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν *στόλον*.

χερσεύω, μελλ. *-σω* (*χέρσος*)· ἀμτβ., ζῶ ἢ κεῖμαι ἐν τῇ ξηρᾷ, διατρίβω ἐπὶ τῆς ξηρᾶς ‖ μένω χέρσος, παραμένω χέρσος (ἀκαλλιέργητος, ἄγονος).— μτβτ., καθιστῶ τι χέρσον, μεταβάλλω τι εἰς χέρσον, καθιστῶ ξηρὸν καὶ ἄγονον.

χερσόθεν, ἐπίρρ. (*χέρσος*)· ἐκ τῆς χέρσου, ἐκ τῆς ξηρᾶς, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ «ἐκ τῆς θαλάσσης» ‖ ἐκ τῆς γῆς (πάλιν ἐν ἀντιδιαστολῇ πρὸς τὸ «ἐκ τῆς θαλάσσης»).

χερσόθῐ, ἐπίρρ. (*χέρσος*)· ἐν τῇ χέρσῳ, ἐπὶ τῆς χέρσου, ἐπὶ τῆς ξηρᾶς.

χέρσον-δε, ἐπίρρ.· πρὸς (εἰς) τὴν χέρσον, πρὸς (εἰς) τὴν ξηράν.

χερσο-νησίτης, ἀττ. **χερρονησ-**, *-ου*, ὁ (*χερσόνησος*)· ὁ κάτοικος τῆς Θρᾳκικῆς Χερσονήσου.

χερσονησο-ειδής, *ὲς* (*χερσόνησος + εἶδος*)· ὁ ὅμοιος πρὸς χερσόνησον, ὡς καὶ νῦν χερσονησοειδής.

χερσό-νησος, ἀττ. **χερρόν—**, ἡ (*χέρσος+νῆσος*)· ὡς καὶ νῦν, χερσόνησος, ἡ χέρσος ἅμα καὶ νῆσος, ἡ σχεδὸν νῆσος, λατ. **peninsula**.— ὡς κύρ. ὄν. *Χερσόνησος*=ἡ Θρᾳκικὴ Χ., ἡ ἐκτεινομένη κατὰ μῆκος τοῦ Ἑλλησπόντου ‖ *Χερσόνησος* ἐκαλεῖτο ὡσ. καὶ ἡ Ταυρικὴ Χερσόνησος, ἡ Κριμαία.

χερσονησ-ώδης, ἀττ. **χερρονησ-**, *ες*, συνῃρ. ἀντὶ *χερσονησοειδὴς* (βλ. λ.).

ΧΕ'ΡΣΟΣ, ἀττ. **χέρρος**, ἡ· ξηρὰ γῆ, ξηρά, γῆ ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν θάλασσαν ‖ *χέρσον ἱκνέομαι*=φθάνω εἰς τὴν ξηράν.— ‖ ὡς ἐπίθ.. *χέρσος, ον*=στερεός, ξηρὸς (ἐπὶ τῆς γῆς) : *χέρσος Εὐρώπα*=ἡ ἤπειρος τῆς Εὐρώπης. 2) ὡς καὶ νῦν, χέρσος, ἀκαλλιέργητος, ξηρός, ἄγονος, τραχύς, σκληρὸς ‖ *τὰ χέρσα*=ἔρημοι τόποι | *χέρσος λιμὴν*=λιμὴν ἀποξηρανθείς. 3) μτφρ., ἄγονος, στεῖρος, ἄτεκνος (ἐπὶ γυναικῶν). 4) μετὰ γεν., ὁ ἐστερημένος τινός, ὁ στερηθεὶς ἀπό τι.

Ἐτυμ.: *χέρσος, χέρρος· χερσαῖος· χερσεύω· χερσόω* (πρβλ. Ἡσυχ. «*χήρ· ἐχῖνος*» : σανσκρ. **hárṣatē, hṛ́ṣyati** (σκληρύνομαι), Ζενδ. **zarštva-** (λίθος), λατ. **horreo, hirsūtus** (λάσιος, τραχύς, δύσκολος, ἀκανθώδης), **hirtus, hispidus**, παλ-ιρλ. **garb**, gall. **garw** (τραχύς), bret. **garu** (σκληρός, τραχύς) (ἰαπ. ***ĝhṛsvo-**), ἀγγλ-σαξ. **zorst**· ἰαπ. ***ĝher-, *ĝheres-** (τραχύνομαι, σκληρύνομαι)· καὶ παράλλ. βάσις **gherē-** (**ghrē-, ghrō-, ghre-**), ἐξ ἧς παράγονται τὰ gall. **garth** (ἀκρωτήριον, ὄρος), μεσ-γερμ. **grat** (ἄκανθα, γένειον στάχυος, «ραχοκοκκαλιά»), **gran, grane** (γένειον, ἄκανθα), παλ-γερμ. **grana**, ἀγγλ-σαξ. **zronu**, παλ-norr. **gro,n** (μύσταξ), ἰρλ. **grend** (μύσταξ), gall., bret. **grann**

(=λατ. cilium, parpebra, θηλ. βλέφαρον) ἕνεκα τῆς συγγεν. του πρός τό Πολων. grot, Τσεχ. hrot (ἰαπ. *ghrōto-) (=αἰχμή βέλους, ἀκόντιον), παλ-σλαυ. granĭ (γωνία), πολων. gran' (γωνία, ἄκανθα, ὁροδετική γραμμή)· βλ. καί *χοιράς, χάρμη.

χερύδριον, τό, ὑποκορ. τοῦ *χείρ* μικρά χείρ, «χεράκι».

χεσείω, ἀφετ. τοῦ *χέζω* (βλ. λ.)· ἔχω διάθεσιν νά ἀποπατήσω; λατ. cacaturio.

χεῦαι, χεῦαν, χεῦε, ἐπικ. ἀπρφ., γ' πληθ. καί γ' ἑν. ἀορ. α' τοῦ *χέω*.

χεῦμα, -ατος, τό (*χέω*)· τό χεόμενον, τό ἐκχυδέν ‖ ρεῦμα, ρύσις, ροή, τό χύσιμον, ἡ σπονδή.— **II** τό ἀγγεῖον, τό δεχόμενον τό ἐγχεόμενον ὕδωρ, λεκάνη, κύπελλον.

χεύομεν, ἐπ. ἀντί *χέωμεν*, α' πληθ. ὑποτ. ἀορ. α' τοῦ *χέω*.

ΧΕ'Ω, μελλ. *χεῶ*, ἐπ. *χεύω* ‖ ἀόρ. α' *ἔχεα*, ἐπ. *ἔχευα* ἤ *χεῦα*· προστ. *χέον*, ἐπ. *χεῦον*· ὑποτ. *χέω*, ἐπ. *χεύω*, ἐπ. α' πληθ. *χεύομεν*· ἀπρφ. *χέαι*, ἐπ. *χεῦαι*· μτχ. *χέας*, ἐπ. *χεύας* ‖ ἐπ. μέσ. ἀόρ. *ἐχευάμην* ‖ παθητ., μέλλ. *χυθήσομαι*· ἀόρ. α' *ἐχύθην*· πρκ. *κέχυμαι*· γ' ἑν. ἐπ. ὑπερσ. *κέχυτο* ‖ ὡσ. ἐπ. ἀόρ. δ' *ἐχύμην*, ἀπαντῶν ἐν τῷ γ' ἑν. *ἔχυτο, χύτο*, γ' πληθ. *ἔχυντο, χύντο*, μτχ. *χύμενος*· ριζ. σημ. χύνω, καί δή: **I** ἐπί ὑγρῶν, χύνω, ἐκχέω, ἐκχύνω, ἀφίνω τι νά ἐκρεύσῃ. — παθητ., χύνομαι, ρέω, ρέω ἀφθόνως, ἀναβρύω, ἀναβλύζω. **2)** παθητ., ὑγροποιοῦμαι, τήκομαι, λυώνω, διαλύομαι‖ὡσ. ἐπί τοῦ ἐδάφους μετά τήν βροχήν, μαλακώνω, ἀποβάλλω τήν τραχύτητα (τήν σκληρότητα) τήν πρό τῆς βροχῆς.—μέσον, χύνω τι δι' ἑμαυτόν (πρός ὠφέλειάν μου), κυρ. ἐπί σπονδῶν προσφερομένων πρός τιμήν τῶν νεκρῶν ‖ μετά συστ. αἰτ., *χοὴν χέομαι νεκύεσσι*=χύνω σπονδάς πρός τιμήν τῶν νεκρῶν.— **II** ἐπί στερεῶν, χύνω, σκορπίζω, διασκορπίζω, διασπείρω ‖ ὡσ., ὡς καί τά *χόω, χώννυμι* (βλ. λ. λ.), ἐπισωρεύω χῶμα καί σχηματίζω γήλοφον (τύμβον): *τύμβον χέω*=ἐγείρω τύμβον. **2)** *χέω δοῦρα*=ρίπτω δόρατα βροχηδόν (τά ἐξακοντίζω τό ἓν κατόπιν τοῦ ἄλλου ἀκαταπαύστως). **3)** ἀφίνω τι νά πέσῃ κατά γῆς, ρίπτω κάτω, ρίπτω χαμαί.— παθητ., ρίπτομαι, ἐπισωρεύομαι, συσσωρεύομαι (εἰς τό αὐτό μέρος) ‖ ὡσ. ἐν τῷ παθ., ἐπί ἀνθρώπων, χύνομαι ἔξω («ξεχύνομαι») ὡς ποτσμός, ἐξορμῶ εἰς πυκνάς μάζας (κατά στίφη).— **III** μτφρ., ἐπί ἤχων, ἐκπέμπω, παράγω, «βγάζω». **2)** *ἀχλὺν κατ' ὀφθαλμῶν χέω*=χύνω σκοτεινήν ἀχλύν ἐπί τῶν ὀφθαλμῶν, ἐπισκοτίζω τήν ὅρασίν τινος, τόν κάμνω νά μή βλέπῃ ‖ *χέω ἠέρα* (δμηρ.)=σκορπίζω γύρω ὁμίχλην, κάμνω νά ἁπλωθῇ πέριξ ὁμίχλη.— παθητ., χύνομαι, ἁπλώνομαι: *ἀμφὶ δέ οἱ θάνατος χύτο*=περί αὐτόν δέ ἐχύθη (ἁπλώθη γύρω του) ὁ θάνατος ‖ ἀλλ' ὅμως, *πάλιν χύτο ἀὴρ*=πάλιν ἡ ὁμίχλη διελύθη (ἐξηφανίσθη). **3)** ἐπί προσώπων, *ἀμφ' αὐτῷ χυμένη*=χυθεῖσα περί αὐτόν, περιχυθεῖσα περί αὐτόν, περιπτυχθεῖσα αὐτόν ‖ ἐν τῇ μτχ. παθ. πρκ. *κεχυμένος εἴς τι*=ὅλως παραδεδομένος εἴς τι, ἔκδοτος εἴς τι.

Ἔτυμ.: χέω· χύτρα (ἰων. *κύθρη*)· *χύτρος* (ἰων. *κύθρος*)· *χῦλος· χῦμός· χύσις· χύτλον· χυτλόω· χυτλάζω· χυτὸς*=σανσκρ. hutá-ḥ· *χύδην* (δωρ. *χύδαν*)· *χυδαῖος* (πρβλ. *κοχύω, κοχυδέω*=ἐκρέω ἀφθόνως, Ἡσυχ. *«κοχύ· πολύ, πλῆρες»· χεῦμα*=σανσκρ. hō'man- (σπονδή), πρβλ. φρυγ. *«ζευμάν· τὴν πηγήν»*, θρᾳκ. *«ζετραία· χύτρη»* (*gheutr)· *χόος, χοῦς· χοή· χοεύς· χόανος· χοάνη· χόω, χώννυμι, χωννύω· χῶμα*· πρβλ. σανσκρ. juhō'ti (δύω), hūyēlē (ἔχω δυσιασθῇ), hō'tar- (ὁ δυσιάζων), ā'-huti-ḥ (σπονδή)(: ἑλλ. *χύσις*), havanam (δυσία), Ζενδ. zaoθra- (σπονδή), zaotar (ἱερεύς), ἀρμ. jawnem (καθαγιάζω, δυσιάζω, προσφέρω), ἀλβ. dŭle (κηρός), λατ. fū-tis (προχόη, «μπρίκι») fūtilis (εὔκολος εἰς κενώσεις, εὐκόλως χυνόμενος, εὐθραυστος), exfūti (=effusi), ἰαπ. *ghеu- (χέω, χύνω)· πρβλ. τό ἑπεκτ. *ghеu-d ἐν τῷ λατ. fundo, πρκ. fūdī (χέω, σκορπίζω, ἁπλώνω)· γοτθ. giutan, ἀγγλ-σαξ. zēotan, παλ-γερμ. gīozan (χέω), παλ-norr. gjōta (ῥίπτω)· πρβλ. καί *χώομαι*.

χηλ-αργός, *όν*, καί δωρ. **χᾱλ—** (*χηλή+ἀργός*)· ὁ ἔχων ταχείας τάς *χηλάς* (τ. ἔ. τάς ὁπλάς)· ὁ ταχύπους ‖ *χηλαργοὶ ἅμιλλαι* = ἁμιλλα (τ. ἔ. ἀγών) ταχέων ἵππων.

χηλευτός, *ή, όν*, ρηματ. ἐπίθ. τοῦ *χηλεύω* (βλ.λ.)· πεπλεγμένος, πλεκτός, διπλωμένος, «διπλασμένος».

χηλεύω, μελλ. *-σω* (*χηλή*)· πλέκω δίκτυον, πλέκω, συμπτύσσω, διπλώνω.

ΧΗΛΗ', ἡ· ὡς καί νῦν, χηλή, ὁπλή ἵππου ‖ ὡσ. ὁπλή διχηδής, ὡς ἡ τοῦ βοός ‖ ἐν τῷ πληθ. *χηλαί* καλοῦνται καί οἱ ὄνυχες τῶν πτηνῶν, ἤ οἱ ὄνυχες λύκου, ἤ τοῦ καρκίνου «τά δόντια».— **II** *χηλή* ἐκαλεῖτο ὡσ. καί ὁ λιμενοβραχίων, ἐπί τοῦ ὁποίου ἐκσπῶσι τά κύματα (προφανῶς διότι ἀποτελεῖ προέκτασιν ὁμοίαν πρός τήν ὁπλήν τοῦ καρκίνου π. χ.) ‖ πᾶσα προεξοχή πρός τήν θάλασσαν, ἤ σύμπλεγμα προεξεχόντων βράχων ὄρους τινος, ἀποτελοῦν προπύργιον.

Ἔτυμ.: χηλή, δωρ. *χᾱλά* ‹ἰαπ. *ghā-(χαίνω)· βλ. ἐν *χήμη, χαίνω, χάος* κλπ.

χηλίνός, *ή, όν*·=*χηλευτὸς* (βλ. λ.)

ΧΗΛΟ'Σ, *-οῦ*, ὁ· μέγα κιβώτιον, κασσέλλα (πρός ἐναπόθεσιν ἐνδυμάτων, σκεπασμάτων καί ἄλλων σκευῶν)

Ἔτυμ.: χηλὸς ‹ἰαπ. *ghē-, *ghē- (χαίνω), πρβλ Ἀπολλ. Δυσκ. *«ἀπὸ τῆς διαστάσεως τῆς κατὰ τὴν ἄνοιξιν γινομένης»*· βλ. καί *χηλή*.

χήμη, ἡ (*χαίνω*)· τό χαίνειν, τό χάσκειν, «χάσκισμα». **2)** εἶδος κογχύλης, «χηβάδας», κληδείσης οὕτω ἐκ τοῦ χαίνοντος ὀστράκου της, λατ. chama. **3)** μέτρον ἔχον περίπου τήν χωρητικότητα τοῦ ὀστράκου τῆς *χήμης* («χηβάδας»).

Ἔτυμ.: χήμη· πρβλ. Ἡσυχ. *«χήμη· χάσμη· χηραμίς»· χηραμὸς* (βλ. λ.), πρβλ. Ἡσυχ. *«χηραμός· ἡ τῆς γῆς διάτασις»· χῶρος, χώρα· χηλή*, δωρ. *χᾱλά· χάσκω· χαίνω*· πάντα ταῦτα προῆλθον ἐκ τινος βάσεως ĝhē-, ĝhā- (μεταπτ. βαθμ. ĝhō-, ĝhe-), πρβλ. παλ-norr. gómir, góme, παλ-γερμ. guomo (ἀνάκτορον), (*ĝhōmen-) λιθ. gomurỹs (ἀνάκτορον), λεττ. gámurs (ἡ τραχεῖα ἀρτηρία), παλ-norr. gan (τό ἄνοιγμα τοῦ στόματος) (πρβλ. *χάνος = στόμα*), gana (=λατ. inhiare)· βλ. *χάος* καί *χειράς*.

ΧΗ'Ν, ὁ καί ἡ, γεν. *χηνός*· ἀνώμ. αἰτ. πληθ. *χέναϛ*· δωρ. *χάν*· (*χαίνω, κέχηνα*)· ὡς καί νῦν, ἡ χήν, ἡ χήνα, «ἀγριόχηνα» ἤ καί ἡ ἥμερος χήν (ὀνομασθεῖσα οὕτω ἐκ τοῦ ἀνοίγειν τό δυσαναλόγως μέγα ράμφος της), λατ. anser.

Ἔτυμ.: χήν· παλ-γερμ. gans, ἀγγλ-σαξ. zós, παλ-norr. gás (χήνα), ἰαπ. θεμ. *ĝhans-, πρβλ. ὡσ. σανσκρ. haṃsá-ḥ, haṃsī (χήν), Ζενδ. zāə, zyāə (χήν), λατ. anser, -eris (*hans-er), ἰρλ. gēiss (Κελτ. *gans-i-s) =κύκνος, λιθ. žaṃsis, λεττ. fuss, παλ πρωσσ. sansy (χήν) (τό παλ-σλαυ. gaṃsĭ=χήν, εἶναι πιθ. δάνειον ἐκ τοῦ γερμ.)· ἡ ἐκ τοῦ *χαίνω - χάσκω* ἐτυμολ. ἀμφισβητεῖται ὑπό τινων προτιμώντων τήν ἐξ ὀνοματοποιίας προέλευσιν τῆς λ., πρβλ. μεσ-γερμ. gāgen, νεο-γερμ. gackern (κακκαρίζω).

χην-άλώπηξ, *-εκος*, ὁ (*χήν+ἀλώπηξ*)· εἶδος Αἰγυπτιακῆς χηνός ζώσης ἐντός ὀπῶν.

χήνειος, *α, ον* (*χήν*)· ὁ τῆς χηνός, ὁ ἀνήκων εἰς τήν χῆνα, ὁ ἀναφερόμενος εἰς τήν χῆνα, ἤ ὁ ὅμοιος πρός χῆνα, λατ. anserinus.

χήνεος, *η, ον*, ἰων. ἀντί *χήνειος* (βλ. λ.).

χηνίσκος, ὁ (*χήν*), ὑποκορ. τοῦ *χήν* (βλ.λ.), νεαρός (μικρός) χήν.— **II** μτφρ., τό ἄκρον τῆς πρύμνης πλοίου, διότι ἦτο ὑψηλόν καί ἐκυρτοῦτο ὅπως ὁ λαιμός χηνός.

χήρ, ὁ, γεν. *χηρός*· ὁ ἐχῖνος, ὁ ἀκανθόχοιρος, «σκαντζόχοιρος» [δι. ἐτυμ. βλ. *χέρσος*].

χήρα, ἰων. **χήρη,** ἡ· βλ. *χῆρος*.

χηράμβη, ἡ· εἶδος κόγχης (κογχυλίου).

χηράμο-δύτης, *-ου*, ὁ (*χηραμὸς+δύω*)· ὁ εἰσδύων εἰς ὀπάς [-ᾰ- φύσει, ἀλλά καί -ᾰ- χάριν τοῦ μέτρου].

ΧΗΡΑ˘ΜΟ'Σ, ὁ· ὀπή, «τρύπα», σπήλαιον, κοίλωμα,

χάσμα, ρωγμή. [*χηραμός· χηραμὶς* (πλατὺ ὄστρακον)· δι' ἐτυμ. βλ. *χήμη*].

χήρατο, ἐπ. γ' ἐν. μέσ. ἀόρ. α' τοῦ *χαίρω*.

χηρεία, ἡ (*χηρεύω*)· ὡς καὶ νῦν, χηρεία, ἡ κατάστασις τῆς χήρας, λατ. viduitas ‖ μτφρ., ἔλλειψις.

χήρειος, *α, ον* (*χῆρος*)· ὁ χηρευμένος ‖ μτφρ., ὁ ἐστερημένος, ἀπωρφανισμένος.

χηρεύω, μελλ. *-σω* (*χῆρος*)· ἀμτβ., στεροῦμαι, ἀποστεροῦμαί, τινος (μετὰ γεν.), εἶμαι ἔρημος ἀπό τι: *νῆσος ἀνδρῶν χηρεύει*=ἡ νῆσος στερεῖται (εἶναι ἔρημος, κενὴ) ἀνδρώπων. 2) ἀπολ., ἔχω ἀποστερηθῆ τοῦ συζύγου μου (ἢ τῆς συζύγου μου), ζῶ ἐν χηρείᾳ, εἶμαι χῆρος (ἢ εἶμαι χήρα), viduus(-a) sum ‖ στεροῦμαι τῶν γονέων μου, εἶμαι ὀρφανός, εἶμαι ἀπωρφανισμένος. 3) ζῶ ἐν ἐρημίᾳ, ζῶ ἀπομενονωμένος.— ‖ μτβτ., ἀποστερῶ τινα τοῦ (τῆς) συζύγου, καθιστῶ τινα χῆρον (χήραν) ‖ στερῶ τινα τῶν γονέων του, ἀπορφανίζω ‖ τηρῶ τινα ἐν ἀπομονώσει.

χηρήιος, *η, ον*, ἰων. ἀντὶ *χήρειος* (βλ. λ.)

χῆρος, *α, ον*· μετὰ γεν., ὁ ἐστερημένος τινός, ὁ ἀποστερηθεὶς ἀπό τι, ὁ στερούμενός τινος, λατ. viduus ‖ ἀπολ., ὁ ἀποστερηθεὶς τοῦ (τῆς) συζύγου, ὁ χηρευμένος, ὡς καὶ νῦν χῆρος, «χηρευάμενος» ‖ ὁ ἀποστερηθεὶς τῶν γονέων του, ὁ ἀπορφανισθείς, ὁ ὀρφανός.— ‖ ὡς οὐσ. ἡ **χήρα** (ἰων. **χήρη**)· ὡς καὶ νῦν, χήρα, τῆς ὁποίας ἀπέθανεν ὁ σύζυγος, λατ. vidua ‖ ἐκ τοῦ θηλ. οὐσ. *χήρα* ἐσχηματίσθη ἀκολούθως καὶ ἀρσ. ὁ **χῆρος** (ὡς καὶ νῦν).

Ἐτυμ.: *χῆρος· χήρη, χήρα· χηρεύω· χηρόω* (βλ. λ.), λατ. *herō- ἐν τῷ hērēs- δι' ἐτυμ. βλ. *χῆτος*.

χηρόω, μελλ. *-ώσω*· ἀόρ. α' *ἐχήρωσα*, ἐπ. *χήρωσα*· παθ. *ἐχηρώθην* (*χῆρος*): ‖ μτβτ., ἀποστερῶ, καθιστῶ τινα ἔρημον, τὸν ἀπομονώνω. 2) μετὰ γεν., ἀποστερῶ τινα ἀπό τι, τοῦ τὸ στερῶ, «τοῦ τὸ παίρνω»: *Ἄργος ἀνδρῶν ἐχηρώθη*=τὸ Ἄργος ἀπέμεινεν ἔρημον ἀνδρώπων ‖ ἀποστερῶ τινα τοῦ (τῆς) συζύγου, καθιστῶ τινα χῆρον ἢ χήραν.— ‖ ἀμτβ., ὡς τὸ *χηρεύω* (βλ. λ.), διατελῶ ἐν χηρείᾳ, ζῶ ἐν χηρείᾳ, εἶμαι χῆρος (χήρα) ‖ εἶμαι ὀρφανός ‖ στεροῦμαι, εἶμαι ἐνδεής.

χηρωστής, *-οῦ*, ὁ (*χηρόω*)· πλάγιος συγγενής, κληρονομῶν τὸν θανόντα χῆρον, ἐν ἐλλείψει πλησιεστέρων συγγενῶν ‖ κατ' ἄλλους, ὡς τὸ *ὀρφανιστὴς* (βλ. λ.), ὁ ἐνεργῶν ὡς ἐπίτροπος χηρῶν καὶ ὀρφανῶν.

Ἐτυμ.: *χηρωστής· -ωστὴς* ⟨*-ώ-δ-τᾱ (ἡ πρᾶξις τοῦ λαμβάνειν, τοῦ εἰσπράττειν): σανσκρ. ā-tta- (ἰαπ. *-d-to-s ἐν τῷ σανσκρ. dēvá-tta-ḥ=δεδομένον ἐκ τῶν θεῶν), (ἐκ ρ. dō-, de-)· ἔστω λοιπὸν ἰαπ. *ĝhērōd- ⟨*ghēro+ō-d-: hērēs, -ēdis ⟨ἰαπ. *ĝhērēd-, *ghēro+ē-d- (ὁ λαμβάνων τὴν κληρονομίαν), πρβλ. σανσκρ. dāyādá ḥ (ὁ λαμβάνων τὸ κληρονομικόν του μερίδιον), τ. ἔ. *dāyá- (κληρονομικὴ μερίς)+ā- da- ὁ λαμβάνων)· βλ. *χῆτος*.

χήσεῖτε, δωρ. κατὰ κρᾶσιν, ἀντὶ *καὶ ἥσετε*, μελλ. τοῦ *ἵημι*.

χῆτις, *-ιος*, ἀττ. *-εως*, ἡ=*χῆτος* (βλ. λ.).

***χῆτος,** *-εος*, τὸ (*χατέω*)· στέρησις, ἔλλειψις, ἔνδεια, ἀπορία (μετὰ γεν.) ἀπαντῶν μόνον ἐν τῇ δοτ. *χήτεϊ*: *χήτεϊ τοιοῦδ' ἀνδρὸς*=ἕνεκα ἐλλείψεως (ἢ ἕνεκα ἀπωλείας, θανάτου) τοιούτου ἀνδρός ‖ *χήτι* (ἰων. δοτ. τοῦ *χῆτις*) *συμμάχων*=ἕνεκα ἐλλείψεως συμμάχων.

Ἐτυμ.: *χῆτος (μόνον ἐν τῇ δοτ. *χήτεϊ, χήτει*)· *χάτις*, ἡ· *χάτος*, τό· *χατέω, χατίζω· χῆρος* (βλ. λ.)· *χωρίς· χωρίζω, χῶρος, χώρα· χωρέω*: σανσκρ. jáhāti (παραιτῶ, ἐγκαταλείπω, ἀρνοῦμαι, παραιτοῦμαι), μτχ. hīná-ḥ (ὁ παρῃτημένος), Ζενδ. zā(y)-, zazaiti (=λατ. mittere)· ἡ γεν. ἔννοια εἶναι ἡ τοῦ ἀποχωρισμοῦ, τῆς ἐλλείψεως· βάσις ĝhē-, ĝhēi-, ĝhī- (χαίνω)· βλ. καὶ *χάζω, χάος, χήμη, χιράς, κιχάνω, χάζω, χαλάω*.

χητοσύνη, ἡ (*χῆτος*)· ἔλλειψις, στέρησις, ἔνδεια, ἀπορφανισμός, ἀπομόνωσις.

χῆφθᾱ, δωρ. ἀντὶ *καὶ ἤφθη*, γ' ἐν. παθ. ἀορ. α' τοῦ *ἅπτω*.

χθᾰμᾰλός, *ή, όν* (*χαμαί*)· χαμηλός, ὁ ἐγγὺς πρὸς τὸ ἔδαφος, ὁ ἕρπων ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἐπίπεδος (γεν. ἀντίθ. τῷ ὑψηλός) ‖ μτφρ., ἕρπων, χαμερπής, τοπεινός, λατ. humilis [δι' ἐτυμ. βλ. *χθών, χαμαί*].

χθε'ζ, ἐπίρρ., ἐκτετ. *ἐχθὲς* (βλ. λ.)· ὡς καὶ νῦν, χθές, ἐχθές, «τὴν ἡμέρα ποὺ ἐπέρασε», «τὴ χθεσινὴ μέρα» ‖ *πρώην τε καὶ χθὲς* ἢ *χθές τε καὶ πρώην*=χθὲς καὶ προχθές.

Ἐτυμ.: *χθές, ἐχθὲς* (κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὴν ἀντιστοιχίαν *ἐκεῖνος*: *κεῖνος*)· *χθιζά· χθιζὸς* (⟨*χθιζδός*), *χθιζινός, χθεσινός· χθὲς* εἶναι τοπ. ἐστερημένη τοῦ προσφύματος: σανσκρ. hyáh, νεο-περσ. dī, dīg (d-⟨*ĝh-), παλ-λατ. here (*hesi), herī, λατ. hesternus, γοτθ. gistradagis (αὔριον), ἀγγλ-σαξ. zeostra, παλ-γερμ. gestaron (χθές), παλ-norr. i góer, παλ-σουηδ. ī gār (χθές), ἀλβ. dje (χθές), παλ-ιρλ. in-dhē, gall. doe, παλ-corn. doy (χθές)· πρβλ. ὡσ. gall. neithiwyr (χθὲς τὸ βράδυ)· ἐξ ἰαπ. *ghjes (*ghd̥jes) =χθές.

χθεσῐνός, *ή, όν* (*χθές*)· ὡς καὶ νῦν, χθεσινός, ὁ τῆς χθεσινῆς ἡμέρας («τῆς ἡμέρας ποὺ μᾶς πέρασε») ‖ *ἡ χθεσινὴ κραιπάλη*=ἡ χθεσινὴ μέθη.

χθιζά, ἐπίρρ. βλ. *χθιζός*.

χθιζῐνός, *ή, όν*=*χθεσινὸς* (βλ. λ.).

χθιζός, *ή, όν* (*χθές*)· =*χθεσινὸς* (βλ. λ.), ὁ τῆς χθεσινῆς ἡμέρας ‖ *χθιζὸς πόνος*=ὁ κόπος τῆς χθές ‖ κατὰ τὸ πλεῖστον μετὰ ρήμ. ὡς ἐπιρρ. κατήγορ.: *χθιζὸς ἔβη*=ἀπῆλθε χθὲς ‖ τὰ οὐδ. *χθιζὸν* καὶ *χθιζὰ* κεῖνται μετὰ ἐπιρρ. ἐνν. (=*χθές*): *χθιζά τε καὶ πρώιζα*=*χθές τε καὶ πρώην*=χθὲς καὶ προχθές.

χθόνιος, (*α*), *ον* (*χθών*)· ὁ ἐπὶ τῆς γῆς ὤν, ὁ ἐν τῇ γῇ, ὁ ἐν τοῖς κόλποις τῆς γῆς, ὁ ὑπὸ τὴν γῆν, ὑπόγειος, ὑποχθόνιος, καταχθόνιος, κυρ. ἐπὶ τῶν θεῶν τοῦ Ἅδου: *θεοὶ χθόνιοι*=οἱ τοῦ κάτω Κόσμου θεοί, οἱ ὑποχθόνιοι, λατ. inferi ‖ *χθόνιος Ἑρμῆς* ὡς ψυχοπομπός (ὁδηγῶν τὰς ψυχὰς εἰς τὸν Ἅδην). — ‖ ὁ ἀνήκων εἰς τὴν γῆν, ἢ ὁ ἐκ τῆς γῆς προερχόμενος (ἐπὶ τῶν Τιτάνων ὡς υἱῶν τῆς Γῆς) ‖ ἐπὶ προσώπων, ὡς τὸ ἐγχώριος, ἐντόπιος. 2) ἐπὶ πραγμ., ὁ ἐκ τῆς γῆς, ὁ γήινος.

χθονο-στῐβής, *ὲς* (*χθὼν+στιβεῖν*)· ὁ πατῶν τὴν γῆν, ὁ βαδίζων ἐπὶ τῆς γῆς, ὁ γήινος (ἀντίθ. τῷ οὐράνιος)

χθονο-τρεφής, *ές*, γεν. *-έος* (*χθὼν+τρέφω*)· ὁ ἐκ τῆς γῆς τρεφόμενος ἢ τραφείς.

ΧΘΩ'Ν, ἡ, γεν. *χθονός*· ἡ γῆ, τὸ ἔδαφος ‖ *χθόνα δῦναι*=νὰ εἰσδύσῃ τις εἰς τὴν γῆν, νὰ χωθῇ εἰς τὴν γῆν, νὰ ἀποθάνῃ ‖ *ὑπὸ χθονὸς κεκευθέναι*=νὰ κρυφθῇ ὑπὸ τὴν γῆν, νὰ ἐνταφιασθῇ. 2) *οἱ ὑπὸ χθονὸς*=οἱ ὑπὸ τὴν γῆν, οἱ ἐν τῷ κάτω Κόσμῳ ζῶντες, οἱ ἐν τῷ Ἅδῃ, οἱ τεθνεῶτες, αἱ σκιαί, οἱ νεκροί, λατ. inferi.— ‖ ἡ Γῆ, προσωποποιημένη ὡς θεά. — ‖ ὡρισμένον μέρος τῆς γῆς, ὡρισμένη χώρα.

Ἐτυμ.: *χθὼν* (⟨*χθωμ πρβλ. καὶ *χθαμαλός*· τὸ *-ν-* ἐπεξετάθη καὶ εἰς τὰς λοιπὰς πτώσεις, ὅπως συνέβη καὶ εἰς τὸ *χιὼν* ⟨*χιωμ, καὶ εἰς τὸ *εἷς, ἕν*, γεν. *ἑνὸς* ⟨*sem-), γεν. *χθονὸς* ⟨ἰαπ. *ĝd̥hm̥m-, σανσκρ. kṣā́ḥ, αἰτ. kṣā́m, τοπ. kṣámi (*ĝd̥hém-i), γεν. kṣmáḥ (γῆ), ἰρλ. dū (τόπος), αἰτ. don (θέσις); δοτ. dun· — *χθόνιος* ⟨*χθόμιος: σανσκρ. kṣámya-ḥ (ἐπίγειος)· βλ. καὶ *χαμαί*.

-χι (Α), ἐπιτατ. προσφ., ἐν τοῖς *ναί-χι, οὐ-χί* (βλ. *ναί, οὐ*)=ἰαπ. *ĝhi, σανσκρ. hi.

χῖ, τὸ (ἀκριβέστερον **χεῖ**), τὸ ὄνομα τοῦ γράμματος Χ, προστεθέντος ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων εἰς τὸ ὑπ' αὐτῶν παραληφθὲν φοινικικὸν ἀλφάβητον· ἐξ αὐτοῦ τὰ *χῑάζω* (σχηματίζω τὸ σχῆμα χ, τακτοποιῶ τι εἰς σχῆμα χ, σημειῶ διὰ τοῦ Χ διὰ νὰ χαρακτηρίσω κάτι ὡς νόδον καὶ μὴ γνήσιον), *χίασμα, χῑασμὸς* (ἡ εἰς σχῆμα Χ τακτοποίησις)⟩ λατ. chiasmus.

χῖδρον, τό, καὶ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ. τὰ *χῖδρα*· χλωρὸς σῖτος τετριμμένος ἐκ τῶν σταχύων, ἢ χονδροκοπανισμένος σῖτος (ὡς εἶναι τὰ *ἄλφιτα*),

χονδροκοπανισμένη κριδή ‖ τὸ ἐκ τοιούτου σίτου παρασκευαζόμενον φαγητόν.

χῑλιᾰκις, ἐπιρρ. (*χίλιοι*)· ὡς καὶ νῦν, χιλιάκις, χιλίας φοράς, «χίλιες φορές».

χῑλί-ανδρος, *ον* (*χίλιοι+ἀνήρ*)· ὁ περιέχων χιλίους ἄνδρας.

χῑλι-άρχης ἢ **χῑλί-αρχος,** *-ου, ὁ* (*χίλιοι+ἄρχω*)· ὁ διοικῶν σῶμα ἐκ χιλίων ἀνδρῶν.— ‖ ἑλλην. στρατ. ὅρος πρὸς ἀπόδοσιν τοῦ παρὰ Ρωμαίοις tribunus militum.

χῑλι-αρχία, ἡ (*χιλιάρχης*)· τὸ ἀξίωμα ἢ τὸ ὑπούργημα τοῦ χιλιάρχου, ἡ διοίκησις σώματος ἐκ χιλίων ἀνδρῶν.— ‖ =*χιλιὰς* (βλ. λ.), χιλιανδρία, ἀριθμὸς χιλίων ἀνδρῶν.

χῑλιάς, *-άδος, ἡ* (*χίλιοι*)· ὡς καὶ νῦν, χιλιάς, «χιλιάδα», ὁ ἀριθμὸς χίλιοι.

χῑλι-έτης, *-ου, ὁ, ἡ* **χιλι-ετής,** *-έος, ὁ, ἡ* (*χίλιοι+ἔτος*)· ὡς καὶ νῦν, χιλιετής, διαρκῶν ἐπὶ χίλια ἔτη, ὁ χιλίων ἐτῶν.

ΧΙ῾ΛΙΟΙ, *αι, α*· ὡς καὶ νῦν, χίλιοι, λατ. mille ‖ ὁ ἑνικὸς ἐν περιληπτ. ἐνν. καὶ μετὰ περιληπτ. ὀνομάτων μόνον: *χιλία ἵππος* = χίλιοι ἱππεῖς, *μυρία ἵππος*= δεκακισχίλιοι ἱππεῖς.

Ἐτυμ.: χίλιοι· ἰων. *χήλιοι*, λακ. *χ λιοι*, λεσβ., θεσσαλ. *χέλλιοι* ⟨**χεσλιο-*=σανσκρ. sa-hastíya (δέκα φορὰς ἑκατονταπλοῦς): σανσκρ. sa-hásra-m, Ζενδ. haraϑrem (χιλιάς), ἰαπ. *ĝheslo· πρβλ. ὡσ. λατ. mille ⟨*smī- (: ἑλλ. *μία*, θέμ. *sem- (εἷς)· βλ. *εἷς*) +*ĝhslī (τὸ ὅλον σύνθ. ἀπέβη οὐδ. κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ ducentum, trecentum κλπ.· κατά τινας τὸ σανσκρ. sahásram εἶναι συγγ. τῷ σανσκρ. sáhaḥ (δύναμις, νίκη), γοτθ. sīgis (νίκη, κυρ. ἑκατοντὰς δυνάμεως), καὶ τὸ ἑλλ. **χεσλιοι* θὰ προήρχετο ἔκ τινος *sĝhestio-, λατ. mīlle ⟨*smī-zĝhslī.— τὸ ὁμηρ. *ἐννεά-* (*δεκά-*) *χειλοι* θὰ ἔπρεπε μᾶλλον νὰ ἀναγνωσθῇ *ἐννεα-χείλjοι, δεκα-χείλjοι*· κατ' ἄλλους *χίλιοι* ⟨**χίσλιοι* παραλλήλως τῷ *χείλιοι* ⟨**χέσλιοι*, πρβλ. *χθιζός*: *χθές*.

χῑλιό-ναυς, *-εως, ὁ, ἡ* (*χίλιοι+ναῦς*)· ὁ συνιστάμενος ἐκ χιλίων πλοίων (στόλος), ὁ στόλος τῶν χιλίων πλοίων.

χῑλιο-ναύτης, *-ου*, δωρ. **-ναύτας,** *-α, ὁ, ἡ* (*χίλιοι + ναύτης*)· ὁ συνιστάμενος ἐκ χιλίων πολεμικῶν πλοίων (στόλος).

χῑλιό-πᾰλαι, ἐπιρρ. (*χίλιοι+πάλαι*)· χιλιάκις πάλαι, «πρὸ ἀμνημονεύτων χρόνων».

χῑλιοστός, *ή, όν* (*χίλιοι*), τακτικὸν ἀριθμ.· ὡς καὶ νῦν, χιλιοστός, χιλιοστὸς εἰς τὴν σειράν, ὁ μετὰ τὸν ἐννεακοσιοστὸν ἐνενηκοστὸν ἔνατον.

χῑλιοστύς, *-ύος, ἡ* (*χίλιοι*)· στρατιωτικὸν σῶμα ἐκ χιλίων ἀνδρῶν.

ΧΙ῾ΛΟ῾Σ, *-οῦ, ὁ*· χλωρὰ τροφὴ τῶν ζῴων, χλωρὰ χόρτα ἢ πόαι κοπτόμεναι εἰς τεμάχια καὶ τιθέμεναι εἰς τὴν φάτνην.

Ἐτυμ.: χῑλός· χιλόω· χῑλεύω: ἀρμ. šit, šuit, šet (κλάδος, κλωνάρι, καλάμη στάχυος) ⟨ἰαπ. *gh-· δὲν ἀνήκουσιν ἐνταῦθα τά: σανσκρ. ghásati, Ζενδ. gaϑhaiti (τρώγω, καταβροχθίζω), λατ. fēnum (χόρτος), παλσλαυ. sěno, λιθ. szenas (χόρτος).

χῑλόω, μελλ. *-ώσω* (*χιλός*)· ἐφοδιάζω μὲ *χιλὸν* (βλ. λ.), ἄγω εἰς βοσκήν, τρέφω μὲ χλόην, τρέφω ἐν φάτνῃ.

χῑμαιρα, ἡ· ἡ αἴξ, λατ. capra (θηλ. τοῦ *χίμαρος*, ἀ βλ).— ‖ ὡς κύρ. ὄν. ἡ *Χίμαιρα*, μυθολογικὸν τέρας, ἐκφυσῶν πυρίνας φλόγας, μὲ κεφαλὴν λέοντος, σῶμα αἰγὸς καὶ οὐρὰν δράκοντος, φονευθὲν ὑπὸ τοῦ Βελλεροφόντου.

χῑμαιρο-βᾰτης, *-ου, ὁ* (*χίμαιρα+βαίνω*), ἐπίθ. τοῦ Πανός, ὁ αἰγοπόδης, ὁ ἔχων πόδας αἰγὸς ‖ ὁ ἐπιβαίνων αἰγός.

χῑμαιρο-δῠτης, *-ου, ὁ* (*χίμαιρα+θύω*)· ὁ θυσιάζων αἶγας.

χῑμαιρο-φόνος, *ον* (*χίμαιρα+*φένω*)· ὁ φονεύων αἶγας, ὁ σφάζων αἶγας.

χῑμᾰρ-αρχος, ὁ (*χίμαρος+ἄρχω*)· ὁ ἄρχων τῶν χιμάρων (βλ. λ.), ὁ ἡγεμὼν τῶν αἰγῶν, ὁ προπορευόμενος αὐτῶν, ὁ ὁδηγῶν τὰς αἶγας (ἐπίθ. τοῦ τράγου): *τράγος χιμάραρχος*=ὁ τράγος, ὁ ὁδηγὸς τοῦ ὅλου ποιμνίου τῶν αἰγῶν.

ΧΙ῾ΜΑ῾ΡΟΣ, *ὁ*· ὁ ἄλλως καὶ *τράγος* λεγόμενος (ὡς καὶ νῦν), λατ. caper.— ‖ ὡσ. καὶ θηλ.=ἡ *χίμαιρα* (βλ. λ.), ἡ αἴξ.

Ἐτυμ.: χίμαρος· χίμαιρα: παλ-norr. gymbr (ἀμνὸς ἑνὸς ἔτους)· διὰ τὴν σημασ. πρβλ. γερμ. einwinter (μονοετὲς ἐρίφιον), ἀγγλ. twinter (ζῷον δύο ἐτῶν), διὰ δὲ τὴν μορφὴν πρβλ. λατ. bīmus ⟨bĭhĭmos, *dvi-himo-s (ἡλικίας δύο ἐτῶν), σανσκρ. himá-ḥ (χειμών), ἀρμ. jmern ⟨*jim-ern, ἑλλην. *δύσ-χιμος* (δυελλώδης), *χειμέριος, χειμερινός*· βλ. καὶ *χεῖμα*.

χῑμᾰρο-σφακτήρ, *-ῆρος, ὁ* (*χίμαρος+σφάζω*)· ὁ σφάζων αἶγας, *χιμαροσφάκτης*, «κατσικοσφάχτης».

χῑμάρως, δωρ. ἀντὶ *χιμάρους*, αἰτ. πληθ. τοῦ *χίμαρος* (βλ. λ.).

χῑμετλον, τὸ (*χεῖμα*)· «χιονίστρα», ἕλκος συνεπείᾳ ψύχους δημιουργούμενον ἐπὶ τῶν δακτύλων χειρῶν καὶ ποδῶν, λατ. pernio [*χίμετλον, χῑμέτλη* κατ' ἀνομ. ἐκ τοῦ *χίμεθλον, χιμέθλη*· ὡς πρὸς τὸ *-ῑ-* πρβλ. *χῑών*: *χεῖμα*· κατ' ἄλλους ἐκ ριζ. ĝheis- (πληγώνω) τῆς ἐν τῷ σανσκρ. hi,sati.

Χῖο-γενής, *ὲς* (*Χῖος+γενέσθαι*)· ὁ Χῖος τὸ γένος, ὁ καταγόμενος (προερχόμενος) ἐκ Χίου (ἐπὶ οἴνου).

χῖον, τὸ (*χῖος*)· ἀγγεῖον οἴνου ἐκ τῆς Χίου ‖ ἀγγεῖον οἴνου ὡρισμένης χωρητικότητος χρησιμοποιούμενον ὡς μέτρον ὑγρῶν καὶ δὴ τοῦ οἴνου (ἐχώρει $1^1/_2$ *χόας* περίπου).

χῑόνεος, *α, ον* (*χιών*)· ὅμοιος πρὸς χιόνα, λευκὸς ὡς χιών [*-ῑ-*, ἀλλ' ἐν τῷ ἑξαμέτρῳ καὶ *-ῑ-* ὁσάκις μετρικοὶ λόγοι ἐπιβάλλουσι τοῦτο].

χῑονίζω, μελλ. *-ίσω* (*χιών*)· ὡς καὶ νῦν, χιονίζω, πίπτω ὡς χιών, καλύπτω διὰ χιόνος ‖ ἀπροσ., *εἰ ἐχιόνιζε τὴν χώρην* (ἐνν. *ὁ Ζεὺς* ἢ *ὁ Θεὸς*)=ἐὰν (ὁ Ζεὺς) ἐκάλυπτε τὴν χώραν διὰ χιόνος (τ. ἔ. ἐὰν ἔπιπτε χιὼν εἰς τὴν χώραν) ‖ ἀπολ., *ἐχιόνιζε*=ἔπιπτε χιών, ἦτο χιονόκαιρος.

χῑονο-βλέφᾰρος, *ον* (*χιὼν+βλέφαρον*)· ὁ ἔχων βλέφαρα χιονόλευκα.

χῑονό-βλητος, *ον* (*χιὼν+βάλλω*)· ὁ ὑπὸ χιόνος βεβλημένος, χιονοσκέπαστος, χιονισμένος.

χῑονό-βοσκος, *ον* (*χιὼν + βόσκω*)· ὁ ὑπὸ τῶν χιόνων τρεφόμενος (ἐν παθ. ἐνν.).— ‖ ἐν ἐνεργ. ἐνν. *χιονο-βοσκός, όν*· ὁ βόσκων (τρέφων) χιόνα, θηλ. ὁ περιβεβλημένος χιόνα.

χῑονο-θρέμμων, *ον*, γεν. *-ονος* (*χιὼν+θρέμμα*)· ὁ τρέφων χιόνα, ὁ περιβεβλημένος χιόνα.

χῑονό-κτῠπος, *ον* (*χιὼν+κτυπέω*)· ὁ ὑπὸ τῶν χιόνων τυπτόμενος, χιονόβλητος, καταχιονισμένος.

χῑονο-τρόφος, *ον* (*χιὼν+τρέφω*)·=*χιονοθρέμμων* (βλ. λ.), ὁ τρέφων χιόνα, ὁ περιβεβλημένος χιόνα.

χῑονό-χρως, *-ωτος, ὁ, ἡ* (*χιὼν+χρώς*)· ὁ ἔχων δέρμα (σῶμα) λευκὸν ὡς ἡ χιών ‖ γεν., ὁ χιονόλευκος.

χῑον-ώδης, *ες* (*χιὼν+εἶδος*), συνῃρ. ἀντὶ *χιονοειδής*· ὁ ὅμοιος πρὸς χιόνα ‖ ὁ πλήρης χιόνος.

Χίος, ἡ· ἡ γνωστὴ νῆσος τοῦ Αἰγαίου, καὶ νῦν οὕτω καλουμένη ‖ ἡ πόλις τῆς Χίου· ἐξ αὐτοῦ τὸ ἐπίθ.

Χῖος, *α, ον* (κατὰ συναίρ. ἐκ τοῦ *Χίιος*)· ὁ τῆς Χίου, ὁ ἐκ τῆς Χίου καταγόμενος, ἢ ὁ κάτοικος τῆς Χίου, «Χιώτης». ‖ *οἱ Χῖοι*=οἱ κάτοικοι τῆς Χίου ἢ οἱ ἐκ τῆς Χίου καταγόμενοι, οἱ «Χιῶτες».— ‖ *ὁ χῖος* (ἐνν. *βόλος*), τὸ χειρότερον ρίψιμον τοῦ κύβου· ἡ πλευρὰ τοῦ κύβου ἡ ἐφωδιασμένη μὲ μίαν στιγμὴν («τὴν τοῦ ἄσσου») ἐκαλεῖτο *«χῖος ἀστράγαλος»*, ἡ δ' ἀντίθετος πλευρὰ τοῦ κύβου, ἡ ἔχουσα ἓξ στιγμὰς («ἡ ἑξάρα»), καὶ θεωρουμένη ὡς ἡ ἐπιτυχεστέρα βολή, ἐκαλεῖτο *«Κῷος ἀστράγαλος»*· ὅθεν καὶ ἡ παροιμία *«Χῖος πρὸς Κῷον»* ἢ καὶ ἀντιστρόφως *«Κῷος πρὸς Χῖον»* (πρβλ. καὶ *Κῷος*).— ἡ παροιμ. *«οὐ Χῖος ἀλλὰ Κεῖος»* ἀφεώρα εἰς τὴν ἀντίθεσιν τὴν ὑφισταμένην μεταξὺ τῶν ταπεινοφρόνων (ἢ τῶν ὑπό τινων καταφρονουμένων) κατοίκων τῆς *Χίου* καὶ τῶν ὑψηλοφρονούντων κατοίκων τῆς *Κέω*.

χῑράς, -άδος, καὶ **χειράς, άδος,** ἡ (*χείρ*)· ῥῆγμα, σχισμή, «σκάσιμο» χειρῶν ἢ ποδῶν· πρβλ. Ἡσυχ. «*χειράδας· τὰς ἐν τοῖς ποσὶ ῥαγάδας, ἔνιοι δὲ φῦδας*».

Ἔτυμ.: **χῑράς· χῑραλέος**· πρβλ. Ἡσυχ. «*χῑραλέους· τοὺς πόδας κατειργασμένους*» **χῑρόποδ-** (πόδες μετὰ σχισμῶν) ἐκ τινος βάσεως εἰς -ī-, Ἕστω *ĝhēi- (*ĝhi-ā-, *ĝhi-ē, *ĝhi- =χαίνω), μαρτυρουμένης ἐν τῷ σανσκρ. **vi-hāyas-** (τὸ ἐλεύθερον διάστημα, ἡ ἀτμόσφαιρα), παλ-σλαυ. **zeja,** (χαίνω), λατ. **hiare, hiscere,** παλ-γερμ. **gīen, gīnen, geinōn** (χασμῶμαι), **in-ginnan** (ἀνοίγω, σχίζω), ἀγγλ-σαξ. **zinan, zánian** (χασμῶμαι), **zinne** (εὐρύχωρος), **ziscian** (κλαίω μὲ λυγμούς), παλ-norr. **gina** (χασμῶμαι), **gin** (στόμα ἀνοικτόν), **geime** (βόθρον θαλάσσης), λιθ. **zióju, zióti** (χαίνω), παλ-σλαυ. **zina_ti** (δμ. σημασ.)· βλ. *χαίνω, χήμη, χάος* κλπ.

ΧΙ῎ΤΩ΄Ν, -ῶνος, καὶ παρὰ τοῖς Ἴωσι πεζογρ. **κιθών, -ῶνος,** ὁ· ἔνδυμα (ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν) φορούμενον ἐσωτερικῶς, μάλλινον ὑποκάμισον φορούμενον «κατάσαρκα», λατ. **lunica**· ὅταν ἐπρόκειτο νὰ ἐξέλθουν τῆς οἰκίας των, ἔρριπτον ἐπάνω ἀπὸ τὸν χιτῶνα ἕνα εὐρὺν μανδύαν (εὐρύχωρον ἐπανωφόριον), ὅστις ἐκαλεῖτο *φᾶρος ἢ χλαῖνα ἢ ἱμάτιον*· ἐνίοτε ὁ χιτὼν ἔφθανε μέχρι τῶν ποδῶν καὶ τότε ἐκαλεῖτο «*χιτὼν ποδήρης*», ὁσάκις δὲ ἔφερε καὶ **χειρίδας** (δηλ. «μανίκια») ἐκαλεῖτο *χειριδωτὸς χιτών*.— **II** ἐπὶ στρατιωτῶν, *χιτῶν* ἐκαλεῖτο ὁ θώραξ, πιθ. ἐκ δέρματος, ἐνισχυμένος ὅμως διὰ λεπίδων (φολίδων) ἢ κρίκων μεταλλίνων: *χιτὼν λεπίδος σιδηρέης* = σιδηροῦς φολιδωτὸς θώραξ.— **III** ἐν τῷ πληθ., τὰ μέρη ὑποδήματος, ἰδίως τὸ κάτω δέρμα (ἡ σόλα) καὶ τὸ δέρμα τῆς ἐπάνω ἐπιφανείας.— **IV** μτφρ., κάθε περίβλημα, κάθε κάλυμμα, δήκη, φλοιός: *λάινος χιτὼν*=τὸ ἐκ λίθων κάλυμμα, ἡ λιθίνη δήκη, τ. ἔ. ὁ τάφος νεκροῦ ‖ *τειχέων κιθῶνες*=τεῖχη (ὡς περιβάλλοντα τὴν πόλιν δίκην χιτώνων)‖ἐν τῷ πληθ. σημ. καὶ τὰ ἀλλεπάλληλα στρώματα (περιβλήματα) τοῦ κρομμύου.

Ἔτυμ.: ἡ λ. εἶναι πιθ. Σημιτ. προελεύσεως, πρβλ. ἑβρ. **ketōnet** (ποδῆρες ὑποκάμισον μετὰ χειρίδων), ἀραβ. **kattān** (λινοῦν ὕφασμα).

χῑτώνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ *χιτών*· μικρὸς (βραχύς, «κοντὸς») χιτών, κυρ. δὲ λεπτὸν γυναικεῖον ἔνδυμα, λεγόμενον καὶ *χιτωνάριον*· πρβλ. καὶ τὸ σημερ. «χιτώνιον».

χῑτωνίσκος, ὁ=*χιτώνιον* (βλ. λ.).

ΧΙ῎Ω΄Ν, -όνος, ἡ· ὡς καὶ νῦν, χιών, «χιόνι» ‖ κυρ. ἡ πεσοῦσα ἤδη χιών, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ *νιφὰς* ἢ *νιφετὸς* (=ἡ πίπτουσα χιών) ‖ *χιὼν τηκομένη* (=τὸ «χιόνι» ὅταν λυώνῃ).— **II** τὸ ἐκ χιόνος προερχόμενον ὕδωρ, ὕδωρ ψυχρὸν ὡς πάγος [δι' ἐτυμ. βλ. *χεῖμα*].

***ΧΛΑ΄ΔΩ,** καθ' ὑπόθεσιν ἐνεστ. τοῦ πρκ. *κέχλᾶδα*, μτχ. *κεχλαδώς*, καὶ πληθ. *κεχλᾶδότες*, (ἀντὶ *κεχλᾰδότες*)· ἠχῶ, θορυβῶ, κρούω, ἀντηχῶ, ροχθῶ, κοχλάζω, ἀναβλύζω ‖ ἐντεῦθεν τὸ ἀναδιπλ. *καχλάζω* (βλ. λ.).

ΧΛΑΙ῎ΝΑ, ἰων. **χλαίνη, -ης,** ἡ, λατ. **laena**· τετράγωνος εὐρύχωρος ἐπενδύτης ριπτόμενος ὑπεράνω τοῦ χιτῶνος, μανδύας, ἐπανωφόριον· κατεσκευασμένη ἐκ μαλλίνου ὑφάσματος ἡ χλαῖνα ἐρρίπτετο ὑπεράνω τῶν ὤμων (ἄνευ χειρίδων φυσικά) καὶ ἐστερεώνετο διὰ πόρπης ‖ ἐνίοτε ἐχρησιμοποιεῖτο καὶ ὡς σκέπασμα κατὰ τὸν ὕπνον ‖ ὡριζε πολὺ πρὸς τὸ *φᾶρος* καὶ τὸ *ἱμάτιον* (βλ. λ. λ.).

Ἔτυμ.: **χλαῖνα** (*χλαν-ja*), **χλαίνη· χλανίς, -ίδος**· ἡ συγγ. πρὸς τὸ *χλαμύς* πᾶν ἄλλο ἢ βεβαία εἶναι, καὶ ἡ λ. ἔχει κηρυχθῆ, ὡς σκοτειν. ἐτυμ.· πιθ. εἶναι ξένη λ. (πρβλ. georg. **khlamindi** (=*διπλοῦς*), ὅπερ πιθ. εἶναι δάνειον ἐκ τινος Μικρασιατικῆς γλώσσης.— πάντως τὸ λατ. **laena** εἶναι δάνειον ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς.

χλαινίον, τό, ὑποκορ. τοῦ *χλαῖνα*· μικρὰ χλαίνη, μικρὸν ἐπανωφόριον.

χλαινόω, μελλ. *-ώσω* (*χλαῖνα*)· καλύπτω διὰ χλαίνης, ἐνδύω διὰ χλαίνης ‖ γεν. ἐνδύω, «ντύνω».

χλαίνωμα, -ατος, τό (*χλαινόω*)· τὸ περίβλημα, τὸ κάλυμμα: *χλαίνωμα λέοντος*=χλαῖνα ἐκ δέρματος λέοντος.

χλᾰμῠδη-φόρος, *ον* (*χλαμύς* + *φέρω*)· ὁ φέρων (φορῶν) χλαμύδα, χλαμυδοφόρος ‖ *ὡς οὐσ., ὁ χλαμυδηφόρος*=ὁ ἱππεύς, ἱππότης.

χλᾰμῠδ-ουργία, ἡ (*χλαμύς*+**ἔργω*)· ἡ χλαμυδοποιία, ἡ κατασκευὴ χλαμύδων, ἡ τέχνη ἢ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ χλαμυδοποιοῦ (τοῦ κατασκευαστοῦ χλαμύδων).

χλᾰμῠς, -ύδος, ἡ· ὡς καὶ νῦν, χλαμύς, «χλαμύδα», βραχὺς (κοντὸς) μανδύας, τὸν ὁποῖον ἐφόρουν οἱ ἱππεῖς κυρίως ‖ γεν., στρατιωτικὸς μανδύας, μανδύας κήρυκος, ἀκόμη καὶ ὁ μανδύας στρατηγοῦ, λατ. **paludamentum**· ἐστερεώνετο διὰ πόρπης ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ὤμου, περιβάλλουσα δὲ τὸν ἀριστερὸν ὦμον κατέπιπτεν ἐν καμπύλῃ γραμμῇ περὶ τὸ ἔμπροσθεν μέρος τοῦ σώματος [δι' ἐτυμ. βλ. *χλαῖνα*].

χλᾰνῐ́διον, τό, ὑποκορ. τοῦ *χλανὶς* (βλ. λ.).

χλᾰνῐδο-ποιΐα, ἡ (*χλανὶς* + *ποιέω*)· ἡ τέχνη ἢ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ κατασκευαστοῦ χλανίδων.

χλᾰνίς, -ίδος, ἡ (*χλαῖνα*)· μάλλινον ἐπανωφόριον διαφέρον τῆς χλαίνης μόνον κατὰ τὸ ὅτι τοῦτο ἦτο λεπτοτέρας κατασκευῆς· τὸ ἐφόρουν ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ἀλλὰ μᾶλλον πρὸς στολισμὸν παρὰ ἀπὸ πραγματικὴν ἀνάγκην, διότι οὐδόλως ἢ ἐλάχιστα προεφύλασσεν ἀπὸ τὸ ψῦχος· διὰ τοῦτο καὶ τὸ *χλανίδα φορεῖν* ἦτο σημεῖον μαλθακότητος [δι' ἐτυμ. βλ. *χλαῖνα*].

χλᾰνισκῐ́διον, ἢ **χλᾰνίσκιον,** τό, καὶ **χλανίσκος,** ὁ, ὑποκορ. τοῦ *χλανίς*· μικρὰ χλανίς (βλ. λ.).

χλαρός, ά, όν, παρὰ Πινδ. μόνον ἀπαντῶν: *χλαρὸν γελᾶν* (ἐν Πυθ. IX 38) = γελᾶν εὐθύμως, θορυβωδῶς.

Ἔτυμ.: κατά τινας ἀντὶ τοῦ *χλαρὸν γελᾶν, χλοαρὸν γελᾶν*=νεανικῶς, ἡχηρῶς, γελᾶν· κατ' ἄλλους ἀντὶ *λαρὸν* (*ἱλαρὸν*) *γελᾶν* (=γελᾶν μετὰ ἱλαρότητος, μετὰ γλυκύτητος)· κατὰ τὸν Ἡσύχ. ὅμως «*χλαρόν· κόχλαξε*», «*χλαρά· ψαιστὰ ἐν ἐλαίῳ*»· «*χλαρόν· ξυπαρόν, λεπτόν, τρυχαλέον, ὠχρόν*». «*χλαρόν· ἐλαιηρὸς κώθων*»· κατά τινας τῶν νεωτέρων *χλαρὸν γελᾶν* (=*προσηνὲς καὶ ἡδύ*) θὰ ἠδύνατο νὰ προέρχηται ἐξ ἰαπ. *ĝhlā- ἢ *ĝhl̥-* καὶ νὰ ἀνήκῃ εἰς τὴν ὁμάδα τῆς λ. *χλωρός* (βλ. λ.).

χλεμερός, ά, όν· χλιαρός, θερμός.

χλεμυρός, ά, όν· χλοερός, χλοανδῶν [πρβλ. Ἡσυχ. «*χλεμυρά· χλοανθοῦντα*» : λιθ. **zélmu** (φυτόν, βλαστός)· ἐκ ριζ. ĝhel- (χλοάζω, πρασινίζω, βλαστάνω)· βλ. *χλωρός*.

χλευάζω, μελλ. *-άσω* (*χλεύη*)· ὡς καὶ νῦν, χλευάζω, περιγελῶ, ἀστεΐζομαι, χωρατεύω, σκώπτω.— **II** μετ' αἰτ. ἐμπαίζω τινά, τὸν περιγελῶ, τὸν σκώπτω, τὸν μεταχειρίζομαι ὑβριστικῶς ἢ περιφρονητικῶς.

χλευασία, ἡ, καὶ **χλευασμός,** ὁ (*χλευάζω*)· ὡς καὶ νῦν. χλευασμός, ἐμπαιγμός, περίγελως.

ΧΛΕΥ΄Η, ἡ· ὡς καὶ νῦν, ἡ χλεύη, ὁ χλευασμός, τὸ οκῶμμα, ὁ περίγελως ‖ *χλεύην ποιῶ* (ἢ *ποιοῦμαι* ἢ, *τίθεμαί*) *τινα*=χλευάζω τινά, καθιστῶ τινα ἀντικείμενον χλευασμοῦ, τὸν γελοιοποιῶ, τὸν θεωρῶ γελοῖον.

Ἔτυμ.: **χλεύη· χλευάζω· χλευασία· χλευασμός· χλεύασμα**: παλ-norr. **gly**· (θεμ. *ghleu-jo), ἀγγλ-σαξ. **zléo** (θορυβώδης εὐθυμία), λιθ. **glaudas** (*gloudo-s) (=ἐλαφρὰ ἀσχολία, διασκέδασις), λεττ. **glaudi, glaudas** (δωπεῖαι), εἶτα παλ-norr. **glaumr** (θορυβώδης δραστηριότης), ἀγγλ-σαξ. **zléan** (ζωηρότης, χαριεντισμός, χαρά), παλ-norr. **gleyma** (εἶμαι περιχαρής), λεττ. **glaums, glùms** (λεῖος, στιλπνός, λαμπρός· εἰλικρινής, ἔντιμος), ρωσσ. **glumŭ** (χαρά, χαριεντισμός)· ἐξ ἰαπ. ***ghleu-**, ἐπεκτ. ἐκ τοῦ ***ghel-**, παραλλ. τῷ *ĝhel-, περὶ οὗ βλ. ἐν *χλιδή, χλίω, χλωρός*.

ΧΑΗ῎ΔΟΣ, ὁ· ἰλύς, βόρβορος, πηλὸς‖τὰ φρυγανώδη περιεχόμενα τοῦ ὑπὸ τοῦ ρεύματος ποταμοῦ συμπαρασυρομένου συρφετοῦ, τὰ ἀπορρίμματα, τὰ ἀποκαθάρματα ‖ ὅσα γενικῶς σαρώνει τις καὶ τὰ ῥίπτει κάπου, τὰ «σκουπίδια», λατ. **quisquiliae**. [σκοτειν. ἐτυμολ.· δι' ἐτυμ. βλ. *καχλάζω*].

χλιαίνω, μελλ. *-ᾶνῶ* ἀόρ. α' *ἐχλίηνα* (*χλίω*)· ὡς

καί νῦν, χλιαίνω, θερμαίνω, «ζεσταίνω», ποιῶ τι χλιαρόν.— παθητ., θερμαίνομαι, «ζεσταίνομαι», γίνομαι χλιαρός (θερμός). 2) μαλακύνω τι διά τῆς θερμότητος, ἀναλύω, λυώνω, τήκω.— ‖ μτφρ., διαθερμαίνω, ἐξοργίζω [-ῐ-, ἀλλ' ἐνίοτε καί -ῑ-].

χλιᾰρός, (ά), **όν,** καί ἰων. **χλιερός,** (ή), **όν** (**χλίω**)· ὡς καί νῦν, χλιαρός, ὑπόθερμος, «χλιός», λατ. **tepidus**. [-ῐ-, ἀλλ' ἐνίοτε καί -ῑ-].

χλῐδαίνω (**χλιδή**)· ποιῶ τι (τό καθιστῶ) μαλθακόν, τρυφηλόν.— κυρ. ἐν τῷ παθητ. **χλιδαίνομαι**= εἶμαι τρυφηλός, ζῶ βίον μαλθακόν, διάγω ἐν χλιδῇ, ὀργιάζω ἐν τρυφῇ.

χλῐδᾰνός, ή, **όν** (**χλιδάω**)· μαλθακός, τρυφερός, τρυφηλός, φιλήδονος, πολυτελής, σπάταλος.

χλῐδάω, μελλ. **-ήσω** (**χλιδή**)· κατά τό πλεῖστον ἐν κακῇ ἐνν., εἶμαι **χλιδανός** (βλ. λ.), εἶμαι μαλθακός, τρυφηλός, διάγω ἐν χλιδῇ καί ἀκολασίᾳ κλπ. ‖ ἐν καλῇ ἐνν., εἶμαι λεπτός, εἶμαι ἁβρός τούς τρόπους ‖ **χλιδάω ἐπί τινι**=ὑπερηφανεύομαι διά τι ‖ εἶμαι αὐθάδης, εἶμαι ἀλαζών.

χλῐδή, ή (**χλίω**)· λεπτότης, μαλθακότης, τρυφή, πολυτέλεια, ἡδυπάθεια. 2) ἀκολασία, ἀσέλγεια ‖ ἀλαζονεία, οἴησις, θρασύτης, αὐθάδεια. 3) πᾶν δεῖγμα τοιαύτης τρυφῆς καί πολυτελοῦς διαίτης, καί δή ἐν τῷ πληθ., πολυτελῆ ἐνδύματα, πολύτιμα κοσμήματα, λατ. **deliciae** ‖ ὡσ. δέλγητρα, σωματικόν κάλλος.

Ἔτυμ.: **χλιδή**· **χλιδάω**· **χλιδών**· **χλίσημα**· **χλῖδος**· **χλιδανός**· πρβλ. Ἡσυχ. «**κεχλιδότα**· **ἀνθοῦντα**»· **χλίω**· **χλισρός, -ερός** (***χλι-Fαρ-**)· **χλιαίνω** (***χλι-Fαν-jω**)· ἐπ. μτχ. ἐν. (δοτ.) **χλιόωντι**: germ. ***zli-(m-)** ἐν τῷ μεσογερμ. **glīmen** (φέγγω, λάμπω), παλ-σαξ. **glīmo** (λάμψις), παλ-γερμ. **gleimo, glīmo** (πυγολαμπίς), ἀγγλ-σαξ. **gloēm** (***zlaimi-**) (λάμψις, κάλλος), **glēo, glīw** (χαρά, μουσική), παλ-norr. **glīa** (λάμπω), **glū** (χαρά), ἰαπ. ***ghli-d-** ἐν τῷ παλ-γερμ. **glīzan** (νεο-γερμ. **gleissen**), παλ-σαξ. **glīzan**, ἀγγλ-σαξ. **zlitenian**, παλ-norr. **glita**, γοτθ. **glitmunjan** (λάμπω)· πρβλ. ὡσ. λιθ. **zlėjà** (λυκαυγές)· ἐξ ἰαπ. βάσ. ***ghelēi-** (: σανσκρ. **hári-ḥ**, Ζενδ. **zairi-**=κίτρινος), ἥτις ἐν τῇ Ἑλληνικῇ ἐνετοπίσθη εἰς τήν εἰδικήν ἐνν. «χλιαρά θερμοκρασία, εὐχάριστος, ἡδυπάθεια, φιληδονία»· βλ. καί **χλόη, χλωρός**.

χλῐδημα, -**ατος,** τό (**χλιδάω**)·=**χλιδή** (βλ. λ.).

χλιερός, ή, **όν,** ἰων. ἀντί **χλιαρός** (βλ. λ.).

ΧΛΙ΄Ω, ἐν χρήσει κατ' ἐνεστ. καί πρτ. μόνον· εἶμαι ἤ γίνομαι χλιαρός (θερμός), εἶμαι (γίνομαι) μαλακός, τήκομαι, λυώνω ‖ μτφρ., διάγω ἐν τρυφῇ καί ἀκολασίᾳ, εἶμαι τρυφηλός, εἶμαι φιλήδονος, ἡδυπαθῶ, ἀκολασταίνω.

χλόα, ή· βλ. **χλόη**.

χλοάζω, μελλ. **-άσω** (**χλόη**)· εἶμαι ἤ γίνομαι χλοερός, πρασινίζω ‖ εἶμαι πράσινος.— ‖ μεσ., **χλοάζομαι**=τρέφομαι ἐκ χλόης, τρώγω χλόην.

χλο-αυγής, ές (**χλόη** + **αὐγή**)· ὁ ἔχων χλοεράν λάμψιν (στιλπνότητα).

χλοάω, ποιητ. ἀντί **χλοάζω** (βλ. λ.).

χλοερός, ά, **όν**· ποιητ. ἐκτετ. ἀντί **χλωρός** (βλ.λ.)· ὡς καί νῦν, χλοερός, πράσινος.

χλοερο-τρόφος, **ον** (**χλοερός**+**τρέφω**)· ὁ τρέφων (παράγων) χλόην (χλοεράς βοτάνας, πράσινον χόρτον).

χλοερ-ῶπις, -**ιδος,** ἡ (**χλοερός**+**ὤψ**)· ἡ φαινομένη χλοερά, ἡ ἔχουσα χλοεράν ὄψιν.

ΧΛΟΗ, -**ης,** καί **χλόα,** -**ας,** ή, ὡσ. ἰων. **χλοίη,** -**ης,** ἡ· ὡς καί νῦν, χλόη, τά πρῶτα πρασινωπά βλαστήματα τῶν φυτῶν κατά τό ἔαρ, οἱ τρυφεροί βλαστοί σίτου ἤ γεν. χόρτου, τά τρυφερά σπαρτά ‖ ποιητ., ἡ πρώτη βλάστησις τῶν δένδρων, ἡ νεαρά πρασινάδα των, τό φύλλωμά των, τά φύλλα των.

Ἔτυμ.: **χλόη**· **χλόος** (***χλοFο-ς**)· **χλοάζω**· **χλοερός** (***χλοF-ερό-ς**) ⟨ἰαπ. ***ghlou-**, πρβλ. λατ. **helvos** (μελιτόχρους), παλ-γερμ., παλ-σαξ. **gelo**, ἀγγλ-σαξ. **zeolo** (κίτρινος) (γερμ. ***zelva-** = λατ. **helvos**· πρβλ. γερμ. ***zula-** ἐν τῷ παλ-norr. **gulr**=κίτρινος), λιθ. **zelvas** (πρασινωπός), ἰαπ. ***ghelvo-**, ***ghelu**, ***ghelou**· πρβλ. ὡσ. Ἡσυχ. (φρυγ.) «**ζζίλικια**· **λάχανα**», παλ-σλαυ. **zlakŭ** (**χόρτος**)· βλ. **χλωρός**.

χλοη-κομέω, μελλ. **-ήσω** (**χλόη**+**κόμη**)· τρέφω κόμην χλοεράν, ἔχω φύλλωμα χλωρόν ‖ εἶμαι πράσινος ὡς τό χλωρόν φύλλον.

χλο-ήρης, **ες** (**χλόη**+**ἄραρεῖν**)·=**χλοερός, χλωρός** (βλ. λ. λ.).

χλοηρός, ά, **όν**·=**χλοερός, χλωρός** (βλ. λ. λ.).

χλοη-τόκος, **ον** (**χλόη**+**τεκεῖν**)· ὁ τίκτων (γεννῶν, παράγων) νεαρούς βλαστούς.

χλοη-φόρος, **ον** (**χλόη**+**φέρω**)· ὁ φέρων (παράγων) χλόην (χλωρόν χόρτον, χλωρά φύλλα).

χλοιάω (**χλοίη**), ἰων. ἀντί **χλοάω** (βλ. λ.).

χλοίη, ή, ἰων. ἀντί **χλόη** (βλ. λ.).

χλούνης, -**ου,** ὁ, ἐπικ. ἐπίθ. τοῦ ἀγρίου χοίρου (κάπρου), χρησιμοποιούμενον καί ἐπί ἀνθρώπου τρεφομένου ἤ ζῶντος μόνου ‖ μεθ' Ὅμηρον ὡς οὐσ. ὁ **χλούνης**=ὁ κάπρος, ἀγριόχοιρος.

Ἔτυμ.: **χλούνης**· **χλοῦνις** (βλ. λ.)· πρβλ. τό παρ' Ἡσυχ. «**χλουνός**· **χρυσός**», ὅπερ συγγενεύει πρός τά **χλωρός, χλόη, χόλος** κλπ. (βλ. λ. λ.)· ἐξ ἰαπ. ***ghel-** (εἶμαι κίτρινος) (μήπως **χλούνης** = ξανθός ;).— αἱ γνῶμαι τῶν παλαιῶν περί τῆς σημ. καί τῆς ἔτυμ. τῆς λέξεως διίστανται· κατά τόν Ἀριστοτ. **χλούνης**=**τομίας** (κάπρος εὐνουχισμένος), διότι ὁ τοιοῦτος κάπρος ἐγίνετο μεγαλύτερος καί ἀγριώτερος· ἡ σημασ. αὕτη ἀπορρίπτεται ὑπ' ἄλλων, διότι δέν ἁρμόζει εἰς πολλά χωρία, ἐν οἷς τό **χλούνης** εἶναι γενικόν ἐπίθ. τοῦ κάπρου.— κατά τινας ἐξ αὐτῶν (Ἀριστοφ. τόν Βυζ. κυρ.) **χλούνης**=**μονιός** (=ἐρημικός, ζῶν μονήρης)· κατά τινα Σχολ. **χλούνης**=**ἀφριστής** ἐκ τινος δωρ. λέξ. **χλουδεῖν**=**ἀφρίζειν**.— ὁ Ἀπολλών. ἑρμηνεύει τό **χλούνης** διά τοῦ **χλοεύνης** (=**ὁ ἐν τῇ χλόῃ εὐναζόμενος** = ὁ κοιμώμενος ἐπί τῆς χλόης).—κατά τόν Ἡσύχ. «**χλούνην**· **τόν λωποδύτην, τόν ἐν τῇ χλόῃ εὐναζόμενον**».

χλοῦνις, ἡ· ἀμφίβ. λέξις ἀπαντῶσα παρά τῷ Αἰσχύλῳ (Εὐμεν. 189), ἐτυμολογουμένη συνήθως ἐκ τοῦ **χλόη** καί ἑρμηνευομένη «χλοερά ἡλικία, νεανική ἀκμή, νεότης, ἀνδοικότης», λατ. **viridis seges**.—κατ' ἄλλους σημ. «εὐνουχισμός» (βλ. ἐν **χλούνης**, μετά τοῦ ὁποίου συνανήκει ἐτυμολ.).

χλωρ-αύχην, -**ενος,** ὁ, ἡ (**χλωρός**+**αὐχήν**)· ὁ ἔχων χλωρόν (ἤτοι ὠχροπράσινον) αὐχένα, ἐπίθ. τῆς ἀηδόνος (βλ. καί **χλωρηΐς**) ‖ ἡ ἔχουσα δροσερόν αὐχένα («ἁφράτο λαιμό»), ἐπί τῆς Δηιανείρας.

χλωρηΐς, -**ίδος,** ποιητ. θηλ. τοῦ **χλωρός**, ἀντί **χλωρά**· χλωροειδής, ὠχροπράσινος, ἀνοικτοπράσινος (ἐπίθ. τῆς ἀηδόνος)· πρβλ. Ἡσυχ. «**χλωρηΐς ἀηδών**· **ἤτοι ἀπό τοῦ χρώματος, ἡ χλωρά**· **ἢ διά τό ἐπί χλωρῶν καθέζεσθαι δένδρων**».

Ἔτυμ.: **χλωρηΐς**, κατά τινας σύνθ. ἐκ τοῦ **χλωρός**+***ἀFιδ-** (: **ἀείδω**)· πιθανώτερον ὅμως εἶναι ὅτι τό ἐπίθ. δέν ἔχει καμμίαν σχέσιν πρός ᾄσμα, ἀλλά σημ. ἁπλῶς «ὑποπράσινος, πρασινωπός, ἡ κιτρινωπός»· πρβλ. καί **χλωραύχην**.

χλωρό-κομος, **ον** (**χλωρός**+**κόμη**)· ὁ ἔχων χλωράν κόμην, δηλ. πράσινον φύλλωμα.

χλωρός, ποιητ. **χλοερός,** ά, **όν** (**χλόη**)· κυρ. ὁ ἔχων τό χρῶμα χλόης (νεοβλάστου σίτου, νέων φύλλων, ἀώρου καρποῦ), κιτρινοπράσινος, ὑποπράσινος, πρασινωπός, πράσινος ‖ ὡσ. ἐπί τοῦ μέλιτος καί ἐπί τῆς ἄμμου, κιτρινωπός, ὑποκίτρινος.— ‖ γενικῶς, ὁ ἔχων ἀνοικτόν χρῶμα, ὠχρός, «χλωμός». — ‖ ἀσχέτως πρός τό χρῶμα, ὡς καί νῦν, χλωρός, θαλερός, νωπός, «φρέσκος», ἀντίθ. τῷ **ξηρός** καί «στεγνός» : **τυρός χλωρός**=«χλωροτύρι» ‖ μτφρ., ἀνθηρός, ἀκμαῖος, νεαρός, ζωηρός ‖ μτφρ. ὡσ., τρυφερός, μαλακός, λεπτός, ἁβρός.

Ἔτυμ.: **χλωρός** ⟨ἰαπ. ***ghlō-**: ἀγγλ-σαξ. **zlómzlómunz** (λυκαυγές, λυκόφως), παλ-γερμ., μεσ-γερμ, **gluot** (καύσων, διάπυροι ἄνθρακες), norv. **glōs** (βλέμμα, θέα), isl. **glóra** (σπινθηροβολῶ)· τό ἰαπ. ***ghlō-** εἶναι μεταπτωτ. βαθμ. τοῦ ***ghlē-** ἐν τῷ παλ-norr. **glámr** (σελήνη), λατ-γερμ. **glaēsum** (ἤλεκτρον)· ἡ μεταπτ. βαθμ. ***ghlo-** ἐν τῷ ἰσλ. **glana** (φωτίζομαι): **glan** (λάμψις τῶν στιλπνῶν ἀντικειμένων), gaul.

Glana (ὄνομα ποταμοῦ), παλ-bret. glanet (ὠχρότης), ἰρλ. glan (καθαρός, ἀμόλυντος)· ἐξ ἰαπ. βασ. *ghelē-: *ĝhel(e)- (λάμψις, χρῶμα κίτρινον ἢ πράσινον· δερμότης, καύσων), πρβλ. σανσκρ. hiraṇya-m, Ζενδ. zaranya-, γοτθ. gulþ, λεττ. feļļs, παλ-σλαυ. zlato, ρωσά. zóloto (χρυσός), (*ĝholto-, *ĝholto-, *ĝh]lo-), νεο-περσ. zard (κίτρινος), λιθ. geltas, παλ-σλαυ. žlĭtŭ (κίτρινος), λιθ. zélti (πρασινίζω), παλ-σλαυ. zelenŭ (πράσινος, χλωρός)· βλ. χλόη, χλιδή, χόλος.

χναύω=κνάω (βλ. λ.), ξέω, ἀποξέω, τρωγαλίζω, περιτρώγω, «ροκανίζω».

*Ἔτυμ.: χναύω· χναῦμα («μεζές»)· χναυρὸς («νόστιμος»)· χναυστικὸς (λίχνος, «λιχούδης»)· ἐξ ἰαπ. *ghneu- (βασ. ghnēu-), καὶ παραλλ. *ghn-eu-, *ghn-ou ἐν τῷ Ὁμήρ. χνόος, χνοῦς, χνόη, ἰων. χνοίη (πρβλ. τὰ ὁμοιοκατάληκτα κνόος, κνοῦς, κνόη)· πρβλ. παλ-norr. gnúa (τρίβω, ἐπιτρίβω), ἀγγλ-σαξ. gnéaþ (φιλάργυρος), gnieþe (χλίοχρος, ἀνεπαρκής)· βλ. χνίει (χναύω : χνίω=ψαύω : ψίω).

χνίει παρ. Ἡσυχ. «χνίει ψακάζει, θρύπτει»· πρβλ. παρὰ τῷ αὐτῷ «χνιαρωτέρα· χνοω⟨δεσ⟩τέρα : παλ-γερμ. gnīdan (=λατ. fricare, ψήχω, τρίβω), ἀγγλ-σαξ. gnidam (τρίβω, κονιοποιῶ), μεσ-γερμ. gnīsl, gneist (ρύπος τοῦ δέρματος, σκῶρος), μεσ-γερμ. gnitte (εἶδος μικρῶν κωνώπων), ισl. gnit («κόνιδα»), παλ-σλαυ. gniti (σήπομαι, λατ. gnīdo (τραχὺ δέρμα, ρυτιδωμένος, ἀνώμαλος), σλαυ. gnida, λεττ. gnīda («κόνιδα»)· ἐκ βασ. ghnē̆-, ghni-· πρβλ. καὶ παλ-γερμ. gnagan, παλ-norr. gnaga (περιτρώγω, διαβιβρώσκω) (*ghnē-gh-), ἑλλ. χναύω (βλ. λ.).

χνοάζω, μελλ. -άσω (χνόος)· κυρ. ἐπὶ νεανιῶν· ἀρχίζω νὰ «βγάζω» εἰς τὰς παρειὰς καὶ τὸν μύστακα τὰς πρώτας λεπτὰς καὶ μαλακὰς τρίχας («τὸ πρῶτο χνούδι») ‖ ὡσ. καὶ ἐπὶ τῆς ἐμφανίσεως πολιῶν τριχῶν τοῦ γήρατος: χνοάζων ἄρτι λευκανθὲς κάρα=μόλις ἀρχόμενος νὰ ἀποκτᾷ λεπτὰς τρίχας εἰς τὴν κεφαλὴν («μόλις ἄρχισαν νὰ ἀσπρίζουν οἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς του»).

χνοάω=χνοάζω (βλ. λ.).

ΧΝΟΗ, ἰων. **χνοίη**, ἡ· ἡ χοινικὶς (βλ. λ.) τοῦ τροχοῦ (τ. ἔ. ἡ σιδηρᾶ σῦριγξ τοῦ τροχοῦ), διὰ τῆς ὁποίας εἰσέρχεται καὶ περιστρέφεται ὁ ἄξων ἀμάξης, ἢ καὶ αὐτὸς οὗτος ὁ σιδηροῦς ἄξων (βλ. σῦριγξ καὶ χοινικίς). 2) μτφρ., χνόαι ποδῶν=αἱ ἀρθρώσεις περὶ τὰς ὁποίας στρέφονται οἱ πόδες, ὅπως οἱ τροχοὶ περὶ τὸν ἄξονα [δι' ἐτυμ. βλ. χνόη, χναύω].

χνόϊος, α, ον (χνόος)· χνοώδης, κεκαλυμμένος ἀπὸ χνοῦν («χνούδι»).

ΧΝΟΟΣ, ὁ, ἀττ. συνῃρ. **χνοῦς**, γεν. χνοῦ, καὶ ἑτερόκλ. γεν. χνόος· δοτ. χνοΐ· πᾶσα ἐλαφρὰ καὶ πορώδης οὐσία, ὁ ἀφρὸς τῆς θαλάσσης ‖ τὸ λεπτὸ «χνούδι» μερικῶν καρπῶν (τοῦ ροδακίνου, τοῦ κυδωνίου κ. ἄ.) ‖ ὡς τὰ ἄχνη, λάχνη (βλ. λ. λ.), αἱ πρῶται μαλακαὶ τρίχες αἱ ἐμφανιζόμεναι ἐπὶ τῶν παρειῶν καὶ τοῦ γενείου τῶν νέων, λατ. lanugo [δι' ἐτυμ. βλ. χναύω].

χόα, αἰτ. τοῦ χόος, χοῦς (βλ. λ.).

χοάνεύω, καὶ συνῃρ. **χωνεύω** (χοάνη)· λιώνω καὶ χύνω μέταλλον εἰς μήτραν (εἰς «καλούπι»), εἰς χόανον (βλ. λ.).

χοάνη, καὶ συνῃρ. **χώνη**, ἡ· ὡς καὶ νῦν, χοάνη, «χωνί».— ‖ =χόανος (βλ. λ.).

χόανος, ὁ (χέω)· κοιλότης (ἢ κοῖλον σκεῦος) ἔνθα ἐτίθετο τὸ πρὸς τῆξιν μέταλλον, καὶ ὁπόθεν (μετὰ τὴν τῆξιν) ἐχύνετο εἰς τὸν τύπον (εἰς τὸ «καλούπι»), τὸ χωνευτήριον ‖ ὡσ. ὁ χωμάτινος τύπος («καλούπι») εἰς ὃν ἐχύνετο εὐθὺς μετὰ τὴν τῆξιν τὸ ὑγρὸν πλέον μέταλλον διὰ νὰ λάβῃ τὸ ὡρισμένον σχῆμα (τοῦ «καλουπιοῦ»).— ‖ — χοάνη (βλ. λ.), χωνίον, «χωνί».

*Ἔτυμ.: χόανος, χῶνος· χοεύς, χόος· χοάνη· χωνεύω : χέω (βλ. λ.).

χόες, οἱ, ὀνομ. πληθ. τοῦ χόος, χοῦς (βλ. λ.).

χοή, ἡ (χέω)· τὸ χύσιμον, ἡ χύσις, κυρ. νεκρικὴ σπονδή (σπονδὴ προσφερομένη εἰς τιμὴν νεκροῦ), λατ. libatio· πρβλ. λοιβὴ ἢ σπονδὴ (ἐπὶ τῶν προσφερομένων πρὸς τιμὴν τῶν θεῶν)· ἦτο δὲ ἡ χοὴ κρᾶμα ἐκ μέλιτος, ὕδατος καὶ οἴνου. 2) ἐνίοτε, ἡ ὅλη θυσία ὑπὲρ τῶν νεκρων, λατ. inferiae ‖ πᾶσα ἄλλη σπονδὴ πλὴν τῶν νεκρικῶν.— ‖ γεν., ρεῦμα, ροή, νάματα.

*Ἔτυμ.: χοή· χόος, χοῦς· καὶ χοεύς· γεν. χοέως, χοῶς· πληθ. χόες· δι' ἐτυμ. βλ. χέω.

χο-ήρης, ες, γεν. -εος (χοὴ+ἀραρεῖν)· ὁ ἐφωδιασμένος μὲ χοὰς ἢ ὁ περιέχων χοὰς (νεκρικὰς σπονδάς, ἐναγίσματα): ἄγγος χοῆρες=ἀγγεῖον πλῆρες χοῶν.

χοη-φόρος, ον (χοὴ+φέρω)· ὁ προσφέρων χοὰς (σπονδὰς) εἰς τοὺς νεκρούς.

χοϊκός, ή, όν (χοῦς Β)· ὁ ἐκ χώματος, ὁ ἐκ πηλοῦ (ὡς τὸ γήινος, πήλινος, βλ. λ. λ.).— ‖ (χοῦς Α), ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν χοῶν.

χοινῖκίς, -ίδος, ἡ (χοῖνιξ)· =χοινίκη καὶ χνόη (βλ. λ.), σιδηροῦς κρίκος τοῦ τροχοῦ, διὰ τῆς ὁποίας τοῦ ὁποίου εἰσέρχεται ὁ ἄξων ἀμάξης ‖ σιδηροῦς κρίκος πρὸς στήριξιν τοῦ χρυσοῦ στεφάνου. 2) χειρουργικὸν ἐργαλεῖον. 3) ὁ γῦρος τοῦ στεφάνου. 4) =χοῖνιξ II 2 (βλ. λ.).

χοῖνιξ, -ικος, ἡ· μέτρον χωρητικότητος ξηρῶν προϊόντων· 1 χοῖνιξ=1/48 τοῦ μεδίμνου, δεδομένου δὲ ὅτι 1 μέδιμνος=38 ὀκ., συνάγεται ὅτι ἡ χοῖνιξ ἰσοῦτο πρὸς 315 δράμια· μία χοῖνιξ σίτου ἦτο τὸ ἡμερήσιον σιτηρέσιον τοῦ στρατιώτου (ἢ τοὐλάχιστον τοῦ δούλου): ὃς κεν ἐμῆς χοίνικος ἅπτηται=ὅστις τρώγει ἐκ τοῦ ἐμοῦ ἄρτου.— ἐκ τοῦ σχήματος, ἡ σῦριξ τοῦ τροχοῦ τῆς ἁμάξης (ἡ χοινίκη, χνόη, βλ.λ.). 2) εἶδος ξυλίνης ἢ σιδηρᾶς ποδοκάκης (κοιν. «φάλαγγα»), εἰς τὴν ὁποίαν ἐνεκλείοντο αἱ κνῆμαι τοῦ ὑπὸ τιμωρίαν διατελοῦντος. [ἀγνώστου ἐτυμολ.].

χοιράς, -άδος, ἡ (χοῖρος)· βράχος ὀλίγον ἐξέχων τῆς θαλάσσης (σκόπελος), κληθεὶς δὲ οὕτω διότι ὁμοιάζει πρὸς τὰ νῶτα χοίρου: χοιράδες πέτραι=χαμηλοὶ βράχοι, μόλις ἐξέχοντες ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, καὶ διὰ τοῦτο ὁμοιάζοντες πρὸς τὴν ράχιν χοίρου (πρβλ. τὸ τοῦ Virgil. dorsum immane mari summo) ‖ χοιρὰς ἀμυδρὰ=βράχος μόλις φαινόμενος (πολὺ χαμηλός) ‖ χοιρὰς Δηλία=ὁ βράχος τῆς Δήλου, ἡ βραχώδης νῆσος Δῆλος.— ‖ μτφρ., ἐν τῷ πληθ., χοιράδες, αἱ=οἱδήματα τῶν ἀδένων τοῦ λαιμοῦ, χοιραδικὰ πρήματα, λατ. scrophulae [δι' ἐτυμ. βλ. χοῖρος· ἐν τούτοις βλ. καὶ χάρμη II].

χοίρειος, α, ον, ἐπίκ. **χοίρεος**, η, ον (χοῖρος)· ὡς καὶ νῦν, χοίρινος («χοιρινός»), ὁ τοῦ χοίρου, ὁ ἀνήκων εἰς χοῖρον.

χοίρεος, α, ον, ποιητ. ἀντὶ χοίρειος (βλ.λ.): χοίρεα (ἐνν. κρέατα), τὰ=τὰ χοίρινα κρέατα, τὰ κρέατα τοῦ χοίρου, «τὰ χοιρινά».

χοιρίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ χοῖρος, ὡς καὶ νῦν χοιρίδιον, «γουρουνόπουλο», μικρὸς χοῖρος, νεαρὸς χοῖρος.

ΧΟΙΡΙ'ΝΗ, ἡ· μικρὰ θαλασσία κόγχη (κογχύλιον), τὴν ὁποίαν μετεχειρίζοντο ἐν Ἀθήναις οἱ δικασταὶ ὡς ψῆφον κατὰ τὰς ψηφοφορίας, καὶ ἦτις (κόγχη) καὶ σήμερον ἔτι καλεῖται «γουρουνάκι».

χοιρίον, τό, ὑποκορ. τοῦ χοῖρος· χοιρίδιον (βλ.λ.), «γουρουνόπουλο».

χοιρίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ χοῖρος =χοιρίον βλ. λ.)·

χοιρο-κομεῖον, τό (χοῖρος+κομέω)· χοιροτροφεῖον, χοιροστάσιον, σταῦλος χοίρων.

χοιρο-κτόνος, ον (χοῖρος+κτείνω)· ὁ ἀποκτείνων (ὁ σφάζων, φονεύων) χοίρους.— ‖ ἐν παθ. ἐνν., προπαροξ. **χοιρό-κτονος**, ον=ὁ τοῦ σφαγέντος χοίρου, ὁ ἀνήκων εἰς σφαγέντα χοῖρον: αἷμα χοιρόκτονον=αἷμα σφαγέντος χοίρου.

χοιρο-πώλης, -ου, ὁ, δωρ. —πώλας, -α, ὁ (χοῖρος+πωλέω)· ὁ πωλῶν χοίρους.

ΧΟΙ'ΡΟΣ, ὁ· ὡς καὶ νῦν, χοῖρος, «γουρούνι» ‖ χοιρίδιον, δέλφαξ («γουρουνόπουλο»), λατ. porcus. 2) τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον (παρὰ κωμικοῖς).

Ἔτυμ. ἐφ' ὅσον **χοῖρος** (ἰαπ. ***ĝherjo-s**, εἶναι συγγ. τῷ παλ-norr. **griss** (χοιρίδιον γάλακτος), παλ-σαξ., μεσ-γερμ. **grīs** (πολιός) (germ. ***zrīsa-** =ἀσπρόμαυρος), βάσ. **ĝhorē-i**, παραλλ. τῷ ***ĝhorē-u-** ἐν τῷ παλ-norr. **grár**, παλ-γερμ. **grao**, ἀγγλ-σαξ. **zróēz** (ἀγγλ. **grey**, **gray**· germ. ***zrēva-**, ἰαπ. ***ĝhrēvo-**) (=πολιός, λευκομέλας)· πρβλ. καὶ ἀλβ. **dër** (ἦμερος, καὶ ἄγριος χοῖρος) (***ĝhōr-n-**)· ὁ χοῖρος ὑπὸ τὴν ἰδιότητα τῶν σκληρῶν τριχῶν του ἀνάγεται εἰς ῥίζ. ***ĝher-** (=νάρκωσις, ἀκινησία) **ἐν χήρ**, ὁ (=ἀκανδόχοιρος) (βλ. καὶ **χέρσος**, **χάρμη II**)· **ἐκ τούτου χοιράδες** («χοιραδικά, χελώνια») [διὰ τὴν σημασ. πρβλ. ἀλβ. **šūla**= πρησμένοι ἀδένες: **θi** (χοῖρος), λατ. **scrōfula** : **scrofa** («σκρόφα», «γουρούνα»)], ἀττ. **χοιρίνη** (βλ. λ.).

χολάς, -άδος, ἡ (**χολή**), καὶ **ἐν** τῷ πληθ., **χολάδες** =τὰ ἔντερα, τὰ ἐντόσθια. **2)** ἐν τῷ ἑν., ἡ μεταξὺ τοῦ στηθικοῦ χόνδρου καὶ τῶν πλευρῶν κοιλότης.

Ἔτυμ.: **χολάς**· ἀττ. **χόλις**, **-ιος**, ἡ (ἔντερον, χορδή)· ἀγγλ-σαξ. **for-zlendr(i)an** (καταβιβρώσκω, καταβροχθίζω), παλ-σλαυ. **želą,dĭkĭ** (στόμαχος), ἰαπ. *ghel-, σανσκρ. **hir-ā** (ἐντόσθια), λατ. **har-uspex, har-iolus, hi-ra, hill-ae** (ἀηλ. **hir-ulae**), παλ-norr. **gör-n**, πληθ. **gar-nir**· λιθ. **zar-ná** (πρβλ. νεο-γερμ. **darm**).

χολάω (**χολή**)· ὡς τὸ **μελαγχολάω** (βλ. λ.)· εἶμαι πλήρης μελαίνης χολῆς, εἶμαι μελαγχολικός, εἶμαι μανιακός, εἶμαι παράφρων.— **II** =**χολόομαι** (βλ. λ.), εἶμαι ἐξοργισμένος, λυσσῶ, μαίνομαι.

χολέρα, ἰων. **χολέρη,** ἡ· ἡ γνωστὴ φθοροποιὸς νόσος, καθ' ἣν τὰ ὑγρὰ τοῦ σώματος ἐξέρχονται ἐκ τοῦ σώματος δι' ἐμέτου καὶ κενώσεων ὁρμητικῶς ὡς δι' ὑδρορρόας.— **II** =**σωλὴν** (βλ. λ.), ὑδροχόη, ὑδρορρόη στέγης, ὠλὴν δι' οὗ ἀποχετεύονται τὰ ἐπὶ τῆς στέγης πίπτοντα ὄμβρια ὕδατα.

Ἔτυμ.: ἀμφίβολ. λ. (διὰ τὸ πρόσφ. βλ. **ἡμ-ερῶ**)· ὑπὸ τῶν περισσοτέρων ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ **χολή**, ὑπό τινων δ' ἐκ τοῦ **χολάς**· πρβλ. τὸ παρ' Ἡσυχ. **«τὰς χολέδρας** (sic) **καὶ τοὺς εἰσαγωγεῖς τῶν ἱερῶν κρηνῶν λεοντομόρφους κατεσκεύασαν οἱ ἀρχαῖοι τῶν ἱερῶν ἔργων ἐπιστάται»**.

ΧΟΛΗ', ἡ· =**χόλος** (βλ. λ.), ὡς καὶ νῦν χολή (ὑγρὸν ἐν τῇ κύστει τοῦ ὕπατος), λατ. **fel, bilis** || **χολὴ μέλαινα**=μαύρη χολή (ἀηλ. νοσώδης) || ἐν τῷ πληθ., **αἱ χολαὶ**=ἡ χοληδόχος κύστις.— **II** μτφρ., ὡς καὶ τὸ λατ. **bilis**, ὀργή, μῖσος, πικροὶ (κακοὶ) διαθέσεις, ἀγανάκτησις || πᾶν ὅ,τι προξενεῖ ἀηδίαν καὶ ἀποστροφήν.

ΧΟ'ΛΙΞ, -ῖκος, ἡ· κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ. **χόλῖκες**· ὡς τὸ **χολάδες** (βλ. **χολάς**), ἔντερα, ἐντόσθια (τῶν βοῶν συν.), κοιλία, στόμαχος.

χόλιος, (α), ον (**χόλος**)· ὁ πλήρης χόλου, ὁ ἐξοργισμένος, ἢ καὶ ὁ συνήθως ἐξοργιζόμενος.

ΧΟ'ΛΟΣ, ὁ· σπανίως ὡς τὸ **χολή** (βλ. λ.).— **II** συν. μτφρ., ὡς τὸ λατ. **bilis**, σφοδρὰ ὀργή, ἀγρία ὀργή, ἄγριος θυμός, μῖσος: **χόλον παῦσαι, χόλον σβέσαι** =νὰ σταματήσῃ (νὰ καταπνίξῃ, νὰ ἐξαφανίσῃ) τὸν θυμόν, νὰ ἀπαλλαγῇ τῆς ὀργῆς || μετὰ γεν., **χόλος τινός**= **1)** (μετὰ γεν. ὑποκειμ. ἢ κτητ.) ἡ ὀργὴ τινος (τὴν ὁποίαν τρέφει τις «μέσα του»). **2)** (μετὰ γεν. ἀντικειμεν.) ἡ ὀργὴ τὴν ὁποίαν τρέφει τις ἐναντίον τινός, ὀργὴ κατά τινος (**ἐνίοτε** καὶ μετὰ δοτ., **ὀργὴ τινι**). **3)** (μετὰ γεν. τῆς αἰτ.) ὀργὴ ἕνεκά τινος, ἐξ αἰτίας τινός.

Ἔτυμ.: **χόλος**· **χολή**· **χολικός**· **χολάω**· **χολόω** (ὅλ. λ. λ.): Ζενδ. **zāra-** (χολή), παλ-γερμ., παλ-σαξ. **galla**, ἀγγλ-σαξ. **zealla**, παλ-norr. **gall-** (**-ll-** <**-ln-**) = χολή, λατ. **fel**, γεν. **fellis**, παλ-σλαυ. **žlĭčĭ** (= **χολή**), λεττ. **tchu'lls** (χολή), ἰαπ. ***ĝhel-**, παραλλ. τῷ ***ghel-** ἐν τῷ παλ-σλαυ. **žlĭčĭ**, ρωσσ. **želčĭ**· **ἡ χολὴ** ὠνομάσθη οὕτω ἐκ τοῦ χρώματός της, πρβλ. παλ-γερμ. **gelo**, λατ. **helvos** (κίτρινος), λιθ. **zelvas** (πρασινωπὸς), (περὶ οὗ ὅλ. ἐν **χλόη**), σανσκρ. **hári-ḥ**, Ζενδ. **zairi-** (κιτρινωπός), gall. **gledd** (πρασινάδα) (ἰαπ. ***ĝhlei-** ἢ ***ĝhlĭ-**), εἶτα (ἐξ ἰαπ. ***ghel-**) παλ-σλαυ. **žlĭčĭ**, ρωσσ. **želiy**, λιθ. **geltas**, παλ-πρωσσ. **gelalynan**, λττ. **dfe'ltains** (κίτρινος).

χολόω, μελλ. **-ώσω**· ταράσσω (ἐρεθίζω) τὴν χολήν τινος || **δθεν,** κινῶ τινα εἰς ὀργήν, τὸν παροργίζω, τὸν ἐξερεθίζω, τὸν θυμώνω, λατ. **irrito**.— **II** μέσον καὶ παθητ., μελλ. **χολώσομαι**, τετελ. μελλ. **κεχολώσομαι**· μέσ. ἀόρ. α' **ἐχολωσάμην**, παθ. ἀόρ. α' **ἐχολώθην**· παθ. πρκ. **κεχόλωμαι**· κινοῦμαι εἰς ὀργήν, παροξύνομαι, ἐξερεθίζομαι || **κεχολωμένος τινί**=ἐξοργισμένος ἐναντίον τινός | ἀλλὰ καὶ μετὰ γεν. τῆς αἰτίας: **κεχολωμένος τινός** = ἐξοργισμένος ἕνεκά τινος (προσ. ἢ πράγμ.), θυμωμένος ἐξ αἰτίας τινός (προσ. ἢ πραγμ.).

χολωθείς, εῖσα, έν, μτχ. παθ. ἀορ. α' τοῦ **χολόω**.

χολώθην, ἐπ. παθ. ἀόρ. α' τοῦ **χολόω**.

χολωσέμεν, ἐπ. ἀπρφ. μελλ. τοῦ **χολόω**.

χολωτός, ή, όν, ρημ. ἐπίθ. τοῦ **χολόω**· ὀργισμένος πλήρης ὀργῆς, ὀργίλος, θυμώδης, ὀξύθυμος, παράφορος.

χόνδρος, ὁ· πᾶς σφαιροειδὴς ὄγκος, κόκκος, «σπυρί», «σβῶλος», λατ. **granum, mica, grumus**. **2)** χονδροαλεσμένος σῖτος, «πληγούρι». **3)** ζωμὸς παρασκευαζόμενος ἐκ χονδροαλεσμένου σίτου, εἶδος χυλοῦ (πρβλ. **χονδροπτισάνη**) || παροιμ. φράσις ἐπὶ γέροντος: **χόνδρον λείχω**=ροφῶ τοιοῦτον ζωμόν (ἀπὸ «πληγούρι»).— **II** ὡς καὶ νῦν, μαλακὸν ὀστοῦν, τραγανόν, μὴ λαβὸν εἰσέτι τὴν ὀκληράν του σύστασιν, λατ. **cartilago**.

Ἔτυμ.: **χόνδρος** (***χρόνδ-ρο-ς** (κατ' ἀναμ.) : λατ. **frendo** (συντρίβω· ἀμτβ., τρίζω τοὺς ὀδόντας), ἀγγλ-σαξ. **zrindan** (ἀγγλ. **grind**) (=ἀκονίζω, ἀλέθω), γερμ. **grand** (ἄμμος, ψάμμος), **grind** («κόρα» ἄρτου, «κρούστα»), λιθ. **gréndu, gré,sti** (τρίβω, προστρίβω), ἑλλ. **χραίνω** (ὅλ. λ.)· ἐξ ἰαπ. ***gheren-d-**, ***gheren-dh-** ὃ εἶναι ἐκτετ. ἐκ τινος ***gher-** (τρίβω, κονιοποιῶ), μαρτυρουμένου π.χ. ἐκ τοῦ ἑλλην. **χέραδος, χερμάς, χρίω, κέγχρος** (βλ.λ.λ.).

χονδρός, ά, όν (**χόνδρος**)· ὡς καὶ νῦν, χονδρός, παχύς, «στρομπουλός»||κυρ. ὁ ὅμοιος πρὸς χόνδρους (βλ. λ.), οἱ δὲ κόκκοι (οἱ σφαιροειδεῖς αὐτοὶ ὄγκοι) δίδουν τὴν ἐντύπωσιν τῆς ἐνν. τοῦ χονδροῦ (ἐν ἀναλογίᾳ πρὸς τὸν ὄγκον των) || κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ χονδροῦ ἅλατος: **χονδροὶ ἅλες**=χονδροκομμένο (χονδροτριμμένο) ἁλάτι, «χονδρὸ ἁλάτι», ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **λεπτοὶ ἅλες**=«ψιλὸ ἁλάτι».

χόος· βλ. **χοῦς**.

χορ-ᾱγεῖον, χορ-ᾱγιον, χορ-ᾱγός, δωρ. καὶ ἀττ. ἀντὶ **χορηγ-**— (βλ.λ.λ.).

χόρδευμα, -ατος, τὸ (**χορδεύω**)· ἔντερον ἁλλᾶντος, ἁλλᾶς, «λουκάνικον».

χορδεύω, μελλ. **-σω** (**χορδή**)· κατασκευάζω ἁλλᾶντας («λουκάνικα»)||μτφρ., **χορδεύω τὰ πράγματα**= τὰ πράγματα τῆς πολιτείας (τὰς κρατικὰς ὑποδέσεις) τὰ «κάνω κιμᾶ» (δηλ. «τὰ κάνω ἄνω-κάτω, τὰ ἀνακατώνω, ὅπως ἀνακατώνει κανεὶς τὸν κιμᾶ ποὺ βάζομε στὰ λουκάνικα»).

χορδή, ἡ· τὸ ἔντερον, καὶ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., **αἱ χορδαί** = τὰ ἔντερα, λατ. **intestina**.— **II** πᾶν τὸ κατασκευαζόμενον ἐξ ἐντέρων, ἤτοι: **1)** χορδὴ λύρας, κιθάρας κ.ἄ., «κόρδα», λατ. **chorda**. **2)** ἁλλᾶς, «λουκάνικον» (βλ. καὶ **χόρδευμα**).

Ἔτυμ.: **χορδή**: σανσκρ. **hirá** (φλέβα), **hira-ḥ** (δεσμὸς ζώνη, περίζωμα), ἀλβ. **zoŗe** (ἐντόσθια, ἔντερα) (ἐξ ἰαπ. ***ĝhĕrnā**), λατ. **haru-spex** (οἰωνοσκόπος μαντευόμενος ἐκ τῶν ἐντοσθίων), Φαλίσκων **haraena** (=**haruspex**), λατ. **hīra** (τὸ δεύτερον ἰσχνὸν ἔντερον), **hīllae** (τὰ μικρὰ ἔντερα), **hernia** (κάθοδος), παλ-norr. **go,rn** (ἔντερον), πληθ. **garnar** (ἐντόσθια), παλ-norr., παλ-γερμ. **garn**, ἀγγλ-σαξ. **zearn** (νῆμα), λιθ. **zárna** (ἔντερον), πιθ. ἀρμ. **jar** (περιεστραμμένος)· ἐξ ἰαπ. ριζ. ***gher-** (ἔντερον), πιθ. συγγ. τῇ ἰαπ. ριζ. ***gher-** (πιάνω, λαμβάνω), περὶ ἧς βλ. ἐν **χείρ, χόρτος** κλπ.

χορεία, ἡ (**χορεύω**)· τὸ χορεύειν, ὁ χορός, καὶ μάλιστα ὁ ἐν κυκλικῇ κινήσει (ὡς καὶ νῦν) γινόμενος, καὶ συνοδευόμενος ὑπὸ μουσικῆς, ὁ θεατρι-

κὸς χορός. 2) πᾶσα κυκλικὴ κίνησις, ὡς ἡ τῶν ἀστέρων.— ‖ μέλος πρὸς ὄρχησιν, «τραγούδι τοῦ χοροῦ».

χόρευμα, -ατος, τὸ (*χορεύω*)· χορευτικὴ κίνησις, χορός.

χορευτέον, ρημ. ἐπίθ. τοῦ **χορεύω**· *δεῖ χορεύειν, δεῖ χορὸν ποιῆσαι.*

χορευτής, -οῦ, ὁ (*χορεύω*)· ὁ ἀποτελῶν μέρος θεατρικοῦ χοροῦ, ὁ χορεύων, ὡς καὶ νῦν χορευτής, εἷς τοῦ χοροῦ ‖ *θεοῦ χορευτής*=ἀφωσιωμένος ὀπαδὸς τῆς λατρείας θεοῦ τινος, ὁ διασώτης θεοῦ τινος.

χορεύω, μελλ. -*εύσω*· ἀόρ. α' *ἐχόρευσα*· μέσον, μελλ. -*εύσομαι*· ἀόρ. α' *ἐχορευσάμην*· παθητ., ἀόρ. α' *ἐχορεύθην*· πρκ. *κεχόρευμαι*· (*χορός*)· ὡς καὶ νῦν, χορεύω, μετέχω κυκλικοῦ χοροῦ, λαμβάνω μέρος εἰς χορόν ‖ σχηματίζω χορόν, ὀργανώνω χορόν, ἰδίᾳ δι' ἑορτὴν πρὸς τιμὴν θεοῦ τινος ‖ ἀποτελῶ μέλος τοῦ χοροῦ, γυμνάζομαι εἰς τὸν χορόν ‖ ὅθεν γεν.· κῶς, ἐνασχολοῦμαι εἴς τι, εἶμαι ἔμπειρος περί τι, εἶμαι ἠσκημένος εἴς τι ‖ μετὰ αἰτ. τοῦ συστοίχ. ἀντικ. *χορεύω χορείας* = ἑορτάζω χορευτικοὺς ἀγῶνας, διοργανώνω δραστηρίως θεατρικοὺς χορούς ‖ *φοίμιον χορεύσομαι* = δὰ ἀρχίσω τὰς ἑορτὰς μὲ χορόν (ἢ δὰ χορεύσω τὰ προοίμια τῶν γενησομένων ἑορτῶν) ‖ παθητ. *κεχόρευται ἡμῖν* = ὁ χορός μας ἔχει χορευθῇ (ἔχει τελειώσει), τ. ἔ. ἐξετελέσαμεν τὸ μέρος μας, ὁ ρόλος μας ἐτελείωσεν.— ‖ μτβτ., ἑορτάζω διὰ θεατρικῶν χορῶν.— ‖‖ ὡς μεταβατικὸν ἐνεργείας, κάμνω τινὰ νὰ χορεύσῃ, τὸν κινῶ εἰς ὄρχησιν, «τὸν βάζω στὸ χορό», τὸν καλῶ «στὸ χορό».

χορ-ηγεῖον, τὸ (*χορηγός*)· ὁ τόπος ἐν ᾧ ἐδιδάσκετο καὶ ἐξησκεῖτο ὁ χορὸς τῶν ἀρχαίων δραμάτων, χοροδιδασκαλεῖον τρόπον τινά.

χορ-ηγέω, ὄωρ. **χορ-ᾱγέω**· μελλ. -*ήσω* (*χορηγός*)· ὁδηγῶ χορόν, εἶμαι ἡγεμὼν (ἀρχηγὸς) χοροῦ θεατρικοῦ.— ‖ παρ' ἀττικοῖς, ἐπὶ τοῦ χορηγοῦ, εἶμαι (καὶ ἐνεργῶ ὡς) χορηγός, καταβάλλω τὰς δαπάνας διὰ τὴν κατάρτισιν τοῦ χοροῦ, προκειμένου νὰ ἀναβιβασθῇ ἐπὶ τῆς σκηνῆς θεατρικὸν ἔργον (τραγῳδία, κωμῳδία) ‖ μτφρ., παρέχω τὰ μέσα, ἢ προσπορίζομαι τὰ μέσα, διά τι, διευκολύνω τι: *χορηγεῖ ταῖς αὑτοῦ ἡδοναῖς* = διαθέτει (σπαταλᾷ) ἄφθονα χρήματα διὰ τὴν ἱκανοποίησιν τῶν σαρκικῶν του ἐπιθυμιῶν.— παθητ., *χορηγοῦμαι,* ὡς καὶ τὸ νῦν ἐπιχορηγοῦμαι, ἐφοδιάζομαι καλῶς μέ τι, λαμβάνω πλουσίαν χορηγίαν: *χορηγοῦσι μὲν οἱ πλούσιοι, χορηγεῖται δὲ ὁ δῆμος* = οἱ μὲν πλούσιοι κάμνουν χρέη χορηγῶν (ἐνεργοῦν ὡς χορηγοί), ὁ δὲ λαὸς ἐπιχορηγεῖται ὑπ' αὐτῶν (λαμβάνει παρ' αὐτῶν ἄφθονα ἐφόδια).— ‖ γενικῶς, παρέχω, χορηγῶ ‖ μετὰ αἰτ. προσ., ἐφοδιάζω τινὰ ἐν ἀφθονίᾳ μὲ πρᾶγμά τι, παρέχω εἰς τινα ἄφθονα ἐφόδια.

χορ-ηγία, ἡ (*χορηγέω*)· τὸ ἄξίωμα τοῦ *χορηγοῦ* (βλ. λ.), τὸ ὑπούργημά του ‖ ἐν Ἀθήναις, μία ἐκ τῶν σπουδαιοτέρων *λειτουργιῶν* (βλ. λ.) ἦτο καὶ ἡ *χορηγία,* τ. ἔ. ἡ δι' ἰδίων ἐξόδων κατάρτισις τοῦ χοροῦ τῶν ἀρχαίων δραμάτων. 2) γενικῶς, αἱ χρηματικαὶ δαπάναι καὶ τὰ ἄλλα μέσα τὰ διατιθέμενα διὰ τὴν προπαρασκευὴν καὶ ἐκτέλεσιν οἱουδήποτε ἔργου ‖ ἡ προμήθεια ζωοτροφῶν ἐν πολέμῳ. 3) ἀφθονία μέσων, πλοῦτος.

χορ-ηγικός, ή, όν (*χορηγός*)· ὁ ἀνήκων εἰς χορηγὸν ἢ χορηγίαν, ἢ ὁ ἁρμόζων εἰς αὐτά ‖ *χορηγικοὶ ἀγῶνες* = ἀγῶνες (τ. ἔ. δμιλλα μεταξὺ) τῶν χορηγῶν περὶ τὸν καταρτισμὸν τῶν χορῶν (ποῖος θὰ παρουσιάσῃ τὸν καλλίτερον χορὸν κατὰ τοὺς δραματικοὺς ἀγῶνας).

χοράγιον, τό, ὄωρ. καὶ ἀττ. **χορᾶγιον**· = *χορηγεῖον* (βλ. λ.).

χορ-ηγός, ὁ, ὄωρ. **χορᾱγός** (*χορός* + *ἡγέομαι*)· ὁ ἡγούμενος τοῦ χοροῦ, ὁ ἡγεμὼν τοῦ χοροῦ, ὁ παρὰ μτγν. *κορυφαῖος* ‖ γεν., ὁ ἡγούμενος πομπῆς, πλήθους, ὁ ἀρχηγὸς ὁμίλου. 2) ἐν Ἀθήναις, ὁ ἀναλαμβάνων τὰς δαπάνας διὰ τὸν πλήρη κατάρτισμὸν (διδασκαλίαν καὶ ἐξάσκησιν) χοροῦ δράματός τινος.— ‖ γενικῶς, ὁ χορηγῶν χρήματα δι' οἱονδήποτε σκοπόν, ὁ ἀναλαμβάνων τὰς δαπάνας διὰ τὴν ἀποπεράτωσιν οἱουδήποτε ἔργου.

χορ-ίαμβος, ὁ (*χόριος* + *ἴαμβος*)· ἐν τῇ Μετρικῇ, πούς τετρασύλλαβος, συγκείμενος ἐξ ἑνὸς *χορείου* (=τροχαίου) καὶ ἑνὸς *ἰάμβου* : *ἱππομήδων* (-⏑⏑-).

χορῑκός, ή, όν (*χορός*)· ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ὄρχησιν χοροῦ ἐν τῷ ἀρχαίῳ δράματι ‖ τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. *τὸ χορικὸν* (κυρ. ἐνν. *μέλος*)=τὸ ᾆσμα τοῦ χοροῦ ἐν τῷ ἀρχαίῳ δράματι (κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., *τὰ χορικά*).

ΧΟ'ΡΙΟΝ, τό· πᾶν δέρμα, δορά, «προβιά», λατ. **corium.** 2) τὸ δερματῶδες περίβλημα, ἡ μεμβράνη ἡ περιβάλλουσα τὸ ἔμβρυον ἐν τῇ μήτρᾳ καὶ ἐξερχομένη εὐθὺς μετ' αὐτὸ κατὰ τὸν τοκετόν, ὁ πλακοῦς, τὸ ὕστερον ἢ «ἀκόλουθον». 3) ὁ ὑμὴν ὁ ἔσωθεν τοῦ φλοιοῦ περιβάλλων τὸ περιεχόμενον τοῦ ᾠοῦ. 4) πᾶς ὑμὴν τῶν ἐντέρων ἢ τῶν ἐντοσθίων.— δυσχερείας ὡς πρὸς τὴν ἑρμηνείαν παρέχει ἡ παρὰ Θεοχρ. (Χ 11) ὄωρ. παροιμ. *«χαλεπὸν χορίῳ κύνα γεῦσαι»* (συνήθως ἑρμηνευομένη, «εἶναι κακὸν νὰ δώσῃ κανεὶς εἰς τὸν σκύλον νὰ φάγῃ δέρμα»), πρβλ. καὶ τὸ παρ' Ὁρατίῳ **canis a corio nunquam absterrebitur uncto.** [*χόριον* ‹ἰαπ. ριζ. ĝher- (συλλαμβάνω, περιλαμβάνω, περιβάλλω, περικαλύπτω), περί ἧς βλ. καὶ ἐν *χείρ, χόρτος*·— τὸ λατ. **corium** (δέρμα) κατ' ἄλλους εἶναι δάνειον ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς, καὶ κατ' ἄλλους εἶναι λέξ. τῆς Λατινικῆς καὶ οὐχὶ δάνειον (ἐκ ριζ. [s]qer-=κόπτω, βλ. καὶ ἐν *κείρω*)].

χόριος, ὁ=*χορεῖος* (βλ. λ.), ὁ μετρικὸς δηλ. πούς, ὁ καὶ τροχαῖος λεγόμενος ἄλλως, συγκείμενος δὲ ἐκ μιᾶς μακρᾶς καὶ μιᾶς βραχείας (— ⏑ : *ἵππος*).

χορο-διδάσκαλος, ὁ (*χορός*+*διδάσκαλος*)· ὁ διδάσκαλος τοῦ χοροῦ τῶν ἀρχαίων δραμάτων, ὁ διδάσκων καὶ ἀσκῶν αὐτόν, καὶ ὅστις συχνότατα ἦτο αὐτὸς οὗτος ὁ τραγικὸς ποιητής. 2) =*χορᾱγός* ἢ *κορυφαῖος* (βλ. λ. λ.), τ. ἔ. ὁ ἡγούμενος τοῦ χοροῦ τοῦ δράματος, ὅστις καὶ πάλιν ἠδύνατο νὰ εἶναι: αὐτὸς ὁ ποιητής, διότι οἱ ἀρχαιότεροι τραγικοὶ δὲν ἠρκοῦντο μόνον εἰς τὴν διδασκαλίαν τοῦ χοροῦ, ἀλλ' ἐλάμβανον καὶ οἱ ἴδιοι μέρος κατὰ τὴν ἐπίσημον ἐμφάνισιν τοῦ χοροῦ ἐν τῷ θεάτρῳ ὡς κορυφαῖοί του.

χορο-ήθης, ες, γεν. -*εος* (*χορός*+*ἦθος*)· ὁ εἰθισμένος εἰς τὴν ὄρχησιν τοῦ χοροῦ.

χοροι-θάλής, ές, γεν. -*έος* (*χορός* + *θαλεῖν*)· ὁ θάλλων (λάμπων, διαπρέπων) ἐν τῷ χορῷ.

χοροι-μᾱνία, ἡ (*χορός*+*μανία*)· μανία διὰ χορόν, μανικὸς (μανιώδης) χορός.

χοροι-τῡπία, ἡ (*χοροιτύπος*)· τὸ κτυπᾶν τὸ ἔδαφος κατὰ τὸν χορόν, χορὸς ἔχων διακριτικὸν γνώρισμα τὰ ποδοκροτήματα ‖ χορὸς καθόλου.

χοροι-τύπος, ον (*χορός*+*τύπτειν*), ἀντὶ **χοροτύπος**· ὁ ἐν τῷ χορεύειν κτυπῶν τὸ ἔδαφος, ὁ ὀρχούμενος μετὰ ποδοκροτημάτων, γεν. ὁ ὀρχουμένου.— ‖ προπαροξ. **χοροί-τῡπος,** ον (ἐν παθητ. ἐνν.) =ὁ πληττόμενος (παιζόμενος) κατὰ τὸν χορόν (πρὸς συνοδείαν τοῦ χοροῦ), ἐπὶ μουσ. ὀργάνου.

χορο-μᾱνής, ές, γεν. -*έος*, καὶ **χοροι-μᾱνής** (*χορός*+*μανῆναι*)· ὁ ἐμμανῶς ἀγαπῶν τὸν χορόν, ὁ μανιώδης διὰ χορόν.

χορόν-δε, ἐπιρρ.· εἰς (πρὸς) τὸν χορόν.

χορο-παίγμων, ον, γεν. -*ονος*, καὶ **χορο-παίκτης,** -ου, ὁ (*χορός*+*παίζω*)· ὁ παίζων ἐν τῷ χορῷ, ὁ ὀρχούμενος εὐθύμως, ὁ ἀστειευόμενος ἐν ᾧ χορεύει.

χορο-ποιός, όν (*χορός* + *ποιέω*)· ὁ καταρτίζων χορόν ‖ ὁ ἡγούμενος (ὁ κορυφαῖος) τοῦ χοροῦ.

ΧΟΡΟ'Σ, -οῦ, ὁ· ὡς καὶ νῦν, χορός· κυρ. ὁ χορὸς ἐν κύκλῳ, ὁ κυκλικὸς χορός ‖ γεν., ἑορταστικὸς (πανηγυρικὸς) χορός, χορευόμενος πρὸς τιμὴν θεοῦ τινος κατὰ τὴν διάρκειαν ἑορτῶν τελουμένων πρὸς τιμὴν τοῦ αὐτοῦ θεοῦ. 2) ὁ χορὸς (ἐν περιληπτ. ἐνν., ὡς καὶ σήμερον), τὸ σύνολον τῶν μελῶν τοῦ δραματικοῦ χοροῦ (τοῦ χοροῦ τῶν ἀρχαίων δραμάτων), ἡ ὁμὰς τῶν χορευτῶν, σῶμα ἐκ χορευτῶν καὶ ἀοιδῶν. 3) γενικῶς, ὅμιλος, πλῆθος, ἄθροισμα προσώπων, συντροφιά, διάσος ‖ ὡσ. αἱ αὐταὶ

σημασ. καὶ ἐπὶ πραγμάτων, ὅπως **χορὸς ἄστρων** (συγκρότημα ἀστέρων), **χορὸς δονάκων**=σειρὰ καλάμων, τ. ἔ. ἡ σύριγξ τοῦ Πανός (ὡς συγκειμένη ἐκ σειρᾶς καλάμων), **χορὸς ὀδόντων** κ.ὁ.κ.— **II** ὁ τόπος, ἡ εὐρύχωρος **πλατεῖα**, ἔνθα ἐχορεύοντο οἱ τοιοῦτοι χοροί.

Ἡ ἐν χορῷ ὄρχησις τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων ἐπανοήθη ὑπὸ τῶν Δωριέων τὸ πρῶτον, τὴν τελειοποίησίν της ὅμως εὗρεν εἰς τὸν **κυκλικὸν χορὸν** τὸν χορευόμενον ἐν Ἀθήναις κατὰ τὰ Διονύσια. Ὁ **κύκλιος** ἐκεῖνος χορός, ὁ περὶ τὸν βωμὸν τοῦ Διονύσου, ὁ καὶ **Διθύραμβος** καλούμενος, ἀπετελεῖτο ἐκ πεντήκοντα (50) προσώπων, αὐτὸς δ' ἐξειλίχθη κατὰ μικρὸν εἰς τὸ **ἀττικὸν δρᾶμα**, τὸ ὁποῖον ἀρχικῶς συνίστατο εἰς ἁπλᾶς διηγήσεις ἀπαγγελλομένας ὑπὸ ἑνὸς ὑποκριτοῦ κατὰ τὰ διαλείμματα τοῦ χοροῦ, ἢ καὶ λαμβανούσας ἐνίοτε τὴν μορφὴν διαλόγου μεταξὺ τοῦ ὑποκριτοῦ τούτου καὶ τοῦ χοροῦ. Ὁ **δραματικὸς** αὐτὸς **χορὸς** διαχρίθη κατὰ μικρὸν εἰς δύο κύρια εἴδη, εἰς τὸν **τραγικὸν χορὸν** ἐκ 12 ἢ 15 προσώπων, καὶ εἰς τὸν **κωμικὸν χορὸν** ἐξ 24 χορευτῶν. Ὁ ποιητὴς ὁ προτιθέμενος νὰ ἀναβιβάσῃ ἐπὶ σκηνῆς τὸ δραματικόν του ἔργον ἐζήτει ἀπὸ τὸν ἀρμόδιον Ἄρχοντα τὴν ἄδειαν νὰ καταρτίσῃ χορόν (**χορὸν ᾔτει**), ὁ δὲ Ἄρχων παρεῖχε ταύτην (**ἐδίδου χορὸν**) συγχρόνως δὲ καὶ **χορηγόν**, ὅστις ἀνελάμβανε τὰς δαπάνας τοῦ καταρτισμοῦ τοῦ χοροῦ (βλ. **χορηγός**)· ὁ Ποιητὴς ἐπέλεγε τὰ μέλη τοῦ χοροῦ ἐκ τῆς φυλῆς του, συχνὰ δ' ἀνελάμβανε καὶ αὐτοπροσώπως τὴν διδασκαλίαν καὶ ἐξάσκησίν των εἰς τὴν ὄρχησιν καὶ εἰς τὴν ᾠδήν, καλούμενος τότε καὶ **χοροδιδάσκαλος** (βλ. λ.).

Ἔτυμ.: **χορός**· κατά τινας βασικὴ σημασ. εἶναι «σειρά, τάξις, διάταξις», ὑστερογενεῖς δὲ αἱ «κυκλικὸς χορός, ὁμιλος χορευτῶν κλπ.», θεωρεῖται δὲ ὑπ' αὐτῶν συγγ. τῷ λιθ. **zãras** (τρόπος βαδίσματος), ἰαπ. ***ĝhoro-s** (διάταξις)· πιθανωτέρα ἐν τούτοις εἶναι ἡ γνώμη ὅτι βασικὴ σημασ. εἶναι «τόπος χοροῦ», ἤτοι «χῶρος περιωρισμένος», πρβλ. **χόρ-το-ς** κλπ. ἐκ ριζ. **ĝher-** (λαμβάνω, ἁδράχνω κλπ.· περιφράσσω, περικλείω), τοῦ ἰαπ. ***ĝhoro-s** προσλαβόντος καὶ ταύτην τὴν σημασίαν.

χορτάζω, μελλ. **-άσω** (**χόρτος**)· τρέφω, παχύνω, κυρ. βοσκήματα ἐν σταύλῳ. **2)** ἐπὶ προσώπων, τρέφω, «ταΐζω» ‖ μετὰ γεν., τρέφω μέ τι.

χορτᾰσία, ἡ (**χορτάζω**)· τὸ τρέφειν ἐν σταύλῳ (βοσκήματα) ‖ γεν., τὸ διατρέφειν, τὸ παχύνειν. **2)** τὸ χορτάζεσθαι, ὁ χορτασμός, ἡ πλήρωσις, λατ. **saturatio**.

χόρτασμα, -ατος, τὸ (**χορτάζω**)· τροφὴ ζώων, χόρτος ‖ σπαν., τροφὴ ἀνθρώπων, ζωοτροφίαι, προμήθειαι.

ΧΟ'ΡΤΟΣ, ὁ· περιπεφραγμένος τόπος, περίβολος, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἔβοσκον ζῶα, ἔκτασις βοσκῆς ‖ **αὐλὴς ἐν χόρτῳ**=εἰς τὸ μέρος τῆς αὐλῆς ἐν ᾧ τρέφονται τὰ ζῶα (ἔνθα τοποθετεῖται ἡ τροφὴ των), τὸ «παχνί» τρόπον τινὰ τῆς αὐλῆς ‖ γεν., τόπος βοσκῆς, πᾶς τόπος ὅπου βόσκουν ζῶα, βοσκή· **χόρτοι λέοντος**=αἱ ἐκτάσεις ἔνθα ἔβοσκεν ὁ λέων.— **II** τροφὴ (ζώων, ἵππων, βοῶν κλπ), ὡς καὶ νῦν χόρτος, «χόρτο, χορτάρι, ἄχυρο», ἀντίθ. τῷ **σῖτος** (=τροφὴ ἀνθρώπων) ‖ γεν., τροφὴ (ἀδιαφόρως ἀνθρώπων ἢ ζώων).

Ἔτυμ.: **χόρτος**=λατ. **hortus**, ὀσκ. **húrz**, αἰτ. **húrtúm** (= λατ. **hortus**), παλ-ιρλ. **gort** (= λατ. **seges**) (κελτ. ***gorto-**, ἰαπ. ***ĝhorto-**), πρβλ. gall. **garth** (περίβολος), νεο-bret. **garz** (φράκτης), λατ. **cohors, -tis** (περίφρακτος αὐλή, κτηνοστάσιον· πλῆθος, ἀγέλη· φρουρά· σῶμα στρατοῦ) (⟨**co-** + ἰαπ. ***ghĝ̥ti-s**), ἰαπ. **ĝher-**(λαμβάνω, συλλαμβάνω, περιλαμβάνω, περιβάλλω, περικλείω, ἐναγκαλίζομαι), περὶ ἧς βλ. ἐν **χείρ, χορὸς** κλπ.· παράγωγα: **χορτάζω· εὔχορτος** (=πλούσιος εἰς χόρτον, εἰς τροφήν)— πρβλ. παλ-σλαυ. **gradŭ** (περίβολος, περίφραγμα· πόλις· κῆπος) (ἰαπ. ***gh-**), ἀλβ. **garθ, gardi** (φράκτης), (ἰαπ. ***gh-**), φρύγ. **Mane-gordum** καὶ **Mane-zordum** (πόλις τοῦ Manes), γοτθ. **gards** (ἰαπ. ***ĝhordhi-** =**οἶκος, οἰκία; αὐλή**), **garda** (ἰαπ. ***ĝhordᵉ/on-**), παλ-γερμ. **garto** (περίβολος, κῆπος), παλ-norr. **garðr** (ἰαπ. ***ĝhordho-**) (= περίβολος, τόπος περίφρακτος, τόπος ὠχυρωμένος, αὐλή, κῆπος), ἀγγλ-σαξ. **zeard** (περίβολος, κατοικία, διαμονή), λιθ. **gar̃das** (περίφρακτος τόπος, σύδενδρος τόπος), παραλλ. τοῖς **zar̃dis**, γεν. **zar̃dzo** (μεγάλη ἔκτασις βοσκῆς), λεττ. **fa'rdi, fárdi** (δημ. σημ.), παλ-πρωσ. **sardis** (περίβολος) (ἰαπ. ***ĝh-**).

χορ-ωφελήτης, -ου, ὁ (**χορὸς**+**ὠφελέω**)· ὁ ὠφέλιμος τῷ χορῷ, ὁ βοηθῶν τὸν χορὸν ‖ ὁ τέρπων τὸν χορόν, ὁ καθιστῶν αὐτὸν εὔθυμον (φαιδρόν).

χοΰν, ἀπρφ. τοῦ **χόω**· βλ. **χώννυμι**.

χοῦσι, γ' πληθ. τοῦ **χόω**· βλ. **χώννυμι**.

χοῦς (Α), ὁ, καὶ ἡ, γεν. **χοός**· δοτ. **χοΐ**· αἰτ. **χόᾱ**· πληθ., **χόες, χοῶν, χουσί, χόας**· ἀλλ' ἀπαντῶσιν ὡσ. καὶ: ὀνομ. **χοεύς**, γεν. **χοέως, χοῶς**, δοτ. **χοεῖ χοεῖ**, αἰτ. **χοέα χοᾶ**· πληθ ὀν. **χοεῖς**, γεν. **χοέων χοῶν**, δοτ. **χοεῦσι**, αἰτ. **χοέας χοᾶς** (**χέω**)· μέτρον ὑγρῶν, λατ. **congius**=12 **κοτύλαι**. **2)** **οἱ Χόες** = ἡ ἑορτὴ τῶν **Χοῶν** (τῶν ὑδριῶν), πρὸς τιμὴν τοῦ Διονύσου, τελουμένη τὴν δευτέραν ἡμέραν τῶν Ἀνθεστηρίων ἐν Ἀθήναις (ἢ τὴν δωδεκάτην τοῦ μηνὸς Ἀνθεστηριῶνος).

χοῦς (Β), ὁ, καὶ ἡ, γεν. **χοῦ** (καὶ ἀσυναίρ. **χόου**, καὶ **χοός** κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ **χοῦς** Α· δοτ. **χοΐ** (ἐξ ἐπιδράσεως τῆς δοτ. τοῦ **χοῦς** Α)· αἰτ. **χοῦν** (**χέω**)· ὡς καὶ νῦν, χοῦς, χῶμα, σωρὸς χώματος, χῶμα ἐπισωρευθὲν ἐπὶ τὸ αὐτό, ἀνάχωμα, ὕψωμα, γήλοφος. **2)** = **κονιορτὸς** (βλ. λ.) ἐν **ἐκκλ.** γλ. **3)** **χοῦς θανάτου**= τάφος (Ἑβδ.).

χόω, βλ. **χώννυμι**.

χραίνω, μελλ. **χρᾰνῶ**· ἀόρ. α' **ἔχρᾰνα**=**χράω Α**, ἐγγίζω ἐλαφρῶς, λατ. **stringo** ‖ ἐντεῦθεν, ἀλείφω, χρίω, χρωματίζω. **2)** μτφρ., μολύνω, μιαίνω, κηλιδόνω, «λερώνω», βεβηλώνω.

Ἔτυμ.: **χραίνω** ⟨ἰαπ. ***ghrĝ̥-jo**, παλ-norr. **grunnr** (βυθὸς θαλάσσης) (***ghrĝ̥-tu-** ἀρχικῶς=ἀμμώδες ἔδαφος), παλ-γερμ. **grunt**, νεο-γερμ. **grund**· ἐκ ριζ. **ghren** (τρίβω, ἐπιτρίβω, προστρίβω), ἧς ἐπέκτασις ***ghren-dh-** μαρτυρεῖται ὑπὸ τοῦ λιθ. **gréndu, gré.sti**, ἀγγλ-σαξ. **zrindan**, περὶ ὧν **ἐν** λ. **χόνδρος**.

χραισμέω (**χράομαι**)· τοῦ ρήμ. τούτου (ἅπαξ μόνον ἀπαντῶντος κατ' ἐνεστ.) ἀπαντῶσιν οἱ ἀκόλουθοι ἐπὶ τύποις: μελλ. **χραισμήσω**, ἀπρφ. **χραισμησέμεν**· ἀόρ. α' **χραίσμησα**· ἀόρ. β' **ἔχρᾰισμον** καὶ ἐπ. **χραῖσμον**, γ' ἑν. ὑποτ. **χραίσμῃ** καὶ **-ῃσι**, ἀπρφ. **χραισμεῖν**· ὡς τὸ **ἀμύνω** (βλ.λ.), ἀποσοβῶ, ἀποτρέπω, ἀπομακρύνω, τι (τὸ ὀλέθριον) ἀπό τινος; «τὸν γλυτώνω ἀπὸ κακόν τι»: **ὄλεθρόν τινι χραισμεῖν** (ἢ **χραισμῆσαι**) =νὰ ἀποτρέψῃ (νὰ ἀπομακρύνῃ) τις τὸν ὄλεθρον ἀπό τινα ‖ συνηθέστερον μετὰ μόνης δοτ. τοῦ προσώπου, ὑπερασπίζω τινά, βοηθῶ τινα, ἔρχομαι εἰς βοήθειάν του, τὸν προστατεύω, τὸν συντρέχω (ὡς τὸ **ἀρκέω**), ἀλλὰ πάντοτε συνυπάρχει ἡ ἔννοια τῆς ἀποκρούσεως κακοῦ τινος ἢ βλάβης (τ. ἔ. ὑπερασπίζω τινὰ ἀπομακρύνων τὸ ἀπειλοῦν αὐτὸν κακόν, ἢ τὸν ἐπικρεμάμενον κίνδυνον κλπ.) ‖ ὡσ. μετὰ οὐδ. ἀντων. ἢ ἐπιθ., **χραισμέω τι** = παρέχω βοήθειάν τινα ἢ ὠφέλειαν.

Ἔτυμ.: ὁ ἀόρ. β' **ἔχραισμον** ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν πρὸς τοὺς **ἔκτυπον** τοῦ **κτυπέω, ἔπιτνον** τοῦ **στυγέω** κ. ἄ., ἢ μᾶλλον εἶναι παρῳχημένος χρόνος ἀχρήστου τινὸς ***χραισμ-jω** (πρβλ. **θέρμετε** ⟨***θερμ-jω**), ἀπάθη δὲ (ὁ **ἔχραισμον**) ἀόρ. λόγῳ τῆς ὑπάρξεως τοῦ πρτ. **ἐχραίσμεον**· κατά τινας τὸ **χραισμέω** (εἶμαι ὠφέλιμος, εἶμαι ἐπίκουρος, ἀρωγός, φέρω βοήθειαν) εἶναι παράγωγον ὀνόματός τινος ***χραι-σμο-ς** (**σι**): **χρῆσθαι χρῆσις=πταῖσμα : πεπτηὼς=γλαινοί : γλῆνος**.

χραισμήιον, τὸ (**χραισμέω**)· μέσον βοηθείας, θεραπεία, φάρμακον.

χραισμησέμεν, ἀπρφ. ἐπ. μελλ. τοῦ **χραισμέω**.

χραίσμησι, ἐπ. γ' ἑν. ἀορ. β' τοῦ **χραισμέω**.

χράομαι βλ. **χράω Γ**.

ΧΡΑ'Ω (Α), αἰολ. **χραύω,** μελλ. **-σω**· ἐγγίζω ἐλαφρῶς, νύσσω («τσουγκρανίζω») ἐλαφρῶς, πληγώνω ἐλαφρῶς, λατ. **radere, stringere**.

Ἐτυμ.: **χράω**, αἰολ. **χραύω** (τ. ἔ. **χραϝω**)· κυπρ. **χραυομαι**, **χραυζομαι** (συνορεύω· περιορίζω)· πρβλ. Ἡσυχ. «**χραῦσις· ἄγκυρα μονόβολος**»; **ἀχραής** = ἄδικτος, καθαρός· ⟨ἰαπ. **ghreu-** (τρίβω, ἐπιτρίβω) (βάσις **gherēu-**), παραλλ. τῷ ὁποίῳ ***ghreu-** ἐν τῷ παλ-γερμ. **grioz** (κόκκος ἄμμου, ἄμμος), ἀγγλ-σαξ. **zréot** (ἄμμος), παλ-norr. **griót** (λίθος, ἄμμος)· πρβλ. ἰαπ. ρίζ. ***ghreu-d-** ἐν τῷ λατ. **rudus, -eris** (χαλίκωμα· χῶμα), παλ-γερμ. **gruzzi**, νεο-γερμ. **grütze**· πρβλ. ὡσ. λιθ. **grúdas**, λεττ. **gráuds** (κόκκος), λιθ. **grúdzu, grústi**, λεττ. **grúfchu, grúft** (καταπιέζω, καταθλίβω, συντρίβω), παλ-σλαυ. **gruda** (βῶλος χώματος), gall. **gro** (χονδρὴ ἄμμος), παλ-γερμ. **grōz**, ἀγγλ-σαξ. **grēat** (χονδρόκοκκος), ἀγγλ. **great**, νεο-γερμ.: **gross** κλπ.· πρβλ. καὶ **χροιά**· βλ. καὶ **χέραδος, χραίνω, χρίω** κλπ.· ἡ γνώμη ὅτι **χραύω** ⟨ἐνεστ. ***κραύσω**: **κρούω** (= πλήττω) εἶναι ἀπόβλητος.

ΧΡΑ'Ω (Β), ἀπαντῶν παρ' Ὁμ. εν τῷ ἀορ. β' μόνον (μετὰ δοτ. προσ.)· ἐπιπίπτω, ἐπιτίθεμαι, ἐφορμῶ, ἐνσκήπτω (κατά τινος), ἐνοχλῶ τινα, τὸν παροργίζω, τὸν βλάπτω: **στυγερός οἱ ἔχραε δαίμων** = ἕνας μισητὸς θεὸς τὸν ἐξηρέθισε (τοῦ ἐπετέθη).— **II** ἔχω ζωηρὰν ἐπιθυμίαν νὰ πράξω τι, εἶμαι πολὺ πρόθυμος νὰ τὸ πράξω ‖ β' ἐν. **χρῇς, χρῇσθα** = **χρῄζεις**.

Ἐτυμ.: ἀπρφ. ἀορ. ***χρα[F]εῖν**, ὁριστ. **ἔχραον** (**ἐπέχραον**)· πρβλ. ὁμηρ. **ζα χρηὴς** (ὁρμητικός, βίαιος, ἀκάθεκτος) (⟨**ζα-** + ***χρηF-ης**), λατ. **in-gruō** (ἐφορμῶ), **con-gruō** (συμπίπτω, συγκρούομαι), λιθ. **griūvú, griúti**, (καταρρέω, καταπίπτω); **griáuju, griáuti** (**grēu-**) (καὶ μτβτ. = καταβάλλω, κρημνίζω· ὡς ἀμτβ. = βροντῶ, καταβοῶ)· ἐξ ἰαπ. ***ghrēu-**, ***ghreu-**, ***ghru-**.

ΧΡΑ'Ω (Γ), ἰων. **χρέω**, ἐπ. **χρείω**· μελλ. **χρήσω**· ἀόρ. α' **ἔχρησα** | μέσον, μελλ. **χρήσομαι**· ἀόρ. α' **ἐχρησάμην** | παθητ., τετελ. μέλλ. **κεχρήσομαι**, ἀόρ. α' **ἐχρήσθην**· πρκ. **κέχρησμαι** καὶ **κέχρημαι**.— τὸ **χράω** συναιρεῖ τὸ **-αε-** εἰς **-η-**: **χρῇς, χρῇ**, ἀπρφ. **χρῆν** κλπ., ἀλλ' ἐν τῇ ἰων. εἰς **-ᾱ-**: **χρᾷς, χρᾷ, χρᾶν** κλπ.·— ἀπαντῶσιν ἐπίσης καὶ ἰδιόρρυθμοι ἰων. τύποι τοῦ μέσου: **χρέομαι, χρέεσθαι, χρεόμενος, ἐχρέοντο**.— Ριζικὴ σημασία τοῦ **χράω** τούτου = «χορηγῶ πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀναγκαῖον», ἥτις ὅμως διαφοροποιεῖται εἰς τὰς ἀκολούθους:

I ὡς ἐνεργ., ἐπὶ τῶν θεῶν καὶ τῶν χρησμῶν των· δίδω (παρέχω) τὴν ἁρμόζουσαν ἀπάντησιν, ἀποφαίνομαι, χρησμοδοτῶ, διακηρύσσω, δηλῶ, ἀναγγέλλω: **χρήσω βουλὴν Διὸς ἀνθρώποισι** = δὰ ἀναγγείλω εἰς τοὺς ἀνθρώπους (εἰς τὸ ἀνθρώπινον γένος) τὴν θέλησιν τοῦ Διός. **2)** παθητ., ἐπὶ τοῦ χρησμοῦ· χρησμῳδοῦμαι, χρησμοδοτοῦμαι, λέγομαι, παρέχομαι ὡς ἀπάντησις ὑπὸ τοῦ θεοῦ ‖ **τὸ χρησθὲν** = ἡ ἀπάντησις τοῦ θεοῦ, ὁ χρησμός, ἡ μαντεία. **3)** μέσον, ἐπὶ τῶν προσώπων τῶν καταφευγόντων εἰς τὸ Μαντεῖον· συμβουλεύομαι τὸν θεόν, συμβουλεύομαι τὸ Μαντεῖον, ἐρωτῶ τὸν θεόν (ἢ τὸ Μαντεῖον) ‖ ἐν τῇ μτχ. παθ. πρκ. **κεχρημένος** = ὁ συμβουλευθεὶς τὸ Μαντεῖον ἢ ὁ λαβὼν χρησμόν (λαβὼν ἀπόκρισιν) παρὰ τοῦ θεοῦ ἢ ἐκ μέρους τῶν ἱερέων τοῦ Μαντείου ‖ **χρῶμαι περί τινος** = συμβουλεύομαι τὸν Θεὸν (τὸ Μαντεῖον) διά τι (δι' ὑπόθεσίν τινα), ζητῶ χρησμὸν διά τι ‖ συνηθέστ. μετὰ δοτ., ἐρωτῶ (συμβουλεύομαι) Θεὸν ἢ Μαντεῖον: **ψυχῇ χρησόμενος Θηβαίου Τειρεσίαο** = διὰ νὰ ἐρωτήσῃ (νὰ συμβουλευθῇ) τὴν σκιὰν (τὸ φάσμα) τοῦ Θηβαίου Τειρεσίου ‖ ὅθεν, **χρῶμαι θεῷ, χρῶμαι χρηστηρίῳ, χρῶμαι μαντηίῳ** (= ἐρωτῶ τὸν θεόν, τὸ Μαντεῖον, συμβουλεύομαι τὸν θεόν, τὸ Μαντεῖον, κάμνω χρῆσιν τοῦ Μαντείου), λατ. **uti oraculo**, ἐντεῦθεν δὲ προῆλθε καὶ ἡ συνήθης χρῆσις τοῦ **χράομαι** (= μεταχειρίζομαι, χρησιμοποιῶ), περὶ ἧς βλ. κατωτέρω

II ἐν τῷ ἀορ. α' **ἔχρησα**, πρκ. **κέχρηκα**, μετὰ τοῦ ὡς ἐνεστ. τούτων λαμβανομένου **κίχρημι**, τὸ **χράω** προσλαμβάνει διάφορον σημασίαν· παρέχω, ἐφοδιάζω τινὰ μέ τι, ἐπιτρέπω τὴν χρῆσίν τινος | ἐντεῦθεν δὲ μετέπεσεν εἰς τὴν σημασ. τοῦ «δανείζω» ‖ ἐν δὲ τῷ μέσῳ **κίχραμαι**· ἀόρ. **ἐχρησάμην**· ἔχω ἐφοδιάσει ἐμαυτόν, λαμβάνω τὴν ἄδειαν νὰ κάμω χρῆσίν τινος, λαμβάνω τι ὡς δάνειον, δανείζομαί τι: **πόδας χρήσας, ὄμματα χρησάμενος** = δανείσας πόδας καὶ δανεισθεὶς ὀφθαλμούς.

III τὸ μέσον **χράομαι**, ἰων. **χρέομαι**, εἶναι ἐν χρήσει καὶ ὡς ἀποθετ. (μετὰ τοῦ παθ. πρκ. **κέχρημαι**), μετὰ δοτ., ἐν τῇ σημασ. τοῦ «μεταχειρίζομαι» (λατ. **utor**), ἥτις ἐξεπήγασεν ἐκ τῆς βασικῆς σημασ. «συμβουλεύομαι τὸ Μαντεῖον, κάμνω χρῆσιν τοῦ Μαντείου» (βλ. καὶ ἀνωτέρω **χράω** I 3). **2)** μτφρ., ἐν ποικίλαις περιπτώσεσι καὶ σημασίαις: ἔχω τι, κέκτημαί τι, ἔχω τι εἰς τὴν διάθεσίν μου (εἰς τὴν χρῆσίν μου), ἐκδηλῶ τι, ἐκφράζω αἴσθημά τι, ἐκδηλώνω κατάστασίν τινα τῆς ψυχῆς, λαμβάνω πεῖραν πράγματός τινος: **φρεσὶ γὰρ κέχρητ' ἀγαθῇσιν** = διότι εἶχε προικισθῆ μὲ ἀγαθὴν διάθεσιν, εἶχε συνετὸν νοῦν (εἶχεν ἐκ φύσεως ἀγαθὸν χαρακτῆρα) | **χρῶμαι ὀργῇ ἢ θυμῷ** = εἶμαι ἐξωργισμένος (κυρ. κάμνω χρῆσιν τῆς ὀργῆς μου) | **χρῶμαι συντυχίᾳ, εὐτυχίᾳ, συμφορᾷ** = λατ. **uti fortuna prospera, mala** = εἶμαι εὐτυχής, εἶμαι δυστυχής («ξεμπερδεύω καλὰ—ξεμπερδεύω ἄσχημα») | **χρῶμαι ὁμολογίᾳ** = ἔρχομαι εἰς συμφωνίας, κλείω συμφωνίαν ‖ συχνὰ τὸ **χρῶμαι** μετὰ οὐσ. κεῖται ὡς περίφρ. ἀντὶ μονολεκτικοῦ ῥήματος ὁμορρίζου ἢ συνων. τῷ οὐσ.: **χρῶμαι ὠνῇ καὶ πράσει** = **ὠνοῦμαι καὶ πιπράσκω** = ἀγοράζω καὶ πωλῶ | **μόρῳ χρῶμαι** = ἀποθνήσκω, εὑρίσκω τὸν θάνατον | **νίκῃ χρῶμαι** = νικῶ, **δρασμῷ χρῶμαι** = διδράσκω, **φωνῇ χρῶμαι** = φωνῶ | **κέχρημαι πολιτείᾳ** = **πεπολίτευμαι** (βλ. **πολιτεύω**) ‖ ὡσ. ἀσκῶ τέχνην τινά, ἀκολουθῶ ἐπάγγελμά τι: **χρῶμαι τέχνῃ** = ἀσκῶ τέχνην τινά, ἀσκῶ ἐπάγγελμά τι | **χρῶμαι ἀνομίᾳ** = μετέρχομαι παράνομα μέσα, ζῶ παράνομον βίον, παραβαίνω τοὺς νόμους. **3)** **χρῶμαί τινι εἴς τι** = κάμνω χρῆσιν πράγματός τινος πρὸς ὡρισμένον τινὰ σκοπόν ‖ ἐν τῇ αὐτῇ ἐνν. καὶ μετὰ οὐδ. ἐπιθ. ὡς ἐπίρρ.: **τί χρήσομαι τούτῳ**; = ὁποίαν χρῆσιν (τίνος λογῆς χρῆσιν) δὰ κάμω τούτου; εἰς τί δὰ τό(ν) μεταχειρισθῶ; | **χρῶμαί τινι ὅ,τι βούλομαι** = κάμνω οἱανδήποτε χρῆσιν αὐτοῦ θέλω, τό(ν) μεταχειρίζομαι εἰς ὅ,τι θέλω (ὅπως θέλω) | **ἀπορέων ὅ,τι χρήσεται** = μὴ γνωρίζων τί νὰ κάμῃ. **4)** ἐπὶ προσώπων, **χρῶμαί τινι** = ἔχω νὰ κάμω μέ τινα, ἔχω δοσοληψίας μαζί του, ἔχω σχέσεις μαζί του, ἔχω ἐπικοινωνίαν μαζί του, τὸν μεταχειρίζομαι (κατὰ τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον τρόπον), τοῦ συμπεριφέρομαι (καλῶς ἢ κακῶς): **χρῶμαί τινι ὡς φίλῳ, ὡς πολεμίῳ** = τὸν μεταχειρίζομαι ὡς φίλον, ὡς ἐχθρόν (τὸν θεωρῶ φίλον, ἐχθρόν).— ἀλλὰ καὶ τὸ ἁπλοῦν **χρῶμαί τινι**, συχνὰ κεῖται ἀντὶ τοῦ **χρῶμαί τινι φίλῳ** (: **χρῶμαί τινι** = ἔχω στενὴν φιλίαν μετά τινος, εἶμαι στενός του φίλος), ὡς τὸ λατ. **uti** κεῖται ἐνίοτε ἀντὶ τοῦ πλήρους **uti familiariter** ‖ **παρέχω ἐμαυτόν τινι χρῆσθαι** = θέτω ἐμαυτὸν εἰς τὴν διάθεσίν τινος (τίθεμαι εἰς τὴν διάθεσίν του) ‖ ἀπολ. **οἱ χρώμενοι** = οἱ φίλοι. **5)** ἀπολ., ἢ μετ' ἐπιρρ.: **οὕτω χρῶνται οἱ Πέρσαι** = οὕτω συνηθίζουν οἱ Πέρσαι, τοιαύτη εἶναι ἡ συνήθεια τῶν Περσῶν. **6)** μετὰ αἰτ. πραγμ., **χρέεσθαι πάντα δι' ἀγγέλων** = νὰ ρυθμίζῃ (νὰ διεξάγῃ) τὰ πάντα δι' ἀγγελιαφόρων. **7)** ὁ πρκ. **κέχρημαι** (συχν. μετὰ σημ. ἐν.)· ἔχω χρείαν τινός, χρειάζομαί τι, ἐπιθυμῶ (ποθῶ) τι (μετὰ γεν.): **τοῦ κεχρημένοι**; τίνος πράγματος ἔχοντες ἀνάγκην; τί ἐπιθυμοῦντες; | ἀπολ. ὡς ἐπίθ., διατελῶν ἐν ἀπορίᾳ; ἐνδεής, πένης; πτωχός ‖ ἀλλ' ἡ μτχ. **κεχρημένος** ἀπαντᾷ καὶ ἐν τῇ κανονικῇ καὶ συνήθει ἐνν. τοῦ **χράομαι**: **συμφορῇ κεχρημένος** = ἔχων λάβει πεῖραν τῆς δυστυχίας. **8)** ὁ παθ. ἀόρ. α' **ἐχρήσθην** κεῖται σπαν. ἐν παθητ. ἐνν.: **αἱ νῆες οὐκ ἐχρήσθησαν** = τὰ πλοῖα δὲν ἐχρησιμοποιήθησαν.

χρέα, ἐπ. συντετμ. τύπος ἀντὶ **χρέεα**, αἰτ. πληθ. τοῦ **χρέος** (βλ. λ.).

χρέεσθαι, ἰων. ἀντὶ **χρῆσθαι**, ἀπρφ. τοῦ **χράομαι**.

χρεία, ἡ, ἰων. **χρείη** (**χράομαι**)· χρῆσις, λατ. **usus**, καὶ δή: **1)** χρῆσις, ὠφέλεια, κέρδος, πλεονέκτημα, ὑπεροχή, χρησιμότης, ἐκδούλευσις, ἐξυπηρέτησις: **τὰ οὐδὲν εἰς χρείαν** = τὰ οὐδεμίαν ὠφέλειαν ἢ χρησιμότητα παρέχοντα, τὰ ὅλως ἄχρηστα καὶ ἀνωφελῆ πράγματα. **2)** ἡ ἐνέργεια τῆς χρήσεως, ἡ χρῆ-

σις, ἡ χρησιμοποίησις, ἡ μεταχείρισις: *κτῆσις καὶ χρῆσις*=τὸ νὰ ἔχῃ τίς τι καὶ νὰ τὸ μεταχειρίζεται (νὰ τὸ χρησιμοποιῇ), ἡ χρησικτησία (νομ. ὅρος). 3) ἐπὶ προσώπων, οἰκειότης, ἐξοικείωσις, στενὴ γνωριμία, στενὴ φιλία, συναναστροφή.— ‖ ὡς τὸ λατ. opus, χρεία, ἔνδεια, ἀνάγκη; ἀναγκαιότης, ἐξαναγκασμός: *ἐν χρείᾳ εἰμὶ (ἢ γίγνομαί) τινος*=ἔχω ἔλλειψιν πράγματός τινος, μοῦ λείπει τι, χρειάζομαί τι, στεροῦμαί τινος (=λατ. opus est mihi aliqua re). 2) ἔλλειψις, στέρησις, ἔνδεια, πενία, πτωχεία ‖ μετὰ γεν., ἔλλειψις πράγματός τινος, στέρησίς τινος, ἔνδεια εἴς τι. 3) ἡ ἀνάγκη νὰ ζητήσῃ τις τὴν βοήθειάν τινος, ἡ ἀνάγκη ἀπὸ τὴν βοήθειάν τινος, καὶ ἐντεῦθεν αἴτησις (παράκλησις) λόγῳ ἀνάγκης ‖ γεν., αἴτησις, παράκλησις. 4) ἀναγκαία ἀσχολία, εἰδικὴ ἀσχολία, ἀπαίτησις: *ἐν πάσαις ταῖς τοῦ σώματος χρείαις*=εἰς ὅλας τὰς σωματικὰς λειτουργίας.

χρείη, γ' ἐν. εὐκτ. ἐν. τοῦ *χρὴ* (βλ. λ.).

χρεῖος, τό, ἐπ. ἀντὶ *χρέος* (βλ. λ.).

χρεῖος, *ον* (*χρή*)· χρήσιμος, ὠφέλιμος ‖ ἀναγκαῖος, χρειαζόμενος, κατάλληλος.— ‖ ὡς ἐνεργ., ὁ χρειαζόμενός τι, ἔχων ἀνάγκην τινός, ὁ ἐνδεής τινος, ὁ διατελῶν ἐν ἀνάγκῃ τινός (μετὰ γεν.) ‖ ἀπολ., ὁ ἔχων ἀνάγκας, ἐνδεής, πτωχός.

χρείω, ἐπ. ἀντὶ *χρέω, χράω*· χρησμοδοτῶ, δίδω χρησμόν.

χρειώ, *-όος*, καὶ συνῃρ. *-οῦς*, ἡ, ἐπ. ἀντὶ *χρεὼ* (βλ. λ.).

χρεμετίζω, μελλ. *-ίσω*· ὡς καὶ νῦν, ἐπὶ ἵππου, χρεμετίζω, «χλιμιντρῶ», λατ. hinnire.

Ἐτυμ.: χρεμετίζω, χρεμετάω, χρεμίζω, χρεμέθω· πρβλ. Ἡσυχ. *«χρόμη· φρυαγμός», «χρόμος· ψόφος ποιός· οἱ δὲ χρεμετισμός»*· ἰων-αττ. *χρέμπτομαι· χρέμης, -ητος· χρόμις, -ιος* (εἶδος ἰχθύος, ὅστις ἐκπέμπει *«ὥσπερ γρυλισμόν»*)· *Χρέμης, Χρεμᾶς, Χρέμυλος, Χρέμων, Χρομύλος, Χρόμων*: Ζενδ. gram- (ὀργίζομαι), νεο-περσ. garam (ὀργή), παλ-norr. gramr, ἀγγλ-σαξ. zram παλ-γερμ. gram (germ. *zrama-) (ἐν ὀργῇ), γοτθ. gramjan (*παροργίζειν*), παλ-norr. grimmr, ἀγγλ-σαξ. zrim, παλ-γερμ. grim, grimmi (germ. *zrimma- ⟨ἰαπ. *ghremnó-) (=ἐν ὀργῇ), ἀγγλ-σαξ. zrymettan, zre- (ὠρύομαι, γρυλισμός), παλ-γερμ. gramizzōn (=λατ. fremere, rugire), παλ-σλαυ. gromŭ (βροντή), vŭz grĭmĕti (=*βροντᾶν*), λιθ. gruménti (βροντῶ εἰς μακρινὴν ἀπόστασιν), grumsti (ἀπειλῶ), λεττ. grima (τραχύς, κακός), gremst (μεμψιμοιρῶ, γρυλίζω)· ἐξ ἰαπ. *ghrem- (βροντῶ, βομβῶ)·—διὰ τὸ λατ. fremo βλ. *βρέμω, φόρμιγξ*.

χρεμέτισμα, τό, καὶ **χρεμετισμός,** ὁ (*χρεμετίζω*)· ὡς καὶ νῦν, χρεμέτισμα, «χλιμίντρισμα».

χρέμισαν, συγκεκ. ποιητ. τύπος ἀντὶ *ἐχρεμέτισαν*. γ' πληθ. ἀορ. α' τοῦ *χρεμετίζω* (βλ. λ.).

ΧΡΕ'ΜΠΤΟΜΑΙ, μελλ. *-ψομαι*, ἀποθ.· βήχω καὶ «βγάζω» φλέγμα, ἀποχρέμπτομαι, ἐκπτύω.

χρέομαι, ἰων. ἀντὶ *χράομαι* (βλ. λ.), μτχ. *χρεόμενος*.

χρεόν, ἰων. ἀντὶ *χρεὼν* (βλ. λ.).

χρέος, τό, γεν. *χρέεος*, καὶ συνῃρ. *χρέους*· ἐπ. ὄνομ. καὶ αἰτ. πληθ. *χρέᾰ*, ἀττ. *χρέᾱ*· ἐπ. ὀν. ἐν. *χρεῖος*, ἀττ. *χρέως*· (*χράομαι, χρή*): ‖ ὡς τὸ *χρεία* (βλ. λ.), ἀνάγκη, ἔλλειψις: *τί δὲ τοῦδ' ἔχει πλέκους χρέος;*=ἀλλὰ τί τὸ χρειάζεται (τί ἀνάγκην τὸ ἔχει) τὸ *πλέκος* (βλ.λ.) αὐτό;— ‖ ἀναγκαῖον ζήτημα, ἀναγκαία «ὑπόθεσις», «ὑπόθεσις», ἀσχολία, ἐργασία, «δουλειά»: *κατὰ χρέος τινὸς ἦλθον*=ἦλθον διότι χρειάζομαί τι(να): *ἦλθον Τειρεσίαο κατὰ χρέος=ἦλθον Τειρεσίᾳ χρησόμενος*=ἦλθον νὰ συμβουλευθῶ τὸν Τειρ. ‖ ἐν ᾧ ἀπολ., *κατὰ χρέος*=ὅπως εἶναι πρέπον (καλόν) ‖ σχεδὸν συνων. τῷ *χρῆμα* (=πρᾶγμα): *ἐφ' ὅ,τι χρέος ἐμόλετε;*=διὰ ποίαν ἀνάγκην ἤλθετε; διὰ ποῖον πρᾶγμα (ἢ πρὸς τί) ἤλθετε; | *τί χρέος;=τί χρῆμα;*=τί πρᾶγμα; διὰ τί;— ‖ ὡς καὶ νῦν, χρέος, ὀφειλή, τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ ἀποτίσῃ τις: *χρέος ὀφείλεταί μοι*=μοῦ ὀφείλεται χρέος, χρηματικόν τι ποσὸν παραμένει ὡς ὀφειλὴ εἰς ἐμὲ ἐκ μέρους τινός | *χρέος ἀπολαμβάνω*=λαμβάνω παρά τινος τὸ χρέος (τὸ χρηματικὸν ποσὸν) ποὺ μοῦ ὀφείλει | *χρέος ἀποδίδωμι*=πληρώνω τὸ χρέος μου, ἐπιστρέφω εἴς τινα τὰ χρήματα ποὺ μοῦ εἶχε δώσει ‖ *τὴν οὐσίαν ἅπασαν χρέα κατέλιπε*=ἀφῆκεν ὅλην του τὴν περιουσίαν «χρεωμένην» (βεβαρημένην μὲ χρέη), τ. ἔ. τὰ χρέη ποὺ ἀφῆκεν ἀντιπροσωπεύουν ὁλόκληρον τὴν περιουσίαν του. 2) μτφρ., ἁμάρτημα, ἁμαρτία, καὶ ἄρα τὸ ἐκ τούτων δημιουργούμενον ἠθικὸν χρέος. 3) χρέος, καθῆκον, ἠθικὴ ὑποχρέωσις, τὸ πρέπον: *κατὰ χρέος*=κατὰ καθῆκον, κατὰ τὸ πρέπον, καθὼς εἶναι τὸ πρέπον (τὸ ὀρθόν) ‖ ὅθεν, ὑπόσχεσις, τὸ ἐκ ταύτης ἀπορρέον χρέος: *ἀρᾶς τίνω χρέος*=ἀποτίνω τὸ χρέος τὸ ἐκ τῆς κατάρας πηγάζον, τ. ἔ. πράττω ὅ,τι ὑπεσχέθην καταρώμενος (ἢ εὐχόμενος).

χρέω, ἰων. ἀντὶ *χράω* Γ (βλ. λ.), χρησμοδοτῶ, δίδω χρησμόν.

χρεώ, ἐπ. **χρειώ,** γεν. *-όος* καὶ συνῃρ. *-οῦς*, ἡ (*χρέος, χρεία*)· ἔλλειψις, ἀνάγκη, καὶ ἑπομένως διακαὴς πόθος, σφοδρὰ ἐπιθυμία, κατεπείγουσα ἐπιθυμία: *ἦ τι μάλα χρεὼ*=ὄντως ὑπάρχει μεγάλη τις ἀνάγκη ‖ μετὰ γεν., *χρειὼ ἐμεῖο*=ἀνάγκη ἐμοῦ, ἔλλειψις ἐμοῦ (τ. ἔ. ἡ ἀνάγκη τὴν ὁποίαν ἄλλοι ἔχουν δι' ἐμέ, «μὲ ἔχουν ἀνάγκην, ἔχουν τὴν ἀνάγκην μου») | *ἵν' οὐ χρεὼ πείσματός ἐστιν*=ὅπου δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη «παλαμαριοῦ». 2) ἐν τῇ φράσει *χρεὼ ἱκάνεται*=ἐγείρεται (δημιουργεῖται, παρουσιάζεται) ἀνάγκη ‖ μετὰ αἰτ. προσ., *χρεὼ ἱκάνει τινὰ*=ἀνάγκη ἐπέρχεται εἴς τινα, «τὸν βρίσκει κάπσια ἀνάγκη» ‖ ὡσ. μετὰ τῶν ρημ. *εἰμὶ καὶ γίγνομαι: ἐμὲ δὲ χρεὼ γίγνεται νηὸς*=χρειάζομαι ἓν πλοῖον, ἔχω ἀνάγκην ἑνὸς πλοίου (κατὰ λέξιν: εἰς ἐμὲ δὲ δημιουργεῖται ἡ ἀνάγκη ἑνὸς πλοίου) | *οὐδέ τί μιν χρεὼ ἔσται τυμβοχόης*=οὔτε τάφον θὰ χρειασθῇ (κυρ. οὔτε ἀνάγκη τάφου θὰ δημιουργηθῇ εἰς αὐτόν). 3) ἐντεῦθεν καὶ ἡ ἐλλειπτ. σύνταξις τοῦ *χρεὼ* μετὰ αἰτ. προσ. καὶ ἄνευ ρήμ. λεγομένου ρητῶς (ἐξυπακουομένου ὅμως): *τίπτε δέ σε χρεὼ* (ἐνν. *ἱκάνει*);=ἀλλὰ διατί σὲ καταλαμβάνει ἀνάγκη; (διατί αἰσθάνεσαι ἀνάγκην; διατί εἶσαι ἠναγκασμένος νὰ πράξῃς οὕτω;) ‖ εἰς τὴν ἐλλειπτικὴν αὐτὴν σύνταξιν κατὰ μικρὸν προσετέθη καὶ γεν. ἀντικειμ.: *τί δέ σε χρειὼ ἐμεῖο;*=ἀλλὰ τί μὲ χρειάζεσαι; (ποία ἀνάγκη δι' ἐμὲ σοῦ δημιουργεῖται;) | *οὔ τί με ταύτης χρεὼ τιμῆς*=δὲν τὴν χρειάζομαι καθόλου αὐτὴν τὴν τιμήν (δὲν μὲ κατέχει καθόλου ἀνάγκη αὐτῆς τῆς τιμῆς) ‖ ἡ τοιαύτη δὲ συμπλήρωσις τῆς ἐλλειπτ. φράσεως προχωρεῖ ἔτι περαιτέρω διὰ τῆς προσθήκης ἀπρφ.: *οὐδέ τί μιν χρεὼ νεῶν ἐπιβαινέμεν*=οὔτε ἔχει ἀνάγκην τινὰ νὰ ἐπιβιβασθῇ εἰς τὰ πλοῖα (δὲν αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην, δὲν τοῦ δημιουργεῖται ἡ ἀνάγκη, νὰ ἐπιβιβασθῇ εἰς τὰ πλοῖα) [ἐν τῷ ὁμηρ. ἑξαμέτρῳ ὁ τύπος *χρεὼ* χρησιμοποιεῖται ὡς μακρὰ μονοσύλλ.].

χρεώμενος, ἰων. ἀντὶ *χρώμενος*, μτχ. τοῦ *χράομαι* (βλ. λ).

χρεών, τό, ἰων. **χρεόν,** ὡσ. καὶ **χρειών,** ἄκλιτον, ἀπαντῶν δὲ συν. κατ' ὀνομ. καὶ αἰτ.· κυρ. εἶναι οὐδ. τῆς μτχ. τοῦ *χρέω* (ἰων. ἀντὶ *χράω*), ἤτοι *χρεὼν=τὸ χρεὸν γίγνεσθαι*· τὸ ὑπὸ μαντείου διακηρυσσόμενον, τὸ πρέπον νὰ γίνῃ ‖ τὸ ὑπὸ τῆς μοίρας καθωρισμένον, τὸ πεπρωμένον, ἡ Μοῖρα, ἀνάγκη, χρεία ‖ *χρεὼν ἢ χρεόν ἐστι*=(ἰσοδύν. τῷ *χρὴ*)=εἶναι μοιραῖον, εἶναι ὑπὸ τῆς μοίρας προδιαγεγραμμένον; εἶναι ἀναγκαῖον, ἐπιβάλλεται νὰ γίνῃ, λατ. oportet.— ἀπολ, (ὡς μτχ. κατὰ αἰτ. ἀπόλ.) *χρεὼν*=ἐπειδὴ εἶναι ἀναγκαῖον, ἂν καὶ ἦτο ἀνάγκη (ἀναλόγως τῆς ἐννοίας τῶν συμφραζομένων). 2) τὸ σύμφορον, τὸ ὀρθόν, τὸ δίκαιον: *μητέρ' εἰ χρεὼν ταύτην προσαυδᾶν*=ἐὰν εἶναι ὀρθὸν (δίκαιον) νὰ τὴν ἀποκαλῇ κανεὶς μητέρα ‖ ἀπολ., καὶ ὡς ἐπίρρ.: *οὐ χρεὼν ἄρχετε*=κυβερνᾶτε οὐχὶ δικαίως [μετρικῶς ⏑—, παρὰ ποιηταῖς ὅμως ἐνίοτε καὶ ὡς μία μακρὰ μονοσύλλ.].

χρέωνται, ἰων. ἀντὶ *χρῶνται*, γ' πληθ. τοῦ *χράομαι*.

χρέως, τό, ἀττ. ἀντὶ *χρέος* (βλ. λ.).

χρεώστης, *-ου*, ὁ (*χρέως*)· ὡς καὶ νῦν, χρεώστης, ὀφειλέτης, χρεωφειλέτης, ὁ ὀφείλων χρήματα, ὁ χρεωστῶν.

χρε-ωφειλέτης, -ου, ὁ (*χρέως* + *ὀφείλω*)· ὡς καὶ νῦν, χρεωφειλέτης, χρεώστης.

χρῆ ἢ **χρή,** ἡ = *χρεία* II (βλ. λ.), ἀνάγκη, χρεία, ἀπαντᾷ δὲ μόνον ἐν τῇ φράσει *χρῆ 'σται* ἢ *χρῆσται*, ἥτις ἐπέχει θέσιν μέλλ. τοῦ *χρὴ* (=δὰ εἶναι ἀναγκαῖον).

χρή, ἀπρόσ.· ὑποτ. *χρῇ*· εὐκτ· *χρείη*· ἀπρφ. *χρῆναι*, ποιητ. καὶ *χρῆν*· μελλ. *χρήσει*· διὰ τὴν μτχ. βλ. *χρεών*· πρτ. *ἐχρῆν*, καὶ *χρῆν*· (κυρ. ἀπρόσ. τοῦ *χράω* Γ=δίδω χρησμόν, χρησμοδοτῶ), ἑπομένως ἀπολ. *χρὴ*= εἶναι ὡρισμένον (ὑπὸ τοῦ θείου, ὑπὸ τῆς Μοίρας), πέπρωται, εἶναι ἀναγκαῖον, εἶναι ἀνάγκη ‖ συνηθέστ. μετ' ἀπρφ. καὶ αἰτ. προσ. (ὡς τὸ *δεῖ*, τὰ λατ. **oportet, decet**), εἶναι ἀνάγκη νά... πράξῃ τίς τι, πρέπει νά..., χρειάζεται νά..., ἁρμόζει νά..., εἶναι ὀρθὸν καὶ πρέπον νά...—ἐνίοτε τὸ ἀπρφ. παραλείπεται, διότι νοεῖται εὐκολώτατα ἐκ τῶν συμφραζομένων: *τίπτε μάχης ἀποπαύεαι; οὐδέ τί σε χρὴ* (ἐνν. *μάχης ἀποπαύεσθαι*)=διατὶ παύεις νὰ μάχεσαι; ἀλλὰ δὲν «σοῦ ταιριάζει» (αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, νὰ παύῃς δηλ. ἀπὸ τοῦ νὰ μάχεσαι). 3) μετὰ αἰτ. προσ. καὶ γεν. τοῦ πράγμ.: *οὐδέ τί σε χρὴ ἀφροσύνης*=δὲν σοῦ χρειάζεται (δὲν σοῦ ἁρμόζει) ἡ ἀφροσύνη ‖ *οὔ σε χρὴ ἔτ' αἰδοῦς*=δὲν εἶναι πλέον ἀνάγκη (δὲν ἔχεις πλέον ἀνάγκην) νὰ ἐντρέπεσαι.— ‖ ἐνίοτε μετὰ σημασ. χαλαρωτέρας, ἀπηλλαγμένης δογματισμοῦ καὶ πεποιθήσεως· εἶναι δυνατόν, εἶναι πιθανόν: *πῶς χρὴ τοῦτο περᾶσαι;*=πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ διέλθῃ τις δι' αὐτοῦ;— ‖ τὸ *χρῆν* (ἔναρθρ. ἀπρφ.) = ἡ μοῖρα, τὸ πεπρωμένον.

Ἐτυμ.: *χρὴ* κυρ. εἶναι ἀρχ. οὐσ. (=ἀνάγκη) ἐσχηματισμένον κατὰ τὸ ὁμηρ. *ὁμό-κλη* (: ἀττ. *καλέ-σαι*) καὶ *μεσό-δμη* (: *δέμω*), καὶ συγγ. πρὸς τὴν ὁμάδα τὴν συγκειμένην ἐκ τῆς ὁμηρ. δοτ. *χέρηι, χερείων, χείρων*, σανσκρ. **hrásati** (μειοῦμαι, ἐλαττοῦμαι), μεσ-ιρλ. **gerr** (βραχύς, σύντομος) (ἰαπ. ***ĝheres-**, ***ĝhres-**, ***ĝhers-**), παλ-ιρλ. **gair** (βραχύς), ριζ. **ĝher-** (ἔλλειψις, ἀνάγκη)· πρτ. *χρῆν* ⟨*χρὴ ἦν* (καὶ εἶτα κατ' ἀναλογίαν μετὰ αὐξήσ. *ἐχρῆν*)· ὑποτ. *χρῇ* ⟨*χρὴ ᾖ*· ἀπρφ. *χρῆναι* ⟨*χρὴ εἶναι*· εὐκτ. *χρείη* ⟨*χρὴ εἴη*, ἀντὶ **χρῄη* (πιθ. ἕνεκα τῆς πρωίμου συγχύσεως μεταξὺ τῶν *η* καὶ *ει*)· μελλ. *χρῆσται* ⟨*χρὴ ἔσται*· τὸ ἀττ. *χρεών*, ἰων. *χρεὸν* (ἀνάγκη, πεπρωμένον) εἶναι αὐτὸ τοῦτο τὸ ἀρχ. θηλ. *χρηώ, χρεώ*, πρβλ. *χρηοῖ ἀναγκαίῃ*· ἡ κατὰ ἐν -ν προσαύξησίς του ὀφείλεται εἰς ἀναλογίαν πρὸς τά: *δέον, καλόν, κάλλιον, προσῆκον, ἀναγκαῖον*.— *χρῶμαι* (**χρη-jo-μαι*)· ἀπρφ. *χρῆσθαι*, κρητ. *χρηθθαι*, λακ., λοκρ. *χρῆσται*· μτχ. ἀττ. *χρώμενος*, ἰων. *χρεώμενος*, Ροδ. *χρευμενος*, Δελφ. *χρειμενος*· παθ. ἀορ. γ' πληθ. *ἐχρήσθησαν* ('Ηροδ.), παραλλ. δὲ πρὸς αὐτὸ ἀπρφ. *χρηεῖσθαι*, πρβλ. Μεγαρ. προστ. *χρηείσθω*, ἀπρφ. 'Ηλ. *χρηησται*, Βοιωτ. *χρειεισθη*· *χρηίσκομαι*· *χρηστός*· *χρῆμα*· *χρῆσις*· *χρήσιμος*· *χρήμη*·—τὸ ἀττ. *χρέως* (**χρη-Fεσ-*), ἰων. *χρέος* (ἀντὶ *χρέως*, κατὰ τὸ *γένος* κλπ.), ὁμηρ. *χρεῖος*, τ. ἔ. *χρῆος*, πρβλ. Κρητ. *χρήια* (**χρηεα*) = *χρήματα* ('Ησυχ.)· *χρήστης*· *χρεώστης* (σχηματισθὲν ἐκ τοῦ *χρήστης* μετὰ τροποποιήσεως ἀναλογικῶς πρὸς τὸ *χρέως*)· ἀττ. *χρεῖος* (**χρηFιος*)· ἀττ. *χρεία* (*χρηFιᾱ*), ἰων. *χρεΐη* (πρβλ. 'Ησυχ. Κρητ. «*χρηΐᾱ· πενία*»· ἐπ. *χρηώ, χρεώ*· ὁμηρ. *χρῄζω* ('Ηλ. *χραι(δ)δω*, Μεγαρ. *χρηδδω*, δωρ. *χρη(ϊ)ζω* (=*θέλω, βούλομαι*).— *χρῶ*, γ' ἐν *χρῇ*, εἶναι μεταβατ. ἐνεργείας τοῦ *χρῶμαι* (πρβλ. καὶ *κίχρημι*)· παρὰ Τραγ. *χρῄζω*· *χρησμός*· *χρηστήριος*· *χρήστης, χρήστωρ* (= *μάντις* καθ' 'Ησυχ.).

χρῇ, συντετμ. ἀντὶ *χρῄζει*.

χρῄζω· παρ' ἀττ. ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ πρτ.· ἐπ. καὶ ἰων. **χρηίζω,** δωρ. **χρῄσδω** καὶ **χρῄδδω** (*χρεία, χρή*)· μετὰ γεν. προσ., ἔχω χρείαν τινός, ἔχω ἔλλειψίν τινος, ἔχω ἀνάγκην τινός, τό(ν) «χρειάζομαι»: *χρῄζω ἰητῆρος*=χρειάζομαι ἰατρὸν | *οὐδ' ἐμοῦ διδασκάλου χρῄζεις*=καὶ δὲν μὲ χρειάζεσαι «νὰ σοῦ κάμω τὸ δάσκαλο» ‖ ἀπολ., ἐν τῇ μτχ., εὑρισκόμενος ἐν ἀνάγκῃ, διατελῶν ἐν ἐνδείᾳ, ἐνδεής, πένης, πτωχός. 2) ἐπιθυμῶ τι σφόδρα, τὸ ποθῶ διακαῶς ‖ ζητῶ ἀπό τινα νὰ πράξῃ τι, τὸν παρακαλῶ νά..., δέομαί τινος ὅπως..., θέλω νά..., ἐπιθυμῶ νά... [σπαν. μετὰ αἰτ. πραγμ., ἡ ὁποία ἄλλως τε πολλάκις ἀνήκει εἰς ἐξυπακουόμενον ἀπρφ., ὅπως π. χ. ἐν τῇ φράσει *φράζ' ὅ,τι χρῄζεις* (ἐνν. *φράζειν*), ἢ ἐν τῇ *ἴθ' ὅποι χρῄζεις* (ἐνν. *ἰέναι*)· ὡσ. σπαν. μετὰ αἰτ. προσ. καὶ πραγμ. (παρ' 'Ηροδ.)· συν. μετὰ γεν. προσ. καὶ ἀπρφ.] ‖ μετὰ γεν. πραγμ., ἔχω ἀνάγκην πράγματός τινος, ζητῶ τι, ἀπαιτῶ τι. 3) *μὴ ἔχρῃζες θανεῖν*=*μὴ ὤφελες θανεῖν*=εἴθε νὰ μὴ ἀπέθνῃσκες, εἴθε νὰ μὴ εἶχες ἀποθάνει. 4) ἡ μτχ. *χρῄζων* ἀπαντᾷ καὶ ἀπολ. ἀντὶ τοῦ *εἰ χρῄζει* (=ἐάν τις θέλῃ, ἐάν τις ἐπιθυμῇ ἢ προτιμᾷ) | ἐντεῦθεν δέ, ἐὰν εἶναι εὐμενῶς διατεθειμένος.

χρήζω· ὡς τὸ *χράω A*, δίδω χρησμόν, χρησμοδοτῶ, προλέγω.

χρηία, ἡ, ἰων. ἀντὶ *χρεία* (βλ.λ.), χρῆσις, ἀνάγκη.

χρηίζω, ἐπ. καὶ ἰων. ἀντὶ *χρῄζω* (βλ. λ.).

χρηίσκομαι, ἰων. παράλλ. τύπος τοῦ *χράομαι*· μεταχειρίζομαι, κάμνω χρῆσίν τινος ‖ ἢ θαμιστ. τοῦ *χρῄζω*· διατελῶ ἐν χρείᾳ τινός, χρειάζομαί τι.

χρῆμα, -ατος, τὸ (*χράομαι*)· ὅ,τι μεταχειρίζεταί τις, ἢ κάτι τοῦ ὁποίου ἔχει τις ἀνάγκην ‖ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., ἀγαθά, περιουσία, κτήματα, χρήματα, ἔπιπλα, σκεύη ‖ παροιμ.. *κρείσσων χρημάτων*=ἀνώτερος χρημάτων, ἀπροσπέλαστος εἰς τὰς ἀποπείρας δωροδοκίας του.— ‖ καθόλου, πρᾶγμα, ὑπόθεσις, ἀσχολία, ζήτημα, γεγονός, συμβάν: *κινῶ πᾶν χρῆμα*=θέτω τὰ πάντα εἰς κίνησιν, κινῶ πάντα λίθον, «δὲν ἀφίνω πέτρα ποὺ νὰ μὴ τὴν ἀνακυλίσω» ‖ δοσοληψία, ἐμπορικὴ συναλλαγή, διεξαγωγή, ὡς τὸ λατ. **res.** 2) ἡ λ. *χρῆμα* συχνὰ προστίθεται ἄνευ ἀνάγκης, ἁπλῶς διὰ νὰ ἐνισχύσῃ μίαν λέξιν ἢ τὴν ὅλην ἔννοιαν μιᾶς προτάσεως: *τί χρῆμα;* ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ *τί;* | *τί δ' ἐστὶ χρῆμα;* ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ *τί δ' ἔστι;* (=τί συμβαίνει;) | *δεινὸν χρῆμα ἐποιοῦντο*=τὸ ἐθεώρουν ὡς τρομερόν. 3) ἡ λ. *χρῆμα* χρησιμοποιεῖται ὡσ. καὶ πρὸς δήλωσιν πράγματος παραδόξου ἢ ἀσυνήθους: *μέγα συὸς χρῆμα*=τεράστιος κάπρος | *τοῦ χειμῶνος χρῆμα ἀφόρητον*=ἡ ἀνυπόφορος δριμύτης τοῦ χειμῶνος. 4) ὡσ. ἡ λ. *χρῆμα* δηλοῖ μέγαν ἀριθμὸν ἢ ὄγκον: *χρῆμα πολλὸν ἀρδίων, νεῶν* κλπ.=ἄπειρον πλῆθος ἀκοντίων, πλοίων κλπ. («ἕνα σωρὸ ἀκόντια, πλοῖα κλπ.» ‖ *ὅσον τὸ χρῆμα παρνόπων*=τί πλῆθος ἀκρίδων! | *μέγα χρῆμα Λακαινᾶν* = μέγα πλῆθος Λακαινῶν (μέγας ἀριθμὸς Λ., «ἕνα σωρὸ Λάκαινες») | *φιλόψογον δὲ χρῆμα θηλειῶν ἔφυ*=τὸ γυναικεῖον φῦλον εἶναι ἐκ φύσεως φιλοκατήγορον.

χρημᾰτίζω, μελλ. -ίσω, ἀττ. -ιῶ· πρκ. *κεχρημάτικα* (*χρῆμα*)· ἐνεργῶ (διεξάγω, συνεχίζω) ἐμπορικὰς ὑποθέσεις, ἔχω χρηματικὰς (ἐμπορικὰς) δοσοληψίας, «ἔχω δοῦναι καὶ λαβεῖν» μέ τινα, «κάνω δουλειές μαζί του», μετέρχομαι ἐμπόριον, διαπραγματεύομαι. 2) συσκέπτομαι, συζητῶ, δίδω τὴν γνώμην μου περί τινος. 3) δίδω ἀπάντησιν, ἀποκρίνομαι, κατόπιν σκέψεως. 4) ἐπὶ μαντείου, δίδω χρησμὸν εἰς τοὺς ἐρωτῶντας, ἀπαντῶ, ἀποκρίνομαι, παρέχω συμβουλὴν ἐκ μέρους τοῦ θεοῦ.— παθητ., λαμβάνω χρησμόν, λαμβάνω ἀπόκρισιν παρὰ τοῦ μαντείου, λαμβάνω τὴν ὑπόδειξιν (συμβουλὴν) τοῦ Θεοῦ.— ‖ μέσον, *χρηματίζομαι*, μελλ. *χρηματιοῦμαι*· διεξάγω ἐμπορικὰς ὑποθέσεις, ἐμπορεύομαι, πρὸς ἰδίαν μου ὠφέλειαν, κερδοσκοπῶ, ὡς καὶ νῦν χρηματίζομαι, πλουτίζω ‖ γεν., ἐμπορεύομαι, ἔχω ἐμπορικὰς συναλλαγὰς μέ τινα, «κάνω δουλειές» μαζί του.— ‖ παρὰ τοῖς μτγν. τὸ ἐνεργ. *χρηματίζω* προσλαμβάνει ἰδιαιτέρας σημασίας: 1) λαμβάνω ἢ φέρω τὸν τίτλον, φέρω τὸ ὄνομα, καλοῦμαι...: *χρηματίζει βασιλεὺς*=λαμβάνει τὸν τίτλον τοῦ βασιλέως, ἀναγορεύεται βασιλεὺς | *οἱ μαθηταὶ Χριστιανοὶ ἐχρημάτισαν πρῶτον ἐν Ἀντιοχείᾳ*=οἱ μαθηταὶ ἐν Ἀντιοχείᾳ ἔλαβον διὰ πρώτην φορὰν τὸ ὄνομα τοῦ χριστιανοῦ.

χρημᾰτικός, ή, όν (*χρῆμα*)· ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὰ χρήματα, ὁ ἀφορῶν εἰς τὰ χρήματα, ὁ πλούσιος.

χρημᾰ́τῐσις, -εως, ἡ (*χρηματίζω*)· =*χρηματισμός* (βλ. λ.).

χρημᾰτισμός, -οῦ, ὁ (*χρηματίζω*)· διεξαγωγή έμπορίου, ἡ διαχείρισις δημοσίων ὑποθέσεων, ἡ διαχείρισις ἀξιώματος. 2) ἐπὶ μαντείου, ὁ χρησμός, ἡ ἀπάντησις, τὸ δίδειν ἀπάντησιν ‖ ἡ συμβουλή (ἡ ὑπόδειξις) ἡ διδομένη ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ.— **II** (ἐκ τοῦ μέσου) ἡ διεξαγωγή έμπορίου πρὸς ἴδιον ὄφελος ‖ ὡς καὶ νῦν, χρηματισμός, ἡ ἀπόκτησις χρημάτων, κέρδος, ὄφελος.

χρημᾰτιστέον, ρηματ. ἐπίθ. τοῦ *χρηματίζω*· πρέπει τις νὰ ἀποκτᾷ χρήματα, νὰ χρηματίζεται.

χρημᾰτιστής, -οῦ, ὁ (*χρηματίζω*)· ὁ μετερχόμενος έμπόριον, ὁ έμπορευόμενος, ὁ ἐργαζόμενος διὰ χρηματισμόν, ὁ «φτιαγμένος γιὰ νὰ κάνῃ λεφτά», δραστήριος, «ἄνθρωπος τῆς δουλειᾶς», ἄνθρωπος τοῦ ἐμπορίου.

χρημᾰτιστικός, ή, όν (*χρηματιστής*)· ὁ ἀσχολούμενος μὲ τὸν χρηματισμόν, ὁ κατάλληλος διὰ χρηματισμόν, ὁ «φτιαγμένος γιὰ λεφτά», ὁ ἐπιτήδειος (ἱκανός) ἔμπορος ‖ *χρηματιστικὸς οἰωνός* = οἰωνός προμηνύων κέρδος.

χρημᾰτο-δαίτης, -ου, ὁ (*χρῆμα*+*δατέομαι*)· ὁ διαμοιράζων χρήματα, ὁ διαμοιράζων τὴν περιουσίαν του.

χρημᾰτο-ποιός, όν (*χρήματα*+*ποιέω*)· ὁ χρηματῶν πορισ τικός, ὁ κάμνων χρήματα, δηλ. ἀποκτῶν χρηματικὴν περιουσίαν.

χρημοσύνη, ἡ (*χράομαι*)=*χρεία* (βλ. λ.), ἀνάγκη, ἔλλειψις, ἔνδεια.

χρῆναι, ἀπρφ. τοῦ *χρὴ* (βλ. λ.).

χρῆς, χρῆσθα, συντετμ. ἀντὶ *χρῄζεις* (βλ. *χράω* B II).

χρήσδω, δωρ. ἀντὶ *χρῄζω*.

χρήσῐμος, (η), ον (*χράομαι*)· ὡς καὶ νῦν, χρήσιμος, χρησιμεύων εἴς τι, κατάλληλος πρὸς χρῆσιν, καλὸς εἰς τὸ εἶδός του, ἐξυπηρετικός, ὠφέλιμος (ἀντίθ. τῷ *ἄχρηστος*) ‖ τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. *τὸ χρήσιμον*= ἡ χρησιμότης, ἡ ὠφέλεια, ὄφελος, πλεονέκτημα, ὑπεροχή. 2) ἐπὶ ἀνθρώπων, χρήσιμος, ὠφέλιμος, ἐξυπηρετικός. 3) ὁ χρησιμοποιούμενος, τοῦ ὁποίου κάμνει τις χρῆσιν, τὸν ὁποῖον μεταχειρίζεταί τις.

χρησίμως, ἐπίρρ. τοῦ *χρήσιμος*· κατὰ τρόπον χρήσιμον καὶ ὠφέλιμον.

χρησίμως, δώρ. ἀντὶ *χρησίμους*, αἰτ. πληθ. τοῦ *χρήσιμος*.

χρῆσις, -εως, ἡ (*χράομαι*)· ὡς καὶ νῦν, χρῆσις, μεταχείρισις, χρησιμοποίησις ‖ ἐν τῷ πληθ., συνήθειαι, ἔθιμα. 2) ἡ δύναμις ἢ τὰ μέσα πρὸς χρῆσιν, ἡ χρησιμότης. 3) στενὴ σχέσις, οἰκειότης, γνωριμία, λατ. **usus.**— **II** (*χράω* Γ)· χρησμός, ἀπόκρισις μαντείου.

χρησμο-λογέω, μελλ. -*ήσω* (*χρησμολόγος*)· λέγω χρησμούς, χρησμοδοτῶ, προφητεύω, μαντεύομαι.

χρησμο-λόγος, ον (*χρησμός*+*λέγω*)· ὁ χρησμοδοτῶν, ὁ προφητεύων ‖ *χρησμολόγος ἀνήρ*=μάντις, προφήτης.— **II** ὁ ἑρμηνεύων τοὺς χρησμούς, ὁ ἐξηγητὴς τῶν χρησμῶν, ὁ ἑρμηνευτὴς των.

χρησμο-ποιός, όν (*χρησμός*+*ποιῶ*)· ὁ ποιῶν (δηλ. στιχουργῶν) χρησμούς, ὁ διατυπώνων χρησμοὺς εἰς στίχους.

χρησμός, ὁ (*χράω* Γ)· ὡς καὶ νῦν, χρησμός, ἀπόκρισις τοῦ μαντείου, μάντευμα, ἀπάντησις ὑπὸ τύπον χρησμοῦ.

χρησμοσύνη, ἡ (*χράομαι*)· ὡς τὸ *χρημοσύνη* (βλ. λ.), χρεία, ἀνάγκη, ἔνδεια, πενία, ἀπορία ‖ θερμὴ παράκλησις, ἐκλιπάρησις ‖ πόθος, ζωηρὰ ἐπιθυμία.

χρησμο-φύλαξ, -ᾰκος, ὁ (*χρησμός*+*φύλαξ*)· ὁ φυλάττων χρησμούς, ὁ φύλαξ τῶν ἀπαντήσεων τοῦ Μαντείου.

χρησμ-ῳδέω, μελλ. -*ήσω* (*χρησμῳδός*)· ᾄδω χρησμούς, ἀπαγγέλλω χρησμοὺς εἰς στίχους (ἐμμέτρως) ‖ δίδω χρησμούς, χρησμοδοτῶ, προφητεύω.

χρησμ-ῳδία, ἡ (*χρησμῳδέω*)· ἀπάντησις τοῦ Μαντείου (χρησμὸς) ᾀδομένη, ἀπαγγελλομένη (διδομένη) εἰς στίχους (ἐμμέτρως).

χρησμ-ῳδικός, ή, όν (*χρησμῳδός*)· ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς *χρησμῳδὸν* (βλ.λ.), ὁ προφητικός, μαντικός.—ἐπίρρ. -*κῶς*.

χρησμ-ῳδός, όν (*χρησμός*+*ᾠδή*)· ὁ ᾄδων χρησμούς, ὁ ἀπαγγέλλων χρησμοὺς εἰς στίχους, ὁ δίδων ἐμμέτρους χρησμούς ‖ ὁ χρησμοδοτῶν, ὁ προφητεύων, ὁ προφητικός.—ὡς οὐσ. *ὁ χρησμῳδός*=ὁ μάντις, προφήτης.

χρῆσον, δ' ἐν. προστ. ἀορ. α' τοῦ *κίχρημι* (βλ. λ.).

χρηστέον, ρημ. ἐπίθ. τοῦ *χράομαι* (βλ. λ.)· πρέπει νὰ μεταχειρισθῇ τις,

χρηστεύομαι, ἀποθ. (*χρηστός*)· =*χρηστὸς εἶμι*= εἶμαι χρηστός, ἀγαθός, συμπεριφέρομαι ὡς χρηστὸς (ἀγαθὸς) ἄνθρωπος, εἶμαι χρηστὸς (εἶμαι πρᾶος, φιλάνθρωπος).

χρηστηριάζω, μελλ. -*άσω* (*χρηστήριον*)· ὡς τὸ *χράω* Γ, δίδω χρησμόν, χρησμοδοτῶ, προφητεύω.— ἐν τῷ μέσῳ, ὡς τὸ *χράομαι*· συμβουλεύομαι τὸ Μαντεῖον, λαμβάνω χρησμόν : *χρηστηριάζομαι θεῷ*= συμβουλεύομαι θεόν τινα, ἐρωτῶ θεόν (ἢ τὸ Μαντεῖον) ‖ *χρηστηριάζομαι ἱροῖσι*=συμβουλεύομαι τὰ θύματα, προσπαθῶ νὰ μαντεύσω τὴν θέλησιν τῶν θεῶν διὰ τῆς ἐξετάσεως τῶν θυμάτων.

χρηστήριον, τὸ (χυρ. οὐδ. τοῦ *χρηστήριος*, βλ. λ.)· τὸ Μαντεῖον ‖ ἡ ἕδρα τοῦ Μαντείου, π. χ. οἱ Δελφοί. 2) ἡ ἀπόκρισις τοῦ Μαντείου, ὁ χρησμός.— **II** δῶρον προσφερόμενον ὑπὸ τοῦ συμβουλευομένου τὸ μαντεῖον, καθόλου τὸ θῦμα ἢ καὶ ἡ προσφερομένη θυσία ‖ μτφρ., ὡς καὶ νῦν, «θυσία», «θῦμα» (π. χ. «αὐτὸ ποὺ ἔκαμες ἦταν μεγάλη θυσία ἐκ μέρους σου», «αὐτὸς εἶναι θῦμά σου»).

χρηστήριος, (α), ον (*χράω* Γ)· ὁ ἀνήκων εἰς Μαντεῖον, ὁ τοῦ Μαντείου, μαντικός, προφητικός, ὁ προλέγων τὰ μέλλοντα. 2) ὁ ἀνήκων εἰς προφήτην, προφητικός.— **II** (*χράομαι*)=*χρηστικός* (βλ. λ.), κατάλληλος πρὸς χρῆσιν, προωρισμένος πρὸς χρῆσιν. χρήσιμος.

χρήστης, -ου, ὁ γεν. πληθ. *χρήστων* (καὶ οὐχὶ *χρηστῶν*, κατ' ἀντιδιαστολὴν πρὸς τὴν γεν. πληθ. *χρηστῶν* τοῦ ἐπίθ. *χρηστός*)· (*χράω* Γ)· ὁ δίδων ἢ ἑρμηνεύων χρησμούς, προφήτης, μάντις.— **II** (*κίχρημι*)· ὁ δανείζων χρήματα, δανειστής, πιστωτής, τοκογλύφος. 2) (*χράομαι, κίχραμαι*)· ὁ δανειζόμενος, ὀφειλέτης, χρεωφειλέτης.

χρηστικός, ή, όν (*χράομαι*)· ἐπὶ προσ., ὁ κατάλληλος διὰ τὴν χρῆσιν (τὴν χρησιμοποίησιν) πράγματός τινος, ὁ γνωρίζων πῶς νὰ μεταχειρίζεταί τι. 2) ἐπὶ πραγμάτων, ὠφέλιμος, χρήσιμος, κατάλληλος πρὸς χρῆσιν.

χρηστο-λογέω, μελλ. -*ήσω* (*χρηστολόγος*)· λέγω χρηστοὺς λόγους, ὁμιλῶν χρησιμοποιῶ ἠθικοῦ περιεχομένου λέξεις.

χρηστο-λογία, ἡ (*χρηστολογέω*)· τὸ λέγειν χρηστὰς λέξεις (χρηστοὺς λόγους) ‖ ὁ λόγος χρηστοῦ ἀνδρός ‖ εὐγενὴς γλῶσσα.

χρηστο-λόγος, ον (*χρηστὸς*+*λέγω*)· ὁ λέγων χρηστοὺς (καλοὺς) λόγους, ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος.

χρηστός, ή, όν, ρηματ. ἐπίθ. τοῦ *χράομαι*· ἐπὶ πραγμάτων, ὡς τὸ *χρήσιμος*, ὁ χρησιμεύων εἴς τι, ὠφέλιμος, ἐξυπηρετικός, κατάλληλος πρὸς χρῆσιν ‖ τὸ οὐδ. πληθ. ὡς οὐσ., *τὰ χρηστὰ*=αἱ καλαὶ ὑπηρεσίαι, αἱ εὐεργεσίαι, τὰ ὠφέλιμα πράγματα. 2) καλός, εὐνοϊκός‖*τελευτὴ χρηστή*=εὐτυχὴς ἀποτέλεσμα, εὐνοϊκὸν τέρμα, λατ. **res secundae** ‖ ἐπὶ θυσιῶν, θυμάτων καὶ οἰωνῶν, ὁ καλὸς οἰωνός, ὁ καλὰ προοιωνιζόμενος, αἴσιος, τυχηρός.— **II** ἐπὶ ἀνθρώπων, ἐν ἠθικῇ ἐνν. (ἀντίθ. τῷ *μοχθηρός, πονηρός*), ἀγαθός, γενναῖος ἐν πολέμῳ, ἀνδρεῖος, ἱκανός ‖ γεν., καλός, τίμιος, ἀξιόπιστος ‖ ἐπὶ πολιτῶν, νομοταγής, πειθαρχικός, φιλόπατρις, χρήσιμος εἰς τὴν πατρίδα, εὐθὺς χαρακτὴρ ‖ εἰρωνικῶς, *χρηστὸς εἶ ὅτι ἡ γῆ...* =«εἶσαι εὐήθης» νὰ νομίζῃς ὅτι... («εἶσ' ἕνας βλάκας, νὰ νομίζῃς πὼς...») | εἰρων. ἐπίσης, *οἱ χρηστοὶ πρέσβεις οὗτοι*=οἱ «προκομμένοι» αὐτοὶ ἀπεσταλμένοι μας. 2) ἐπὶ θεῶν, εὐμενής, ἐλεήμων οἰκτίρμων ‖ ὡς καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀγαθός, πρᾶος, ἤπιος, καλοκάγαθος.

χρηστότης, -ητος, ἡ (χρηστός)· ἐπὶ προσ., ὡς καὶ νῦν, χρηστότης, τιμιότης, εἰλικρίνεια, δικαιοσύνη. 2) καλοκαγαθία, καλωσύνη, φιλοφροσύνη || ὡς τὸ εὐήθεια ἁπλότης, μωρία, εὐήθεια, ἠλιδιότης.

χρῖμα, -ατος, τό·=χρῖσμα (βλ. λ.).

χρίμπτω, μελλ. -ψω· μεσ., χρίμπτομαι, μελλ. χρίμψομαι· μέσ. ἀόρ. α' ἐχριμψάμην, παθ. ἐχρίμφθην, μτχ. χριμφθείς· ποιητ. ἀντὶ χρίω (τοῦ ὁποίου εἶναι ἐπεκτετ. τύπος)· ἐγγίζω (ψαύω) τὴν ἐπιφάνειαν σώματός τινος, ἐπιψαύω· χαράσσω, «γκρατζουνίζω», ἀμύσσω (δημιουργῶ ἀμυχάς), πληγώνω, τραυματίζω, λατ. radere, stringere. 2) συχνότερον ἐν τῷ παθητ., ἔρχομαι πλησίον, πλησιάζω, προσεγγίζω, (μετὰ δοτ.): δόμοις χρίμπτομαι=πλησιάζω εἰς τὴν οἰκίαν | χριμφθεὶς πέλας=πλησιάσας ἐγγύτατα.— ‖ ὡσ. καὶ ἀμτβ. ἐνεργ. μετὰ τῶν σημασ. τοῦ παθητ., ἔρχομαι πλησίον, πλησιάζω, παραμένω πλησίον. 2) ὡς ἐνεργ. μτβ. ἐνίοτε μετὰ τῆς αἰτ. πόδα: πόδας χρίμπτουσα ῥαχίαισι=διευθύνουσα τὰ βήματά της πρὸς τὴν ἀκτὴν (ἢ παραμένουσα πλησίον τῆς ἀκτῆς) ‖ ὡσ. καί, ὑπ' ἐσχάτην στήλην ἔχριμπτ' ἀεὶ σύριγγα=ἐτήρει τὸν ἄξονα τοῦ τροχοῦ πολὺ πλησίον τῆς στήλης. [χρίμπτω κατ' ἐπέκτ. ἐκ τῆς ἰαπ. ριζ. *ghr-i- (ἀποξέω)· δι' ἐτυμολ. βλ. χρίω].

χρῖσαν, ἐπ. ἀντὶ ἔχρῖσαν, γ' πληθ. ἀορ. α' τοῦ χρίω (βλ. λ.).

χρῖσμα, -ατος, τὸ (χρίω)· πᾶν ὅ,τι ἐπαλείφεται, πᾶν τὸ ἐπιχριόμενον, εὐῶδες μύρον (πυκνοτέρας συστάσεως ἀπὸ τὸ ἁπλοῦν μύρον), ἐν ἀντιδιαστολῇ δὲ πρὸς τὸ ἔλαιον, δι' οὗ ἠλείφοντο οἱ παλαισταί, καὶ τὸ ὁποῖον ἐστερεῖτο μύρων· βλ. καὶ μύρον.

Χριστιᾱνός, όν, καὶ ὡς οὐσ. ὁ **Χριστιᾱνὸς** (Χριστός)· ὡς καὶ νῦν, Χριστιανός, ὁπαδὸς τῆς θρησκείας τοῦ Χριστοῦ (Κ. Δ.).

χριστός, ή, όν, ρημ. ἐπίθ. τοῦ χρίω· ὁ ἐπαλειφόμενος, ὃν δύναταί τις νὰ ἐπαλείψῃ ἐπί τινος, ὁ χρησιμεύων ὡς ἀλοιφὴ ἢ ὡς μύρον ‖ φάρμακα χριστὰ=ἀλοιφαί, μύρα | ἔλαιον τὸ χριστὸν=τὸ τοῦ χρίσματος ἔλαιον, τὸ ἐπιχριόμενον ἔλαιον (λεγόμενον καὶ ἁπλῶς τὸ χριστόν).— ‖ ἐπὶ προσ., ὁ κεχρισμένος, ὁ χρισθείς. 2) ΧΡΙΣΤΟΣ, ὁ=ὁ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ κεχρισμένος Σωτήρ, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὡς μετάφρασις τοῦ ἑβρ. Massiah (=ὁ Μεσσίας).

ΧΡΙ΄Ω, μελλ. χρῑσω· ἀόρ. α' ἔχρῑσα, ἐπ. χρῖσα· παθητ., ἀόρ. α' ἐχρῑσθην· πρκ. κέχρῑμαι καὶ μτγν. κέχρῑσμαι· ψαύω τὴν ἐπιφάνειαν πράγματός τινος ‖ ἐπαλείφω, ἐπιχρίω, μὲ εὐώδη μύρα ἢ μὲ ἔλαιον, κυρ. μετὰ τὸ λουτρόν·—μέσον, χρίομαι, ἀόρ. α' ἐχρισάμην· ἀλείφω ἐμαυτόν, ἀλείφομαι | χρίομαι ἰοὺς=ἀλείφω (μὲ δηλητήριον, δηλητηριάζω) τὰ βέλη μου. 2) ἐπιχρίω (ἐπαλείφω) διὰ χρώματος, χρωματίζω, βάπτω («βάφω, μπογιαντίζω») ‖ ἐν τῷ μέσῳ, χρίονται τὰ σώματα μίλτῳ = ἀλείφουν («βάφουν») τὰ σώματά των «μὲ μίνιο». 3) νύσσω, κεντῶ, κεντρίζω. 4) παρὰ τοῖς Ἑβδ., χρίω διὰ τοῦ ἱεροῦ χρίσματος εἰς ἔνδειξιν καθιερώσεως.

Ἐτυμ.: χρῑω (*χρῑσ-jω)· ἐγχρῑω· χρῖμα (αἰολ. χρῖμμα) καὶ χρῖσμα· χρῖσις· χρῑστός· ἐξ ἰαπ. *ghr-ī-(s-), βάσ. gherēi- (ἐπιτρίβω), παράλλ. τῷ *gherēu- (βλ. ἐν *χραύω), *gheren- (βλ. ἐν χραίνω), *gherend- (βλ. ἐν χόνδρος), *gher- (βλ. ἐν χέραδος)· πρβλ. σανσκρ. ghri, ghar-âmi (=λατ. conspergo), ghrish, gharsh-ami (ὁμ. σημ.), λιθ. griezù, griēti («ξαφρίζω» τὸ γάλα), už-griēti («ψαρεύοντας μὲ δίχτυ πέφτω πάνω σὲ κάτι»).

χροα, χροΐ, ἀνώμ. αἰτ. καὶ δοτ. τοῦ χρὼς (βλ. λ.).

χροιά, ἡ, ἐπ. καὶ ἰων. **χροιή,** ἀττ. καὶ **χρόα** (χρώς)· ἡ ἐπιφάνεια σώματός τινος, ἡ ἐπιδερμίς, τὸ δέρμα ‖ ἐντεῦθεν δὲ καὶ αὐτὸ τοῦτο τὸ σῶμα.— ‖ ὡς καὶ νῦν, ἡ χροιά, τὸ χρῶμα τῆς ἐπιφανείας σώματός τινος, τὸ χρῶμα τοῦ δέρματος, τὸ χρῶμα (ἡ χροιά) τοῦ προσώπου ‖ χροιὰν ἀλλάσσω=μεταβάλλω («ἀλλάζω») χρῶμα || γεν. τὸ χρῶμα πράγματός τινος.

Ἐτυμ.: χροιά· χροΐζω (χρόα)· χρῴζω (*χρω[σ]ιζω)· παθ. πρκ. κέχρωσμαι· χρώννῡμι, -ῡω· χρῶμα· χρωματίζω· χρὼς (θεμ. χρωσ-), γεν. χρωτὸς καὶ χροός· ἑλλ. *χρωF-ιᾱ, ἰαπ. *ghrōv-jā περιέχουν μεταπτ. βαθμ. τῆς βάσ. gh(e)rēu- (τρίβω), τὸ δὲ *χραύω (βλ. ἐν χρίω) τὴν βαθμ. *ghreu-· χρὼς ⟨*gh(e)rōu-s· γεν. χροός ἀντὶ *χρα[F]ός, ἰαπ. *ghreus-ós κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὴν ὀνομ.

χροΐζω, μελλ. -ίσω, καὶ συνῃρ. **χρῴζω,** μελλ. -σω (χρόα)· ἐγγίζω τὴν ἐπιφάνειαν σώματός τινος, γεν. ἐγγίζω, θίγω, ψαύω.—μέσον, χροΐζομαι=μὲ τὸ σῶμά μου ἐγγίζω τὸ σῶμα ἑνὸς ἄλλου, ἔρχομαι εἰς ἐπαφήν, συγκοιμῶμαι συνευρίσκομαι.

χρόμᾰδος, ὁ· ἦχός τις, ψόφος, ἦχος τριγμοῦ, τριγμὸς [δι' ἐτυμ. βλ. χρεμίζω].

χρονίζω, μελλ. -ίσω, ἀττ. -ιῶ (χρόνος)· ἀμτβ., ὡς καὶ νῦν, χρονίζω, χρονοτριβῶ, δαπανῶ χρόνον, διατρίβω, βραδύνω || διαρκῶ ἐπὶ πολύ, συνεχίζω, ἐξακολουθῶ, ἀντέχω ‖ μετὰ μτχ., ἐμμένω ἐν τῷ πράττειν τι, ἐξακολουθῶ (συνεχίζω) νὰ τὸ πράττω || μετ' ἀπρφ., βραδύνω (ἀναβάλλω) νὰ πράξω τι || ἀπολ., βραδύνω, ἀργοπορῶ, χρονοτριβῶ, ἀναβάλλω, εἶμαι βραδύς, εἶμαι βραδυκίνητος.— ‖ ἐπιμηκύνω, παρατείνω, ἀναβάλλω.— παθητ., ἐπιμηκύνομαι, παρατείνομαι, παρέλκομαι, ἀναβάλλομαι || ἀπολ., αὐξάνομαι, ἡλικιοῦμαι, «μεγαλώνω».

χρόνιος, (α), ον (χρόνος)· ὁ μετὰ πολὺν χρόνον, ὁ κατόπιν μακροῦ χρονικοῦ διαστήματος, ὁ ἀργὰ γινόμενος, ὁ πολὺ ἀργὰ ἐρχόμενος, ἔξωρος. 2) ὁ ἀπὸ μακροῦ χρόνου γινόμενος (ἢ συμβαίνων): χρόνιός εἰμι ἀπὸ βορᾶς=ἀπὸ μακροῦ χρόνου δὲν ἔχω φάγει («ἔχω πολὺν καιρὸν νὰ φάγω») || ὡσ. ὁ μέλλων νὰ διαρκέσῃ ἐπὶ πολὺν χρόνον: ἐλαύνω τινὰ χρόνιον=τὸν ἐξορίζω διὰ πολλὰ ἔτη. 3) ὁ διαρκῶν ἐπὶ πολύ, ὁ ἐξακολουθῶν ἐπὶ πολύ: χρόνιοι πόλεμοι=πόλεμοι διαρκείας, μακροχρόνιοι πόλεμοι ‖ ὁ χρονοτριβῶν, ὁ ἀναβλητικός.—τὸ οὐδ. πληθ. χρόνια ὡς ἐπίρρ.=μετὰ μακρὸν χρόνον.

ΧΡΟ΄ΝΟΣ, ὁ· ὡς καὶ νῦν, χρόνος (ἀορίστως) ‖ ὡσ. ὡρισμένον σημεῖον τοῦ χρόνου, ὡρισμένον χρονικὸν διάστημα, χρονικὴ περίοδος, ἐποχή ‖ ἀπολ., κατ' αἰτ. χρόνον = διὰ χρονικόν τι διάστημα, ἐπί τινα χρόνον (μακρὸν ἢ βραχύν) | πολὺν χρόνον=ἐπὶ πολὺν καιρόν, διὰ μακρὸν χρονικὸν διάστημα | τὸν ἀεὶ χρόνον=ἀεί ποτε, πάντοτε, «γιὰ πάντα» || κατὰ γεν., ὀλίγου χρόνου = ἐντὸς ὀλίγου χρόνου, ἐντὸς βραχέος χρονικοῦ διαστήματος | πόσου χρόνου;= ἐπὶ πόσον χρόνον; διὰ πόσον καιρόν; ἐντὸς πόσου χρον. διαστήματος; ‖ κατὰ δοτ., χρόνῳ=μετὰ χρόνον, μετὰ πάροδον μακροῦ χρόνου, ἐπὶ τέλους. 2) μετὰ προθέσεων, ἀνὰ χρόνον=ἐν τῇ παρόδῳ τοῦ χρόνου, μετὰ τινα καιρὸν | διὰ χρόνου=κατόπιν παρεμβολῆς χρονικοῦ τινος διαστήματος, μετὰ τινα χρόνον, μετὰ τινα διακοπὴν | ἐκ πολλοῦ χρόνου=ἀπὸ πολλοῦ, πρὸ πολλοῦ, πρὸ μακροῦ χρόνου | ἐν χρόνῳ=ὡς τὸ ἁπλοῦν χρόνῳ (βλ.λ.)=μὲ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου, «μὲ τὸν καιρόν», ἔπειτα ἀπὸ καιρόν, ἐπὶ τέλους | ἐντὸς χρόνου=ἐντὸς ὡρισμένου χρονικοῦ διαστήματος | ἐπὶ χρόνον=ἐπί τινα χρόνον, διὰ «κάμποσον καιρόν» | ἐς χρόνον=εἰς τὸ μέλλον, ἐν τῷ μέλλοντι, μετέπειτα, μέχρι τοῦ μέλλοντος, ἕως εἰς τὸ μέλλον.— ‖ ὁ χρόνος τοῦ βίου, ἡ διάρκεια τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου, ἡ ἡλικία ‖ χρόνῳ βραδὺς=βραδυκίνητος λόγῳ τῆς προβεβηκυίας του ἡλικίας.

Ἐτυμ.: χρόνος· χρόνιος· χρονίζω: χρόνος ⟨ἰαπ. *ghr-on-os (κατὰ τὸ θρ-όνο-ς ⟨ριζ. *dher-, καὶ κλ-όνο-ς ⟨κέλης, κέλομαι)· πιθ. ἐξ ἰαπ. ριζ. *gher- (=πιάνω, βλ. χείρ, καὶ παραλλ. σημ. χρόνος, ὡς τι τὸ περιλαμβάνον τὰ πάντα καὶ καταλῦον τὰ πάντα)· ὡς πρὸς τὴν σημασ. πρβλ. σανσκρ. zrvan-, περσ. zarmān-, (χρόνος, ἡλικία): γέρων καὶ Κρ-όνο-ς, ἐὰν ἐκ τοῦ κεραΐζω.

χρονο-τρῐβέω, μελλ. -ήσω (χρόνος+τρίβω)· ὡς καὶ νῦν, χρονοτριβῶ, κατατρίβω τὸν χρόνον, σπαταλῶ τὸν καιρόν μου, χάνω τὸν καιρόν μου, ἀργῶ, «χασομερῶ». 2) μετ' αἰτ. χρονοτριβῶ τὸν πό-

λεμον=ἐξακολουθῶ ἐπὶ μακρὸν χρόνον τὸν πόλεμον, τὸν συνεχίζω, τὸν παρατείνω.

χρεός, γεν. τοῦ *χρὼς* (βλ. λ.).

χρῡσ-ᾰλάκᾰτος, *ον,* δωρ. ἀντὶ *χρυσηλάκατος* (βλ.λ).

χρῡσ-ᾰμοιβός, ὁ (*χρυσὸς*+*ἀμείβω*)· =ἀργυραμοιβός, ὁ ἀνταλλάσσων χρυσόν ἢ χρυσᾶ νομίσματα (μὲ ἄλλα πράγματα) ‖ μτφρ., *Ἄρης σωμάτων χρυσαμοιβός*=ὁ Ἄρης ὁ ἐμπορευόμενος τὰ ἀνδρώπινα σώματα, ὁ ἀπολυτρώνων τὰ πτώματα τῶν πεσόντων ἀντὶ καταβολῆς λύτρων ἐκ χρυσίου (ὁ ἀνταλλάσσων αὐτὰ μὲ χρυσόν).

χρῡσ-ᾰμπυξ, *-ῦκος,* ὁ, ἡ (*χρυσὸς*+*ἄμπυξ*)· ὁ ἔχων χρυσῆν *ἄμπυκα* (βλ. λ.), ὁ ἔχων προμετωπίδιον κόσμημα ἐκ χρυσοῦ (ἐπὶ ἵππων) ‖ ἐπὶ θεαινῶν, ἡ ἔχουσα περίδεσμον (ταινίαν) ἐκ χρυσοῦ.

χρῡσ-ανθής, *ές,* γεν. *-έος* (*χρυσὸς*+*ἄνθος*)· ὁ ἔχων ἄνθος ἐκ χρυσοῦ.

χρυσ-ᾶνιος, δωρ. ἀντὶ *χρυσήνιος* (βλ. λ.).

χρῡσ-αντ-αυγής, *ὲς* (*χρυσὸς* + *ἀνταυγής*)· ὁ ἐκπέμπων χρυσίζουσαν ἀνταύγειαν, ὁ ἀνταυγάζων (ἀντανακλῶν) χρυσίζον φῶς, ὁ ἀπαστράπτων ὡς χρυσός.

χρῡσ-άορος, *ον* (*χρυσὸς*+*ἄορ*)· ὁ ἔχων χρυσοῦν ξίφος (ξίφος ἐκ χρυσοῦ), ἐπίθ. τῶν θεῶν (βλ. καὶ *χρυσάωρ*).

χρῡσ-άρμᾰτος, *ον* (*χρυσὸς*+*ἅρμα*)· ὁ ἔχων ἅρμα ἐκ χρυσοῦ, ὁ ἐποχούμενος ἐπὶ χρυσοῦ ἅρματος (ἐπίθ. τῆς σελήνης, ἀλλ' ἐνίοτε καὶ ἐπὶ ἡρώων).

χρῡσ-ασπις, *-ίδος,* ὁ, ἡ (*χρυσὸς*+*ἀσπίς*)· ὁ ἔχων ἀσπίδα ἐκ χρυσοῦ.

χρῡσ-αυγής, *ές,* γεν. *-έος* (*χρυσὸς* + *αὐγή*)· ὁ αὐγάζων (ἀνταυγάζων, ἀντανακλῶν) χρυσῆν ἀνταύγειαν, ὁ λάμπων ὡς χρυσός, ὁ ἐκπέμπων χρυσῆν ἀκτινοβολίαν.

χρῡσ-ᾶωρ, *-ορος,* ὁ, ἡ (*χρυσὸς*+*ἄορ*)· =*χρυσάορος* (βλ. λ.), ὁ ἔχων χρυσοῦν ξίφος.

χρῡσεῖον, τό (*χρυσός*), καὶ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., τὰ *χρυσεῖα*=μεταλλεῖα χρυσοῦ, χρυσωρυχεῖα (πλῆρες: *χρύσεια μέταλλα*).— ‖ ἐργαστήριον χρυσοχόου.

χρῡσεῖος, *η, ον,* ποιητ. ἀντὶ *χρύσεος* (βλ. λ).

χρῡσ-ελεφαντ-ήλεκτρος, *ον* (*χρυσὸς* + *ἐλέφας* + *ἤλεκτρον*)· ὁ κατεσκευασμένος ἐκ χρυσοῦ, ἐλεφαντοστοῦ καὶ ἠλέκτρου, ἢ ὁ κεκαλυμμένος (καὶ κεκοσμημένος) δι' αὐτῶν (τ.ἔ. δι' ἐγκολλήτων παραστάσεων ἐκ πλακῶν ἐκ χρυσοῦ κλπ.).

χρῡσεο-δόστρῡχος, *ον* (*χρύσεος*+*βόστρυχος*)· ὁ ἔχων χρυσοῦς βοστρύχους (πλοκάμους).

χρῡσεό-δμητος, *ον* (*χρύσεος* + *δέμω*)· ὁ ὡκοδαμημένος (ἢ κατεσκευασμένος) ἐκ χρυσοῦ.

χρῡσεό-κμητος, *ον* (*χρύσεος*+*κάμνω*)· ὁ εἰργασμένος (ἐπεξειργασμένος κατεσκευασμένος) ἐκ χρυσοῦ.

χρῡσεό-κυκλος, *ον* (*χρύσεος* + *κύκλος*)· ὁ ἔχων κύκλον (ἢ δίσκον) ἐκ χρυσοῦ (ἐπὶ τοῦ ἡλίου).

χρῡσεό-μαλλος, *ον*· =*χρυσόμαλλος* (βλ. λ.).

χρῡσεο-μίτρης, *-ου,* ὁ· =*χρυσομίτρης* (βλ. λ.).

χρῡσεό-νωτος, *ον*· =*χρυσόνωτος* (βλ. λ.).

χρῡσεο-πήληξ, *-ηκος,* ὁ, ἡ (*χρύσεος* + *πήληξ*)· =*χρυσοπήληξ* (βλ. λ.).

χρῡσεο-πήνητος, *ον* (*χρύσεος* + *πήνη*)· χρυσοκέντητος, μὲ ὑφάδιον ἐκ χρυσοῦ, χρυσοΰφαντος, ἐνειργασμένος «μὲ χρυσάφι», χρυσοποίκιλτος.

χρύσεος, (*η*), *ον,* ἀττ. συνῳρ. **χρυσοῦς,** *ῆ, -οῦν*· ἐπ. **χρύσειος,** *η, ον* (*χρυσός*)· ὡς καὶ νῦν, χρυσοῦς, «χρυσός» (ὡς ἐπίθ.), ἐκ χρυσοῦ κατεσκευασμένος (μαλαματένιος) ἢ κεκοσμημένος διὰ χρυσοῦ, χρυσοστόλιστος, χρυσοποίκιλτος ‖ ὡσ. ἐπιχρυσωμένος, ἐπίχρυσος ‖ *χρυσοῦν ἵστημί τινα* — στήνω τὸ ἄγαλμα (θεοῦ) ἢ τὸν ἀνδριάντα (δνητοῦ) τινος ἐκ χρυσοῦ ἢ ἐπιχρυσωμένον. 2) *χρύσεια μέταλλα*=μεταλλεῖα χρυσοῦ, χρυσωρυχεῖα (βλ. καὶ *χρυσεῖον*).— ‖ ὁ ἔχων χρυσοῦν τὸ χρῶμα, χρυσῆν τὴν ἀπόχρωσίν, χρυσοκίτρινος, «χρυσαφένιος», «χρυσαφής».— ‖ μτφρ., ὡς καὶ νῦν, χρυσοῦς, εὐτυχής, εὐτυχισμένος, εὐλογημένος ‖ ἀντεύθεν, οἱ ἰδιαιτέρως πολιτικῶς καλοῦνται ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος *χρυσοῦν γένος,* καὶ ὁ πρῶτος καὶ ἄριστος αἰὼν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους καλεῖται ὑπὸ τοῦ Ἡσιόδου *χρυσοῦς αἰὼν* [παρ' Ὁμήρῳ οἱ τύποι *χρῡσέη, χρῡσείην, χρῡσείου, χρῡσείῳ* κλπ. πρέπει νὰ προφέρωνται διαυλλάβως ὡς σπονδεῖοι· βλ. καὶ *χρυσὸς* ἐν τέλει].

χρῡσεο-σάνδᾰλος, *ον* (*χρύσεος*+*σάνδαλον*)· ὁ ἔχων σανδάλια ἐκ χρυσοῦ ‖ *ἴχνος χρυσεοσάνδαλον*= τὸ ἴχνος («τὸ χνάρι») ποὺ ἀφίνεται ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἀπὸ χρυσοῦν σανδάλιον («ἡ πατημασιὰ τοὺ»).

χρῡσεο-στέφᾰνος, *ον*· =*χρυσοστέφανος* (βλ. λ).

χρῡσεό-στολμος, *ον,* ἢ **χρῡσεό-στολος,** *ον* (*χρύσεος*+*στέλλω*)· ὁ (ἐ)στολισμένος μὲ χρυσόν, χρυσοστόλιστος, χρυσοποίκιλτος, χρυσοκέντητος.

χρῡσεό-τευκτος, *ον*· =*χρυσότευκτος* (βλ. λ.).

Χρῡσηΐς, *-ίδος,* ἡ, πατρωνυμ. τοῦ **Χρύσης, -ου,** ὁ· ἡ θυγάτηρ τοῦ *Χρύσου* (βλ. Κ.Ε.Λ.).

χρῡσ-ηλᾰκᾰτος, *ον* (*χρυσὸς*+*ἠλακάτη*)· ὁ ἔχων ἠλακάτην («ρόκαν») ἐκ χρυσοῦ ‖ ὁ ἔχων χρυσοῦν θέλος.

χρῡσ-ήλᾰτος, *ον* (*χρυσὸς*+*ἐλαύνω*)· ὁ κατεσκευασμένος (ἐπεξειργασμένος) ἐκ χρυσοῦ, ὁ ἐκ σφυρηλάτου χρυσοῦ πεποιημένος.

χρῡσ-ήνιος, *ον* (*χρυσὸς*+*ἡνία*)· ὁ ἔχων ἡνίας ἐκ χρυσοῦ.

χρῡσ-ήρης, *ες,* γεν. *-εος* (*χρυσὸς*+*ἀραρεῖν*)· ὁ συνηρμοσμένος διὰ χρυσοῦ, ὁ ἑστερεωμένος διὰ χρυσοῦ, ὁ κεκασμηένος διὰ χρυσοῦ, ὁ χρυσοῦς.

χρῡσίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ *χρυσίον* (βλ. λ.)· μικρὸν τεμάχιον χρυσοῦ.

χρῡσῖον, τό, ὑποκορ. τοῦ *χρυσὸς* (βλ. λ.)· τεμάχιον χρυσοῦ, γεν. χρυσὸς ‖ πᾶν τὸ ἐκ χρυσοῦ κατεσκευασμένον, κατειργασμένος χρυσός, νομίσματα ἐκ χρυσοῦ, κοσμήματα ἐκ χρυσοῦ, χρήματα ‖ *ἀργύριον καὶ χρυσίον*=νομίσματα ἐκ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου ‖ ὁ καθιερωμένος ὅμως ὅρος διὰ τὸ χρῆμα ἦτο *ἀργύριον* (βλ.λ.), ὡς ἐν τῇ Λατιν. τὸ **argentum**.— ‖ ὡς ἔκφρασις στοργῆς, «χρυσέ μου, δησαυρέ μου».

χρῡσίς, *-ίδος,* ἡ (*χρυσός*)· χρυσοῦν σκεῦος, ἀγγεῖον ἐκ χρυσοῦ. 2) χρυσῆ ἐσθής, χρυσοκέντητος στολή.

χρῡσῖτης, *-ου,* ὁ, καὶ θηλ. **χρῡσῖτις,** *-ίδος* (*χρυσός*)· ὁ ὅμοιος χρυσῷ, ὁ περιέχων ποσοστὸν χρυσοῦ.

χρῡσο-βᾰφής, *ὲς* (*χρυσὸς*+*βᾰφῆναι*)· ὡς καὶ νῦν, χρυσοβαφής, «χρυσοβαμμένος», χρωματισμένος μὲ χρῶμα «χρυσαφί», ἐπίχρυσος, χρυσοκέντητος.

χρῡσό-βωλος, *ον* (*χρυσὸς*+*βῶλος*)· ὁ ἔχων βῶλους (χώματος, τ.ἔ. ὁ ἔχων ἔδαφος) ἐκ χρυσοῦ, θηλ. ὁ ἔχων ἔδαφος περιέχον χρυσόν.

χρῡσό-γονος, *ον* (*χρυσὸς*+*γενέσθαι*)· ὁ γεννηθείς (προελθὼν) ἐκ χρυσοῦ, ὁ καταγόμενος ἐκ χρυσοῦ, ἐπὶ τῶν Περσῶν, οἵτινες καλοῦνται *χρυσόγονος γενεὰ* ὡς καταγόμενοι ἐκ τοῦ Περσέως, ὃν ἡ Δανάη συνέλαβε συνευρεθεῖσα μετὰ τοῦ Διὸς κατελθόντος πρὸς αὐτὴν ἐν εἴδει χρυσῆς βροχῆς.

χρῡσο-δαίδαλτος, *ον* (*χρυσὸς* + *δαιδάλλω*)· ὁ πλουσίως κεκοσμημένος διὰ ποικίλων χρυσῶν κοσμημάτων.

χρῡσο-δακτῡλιος, *ον* (*χρυσὸς*+*δακτύλιος*)· ὁ φορῶν χρυσοῦν δακτύλιον.

χρῡσό-δετος, (*η*), *ον* (*χρυσὸς*+*δέω*)· ὡς καὶ νῦν, χρυσόδετος, δεδεμένος διὰ χρυσοῦ ‖ πλουσίως κεκοσμημένος διὰ χρυσοῦ, περιβεβλημένος μὲ χρυσόν.

χρῡσο-έθειρ, *—ειρος,* ὁ, ἡ· κλητ. *—έθειρε*· θηλ. *—έθειρα* (*χρυσὸς*+*ἔθειρα*)· ὁ ἔχων χρυσῆν κόμην, *ὁ χρυσόθριξ* (βλ. λ.).

χρῡσο-ειδής, *ὲς* (*χρυσὸς* + *εἶδος*)· ὁ ὁμοιάζων πρὸς χρυσόν.

χρῡσό-ζῡγος, *ον* (*χρυσὸς* + *ζυγόν*)· ὁ ἔχων χρυσοῦν ζυγόν (ζυγὸν ἐκ χρυσοῦ κατεσκευασμένον).

χρῡσό-θριξ, *-τρίχος,* ὁ, ἡ, (*χρυσὸς* + *θρίξ*)· ὁ ἔχων χρυσᾶς τρίχας, χρυσῆν κόμην (πρβλ. καὶ *χρυσοέθειρα*).

χρῡσό-θρονος, *ον* (*χρυσὸς* + *θρόνος*)· ὁ ἔχων θρόνον ἐκ χρυσοῦ, ὁ καθήμενος ἐπὶ χρυσοῦ θρόνου, ἐπίθ. τῆς Ἥρας, Ἀρτέμιδος καὶ τῆς Ἠοῦς.

Χρῡσο-κᾰ́ρηνος, ον, δωρ. **—ᾶνος** (*χρυσὸς* + *κάρηνον*)· ὁ ἔχων χρυσῆν κεφαλήν.

Χρῡσό-κερως, -ωτος, ὁ, ἡ, καὶ **Χρῡσόκερως, ων,** γεν. **-ω** (*χρυσὸς*+*κέρας*)· ὁ ἔχων χρυσᾶ κέρατα. — ‖ ὁ ἔχων κέρατα κεκαλυμμένα διὰ χρυσοῦ, ὁ ἔχων ἐπίχρυσα (ἐπιχρυσωμένα) κέρατα, ὡς τὸ θῦμα τὸ μέλλον νὰ σφαγιασθῇ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ.

Χρῡσο-κόλλητος, ον (*χρυσὸς* + *κολλάω*)· ὡς καὶ νῦν, χρυσοκόλλητος, κεκοσμημένος μὲ χρυσᾶς ἐγκολλήτους παραστάσεις‖γεν., ὁ ἐκ χρυσοῦ, ὁ χρυσός.

Χρῡσό-κολλος, ον (*χρυσὸς*+*κολλάω*)· ὁ συγκεκολλημένος διὰ χρυσοῦ, ὁ *χρυσοκόλλητος* (βλ. λ.), στολισμένος μὲ ἐγκολλήτους παραστάσεις ἐκ χρυσοῦ.

Χρῡσο-κόμης, -ου, ὁ, δωρ. **—μας, -α,** ὁ (*χρυσὸς* +*κόμη*)· ὁ ἔχων χρυσῆν κόμην, ἐπίθ. τοῦ Διονύσου, τοῦ Ἔρωτος κ. ἄ. ‖ ἀπολ. *ὁ χρυσοκόμης* ἀντὶ *ὁ Ἀπόλλων*.— ‖ ὁ ἔχων χρυσᾶ κοσμήματα ἐπὶ τῆς κόμης.

Χρῡσό-κομος, ον (*χρυσὸς* + *κόμη*)· ὁ ἔχων χρυσῆν κόμην ‖ ὁ ἔχων χρυσοῦν πτέρωμα (χρυσᾶ πτερά).

Χρῡσο-κρότᾰλος, ον (*χρυσὸς*+*κρόταλον*)· ὁ κροτῶν, κροταλίζων (ἠχῶν) ἐκ χρυσοῦ.

Χρῡσό-λῐθος, ὁ, ἴσως καὶ ἡ (*χρυσὸς* + *λίθος*)· ὁ χρυσοῦς λίθος, λαμπρὸς κιτρινωπὸς λίθος (ἴσως τὸ νῦν τοπάζιον).

Χρῡσο-λογέω, μελλ. *-ήσω* (*χρυσολόγος*)· ὁμιλῶ περὶ χρυσοῦ.— ‖ συλλέγω χρυσόν (τ. ἔ. χρῆμα).

Χρῡσο-λόγος, ον (*χρυσὸς*+*λέγω*)· ὁ ὁμιλῶν περὶ χρυσοῦ ‖ ὁ λέγων χρυσοῦς λόγους.— ‖ ὁ συλλέγων χρυσόν.

Χρῡσό-λογχος, ον (*χρυσὸς*+*λόγχη*)· ὁ ἔχων χρυσῆν λόγχην (χρυσοῦν ἀκόντιον).

Χρῡσό-λοφος, ον (*χρυσὸς* + *λόφος*)· ὁ ἔχων χρυσοῦν λόφον (τ. ἔ. λοφίον ἐκ χρυσοῦ) ἐπὶ τῆς περικεφαλαίας του.

Χρῡσο-λῦρης, -ου, ὁ, δωρ. **—λύρας, -α** (*χρυσὸς*+*λύρα*)· ὁ ἔχων χρυσῆν λύραν (ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος).

Χρῡσό-μαλλος, ον (*χρυσὸς* + *μαλλός*)· ὁ ἔχων χρυσοῦν μαλλόν, χρυσοῦν ἔριον, ὡς καὶ νῦν χρυσόμαλλος, «χρυσομάλλης».

Χρῡσο-μᾰνής, ὲς (*χρυσὸς*+*μανῆναι*)· ὁ ἐμμανῶς ἀγαπῶν τὸν χρυσόν.

Χρῡσο-μηλολόνθη, ἡ (*χρυσὸς* + *μηλολόνθη*)· ὁ χρυσοκάνθαρος, χρυσοειδὴς κάνθαρος ‖ ὡσ. ὡς δρος ἐκφράζων στοργὴν καὶ «χάδι».

Χρῡσο-μῖτρης, -ου, ὁ (*χρυσὸς*+*μίτρα*)· ὁ φορῶν χρυσῆν *μίτραν* (βλ. λ.), ὁ φορῶν χρυσῆν ζώνην, ἡ χρυσοῦν κεφαλόδεσμον, γεν. χρυσοῦν περίβλημα.— ‖ ὁ διὰ χρυσοῦ δεδεμένος, χρυσόδετος.

Χρῡσό-μορφος, ον (*χρυσὸς* + *μορφή*)· ὁ χρυσοῦς τὴν μορφήν, ὁ ἔχων χρυσῆν μορφήν, ὁ ὅμοιος πρὸς χρυσόν.

Χρῡσό-νωτος, ον (*χρυσὸς*+*νῶτον*)· ὁ ἔχων χρυσοῦν νῶτον (χρυσᾶ νῶτα, χρυσῆν ῥάχιν), χρυσῆν ἐπιφάνειαν ‖ *χρυσόνωτος ἠνία*=ἡνία κεκοσμημένη διὰ χρυσῶν ἤλων (χρυσοκόλλητος).

Χρῡσό-παστος, *ον* (*χρυσὸς*+*πάσσω*)· ὁ χρυσῷ πεπασμένος, ὁ πασπαλισμένος μὲ χρυσόκονιν, ἐπίχρυσος, ἐπιχρυσωμένος ‖ *χρυσόπαστος τιήρης*=*τιάρα* (βλ. λ.) κατεσκευασμένη ἐξ ὑφάσματος χρυσοϋφάντου ‖ *τὰ χρυσόπαστα*=χρυσοποίκιλτα κομψοτεχνήματα, ἐπίχρυσα χειροτεχνήματα.

Χρῡσο-πέδῐλος, ον (*χρυσὸς*+*πέδιλον*)· ὁ φορῶν χρυσᾶ πέδιλα (πρβλ. *χρυσεοσάνδαλος*).

Χρῡσό-πεπλος, ον (*χρυσὸς* + *πέπλον*)· ὁ ἔχων χρυσοῦν (χρυσοῦφαντον) πέπλον, ὁ φέρων ἔνδυμα ἐκ χρυσοϋφάντου ὑφάσματος.

Χρῡσο-πήληξ, -ηκος, ὁ, ἡ (*χρυσὸς* + *πήληξ*)· ὁ ἔχων χρυσῆν πήληκα (βλ. λ.), περικεφαλαίαν ἐκ χρυσοῦ).

Χρῡσο-πλόκᾰμος, ον (*χρυσὸς* + *πλόκαμος*)· ὁ ἔχων χρυσοῦς πλοκάμους.

Χρῡσο-ποιός, *ὁν* (*χρυσὸς*+*ποιέω*)· ὁ κατεργαζόμενος τὸν χρυσόν ‖ *ὡς οὐσ. ὁ χρυσοποιός*—ὁ χρυσοχόος.

Χρῡσό-πρᾶσος, ὁ (*χρυσὸς* + *πράσον*)· πολύτιμος λίθος ἔχων χρῶμα κιτρινοπράσινον (πράσινον χρυσίζον).

Χρῡσό-πτερος, ον (*χρυσὸς*+*πτερόν*)· ὁ ἔχων χρυσᾶς πτέρυγας (ἐπίθ. τῆς Ἶριδος).

Χρῡσό-ῥᾰπις, ὁ, ποιητ. ἀντὶ *χρυσάρραπις* (βλ. λ.).

Χρῡσο-ῥόης, -ου, ὁ, ποιητ. ἀντὶ *χρυσορρόης* (βλ.λ.).

Χρῡσ-όροφος, ον, καὶ **-ώροφος** (*χρυσὸς*+*ὄροφή*)· ὁ ἔχων χρυσῆν ὀροφὴν (στέγην ἐκ χρυσοῦ).

Χρῡσό-ῥᾰπις, -ιδος, ὁ, ἡ (*χρυσὸς*+*ῥαπίς*)· ὁ ἔχων χρυσῆν *ῥαπίδα* (βλ.λ.), ὁ ἔχων χρυσῆν ῥάβδον.

Χρῡσο-ῥρόης, -ου, ὁ, δωρ. **-ρρόας,** -α (*χρυσὸς* + *ῥέω*)· χρυσόρρειθρος, ὁ ῥέων χρυσόν, τοῦ ὁποίου τὸ ρεῦμα περιέχει (παρασύρει) καὶ ψήγματα χρυσοῦ.

Χρυσό-ρρυτος, ον (*χρυσὸς*+*ῥέω*)· ὁ χρυσᾶ ρεύματα ἔχων, ὁ ῥέων μετὰ χρυσοῦ, ὁ φέρων μεθ' ἑαυτοῦ χρυσόν.

ΧΡΥ΄ΣΟ΄Σ, *-οῦ,* ὁ· ὡς καὶ νῦν, χρυσός, «χρυσάφι», «μάλαμα», λατ. **aurum** : *χρυσὸς κοῖλος*=χρυσὸς κατειργασμένος εἰς σκεύη, σκεύη ἐκ χρυσοῦ, χρυσᾶ σκεύη ‖ *χρυσὸς ἄπεφθος*=χρυσὸς καθαρός, «λαγαρισμένος» (χρυσὸς χωνευμένος, δεδοκιμασμένος, ἐξηυγενισμένος) ‖ *λευκὸς χρυσὸς*=ὡς καὶ νῦν, λευκόχρυσος, χρυσὸς ἀνάμεικτος μετ' ἀργύρου [-ῡ- ἐν τῷ *χρυσὸς* καὶ τοῖς παραγώγοις· οἱ Λυρικοὶ ποιηταὶ συνέστελλον εἰς βραχὺ -ῠ- ἐν τῷ ἐπιθ. *χρύσεος*· ἅπαξ δὲ παρὰ Πινδ. καὶ *χρῦσός*].

Ἔτυμ.: πιθ. δάνειον ἐκ σημιτ. τινος γλώσσης· πρβλ. φοινικ-εβρ. *hārūṣ*=Ἀσσυρ. *hurāšu* (χρυσός), Ἀραμ. *hara'* (κίτρινος).

Χρῡσο-στέφᾰνος, ον (*χρυσὸς*+*στέφανος*)· ὁ ἔχων χρυσοῦν στέφανον, ὁ ἐστεμμένος διὰ χρυσοῦ στεφάνου.

Χρῡσό-στομος, ον (*χρυσὸς*+*στόμα*)· ὡς καὶ νῦν, χρυσόστομος, ὁ ἔχων στόμα χρυσοῦν, ὁ λέγων (ἐκστομίζων) χρυσοῦς λόγους, ἐκ τοῦ στόματος τοῦ ὁποίου ἐξέρχονται χρυσοῖ λόγοι.

Χρῡσό-στροφος, ον (*χρυσὸς* + *στρέφω*)· ὁ συνεστραμμένος μετὰ χρυσοῦ, ὁ πλεγμένος ἐκ χρυσοῦ, ὁ πλεγμένος μὲ χρυσόν, ὁ περιτυλιγμένος μὲ χρυσὸν ‖ ἐπὶ τόξου, τὸ ἔχον χορδὴν πεποιημένην ἐκ συνεστραμμένου χρυσοῦ σχοινίου.

Χρῡσο-τέκτων, -ονος, ὁ· ὁ ἐργαζόμενος τὸν χρυσόν, ὁ χρυσοχόος.

Χρῡσότερος, α, ον, συγκρ. ἐπίθετον ἐσχηματισμένον ἐκ τοῦ *χρυσός*· ὁ πολυτιμότερος τοῦ χρυσοῦ, ὁ περισσότερον χρυσοῦς (μεγαλύτερον ποσοστὸν καθαροῦ χρυσοῦ περιέχων) ἀπό ἄλλον τινά.

Χρῡσό-τευκτος, ον (*χρυσὸς*+*τεύχω*)· ὁ εἰργασμένος (κατεσκευασμένος) ἐκ χρυσοῦ.

Χρῡσο-τευχής, ὲς (*χρυσὸς*+*τεῦχος*)· ὁ ἔχων χρυσᾶ *τεύχεα*, ὁ ἔχων χρυσῆν πανοπλίαν.

Χρῡσό-τοξος, ον (*χρυσὸς*+*τόξον*)· ὁ ἔχων χρυσοῦν τόξον (τόξον ἐκ χρυσοῦ).

Χρῡσο-τρῐαινος, ον (*χρυσὸς*+*τρίαινα*)· ὁ ἔχων χρυσῆν τρίαιναν,

Χρῡσ-ούᾱτος, ον (*χρυσὸς*+*οὖας*)· ὁ ἔχων ὦτα (ἢ λαβὰς) ἐκ χρυσοῦ (ἐπίθ. *τρίποδος*).

Χρῡσοῦς, ῆ, οῦν, ἀττ. συνηρ. ἀντὶ *χρύσεος* (βλ.λ.).

Χρῡσο-φᾰ́εννος, (*χρυσὸς* + *φαίνομαι*)· = *χρυσοφαὴς* (βλ. λ.).

Χρῡσο-φᾰ́ής, ὲς (*χρυσὸς*+*φάος*)· ὁ ἔχων χρυσοῦν φάος (φῶς), ὁ λάμπων ὡς χρυσός.

Χρῡσο-φεγγής, ὲς (*χρυσὸς*+*φέγγος*)·=*χρυσαυγὴς* (βλ. λ.), ὁ φέγγων (λάμπων) ὡς χρυσός.

Χρῡσό-φῐλος, ον (*χρυσὸς*+*φίλος*)· ὁ ἀγαπῶν τὸν χρυσόν.

Χρῡσο-φορέω· μελλ. *-ήσω* (*χρυσοφόρος*)· φορῶ χρυσᾶ κοσμήματα, φέρω χρυσόν (δηλ. φορῶ χρυσοΰφαντον στολήν). 2) εἶμαι φορτωμένος χρυσόν. 3) πληρώνω φόρον εἰς χρυσόν.

Χρῡσο-φόρος, ον (*χρυσὸς*+*φέρω*)· ὁ φορῶν χρυσοῦν ἱματισμὸν (χρυσοΰφαντα ἐνδύματα), ὁ φορῶν χρυσᾶ κοσμήματα· 2) ὁ μεταφέρων χρυσόν. 3) ὁ παράγων χρυσόν.

Χρῡσο-φύλαξ, -ᾰκος, ὁ, ἡ· ὁ φυλάττων χρυσόν, ὁ φρουρῶν χρυσόν ‖ ὡς οὐσ., ὁ φύλαξ χρυσοῦ, ὁ θησαυροφύλαξ, ταμίας.

χρῡσο-χαίτης, -ου, ὁ, θηλ. *χρῡσό-χαιτις, -ιδος* (*χρυσὸς* + *χαίτη*)· ὁ ἔχων χρυσῆν χαίτην, χρυσῆν κόμην.

χρῡσο-χᾰλῑ́νος, ον (*χρυσὸς* + *χαλινός*)· ὁ ἔχων χρυσοῦν χαλινόν, ὁ ἔχων χρυσοποίκιλτον χαλινόν (*ἐπὶ τῶν ἵππων τῶν Περσῶν*).

χρῡσό-χειρ, -χειρος, ὁ, ἡ (*χρυσὸς*+*χείρ*)· ὁ ἔχων χρυσᾶς χεῖρας, θηλ. ὁ κατάφορτος ἀπὸ χρυσᾶ κοσμήματα τῶν χειρῶν (δακτυλίους κ.τ.ὅ.).

χρῡσο-χῑ́των, -ωνος, ὁ, ἡ (*χρυσὸς* + *χιτών*)· ὁ περιβεβλημένος χρυσοῦν χιτῶνα (θηλ. χρυσοῦφαντον), ὁ ἔχων χρυσοῦν φλοιόν.

χρῡσο-χοεῖον, τὸ (*χρυσοχοέω*)· ὡς καὶ νῦν, χρυσοχοεῖον, ἐργαστήριον τοῦ χρυσοχόου.

χρῡσο-χοέω, μελλ. *-ήσω* (*χρυσοχόος*)· εἶμαι χρυσοχόος, ἐπαγγέλλομαι τὸν χρυσοχόον, ἐργάζομαι τὸν χρυσόν.— **II** καμινεύω («χωνεύω») μεταλλοῦχον γῆν πρὸς ἐξαγωγὴν χρυσοῦ.

χρῡσο-χοϊκός, ή, όν (*χρυσοχόος*)· ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς χρυσοχόον ἢ εἰς τὴν τέχνην του || *χρυσοχοϊκὴν τέχνην ἐργάζομαι*=μετέρχομαι (ἀσκῶ) τὴν τέχνην τοῦ χρυσοχόου, ἀσκῶ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ χρυσοχόου.

χρῡσο-χόος, ὁ (*χρυσὸς*+*χέω*)· ὁ ἐπιχρυσώνων τὰ κέρατα τοῦ πρὸς θυσίαν προοριζομένου σφαγίου. 2) ὁ τήκων (καμινεύων, «χωνεύων») χρυσὸν (ἢ χρυσοφόρα στρώματα γῆς).— **II** *ὁ χρυσοχόος*=ὡς καὶ νῦν, ὁ χρυσοχόος, ὁ ἐπεξεργαζόμενος τὸν χρυσόν.

χρῡσό-χροος, ον, καὶ συνῃρ. **—χρους, ουν** (*χρυσὸς*+*χρόα*)· ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ χρυσοῦ.

χρῡσόω, μελλ. *-ώσω* (*χρυσός*)· ὡς καὶ νῦν, χρυσώνω, ἐπιχρυσώνω.

χρῡσῶ, δωρ. ἀντὶ *χρυσοῦ*, γεν. τοῦ *χρυσός*.

χρῡσωμα, *-ατος,* τὸ (*χρυσόω*)· τὸ κατασκευασθὲν ἐκ χρυσοῦ, χρυσοῦν σκεῦος.

χρῡσ-ωνέω, (*χρυσὸς* + *ὠνέομαι*)· ἀγοράζω χρυσόν, ἢ ἀνταλλάσσω ἄλλα μέταλλα μὲ χρυσόν (ἢ ἀνταλλάσσω ἄλλα νομίσματα μὲ χρυσᾶ).

χρῡσ-ῶπις, *-ιδος,* ἰδιόρρ. θηλ. τοῦ *χρυσωπὸς* (βλ.λ.).

χρῡσ-ωπός, *ὁν* (*χρυσὸς*+*ὤψ*)· ὁ ἔχων χρυσοῦς ὀφθαλμούς, ἢ πρόσωπον λάμπον ὡς ὁ χρυσὸς (*ἐπὶ τοῦ ἡλίου*) || ὁ χρυσοῦς τὸ χρῶμα.

χρῦσωσις, *-εως,* ἡ (*χρυσόω*)· ἡ ἐπιχρύσωσις.

χρῡσ-ώψ, *-ῶπος,* ὁ, ἡ (*χρυσὸς*+*ὤψ*)· ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ χρυσοῦ, ὁ λάμπων ὡς χρυσός.

χρῶ, συνῃρ. ἐκ τοῦ *χράομαι*, προστ. ἐν. τοῦ *χράομαι* (βλ. λ.).

χρῷ, ἑτερόκλ. δοτ. τοῦ *χρὼς* (βλ. λ.).

χρῴζω, καὶ **χρώζω,** μτγν. καὶ **χρῶννυμι** καὶ **-ύω,** μελλ. *χρώσω*· ἀόρ. α' *ἔχρωσα*· παθητ.. ἀόρ. α' *ἐχρώσθην*· πρκ. *κέχρωσμαι*· (*χρώς*)'=*χροΐζω* (βλ.λ.), ἐγγίζω (ψαύω) τὴν ἐπιφάνειαν σώματός τινος || γεν., ἐγγίζω, προσψαύω, δίγω. 2) χρωματίζω, «βάφω» ἐλαφρῶς || κηλιδώνω, μολύνω, μιαίνω.

χρῶμα, *-ατος,* τὸ (*χρώννυμι*)· ἡ ἐπιφάνεια σώματός τινος, καὶ δὴ τοῦ ἀνθρωπίνου, ἡ ἐπιδερμίς, τὸ δέρμα.— **II** τὸ χρῶμα τῆς ἐπιφανείας, τὸ χρῶμα τῆς ἐπιδερμίδος, ἡ χροιὰ τοῦ προσώπου || *μεθίστημι τοῦ χρώματος*=«ἀλλάζω» χρῶμα.— **III** μτφρ., ἐν τῷ πληθ., κοσμήματα, διακοσμήσεις, ποικίλματα, ἐξωραϊσμός.— **IV** ὡς τεχνικὸς ὅρος ἐν τῇ Μουσικῇ, *χρῶμα*=τροποποίησις τῆς διατονικῆς μουσικῆς [*δι'* ἀτυμ. βλ. *χροιά*].

χρωμᾰ́τικός, ή, όν (*χρῶμα*)· ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς χρῶμα. 2) κατὰ τὸ πλεῖστον μτφρ., ἐν τῇ ρητορικῇ, ὁ διηνθισμένος, τετορνευμένος, κεκαλλωπισμένος, ἔντεχνος.— **II** *ἡ χρωματικὴ* (ἐνν. *Μουσική*), ἢ τὸ *χρωματικὸν*=ἡ χρωματικὴ μουσικὴ τῶν Ἀρχαίων, διάφορος τῆς διατονικῆς ὡς ἔχουσα τὸ τετράχορδον διῃρημένον εἰς ἁπλούστερα διαστήματα.

χρωμᾰ́τιον, τὸ (*χρῶμα*)· χρῶμα, βαφή || μέσον πρὸς χρωματισμόν.

χρώννῡμι'=*χρῴζω* (βλ. λ.).

χρώς, ὁ, γεν. *χρωτός*, δοτ. *χρωτί*, αἰτ. *χρῶτα*· ἐπ. καὶ ἰων. γεν. *χροός*, δοτ. *χροΐ*, αἰτ. *χρόα*· ἀττ. δοτ. *χρῷ*· ὡς τὸ *χροιὰ* καὶ *χρῶμα* (βλ. λ. λ.), ἡ ἐπιφάνεια τοῦ σώματος, ἡ ἐπιφάνεια τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, ἐπιδερμίς, δέρμα, ὡσ. δὲ καὶ αὐτὸ τοῦτο τὸ σῶμα || ἡ σάρξ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ὀστοῦν || τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὀργανισμός τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος. 2) *ἐν χροΐ*, ἀττ. *ἐν χρῷ* = πλησιέστατα πρὸς τὸ δέρμα, ἐγγύτατα τῆς ἐπιδερμίδος: *κείρω ἐν χροΐ*=κουρεύω μέχρι δέρματος, «σύρριζα» | *ἐν χρῷ κεκαρμένος*=ὁ «κουρεμένος κατακούρι» || μτφρ., *ξυρεῖ ἐν χρῷ τοῦτο* = αὐτὸ τὸ πρᾶγμα «ἐγγίζει κατάκαρδα», «πειράζει κατάκαρδα» | *παραπλέω ἐν χρῷ*=πλέω παρὰ τὴν ἀκτήν, τόσον κοντὰ ὥστε σχεδὸν τὴν ἐγγίζω (πρβλ. τὸ τοῦ Virgil. **radere litus**) | *συνάπτω μάχην ἐν χρῷ* = συνάπτω μάχην ἐκ τοῦ συστάδην.— **II** τὸ χρῶμα τῆς ἐπιδερμίδος, ἡ χροιὰ || γεν. χρῶμα || *χρὼς τρέπεται*=τὸ χρῶμά του μεταβάλλεται, «ἀλλάζει» χρῶμα, γίνεται ὠχρός.

χρωστήρ, *-ῆρος,* ὁ (*χρῴζω*)· ὁ χρωματίζων || *χρωστὴρ μόλυβδος*=μολυβδοκόνδυλον.

χρωτίζω, μελλ. *-ίσω* (*χρώς*)· ὡς τὸ *χρῴζω* (βλ.λ.), χρωματίζω, «βάφω».— μέσον, *χρωτίζομαι τὴν φύσιν τινί*=χρωματίζω τὴν φυσικήν μου ἰδιοσυγκρασίαν μέ τι (δίδω εἰς τὴν φύσιν μου τὴν ὄψιν τινός).

χῦδην, ἐπίρρ. (*χέω*)· κεχυμένως, «χυτά» || ὄθεν, ἄνευ τάξεως, συγκεχυμένως, ἀναμείξ, ἀδιακρίτως, σωρηδόν.— **II** ἐν ρεούσῃ γλώσσῃ, τ. ἔ. ἐν πεζῷ λόγῳ (ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ *ἐν ποιήμασιν*).— **III** ἀφθόνως, ὁλοσχερῶς.

χῦθείην, εὐκτ. παθ. ἀορ. α' τοῦ *χέω*.

χῦλός, *-οῦ,* ὁ (*χέω*)· χυμός, «ζουμί», ὁπὸς τῶν φυτῶν || ἀφέψημα. 2) τὸ ὑγρὸν τὸ παραγόμενον κατὰ τὴν πέψιν τῶν τροφῶν, ὡς καὶ νῦν χυλός, καὶ γεν. πᾶν παχύρρευστον ὑγρὸν παρασκευαζόμενον δι' ἐπιχύσεως ὕδατος.— **II** ἡ γεῦσις πράγματός τινος, ἐπειδὴ αὕτη προέρχεται ἐκ τοῦ χυμοῦ του.

Ἔτυμ. *χυλός*· *χυμός*· *χύτλον* (βλ. λ. λ.)· *δι'* ἀτυμ. βλ. *χέω*.

χῦμενος, ἐπ. μτχ. παθ. ἀορ. β' τοῦ *χέω*.

χῡμίζω, μελλ. *-ίσω,* ἀττ. *-ιῶ* (*χυμός*)· πάσσω τι εὔχυμον, τὸ κάμνω νὰ ἔχῃ καλὴν γεῦσιν, τὸ ἀρτύω, τὸ καρυκεύω || μτφρ., *χυμίζω ἁρμονίαν* = τραχεῖαν μουσικὴν τὴν καθιστῶ εὔηχον.

χῡμός, *-οῦ,* ὁ (*χέω*)· ὡς καὶ νῦν, χυμός, ὁπός, «ζουμί».— **II** γεῦσις.

χύντο, γ' πληθ. ἐπ. παθ. ἀορ. β' τοῦ *χέω*.

χῦσις, *-εως,* ἡ (*χέω*)· ὡς καὶ νῦν, χύσις, χύσιμον, — **II** ὡς τὸ *χῦμα* (βλ. λ.), ὑγρὸν κεχυμένον, ρεῦμα, ρύσις, ροῦς. 2) ἐπὶ ξηρῶν πραγμάτων, σωρὸς || μέγα πλῆθος, ποσότης.

χῠτλάζω, μελλ. *-άσω* (*χύτλον*)· χύνω, ἐκχέω||μτφρ., ἐκτείνω χαμαί, ἐξαπλώνω, τεντώνω: *χύτλασον σεαυτὸν ἐν τοῖς στρώμασιν*=«ξαπλώσου στὸ κρεββάτι».

χῦτλον, τὸ (*χέω*)· πᾶν τὸ δυνάμενον νὰ χυθῇ, ὑγρόν, ρευστόν, καὶ δή: 1) ἐν τῷ πληθ. *τὰ χύτλα*= ὕδωρ πρὸς λοῦσιν, λουτρόν. 2) μεῖγμα ὕδατος καὶ ἐλαίου, καλούμενον ἅλλως καὶ *ὑδρέλαιον*, διὰ τοῦ ὁποίου ἐτρίβοντο μετὰ τὸ λουτρόν.

χῠτλόω, μελλ. *-ώσω* (*χύτλον*)· πλύνω, λούω, ἀλείφω, χρίω.— μέσον, ἀλείφω ἐμαυτόν (ἀλείφομαι) μετὰ τὸ λουτρόν.

χῠτλώσαιτο, γ' ἑν. μέσ. ἀορ. α' τοῦ *χυτλόω*.

χῦτο, γ' ἑν. ἐπ. παθ. ἀορ. β' τοῦ *χέω*.

χῠτός, ή, όν, ρημ. ἐπίθ. τοῦ *χέω*· ὡς καὶ νῦν, χυτός, κεχυμένος. 2) ἐπὶ ξηρῶν πραγμάτων, ὁ συσσωρευθείς, συσσωρευμένος, προσκεχωσμένος || *χυτὴ γαῖα*=σωρὸς χώματος, γήλοφος, τύμβος. 3) ὡς οὐσ. *οἱ χυτοί*=λόφοι, ὄχθαι, προχώματα, «μῶλοι», ἀναχώματα.— **II** ὁ γενόμενος ὑγρός, ὁ ρευστοποιηθείς, ὁ χυθεὶς εἰς «καλοῦπι», ὁ τετηκώς, ὡς καὶ νῦν «χυτός, χυμένος», «καλουπιασμένος» || *ἀρτήματα λίθινα χυτά*=κρεμαστὰ κοσμήματα ἐκ τετηκυίας λίθου (*ἐπὶ τῆς ὑάλου*).— **III** ὑγρός, ρευστός, ρέων.

χῦτρα, ἡ (*χέω*), ἰων. *κύθρα* καὶ *κύτρα*· καὶ νῦν χύτρα. πήλινον ἀγγεῖον πρὸς βράσιν, «τσουκάλι», λατ. olla, testa.— ἐν τῷ πληθ., *αἱ χύτραι*=τὸ μέρος τῆς ἀγορᾶς ἔνθα ἐπωλοῦντο χύτραι.— *χύτραι ἐκαλοῦντο* ὡσ. καὶ χύτραι πλήρεις βρασμένων ὀσπρίων, διὰ τῶν ὁποίων συνήθιζον νὰ καθιερώνουν βωμοὺς καὶ

ἀγάλματα κατωτέρων θεῶν· ἐντεῦθεν δὲ καὶ ἡ φράσις: *ταύτην* (δηλ. *τὴν Εἰρήνην*) *χύτραις ἱδρυτέον* (παρ' Ἀριστοφ. Εἰρ. 923) = τὸ ἄγαλμα τῆς θεᾶς Εἰρήνης πρέπει νὰ ἱδρύσωμεν (νὰ καθιερώσωμεν) διὰ χυτρῶν πλήρων ἀπὸ ὄσπρια.

χῠτρειος, *α, ον*·=*χυτρεοῦς* (βλ. λ.), πήλινος ‖ *τὰ χύτρεια*=πήλινα σκεύη, ἀγγεῖα ‖ *χυτρεῖα* (τὰ)=αἱ ἀποθῆκαι χυτρῶν ἢ γεν. πηλίνων ἀγγείων.

χῠτρεοῦς, *ῆ, οῦν* (*χύτρα*)· πήλινος.

χῠτρεύς, *-έως, ὁ* (*χύτρα*)· ὁ κατασκευάζων χύτρας, «τσουκαλᾶς».

χῠτρῐδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ *χυτρίς*· μικρὰ χύτρα, «τσουκαλάκι».

χῠτρίζω, μελλ. *-ίσω*, ἀττ. *-ιῶ* (*χύτρα*)· δέτω ἐντὸς χύτρας ‖ ἐκδέτω βρέφος ἐντὸς χύτρας.

χῠτρῐνος, *η, ον* (*χύτρα*)· ὁ ἐκ πηλοῦ, πήλινος, κεράμειος, χωμάτινος, λατ. **testaceus.**

χῠτρίς, *-ίδος* (καὶ *-ῖδος*) ἡ, ὑποκορ. (ἀλλὰ μόνον κατὰ τὸν τύπον) τοῦ *χύτρα* ἢ τοῦ *χύτρος* (βλ. λ.).

χῠτρό-πους, *-ποδος, ὁ* (*χύτρος+πούς*)· χύτρα ἢ λέβης μετὰ ποδῶν ‖ τρίπους σιδηροῦς, ἐφ' οὗ ἐτίθετο ἡ χύτρα, «πυροστιά», εἶδος «φουφοῦς».

χῠτρος, ὁ, ἰων. *κύθρος* καὶ *κύτρος* (*χέω*)·=*χύτρα* (βλ. λ.) ‖ *οἱ χύτροι*=τὰ ἐν Θερμοπύλαις θερμὰ λουτρά.— ■ *οἱ χύτροι* ὡσ.=ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις, οἱονεὶ ἑορτὴ τῶν χυτρῶν, ἡ τρίτη ἡμέρα τῶν Ἀνθεστηρίων καὶ δεκάτη τρίτη τοῦ Ἀνθεστηριῶνος μηνός.

χώ, κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ *καὶ ὁ*

χώεο, ἐπ. β' ἐν. προστ. τοῦ *χώομαι*.

χώκ, κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ *καὶ ὁ ἐκ*.

χωλαίνω, μελλ. *-ᾰνῶ* (*χωλός*)· εἶμαι χωλός, ὡς καὶ νῦν χωλαίνω, «κουτσαίνω», βαδίζω «κουτσά».

χωλεύω (*χωλός*)· εἶμαι ἢ γίνομαι χωλός, χωλαίνω, «κουτσαίνω·

χωλ-ίαμβος, ὁ (*χωλὸς+ἴαμβος*)· χωλὸς ἢ χωλαίνων ἰαμβικὸς στίχος, τ. ἔ. στίχος ὅστις εἰς τὸν τελευταῖον πόδα ἔχει σπονδεῖον ἀντὶ ἰάμβου, διὸ καὶ ἄλλως λεγόμενος *σκάζων*· λέγεται ὅτι ἐπενοήθη ὑπὸ τοῦ Ἱππώνακτος.

χωλο-ποιός, *ὸν* (*χωλὸς+ποιέω*)· ὁ ποιῶν χωλούς, ἐπὶ τοῦ Εὐριπίδου ὅστις ἠρέσκετο νὰ ἐμφανίζῃ ἐπὶ σκηνῆς χωλὰ πρόσωπα.

ΧΩΛΟ'Σ, *ή, όν*· ὡς καὶ νῦν, χωλός, «κουτσός» ‖ ὡσ. καὶ ἐπὶ τῆς χειρός, ὡς τὸ *κυλλὸς* (βλ. λ.), «κουλ(λ)ός», κουλ(λ)οχέρης».— ■ μτφρ., ἀνάπηρος ἀτελής, ἐλλιπής, ἐλαττωματικός, λατ. **mancus** [*χωλός· χωλόω· χωλεύω*· ἀβεβ. ἐτυμ.].

χῶμα, *-ατος, τὸ* (*χόω, χώννυμι*)· ὡς καὶ νῦν, χῶμα, γῆ ἀνεσκαμμένη καὶ συσσωρευμένη, ἀνάχωμα, πρόχωμα ‖ μέγας ὄγκος χώματος ἐπισωρευόμενος ὑπὸ τῶν πολιορκητῶν ἔξωθεν καὶ ἐγγὺς τῶν τοίχων τῆς πολιορκημένης πόλεως πρὸς διευκόλυνσιν τῆς ἐκπολιορκήσεώς της ‖ πρόχωμα ἐγειρόμενον παρὰ τὴν ὄχθην ποταμοῦ, ἵνα ἐμποδίσῃ τὴν ὑπερχείλισίν του ‖ προκυμαία, ἀποβάθρα, εἰσχωροῦσα βαθέως εἰς τὴν θάλασσαν, «μῶλος», λατ. **moles** ‖ ὡσ. ὡς τὸ λατ. **tumulus**, γήλοφος, χωμάτινον ὕψωμα, τύμβος, «τούμπα».

χῶν, μτχ. τοῦ *χόω*· βλ. **χώννυμι.**

χώνη, ἡ, συνῃρ. ἐκ τοῦ *χοάνη* (βλ. λ.), ἡ χύτρα ἐν ᾗ χωνεύεται τὸ μέταλλον, χωνευτήριον (κοιλότης ἐν ᾗ ἐγχέεται τὸ τηκόμενον μέταλλον). 2) «χωνί».

χώννῡμι, μτγν. τύπος τοῦ *χόω* (βλ. λ.), ὡσ. καὶ **χωννύω**· πρτ. *ἐχώννυον*· μελλ. *χώσω*· ἀόρ. α' *ἔχωσα*· παθητ., μελλ. *χωσθήσομαι*· ἀόρ. α' *ἐχώσθην*· πρκ. *κέχωσμαι*· ἀπαντᾷ ὡσ. καὶ ὁ κανονικὸς ἐνεστ. *χόω*, ἀπρφ. *χοῦν*, μτχ. *χῶν* (*χέω*)· ἀνασκάπτω χῶμα καὶ τὸ συσσωρεύω, γεμίζω μὲ χῶμα, φράττω μὲ χῶμα ‖ *χώματα χόω*=κατασκευάζω πρόχωμα, δημιουργῶ ἀνάχωμα (γήλοφον) ‖ ἐγείρω τύμβον ἐπισωρεύων ὄγκον χώματος ἐπάνω εἰς τάφον. 2) φράσσω τι διὰ τῆς ἐπισωρεύσεως χωμάτων, περιφράσσω διὰ χωμάτων.— παθητ., πληροῦμαι διὰ χωμάτων, πληροῦμαι ἀπὸ τὰς προσχώσεις τὰς δημιουργουμένας ἐκ τῆς ἰλύος τῶν ποταμῶν. 3) ἐν τῷ παθητ., ἐπὶ πόλεων, ἐγείρομαι ἐπὶ ἀναχωμάτων, ἐπὶ προσχώσεων. 4) καλύπτω διὰ σωροῦ χωμάτων, θάπτω, «χώνω» ‖ *χῶσαί τινα λίθοις*=κατακαλύπτω τινὰ διὰ λίθων, τὸν καταλιθοβολῶ.— παθητ., χώνομαι κάτω ἀπὸ σωρὸν χώματος, ὑπεράνω μου ἐγείρεται τύμβος (σωρὸς χώματος).

Ἐτυμ. χώννῡμι, -ῦω ⟨**χοϜόω*, ἐσχηματισμένον ἐκ τοῦ **χοϜος, χόος, χοῦς· χῶμα*· δι' ἐτυμ. βλ. *χέω*.

χῶνος, ὁ, συνῃρ. ἐκ τοῦ *χόανος* (βλ. λ.).

ΧΩ'ΟΜΑΙ, μελλ. *χώσομαι*· ἀόρ. α' *ἐχωσάμην*· ἐπικ. προστ. *χώεο*· ἐπ. πρτ. *χώετο*· ἀποθ.· ὀργίζομαι, ἀγανακτῶ, θυμώνω, εἶμαι «χολιασμένος», λατ. **irascor** ‖ μετ' αἰτ. *χωόμενος κῆρ* (*θυμὸν*)=«πνέων μένεα», «χολιασμένος κατάκαρδα» ‖ ὡσ. μετὰ δοτ., *χώομαι φρεσὶν*=εἶμαι θυμωμένος «κατάκαρδα». 2) μετὰ δοτ. προσ., εἶμαι ἐξωργισμένος ἐναντίον τινός ‖ ὡσ. μετὰ γεν. προσ. ἢ πράγμ.=εἶμαι θυμωμένος ἐξ αἰτίας τινός (προσ. ἢ πράγμ.) ‖ ὡσ. μετὰ δοτ. προσ. καὶ οὐδ. αἰτ. τοῦ πραγμ., *μή μοι τόδε χώεο*=μὴ μοῦ θυμώνῃς δι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα («μὴ μοῦ βαστᾷς κακία» δι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα).

Ἐτυμ.: χώομαι· μτχ. *χωόμενος* (κατ' Ἀρίσταρχον =*συγχεόμενος*· πρβλ. λατ. **confusus animo**)· *χώ[F]ομαι: χέ[F]ω=πλώ[F]ω: πλέ[F]ω*)· βασικὴ του σημασ. (ὡς ἐκ τοῦ *χέω* προερχομένου) εἶναι ἡ τοῦ «παρασύρομαι, ἀφίνομαι νὰ παρασυρθῶ»· πρβλ. λατ. **effundi.**

χώρα, ἰων. **χώρη,** ἡ·=*χῶρος* (βλ. λ.), ὁ χῶρος ἢ ὁ τόπος ἐν ᾧ γίνεταί τι ἢ ὑπάρχει τι, γεν. τόπος, θέσις, λατ. **locus** ‖ ἡ ὡρισμένη θέσις τινός, ἡ κατάλληλος θέσις του, τὸ κατάλληλον μέρος ‖ *κατὰ χώραν εἰμὶ*=εἶμαι εἰς τὴν θέσιν μου | *κατὰ χώραν μένω*=μένω σταθερὸς εἰς τὴν θέσιν μου, κρατῶ σταθερῶς τὴν θέσιν μου | *ἐῶ κατὰ χώραν*=ἀφίνω τι εἰς τὴν θέσιν του, τὸ ἀφίνω ὅπως ἦτο | *χώραν λαμβάνω*=λαμβάνω θέσιν, εὑρίσκω τὴν θέσιν μου | *ἕως ἂν λάβῃ χώραν τὰ πράγματα*=ἕως ὅτου τὰ πράγματα τακτοποιηθῶσιν (ἕως ὅτου τὸ κάθε τι εὕρῃ τὴν θέσιν του). 2) μτφρ., ἡ ὡρισμένη θέσις ἑκάστου ἐν τῷ βίῳ, τὸ ἀξίωμα, ἡ τιμὴ τῆς ὁποίας ἀπολαύει, ὁ ρόλος του ἐν τῇ κοινωνίᾳ: *ἐν ἀνδραπόδων χώρᾳ εἰμὶ*=εἶμαι εἰς τὴν κατάστασιν δούλων, θεωροῦμαι δοῦλος, κατατάσσομαι εἰς τοὺς δούλους | *ἐν οὐδεμιᾷ χώρᾳ εἰμὶ*=λατ. **nullo loco haberi**=δὲν ἔχω ὑπόληψιν, δὲν ὑπολογίζομαι διὰ τίποτε.— ■ χώρα, γῆ, ἔκτασις γῆς, λατ. **regio** ‖ ἀπολ. *ἡ χώρα*=ἡ πατρίς τινος. 2) ἰδιοκτησία (περιουσία) συνισταμένη εἰς ἀγροτικὰ κτήματα, ἔγγειος ἰδιοκτησία, κτῆμα, ὑποστατικόν, «τσιφλίκι», λατ. **ager.** 3) οἱ ἀγροί, ἡ ἐξοχὴ (*ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν πόλιν*), λατ. **rus.**

χωρέω, μελλ. *-ήσω*, ἀττ. καὶ *-ήσομαι*· ἀόρ. α' *ἐχώρησα*· πρκ. *κεχώρηκα* (*χῶρος*)· κάμνω χῶρον διά τινα, κάμνω τόπον εἴς τινα, ὑπείκω, ὑποχωρῶ, παραχωρῶ τὴν θέσιν μου ‖ ἀποσύρομαι, ὀπισθοχωρῶ, «παραμερίζω», λατ. **cedo, recedo**: *νεκροῦ χωρήσουσι*=θὰ ἀποσυρθῶσι (θὰ ἀπομακρυνθῶσιν) ἀπὸ τὸ πτῶμα | *ἀπὸ νηῶν ἐχώρησαν προτὶ Ἴλιον*=ἀπεσύρθησαν ἀπὸ τὰ πλοῖα (ἀπεμακρύνθησαν ἀπὸ τὸ ναυτικὸν στρατόπεδον τῶν Ἀχαιῶν) πρὸς τὰ τείχη τοῦ Ἰλίου. 2) μετὰ δοτ. προσ., δίδω τόπον εἴς τινα, κάμνω τόπον εἴς τινα, ἀποσύρομαι πρὸ αὐτοῦ, «παραμερίζω νὰ περάσῃ».— ■ προβαίνω, προχωρῶ, κινοῦμαι πρὸς τὰ ἐμπρός, συνεχίζω, ἐπιχειρῶ, ἀκολούθως δ' ἁπλῶς ὑπάγω ἢ ἔρχομαι, λατ. **incedere**: *χωρῶ πρὸς ἔργον*=προβαίνω εἰς τὴν ἐνέργειαν, ἔρχομαι εἰς τὸ ἔργον, ἀρχίζω | *χωρῶ πρὸς ἧπαρ*=προχωρῶ (φθάνω) εἰς τὸ ἧπαρ, ἐγγίζω εἰς τὴν καρδίαν ‖ ἀπολ., ταξιδεύω, ὁδοιπορῶ. 2) ὡσ. καὶ ἐπὶ πραγμ., προχωρῶ, ἐξακολουθῶ, συνεχίζω, λατ. **procedere**: *οὐ χωρεῖ τοὔργον*=τὸ ἔργον δὲν προχωρεῖ, «δὲν ἀβγατίζει». 3) ἔρχομαι εἰς τέλος, ἔχω ἔκβασίν τινα, «παίρνω ἕνα τέλος», φθάνω εἰς ἀποτέλεσμα ‖ ἀπολ., βαίνω καλῶς, ἐπιτυγχάνω, **bene cedere** (ἀντίθ. τῷ **male cedere**) ‖ *παρὰ σμικρὰ χωρέω*=φθάνω εἰς μικρὸν ἀποτέλεσμα, τὸ ἀποτέλεσμά μου εἶναι ἀσήμαντον (ἐπὶ χρησμοῦ). 4) ἐπεκτείνομαι, ἐξαπλοῦμαι, διαδίδομαι, κυκλοφορῶ (ἐπὶ φημῶν, εἰδήσεων).— ■ μτβτ., ὡς καὶ νῦν, «χωράω».

ἔχω χῶρον διά τι, τό περιλαμβάνω, δύναμαι νά τό περιλάβω, περιέχω, ἐμπεριέχω (ὡς τό *χανδάνω*, ὃ βλ.)· ***ὁ κρατὴρ χωρεῖ ἀμφορέας ἑξακοσίους***=ὁ κρατήρ ἐμπεριέχει («χωράει», «παίρνει», «ἠμπορεῖ νά χωρέσῃ») ἑξακοσίους ἀμφορεῖς | ***ἡ πόλις αὐτὸν οὐ χωρεῖ***=«δέν τόν χωράει ἡ πόλις», «δέν ἠμπορεῖ νά τόν περιλάβῃ».

χωρίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ***χωρίον*** (βλ. λ.).

χωρίζω, μελλ. *-ίσω*, ἀττ. *-ιῶ*· παθ. πρκ. ***κεχώρισμαι***, ἰων. γ' πληθ. ***κεχωρίδᾶται***· (***χωρίς***)· ὡς καί νῦν, χωρίζω, ἀποχωρίζω, διαχωρίζω, διαιρῶ· — ***οἱ χωρίζοντες***· οὕτως ἀπεκλήθησαν δσοι ***ἐκ*** τῶν Παλαιῶν Γραμματικῶν ***ἀπέδιδον εἰς*** δύο ***διαφόρους*** ποιητάς τήν Ἰλιάδα καί τήν Ὀδύσσειαν.— παθητ., χωρίζομαι, διαχωρίζομαι, ἀποχωρίζομαι, διαιροῦμαι, ὄθεν καί πολύ ἀπέχω, διαφέρω, ἔχω διαφοράν, ποικίλλω ‖ ***νόμοι κεχωρισμένοι***=διαφορετικοί νόμοι (νόμοι ἔχοντες διαφοράν).

χωρίον, τό, ὑποκορ. τοῦ ***χῶρος*** καί ***χώρα***· ὡρισμένος χῶρος, ἰδιαίτερός τις τόπος, ἰδιαίτερα θέσις, σημεῖον, τοπικόν διαμέρισμα, περιοχή, χώρα: ***ἐκ τοῦ αὐτοῦ χωρίου***=ἐκ τοῦ αὐτοῦ σημείου (τόπου, μέρους). 2) ὡσ. (ὡς ἐνίοτε τό λατ. **locus** καί τό ἑλλ. ***τόπος***, βλ. λ.), χωρίον (περικοπή) ἀρχαίου Συγγραφέως.— **I** ὀχυρός τόπος, ὀχυρά θέσις, ὀχύρωμα, ἀπομεμονωμένον ὀχυρόν, ὠχυρωμένη πόλις.— **II** κτηματική περιουσία, ἔγγειος ἰδιοκτησία, ἀγρόκτημα, ὑποστατικόν.

χωρίς (Α), ἐπίρρ.· χωριστά, κεχωρισμένως, ἰδιαιτέρως, μεμονωμένως, «κατά μόνας»: ***κεῖται χωρὶς ὁ νεκρός***=ὁ νεκρός κεῖται κατά μέρος (ἀπομεμονωμένος). 2) χωριστά, «ἕνας-ἕνας», καθ' ἕκαστον, κατά μόνας. 3) ***χωρὶς μὲν..., χωρὶς δὲ...***=ἀπό τό ἕνα μέρος..., ἀπό τό ἄλλο... 4) ***χωρὶς ἢ δκόσοι*** (Ἡρόδ.)=πλήν δσοι... (ἐξαιρουμένων τόσων δσοι...) | ***χωρὶς ἤ...***=ἐκτός. . | ***χωρὶς ἢ ὅτι...***=ἐκτός ὅτι...— **II** μτφρ., ἐπί διαφόρου ἢ διακεχριμένου εἴδους (ἢ φύσεως ἢ ποιότητος): ***χωρὶς τό τ' εἰπεῖν πολλὰ καὶ τὰ καίρια***=εἶναι δύο διαφορετικά πράγματα τό νά εἴπῃ τις πολλά καί τό νά εἴπῃ τά καίρια [δι' ἐτυμ. βλ **χῆτος*].

χωρίς (Β), προθ. μετά γεν., ἄνευ τινός, χωριστά ἀπό τινος ‖ ἄνευ τῆς βοηθείας τινός ‖ ἄνευ τῆς δελήσεώς τινος ‖ ***χωρὶς θεοῦ***=λατ. **sine dīis**=ἄνευ τῆς εὐνοίας τῶν θεῶν. 2) χωριστά ἀπό τινος, κεχωρισμένως, μακράν ἀπό τινος: ***χωρὶς ὀμμάτων ἐμῶν*** — μακράν τῶν ὀφθαλμῶν μου. 3) ἀνεξαρτήτως ἀπό τινος, χωρίς νά ὑπολογίσῃ τις, ἐκτός τῶν ἄλλων, προσέτι.

χωρισμός, ὁ (***χωρίζω***)· ***ὡς καὶ νῦν***, χωρισμός, ἀποχωρισμός, ἀπομάκρυνσις.

χωρίτης, *-ου*, ὁ, θηλ. **χωρῖτις,** *-ιδος* (***χώρα, χῶρος***)· χωρικός, «χωριάτης», ἀγρότης, ἀγροῖκος ‖ θηλ. ***χωρῖτις***=χωρική, «χωριάτισσα», «χωριατοπούλα».

χωρῑτῐκός, ***ἡ, ὀν*** (***χωρίτης***)· ὁ ἀνήκων εἰς χωρικόν, ὁ ὅμοιος πρός χωρικόν, ἀγροτικός.— ἐπιρρ. *-κῶς*=κατά τόν τρόπον τῶν χωρικῶν.

χῶρος, ὁ· ὡς καί νῦν, χῶρος, θέσις, μέρος, τόπος, ***χωρίον*** (βλ. λ.), λατ. **locus**.— **II** χώρα, γῆ, περιοχή, λατ. **regio** ‖ μετά γεν., ἡ περιφέρεια, ἡ ἔκτασις, ἡ ἀνήκουσα εἴς τινα τόπον ἤ ἡ περιβάλλουσα αὐτόν: ***χῶρος τῆς Ἀραβίης*** (Ἡρόδ.)=ἡ χώρα τῆς Ἀραβίας, ἡ Ἀραβία. 2) κτηματική περιουσία, ἔγγειος ἰδιοκτησία, «ὑποστατικόν». 3) οἱ ἀγροί, ἡ ἐξοχή, λατ. **rus** [δι' ἐτυμ. βλ.***χήμη, χῆτος***· ***χῶρος***· ***χώρα***· ***χωρέω***· ἐκ ριζ. ἰαπ. *ĝhēi- (ἔχω ἔλλειψιν, στεροῦμαι), ἥτις εἶναι ἡ αὐτή πρός τήν ριζ. *ĝhēi- (χαίνω, χάσκω)].

Χῶρος, *-ου*, ὁ· ὁ βορειοδυτικός ἄνεμος, λατ. **Corus, Caurus**.

χωρο-φῐλέω, μελλ. *-ήσω* (***χῶρος***+***φιλέω***)· ἀγαπῶ τόπον τινά, συχνάζω εἰς τινα τόπον.

χώς, κατά κρᾶσιν ἀντί τοῦ ***καὶ ὡς***.

χῶσαι, ἀπρφ. ἀορ. α' τοῦ ***χώννυμι***.

χωσάμενος, μτχ. ἀορ. α' τοῦ ***χώομαι*** (βλ. λ.).

χωσθῆναι, ἀπρφ. παθ. ἀορ. α' τοῦ ***χώννυμι***.

χῶσις, *-εως*, ἡ (***χῶσαι***, τοῦ ***χώννυμι***)· ἡ ἐπισώρευσις (ἡ συσσώρευσις) χώματος, ἡ δημιουργία χωματίνης ἐπιχώσεως ἐγγύς τῶν τειχῶν πολιορκουμένης πόλεως ‖ τό γέμισμα διά χωμάτων ριπτομένων ἐντός κενοῦ κοίλου χώρου ‖ ***ἡ χῶσις τῶν λιμένων***=ἡ ἐπίχωσις τῶν λιμένων λόγῳ τῆς ὁποίας καθίστανται ἀβαθεῖς.

χῶσους, κατά κρᾶσιν ἀντί ***καὶ δσους***.

χωστός, ***ἡ, ὀν***, ρημ. ἐπίθ. τοῦ ***χώννυμι***· ὁ σχηματισθείς δι' ἐπιχώσεων (δι' ἐπισωρεύσεως χωμάτων) ‖ ἐπί προσ., ὁ κεχωσμένος, ὁ ἐνταφιασμένος.

Ψ

Χ, ψ, ψῖ, ψεῖ, τό, ἄκλιτον, τὸ εἰκοστὸν τρίτον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου· ὡς ἀριθμ. *ψ′*= 700, ἐν ᾧ ,*ψ*=700.000.—Τὸ γράμμα ***ψεῖ*** ἐκπροσωπεῖ φθόγγον οὐχὶ ἁπλοῦν ἀλλὰ σύνθετον, συνιστάμενον ἐξ ἑνὸς τῶν χειλικῶν (π, β, φ) καὶ ἐκ τοῦ συριστικοῦ ***σ*** (ἤτοι ***ψ=πσ, ἢ βσ, ἢ φσ***)· κατὰ πρῶτον εἰσήχθη εἰς τὸ ἰωνικὸν ἀλφάβητον, εἰς δὲ τὸ ἀττικὸν βραδύτερον, ἐπὶ ἄρχοντος Εὐκλείδου (Ὀλυμπ. 94, 2), συγχρόνως μὲ τὰ ***η, ω, ξ***.

Ὁ παρατιθέμενος πίναξ δεικνύει τὸ σχῆμα τοῦ ***ψεῖ*** ἐν τοῖς ἐπὶ μέρους ἑλλην. ἀλφαβήτοις :

ΟΝΟΜΑ ΑΛΦΑΒΗΤΟΥ		ΣΧΗΜΑ
ΠΡΟΕΥΚΛΕΙΔΕΙΑ	ΧΑΛΚΙΔΙΚΟΝ . . .	Ж
	ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΟΝ . . .	Ѱ
	ΙΩΝΙΚΟΝ	Ψ
ΑΤΤΙΚΟΝ ΠΡΟΕΥΚΛΕΙΔΕΙΟΝ	ΠΡΟΣΟΛΩΝΕΙΟΝ . .	ΦϟΦ
	ΣΟΛΩΝΕΙΟΝ . . .	ΦϟΦ
	ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ . . .	ΦΣΦ
	ΑΡΧΙΝΟΥ	Ψ

Πίναξ δεικνύων τὸ σχῆμα τοῦ ***ψεῖ*** ἐν τῷ Ἑλληνικῷ (πανελληνίῳ) ἀλφαβήτῳ κατὰ τὰς ἀκολούθους τρεῖς περιόδους :

I. Ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ 4ου αἰ. π. Χ. μέχρι τῆς ὑπὸ τῶν Ρωμαίων κατακτήσεως τῆς Ἑλλάδος.

II. Ἀπὸ τῆς Ρωμαϊκῆς κυριαρχίας μέχρι τῶν χρόνων τοῦ Αὐγούστου.

III. Ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Αὐγούστου μέχρι τοῦ 4ου αἰ. μ. Χ.

I	Ψ ψ
II	Ψ ψ Ѱ
III	Ψ Ψ Ψ Ψ Ψ

Ἀλλοιώσεις τοῦ ψ ἐν ταῖς ἐπὶ μέρους διαλέκτοις : 1) ***ἐν*** τῇ Αἰολικῇ διαλ. παρέμεινεν ὁ παλαιότερος διπλοῦς φθόγγος ***πσ***, καὶ δὴ ἐν τοῖς κυρ. ὀνόμ. : ***Πέλοπς*** ἀντὶ ***Πέλοψ***, ***Ἄραπς*** ἀντὶ ***Ἄραψ***. 2) ἀντὶ τοῦ ***ψ*** συχνὰ κεῖται, ἀκόμη καὶ παρ' ἀττ., τὸ σύμπλεγμα ***σπ***, ὅπερ ἐμφανίζει καὶ μετάθεσιν τῶν δύο φθόγγων, οἵτινες ἀποτελοῦσι τὸ ἀναλελυμένον ἰσοδύναμον τοῦ ***ψ*** (ἀντὶ τοῦ ***πσ*** δηλ.) : ***σπάλιον*** ἀντὶ ***ψάλιον***, ***σπέλιον*** ἀντὶ ***ψέλιον***, ***ἀσπίνθιον*** ἀντὶ ***ἀψίνθιον*** (πρβλ. τὴν ἐν τῇ Δωρ. καὶ Αἰολ. ἀνάλυσιν τοῦ ***ξ*** εἰς ***σκ*** ἀντὶ ***κσ***, καὶ τοῦ ***ζ*** εἰς ***σδ***)· ὅπως ἐξ ἀντιστρόφου ἐν τῇ Δωρ. κεῖται ***ψὶν*** ἀντὶ ***σφίν***, ***ψὲ*** ἀντὶ ***σφέ***. 3) ἐνίοτε τὸ ***ψ*** κεῖται ἀντὶ τοῦ ***σ*** ἢ ***σσ*** (καὶ δὴ παρ' ἀττ.) : ***ψιττακὸς*** ἀντὶ ***σιττακός***, ***κόψιχος*** ἀντὶ ***κόσσυφος***. 4) ἐν ταῖς λέξ. ***ἄμμος***, ***ἄμαθος*** ἄλλοτε προστίθεται τὸ ***ψ*** (: ***ψάμμος***, ***ψάμαθος***) καὶ ἄλλοτε παραλείπεται.

ψαθάλλω, θαμιστ. τοῦ ***ψάω*** (βλ. λ.)· ψηλαφῶ, μαλάσσω, κνήθω [ἐκ ριζ. ***ψαθ-***, ἐκτετ. ἐκ ριζ. ***ψα-*** (περὶ οὗ βλ. ἐν ***ψάω***)· ἡ καταλ. ***-άλλω*** ὀφείλεται πιθ. εἰς ἐπίδρασιν τύπων, οἷος ὁ ***ψάλλω*** κ. ἄ.].

ψᾰθῠρός, ***ὀν*** (***ψάω***)· εὔθραυστος, εὔθρυπτος, εὐδιάλυτος, χαλαρός, μαλακὸς (κυρ. ὁ ὑποχωρῶν ὑπὸ πίεσιν).

Ἔτυμ.: ***ψαθυρός***· ἰων. ***ψαθαρός***· πρβλ. Ἡσυχ. ***«ψαθυρόν· ἀσθενές· μαδαρόν· ψαθυρόν»***· ***ψαθ-*** εἶναι ἐπέκτ. ἐκ ριζ. ***ψα-***, περὶ ἧς βλ. ἐν ***ψάω*** (πρβλ. καὶ ***ψαθάλλω***).

ψαίρω (***ψάω***)· ὡς μτβτ., ἐγγίζω ἐλαφρῶς, προσψαύω ἐλαφρῶς : ***ψαίρει πτεροῖς οἶμον αἰθέρος*** (***ὁ οἰωνός***)=μὲ τὰς πτέρυγάς του ἐπιψαύει ἐλαφρῶς τὸν τρίβον («τὸ μονοπάτι») τοῦ αἰθέρος, τ.ἔ. δροεῖ (ψιθυρίζει) κινούμενος ἐν τῷ αἰθέρι (πρβλ. τὸ παρὰ Virgil. **radere iter liquidum**).— **II** ἀμτβ., κινοῦμαι ἐλαφρῶς, δονοῦμαι, πτερυγίζω, ποιῶ θόρυβον, θροῶ, ψιθυρίζω. [***ψαίρω*** 〈 ****bhsr̥-jō***, ἐκ ριζ. ****bhs-er-***, περὶ ἧς βλ. ἐν ***ψάω***, ***ψαθάλλω***].

ψαιστίον, τό, ὑποκορ. τοῦ ***ψαιστὸν*** (βλ. ***ψαιστός***)· μικρὸς πλακοῦς, μικρὸν γλύκισμα.

ψαιστός, ***ἡ, ὁν,*** ρηματ. ἐπίθ. τοῦ ***ψαίω*** (***ψάω***)· κοπανισμένος, ἀ(λη)λεσμένος· ***ψαιστὴ μᾶζα***=πλακοῦς, γλύκισμα ἐκ κοπανισμένης κριθῆς ἀναμεικτου μετὰ μέλιτος καὶ ἐλαίου || ***τὰ ψαιστὰ*** (ἐνν. ***ἄλφιτα***, ἢ ***κέμματα***, ἢ ***πόπανα***)=ζυμαρικά, γλυκίσματα, ἐκ χονδροαλεσμένης κριθῆς, χρησιμοποιούμενα κατὰ τὰς θυσίας.

ψαίστωρ, ***-ορος,*** ὁ (***ψαίω***)· ὁ ἀποσπογγίζων.

ψαίω, μελλ. ***-σω*** (***ψάω***)· ἀποτρίβω, ἀποσπογγίζω, κατατρίβω, συντρίβω, κοπανίζω, ἀλέθω, κονιοποιῶ.

Ἔτυμ.: ***ψαίω***· ***ψαιστός***· ***ψαιστόν***· πρβλ. Ἡσυχ. ***«ψαῖσμα· σῖτον ὀλίγον»***, ***«ψαίνυντες· ψωμίζοντες»***, ***«ψαίνυσμα· ὀλίγον»***· ἡ ριζ. ***ψαι-*** 〈 ἰαπ. ****bzhəi-***, ****bhsəi-***, μεταπτωτ. τύπος ἐκ τοῦ ****bhsēi-***, περὶ οὗ βλ. ἐν ***ψάω***· πρβλ. καὶ ***ψίω***, ***ψίξ***, ***ψιλός***.

ψᾰκάζω, μτγν. **ψεκάζω,** μελλ. ***-άσω*** (***ψακάς***)· βρέχω κατὰ ***ψεκάδας*** (δηλ. μικρὰς σταγόνας), «ψιλοβρέχω», «ψιχαλίζω», «στάζω» || ἄπρος. (ὅπως τὸ ***ὕει***), ***ψακάζει***=«ψιχαλίζει», «πέφτει ψιλὴ βροχή».

ψᾰκάς, μτγν. **ψεκάς,** ***-άδος,*** ἡ (***ψάω***)· πᾶν σμικρὸν τεμάχιον (κόκκος, «ψίχουλο» κλπ.) ἀποτριβόμενον ἢ ἀποκοπτόμενον ἐκ μεγαλυτέρου ὄγκου || ***ἀργυρίου μηδὲ ψακάς***=μηδὲ κόκκος ἀργυρίου («οὔτε τσεντέζιμο») || ὡς περιληπτ. ***ψάμμου ψακάς***=κόκκοι ἄμμου. 2) κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ ὑγρῶν, μικρὰ σταγών βροχῆς, ὀλίγαι σταγόνες βροχῆς, λεπτὴ βροχή, «ψιχάλα» (ἀντίθ. τῷ ***ὄμβρος, ὑετός***) : ***ὕσθησαν αἱ Θῆβαι ψακάδι*** = αἱ Θῆβαι ἐβράχησαν μὲ

«ψιλή βροχούλα» («ἐψιχάλισε στὰς Θήβας») ‖ μτφρ., *φοίνισσα ψακὰς*=βροχὴ αἵματος.

Ἔτυμ.: ψακάς· ψᾱκάζω· ψάκαλος, -ον (νεογνὸν ζῷον)· ἡ ρίζ. ψακ- περιέχει ἐπέκτασιν τῆς ρίζ. ψα- (τοῦ ψάω) κατὰ ἤν -κ-.

ψᾰλάσσω, νεώτ. ἀττ. **-ττω**· ὡς τὸ *ψάλλω, ψαθάλλω* (βλ. λ. λ.), ψαύω ἐλαφρῶς, ψηλαφῶ, δίγω, δέτω εἰς παλμικὴν κίνησιν, ψαύων χορδὴν τὴν κάμνω νὰ ἠχήσῃ [*ψαλάσσω· ἄψάλακτος* (=*ἄψαυστος*)· *ἐκ τοῦ ψάλλω* (βλ. λ.), ὅπως τὸ *σταλάζω* (*σταλάσσω*) *ἐκ τοῦ στάζω*].

ψᾰλῐδό-στομος, *ον* (*ψαλίς*+*στόμα*)· ὁ ἔχων στόμα ὅμοιον πρὸς ψαλίδα (ἐπίθ. τοῦ καρκίνου).

ψᾰλίζω, μελλ. *-ίσω* καὶ *-ίξω*, ἀττ. *-ιῶ* (*ψαλίς*)· τέμνω διὰ ψαλίδος, ψαλιδίζω, περικόπτω.

ΨΑ῎ΛΙΟΝ, τό· τμῆμα τοῦ χαλινοῦ, καὶ δὴ κρίκος του ἢ ἅλυσίς του διερχομένη ὑπὸ τὴν σιαγόνα τοῦ ἵππου· ἀπὸ τὸν κρίκον αὐτὸν ἐκρέματο ἡ φορβειά, διὰ τῆς ὁποίας ὁ ἵππος προσεδένετο εἰς τὴν φάτνην ‖ *ἐν τῷ* πληθ., *τὰ ψάλια*=αὐτὴ αὕτη ἡ ἅλυσις (ὁ πληθ. δικαιολογεῖται ἐκ τοῦ ὅτι ἡ ἅλυσις ἀπετελεῖτο ἐκ πολλῶν κρίκων). 2) ἐντεῦθεν, γενικώτερον, ἅλυσις, κάθε ἅλυσις ‖ μτφρ., χαλινός, «χαλινάρι» (ὡς μέσον ἀναχαιτίσεως), περιορισμός, ἐξαναγκασμός [σκοτεινὸν ἐτυμολ.· πιθ. ἐκ τοῦ *ψάλλω*; πρβλ. *ψέλιον*].

ψᾰλίς, *-ίδος*, ἡ (*ψάω*)· ὡς καὶ νῦν, ψαλίς, ψαλίδιον, «ψαλίδι», λατ. **forfex**.— ‖ εἶδος οἰκοδομήματος χαμηλοῦ μετὰ ψαλιδοειδοῦς στέγης ἐκ πλακῶν, [δι' ἐτυμ. βλ. *σπάλαξ, σφέλας*].

ψᾰ́λλω (ἐπιτατ. ἐκ τοῦ *ψάω*)· μελλ. *ψᾰλῶ*· ἀόρ. *α' ἔψηλα*· πρκ. *ἔψαλκα*· ψαύω, ψηλαφῶ, δίγω, ἐγγίζω, δίγων τι τὸ δέτω εἰς κίνησιν, τὸ δονῶ, τὸ διεγείρω ‖ ἕλκω, «τραβῶ», τίλλω. 2) ἕλκω τι καὶ εἶτα τὸ ἀφίνω νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν θέαιν του, δέτω τι εἰς παλμικὴν κίνησιν διὰ τῶν δακτύλων: *τόξου νευρὰν ψάλλω*=διὰ τῶν δακτύλων δέτω εἰς παλμικὴν κίνησιν τὴν νευρὰν τοῦ τόξου (ἕλκων καὶ ἀφίνων αὐτὴν ἐναλλάξ), ὥστε νὰ ἠχήσῃ ‖ παίζω ὄργανον, καὶ βραδύτερον (παρὰ μτγν.) ᾄδω πρὸς κιθάραν (συνοδείᾳ κιθάρας). 3) παθητ., ἐπὶ τοῦ παιζομένου ὀργάνου, παίζομαι, πλήττομαι.

Ἔτυμ.: ψάλλω· ψαλμός· ψάλτης· ψάλτρια· ψηλαφῶ (**ψᾶλα*+*ἁφάω*), πρβλ. *«ψηλαφίνδα παίζειν»* (=«τὸ παιχνίδι ἡ τυφλόμυιγα»): συγγ. τῷ σανσκρ. ā-sphālayati (πλήττω, ἀντικτυπῶ, κάμνω νὰ ἀναπάλλῃ), λατ. **palpo** (ψηλαφῶ), **palpito** (πάλλομαι, κάμνω τι νὰ πάλλῃ), **palpebra** (βλέφαρον, βλεφαρίς), **palpum** (δωπεία), παλ-γερμ. **fuolen**, ἀγγλ-σαξ. **félan**, παλ-σαξ. **gifōlian** (ψηλαφῶ, ἅπτομαι· ὄζω), παλ-σλαυ. **palĭcĭ** (ὁ ἀντίχειρ)· ἐξ ἰαπ. βάσ. *(s)p(h)el-, (s)p(h)al-*, τῆς ὁποίας ἡ πρωταρχικὴ σημασ. εἶναι ἴσως ἡ τῆς κινήσεως τοῦ «πήγαινε καὶ ἔλα», καὶ πιθ. ἡ συγγ. πρὸς τὰ *πάλλω* καὶ *πελεμίζω*.

ψᾶλμα, *-ατος*, τὸ (*ψάλλω*)· μέλος παιζόμενον ἐπὶ ἐγχόρδου ὀργάνου.

ψαλμός, *-οῦ*, ὁ (*ψάλλω*), τὸ δέτειν διὰ τῶν δακτύλων εἰς παλμικὴν κίνησιν τὰς χορδὰς ἐγχόρδου ὀργάνου, ἡ δόνησις τῶν χορδῶν. 2) μουσικὴ μελῳδία ‖ μτγν., ᾆσμα ᾀδόμενον πρὸς κιθάραν, ᾠδή, ὕμνος ‖ ψαλμὸς (Ἑβδ., Κ. Δ.).

ψαλμο-χᾰρής, *ἐς* (*ψαλμὸς*+ *χαρῆναι*)· ὁ χαίρων (τερπόμενος) ἐν ψαλμῷ, ὁ τερπόμενος ἐν τῷ κιθαρισμῷ καὶ ἐν τῷ ὑπ' αὐτοῦ συνοδευομένῳ ᾄσματι.

ψάλτης, *-ου*, ὁ (*ψάλλω*)· ὁ ψάλλων, ὁ παίζων ἔγχορδον ὄργανον, ὁ κιθαριστής.

ψάλτρια, ἡ, θηλ. τοῦ *ψάλτης* (βλ. λ.).

ψᾰμᾰθος, ἡ (*ψάω*), ποιητ. τύπος τοῦ *ψάμμος* (βλ. λ.)· ἡ παρὰ τὴν θάλασσαν ἄμμος, ἡ ἄμμος τοῦ αἰγιαλοῦ, ἡ παρὰ τοὺς ποταμοὺς ἄμμος, ἀμμώδης ἔκτασις, «ἀμμουδιές» [*ᾰμαθος* = ἀμμώδες ἔδαφος] ‖ παροιμ. ἔκφρασις ἐπὶ ἀπείρου πλήθους: *ὅσα ψάμαθός τε κόνις τε*=τόσον πολλοὶ ὅσοι εἶναι οἱ κόκκοι τῆς ἄμμου (ἡ ἄμμος) καὶ ἡ κόνις (οἱ κόκκοι τῆς κόνεως)· βλ. καὶ *ψάμμος*.

Ἔτυμ.: ψάμαθος κατὰ συμφυρμὸν ἐκ τοῦ ψάμμος +ἄμαθος· πρβλ. ἀφ' ἑτέρου τὸ ἄμμος ⟨*ἄμαθος*+ *ψάμμος*.

ψᾰμᾰθ-ώδης, *ες* (*ψάμαθος*+*εἶδος*)· = *ψαμμώδης* (βλ. λ.), ἀμμώδης.

ψᾰμᾰθών, *-ῶνος*, ὁ (*ψάμαθος*)· ἀμμώδης τόπος, ἀμμωρυχεῖον, τόπος ἀμμοληψίας, λατ. **sabuletum**.

ψαμμᾰκοσιο-γάργᾰροι, *αι, α* (*ψαμμακόσιοι*+ *Γάργαρα*)· κωμικὴ λέξις παρ' Ἀριστοφάνει· ἀναρίθμητοι, ἄπειροι, ὅσοι εἶνσι οἱ κόκκοι σωρῶν ἄμμου.

ψαμμᾰκόσιοι, *αι, α*· ἀναρίθμητοι κατὰ τὸ πλῆθος, ἄπειροι ἑκατοντάδες, ὅπως ἄπειροι εἶναι αἱ ἑκατοντάδες τῶν κόκκων τῆς ἄμμου (ἀναρίθμητοι ὡς ἡ ἄμμος τῆς θαλάσσης, «σὰν τὸν ἄμμο τῆς θάλασσας»)· κωμικὴ λέξις σχηματισθεῖσα ἐκ τῶν *ψάμμος*+*ἑκατόν* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ ἁπόλυτα ἀριθμητ. *διακόσιοι* (*δίς*+*ἑκατόν*), *τριακόσιοι* (*τρὶς*+*ἑκατόν*).

ψάμμη, δωρ. **ψάμμα,** ἡ'=*ψάμμος* (βλ. λ.), ἄμμος.

ψᾰμμῐνος, *η, ον* (*ψάμμος*)· ἐξ ἄμμου πεποιημένος, ὁμμώδης.

ψᾰμμῐος, *α, ον*'=*ψάμμινος* (βλ. λ.).

ψαμμῖτης, *-ου*, ὁ, θηλ. **ψαμμῖτις,** *-ιδος* (*ψάμμος*)· ὁ ἐκ *ψάμμου*, ὁ ἐξ ἄμμου, ἀμμώδης.

ψάμμος, ἡ (*ψάω*)· ἄμμος, κληθεῖσα οὕτω ἐκ τῆς χαλαρότητος τῆς φύσεώς της (τῆς συστάσεώς της, τῆς συνοχῆς της), ὡς εὐκόλως ἀνορυσσομένη (δι' ἁπλῆς τρόπον τινὰ ψηλαφήσεως) ‖ παροιμ., *ἐκ ψάμμου σχοινίον πλέκειν* (ἐπὶ τῶν ματαιοπονούντων) | ὡσ. ἐπὶ πράγμ. οὐδεμίαν ἀξίαν ἔχοντος: *ψάμμου ἄξιον*.— ‖ ἀμμώδης ἔκτασις, ἀμμώδης ἔρημος.— τόσον ὁ τύπος *ψάμμος* ὅσον καὶ ὁ παρὰ ποιηταῖς ἀντίστοιχός του *ψάμαθος* ἀποβάλλουσιν ἐνίοτε τὸ ἐν ἀρχῇ *ψ* καὶ ἀπομένουσιν *ἄμμος* καὶ *ἄμαθος*.

Ἔτυμ.: ψάμμος (**ψαφ-μο-ς* ⟨ἰαπ. **bhsə-bh-*)· *ψαφαρός*· ἰων-αττ. *ψῆφος*, δωρ. *ψᾶφος* (βλ.λ.)· λατ. **sabulum, sabulō** (⟨ἰαπ. **bhsə-bhlom*, χονδρὴ ἄμμος), **saburra** («σαβούρα», ἔρμα θηλ. ἀπὸ χονδρὴν ἄμμον ἀποτελούμενον), ἰταλ. **psaflo-m*· πρβλ. προβλ. μεταβολὴν τοῦ **bhs-* εἰς *s-* ἐν τῷ ἑλλ. *ἄμαθος*, παλ-norr. **sandr** (ἄμμος) (ἰαπ. **bhsə-m(ə)dho-*)· τὸ ἰαπ. **bhsə-bh-* κλπ. εἶναι συγγ. τῷ σανσκρ. **bhas-** (συντρίβω, κονιοποιῶ)· βλ. *ψαίω, ψηρός, ψάω* (πρβλ. καὶ *ψάμαθος*).

ψαμμ-ώδης, *ες* (*ψάμμος*+*εἶδος*)· ἀμμώδης.

ψᾱνός, δωρ. ἀντὶ *ψηνός*.

ψᾶρ, γεν. *ψᾱρός*, ἰων. **ψήρ,** γεν. *ψηρός*, ὁ· πτηνόν, τὸ «ψαρόνι», λατ. **sturnus**.

Ἔτυμ.: ψᾶρ, γεν. *ψᾱρὸς* (πρωταρχ. κλίσις πιθ. **ψᾶρF-ς*, ἰων. *ψῆρ*· γεν. **ψᾶρF-os*, ἰων. *ψᾱρός*)· μτγν. *ψᾶρος, ψᾱρός, ψᾱρος* (δμ. σημασ.)· *ψᾱρὸς* ἐπίθ. (βλ. λ.)· πρβλ. *σπαράσιον* (στρουθίον, σπουργίτης) καὶ τὰ σὺν αὐτῷ ἐν *σποργίλος*, παλ-γερμ. **sparo** (νεογερμ. ὑποκορ. **Sperling**), πιθ. καὶ λατ. **parra**.

ψᾱρός, *ά, όν* (*ψάρ*)· ὅμοιος πρὸς *ψᾶρα* κατὰ τὸ χρῶμα, ὁ ἔχων χρῶμα *ψαρός*, δηλ. ἔχων στίγματα, κατάστικτος, «παρδαλός», ἢ ὑπόλευκος, φαιός, σταικτοειδής, «σταχτής».

ψαυκρό-πους, *ό, ή, -πουν*, τό, γεν.-*ποδος*, καὶ **ψαυκρο-πόδης,** *-ου*, ὁ (*ψαυκρὸς*+*πούς*)· ὁ δραστήριος (ταχὺς) τοὺς πόδας, εὐκίνητος, ταχύπους, ταχύς.

Ἔτυμ.: ψαυκρόπους, -πόδης· ψαυκρὸς (δραστήριος, εὐκίνητος, ταχύς, καθ' Ἡσύχ.)· βασ. σημ. ἡ τοῦ «ὁ ἀφαιρῶν τὰ ἄνδη, ὁ ξελουλουδίζων»· ὁ ἐγγίζων ἀκροδιγῶς· ὁ ξυρίζων, ταχέως καὶ ἐπιπολαίως ἐπιψαύων τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ἐδάφους διὰ τῶν ποδῶν του· ἐκ τοῦ *ψαύω*· βλ. καὶ *σαῦλος*· πιθ. συγγ. τῷ λατ. **saucius**.

ψαύω, μελλ. *ψαύσω*· ἀόρ. *α' ἔψαυσα*· ἀνεργ.: πρκ. *ἔψαυκα*· παθ. *ἔψαυσμαι* (*ψάω*)· ὡς καὶ νῦν, ψαύω, ἐγγίζω, ἐφάπτομαι, δίγω (μετὰ γεν.) ‖ μετὰ δοτ. τοῦ ὀργάνου: *ψαῦον κόρυθες φάλοισιν*=αἱ περικεφαλαῖαι ἤγγιζον (ἡ μία τὴν ἄλλην, δηλ. συνεκρούοντο) διὰ τῶν φάλων των (διὰ τῶν λοφίων των).— φαινομενικῶς συντάσσεται μετ' αἰτ. εἰς δύο χωρία τοῦ Σοφοκλ.: 1) (Ἀντ. 857) *ἔψαυσας ἀλγεινοτάτας ἐμοὶ μερίμνας, πατρὸς τριπόλιστον οἶτον* (θ. γρ. *οἶκτον*) =ἔθιξες δέματα ποὺ εἶναι δι' ἐμὲ θλιβερώτατα, δηλ. τὴν πολυθρύλητον μοῖραν τοῦ πατρός μου (ὅπου ὅμως δυνατὸν ἡ λ. *μερίμνας* νὰ εἶναι οὐχὶ αἰτ. πληθ. ἀλλὰ γεν. ἑνικ., ἡ δὲ αἰτ. *οἶτον* νὰ εἶναι «παρά-

θεσις» εἰς τὴν ὅλην ἔνν. τῆς προηγουμ. προτάσεως ἔψαυσας... μερίμνας, ἥτις ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὴν ἐποίησάς με μεριμνᾶν)· καὶ 2) (Ἀντ. 961) κεῖνος ἐπέγνω ψαύων τὸν θεὸν ἐν κερτομίοις γλώσσαις=ἐκεῖνος ἀνεγνώρισεν ἐπὶ τέλους ὅτι προσέβαλλε τὸν θεόν (ὅτι καθήπτετο τοῦ θεοῦ) μὲ σκωπτικὰς ἐκφράσεις (ὅπου ὅμως, κατ' ἄλλους, ἡ αἰτ. τὸν θεὸν ἀνήκει εἰς τὸ ἐπέγνω καὶ οὐχὶ εἰς τὴν μτχ. ψαύων: τ. ἔ. ἐπέγνω τὸν θεὸν ψαύων... (ἐνν. αὐτοῦ) = ἀνεγνώρισεν τὸν θεόν, καθαπτόμενος αὐτοῦ κλπ.).— ‖ ἐγγίζω ὡς ἐχθρός, ἐπιβάλλω χεῖρα ἐπί τινος («τοῦ βάνω χέρι»), «τοῦ ἐπιτίθεμαι».— ‖‖ ἐγγίζω, φθάνω, ἐπιδρῶ ‖ ὡσ. φθάνω τι, τὸ λαμβάνω ὑπὸ τὴν κατοχήν μου, τὸ ἀποκτῶ, τὸ κερδίζω [δι' ἐτυμ. βλ. ψάω· βασικὴ σημασ. ἡ τοῦ «τρίβω, ἐπιτρίβω, ἀποξέω»· πρβλ. ἑλλ. κνῦμα (τῶν δακτύλων), παλ-σλαυ. kosna ti (ἅπτομαι, πλησιάζω): česati (ἀποξέω, κτενίζω, ἀποσπῶ τὰ ἄνθη)· πρβλ. καὶ ψαίω, ψίω· ριζ. τύπος *bh(e)sēu-].

ψᾰφᾰρίτης, -ου, ὁ, θηλ. —**ῖτις,** -ιδος·=ψαφαρὸς (βλ. λ.).

ψᾰφᾰρό-θριξ, -τριχος, ὁ, ἡ (ψαφαρὸς + θρίξ)· ὁ ἔχων τρίχωμα ξηρόν, αὐχμηρόν, τραχύ, ἢ ὁ ἔχων δασύτριχον περίβλημα.

ψᾰφᾰρός, ά, όν, ἰων. **ψαφερός,** ή, όν (ψάω)· εὔθρυπτος, εὐκόλως μεταβαλλόμενος εἰς κόνιν, «εὐκολότριφτος», εὔθραυστος, χαλαρός, ἀραιός, ἄνευ συνοχῆς.— ‖ ξηρός, κονιορτοβριδής, ἀμμώδης (ἐπὶ ἐδάφους) ‖ ὡς οὐσ. ἡ ψαφαρὰ=ἡ ἀμμώδης παραλία, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ ἅλς [δι' ἐτυμ. βλ. ψάμμος· καὶ ψαθυρός].

ψᾰφᾰρό-τρῐχος, ον (ψαφαρὸς+θρίξ)·=ψαφαρόθριξ (βλ. λ.).

ψᾰφᾰρό-χροος, ον, συνῃρ. —**χρους,** ουν (ψαφαρὸς+χρόα)· ὁ ἔχων τραχεῖαν ἐπιφάνειαν, τραχὺ δέρμα, αὐχμηρός, ρυπαρός.

ψᾱφιγξ, ψᾱφος, δωρ. ἀντὶ ψῆφιγξ, ψῆφος (βλ.λ.λ.).

ΨΑ'Ω, ψῶ, ψῇς, ψῇ, ἀπρφ. ψῆν (οἱ φαινομεν. ὁμαλοὶ τύποι ψᾷς, ψᾷ, ψᾶν εἶναι ἐσφαλμένοι)· μελλ. ψήσω· ἀόρ. α' ἔψησα· παθητ., ἀόρ. α' ἐψήθην· πρκ. ἔψημαι· ψαύω ἐλαφρῶς τὴν ἐπιφάνειαν, τρίβω ‖ ἀποτρίβω, ἀποσπογγίζω, καθαρίζω ‖ διὰ τῆς τριβῆς καθιστῶ τι λεῖον, τὸ λειαίνω, τὸ ὁμαλύνω ‖ διὰ τῆς τριβῆς κατατρίβω τι, τὸ συντρίβω, τὸ ἐξαφανίζω.— ‖ ἀμτβ., διαλύομαι εἰς κόνιν, ἐξαφανίζομαι, καταρρέω.

'Ετυμ.: ψάω-ψῶ (*ψηjω), ἀπρφ. ψῆν· ψώω· ψαίω, ψαιστός· ψίω, ψὶξ (βάσ. bhesēi-)· ψαύω (βασ. bh(e)sēu-)· ψήχω, ψῆγμα, ψήκτρα (πρβλ. Ἡσυχ. «ψακτήρ· ψήκτρα», «ψάκταν· τὴν ψωκτὴν μᾶζαν»)· ψώχω (πρβλ. σώχω), ψῶχος (κόνις, ἄμμος)· ψωθία, ψωθίον (μικρὴ «μπουκιά»)· ψωμός, νεοελλ. ψωμί· ψωλός· ψωρός, ψώρα· πρβλ. συγγ. σανσκρ. bhásati, bábhasti, γ' πληθ. bápsati (*-nti), psáti (συντετριμμένος), bhásman (τέφρα), bhásitaḥ (ὁ κονιοποιημένος), φάμμη (*bhasmā) (=ἄλφιτα, Ἡσυχ.), παλ-γερμ. bar (γυμνός), νεογερμ. bar, λιθ. bãsas· ἡ ριζ. ψᾱ-, ψη-, ψω-, ψᾰ- (ἰαπ.*bh(e)sā-,*bh(e)sē-,*bhesō-, *bh(e)-sēu κλπ.· βλ. καὶ ψαθάλλω, ψαθυρός, ψάμαθος, ψάμμος, ψηνός, ψιλός, ψῆφος· προσέτι δὲ καὶ ὄ-ψον.

ψε, δωρ. ἀντὶ σφέ, σφέας, ὡς ψὶν δωρ. ἀντὶ σφίν· ἀείποτε ἐγκλιτ.· πρβλ. λατ. i-pse.

ΨΕ'ΓΩ, μελλ. ψέξω· ἀόρ. α' ἔψεξα· ὡς καὶ νῦν, ψέγω, μέμφομαι, κατακρίνω, κατηγορῶ (ἀντίθ. τῷ ἐπαινέω), λατ. vitupero (μετὰ αἰτ.) ‖ ψέγω τινὰ περί τινος=μέμφομαί τινα διά τι ‖ ὡσ. μετὰ διπλῆς αἰτ., ψέγω τινά τι=τὸν ψέγω εἴς τι (διά τι) ‖ μετὰ συστ. αἰτ., ψέγω ψόγους.

'Ετυμ.: ψέγω· ψόγος· ψογερὸς (πρβλ. παρ' Ἡσυχ. ἄ-σεκτος· ἀγαθός· παρὰ «Ῥίντωνι Ταραντίνῳ», τ.ἔ. ἄσεκτος=ἄψογος. ψ- : σ-)· ἀβεβ. ἐτυμολ.· κατά τινας ὑπόκειται ἐπέκτασις τῆς ρίζ. τῆς μαρτυρουμένης ἐν τῷ σανσκρ. bábhasti (συντρίβω, κονιοποιῶ), psā'ti (καταμασῶ, καταβροχθίζω), πρβλ. καὶ παλ-norr. saka (κατηγορῶ), sakard (ὁ κατηγορούμενος), γοτθ. sakan (κατήγορος)· κατ' ἄλλους τὸ ψέγω εἶναι παράγ. τοῦ ψόγος, ὅπερ προῆλθεν ἐκ τοῦ ἐπιφων. ψό- («φτού!», πρβλ. ψόφος.

ψεδνός, ή, όν (ψέω)· ἀποτετριμμένος, ἀπεξεσμένος, «μαδημένος», ἀραιὸς ‖ ἐπὶ ἀνθρ., ὁ ἔχων ἀραιὰς τρίχας, φαλακρὸς ‖ γεν., ψιλός, γυμνός.

'Ετυμ.: ἐκ μεταπτ. βαθμ. τῆς ρίζ. bhes- (τοῦ ψάω, βλ. λ.)· τ. ἔ. ἰαπ. *bhs- >*bxh- + προσφ. τινί· κατ' ἄλλους πρόκειται περὶ παρεφθαρμένου τύπου ἀντὶ *ψαιδνὸς ἢ *ψῑ-δνός· πρβλ. ψηνός, ψῑλός.

ψεδῠρός, ά, όν, ἢ **ψεδυρός**·=ψίθυρος (βλ. λ.).

ψείω, ἐπ. ἀντὶ ψέω (βλ. λ.), ὅπερ εἶναι ἰων. ἀντὶ ψάω (βλ. λ.).

ψεκάζω, ψεκάς· βλ. ψακάζω, ψακάς.

ψέκτης, -ου, ὁ (ψέγω)· ὁ ψέγων, ὁ μεμφόμενος, ὁ ἐπικρίνων, ὁ κατηγορῶν, ὁ διὰ μομφῶν ὑποβιβάζων τὴν ἀξίαν τινός.

ψεκτός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ ψέγω· ὁ μεμπτός, ὁ ἄξιος ψόγου, ἀξιόμεμπτος, ὃν δύναταί τις (ἢ καὶ πρέπει) νὰ ψέξῃ, ἀντίθ. τῷ ἐπαινετὸς (βλ. λ.).— ἐπιρρ. ψεκτῶς.

ΨΕ'ΛΙΟΝ, τὸ (παρὰ μτγν. συχνὰ **ψέλλιον**)· τὸ κόσμημα τοῦ βραχίονος, «βραχιόλι», λατ. armilla ‖ ἐν τῷ πληθ., τὰ ψέλια, συνηθέστατον κόσμημα παρὰ Πέρσαις (πρβλ. καὶ τὰ παρ' ἡμῖν «βραχιόλια», πλείονα τοῦ ἑνὸς συνηρμοσμένα εἰς ἓν ὅλον).

ψελιο-φόρος, ον (ψέλιον+φέρω)· ὁ φέρων (φορῶν) ψέλια.

ψελιόω, μελλ. -ώσω (ψέλιον)· περιβάλλω ὡς διὰ ψελίου, περιελίσσω.

ψέλλιον, τό, μτγν. τύπος τοῦ ψέλιον (βλ. λ.).

ΨΕΛΛΟ'Σ, ή, όν· ὁ μὴ δυνάμενος νὰ προφέρῃ ὡρισμένα γράμματα ἢ συλλαβάς, ὁ ψελλίζων ὡς νήπιον, ὁ βατταρίζων («τσεβδός»), ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἀρθρώσῃ πλήρεις τὰς λέξεις (διάφορον τοῦ τραυλὸς=ὁ προφέρων γράμμα τι πλημμελῶς, παρεφθαρμένον).— ‖ ἐπὶ λέξεων, ἡ ἀτελῶς ἀρθρουμένη, ἀκατάληπτος, σκοτεινή.

'Ετυμ.: ψελλός· ψελλίζω· πιθ. λέξις πεποιημένη ἐκ τοῦ ἤχου (ὀνοματοποιία), πρβλ. παλ-γερμ. lisp, ἀγγλ-σαξ. wlisp («τσεβδός»).

ψευδ-αγγελής, ές, γεν. -έος·=ψευδάγγελος (βλ.λ.).

ψευδ-αγγελία, ἡ (ψευδαγγελής)· ψευδὴς ἀγγελία; ψευδὴς εἴδησις.

ψευδ-άγγελος, ον (ψευδὴς+ἀγγέλω)· ὁ ἀγγέλλων ψευδῆ, ὁ φέρων ψευδῆ ἀγγελίαν.—ὡς οὐσ. ὁ ψευδάγγελος=ὁ ψεύστης ἀγγελιαφόρος.

ψευδ-ᾰδελφος, ὁ (ψευδὴς+ἀδελφός)· ἐν τῇ Κ. Δ. ὁ ψευδὴς ἀδελφός, ὁ προσποιούμενος τὸν χριστιανόν, ἀλλὰ μὴ ὢν ἐν τῇ πραγματικότητι.

ψευδ-ᾰμᾰμαξυς, -υος, ὁ (ψευδὴς + ἁμάμαξυς)· ψευδὴς ἀναδενδράς, οὐχὶ γνησία ἄμπελος.

ψευδ-ᾰπό-στολος, ὁ· ἐν τῇ Κ. Δ. ὁ ψευδὴς ἀπόστολος ἢ πρεσβευτής.

Ψευδ-αρτᾰβας, ὁ (ψευδὴς + ἀρτάβη)· κωμικὸν πλαστὸν ὄνομα Πέρσου παρ' Ἀριστοφ.· κατὰ λέξιν, ὁ ἐσφαλμένως μετρῶν, ὁ σίονεὶ Ψευδομέτρης (βλ. ἀρτάβη).

ψευδ ατρᾰφαξυς, -υος, ἡ (ψευδὴς + ἀτράφαξυς)· ψευδὴς ἀτράφαξυς («σπανάκι»), κωμικὸν ὄνομα φυτοῦ παρ' Ἀριστοφ.

ψευδ-αττικός, ή, όν (ψευδὴς+Ἀττικός)· ὁ ψευδὴς (δηλ. ὁ οὐχὶ γνήσιος) ἀττικός, ὁ φαινομενικῶς μόνον ἀττικός (κατ' ἄλλους τονιστέον ψευδάττικος).

ψευδ-αυτό-μολος, ὁ, ἡ (ψευδὴς + αὐτόμολος)· ὁ προσποιητῶς αὐτομολῶν, ὁ προσποιούμενος ὅτι ηὐτομόλησεν.

ψευδ-εν-έδρα, ἡ (ψευδὴς+ἐνέδρα)· ἡ ψευδὴς ἐνέδρα, προσποιητὴ ἐνέδρα.

ψεύδεο, ἐπ. προστ. τοῦ ψεύδομαι.

ψευδ-ηγορέω, μελλ. -ήσω (ψευδηγόρος)· ὁμιλῶ ψευδῶς, λέγω πράγματα μὴ ἀληθῆ, ψεύδομαι.

ψευδ-ηγόρος, ον (ψευδὴς + ἀγορεύω)· ὁ λέγων ψευδῆ, ὁ ψευδολόγος.

ψευδη-λογέω, μελλ. -ήσω· = ψευδολογέω (βλ. λ.).

ψευδής, ές, γεν. -έος (ψεύδομαι)· ἐπὶ πραγμ., ὡς καὶ νῦν, ψευδής, μὴ ἀληθής, «ψεύτικος», λατ. mendax, falsus, ἀντίθ. τῷ ἀληθής. 2) ἐπὶ προσώπων, ὁ ψευδόμενος, ψευδολόγος: ψευδὴς φαίνομαι=ἀποδεικνύομαι ψευδόμενος.— ὡς οὐσ. ψευδής, ὁ=ὁ ψεύ

στης ‖ τὰ ψευδῆ=τὰ ψεύδη, ψεύματα, «ψέμματα».— ψευδεῖς λόγοι = ψευδεῖς, συλλογισμοί, σοφίσματα, ἀπά·αι.— II παθητ., ὁ ἐψευσμένος, ὁ ἠπατημένος, ἐξηπατημένος.— III παρ' ἀττ. ἀνώμ. ὑπερθ. **ψευδέστατος, η, ον**=ὁ καθ' ὑπερβολὴν ψευδόμενος, μέγας τερατολόγος ‖ ὡς οὐσ. **ὁ ψευδέστατος** = ὁ ἀρχιψεύστης, πρωτοψεύστης.

ψεῦδις, -ιος, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ **ψευδὴς** (βλ. λ.).

ψευδο-δοήθεια, ἡ (**ψευδὴς** + **βοήθεια**)· ψευδὴς βοήθεια, προσποιητὴ βοήθεια.

ψευδο-διδάσκαλος, ὁ (**ψευδὴς**+**διδάσκαλος**)· ψευδὴς διδάσκαλος, «ψευτοδάσκαλος».

ψευδο-κήρῡξ (καὶ —**κῆρυξ**), -**υκος,** ὁ (**ψευδὴς** + **κήρυξ**)· ὁ ψευδόμενος κήρυξ, ψευδὴς κήρυξ, «ψευτοκήρυκας».

ψευδο-κλητεία, καὶ —**τία,** ἡ (**ψευδὴς**+**κλητεύω**)· ψευδὴς κλήτευσις εἰς τὸ δικαστήριον, ψευδὴς ὑπογραφὴ μάρτυρος ἔν τινι μηνύσει ‖ **γραφὴ ψευδοκλητείας**=ἀγωγὴ κατὰ τοῦ ἐνεχομένου εἰς τὴν ψευδῆ κλήτευσιν ἢ τὴν ψευδῆ ὑπογραφήν.

ψευδό-λιτρος, ον (**ψευδὴς**+**λίτρον**)· παρ' ἀττ. ἀντὶ **ψευδόνιτρος**=ὁ κατεσκευασμένος ἐκ ψευδοῦς νίτρου (ἢ ἐκ νοθευμένης σόδας).

ψευδο-λογέω, μελλ. -**ήσω** (**ψευδολόγος**)· λέγω ψεύδη, διαδίδω ψευδεῖς φήμας, ὡς καὶ νῦν ψευδολογῶ, ψεύδομαι.

ψευδο-λογία, ἡ (**ψευδολογέω**)· ὡς καὶ νῦν, ψευδολογία, ψευδὴς λόγος, ψεῦδος, ψευδὴς διάδοσις.

ψευδο-λόγος, ον (**ψευδὴς** + **λέγω**)· ὡς καὶ νῦν, ψευδολόγος, ψευδολογῶν, διαδίδων ψευδεῖς φήμας, ψεύστης.

ψευδό-μαντις, -**εως,** ὁ, ἡ (**ψευδὴς**+**μάντις**)· ψευδὴς μάντις, ψευδοπροφήτης, «ψευτοπροφήτης», μάντις ψευδόμενος (προφητεύων ψευδῆ), τοῦ ὁποίου αἱ προφητεῖαι δὲν ἐπαληθεύουν.

ψευδο-μαρτῠρέω, μελλ. -**ήσω** (**ψευδομάρτυς**)· ὡς καὶ νῦν, ψευδομαρτυρῶ, εἶμαι ψευδομάρτυς, μαρτυρῶ ψευδῶς, δίδω ψευδῆ μαρτυρίαν, ὡς μάρτυς καταδέτω ἀναληθείας.

ψευδο-μαρτῠρία, ἡ (**ψευδομαρτυρέω**)· ὡς καὶ νῦν, ψευδομαρτυρία, ψευδὴς μαρτυρία, ψευδὴς κατάθεσις μάρτυρος, ψευδορκία ‖ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., **ψευδομαρτυριῶν ἁλίσκομαι** = καταδικάζομαι ἐπὶ ψευδορκίᾳ | **ψευδομαρτυριῶν αἱρῶ τινα** = τὸν καταδικάζω ἐπὶ ψευδομαρτυρίᾳ.

ψευδο-μαρτῠρίου δίκη = καταγγελία (μήνυσις, ἀγωγὴ) ἐπὶ ψευδομαρτυρίᾳ (**ἐπὶ** ψευδορκίᾳ).

ψευδο-μάρτυς, -**υρος,** ὁ (**ψευδὴς** + **μάρτυς**)· ὡς καὶ νῦν, ψευδομάρτυς, ψευδὴς μάρτυς, μάρτυς ψευδόμενος (καταδέτων ἀναληθῆ).

ψευδό-νιτρος, ον (**ψευδὴς** + **νίτρον**)· βλ. **ψευδόλιτρος**, ὁ ἐκ ψευδοῦς νίτρου (νοθευμένης σόδας) κατεσκευασμένος.

ψευδο-νύμφευτος, ον (**ψευδὴς**+**νυμφεύω**)· ὁ ψευδῶς (οὐχὶ δηλ. πράγματι) νυμφευμένος ‖ **ψευδονύμφευτος γάμος**=ψευδὴς γάμος (μὴ τελεσθεὶς δηλ. ἐν τῇ πραγματικότητι).

ψευδο-πάρθενος, ἡ (**ψευδὴς**+**παρθένος**)· ὡς καὶ νῦν, ψευδοπάρθενος, ἡ προσποιουμένη τὴν παρθένον, ἀλλὰ μὴ οὖσα πράγματι.

ψευδο-ποιός, ὁν (**ψεῦδος**+**ποιέω**)· ὁ δημιουργῶν (μηχανευόμενος) ψεύδη.

ψευδο-προφήτης, -ου, ὁ· ὡς καὶ νῦν, ψευδοπροφήτης, προφήτης ψευδόμενος, προφητεύων ψευδῆ.

ψευδ-ορκέω, μελλ. -**ήσω** (**ψεύδορκος**)· ὡς καὶ νῦν, ψευδορκῶ, ὀρκίζομαι ψευδῶς, γίνομαι ἐπίορκος, εἶμαι ἐπίορκος, παραβαίνω τὸν ὅρκον μου.

ψευδ-όρκιος, ον (**ψευδὴς** + **ὅρκιον**)· ὁ ὀρκιοδεὶς ψευδῶς, ὁ ἐπίορκος, ψεύδορκος.

ψεύδ-ορκος, ον (**ψευδὴς** + **ὅρκος**)· = **ψευδόρκιος** (βλ. λ.).

ψεῦδος, τό, γεν. -**εος**· ἐπ. δοτ. πληθ. **ψεύδεσσι** (**ψεύδω**)· ὡς καὶ νῦν, ψεῦδος, «ψέμμα, ψευτιά», ἀναλήθεια ‖ δόλος, ἀπάτη.— II ἐξάνθημα («σπυρί») ἐπὶ τῆς ρινός.

ψευδο-στομέω, μελλ. -**ήσω** (**ψευδόστομος**)· ὁμιλῶ ψευδῶς, ψεύδομαι.

ψευδό-στομος, ον (**ψευδὴς** + **στόμα**)· ὁ ὁμιλῶν ψευδῶς, τοῦ ὁποίου τὸ στόμα ἑκατομίζει ψεύδη ‖ **ἐπὶ** ποταμῶν, ὁ ἔχων ψευδῆ (δηλ. πεφραγμένα) στόματα (δηλ. ἐκβολάς).

ψευδό-φημος, ον (**ψευδὴς** + **φήμη**)· ὁ ψευδοῦς προφητείας, ὁ ψευδοῦς προοιωνισμοῦ, ὁ ἀνήκων εἰς ψευδῆ προφητείαν.

Ψευδο-χριστος, ὁ (**ψευδὴς**+**Χριστός**)· ὁ ψευδὴς Χριστός, ὁ νομιζόμενος Χριστὸς (Κ. Δ.).

ΨΕΥ'ΔΩ, μελλ. **ψεύσω**· ἀόρ. α' **ἔψευσα**· παθητ., ἀόρ. α' **ἐψεύσθην**· πρκ. **ἔψευσμαι**· διὰ ψευδολογιῶν ἐξαπατῶ τινα ‖ μετὰ αἰτ. προσ. καὶ γεν. πραγμ., **ψεύδω τινά τινος**=δι' ἀπάτης ἀφαιρῶ ἀπό τινα πρᾶγμά τι, τὸν ἐξαπατῶ εἴς τι: **ἐψευσάς με ἐλπίδος**=μὲ ἐξηπάτησες ὡς πρὸς τὰς ἐλπίδας ποὺ ἔτρεφον, μοῦ διέψευσας τὰς ἐλπίδας μου.— παθητ., ἀπατῶμαι, ἐξαπατῶμαι, πλανῶμαι εἴς τι (ὡς πρὸς τι): **ψεύδομαι γνώμης**=ἀπατῶμαι εἰς τὰς κρίσεις μου, σχηματίζω ἐσφαλμένην γνώμην | **ψεύδομαι δείπνου**=ἐξαπατῶμαι («σγαίνω γελασμένος») ὡς πρὸς τὸ δεῖπνον] **ἐψευσμένοι τῆς τῶν Ἀθηναίων δυνάμεως**=εὑρεθέντες ἠπατημένοι (ἀπατηθέντες, πλανηθέντες) εἰς τὴν γνώμην των περὶ τῆς δυνάμεως τῶν Ἀθηναίων (σχηματίσαντες ἐσφαλμένην γνώμην περὶ τῆς δυνάμεως τῶν Ἀθηναίων) ‖ ἀπολ., εἶμαι ἐσφαλμένος, εἶμαι ψευδής: **ἡ τρίτη τῶν ὁδῶν μάλιστα ἔψευσται** =ὁ τρίτος τρόπος ἐξηγήσεως εἶναι ψευδέστατος. — III μετὰ αἰτ. πράγμ., παριστάνω (παρουσιάζω) τι ὡς ψευδὲς ἢ ὡς ἀπάτην, διαψεύδω: **ψεύδει ἡ 'πίνοια τὴν γνώμην**=ἡ δευτέρα σκέψις διαψεύδει τὴν πρώτην. 2) παραποιῶ τι, τὸ «ψευτίζω», παραβαίνω, ἀθετῶ ‖ παθητ., **ἡ ψευσθεῖσα ὑπόσχεσις**=ἡ μὴ τηρηθεῖσα ὑπόσχεσις | **πάντα πρὸς ὑμᾶς ἔψευσται** =πάντα ψευδῶς ἀνηγγέλθησαν εἰς ὑμᾶς.

Ἀρχαιότερον καὶ συνηθέστερον τὸ ἀποθ. **ψεύδομαι,** μελλ. **ψεύσομαι**· ἀόρ. α' **ἐψευσάμην**· παθ. πρκ. (μετὰ ἐνεργ. σημ.) **ἔψευσμαι**· ὡς ἀπόλ., ὡς καὶ νῦν, ψεύδομαι, λέγω ψεύδη, ψευδολογῶ, φέρομαι ἀπατηλῶς, ἀπατῶ. 2) μετ' ἀπρφ., προσποιοῦμαι, προφασίζομαι, ὅτι... 3) μετ' αἰτ. πραγμ., λέγω ψεῦδός τι, λέγω τι τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι ἀληθές. 4) γεν., εἶμαι ψεύστης, εἶμαι ἄπιστος, εἶμαι ἐπίορκος, εἶμαι ψευδομάρτυς.— II (ὡς τὸ ἐνεργ. **ψεύδω** I), ἀπατῶ, ἐξαπατῶ, τινα διὰ ψευδολογιῶν.

Ἔτυμ.: **ψεύδω**· **ψεῦδος**· **ψευδής, ές**· **ψεύστης**· **ψυδρός**· **ψυθής**· **ψύθος**· **ψυθών**· σκοτειν. ἐτυμολ.· κατά τινας συγγ. τῷ σανσκρ. kṣō'dati (συντρίβω, κονιοποιῶ, ἀλέθω), kṣōda-ḥ (κόνις, ἄλευρον), σανσκρ. kṣudrā-ḥ (μικρός, ἀσήμαντος, «τιποτένιος»), παλαλαυ. chudīḳ (μικρός· ἀνεπαρκής· εὐτελής, κακός), ἐξ ἰαπ. *qvs- κατ' ἄλλους ἄλλως.

ψευδ-ώνῠμος, ον (**ψευδὴς**+**ὄνυμα**, αἰολ. ἀντὶ **ὄνομα**)· ὁ ἔχων ὄνομα ψευδὲς (πλαστόν), ὁ ὑπὸ πλαστὸν ὄνομα, ὁ ὑπὸ ψευδώνυμον, ὁ ψευδῶς ὀνομαζόμενος.—**ἐπιρρ. -μως.**

ψευδῶς, ἐπίρρ. τοῦ **ψευδὴς**· ὡς καὶ νῦν, ψευδῶς, ἀναλήθως (ἀναληθῶς).

ψευσί-στυξ, -**υγος,** ὁ, ἡ (**ψεῦσις**+**στυγέω**)· ὁ μισῶν τὸ ψεῦδος καὶ τὴν ἀπάτην.

ψεῦσμα, τό (**ψεύδω**)· ψεῦδος, ψεῦσμα, ἀναλήθεια, ἀπάτη.

ψευστέω, μελλ. -**ήσω** (**ψεύστης**)· εἶμαι ψεύστης, ψεύδομαι, λέγω ψεύματα, ἀπατῶ, φέρομαι ἀπατηλῶς.

ψεύστης, -**ου,** ὁ (**ψεύδω**)· ὡς καὶ νῦν, ψεύστης, ψευδολόγος, ὁ λέγων ψεύδη, ἀπατεών. 2) ὡσ. καὶ ὡς ἐπίθ., ὡς τὰ **ψευδὴς** (βλ. λ.)· ψευδὴς, «ψεύτικος», ἀπατηλός.

ψεφηνός, ἡ, ὁν (**ψέφος**)· σκοτεινός, ὁμαυρός, ‖ μτφρ., ἐπὶ ἀνθρ., σκοτεινός, ἄγνωστος, ἀσήμαντος, χαμερπής.

ΨΕ'ΦΟΣ, *εος*,τό· σκότος,«σκοτάδι»,καπνός,ἀτμός. *Ἔτυμ.*: *ψέφος* (παρ' Ἡσυχ. *ψέφας*)· *ψεφαρός*· *ψεφηνός*· *ψεφαῖος* (βλ. λ. λ)· πρβλ. σανσκρ. kṣáp· πρβλ. καὶ *κνέφας*.

ψέω, ἰων. τύπος ἀντὶ *ψάω* (βλ. λ.).

ψῆ, γ' ἐν. ἐνεστ. τοῦ *ψάω*· ἐν ᾧ **ψῆ** ἐπ. ἀντὶ *ἔψῃ*, γ' ἐν. πρτ. τοῦ *ψάω*.

ψῆγμα, *-ατος*, τό (*ψήχω*)· τὸ διὰ τριβῆς ἢ ἀποξέσεως ἀποκοπὲν ἢ ἐκπεσὸν ἔκ τινος σώματος, ἀπόξεσμα, μικρὸν τεμάχιον, μόριον, ρίνημα, λατ. **ramentum** ‖ *ψῆγμα χρυσοῦ*=κόνις χρυσοῦ ‖ καὶ ἀπολ. *ψῆγμα*=*ψῆγμα χρυσοῦ* (κόνις χρυσοῦ).

ψηκτήρ, *-ῆρος*, ὁ=*ψήκτρα* (βλ. λ.).

ψήκτρα, ἡ (*ψήχω*)· ὡς καὶ νῦν, ψήκτρα, «βούρτσα», ἐργαλεῖον διὰ τοῦ ὁποίου ἀπέξεον τὰ σώματά των οἱ λουόμενοι, εἶδος ξύστρου, ξέοτης («ξύστρα»), ὡς ἡ *στλεγγίς* (βλ. λ.).

ψηλᾰφάω, μελλ. *-ήσω* (*ψάω*)· ὡς καὶ νῦν, ψηλαφῶ, «πασπατεύω», «ψάχνω» διὰ τῶν χειρῶν καὶ τῆς ἁφῆς διὰ νὰ ὁδηγηθῶ (ὅπως οἱ τυφλοί, ἢ καὶ οἱ ἔχοντες ὅρασιν ἐν τῷ σκότει)· *χερσὶ ψηλαφόων* (ἐπ. ἀντὶ *-φάων*)=προσπαθῶν νὰ ἀνεύρῃ τὸν δρόμον του διὰ τῆς ψηλαφήσεως τῶν χειρῶν του (ψηλαφῶν μὲ τὰς χεῖρας διὰ νὰ κατατοπισθῇ), ἐπὶ τοῦ τυφλωθέντος Κύκλωπος ‖ μετὰ αἰτ. πράγμ., διὰ τῶν χειρῶν («ψηλαφιστά») προσπαθῶ νὰ ἀνεύρω τι, ζητῶ τι ψηλαφῶν διὰ τῶν χειρῶν.— ‖ ψηλαφῶ, δωπεύω, χαϊδεύω, ψαύω, ἅπτομαι, λατ. **palpare, mulcere** ‖ μτφρ., ἐξετάζω ἐπιμελῶς, ἐρευνῶ σκοτεινήν ὑπόθεσιν [δι' ἔτυμ. βλ. *ψάλλω*].

ψηλᾰφημα, *-ατος*, τό (*ψηλαφάω*)· ὡς καὶ νῦν, τὸ ψηλάφημα, ἡ ψηλάφησις ‖ δωπεία, «χάϊδεμα».

ψηλᾰφόων, ἐπ. μτχ. τοῦ *ψηλαφάω* (βλ. λ.).

ΨΗ'ΝΙ, *ψηνός*, ὁ· μικρὸν ἔντομον ἀναπτυσσόμενον ἐν τῷ καρπῷ τῆς ἀγρίας συκῆς (βλ. *ὄλυνθος*) καὶ τοῦ ἄρρενος φοίνικος [ἐκ τοῦ ***ψᾱ-ην** (βλ. ἐν *ψάω*), πρβλ. τὸ παρ' Ἡσυχ. *«πεπαίνει τὴν βάλανον»*, *«ἔστι δὲ ὁ ψὴν εἶδος ζῴου ὅμοιον κώνωπι, ὃ εἰσδύεται εἰς τοὺς ὀλύνθους τῶν σύκων καὶ πεπαίνει αὐτούς»*].

ψηνίζω, μελλ. *-ίσω* (*ψήν*)· κρεμῶ ἄγρια σῦκα (*ὀλύνθους*) εἰς τὴν ἥμερον συκῆν (ἢ τοὺς καρποὺς τῶν ἀρρένων φοινίκων εἰς τοὺς θήλεις φοίνικας), διὰ νὰ κεντήσωσιν οἱ *ψῆνες* (βλ. *ψήν*) τοὺς καρποὺς των καὶ ἐπισπεύσουν τὴν ὡρίμανσίν των (πρβλ. καὶ *ἐρινάζω*, *ὀλυνθάζω*) ‖ ἐντεῦθεν καὶ μτφρ. (παρὰ τοῖς κωμικοῖς), ἐπὶ τῆς συνουσίας.— ‖ γράφω κωμῳδίαν φέρουσαν τὸν τίτλον *«οἱ ψῆνες»* (ἐπὶ τοῦ Κωμικοῦ Μάγνητος).

ψηνός, δωρ. **ψᾱνός,** ὁ· ὡς τὸ *ψεδνὸς* ἢ *ψιλὸς* (βλ.λ. λ.), *φαλακρὸς* (βλ.λ. ὡς καὶ νῦν)[πρβλ. Λοκρ. κύρ.ὄν. **Ψᾱνός**, παρ' Ἡσυχ.*«ψήληκες· τῶν ἀλεκτρυόνων οἱ νοθογένναι»* (τ. ἔ. πετεινοὶ «χωρὶς χαρχάλι») ⟨ἰαπ. ***bzhā-**, πρβλ. ἅλλ. *ψᾱ-*, *ψη-*, *ψω-*, *ψᾰ-*, (βλ. ἐν *ψάω*, *ψιλός*)].

ψῆξις, *-εως*, ἡ (*ψήχω*)· ἡ ἀπότριψις, ἡ ἀπόξεσις, τὸ ξύσιμον διὰ τῆς ψήκτρας, τὸ «ξύστρισμα» τοῦ ἵππου.

ψήρ, γεν. *ψηρός*, ὁ, ἰων. ἀντὶ *ψαρ* (βλ. λ.).

ψῆσσα, ἀττ. **ψῆττα,** ἡ· εἶδος πλατέος ἰχθύος, ἡ «γλῶσσα» ἢ ρόμβος, «σιάκι», πλευρονήκτης, λατ. **rhombus.**

Ἔτυμ.: *ψῆσσα* (*-ττα*)· πιθ. συγγ. τῷ *ψήχω*, *ψάω*· διὰ τὴν σημασ. πρβλ. τὸ ἰταλ. **lima**, γαλλ. **limande**: λατ. **līma**.— κατ' ἄλλους συγγ. τῷ λατ. **squālina** («σκυλόψαρο») ⟨ἰαπ. ***sqvāl-**: ***qvsāl-**.

ψηφῖδο-φόρος, *ον* (*ψηφὶς*+*φέρω*)· ὁ δίδων τὴν ψῆφόν του, ὁ ψηφίζων, ὁ ἔχων δικαίωμα ψήφου, ὁ ψηφοφόρος.

ψηφίζω, μελλ. *-ίσω*, ἀττ. *-ιῶ* (*ψῆφος*)· λογαριάζω ἢ ἀριθμῶ (κυρ. διὰ λιθαρίων), λατ. **calculo.**— ‖ μέσον, *ψηφίζομαι*, μελλ. *-ίσομαι*, ἀττ. *-ισοῦμαι*· ἀόρ. α' *ἐψηφισάμην*· παθ. πρκ. *ἐψήφισμαι*· δίδω τὴν ψῆφόν μου διὰ λιθαρίου ριπτομένου ἐντὸς ψηφοδόχου κάλπης ‖ *ψηφίζομαι ἐς ὑδρίαν*=ρίπτω τὴν ψῆφόν μου εἰς τὴν ψηφοδόχον ὑδρίαν ‖ γεν., ψηφίζω, λατ. **suffragari** ‖ *ψηφίζομαί τινι*=ψηφοφορῶ (ψηφίζω) ὑπὲρ τινος (προσ.). 2) μετ' αἰτ. πραγμ., ψηφίζω διά τι, διὰ τῆς ψήφου μου ἐπιδοκιμάζω τι: *ψηφίζομαί τινι τὸν πλοῦν* = ἐγκρίνω (διὰ τῆς ψήφου μου) τὸ ταξίδιόν τινος ‖ ὡσ. ἀποφασίζω διὰ τῆς ψήφου μου, γεν. ἀποφασίζω: *κλῆρόν τινι ψηφίζομαι*=διὰ τῆς ψήφου μου ἐπιδικάζω (κατακυρῶ) τὴν κληρονομίαν εἴς τινα, 3) μετ' ἀπρφ. δίδω τὴν ψῆφόν μου (ἀποφασίζω) νὰ πράξω τι.— ‖‖ ὁ, ἀόρ. α' *ἐψηφίσθην* καὶ ἐνίοτε ὁ πρκ. *ἐψήφισμαι* εἶναι ἐν χρήσει ἐν παθητ. ἐννοίᾳ, ἀποφασίζομαι διὰ ψηφοφορίας, ἐπιδικάζομαι (κατακυροῦμαι) διὰ ψηφοφορίας: *τοῖς στρατηγοῖς εἴ του προσδέοιντο ψηφισθῆναι ἐς τὸν ἔκπλουν*=νὰ ψηφισθῇ (νὰ ἀποφασισθῇ διὰ ψηφοφορίας, νὰ ληφθῇ διὰ ψηφοφορίας ἀπόφασις περὶ παντός) ὅ,τι θὰ ἐχρειάζοντο ἐπὶ πλέον οἱ στρατηγοὶ διὰ τὴν ἐκστρατείαν.

ψηφίς, *-ῖδος*, ἡ, ὑποκορ. τοῦ *ψῆφος* (βλ. λ.)· μικρὰ ψῆφος, λιθάριον, «λιθαράκι», «χαλίκι» ‖ λιθάριον δι' οὗ ἀριθμοῦμεν καὶ ἐλογάριαζον, καὶ δι' οὗ ὡσ. ἐψηφοφόρουν, λατ. **calculus.**

ψήφισμα, *-ατος*, τὸ (*ψηφίζομαι*)· ὡς καὶ νῦν, ψήφισμα, πρότασις ἐπικυρωθεῖσα διὰ ψηφοφορίας, ἀπόφασις ληφθεῖσα διὰ ψηφοφορίας ‖ ἐν Ἀθήναις, ἀπόφασις τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Δήμου, πρότασις ἐπικυρωθεῖσα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ περιβληθεῖσα τὸ κῦρος καὶ τὴν μορφὴν νόμου διὰ τῆς ψήφου τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Δήμου, θέσπισμα, δόγμα τῆς Ἐκκλησίας (ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ *πρoβούλευμα*, *τὴν* ἀπόφασιν δηλ. τῆς Βουλῆς, ἥτις ὑπεβάλλετο εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Δήμου πρὸς ψήφισιν) ‖ *γράφω ψήφισμα* =εἰσάγω (φέρω, προτείνω) εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Δήμου (ἔγγραφον) πρότασιν πρὸς ἐπικύρωσιν (ἢ ἀκύρωσιν), ὑποβάλλω σχέδιον νόμου τρόπον τινὰ ὑπὸ τὴν κρίσιν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Δήμου ‖ *ψήφισμα ἐπιψηφίζω* (ἐπὶ τῶν Προέδρων)=δέτω πρότασίν τινα εἰς ψηφοφορίαν ‖ *ψήφισμα καθαιρῶ*=καθαιρῶ (καταργῶ, ἀνακαλῶ) ληφθεῖσαν ἀπόφασιν, λατ. **abrogare.**

ψηφισμᾰτο-πώλης, *-ου*, ὁ (*ψήφισμα*+*πωλέω*)· ὁ πωλῶν ψηφίσματα, ὁ ἐμπορευόμενος ψηφίσματα, ὁ ἔμπορος ψηφισμάτων, ὁ ἀσκῶν ἐμπόριον ψηφισμάτων (ἀποφάσεων τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Δήμου).

ψηφο-ποιός, ὁ (*ψῆφος*+*ποιέω*)· ὁ κατασκευάζων ψηφῖδας (λιθάρια)‖μτφρ., ὁ οἰκονομῶν (ἐξαγοράζων) ψήφους, ὁ δωροδοκῶν διὰ τὴν προσέλκυσιν ψήφων.

ψῆφος, δωρ. **ψᾶφος,** ἡ (*ψάω*, *ψέω*)· μικρὸς λίθος, λιθάριον, λεῖον καὶ ἀπεστρογγυλωμένον ἐκ τῆς τριβῆς, οἷα τὰ ἐν ταῖς κοίταις τῶν ποταμῶν ἢ ἐν ταῖς παραλίαις, «χαλίκι, χοχλαδάκι, βότσαλο, βόλι, ψηφῖδα», λατ. **lapillus.**— ‖ λιθάριον ἐκ τῶν χρησιμοποιουμένων διὰ τὴν ἀρίθμησιν, «μάρκα», λατ. **calculus.**— ἐν τῷ πληθ., *ψῆφοι*=λογαριασμοί, ὑπολογισμοί: *καθαραὶ ψῆφοι*=ἀκριβὴς ἐξίσωσις, πλήρης ἰσολογισμός ‖ *οἱ περὶ τὰς ψήφους* = οἱ λογισταί, οἱ λογιστικοί. 2) παρ' ἀττ., λιθάριον χρησιμοποιούμενον κατὰ τὰς ψηφοφορίας, ὅτε ἐρρίπτετο εἰς τὴν πρὸς τοῦτο ὡρισμένην *ὑδρίαν* (ψηφοδόχον κάλπην), ὡς καὶ νῦν ψῆφος ‖ *ψῆφον φέρω*=δίδω τὴν ψῆφόν μου, ψηφοφορῶ, λατ. **suffragium ferre**‖*ψῆφον κρίνω*, *ψῆφον διακρίνω*=ἀποφασίζω διὰ τῆς ψήφου μου ‖ *ψῆφος γίγνεται περί τινος*=γίνεται ψηφοφορία περί τινος ‖ *τὴν ψῆφον ἐπάγω*=προτείνω ψηφοφορίαν (ἐπὶ τοῦ προσδρεύοντος), ὡς τὸ *ἐπιψηφίζω* (βλ. λ.) ‖ *ψῆφος* ἐκαλεῖτο ὡσ. τὸ διὰ τῆς ψηφοφορίας ἀποφασιζόμενον, ἡ ἀπόφασις τῆς Ἐκκλησίας: *ψῆφος καταγνώσεως*=καταδικαστικὴ ἀπόφασις ‖ ἐντεῦθεν, πᾶσα ἀπόφασις, οἱασδήποτε φύσεως ψήφισμα. 3) *«ψῆφος Ἀθηνᾶς»* (λατ. **calculus Minervae**) εἶχε καταστῆ ῥητοριμιώδης φράσις δηλοῦσα ἀθῴωσιν (πιθ. ἐπὶ ἰσοψηφίας)· διότι ἡ Ἀθηνᾶ, κατὰ τὴν μυθολογίαν, ἐπενέβη ὑπὲρ τοῦ Ὀρέστου καὶ ἐπέτυχε τὴν ἀθῴωσίν του, ὅταν αἱ ψῆφοι τῶν δικαστῶν ἐδημιούργησαν περίπτωσιν ἰσοψηφίας· *Ἡ* ψηφοφορία *«διὰ ψήφου»* ἦτο βεβαίως ἐντελῶς διάφορος τῆς *«διὰ κυάμου»* (τ. ἔ. διὰ κλήρου)· *ἡ ψῆφος* ἐχρησιμοποιεῖτο κατὰ τὰς δίκας, ἐν τοῖς δικαστηρίοις, ὁ δὲ *κύαμος* κατὰ τὴν ἐκλογὴν τῶν ἀρχόντων. Αἱ καταδικαστικαὶ *ψῆφοι* ἦσαν ἐνίοτε τρυπημέναι (*τετρυπημέναι*, ὅπως ἐλέγοντο) πρὸς εὐκολωτέραν διάκρισιν ἀπὸ τῶν ἀθῳωτικῶν, αἵτινες ἦσαν *πλήρεις* (δὲν ἔφερον δηλ. ὀπήν). 4) *ψῆφος* ἐκα-

λεῖτο ἐνίοτε ἀκόμη καὶ ὁ τόπος ἔνδα διεξήγετο ἡ ψηφοφορία (ὅπως *πεσσοὶ* ἐκαλεῖτο ἐνίοτε καὶ ὁ τόπος, ἔνδα ἔπαιζον τοὺ πεσσούς).

Ἔτυμ.: ψῆφος, δωρ. *ψᾶφος*, λεσβ. *ψᾶφιγξ* (κατὰ τὸ *λᾶῖγξ*)· δι' ἔτυμ. βλ. *ψάμμος*· παράγωγα: *ψηφίζω*· *ψηφίς*· *ψήφισμα*, γορτ. *ψᾶφιμμα*· *ψηφόω*· τ. ἔ. ἐξ ἰαπ. ριζ. *bhsg̑- παραλλ. τῆ *bhsē-, περὶ ὧν βλ. *ψάω*, *ψάμμος*.

ψήχω, μελλ. *-ξω*, ἐκ τοῦ *ψάω* (ὡς *σμήχω* ἐκ τοῦ *σμάω* καὶ *νήχω* ἐκ τοῦ *νέω*)· ψαύω, δωπεύω, τρίβω, ξυστρίζω (ἵππον), ἀπομάσσω, λατ. **demulcere.**— **II** φθείρω διὰ τῆς τριβῆς, κατατρίβω εἰς λεπτὰ μόρια, ἀποτρίβω, ἐξαλείφω. [δι' ἔτυμ. βλ. *ψάω*].

ΨΙΑ'ΖΩ, δωρ. **ψιάδδω,** μελλ. *-άσω* (*ψιάς*)'=*ψακάζω* (βλ. λ.). **2)** παίζω, πηδῶ, σκιρτῶ, διασκεδάζω, εἶμαι εὔθυμος, ἀστειεύομαι.

Ἔτυμ.: λακ. *ψιάδδω* (=ἀττ. **ψιάζω*)· πρβλ. Ἡσυχ. «*ψιά· χαρά, γελοίασμα, παίγνια*»· σκοτειν. ἐτυμ.· κατά τινας συγγ. τοῖς *ἐψιᾶσθαι· ἐψία* (βλ.λ.λ.).

ψῖᾰδος, ἰων. **ψίεδος,** ἡ· στρῶμα (πλέγμα) ἐκ βούρλων ἢ σχοίνων, ὡς καὶ νῦν ψίαδος, «ψάθα», λατ. **storea** [σκοτ. ἐτυμολ.].

ψιάθως, δωρ. αἰτ. πληθ. τοῦ *ψίαθος*.

ψῖάς, -άδος, ἡ (*ψίω*)'=*ψακὰς* ἡ *ψεκὰς* (βλ. λ.), ὡς καὶ νῦν ψεκάς, «ψιχάλα», ρανίς, σταγὼν || ἐν τῷ πληθ., σταγόνες βροχῆς, «ψιλὴ βροχή».

Ἔτυμ.: *ψιάς*· πρβλ. Ἡσυχ. «*ψιάζει· ψακάζει*», «*ψίακα· ψακάδα*», «*ψιζομένη· κλαίουσα*» ‹ἰαπ. *bzhi- (βάσ. bhesg̑i-)· βλ. *ψίω*, *ψάω*.

ΨΙ'ΖΩ, ἢ **ψίω**· ἐκ τοῦ πρώτου ἔχομεν μελλ. *ψιῶ*, παθ. πρκ. *ἔψισμαι*· ἐκ τοῦ *ψίω* ἔχομεν ἀόρ. α' *ἔψισα*, μέσ. μελλ. *ψίσομαι*· ὡς τὸ *ψωμίζω* (βλ. λ.), τρέφω, τρέφω διὰ τοῦ μαστοῦ, θηλάζω· ἢ=*ποτίζω* (βλ. λ.).— ὡς μέσον, μασῶ.— ὡς παθητ., τρέφομαι [συγγ. τοῖς *ψωμός*, *ψωμίζω*, πιθ. δὲ καὶ τοῖς *ψίξ*, *ψιχίον*].

ψῐδῠρίζω, δωρ. **ψιθυρίσδω**· μελλ. *-ίσω*, ἀττ. *-ιῶ* (*ψίθυρος*)· ὡς καὶ νῦν, ψιθυρίζω, ὁμιλῶ χαμηλοφώνως, ὁμιλῶ εἰς τὸ οὖς τινος || ὡσ. τονθορίζω, «μουρμουρίζω». **2)** ἐπὶ παντὸς θορύβου, μαλακοῦ ὡς ὁ ψίθυρος, οἷος εἶναι ὁ τῶν φύλλων τῶν δένδρων, σειομένων ὑπὸ ἐλαφροῦ ἀνέμου· θροΐζω.

ψῐδῠρισμα, *-ατος*, τὸ (*ψιθυρίζω*)· ὡς καὶ νῦν, ψιθύρισμα, τὸ ψιθυρίζειν, τὸ ὁμιλεῖν χαμηλοφώνως. **2)** πᾶς ἐλαφρὸς ἦχος ἢ θόρυβος, τὸ θρόϊσμα, ὁ θροῦς (τῶν φύλλων π. χ. δένδρου, σειομένων ὑπὸ ἐλαφρᾶς πνοῆς ἀνέμου).

ψῐδῠρισμός, ὁ (*ψιθυρίζω*)· ὡς καὶ νῦν, ὁ ψιθυρισμός, τὸ ψιθυρίζειν, τὸ ὁμιλεῖν χαμηλοφώνως (ψιθυριστά). **2)** ὁ ψιθυρισμὸς συκοφαντίας, τὸ συκοφαντεῖν, τὸ λοιδορεῖν. **3)** ἐλαφρὸς ψόφος, θροῦς, θρόϊσμα.

ψῐδῠριστής, -οῦ, ὁ (*ψιθυρίζω*)· ὁ ψιθυρίζων ‖ ὁ διαβάλλων, ὁ συκοφάντης.

ψῐδῠρος, *ον*· ὁ ψιθυριστικός, ψιθυρίζων‖συκοφαντικός.— **II** ὡς οὐσ. *ὁ ψίθυρος*=ὡς καὶ νῦν, ὁ ψίθυρος, ὁ ἐλαφρὸς ἦχος ἢ θόρυβος, ὁ θροῦς, τὸ θρόϊσμα.

Ἔτυμ.: ψίθυρος· *ψιθυρίζω* (*-ίσδω*)· *ψιθύζομαι*· *ψιθύρισμα*, *-μός*· πρβλ. Ἡσυχ. «*ψέθυρα· ψίθυρος*», «*ψισδόνες· διάβολοι, ψίθυροι*», «*σοίθης· ψίθυρος, ἀλαζών, διάβολος*»· κατά τινας ἐκ προσφ. **ψυθ-*› *ψιθ-* κατ' ἀνομ.· κατ' ἄλλους ἐν τῷ *ψ-ιθ-* ὑποκειται ἐπέκτ. τοῦ ἰαπ. **bzh-*, *bhs-*, μεταπτ. βαθμ. ἐκ τοῦ **bhes-* τοῦ ἐν τῷ σανσκρ. *bhástrā* (ἀσκός, φυσητήρ), *bábhasti* (φυσῶ).

ψῐλο-μετρία, ἡ (*ψιλός*+*μέτρον*)· ἡ ἡρωικὴ (ἐπικὴ) ποίησις, διότι δὲν συνωδεύετο ὑπὸ μουσικῆς, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν λυρικὴν ποίησιν.

ΨΙ'ΛΟΣ, *ή, όν*· κυρ. ὁ ἀποτετριμμένος (ὡς ἐκ τοῦ *ψάω*, *ψέω*), ὄθεν ὁ διὰ τῆς τριβῆς ἀπομείνας γυμνός, ὁ ἀπογυμνωθείς, γυμνός ‖ μετὰ γεν., ὁ ἀπογυμνωθεὶς ἀπό τι | ἐπὶ χώρας, ἡ ἀποψιλωθεῖσα ἀπὸ τὰ δένδρα της, ἡ ἀπομείνασα ἄδενδρος, ἄδενδρος: *ψιλὴ ἄρουσις*=ἄγρὸς (γεν. ἔκτασις καλλιεργήσιμος) ἄδενδρος (χρησιμοποιούμενος διὰ σιτηρὰ μόνον) ‖ *πεδίον μέγα τε καὶ ψιλόν* = πεδιὰς μεγάλη (ἐκτεταμένη) καὶ ἄδενδρος ‖ ἡ πλήρης ἔκφρασις *γῆ ψιλὴ δενδρέων* (Ἡροδ.)=γῆ ἄδενδρος.— **II** ἐπὶ ζώων, ὁ γυμνὸς ἀπὸ τρίχας, ὁ στερούμενος τριχώματος ἄτριχος, ὁ γυμνὸς ἀπὸ **πτερά, «**ποὺ δὲν ἔχει πού πουλα», «ἀμάλλιαστος», γυμνός, λατ. **calvus: *ἴβις ψιλὴ κεφαλὴν*=**ἡ Ἰβὶς ἡ μὴ ἔχουσα πτερὰ εἰς τὴν κεφαλήν, ἡ φαλακρά. **2)** γενικῶς, γυμνός, μὴ κεκαλυμμένος, ἀκάλυπτος ‖ μετὰ γεν., γυμνὸς ἀπό τι, ἐστερημένος τινός, κεχωρισμένος ἀπό τι: *ψιλὴ σώματος οὖσα ἡ ψυχὴ*=ἡ ψυχὴ οὖσα κεχωρισμένη ἀπὸ τοῦ σώματος ‖ *ψιλὴ τρόπις* = «καρένα» χωρὶς τὰς ἑκατέρωθέν της σανίδας, «ἀκέτη καρένα» ‖ *ψιλὴ θρίδαξ*=μαρούλι, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἔχουν ἀποκοπῆ τὰ πλάγια φύλλα.— **III** ἐν τῷ ἀττ. πεζῷ λόγῳ, ὡς ὅρος στρατ., *οἱ ψιλοὶ* (ἐνν. *ὅπλων*) = στρατιῶται ἐλαφρῶς ὡπλισμένοι (*τοξόται, σφενδονῆται*), συνών. τῷ *γυμνῆτες* (βλ. λ.) καὶ ἀντιθ. τῷ *ὁπλῖται* (βλ. λ.)| *ψιλὸς ἵππος* = ὁ ἄνευ ἱπποσκευῆς ἵππος, ὁ ἄνευ σάγματος ‖ γεν., ἁπλοῦς, γυμνός, ἀνυπεράσπιστος. — **IV** *ψιλὸς λόγος*=ὁ πεζὸς λόγος, ὁ στερούμενος τοῦ γνωρίσματος τῆς στιχουργίας (ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ποίησιν) | ὡσ. *ψιλὸς λόγος* = ἁπλοῦς λόγος, ἁπλοῦς ἰσχυρισμὸς ἄνευ ἀποδεικτικῶν ἐπιχειρημάτων. **2)** *ψιλὴ ποίησις*=ἁπλῆ ποίησις, ἄνευ μουσικῆς δηλ., τ. ἔ. ἡ *ἐπικὴ* ποίησις ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν *λυρικήν*· πρβλ. *ψιλομετρία*.

Ἔτυμ.: ψιλός· *ψίλαξ, -ᾶκος* (ἄτριχος, ἀγένειος, σπανός)· *ψιλόω* ‹ἰαπ. *bzhī- ‹*bh(e)sēi-· βλ. ἐν *ψάω*.

ψῑλόω, μελλ. *-ώσω*· παθητ. πρκ. *ἐψίλωμαι* (*ψιλός*)· κυρ. ἀποτρίβω, καὶ δὴ ἀποτρίβω τὰς τρίχας, καθιστῶ γυμνόν, ἀπογυμνώνω, ἀφαιρῶ τὰς τρίχας, κάμνω φαλακρόν.— παθητ., ἀπογυμνώνομαι, γίνομαι φαλακρός.— **II** μετὰ γεν., ἀποστερῶ τι(να) ἀπό τι, ἀπογυμνώνω ἀπό τι, ἀφαιρῶ τι ἀπό τι(να) ‖ *ψιλῶ τινα τὰ πλεῖστα τῆς δυνάμεως* = ἀφαιρῶ ἀπό τινα τὸ πλεῖστον μέρος τῆς δυνάμεώς του ‖ γεν., τὸν ἀφίνω γυμνὸν καὶ ἀνυπεράσπιστον. **2)** ἀποσπῶ τι ἀπὸ ἄλλο τι, «τὸ μαδῶ», «τὸ γδύνω» ‖ παθητ., ἀφαιροῦμαι ἀπό τινος, ἀποσπῶμαι ἀπό τινος: *κρέα ἐψιλωμένα τῶν ὀστέων* = σάρκες ἀπεσπασμέναι ἀπὸ τὰ ὀστᾶ.

ψῑλῶς, ἐπιρρ. τοῦ *ψιλός*· ἁπλῶς, μόνον.

ψιμίδιον, ψίμιδος κλπ., μτγν. τύποι ἀντὶ *ψιμύθιον* κλπ.

ψιμύδιον ἢ **ψιμμύδιον** (καὶ μτγν. **ψιμίδιον**), τὸ (*ψίμυθος*)· τὸ λευκὸν τοῦ μολύβδου, λατ. **cerrusa,** χρησιμοποιούμενον ὡς ἀλοιφὴ διὰ τὴν λεύκανσιν τῆς ἐπιδερμίδος τοῦ προσώπου.

ψιμῡθιόω, μελλ. *-ώσω*· ἀλείφω διὰ ψιμυθίου, «φκιασιδώνω» ‖ μέσον, *ψιμυθιοῦμαι τὸ πρόσωπον*=χρησιμοποιῶ ψιμύθιον διὰ τὴν ἐπιδερμίδα τοῦ προσώπου μου.

ΨΙΜΥ'ΘΟΣ, ὁ· ὁ ριζικὸς τύπος τοῦ *ψιμύθιον* (βλ. λ.)· τὸ λευκὸν τοῦ μολύβδου, μεῖγμα ἐξ ὀξειδίου τοῦ μολύβδου καὶ ἀνθρακικοῦ ὀξέος, λατ. **cerussa,** χρησιμοποιούμενον ὡς λευκαντικὸν τῆς ἐπιδερμίδος, «φκιασίδι».

ψίν, δωρ. ἀντὶ *σφίν*, ὡς **ψὲ** ἀντὶ *σφέ*.

ψίνομαι, ἀποθ.· ἀπορρίπτω τὸν καρπὸν πρὶν ἢ ὡριμάσῃ (ἐπὶ τῆς ἀμπέλου) [*ψίνομαι· ψινάς, -άδος* (πρβλ. Ἡσυχ. «*σινάς· ἢ φθαρτική*»)· περιέχει *σ* προερχόμενον ἐκ τοῦ φθόγγου **p**, πρβλ. Ἡσυχ. «*ψίσις· ἀπώλεια*» (*ψίσις* μτγν. τύπος ἀντὶ *φθίσις*), «*ψείρει· φθείρει*», «*ψατᾶσθαι· προκαταλαμβάνειν*» (: *φθάνω*)· συγγ. ἆρα τῷ *φθίνω* (*ψ-* ἀντὶ *φθ-*) πρβλ. Κρητ. *ψίνοντος*=*φθίνοντος*].

ΨΙ'ΞΙ, ὁ καὶ ἡ, γεν. *ψῖχός*· ὀνομ. πληθ. *ψῖχες* (*ψίω*)· μικρὸν τεμάχιον ἄρτου, «ψίχα», «ψίχουλο».

ψίττᾰ=*σίττα* (βλ. λ.), δουκολικὸν ἐπίφθεγμα (= ταχέως, εὐθέως, κατὰ τὸν Σχολ. εἰς Θεοκρ. 4, 45).

ψιττακός, ὁ, ἡ **ψιττάκη,** ἡ· ὡς καὶ νῦν, ψιττακός, «παπαγάλος».

Ἔτυμ.: ψιττακός, καὶ *ψίττακος*, καὶ *σιττακός*, καὶ *βίττακος*· *ψιττάκη*, καὶ *σιττάκη*· ξένη λέξις· ἀγνώστου προελεύσεως· πάντως› λατ. **psittacus**› νεογερμ. **Sittich.**

ψῖχίον, τό, ὑποκορ. τοῦ *ψιξ* (βλ. λ.).

ψίω (Α)· ἀόρ. α' *ἔψισα*'=*ψίζω* (βλ. λ.).

ψίω (Β)· σπανιώτ. παρασχ. τῶν *ψάω*, *ψέω*, *ψήχω* (βλ. λ. λ.)· σχίζω ἢ κόπτω εἰς τεμάχια, κατατρίβω ‖ λειαίνω, λεπτύνω ‖ ὄθεν, μασῶ.

Ἐτυμ.: *ψίω· ψίξ*, γεν. *ψιχός· ψίχη* (ὁμ. σημ.)· *ψῖχ-άρπαξ, -αγος* (ἰαπ. *bzhī-, *bhsī-, μεταπτ. βαθμ. ⟨*bh(e)sēi-: σανσκρ. bábhasti, ἑλλ. *ψῖλός, ψήχω, ψώχω*· βλ. *ψάω*.

ψογερός, *ά, όν* (*ψόγος*)· ὁ φιλόψογος, ὁ ἀγαπῶν νὰ ψέγῃ (νὰ κατηγορῇ, νὰ κατακρίνῃ), φιλοκατήγορος ‖ ἄξιος ψόγου, ἀξιόμεμπτος.

ψόγιος, *α, ον* (*ψόγος*)· φιλόψογος, φιλοκατήγορος.— ‖ ἀξιόμεμπτος.

ψόδος, *ὁ*=*ψόφος* (βλ. λ.).— ‖ =*ψόλος* (βλ. λ.) ‖ ἀκαθαρσία.

Ἐτυμ.: *ψόθος*· πρβλ. Ἡσυχ. «*ψόθος· ψώρα, ἀκαθαρσία*», «*ψοθίον· αἰθαλῶδες*», «*ψοθόν· μέλαν*»· κατά τινας ἐκ τοῦ *ψόλος* κατὰ διαλεκτικὴν μεταβολήν, ὡς τό lacryma ἐκ τοῦ *δάκρυον*· πρόκειται δηλ. περὶ ρίζ. ἐκτετ. ἐκ τῆς bhes- (σανσκρ. bhas-=κονιοποιῶ), ὅπερ συμβαίνει καὶ ἐν τῇ λ. *ψόλος* (=αἰθάλη, «καπνιά» (ἰαπ. *bzh-olo-s)· βλ. *ψάω*.

ψολόεις, *εσσα, εν* (*ψόλος*)· αἰθαλώδης, καπνώδης, πλήρης αἰθάλης ἢ καπνοῦ ‖ ἐπὶ τοῦ κεραυνοῦ, ὠχρόμαυρος (βαθέος ἐρυθροῦ χρώματος) ‖ ἀντίθ. τῷ *ἀργὴς* (=ὁ ταχέως διάττων) ‖ ὡσ. ἐπὶ ὄψεως, ἀντίθ. τῷ *αἰθὸς* (βλ. λ.).

ψολο-κομπία, ἡ (*ψόλος+κομπέω*)· μεγαληγορία («μεγάλα λόγια» ποὺ εἶναι χωρὶς περιεχόμενον, σὰν καπνός)· πρβλ. Σχολ. (ἐν Ἀριστοφ. Ἱππ. 696) «*ψολοκομπίαι· αἰθαλοκομπίαι. μεγαλοδοξίαι, μεγαληγορίαι, καπνοί*» ‖ κενὸς δόρυβος, παραφορὰ (μανία, λύσσα) ἐξατμιζομένη καὶ ἀπολήγουσα εἰς τὸ μηδέν.

ΨΟ'ΛΟΣ, *ὁ*· αἰθάλη, καπνός, ἀσβόλη, ἀτμὸς ‖ ἐπὶ κεραυνοῦ, ὁ μαυρίζων ἀλλὰ μὴ καίων.

Ἐτυμ.: *ψόλος*· πρβλ. Ἡσυχ. «*ψελός· αἰθαλός*»· *ψολόεις* (βλ. λ.)· βλ. *φέψαλος* (πρβλ. καὶ *ψόθος* II).

ψοφέω, μελλ. *-ήσω*· πρκ. *ἐψόφησα* (*ψόφος*)· ποιῶ ψόφον, δημιουργῶ δόρυβον, ἠχῶ, θορυβῶ, κτυπῶ, παταγῶ, λατ. strepere ‖ ἐπὶ τοῦ θορύβου τοῦ παραγομένου ὅταν ἀνοίγῃ κανεὶς τὴν θύραν ἔσωθεν, *ψοφῶ τὴν θύραν* (ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ *κόπτω ἢ κρούω τὴν θύραν*=κρούω τὴν θύραν, «χτυπῶ τὴν πόρτα», ἔξωθεν διὰ νὰ μοῦ ἀνοίξουν): *εἰ αἱ θύραι νύκτωρ ψοφοῖεν* = ἂν ἀκουσθῇ ὁ τριγμὸς ποὺ παράγεται ὅταν αἱ θύραι ἀνοίγωνται ἔσωθεν (λατ. si crepuissent fores).

ψοφο-δεής, *ές*, γεν. *-έος* (*ψόφος+δέος*)· ὡς καὶ νῦν, ψοφοδεής, ὁ φοβούμενος καὶ τὸν ἐλάχιστον δόρυβον, ὁ τρέμων καὶ ἐκ τοῦ ἐλαχίστου θορύβου, ὁ εἰς ἄκρον δειλός, ὁ «φοβητσιάρης».— ἐπίρρ. *-εῶς*.

ψοφο-μήδης, *ες*, γεν. *-εος* (*ψόφος+μῆδος*)· ὁ μηχανώμενος ψόφους (κρότους), ὁ ἀγαπῶν τοὺς θορύβους, ὁ προξενῶν θορύβους, θορυβώδης.

ΨΟ'ΦΟΣ, *ὁ*· πᾶς ἄναρθρος ἦχος, δόρυβος, κρότος, ἀκανόνιστος ἦχος (μὴ παραγόμενος ὑπὸ κανονικῆς περιοδικῆς κινήσεως τοῦ ἀέρος), ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ἔναρθρον *φωνὴν* ‖ γεν., δόρυβος, ἦχος, λατ. strepitus ‖ ὁ τριγμὸς ὁ ὑπὸ ἀνοιγομένης θύρας παραγόμενος. 2) ἁπλοῦς ἦχος, κενὸς ἦχος, *ψιλὸς* ἦχος ἢ δόρυβος (κενὸς περιεχομένου, δηλ. ἄνευ ὡρισμένης τινὸς σημασίας ἢ ὡρισμένου σκοποῦ) ‖ *τοῦ σοῦ ψόφου οὐκ ἂν στραφείην*=τὸν δόρυβον ποὺ ἔκαμες δὲν θὰ τὸν ἐπρόσεχα κἂν (δὲν θὰ ἔστρεφον κἂν τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸν θόρυβόν σου) ‖ *ψόφοι*=ἁπλοῖ ἦχοι, κενοὶ ἦχοι, ἄνευ ἐννοίας (μεγάλα ὀνόματα, μεγαλοπρεπεῖς λέξεις, καὶ οὐδὲν πλέον).

Ἐτυμ.: *ψόφος· ψοφέω*· πρβλ. Ἡσυχ. «*ψόθος·... θόρυβος*», «*ψοθάλλειν· ψοφεῖν*»· σκοτ. ἐτυμολ.· πιθ. συγγ. τῇ ἐκ τοῦ ἤχου πεποιημένῃ *ψο*, περὶ ἧς βλ. ἐν *ψέγω* (ἐν τέλει).

ψοφ-ώδης, *ες* (*ψόφος+εἶδος*)· πλήρης ψόφου, θορυβώδης, ὁ παράγων ἦχον, ἠχηρὸς ‖ πομπώδης, στομφώδης, φωνασκός

ψῠγῆναι, ἀπρφ. παθ. ἀορ. β' τοῦ *ψύχω* (βλ. λ.).

ψῠγήσομαι, παθ. μελλ. τοῦ *ψύχω*.

ψυδνός, *ή, όν*=*ψυδρὸς* (βλ. λ.).

ψύδραξ, *-ᾰκος*, *ὁ*· λευκὴ φλύκταινα ἐπὶ τοῦ ἄκρου τῆς ρινὸς ἢ τῆς γλώσσης, φλύκταινα τοῦ ψεύδους, διότι ἐθεωρεῖτο ὅτι ἐδημιουργεῖτο ἐκ τοῦ ψεύδους ‖ ὅθεν, *ψύδραξ*=*ψεῦμα* (βλ. λ.). 2) γεν., φλύκταινα, ἕλκωσις, ἐξάνθημα.

Ἐτυμ.: *ψύδραξ· ψυδράκιον· ψεῦμα*: συγγ. τοῖς *ψυδρός, ψεύδω*.

ψυδρός, *ά, όν* (*ψύθος, ψεύδομαι*), μετὰ παραλλ. τύπου *ψυδνός*=*ψευδὴς* (βλ. λ.), ὡς καὶ νῦν ψευδής, «ψεύτικος» ‖ ψευδόμενος.

ψῠδής, *ές* (*ψύθος*)=*ψευδὴς* (βλ. λ.), ὡς καὶ νῦν ψευδής, ψευδόμενος.

ψῠδος, *-εος*, τό, παράλλ. τύπος τοῦ *ψεῦδος* (βλ.λ.).

ψυκτήρ, *-ῆρος*, *ὁ* (*ψύχω*)· ψυκτικὸν ἀγγεῖον, ἐν ᾧ ἐψύχετο ὁ οἶνος.— ‖ ἐν τῷ πληθ., *οἱ ψυκτῆρες* =σκιεροὶ καὶ ἐπομένως δροσεροὶ τόποι, ὅπου κατέφευγον κατὰ τὰ θερινὰ καύματα πρὸς ἀναψυχήν.

ψυκτήριον, τὸ (*ψυκτήρ*)· σύσκιος δροσερὸς τόπος (κυρ. οὐδ. τοῦ ἐπομ.).

ψυκτήριος, *α, ον* (*ψυκτήρ*)· ὁ ψυκτικός, δροσιστικός, ὁ ἀναψύχων, σύσκιος, σκιερός.

ΨΥ'ΛΛΑ, *ἡ*, γεν. *-ης*· ὁ ψύλλος, τὸ γνωστὸν ἐνοχλητικώτατον ἔντομον, λατ. pulex irritans.

Ἐτυμ.: *ψύλλα* (ἰαπ. *bzhulja, *bhsulja), δωρ. *ψύλλος*: παλ-σλαυ. blŭcha, λιθ. blusá, λεττ. blusa· πρβλ. σανσκρ. plúṣi-(ψύλλος), ἀρμ. lu (⟨bhlus- ἢ plus-), λατ. pūlex (ψύλλος), παλ-γερμ. flōh, νεο-γερμ. Floh· ἐξ ἰαπ. *b(h)lus-, *b(h)sul-, *pusl-, μετὰ μεταθέσ. φθόγγων καὶ ἀλλαγῆς τοῦ ἀρχικοῦ φθόγγου χάριν εὐφωνίας.

ψύλλιον, ἢ **ψυλλίον**, τό· τὸ ψυλλόχορτον ἢ ψυλλοβότανον.

ψυλλο-τοξότης, *-ου, ὁ* (*ψύλλα+τοξότης*)· κωμικὴ λέξ. παρὰ Λουκιανῷ (ἐσχηματισμένη κατὰ τὸ *ἱπποτοξότης*)· τοξόται ἱππάζοντες ἐπὶ ψύλλων.

ψύξασα, θηλ. μτχ. ἀορ. α' τοῦ *ψύχω*.

ψῦξις, *-εως*, ἡ (*ψύχω*)· τὸ προξενεῖν ψῦχος ‖ ὡς καὶ νῦν, ψῦξις, τὸ κρύωμα, τὸ «πάγωμα», ἀντίθ. τῷ *θερμότης*.

ψύττᾰ=*ψίττα, σίττα* (βλ. λ. λ.).

ψῦχ-ᾰγωγέω, μελλ. *-ήσω* (*ψυχαγωγός*)· ὁδηγῶ τὰς ψυχὰς τῶν νεκρῶν εἰς τὸν Ἅδην (ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ), τὰς καταβιβάζω εἰς τὸν Ἅδην.— ‖ ἀνακαλῶ τὰς ψυχὰς ἐκ τοῦ Ἅδου διὰ θυσιῶν. 2) μτφρ., προσελκύω τὰς ψυχὰς τῶν ζώντων, τὰς θέλγω, τὰς σαγηνεύω, τὰς δελεάζω, λατ. allicere, pellicere ‖ ἐν κακῇ ἐνν., ἀποπλανῶ, παραπλανῶ, παρασύρω, «ξελογιάζω», ἐξαπατῶ.

ψῦχ-ᾰγωγία, ἡ (*ψυχαγωγέω*)· ἡ διὰ μαγικῶν μέσων ἀνάκλησις τῶν ψυχῶν ἐκ τοῦ Ἅδου. 2) μτφρ., ἡ προσέλκυσις τῶν ψυχῶν τῶν ζώντων, ἡ πειθὼ ‖ καθόλου, διασκέδασις, τέρψις, εὐορέστησις.

ψῦχ-ᾰγωγός, *ὸν* (*ψυχὴ + ἄγω*)· ὁ ὁδηγῶν τὰς ψυχὰς τῶν τεθνεώτων εἰς τὸν κάτω Κόσμον (ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ), ὡς τὸ *ψυχοπομπὸς* (βλ. λ.).— ‖ ὁ δι' ἐξορκισμῶν καὶ μαγικῶν μέσων ἀνακαλῶν ἐκ τοῦ Ἅδου τὰς ψυχὰς καὶ ἐρωτῶν αὐτάς, ὁ προκαλῶν τοὺς νεκροὺς εἰς ἐμφάνισιν ‖ ὡς οὐσ. *ὁ ψυχαγωγὸς* =νεκρόμαντις.

ψῦχ-ᾰπᾰτης, *-ου, ὁ* (*ψυχὴ + ἀπατάω*)· ὁ ἐξαπατῶν τὴν ψυχὴν (ἢ τὰς ψυχὰς) ‖ ἐν καλῇ ἐνν., ὁ εὐφραίνων τὴν ψυχήν, ὁ τέρπων τὰς ψυχάς.

ψῦχεινός, *ή, όν* (*ψῦχος*)· ὁ ψυχρός, ὁ ἀναψύχων, ἀναψυκτικός, δροσιστικός, δροσερός.

ψῦχή, ἡ (*ψύχω*)· πνοή, λατ. anima, κυρ. ὡς σημεῖον ζωῆς, ζωή, πνεῦμα ‖ *ψυχή τε μένος τε*=ζωὴ καὶ δύναμις | *ψυχή τε καὶ αἰὼν* = πνεῦμα καὶ βίος | *ποινὴν τῆς Αἰσώπου ψυχῆς ἀνελέσθαι*=νὰ λάβῃ ἐκδίκησιν διὰ τὴν ἀφαιρεθεῖσαν ζωὴν τοῦ Αἰσώπου | *ψυχὴν παρθέμενος*=ριψοκινδυνεύσας (διακινδυνεύσας) τὴν ζωήν του | *μάχομαι περὶ ψυχῆς*= ἀγωνίζομαι διὰ τὴν ζωήν μου (περὶ ζωῆς καὶ θανάτου) | *θέω περὶ ψυχῆς* = τρέχω (τρέπομαι εἰς φυγὴν) διὰ νὰ σώσω τὴν ζωήν μου.— ‖ ὡς καὶ νῦν, ἡ ψυχή, τὸ πνεῦμα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ σῶμα, μετὰ τὴν νέκρωσιν τοῦ ὁποίου ἐκείνη (ἡ ψυχὴ) ἐξακολουθεῖ νὰ ἐπιζῇ κατοικοῦσα ἐν τῷ Ἅδῃ (εἰς τὸν κόσμον τῶν ψυχῶν) ἄυλος, ἄψαυστος, διατηροῦσα ἐν τούτοις τὴν μορφὴν τοῦ σώματος εἰς ὃ ἀνῆκεν. 2) γενικῶς, ἡ ψυχὴ ἢ τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου (ὡς ἀφῃρημέναι ἔννοιαι), λατ. anima: *ἀνθρώπου ψυχὴ ἀθάνα-*

τός ἐστι=ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνδρώπου εἶναι ἀθάνατος ‖ ὅθεν, *ψυχὴ Ὀρέστου* κ.χ.=*Ὀρέστης* | *ψυχαὶ* ἀπολ.=*ἄνθρωποι* : *ψυχαὶ πολλαὶ ἔθανον*=πολλοὶ ἄνδρωποι ἀπέθανον | ὡσ. καὶ ἐν προσφωνήσεσιν : *ὦ μελέα ψυχὴ* = ὦ δυστυχισμένον πλάσμα (δυστυχισμένη ὕπαρξις). 3) ὡσ. *ἡ ψυχὴ ὡς ὕδρα τῆς βουλήσεως*, τῶν συναισθημάτων καὶ παθῶν, ὡς καὶ νῦν ψυχή, καρδιά : *ἐκ τῆς ψυχῆς*=ἐξ ὅλης ψυχῆς, ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιᾶς μου, «μὲ ὅλη μου τὴν ψυχή» ‖ πόθος, σαρκικὴ ἐπιθυμία, ὄρεξις, ὁρμή.— **III** ὡς τὸ ὄργανον τοῦ νοῦ, θηλ. ἡ κρίσις, τὸ λογικόν, ἡ διάνοια, ὁ νοῦς, ἀντίληψις, νοημοσύνη.

ψῡχήϊος, *η, ον* (*ψυχή*)· ὁ ἔχων ψυχήν (βλ. λ.), ἔμψυχος, ζῶν, ζωντανός.

ψῡχΐδιον, *τό*, ὑποκορ. τοῦ *ψυχὴ* (βλ. λ.), λατ. **animula.**

ψῡχῐκός, *ή, όν* (*ψυχή*)· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ψυχήν ἢ εἰς τὴν ζωήν.— **II** διανοητικός, πνευματικός, νοερός, ἀντίθ. τῷ *σωματικός*. 2) ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ὑλικὴν ζωὴν μόνον, ζωικός, φυσικός, ἀντίθ. τῷ πνευματικός.

ψῡχο-δαΐκτης, *-ου, ὁ* (*ψυχὴ* + *δαΐζω*)· ὁ καταστρέφων ἢ φονεύων τὴν ψυχήν.

ψῡχο-δοτήρ, *-ῆρος, ὁ* (*ψυχὴ*+*δίδωμι*)· ὁ δοτὴρ τῆς ψυχῆς, τῆς ζωῆς, ζωοδότης τρόπον τινά.

ψῡχο-λῖπής, *ές* (*ψυχὴ* + *λιπεῖν*)· ὁ ἐγκαταλειφθεὶς ὑπὸ τῆς ζωῆς, ὁ ἄνευ ζωῆς ὤν, ἄψυχος.

ψῡχό-μαντις, *-εως, ὁ* (*ψυχὴ*+*μάντις*)· ὁ δι' ἐπῳδῶν (ἐξορκισμῶν) ἀνακαλῶν τὰ πνεύματα τῶν τεθνεώτων ἐκ τοῦ Ἅδου καὶ ἐρωτῶν αὐτὰ περὶ τοῦ μέλλοντος, ὡς καὶ νῦν νεκρόμαντις, ἐξορκιστὴς πνευμάτων.

ψῡχο-μᾰχέω, μελλ. *-ήσω* (*ψυχὴ*+*μάχομαι*)· μάχομαι μέχρι τελευταίας πνοῆς, μάχομαι μέχρις ἐσχάτων, μάχομαι περὶ ζωῆς καὶ θανάτου, μάχομαι ἀπεγνωσμένως.— **II** ὡς καὶ νῦν, ψυχομαχῶ, ψυχορραγῶ, διατελῶ ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἀγωνίᾳ τοῦ θανάτου.

ψῡχο-πλᾰνής, *ές* (*ψυχὴ*+*πλανέω*)· ὁ ἀποπλανῶν (παραπλανῶν) τὴν ψυχήν, ὁ κάμνων τὴν ψυχὴν νὰ πλανᾶται, ὁ ἐξαπατῶν αὐτήν.

ψῡχο-πομπός, *ὁν* (*ψυχὴ* + *πέμπτω*)· ὡς καὶ νῦν, ψυχοπομπός, ὁ προπέμπων τὰς ψυχὰς τῶν νεκρῶν εἰς τὸν Ἅδην, ὁ ὁδηγῶν αὐτὰς ἐκεῖσε, ἢ καὶ ὁ ἐκεῖθεν ἀνάγων αὐτὰς εἰς τὸν ἄνω Κόσμον (ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τοῦ Χάρωνος)· πρβλ. καὶ *ψυχαγωγός*.

ψῡχο-ρρᾰγέω, μελλ. *-ήσω* (*ψυχορραγής*)· ὡς καὶ νῦν, ψυχορραγῶ, ψυχομαχῶ, πνέω τὰ λοίσθια, παλαίω μὲ τὸν θάνατον, διατελῶ ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἀγωνίᾳ τοῦ θανάτου, εἶμαι ἑτοιμοθάνατος, λατ. **animam agere.**

ψῡχο-ρρᾰγής, *ές*, γεν. *-έος* (*ψυχὴ* + *ῥαγῆναι*)· ὁ ψυχορραγῶν, ὁ ψυχομαχῶν, ὁ πνέων τὰ λοίσθια, ὁ παλαίων μὲ τὸν θάνατον.

ψῦχος, *-εος, τό* (*ψύχω*)· ὡς καὶ νῦν, ψῦχος, «ψύχρα», «κρύο», κρυολόγημα, «δροσιά» ‖ παγετός, «παγωνιά», πάγος ‖ ἐν τῷ πληθ., *τὰ ψύχεα, τὰ ψύχη* (ὡς τὸ λατ. **frigora**)=τὰ ὑπερβολικὰ ψύχη, αἱ περίοδοι τῶν χιόνων καὶ τῶν πάγων ‖ ὡσ. ἡ ἐποχὴ τοῦ χειμῶνος, ὁ χειμών : *ἐν ψύχεσι*=ἐν καιρῷ χειμῶνος.

ψῡχο-σόος, *ον* (*ψυχὴ* + *σῴζω*)· ὁ σῴζων τὴν ψυχήν, ὁ ψυχοσώστης τρόπον τινά, ὁ σῴζων τὴν ζωήν.

ψῡχο-τᾰκής, *ές* (*ψυχὴ* + *τακῆναι*)· ὁ τὴν ψυχὴν τήκων, ὁ ἐν ᾧ ἡ ψυχὴ (ἡ καρδιὰ) τήκεται, τοῦ ὁποίου ἡ ψυχὴ τήκεται.

ψῡχόω, μελλ. *-ώσω* (*ψυχή*)· παρέχω (δίδω, ἐμβάλλω) ψυχὴν (ζωὴν) εἴς τι(να), καθιστῶ τι(να) ἔμψυχον, ἐμψυχώνω, ζωογονῶ.— **II** (*ψῦχος*) ἐν τῷ παθητ., ψύχομαι, γίνομαι ψυχρός.

ψῡχρο-βᾰφής, *ές* (*ψυχρὸς* + *βαφῆναι*)· ὁ εἰς ψυχρὸν ὕδωρ ἐμβαπτισθεὶς (ὅπως ὁ *πεπυρακτωμένος* σίδηρος).— **II** ὁ διὰ ψυχρᾶς βαφῆς μεταδοθείς (ἐπὶ χρωμάτων).

ψῡχρο-δόχος, *ον* (*ψυχρὸς*+*δέχομαι*)· ὁ δεχόμενος ἐν ἑαυτῷ ψυχρά ‖ *οἶκος ψυχροδόχος* = δωμάτιον ψυχρολουσίας, χῶρος ἐν ᾧ τις λούεται ἐν ψυχρῷ ὕδατι.

ψῡχρο-λογία, *ἡ* (*ψυχρὸς* + *λέγω*)· ψυχρὸς λόγος, ἡ χρῆσις λέξεων καὶ ἐκφράσεων ψυχρῶν, ὑπερβολικὴ ἔκφρασις, μεγαλαυχία, μεγαλοποίησις, ὑπερβολή.

ψῡχρο-πότης, *-ου, ὁ* (*ψυχρὸς*+*ΠΟ-*, ρίζ. χρόνων τινῶν τοῦ *πίνω*)· ὁ πίνων ψυχρὸν ὕδωρ.

ψῡχρός, *ά, όν* (*ψύχω*)· ὡς καὶ νῦν, ψυχρός, «κρύος», δροσερός, δροσιστικός, λατ. **frigidus,** ἀντίθ. τῷ *θερμός* ‖ *τὸ ψυχρὸν* (ἐνν. *ὕδωρ*)=ὡς καὶ νῦν, ψυχρὸν ὕδωρ, «παγωμένο νερό», λατ. **gelida** (ἐνν. **aqua**) ‖ *ψυχρῷ λοῦνται* = λούονται («παίρνουν τὸ λουτρό τους») ἐν ψυχρῷ ὕδατι ‖ ὡσ. καὶ *τὸ ψυχρὸν*=*ψῦχος* (βλ. λ.).— **II** μτφρ., ἐπὶ πραγμ., ψυχρός, μάταιος, ἄκαρπος, ἀνωφελής, ἀνύπαρκτος, χιμαιρικὸς ‖ *ψυχρὰ νίκη* = ματαία νίκη (ἀνωφελής), ἀπατηλὴ νίκη (θηλ. φαίνεται ὡς νίκη, ἐν ᾧ εἰς τὴν πραγματικότητα δὲν εἶναι) ‖ ὡσ. τρομερός, φρικαλέος. 2) ἐπὶ προσ., ψυχρὸς τὴν καρδίαν, «ἄκαρδος», ἀναίσθητος, «ἄπονος», ἀδιάφορος, ἄθυμος. 3) ἐπὶ τῶν χρησιμοποιούντων ἐξωγκωμένας ἐκφράσεις, ὁ ὑπερβολικός, μεγάλαυχος ‖ καὶ ἐπ' αὐτῶν τῶν λέξεων ἢ ἐκφράσεων, ἡ ὑπερβολική, ἐξωγκωμένη, μεγάλαυχος.

ψῡχρότης, *-ητος, ἡ* (*ψυχρότης*)· ὡς καὶ νῦν, ψυχρότης, ψυχρὰ κατάστασις, ψῦχος, ἀντίθ. τῷ *θερμότης*.— **II** μτφρ., ἐπὶ προσ., ψυχρότης χαρακτῆρος, ψυχρότης αἰσθημάτων, ἀπάθεια, ἀδιαφορία. 2) ἐπὶ φράσεων, ἡ ὑπερβολικότης, τὸ ἐξωγκωμένον (ἐξόγκωσις) λέξεων καὶ φράσεων.

ψῡχρόω, μελλ. *-ώσω* (*ψυχρός*)· καθιστῶ τι ψυχρόν, τὸ ἀφίνω νὰ παγώσῃ, λατ. **frigefacio.**— παθητ. γίνομαι ψυχρός, παγώνω, λατ. **frigefio.**

ψῡχρῶς, ἐπίρρ. τοῦ *ψυχρὸς* (βλ. λ.).

ΨΥ΄ΧΩ, μελλ. *ψύξω*· ἀόρ. α' *ἔψυξα*· παθητ., ἀόρ. α' *ἐψύχθην*· ἀόρ. β' *ἐψύχην* καὶ *ἐψύγην*· πρκ. *ἔψυγμαι*· πνέω, φυσῶ, ἀναπνέω : *ἦκα μάλα ψύξασα*=*ἐπάνω ἠρέμα κατεπνεύσασα*» (Σχολ.)=λίαν ἀσθενῶς φυσήσασα.— **II** ποιῶ ψυχρὸν ἢ δροσερόν, ψυχραίνω, ἀναψύχω, δροσίζω. 2) ἐν τῷ παθητ., ὡς καὶ νῦν, ψύχομαι, γίνομαι ψυχρός, παγώνω, κρυώνω.

Ἔτυμ. : *ψύχω* · *ψῦχος* · *ψυχρός* · *ψυκτήρ* · *ψυγεύς* · *ψυχή* · ὁ ἐν ἀρχῇ φθόγγος *ψ-* θὰ ἠδύνατο νὰ προέρχεται ἐκ τοῦ ἰαπ. ***bzh-, *bhs-,** μεταπτωτ. βαθμ. τῆς ριζ. **bhes-** (πνέω, φυσῶ), τῆς ἐν τῷ σανσκρ. **bábhasti** (πρβλ. *ψ-ίθ-υρο-ς*)· τὸ *-χ-* ἑρμηνεύεται καθ' ὃν τρόπον καὶ ἐν *νή-χω, ψή-χω* κ ἄ.· κατά τινας εἶναι συγγ. τῷ *φῦσα*, ὡς ἐὰν τὸ *ψῦ-* προήρχετο διὰ μεταθέσεως φθόγγων ἐκ ριζ. **sphu-** (πνέω, φυσῶ), ἀλλὰ τοῦτο εἶναι ἀπίθανον, διότι δὲν μαρτυρεῖται ἀλλοθεν τοιαύτη μορφὴ τῆς ρίζης.

ψωλός, *ὁ* (*ψάω*)· ὁ περιτετμημένος, ὁ ἔχων τὴν βάλανον τοῦ αἰδοίου γυμνήν ‖ ὁ λάγνος, ὁ ἀσελγής.

ψωμίζω, μελλ. *-ίσω*, ἀττ. *-ιῶ* (*ψωμός*)· τρέφω ἐμβάλλων εἰς τὸ στόμα τινὸς μικρὰ τεμάχια, ὅπως αἱ τροφοὶ τρέφουσι τὰ νήπια ‖ ὅθεν γεν., τρέφω, παχύνω.

ψωμίον, *τό*, ὑποκορ. τοῦ *ψωμός* μικρὸν τεμάχιον ἄρτου, *βλωμός* (βλ. λ.), «βούκα», «μπουκιά», ψιχίον, «ψίχουλο».

ψωμός, *ὁ* (**ψώω, ψάω*)· τεμάχιον ἄρτου, *βλωμός*, «βούκα, βουκιά, μπουκιά», «κομματάκι» κυρ. κρέατος ἢ ἄρτου ‖ *ψωμοὶ ἀνδρόμεοι*=τεμάχια ἀνδρωπίνης σαρκός.

ψώρα, ἰων. **ψώρη,** *ἡ* (*ψάω, ψάω*)· ὡς καὶ νῦν, ἡ ψώρα (τὸ γνωστὸν νόσημα τοῦ δέρματος) ἀνδρώπων καὶ ζώων, κνησμός, φαγούρα, λατ. **scabies, psora, impetigo.**

ψωρᾰλέος, *α, ον* (*ψώρα*)· ὡς καὶ νῦν, ψωραλέος, πλήρης ψώρας, «ψωριασμένος», «ψωριάρης», «γεμάτος ψώρα», λατ. **scabiosus.**

ψώχω, ἰων. **σώχω** (*ψώω*)· κατατρίβω, συντρίβω εἰς τεμάχια, λειαίνω.

***ψώω,** παράλλ. τύπος τοῦ *ψάω* (βλ. λ.)· τρίβω, συντρίβω εἰς τεμάχια, λειαίνω, ἁλέθω [**ψάω*· ἐξ αὐτοῦ τὰ : *ψώχω, ψῶχος, ψωμός, ψωρὸς* (=*ψωρα-λέος*) *ψώρα*].

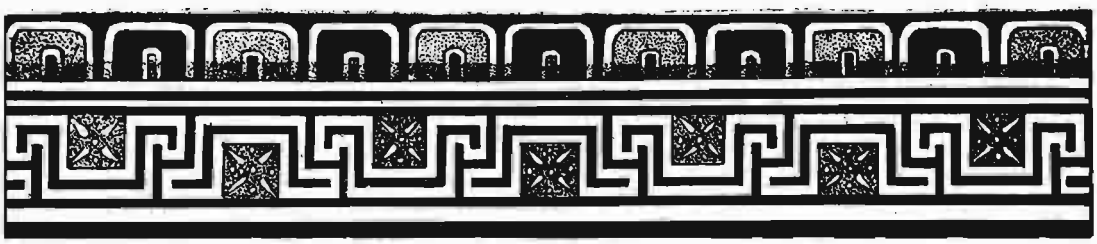

Ω

Ω, ω, ὦ μέγα, εἰκοστόν τέταρτον (καὶ τελευταῖον) γράμμα τοῦ Ἑλλην. Ἀλφαβήτου· ἐπειδὴ εἶναι τὸ τελευταῖον γράμμα, χρησιμεύει ὡς σύμβολον τοῦ τέλους. τὸ τέλος, ὁ ἔσχατος.— ὡς ἀριθμητ. ***ω'***=800, ἐν ᾧ ,***ω***=800.000· — τὸ ὄνομα ***ὦ μέγα*** (=μέγα ἢ μακρόν ***ο***) εἶναι νεώτερον καὶ ἐπενοήθη πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ γράμματος τούτου ἀπὸ τὸ γράμμα ***ὄ μικρὸν*** (=μικρόν ἢ βραχύ ***ο***)· ἀρχικῶς δὲν ὑπῆρχε διάκρισις μεταξὺ τῶν δύο γραμμάτων, καὶ ἐν ταῖς ἀρχαιοτέραις ἐπιγραφαῖς ἀμφότερα φέρονται γεγραμμένα διὰ τοῦ αὐτοῦ συμβόλου ***Ο***· τὸ σχῆμα ***Ω*** ἐπισήμως εἰσήχθη ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τοῦ Ἄρχοντος Εὐκλείδου (403 π. Χ.) (βλ. καὶ τὰ ἐν ***Ε, ε—Η, η***)·— κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ἀδριανοῦ εἰσήχθη τὸ καὶ νῦν ἐν χρήσει σχῆμα μικρογραμμάτου γραφῆς ***ω*** (ἀποτελοῦν ἁπλούστευσιν τοῦ ***οο***), καὶ οὕτω ἡ μακρότης τοῦ φθόγγου ἐδηλώθη ἐναργέστερον καὶ διὰ τοῦ σχήματος.

Ὁ παρατιθέμενος πίναξ παρέχει τὸ σχῆμα τοῦ ***ὦ μεγάλου*** ἐν τῷ Ἑλληνικῷ (πανελληνίῳ) ἀλφαβήτῳ κατὰ τὰς ἀκολούθους τρεῖς περιόδους:

I. Ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ 4ου αἰ. π. Χ. μέχρι τῆς ὑπὸ τῶν Ρωμαίων κατακτήσεως τῆς Ἑλλάδος.

II. Ἀπὸ τῆς Ρωμαϊκῆς κυριαρχίας μέχρι τοῦ Αὐγούστου.

III. Ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Αὐγούστου μέχρι τοῦ 4ου αἰ. μ. Χ.

I	Ω	Ω	
II	Ω Ω Ω ω Ω		
III	Ω Ω Ω Ω ω ω ω ω ω	ο Ω Ω ω ω ω Φ Φ Φ Ω ω ω ω ω	φ ϞϞ W W Ψ λ ΣΣ

Ἀλλοιωσεις τοῦ ω ἐν ταῖς ἐπὶ μέρους διαλέκτοις) : **I** ἐν τῇ Ἰων. ἀπαντᾷ ἐνίοτε ***ω*** ἀντὶ ***α***: ***ὤνθρωπος*** ἀντὶ ***ἄνθρωπος, ὥριστος*** ἀντὶ ***ἄριστος***.— **II** ὡσ. ἐν τῇ Ἰων. οὐχὶ σπανίως ἀπαντᾷ τὸ ***ω*** ἀντὶ τοῦ ***αυ***: ***θῶμα*** ἀντὶ ***θαῦμα, τρῶμα*** ἀντὶ ***τραῦμα***.— **III** ἐν τῇ Αἰολ. καὶ Δωρ. συχνὰ τὸ ***ω*** κεῖται ἀντὶ τοῦ ***ου***: ***ὠρανὸς*** ἀντὶ ***οὐρανός, Μῶσα*** ἀντὶ ***Μοῦσα, κῶρος*** ἀντὶ ***κοῦρος, λιπῶσα*** ἀντὶ ***λιποῦσα***· ὡσ. ***ω*** ἀντὶ ***ου*** κεῖται ἐν ταῖς αὐταῖς διαλ. καὶ ἐν ταῖς καταλήξ. τῆς γεν. ἑνικ. καὶ αἰτ. πληθ.: ***βροτῶ, βροτὼς*** ἀντὶ ***βροτοῦ, βροτούς***· ἐπὶ πλέον ἔχομεν ***ὦν*** ἀντὶ ***οὖν, γῶν*** ἀντὶ ***γοῦν***.— **IV** ἐν τῇ Δωρ. τὸ ***ω*** τρέπεται εἰς ***ᾱ***: ***πρᾶτος*** ἀντὶ ***πρῶτος, πρᾴτιστος*** ἀντὶ ***πρώτιστος, θεᾶρὸς*** ἀντὶ ***θεωρός***· οὕτω καὶ ἡ κατάλ. ***-ων*** τῆς γεν. πληθ. α' κλίσ. γίνεται ***ᾱν***: ***Μουσᾶν*** ἀντὶ ***Μουσῶν***.

ὦ καὶ **ὤ,** ἐπιφώνημα ἐκφράζον ἔκπληξιν, χαρὰν ἢ λύπην, γραφόμενον δὲ ἐν τῇ σημασίᾳ ταύτῃ συνήθως ὦ (μετὰ ὀνομ. ἢ γεν.): ***ὦ τάλας ἐγώ, ὦ τῆς ἀναισχυντίας.*** 2) μετὰ κλητικῆς εἶναι ἁπλῆ κλῆσις ἢ προσφώνησις, γράφεται δὲ ***ὦ***: ***ὦ θεοί, ὦ Ζεῦ*** κλπ. || ἀντὶ κλητικῆς κεῖται ἐνίοτε ὀνομαστ.: ***ὦ φίλος, ὦ δῖος αἰθήρ.***

Ἔτυμ.: ***ὦ, ὤ· ὤζω· ὠή*** (=λατ. ōhē) (βλ. λ. λ.)· ***ὠὸπ*** (βλ. λ.), ***ὄπ*** (σῆμα ἀναχαιτίσεως, σταματήματος ἢ παρορμήσεως, διδόμενον εἰς κωπηλάτας): λατ. ō, ōh, ἐπιφ., γοτθ., μεσ-γερμ. ō, σανσκρ. ā, a, ἀρχ-γερμ ō-wē, λιθ. ο· ἐξ ἰαπ. *ā.

ᾤα, καὶ **ὤα,** ἀσυναιρ. **ὠία,** ἡ (***ὄις***)· δορὰ προβάτου μετὰ τῶν ἐρίων (=***μηλωτή***, βλ. λ.), ἢ ἔνδυμα ἐνισχυμένον ἢ καὶ ἐξ ὁλοκλήρου κατεσκευασμένον ἐκ τοιαύτης δορᾶς. 2) τὸ ἄνω καὶ κάτω ἄκρον τοῦ ἐνδύματος, ἡ παρυφή, τὸ κράσπεδον, ὁ ποδόγυρος, ἡ «οὔγια», ἐνδύματός τινος.

Ἔτυμ.: ***ᾤα*** ⟨****ὤϝεᾱ***: ***δ***[F]***ις*** (πρβλ. καὶ ***οἴᾱ, δᾱ***)· πρβλ. Ἡσυχ. ***«ὠίας· ἄκραι, ἔσχατα, μηλωταί, λέγναι»***· κακῶς ἐθεωρήθη συγγ. τῷ λατ. ōra ⟨ἰαπ. *ō[u]s-ā, ἀγγλ-σαξ. ór (χεῖλος, ὄχθη), παλ-norr. eyrr (ἀμμώδης παραλία).

Ὠάρϊων, ***-ωνος,*** ὁ, ποιητ. ἀντὶ ***Ὠρίων*** (βλ. λ.).

Ὠαρϊώνειος, ***α, ον*** (***Ὠαρίων***)· ὁ τοῦ Ὠρίωνος.

ὦας, ***-ατος,*** τό, δωρ. ἀντὶ ***οὖας, οὖς*** (βλ. λ. λ.)· οὖς, «αὐτί».

ὠβά, ἡ· ἐν τῇ Λακωνικῇ, ὑποδιαίρεσις τῶν τριῶν μεγάλων φυλῶν ἐν Σπάρτῃ, ἑρμηνευομένη διὰ τοῦ ***«κώμη»*** παρ' Ἡσυχίῳ καὶ ἀντιστοιχοῦσα πρὸς τὴν παρ' ἀττ. ***φρατρίαν*** [δι' ἐτυμ. βλ. ***οἶη***].

ὤγραθέ, καὶ μετ' ἀναστροφῆς τοῦ τόνου (ἐν περιπτώσει ἐκθλίψεως τῆς τελικῆς συλλ.) ***ὤγάθ'***, κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ ***ὦ ἀγαθέ.***

ὠγμός, ***-οῦ,*** ὁ (***ὤζω***)· ἡ κραυγὴ «ὦ ὤ!», τὸ βοᾶν «ὦ ὤ!»

Ὠγῠγία, ἡ· ἡ περίφημος ἐκ τῆς Μυθολογίας νῆσος τῆς Καλυψοῦς.— **II** τὸ ἀρχαιότατον ὄνομα τῆς Αἰγύπτου.— **III** τὸ ἀρχαιότατον ὄνομα τῆς Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας· βλ. Κ.Ε.Λ.

Ἔτυμ.: ***Ὠγυγίη*** (ἀρχικὴ σημασ. «ἡ μυστηριώδης νῆσος»): σανσκρ. gū'hati, Ζενδ. gaozaiti (κρύπτω) (τὸ ἐν ἀρχῇ ***ὦ-*** πρόθ.): κατ' ἄλλους εἶναι μᾶλλον ξένη λέξις (σημιτ. καταγωγῆς).

Ὠγῠγιος, ***(α), ον***· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Ὤγυγον, ὁ καταγόμενος ἐκ τοῦ Ὠγύγου, βασιλέως τῆς Ἀττικῆς κατὰ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους || ὅθεν, παμπάλαιος, πανάρχαιος, προαιώνιος, ἀρχέγονος.

ᾠδᾶς, δωρ. ἀντὶ ***ᾠδῆς,*** γεν. τοῦ ***ᾠδὴ*** (βλ. λ.).

ὧδε, ἀττ. **ὧδί,** δεικτ. ἐπίρρ. ἐκ τῆς δεικτ. ἀντων. ***ὅδε*** (βλ. λ.): **I** ἐπὶ τρόπου, οὕτω, τοιουτοτρόπως, κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον || ὡσ. τόσον πολύ, τόσον ὑπερβολικά || ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ***οὕτω*** (ἀναφερόμενον εἰς τὰ προηγούμενα) τὸ ἐπίρρ. ***ὧδε*** ἀναφέρεται εἰς τὰ ἑπόμενα· κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον, ὡς ἀκολούθως, ὡς ἕπεται: ***ὧδ' ἠμείψατο***=ἀπήντησε κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον. 2) μετὰ γεν., ***ὧδε γένους***=ὡς πρὸς τὴν καταγωγήν σου ἕως ἐδῶ (τόσον μόνον!). — **II** ἐπὶ τόπου, ἐδῶ, πρὸς τὰ ἐδῶ.

ᾤδεε, γ' ἐν. πρτ. τοῦ ***οἰδέω*** (βλ. λ.).

ᾠδεῖον, τὸ (***ᾠδή***)· (ὡς καὶ νῦν) ᾠδεῖον, δημόσιον οἰκοδόμημα τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν, οἰκοδομηθὲν μὲν ὑπὸ τοῦ Περικλέους διὰ τὴν διεξαγωγὴν μουσικῶν

ἀγώνων, χρησιμοποιηθὲν ὅμως ὡς δικαστικὸν Μέγαρον. — ‖ δεύτερον ᾠδεῖον ἀνηγέρθη ἐν Ἀθήναις δυτικῶς τῆς Ἀκροπόλεως ὑπὸ Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ.

ᾠδή, ἡ, συνῃρ. ἐκ τοῦ *ἀοιδὴ* (*ᾄδω, ἀείδω*)· ὡς καὶ νῦν, ᾠδή, ᾆσμα, «τραγούδι», λυρικὸν ποίημα ‖ ἐν τῷ πληθ., λυρικὴ ποίησις [δι' ἐτυμ. βλ. *ἀείδω*].

ᾠδήκαντι, δωρ. ἀντὶ *ᾠδήκασι*, γ' πληθ. πρκ. τοῦ *οἰδέω*.

ὠδῖ, ἀττ. ἐπιτεταμ. τύπος τοῦ *ὧδε*.

ᾠδικός, *ή, όν* (*ᾠδή*)· ὁ ἀγαπῶν τὸ ᾄδειν (τὴν ᾠδήν), ὁ ἔχων κλίσιν εἰς τὸ ᾄδειν, ὁ ἠσκημένος εἰς τὸ ᾆσμα, μουσικός.— ἐπίρρ. *-κῶς*=ὡς καὶ νῦν, μουσικῶς, ἁρμονικῶς.

ὠδῖνας, αἰτ. πληθ. τοῦ *ὠδὶς* (βλ. λ.).

ὠδῖνω, μελλ. *-ῖνῶ*· ἀόρ. α' *ὤδῖνα*· (*ὠδίς*)· ἔχω ὠδῖνας, ἔχω πόνον τοκετοῦ, «κοιλοπονῶ» ‖ μετὰ αἰτ., τίκτω, γεννῶ ‖ μτφρ., ἐπὶ τῆς μελίσσης: *ὠδίνω κηρίον*. 2) μτφρ., ἐπὶ παντὸς ἰσχυροῦ ἄλγους, ἀλγῶ, πονῶ πολύ, ἀγωνιῶ. 3) ἐργάζομαι σκληρῶς, κοπιάζω πολύ. 4) μτφρ., ἐπὶ τῆς διανοίας, ἐγκυμονῶ στοχασμοὺς (σκέψεις), διατελῶ ἐν ἀγωνίᾳ, προκειμένου νὰ ἐκφέρω τὴν γνώμην μου ἐπὶ δυσκόλου ζητήματος.

Ὠδίνω (καὶ μτγν. παρὰ τοῖς Ἑβδ. καὶ Κ. Δ. **ὠδίν**), *-ῖνος*, ἡ· συνήθως κατὰ πληθ., οἱ πόνοι τοῦ τοκετοῦ, τὸ «κοιλοπόνημα» ‖ τὸ τίκτειν, ὁ τοκετός. 2) ἐν τῷ ἐν. σημ. ὡσ. καὶ τὸ προϊὸν (ὁ καρπὸς) τῶν πόνων τοῦ τοκετοῦ, τὸ ἐν πόνοις γεννώμενον, τὸ τέκνον, ὁ γόνος.— ‖ γεν., πᾶσα ὀδύνη, ὀξὺ ἄλγος, ἀγωνία, στενοχωρία ‖ μτφρ., ἐπίπονον ἔργον τοῦ πνεύματος.

Ἐτυμ.: ὠδίς· ὠδῖνω (**ὠδῖνjω*)· μελλ. *ὠδῖνῶ* καὶ *ὠδῖνήσω*· ἀγνώστου ἐτυμολ.· συνήθως θεωρεῖται συγγ. τῷ *ὀδύνη*.

ᾠδο-ποιός, *όν* (*ᾠδὴ+ποιέω*)· ὁ ποιῶν ᾠδάς, ὁ ποιῶν ᾄσματα, ᾀσματοποιός.

ᾠδός, ὁ, συνῃρ. ἐκ τοῦ *ἀοιδὸς* (βλ. λ.)· ὡς καὶ νῦν, ἀοιδός, ὁ ᾄδων, ὁ τραγουδιστής.

ὠδώδει, ποιητ. ἀντὶ *ὀδώδει*, γ' ἐν. ὑπερσ. τοῦ *ὄζω* (βλ. λ.).

ὦεον, τό, ποιητ. ἀντὶ *ᾠὸν* (βλ. λ.), ὡς καὶ νῦν ᾠόν, «αὐγό».

ὤζησα, ἀόρ. α' τοῦ *ὄζω*.

ὤζω, (ἐκ τοῦ ἐπιφων. *ὦ ἢ ὦ*, ὡς τὸ *οἴζω* ἐκ τοῦ *οἴ*, *οἰμώζω* ἐκ τοῦ *οἴμοι*)· κράζω «ὦ ὦ!»· ἐκ τούτου τὸ *ὠγμὸς* (βλ. λ.).

ὠή, ἡ· κραυγὴ διὰ τῆς ὁποίας καλεῖ τίς τινα πρὸς ἑαυτόν, σύνηθες ἐπιφώνημα προσκλήσεως, ὅταν ἀγνοῶμεν ἢ ὅταν θέλωμεν νὰ ἀποφύγωμεν τὸ ὄνομα τοῦ προσκαλουμένου· «ἔ! ἔ! ἔ σύ!», λατ. ohe! heus!

ᾠήθην, παθ. ἀόρ. α' τοῦ *οἴομαι*.

ὤδεσκε, γ' ἐν. ἰων. πρτ. τοῦ *ὠθέω*.

ὠδεῦντο, δωρ. ἀντὶ *ὠθοῦντο*, γ' πληθ. μέσ. πρτ. τοῦ

ὠδέω, πρτ. *ἐώθουν*· μελλ. *ὠθήσω* καὶ *ὤσω*· ἀόρ. α' *ἔωσα*, ἰων. καὶ ἐπ. *ὦσα*· πρκ. *ἔωκα*· παθητ., ἀόρ. α' *ἐώσθην*· πρκ. *ἔωσμαι*, ἰων. *ὦσμαι*· — ἰων. γ' ἐνικ. πρτ. *ὤθεσκε*, γ' ἐνικ. ἀορ. α' *ὤσασκε*· ὡς καὶ νῦν, ὠθῶ, «σπρώχνω», μετακινῶ τι ἐκ τῆς θέσεώς του βιαίως: *ἐκ μηροῦ δόρυ ὦσε*=ἀπέσπασε βιαίως (ἐξήγαγε, «ἔβγαλε») τὸ δόρυ ἀπὸ τὸν μηρὸν (ὅπου εἶχεν ἐμπηχθῆ ἡ αἰχμή του) | *ξίφος ἂψ ἐς κουλεὸν ὦσε*=ἔσπρωξε τὸ ξίφος πάλιν εἰς τὴν θήκην του | *ὠθῶ ἐμαυτὸν ἐς τὸ πῦρ*=ὁρμῶ καὶ «πέφτω μέσα» εἰς τὴν πυράν | *ὠθῶ τὴν θύραν*= ἀνοίγω τὴν θύραν διὰ τῆς βίας, τὴν παραβιάζω ‖ ὠθῶ πρὸς τὰ ὀπίσω, ἐξαναγκάζω εἰς ὑποχώρησιν ἐν μάχῃ ‖ ὡσ. ἐπὶ ἄλλης, μὴ ἀνθρωπίνης, δυνάμεως (ποταμοῦ, ἀνέμου κλπ.)· διανοίγω δρόμον διὰ τῆς βίας, ἐκβιάζω μίαν λύσιν, εὑρίσκω διέξοδον ‖ μτφρ., ἐπισπεύδω, ἐκβιάζω, ἐπιταχύνω, ἐξωθῶ: *ὠθῶ τὰ πράγματα*= τὰ ἐπισπεύδω.—ἀπολ., ἐκδιώκω, ἐξορίζω, ἀπελαύνω ἔξω τῆς χώρας.— ‖ παθητ., ὡς καὶ νῦν, ἀπωθοῦμαι, σπρώχνομαι, ἐκδιώκομαι ‖ διὰ τῆς βίας ἀνοίγω ὁδὸν δι' ἐμαυτόν.— ‖‖ μέσον, ἀπωθῶ τι μακράν μου, τὸ ἀπομακρύνω διὰ τῆς βίας, ἀποκρούω ἐχθρόν, τὸν ἀπωθῶ, τὸν ῥίπτω πρὸς τὰ ὀπίσω.

Ἐτυμ.: ὠθέω· ὠθισμός· ὦσις: Ζενδ. vādāya- (ἀπωθῶ), σανσκρ. vadh- (πλήττω, φονεύω) (μτβτ. ἐνεργ. vadhayati), vádhar-, Ζενδ. vadar- (ὅπλον), σανσκρ. vadhá-ḥ (ὅπλον), Ζενδ. vada- (σφὴν χρησιμοποιουμένη διὰ τὸ σχίσιμον τῶν ξύλων), σανσκρ. vádhri-ḥ (εὐνουχισμένος), ἑλλ. ποιητ. *ἔνοσις* (= τιναγμός, κλονισμός) (⟨**ἐν-Fοθ-σις*)· ἐξ ἰαπ. *vedh-, *vodh-, *vōdh- (πλήττω, κτυπῶ).

ὠθίζω, μελλ. *-ίσω*=*ὠθέω* (βλ. λ.), ὠθῶ, ἀπωθῶ, σπρώχνω.— μεσο-παθητ., ὡς τὸ *ὠστίζομαι*, ἀμοιβαίως συνωστίζονται, ἀλληλοσυνωστίζονται, διαγκωνίζομαι πρὸς ἄλλους, διαγωνίζομαι, προσπαθῶ‖μτφρ., ἐρίζω, φιλονικῶ, μαλλώνω, λατ. altercari.

ὠθισμός, *-οῦ*, ὁ (*ὠθίζω*)· ἡ ὤθησις, ἀπώθησις, τὸ «σπρώξιμο» ‖ ὁ συνωστισμός, διαγκωνισμός.— ‖ (ἐκ τοῦ παθ.) σύγκρουσις, συμπλοκή, ἡ ἀλληλοσπώθησις τῶν μαχομένων ἐναντίον ἀλλήλων ‖ μτφρ., *ὠθισμὸς λόγων*=διαπληκτισμὸς λόγων, ζωηρὰ φιλονικία.

ὠίγνυντο, ἐπ. ἀντὶ *ᾤγνυντο*, γ' πληθ. παθ. πρτ. τοῦ *οἴγνυμι* (βλ. λ.).

ὠίετο, ἐπ. ἀντὶ *ᾤετο*. γ' ἐν. πρτ. τοῦ *οἴομαι*.

ὤιξαι, ἐπ. ἀντὶ *οἶξαι*, ἀπρφ. ἀορ. α' τοῦ *οἴγνυμι*.

ὤιξε, ὤιξαν, ἐπ. ἀντὶ *ᾤξε, ᾤξαν*, γ' ἐν. καὶ γ' πληθ. ἐνεργ. ἀορ. α' τοῦ *οἴγνυμι* (βλ. λ.).

ᾠίσθην, ἐπ. ἀόρ. α' τοῦ *οἴομαι*.

ὠκα, ποιητ. ἐπίρρ. τοῦ *ὠκύς*· ταχέως, «βιαστικά».

ὠκάλεος, *η, ον*, μτγν. ἐπ. τύπος τοῦ *ὠκὺς* (βλ. λ.).

ὠκέα, ἐπ. καὶ ἰων. ἀντὶ *ὠκεῖα*, θηλ. τοῦ *ὠκύς*.

Ὠκεανίνη, ἡ (*Ὠκεανός*)· θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ, Νύμφη τοῦ Ὠκεανοῦ.

Ὠκεανίς, *-ίδος*, ἡ (*Ὠκεανός*)· θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ.

ὠκεανόν-δε, ἐπίρρ.· εἰς (πρὸς) τὸν Ὠκεανόν, εἰς (πρὸς) τὴν θάλασσαν.

Ὠκεανός, *-οῦ*, ὁ· κατὰ τὸν Ἡσίοδ. υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, ἡ πηγὴ ὅλων τῶν ἄλλων μικροτέρων ὑδατίνων ρευμάτων (ποταμῶν, λιμνῶν, θαλασσῶν...)· κατὰ τὸν Ὅμηρον ἦτο μέγας Ποταμὸς περιβάλλων κυκλοτερῶς ὁλόκληρον τὴν Γῆν, διὸ καὶ συχνὰ καλούμενος *Ὠκεανὸς ποταμός*. Κατὰ τοὺς μεταγενεστέρους χρόνους τὸ ὄνομα *Ὠκεανὸς* διετηρήθη ὡς ὀνομασία τῆς μεγάλης «ἔξω θαλάσσης» ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν «ἔσω θάλασσαν» ἢ Μεσόγειον, ἥτις ἐκαλεῖτο ἁπλῶς *θάλασσα ἢ πόντος*.

Ἐτυμ.: ὠκεανὸς (τ. ἔ. τὸ ὑγρὸν στοιχεῖον, τὸ ὁποῖον ῥέει ὡς ποταμὸς πέριξ τῆς γῆς)· ὑπό τινων θεωρεῖται ὅτι παράγεται ἐκ τοῦ *ὠκὺς* καὶ *νάω*· ἄλλοι ἐν τῷ ἐν ἀρχῇ *ὠ-* διαβλέπουν στοιχεῖον ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὴν σανσκρ. πρόθ. *ā* (πρός, εἰς· ἐκτός, ἔξω· ἐντός, ἐν τῷ μεταξύ)+*κεῖμαι*, καὶ θεωροῦν τὸ *ὠκεανὸς* συγγ. πρὸς τὸ σανσκρ. ā-çáyāna-ḥ (ὁ περιβάλλων)· πάντως *ὠκεανὸς*⟩ λατ. ōceānus.

ὠκειάων, ἐπ. γεν. πληθ. θηλ. τοῦ *ὠκὺς* (βλ. λ.).

ὠκέως, ἐπίρρ. τοῦ *ὠκύς*· ταχέως.

ὠκήεις, *εσσα, εν*, ποιητ. ἀντὶ *ὠκὺς* (βλ. λ.).

ὤκιμον, τό· ἀρωματικὸν φυτόν, «ὁ βασιλικός» [*ὤκιμον· ὤκινον* (τό) (=βοτάνη πρὸς τροφὴν τῶν ζώων, εἶδος τριφυλλίου)· ἐκ ριζ. *ak- (ὀξύς, δριμύς), ὁπότε ἡ ὀνομασία ὀφείλεται εἰς τὴν δριμύτητα τοῦ ἀρώματος· βλ. καὶ *ἄκαινα*].

ὤκιστα, οὐδ. πληθ. ὑπερθ. τοῦ *ὠκύς*, χρησιμοποιούμενον ὡς ἐπίρρ.· ταχύτατα, τάχιστα.

ὤκιστος, *η, ον*, ἀνώμ. ὑπερθ. τοῦ *ὠκὺς* (βλ. λ.).

ὠκίων, *ον*, γεν. *-ονος*, ἀνώμ. συγκριτ. τοῦ *ὠκύς*.

ὤκνεον, πρτ. τοῦ *ὀκνέω*.

ὠκῦ-άλος, *ον* (*ὠκὺς+ἅλς*)· ὁ ταχέως ἐπὶ τῆς θαλάσσης πλέων, ὁ σπεύδων διὰ θαλάσσης (ἐπίθ. πλοίου).

ὠκῦ-βολος, *ον* (*ὠκὺς + βαλεῖν*)· ὁ ὠκέως (ταχέως) βάλλων, ὁ ταχέως πλήττων ‖ ταχέως τοξεύων ‖ ὁ ταχέως ἐπιτυγχάνων.

ὠκῦ-δήκτωρ, *-ορος*, ὁ (*ὠκὺς+δάκνω*)· ὁ ὀξέως δάκνων (κυρ. ὁ ταχέως δάκνων).

ὠκῦ-δίδακτος, *ον* (*ὠκὺς + διδάσκω*)· ὁ ταχέως διδασκόμενος, ὁ ταχέως μανθάνων, ὁ ταχέως διδαχθείς.

ὠκῦ-δίνητος, δωρ. *-δίνᾱτος*, *ον* (*ὠκὺς+δῖνέω*)·

ὁ ταχέως περιδινούμενος, ὁ ταχέως περιστρεφόμενος.

ὠκῠ-δρόμας, *-ου,* ὁ'=*ὠκύδρομος* (βλ. λ.).

ὠκῠ-δρομος, *ον* (*ὠκὺς+δραμεῖν*)· ὁ ταχέως (ὁρμητικῶς) τρέχων.

ὠκῠ-επής, *ές,* γεν. *-έος* (*ὠκὺς+ἔπος*)· ὁ ταχέως ὁμιλῶν.

ὠκῠ-θοος, *(η), ον* (*ὠκὺς+θέω*)· *ὁ ὠκέως θέων,* ὁ ταχέως τρέχων.— ‖ ὁ ταχέως αὐξανόμενος.

ὠκῠ-μάχος, *ον* (*ὠκὺς+μάχομαι*)· ὁ ταχέως (μετὰ σπουδῆς, ἐνδέρμως) μαχόμενος.

ὠκῠ-μορος, *ον* (*ὠκὺς+μόρος*)· κυρ. ὁ ἔχων ταχεῖαν μοῖραν, ὁ ταχέως ἀποθνήσκων, ὁ ἐνωρὶς (προώρως) ἀποθνήσκων, ὁ βραχύβιος.—ὑπερθ. *ὠκυμορώτατος.*— ‖ ἐνεργ., ὁ ἐπιφέρων ταχὺν (πρόωρον) θάνατον, ὁ φονεύων ταχέως.

ὠκῠ-πέτης, *-ου,* ὁ (*ὠκὺς+ΠΕΤ-,* ρίζ. τοῦ *πίπτω*)· ὁ ταχέως πετῶν, ὁ ταχέως τρέχων.

ὠκῠ-πλάνος, *ον* (*ὠκὺς+πλάνη*)· ὁ ταχέως περιπλανώμενος.

ὠκῠ-πλοος, *ον* (*ὠκὺς + πλέω*)· ὁ ταχέως πλέων.

ὠκῠ-πόδης, *-ου, ὁ,* ποιητ. ἀντὶ *ὠκύπους* (βλ. λ.), ταχύπους.

ὠκῠ-ποινος, *ον* (*ὠκὺς + ποινή*)· ὁ ταχέως τιμωρῶν, ὁ ταχέως ἐκδικῶν (ἐκδικούμενος) ‖ ἐν παθητ. ἐνν., ὁ ταχέως τιμωρούμενος.

ὠκῠ-πομπος, *ον* (*ὠκὺς+πέμπω*)· ὁ ταχέως πέμπων, ὁ ταχέως μεταφέρων, ταχέως κομίζων.

ὠκῠ-πορος, *ον* (*ὠκὺς+πόρος*)· ὁ ταχέως πορευόμενος, ταχέως ταξιδεύων ‖ ὁ ταχέως ρέων.

ὠκῠ-πος, *ον,* παραλλ. τύπος τοῦ *ὠκύπους* (βλ.λ.).

ὠκῠ-πους, *ὁ, ἡ, ουν,* τό, γεν. *-ποδος* (*ὠκὺς+πούς*)· ὁ ταχὺς τοὺς πόδας, ὁ ταχύπους, «γοργοπόδαρος».

ὠκῠ-πτερος, *ον* (*ὠκὺς+πτερόν*)· ὁ ἔχων ταχείας πτέρυγας, ὁ ταχέως πετόμενος ‖ *τὰ ὠκύπτερα*=τὰ μᾶλλον προεξέχοντα ἐκ τῶν πτερῶν, ἅτινα καὶ τὴν πτῆσιν ἐπιταχύνουσιν.

ὠκῠ-ρόης, *-ου,* ὁ, ὡρ. **-ρόας**'=*ὠκύροος* (βλ. λ.).

ὠκῠ-ροος, *ον* (ἀντὶ τοῦ ἀναμενομένου *ὠκύ-ρροος*) (*ὠκὺς+ῥέω*)· ὁ ταχέως ρέων.

ὠκῦς, *ὠκεῖα, ὠκύ,* γεν. *ὠκέος, -είας, -έος,* ἐπικ. θηλ. *ὠκέᾱ*· ταχύς, γοργός, «γρήγορος, ὀγλήγορος». — ἐπίρρ. *ὠκέως,* συνηθέστ. ὅμως *ὦκα* (= ταχέως, γοργῶς, «γοργά, γρήγορα»).— συγκριτ. καὶ ὑπερθ. *ὠκύτερος, ὠκύτατος,* καὶ ἀνώμ. *ὠκίων, ον,* γεν. *-ονος* (ὡς τὸ λατ. ocior, ocius), *ὤκιστος.*

Ἔτυμ.: *ὠκὺς* ‹ἰαπ. ōkús ‹σανσκρ. āçú-ḥ, Ζενδ. āsu-š· πρβλ. παλ-gall. di-auc (νωδρός), νεο-gall. diog, corn. dioc (νωδρός), νεο-bret. diek (ὀκνηρός).— παραθ. *ὠκίων, ὤκιστος*: σανσκρ. **áçīyān, áçistha-ḥ,** Ζενδ. āsyā, āsišta, λατ. ōcior, ocissimus· ἀνταῦθα ἀνήκει πιθ. καὶ τὸ λατ. **acu-pedius** (εὐκίνητος, δρομεύς)· ἐξ ἰαπ. ριζ. ***ak-** (ὀξύς) (πρβλ. *ὠκύ-πτερος, ὀξύ-πτερος*)· συγγ. ἄρα τῷ *ὀξύς* (βλ. λ.).

ὠκῠ-σκοπος, *ον* (*ὠκὺς+σκοπέω*)· ὁ ταχέως σκοπῶν, ὁ ταχέως σκοπεύων, ταχέως στοχάζων ‖ ὁ ταχέως ἐπιτυγχάνων.

ὠκῠτης, *-ητος,* ἡ (*ὠκύς*)· ταχύτης, σπουδή, ὀξύτης, γοργότης, «γρηγοράδα».

ὠκῠ-τόκιος (ἡ —τόκειος), *ον* (*ὠκυτόκος*)· ὁ διευκολύνων τὸν τοκετόν, ὁ ἐπιφέρων ταχὺν καὶ εὔκολον τοκετόν ‖ *τὸ ὠκυτόκιον* (ἐνν. *φάρμακον*)= ἰατρικὸν (φάρμακον) συντελοῦν εἰς ἐπίσπευσιν καὶ εὐκολίαν τοῦ τοκετοῦ.

ὠκῠ-τόκος, *ον* (*ὠκὺς + τεκεῖν*)· *ὁ τίκτων* (γεννῶν) ταχέως καὶ εὐκόλως, ὁ ἐπιφέρων ταχὺν καὶ εὔκολον τοκετόν ‖ ἐπὶ ποταμοῦ, ὁ γονιμοποιῶν τὴν χώραν.— ‖ προπαροξ. *ὠκύ-τοκος, ον* (ἐν παθ. ἐνν.)= ὁ ταχέως γεννηθείς, ταχέως παραχθεὶς ‖ *τὸ ὠκύτοκον*=ταχὺς καὶ εὔκολος τοκετός.

ὦλαξ, *-ακος,* ἡ, ὡρ. ἀντὶ *αὔλαξ* (βλ. λ.).

ὠλάφιον, κατὰ κρᾶσιν, ἀντὶ *ὦ ἐλάφιον.*

ὠλέ-κρᾱνον (καὶ *ὀλέκρανον*), τό, κυρ. *ὠλενό-κρᾱνον* = *ὠλένης κρανίον,* ἡ ἐξέχουσα κεφαλὴ ἢ τὸ ἄκραν τοῦ πήχεως, ὁ ἀγκών.

ὨΛΕ'ΝΗ, ἡ· τὸ κάτω μέρος τοῦ βραχίονος, ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος μέχρι τοῦ καρποῦ τῆς χειρός, ὁ πῆχυς, λατ. **ulna** ‖ γεν., βραχίων ‖ *περὶ ὠλένας βέρᾳ βάλλω*=ρίπτω τοὺς βραχίονάς μου γύρω ἀπὸ τὸν λαιμόν τινος, περιβάλλω (περιπτύσσομαι) τὸν λαιμόν του διὰ τῶν βραχιόνων μου.

Ἔτυμ.: *ὠλένη, ὠλήν, -ένος,* ὁ· *ὠλέκρανον, ὀλέκρανον* (κατ' ἀνομ. ‹**ὠλενόκρανον*· διὰ τὴν παραλλαγὴν *ὠλέ- ὀλε-* πρβλ. ἀρμ. **uln : oln** καὶ σανσκρ. **āṛni-ḥ : aratni-ḥ**)· πρβλ. Ἡσυχ. «*ὠλλὸν* (**ὠλνο-*)· *τὴν τοῦ βραχίονος καμπήν*»· πρβλ. λατ. **ulna** (ἰαπ. **olenā**) (= ἀγκών· ἀρχ. πῆχυς), παλ-ιρλ. **u(i)len** (gall. **elin** (ἀγκών) (ἰαπ. **olenā**), παλ-norr. **alin, o,in, ó,in,** ἀγγλσαξ. **eln,** σανσκρ. **aratni-ḥ** (ἀγκών), Ζενδ. **arəθna-** (ἀγκών),**frā-rāθni-,** νεο-περσ. **ārən-** (**arhn-*), ἀρμ. **oln,** γεν. **olin** (νωτιαῖος σπόνδυλος, σπονδυλικὴ στήλη, ράχις) (ἰαπ. **olen**), **uln,** γεν. **ulan** (ἰαπ. *ō-) ὁμ. σημ.· πρωταρχ. σημ. εἶναι ἡ τῆς κυρτώσεως, πρβλ. σανσκρ. **āṛni-ḥ** (**arni-,** ἰαπ. *ōlni-)=τὸ ὑπὸ τὸ γόνυ τμῆμα τῆς κνήμης· ἐξ ἰαπ. ρίζ. **ole-, ōle** (κυρτώνω, καμπυλώνω)· πρβλ. προσέτι ἐπέκτασιν κατὰ ἔν **-q-** ἐν τῷ λιθ. **alkúnė, elkúnė,** λεττ. **e'lkuns,** παλ-πρώσ. **alkunis** (ἀγκών), παλ-σλαυ. **lakŭtĭ,** ρωσσ. **lókotĭ** (περὶ *ὦν* βλ. ἐν *λάξ*).

ὤλεσα, ἀόρ. α' τοῦ *ὄλλυμι.*

ὠλεσῖ-βωλος, *ον* (*ὄλλυμι+βῶλος*)· ὁ συντρίβων τοὺς βώλους χώματος, ὁ καταθραύων τοὺς χωματίνους βώλους.

ὠλεσῖ-καρπος, *ον* (*ὄλλυμι+καρπός*)· ὁ καταστρέφων τὸν καρπόν του (ἐπὶ δένδρου), τ. ἔ. ὁ ἀποβάλλων τὸν καρπόν πρὶν οὗτος ὡριμάσῃ.

ὠλεσῖ-οικος, *ον* (*ὄλλυμι+οἶκος*)· ὁ καταστρέφων (ἐρημώνων, ἐξολοθρεύων) τὸν οἶκον (τὴν οἰκογένειαν) ‖ ὁ κατασωτεύων καὶ κατασπαταλῶν τὴν πατρικήν του περιουσίαν.

ὤλετο, γ' ἐν. μέσ. ἀορ. β' τοῦ *ὄλλυμι.*

ὠλίγγη, ἡ'=«ἀκαριαῖον, ἐλάχιστον». **2)** τάσις πρὸς ὕπνον, νυσταγμός. **3)** ῥυτίς.

Ἔτυμ.: ἐν τῇ τρίτῃ σημασ. (τῇ παρὰ Πολυδ.) θὰ ἠδύνατο νὰ στηρίζεται ἐπί τινος **ὠλι-* (τοῦ προσφ. **-ng-** ἐχοντος ὑποκορ. δύναμιν) : σανσκρ. **āli-, ālī** (γραμμή), παλ-norr. **áll** (ἰαπ. ***ēlo-**) (=ἀποχετευτικὸς ἀγωγὸς κήπου, αὐλακιὰ ἀρότρου ἐν τῇ κοίτῃ ποταμοῦ, χαράδρα μεταξὺ ὀρέων· λωρίον κατὰ μῆκος τῆς ράχεως ζώων)· παράγωγα : *ὦλιγξ* (ῥυτίς)· *ὠλιγγιάω* (ῥυτιδώνω).

ὠλίσθηκα, πρκ. τοῦ *ὀλισθάνω* (βλ. λ.).

ὤλισθον, ἀόρ. β' τοῦ *ὀλισθάνω* (βλ. λ.).

ὤλλος, ὦλλοι, κατὰ ἰων. κρᾶσιν ἀντὶ *ὅ ἄλλος, οἱ ἄλλοι.*

ὦλξ, ἡ (ἀπαντᾶν μόνον ἐν αἰτ. ἑνικ. καὶ πληθ. *ὦλκα, ὦλκας*), ποιητ., κατὰ συγκοπὴν ἀντὶ *ὦλαξ, αὖλαξ*· αὖλαξ, αὐλάκι [δι' ἐτυμ. βλ *ἄλοξ, αὖλαξ*].

ὠλόμην, μέσ. ἀόρ. β' τοῦ *ὄλλυμι.*

ὠμ-αχθής, *ές* (*ὦμος+ἄχθος*)· ὁ ἐπαχθὴς εἰς τοὺς ὤμους, ὁ βαρὺς εἰς τοὺς ὤμους, ὁ βαρύνων τοὺς ὤμους.

ὦμες, ὡρ. ἀντὶ *ὧμεν,* α' πληθ. ἐν. ὑποτ. τοῦ *εἰμί.*

ὠμ-ηστής, *-οῦ,* ὁ (*ὠμός+ ἐσθίω*), ὡς ἀρσ. ἐπίθ.· ὁ ἐσθίων ὠμὰ κρέατα, ὠμοφάγος ‖ ἀπαντᾷ καὶ μετὰ θηλ. οὐσ. : *Ἐχιδνα ὠμηστής.*— ‖ γεν., ἄγριος, βάρβαρος, κτηνώδης, θηριώδης [δι' ἐτυμ. βλ. *ὠμός* (ἐν τέλει)].

ὦμμαι, παθ. πρκ. τοῦ *δράω,* ἐσχηματισμένος ἐκ τοῦ **ὄπτομαι.*

ὠμο-βόειος, α, ον, ἰων. **—βόεος,** ἡ **—βόϊνος** (*ὠμός+βοῦς*)· ὁ πεποιημένος ἐξ ὠμοῦ (δηλ. ἀκατεργάστου) δέρματος βοός.— ὡς οὐσ. *ἡ ὠμοβοείη* (ἐνν. *δορά*)=τὸ ὠμὸν δηλ. τὸ ἀκατέργαστον δέρμα βοός (πρβλ. *λεοντέη* κλπ.) ‖ *ἐν ᾧ τὸ ὠμοβόειον* (ἐνν. *κρέας*) —ὠμὸν κρέας βοός.

ὠμο-βοεύς, *-έως,* ὁ (*ὠμός+βοῦς*), ὡς ἀρσ. ἐπίθ.· **—ὠμοβόειος** (βλ. λ.)· ὁ ἐξ ὠμοῦ (ἀκατεργάστου) δέρματος βοός.

ὠμο-βόϊνος, η, ον'—ὠμοβόειος (βλ. λ.).

ὠμο-βρώς, *-ῶτος,* ὁ, ἡ (*ὠμός+βιβρώσκω*)· ἐνεργ., ὁ ἐσθίων ὠμὸν κρέας.

ὠμό-βρωτος, *ον* (*ὠμός* + *βιβρώσκω*)· παθητ., ὁ φαγωθείς ὠμός.

ὠμο-γέρων, *-οντος,* ὁ, ἡ (*ὠμός* + *γέρων*)· ὁ ἀκμαῖος ἀκόμη γέρων, γέρων μὲν ἀλλὰ ζωηρὸς ἀκόμη, ὁ μήπω καταβληθεὶς ὑπὸ τοῦ γήρατος· πρβλ. Virgil. **cruda viridisque senectus.**— ‖ ὁ προώρως γηράσας (ὡς ἑρμήνευμα τοῦ ἑπικ. *ὠμὸν γῆρας*).

ὠμο-δάκης, *ἐς* (*ὠμός*+*δακεῖν*)· ὁ ἀγρίως δάκνων ‖ ὁ ἀγρίως δηχθείς, ὁ ἐξαγριωθείς.

ὠμό-δροπος, *ον* (*ὠμός*+*δρέπω*)· ὁ κοπείς (συλλεχθείς) ὥρως (ἀνώριμος), τὸν ὁποῖον δρέπει τις ὥρον ‖ *νόμιμα ὠμόδροπα* (τὰ) = τὸ δίκαιον τὸ διέπον τὴν πρὸ τοῦ γάμου διαπαρθένευσιν, οἱ νόμοι οἱ ἀφορῶντες εἰς τὴν ἀπόσπασιν τῆς παρθενίας (τὴν διακόρευσιν) πρὸ τοῦ γάμου (πρὸ τῆς ὡριμότητος).

ὠμο-θετέω, μελλ. *-ήσω* (*ὠμός*+*τίθημι*)· κατὰ τὰς θυσίας τοποθετῶ ἐπὶ τῶν μηρίων ὠμὰ τεμάχια κρέατος, ἀποκοπέντα ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦ θύματος· κατὰ τὸν τρόπον αὐτὸν ἐθεωρεῖτο ὅτι προσφέρετο εἰς τὸν θεὸν ὁλόκληρον τὸ θῦμα (τὸ σφάγιον), ἐν ᾧ εἰς τὴν πραγματικότητα ἐφήνοντο ἐπὶ τοῦ βωμοῦ μόνον οἱ μηροὶ κεκαλυμμένοι μὲ *δημόν* (βλ. λ.) καὶ τὰ ἐπ' αὐτῶν τοποθετούμενα ταμάχια ἐκ τοῦ ὑπολοίπου σώματος τοῦ θυσιαζομένου ζώου‖τὴν αὐτὴν σημασ. ἔχει καὶ ὡς μέσον.

ὠμό-θῡμος, *ον* (*ὠμός* + *θῡμός*)· ὁ ἔχων ὠμὴν (σκληρὰν, ἀγρίαν) ψυχήν, ὁ σκληρόκαρδος, ἄσπλαγχνος.

ὦ-μοι (οὐχὶ *ὤμοι!*)· = *ὤ μοι* = «ὠιμένα», ἀλλοίμονον εἰς ἐμέ, «ἀλλοίμονό μου» (βλ. *ὤ*, *ὠ*), λατ. **hei mihi.**

ὠμο-κρᾰτής, *ές,* γεν. *-έος* (*ὠμός*+*κράτος*)· ὁ ἔχων ὠμὴν δύναμιν, ὁ κάμνων σκληρὰν χρῆσιν τῆς δυνάμεώς του. 2) (ἐκ τοῦ *ὦμος*), ὁ ἔχων ἰσχυροὺς ὤμους, εὐρεῖς ὤμους.

ὠμολογημένως, ἐπίρρ. ἐκ τῆς μτχ. τοῦ παθ. πρκ. τοῦ *ὁμολογέω*· ὁμολογουμένως, ἄνευ ἀντιρρήσεως.

ὠμο-πλάτη, ἡ (*ὦμος* + *πλάτη*)· ὡς καὶ νῦν, ὠμοπλάτη ‖ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ. *ὠμοπλάται,* αἱ, λατ. **scapulae.**

Ὦμος, ὁ· ὡς καὶ νῦν, ὦμος, «νῶμος», τὸ μέρος τοῦ σώματος ἀπὸ τοῦ τραχήλου μέχρι τοῦ βραχίονος, λατ. **humerus** ‖ *φέρω ὦμοις*=φέρω (βαστάζω) ἐπὶ τῶν ὤμων μου ‖ *ὦμοισι τοῖς ἐμοῖσι* = διὰ τῆς ἰσχύος τῶν ὤμων μου ‖ ὡσ. ἐπὶ ζῴων, *ὡς ἐπὶ λέοντος,* ἐπὶ ἵππου (λατ. **armus**), ἐπὶ κυνός κλπ.

Ἔτυμ.: ὦμος πιθ. ‹ἰαπ. **omso-* (ἢ *ὦμος* ‹**ὤμσος,* ἰαπ. **ōmso*)=σανσκρ. *áṃsa-ḥ,* ἀρμ. **us,** γεν. **usoy,** γοτθ. **ams** (ὦμος)· πρβλ. αἰολ. *ἐπομμάδιος* (=ὁ τεθειμένος ἐπὶ τοῦ ὤμου), λατ. **umerus.**

Ὠμός, *ή, όν*· ὡς καὶ νῦν, ὠμός, **ἄψητος,** ἀμαγείρευτος, ἄβραστος, λατ. **crudus,** κυρ. ἐπὶ κρέατος: *ὠμὸν καταφαγεῖν τινα*=νὰ καταφάγῃ τίς τινα ζωντανόν ‖ ἐπὶ τροφῆς, ἄπεπτος, ἀχώνευτος. 2) ὥρος, ἀνώριμος, «ἄγουρος», ἄκαιρος, κυρ. ἐπὶ καρπῶν ‖ ὡσ. ἐπὶ ἀνθρώπων, *ὠμὸν γῆρας* = ὥρον (πρόωρον) γῆρας, γῆρας ἐπελθὸν «πρὶν τῆς ὥρας», ἐν ᾧ δηλ. ἡ ἡλικία τοῦ καταληφθέντος ὑπὸ τοιούτου γήρατος δὲν εἶναι ἀκόμη γεροντική.— ‖ μτφρ., ἄγριος, ἄξεστος, σκληρός, τραχύς, δηριώδης, ἄσπλαγχνος, ἀπάνθρωπος, ἀπαίδευτος.

Ἔτυμ.: ὠμός = σανσκρ. *āmá-ḥ,* πρβλ. ἀρμ. **hum,** ἰρλ. **om,** gall. **of** (σκληρός), εἶτα λατ. **amārus** (πικρός, ὀδυνηρός), Κάτω Χωρῶν **amper,** παλ-norr. **apr,** παλ-σουηδ. **amper** (ὀξύς, δριμύς, πικρός), παλγερμ. **ampfaro,** ἀγγλ-σαξ. **ompre** («ξινολάπαδο») (**āmpra-* ‹**amb̥ra-*), σανσκρ. **amlá-ḥ** («ξινός»), **āmrá-ḥ** (δένδρον τι), ἀλβ. **àm(b)el'e** (γλυκύς).— τὸ ὁμηρ. *ὠμηστής* (βλ. λ.) ‹*ὠμός*+ριζ. *ἐδ-* (τοῦ *ἔσθίω*)· σανσκρ. *āmād-.*

Ὦμοσα, ἀόρ. α' τοῦ *ὄμνυμι* (βλ. λ.).

ὠμό-σῖτος, *ον* (*ὠμός*+*σιτέομαι*)· ὁ ἐσθίων ὠμὴν τροφὴν ‖ ὁ ἐσθίων ὠμὰς σάρκας, ὠμὰ κρέατα, *ὠμοφάγος* (βλ. λ.), σαρκοφάγος, ἀνθρωποφάγος (ἐπίθ. τῆς Σφιγγὸς π.χ.) ‖ ὅθεν, ἄγριος, σκληρός, ἀπάνθρωπος, δηριώδης.

ὠμο-σπάρακτος, *ον* (*ὠμός*+*σπαράσσω*)· ὁ κατασπαραχθείς (ὁ σπαραχθεὶς εἰς τεμάχια) ἐν ὠμῇ καταστάσει (ζῶν εἰσέτι).

ὠμότης, *-ητος,* ἡ (*ὠμός*)· ὡς καὶ νῦν, ὠμότης, ὠμὴ κατάστασις, ἡ κατάστασις τοῦ μὴ ὡρίμου (τοῦ ἀώρου) καρποῦ, ἡ κατάστασις τοῦ ἀβράστου, ἡ κατάστασις τοῦ ἀχωνεύτου ‖ ὅθεν, σκληρότης, ἀπεψία.— ‖ μτφρ., σκληρότης, ἀγριότης, βαρβαρότης, ἀπανθρωπία.

ὠμο-φᾶγος, *ον* (*ὠμός*+*φᾰγεῖν*)· ὡς καὶ νῦν, ὠμοφάγος, ὁ τρώγων ὠμὸν κρέας, σαρκοφάγος, ἀνθρωποφάγος.— ‖ σπαν. προπαροξ. **ὠμόφαγος** (ἐν παθητ. ἐνν.), ὁ καταφαγωθείς ὠμός, ὁ τρωγόμενος ὠμός.

ὠμό-φρων, *-ονος,* ὁ, ἡ (*ὠμός* + *φρήν*)· ὁ ἔχων ὠμὰς τὰς φρένας, ὁ ἔχων ὠμὸν τὸ φρόνημα, ὠμός, σκληρός, ἄσπλαγχνος.— ἐπιρρ. *-φρόνως.*

ὠμῶξα, ἀόρ. α' τοῦ *οἰμώζω* (βλ. λ.).

ὠμῶς, ἐπίρρ. τοῦ *ὠμός*· ὡς καὶ νῦν, ὠμῶς, κατὰ τρόπον ὠμόν (σκληρὸν καὶ ἀπάνθρωπον).

ὤν, ἰων. ἀντὶ *οὖν* (βλ.λ.), λοιπόν, ἄρα, ὅθεν, ἑπομένως.— ὁ Ἡρόδ. συχνὰ παρεμβάλλει τὸν σύνδεσμον τοῦτον μεταξὺ τοῦ ρήματος καὶ τῆς εἰς αὐτὸ ἀνηκούσης προθέσεως: *ἀπ' ὧν ἔδοντο* ἀντὶ *ἀπέδοντο ὧν.*

ὦνα, ὦναξ, κατὰ ποιητ. καὶ ἰων. κρᾶσιν ἀντὶ *ὦ ἄνα, ὦ ἄναξ.*

ὠνάθην, δωρ. ἀντὶ *ὠνήθην,* παθ. ἀόρ. α' τοῦ *ὀνίνημι* (βλ. λ.).

ὠνᾰμην, Ὤνᾰτο, α' καὶ γ' ἐν. μέσ. ἀορ. 6' τοῦ *ὀνίνημι.*

ὤνᾱσα, δωρ. ἀόρ. α' τοῦ *ὀνίνημι.*

Ὤνεμος, δωρ. κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ *ὁ ἄνεμος.*

ὠνέομαι, καὶ συνῳρ. *ὠνοῦμαι·* μελλ. *ὠνήσομαι·* πρτ. *ἐωνούμην,* ἰων. *ὠνεόμην·* ἀόρ. α' *ἐωνησάμην καὶ ὠνησάμην·* πρκ. *ἐώνημαι* (ἀλλ' ἡ μτχ. πρκ. *ἐωνημένος* καὶ τὸ γ' ἐν. ὑπερσ. *ἐώνητο* ἀπαντῶσι καὶ ἐν παθ. ἐνν.)·— *ἐπριάμην* χρησιμοποιεῖται ὡς ἀόρ. β', ἐπ. γ' ἐν. *πρίᾶτο·* προστ. *πρίᾶσο, πρίω·* ὑποτ. *πρίωμαι·* εὐκτ. *πριαίμην·* ἀπρφ. *πρίασθαι·* μτχ. *πριάμενος·* (*ὦνος*)· ἀποθετ.· ἀγοράζω, ἀντίθ. τοῦ *πωλέω, πιπράσκω* (ὡς τὸ λατ. **emere** εἶναι ἀντίθ. τῷ **vendere**), προσφέρω τιμὴν ἀγορᾶς, διαπραγματεύομαι τὴν ἀγορὰν πράγματός τινος, «παζαρεύω» ‖ *ὠνοῦμαί τι παρά τινος*=ἀγοράζω τι παρά τινος ‖ καὶ μετὰ γεν. τῆς τιμῆς (τῆς ἀξίας): *ὠνοῦμαι δραχμῆς*=ἀγοράζω τι ἀντὶ μιᾶς δραχμῆς. 2) ἀγοράζω (κυρ. ἐνοικιάζω) δημοσίους φόρους ἢ δασμούς. 3) ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ πρτ. προσφέρω τιμὴν διά τι, προσφέρομαι νὰ τὸ ἀγοράσω, ὅθεν διαπραγματεύομαι, «παζαρεύω», κάμνω προσφοράν, λατ. **liceri** ‖ ὅθεν, ἐξαγοράζω τινὰ διὰ χρημάτων, ἐπιτυγχάνω κάποιον συμβιβασμὸν διὰ τῆς διαδέσεως χρημάτων ‖ ἄρα, δωροδοκῶ, διαφθείρω διὰ χρημάτων, ἐξαγοράζω τὴν εὐνοιάν τινος διὰ χρηματικῶν δώρων, τὸν ἐξαγοράζω.— ‖ ὡς παθητ., ἀγοράζομαι ‖ μτφρ., ἐξαγοράζομαι, δωροδοκοῦμαι. [δι' ἔτυμ. βλ. *πρίασθαι*].

Ὠνή, ἡ (*ὦνος*)· τὸ ὠνεῖσθαι, τὸ ἀγοράζειν, ἡ ἀγορά, λατ. **emptio**: *ὠνὴ καὶ πρᾶσις*=ἀγορὰ καὶ πώλησις, ἀγοραπωλησία. 2) ἀγορά, προσφορὰ τιμῆς πρὸς ἀγοράν, διαπραγμάτευσις πρὸς ἀγοράν, «παζάρευμα» ‖ ἡ μίσθωσις δημοσίων φόρων καὶ δασμῶν, ἡ σύμβασις τῆς ἐνοικιάσεώς των. 3) τὰ πρὸς ἀγορὰν χρήματα, ἡ τιμή.

ὠνήμην, ἐπ. μέσ. ἀόρ. 6' τοῦ *ὀνίνημι.*

Ὤνησα, ἀόρ. α' τοῦ *ὀνίνημι.*

ὠνητής, *-οῦ,* ὁ (*ὠνέομαι*)· ὁ ἀγοραστής.

ὠνητός, (*ή*), *όν,* ρημ. ἐπίθ. τοῦ *ὠνέομαι*· ὁ ἀγορασθείς, «ἀγοραστός».— ‖ ὁ πρὸς πώλησιν, ὁ δυνάμενος νὰ ἀγορασθῇ, ὃν δύναταί τις νὰ ἀγοράσῃ, λατ. **venalis.**

Ὤνθρωπε, κατὰ ἰων. κρᾶσιν ἀντὶ *ὦ ἄνθρωπε.*

Ὤνθρωποι, κατὰ ἰων. κρᾶσιν ἀντὶ *ὦ ἄνθρωποι.*

ὤνιος, (α), *ον* (*ὦνος*)· ὁ δυνάμενος νὰ ἀγορασθῇ, ὁ πρὸς ἀγοράν, ὁ πρὸς πώλησιν, «ποὺ πωλεῖται, ποὺ εἶναι γιὰ πούλημα», λατ. **venalis** ‖ *πῶς ὁ σῖτος ὤνιος;*—πόσον πωλεῖται ὁ σῖτος; πόσον ἠμπορεῖ νὰ ἀγορασθῇ; τί κοστίζει; ποία εἶναι ἡ τιμή

τῆς ἀγορᾶς; || *τὰ ὤνια*=τὰ πρὸς πώλησιν ἀγαθά, τὰ ἐν τῇ ἀγορᾷ πωλούμενα, τὰ ἐμπορεύματα τῆς ἀγορᾶς.

Ὄνομα, *-ατος*, τό, αἰολ. ἀντὶ *ὄνομα*.

Ὀνομάδαται, ἰων. ἀντὶ *ὠνομασμένοι εἰσί*, γ' πληθ. παθ. πρκ. τοῦ *ὀνομάζω*.

Ὄνος, ὁ· ἡ τιμή, τὸ ἀντίτιμον, ἡ ἀξία, τὸ χρηματικὸν ποσὸν τὸ καταβαλλόμενον διὰ τὴν ἀγοράν πράγματός τινος.— **I** τὸ ἀγοράζειν τι, ἡ ἀγορά, ὡς τὸ *ὠνή* (βλ. λ.). [ἐκ τοῦ *ὠνος* τὸ λατ. venum, ὡς τὸ vinum ἐκ τοῦ *οἶνος*, vicus ἐκ τοῦ *οἶκος*].

Ἔτυμ.: *ὠνος* (**Φόσνο-ς*)· *ὠνή*, λεσβ. *ὀννᾶ* (**Φοσνᾶ*)· *ὠνεῖσθαι*, γορτ. *ὠνην* (=πωλεῖν)· σανσκρ. vasná-m (ἰαπ. **vesno-*), vasnayáti (ζητῶ τὴν τιμήν τινος), ἀρμ. gin, γεν. gnoy (τιμὴ ἀγορᾶς), gnem (ἀγοράζω), λατ. **vēnus** (ἰαπ. **vesno-*), μόνον ἐν τῇ αἰτ. vēnum, δοτ. vēnō (πρβλ. vendo ⟨**vēnom do*, vēneō ⟨**venom eō*).

Ὠνοσάμην, μεσ. ἀόρ. α' τοῦ *ὄνομαι*.

Ὠνο-χόει, γ' ἑν. πρτ. τοῦ *οἰνοχοέω* (βλ. λ.).

Ὄνωμαι, παθ. πρκ. τοῦ *οἰνόω* (βλ. λ.).

Ὤξ, δωρ. κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ *ὁ ἓξ*.

Ὤξε, γ' ἑν. ἀορ. α' τοῦ *ὀΐγνυμι* (βλ. λ.).

Ὠ Ὀ'Ν, τό· ὡς καὶ νῦν, ὠόν, «αὐγό», λατ. OVUM.

Ἔτυμ.: *φὸν* (ἰαπ. *ὄνjo-m), ἑλληνιστ. *ὠόν*, αἰολ. *ὤϊον*, δωρ. *ὤεον*, πρβλ. Ἡσυχ. «*ὤβεα* (τ. ἔ. *ὤFεα*)· *τὰ φά*. *Ἀργεῖοι*»· πρβλ. λατ. ōvom, παλ-γερμ. ei, ἀγγλ-σαξ. **oéz**, παλ-norr. egg, γοτθ. ada (d = γοτθ. dd), ἅτινα ἀποκαλύπτουν germ. θέμ. **ajjaz-*, **ajjiz-*, συγγ. τῷ παλ-σλαυ. *(j)aje, ἐξ οὗ ajĭce (ᾠόν)· πρβλ. ὡσ. νεο-περσ. χāya (ᾠόν)· πιθ. συγγ. τῷ λατ. avis, σανσκρ. vi̯ḥ, vē'ḥ, Ζενδ. vi- (πτηνόν), **ð´v(j)o-m* ⟨ἰαπ. **ovi-s* (πτηνόν).

Ὅόπ, καὶ **ὅπ**· κραυγὴ τοῦ *κελευστοῦ* (βλ. λ.) ἀποτελοῦσα παράγγελμα πρὸς τοὺς κωπηλάτας νὰ σταματήσουν τὴν κωπηλασίαν, ἢ κατ' ἄλλους (ὅπερ καὶ πιθανώτερον) παράγγελμα ρυθμιστικὸν τῆς κωπηλασίας (ὡς καὶ σήμερον).

Ὄπᾶσα, ἀόρ. α' τοῦ *ὀπάζω* (βλ. λ.).

Ὄπερ, δωρ. ἀντὶ *οὗπερ* (βλ. λ.), ἠπίρρ.· *ὅπου*.

Ὀπόλλον, ποιητ. κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ *ὁ Ἀπόλλον*.

Ὀπόλλων, κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ *ὁ Ἀπόλλων*.

Ὀπόλοι, δωρ. κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ *οἱ αἰπόλοι*.

Ὄπται, γ' ἑν. παθ. πρκ. τοῦ *ὁράω*.

Ὄπτησα, Ὄπτων, ἀόρ. α' καὶ πρτ. τοῦ *ὀπτάω* (βλ.λ.).

Ὄπωπα, πρκ. β. τοῦ *ὁράω*.

Ὥρᾱ, ἰων. **Ὥρη,** ἡ, λατ. CURA· φροντίς, μέριμνα, πρόνοια, προσοχή, «ἐνδιαφέρον» (ἐπὶ προσ. καὶ πραγμ.). || *ὥραν ἔχω τινὸς* ἢ *ὥραν ποιοῦμαί τινος*=φροντίζω (προνοῶ, μεριμνῶ) περί τινος, δίδω προσοχὴν εἴς τι(να), ἀποδίδω σημασίαν εἴς τι(να)· βλ. καὶ *οὖρος B*.

Ἔτυμ.: *ὤρᾱ*, ἰων. *ὥρη*· *ὠρεύω* (λαμβάνω φροντίδα περί τινος)· *δυσωρέω* (βλ.λ.)· *εὐθύ-ωρος* (*εὐθυ-ωρία*)· *οὐδενόσωρος* (βλ. λ.)· *ὀλίγωρος* (βλ. λ.)· πρβλ. καὶ *θεωρός*· βλ. *ὁράω*.

Ὥρᾱ, ἰων. **Ὥρη,** ἡ, λατ. HORA· ὡρισμένος (περιωρισμένος) χρόνος, χρονικὴ περίοδος καθοριζομένη διὰ φυσικῶν νόμων, περίοδος ἔτους (μηνός, ἡμέρας) || μέρος τοῦ ἔτους, ἐποχή, ὥρα τοῦ ἔτους· καὶ ἐν τῷ πληθ., αἱ ἐποχαὶ τοῦ ἔτους || ἐν τῷ πληθ. σημ. ὡσ. καί, τὸ κλῖμα μιᾶς χώρας ὡς ἐξαρτώμενον ἐκ τῶν ἐποχῶν της. **2)** ἡ ἀνθηρὰ ἐποχὴ (ἡ ἐποχὴ τῶν ἀνθέων) τοῦ ἔτους, τ. ἔ. ἡ ἄνοιξις, ἐκαλεῖτο ὡσ. *ὥρα* ἁπλῶς, καίτοι ἀπαντᾷ καὶ ἡ πλήρης ἔκφρασις *εἴαρος ὥρη* ἢ *ὥρη εἰαρινὴ* || *ὥρα* ὁμως ἐκαλεῖτο ὡσ. καὶ τὸ θέρος καὶ ὁ χειμών || ἡ τετάρτη ἐποχή, ἡ *ὀπώρα* (δηλ. τὸ φθινόπωρον), δὲν διεκρίνετο ὡς ἰδιαιτέρα ἐποχὴ κατὰ τοὺς ὁμηρικοὺς χρόνους. **3)** μεθ' Ὅμηρον, καθόλου τὸ ἔτος ἐν τῷ συνόλῳ του (τὸ ὅλον ἔτος): *ἐν τῇ πέρυσιν ὥρᾳ*=κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος.— **II** μέρος τῆς ἡμέρας, τμῆμα τοῦ χρονικοῦ διαστήματος τῆς ἡμέρας ἢ καὶ τοῦ ἡμερονυκτίου || αὐτω καὶ *ὥρα νυκτὸς* = τὸ διάστημα τῆς νυκτός, ἡ νύξ.— **III** ὁ κατάλληλος χρόνος, ἡ κατάλληλος ὥρα, διὰ πρᾶγμά τι, ἡ ὥρα του, ἡ ἐποχή του (μετὰ γεν. πραγμ.): *ὥρα ὕπνου*, *ὥρη δόρποιο*, *ὥρη ἀρότοιο*, *ὥρη γάμου*, *ὥρα ἀνδρὸς* = καιρὸς κατάλληλος νὰ γίνῃ κανεὶς σύζυγος | *ὧραι καρπῶν* =αἱ ἐποχαὶ καθ' ἃς ὡριμάζουσιν οἱ διάφοροι καρποί || *ἐν ὥρῃ*=εἰς καλὴν ὥραν, εἰς κατάλληλον στιγμὴν χρόνου, ἐγκαίρως.— **IV** ἐν τῷ πληθ., τὰ τέσσαρα σημεῖα τοῦ ὁρίζοντος ὡς συνυφασμένα μὲ τὰς τέσσαρας ἐποχάς, λαμβανομένων τοῦ μὲν νότου ὡς θέρους, τοῦ δὲ βορρᾶ ὡς χειμῶνος.— **V** παρ' ἀττ. μτφρ., ἡ ἄνοιξις τῆς ζωῆς, ἡ ἀκμὴ τῆς ζωῆς, τὸ ἄνθος τοῦ βίου, ἡ νεότης || ὡσ. καὶ ἡ ἀνδρικὴ ἡλικία.— **VI** παρ' ἀττ. ὡσ. ἐνίοτε ἡ *ὥρα κεῖται* καὶ ἀντὶ τοῦ οὐδ. *τὰ ὡραῖα* = τὰ προϊόντα (οἱ καρποί) τῶν διαφόρων ἐποχῶν τοῦ ἔτους.— **VII** ὡς κύρ. ὄν. *αἱ Ὧραι* κατὰ τὴν Μυθολογίαν ἦσαν αἱ φρουροῦσαι τὰς ἐκ νεφελῶν Πύλας τοῦ Οὐρανοῦ || γενικῶς, αἱ θεράπαιναι τῶν Θεῶν || συχνὰ ἀναφέρονται ὁμοῦ μετὰ τῶν *Χαρίτων* (βλ. λ.): *Ὧραι καὶ Χάριτες*.

Ἔτυμ.: *ὥρα* (ἰαπ. **jōrā*)· *ὥρος*· *ὥριος*, *ὡραῖος*, *ἐννέ-ωρος* (βλ. λ. λ.): Ζενδ. yār- (ἔτος), γοτθ. jēr-, παλ-γερμ. īār, νεο-γερμ. Jahr (ἔτος), ἀγγλ-σαξ. zēar, παλ-norr. ár (ἔτος), παλ-σλαυ. Jara, Τσεχ. Jaro (ἀνοιξις), λατ. hornus (⟨hōjōrino-s), ἐπιθ. προελθὸν ἐκ τοῦ **hōjōrō* (κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο): παλ-γερμ. hiuro ⟨**hiu, jāru*, νεογερμ. heuer· ἐξ ἰαπ. **je-ro-*, **jō-ro*, ἐξ ἰαπ. ριζ. **ei-*, περὶ ἧς βλ. ἐν *εἶμι*.

Ὡραῖος, *α, ον* (*ὥρα*)· ὁ παραχθεὶς (γενόμενος) ἢ ὁ παραγόμενος (γινόμενος) εἰς τὴν προσήκουσαν ὥραν, εἰς τὴν κατάλληλον στιγμὴν («στὴν ὥρα του») || δθεν, ἔγκαιρος, ὥριμος || κυρ. ἐπὶ καρπῶν: *ὡραῖοι καρποὶ* ἢ *τὰ ὡραῖα*=οἱ καρποὶ «τῆς ἐποχῆς», λατ. fructus hornotini ἢ horni. **2)** ὡς οὐσ. *ἡ ὡραία* (πλήρες: *ὥρη ἡ ὡραία*, συνών. τῷ *ὥρα ἔτους*) =ἡ ἐποχὴ καθ' ἣν ὡριμάζει ὁ σῖτος ἢ οἱ καρποί || γεν., ἡ καλὴ ἐποχή, ἡ κατάλληλος διὰ πολεμικὰς ἐπιχειρήσεις (τ. ἔ. ἡ περίοδος τῶν 4—5 μηνῶν τοῦ θέρους καὶ τοῦ ἔαρος).— **II** ὁ συμβαίνων (γινόμενος) κατὰ τὸν προσήκοντα χρόνον, ἔγκαιρος, ἐπίκαιρος, ἁρμόζων εἰς τὴν ἐποχήν, πρόσφορος.— **III** ἐπὶ προσώπων, ὁ ὥριμος διά τι πρᾶγμα, «στὴν ὥρα του» (μετὰ γεν.): *παρθένος γάμου ὡραίη* (Ἡρόδ.)= παρθένος ὡριμος διὰ γάμον («στὴν ἐποχὴ της, γιὰ παντρειά») (πρβλ. τὸ τοῦ Virgil. jam matura viro, καὶ τὸ τοῦ Ὁρατ. tempestativa viro) || ὡσ. ἐπὶ γερόντων, ὁ ὥριμος διὰ τὸν θάνατον («ποὺ ἦλθε πλέον ἡ ὥρα του νὰ πεθάνῃ»).— **IV** ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἡλικίαν τοῦ ἀνθρώπου, ὁ εὑρισκόμενος εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς ἡλικίας του, ὁ ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς νεότητος διατελῶν, ἀκμαῖος, πλήρης σφρίγους, πλήρης ζωῆς, ὁ διάγων τὴν ἄνοιξιν τῆς ζωῆς του, νεαρὸς || δθεν καὶ ἐπὶ πραγμάτων, ὡραῖος, πλήρης χάριτος, ἐπίχαρις.

Ὡραιότης, *-ητος*, ἡ (*ὡραῖος*)· ἡ ὡριμότης τῶν καρπῶν.— **I** ἡ ἀκμὴ τῆς νεότητος, ἡ ἀκμαία κατάστασις τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, ἡ ἀνθηρὰ νεανικὴ ἡλικία, καλλονή.

Ὡρᾱκιάω, μελλ. *-άσω*· λιποψυχῶ, λιποθυμῶ.

Ἔτυμ.: *ὡρᾱκιάω* ⟨θεμ. *ὡρᾱκ-* (=ἴλιγγος, ζάλη, λιποθυμία): παλ-γερμ. wuorag (**-o-ko*) (=οἰνόφλυξ), παλ-σαξ. wōrig, wōrag, ἀγγλ-σαξ. wériz, ἀγγλ. weary (κουρασμένος), καὶ ἄνευ τοῦ προσφ. *-k-*, παλ-norr. órar (πληθ.=παροξυσμοὶ μανίας, θέμ. **vorā-*), ho,-fud-órar (παραφροσύνη), πιθ. ἐλλ. *ὥρος*, *ὤωρος* (= ὕπνος)· ἐξ ἰαπ. ριζ. **vōr-* (ἴλιγγος).

Ὡράνός, ὁ, δωρ. ἀντὶ *οὐρανός* (βλ. λ.).

Ὡρᾶσι, Ὡρᾶσιν, ἐπίρρ. (*ὥρα*)· ἐν καιρῷ, ἐγκαίρως, κατὰ τὸν προσήκοντα χρόνον.

Ὀρεί-τροφος, *ον*, ποιητ. ἀντὶ *ὀρείτροφος* (*ὄρος*+*τρέφω*)· ὁ ἐπὶ τῶν ὀρέων τρεφόμενος.

Ὀρέξατο, γ' ἑν. μέσ. ἀορ. α' τοῦ *ὀρέγω* (βλ. λ.).

Ὀρεσί-δουπος, *ον*, ποιητ. ἀντὶ *ὀρεσί-δουπος* (*ὄρος*+*δουπέω*)· ὁ παράγων δοῦπον (ἦχον) ἐπὶ τῶν ὀρέων.

Ὀρεσσί-δώτης, *-ου*, ὁ (*ὥρα* + *δίδωμι*)· ὁ δίδων (παρέχων, παράγων) ὡρίμους καρποὺς κατὰ τὴν προσήκουσαν ἐποχὴν («στὸν καιρό τους»).

Ὄρεσσιν, ἐπ. ἀντὶ *ὄρεσσιν*, δοτ. τοῦ *ὄαρ*.

Ὄρετο, γ' ἑν. μέσ. ἀορ. β' ἐκ τοῦ *ὄρνυμι* (βλ. λ.)

ὠρεύω (*ὥρα*)· φροντίζω, μεριμνῶ, περί τινος, προσέχω, ἐποπτεύω (μετὰ αἰτ.).

ὥρη, ἡ, ἰων. ἀντὶ *ὥρα* (βλ. λ.).

ὥρη, ἡ, ἰων. ἀντὶ *ὥρα* (βλ. λ.).

ὡρη-φόρος, *ον* (*ὥρα+φέρω*)· ὁ φέρων τὰς ὥρας τοῦ ἔτους, ὁ φέρων τοὺς (ὡρίμους) καρποὺς εἰς τὴν ἐποχήν των.

ὦρθαι, ἀπρφ. παθ. πρκ. τοῦ *ὄρνυμι* (βλ. λ.).

ὠρίζεσκον, ἰων. πρτ. τοῦ *ὀαρίζω*.

ὡρῖκός, *ή*, *όν* (*ὥρα*)· ὥριμος, εἰς τὴν ἀκμήν του, εἰς τὴν ἄνθησίν του.— **II** εἰς τὴν ἐποχήν του («στὴν ὥρα του»), ἔγκαιρος, ἐπίκαιρος.— ἐπίρρ. *ὡρικῶς*=ἐγκαίρως, ἐπικαίρως: *ὡρικῶς πυνθάνει*=ἐπικαίρως ἐρωτᾷς (ζητεῖς πληροφορίας).

ὥρῖμος, *ον* (*ὥρα*)· ὡς καὶ νῦν, ὥριμος, ἔγκαιρος, ἐπίκαιρος, εἰς τὴν ἐποχήν του, «εἰς τὴν ὥραν του».

ὠρίνθην, παθητ. ἀόρ. α' τοῦ *ὀρίνω* (βλ. λ.).

ὥριος (Α), (α), *ον* (*ὥρα*)· ποιητ. τύπος τοῦ *ὡραῖος* (=ὥριμος)· ὁ συμβαίνων καθ' ὡρισμένην ἐποχὴν τοῦ ἔτους, ὁ ἐπανερχόμενος καθ' ὡρισμένην ἐποχὴν τοῦ ἔτους ‖ ὁ παραγόμενος εἰς τὴν ἐποχήν του (κατὰ τὴν προσήκουσαν ὥραν): *ὥρια πάντα*=πᾶν ὅ,τι παράγουσιν αἱ διάφοροι ἐποχαὶ τοῦ ἔτους, οἱ καρποὶ τῶν διαφόρων ἐποχῶν τοῦ ἔτους.— **II** ὥριμος, ἔγκαιρος, «τῆς ἐποχῆς».— **III** ὁ ἐν καιρῷ τῷ δέοντι γινόμενος, ἔγκαιρος, ἐπίκαιρος.

ὥριος (Β), *ον* (*ὦρος*=ὕπνος)· νυκτερινός.

ὥριος (Γ), *ον*, δωρ. ἀντὶ *οὔριος* (βλ. λ.).

ὡρισμένος, μτχ. παθ. πρκ. τοῦ *ὁρίζω* (βλ. λ.).

ὥριστος, κατὰ ἰων. κρᾶσιν ἀντὶ *ὁ ἄριστος*.

Ὠρίων, *-ωνος*, ὁ· εἷς τῶν Γιγάντων, περίφημος κυνηγός, τοῦ ὁποίου ἠράσθη ἡ Ἠώς· φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος, ἣν ἐπειράθη νὰ βιάσῃ, εἴτε διὰ βέλους εἴτε διὰ δήγματος σκορπίου, ἠγέρθη ἐκ νεκρῶν ὑπὸ τοῦ Ἀσκληπιοῦ.— **II** λαμπρὸς ἀστερισμὸς (λαβὼν ἐξ αὐτοῦ τὸ ὄνομα), τοῦ ὁποίου ἡ ἐπιτολὴ ἀρχίζει ἀμέσως μετὰ τὸ θερινὸν ἡλιοστάσιον καὶ συνοδεύεται ὑπὸ θυελλῶν [ῑ ἐπ., ῐ ἀττ.].

ὡρμᾶθη, δωρ. ἀντὶ **ὡρμήθη**, γ' ἐν. παθ. ἀορ. α' τοῦ *ὁρμάω*.

ὡρμᾶτο, **ὡρμήθη**, γ' ἐν. πρτ. καὶ παθ. ἀορ. α' τοῦ *ὁρμάω*.

ὡρμέᾰται, **—ᾰτο**, ἰων. ἀντὶ *ὥρμηνται*, *ὥρμηντο*, γ' πληθ. πρκ. καὶ ὑπερσ. τοῦ *ὁρμάω*.

ὥρμηναν, γ' πληθ. ἀορ. α' τοῦ *ὁρμαίνω*.

ὤρνῠτο, γ' ἐν. μέσ. πρτ. τοῦ *ὄρνυμι*.

ὠρο-δετέω, μελλ. *-ήσω* (*ὥρα+τίθημι*)· ἀστρολογ. λέξις, *ὡροσκοπέω*, παρατηρῶ τὴν θέσιν τῶν ἀστέρων κατὰ τὴν ὥραν τῆς γεννήσεως ἀτόμου τινός, παρατηρῶ τὴν ὥραν τῆς γεννήσεως, ἑρμηνεύω τὴν τύχην τοῦ γεννωμένου.— **II** κυβερνῶ κατὰ τὴν ὥραν τοῦ τοκετοῦ, εἶμαι ὁ κυρίαρχος κατὰ τὴν ὥραν τοῦ τοκετοῦ τινος καὶ ὁ διέπων αὐτόν (ἐπὶ τοῦ ἐν τῷ οὐρανῷ ἱσταμένου, κατὰ τὴν ὥραν τοῦ τοκετοῦ, ἀστερισμοῦ).

ὤρορε, γ' ἐν. ἀναδιπλ. ἀορ. β' τοῦ *ὄρνυμι* (βλ. λ.).

ὦρος, *-εος*, τό, δωρ. ἀντὶ *ὄρος*, ἰων. *οὖρος* (βλ.λ.λ.).

ὦρσα, ἀόρ. α' τοῦ *ὄρνυμι* (βλ. λ.).

ὦρτο, γ' ἐν. ἐπ. μέσ. ἀορ. β' τοῦ *ὄρνυμι*.

ὠρῡγή, ἡ·=*ὠρυθμὸς* (βλ. λ.), «τὸ οὐρλιασμα, τὸ οὐρλιαχτὸ», ἐπὶ λύκων, κυνῶν κλπ.· καὶ *ὠρυγμός*, ἀντίθ. τῷ *ὑλαγμός*, καὶ τὸ *ὤρυγμα*, ἐπὶ τῶν κυμάτων· πρβλ. Ἡσυχ. «*ὠρυγή· φωνή, θόρυβος· κυρίως δὲ ἡ τῶν κυνῶν φωνή*».

Ἐτυμ.: *ὠρῡγή· ὤρῡγμα· ὠρῡγμός*· διὰ πλείονα βλ. *ἐρυγόντα* καὶ *ὠρύομαι*.

ὠρυθμός, ὁ· ὠρυγμός, *ὠρυγὴ* (βλ. λ.), «οὐρλιασμα», βοή, βρυχηθμός (ἐπὶ λέοντος).

ὤρυξα, ἀόρ. α' τοῦ *ὀρύσσω*.

ὠρῦομαι, μελλ. *ὠρῦσομαι*· ἀόρ. α' *ὠρῡσάμην*· ἀποθ.· ὡς καὶ νῦν, ὠρύομαι, «οὐρλιάζω» (ἐπὶ λύκων, κυνῶν), βρυχῶμαι (ἐπὶ λεόντων), λατ. rugire ‖ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ ζώων, ἀλλ' ἐνίοτε καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων (κυρ. ἐπὶ ἐξηγριωμένων ἀνθρώπων, εἴτε ἐξ ὑπερβολικοῦ πένθους εἴτε ἐξ ὑπερβολικῆς χαρᾶς) ‖ ὡσ. καὶ ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ροχθῶ, βρυχῶμαι, «βοΐζω».— **II** μτβτ., θρηνῶ (κλαίω) τινὰ μετὰ ὠρυγμῶν.

Ἐτυμ.: ἐκ τῆς αὐτῆς ριζ. καὶ τὰ *ὠρυγή*, *ὠρυγμός*, *ὤρυγμα*, *ὠρυθμός*, *ὀρυμαγδός*, *ὠρύεται* (=ὑλακτεῖ)· *ὠρυδὸν* (=μετὰ ὠρυγμῶν, ὡς λύκος ὠρυόμενος): σανσκρ. rāuti, ruváti, ravati (φωνάζω, βρυχῶμαι), ráva-ḥ, ravátha-ḥ (βρυχηθμός, κραυγή), λατ. rūmor, ravus, raucus (βραχνός), ἀγγλ-σαξ. ryn (r'ynan) (=βρυχῶμαι, ὠρύομαι), μεσ-γερμ. rienen (θρηνῶ, παραπονοῦμαι), παλ norr. rymja (βρυχῶμαι), ἰαπ. *(e)reu- (φωνάζω)· βλ. ἐν *ἐρεύγομαι*· τὸ *ὠ-* εἶναι τὸ ἐπιφών. *ὦ* (πρβλ. τὸ γερμ. weh-klagen) καὶ τὸ ἰαπ. ἐπιρρ. *ō, σανσκρ. *ā* (πρβλ. σανσκρ. *ā* ru-=βρυχῶμαι, φωνάζω, κατά τινος).

ὠρχαῖος, κατὰ ἰων. κρᾶσιν, ἀντὶ *ὁ ἀρχαῖος*.

ὠρχείσθην, γ' δυϊκ. πρτ. τοῦ *ὀρχέομαι* (βλ. λ.).

ὠρχεῦντο, δωρ. γ' πληθ. πρτ. τοῦ *ὀρχέομαι*.

ὠρώρει, γ' ἐν. ὑπερσ. τοῦ *ὄρνυμι* (βλ. λ.).

ὠρωρέχᾰται, ἰων. ἀντὶ *ὀρωρεγμένοι εἰσίν*, γ' πληθ. παθ. πρκ. τοῦ *ὀρέγω*.

ὠρώρυκτο, γ' ἐν. παθ. ὑπερσ. τοῦ *ὀρύσσω*.

ὡΣ· ἀπαντᾷ Α' ὡς ΕΠΙΡΡΗΜΑ τρόπου, καὶ δή: 1) ὡς δεικτικὸν ἐπίρρ. **ὡς** (τονιζόμενον)=*οὕτως* (βλ.λ.), κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον, ὡς ἐπίρρ. τῆς δεικτ. ἀντων. *ὃς* (βλ. λ.) (καθ' ὃν ἀκριβῶς τρόπον τὸ *τὼς* εἶναι ἐπίρρ. ἐκ τοῦ **τός*, καὶ τὸ *οὕτως* ἐκ τοῦ *οὗτος*)· καὶ 2) ὡς ἀναφορ. ἐπίρρ. **ὡς** (ἄτονον)=ὅπως, ὡς ἐπίρρ. τῆς ἀναφορ. ἀντων. *ὃς* (βλ. λ.).— Β' ὡς ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ **ὡς** (ἄτονον)=*ὅτι*.— Γ' ΠΟΙΚΙΛΑΙ ΧΡΗΣΕΙΣ.

Α' ΕΠΙΡΡΗΜΑ: **I** δεικτ. ἐπίρρ. τρόπου **ὡς** (τονιζόμενον)=οὕτω, κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον, λατ. sic. 2) *καὶ ὡς*=καὶ οὕτως, «καὶ ἔτσι ἀκόμη», καὶ μ' ὅλα ταῦτα, παρ' ὅλα αὐτά (ὡς τὸ *ὅμως*): *ἀλλὰ καὶ ὡς ἐθέλω δόμεναι πάλιν*=ἀλλὰ καὶ παρ' ὅλα αὐτὸ (ἀλλ' ἐν τούτοις) εἶμαι ἀποφασισμένος νὰ δώσω ὀπίσω ‖ μετὰ ἀρνήσ. *οὐδ' ὡς*, *μηδ' ὡς*=οὐδ' οὕτως, «οὔτε κι ἔτσι», καὶ ἐν τοιαύτῃ καταστάσει πραγμάτων οὐχί, ἐν τούτοις οὐχί, οὐδ' οὕτω, οὔτε καὶ τότε, κατ' οὐδένα τρόπον: *ἀλλ' οὐδ' ὡς ἀπέληγε μάχης κορυθαίολος Ἕκτωρ*=ἀλλ' οὔτε καὶ τότε (οὔτε καὶ ὑπὸ τὰς συνθήκας αὐτάς) ἔπαυε νὰ μάχεται ὁ σείων τὴν περικεφαλαίαν Ἕκτωρ. 3) ἐν παρομοιώσεσιν, εἰς τὸ δεικτ. *ὡς* ἀνταποκρίνεται ἀναφορ. *ὡς* (εἴτε προτασσόμενον εἴτε ἐπιτασσόμενον ἐκείνου): *ὥς...*, *ὡς...* (οὕτως..., ὅπως...=λατ. sic... ut), ἢ τἀνάπαλιν *ὡς...*, *ὥς...* (=ὅπως..., «ἔτσι»...) ‖ ἐν τῇ τοιαύτῃ χρήσει τίθεται ὡσ. καί: *ὥστε...*, *ὥς...* (=ὅπως..., οὕτως «ἔτσι»...).

II ἀναφορικὸν ἐπίρρημα τρόπου *ὡς* (ἄτονον)=ὅπως, καθώς, λατ. ut, ἀκολουθοῦν κυρίως ἔπειτα ἀπὸ δεικτικὸν ἐπίρρ., τὸ ὁποῖον ἐν τούτοις συχνὰ παραλείπεται: *κινήθη δ' ἀγορὴ ὡς κύματα μακρὰ θαλάσσης* (τ.ἔ. *οὕτως ὡς*)·—ἐν τῇ τοιαύτῃ χρήσει τὸ *ὡς* δὲν τονίζεται, ἐκτὸς ὅταν κεῖται ἐν τέλει προτάσεως, ἢ ὅταν τίθεται ἔπειτα ἀπὸ τὴν λέξιν, ἡ ὁποία εἰσάγεται διὰ τοῦ *ὡς* (: *θεὸς ὡς* ἀντὶ *ὡς θεός*). 2) ἀναφορ. *ὡς* ἀπαντᾷ ἔν τισιν ἐλλειπτικαῖς φράσεσιν: *ὡς ἐμοὶ* ἢ *ὡς γ' ἐμοὶ* (ἐνν. *δοκεῖ*)=ὅπως φαίνεται εἰς ἐμέ, ὅπως «μοῦ φαίνεται», ὅπως ἐγὼ νομίζω | *ὡς ἀπ' ὀμμάτων* (ἐνν. *ἔστιν εἰκάσαι*)=ὅπως (ὅσον) διὰ τῶν ὀφθαλμῶν δύναταί τις νὰ κρίνῃ («ὅσον ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ κρίνῃ μὲ τὸ μάτι») ‖ *οὐδὲ ἀδύνατος, ὡς Λακεδαιμόνιος, εἰπεῖν*=οὔτε στερούμενος ῥητορικῆς ἱκανότητος, κρινόμενος ὡς Λακεδαιμόνιος (Λακεδαιμόνιος ὅπως εἶναι...) | *ἐχρῆτο τῷ οἰκήματι ὡς ταμιείῳ*=ἐχρησιμοποίει τὸ οἴκημα ὡς (κυρ. ὅπως, καθὼς) ἀποθήκην. 3) τὸ ἀναφορ. *ὡς* συνάπτεται ὡσ. καὶ μετὰ μετοχῆς αἰτιολογούσης τὴν ἔννοιαν τοῦ κυρίου ῥήματος τῆς προτάσεως: *ἀγανακτοῦσιν ὡς ἀδικούμενοι*=ἀγανακτοῦσιν ὅπως (καθώς, ἐνν. ἀγανακτοῦν) ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι ἀδικοῦνται (ὅπερ καταλήγει εἰς τό: ἀγανακτοῦσιν ἐπειδὴ ἔχουν τὴν ἰδέαν ὅτι ἀδικοῦνται) ‖ ὡσ. μετὰ μτχ. ἐν ἐρωτήσεσιν: *ὡς τί δὴ θέλων*;=ὡσὰν (ὅπως, καθὼς) ἄνθρωπος ποὺ ἐπιθυμεῖ τί πρᾶγμα; (τ. ἔ. χάριν τίνος πράγματος;) ‖ ὡσ. μετὰ μτχ. ἀναφερομένης εἰς τὸ ἀντικείμ. τῆς προτασ.: *εἴργουσιν αὐτὸν ὡς ἀδικοῦντα*=τὸν περιορίζουν ἐν κλειστῷ χώρῳ (τὸν φυλακίζουν) ὅπως ἕνα ὁ ὁποῖος διαπράττει ἀδικήματα (ἐνεργεῖ

κακῶς, κακουργεῖ), καὶ ἐντεῦθεν, ἐπειδὴ τὸν θεροῦν ἀδικοῦντα ‖ ὡσ. τὸ ἀναφορ. **ὡς** συνάπτεται καὶ μετὰ μετοχῶν κειμένων κατὰ γεν. ἀπολ.· ***νῦν δέ, ὡς οὕτως ἐχόντων, στρατιὴν ἐκπέμπετε*** (=λατ. **res cum ita sunt**)=νῦν δέ, ὅπως δὰ ἐστέλλετε στρατόν, ἐὰν τὰ πράγματα εἶχον τοιουτοτρόπως, στείλατε στρατόν, τ. ἔ. στείλατε στρατὸν θεωροῦντες ὅτι εἶναι τοιαῦτα τὰ πράγματα; ἄρα: ἐπειδὴ εἶναι τοιαῦτα, στείλατε στρατόν («μιὰ καὶ τὰ πράγματα ἔχουν ἔτσι, στείλτε στρατό»). **4)** τὸ ἀναφορ. **ὡς** συνάπτεται ὡσ. καὶ μετὰ προθέσεων: ***ἀνήγοντο ὡς ἐπὶ ναυμαχίαν***=ἀνήγοντο εἰς τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος ὅπως (καθώς, ὡσάν) διὰ ναυμαχίαν (ὅπως δηλ. ἀνάγεται ὁ προτιθέμενος νὰ ναυμαχήσῃ) ‖ ***ὡς ἐπὶ φρυγανισμόν***=ὅπως (καθώς, δηλ. ἀπομακρύνεταί τις) διὰ συλλογὴν φρυγάνων («γιὰ νὰ μαζέψῃ φρύγανα») ‖ συνηθέστατα τὸ ἀναφορ. **ὡς** συνάπτεται μετὰ τῶν προθέσ. ***ἐπί, εἰς, πρός***, σπανιώτερον δὲ μετ' ἄλλων: ***ὡς ἐκ κακῶν ἐχάρη***=ηὐχαριστήθη ὅπως (εὐχαριστεῖται) ὁ ἐν κακῇ καταστάσει εὑρισκόμενος (τ. ἔ. ἐχάρη λαμβάνων ὑπ' ὄψιν τὴν κακήν του κατάστασιν, ἤτοι ἕνεκα τῆς κακῆς καταστάσεώς του). **5)** ἐνίοτε ἡ πρόθεσις παραλείπεται, καὶ τὸ **ὡς** κατήντησε νὰ ἐπέχῃ θέσιν προθέσ.=***εἰς***+αἰτ. (ὅπως ἀκριβῶς καὶ τὸ λατ. **usque** κατήντησεν ἰσοδύναμον πρὸς τὸ **usque ad**), μόνον ἐπὶ προσώπων ὅμως: ***ὡς τὸν Φίλιππον***= πρὸς (εἰς) τὸν Φίλιππον (***ἐπὶ τόπου ἢ εἰς***· ἡ τοιαύτη διάκρισις τῆς συντάξεως ἐπὶ προσώπων ἀπὸ τῆς συντάξεως ἐπὶ τόπου καταφαίνεται ἐν τῷ ἀκολούθῳ χωρίῳ τοῦ Θουκυδ. (IV 79) ***ἀφίκετο ὡς Περδίκκαν καὶ ἐς τὴν Χαλκιδικήν*** ‖ ἡ τοιαύτη σύνταξις τοῦ ἀναφορ. **ὡς**+αἰτ. προσ. ἀπαντᾷ παρ' Ὁμήρῳ ἤδη (ἀλλ' ἄπαξ μόνον): ***ὡς αἰεὶ τὸν ὅμοιον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὅμοιον*** (Ὀδυσ. XVII 218)=πῶς πάντοτε ὁ θεὸς ὁδηγεῖ τὸν ὅμοιον πρὸς τὸν ὅμοιον! **6)** μετὰ ἐπιρρημάτων, πρὸς περιορισμὸν ἢ πρὸς ἐπίτασιν τῆς δυνάμεώς των: μετὰ ἐπιρρ. θετικοῦ βαθμοῦ εἰς ἐνίσχυσιν τῆς ἐννοίας του: ***ὡς ἀληθῶς***=ὅπως ἀληθῶς, τ. ἔ. κατ' ἀλήθειαν, ὄντως, τῷ ὄντι, πράγματι (καίτοι δύναται νὰ θεωρηθῇ καὶ ὡς ἐπιφώνημα: πόσον ἀληθῶς!), λατ. **quam vere** | ***ὡς ἑτέρως***=καθὼς «διαφορετικά», τ. ἔ. διαφόρως, «διαφορετικά» (ἢ ὡς ἐπιφών.: πόσον «διαφορετικά!»), λατ. **quam aliter** ‖ ὡσ. δύναται τὸ ἀναφορ. **ὡς** καὶ νὰ ἔπεται (νὰ ἀκολουθῇ) ἔπειτα ἀπὸ ἐπίρρημα δηλωτικὸν ἐκτάκτου καὶ θαυμαστοῦ τινος πράγματος: ***θαυμαστῶς ὡς, ὑπερφυῶς ὡς*** κλπ. **7)** ὡσ. καὶ μετὰ ἐπιρρ. ὑπερθετ. βαθμοῦ συντάσσεται τὸ ἀναφορ. **ὡς**, ἐπιτείνον τὴν ἔννοιαν τοῦ ὑπερθετ., ὅπως καὶ τὰ **ὅ,τι, ὅπως** καὶ τὸ λατ. **quam**: ***ὡς μάλιστα***=λατ. **quam maxime**=ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερον | ***ὡς ῥᾷστα***=λατ. **quam facillime**=ὅσον τὸ δυνατὸν εὐκολώτερον | ***ὡς τάχιστα***=λατ. **quam celerrime**=ὅσον τὸ δυνατὸν ταχύτερον ‖ παρομοία εἶναι ἡ χρῆσις τοῦ ἀναφορ. **ὡς** ἐν ταῖς φράσεσιν: ***ὡς τὸ πολύ, ὡς ἐπὶ τὸ πολύ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον*** (ἁπασαι ὡς καὶ νῦν)=λατ. **plerumque, ut plurimum. 8)** ὡσ. τὸ ἀναφορ. **ὡς** ἐπιτείνει ἐνίοτε τὴν σύναμιν ὑπερθ. ἐπιθ. συναπτόμενον μετ' αὐτοῦ ὅπως ἀκριβῶς καὶ μετὰ τοῦ ὑπερθ. ἐπιρρ.: ***ὡς ἄριστος, ὡς βέλτιστος***=«ὅσον γίνεται», «ὅσο παίρνει», καλλίτερος, ἤτοι ἄριστος.

Β' ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ: 1) **ὡς** εἰδικὸς σύνδεσμος **ὡς**, παριστῶν τὸ δι' αὐτοῦ εἰσαγόμενον ὡς γεγονὸς (=ὅτι), συνών. τῷ **εἰδ.** συνδ. **ὅτε** (βλ. λ.), λατ. **quod. 2)** **ὡς** =**ὥστε** (βλ. λ.), τόσον ὥστε, λατ. **adeo ut, ita ut**: ***εὖρος ὡς δύο τριήρεας πλέειν ὁμοῦ***=κατὰ τὸ πλάτος τοσοῦτος ὥστε νὰ πλέουν δύο τριήρεις ὁμοῦ. **3)** **ὡς** τελικὸς σύνδ. **ὡς**, εἰς δήλωσιν σκοποῦ, συνών. τῷ **ἵνα** καὶ τῷ **ὅπως**, λατ. **ut**· ἵνα, διὰ νά, «γιὰ νά».

Ἐνταῦθα δύναται νὰ γίνῃ λόγος περὶ τῶν ἐλλειπτικῶν ἐκείνων περιφράσεων τοῦ **ὡς** μετ' ἀπρφ.: ***ὡς ἔπος εἰπεῖν***, (**ὡς**) ***συνελόντι εἰπεῖν*** κλπ.· δι' ὅλων αὐτῶν δηλοῦται κάποιος μετριασμὸς ἰσχυρισμοῦ: ***ὡς εἰπεῖν***=λατ. **ut ita dicam**=οὕτως εἰπεῖν («νὰ ποῦμε», «νὰ ποῦμε ἔτσι», νὰ εἴπῃ τις) | ***ὡς ἔπος εἰπεῖν***=διὰ νὰ εἴπωμεν ὅπως συνήθως λέγει τις, «ὅπως τὸ λέει ὁ λόγος» (ἢ: διὰ νὰ εἴπωμεν ἐν ὀλίγοις, μὲ μίαν λέξιν, «καθαρὰ καὶ ξάστερα») | (**ὡς**) ***συνελόντι εἰπεῖν*** = ἵνα εἴπω ἐν συντόμῳ, ἐν ὀλίγοις, μὲ μίαν λέξιν (κυρ., διὰ νὰ εἴπῃ τις ἀφ' οὗ συγκεφαλαίωσῃ, ἐν περιλήψει). **4)** ὡς αἰτιολογ. σύνδ. **ὡς**, πρὸς δήλωσιν αἰτίας, αἰτιολογίας, συνών. τῷ αἰτιολ. **ὅτι** (= διότι), ἢ τῷ ***ἐπεί***, λατ. **quia, quippe, quandoquidem**· ἐπειδή, διότι. **5)** ὡς χρον. σύνδ. **ὡς** ἀντὶ τοῦ **ὅτε, ἐπεί** (χρον.), λατ. **ut** ἀντὶ **quando**· ὅτε, ὅταν. **6)** ὡς τροπικὸν μόριον ἐνίοτε ἀπαντᾷ ὡσ. τὸ **ὡς** ἀντὶ τοῦ ***ὅπως***, λατ. **ut** ἀντὶ **quomodo, quemadmodum**· πῶς, κατά τίνα τρόπον. **7)** τὸ ἀναφορ. **ὡς** ἀπαντᾷ ἐνίοτε καὶ ὡς τοπικὸν μόριον, ἀντὶ τοῦ ***ὅπου*** (βλ.λ.). λατ. **ubi.**

Γ' ΠΟΙΚΙΛΑΙ ΧΡΗΣΕΙΣ: ‖ ἐνίοτε τὸ **ὡς** ἐν ἀρχῇ προτάσεων φαινομενικῶς ἀνεξαρτήτων, ὡς ἐπιφών. ἐμφαντικόν· πῶς! πόσον! «τί»!, ὡς τὸ λατ. **ut** ἀντὶ τοῦ **quam**: ***ὡς ἄνοον κραδίην ἔχες***=«πόσο («τί») ἀνόητος ἦσουν»! ‖ κατὰ τὸ πλεῖστον μετ' ἐπιθ. καὶ ἐπιρρ.: ***ὡς ἡλίθιος εἶ***=πόσον ἡλίδιος εἶσαι! | ***ὡς σεμνὸς ὁ κατάρατος***=«τί μεγαλοπρέπεια ποὺ σοῦ ἔχει ὁ καταραμένος»! | ***ὡς ὀξέα κλάζει***=«πόσο διαπεραστικὰ ποὺ ξεφωνίζει»!. **2)** ἐν τῇ ἀρχῇ ὡσ. προτάσεων τὸ **ὡς** δύναται νὰ σημαίνῃ καὶ ταχεῖαν ἐναλλαγὴν γεγονότων: ***ὡς ἴδεν, ὣς μιν Ἔρως πυκινὰς φρένας ἀμφεκάλυψεν***=μόλις εἶδε καὶ εὐθὺς ὁ Ἔρως... (κυρ. ὅπως εἶδε, καθὼς εἶδε, οὕτω, δηλ. τὴν ἰδίαν στιγμήν, ὁ Ἔρως...) | ***ὡς ἴδον, ὡς ἐμάνην, ὣς μευ περὶ θυμὸς ἰάφθη*** = μόλις εἶδον, καὶ εὐθὺς κατελήφθην ἀπὸ μανίαν (ἔγινα τρελλὸς ἀπὸ τὸν κεραυνοβόλον ἔρωτα), καὶ εὐθὺς ἡ καρδία μου ἐπληγώθη... (πρβλ. τὸ παρὰ Virgil. **ut vidi, ut me malus abstulit error**). **3)** ὡσ. εἰς ἄλλας περιπτώσεις τὸ **ὡς** ἐκφράζει εὐχήν, συνών. τῷ ***εἴθε***, λατ. **utinam**, μετ' εὐκτ. μόνον· εἴθε νά... Ὡ νά..., «μακάρι νά...»: ***ὡς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος*** = εἴθε νὰ ἀπέθνησκε καὶ ὁποιος ἄλλος... («μακάρι νὰ πέθαινε καὶ ὁποιος ἄλλος...») ‖ καὶ ἀρνητικῶς: ***ὡς μὴ θάνοι***=εἴθε νὰ μὴ ἀποθάνῃ! ‖ ἐν τῇ αὐτῇ χρήσει συνάπτεται καὶ μετ' ἄλλων λέξεων εὐχῆς: ***ὡς ὄφελες αὐτόθ' ὀλέσθαι***=εἴθε νὰ εὑρίσκες ἐδῶ τὸν θάνατον.

II τὸ **ὡς** μετ' ἀριθμητικῶν δηλοῖ ὅτι ὁ ἀριθμὸς πρέπει νὰ λαμβάνεται οὐχὶ κατ' ἀκρίβειαν ἀλλὰ κατὰ προσέγγισιν, ὡς «στρογγυλὸς» ἀριθμός· περίπου, σχεδόν, κατὰ προσέγγισιν, ὡς τὸ λατ. **quasi** ἢ **admodum**: ***ἀπέθανον ὡς πεντακόσιοι***=ἔπεσαν εἰς τὴν μάχην 500 περίπου.

III τὸ **ὡς** ἐν τισιν ἐλλειπτικαῖς φράσεσιν: **1)** ***ὡς τί*** (ἐνν. ***γένηται;***) = διὰ νὰ γίνῃ τί πρᾶγμα; πρὸς τίνα σκοπόν; διατί; πρὸς τί; **2)** ***ὡς ἕκαστος, ὡς ἕκαστοι*** = ἕκαστος χωριστά, λατ. **pro se quisque**: (ὅπως ἔτυχε νὰ εἶναι καὶ νὰ εὑρίσκεται) ἕκαστος χωριστά.

[Κυρίως εἰπεῖν **ὡς** εἶναι ἀρχαία αἰτ. πληθ. τοῦ ***ὅς***, ὅπως ***τὼς*** εἶναι αἰτ. πληθ. τοῦ ἄρθρου ***ὁ***· ὅπως τὸ **οὕτως** ἐκ τῆς **οὗτος** κλπ.].

Ἔτυμ.: **I** ὡς δεικτ. ἐπίρρ. (ἀνωτ. Α' Ι) καὶ **ὡς** ⟨ἰαπ. *sō- + -s (καταλ. προσφ.): παλ-λατ. sō-c.

II **ὡς** ἀναφορ. ἐπίρρ. (ἀνωτ. Α' ΙΙ) ⟨ἰαπ. *jōd, ἀντων. θεμ. jo- (βλ. ***ὅς*** Α) + σανσκρ. ***yād***, πρβλ. ἰαπ. *jō ἐν τῷ Ζενδ. yā· ὡς πρὸς τὴν κλίσιν καὶ τὴν βασ. σημασ. εἶναι παράλλ. τοῖς τῶς καὶ **ὥς**, **ὥς**, ὅπερ προέρχεται ἐκ θέμ. *so- (βλ. ἄρθρ. ***ὁ***), καὶ εἶναι συγγ. τῷ παλλατ. sō-c (οὕτω)· πρβλ. μετάξὺ ἄλλων χρήσεων ***ὡς βέλτιστος***: σανσκρ. ***yācchrēṣṭá-ḥ*** (***yād*** ***çr-***)=τὸ καλλίτερον δυνατόν· πρὸς τὸ **ὡς** τοῦτο συνάπτονται τά: **ὡς τε, ὥστε**, δωρ. **ὥτε** (**ὡς τε : ὥτε**=**ὡς, ὥς : ὥ-δε**).

III ὁμηρ. **ὡς** (**Fως**) ἐπιτασσόμενον: ***ἴσαν ὄρνιθες ὡς*** ⟨*σFω-ς (-ς ἐπιθ.), ἰαπ. *svō-: παλγ-αρμ. sō (*swō), γοτθ. swē (ὅπως, ὡς), ὁσκ. **svai** (ἐάν), εἶτα ἑλλ. *σFοΐ ἐν τῷ ὁμηρ. ***ἕττε, λοκρ. Fοτι, ἀττ. ὅτις** ⟨*σFόϝ τε-, ὁμηρ. ***ὅππως*** ⟨*σFόϝ πως (: κατὰ τινας *Fω-ς, ἰαπ. *vō, συγγ. τῷ λατ. **ve** (=ἤ), ἑλλ. ***ἦ***-[F]ε, ἰαπ. *ve, πρβλ. σανσκρ. **va, vā**).

IV **ὡς** (=πρός) (ἀνωτ. Α ΙΙ 5), ἐπὶ προσώπων· κατά τινας πρόκειται περὶ ἀρχ. ὀργαν. (*jω- μετὰ ἐωαλκ. σ' ἰαπ. ἀντων. θέμ. *jo-, βλ. ***ὅς***) συγγ. τῷ **ὥ-δε** (=**δι' αὐτοῦ** ταῦ τρόπου, κατ' αὐτὴν τὴν διεύθυνσιν, πρὸς

τὰ ἐδῶ) ⟨*σῶ-δε (=παλ-λατ. sō-c=οὕτω, ὅδεν)· ὁ, ἡ ⟨*σο, *σᾱ (=πρὸς ποῦ, πρὸς ὅπου).

ὡς, ἡ **ὡς,** δωρ. ἀντὶ **οὗ** (βλ. λ.)· ὅπου, ποῦ.

ὡς, τό, γεν. **ὠτός,** δωρ. ἀντὶ **οὖς**· τὸ οὖς, τὸ «αὐτί».

ὧσα, ἰων. καὶ ἐπ. ἀντὶ **ἔωσα,** ἀόρ. α' τοῦ **ὠθέω.**

ὦσαιμεν, α' πληθ. εὐκτ. ἀορ. α' τοῦ **ὠθέω.**

ὡς ἄν, ἐπ. **ὡς κε** ἢ **ὡς κεν**· = **ὡς** (βλ. λ.) μετὰ προσθήκης συνητικῆς ἐννοίας.

ὡσ-αν-εἰ ἢ **ὡς ἂν εἰ**· ὡς καὶ νῦν, ὡσὰν εἰ, ὡσὰν νά, ὡσεί, ὡς ἐάν, «σάν», λατ. **tamquam.**

ὡσαννά, ἑβρ. ἐπιφών. (hoshiah-na)· ***σῶσον δή!*** σῶσόν μας, ἱκετεύομεν!

ὦσασκε, γ' ἑν. ἰων. ἀορ. α' τοῦ **ὠθέω.**

ὡσ-αύτως, ἐπίρρ. τοῦ **ὁ αὐτὸς** (=ὁ ἴδιος)· **(=ὡς** +**αὕτως),** ἐπιτεταμένον **ὣς** (βλ. λ.)· κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, καθ' ὅμοιον τρόπον, ὁμοίως, ἀκριβῶς ὅπως ‖ ***ὡσαύτως καί...***=καθ' ὅμοιον τρόπον ὅπως...

ὥσδε, δωρ. ἀντὶ **ὧζε,** γ' ἑν. πρτ. τοῦ **ὄζω.**

ὡσ-εἰ ἢ **ὡς εἰ,** ἐπίρρ.· ὡς καὶ νῦν, ὡσεί, ὡς ἐάν, ὡσάν, «σάν» ‖ ἐπὶ παρμοιώσεως, ὡς, καθώς, ὅπως, «σάν» | ὡσ. καὶ ***ὡσ-εί-τε.*** — **II** μετὰ ἀριθμητ., περίπου, «πάνω-κάτω» (ὡς τὸ **ὡς** Γ ΙΙ).

ὡσθήσομαι, παθητ. μελλ. τοῦ **ὠθέω.**

ὦσίν, δοτ. πληθ. τοῦ **οὖς** (βλ. λ.).

ὦσμαι, παθ. πρκ. τοῦ **ὠθέω**· μτχ. **ὠσμένος.**

ὥσ-περ, ἐπίρρ. (**ὡς** + **περ**)· ὡς καὶ νῦν, ὥσπερ, ὅπως, καθώς, ἀκριβῶς ὅπως ‖ παρ' Ὁμήρῳ μεταξὺ τοῦ **ὡς** καὶ τοῦ ***περ*** συχνὰ παρεμβάλλεται λέξις τις: ***ὡς τοπάρος περ, ὡς ἔσεταί περ.*** **2)** ἐπὶ χρόνου, εὐθὺς ὡς, μόλις ἅμα, λατ. **simul ac.** **3)** περιορίζει ἢ τροποποιεῖ ἰσχυρισμόν τινα, ὡς τὸ ***ὥσπερεί,*** λατ. **tamquam**· οἱονεί, ὡς ἐάν, τρόπον τινά ‖ ἐν τῇ χρήσει ταύτῃ συνάπτεται συχνὰ καὶ μετὰ ἀπολ. μετοχῆς: ***ὥσπερ ἐξὸν***=ὡς ἐάν ἦτο εἰς τὴν ἐξουσίαν μας.

ὥσ-περ εἰ ἢ **ὡσπερεί,** ἐπίρρ.· ἀκριβῶς ὡς ἐάν, ἀκριβῶς ὅπως..., ὡς νά..., λατ. **quasi, tamquam.**

ὡσ-περ-οὖν, ἢ **ὥσπερ οὖν,** ἐπίρρ.· ἀκριβῶς ὅπως, ἀκριβῶς καθὼς ‖ ὅπως πράγματι, ὅπως τῷ ὄντι, ὡς ἀναμφιβόλως: ***εἰ δ' ἔστιν (ὡσπεροῦν ἔστι) θεός***= ἀλλ' ἐάν ὑπάρχῃ, ὅπως καὶ πράγματι ὑπάρχει (ὅπως ἀναμφιβόλως ὑπάρχει), θεός.

ὥσ-τε (**ὡς**+**τε**)· ***Α' ὡς ἐπίρρημα,*** ἔχον τὴν αὐτὴν σχέσιν πρὸς τὸ **ὡς,** οἵαν ἔχει τὸ ***ὅστε*** πρὸς τὸ **ὅς,** χρησιμοποιούμενον δὲ ἐν παρομοιώσεσιν, παρ' Ὁμήρῳ μάλιστα συχνότερον ἢ τὸ **ὡς**· ὅπως, καθώς, ὁμοίως ὡς, ἀκριβῶς ὅπως. **2)** πρὸς δήλωσιν δυνάμεως καὶ ἐξουσίας, διὰ τῆς ὁποίας πράττει τίς τι· ὡς τὸ ***ἅτε,*** λατ. **utpote: *τὸν δ' ἐξήρπαξεν Ἀφροδίτη ῥεῖα μάλ', ὥστε θεός***=αὐτὸν δὲ τὸν ἀνήρπασεν (ἀπὸ τὴν μάχην καὶ οὕτω τὸν ἔσωσεν) ἡ Ἀφροδίτη, εὐκολώτατα δὲ σὰν θεά ποὺ ἦτο.

Β' ὡς σύνδεσμος, πρὸς δήλωσιν τοῦ ἀποτελέσματος τῆς ἐνεργείας τοῦ ῥήματος τῆς κυρίας προτάσεως, καὶ δή: ‖ παρ' ἀττ. συχνότατα μετ' ἀπρφ. κατὰ τὸ πλεῖστον (=ὥστε νά, διά νά, νά...): ***εἰ δέ σοι θυμὸς ἐπέσσυται, ὥστε νέεσθαι***=ἐὰν δὲ ἡ καρδία σου κατέχεται ἀπὸ διακαῆ ἐπιθυμίαν νὰ (διὰ νὰ) ἐπιστρέψῃ. **2)** ἐνίοτε ὁ **ὥστε** συνάπτεται καὶ μετὰ μτχ. (ὅπως ὁ **ὡς**): ***ὥστε φυλασσομένων τῶν ὁδῶν***=καθὼς (ἤ, ἐπειδή) αἱ ὁδοὶ ἐφρουροῦντο. **3)** ὁ **ὥστε** ἀπαντᾷ καὶ συνηνωμένος μετὰ τοῦ **ἤ (ἦ ὥστε)** ὡς ὅρος τῆς συγκρίσεως ἔπειτα ἀπὸ ἐπίθ. συγκριτ. βαθμοῦ: ***μέζω κακὰ ἦ ὥστε ἀνακλαίειν***=ἀτυχήματα μεγαλείτερα (ἀνώτερα) ἀπὸ τὰ συνήθως προκαλοῦντα τοὺς θρήνους (ἀτυχήματα διὰ τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι ἄρκετὸς ὁ συνηθισμένος θρῆνος) | ***μεῖζον ἢ ὥστε φέρειν δύνασθαι κακόν***=ἀτύχημα μεγαλύτερον ἀπὸ ὅ,τι θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ ἀνθέξῃ τις | παρὰ ποιηταῖς ἐνίοτε παραλείπεται ὁ **ὥστε**: ***νόσημα μεῖζον ἢ φέρειν***=νόσημα βαρύτερον ἀπὸ ὅσον θὰ ἠδύνατό τις νὰ ὑποφέρῃ (νόσημα πολὺ βαρὺ διὰ νὰ τὸ ὑποφέρῃ κανείς) ‖ ἐνίοτε ὁ τοιοῦτος **ὥστε** τοῦ **ὅ'** ὅρου τῆς συγκρίσεως συντάσσεται μετὰ ἐπιθέτου βαθμοῦ θετικοῦ ἀντὶ συγκριτικοῦ (ὁπότε ὁ θετικὸς βαθμὸς ἰσοδυναμεῖ πρὸς συγκριτ. ἢ τοὐλάχιστον πρὸς λίαν ἐπιτεταμένον θετικόν): ***ψυχρὸν ὥστε λούσασθαι***=παρὰ πολὺ ψυχρὸν διὰ νὰ λουσθῇ τις (κυρ. ***=ψυχρότερον ἢ ὥστε λούσασθαι*** — περισσότερον ψυχρὸν ἀπὸ ὅ,τι θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι διὰ νὰ λουσθῇ κανείς). **4)** τὸ **ὥστε**+**ἀπρφ.** σημ. καὶ «ἐπὶ τῷ ὅρῳ νά...», «ὑπὸ τὸν ὅρον νά...» (ἀντὶ τοῦ **ἐφ' ᾧ** ἢ **ἐφ' ᾧτε**+ἀπρφ.)· ***παραδοῦναι σφᾶς αὐτοὺς Ἀθηναίοις ὥστε βουλεῦσαι ὅ,τι ἂν ἐκείνοις δοκῇ***=νὰ παραδοθοῦν εἰς τοὺς Ἀθηναίους ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ ἀποφασίσουν οἱ Ἀθηναῖοι ὅ,τι αὐτοὺς ὅ,τι δέλουν.— ■ ὁ **ὥστε** συντάσσεται ὡσ. καὶ μεθ' Ὁριστικῆς, μετ' Εὐκτικῆς ἀκόμη καὶ μετὰ Προστ., ὁσάκις ὁ λόγος περιέχει ἔμφασιν: ***βέβηκεν, ὥστε πᾶν ἐν ἠσύχῳ ἔξεστι φωνεῖν***=ἔφυγεν, ὥστε ἡμποροῦμεν μὲ τὴν ἡσυχίαν μας νὰ εἴπωμεν ὅ,τι θέλομεν | ***ὥστε, εἰ φρονῶν ἔπρασσον, οὐδ' ἂν ὧδ' ἐγιγνόμην κακός***=ὥστε, καὶ ἂν ἀκόμη ἔπραττον ὅ,τι ἔπραξα «μὲ τὰς φρένας μου», πάλιν δὲν θὰ ἤμην κακός | ***ὥστε θάρρει***=ἔχε θάρρος ἐπομένως (ὥστε ἔχε θάρρος).

ὠστίζω, μελλ. **-ίσω,** θαμιστ. τοῦ **ὠθέω**· ὠθῶ («σπρώχνω») κατ' ἐπανάληψιν τῇδε κἀκεῖσε (πότε πρὸς τὰ ἐδῶ καὶ πότε πρὸς τὰ ἐκεῖ), συνωστίζω, λατ. **trudo.**— **II** πολὺ συχνότερον τὸ παθητ. **ὠστίζομαι,** θαμιστ. τοῦ **ὠθοῦμαι**· μελλ. ***ὠστιοῦμαι*** (μετὰ δοτ.)· ὡς καὶ νῦν, συνωστίζομαι μετά τινος, ὠθῶ καὶ ὠθοῦμαι, «σπρώχνω καὶ σπρώχνομαι», «στρυμώνω καὶ στρυμώνομαι»: ***εἰς τὴν προεδρίαν πᾶς ἀνὴρ ὠστίζεται***=ὅλοι συνωστίζονται διὰ τὴν πρωτοκαθεδρίαν (ἀγωνίζονται, διαγκωνίζονται, ποῖος θὰ πάρῃ μίαν ἀπὸ τὰς πρώτας θέσεις).

ὦστοργος, κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ ***ὁ ἄστοργος.***

ὡσφράμην, ἰων. **ὀσφράμην,** μέσ. ἀόρ. β' τοῦ ***ὀσφραίνομαι*** (βλ. λ.).

ὄσχη, ὄσχος (ὄσχος), ὀσχοφόρια, ὀσχοφόρος· βλ. ***ὄσχη, ὄσχος,*** κλπ.

ὤσω, μελλ. τοῦ **ὠθέω** (βλ. λ.).

ὠτ-ἀκουστέω, μελλ. **-ήσω (οὖς**+**ἀκούω)**· ὡς καὶ νῦν, ὠτακουστῶ, «κρυφακούω», ἀκροῶμαι κρυφίως καὶ μετ' ἀνυπομονησίας.

ὠ τᾶν ἢ **ὦ τάν·** βλ. **τᾶν, τάν.**

ὠτάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **οὖς** (βλ.λ.)· μικρὸν οὖς, ὠτίον, «αὐτάκι».

ὥτε, δωρ. ἀντὶ **ὥστε** (βλ. λ.).

ὠτειλή, ἡ (**οὐτάω**)· τραῦμα, πληγή, ἀνοικτὸν τραῦμα (ἐν ᾧ **οὐλὴ** = ἐπουλωμένον τραῦμα) ‖ μεθ' Ὁμήρου ***ὠτειλὴ ἐκαλεῖτο*** ἐνίοτε καὶ ἡ **οὐλή,** λατ. **cicatrix.**

Ἔτυμ.: **ὠτειλή**· αἰολ. **ὠτέλλᾱ**· πρβλ. Ἡσυχ. «**βωτάζειν**· **βάλλειν**», «**γατάλαι** (τ. ἔ. **Fα-**)· **οὐλαί**» **ὠτειλὴ** ⟨*oFα-τ-ελjᾱ, συγγ. τῷ λιθ. **votis** (δόλιον τραῦμα), λατ. **vāls** (πληγή), ἰαπ. βάσ. **ανδ-** (πληγώνω, τραυματίζω)· βλ. καὶ τὰ ἐν ***ἄτη.***

ὠτίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **οὖς** (βλ. λ.)· μικρὸν **οὖς.**

ὠτίς, -ίδος, ἡ (**οὖς**)· εἶδος πτηνοῦ ἔχοντος μέγεθος χηνὸς μὲ πτερὰ περὶ τοὺς κροτάφους (ὅθεν καὶ ἡ ὀνομασία)· τὸ ἐν Θεσσαλίᾳ «δρόμπλιον».

ὦτος, -ου, καὶ **ὠτός, -οῦ,** ὁ· μακρότερος γλαῦξ, «μποῦφος», «νυχτοκόρακας» [**ὦτος, ὠτός· ὠτίς·** δι' ἐτυμ. βλ. **οὖς**].

Ὦτος, ὁ· υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἰφιμεδείας (θυγατρὸς τοῦ Ἀλωέως), ἀδελφὸς τοῦ Ἐφιάλτου.

ὤτρῦνα, ἀόρ. α' τοῦ **ὀτρύνω** (βλ. λ.).

ὠτώεις, εσσα, εν (οὖς)· ὁ ἔχων ὦτα ‖ ὁ ἔχων λαβάς (ἐπὶ ἀγγείων).

ωὐτὸς (καὶ **ωὐτός),** κατὰ ἰων. καὶ δωρ. κρᾶσιν, ἀντὶ ***ὁ αὐτός.***

ὤφειλα, ἀόρ. α' τοῦ ***ὀφέλλω*** (βλ. λ.).

ὀφέλεια, ἰων. **ὠφελίη,** ἡ· παρ' ἀττ. καὶ **ὠφελία,** ἡ (**ὠφελέω**)· βοήθεια, προστασία, συνδρομή, ὑποστήριξις, καὶ μάλιστα ἐν πολέμῳ. **2)** ὡς καὶ νῦν ὠφέλεια, ὄφελος, κέρδος, χρησιμότης ‖ ἐν τῷ πληθ., πηγαὶ κέρδους, κέρδη, πόροι, ὠφελήματα.

Ἔτυμ.: **ὠφέλεια**· **ὠφελία**· **ὠφελέω**· **ὠφέλιμος**· βλ ***ὄφελος.***

ὠφελέω, μελλ. **-ήσω (ὄφελος)**· βοηθῶ, ὑποστηρίζω, συντρέχω ‖ εἶμαι (ἢ δείκνυμαι) χρήσιμος ἢ ὠφέλιμος εἴς τινα ‖ ἀπολ., εἶμαι χρήσιμος, εἶμαι ὠφέλιμος, ὡς καὶ νῦν ὠφελῶ ‖ **οὐδὲν ὠφελεῖ**=ὡς καὶ νῦν, δὲν ὠφελεῖ, οὐδεμίαν ὠφέλειαν παρέχει, εἶναι

ἄχρηστος. 2) μετὰ αἰτ. προσ., ὡς τὸ λατ. juvare, ὠφελῶ τινα, εἶμαι ὠφέλιμος εἴς τινα ‖ ὠφελῶ τινά τι (ἢ ἔς τι)=ὠφελῶ τινα εἴς τι (κατά τι), τοῦ παρέχω ὠφέλειάν τινα | μετὰ συστ. αἰτ. ὠφέλειαν ὠφελῶ τινα = παρέχω εἴς τινα ὠφέλειάν τινα | οὐδέν τινα ὠφελῶ=οὐδεμίαν ὠφέλειαν τοῦ παρέχω | ἐνίοτε μετὰ δοτ. προσ., ὡς τὸ λατ. prodesse· εἶμαι ὠφέλιμος εἴς τινα.— ‖ παθητ., ὠφελοῦμαι, μετὰ μέσ. μελλ. ὠφελήσομαι, παθ. μελλ. ὠφεληθήσομαι· βοηδοῦμαι, λαμβάνω βοήδειαν (ὑποστήριξιν, συνδρομήν) ‖ ὡς καὶ νῦν, ὠφελοῦμαι, ἀποκομίζω ὠφέλειαν, ἀκοκομίζω (λαμβάνω) κέρδος: ὠφελοῦμαι πρός τινος = ὠφελοῦμαι ἔκ τινος (προσ. ἢ πράγμ.), ἀπό τι(να) | ὡσ. ὠφελοῦμαι ἔκ (παρά, ἀπό) τινος=(ὁμ. σημ.) ‖ ὡσ. καὶ μετὰ δοτ., ὠφελοῦμαί τινι=ὠφελοῦμαι διά τινος ‖ ὡσ. καὶ μετὰ μτχ.: ὠφελοῦμαι ἰδὼν =ὠφελοῦμαι ἐκ τῆς δέας πράγματός τινος.

ὠφέλημα, -ατος, τὸ (ὠφελέω)· πᾶν τὸ χρήσιμον ἢ ὠφέλιμον, ὠφέλεια, κέρδος.— ‖ γεν. = ὠφελία (βλ. λ.), χρησιμότης, ὄφελος, κέρδος, πλεονέκτημα.

ὠφελήσιμος, ον (ὠφελέω)· χρήσιμος, ὠφέλιμος, ἐξυπηρετικός, ὁ δυνάμενος νὰ ὠφελήσῃ, ἐξ οὗ δύναταί τις νὰ ὠφεληθῇ.

ὠφέλησις, -εως, ἡ (ὠφελέω)· τὸ βοηδεῖν, τὸ συντρέχειν ‖ βοήδεια, ἐπικουρία ‖ γεν., ὡς τὸ ὠφέλεια, ὄφελος, κέρδος.

ὠφελητέος, α, ον, ρημ. ἐπίθ. τοῦ ὠφελέω· ὃν εἶναι ἀναγκαῖον ἢ πρέπον νὰ βοηδήσῃ τις ἢ νὰ ὠφελήσῃ.— ‖ ὠφελητέον=πρέπει νὰ βοηδῇ τις ἢ νὰ ὠφελῇ τὴν πόλιν.

ὠφελία, ἀττ. ἀντὶ ὠφέλεια (βλ. λ.).

ὠφέλιμος, (η), ον (ὠφελέω)· ὁ βοηδῶν, ὁ βοηδητικός, ὁ συντρέχων, ὑποστηρίζων, ὁ ἐξυπηρετικός ‖ ὡς καὶ νῦν, ὠφέλιμος, ἐπωφελής, πρόξενος ὠφελείας, χρήσιμος, συμφέρων.—ἐπιρρ. -μως, ὑπερθ. ὠφελιμώτατα.

ὤφελλον, ἐπ. ἀντὶ ὤφελον (βλ. λ.).

ὤφελον, ἀόρ. β' τοῦ ὀφείλω (βλ. λ.).

ὤφθην, παθ. ἀόρ. α' τοῦ ὁράω.

ὤφληκα, πρκ. τοῦ ὀφλισκάνω· **ὤφλον,** ἀόρ. β' τοῦ ὀφλισκάνω (βλ. λ.).

ὠφρόντιστος, κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ ὁ ἀφρόντιστος.

ὦχα, πρκ. τοῦ οἴγνυμι.

ᾤχατο, ἰων. ἀντὶ ᾠγμένοι ἦσαν, γ' πληθ. παθ. ὑπερσ. τοῦ οἴγνυμι.

ᾤχετο, ᾤχοντο, γ' ἐν. καὶ πληθ. πρτ. τοῦ οἴχομαι.

ᾤχηκα, ἐπ. ἀντὶ ᾤχωκα, πρκ. τοῦ οἴχομαι.

ὤχθησαν, γ' πληθ. ἀορ. α' τοῦ ὀχθέω (βλ. λ.).

ὠχράω, μελλ. -ήσω (ὠχρός)· γίνομαι ὠχρός, ὠχριάζω, «χλωμιάζω», «χλωμιαίνω».

ὠχριάω, μελλ. -άσω (ὠχρός)· = ὠχράω (βλ. λ.), γίνομαι ὠχρός, γίνομαι «χλωμός».

ὠχρο'ς, ά, όν· ὡς καὶ νῦν, ὠχρός, «χλωμός», «κιτρινοπράσινος».

Ἐτυμ.: ὠχρός· ὦχρος· ὠχράω· ὠχριάω· ὠχρὸς= σανσκρ. -ā-ghra-ḥ ἐν τῷ vy-ā-ghrá-ḥ (τίγρις)· τὸ ἐν ἀρχῇ ὠ-=σανσκρ. ā- ὅπερ ἐν τῷ ἐπιθ. δηλοῖ προσέγγισιν πρὸς τὴν σημασ. τοῦ δευτέρου τμήματος: πρβλ. σανσκρ. ā-nīlaḥ = μαυρειδερός· κατά τινας τὸ ὠχρὸς συνανήκει μετὰ τοῦ χαροπός, παλ-γερμ. grāo (στακτόφαιος), λιθ. zérëti (ἀκτινοβολῶ).

ὦχρος, -ου, ὁ, ἢ **ὦχρος,** γεν. -εος, τὸ (ὠχρός)· ἡ ὠχρότης, τὸ ὠχρὸν χρῶμα, τὸ κιτρινοπράσινον, καὶ κυρ. τὸ προερχόμενον ἐκ φόβου.

ᾤχωκα, ἰων. πρκ. τοῦ οἴχομαι.

ὤψ, ἡ, γεν. ὠπός, αἰτ. ὦπα· ὀν. πληθ. ὦπες (ἐκ τοῦ ὄψομαι, μελλ. τοῦ ὁράω)· ὀφθαλμός, ὄμμα, πρόσωπον, ὄψις ‖ εἰς ὦπα ἰδέσθαι τινί = νὰ κυττάξω τινὰ κατὰ πρόσωπον («κατάματα») ‖ ὡσ. καὶ ἀπολ. εἰς ὦπα ἰδέσθαι=νὰ ἴδῃ κατὰ πρόσωπον ‖ εἰς ὦπα ἔοικε θεῇς = ὡς πρὸς τὴν ὄψιν («στὴν ὄψι, στὸ πρόσωπο») ὁμοιάζει πρὸς τὰς δεάς. [ὤψ <ἰαπ. *ōqv-, βλ. ὄσσε].

ΤΕΛΟΣ

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ Α

ΛΕΞΙΚΟΝ ΚΥΡΙΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ*

Α

Ἀαρασσός, ἡ· πόλ. Πισιδίας.
Ἀαρών, ὁ· ἑβρ. ὄν.
Ἄβα, ἡ· ὄν. νύμφης.
Ἀβαδδών, ὁ· ἑβρ. λέξις.
Ἀβαεῖται, οἱ· λα. Φρυγίας.
Ἄβαι, αἱ· πόλ. Φωκίδος.
Ἀβάκαινον, τὸ (ἢ -αινα, τά)· πόλ. Σικ.
Ἀβάκενα, ἡ· πόλ. Μηδίας.
Ἀβακούμ, ὁ· ἑβρ. λ., ὄν. προφήτου.
Ἄβαλα, τά· πόλ. Αἰθιοπίας.
Ἀβάλας, ὁ· ὄν. λιμένος.
Ἀβάλιοι, οἱ· λα. Ἰνδιῶν.
Ἄβαλος, ἡ· νῆσ. Βαλτ. θαλάσσης.
Ἄβαντα, τά· πόλ. ἐπὶ Παρνασσοῦ.
Ἄβαντες, οἱ· λα. Θρᾴκης.
Ἀβαντία, ἡ· πόλ. Ἠπείρου.
Ἀβαντῖάδης, ὁ· πατρων. (Ἄβας)
Ἀβαντῖᾶς, -άδος, ἡ = Ἀβαντίς.
Ἀβαντίδας, ὁ· τύραν. Σικελίας.
Ἀβαντίς, -ίδος, ἡ· ὄν. Εὐβ., Θεσπρ.
Ἀβαράδα, ἡ· πόλ. Ταπροβάνης.
Ἀβαρβάρη, ἡ· ὄν. νύμφης.
Ἀβαρβίνα, ἡ· πόλ. Ὑρκανίας.
Ἀβαρές, τό· ὄρ. Παλαιστίνης.
Ἀβάριμον, τό· χώ. Σκυθῶν.
Ἀβαρῖνος, ὁ· ἀρχ. ὄν. Πύλου
Ἄβᾶρις, -ιδος (-ιος), ὁ· μάγος Σκύθ.
Ἀβαρνῖάς κ. Ἀβαρνὶς κ. Ἄβαρνος, ἡ· πόλ., ἀκρ. Ἀσίας.
Ἄβαροι, οἱ· λα. Ἀσίας.
Ἄβας, -αντος, ὁ· βασ. Ἄργους | κ.ἄ.
Ἄβασα, ἡ· νῆσ. Αἰθιοπίας.
Ἀβασγία, ἡ· χώ. Ἀσιατ. Σαρματίας.
Ἀβασγοί κ. Ἀβασκοί, οἱ· λα. Κολχ.
Ἀβασηνοί, οἱ· ἔθν. Ἀραβίας.
Ἀβαστῖτις, -ιδος, ἡ· χώρ. Φρυγίας.
Ἀβάσκαντος, ὁ· ἰατρ. 2 αἰ. μ. Χ.
Ἄβασκος, ὁ· ποτ. Σκυθίας.
Ἀβαστᾶνοί, οἱ· λα. Ἰνδιῶν.
Ἀβατῖκοι, οἱ· λα. Γαλατίας.
Ἄβατον, τό· μνημεῖον ἐν Ρόδῳ.
Ἄβατος, ἡ· νῆσος Αἰγαίου.
Ἄββα, ἡ· πόλ. Ἀφρικῆς.
Ἀββά, ὁ· ὄν. μηνὸς (Ἑβδ.).
Ἀββασσος, ἡ· πόλ. Φρυγίας.
Ἄβγαρος ἢ Ἄβγαρ, κ. Αὔγαρος· ὄν. βασιλέως Μεσοποτ.
Ἀβδαλώνυμος, κ. Ἀβδελ— κ. Ἀβδολ—, ὁ· βασ. Σιδῶνος.
Ἄβδειρα κ. Ἄβδειρα, ἡ· πόλ. Ἀφρ.
Ἀβδήμων, ὁ (κ.-μονος, ὁ)· τύρ. Κύπρ.
Ἄβδηρα, τά· ὄν. πόλ. Θρᾴκ. κ.ἄ. πόλ.
Ἀβδηρίτης, ὁ· κάτ. Ἀβδήρων.
Ἀβδίας, ὁ· ὄρ. Ἰουδαίας.
Ἀβδίας, ἢ Ἀβδιοῦ ἡ Ὀβαδίας, ὁ· ὄν. προφήτου.
Ἀβέακος, ὁ· βασ. τῶν Σιράκων.
Ἄβέλ, ὁ· ἑβρ. ὄν. υἱοῦ τοῦ Ἀδάμ.
Ἀβέλά, ἡ· πόλ. Παλαιστίνης.
Ἀβελῖται (ἢ Ἀβελιανοὶ ἢ Ἀβελόνιοι)· μέλη χριστ. αἱρέσεως.
Ἀβέλλα, ἡ· πόλ. Καμπανίας.
Ἀβελλάνη, ἡ· πόλ. Παλαιστίνης.
Ἀβελλῖνον, τό· πόλ. Ἰταλίας.
Ἀβελμαχέα, ἡ· πόλ. Παλαιστίνης.
Ἄβενναι, τά· ὄρ. Ἀφρικῆς.
Ἀβεντικόν, τό· πόλ. Ἑλβετίας.
Ἀβεντῖνον, τό· ὄρ. Ἰταλίας.
Ἀβερριγῖνες· βλ. Ἀβοριγῖνες.
Ἀβεσσαλώμ, ὁ· υἱὸς τοῦ Δαβίδ.
Ἀβεσσαλών, ὁ· ἑβρ. κύρ. ὄν. διαφ. προσ.
Ἀβησκῶμαι, αἱ· τοποθ. Ρώμης.
Ἀβῖα, ἡ· πόλ. Μεσσηνίας.
Ἀβιά, ὁ· ὄν. διαφ. προσ. Π. Δ.
Ἀβιάθαρ, ὁ· ἱερεὺς Ἰσραηλίτης.
Ἀβιανός, ὁ· ποτ. Σκυθίας.
Ἀβιηνός, ὁ· Λατ. ποι. 4 αἰ. μ.Χ.
Ἀβικέννας, ὁ· Ἄραψ ἰατροφιλόσ.
Ἀβῖλη, ἡ· πόλ. Συρίας.
Ἀβῖληνή, ἡ· ἐπαρχία Συρίας.
Ἄβῖλλα, τά· ὄν. διαφ. πόλ. Ἀσίας.
Ἀβίλλιος, ὁ· υἱὸς τοῦ Ρωμύλου.
Ἀβίλυξ, -υκος, ἡ· ὄρ. Ἀφρικῆς.
Ἀβιμέλεχ, ὁ· ἑβρ. ὄν. διαφ. προσ.
Ἄβίννα, ἡ· πόλ. Σουσιανῆς.
Ἄβῖοι, οἱ· λα. νομαδ. Σκυθῶν.
Ἀβιούδ, ὁ· ἑβρ. ὄν.· υἱ. Ἀαρών.
Ἀβιρία, ἡ· χώ. Ἰνδ. (κ. Ἀβχιρία).
Ἀβῖσαί, ὁ· στρατηγὸς τοῦ Δαβίδ.
Ἀβῖσάρης, ὁ· Ἰνδὸς ἡγεμών.
Ἀβίσαρος· πόλ. Παλαιστίνης.
Ἄβισσα· πόλ. Εὐδ. Ἀραβίας.
Ἀβισσαρεῖς, οἱ· λα. Ἰνδιῶν.
Ἀβιστάμένης, ὁ· ἡγεμ. Καππαδ.
Ἀβιτζιανός, ὁ· ἰατρ. Βυζαντίου.
Ἀβιτιανός, ὁ· Βυζ. στρατηγός.
Ἄβιτος, ὁ· ὄν. ἁγίου τῆς Δυτ. Ἐκκλ. καὶ τινος αὐτοκρ. τῆς Δύσεως.
Ἀβλάβιος, ὁ· ὄν. ποιητοῦ τινος κ. ἄ.
Ἄβλατα, τά· πόλ. Καππαδοκίας.
Ἄβληρος, ὁ· εἷς τῶν Τρώων.
Ἀβλιάνα, ἡ· πόλ. Ἀλβανίας.
Ἄβνοβα, τά· ὄρ. Γερμ. («Μέλ. Δρυμός»).
Ἀβομώκριτος, ὁ· ὄν. Βοιωτάρχου.
Ἄβολλα, ἡ· πόλ. Σικελίας.
Ἀβόλλας, ὁ· ὄν. ποτ.
Ἀβοράκη, ἡ· πόλ. Σινδικῆς.
Ἀβοριγῖνες, οἱ· ἀρχ. κάτ. Λατίου.
Ἀβόρρας (κ. χαβώρας, κ. Ἄβορος, κ. Ἀβώρας), ὁ· παραπότ. Εὐφρ.
Ἄβος, ὁ· ὄρ. Ἀρμ., ποτ. Βρεττ.
Ἀβοτις, -ιος, ἡ· πόλ. Αἰγύπτου.
Ἀβουδίακον, τό· πόλ. Τυρόλου.
Ἀβουκαῖοι, οἱ· λα. Ἀραβίας.
Ἄβουλα, ἡ· πόλ. Ἱσπανίας.
Ἀβουλίτης, ὁ (κ. -ήτης, κ. -ιτος) σατράπης Σουσιανῆς.
Ἄβουμα, ἡ· πόλ. Παλαιστίνης.
Ἀβουνίς, -ίδος, ἡ· πόλ. Ἀσ. Σαρματ.
Ἄβουρ· πόλ. Ἰνδικῆς.
Ἀβραάμ, ὁ· ὁ γενάρχης τῶν Ἑβρ.
Ἀβραγάνα, ἡ· πόλ. Σηρικῆς.
Ἀβραδάτας, -α (-ου), ὁ· βασ. Σούσων.
Ἀβράνα, ἡ· νῆσ. Ταπροβάνης.
Ἀβράξας ἢ Ἀβρανάξ· λέξ. ἐγκεχαραγμ. ἐπὶ πολυτ. λίθων
Ἀβρασιάνος, ὁ· ποτ. Ἀγγλίας.
Ἀβρέας, ὁ· Μακεδὼν στρατηγός.
Ἀβρεττηνή, ἡ (κ. -ττανή)· χώ. Μυσ.
Ἀβριγκάται, οἱ· λα. Γαλλ. Νορμανδ.
Ἀβρινάται, οἱ (κ. Ἀβιν-)· λα. Πόντου.
Ἀβριόριξ, -ιγος, ὁ· Γάλλ. στρατηγός.
Ἀβροδίτη, ἡ = Ἀβροδίαιτος (= Ἀφροδίτη).
Ἀβροζέλμης, ὁ· διερμην. βασ. Σεύθου.
Ἄβροι, οἱ· λα. παρὰ τὴν Ἄβρ. θάλ.
Ἄβροια (κ. Ἄβρ-), ἡ· γυνὴ Θεσσαλή.
Ἀβροκόμας, ὁ· Πέρσης σατράπης.
Ἀβροκόμης, ὁ· υἱὸς Δαρείου.
Ἀβρόστολα, τά· πόλ. Φρυγίας.
Ἀβροτέλης, ὁ· Πυθαγόρ. ἐκ Τάραντος.
Ἀβρότονον, τό· πόλ. Ἀφρικῆς.
Ἀβρότονον, ἡ· μήτηρ Θεμιστοκλ.
Ἀβρούπολις, -ιδος (-ιος), ὁ· βασ. Σαπαίων.
Ἄβρυτον, τό· πόλ. Μυσίας.
Ἀβρώ, -οῦς, ἡ· γυνὴ Κανδαύλου.
Ἄβρων, ὁ (κ. Ἄβρ-)· Ἀθην. συγγρ. κ.ἄ.
Ἀβρώνῠχος (κ. -ιχος), ὁ· ὄν. Ἀθην. συγχρ. Θεμιστοκλέους.
Ἀβρώτη, ἡ· σύζ. Νίσου, βασ. Μεγαρ.
Ἀβυδηνός, ὁ· Ἕλλην ἱστοριογρ.
Ἀβυδοκόμης, ὁ· ὑβριστ. ἐπίθ. συκοφ.
Ἄβῦδος, ἡ (κ. ὁ)· πόλ. Τροίας· ὁ κάτ. Ἀβυδηνός | κ. πόλ. Αἰγύπτου.
Ἀβύλη (κ. -ίλη), ἡ· ὄρ. Ἀφρικῆς.
Ἄβυλλοι, οἱ· λα. παρὰ τὸν Νεῖλον.
Ἀβυσταῖοι, οἱ· λα. Διβύης.
Ἄβυστρον, τό· πόλ. Κάτω Ἰταλ.
Ἀβώβας, ὁ· ὄν. Ἀδώνιδος ἐν Παμφυλ.
Ἀβώνου τεῖχος· πόλ. Παφλαγονίας.
Ἄβωρ, Ἀβώρας· βλ. Ἀβόρρας.
Ἄγαβα, τά· πόλ. Συρίας.

---

* Ἡ προσθήκη τοῦ παραρτήματος τούτου (τοῦ Καταλόγου τῶν Κυρίων Ὀνομάτων) ἀποβλέπει εἰς τὸ νὰ εὑρίσκῃ ὁ ἀναγνώστης ἀπάντησιν εἰς ἐνδεχομένην ἀπορίαν του ὡς πρὸς τὴν ὀρθὴν γραφὴν κυρίου τινὸς ὀνόματος· καὶ μόνον εἰς τοῦτο. Διὰ πᾶσαν ἐπιπρόσθετον πληροφορίαν ὁ ἀναγνώστης δέον νὰ καταφεύγῃ εἰς τὸν Β' Τόμον τοῦ «Θησαυροῦ τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης», δηλ. εἰς τὸ «Κλασσικὸν Ἐγκυκλοπαιδικὸν Λεξικόν».

Ἀγαγγῖναι Αἰδίοπες· λα. Ἀφρικῆς.
Ἀγαδαρχίδας, ὁ· Κνίδιος γεωγρ.κ.ἄ.
Ἀγάδαρχος, ὁ· ὀν. Σαμίου ζωγρ.κ.ἄ.
Ἀγάδεια, ἡ· πόλ. Φωκίδος.
Ἀγάθη, ἡ· πόλ. Γαλλίας.
Ἀγαθήμερος, ὁ· Ἕλλην γεωγράφος.
Ἀγαθίας, ὁ· Βυζ. ἱστοριογρ. καὶ ποιητ. 6ου αἰ. μ. Χ.
Ἀγάθινος, ὁ· Λακεδ. ἰατρ. 1 αἰ. μ.Χ.
Ἀγαθόβουλος, ὁ· κυν. φιλόσ. κ. ἀδελφ. Ἐπικούρου.
Ἀγαθοδαίμων, ὁ· ὄν. μηχαν. Ἀλεξανδρ. | κ.ἄ.
Ἀγαθόκλεια, ἡ· μή. Πτολ. Φιλοπ. | κ.ἄ.
Ἀγαθοκλῆς, ὁ· τύραν. Συρακ. | κ. ἄ.
Ἀγαθοσθένης, ὁ· ἱστορ. καὶ φιλόσ.
Ἀγαθόστρατος, ὁ· ναύαρχ. Ροδίων.
Ἀγαθότυχος, ὁ· κτηνίατρ. 4 αἰ. μ Χ.
Ἀγάθυλλος, ὁ· ποιητ. ἐξ Ἀρκαδίας.
Ἀγάθυρνον, τὸ(·να, τά κ.ἡ) π. Σικελ.
Ἀγάθυρνος, ὁ· υἱὸς Αἰόλου.
Ἀγάθυρσοι, οἱ· λα. Σκυθίας.
Ἀγάθυρσος, ὁ· υἱ. Ἡρακλέους.
Ἀγάθων, ὁ· τραγικὸς ποιητ. | κ.ἄ.
Ἀγάθωνος νῆσος, ἡ· ἐντῷ Ἀραβ.κόλ.
Ἀγαθώνυμος, ὁ· συγγραφεύς τις παρὰ Πλουτάρχῳ
Ἀγάθωπος, ὁ· χαράκτ. πολυτ. λίθων.
Ἀγαῖος, ὁ· υἱ. βασ. Ἀργ. Τημένου | κ.ἄ.
Ἀγάκλεής, ὁ· εἷς τῶν Μυρμιδόνων.
Ἀγακλυτός, ὁ (κ. Ἀγάκλ-) συγγραφ.
Ἀγαλασσεῖς, οἱ· λα. Ἰνδικῆς.
Ἄγαλλα, τά· πόλ. Ἀραβίας.
Ἀγαλλίας, ὁ· Γραμμ. ἐκ Κερκύρας.
Ἀγαλλίς, -ίδος, ἡ· θυγ. προηγ. | κ.ἄ.
Ἀγαμεμνονίδης, ὁ· υἱὸς τοῦ Ἀγαμ.
Ἀγαμέμνων, -ονος, ὁ· βασ. Μυκ. | κ.ἄ.
Ἀγαμήδη, ἡ· μάγισσα, θυγ. Αὐγείου.
Ἀγαμήδης, ὁ· υἱ. Ἐργίνου βασ. Ὀρχομ.
Ἀγαμηδίδας, -ου, ὁ· πα. Θερσάνδρου.
Ἀγάμμεια, ἡ (κ. -μμη)· ἄκρ. Τρωίας.
Ἄγαμνα, τά· πόλ. Μεσοποταμίας.
Ἀγαμός (κ. Ἀγ-), ἡ· πόλ. Ποντοηρακλ.
Ἀγανάγαρα, ἡ· πόλ. Ἰνδικῆς.
Ἀγαναγόρα, ἡ· πόλ. Ἰνδικῆς.
Ἀγάνζαβα, ἡ· πόλ. Μηδίας.
Ἀγανίκη (κ. Ἀγλαονίκη), ἡ· θυγ. τοῦ βασ. Θεσσαλ. Ἡγήτορος.
Ἀγάνιππη, ἡ· νύμφ., πηγ. Ἑλικῶν. | κ.ἄ.
Ἀγανός, ὁ· υἱ. Πάριδος καὶ Ἑλένης.
Ἀγάπαιος, ὁ· τύρ. Ὠρεοῦ Εὐβοίας.
Ἀγάπη, ἡ· ὄν. τριῶν Ἀγίων γυναικῶν.
Ἀγαπήνωρ, -ορος, ὁ· βασ. Ἀρκάδων.
Ἀγάπητός, ὁ· ὄν. Ἁγίου κ. ἄ.
Ἀγάπιος, ὁ· ὄν. διαφ. Φιλοσ., Γραμμ., Ἰατρ. καὶ Ἁγίων
Ἀγαπτόλεμος, ὁ· εἷς τῶν 50 υἱ. τοῦ Αἰγύπτου.
Ἄγαρ, ἡ· πόλ. Ἀφρικῆς.
Ἄγαρα, τά· πόλ. Ἰνδικῆς.
Ἀγᾶρηνοί, οἱ· λα. Ἀραβίας.
Ἀγᾶρίστη, ἡ· θυγ. Κλεισθένους, καὶ μήτηρ Περικλέους.
Ἄγαροι, οἱ· ἔθνος Σκυθικόν.
Ἄγαρον ἄκρον, τό· ἄκρ. τῆς Εὐρωπ. Σαρματίας.
Ἄγᾶρος, ὁ· βασ. Σκυθῶν καὶ ποτ. τῆς Εὐρωπ. Σαρματίας.
Ἀγάρρα, ἡ· πόλ. Σουσιανῆς.
Ἀγασθένης, -ους, ὁ· υἱὸς Αὐγείου.
Ἀγασίας, ὁ· γλύπτης | κ. ἄ.
Ἀγασικλέης, ὁ· ὄν. βασ. Σπάρτ. | κ.ἄ.
Ἀγασιμένης, ὁ· ἐκ Σικυῶνος.
Ἀγάσιμος, ὁ· στρατηγὸς Θεσσαλ.
Ἀγασσαί, αἱ· πόλ. Θεσσαλίας.
Ἀγασσαμενός, ὁ· Θρᾷξ βασιλεὺς ἐν Στρογγύλῃ
Ἀγάστροφος, ὁ· υἱ. Τρωὸς Παίονος.
Ἀγαύη, ἡ (κ. -ή)· θυγ. Κάδμου | κ.ἄ.
Ἀγαυός, ὁ· υἱ. τοῦ Πριάμου | κ.ἄ.
Ἄγβαρος, ὁ· ὄλ. Αἰγυπτος
Ἀγβάτανα, τὰ (κ. Ἐκβ-)· πόλ. Μηδ., Συρίας.
Ἀγγαῖος, ὁ· στρατηγὸς τοῦ Κύρου | εἷς τῶν 12 μικρῶν προφητῶν.
Ἄγγαισοι, οἱ· λα. Ἰταλίας.
Ἀγγάνης, ὁ· βασ. Ἰνδιῶν.
Ἀγγειαί, αἱ· πόλ. Θεσσαλ. Δολοπίας.
Ἀγγελίλαι, οἱ· λα. Σουηδ. καταγωγῆς.
Ἀγγελή, ἡ· δῆμος τῆς Ἀττικῆς.
Ἀγγελία, ἡ· θυγ. Ἑρμοῦ, ἐπών. Ἠοῦς.
Ἀγγέλιος, ὁ· ἐπίσκοπος Κων|πόλεως.
Ἀγγελίων, ὁ· γλύπτης 6ου αἰ. π.Χ.
Ἄγγελος, ὁ· τύρ. Θεσσαλ. | κ.ἄ.
Ἀγγενίδας, ὁ· Ἔφορος Σπάρτης.
Ἄγγη, ἡ· πόλ. Εὐδ. Ἀραβίας.
Ἀγγίτης, ὁ· ποτ. Θρᾴκης.
Ἄγγο(υ)λός, ἡ· πόλ. Ἰταλίας.
Ἄγγουρον, τό· ὄρος Θρᾴκης.
Ἀγγουστία, ἡ· πόλ. Δακίας.
Ἀγγριβάριοι, οἱ· λα. Γερμανίας.
Ἄγγρος, ὁ· ποτ. Ἰλλυρ. (ὁ νῦν Δρίνος)
Ἀγδαβάτας, ὁ· στρατηγὸς Περσῶν.
Ἀγδάμου, ἡ· πόλ. Εὐδ. Ἀραβίας.
Ἄγδαν, ἡ Ἄγδανος, ἡ Ἀγαύα· τόπος τῆς Κυρηναϊκῆς.
Ἀγδηνῖτις, ἡ· περιοχὴ Καρμανίας.
Ἄγδιστις, ὁ, ἡ=Κυβέλη· | ὄρ. Φρυγ.
Ἀγεάναξ, -ακτος, ὁ· ἐκ Κῶ.
Ἀγέας, ὁ· Πυθαγόρειος ἐκ Κρότωνος.
Ἀγελάδας, ὁ· δύο γλύπται Ἀργεῖοι.
Ἀγέλᾶος, ὁ· ὄν. υἱ. Ἡρακλ. | κ.ἄ.
Ἀγέλαστος πέτρα, ἡ· ἐν Εὐβοίᾳ νῆ.
Ἀγελεία (κ. -λέα), ἡ· ἐπίθ. Ἀθηνᾶς.
Ἀγεληΐς, -ίδος, ἡ· ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς.
Ἄγελος, ὁ· υἱ. τοῦ Ποσειδῶνος.
Ἀγέλοχος, ὁ· υἱ. Τισαμενοῦ.
Ἀγέμαχος, ὁ· ὄν. Ὀλυμπιονίκου κ.ἄ.
Ἀγέπολις, ὁ· ἐκ Ρόδου.
Ἄγερρος, ὁ· ἐκ Μακεδονίας.
Ἀγεσίλας, ὁ· ὄλ. Ἀγησίλαος.
Ἀγεσίμαχος, ὁ· ὄλ. Ἀγησίμαχος.
Ἄγεστα, ἡ· πόλ. Σικελ. (κατά τινας=Αἴγεστα ἢ Ἐγέστα).
Ἀγέστρατος, ὁ· εἷς τῶν Τρώων.
Ἀγηδάνα, ἡ· νῆσ. παρὰ τὴν Καρμαν.
Ἀγηδικόν, τό· πόλ. Κελτ. Γαλλίας.
Ἀγήμων, ὁ· ὄν. Ὀλυμπιονίκου κ.ἄ.
Ἀγήν, -ῆνος, ὁ· ὄν. σατυρ. δράματος.
Ἀγηνορίδης, ὁ· υἱὸς Ἀγήνορος.
Ἀγηνόριον, τό· να. Ἀγήνορος ἐν Τύρῳ.
Ἀγηνορίς, -ίδας, ἡ· ἐπίθ. Ἰνοῦς.
Ἀγήνωρ, -ορος, ὁ· ὄν. υἱ. τοῦ Ποσείδ., πατρὸς τοῦ Κάδμου, κ.ἄ.
Ἀγησανδρίδας, ὁ· ναύαρχος Λακεδ.
Ἀγήσανδρος, ὁ· γλύπτης ἐκ Ρόδου.
Ἀγησίας, ὁ· ὀλυμπιονίκης.
Ἀγησίδᾶμος, ὁ· Λοκρὸς Ὀλυμπιον.
Ἀγησίλᾶος, ὁ· ὄν. βασ. Σπάρτης (ἐπὶ Λυκούργου), τοῦ δευτέρου Βασ. Ἀγησιλάου (υἱ. τοῦ Ἀρχιδάμου), κ.ἄ.
Ἀγησίλοχος, ὁ (κ. Ἄγεσ— κ. Ἡγησ—)· ὄν. ἀξιωματούχου ἐν Ρόδῳ.
Ἀγησίμαχος, ὁ· ἀθλητὴς ἐξ Αἰγίνης.
Ἀγησίμβροτος, ὁ· ναύαρχος Ροδίων.
Ἀγησίπολις, -ίδος, ὁ· ὄν. τριῶν βασιλ. τῆς Σπάρτης.
Ἀγησιππίδας, ὁ· στρατηγὸς Σπάρτης.
Ἀγησιστράτη, ἡ· μή. βασ. Ἄγιδος.
Ἀγησίστρατος, ὁ· Ἔφορος Σπάρτ. κ.ἄ.
Ἀγησσός, ἡ· πόλ. Θρᾴκης.
Ἀγήτας, ὁ· στρατηγὸς Αἰτωλῶν.
Ἄγητος, ὁ· Σπαρτ. οὗ τὴν σύζ. ἔλαβε δι' ἀπάτης ὁ βασ. Ἀρίστων.
Ἀγήτωρ, -ορος, ὁ· ἐπίθ. Θεῶν κα ὄν. θνητῶν τινων
Ἀγιάδαι (ἢ Ἀγίδαι ἢ Εὐρυσθενίδαι), οἱ· τὰ μέλη τοῦ ἑνὸς ἐκ τῶν δύο βασιλικῶν οἴκων τῆς Σπάρτης.
Ἀγίδᾶς, ὁ· ποι. ἐκ Τροιζ., Ὀλυμπιον.
Ἀγιάτις, -ιδος, ἡ· σύζ. βασ. Ἄγιδος Δ'.
Ἀγίμβιδα· τόπος Ἰνδιῶν.
Ἀγίνδεας, ὁ· Ρωμαῖος στρατηγός.
Ἄγινις, ἡ· περιοχὴ Σουσιανῆς.
Ἄγιννα· τόπος Ἰβηρίας.
Ἀγιννάται, αἱ· λαὸς Ἰνδιῶν.
Ἀγιννόν, τό· πόλ. ἀρχ. Γαλατίας.
Ἄγιον Ὄρος, τό· = Ἄθως | δρ. Σκυθ.
Ἅγις, -ιδος, ὁ· ὄν. βασιλέων Σπάρτης κ. ἄ.
Ἀγίσυμβα, ἡ· χώρα Ἀφρικῆς.
Ἄγιων, -ωνος, ὁ· κάτ. Δελφῶν.
Ἀγκαῖον, τό· ὄρ. Ἀρκαδίας.
Ἀγκαῖος, ὁ· ὄν. βασιλ. Ἀρκ. κ. ἄ.
Ἀγκάλη, ἡ· πόλ. Εὐδ. Ἀραβίας.
Ἄγκαρα, ἡ· πόλ. Ἰταλίας.
Ἀγκαυκανοί, οἱ (ἢ Ἰαγκαυκανοί)· λα. Μαυριτανίας.
Ἀγκοράριον, τό· ὄρ. Μαυριτανίας.
Ἄγκος Μάρκιος, ὁ· βασ. Ρώμης.
Ἄγκρινα, ἡ· πόλ. Σικελίας.
Ἀγκυλή (κ. -λη), ἡ· δῆμος Ἀττικῆς.
Ἀγκύλιοι, οἱ· λα. Σικελίας.
Ἀγκυλίων, -ωνος, ὁ· κωμῳδ. Ἀριστοφ.
Ἄγκῶρα, ἡ· πόλ. Ἀσίας.
Ἄγκῶραι, αἱ· πόλ. Σικελίας.
Ἀγκύραιον, τό· ἄκρ. Βιθυνίας.
Ἀγκυρανόν μνημεῖον, τό· ἐπίγραφὴ Ναοῦ Ἀγκύρας
Ἀγκύριον, τό· πόλ. Ἰταλίας.
Ἀγκῶρῶν πόλις (ἢ Ἀγκυρών, -ῶνος, ἢ Ἀγκυρώ), ἡ· πόλ. Αἰγύπτ.
Ἀγκύων, -ωρος, ὁ· βασ. Ἀρκαδίας.
Ἀγκωβαρῖτις, ἡ· περιοχὴ Μεσοποτ.
Ἄγκών, -ῶνος, ἡ· ὄν. πόλ. Ἰταλ. κ.ἄ.
Ἀγλαΐα, ἡ· μία τῶν Χαρίτων | κ. ἄ.
Ἀγλαΐς, -ίδος, ἡ· θυγ. Μεγακλέους.
Ἀγλαϊτάδας, ὁ· ὄν. Πέρσου.
Ἀγλαΐων, -ωνος, ὁ· ὄν. Ἀθηναίου.
Ἀγλαοκρέων, -οντος, ὁ· ὄν. Τενεδίου
Ἀγλαονίκη, ἡ· θυγ. βασ. Θεσσαλ. Ἡγήτορος.
Ἀγλαόπη, ἡ· μία τῶν Σειρήνων.
Ἀγλαόπης, ὁ· ἐπίθ. Ἀσκληπιοῦ.
Ἀγλαός, ὁ· ὄν. υἱοῦ Θυέστου κ. ἄ.
Ἀγλαοσθένης, ὁ· ὄν. Ἱστοριογρ. κ.ἄ.
Ἀγλαόφαμος, ὁ· διδ. Πυθαγόρου.
Ἀγλαοφήμη, ἡ· μία τῶν Σειρήνων.
Ἀγλαόφων, ὁ· ὄν. ζωγράφων.
Ἀγλαυρίδες, αἱ· ἱέρειαι Ἀθηνᾶς.
Ἄγλαυρος (κ. Ἄγραυλος, Ἀγραυλή), ἡ· θυγ. Κέκροπος κ.ἄλλαι.
Ἀγναγόρα, ἡ· ἀδελφὴ Ἀριστομένους.
Ἄγναπτος, ὁ· ἀρχιτέκτων ἐξ Ἠλιδος.
Ἄγνας, ὁ· ποτ. Μαυριτανίας.
Ἀγνᾶς (ἢ Ἀγνάς), ὁ· ὄν. Μάρτυρος.
Ἄγνειον, τό· λιμὴν Κρήτης.
Ἀγνεών, -ῶνος· θέσις Σάρδεων.
Ἁγνή, ἡ· ὄν. Ἁγίας.
Ἄγνη, ἡ· θέσις ἐν Καρίᾳ.
Ἀγνιάδης, ὁ· ὁ Ἀργοναύτης Τίφυς.
Ἀγνίας, ὁ (κ. Ἄγνιος ἢ Ἄγνιος)· ὄν. πατρὸς τοῦ προηγ. κ.ἄ.
Ἀγνίτας, α, ὁ· πρόσων. Ἀσκληπιοῦ.
Ἀγνοδίκη (κ. Ἀγνοδ-), ἡ· ὄν. μαίας.
Ἀγνόδωρος, ὁ· ὄν. Ἀθηναίου
Ἀγνόδεμις, ὁ· ὄν. ἀνδρός.
Ἀγνόδεος, ὁ· ὄν. Ἀθηναίου τινός.
Ἀγνοκλῆς, ὁ· συγγραφεὺς ἐκ Ρόδου.
Ἄγνου κέρας, τό· ὄν. ἄκρ.
Ἀγνοῦς, -οῦντος, ὁ· δῆμος Ἀττικῆς.

Ἀγνόφιλος, ὁ· ὄν. Ἀθηναίου.
Ἀγνώ, -οῦς, ἡ· νύμφη Ἀρκαδίας.
Ἄγνων, ὁ· ὄν. στρατ. Ἀθ., ῥήτορ. κ.ἄ.
Ἀγνώνεια, ἡ· πόλ. Θρᾴκης.
Ἀγνωνίδης, ὁ· ῥητ. καὶ δημαγ. ἐν Ἀθήναις.
Ἀγνῶτες, οἱ· λα. Κελτικῆς.
Ἄγξανον, τὸ· πόλ. Ἰταλίας.
Ἀγονέας, ὁ· ἀνὴρ Κολοφώνιος.
Ἀγορά, ἡ· πόλ. Θρᾴκης.
Ἀγοραῖον τεῖχος, τό· πόλ. Ἑλλησπ.
Ἀγοραῖος, ὁ· ἐπών. Θεῶν.
Ἀγορακλῆς, ὁ· ὄν. Ροδίου τινός.
Ἀγοράκριτος, ὁ· Πάριος γλύπτης.
Ἀγοράναξ, -ακτος, ὁ· ποι. ἐκ Ρόδου.
Ἀγόρανις, ὁ· ποτ. Ἰνδιῶν.
Ἀγόρατος, ὁ· ὄν. Ἀθηναίου τινός.
Ἀγορησός, ἡ· πόλ. Καρίας.
Ἀγορῖται, οἱ· λα. Σαρματίας.
Ἀγουδηνοί, οἱ· λα. Ἀραβίας.
Ἄγουντον, τό· πόλ. τοῦ Νωρικοῦ.
Ἄγρα, ἡ (κ. Ἄγραι, αἱ)· ὄν. περιοχῆς τοῦ δήμου Ἀγρυλῆς κ.ἄ. πόλ.
Ἀγραδάτης, ὁ· ὄν. τοῦ βασ. Κύρου.
Ἀγραΐα, ἡ· ἐπίθ. Δήμητρ., Ἀρτέμ., καὶ χώρα ἐν Αἰτωλίᾳ.
Ἀγραῖοι, (ἡ Ἀγραεῖς), οἱ· λα. Αἰτωλ. | λα. Ἀραβίας.
Ἀγραῖος, ὁ· ἐπίθ. Ἀπόλλωνος.
Ἀγραῖς, -ίδος, ἡ· χώ. τῶν Ἀγραίων ἐν Αἰτωλίᾳ.
Ἀγράνια, τὰ (κ. Ἀγριώνια, κ. Ἀγριάνια)· ἑορτὴ ἐν Ἄργει.
Ἀγραυλή, ἡ (κ. Ἀγραύλη, κ. Ἀγρυλή κ. Ἀγρύλη)· δῆμ. Ἀττ.
Ἀγραύλια, τά· ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις.
Ἀγραυλίδες, αἱ· ℨ θυγ. Ἀγραύλου.
Ἄγραυλος, ἡ· βλ. Ἄγλαυρος.
Ἀγρέσφων, ὁ· ὄν. Γραμματ.
Ἀγρεύς, -έως, ὁ· ἐπών. τοῦ Ἀπόλλ.
Ἀγρη, ἡ· πόλ. Λυδίας.
Ἀγριάδες, αἱ (ἡ Ἀγρωστῖναι)· ἐπών. Νυμφῶν.
Ἀγριᾶνες, οἱ (κ. Ἀγρίαι, Ἀγραῖοι, Ἀγριεῖς)· λα. Θρᾴκης.
Ἀγριάνης, -ου, ὁ· ποτ. Θρᾴκης.
Ἀγριάνια, τά· βλ. Ἀγράνια.
Ἀγριάνιος, ὁ· ὄν. μηνός.
Ἀγριανόμη, ἡ· μή Ὀϊλέως.
Ἀγριάσπαι, οἱ· βλ. Ἀριάσπαι.
Ἀγρίζαμα, ἡ· πόλ. Γαλατίας.
Ἀγρικόλας, ὁ· Ρωμ. ὕπατος.
Ἀγρίλιον, τό· πόλ. Βιθυνίας.
Ἀγρίνιον, τό· πόλ. Αἰτωλίας.
Ἀγριόδους, -οντος, ὁ· εἷς τῶν κυνῶν τοῦ Ἀκταίωνος.
Ἄγριοι, οἱ· φυλὴ Αἰθιοπίας.
Ἀγριόπη, ἡ· ὄν. συζ. Ὀρφέως | κ.ἄ.
Ἀγριόπης, ὁ· ὄν. συγγραφ.
Ἄγριος, ὁ· ὄν. Κενταύρ., Γίγ. κ. ἄ.
Ἀγριοφάγοι, οἱ· λα. Ἀφρικῆς.
Ἀγρίππας, ὁ· ὄν. Ρωμ. βασ. καὶ στρατ.
Ἀγριππίνη, ἡ· ὄν. ἐπισ. Ρωμ. δεσποινῶν καὶ χριστ. Μάρτυρος.
Ἀγριππῖνος, ὁ· ἐπίσκ. Καρχηδ.
Ἀγριώνια, τά· ἑορ. Βάκχου.
Ἀγρικώνιος, ὁ· ἐπίθ. Βάκχ.,| ὄν. μηνός.
Ἄγροι, οἱ· λα. Ἀζοφ. θαλάσσης.
Ἀγροίκιος, ὁ (κ. -τιος)· Ρωμ. Γραμμ.
Ἀγροῖτας, ὁ· ἱστορ., ῥήτωρ.
Ἀγροιῶ, -οῦς, ἡ· ὄν. μαγίσσης.
Ἀγρονόμοι, οἱ· ὄν. ἀρχόντων.
Ἄγρος, ὁ· θεὸς Αἰγύπτου.
Ἀγροτέρα, ἡ· ἐπίθ. Ἀρτέμιδος.
Ἀγρότης, ὁ· ἐπών. Πανὸς καὶ Φοίνικ. θεοῦ.
Ἀγρυπνίς, ἡ· ὄν. ἑορ. ἐν Σικελίᾳ.
Ἄγρων, -ωνος ὁ· ὄν. βασιλ. Λυδ. καὶ Ἰλλυρίας.
Ἀγρωστῖναι, αἱ· ὄν. Νυμφῶν.
Ἀγυιάτας, ὁ· ἐπίθ. Ἀπόλλ.
Ἀγυιεύς, ὁ· ἐπίθ. Ἀπόλλ.
Ἄγυιος, ὁ· ὄν. μην. ἐν Κρήτῃ.
Ἀγύλαιος, ὁ· ὄν. Ἐφόρου Σπάρτης.
Ἄγυλλα, ἡ· πόλ. Ἑτρουρίας.
Ἀγύρηνα, ἡ· βλ. Ἀγύριον.
Ἀγύριον, τό· πόλ. Σικελίας.
Ἄγυρις, ὁ· τύρ. Ἀγυρίου.
Ἀγύρριος, ὁ· Ἀθην. δημαγωγός.
Ἀγχάρης, ὁ· ὄν. Πέρσου.
Ἀγχαρία, ἡ· ὄν. θεᾶς Φαισουλῶν.
Ἀγχάριος, ὁ· ὄν. ἐπισ. Ρωμαίου.
Ἀγχέσμιος, ἐπίθ. Διός.
Ἀγχεσμός, ὁ (κ. Ἄγχ-)· ὄρ. Ἀττ.
Ἀγχιάλεια, ἡ· βλ. Ἀγχιάλη.
Ἀγχιαλεύς, ὁ· ποτ. Κιλικίας.
Ἀγχιάλη, ἡ· πόλ. Κιλ., Θρ. Ἰλλ.| ὄν. νύμφης.
Ἀγχίαλος, ὁ· ὄν. βασ. κ.ἄ. | πόλ. Θρ.
Ἀγχιμόλιος, ὁ· ὄν. ἐπισ. Σπαρτιάτ.
Ἀγχίμολος, ὁ· ὄν. σοφιστοῦ ἐξ Ἤλ.
Ἀγχινόη, ἡ· θυγ. Νείλου, μή. Δαναοῦ καὶ Αἰγύπτου.
Ἄγχιος, ὁ· εἷς τῶν Κενταύρων.
Ἀγχίπυλος, ὁ· φιλόσ. ἐξ Ἤλιδος.
Ἀγχιρόη (κ. -ρρόη), ἡ· ὄν. νυμφῶν κ.ἄ.
Ἀγχίση, ἡ· πόλ. Ἰταλίας.
Ἀγχίσης, -ου, ὁ· ὄν. πα. Αἰνείου κ.ἄ.
Ἀγχισία, ἡ· ὄρ. Ἀρκαδίας.
Ἀγχισιάδης, ὁ· υἱ. Ἀγχίσου (Αἰνείας) | κ. ἄ.
Ἀγχίσου λιμήν, ὁ· ἐν Ἠπείρῳ.
Ἀγχίσου μνῆμα, τό· ἐν τῇ Ἀρκαδ. Ἀγχισίᾳ.
Ἀγχῖται, οἱ· λα. Εὐδ. Ἀραβίας.
Ἀγχιτεία (κ. Ἀλκιδία), ἡ· μή. Παυσαν.
Ἀγχόη, ἡ· χώ. Βοιωτίας.
Ἄγχουρος, ὁ· υἱ. Μίδου, βασ. Φρυγ.
Ἄγχοῦς, ὁ (κ. Ἄγχις), βασ. Φιλιστ.
Ἀγών, -ῶνος, ὁ· θεὸς προστ. ἀγών.
Ἀγωναλεῖς, οἱ· σωματ. Σαλίων Ρώμ.
Ἀγωνάλια, τά· ἑορτὴ ἐν Ρώμῃ.
Ἄγωνες, οἱ· λα. Γαλατίας.
Ἀγωνίς, -ίδος, ἡ· ἑταίρα | τίτλ. κωμῳδίας Ἀλέξιδος.
Ἄγωνος, ὁ· ποτ. Αἰθιοπίας.
Ἀγώριος, ὁ· ἀπόγ. Ὀρέστου.
Ἄδ, ὁ· γεναρχ. Ἀδιτῶν Ἀραβίας.
Ἄδα, ἡ· ἀδελ. Μαυσώλου.
Ἀδάδ, ὁ· βασ. Ἰδουμ. | θεὸς θυέλλης.
Ἄδαδα, ἡ· πόλ. Πισιδ., Συρίας.
Ἀδαδέζερ, ὁ· βασ. Συρίας.
Ἄδαδος, ὁ· βασ. Δαμασκοῦ. Συρ.
Ἀδάδ-Ριμμών· πόλ. ἐν Μεγιδδῷ.
Ἀδαεί· ὄν. μηνὸς Χαλδαίων.
Ἄδαι, αἱ· πόλ. Αἰολ. | χώ. Ἀφρ.
Ἀδαῖοι, οἱ (ἢ Αἰδαῖοι)· λα. Ἀραβ.
Ἀδαῖος, ὁ· ὄν. ποι., συγγρ., κ.ἄ.
Ἀδάμ, ὁ· γεναρχης ἀνθρ. γένους.
Ἀδὰμ κορυφή, ἡ· ὄρ. Κεϋλάνης.
Ἀδάμ-πολις, ἡ· πόλ. πλησ. Ἰορδ. ποτ.
Ἄδαμα, ἡ· πόλ. παρὰ τὴν ἐρυθρ. θάλ.
Ἀδαμάντιος, ὁ· ὄν. ἰατρ., συγγρ. κ.ἄ.
Ἀδάμας, -αντος, ὁ· ποτ. Ἰνδικῆς | ὄν. Τρωὸς κ. ἄ.
Ἄδανα, τά· ὄν. πόλ. Κιλικ. κ. ἄ.
Ἄδανος, ὁ· υἱ. Οὐρ. καὶ Γῆς.
Ἀδάνου νῆσοι, αἱ· παρὰ τὴν Εὐδ. Ἀραβίαν.
Ἀδάρ ἢ Νινίβ & Ἀπόλλ. τῆς Βαβυλ.
Ἀδάρ, ὁ· μὴν Ἰουδαίων.
Ἄδαρα, τά· χώ. Παλαιστ.
Ἀδάριμα, τά· πόλ. Ἰνδικῆς.
Ἀδάρου πόλις, ἡ· πόλ. Περσ. κόλπ.
Ἀδασά· χωρ. Παλαιστίνης.
Ἀδάσπιοι, οἱ· λα. Καυκάσου.
Ἀδασσά· ἑορ. ὄν. τῆς Ἐσθήρ.
Ἄδατα, τά· πόλ. Μεσοποτ.
Ἀδατδα, τά· πόλ. πλησ. Εὐφρ. ποτ.
Ἀδαχα, τά· πόλ. Κοίλης Συρίας.
Ἀδδαία, ἡ· πόλ. Μεσοποτ.
Ἀδδαῖος· βλ. Ἀδαῖος.
Ἀδδέος, ὁ· φίλ. Ἰουστιν. ἐκ Συρ.
Ἄδδιδα, τά· πόλ. Ἰουδαίας.
Ἄδδουα (νῦν Ἄδδα)· ποτ. Γαλατ.
Ἀδδύμη, ἡ· θέσις Μαυριτανίας.
Ἄδδων, ὁ· ἐπαρχ. Ἀρμενίας.
Ἀδέα, ἡ· θυγ. Ἀμύντα.
Ἀδέας, ὁ· Σικυώνιος.
Ἄδεβα, τά· πόλ. Ταρραχ. Ἱσπαν.
Ἀδειγάνες, οἱ· οἱ ἀξιωματοῦχοι τοῦ Σελεύκου.
Ἀδείμαντος, ὁ· στρατ. | ἐπ. ἄρχ. | κ.ἄ.
Ἀδεισάγα (Ἀδείσθρα), ἡ· πόλ. Ἰνδ.
Ἀδείσαδροι, οἱ· λα. Ἰνδικῆς.
Ἀδείσαμον, τό· πόλ. Ταπροβάνης.
Ἀδεκτώ (ἡ Ἀλεκτώ)· θεὸς δαίμονος.
Ἀδελαΐς, ἡ· ὄν. Ἀγίας.
Ἀδελφειός, ὁ· ἐπίσκ. Καππαδοκίας.
Ἀδελφόθεος, ὁ· ἀπόστ. Ἰάκωβος.
Ἀδελφόννησος, ἡ· ἡ Προκόννησος
Ἀδέρκων, -ωνος, ὁ· πόλ. Ἱσπανίας.
Ἀδήδου κώμη, ἡ· τόπ. Εὐδ. Ἀραβίας.
Ἀδήνυστραι, αἱ· φρούριον Ἀσσυρίας.
Ἄδης, ὁ (κ. Ἀΐδης, Ἀΐδωνεύς)· ὁ θεὸς τοῦ κάτω Κόσμου, καὶ ὁ κάτω Κόσμος, ὡς καὶ νῦν.
Ἀδηοῖδες, αἱ· ἱέρειαι ἐν Ἄργει.
Ἀδησσός, ἡ· πόλ. Καρίας.
Ἀδηφαγία, ἡ· ὄν. θεᾶς ἐν Σικελίᾳ.
Ἀδιαβηνή, ἡ· περιοχὴ Ἀσσυρίας.
Ἀδιάβλα, ἡ· πόλ. Ἀλβανίας.
Ἀδιάντη, ἡ· μία τῶν θυγ. Δαναοῦ.
Ἀδιάτομος, ὁ· βασ. Σιττιανῶν.
Ἀδιατόριξ, -ιγος, ὁ· υἱ. Τετράρχου Γαλατίας.
Ἀδιηνός, ὁ· ποτ. Καππαδοκίας.
Ἄδικος, ὁ· ὄν. Πυθαγορείου.
Ἀδικράν, -άνος, ὁ· βασ. Λιβύης.
Ἀδιξ, -ικος, ἡ· ὄν. Ἀφροδ. ἐν Λιβ.
Ἀδισσάρα, ἡ· πόλ. Ἰνδιῶν.
Ἀδμήτη, ἡ· ὄν. θυγ. Εὐρυσθ. κ.ἄ.
Ἄδμητος, ὁ· ὄν. βασ. Φερῶν κ.ἄ.
Ἀδοπισσός, ἡ· πόλ. Λυκαονίας.
Ἄδος, ἡ· πόλ. Κιλικίας.
Ἀδούας, -α, ὁ· ποτ. Ἰταλίας.
Ἀδούεντος, ὁ· ὄν. Ρωμ. ὑπάτ. κ.ἄ.
Ἀδούλας, -α, ὁ· ἡ ράχις τῶν Ἄλπεων ἐν Ἑλβετίᾳ.
Ἀδουλις, ἡ (κ. Ἀδουλίς, Ἀδούλη)· πόλ. Αἰθιοπίας
Ἀδουλλάμη, ἡ· πόλ. τῆς Χαναάν.
Ἄδουρος, ὁ· ἀρχ. ὄν. τοῦ ποτ. Καΐκου.
Ἀδούσιος, ὁ· Πέρσης παρὰ Ξένοφ.
Ἄδρα, ἡ· ὄν. πόλ. Ἀραβίας. κ.ἄ.
Ἀδραβαικάμποι, οἱ· φυλὴ Γερμανικῆς.
Ἀδραῖσται, οἱ· φυλὴ Ἰνδικῆς.
Ἄδραμα, τά· πόλ. Συρίας.
Ἀδραμέλεχος, ὁ· υἱ. βασ. Ἀσσυρ.
Ἀδραμῖται, οἱ· λα. Εὐδ. Ἀραβίας.
Ἄδραμυς, ὁ· ὄν. βασ. Λυδίας.
Ἀδραμύτη, ἡ· πόλ. Ἀραβίας.
Ἀδραμύττιον, τὸ (κ. —τειον)· πόλ. Μυσίας.
Ἀδράμυττις, ἡ· νῆσ. Λυδίας.
Ἄδρανόν, τό· πόλ. Σικελίας.
Ἀδρανός, ὁ· Σικελ. θεότης | ὄν. ποτ.
Ἄδραντος, ὁ· ἐξ Ἀθηνῶν τις.
Ἀδράνων, -ωνος, ὁ· χωρ. Σικελ.
Ἀδράστεια, ἡ· ἐπίθ. Νεμέσεως | ὄν. νύμφης κ.ἄ.

Ἀδραστίδης, ὁ· υἱὸς ἢ ἀπόγον. τοῦ Ἀδράστου.
Ἀδραστίνη, ἡ· θυγ. Ἀδράστου.
Ἄδραστος, ὁ· ὄν. βασ. Ἄργους κ.ἄ.
Ἄδραψα· πόλ. Ἑρκανίας.
Ἀδρήνη, ἡ· πόλ. Θρᾴκης.
Ἀδρησταί· βλ. Ἀδραῖσται.
Ἀδρήστη, ἡ· θεραπαινὶς Ἑλένης.
Ἀδρία, ἡ· ὄν. πόλ. Γαλάτ. κ.ἄ.
Ἀδριανεῖα, τά (κ. —άνεια)· ἀγῶνες καὶ ἑορταὶ πρὸς τιμὴν Ἀδριανοῦ.
Ἀδριάνειον τεῖχος, τό· ἐν Ἀγγλίᾳ.
Ἀδριανή, ἡ· ὄν. πόλεων τοῦ αὐτοκρ. Ἀδριανοῦ.
Ἀδριανίδαι, οἱ· κάτ. πόλ. Αἰγίνης.
Ἀδριανίς, -ίδος, ἡ· ὄν. φυλῶν ἐν Μεγάροις καὶ Ἀθήναις.
Ἀδριανιών, ὁ· ὄν. ἐμβολ. ἀττ. μηνός.
Ἀδριανοί, οἱ· ὄν. πόλ. Βιθ. | οἱ Κέλται τῶν παραλ. τῆς Ἀδρ. θαλ.
Ἀδριανός, ὁ (κ. Ἀδρ—)· ὄν. Ρωμ. αὐτοκρ. καὶ πολλ. ἄλλ.
Ἀδριανοῦ θῆραι, αἱ· πόλ. Μυσίας.
Ἀδριανούπολις, ἡ· ὄν. πόλ. Θρ. κ.ἄ.
Ἀδρίας, ὁ (κ. Ἀδριατικὴ θάλ., ἢ -τικὸς κόλπος)· ἡ Ἀδρ. θάλ.
Ἀδριάς, -άδος, ἡ· ἡ Ἀδρ. θάλασσα.
Ἄδριον ὄρος, τό· ὄρ. Δαλματίας.
Ἄδρις, -ιος, ὁ· ποτ. Ἰνδικῆς.
Ἀδρίστας, ὁ· ἀφωρέτης κλωστικῆς.
Ἀδρόμιος, ὁ· μὴν τῶν Θαυμακῶν.
Ἄδροττα, τά· πόλ. Λυδίας.
Ἄδρου· πόλ. Πατρ. Ἀραβίας.
Ἀδρούμητος, ὁ· βλ. Ἀδρύμης.
Ἀδρύμης, -ητος, ὁ (κ. Ἀδρούμητος, ὁ, ἡ Ἀδρύμη, ἡ)· ἱδρυτὴς καὶ πόλ. Λιβύης.
Ἄδρυξ, -υκος, ὁ· πόλ. Σικελίας.
Ἀδυάτης, -εω, ὁ· πα. καὶ υἱ. τοῦ βασ. Λυδίας Ἄρδυος.
Ἀδυρμαχίδαι, οἱ· λα. Λιβύης.
Ἀδύρμαχος, ὁ· βασ. Σκυθ. φυλῆς.
Ἀδύς, ἡ· πόλ. Ἀφρικῆς.
Ἀδύτη, ἡ· μία τῶν 50 θυγ. τοῦ Δαναοῦ.
Ἄδων, -ωνος, ὁ·=Ἄδωνις.
Ἀδωναῖ· ἐβρ. προσφών. τοῦ Θεοῦ.
Ἀδωναίη, ἡ· ἐπών. Ἀφροδ.
Ἀδωναῖος· ἐπίθ. Ἰουλ. Παραδάτου.
Ἀδώνια (κ. —εια), τά· ἑορ. Ἀφροδ.
Ἀδωνίας, ὁ· υἱ. Δαβίδ.
Ἀδωνιάς, -άδος, ἡ· ἐπίθ. Ἀφροδ.
Ἀδωνιβεζέκ· βασ. πόλ. Βεζὲκ τῆς Χαναάν.
Ἀδώνιδος κῆποι, οἱ· ἐφήμ. ἄνθη καὶ ἐφήμ. ᾠδαί.
Ἀδώνιος, α, ον· ὁ τοῦ Ἀδώνιδος.
Ἄδωνις, -ιδος, ὁ (κ. Ἄδων, -ωνος)· οὗ ἠράσθη ἡ Ἀφροδ.
Ἀδωνισεδέκ, ὁ· βασ. τῆς Ἱερουσαλ.
Ἀδωνίσιος, ὁ· ὄν. μην. ἐν Σελευκείᾳ.
Ἀδωνχιράμ (κ. Ἀδωνιράμ, Ἀδωράμ)· ἀρχιτ. Ναοῦ Σολομῶντος.
Ἄδωρα, ἡ· πόλ. Ἰδουμαίας.
Ἀδωραΐμ, ἡ· πόλ. Ἰουδαίας.
Ἀδωρεός, ἡ· πόλ. Παλαιστίνης.
Ἀέθλιος, ὁ· ὄν. βασ. Ἥλιδ., ἱστορ., φιλοσ.
Ἀειδαλᾶς, ὁ· ὄν. τριῶν Μαρτύρων.
Ἀείμνηστος, ὁ· στρατ. Πλαταιᾶν. κ.ἄ.
Ἀειναῦται, οἱ· ὄν. ἀρχόντων ἐν Μιλ.
Ἀείσιτοι, οἱ· οἱ σιτιζόμενοι ἐν Πρυτανείῳ.
Ἀέλιος, ὁ· ἀντὶ Ἥλιος.
Ἀελλα, ἡ (κ. Ἀελλώ)· μία τῶν Ἀμαζόνων.
Ἀελλόπους, -οδος, ἡ· μία τῶν Ἁρπυιῶν.
Ἀελλώ, οῦς, ἡ· μία τῶν Ἁρπυιῶν.
Ἀερία, ἡ· μὴ. τοῦ Αἰγύπτου καὶ ὄν. διαφ. πόλεων.
Ἀερίας, ὁ· μυθ. βασ. Κύπρου.
Ἄέριος, ὁ· αἱρετικὸς 4 αἰ. μ. Χ.
Ἀεροκάρδακες, οἱ· φανταστ. κάτ. τοῦ Ἡλίου.
Ἀεροκόρακες, οἱ· ὡσαύτως ὡς ἄνω.
Ἀεροκώνωπες, οἱ· ὡσ. ὡς ἄνω.
Ἀέροπες, οἱ· κάτ. Τροιζ. εἶδος πτηνῶν
Ἀερόπη, ἡ· ὄν. ἐγγόνης Μίνωος κ.ἄ.
Ἄέροπος, ὁ· υἱ. Ἄρεως καὶ ἄλλοι.
Ἀετία, ἡ· ἀρχ. ὄν. Αἰγύπτου.
Ἀέτιος, ὁ· ὄν. βασ. Τροιζ., φιλοσ., στρατ. κ. ἄ.
Ἀετίων, -ωνος, ὁ· ὄν. γλύπτου, ζωγράφ. κ. ἄ.
Ἀετός, ὁ· ὄν. Νείλου, ἐπίθ. Πύρρου.
Ἄζα, ἡ· πόλ. Γάζα, πόλ. Ἀρμενίας.
Ἀζαγάριον, τό· πόλ. Σαρματίας.
Ἀζάζιον, τό· φρούριον Συρίας.
Ἀζαήλ, ὁ· βασ. Συρίας.
Ἀζαής, ὁ· υἱ. Ποσειδ., βασ. Ἀτλαντίδος
Ἄζαλοι, οἱ· λα. Παννονίας.
Ἄζόμα, ἡ· πόλ. Νουμιδίας.
Ἀζόμορα, τά· ὄρ. Κιλικίας.
Ἄζάν, -ᾶνος, ὁ· υἱ. Ἀρκάδος, γενάρχης Ἀζάνων Ἀρκαδίας.
Ἀζάναι, αἱ· περιοχὴ Ἀρκαδίας.
Ἄζᾶνες, οἱ· κάτ. τῆς Ἀζανίας.
Ἀζάνης, ὁ· στρατηγὸς Ξέρξου.
Ἀζανία, ἡ· χώ. Ἀρκαδίας.
Ἀζανίς, -ίδος, ἡ· μή. Ἀσκληπιοῦ.
Ἄζανοι, οἱ· πόλ. Φρυγίας.
Ἄζανος, ὁ· ποτ. Ταπροβάνης.
Ἄζαρ, τό· ὄρ. Αἰθιοπίας.
Ἄζαρα, τά· ὄν. διαφ. πόλεων.
Ἀζάραβα, τά· πόλ. Σαρματίας.
Ἀζαρίας, ὁ· ὄν. βασιλ. καὶ προφητῶν τῆς Π. Δ.
Ἄζᾶς, ᾶ, ὁ· ὄρ. Ἰουδαίας.
Ἀζάτα, ἡ· πόλ. Ἀρμενίας.
Ἄζεια, ἡ· πόλ. Τροίας.
Ἀζείδης, ὁ· υἱ. Ἄζέως, ὁ Ἄκτωρ.
Ἀζειῶται, οἱ· λα. Τροίας.
Ἀζέμιλκος, ὁ· βασ. Τύρου.
Ἄζεστος, ὁ· θέσις πλησίον Ρώμης.
Ἀζεύς, -έως, ὁ· βασ. Ὀρχομ. Βοιωτίας.
Ἀζηκά, ᾶς, ἡ· πόλ. Παλαιστίνης.
Ἀζήν, -ῆνος, ὁ·=Ἀζάν (βλ. λ.).
Ἀζηνία, ἡ· δῆμος Ἀττικῆς.
Ἀζήνιος, α, ον· βλ. Ἀζάνιος.
Ἄζης, ὁ· βασ. Σκυθίας.
Ἀζησία, ἡ· ἐπών. Δήμητρ. καὶ Κόρης.
Ἄζικα, ἡ· πόλ. Ἰνδιῶν.
Ἄζικις, -ιος, ἡ· πόλ. Διβύης.
Ἄζιλις, -ιδος, ἡ· βλ. Ἄζιρις.
Ἄζιρις, -ιος, ἡ· χώ. Διβ., πόλ. Ἀρμενίας.
Ἀζόριον, τό· πόλ. Παρραιβῶν.
Ἄζος, ὁ· ἱδρυτὴς Ἀζείας ἐν Φρυγίᾳ.
Ἀζυλ(ε)ία, ἡ· πόλ. Ἀκαρνανίας.
Ἀζυμῖται, οἱ· ἐπών. τῶν Καθολικῶν.
Ἄζων, -ωνος, ὁ· υἱ. Ἥρ., ποτ. Λυκίας.
Ἀζώριον, τό· βλ. Ἀζόριον.
Ἄζωρος, ἡ· πόλ. Πελαγ., Παρραιβ.
Ἄζωρος, ὁ· πηδαλιοῦχος Ἀργοῦς.
Ἄζωτος, ἡ· πόλ. Παλαιστίνης κ.ἄ.
Ἀηδόνιον, τό· ὄν. ἑταίρας.
Ἀηδονὶς νῆσος, ἡ· νῆσ. Μαρμαρ.
Ἀηδών, -όνος, ἡ· σύζ. βασ. Θηβῶν Ζήθου.
Ἀήρ, ὁ· ὁ ἀὴρ ὡς θεός.
Ἀήτης, ὁ·=Ζέφυρος | =Αἰήτης.
Ἀθαμάν, -άνος, ὁ· λα. Θεσσαλικός.
Ἀθαμᾶνες, οἱ· βλ. Ἀθαμάν.
Ἀθαμανία, ἡ· χώρα Ἠπείρου.
Ἀθαμάντιον πεδίον, τό· πεδιὰς Φθιώτιδος.
Ἀθαμαντίς, -ίδος, ἡ· ἐπών. Ἕλλης ἀδελ. Φρίξου, θυγ. Ἀθάμαντος.
Ἀθάμας, -αντος, ὁ· ὄν. υἱ. Αἰόλου κ.ἄ.
Ἀθάμβιλος, ὁ· βασ. Μεσσήνης.
Ἀθανάριχος, ὁ· βασ. Βησιγότθων.
Ἀθάνας, ὁ· ἱστορικός.
Ἀθανάσιος ὁ Μέγας· ὄν. Ἀρχιεπ. Ἀλεξανδρείας καὶ πολλ. ἄλλ.
Ἀθάνατοι, οἱ· ὀνομασία στρατ. τμημάτων.
Ἀθανεᾶτις, -ίδος, ἡ· φυλὴ Τεγεατῶν.
Ἀθάνιππος, ὁ· βλ. Ἀθήνιππος.
Ἀθέρας, ὁ· ἐξ Ἑρμιόνης, φιλοξενήσας τὴν Δήμητρα.
Ἄθεσις, ὁ· ποτ. Ἰταλίας.
Ἀθηνᾶ, ἡ (κ. Ἀθήνη, Ἀθάνα, Ἀθηναία)· ἡ θεά, θυγ. Διός.
Ἀθηναγόρας, ὁ· Ἀθην. φιλόσ. κ.ἄ.
Ἀθηνάγουρον, τό· πόλ. Ἰνδιῶν.
Ἀθηνάδας, ὁ· Τραχίνιος, φονεὺς Ἐφιάλτου.
Ἀθῆναι, αἱ· ἡ πόλις τῆς Ἀθηνᾶς, πρωτ. Ἀττικῆς | ὄν. πολ. ἄλλ. πόλ.
Ἀθήναια, τά=Παναθήναια.
Ἀθήναιον, τό· ὄν. διαφ. ναῶν Ἀθηνᾶς | ὄν. διαφ. πόλ., φρουρ., λιμ.
Ἀθήναιος, ὁ· ὄν. Γραμμ. ἐκ Ναυκρ. Αἰγύπτ. (2ου αἰ. μ.Χ.) κ.ἄ. πολλῶν.
Ἀθηναῖς, -ίδος, ἡ· ὄν. φυλῶν, ὀν. γυναικῶν καὶ μιᾶς αὐτοκρατείρας.
Ἀθηναῖσται, οἱ· μέλη συλλόγων βασιζομένων ἐπὶ τῆς λατρείας τῆς Ἀθηνᾶς.
Ἀθηναῖτης, ὁ· ὁ κάτ. τῶν Ἀθηνῶν Διάδων.
Ἀθηναιών, -ῶνος, ὁ· λιμ. Ταυρικῆς.
Ἀθηναίων λιμήν, ὁ· πόλ. Ἀργολίδος.
Ἀθηνᾶς δωμός, ὁ· νῆσ. Ἀραβ. κόλπου.
Ἀθηνᾶς νῆσος, ἡ· νῆσ. Ἀδρ. θαλάσσ.
Ἀθηνᾶς τεῖχος, τό· φρούρ. Ἀχαΐας.
Ἀθηνᾶς ἀκρωτήριον· ἀκρ. Ἰταλίας.
Ἀθήνη, ἡ=Ἀθηνᾶ | ὄν. κωμοπόλεως.
Ἀθηνικῶν, -ῶνος, ὁ· ὄν. ἱστορ. κ.ἄ.
Ἀθήνιππος, ὁ· ὄν. ἰατροῦ κ.ἄ.
Ἀθηνίς, -ίδος, ὁ· ὄν. Χίου γλύπτου κ.ἄ.
Ἀθηνίων, -ωνος, ὁ· ὄν. κωμ. ποτ. κ.ἄ.
Ἀθηνογένης, ὁ· ὄν. γλύπτου κ.ἄ.
Ἀθηνόδωρος, ὁ· ὄν. 3 γλυπτῶν, φιλοσόφων κ.ἄ.
Ἀθηνοκλῆς, ὁ· Ἀθην. στρατηγὸς κ.ἄ.
Ἀθηνόκριτος, ὁ· ὄν. Γραμματ. κ.ἄ.
Ἀθηνούπολις, ἡ· πόλ. Γαλλίας.
Ἀθηνώ, ἡ· θυγ. Δυκομήδους.
Ἄθις, ἡ· πόλ. Συρίας.
Ἀθλίας, -ου, ὁ· ἐξ Ἀθηνῶν, σύγχρονος Διογένους.
Ἀθλιβὶς καὶ Ἀθλιβῖτης, ὁ· βλ. Ἀδριβὶς.
Ἄθλουλα, τά· βλ. Ἄθρουλλα.
Ἀθμόνη, ἡ (κ. Ἀθμονία κ. Ἄθμονον)· δῆμος Ἀττικῆς.
Ἀθοσίων, -ωνος, ὁ· Πυθαγόρ. φιλόσ.
Ἄθοῦα ἢ Ζάθουα· πόλ. Ἀρμενίας.
Ἀθόως, ὁ·=Ἄθως.
Ἀθριβὶς, -εως, ἡ (κ. Ἀθλιβὶς, Ἀθάραμβις, Ἀθάρραβις)· ὄν. πόλ. Αἰγύπτου, Ἀραβίας.
Ἀθρῖται, οἱ· λα. Εὐδ. Ἀραβίας.
Ἄθρουλλα, τά (κ. Ἄθρουλα, Ἄθλουλα)· ἀρχαία πόλ. Ἀραβίας.
Ἀθρυΐλατος, ὁ· ἰατρὸς ἐκ Θάσου.
Ἄθρυς, -υος, ὁ· ποταμὸς Θρᾴκης.
Ἄθυμβρα, τά· πόλ. Καρίας.
Ἀθύμβραδος, ὁ· ἐκ Λακεδαίμονος.
Ἄθυμβρος, ὁ· ἱδρυτὴς π. Ἀθύμβρων.

Ἀδύρ, ὁ· ὄν. μηνὸς Αἰγύπτου.
Ἀδύρας, ὁ· ὄν. ποτ. Θρ., Σκυθ.
Ἄδυρι· ὄν. Ἴσιδος παρ' Αἰγυπτίοις.
Ἄδυρτις, -ιος, ἡ· θυγ. βασ. Αἰγύπτου Σεσώστριος.
Ἀδώδης, ὁ (ἡ Ἀδωδις)· βασ. Αἰγ. Ἀδωὶς ἀκτή, ἡ· ἡ χερσ. τοῦ Ἄθω.
Ἀδωΐτης, ὁ (κ. Ἀδῷος, Ἀδωνίτης, κ. Ἀδωνικός)· ὁ κάτ. τοῦ Ἄθω.
Ἄδων, ὁ· βλ. Ἄδως.
Ἀδώνη, ἡ· πόλ. Ἀραβίας.
Ἀδωνιάς, Ἀδωνικός, Ἀδώνιος, Ἀδωνίτης, βλ. Ἀδωΐτης.
Ἀδῷος, βλ. Ἀδωΐτης.
Ἀδὼρ (κ. Ἀδύρ)· θεότης σκότους, Μήτηρ τοῦ Σύμπαντος.
Ἄδως, ὁ (κ. Ἀδόως, Ἄδων)· τὸ ὄρ. Ἄθως (Ἅγιον Ὄρος)‖ὄν.Γίγαντος.
Αἶα, ἡ (γεν. Αἴης)· ἡ Κολχίς | ἡ νῆσος τῆς Κίρκης(κ.Αἰαία) | ὄν.χώ., πηγῆς.
Ἀΐᾶ (κ. Ἰαώ)· ἑβραϊκόν. ὄν. τοῦ Θεοῦ.
Αἰαία, ἡ (κ. Αἰαίη)· ἐπίθ. Κίρκης καὶ ὄν. τῆς νήσου της κ.ἄ.
Αἰάκεια, τά· ἑορ. Αἰακοῦ ἐν Αἰγίνῃ.
Αἰάκειον, τὸ· ναὸς Αἰακοῦ ἐν Αἰγίνῃ.
Αἰάκειος, α, ον· βλ. Αἰακίδης.
Αἰάκης, -εος, ὁ· ὄν. τυράννων Σάμου.
Αἰακίδαι, οἱ· υἱοὶ καὶ ἀπόγ. Αἰακοῦ.
Αἰακίδης, ὁ· ἐπών. Πηλέως, Ἀχιλλ. | ὄν. πατρὸς Πύρρου κ.ἄ.
Αἰακός, ὁ· υἱὸς Διὸς καὶ Αἰγίνης.
Αἰαλών, ἡ· ὄν. διαφόρων πόλ. ἐν Π.Δ.
Αἰαμηνή, ἡ· χώ.Ἀραβ., πόλ.Μακεδον.
Αἰάνειον, τό· ἄλσος ἐν Λοκρίδι.
Αἰανή, ἡ (ἡ Αἰάνη ἢ Αἴανα)· πόλ. Μακεδονίας.
Αἰάνης, ὁ· υἱ. Ἀμφιδάμαντος, Τρώς.
Αἰαντῖτις, -ίδος, ἡ (κ. Αἰαντία)· χώρα Ναβαταίων ἐν Ἀραβίᾳ.
Αἰανός, ὁ· ἱδρυτὴς πόλ. Αἰανῆς.
Αἰάντεια, τά· ἑορ. πρὸς τιμὴν τῶν δύο Αἰάντων(Τελαμωνίου καὶ Λοκροῦ).
Αἰάντειον, τό· μνημεῖον καὶ ναὸς Αἴαντος ἐπὶ τοῦ Ροιτείου ἀκρωτηρ. | ἀκρ. Μαγνησίας (Τρίκερι).
Αἰαντίδης, ὁ· υἱ. ἢ ἀπόγ. Αἴαντος ‖ ὄν. διαφ. προσώπων.
Αἰαντίς, -ίδος, ἡ· μία τῶν 10 φυλῶν Ἀττικῆς ‖ ἐπών. Ἀθηνᾶς.
Αἰαντόδωρος, ὁ· μαθ. Σωκράτ.,ἀδελ. ζωγράφου Ἀπολλοδώρου.
Αἶας, -αντος, ὁ (σπαν. Αἴας)· ὄν. δύο Αἰάντων (Τελαμωνίου καὶ Λοκροῦ, υἱ. Ὀϊλέως‖ὄν. ποτ., ὄρους.
Αἰβοῦδαι, αἱ (νῆσοι)· αἱ σημερ. Ἑβρίδες νῆσοι Ἰρλανδίας.
Αἴβουρα, ἡ· πόλ. Ἰσπανίας.
Αἰγαί (κ.Αἰγᾶ, Αἰγῆ,Αἰγαία, Αἰγαῖαι, Αἰγέαι, Αἰγίαι)· ὄν. διαφ. πόλεων.
Αἰγαία, ἡ· καὶ ἐπίθ. Ἀφροδίτης.
Αἰγαῖος, α, ον· καὶ ἐπίθ. Ποσειδῶνος.
Αἰγαίων, -ωνος, ὁ·Γίγας Ἑκατόγχειρ | ἐπίθ. Ποσειδ. | ὄν. διαφ. προσώπ.
Αἰγαλέον, τό· ὄρ. Μεσσηνίας.
Αἰγάλεως, -ω, ὁ (κ. τὸ Αἰγάλεων)· ὄρος Ἀττικῆς.
Αἰγᾶν (=Αἰγῶν ἄκρα) ἡ Αἶξ (ἡ)· ἀκρωτ. Μικρᾶς Ἀσίας.
Αἰγάν, ὁ· Μασσαγέτης μισθοφόρος Ἰουστινιανοῦ.
Αἰγάρα, ἡ· πόλ. Λυδίας.
Αἰγᾶς, -άντος,ὁ· πόλ.Μακ.| ποτ.Φωκ.
Αἰγεῖδαι, οἱ· ὄν. φυλῆς Θησ., Σπαρτ. | οἱ ἀπόγ. Αἰγέως.
Αἰγείδης, ὁ· υἱ. ἢ ἀπόγ. Αἰγέως (Θησεὺς κ.ἄ).
Αἰγεῖον, τό· ναὸς Αἰγέως ἐν Ἀθήναις.
Αἴγειρα, ἡ· ὄν. διαφόρων πόλεων.
Αἴγειρος, ἡ· ὄν. νύμφ., πόλ., δένδρ.
Αἰγείρουσα, ἡ· πόλ. Μαγαρίδος.
Αἴγεστα, (κ. Αἰγέστα, Ἐγέστη, Σεγέστη)· πόλ. Σικελίας.
Αἰγεσταῖοι, οἱ· κάτ. Αἰγέστης | οἱ Θεσπρωτοί.
Αἰγέστης, ὁ· εἷς τῶν Τρώων | ὄν. διαφ. προσ.
Αἰγεύς, -έως, ὁ· ὄν. βασ. Ἀθ., πα. Θησέως κ. ἄ.
Αἰγεωνεύς, -έως,ὁ·εἷς τῶν 50 υἱ.Πρι.
Αἴγη, ἡ· ὄν. βασιλίσσ. Ἀμαζ. κ. ἄ.
Αἰγήεις, ὁ· υἱ. Γαίας, μυθ. τέρας.
Αἰγηΐς, -ίδος, ἡ· ὄν.φυ. τῆς Ἀττικῆς.
Αἰγηλοι, οἱ· λα. Μηδίας.
Αἰγίαι αἱ (κ. Αἰγειαί, Αἰγαιαί)· πόλ. Λακωνίας.
Αἰγιάλεια, ἡ· ὅλ. Αἰγιάλη, Αἰγιαλός.
Αἰγιαλεῖς, οἱ· κάτ. Αἰγιαλείας.
Αἰγιαλεύς, -έως, ὁ· ὄν. υἱ. βασ. Ἄργ. Ἀδράστου κ. ἄ.
Αἰγιάλη, ἡ· ὄν. μέρους Πελοπ. κ.ἄ. τόπων.
Αἰγίας, ὁ· τραπεζίτης Σικυῶνος.
Αἰγίδιος, ὁ· ὄν. Ἁγίου Δυτ. Ἐκκλησίας κ. ἄ.
Αἰγιδίων νῆσος, ἡ·παρὰ τὴν Ταπροβ.
Αἰγίδαλ(λ)ος, ὁ· ὄν. πόλ. Σικελίας, ἀκρ. Σικελ. | εἶδος ὀρχήσεως.
Αἰγικορεῖς, οἱ· ὄν. φυλῆς Ἀττικῆς.
Αἰγικόρευς, -εως, ὁ (κ. -ρεύς)· υἱ. Ἴωνος, γενάρχ. τῶν Αἰγικορέων.
Αἰγίκορος, ὁ· ἐπών. Πανός.
Αἴγιλα, τὰ (κ. Αἴγιλον, τό)· πόλ. Δακ. | νῆσ. μεταξὺ Κυθ.-Κρήτης.
Αἰγίλεια, ἡ· νηαὶς Εὐδοτικοῦ.
Αἰγιλιά, ἡ (κ. Αἴγιλα, Αἴγιλος)· δῆ. Ἀττικῆς.
Αἰγίλιο, τά· τόπος Ἐρετρίας.
Αἰγίλιψ, -ιπος, ἡ καὶ ὁ· ὄν. τόπου Ἰθ. ἢ Λευκ. | πόλ. Κεφαλληνίας.
Αἴγιλος, ὁ·ἐπών.ἥρωος δήμουΑἰγιλίας.
Αἰγιμιός, ὁ (κ. Αἰγίμιος)· ὄν. βασ. Δωρίδος κ. ἄ.
Αἰγίμορος (κ. -ουρος), ἡ· νῆσ. Διό.
Αἴγινα, ἡ· ὄν. τῆς νήσου κ. ἄ.
Αἰγιναία, ἡ· ἐπίθ. Ἀρτέμιδος.
Αἰγινήτης, ὁ· ὄν. βασ. Ἀρχ. κ. ἄ.‖ ὄν. πόλ. καὶ ποταμοῦ.
Αἰγίνιον, τό· πόλ. Θεσσαλίας.
Αἴγιον, τό· πόλ. Πελοποννήσου.
Αἴγιος, ὁ· εἷς τῶν 50 υἱ. Αἰγύπτου | ἐπών. Διός.
Αἰγίοχος, ὁ· ἐπίθ. Διός.
Αἰγίπαν, -ανος, ὁ· υἱ. Διός.
Αἰγίπιος, ὁ· ποτ. Ἀσιατ. Σαρμ.
Αἰγίπλαγκτον ὄρος, τό· ὄρ. Μεγαρ.
Αἰγίποδες,οἱ· οἱ περὶ Σκυθ.οἰκοῦντες.
Αἰγιρόεσσα, ἡ (κ. Αἰγιροῦσσα)· μία τῶν 12 αἰολ. πόλ. Μ. Ἀσίας.
Αἰγισθος, ὁ· φονεὺς Ἀγαμέμνονος.
Αἰγιστέας, ὁ· υἱ. τοῦ βασ. Φρυγ.Μίδα.
Αἰγίτιον, τό· κώμη Αἰτωλίας.
Αἴγιτνα, ἡ· πόλ. Αἰγούρων.
Αἰγλάηρ (=Αἰγλάης), ὁ·ἐπ.Ἀσκληπ.
Αἰγλάτωρ, -ορος, ὁ· ὄν. Κυρηναίου.
Αἴγλη, ἡ· ὄν. μιᾶς τῶν Νηρηίδων κ.ἄ.
Αἰγληΐς, -ίδος, ἡ· θυγ. Γακίνθου.
Αἰγλήτης, -ου, ὁ· ἐπίθ. Ἀπόλλωνος.
Αἰγλοί, οἱ· λαὸς Μηδίας.
Αἰγοβόλος, ὁ· ἐπίθ. Διονύσου.
Αἰγοσάγες Γαλάται, οἱ·λα.Μ.Ἀσίας.
Αἰγόσθενα, τά· πόλ. Μαγαρίδος.
Αἰγός ποταμοί, οἱ· πόλ. καὶ ποτ. Θρᾳκ. Χερσονήσου.
Αἴγουσ(σ)α, ἡ (κ. Αἰγοῦσα)· νῆσ. Σικελίας.
Αἴγουσ(σ)αι, αἱ· τρεῖς νησῖδες Σικελ.
Αἴγυλα· βλ. Αἴγιλα.
Αἰγυπιός, ὁ (κ. —ύπιος)· ἐκ Θεσσαλ.
Αἰγυπτιάδαι, οἱ· 50 υἱ. τοῦ Αἰγύπτου.
Αἰγυπτιάς, -άδος, ἡ· θυγ. Αἰγύπτου.
Αἰγύπτιος, α, ον· ἐπίθ.| καλῶς κύρ.ὄν.
Αἴγυπτος, ὁ· ὄν. υἱ. τοῦ Ἡφαίστου, υἱοῦ τοῦ Βήλου κ.ἄ.
Αἴγυπτος, ἡ· χώ. Ἀφρικῆς.
Αἴγυρος, ὁ· βασ. Σικυῶνος.
Αἴγυς, -υος, ἡ· πόλ. Λακωνίας.
Αἰγώλιος ὁ (κ. -λιός)· ἐκ Κρήτης.
Αἴγων, -ωνος, ὁ· ὄν.βασ."Αργους κ.ἄ.
Αἰγών, ὁ· ποτ. Αἰθιοπίας.
Αἰγώνεια, ἡ (κ.Αἰγώνη)·πόλ.Θεσσαλ.
Αἴγωνες, οἱ· λαὸς Ἰταλίας.
Αἰγώνη· βλ. Αἰγώνεια.
Αἴγωστις, ἡ (κ.Αἴγωστος)·πόλ.Λοκρ.
Ἅΐδας· βλ. Ἄδης.
Αἰδεσία, ἡ· Ἑλληνὶς φιλόσοφος.
Αἰδέσιος, ὁ· ὄν. Νεοπλατων. φιλοσ. 4ου αἰ. μ. Χ. κ.ἄ.
Αἴδεσσα, ἡ· βλ. Ἔδεσσα.
Αἰδεστός, ὁ· ὄν. σωφρονιστοῦ ἐν Ἀθ.
Αἴδεψος, ἡ· βλ. Αἰδηψός.
Ἅΐδης, ὁ· βλ. Ἄδης.
Αἰδηψός, ἡ (κ. Αἴδηψος, Αἴδεψος, Αἴδιψος)· πόλ. Εὐβοίας.
Αἴδουοι, οἱ (κ. Αἰδούιοι)· λα. Γαλατ.
Αἰδώ, -οῦς, ἡ· τροφὸς Ἀθηνᾶς.
Αἰδώλιος (κ. Ἔδωλος) λόχος, ὁ· ὄν. ἑνὸς τῶν λόχων Σπαρτ. στρατοῦ.
Ἅΐδωνεύς, -έως, ὁ·=Ἅδης | βασ. Μολοσσῶν | ποτ. Τροίας.
Αἰζάν (κ. Αἰζήν), ὁ· υἱὸς Ταντάλου |κάτ. Ἀζανίας.
Αἰζαροι, οἱ· λα. Μαρμαρικῆς.
Αἰζηός, ὁ· βασ. περιοχῆς Πελοπ.
Αἰζική, ἡ· χώ. Θρᾴκης.
Αἰζωνής, ὁ· βλ. Αἰξωνής.
Αἰήτης, ὁ· βασ. Κολχ., πα. Μηδείας.
Αἰητίνη, ἡ· θυγ. Αἰήτου,Μήδεια.
Αἰήτιος, ὁ· Πυθαγόρ. φιλ. ἐκ Πάρου.
Αἶδαια, ἡ(κ.Αἰδαία)·πόλ.Μεσσ.ἢ Λακ.
Αἰδαλεῖς, οἱ· ὑποδιαίρ. φυ.ἐν Κρήτῃ.
Αἰδάλη, ἡ (κ. Αἰδαλία κ. Αἰδάλεια)· νησὶς τοῦ Τυρρην.πελ.| ὄν.ἄ.νήσων.
Αἰδαλίδαι, οἱ (κ. —λεῖδαι, κ. Αἰδαλεῖς)· δῆμος Ἀττικῆς.
Αἰθαλίδης, ὁ· ὄν. υἱοῦ Ἑρμοῦ κ.ἄ.
Αἰδαλίων, ὁ· πειρατὴς Τυρρην. μεταμορφωθεὶς ὑπὸ Διον. εἰς δελφῖνα.
Αἰδαλόεις, -εντος, ὁ· ποτ. Μυσίας.
Αἰδάν, ὁ· ὄν. ἀρχιμουσ. ναοῦ Ἱεροσολύμων κ.ἄ.
Αἰδερία, ἡ· ὄν. θυγ. Ἡλίου κ.ἄ.
Αἰδέριος, ὁ· ὄν. δύο Μαρτύρων κ.ἄ.
Αἰθερόνεια, ἡ· ἐπίθ. Ἀθηνᾶς.
Αἴδη, ἡ· ὄν. φορβάδος τοῦ Ἀγαμ.
Αἴδηξ, -ηκος, ὁ· υἱὸς Ἰανοῦ.
Αἰδήρ, -έρος,ὁ·υἱ.Ἐρέβους κ.Νυκτός.
Αἰδίδας, ὁ· στρατηγὸς Μασσηνίας.
Αἰδικες, οἱ· λαὸς Θεσσαλίας.
Αἰδικία, ἡ· χώ. τῶν Αἰθίκων Θεσσαλ.
Αἰδικλα, ἡ· θυγ. Λαομέδοντος.
Αἰδικος, ὁ· ὄν. σοφιστοῦ κ.ἄ.
Αἰδίλλα, ἡ· ἀδελφὴ Πριάμου.
Αἰδιόλας, ὁ· υἱ. Μενελ. καὶ Ἑλένης.
Αἰδιόπεια, ἡ·=Αἰδιοπία.
Αἰδιοπεύς, -ῆος, ὁ·=Αἰδίοψ.
Αἰδιόπη, ἡ·=Αἰδιοπία.
Αἰδιοπηΐς,-ίδος,ἡ·θηλ.τοῦ Αἰθιοπεύς.
Αἰδιοπία, ἡ· χώρα Ἀφρικῆς.
Αἰδιοπικός, ἡ, όν· ὁ τῆς Αἰθιοπίας.
Αἰδιόπιος, α, ον=Αἰδιοπικός.

Αἰθιοπίς, -ίδος, ἡ· θηλ. τοῦ Αἰθίοψ. || μία τῶν σύζ. τοῦ Δαναοῦ.
Αἰθιόπισσα, ἡ=Αἰθιοπίς.
Αἰθίοψ, -οπος, ὁ· πληθ. -οπες· κάτ. Αἰθιοπίδες | ὄν.βασ.,ποτ. | ἐπ.Διός.
Αἰθίων, -ονος, ὁ· ὄν. υἱ. Νύμφ. κ.ἄ.
Αἴθλη, ἡ=Αἰθάλη.
Αἰθονία, ἡ· ἐπίθ. Ἀρτέμιδος.
Αἰθόπιον, τό· τόπ. Λυδ., Αἰθολίας.
Αἴθος, ὁ· ὄν. διαφ. προσώπων.
Αἴθουσα, ἡ· θυγ. Πεσ. | νῆσ. Ἀφρ.
Αἴθοψ, -οπος, ὁ· ὄν. ἐπιπ. τοῦ Ἡλίου καὶ προσώπων.
Αἴθρα, ἡ· μήτηρ Θησέως.
Αἰθραία, ἡ· ἀρχ. ὄνομα Ρόδου.
Αἰθρία, ἐπών. τῆς πόλεως Ἀτρίας.
Αἴθριος, ὁ· ἐπίθ. Διός.
Αἴθυια, ἡ· ἐπίθ. Ἀθηνᾶς.
Αἴθυνα, ἡ· ἐπιθ. Ἀθηνᾶς.
Αἰθυσσεῖς, οἱ· λαὸς Διβύης.
Αἰθώ, ἡ· ὄν. πόλεως.
Αἴθων, -ωνος, ὁ· ἐπίθ. Ὀδυσσέως || ὄν. θεῶν, ἀνδρῶν καὶ ζώων.
Αἶκαι, αἱ· πόλ. Ἰταλίας.
Αἴκαλον, τό· ὀχυρὸν ἐν Ἰταλίᾳ.
Αἰκανοί, οἱ (κ. Αἰκικλοι, Αἴκλοι, Αἰκολανοί, Αἰκουιλοί, Αἶκοι, Αἴκουοι)· λαὸς Ἰταλίας.
Αἰκανός, ὁ· ὄν. ὄρους.
Αἰκατερίνη, ἡ· ὄν. γυναικός.
Αἰκικλοι, Αἴκλοι· βλ. Αἰκανοί.
Αἴκλος, Αἴκλος, ὁ· ἰδρ. Ἑρετρίας.
Αἶκοι, Αἰκόλανοί, οἱ· βλ. Αἰκανοί.
Αἰκουιλοί, οἱ· βλ. Αἰκανοί.
Αἰκούλανον, τό· πόλ. Ἰταλίας.
Αἴκουοι, οἱ· βλ. Αἰκανοί.
Αἰκοῦον, τό· Ρωμ. ἀποικ. ἐν Δαλματ.
Αἰκουουμφαλίσκον, τό· πόλ. Ἑτρ.
Αἰκυμήλιον, τό· τοποθ. Ρώμης.
Αἴλανα, τὰ (κ. Αἰλανή, Αἴλανον, Αἴλα, Αἰλάθ)· πόλ. Πετρ. Ἀραβ.
Αἰλία, ἡ· ἡ Ἱερουσαλ. ἐπὶ αὐτοκρ. Αἰλίου Ἀδριανοῦ.
Αἰλιανός, ὁ· ὄν. στρατ. κ. ἄ.
Αἴλιος, ὁ· Αἴλιος Ἀδριανός (αὐτοκρ.), Αἴλιος Ἀριστείδης (σοφ.) κ. ἄ.
Αἶλου κώμη· χωρ. Εὐδ. Ἀραβίας.
Αἰλουαίωνες, οἱ· λα. Γερμανίας.
Αἰλωρεῖς, οἱ· πόλ. Σικελίας.
Αἰμηρά, ἡ· ἀρχ. ὄν. Ἐπιδαύρου.
Αἰμιλία, ἡ· ὄν. γυναικῶν Ρώμης.
Αἰμιλίανα, τά· πόλ. Ἱσπανίας.
Αἰμιλιανός, ὁ· ὄν. ἐπισ. Ρωμαίων.
Αἰμίλιος, ὁ· ὄν. ὑπάτων κ.ἄ. Ρωμαίων.
Αἰμίνιον, τό· πόλ. βορ. Δουσιτανίας.
Αἶμονα, ἡ· πόλ. Παννονίας.
Αἵμονες, οἱ· κάτ. Αἱμονίας.
Αἱμονία, ἡ (κ. Αἱμ-)· ἀρχ. ὄν. Θεσσ.
Αἱμονίαι, αἱ· πόλ. Ἀρκαδίας.
Αἱμονίδης, ὁ=ὁ Μαίων | λατ. ἱερ. Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρτέμιδος.
Αἱμονιεύς, -έως, ὁ· κάτ. Αἱμονίας.
Αἱμόνιος, ὁ· πα. Ἀμαλθείας.
Αἷμος, ὁ· ὄν. υἱ. Ἄρεως κ. ἄ.
Αἷμος, ὁ (κ. Αἷμον, τό)· ὄρ. Θρᾴκης.
Αἱμυλία, ἡ· θυγ. Αἰνείου.
Αἱμύλιος, ὁ· ὀρθότ. βλ. Αἰμίλιος.
Αἷμων, -ονος, ὁ· ὄν. υἱ.Κρέοντος κ.ἄ.
Αἶνα, ἡ· πόλ. Εὐδ. Ἀραβίας.
Αἰναρέτη, ἡ· μή. Ἀθάμαντος.
Αἰναρία, ἡ· νῆσ. Τυρρην. πελάγους.
Αἰνάριον, τό· πόλ. Ἀχαΐας.
Αἰνεάδης ὁ (κ. -ειάδης)· υἱ. ἢ ἀπόγ. Αἰνείου.
Αἰνέας, ὁ=Αἰνείας | Κορ.στρατ.κ.ἄ.
Αἴνεια, ἡ (κ. Αἰνειάδαι)· πόλ.Μακεδ.
Αἰνειαί, αἱ· πόλ. Θρᾴκης.
Αἰνειάς, -άδος, ἡ· ἐπίθ. Ἀφροδίτης.
Αἰνείας, ὁ· υἱ. Ἀγχίσου κ. ἄ.
Αἴνειος, ὁ· ἐπ.ἐκ Κῶ,συμμαθ.Ἱπποκρ.
Αἰνειώνη, ἡ· ὄν. θυγ. Αἰνείου κ.ἄ.
Αἰνεόσπορα, τά· ἀκρ. Ἀφρικῆς.
Αἰνεταί, οἱ· πόλ. Παφλαγονίας.
Αἰνετός, ὁ· υἱ. Δηίωνος.
Αἰνεύς, ὁ· υἱ. Ἀπόλλωνος.
Αἴνη· ναὸς Ἀπόλλ. ἐν Ἐκβατάνοις.
Αἴνηθος, ὁ· ὄν. ὄρους.
Αἰνήιος, ὁ· υἱ. Αἰνέως | ἐπίθ. Διός.
Αἰνηίς,-ίδος,ἡ·τὸ ἔπος τοῦ Βιργιλίου.
Αἰνησίας, ὁ· ὄν. Ἐφόρου Σπάρτ. κ.ἄ.
Αἰνησίδημος (κ. Αἰνεσ-)· φιλόσ. κ.ἄ.
Αἰνήσιος, ὁ· ἐπίθ. Διός.
Αἰνησίππη, ἡ· νῆσ. Μεσογ. θαλάσσης.
Αἰνησίφυρα, ἡ· ἀκρ. κ. πόλ. Λιβύης.
Αἰνήτη, ἡ· σύζ. Αἰνείου, μή. Κυζίκου.
Αἴνητος, ὁ· ὄν. Ὀλυμπιον. κ. στρατ.
Αἰνία, ἡ· πόλ. Αἰτωλ. | οἱ κάτ. Αἰνιᾶνες, Αἰνιεῖς, Αἴνιοι.
Αἰνιάδης, ὁ· υἱ. Καλλίου, Ἀθηναῖος.
Αἰνιάνα, ἡ· πόλ. Πόντου κ. Αἰτωλ.
Αἰνιᾶνες, οἱ· λα. Θεσσαλίας.
Αἴνικος, ὁ· κωμ. ποι. Ἀθ. || ὄν. μηνός.
Αἴνιος, ὁ· ὄν. ποτ. Θρ., Τρ. | ὄν. προσ.
Αἰνιπόντη, ἡ· πόλ. ἐπὶ ποτ. Αἴνου.
Αἴνιτος, ὁ· υἱ. Ἀμουλίου.
Αἰνόβαρβος, ὁλ. Ἀηνόβαρβος.
Αἶνος, ἡ· ὄν. πόλ. Θρ., δρ., ποτ. κ.ἄ.
Αἰνύρων χῶρος, ὁ· τόπ. νήσ. Θάσου.
Αἰνών, ἡ· πόλ. Παλαιστίνης.
Αἶξ, Αἰγός, ἡ· ὄν. πόλ., ἀκρ. | θυγ. Πανός κ. ἄ.
Αἴξων, -ωνος, ὁ=Ἀέξων, ὄν. ἡρ.
Αἰξώνεια, ἡ· πόλ. Μαγνησίας.
Αἰξώνη, ἡ (κ. -νή)· δῆ. Ἀττικῆς.
Ἀΐοι, οἱ· λα. Ἰνδιῶν.
Αἰολάδας, ὁ· εἷς τῶν Θηβαίων.
Αἰόλειον, τό· πόλ. Χαλκιδ. Χερσον.
Αἰολεῖς, οἱ· μία τῶν 4 ἑλλην. φυλῶν, ἐκ τοῦ γενάρχ. Αἰόλου.
Αἰόλη, ἡ· θυγ. Αἰτωλοῦ.
Αἰολία, ἡ· σύζ. Καλυδῶνος | νῆσος Λιπάρα ἢ Στρογγύλη.
Αἰολίδης, ὁ· υἱ. ἢ ἀπόγ. Αἰόλου.
Αἰολίς, -ίδος, ἡ· ἐπίθ. Σμύρνης || χώ. Μ. Ἀσ. | Θεσσ. | Καλυδ. κ. ἄ.
Αἰολίων, -ωνος, ὁ=Αἰολίδης | ὄν. προσώπων.
Αἰολοπεύς, ὁ· μνηστὴρ Ἱπποδαμείας.
Αἴολος, ὁ· θεὸς ἀνέμων | γενάρχ.Αἰολέων | ὄν. προσώπων.
Αἰόλου νῆσοι, αἱ· Λιπάρα καὶ 6 ἄ. νῆσοι βορ. Σικελίας.
Αἰολοσίκων, -ωνος, ὁ· τίτλος κωμῳδ. Ἀριστοφάνους.
Αἰπάσιον πεδίον,τό·περιοχὴ Ἤλιδος.
Αἶπεια, ἡ· πόλ. Μεσσ., Κύπρου.
Αἰπινόν, τό· πόλ. Πελοποννήσου.
Αἰπιόν, τό· πόλ. Ἤλιδος.
Αἶπυ, τό· πόλ. Ἤλιδος.
Αἰπύτιοι, οἱ· ἐπίθ. Ἀρκάδων.
Αἴπυτος, ὁ· υἱ. βασ.Ἀρκαδ.Ἑλάτου | ἔγγ. Κυφέλου | υἱ. Νηλέως.
Αἰραί, αἱ· πόλ. Μακεδ., Ἴων., Ἑλλησπ. | λα. Καρμανίας.
Αἰραστυών, -ῶνος, ὁ· ὄν. μηνὸς Ἀμφ.
Αἰρηνόσιοι, οἱ· λα. ἐν Ἰαπωνίᾳ.
Αἴρραδες, οἱ· λα. Ἰνδιῶν.
Αἰρώ, -οῦς, ἡ· θυγ. Οἰνοπίωνος.
Ἄϊς, -ιδος, ὁ=Ἅδης.
Αἶσα, ἡ=Μοῖρα | πόλ. Θρᾴκης.
Αἰσαγέης ὄρος, τό· ὄρος Μ. Ἀσίας.
Αἴσακος, ὁ· υἱ. Πριάμου.
Αἰσανίας,ὁ· πα, Γρίνου, βασ. Θήρας.
Αἴσαρα, ἡ· θυγ. Πυθαγόρα.
Αἴσαρος, ὁ (κ. Αἴσαρ, -αρος)· ποτ. Ἰταλίας.
Αἰσαρωνήσιοι, οἱ· λα. Σαρδινίας.
Αἰσεῖται, οἱ· λα. Ἀραβίας.
Αἰσερνία, ἡ· πόλ. Ἰταλίας.
Αἴσηπος, ὁ· π. Μυσ. | υἱ. Ὠκεανοῦ || υἱ. Βουκολίωνος.
Αἰσίας, ὁ· τραπεζίτης Σικυῶνος.
Αἰσιμίδης, ὁ· ὄν. 2 Ἀθην. κ.1 Κερκυρ.
Αἴσιμος, ὁ· ὄν. Ἀθην., παρ' Ἀριστοφ.
Αἰσίνης, ὁ=Αἴσις.
Αἰσιοδός, ὁ=Ἡσίοδος.
Αἴσιον, τό· πόλ.Ὀμβρικῆς ἐν Ἰταλίᾳ.
Αἴσιος, ὁ· ἀδελ. Ἀφόβου, Ἀθην.
Αἴσις, ποταμός, ὁ (κ. Αἴσης κ. Αἰσίνος)· ποτ. Ἰταλίας.
Αἰσίς, ἡ· πόλ. Ὀμβρικῆς.
Αἰσίσιον, τό· πόλ. Ὀμβρικῆς.
Αἰσίων, ὁ· Ἀθ. ρή., συμμαθ. Δημοσθ.
Αἰσκύλειος ἀγορά· ἐν Ρώμῃ.
Αἰσομία, ἡ· ὄν. φυλῆς ἐν Ρώμῃ.
Αἰσονίδης, ὁ· υἱ. Αἴσονος, Ἰάσων.
Αἰσούειος λειμών, ὁ·πλησίον Ρώμης.
Αἰσυήτης, ὁ· πα. Ἀντήνορος | πατὴρ Ἀλκαθόου.
Αἰσύμη, ἡ· πόλ. Θρᾴκης.
Αἰσυμνήτης, ὁ· ἐπίθ. Διονύσου.
Αἰσύμνιον, τό· νεκροταφεῖον Μεγαρ. ἡρώων.
Αἴσυμνος, ὁ· ἐπίσημος Μεγαρεύς.
Αἴσυπος, ὁ· Ἡλ. Ὀλυμπιονίκης.
Αἰσχέας, ὁ· ἐξ Ἀχαρνῶν.
Αἰσχίνης, ὁ· ῥή. Ἀθην., σύγχρ. Δημ. | φιλόσ. | εἷς τῶν 30 | κ.ἄ.
Αἰσχρηίς, -ίδος, ἡ· μία τῶν 50 θυγ. τοῦ Θεσπιοῦ.
Αἰσχρίων, -ωνος, ὁ· ὄν. ποι., ἰατρ., στρατ. | τίτλ. κωμῳδ. Ἀπολλοδ.
Αἰσχριώνη, ἡ· ὄν. φυλῆς Σαμίων.
Αἰσχύλειον, τό·χωρίον ἢ ρητόν Αἰσχ.
Αἰσχυλίς, -ίδος, ἡ· θυγ. Θαλοῦ.
Αἰσχύλος, ὁ· ὁ τραγ. ποι. | ὄν. ἄλλων Ἀθηναίων καὶ μή.
Αἴσων, -ονος, ὁ· ὄν. βασ.Ἰωλκοῦ κ.ἄ.
Αἴσωπος, ὁ· ὁ μυθογράφος.
Αἰτά, ἡ· ὀχυρὸν ἐν Ἰουδαίᾳ.
Αἴτια, τά· τίτλ. ποιήμ. Καλλιμάχου.
Αἰ(ι)τίνιον, τό· πόλ. Μακεδονίας.
Αἰτναῖος, α,ον·ὁ ἐξ Αἴτνης,ἐπίθ.Διός.
Αἴτνη, ἡ (κ. Αἴτνα)· ὄρ. καὶ πόλ. Σικελίας | ὄν. νύμφης.
Αἰτουανή, ἡ· τμῆμα Μ. Ἀρμενίας.
Αἰτύμανδροι, οἱ· λαὸς Περσίας.
Αἰτωλή,ἡ· ἐπίθ.Ἀρτέμ. ἐν Ναυπακτίᾳ.
Αἰτωλία, ἡ· ἐπαρχία Ἑλλάδος.
Αἰτωλοί, οἱ· οἱ κάτ. τῆς Αἰτωλίας.
Αἰτωλός, ὁ· γενάρχης Αἰτωλῶν.
Ἀΐών, ἡ· πόλις Παλαιστίνης.
Αἰών, ὁ· υἱὸς Κρόνου.
Αἰώρα, ἡ· ἑορ. παίδων ἐν Ἀθήναις.
Ἀκάβη, ἡ· ὄρ. Αἰγύπτου.
Ἀκαθνή, ἡ· ἐπαρχ. Μεσοποταμίας.
Ἀκαδαμίς, ἡ· πόλ. Λυδίας.
Ἀκαδήμεια, ἡ (κ. —μία)· τόπος καὶ φιλοσ. σχολὴ ἐν Ἀθήναις.
Ἀκάδημος, ὁ· ἥρως Ἀθηνῶν.
Ἀκάδρα, ἡ· τόπος Ἰνδιῶν.
Ἀκάθαρτος κόλπος, ὁ· ἡ ἐρυθρὰ θάλασσα παρὰ τὴν ἄνω Αἴγυπτον.
Ἀκακαλλίς, ἡ· θυγ.Μίνωος κ. Νύμφη.
Ἀκακήσιον, τό· πόλ. Ἀρκαδίας.
Ἀκακήσιος, ὁ· ἐπίθ. Ἑρμοῦ.
Ἀκάκητος, ὁ· ἐπίθ. Ἑρμοῦ.
Ἀκάκιος, ὁ·ὄν.ἐπισκ.,μάρτ.,σοφισ.κ.ἄ.
Ἄκακος, ὁ· υἱὸς Λυκάονος
Ἀκάλανδρος ποταμός, ὁ· ποτ. Λευκανίας.

Ἀκαλανδίς, -ίδος, ἡ· θυγ. βασ. Ἡμαθείας | ἐπίθ. Ἀρτέμιδος.
Ἀκάλη, ἡ· θυγ. Μίνωος.
Ἀκαλησσός, ἡ· πόλ. Λυκίας.
Ἀκαλλαρίς, -ίδος, ἡ· θυγ. Εὐμήδους.
Ἀκαμαντίδαι, οἱ· ἀπόγ. Ἀκάμαντος.
Ἀκαμάντιον, τό· πόλ. Μεγ. Φρυγίας
Ἀκάμας, ὁ· ὄν. υἱ. Θησέως κ.ἄ.| ἀκρ. Κύπρου.
Ἀκαμνάκης, ὁ· βασ. Λιβύης.
Ἄκαμψις, -ιδος, ὁ· ποτ. Πόντου.
Ἀκανδίνη, ἡ· νῆσ. Ἀραβ. κόλπου.
Ἀκανδίς, -ίδος, ἡ· θυγ. Αὐτονόου.
Ἄκανθος, ὁ· ἱδρ. πόλ. Ἀκάνθου | ὄν. Ὀλυμπιονίκου κ.ἄ.
Ἄκανθος, ἡ· ὄν. πόλ. Χαλκιδ. κ.ἄ.
Ἄκαρα, τά· πόλ. Ἀσίας.
Ἀκαραρσός, ἡ· πόλ. Λυκίας.
Ἀκαρκών, ὁ· ἱστοριογράφος.
Ἀκαρνάν, -άνος, ὁ· γενάρχ. Ἀκαρνάνων.
Ἀκαρνᾶνες, οἱ· κάτ. Ἀκαρνανίας.
Ἀκαρνανία, ἡ· ἐπαρχία Δυτ. Ἑλλ.
Ἀκάστη, ἡ· θυγ. Ὠκεανοῦ.
Ἄκαστος, ὁ· υἱ. Πελίου, βασ. Ἰωλκοῦ.
Ἀκεγχρής, ἡ· θυγ. Ὥρου, βασ. Αἰγύπτ.
Ἄκεδον, τό· πόλ. Ἰταλίας.
Ἀκέλης, -ου, ὁ· υἱὸς Ἡρακλέους.
Ἀκέλης, -ητος, ὁ· ποτ. Λυδίας.
Ἀκέρραι, αἱ· πόλ. Ἰταλίας.
Ἀκερσοκόμης, ὁ· ἐπίθ. Ἀπόλλωνος
Ἀκεσαμεναί, αἱ· πόλ. Μακεδονίας.
Ἀκεσαμενός, ὁ· βασ. Θρᾴκης.
Ἀκέσανδρος, ὁ· ἱστοριογρ. ἐκ Κυρήν.
Ἀκεσᾶς, ὁ· ὀφαντουργὸς ἐκ Κύπρου.
Ἀκεσίας, ὁ· ὄν. ἰατρ., ἱστορ. κ.ἄ.
Ἀκεσίδας, ὁ· ἥρως.
Ἀκεσίλαος, ὁ· ὄν. ἰατρ., Ὀλυμπιον.
Ἀκεσίμβροτος, ὁ· ὄν. ἰατρ., ναυάρχου.
Ἀκεσίνης, ὁ· ὄν. ποτ. Ἰνδικῆς, Σικελ.
Ἄκεσις, ὁ· θεὸς ἐν Ἐπιδαύρῳ.
Ἄκεσσα, ἡ· πόλ. Σικελίας.
Ἀκέστη, ἡ=Αἴγεστα.
Ἀκέστης, ὁ· βασ. Σικελίας.
Ἀκεστόδωρος, ὁ· ἱστοριογρ. ἐκ Μεγαλοπόλεως.
Ἀκεστορίδαι, οἱ· γέν. ἱερέων Ἄργους.
Ἀκέστωρ, -ορος, ὁ· ποι., ἱστορ. κ.ἄ.
Ἀκεσώ, ἡ· θυγ. Ἀσκληπιοῦ.
Ἄκη, ἡ· πόλ. Γαλιλαίας.
Ἀκήρατος, ὁ· ἱερεὺς Δελφῶν.
Ἄκης, ὁ· ποτ. Ἀσίας.
Ἀκησίας, ὁ=Ἀκεσίας.
Ἀκισμός, ὁ· βασ. Λυδῶν.
Ἄκιβοι, οἱ· λαὸς Σαρματίας.
Ἀκιδαλία, ἡ· πηγὴ Βοιωτίας καὶ ἐπίθ. Ἀφροδίτης.
Ἀκίδας, -αντος, ὁ· ποτ. Ἤλιδος.
Ἀκίδουσα, ἡ· σύζ. Σκαμάνδρου.
Ἀκίδων, -οντος, ὁ=Ἀκίδας.
Ἀκιδίας, -ου, ὁ· ποτ. Σικελίας.
Ἀκίλα, ἡ· ἀκρωτ. Ἀραβίας.
Ἄκιλαι, αἱ· πόλ. Σικελίας.
Ἀκιληνηνή, ἡ· ἐπαρχία Ἀρμενίας.
Ἀκινάκαι, οἱ· λα. Βακτριανῆς.
Ἀκινάκης, ὁ· θεὸς τῶν Σκυθῶν.
Ἀκινάσης, ὁ· ποτ. Κολχίδος.
Ἀκίνητος, ὁ· υἱὸς Ἡρακλέους.
Ἀκίον, τό· νῆσ. παρὰ τὴν Ἀφρικήν.
Ἄκιρις, -ιος, ὁ· ποτ. Ἰταλ. Λευκανίας.
Ἄκις, -ίδος, ὁ· ποτ. Σικελ. | υἱ. Φαύνου.
Ἀκιχώριος, ὁ· Γαλάτης στρατηγός.
Ἀκκαβικὸν τεῖχος, τό· πόλ. παρὰ τὰς Ἡρακλείους στήλας.
Ἀκκάμεος, ὁ· στρατηγὸς Ἰουλιανοῦ.
Ἀκ(κ)άρων, -ωνος, ὁ (κ. Ἀκαρών)· πόλ. Φιλισταίων Παλαιστίνης.
Ἄκκι, τό· πόλ. Ἱσπανίας.
Ἀκκώ, -οῦς, ἡ· Σαμία γυ. δυσειδής.
Ἀκμή, ἡ· ὄν. διαφ. γυναικῶν.
Ἀκμηναί, αἱ· ὄν. νυμφῶν ἐν Ἠλείᾳ
Ἀκμῆνες, αἱ=Ἀκμηναί.
Ἀκμονία, ἡ (κ. —μόνεια, κ. —μωνία)· πόλ. Φρυγίας.
Ἀκμόνιον ἅλσος, τό· ἐν Καππαδ
Ἄκμων, -ονος (κ. -ωνος), ὁ· ὄν. βασ Σακῶν κ.ἄ.
Ἀκοίτης, ὁ· ἐπίθ. Διονύσου.
Ἀκοίτιον, τὸ (κ. Κοίτη, ἡ)· νῆσ. παρὰ τὴν Κρήτην.
Ἄκολα, ἡ· πόλ. Μηδίας.
Ἀκόναι, αἱ· πόλ. Βιθυνίας.
Ἀκοντεύς, -έως, ὁ· ὄν. διαφ. Ἡρώων.
Ἀκόντης, -ου, ὁ· υἱ. Λυκάονος, βασ. Ἀρκαδίας.
Ἀκόντιον, τό· πόλ. Ἀρκαδίας | ὄρ. Φωκίδος.
Ἀκοράκα (κ. Ἀκοράβα), ἡ· πόλ. Κοίλης Συρίας.
Ἄκορις, -ιος, ὁ· βασ. Αἰγύπτου.
Ἀκορίς, -ίδος, ἡ (κ. Ἄκωρις)· πόλ. Αἰγύπτου.
Ἀκουαιστατιέλλαι, αἱ· λουτρόπολις ἐν Λιγουρίᾳ.
Ἀκούηνον, τὸ (κ. Ἀκούϊνον)· πόλ. Λατίου.
Ἀκουήνσιοι, οἱ· λα. Μαυριτανίας.
Ἀκούης, ὁ· στρατ. Ἀρκαδίας.
Ἀκούϊγκον, τό· πόλ. Παννονίας.
Ἀκουϊτανία, ἡ· χώ. Γαλλίας.
Ἀκουμενός, ὁ· ἰατρ. ἐν Ἀθήναις.
Ἀκουσίλαος, ὁ· ἱστοριογρ. ἐξ Ἄργους.
Ἀκούτεια, ἡ· πόλ. Ἱσπανίας.
Ἄκρα, ἡ· ὄν. πόλ. Σαρμ., Ταυρ. χερσονήσου κ. ἄ.
Ἀκράβαι, αἱ· πόλ. Μεσοποταμίας.
Ἀκραβατηνή, ἡ· ἐπαρχ. Ἰουδαίας.
Ἀκραβαττά, ἡ· πόλ. Ἰουδαίας.
Ἀκραγαλλίδαι, οἱ· λα. Φωκίδος.
Ἀκράγας, -αντος, ὁ· υἱ. Διός, ἱδρ. ὁμων. πόλ. | ὁ (ἡ) Ἀκρ—πόλ. Σικελ. κ. ποτ. κ. ὄρ. Σικελίας.
Ἀκράδ, ἡ· πόλ. Μαυριτανίας.
Ἀκράδως ἄκρον, τό· ἡ τελευταία ἄκρα τοῦ ἀκρ. «Ἀκτῆς» ἐν Μακεδ.
Ἄκραι, αἱ· ὄν. πόλ. Αἰτωλ., Σικελ.
Ἀκραία, ἡ· ἐπίθ. διαφ. θεαινῶν.
Ἀκραῖα, τά· ὄρ. Ἀργολ., πόλ. Λακ.
Ἀκραῖον λέπας, τό· ὄρ. Σικελ. ἐφ' οὗ πόλ. Ἄκρα.
Ἀκραῖος, ὁ· ἐπίθ. θεῶν μὲ ναοὺς ἐπὶ ὀρ.
Ἀκρασιφεύς, ὁ· υἱ. Ἀπόλλ., ἱδρ. τῆς
Ἀκραιφία, ἡ (κ. -ίαι, αἱ, -αἰφιον, -αἰφνιον, τό)· πόλ. Βοιωτίας.
Ἀκράκανος, ὁ· παραπ. Εὐφράτου.
Ἄκρασος, ἡ· πόλ. Λυδίας.
Ἀκρᾶτοπότης, ὁ· ἥρως Μουνιχίας.
Ἄκρατος, ὁ· ὀπαδὸς Βάκχου λατρευόμενος ἐν Μουνιχίᾳ.
Ἀκρατοφόρος, ὁ· ἐπίθ. Βάκχου.
Ἀκρείτας, ὁ· ἐπίθ. Ἀπόλλωνος.
Ἀκρήτη, ἡ· νοσοκόμος Διονύσου.
Ἀκρήφεια, ἡ=Ἀκραιφία.
Ἀκρίαι, αἱ· (κ. -ιαί)· πόλ. Λακωνίας.
Ἀκρίας, ὁ· μνηστὴρ Ἱπποδαμείας.
Ἀκριδοφάγοι, οἱ· λα. Αἰθιοπίας.
Ἄκριλλα, ἡ (κ. -λλαι)· πόλ. Σικελ.
Ἀκρίς, -ίδος, ἡ· πόλ. Λιβύης.
Ἀκρισίας, ὁ· ὄν. Κρόνου ἐν Φρυγίᾳ.
Ἀκρίσιος, ὁ· υἱ. Ἄβαντος, βασ. Ἄργους | στρατ. Σικυῶνος.
Ἀκρισιώνη, ἡ· θυγ. Ἀκρισίου, ἡ Δανάη.
Ἀκρισκωνιάδης, ὁ· ἐπών. Περσέως.
Ἀκρίτας, ὁ· ἀκρ. Μεσογ., Βιθυνίας.
Ἀκρίτη, ἡ· νησὶς παρὰ τὴν Πάτμον.
Ἀκρόβιγα, ἡ· πόλ. Λουσιτανίας.
Ἀκρόδωον, τὸ (κ. -δωοι, οἱ)· πόλ. ἐπὶ κορυφ. Ἄθωνος.
Ἀκροκεραύνια, τά· ὄρ. Ἠπείρου.
Ἀκρόκομος, ὁ· μνηστὴρ Ἱπποδαμείας.
Ἀκροκόρινθος, ὁ· ἀκρόπολ. Κορίνθου.
Ἀκρόλισσος, ὁ· φρούριον Δαλματίας.
Ἄκρον, τό· ὄρος Ἀργολίδος.
Ἀκρόνεως, ὁ· εἷς τῶν ἐπισ. Φαιάκων.
Ἀκρόπολις, ἡ· τῶν Ἀθηνῶν | πόλ. Καυκάσου, Λιβ. καὶ Αἰτωλ.
Ἄκρος, ὁ, ἡ· πόλ. κ. λιμὴν Ἄκρας.
Ἀκροσκιρία, ἡ· μέρος τοῦ δάσους «σκιρὰ» τῶν Βρεττίων.
Ἀκρότατος, ὁ· υἱ. κ. ἀπόγ. Κλεομένους Β', βασ. Σπάρτης.
Ἀκρούριον ὄρος, τό· ὄρ. Φωκίδος.
Ἄκρων, -ωνος, ὁ· ὄν. ἰατρ. Ἀκράγ. κ.ἄ.
Ἀκρώρεια, ἡ· κορ. ὄρ. Σικυῶνος ἔνθα ἡ ἐπομ. πόλις.
Ἀκρώρειοι, οἱ· πόλ. Τριφυλίας ἐπὶ τοῦ Ἀλφειοῦ.
Ἀκρωρείτης, ὁ· ἐπίθ. Ἀπόλλ. ἐν Σικυ.
Ἀκταία, ἡ· θυγ. Νηρέως, θυγ. Δαναοῦ, ἐπίθ. Δήμητρος.
Ἀκταῖος, ὁ· πρῶτος βασ. Ἀττ. | πατὴρ Τελαμῶνος.
Ἀκταῖος, α, ον· ὁ ἐκ τῆς Ἀκτῆς (=Ἀττικῆς) | ὁ ἐξ Ἀκτῆς Ἰωνίας.
Ἀκταίων, -ωνος (κ. -ονος), ὁ· ἔγγονος Κάδμου.
Ἀκτανία, ἡ· νῆσ. Γερμ. (βορ.) θαλάσ.
Ἀκτή, ἡ· ἀρχ. ὀν. Ἀττικῆς | χώ. ἐν Ἰωνίᾳ | ἀκρ. Χαλκιδ. | λιμὴν Ἀκαρν. | χώ. Πελοποννήσου.
Ἄκτια, τά· ἑορ. Ἀπόλλ. ἐν ἀκρ. Ἀκτίῳ.
Ἀκτική, ἡ=Ἀττική.
Ἄκτιον, τό· ἀκρ. Ἀκαρν. κ. να. Ἀπόλλ. καὶ κώμη ἀπ' αὐτοῦ.
Ἄκτιος, ὁ· ἐπίθ. Ἀπόλλ. κ. Πανός.
Ἀκτίς, -ῖνος, ὁ· υἱ. Ἡλίου, ἱδρ. Ἡλιουπόλεως.
Ἀκτίς, -ῖνος, ἡ· ὄν. γον., κυνῶν, πλοίου.
Ἀκτισάνης, ὁ· βασ. Αἰθιοπίας.
Ἀκτίτης, ὁ=Ἀττικός (ὃλ. Ἀκτή).
Ἀκτορίδης, ὁ· υἱ. Ἄκτορος, Μενοίτιος, πα. Πατρόκλου.
Ἀκτορίς, ἡ· θαλαμ. Πηνελόπης.
Ἀκτορίων, -ωνος, ὁ=Ἀκτορίδης.
Ἄκτωρ, -ορος, ὁ· ὄν. βασ. Φθίας, πάππου τοῦ Πατρόκλου | κ.ἄ.
Ἀκυληία, ἡ· πόλ. Ἐνετῶν ἐν ἄνω Ἰταλ.
Ἀκύλ(λ)ιος, ὁ· ὄν. στρατ. Ρωμ. κ.ἄ.
Ἄκυτος, ἡ· ὄν. νῆσ. πλησ. Κρήτ. κ. πόλ. νῆσ. Μήλου.
Ἀκύφας, -αντος, ὁ (ἡ)· πόλ. ἐπὶ Οἴτης Θεσσαλίας.
Ἀκχηνοί, οἱ· λα. ἐπὶ ἐρυθρ. θαλ. Ἀραβ.
Ἀκώνιτες, οἱ· λα. Σαρδινίας.
Ἄλαβα, ἡ· πόλ. Ἱσπαν. | νῆσ. Γαπροβ.
Ἀλαβάγειον ἄκρον, τό· ἀκρ. Καρμαν.
Ἀλάβανδα, τὰ (κ. ἡ)· πόλ. Καρίας.
Ἀλάβανδος, ὁ· υἱ. Καρός, ἱδρ. Ἀλαβάνδων.
Ἀλαβαστρίτης, ὁ· ὄρ. Αἰγύπτου.
Ἀλαβάστρων πόλις, ἡ· πόλ. Αἰγύπτ.
Ἄλαβος, ὁ (κ. Ἀλαβών)· ποτ. Σικελ.
Ἄλαγμα, τό· πόλ. Πάρθων.
Ἀλαγονία, ἡ· πόλ. Ἐλευθερολακώνων | θυγ. Διός.
Ἀλαζίρ, -ῖρος, ὁ· βασ. Λιβύης.
Ἀλαζονία, ἡ· πόλ. Τρῳάδος.
Ἀλαζόνιος ποταμός, ὁ· ποτ. Ἀλβαν.
Ἀλαζῶνες, οἱ· λα. Σκυθῶν.
Ἀλαί, αἱ· ὄν. δύο δήμων Ἀττικῆς.
Ἀλαία, ἡ=Ἀλέα.

Ἀλαΐα, τά· ἑορ. Ἀθηνᾶς ἐν Τεγέᾳ.
Ἄλαισα, τά· πόλ. Σικελίας.
Ἄλαισος, ὁ· ποτ. Σικελίας.
Ἀλαλά, ἡ· θυγ. τοῦ Πολέμου.
Ἀλαλαίου νῆσοι, αἱ· εἰς τὰ παράλ. Αἰθιοπίας.
Ἀλαλίη, ἡ· πόλ. τῆς Κορσικῆς.
Ἀλαλκομεναί, αἱ· πόλ. Θεσσ., Βοιωτ.
Ἀλαλκομενηΐς, -ίδος, ἡ· ἐπίθ. Ἀθηνᾶς.
Ἀλαλκομένης, ὁ· ἥρως Βοιωτίας.
Ἀλαλκομενία, ἡ=Ἀλαλκομενηΐς | θυγ. Ὠγύγου.
Ἀλαλκομένιον, τό· ναός Ἀθηνᾶς ἐν τῇ πόλει.
Ἀλάμαδα, ἡ· πόλ. Συρ. ἐπὶ Εὐφράτ.
Ἀλαμαν(ν)οί, οἱ· λα. μεταξὺ Ῥήνου κ. Δουνάβεως.
Ἀλαμβατήρ, ὁ· ἀκρ. Ἰνδ. Ὠκεανοῦ.
Ἄλαμος, ἡ· πόλ. Ἀλβανίας.
Ἄλανα ὄρη, τά· ἐν Σκυθίᾳ.
Ἀλανία, ἡ· χώ. Σκυθίας.
Ἀλανοί, οἱ· λαός Σκυθικός.
Ἀλανορσοί, οἱ· λα. Σκυθικός.
Ἀλάπαρος, ὁ· βασ. Βαβυλωνίων.
Ἀλ(λ)άριχος, ὁ· ἡγεμὼν Γότθων.
Ἀλαρόδιοι, οἱ· λα. Ἀσίας (ἐπὶ Εὐξ. Πόντου).
Ἀλαστορίδης, ὁ·υἱ. Ἀλάστορος, Τρώς.
Ἀλάστωρ, -ορος, ὁ· ἡγ. Λυκίων | υἱ. Νηλέως.
Ἀλάτα, ἡ· πόλ. Ἀραβίας.
Ἀλαυνοί, οἱ· λα. Νωρικοῦ.
Ἄλβα, ἡ· πόλ. καὶ ποτ. Ἱσπανίας.
Ἄλβα Λόγγα, ἡ· πόλ. Λατίου Ἰταλ.
Ἄλβα Πομπηία, ἡ· πόλ. Λιγουρίας βορείου Ἰταλίας.
Ἀλβάνη, ἡ· πόλ. τῆς ἐν Ἀσίᾳ Ἀλβαν.
Ἀλβανία, ἡ· χώρα Ἀσίας.
Ἀλβάνιαι πύλαι, αἱ· στενὸν Κασπίας θαλάσσης.
Ἀλβανοί, οἱ· λα. τῆς ἐν Ἀσίᾳ Ἀλβαν.
Ἀλβανόν ὄρος, τό· ὄρ. Ἰταλ. ἀφ' οὗ ἡ πόλ. Ἄλβα Λόγγα.
Ἀλβανόπολις, ἡ· πόλ. Ἀλβανῶν ἐν Μακεδονίᾳ.
Ἄλβας, ὁ· βασ. Λατίου | ὀν. Τιβέρεως.
Ἀλβαυγούστα, ἡ· πόλ. Γαλατίας.
Ἀλβῖνος, ὁ· Πλατων. φιλόσοφος.
Ἀλβίοικοι, οἱ· λαός Ἄλπεων.
Ἄλβιον ὄρος, τό· ὄχυρὸν Ἄλπεων ἐν Δαλματίᾳ.
Ἄλβις, -ιος, ὁ·ποτ. Γ'ερμ. (νῦν Ἔλβας).
Ἀλβίων, -ωνος, ἡ· ἀρχ. ὀν. Ἀγγλίας.
Ἀλβοκήνσιοι, οἱ· λαός Δακίας.
Ἄλβος, ὁ· ἐπών. τοῦ Ρωμ. Ποστουμίου | ἔπαρχος Ἀσίας.
Ἀλβούϊος, ὁ· βασ. Λογγοβάρδων.
Ἄλβουλος, ὁ· ἀρχ. ὀν. Τιβέρεως.
Ἄλγεα, τά· θυγ. τῆς Ἔριδος.
Ἀλγίδος, ἡ (κ. -ιδον, τό)· πόλ. Αἰκούων.
Ἀλγιδών, -ῶνος, ἡ=Ἀλγίδος.
Ἄλγος, ὁ· ποτ. Θεσσαλίας.
Ἀλδησκος, ὁ (κ. Ἀρδησκος)· ποτ. Σαρματίας.
Ἀλέα, ἡ· πόλ. Ἀρκαδ. | ἐπίθ. Ἀθηνᾶς.
Ἀλεβίων, -ωνος, ὁ· υἱ. Ποσειδῶνος.
Ἀλεγήνωρ, -ορος, ὁ·εἷς τῶν Τρώων.
Ἄλεις, -εντος, ὁ (κ. Ἄληις)· ποτ. Λευκανίας, Κῶ, Ἴων. Ἀσίας.
Ἀλείσιον, τό· πόλ. Ἤλιδος.
Ἀλεισίου κολώνη, ἡ· λόφος παρὰ τὸ Ἀλείσιον.
Ἀλεκτορίδης, ὁ· υἱὸς Ἀλέκτορος.
Ἀλέκτωρ, -ορος, ὁ· βασ. Ἄργους κ.ἄ.
Ἀλεκτρυών, -όνος, ὁ (κ. -ύων)· ὀν. θεραπόντος Ἄρεως κ.ἄ.
Ἀλεντία, ἡ· ἐπίθ. Ἀφροδίτης.
Ἀλεξάνδρα, ἡ· θυγ. Πριάμου | τίτλ. τραγῳδ. Λυκόφρονος.
Ἀλεξάνδρεια, ἡ· ὀν. τῆς ἐν Αἰγύπτῳ πόλ. καὶ πλείστων ἄλλων.
Ἀλεξανδρεύς, ὁ· κάτ. Ἀλεξανδρείας.
Ἀλεξανδρεωτικός, ἡ,όν·ὁ ἐξ Ἀλεξανδρείας.
Ἀλεξανδρῖνος, η, ον· ὁ ἐξ Ἀλεξανδρείας.
Ἀλέξανδρος, ὁ· ὀν. πλείστων ἀπὸ τοῦ Πάριδος καὶ ἑφ.
Ἀλεξάνωρ, -ορος, ὁ· υἱ. Μαχάονος, ἀπόγ. Ἀσκληπιοῦ.
Ἀλέξαρχος, ὁ· ὀν. στρατηγοῦ Κορινθίου κ.ἄ.
Ἀλεξιανός, ὁ· ὀν. αὐτοκρ. Ρώμης Ἀλεξ. Σεβήρου.
Ἀλεξιάρης, -ους, ὁ· υἱ. Ἡρακλέους.
Ἀλεξίας, ὁ· ὀν. ἄρχοντος ἐν Ἀθήναις.
Ἀλεξίβιος, ὁ·Ὀλυμπιον.ἐξ Ἀρκαδίας.
Ἀλεξίδημος, ὁ· πα. Μένωνος ἐκ Θεσσαλίας.
Ἀλεξίκακος, ὁ· ἐπίθ. Ἀπόλλωνος.
Ἀλεξικλῆς, -έους, ὁ· Ἀθην. στρατ. Πελοπ. πολέμου.
Ἀλεξῖνος, ὁ· φιλόσ. ἐξ Ἤλιδος.
Ἀλεξιππίδας, ὁ· Ἔφορος Σπάρτης.
Ἄλεξις, -ιδος, ὁ· ὀν. Κωμ. ποι. κ.ἄ.
Ἀλεξίων, -ωνος, ὁ·ὀν. Γραμμ., γλύ. κ.ἄ.
Ἀλέξων, -ωνος, ὁ· ὀν. Σπαρτ., κ. ἄ.
Ἀλεός, ὁ· ὀν. βασ. τῆς Τεγέας.
Ἄλεσα, ἡ· περιοχὴ τῶν Μαμερτίνων.
Ἀλεσία, ἡ· πόλ. Γαλλ. Ἀκουϊτανίας.
Ἀλεσίαι, αἱ· πόλ. Λακ. ἐπὶ Ταϋγέτου.
Ἀλέτριον, τό· πόλ. Λατίνων ἐν Ἰταλ.
Ἀλευάδαι, οἱ· οἰκογ. Τυρράνων Θεσσαλ., ἀπόγ. τοῦ ἑπομ.
Ἀλεύας, -ου, ὁ· ἀπόγ. Ἡρακλ., ἐξ οὗ οἱ Ἀλευάδαι.
Ἀλήιον πεδίον, τό· πεδιὰς Κιλικίας.
Ἀληίς, -ίδος, ἡ· ἀρχ. ὀν. Τίρυνθος.
Ἀληκτώ, -οῦς, ἡ· θυγ. Γῆς, μία τῶν Ἐρινύων.
Ἀλήμων, -ονος, ὁ· ἐξ Ἀργολ.. ἱδρ. Κρίτωνος.
Ἄληξ, -ηκος, ὁ (κ. Ἄληξ)· ποτ. Βρεττίας.
Ἄλης, -εντος, ὁ· ποτ. πλησ. Κολοφῶνος.
Ἀλήσιον, τό· ὄρ. Ἀρκαδ. | πεδιὰς Τροίας.
Ἀλήσιος, ὁ· εἷς τῶν μνηστήρων Ἱπποδαμείας.
Ἀλῆται, οἱ· θεῖον γένος φοινικ. μυθολογίας.
Ἀλήτης, -ου, ὁ (κ. Ἀλάτας)· ὀν. υἱ. τοῦ Αἰγίσθου κ.ἄ.
Ἀλητία, ἡ (κ. Ἀλήτιον, τό)· πόλ. Ἰταλ. Καλαβρίας.
Ἀλητιάδαι, οἱ· ἐπών. Κορινθίων.
Ἄλθα, ἡ· πόλ. Βαβυλωνίας.
Ἀλθαία, ἡ· θυγ. βασ. Θεστίου κ.ἄ. | πόλ. Ἱσπανίας.
Ἀλθαιμένης, -ους, ὁ· εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν.
Ἀλθημένης, ους, ὁ· ἀπόγ. Μίνωος.
Ἄλθηπος, ὁ· υἱὸς Ποσειδῶνος.
Ἀλία, ἡ· ὀν. Νηρηΐδος κ.ἄ.
Ἀλιαί, αἱ (κ. Ἀλία)· ὀν. πόλ. Ἀργολίδος κ.ἄ.
Ἀλιάκμων, -ονος, ὁ· ποτ. Μακεδ.
Ἀλιάρδ(ι)οι, οἱ· λαὸς Ἀφρικῆς.
Ἀλίαρτος, ἡ (κ. ὁ)· πόλ. Βοιωτίας.
Ἀλιάς, -άδος, ἡ· περιοχὴ παραλίων Ἀργολίδος.
Ἀλίας, ὁ· ποτ. Ἰταλίας.
Ἀλίβακα (κ. Ἀλυβάκκα), ἡ· πόλ. Κυρηναϊκῆς.
Ἀλίβας, ὁ· ὀν. ποτ. Ἄβου | Ἀλιβαντὶς φυλή· πλαστὸν ὀν. φυλῆς (= φυλὴ ναυκρῶν).
Ἀλιεῖς, οἱ·=Ἀλιαί· πόλ. Ἀργολ.
Ἀλίζωνες, οἱ (κ. -ζῶνες)· λα. Ἀσίας ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου.
Ἀλιθέρσης, -ου, ὁ· υἱ. Μάστορος, Ἰθακήσιος | υἱ. Ἀγκαίου, Ἀργεῖος.
Ἀλικάδρα, ἡ (ἡ Ἀλιδράκα)· πόλ. Μηδίας.
Ἀλίκαρνα, ἡ· μτγν. ὀν. τῆς Χαλκίδος.
Ἀλικαρνασσός, ἡ (καὶ -ᾶσός, καὶ -ησός)· πόλ. Καρίας.
Ἀλικαύων, ὁ· ἐπίθ. Ποσειδῶνος.
Ἄλικος, ὁ· ποτ. ἐν Σικελίᾳ.
Ἀλικύαι, αἱ· πόλ. Σικελίας.
Ἀλίκυρνα, ἡ· κώμη Αἰτωλίας.
Ἀλιλαῖοι, οἱ· λαὸς Ἀραβίας.
Ἀλιλάτ, ἡ· ὀν. τῆς Ἀφροδ. Οὐρανίας ἐν Ἀραβίᾳ.
Ἀλίμαλα, τά· τόπος Λυκίας.
Ἀλιμήδη, ἡ· θυγ. Νηρέως.
Ἀλιμήδης, ὁ· ὀν. Κύκλωπος.
Ἀλιμοῦς, -οῦντος, ὁ (κ. Ἀλ-)· δῆμος Ἀττικῆς.
Ἀλιμούσιος, α, ον· ὁ ἐξ Ἀλιμοῦντος.
Ἄλινδα, τά· πόλ. ὀχυρὰ Καρίας.
Ἀλίνδοια, ἡ· πόλ. Μακεδονίας.
Ἀλίνζα, ἡ· πόλ. Μηδίας.
Ἄλιον, τό· πόλ. ἐν Ἤλιδι.
Ἄλιον, τό· να. Ἡλίου ἐν Ρόδῳ.
Ἄλιος, ὁ· δωρ. ἀντὶ Ἥλιος.
Ἄλιος, ὁ· υἱ. Ἀλκινόου, βασ. Φαιάκων.
Ἁλιοῦς, -οῦντος, ὁ=Ἅλος.
Ἀλίπεδον, τό· πεδιὰς Ἀττικῆς.
Ἀλιρρόδιος, ὁ· υἱ. Ποσειδῶνος.
Ἄλις, -ιδος, ἡ=Ἥλις.
Ἀλίσαρνα, ἡ· πόλ. Τρῳάδος.
Ἀλίσδασα, ἡ· πόλ. Μηδίας.
Ἀλίστα, ἡ· πόλ. Κορσικῆς.
Ἀλίστρα, ἡ· μή. Ὠγύγου.
Ἀλιταμβοί, οἱ· λα. Λιβύης.
Ἀλιτέμνιοι, οἱ· λα. Λιβύης.
Ἀλιτηρία, ἡ· ἐπίθ. Δήμητρος.
Ἀλιτήριος, ὁ· ἐπίθ. Διός.
Ἄλιττα, ἡ· ὀν. Ἀφροδίτης ἐν Ἀραβίᾳ.
Ἀλιφαί, αἱ· πόλ. Ἰταλίας.
Ἀλίφηρα, ἡ (κ.-ειρα)·πόλ. Ἀρκαδίας.
Ἀλιφηραία, ἡ· ἐπίθ. Ἀθηνᾶς.
Ἀλίφηρος, ὁ (κ. Ἀλ-)· υἱ. Λυκάονος.
Ἀλκαθόη, ἡ=Ἀλκιθόη, θυγ. Μινύου.
Ἀλκάθοος, ὁ (κ. -θους)· ὀν. υἱοῦ τοῦ Πέλοπος κ. ἄ.
Ἀλκαΐδης, ὁ· υἱ· ἡ ἀπόγ. Ἀλκαίου.
Ἀλκαῖος, ὁ· ὀν. υἱ. Περσέως | υἱ. Ἡρακλέους κ. ἄ.
Ἀλκαμένης, -ους, ὁ· βασ. Σπάρτ. κ.ἄ.
Ἀλκάνδρη, ἡ· σύζ. Πολύβου, ἐκ Θηβῶν Αἰγύπτου.
Ἄλκανδρος, ὁ· ὀν. υἱ. τοῦ Τροφωνίου ἐκ Λεβαδείας κ. ἄ.
Ἀλκάνωρ, -ορος, ὁ· ὀν· πα. Πανδάρου, Τρῳός, κ. ἄ.
Ἀλκείδης, ὁ· υἱ. ἡ ἀπόγ. Ἀλκαίου.
Ἀλκέτας, ὁ· βασ. Μολοσσῶν | στρατ. Μ. Ἀλεξάνδρου | κ. ἄ.
Ἀλκή, ἡ· θυγ. Ὀλύμπου ‖ ὀν. κυνός.
Ἀλκήνωρ, -ορος, ὁ·εἷς τῶν Ἀργείων.
Ἄλκηστις, -ιος, ἡ· θυγ. Πελίου | σύζ. Ἀδμήτου | κ. ἄ.
Ἀλκιβιάδης, ὁ· ὀν. υἱ. τοῦ Κλεινίου (ὁ περίφ. Ἀλκ.) | κ. ἄ
Ἀλκιδάμας, -αντος, ὁ· διδ, ρητορ., μαθ. Γοργίου | κυν. φιλόσοφος.
Ἀλκιδίκη, ἡ·θ. Ἀλεοῦ, σύζ. Σαλμωνέως.

Ἀλκιθόη, ἡ· θυγ.Μινύου, βασ.Ὀρχομ.
Ἀλκιμέδη, ἡ· θυγ. Φύλακος, σύζ. Αἰσονος.
Ἀλκιμέδων, ὁ στρατ. Μυρμιδόν. ἐν Τροίᾳ | κ.ἄ.
Ἀλκιμένης, -ους, ὁ· υἱ. Γλαύκου | υἱ. Ἰάσονος κ. Μηδείας.
Ἀλκιμίδης, ὁ· υἱ.Ἀλκίμου, ὁ Μέντωρ.
Ἄλκιμος, ὁ· πα. Μέντορος | βασ. Λυδίας | κ.ἄ.
Ἀλκινόη, ἡ· θυγ. Σθενέλου | θυγ. Πολύδου.
Ἀλκίνοος, ὁ· βασ.Φαιάκων | εἷς τῶν 12 υἱῶν Ἱπποκόωντος.
Ἀλκίππη, ἡ· θυγ. Ἄρεως | θυγ. Γιγαντος | κ.ἄ.
Ἄλκις, -ιος, ὁ· εἷς τῶν 50 υἱ. τοῦ Αἰγύπτου.
Ἀλκίς, -ίδος, ἡ· ἐπίθ. Ἀθηνᾶς.
Ἀλκισθένης, ὁ· πα. τοῦ στρατηγοῦ Δημοσθένους κ.ἄ
Ἀλκίφρων, -ονος, ὁ· Ἕλλην σοφιστὴς καὶ ἐπιστολογρ. κ.ἄ.
Ἀλκμάν, -ᾶνος, ὁ·Λυρ.ποι. 7 αἰ.π.Χ.
Ἀλκμάων, -ονος, ὁ· υἱ. Θέστορος, εἷς τῶν Ἀχ. ἐν Τροίᾳ.
Ἀλκμέων, -ωνος, ὁ (κ. -αίων)· υἱ. Ἀμφιαράου | υἱ. Μεγακλ. | κ.ἄ.
Ἀλκμεωνίδαι, οἱ (κ. -αιωνίδαι)· οἱ ἀπόγ. τοῦ Ἀλκμέωνος
Ἀλκμήνη, ἡ· θυγ. βασιλ. Μυκηνῶν| μήτηρ Ἡρακλέους.
Ἀλκμήνωρ, -ορος, ὁ· υἱ. Αἰγύπτου.
Ἀλκομεναί, αἱ· πόλ. Ἰθάκης.
Ἀλκυονεύς, -έως, ὁ· υἱ. Οὐρανοῦ, εἷς τῶν Γιγάντων.
Ἀλκυόνη, ἡ· θυγ. Ἄτλαντος | θυγ. Αἰόλου | κ.ἄ.
Ἀλκυονίδες, αἱ· θυγ. Ἀλκυονέως.
Ἀλκυών, -όνος, ἡ· θυγ. Αἰόλου.
Ἄλκων, -ωνος, ὁ· υἱ. Ἄρεως | υἱ. Ἐρεχθέως | κ.ἄ.
Ἀλλάβα, ἡ· ποτ. Σικελίας.
Ἀλλάντη, ἡ· πόλις Μακεδονίας.
Ἀλλορία, ἡ· πόλις Κρήτης.
Ἀλλάτα, ἡ· πόλ. Πετραίας Ἀραβίας.
Ἀλλόβριγες, οἱ (κ. -υγες κ. -ογες)· ἔθνος τῆς Ναρβων. Γαλλίας.
Ἀλλοπρόσαλλος, ὁ· ἐπίθ. Ἄρεως, διὰ τὸ ἄστατον τοῦ πολέμου.
Ἄλμαινα, ἡ· πόλ. Ἀφρικῆς.
Ἀλμάνα, ἡ· πόλ. Μακεδ. Μυγδονίας.
Ἄλμος, ὁ· υἱὸς Σισύφου.
Ἀλμυδησσός, ἡ· βλ. Σαλμυδησσός.
Ἀλμύραι, αἱ· πόλ. Λιβύης.
Ἀλμῶπες, οἱ· ἔθνος Πελαγονικὸν ἐν Μακεδονίᾳ.
Ἀλμωπία, ἡ· χώρα Μακεδονίας.
Ἄλμωψ, -ωπος, ὁ· υἱ. Ποσειδ. | εἷς τῶν Γιγάντων.
Ἀλξίων, -ωνος, ὁ· πα. Οἰνομάου.
Ἀλοκράτης, ὁ· υἱ. Ἡρακλέους.
Ἀλόννησος, ἡ (κ. -νησος)· νῆσος Θρᾳκικοῦ πελάγους.
Ἀλόπη, ἡ· θυγ. Κερκύονος | θυγ. Ἀκτορος | ὄν. πόλεων.
Ἀλόπιος, ὁ· υἱ. Ἡρακλέους.
Ἄλος, ὁ, ἡ (κ. Ἄλος)· πόλ. Φθιώτιδος | πολ. Λοκρίδος.
Ἀλοσύδνη, ἡ· ἐπίθ. Ἀμφιτρίτης συζ. Ποσειδῶνος.
Ἀλούτας, ὁ· ποτ. Καρπαθίων.
Ἀλπεινος, ἡ, ον (κ. -ειος, -ιος, -ινός)· ὁ ἀνήκων εἰς τὰς Ἄλπεις.
Ἄλπεις, -εων, αἱ· δρὴ Εὐρώπης.
Ἀλπηνοί, οἱ(κ.-ηνός,ἡ)·πόλ.Λοκρῶν.
Ἀλπινός, ἡ, ὀν=Ἀλπεινος.
Ἄλπις, -ιος, ὁ· ποτ. Ἰταλίας.
Ἄλπιστος, ὁ· στρατηγὸς Περσῶν.
Ἄλπωνος, ὁ· πόλ. Λοκρῶν.
Ἀλσάδαμος, ὁ· ὄρος Συρίας.
Ἄλσαισ, ἡ· πόλ. Ἀρκαδίας.
Ἄλσιον,τό·Ρωμ.ἀποικίαἐν Ἑτρουρίᾳ.
Ἀλτέρνα, ἡ· πόλ. Ἱσπανίας.
Ἄλτης, -αο (κ. -εω), ὁ· βάσ. Λελέγων Τροίας.
Ἀλτῖνον, τό (κ. Ἀλτ-)· πόλις ἄνω Ἰταλίας.
Ἄλτιος, ὁ· ἐπίθ. Διὸς ἐν Ὀλυμπίᾳ.
Ἄλτις, -εως, ἡ· ἱερὸν ἄλσος Ὀλυμπί.
Ἀλύαττα, τά· πόλ. Βιθυνίας.
Ἀλυάττεω σῆμα, τό· ὁ τάφος τοῦ ἐπομ. βασιλέως.
Ἀλυάττης, ὁ· βασ. Λυδ., πα. Κροίσου.
Ἀλύβας,-αντος,ὁ(κ.ἡ)· πόλ.Ἰταλίας.
Ἀλύβη, ἡ· πόλ. Εὐξ. Πόντου.
Ἀλυζία, ἡ (κ.-εια)· πόλ. Ἀκαρνανίας.
Ἄλυκος, ὁ· ποτ. Σικελίας.
Ἄλυκος, ὁ·υἱ.Σκίρωνος | πόλ.Πελοπ.
Ἀλύπητος, ὁ· Πολέμαρχος Θηβῶν.
Ἀλύπιος, ὁ· ἱστοριογράφος.
Ἄλυπος, ὁ· γλύπτης Σικυώνιος.
Ἀλύριος, ὁ· ἱστοριογρ.
Ἄλυς, -υος, ὁ· ποτάμιος Θεός | ποτ. Μ. Ἀσίας.
Ἀλύσιος, ὁ· ἐπίθ. Βάκχου κ. Διός.
Ἄλυσσος, ἡ· ἰαμ. πηγὴ Ἀρκαδίας.
Ἀλύχμιος, ἡ· ἐπίθ. Ἑρμοῦ ἐκ πόλ. Ἀλύχμης.
Ἀλφειαία, ἡ· ἐπίθ. Ἀρτέμιδος.
Ἀλφειός, ὁ· ποτ.Ἠλείος | ποτ. Θεός.
Ἀλφεσίβοια, ἡ· θυγ. Βίαντος (σύζ. Πελίου) | κ.ἄ.
Ἀλῶα, τά· ἑορ. Δήμητρος ἐν Ἀθήν.
Ἀλωάδαι, οἱ (κ. -εῖδαι)· υἱ. Ποσειδ.
Ἀλωάς, -άδος, ἡ· ἐπίθ. Δήμητρος.
Ἀλωεύς, -έως, ὁ· υἱ. Ποσειδῶνος.
Ἀλώνη, ἡ· νῆσος ἐν Προποντίδι.
Ἀλωνίς, -ίδος, ἡ· νῆσ.κ.κόλπ.Ἱσπαν.
Ἀλωπεκή, ἡ (κ. -αί)· δῆμ. Ἀττικῆς.
Ἀλωπεκίσ, ἡ· νησὶς ἐπὶ τῆς Μαιώτιδος λίμνης.
Ἀλωπεκόννησος,ἡ·πόλ. θρᾳκ. Χερσ.
Ἄλωρ, -ορος, ὁ·ποτ.παρὰ τὸ Δυρράχ.
Ἄλωρος, ὁ· πόλ. Πιερίας ἐν Μακεδ.
Ἀλῶτια, τά· ἑορτὴ Ταγεατῶν.
Ἀμαδόκα, ἡ· πόλ. Σαρμαζίας.
Ἀμάδοκα ὄρη, τά· ὀροσειρὰ Σαρματ.
Ἀμάδοκοι, οἱ· λα. Σαρματίας.
Ἀμάδοκος, ὁ· βασ. Ὀδρυσῶν, σύγχρ. Ξενοφῶντος.
Ἀμαδρυάς, -άδος, ἡ· ἀδελ. κ. σύζ. Ὀξύλου.
Ἀμαζόνειον, τό· τόπος ἐν Ἀθήναις.
Ἀμαζόνες, αἱ· ἔθνος πολεμοχαρῶν γυναικῶν (ὅλ. Ἀμαζών).
Ἀμαζόνιος, α, ον· ὁ τῶν Ἀμαζόνων | ἐπίθ. Ἀπόλλ. | Ἀμαζ. ποτ. | Ἀμαζ. ὄρη.
Ἀμαζονίς, -ίδος, ἡ· ἀμαζ. στήλη= ὁ τάφος τῆς ἀμαζ. Ἱππολύτης.
Ἀμαζών, -όνος· ἡ· θυγ. Ἄρεως.
Ἀμάθεια, ἡ· θυγ. Νηρέως.
Ἀμαθεύς, -έως, ὁ· υἱὸς Ἡρακλέους.
Ἀμαθοῦς, -οῦντος, ὁ· πόλ. Κύπρου, Λακωνίας.
Ἀμαθουσία, ἡ· ἐπίθ. Ἀφροδίτης.
Ἀμαία, ἡ· ἐπίθ. Δήμητρος ἐν Τροιζ.
Ἀμακάτις, -ίδος, ἡ· πόλ. Ἰνδιῶν.
Ἀμακοί, οἱ· λα. Ἀστουρίας.
Ἀμαληκῖται, οἱ· λα. Ἀραβίας.
Ἀμαληκῖτις, -ίδος, ἡ· τμ.Ἰδουμαίας.
Ἀμάλθεια, ἡ· ἡ αἶξ ἡ θηλάσασα τὸν Δία.
Ἀμανικαὶ πύλαι, αἱ (κ. Ἀμανίδες)· ἐν Κιλικίᾳ.
Ἀμανόν, τό (κ. Ἀμανός)· ὄρ. Ἀσίας, συνέχ. Ταύρου.
Ἀμαντῆνοι, οἱ (κ. Ἄμαντες)· ἔθνος Παννονίας.
Ἀμαντία, ἡ· πόλ. Ἰλλυρίας.
Ἀμαξάντεια, ἡ· δῆμος Ἀττικῆς.
Ἀμαξία, ἡ· χώ. Κιλικίας.
Ἀμαξιτός, ἡ· πόλ. Τροίας.
Ἀμαξόβιοι, οἱ· ἔθνος Σαρματίας
Ἀμάξοικοι, οἱ=Ἀμαξόβιοι.
Ἄμαρα, ἡ· πόλ. Ἀραβ. ἐπὶ τοῦ Περσικοῦ κόλπου.
Ἀμαραίας, ὁ· ἀκρωτ. Λιβύης.
Ἀμαραντὰ ὄρη, τά· ὄρη Κόλχων.
Ἀμάραντοι, οἱ· ἔθνος Κολχίδος.
Ἀμαρδοί, οἱ(κ.Μάρδοι)·ἔθν.Μηδικόν.
Ἄμαρδος, ὁ· ποτ. Μηδίας.
Ἀμαρεῖς, οἱ· λα. Βακτριανῆς.
Ἀμαριάκαι, οἱ· λα. Μηδίας.
Ἀμάριον, τό· ἄλσος Διὸς ἐν Ἀχαΐᾳ.
Ἀμαροῦσα, ἡ· πόλ. Ἑρκανίας.
Ἀμαρυγκείδης, ὁ· υἱ. Ἀμαρυγκέως.
Ἀμαρυγκεύς, -έως, ὁ· βασ. Ἐπειῶν ἐν Πελοποννήσῳ.
Ἀμαρυλλίς, -ίδος, ἡ· ὄν. ποιμενίδος παρὰ Θεοκρ.
Ἀμάρυνδος, ἡ· κώμη Εὐβοίας | Ἀμαρυνθία (κ. -ρυσία)· ἐπ. Ἀρτέμ.
Ἀμάρυνδος, ὁ· ποτ. Ἠλ. | πα. Νάρκισσου | κύων Ἀκταίωνος.
Ἀμάσεια, ἡ· πόλ. Πόντου | πόλ.Γερμ.
Ἀμασίας, -ου, ὁ· ποτ. Γερμανίας | βασ. Ἰουδ., Ἀρμενίας.
Ἄμασις, -ιος, ὁ· βασ. Αἰγύπτου.
Ἀμάσικλος,ὁ (κ. -ιχος)· ἀδελ. Πηνελ.
Ἀμάστορος, ἡ· χωρ. Κυρηναϊκῆς.
Ἀμαστρίνη, ἡ· ἀνεφιὰ Δαρείου, βασίλισσα Ἡρακλείας.
Ἄμαστρις, -εως, (κ. -ιδος), ἡ· θυγ. Δαρείου | πόλ. Παφλαγονίας.
Ἀμβάσται, οἱ· λα. Ἰνδιῶν, Κίνας.
Ἀμβάστης, ὁ· ποτ. Κίνας.
Ἀμβιανοί, οἱ· λα. τῆς Βελγ. Γαλλίας.
Ἀμβιδραυοί,οἱ·Γερμ.λα.τῆςΝωρικῆς.
Ἄμβλαδα, τά· πόλ. Πισιδίας.
Ἀμβουλία,ἡ·ἐπίθ.Ἀθηνᾶς ἐν Σπάρτῃ.
Ἀμβούλιοι, οἱ· ἐπίθ. τῶν Διοσκούρων.
Ἀμβούλιος, ὁ· ἐπίθ. Διὸς ἐν Σπάρτῃ.
Ἀμβρακία, ἡ· πόλ. Θεσπρωτίας.
Ἀμβρακιεύς, ὁ· κάτ. Ἀμβρακίας.
Ἄμβρακος, ὁ· ὄχυρὸν ἐν Ἠπείρῳ.
Ἄμβραξ, -ακος, ὁ· υἱ. Θεσπρωτοῦ, ἀπόγ. Λυκάονος.
Ἀμβροσία, ἡ· θυγ. Ἄτλαντος | ἑορ. Βάκχου.
Ἄμβρυσ(σ)ος, ἡ· πόλις Φωκίδος.
Ἄμβρυσσος, ὁ·ἱδρ. ὁμων. πόλ.Φωκίδ.
Ἀμβρύων, ὁ· συγγραφεύς.
Ἀμβρωδάξ, ἡ· πόλ. Πάρθων.
Ἄμβρωνες, οἱ· ἔθνος Κελτῶν.
Ἀμείλιχος, ἡ· πόλ. Ἀχαΐας.
Ἀμεινιάδης, ὁ· τῶν Ἀθηναίων τις.
Ἀμεινίας, -ου, ὁ· ἀδελ.Αἰσχύλ. | κ.ἄ.
Ἀμεινοκλῆς, ὁ· ὄν. Κορινθίου ναυπηγοῦ κ. ἄ.
Ἀμειψίας, ὁ· κωμ. ποιητὴς ἐν Ἀθήν.
Ἀμέλης,-ητος, ὁ· ὄν. ποτ. τοῦ Ἅδου.
Ἀμενανός, ὁ· ποτ. Σικελίας.
Ἀμένθης, -ου, ὁ· τὸ καθαρτήριον τῶν ψυχῶν παρ' Αἰγυπτίοις.
Ἀμερία,ἡ·πόλ.Πόντου | πόλ.Ὀμβρικ.
Ἀμερίας, ὁ· Μακεδὼν Γραμματικός.
Ἀμέστριος, ὁ· υἱ. Ἡρακλέους.
Ἀμήστρατος, ἡ· πόλις Σικελίας.
Ἄμηστρις, -ιος (κ. -ιδος), ὁ· στρατ.

Περσ. | Ἄμηστρις, ἡ· γυνὴ Ξέρξ.
Ἀμίαντος, ὁ· υἱ. Λυκούργου, Ἀρκάς.
Ἄμιδα, ἡ· πόλις Ἀρμενίας.
Ἀμιζώκης, ὁ· ὄν. Σκύθου.
Ἀμίλκας, -α (κ. -ου), ὁ· ὄν. Καρχηδονίων στρατηγῶν.
Ἄμιλος, ἡ· κώμη Ἀρκαδίας.
Ἀμινίας, ὁ· ἐραστὴς τοῦ Ναρκίσσου.
Ἀμίνιος, ὁ· ποτ. Ἀρκαδίας.
Ἀμισία, ἡ· πόλ. Γερμανίας.
Ἄμισος, ἡ· πόλ. Πόντου.
Ἀμίστρης, -ου, ὁ=Ἄμηστρις.
Ἀμισώδαρος, ὁ· βασ. Λυκίας.
Ἀμίτερνον, τό· πόλ. Σαβίνων Ἰταλ.
Ἀμιτροχάτης, -ου, ὁ· βασ. Ἰνδῶν.
Ἀμμαία, ἡ· πόλ. Μεσοποταμίας.
Ἀμμαίδαρα, ἡ· πόλ. Λιβύης.
Ἀμμάς, ἡ· τροφὸς Ἀρτέμιδος.
Ἀμμέας, ὁ· τῶν Πλαταιέων τις.
Ἀμμιανός, ὁ· συγγρ. ἐξ Ἀντιοχείας.
Ἀμμινάσπης, ὁ·σατράπ.Ἀλεξάνδρου.
Ἀμμίνη, ἡ· νῆσος Ταπροβάνης.
Ἀμμίτης, -ου, ὁ· ποτ. Χαλκιδικῆς.
Ἄμμοῦς, -οῦ, ὁ=Ζεὺς Ἄμμων.
Ἀμμόχωστος, ἡ· πόλ. Κύπρου.
Ἀμμώδαρα, τά· πόλ. Αἰθιοπίας.
Ἄμμων, -ωνος, ὁ· θεὸς Αἰγύπτου (κ. Ἀμμοῦν) | βασ.Λιβύης | ποτ.Χαλκιδικῆς.
Ἄμμων, -ωνος, ἡ· πρωτ.Ἀμμωνίας ἐν Λιβύῃ.
Ἀμμωνεῖον,τό·να.τοῦ Διὸς Ἄμμωνος.
Ἀμμωνία, ἡ· χώ. τῆς Μαρμαρικῆς ἐν Ἀφρικῇ.
Ἀμμωνιάς, -άδος, ἡ· ὄν. τριήρους στελλομένης εἰς Δία Ἄμμωνα.
Ἀμμώνιος, ὁ· περιπατ. φιλόσ. ἐξ Ἀλεξανδρείας.
Ἀμνίας, -ου, ὁ· ποτ. Παφλαγονίας.
Ἀμνισός, ὁ· ἐπίνειον Κνωσσοῦ | ποτ. πλησίον Κνωσσοῦ.
Ἀμοιβέας, -ου, ὁ· μουσικ.Ἀθηναῖος.
Ἀμοίνη, ἡ· μία τῶν 50 θυγ. Δαναοῦ.
Ἀμομφάρετος, ὁ·Σπαρτιάτ.λοχαγός.
Ἀμοπάων, -ονος, ὁ· εἷς τῶν Τρώων.
Ἀμόργης, -ου, ὁ· στρατηγὸς Περσῶν | ἔγγονος Ὑστάσπου.
Ἀμοργός, ἡ· νῆσος τῶν Σποράδων.
Ἀμόριον, τό· πόλ.τῆς Μικρασ.Γαλατ.
Ἄμος, ἡ· πόλ. Καρίας.
Ἀμούλιος, ὁ· ἀδελ. τοῦ βασ. Λατίου Νουμίτορος.
Ἀμοῦς, ὁ (κ.Ἄμμοῦς)=ὁ Ζεὺς Ἄμμων.
Ἀμούτριον, τό· πόλ. Δακίας.
Ἀμπελίς, -ίδος, ἡ· ὄν. ἑταίρας.
Ἀμπελιῶται, οἱ· λα. Λιβύης.
Ἄμπελος, ἡ· ὄν. διαφ. ἀκρωτηρίων.
Ἄμπη, ἡ· πόλ. Βαβυλωνίας.
Ἀμπρακία, ἡ· παλαιότ. τύπος ἀντὶ Ἀμβρακία.
Ἄμπυκος, ὁ· υἱ.Ἰαπετοῦ, ἱερεὺς Δήμ.
Ἄμπυξ, -υκος, ὁ· υἱ. Πελίου | ὄν.Λαπίθου | κ.ἄ.
Ἀμυδών, -ῶνος, ἡ· πόλ. Παιονίας
Ἀμυζών, -ῶνος, ἡ· πόλ. Καρίας.
Ἀμυδάων, -ονος, ὁ· υἱ. Κρηθέως, ἀδελ. Αἴσονος.
Ἀμύκλα,ἡ·θυγ.Νιόβης καὶ Ἀμφίονος.
Ἀμύκλαι, αἱ· πόλ. Λακωνίας | πόλ. Λατίου.
Ἀμυκλαῖον, τό· ναὸς Ἀπόλλωνος ἐν Ἀμύκλαις.
Ἀμυκλαῖος, ὁ· κάτ. τῆς προηγ. πόλ. | ἐπίθ. Ἀπόλλωνος.
Ἀμύκλας, -ου, -α, ὁ· υἱ. τοῦ βασ. Λακεδαίμονος καὶ τῆς Σπάρτης.
Ἄμυκος, ὁ· υἱ. Ποσειδῶνος | εἷς τῶν Κενταύρων.
Ἀμυμώνη, ἡ· μία τῶν 50 Δαναΐδων.
Ἀμύνανδρος, ὁ·ἡγεμ.τῶν Ἀθαμάνων.
Ἀμυνᾶς, ὁ=Ἀμύνανδρος.
Ἀμυνίας, ὁ (κ. Ἀμειν-)· Ἄρχων ἐν Ἀθήναις.
Ἀμύντας, ὁ· ὄν. πολλῶν βασ. Μακεδ.. στρατηγῶν κ.ἄ.
Ἀμύντιχος, ὁ· ὑποκορ. τοῦ Ἀμύντας.
Ἀμυντορίδαι, οἱ· ἀπόγ. Ἀμύντορος.
Ἀμύντωρ, -ορος, ὁ· υἱ.Ὀρμένου, πα. Φοίνικος.
Ἀμύνων, -ωντος, ὁ· ῥήτωρ ἐν Ἀθήν.
Ἀμύργιοι, οἱ· ἔθνος Σκυθικὸν ἐκ τοῦ γένους τῶν Σακῶν.
Ἄμυρις, -ιος, ὁ· πα. Δαμάσου, ἐκ Σίριος Ἰταλίας.
Ἄμυρος, ὁ· ποτ. Θεσσαλίας.
Ἀμυρταῖος, ὁ· βασ. Αἰγύπτου.
Ἀμφαναί, αἱ (κ. αἶα,ἡ)·πόλ.Θεσσαλ.
Ἀμφαξῖτις, -ίδος, ἡ· χώ.Μακεδονίας.
Ἄμφεια, ἡ· ὀχυρὰ πόλ. Μεσσηνίας.
Ἀμφήρης, -ους, ὁ· υἱ. Ποσειδῶνος, ἡγεμὼν Ἀτλαντίδος.
Ἀμφιάλη, ἡ· ἀκρωτ. Ἀττικῆς ἔναντι Σαλαμῖνος.
Ἀμφίαλος, ὁ· εἷς τῶν Φαιάκων.
Ἀμφιάναξ, -ακτος, ὁ· βασ. Λυδίας.
Ἀμφιάραος, ὁ· μάντις, ἡγεμ.Ἄργους.
Ἀμφιαρεῖον, τό· να. τοῦ Ἀμφιαράου.
Ἀμφίας, -ου, ὁ· φιλόσ. ἐκ Ταρσοῦ.
Ἀμφιγένεια, ἡ· πόλ. Μεσσηνίας.
Ἀμφιγυήεις, -εντος,ὁ· ἐπίθ.Ἡφαίστ.
Ἀμφιδάμας, -αντος, ὁ | υἱ. Βουσίριδος | υἱ. Λυκούργου | κ.ἄ.
Ἀμφίδικος, ὁ· υἱ. Ἀστακοῦ, Θηβαῖος.
Ἀμφίδολοι, οἱ· πόλ. Πελοπον. ἐπὶ συνόρων Ἠλίδος.
Ἀμφίδωρος, ὁ· εἷς τῶν Μεγαρέων.
Ἀμφιδέα, ἡ· σύζ.Ἀδράστου | μάμμη Ὀδυσσέως | κ.ἄ.
Ἀμφίδεμις, -ιδος, ὁ· υἱ.Ἀπόλλ. καὶ τῆς θυγ. τοῦ Μίνωος.
Ἀμφίδεος, ὁ·δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις.
Ἀμφιδόη, ἡ· μία τῶν Νηρηίδων.
Ἀμφίκαια, ἡ· πόλ. Φωκίδος.
Ἀμφίκλεια, ἡ· θυγ. Ἀριστωνος. μαθήτρια Πλωτίνου.
Ἀμφικλῆς, ὁ· εἷς τῶν Σικελιωτῶν.
Ἄμφικλος, ὁ·εἷς τῶν Τρώων, ἐκ τῶν θυμάτων τοῦ Ἀχιλλέως.
Ἀμφικράτης, ὁ· βασ. Σαμίων | τῶν Ἀθηναίων τις.
Ἀμφικτύονες, οἱ· τὰ μέλη τοῦ Ἀμφικτ. συνεδρίου.
Ἀμφικτυονία, ἡ· ἡ σύνοδος τῶν Ἀμφικτ. | ἐπίθ. Δήμητρος.
Ἀμφικτύων,-ονος,ὁ·υἱ.Δευκαλίωνος.
Ἀμφιλοχία, ἡ· χώ. Ἀκαρνανίας.
Ἀμφίλοχοι, οἱ· οἱ κάτ. Ἀμφιλοχίας.
Ἀμφίλοχος, ὁ· υἱ.Ἀμφιαράου, ἀδελ. Ἀλκμέωνος.
Ἀμφίλυτος, ὁ· μάντις ἐκ τῶν Ἀχαρνῶν Ἀττικῆς.
Ἀμφίμαλλα, ἡ (κ.-μάλη)· ὀχυρὰ πόλ. Κρήτης.
Ἀμφίμαρος, ὁ· υἱ. Ποσειδῶνος.
Ἀμφίμαχος, ὁ· υἱ. Ἠλεκτρύονος βασ. Μυκηνῶν | κ.ἄ.
Ἀμφιμέδων, ὁ· εἷς τῶν μνηστήρων Πηνελόπης.
Ἀμφίμνηστος,ὁ·τῶν Ἐπιδαμνίων τις.
Ἀμφινεύς, -έως, ὁ· εἷς τῶν νόθων υἱῶν τοῦ Ἕκτορος.
Ἀμφινόμη, ἡ· θυγ. Νηρέως | μήτηρ Ἰάσονος | θυγ. Πελίου.
Ἀμφίνομος, ὁ· εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης.
Ἄμφιος, ὁ· υἱ. Σελάγου | υἱ. Μέροπος, ἀδελ. Ἀδράστου.
Ἀμφίπαγος ἄκρα, ἡ· ἀκρ. Κερκύρας.
Ἀμφίπολις, ἡ· πόλ. Μακεδ. παρὰ τὸν ποτ. Στρυμόνα.
Ἀμφίπυρος, ἡ· ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος.
Ἀμφιρρόη, ἡ (κ. Ἀμφιρώ)· μία τῶν Ὠκεανίδων.
Ἀμφισσα, -ης, ἡ· θυγ. Μακαρέως, ἀπόγ. Αἰόλου | πόλ. Λοκρίδος.
Ἄμφισσος, ὁ· υἱ.Ἀπόλ.καὶ Δρυόπης.
Ἀμφίστρατος, ὁ· ἡνίοχος Κάστορος καὶ Πολυδεύκους.
Ἀμφιστρεύς, -έως, ὁ· Πέρσης στρατ.
Ἄμφιτος, ὁ· ποτ. Μεσσηνίας.
Ἀμφιτρίτη, ἡ· θυγ. Νηρέως, σύζ. Ποσειδ., βασίλισσα θαλάσσης.
Ἀμφιτροπαί, αἱ (κ. -τρόπη, ἡ) δῆμος Ἀττικῆς.
Ἀμφιτρύων, -ονος, ὁ· υἱ βασ. Τίρυνθος Ἀλκαίου, ἀπόγ. Περσέως.
Ἀμφιτρυωνιάδης, ὁ· υἱ. τοῦ Ἀμφιτρύονος, ὁ Ἡρακλῆς.
Ἄμφιων, -ονος, ὁ· βασ. Ὀρχομενοῦ Βοι. | υἱ. Διός, ἀδελ. Ζήθου | κ.ἄ.
Ἀμφότερος, ὁ· υἱ. Ἀλκμέωνος, ἀδελ. Ἀκαρνᾶνος | κ. ἄ.
Ἄμφρυσος, ὁ (κ. Ἄμβρυσος)· ποτ. Θεσσαλίας.
Ἀμψάγας, -αντος,ὁ·ποτ. Νουμιδίας.
Ἄμψαλις, ἡ· πόλ.Ἀσιατ. Σαρματίας.
Ἄμωσις, -ιος, ὁ· βασ. Αἰγύπτου.
Ἀναβαίνων,ὁ·παλ.ὄν.τοῦ Μαιάνδρου.
Ἀναβησίνεως, ὁ· τῶν ἐπισ. Φαιάκων τις.
Ἀνάβουρα, τά· πόλ. Πισιδίας.
Ἀνάγνειαι, αἱ (κ. Ἀναγνία, ἡ)· μητρόπολις Ἐρνίκων Ἰταλίας.
Ἀναγυροῦς, -οῦντος, ὁ· δῆμ. Ἀττ.
Ἀνάζαρβα, ἡ (κ. -ος, ἡ)· πόλ. Κιλικίας (ἡ ἐπειτα Καισάρεια).
Ἀναία, ἡ (κ. Ἄναια, τά)· πόλις Ἰωνίας, ἔναντι Σάμου.
Ἀναίτιος, ὁ· εἷς τῶν 30 τυρ. ἐν Ἀθήν.
Ἀνᾶϊτις, -ίδος, ἡ· Περσ. κ. Ἀρμεν. θεότης, ἀνάλ.τῆς Ἀφροδ. ἢ Ἀρτέμ.
Ἀνακαία, ἡ· δῆμος Ἀττικῆς.
Ἀνάκειον, τό (κ. -εῖον)· ναὸς τῶν Διοσκούρων ἐν Ἀθήναις.
Ἀνάκη, ἡ· πόλις Ἀχαΐας.
Ἀνακρέων, -οντος, ὁ· λυρ. ποιητὴς ἐκ τῆς Τέω.
Ἀνακτόριον,τό·ἄκρ.κ. πόλ.Ἀκαρναν.
Ἀνάκτωρ, -ορος,ὁ· υἱ.Ἠλεκτρύονος.
Ἀνακυνδαράξης,ὁ· πα.Σαρδαναπάλ.
Ἄναμις, -ιος, ὁ· ποτ. Καραμανίας.
Ἄναμος, ὁ· πόλ. Μακεδονίας.
Ἄνανες, οἱ· ἔθνος Γαλλικὸν οἰκοῦν ἐνταῦθεν τοῦ Πάδου.
Ἀναξαγόρας, ὁ· φιλόσ. τῆς Ἰων. Σχολῆς, ἐκ Κλαζομενῶν.
Ἀναξανδρίδης, ὁ· υἱ. βασ. Σπάρτ. Λέοντος | πα. Ἀρχιδάμου.
Ἀνάξανδρος, ὁ· βασ. Σπάρτης.
Ἀνάξαρχος, ὁ· Θηβ. στρατ. τῶν Μυθυμν.| φιλόσ. Ἀβδηρίτης.
Ἀναξιβία, ἡ· σύζ. Πελίου | σύζ. Νέστορος | ἀδελ. Μενελ. κ.Ἀγαμέμν.
Ἀναξίβιος, ὁ· Σπαρτιάτ. ναύαρχος.
Ἀναξίδαμος, ὁ· βασ. Σπάρ., υἱ. Ζευξιδάμου.
Ἀναξικράτης, -ους, ὁ· ἄρχων ἐν Ἀθήναις | τῶν Βυζαντινῶν τις.
Ἀναξίλαος, ὁ· υἱ. βασ. Σπάρ. Ἀρχιδάμου | Μεσσήν. τύρ. Ρηγίου | κ.ἄ.

Ἀναξίμανδρος, ὁ· φιλόσ. ἐκ Μιλήτου, μαθ. Θαλοῦ.
Ἀναξιμένης, -ους, ὁ· φιλόσ. Μιλήσ., μαθ. τοῦ προηγ. | ἱστορ. κ. ἄ.
Ἀναξῖνος, ὁ· κατάσκοπος τοῦ βασ. Μακεδονίας Φιλίππου.
Ἀνάξιον, τό· πόλ. Παμφυλίας.
Ἀνάξιππος, ὁ· στρατ. Μεγ. Ἀλεξ.
Ἀναξίρ(ρ)όη, ἡ· θυγ. Κορωνοῦ | σύζ. Ἐπειοῦ.
Ἄνδξις, -ιδος, ἡ· θυγ. Κάστορος | ἱστοριογρ. ἐκ Βοιωτίας.
Ἀναξώ, -οῦς, ἡ· θυγ. Ἀλκαίου | σύζ. Θησέως | ἱέρεια Δήμητρος.
Ἀναπίας, ὁ·ἀδ.Ἀμφινόμου ἐκ Κατάν.
Ἄναπος, ὁ·ποτ. Σικελ. | ποτ. Ἀκαρν.
Ἀναριάκαι, οἱ· ἔθνος Ἀσίας.
Ἀνάριον, τό· πόλ. μεγ. Ἀρμενίας.
Ἄναρα, τά· πόλ. Ἰνδικῆς.
Ἄνας, -α, ὁ· ποτ. Ἱσπανίας.
Ἄναυρος, ὁ· ποτ. Θεσσ.|ποτ. Φοινίκ.
Ἀναφαῖος, ὁ· ἐπίθ. Ἀπόλλωνος.
Ἀνάφη, ἡ·νῆσος Αἰγ.παρὰ τὴν Θήραν.
Ἀνάφης, -εω, ὁ· Πέρσης στρατ. τῶν Κισσίων.
Ἀνάφλυστος, ὁ· δῆμος Ἀττικῆς.
Ἀνάχαρσις, -ιδος, (κ. -ιος), ὁ· Σκύθης ἐλθὼν εἰς Ἀθ. ἐπὶ Σόλωνος.
Ἄνδακα, τά· πόλ. Πόντου | πόλ. Ἰνδικῆς.
Ἀνδανία, ἡ· πόλ. Μεσσηνίας | πόλ. Ἤλιδος.
Ἄνδανις, -ιος, ὁ· ποτ. Καρμανίας.
Ἄνδειρα, τὰ (κ. ἡ)· πόλ. Μυσίας.
Ἀνδειρινή, ἡ· ἐπίθ. Κυβέλης, τιμωμένης ἐν Ἀνδείροις.
Ἀνδέρικκα, ἡ· ὅλ. Ἀρδέρικκα.
Ἄνδης, -ου, ὁ· υἱὸς Γῆς κ. Οὐρανοῦ.
Ἀνδοκίδης, -ου, ὁ· εἷς τῶν δέκα ῥητόρων ἐν Ἀθήναις.
Ἀνδραίμων, -ονος, ὁ· ἀπόγ. Αἰτωλοῦ, σύζ. Γόργης | υἱ. Κόδρου.
Ἀνδράπα, ἡ· πόλ. Παφλαγονίας.
Ἀνδρέας, -έω (κ. -έου), ὁ· πρόπαπ. Κλεισθένους | ἀγαλματοποιός.
Ἀνδρεύς, -έως, ὁ· υἱ. Πηνειοῦ |ἱδρ. Ἄνδρου.
Ἀνδριακή,ἡ·πόλ. Θρᾴκ. |πόλ.Λυκίας.
Ἄνδριος, ὁ· ποτ. Τρφάδος.
Ἀνδρόγεως, -ω, ὁ· υἱ. Μίνωος.
Ἀνδροδάμας, -αντος, ὁ· τῶν Σαμίων τις.
Ἀνδροκλείδας, ὁ· Θηβαῖος ἐκ φατρίας Ἰσμηνίου.
Ἀνδροκλῆς, -έους, ὁ· εἷς τῶν υἱῶν Αἰόλου | δημαγ. ἐν Ἀθήν. | κ. ἄ.
Ἄνδροκλος, ὁ· υἱ. Κόδρου, οἰκιστὴς Ἐφέσου.
Ἀνδρόκοττος, ὁ· βασ. Ἰνδιῶν.
Ἀνδροκράτης, ὁ· ἥρως τιμώμενος ἐν Πλαταιαῖς.
Ἀνδρόμαχος, ὁ· εἷς τῶν 50 υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου.
Ἀνδρομέδα, ἡ· θυγ. τοῦ βασ. Αἰθιοπίας Κηφέως.
Ἀνδρομέδης,ὁ· ἁλιεὺς ἀποπειραθεὶς βιασμὸν τῆς ἱερείας τῆς Ἀρτέμιδ.
Ἀνδρομένης, -ους, ὁ· πα. Ἀμύντα κ. Ταντάλου, Μακεδών.
Ἄνδρος, ἡ· νῆσος τῶν Κυκλάδων.
Ἄνδρος, ὁ· υἱ· Ἀνίου, μάντις.
Ἀνδροσθένης, ὁ· ὀλυμπιον. | ναύαρχος Μ. Ἀλεξάνδρου.
Ἀνδροτίων, -ωνος, ὁ· δημαγ. | ἱστοριογρ. κ. ἄ.
Ἀνδροφάγοι, οἱ· λα. Σκυθ. Σαρματ.
Ἄνδρων, -ωνος, ὁ· ἐπίσ. Ἀθην. | ἱστοριογρ. ἐξ Ἁλικαρν.
Ἀνδρῶν πόλις, ἡ· πόλ. ἐπὶ τοῦ Δέλτα Αἰγύπτου.
Ἀνεμοίτας, ὁ· τῶν Θηβαίων τις.
Ἀνεμούριον, τό· ἀκρωτ. Κιλικίας.
Ἀνεμώλεια, ἡ (κ. -ώρεια)· πόλ. Φωκίδος.
Ἀνήριοτος, ὁ· ὄν. Σπαρτιατῶν τινων.
Ἀνητοῦσσα, ἡ· πόλ. Λιβύης.
Ἀνθάνα, ἡ=Ἀνθήνη.
Ἄνθας, -ανος, ὁ· υἱ. Ποσειδ., βασ. Τροιζηνίας.
Ἀνθέας, ὁ· Λίνδιος ποιητής.
Ἄνθεια, ἡ· ἐπίθ. Ἀφροδ. | ὄν. διαφόρων πόλεων.
Ἀνθεμίων, -ωνος, ὁ· τῶν Τρώων τις | Ἀθηναῖός τις.
Ἀνθεμοεισὶς λίμνη=Ἀνθεμουσίς.
Ἀνθεμόεσσα, ἡ· νῆσ. τῶν Σειρήνων.
Ἀνθεμοῦς, -οῦντος, ὁ, ἡ· ὄν. διαφόρων πόλεων.
Ἀνθεμουσία, ἡ· χώ. κ. πόλ. Μεσοποτ.
Ἀνθεμοῦσσα, ἡ=Ἀνθεμόεσσα.
Ἄνθερμος, ὁ· γλύπτης ϐ αἰ. π. Χ.
Ἀνθεστήρια, τά· ἑορτὴ Βάκχου ἐν Ἀθήναις.
Ἀνθεστηριών, -ῶνος, ὁ· ὄν. μηνὸς ἐν Ἀθήναις.
Ἀνθεσφόρια, τά· ἑορτὴ Περσεφ. ἐν Σικελίᾳ.
Ἀνθηδών, -όνος, ἡ· πόλ. Βοιωτίας, Παλαιστίνης.
Ἀνθηίς, -ίδος, ἡ· θυγ. Ζακίνθου.
Ἀνθήλεια, ἡ· μία τῶν Δαναΐδων.
Ἀνθήλη, ἡ· κώμη Φωκίδος.
Ἀνθήνη, ἡ·κώμη ἐν Κυνουρίᾳ Πελοπ.
Ἄνθιον, τὸ=Ἄντιον.
Ἄνθιος, ὁ· ἐπίθ. Βάκχου.
Ἀνθίππη, ἡ· θυγ. Θεσπιοῦ.
Ἄνθιππος, ὁ· βλ. Ἄντιππος.
Ἄνθος, ὁ· υἱὸς Ἱπποδαμείας.
Ἄνθυλλα· πόλις Αἰγύπτου.
Ἀνιγρίδες, αἱ· νύμφαι ποτ. Ἀνίγρου.
Ἄνιγρος, ὁ· ποτ. Τριφυλίας.
Ἀνίης-ηος, ὁ· βλ. Ἀνίων.
Ἀνίκητος, ὁ· υἱ.Ἡρακλ. | Ἄρχων ἐν Ἀθήναις.
Ἄνιος, ὁ· υἱ.Ἀπόλλ., βασ. Δήλου.
Ἄνιππος, ὁ· τῶν Συρακουσίων τις.
Ἀνίων, -ωνος, ὁ· ὄν.στρατηγοῦ| ποτ. Ἰταλίας.
Ἀννίβας, -α καὶ -ου, ὁ· ὄν. Καρχηδ. στρατηγῶν.
Ἄννιβοι, οἱ· λα. Σηρικῆς ἐν Ἀσίᾳ.
Ἀννίκερις, -ιδος, ὁ· φιλόσοφος | ἁρματηλάτης.
Ἄννιος,ὁ·τῶν ἐν Ῥώμῃ Δημάρχων τις.
Ἄννων, -ωνος, ὁ· ὄν. διαφ. Καρχηδ. στρατηγῶν.
Ἀνόπαια, ἡ·τμῆμα τῆς Οἴτης (ὄρους).
Ἀνοσία, ἡ· ἐπίθ. Ἀφροδ. ἐν Κορίνθῳ.
Ἀνουβίδειον, τό· ναὸς Ἀνουβίδος.
Ἄνουβις, -ιδος, ὁ· θεὸς Αἰγυπτίων.
Ἀνταγόρας, ὁ· Ρόδιος ποι. 3 αἰ.π.Χ.
Ἀνταιόπολις, -εως, ἡ·πόλ.Αἰγύπτου.
Ἀνταῖος, ὁ· εἷς τῶν Γιγάντων | ἡγεμὼν Λιβύης.
Ἀνταλκίδας, ὁ· τῶν ἐπισ. Σπαρτιατῶν τις.
Ἄνταν̓δρος, ἡ· πόλ. Μυσίας.
Ἀνταν̓δρος, ὁ· ἀδελ. τυράννου Σύρακ. Ἀγαθοκλέους.
Ἀνταναρίδαι, οἱ· βλ. Ἀντηναρίδαι.
Ἀνταράδος, ἡ· πόλις Φοινίκης.
Ἀντέας, ὁ· τῶν Μακεδόνων τις.
Ἄντεια, ἡ (κ. -τέα), ἡ· σύζ. βασ. Ἀργους Προίτου, ἐρωμένη Βελλεροφ. | =Ἄντιον.
Ἀντείας, ὁ· υἱ. Ἑρμοῦ | υἱ. Ὀδυσ. καὶ Κίρκης.
Ἄντεμνα, ἡ (κ.-έμναι,αἱ)· πόλ.Ἰταλ.
Ἀντέρως, -ωτος,ὁ·Γραμμ.Ἀλεξανδρ.
Ἀντηναρίδης, ὁ·υἱ.ἢ ἀπόγ.Ἀντήνορ.
Ἀντήνωρ, -ορος, ὁ· εἷς τῶν ἐπισ. Τρώων | ἱστοριογράφος.
Ἀντιάδης, ὁ· υἱ. Ἡρακλ. καὶ θυγ. Θεσπιοῦ.
Ἀντιάνειρα, ἡ· θυγ. Μενοιτ., μήτηρ δύο Ἀργοναυτῶν.
Ἀντιγένης, ὁ· ἐπών. ἄρχων ἐν Ἀθήναις | κ.ἄ.
Ἀντιγόνεια, ἡ· ὄν. διαφόρων πόλεων.
Ἀντιγόνη, ἡ· ὄν. θυγ. Οἰδίπ. κ.ἄ.
Ἀντιγονίς, -ίδος, ἡ· μία τῶν 10 φυλῶν ἐν Ἀθήναις.
Ἀντίγονος, ὁ· ὄν. βασιλέων Μακεδ. | καὶ ἄλλων.
Ἀντίδοτος, ὁ· ἐπών. ἄρχων Ἀθ. | κωμικὸς ποιητής.
Ἀντίδωρος, ὁ· τῶν Δημνίων τις.
Ἀντίδεος, ὁ· ἐπών. ἄρχων ἐν Ἀθήν.
Ἀντικάσιον, τό· ὄρος Συρίας.
Ἀντικίνωλις, ἡ· λιμὴν Παφλαγονίας.
Ἀντίκιρρα, ἡ· βλ. Ἀντίκυρα.
Ἀντίκλεια, ἡ· μή. Ὀδυσσέως | μήτηρ Περιφήτου.
Ἀντικλῆς, ὁ· Ἀθηναῖος στρατηγός.
Ἄντικλος, ὁ·εἷς τῶν τοῦ Δουρείου ὑπ.
Ἀντίκραγος, ὁ· ὄρος Λυκίας.
Ἀντίκυρα, ἡ (κ. -ύρα, κ. -ιρρα)· ὄν. διαφόρων πόλεων.
Ἀντιλέων, ὁ· υἱ. Ἡρακλέους | κ. ἄ.
Ἀντιλίβανος, ὁ· ὄρος Ἀσίας (βλ. Λίβανος).
Ἀντίλοχος, ὁ· υἱ. Νέστορος | κ.ἄ.
Ἀντιμάχη, ἡ· σύζ. Εὐρυσθένους.
Ἀντίμαχος, ὁ· εἷς τῶν 50 υἱῶν Αἰγύπτου | κ.ἄ.
Ἀντιμένης, ὁ· υἱ. Δηιφῶντος.
Ἀντιμενίδας, ὁ· τῶν Δακεδαιμ. τις.
Ἀντίμνηστος, ὁ· τῶν Ἀθηναίων τις.
Ἀντίμοιρος, ὁ· σοφιστής, μαθ. Πρωταγόρου, θρᾷξ.
Ἀντινόεια, ἡ· βλ. Ἀντινόου πόλις.
Ἀντινόη, ἡ· θυγ. Πελίου | κ.ἄ.
Ἀντίνοος, ὁ· εἷς τῶν μνηστήρων Πηνελόπης | κ.ἄ.
Ἀντινόου πόλις, ἡ· πόλ. Αἰγύπτου.
Ἄντιον, τό· πόλ. Οὐόλσκων Ἰταλίας.
Ἀντιόπη, ἡ· θυγ. Αἰόλου | μία τῶν Ἀμαζόνων | κ.ἄ.
Ἀντιόφημος, ὁ· πα. Μουσαίου.
Ἀντιόχεια, ἡ· ὄν. πολλῶν πόλεων.
Ἀντιόχης, ὁ· υἱ.Μέλαντος ἐξ Αἰτωλ.
Ἀντιοχιανός, ὁ· ἀσήμαν. ἱστοριογρ.
Ἀντιοχίς, ἡ· μία τῶν φυλῶν ἐν Ἀθήν.
Ἀντίοχος, ὁ· ὄν. διαφ. βασιλέων κ. ἄ.
Ἀντιπατρία, ἡ· πόλ. Ἰλλυρίας.
Ἀντιπατρίς, -ίδος, ἡ· πόλ.Ἰουδαίας.
Ἀντίπατρος, ὁ· ὄν. βασιλ., στρατ.κ.ἄ.
Ἀντίπαφος, ὁ·εἷς τῶν 50υἱ.Αἰγύπτου.
Ἀντίπολις, ἡ· πόλ. Ναρβων. Γαλλίας.
Ἄντιππος, ὁ· τῶν Λακεδαιμ. τις.
Ἀντίρριον, τό· ἀκρ. Αἰτωλίας.
Ἀντίρροδος, ἡ· νῆσ. πρὸ Ἀλεξανδρ.
Ἀντισθένης, ὁ· κυν. φιλόσ. | κ.ἄ.
Ἄντισσα, ἡ· πόλις Λέσβου.
Ἀντίταυρος, ὁ· ὄρ. Ἀσίας (συνέχεια Ταύρου).
Ἀντιφάνης, ὁ· Ρόδιος κωμ. ποιητής

Ἀντίφας, -αντος, ὁ· υἱὸς Λαοκόωντος, Τρώς.
Ἀντιφάτης, ὁ βασ. Λαιστρυγόνων | κ.ἄ.
Ἀντιφέλλος, ἡ· πόλ. καὶ λιμ. Λυκίας.
Ἀντίφημος, ὁ· Ρόδιος, ἱδρυτὴς Σικελικῆς Γέλας.
Ἀντίφιλος, ὁ· ὄν. ζωγρ., ποι., στρατ.
Ἀντίφονος, ὁ· εἷς τῶν υἱ. τοῦ Πριάμου.
Ἄντιφος, ὁ· υἱ. Πριάμου | κ.ἄ.
Ἀντίφρα, ἡ· κώμη Λιβύης.
Ἀντιφῶν, -ῶντος, ὁ· ἐπών. ἄρχων ἐν Ἀθήναις | κ.ἄ.
Ἀντιχάρης, -ους, ὁ· τῶν Βοιωτῶν τις.
Ἄντρων, -ῶνος, ὁ, ἡ (κ. -ῶνες)· πόλ. Θεσσαλίας.
Ἀντρῶνος ὄνος, ὁ· βράχος παρὰ τὴν ἀνωτέρω πόλιν.
Ἀντωνῖνος, ὁ· ὄν. αὐτοκρατόρων κ.ἄ.
Ἀντώνιος, ὁ· ὄν. ὑπάτων κ.ἄ.
Ἄνυσις, -ιος, ὁ· βασ. Αἰγύπτου.
Ἄνυσις, -ιος, ἡ· πόλ. Αἰγύπτου.
Ἀνύτη, ἡ· ποιήτρια ἐκ Τεγέας.
Ἄνυτος, ὁ· εἷς τῶν Τιτάνων | κατήγορος τοῦ Σωκράτους.
Ἀνώγων, -ωνος, ὁ· υἱ. Κάστορος.
Ἄνωλος, ἡ· πόλ. Λυδίας.
Ἄνωνος, ἡ· πηγὴ ἐν Δακωνίᾳ.
Ἄξεινος καὶ ὀξ- Πόντος, ὁ· βλ. Εὔξεινος.
Ἀξία, ἡ· πόλ. Λοκρίδος.
Ἀξιάκαι, οἱ· ἔθνος Σκυθικόν.
Ἀξιόνικος, ὁ· κωμικὸς ποιητής.
Ἀξιός, ὁ· ποτ. Μακεδονίας.
Ἀξίοχος, ὁ· υἱὸς τοῦ Ἀλκιβιάδου.
Ἄξιων, -ωνος, ὁ· εἷς τῶν υἱ. Πριάμου | κ.ἄ.
Ἀξός, ἡ· πόλ. Κρήτης.
Ἄξυλις, ἡ· κώμη Λιβύης.
Ἄξυλος, ὁ· ἡγεμὼν Θρᾳκῶν.
Ἀοιδή, ἡ· μία τῶν Μουσῶν.
Ἄονες, οἱ· ἀρχ. κάτ. Βοιωτίας.
Ἀονία, ἡ· τὸ ὀρειν. τμῆμα Βοιωτίας.
Ἀόνιος, α, ον = Βοιωτικός.
Ἄορνος, ἡ· ὄν. πόλ. Ἠπείρου, λίμνης κ.ἄ.
Ἀορσοί, οἱ· ἔθνος Σκυθικόν.
Ἀπασιός, ἡ (κ. Παικός)· πόλ. Μυσίας.
Ἀπάμα, ἡ· σύζ. Σελεύκου.
Ἀπάμεια, ἡ· ὄν. διαφ. πόλεων.
Ἄπαρνοι, οἱ (κ. Πάρνοι)· λα. παρὰ τὴν Κασπίαν θάλασσαν.
Ἀπαρύται, οἱ· ἔθνος Περσικόν.
Ἀπάτη, ἡ· θεά, προσωποποίησις ἀπάτης.
Ἀπατούρια, τά· ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις.
Ἀπατούριος, ὁ· Βυζάντιός τις καθ' οὗ ἔγραψε λόγον ὁ Δημ. | κ.ἄ.
Ἀπάτουρον, τό· χωρ. τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου.
Ἀπάτουρος, ἡ (κ. -ρία)· ἐπίθ. Ἀφροδ.
Ἀπελλῆς, ὁ· περίφημος ζωγράφος, γλύπτης κ.ἄ.
Ἀπελλίκων, -οντος, ὁ· ἐκδότης ἔργων Ἀριστοτέλους.
Ἀπεννῖνος, ὁ (κ. -ῖνον, τό)· ὄρ. Ἰταλ.
Ἀπεράντεια, ἡ· χώρα Ἠπείρου.
Ἀπεραντοί, οἱ· κάτ. τῆς Ἀπεραντείας.
Ἀπέσας, -αντος, ὁ· ὄρ. Ἀργολίδος.
Ἀπεσάντιος, ὁ· ἐπίθ. Διός, ἔχοντος ναὸν ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἀπέσαντος.
Ἀπήμαντος, ὁ· Ἄθην. μισάνθρωπος.
Ἀπήμιος, ὁ (= ἀπήμαντος)· ἐπίθ. Διός.
Ἀπημοσύνη, ἡ· θυγ. βασ. Κρ. Κατρέως.
Ἀπία, ἡ· ἀρχ. ὄν. Πελοπ. | χώ. Φρυγίας.
Ἀπιδανεύς, ὁ· κάτ. Ἀπίας.
Ἀπιδανός, ὁ· ποτ. Θεσσαλίας.
Ἀπίολα, ἡ· πόλ. Οὐόλσκων Ἰταλίας.
Ἄπις, -ιδος (-ιος), ὁ· Αἰγύπτ. θεὸς | βασ. Ἄργους | κ.ἄ.
Ἀπισάων, -ονος, ὁ· τῶν Τρώων τις | κ.ἄ.
Ἄπίων, -ονος, ὁ· Γραμματ. Ἀλεξανδρ.
Ἀπόβαθμοι, οἱ· κώμη Ἀργολίδος.
Ἀποδοτοί, οἱ (κ. -δωτοι)· λα. Αἰτωλ.
Ἀπολλόδωρος, ὁ· ὄν. φιλοσ., στρατ., Γραμμ., γλυπτῶν, ρητόρων.
Ἀπολλοκράτης, ὁ· υἱ. τυράννου Συρακουσῶν Διονυσίου τοῦ νεωτέρου.
Ἀπολλοφάνης, ὁ· κωμικὸς ποιητής.
Ἀπόλλων, -ωνος, ὁ· θεός, υἱ. Διὸς καὶ Λητοῦς.
Ἀπολλωνία, ἡ· πόλ. Ἠπείρ., Φρυγ. κ.ἄ.
Ἀπολλωνιάς, -άδος, ἡ = Ἀπολλωνία Πισιδίας | πόλ. Κυρηναϊκῆς.
Ἀπολλωνιάτις, -ίδος, ἡ· χώ. Ἀσσυρίων | λίμνη Μυσίας.
Ἀπολλωνίδης, ὁ· ὄν. ποι. ἐκ Σμύρνης | κ.ἄ.
Ἀπολλώνιον, τό· ἀκρ. Λιβύης | ναὸς Ἀπόλλωνος.
Ἀπολλώνιος, ὁ· ὄν. ποι., μάγου, φιλοσόφου κ.ἄ.
Ἀπολλωνίς, -ίδος, ἡ· πόλ. Λυδίας.
Ἀπόλλωνος πόλεις, αἱ· δύο πόλεις Αἰγύπτου.
Ἀπόμυιος, ὁ· ἐπίθ. Διὸς ἐν Ἤλιδι.
Ἀπόστανα, τά· χωρίον Περσίας.
Ἀποστροφία, ἡ· ἐπίθ. Ἀφροδίτης.
Ἀπουλία, ἡ· χώρα Ἰταλίας.
Ἀππιανός, ὁ· ἱστοριογρ. Ἀλεξανδρεύς.
Ἄππιος, ὁ· Ρωμ. τις ἐξ οὗ ἡ Ἀππία ὁδ.
Ἀπρίης, -ου, ὁ· υἱ. Ψάμμιος, βασιλεὺς Αἰγύπτου.
Ἄπρος, ἡ· πόλ. Θρᾴκης.
Ἀπτέρα, ἡ· πόλ. Κρήτης.
Ἄπτερος, ἡ· ἐπίθ. θεᾶς Νίκης ἐν Ἀθ.
Ἀραβία, ἡ· σύζ. τοῦ Αἰγύπτου | ἡ χώρα.
Ἀράβιον ὄρος, τό· ὄρ. Ἀραβ. κατὰ μῆκος Ἀραβικοῦ κόλπου.
Ἀράβιος, ὁ (κ. Ἄραβις, -ιος)· ποτ. Γεδρωσίας ἐν Ἀσίᾳ.
Ἀράβιος κόλπος, ὁ· ὁ Ἀραβικὸς κόλ.
Ἀράβισσα, ἡ· ἡ ἐκ τῆς Ἀραβίας.
Ἄραβῖται, οἱ· οἱ κάτ. τῆς Γεδρωσίας (ὡς οἰκοῦντες περὶ τὸν π. Ἄραβιν).
Ἄραβος, ὁ· βλ. Ἄραψ.
Ἀραδήν, ἡ· πόλ. Κρήτης.
Ἄραδος, ἡ· νῆσ. ἔναντι Φοινίκης.
Ἄραζ ος, ἡ· πόλ. Πόντου.
Ἀραιθος, ὁ· ποτ. Ἠπείρου.
Ἀραιδυρέα, ἡ· πόλ. κ. χώ. Ἠλοπον.
Ἄρακκα, ἡ· πόλ. Σουσιανῆς.
Ἄρακος, ὁ· εἷς τῶν Ἐφόρων Σπάρ.
Ἀρακυνδιάς, -άδος, ἡ· ἐπίθ. Ἀθηνᾶς.
Ἀράκυνθος, ὁ· ὄρος Αἰτωλίας.
Ἄραξα· πόλις Λυκίας.
Ἀράξαι, οἱ (κ. Ἄραξοι)· λα. Ἰλλυρίας.
Ἀραξηνή, ἡ· χώ. Ἀρμενίας.
Ἀράξης, -ου, ὁ· ὄν. ποταμῶν διαφόρων χωρῶν.
Ἄραξος, ὁ· ἀκρωτ. Ἀχαΐας Πελοπ.
Ἄραρ, -αρος, ὁ· ποτ. Γαλλίας.
Ἄραρος, ὁ· ποτ. Εὐφρωπ. Σαρματίας.
Ἀραρώς, ὁ· κωμικὸς ποιητής.
Ἄρας, -αντος, ὁ· ἥρως Φλιοῦντος.
Ἀράσπης, -ου, ὁ· τῶν εὐγενῶν Περσῶν τις.
Ἄρατος, ὁ· ὄν. ποι., στρατ., κ.ἄ.
Ἀραυσίων, -ωνος, ὁ· πόλ. Γαλλίας.
Ἀράφεια, ἡ· νῆσ. Καρίας.
Ἀραφήν, -ῆνος, ὁ· δῆμος Ἀττικῆς.
Ἄραχδος, ὁ· ποτ. Ἠπείρου.
Ἀραχναῖον, τό· ὄρος Ἀργολίδος.
Ἀράχνη, ἡ· θυγ. Ἴδμονος μεταμορφωθεῖσα εἰς ζῷῳον ὑπὸ Ἀθηνᾶς.
Ἀραχωσία, ἡ· ἐπαρχία Περσίας.
Ἀράχωτος, ὁ· ποτ. κ. πόλ. Περσίας.
Ἄραψ, -άβος, ὁ· ὁ κάτ. Ἀραβίας.
Ἄρβα, ἡ· πόλις Ἀχαΐας.
Ἀρβάκη, ἡ· πόλις Κελτιβηρίας.
Ἀρβάκης, ὁ· βασ. Ἀσσυρίων | Μήδος σατράπης.
Ἀρβάνιον, τό· πόλ. Πόντου.
Ἀρβέλη, ἡ (κ. -έλα, αἱ)· πόλ. Κιλικίας.
Ἄρβηλα, τά· πόλ. Ἀσσυρίων | κώμη Παλαιστίνης.
Ἄρβηλος, ὁ· εἷς τῶν δ' υἱ. τοῦ Αἰγύπτ.
Ἄρβιος, ὁ· ἐπίθ. Διός.
Ἄρβις, -ιος, ὁ = Ἄραβις.
Ἀργαδεῖς, οἱ· μία τῶν ἀρχαιοτ. φυλῶν τῆς Ἀττικῆς.
Ἀργαῖον ὄρος, τό· ὄρ. Καππαδοκίας.
Ἀργαῖος, ὁ· υἱ. Ἀπόλλ. | υἱ. βασ. Μακ. Φιλίπ. Α' | ἀδελ. Φιλίπ. Β'.
Ἀργαῖς, -ίδος, ἡ· νῆσος τῶν παραλίων Λυκίας.
Ἄργαλος, ὁ· υἱ. Ἀμύκλα, βασ. Σπάρτ.
Ἀργανδώνιον ὄρος, τό· ὄρ. Βιθυνίας.
Ἀργανδώνιος, ὁ· βασ. τῆς Ἰσπαν. Ταρτησσοῦ.
Ἀργάντη, ἡ· πόλ. Ἰνδικῆς.
Ἀργεάδαι, οἱ· λα. Ἀρκαδίας.
Ἀργεία, ἡ· θυγ. Ἀδράστου | κ. ἄ.
Ἀργεῖος, ὁ· ὄν. διαφ. προσώπων.
Ἀργειφόντης, -ου, ὁ· ἐπίθ. Ἑρμοῦ.
Ἀργέλη, ἡ· μία τῶν θυγ. τοῦ Θεσπιοῦ.
Ἀργεννίς, -ίδος, ἡ· ἐπίθ. Ἀφροδίτης.
Ἄργεννον, τό· ἀκρ. Ἰωνίας | ἀκρ. Σικελίας.
Ἄργεννος, ὁ· υἱ. Λευκώνος, ἀπόγ. Ἀδάμαντος.
Ἀργεννοῦσα, ἡ = Ἀργινοῦσα.
Ἀργεντόρατον, τό· πόλ. Βελγ. Γαλλ.
Ἀργέστης, ὁ· εἷς τῶν ἀνέμων, υἱ. Ἠοῦς.
Ἀργεύς, -έως, ὁ· εἷς τῶν Κενταύρων.
Ἄργη, ἡ· θυγ. Διός, κόρη τῶν Ὑπερβορ.
Ἄργης, -ου, ὁ· εἷς τῶν Κυκλώπων.
Ἄργιλα, ἡ· πόλ. Καρίας.
Ἀργιλεωνίς, -ίδος, ἡ· μή. τοῦ Βρασίδ.
Ἄργιλος, ἡ· πόλ. Μακεδονίας.
Ἀργινοῦσα, ἡ· πολίχνη ἐπὶ μιᾶς τῶν ἐπομ. νήσων.
Ἀργινοῦσαι, αἱ (κ. -σσαι)· τρεῖς νῆσοι μεταξὺ Λέσβου κ. Αἰολίδος.
Ἀργιόπη, ἡ· θυγ. Νείλου, μή. Κάδμου | νύμφη.
Ἀργιόπιος χῶρος, ὁ· μέρος τῆς Βοιωτίας.
Ἄργιος, ὁ· εἷς τῶν δ' υἱ. τοῦ Αἰγύπτ.
Ἀργιππαῖοι, οἱ· ἔθν. Σκυθικόν.
Ἄργισσα, ἡ· χωρ. Θεσσαλίας.
Ἀργόλας, ὁ = Ἀργεῖος.
Ἀργολίς, -ίδος, ἡ· ἐπαρχ. Πελοπον.
Ἀργοναῦται, οἱ· ὁ Ἰάσονα καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ ἥρωες οἱ πλεύσαντες εἰς Κολχίδα ἐξ Ἰωλκοῦ.
Ἄργος, ὁ· υἱ. Διός, βασ. Ἄργους | τὸ τέρας «Α. ὁ πανόπτης» | κύων | κ.ἄ.
Ἄργος, τό· πρωτ. Ἀργολ. | πόλ. Ἀκαρν., Ἠπ., Θεσσ. κ. ἄ.
Ἄργουρα, ἡ· χωρ. Θεσσαλίας.
Ἄργυννος, ὁ = Ἄργεννος.
Ἀργυρᾶ, ἡ· πόλ. κ. πηγὴ Ἀχαΐας.
Ἀργυρία, ἡ· πόλ. Τρῳάδος.
Ἀργυρίππα, ἡ· πόλις Ἰταλίας.
Ἀργυρότοξος, ὁ· ἐπίθ. Ἀπόλλωνος.
Ἀργυροῦν ὄρος, τό· ὄρ. Ἰσπανίας.
Ἀργυφέη, ἡ· πόλ. Ἤλιδος.
Ἀργυφία, ἡ· γυνὴ τοῦ Αἰγύπτου.

Ἀργώ, -οῦς, ἡ· τὸ πλοῖον τῶν Ἀργοναυτ. | κύων τοῦ Ἀκταίων.| κ.ἄ.
Ἄργῳος λιμήν, ὁ· λ. νήσ. Αἰθαλίας.
Ἀρδαλίδες, αἱ, καὶ Ἀρδαλιώτιδες, -ων, αἱ· ἐπίθ. Μουσῶν (βλ. Ἄρδαλος).
Ἄρδαλος, ὁ· υἱ. Ἡφαίστου, διδάξας τὴν λατρ. τῶν Μουσ. ἐν Τροιζῆνι.
Ἀρδανὶς ἄκρα, ἡ· ἀκρωτ. Λιβύης.
Ἄρδεα, ἡ· πόλ. Λατίου Ἰταλίας.
Ἀρδέρικκα, ἡ· κώμη Ἀσσυρ. | χωρ. Σουσιανῆς.
Ἄρδησκος, ὁ· υἱ. Ὠκεανοῦ, ποτ. θεός.
Ἀρδηττός, ὁ· λόφ. Ἀθ. παρὰ τὸν Ἴλισ.
Ἀρδία, ἡ· χώ. Ἰλλυρίας.
Ἀρδιαῖος, ὁ· τύρ. Παμφυλίας.
Ἄρδιον, τό· ὄρ. Δαλματίας.
Ἀρδουέννα, ἡ· δάσ. Βελγ. Γαλλίας.
Ἄρδυες, οἱ· λα. Ἑλβετίας.
Ἀρδύνιον, τό· πόλ. Αἰγύπτου.
Ἄρδυς, -υος, ὁ· βασ. Λυδίας.
Ἀρέθουσα, ἡ· θυγ. Νηρέως | μία Ἐσπερίδων | ὄν. πηγῶν καὶ πόλεων.
Ἀρεία, ἡ· θυγ. Κλεόχου, μή. Μιλήτου.
Ἄρεια, Ἄρειοι, βλ. Ἀρία, Ἄριοι.
Ἀρεία κρήνη, ἡ· κρήνη παρὰ τὰς Θήβ.
Ἀρ(ε)ιοπαγίτης, ὁ· δικαστ. Ἀρ. Πάγ.
Ἄρειος, ὁ· λόγιος ἐξ Ἀλεξανδρείας.
Ἄρειος Πάγος, ὁ· λόφ. πρὸς Δ. Ἀθ.
Ἀρείων, -ονος, ὁ· ἵππος Ἀδράστου.
Ἀρελάται, αἱ (κ.-τον, τό)· πόλ. Γαλλ.
Ἀρεσίας, ὁ· εἷς τῶν 30 τυρ. ἐν Ἀθ.
Ἀρεστορίδης, ὁ· υἱ. Ἀρέστ., ὁ Ἄργος.
Ἀρέστωρ, -ορος, ὁ· πα. Ἄργου τοῦ Πανόπτου.
Ἀρεταῖος, ὁ· ἰατρ. ἐκ Καππαδοκίας.
Ἀρέτας, -α, ὁ· βασ. Ἀραβίας.
Ἀρετάων, -ονος, ὁ· τῶν Τρώων τις.
Ἀρεύς, -έως, ὁ· βασ. Σπάρτης | κ.ἄ.
Ἀρεών, ὁ· ποτ. Περσίας.
Ἄρεως (-ος) πεδίον, τό· τόπ. Ρώμης.
Ἀρηγονίς, ἡ· σύζ. Ἀμπυκος, μή. Μόφου.
Ἀρηιάς, ἡ (Βασίλεια)· ἡ Ἀμαζών.
Ἀρηΐδοος, ὁ· βασ. Βοιωτ. Ἄρνης| κ.ἄ.
Ἀρηΐλυκος, ὁ· ἡγ. τῶν ἐν Τροίᾳ Βοιωτῶν | ὄν. Τρωός τινος.
Ἀρήινος, ὁ· σατράπης Φρυγίας.
Ἀρήιος, ὁ· υἱ. Βίαντος, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν.
Ἀρήνη, ἡ· θυγ. Οἰβάλου | πόλ. Ἠλιδ.
Ἄρης, -εως (κ.-εος), ὁ· υἱ· Διός, θεὸς πολέμου.
Ἄρης, -ητος, ὁ· φρούριον Εὐβοίας.
Ἀρήτη, ἡ· σύζ. Ἀλκινόου | σύζ. Δίωνος ἐκ Σικελίας.
Ἀρητιάδης, ὁ· υἱ. Ἄρεως | ὁ Κύκνος | ὁ Νίσος.
Ἀρητιάς, -άδος, ἡ· νῆσος Πόντου.
Ἄρητος, ὁ· υἱ. Νέστορος | υἱ. Πριάμου.
Ἄρδμιος, ὁ· πρόξεν. Ἀθην. ἐν Ζελείᾳ.
Ἀρία (κ. -εια), ἡ· ἐπαρχία Ἀσίας.
Ἀριαβίγνης, ὁ· υἱ. Δαρ., ναύαρχ. Περσ.
Ἀριάδνη, ἡ· θυγ. Μίνωος Κρήτ. | κ.ἄ.
Ἄριατος, ὁ· σατράπ. Σάρδεων, στρατ. Κύρου.
Ἀριάκης, ὁ· στρατ. Καππαδοκίας.
Ἀρισμένης, -ου, ὁ· υἱ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου.
Ἀριανή, ἡ· ἐπαρχία Ἀσίας.
Ἀριανδίδης, ὁ· τῶν Βοιωτῶν τις.
Ἀριανοί, οἱ· κάτ. τῆς ἐπαρχ. Ἀριανῆς.
Ἀριάντας, ὁ· βασ. Σκυθῶν.
Ἀριαπείδης, -ου, ὁ· βασ. Σκυθῶν.
Ἀριαράθεια, ἡ· πόλ. Καππαδοκίας.
Ἀριαράθης, ὁ· βασ. Καππαδ. | κ.ἄ.
Ἀριαράμνης, ὁ· τῶν ἑπτὰ Περσῶν τις.
Ἀριάσπαι, οἱ· λα. Δραγγιανῆς ἐν Περσ.
Ἀριάσπη, ἡ· πόλ. Δραγγιαν. ἐν Ἀσίᾳ.
Ἀριάσπης, -ου, ὁ· υἱ. Ἀρταξέρξου Μνήμονος.
Ἀρίβαζος, ὁ· Ὑρκανός τις συνωμότης κατὰ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου.
Ἀριβαῖος, ὁ· βασιλ. Καππαδοκίας.
Ἀριγαῖον, τό· πόλ. Ἰνδικῆς.
Ἀρίγνωτος, ὁ· Ἀθ. κιθαρῳδός | κ.ἄ.
Ἀριδαῖος, ὁ· υἱ. Φιλίππου Μακεδ.
Ἀρίδωλις, -ιος, ὁ· τύραν. πόλ. Ἀλαβάνδων ἐν Καρίᾳ.
Ἀριζαντοί, οἱ· λαὸς Μηδίας.
Ἀρικία, ἡ· πόλ. Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ.
Ἀρικίνη, ἡ· ἐπίθ. Ἀρτέμιδος.
Ἄριμα, τά· περιοχὴ Κιλικίας.
Ἀριμασποί, οἱ· ἔθνος Σκυθικόν.
Ἀριμένης, ὁ = Ἀρισμένης.
Ἀρίμινον, τό· πόλ. Ὀμβρικῆς ἐν Ἰταλ.
Ἀρίμινος, ὁ· ποτ. Ἰταλίας.
Ἀρίμμας, ὁ· σατράπης Συρίας.
Ἀρίμνης, ὁ· τῶν Πλαταιέων τις.
Ἄριμοι, οἱ· μυθικὸς λαὸς Ἀσίας.
Ἀριοβαρζάνης, -ου, ὁ· σατρ. Ἰωνίας κ. Φρυγίας | στρατηγὸς Δαρείου.
Ἄριοι, οἱ· οἱ κάτ. ἐπαρχ. Ἀρίας.| ὄν. Μήδων.
Ἀριόμαρδος, ὁ· υἱὸς Δαρείου | ὄνομα διαφόρων Περσῶν στρατηγῶν.
Ἄριος (-ειος), ὁ· ποταμὸς Ἀσίας.
Ἀριουσία, ἡ· πόλ. κ. περιοχὴ Χίου.
Ἄρις, -ιος, ὁ· ποτ. Μεσσηνίας.
Ἀρίσβη, ἡ· σύζ. Δαρδάνου | σύζ. Πριάμου | ὄν. πόλεων.
Ἄρισβος, ὁ· ποτ. Θρᾴκης.
Ἀριστάγγελος, ὁ· Πυθαγόρ. ἐκ Κυρήνης.
Ἀρισταγόρας, ὁ· τύρ. Μιλήτου | ὄν. ἄλλων τυράννων.
Ἀριστaίνετος, ὁ· ἐπιστολογράφος.
Ἀριστaῖον, τό· πόλ. Λιβύης.
Ἀριστaῖος, ὁ· υἱ. Ἀπόλλ. | ἡγ. Κύπρ.
Ἀριστaιχμος, ὁ· φίλος Φιλ. Μακεδ., ἐξ Ἠλείας.
Ἀρίστανδρος, ὁ· μάντις ἐκ Τελμισσοῦ | γλύπτης Πάριος.
Ἀρίσταρχος, ὁ· περίφ. Γραμμ. | ἀστρον. | κ.ἄ.
Ἀρίστας, ὁ· υἱ. Παρθάονος.
Ἀριστέας, ὁ· στρατ. Κορινθ. | ποιητὴς 6 αἰῶνος π. Χ.
Ἀριστείδης, -ου, ὁ· στρατ. κ. πολιτ. τῶν Ἀθην., ὁ δίκαιος | κ. ἄ.
Ἀριστείδης Αἴλιος, ὁ· ῥήτωρ κ. σοφιστὴς ἐκ Βιθυν.
Ἀριστεραί, αἱ· νῆσοι παραλίων Ἀργολίδος.
Ἀριστεύς, -έως, ὁ· ναύαρ. Κορινθ. | κ.ἄ.
Ἀρίστιππος, ὁ· Θεσσαλός, τοῦ γέν. Ἀλευαδῶν | φιλόσ. Κυρηναΐος.
Ἀριστίων, -ωνος, ὁ· ἐπών. ἄρχων ἐν Ἀθήναις.
Ἀριστόβουλος, ὁ· στρατ. Μ. Ἀλεξ. | βασ. Ἰουδαίας | κ. ἄ.
Ἀριστογείτων, -ονος, ὁ· εἷς τῶν Τυραννοκτόνων ἐν Ἀθ. (βλ. Ἁρμόδιος) | κ. ἄ.
Ἀριστογένης, -ους, ὁ· στρατ. Ἀθην.
Ἀριστοδήμη, ἡ· μία τῶν θυγ. Πριάμου.
Ἀριστόδημος, ὁ· ἀπόγ. Ἡρακλ. | βασ. Μεσσηνίας | κ. ἄ.
Ἀριστόδικος, ὁ· Ῥόδιος ποιητ. | κ. ἄ.
Ἀριστοκλείδας, -α, ὁ· Ὀλυμπιον. ἐξ Αἰγίνης.
Ἀριστοκλῆς, -έους, ὁ· γλύπτης, στρατ., ῥήτωρ, φιλόσ. κ. ἄ.
Ἀριστοκράτης, -ους, ὁ· βασ. Ἀρκαδίας | στρατ. Ἀθην. | κ. ἄ,
Ἀριστόκριτος, ὁ· πα. Ἀυσάνδρου, Σπαρτιάτης.
Ἀριστόκυπρος, ὁ· βασ. Σαλαμ. Κύπρ.
Ἀριστόλαος, ὁ· ζωγράφος Ἀθηναῖος.
Ἀριστόλεως, ὁ· τῶν Θασίων τις.
Ἀριστομάχη, ἡ· μία τῶν θυγ. Πριάμου | ἀδελ. κ. σύζ. τυρ. Συρακ.
Ἀριστόμαχος, ὁ· υἱ. Ταλαοῦ | ἡγ. Ἡρακλειδῶν.
Ἀριστομένης, -ους, ὁ· στρατ. Μεσσηνίας | ναύαρχ. Δαρείου | κ.ἄ.
Ἀριστομήδης, -ους, ὁ· Θεσσαλός, στρατ. Δαρείου.
Ἀριστόμνηστος, ὁ· ἐπών. ἄρχων ἐν Ἀθήναις.
Ἀριστοναῦται, οἱ· πόλ. Ἀχαΐας.
Ἀριστονίκη, ἡ· ἱέρεια Ἀπόλλωνος.
Ἀριστόνικος, ὁ· ῥήτ. κ. πολιτ. Ἀθηναῖος | τύρ. Μηθύμνης | κ. ἄ.
Ἀριστόνοος, ὁ· εἷς τῶν 50 υἱ. Αἰγύπτου | κ. ἄ.
Ἀριστόξενος, ὁ· φιλόσ. ἐκ Τάραντος | κ. ἄ.
Ἄριστος, ὁ· ἱστοριογρ. Μ. Ἀλεξ. | κ.ἄ.
Ἀριστοτέλης, -ους, ὁ· περίφ. Ἀθην. φιλόσ. | κ. ἄ.
Ἀριστότιμος, ὁ· υἱ. Δημαρ., τύρ. Ἠλιδ.
Ἀριστοφάνης, -ους, ὁ· ὁ περίφ. κωμικὸς τῶν Ἀθηνῶν. | Γραμματ. Ἀλεξ. | κ.ἄ.
Ἀριστόφαντος, ὁ· στρατ. Ἀκαρνάνων.
Ἀριστοφιλίδης, -ου, ὁ· ἡγεμὼν Τάραντος.
Ἀριστόφιλος, ὁ· ἐπών. ἄρχων Ἀθην.
Ἀριστοφῶν, -ῶντος, ὁ· ὄν. Ἀθην. ζωγρ., ῥήτ. κ. ἄ.
Ἀρίστυλλος, ὁ· φαῦλος ποιητ. ἐν Ἀθήν.
Ἀρίστων, -ωνος, ὁ· βασ. Σπάρτης | πα. Πλάτωνος | κ. ἄ.
Ἀριστώνυμος, ὁ· ναύαρ. Ἀθην. | βιβλιοθηκάρ. Ἀλεξανδρείας.
Ἀριφράδης, -ου, ὁ· Ἀθην. κιθαρῳδός.
Ἀρίφρων, -ονος, ὁ· πάπ. κ. ἀδελ. Περικλέους | κ. ἄ.
Ἄριων, -ονος, ὁ· λυρικὸς ποιητ. ἐκ Μηθύμνης | κ.ἄ.
Ἄρκαι, αἱ· = Ἄρκη.
Ἀρκαδία, ἡ· χώ. Ἑλλάδος ἐν Πελοπον.
Ἀρκάς, -άδος, ὁ· υἱ. Διός, βασ. Ἀρκαδίας | κύων Ἀκταίωνος.
Ἀρκασίδης, ὁ· υἱ. Ἀρκάδος, ὁ Ἴασος.
Ἀρκέας, -ου, ὁ· Πυθαγόρειος ἐκ Τάραντος.
Ἀρκεισιάδης, -ου, ὁ· ὁ Λαέρτης, πα. Ὀδυσσέως (υἱ. τοῦ ἑπομ.).
Ἀρκείσιος, ὁ· υἱ. Διός, πα. Λαέρτου, πάπ. Ὀδυσσέως.
Ἀρκεσίλαος, ὁ (κ. -λεως, κ. -λας)· στρατ. Βοιωτῶν ἐν Τροίᾳ | ὄν. 4 βασ. Κυρήνης | φιλόσ. | κ.ἄ.
Ἀρκεσίνη, ἡ· πόλ. Ἀμοργοῦ.
Ἄρκευδος, ὁ· ποτ. Συρίας.
Ἀρκεύς, -έως, ὁ· Πέρσης στρατηγός.
Ἄρκη, ἡ· θυγ. Θαύμαντος | πόλ. Φοινίκης.
Ἀρκιρόεσσα, ἡ· πόλ. Πόντου.
Ἀρκόννησος, ἡ· ἔρημος νῆσ. Αἰγ. Πελ | νῆσ. παραλ. Καρίας.
Ἀρκτεύς, -έως, ὁ· στρατ. Αἰγυπτίων
Ἀρκτῖνος, ὁ· ποιητὴς ἐκ Μιλήτου.
Ἄρκτος, ὁ· εἷς τῶν Κενταύρων.
Ἀρκτοφόνος, ὁ· εἷς τῶν κυν. Ὠρίωνος
Ἄρκτων ὄρος, τό· Μικρασ. Μυσίας.
Ἄρκυα, ἡ· κύων Ἀκταίωνος.
Ἄρμα, -ατος, τό· κώμη Βοιωτ., Ἀττ.
Ἀρμαμίθρης, -ου, ὁ· υἱὸς Δάτιδος, στρατ. Περσῶν,

Ἀρματίδης, -ου, ὁ· Θεσπιεύς, πατὴρ Διθυράμβου.
Ἀρματοῦς,-οῦντος, ἡ·πόλ.Τρῳάδος.
Ἀρμένη, ἡ· κώ.κ.λιμ. Παφλαγονίας.
Ἀρμενία, ἡ· χώρα τῆς Ἀσίας.
Ἀρμένιον, τό· πόλ. Θεσσαλίας.
Ἀρμένιον ὄρος, τό· ὄρ. Ἀρμενίας, συνέχεια Ταύρου.
Ἀρμίανα,τά·πόλ.τῶν Παρθυαίων Ἀσ.
Ἀρμίνιος, ὁ· στρατ. Γερμανῶν.
Ἄρμνης, -ου, ὁ· ἀπόγ. Κύρου, κ. πρόπαπ. Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου.
Ἀρμόδιος, ὁ· φί. κ. συνώμ. Ἀριστογείτονος, τυραννοκτόνος.
Ἁρμοζική, ἡ· πόλ. Ἰβηρίας.
Ἁρμοκύδης, -ου, ὁ· τῶν Φωκέων τις.
Ἁρμονία, ἡ· σύζ. Κάδμου, θυγάτηρ Ἄρεως κ. Ἀφροδίτης.
Ἁρμονίαι, αἱ· τόπος Ἀρκαδίας.
Ἁρμονίδης, ὁ· τῶν Τρώων τις | μουσ.
Ἁρμόσατα, τά· πόλ. μεταξὺ Τίγρ. κ. Εὐφράτου.
Ἄρναι, αἱ· πόλ. Χαλκιδικῆς.
Ἀρναῖος, ὁ· ἐπαίτης ἐν Ἰθάκῃ | κ.ἄ.
Ἄρνη, ἡ· θυγ. Αἰόλου | ὄν. πόλεων.
Ἄρνισσα, ἡ· πόλ. Παιονίας.
Ἄρνος, ὁ· ποτ. Ἐτρουρίας.
Ἄρξατα, ἡ· πόλ. Ἀρμενίας.
Ἀροάνιος, ὁ· ποτ. Ἀρκαδίας.
Ἀρόερνοι, οἱ· βλ. Ἀρούερνοι.
Ἀροεύς, -έως, ὁ· ἐπίθ. Βάκχου.
Ἀρόη, ἡ· ἀρχ. ὄν. πόλ. Πατρῶν.
Ἀρούερνοι, οἱ· λα. Γαλλίας.
Ἀρούπεινον, τό· πόλ. Ἰλλυρίας.
Ἀρπάγιον, τό· χωρ. Μυσίας.
Ἅρπαγος, ὁ· στρατ. Δαρείου | κ. ἄ.
Ἁρπαλεύς, -έως, ὁ· εἷς τῶν 50 υἱ. τοῦ βασ. Ἀρκαδίας Λυκάονος.
Ἁρπαλίων,-ωνος,ὁ·Βοι.,Παφλαγ.κ.ἄ.
Ἅρπαλος, ὁ· στρατ. Μ. Ἀλεξ., ἡγεμὼν Βαβυλῶνος.
Ἁρπαλύκεια, ἡ· πόλ. Φρυγίας.
Ἁρπαλύκη, ἡ· θυγ. Κλυμένου κ. Ἐπικάστης.
Ἁρπάλυκος, ὁ· υἱ. βασ.Ἀρκαδίας Λυκάονος | κ. ἄ.
Ἅρπασος, ὁ· ποτ. Πόντου, Καρίας.
Ἅρπινα, ἡ (κ. -νναι)· θυγ. Ἀσωποῦ | πόλ. Ἤλιδος.
Ἅρπινα, τά· πόλ. Δαυίου.
Ἅρπιννα, ἡ· βλ. Ἅρπινα.
Ἁρποκράτης,-ους,ὁ·θεὸς Αἰγυπτίων.
Ἁρπόξαις, -ῖος, ὁ· τῶν Σκυθῶν τις.
Ἅρπυια, ἡ· πόλ.Ἰλλυρίας | κύων Ἀκταίωνος.
Ἅρπυιαι, αἱ· τρεῖς θεαὶ τῆς ἀνεμοζάλης,Ἀελλώ,Ὠκυπέτη, κ. Ποδάργη.
Ἁρπύρεια, ἡ· θυγ. Φινέως.
Ἅρπυς, -υος, ὁ· μυθολ. ποτ. Πελοπον.
Ἄρρα, ἡ· πόλ. Ἰλλυρ. | πόλ. Συρίας.
Ἀρραβία, ἡ· =Ἀραβία.
Ἀρρέσται, οἱ· λαὸς Ἀσίας.
Ἀρρήτιον, τό· πόλ. Ἐτρουρίας.
Ἄρρητος, ὁ· εἷς τῶν υἱ. Πριάμου.
Ἀρρηχοί,οἱ·λα. παρὰ τὴνΜαιώτ.λίμν.
Ἀρριανοί, οἱ (κ. -νά, τά)· χώρα κ. λαὸς Θρᾳκ. Χερσονήσου.
Ἀρριανός,ὁ·φιλόσ. κ.ἱστοριογρ.|κ. ἄ.
Ἄρριας,-ου,ὁ·ἀρχ.δορυφόρωνΜ.Ἀλεξ.
Ἀρριβαῖος, ὁ· βασ. τῶν ἐν Μακεδονίᾳ Δυγκηστῶν.
Ἀρρύβας, ὁ· τῶν Μακεδόνων τις.
Ἄρσα, ἡ· πόλ. Ἰσπανίας.
Ἀροάκης, ὁ· Πέρσης στρατ. | βασ. Πάρθων | κ. ἄ.
Ἀρσακία, ἡ (κ. -κη)· πρωτ. Μηδίας.
Ἀρσαμένης, -ους, ὁ· υἱ. Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου.
Ἀρσάμης, -ου, ὁ· πα. Ὑστάσπου |υἱ. Δαρείου | υἱ. Ἀρταξέρξου | βασ. Ἀρμεν. | κ. ἄ.
Ἄρσην, -ενος, ὁ· ποτ. Ἀρκαδίας
Ἀρσηνή, ἡ· λίμνη Ἀρμενίας.
Ἄρσης, -ου, ὁ· υἱ. Ἀρταξέρξου.
Ἀρσινόη, ἡ·ὄν.πολλῶν γυν. κ.πόλεων
Ἀρσινοΐτης Νομός,ὁ·Νομ.Αἰγύπτου.
Ἀρσίνοος, ὁ· ἡγεμὼν Τενέδου.
Ἀρσίτης, -ου, ὁ· σατράπης Περσῶν.
Ἀρταβαζάνης, ὁ· υἱ. Δαρ.Ὑστάσπου.
Ἀρταβάζης, -ου, ὁ· υἱ.Τιγράνου, βασ. Ἀρμενίας.
Ἀρτάβαζος, ὁ· ἡγεμ. Πάρθων | Πέρσης σατράπης.
Ἀρτάβανος, ὁ· θεῖος Ξέρξου | βασ. Πάρθων | κ. ἄ.
Ἀρταβάτης, ὁ· Πέρσης, πα. Φαρναζάθρου.
Ἄρταβροι, οἱ· ἔθνος Ἰσπανικόν.
Ἀρτάγειρα, τὰ (ἡ)· πόλ. Ἀφρικ. | φρούριον Ἀρμενίας.
Ἀρταγέρσης,ὁ· στρατ. Ἀρταξέρξου.
Ἀρταγιγάρτα, ἡ· πόλ. Ἀρμενίας.
Ἀρτάεζος, ὁ (κ.-οζος)· φίλος Κύρου.
Ἀρταζώστρη, ἡ· θυγ. Δαρείου, σύζ. Μαρδονίου.
Ἀρταῖος, ὁ· τῶν Περσῶν τις | ἀρχ. ὄν. Περσῶν.
Ἀρτακάηνα, ἡ· πρωτ. Ἀρίας.
Ἀρτακάμα, ἡ· σύζ. Πτολεμαίου.
Ἀρτακάμας, ὁ· σατρ. Μεγ. Φρυγίας.
Ἀρτάκανα, τὰ (κ. Ἀρτακόανα κ. Ἀρτακαύαν)· πόλ. τῶν Πάρθων.
Ἀρτάκη, ἡ· ἀκρ. Κυζίκου | πόλ. κ. λιμ. Κυζίκου.
Ἀρτακηνὴ χώρα,ἡ· παράτά Ἄρβηλα.
Ἀρτακία, ἡ·ὄν. πηγῶν ἐν Κυζίκῳ κ.ἀ.
Ἀρτάμης, ὁ· στρατ. Περσῶν.
Ἄρταμις, ἡ· =Ἄρτεμις.
Ἀρτάνης, -ου, ὁ· ἀδελ. Δαρείου |βασ. Ἀρμενίας | κ. ἄ.
Ἀρτάξατα,τά·πρωτ.μεγάλ.Ἀρμενίας.
Ἀρταξέρξης, ὁ· ὄν. 3 βασ. Περσίας.
Ἀρταξίας, ὁ· σατρ. κ. βασ.Ἀρμενίας.
Ἀρταπάτας, -α, ὁ· εὐνοῦχος Κύρου.
Ἄρτας, -α, ὁ· Ἰαπύγιός τις.
Ἀρταῦκτης, -ου, ὁ· ἡγεμὼν Σηστοῦ.
Ἀρταφέρνης, -ους, ὁ· ἀδελ. Δαρ.| ἀνεψ. Δαρ.κ.συστράτ.Δάτιδος | κ.ἄ.
Ἀρταχαίης,-ου, ὁ·υἱ.Ἀρταίου,στρατηγοῦ Ἰνδῶν.
Ἀρτεμβάρης, ὁ·στρατ.Περσῶν | ἐπίσ. Μήδος.
Ἀρτεμίδωρος,ὁ·Ἐφέσ.γεωγράφ.|κ.ἄ.
Ἄρτεμις, -ιδος, ἡ· ἡ θεά, θυγ. Διὸς κ. Λητοῦς.
Ἀρτεμισία, ἡ· βασίλ. Καρίας, θυγ. Λυγδάμιδος, ἐξ Ἁλικαρν. | σύζυγ. Μαυσώλου.
Ἀρτεμισία, τά·ἑορ.Ἀρτέμ. ἐνΔελφοῖς.
Ἀρτεμίσιον, τό· ὄν. διαφ. ἀκρωτ. κ. ναῶν (Ἀρτέμιδος).
Ἀρτεμίτα, ἡ· πόλ. Βαβυλ. | νῆσος.
Ἀρτεμίχη, ἡ· θυγ. Κλινίου μεταμορφωθεῖσα ὑπὸ Ἀπόλλ. εἰς πτηνόν.
Ἀρτέμων, -ωνος, ὁ· κακὸς λυρ. ποιητής | ἔμπορος.
Ἀρτίμας, -α, ὁ· Πέρσης σατρ.Λυδίας.
Ἀρτίμπασα, ἡ· ἐπίθ.Ἀφροδίτης παρὰ Σκύθαις.
Ἄρτις, ἡ· ἡ ὕστερον Λέβεδος.
Ἀρτίσκος, ὁ· ποτ. Θρᾴκης ῥέων διὰ τῆς χώρας τῶν Ὀδρυσσῶν.
Ἀρτόντης, ὁ· υἱ. Μαρδονίου | κ.ἄ.
Ἀρτούχας, -ου, ὁ· Πέρσης σατρ.| κ.ἄ.
Ἀρτόχμης, -ου, ὁ· γαμβρὸς Δαρείου.
Ἀρτύβιος, ὁ· στρατηγὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου.
Ἀρτύλας, -α, ὁ· πα. Ἀριστομένους.
Ἀριύμνησος, ἡ· πόλ. Λυκίας.
Ἀρτύνης, -ου, ὁ· βασ. Μήδων.
Ἀρτυνία λίμνη, ἡ·παρὰ τὴν Κύζικον.
Ἀρτύντης, ὁ· στρατηγὸς τῶν Παικτύων ἐπὶ Ξέρξου.
Ἀρτυστώνη, ἡ·θυγ.Κύρ,.σύζ.Δαρείου.
Ἀρτύφιος, ὁ· υἱ. Ἀρταβάνου, ἡγεμὼν Γανδαρίων.
Ἀρτώκης, -ου, ὁ· βασ. τῶν Ἰβήρων.
Ἄρτωνις, ἡ· θυγ. Ἀρταβάζου, σύζ. Εὐμένους.
Ἀρτώριος, ὁ· ἰατρὸς Αὐγούστου, ἐκ Σμύρνης.
Ἀρυάνδης, ὁ· Πέρσης σατρ. Αἰγύπτου ἐπὶ Καμβύσου.
Ἀρύβας, -αντος, ὁ· εἷς τῶν ἐπισ. Φοινίκων ἐκ Σιδῶνος.
Ἀρύβας, -ου, ὁ·=Ἀρύμβας.
Ἀρύηνις, -ιος, ὁ· θυγ. βάσ. Λυδίας Ἀλυάττου.
Ἀρύκανδα, τά· πόλ. Λυκίας.
Ἀρύμαγδος, ὁ· ποτ. Κιλικίας.
Ἀρύμβας, -ου, ὁ· βασ.Ἠπείρου, θεῖος τῆς μη. Μεγ.Ἀλεξ. Ὀλυμπιάδος.
Ἀρύμνιον, τό· ὄρος Ἀχαΐας.
Ἀρύπη, ἡ· πόλ. Αἰγύπτου.
Ἀρύσης, ὁ· υἱὸς Ὀλοφέρνους.
Ἄρυτος, ὁ· Πυθαγόρειός τις.
Ἀρχάγαθος, ὁ· υἱ. τυράνν. Συρακ. Ἀγαθοκλέους | κ.ἄ.
Ἀρχαγέτας, ὁ· ἐπίθ. Ἀσκληπιοῦ.
Ἀρχαγόρας, -ου, ὁ· λοχαγός τις ἐξ Ἄργους | κ.ἄ.
Ἀρχαιόπολις, -εως, ἡ·πόλ.Κολχίδος
Ἄρχανδρος, ὁ· υἱ. Ἀχαιοῦ, γαμβρὸς Δαναοῦ.
Ἀρχάνδρου πόλις, ἡ· πόλ.Αἰγύπτου.
Ἀρχεάνασσα, ἡ· ἑταίρα τις ἐκ Κολοφῶνος.
Ἀρχεβάτης, -ου, ὁ· υἱ. βασ. Ἀρκαδ. Λυκάονος.
Ἀρχέβιος, ὁ· εἷς τῶν ἐν Βυζαντίῳ ἰσχυρῶν.
Ἀρχέβουλος, ὁ· Θηβαῖος ποιητής.
Ἀρχέδημος, ὁ· δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις | φιλόσοφος | κ.ἄ.
Ἀρχεδίκη, ἡ· μία τῶν 50 θυγ. Θεσπιοῦ. | κ.ἄ.
Ἀρχέδικος, ὁ·υἱ.Ἡρακλ.|κωμ.ποιητ.
Ἀρχελαΐς, -ΐδος, ἡ· πόλ. Παλαιστίνης | πόλ. Καππαδοκίας.
Ἀρχέλαοι,οἱ·φυλὴ τιςτῶνΣικυωνίων.
Ἀρχέλαος, ὁ· εἷς τῶν 50 υἱ.Αἰγύπτου | υἱ. Περδίκκα | βασ. Σπάρ. | κ.ἄ.
Ἀρχέλοχος, ὁ· υἱὸς Ἀντήνορος ἐκ Τροίας.
Ἀρχέμαχος, ὁ· υἱ. Ἡρακλέους | υἱ. Πριάμου | κ.ἄ.
Ἀρχέμορος, ὁ· υἱ. Λυκούργου ἐκ Νεμέας καὶ τῆς Εὐρυδίκης.
Ἀρχεπτόλεμος, ὁ· υἱ. Ἰφίτου, ἡνίοχος Ἕκτορος | κ.ἄ.
Ἀρχέστρατος,ὁ· Λοκρός τις | στρατ. Ἀθην. | ποτ. ἐκ Γέλας | κ.ἄ.
Ἀρχέτιμος, ὁ· στρατ. Κορινθ. | συγγραφεὺς ἐκ Συρακουσῶν.
Ἀρχηγέτης, -ου, ὁ· ἐπίθ. Ἀσκληπιοῦ | ἐπίθ. Ἀπόλλωνος | κ.ἄ.
Ἀρχία, ἡ·θυγ.Ὠκεανοῦ, ἀδελ.Ἰνάχου.
Ἀρχίας, -ου, ὁ· ἀπόγ.Ἡρακλ. | ἐπών. ἀρχ. ἐν Ἀθήναις | Θηβαῖος πολέμαρχος | τραγ. ποιητὴς | κ. ἄ.

Ἀρχίβιος, ὁ· ἰατρός τις | Γραμματ., υἱ. Πτολεμαίου | κ.ἄ.
Ἀρχίδαμος, ὁ· ὀν. πολλῶν βασ.Σπάρ.
Ἀρχιδημίδης, -ου, ὁ· ἐπών. ἄρχων ἐν Ἀθήναις.
Ἀρχιδίκη, ἡ· Αἰγυπτία ἑταίρα.
Ἀρχίλοχος, ὁ· περίφ. λυρικὸς ποιητὴς ἐκ Πάρου | κ.ἄ.
Ἀρχιμήδης, -ους, ὁ· περίφ. Μαθηματ. | φιλόσ. ἐκ Τράλλεων | κ.ἄ.
Ἀρχῖνος, ὁ· πα. Μυρωνίδου, σύγχρ. Θρασυβούλου | τύρ. Ἄργους | κ.ἄ.
Ἀρχιππος, ὁ· ἐπών. ἄρχ. Ἀθ. | κωμ. ποιητὴς | κ.ἄ.
Ἀρχιτέλης, -ους, ὁ· υἱὸς Ἀχαιοῦ | πα. Εὐνόμου | κ.ἄ.
Ἀρχύτας, -ου, ὁ· Πυθαγόρ. φιλόσ. | Ἔφορος Σπάρτης | κ.ἄ.
Ἀρχωνίδης, ὁ· τύρ. ἐκ Σικελ. | κ.ἄ.
Ἀσαί, αἱ· χωρ.Κορινθίας | χωρ.Θρᾴκ.
Ἀσαιάτης, ὁ· εἷς τῶν υἱ. Λυκάονος.
Ἀσαῖοι, οἱ· ἔθνος Σκυθικόν.
Ἄσανδρος, ὁ· ἡγεμὼν Βοσπόρου | σατράπης Λυδίας.
Ἄσβολος, ὁ· εἷς τῶν Κενταύρων | εἷς τῶν κυνῶν Ἀκταίωνος.
Ἀσβύσται, οἱ· λαὸς Ἀφρικῆς.
Ἄσβωτος, ἡ· πόλ. Θεσσαλίας.
Ἀσδρούβας, -α (κ. -ου)· ὀν. στρατηγῶν τῆς Καρχηδόνος.
Ἀσέα, ἡ· κώμη Ἀρκαδίας.
Ἀσία, ἡ· θυγ. Ὠκεανοῦ | ἐπίθ. Ἀθηνᾶς | κ.ἄ.
Ἀσία, ἡ·ἠμεγάλη Ἤπειρος τῆς Ἀσίας.
Ἀσιάδης, ὁ· υἱ. Ἄσιου, ὁ Ἀδάμας.
Ἀσίας, -ου, ὁ· υἱ.Κότυος, βασ.Λυδίας.
Ἀσιδάτης, -ου, ὁ· τῶν Περσῶν τις.
Ἀσιναῖος κόλπος, ὁ· ὁ Μεσσην.κόλπος (ἡ τῆς Κορώνης).
Ἀσίναρος, ὁ· ποτ. Σικελίας.
Ἀσίνη, ἡ· ὀν. διαφ. πόλ. Πελοπ., Ἀργολ., Λακων., Μεσσηνίας.
Ἄσιος, ὁ· ἀδελ. Ἐκάβης, Φρὺξ | κ.ἄ.
Ἄσκα (ἡ Ἀσκᾶ), ἡ· πόλ. Ἀραβίας.
Ἀσκάλαφος, ὁ· βασ. Μινύων | υἱὸς Ἀχέροντος.
Ἄσκαλος, ὁ· στρατ. τοῦ βασ. Λυδίας ἱδρύσας τὴν ἐπομ. πόλιν.
Ἀσκάλων, ωνος, ἡ· πόλ. Συρίας.
Ἀσκανία, ἡ· πόλ. Φρυγίας | νῆσος τῶν Σποράδων.
Ἀσκανία λίμνη, ἡ·Φρυγίας,Βιθυνίας.
Ἀσκάνιος, ὁ· εἷς τῶν υἱ. Πριάμου | υἱ. Αἰνείου | κ.ἄ.
Ἀσκληπιάδης, -ου, ὁ· υἱ. Ἀσκληπ., ὁ Μαχάων || ἐν τῷ πληθ., μεγάλη οἰκογένεια ἰατρῶν | κ.ἄ.
Ἀσκληπιεῖον, τό· ναὸς Ἀσκληπιοῦ.
Ἀσκληπιόδωρος, ὁ· γλύπτης κ.ζωγρ. | στρατ. Μ. Ἀλεξ. | κ. ἄ.
Ἀσκληπιός, ὁ· υἱ. Ἀπόλλ., πα. Ἰατρικῆς, θεοποιηθείς.
Ἀσκληπιοῦ πέτρα, ἡ· βράχος ἐν τῷ Ἰσθμῷ Κορίνθου.
Ἄσκλον, τά (κ.Ἄσκουλον)· ὀν. δύο πόλ. Ἰταλίας.
Ἀσκός, ὁ· εἷς τῶν Γιγάντων.
Ἄσκρα, ἡ (κ. -η)· κώ. Βοιωτ., πατρὶς Ἡσιόδου.
Ἀσκρη, ἡ· νύμφη, ἐξ ἧς ὁ Ποσειδ. ἐγέννησε τὸν ἱδρ. τῆς προηγ. κώ.
Ἀσκώνδας, ὁ· ὀν. παγκρατιαστοῦ.
Ἀσμίραια ὄρη, τά· ὄρος τῆς Σηρικῆς.
Ἀσμιραία χώρα (ἡ πόλις), ἡ· πόλ. καὶ περιοχὴ Σηρικῆς.
Ἄσμουρνα, ἡ· πόλ. Ὑρκανίας.
Ἄσος, ἡ· πόλ. Κρήτης.
Ἄσπα, ἡ· πόλ. τῶν Πάρθων.
Ἀσπαβώτα πόλις, ἡ· πόλ. Σκυθῶν.
Ἀσπάδανα, τά· πόλ. Περσίας.
Ἀσπαδίνης, ὁ· τῶν Περσῶν τις.
Ἀσπαδίς, ἡ· πόλ. Ἰνδιῶν.
Ἀσπαλάθεια, ἡ· πόλ. Ταφίων.
Ἀσπαλαδίς, ἡ· νῆσ. παραλ. Λυκίας.
Ἀσπασία, ἡ. σύζ. Περικλ. | κ. ἄ.
Ἀσπάσιοι, οἱ· ἔθν. Ἰνδιῶν.
Ἄσπενδος, ἡ· πόλ. Παμφυλίας.
Ἀσπίς, -ίδος, ἡ = Ἀκρόννησος | ὀν. πόλ. κ. ὄρ. Ἀφρικῆς.
Ἀσπληδών, -όνος, ἡ· πόλ. Βοιωτ.
Ἀσπορδηνόν (κ. -ρηνόν) ὄρος, τό· ὄρ. πλησ. Περγάμου.
Ἀσπουργιανοί, οἱ· λα. παρὰ τὴν Μαιῶτιν λίμνην.
Ἄσσα, ἡ· πόλ. Μακεδονίας.
Ἀσσαγέτης, ὁ· ἡγεμὼν Ἰνδιῶν.
Ἀσσάκανοι (κ. -ηνοί), οἱ·ἔθν.Ἰνδιῶν.
Ἀσσάρακος, ὁ· πάππος Ἀγχίσου.
Ἄσσηρα, τά· πόλ. Χαλκιδικῆς.
Ἀσσησία, ἡ· ἐπίθ. Ἀθηνᾶς.
Ἀσσησός, ἡ· πόλ. Ἰωνίας παρὰ τὴν Μίλητον.
Ἀσσίναρος, ὁ· ἑλ. Ἀσίναρος.
Ἄσσος, ἡ· πόλις Τρῳάδος.
Ἀσσυρία, ἡ· ἐπαρχία Ἀσίας.
Ἀσσώριον, τό· πόλ. Σικελίας.
Ἀσσωρόν, τό· ὄρ. Σάμου.
Ἄστα, ἡ· πόλ. Σικελ. | πόλ. Ἴσπαν.
Ἀσταβηνοί, οἱ· χώ. Περσίας.
Ἀσταβόρας, ὁ· ποτ. Αἰθιοπίας.
Ἄσται, οἱ· λα. Θρᾴκης.
Ἀστακηνοί, οἱ· λα. Βακτριανῆς.
Ἄστακος, ὁ· υἱ. Ποσειδ. | κ. ἄ.
Ἄστακος, ἡ (κ. -κός)· πόλ. Ἀκαρν. | ποτ. Βιθ.
Ἀστάπους, ὁ· ποτ. Αἰθιοπίας.
Ἀστάρτη, ἡ· θεὰ Συρ., Φοιν., ἀντίστ. Ἀφροδίτης (κ. Ἀρτέμ., Ἀθην.).
Ἀστάσπης, -ου, ὁ· Πέρσης στρατ.
Ἀστέας, ὁ· Πυθαγόρ. ἐκ Τάραντος.
Ἀστεῖος, ὁ· ἄρχων τις ἐν Ἀθήναις.
Ἀστελέβη, ἡ· πόλ. Λυδίας.
Ἀστερία, ἡ· Τιτανίς, Δαναΐς | κ. ἄ.
Ἀστέριον, τό· πόλ. Θεσσαλ. Μαγνησ.
Ἀστέριος, ὁ· ὁ Μινώταυρος | εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν | κ. ἄ.
Ἀστερίς, -ίδος, ἡ·=Ἀστερία.
Ἀστερίων, -ωνος, ὁ· βασ.Κρήτ.| κ.ἄ.
Ἀστερόδεια, ἡ·νύμφ. | μή.Ἀφρ.
Ἀστεροπαῖος, ὁ· υἱ. Πελάγοντος, ἀρχηγὸς Παιόνων ἐν Τροίᾳ.
Ἀστερόπεια, ἡ· θυγ. βασ. Φωκ. Δηιόνος | κ. ἄ.
Ἀστερόπη, ἡ. θυγ. Κεβρῆνος.
Ἄστερος, ὁ·=Ἀστερίων.
Ἀστερουσία, ἡ· ὄρ. Κρήτης | ἀποικ. Κρητῶν ἐν Καυκάσῳ.
Ἀστήρ, -έρος, ὁ· τοξότης ἐξ Ἀμφιπόλεως.
Ἀστούριοι, οἱ· ἔθν. Ταρρακων.Ἴσπαν.
Ἀστράβακος, ὁ· ἥρως Σπάρτης.
Ἀστραία, ἡ· θυγ. Διὸς καὶ Θέμιδος | θυγ. Μίνωος.
Ἀστραῖος, ὁ· εἷς τῶν Τιτάνων | ποτ. Θρᾴκης.
Ἀστρατεία, ἡ· ἐπίθ. Ἀρτέμιδος.
Ἀστροάρχη, ἡ· ἑλ. Ἀστάρτη.
Ἀστυάγης, -ους, ὁ· βασ. Μηδίας, πάππος Κύρου.
Ἀστύαλος, ὁ· τῶν Τρώων τις.
Ἀστυάνασσα, ἡ· θεράπαινα Ἑλένης.
Ἀστυάναξ,-ακτος,ὁ·υἱ. Ἕκτορ,|κ.ἄ.
Ἀστυβίης, ὁ· υἱ. Ἡρακλέους.
Ἀστύγονος, ὁ· νόθος υἱ. Πριάμου.
Ἀστυδάμεια, ἡ· θυγ. βασ. Δολόπων, μή. Τληπολέμου | κ. ἄ.
Ἀστυδάμας, -αντος, ὁ· τραγ. ποι., μαθ. Ἰσοκράτους.
Ἀστυκράτεια, ἡ· θυγ.Ἀμφίον.κ.Νιόβ.
Ἄστυλος, ὁ· ὀλυμπιον. ἐκ Κρότ.|κ.ἄ.
Ἀστύμαχος, ὁ· τῶν Πλαταιέων τις.
Ἀστυνόμη, ἡ· θυγ. Χρύσου | θυγ. Νιόβης | κ. ἄ.
Ἀστύνομος, ὁ· υἱ. Πριάμου | κ. ἄ.
Ἀστύνοος, ὁ· υἱ. Φαέθοντος | κ. ἄ.
Ἀστυόχεια, ἡ=Ἀστυόχη.
Ἀστυόχη, ἡ· θυγ. Ἄκτορος | κ. ἄ.
Ἀστύοχος, ὁ· υἱ. Αἰόλου, βασ. Διπάρων νήσων.
Ἀστυπάλαια, ἡ· θυγ. Φοίνικος | νῆσ., ἀκρ. κ. ἄ.
Ἀστυπαλαῖος, ὁ· ἐπίθ. Ἀπόλλωνος.
Ἀστύπυλος, ὁ· εἷς τῶν Τρώων.
Ἄστυρα, τά· ὀν. πόλ. Μυσίας | κ.ἄ.
Ἀστυρηνή, ἡ· (κ. -ία,)· ἐπίθ. Ἀρτέμ.
Ἄσυχις, -ιος, ὁ· βασ. Αἰγύπτου.
Ἀσφαλιαῖος, ὁ· (κ. -άλιος)· ἐπίθ. Ποσειδῶνος.
Ἀσφαλίων,-ωνος, ὁ· θεράπων Μενελ.
Ἀσφαλτῖτις, -ίδος, ἡ (ἀνν. λίμνη)= ἡ Νεκρὰ Θάλασσα.
Ἀσχειον, τό· πόλ. Ἀχαΐας.
Ἀσωνίδης, ὁ· Αἰγινήτης Ναύαρχος.
Ἀσωπία,ἡ·περιοχὴ περὶ τὴν Σικυῶνα.
Ἀσωπίδης, ου, ὁ· υἱ. Ἡρακλέους.
Ἀσώπιοι, οἱ· κάτ. τῆς περὶ τὸν Ἀσωπὸν χώρας.
Ἀσώπιος, ὁ· στρατ. Ἀθηναίων.
Ἀσωπίς, -ίδος, ἡ· θυγ.Ἀσωποῦ | κ.ἄ.
Ἀσώπιχος,ὁ·Ὀλυμπιον.ἐξ Ὀρχομενοῦ.
Ἀσωπόδωρος, ὁ· στρατ.Ἀθην. | κ.ἄ.
Ἀσωπόλαος, ὁ· τῶν Πλαταιέων τις.
Ἀσωπός,ὁ·υἱ.Ὠκεανοῦ | ὀν.διαφ.ποτ.
Ἀσωπός, ἡ· πόλ. Λακωνίας.
Ἀταβύριον, τό (κ. Ἀτάβυρις, -ιος, ἡ)· ὄρ. Ρόδου | πόλ. Συρίας.
Ἀταβύριος, ὁ· ἐπίθ. Διός.
Ἀταιά, ἡ· πόλ. Λακωνικῆς.
Ἀταλάντη, ἡ· θυγ. Ἰάσου κ. ἄ. | ὀν. νήσ. κ. πόλ.
Ἄταξ, -αγος, ὁ· ποτ. Γαλλίας.
Ἀτάραντες, οἱ· ἔθνος Λιβύης.
Ἀτάρβας, -αντος, ὁ· στρατ. Καρχηδ.
Ἀτάρβης, -ου, ὁ· τῶν Ἀθην. τις.
Ἀτάρβηχις, -ιος, ἡ· πόλ. Αἰγύπτου.
Ἀτάργατις, -ίδος, ἡ· θεὰ τῶν Σύρων.
Ἀταρνεύς, -έως, ὁ· πόλ. κ. χώ. Αἰολίδος.
Ἀταφυνοί, οἱ· λα. Ἀραβίας.
Ἀτέας, ὁ· βασ. Σκυθῶν ἐν Ταυρίδι.
Ἀτέλλα, ἡ· πόλ. Καμπανίας.
Ἀτέριον, τό· πόλ. Καμπανίας.
Ἄτερνον, τό· πόλ. Ἰταλίας.
Ἄτερνος, ὁ· ποτ. Ἰταλίας.
Ἄτη, ἡ· θυγ. Διὸς κ. Ἔριδος.
Ἀτήνη (κ. -νία), ἡ· δῆμ. Ἀττικῆς.
Ἄτης λόφος, ὁ· λόφος Τροίας.
Ἀτηρῖνος, ὁ· ποτ. Ραιτικῆς.
Ἀτθίς, -ίδος, ἡ· θυγ. Κραναοῦ.
Ἀτιζύης, ὁ· Πέρσης σατράπης.
Ἀτίλιος, ὁ· ὀν. διαφ. ἐπιο. Ῥωμαίων.
Ἀτιντᾶνες, οἱ· λα. Ἠπείρου.
Ἀτιντανία, ἡ· χώ. τῶν Ἀτιντάνων.
Ἀτλαντείη, ἡ· ἀμαδρυάς,σύζ.Δαναοῦ.
Ἄτλαντες, οἱ· ἔθνος Ἀφρικῆς.
Ἀτλάντιος, ὁ· υἱ. Ἑρμοῦ κ. Ἀφροδ.
Ἀτλαντίς, -ίδος, ἡ· νῆσ. Ὠκεανοῦ.
Ἄτλας, -αντος, ὁ· υἱ. Ἰαπετοῦ, Τιτὰν | ὀν. διαφ. ὀρέων, ποταμῶν.
Ἀτλίτης, -ου,ὁ·εἷς τῶν 50 υἱ. Αἰγύπτ.
Ἄτοσσα, ἡ· ἀδελ. κ. σύζ. Καμβύσου.

Ἀτουατικοί, οἱ· λα. Βελγ. Γαλλίας.
Ἀτουρία, ἡ· ἐπαρχ. Ἀσσυρίας.
Ἄτουρις, -ιος, ὁ· ποτ. Γαλλίας.
Ἄτραι, αἱ(κ.Ἄτραι,τά)· πόλ. Μεσοπ.
Ἀτραμῖται, οἱ· ἔθν. Εὐδ. Ἀραβίας.
Ἀτραμύττειον, τό· βλ· Ἀδραμύττειον.
Ἄτραξ,-ακος,ὁ·ποτ.κ.πόλ.Θεσσαλίας.
Ἀτρεβάτοι, οἱ· λα. Γαλλίας.
Ἀτρείδης, -ου, ὁ· υἱ. Ἀτρέως.
Ἀτρείων, -ωνος, ὁ=Ἀτρείδης.
Ἀτρεστίδας, ὁ· τῶν Ἀρκάδων τις.
Ἄτρεύς, -έως, ὁ· υἱ. Πέλοπος, βασ. Μυκηνῶν.
Ἀτρόμητος, ὁ· πα. ρήτ. Αἰσχίνου.
Ἄτρομος, ὁ· υἱ. Ἡρακλ. κ. Στρατον.
Ἀτροπατηνή, ἡ·τὸ θόρ.τμῆμ.Μηδίας.
Ἀτροπάτης, -ου, ὁ· σατρ. Μηδίας.
Ἄτροπος, ἡ· μία τῶν τριῶν Μοιρῶν.
Ἀτρών, -ῶνος,ὁ·υἱ.τοῦ Κύκλ Ἄργου.
Ἀτταγῖνος, ὁ· υἱ.Φρύνωνος, Θηβαῖος.
Ἀττάλεια, ἡ· πόλ. Λυδίας | πόλ. Παμφυλίας.
Ἀττάλης, -ου, ὁ· υἱ. βασ.Ἰνδῶν Καδυάττου.
Ἀτταλίς, -ίδος, ἡ· φυλὴ Ἀττικῆς.
Ἄτταλος, ὁ· ὄν. διαφ. Μακεδ. στρατ. | ὄν. βασιλ. Περγάμου | κ.ἄ.
Ἀττάλυδα, τά· πόλ. Λυδίας.
Ἀττάσιοι, οἱ· φυ. Μασσαγετῶν.
Ἄττεα, ἡ· πόλ. Τρῳάδος.
Ἄττης, ὁ· =Ἄττις.
Ἀττική, ἡ· ἐπαρχία Ἑλλάδος.
Ἀττικίων, -ωνος, ὁ· κωμικ. ὑποκορ.
Ἀττικός, ὁ· ὄν. ἐπιθ. Ρωμ. | ἐθνικὸν τοῦ Ἀττική.
Ἀττικωνικός, ή, όν· κώμ. ἀντὶ Ἀττικός.
Ἄττις, -εως, (κ. -ιδος), ὁ· (κ. Ἄτ(τ)υς)· υἱ. Καλαοῦ ἐκ Φρυγίας.
Ἀτύμνιος, ὁ· υἱ. Διός, ἀδελφ. Μίνωος | κ. ἄ.
Ἄτυς, -υος, ὁ=Ἄττις | υἱ. Κροίσου | κ. ἄ.
Αὔαδα, τά· χωρ. Ἀραβίας.
Αὐαινος, ὁ· κωμ. ὄν. πλαστόν.
Αὔαρα, τά· =Αὔαδα.
Αὐάρικον, τό· πόλ. Γαλλίας.
Αὔας, ὁ· Αἴας.
Αὔασις, ὁ· =Ὄασις.
Αὔγαρος, ὁ· βασ. Ὀσροηνῶν.
Αὐγέας, ὁ· =Αὐγείας.
Αὐγεία, ἡ· =Αὐγη.
Αὐγειαί, αἱ· πόλ. Λακων., Δοκρ.
Αὐγείας, ὁ· υἱ. Φόρβαντος, βασ.Ἤλιδ.
Αὐγη, ἡ· θυγ. Ἀλεοῦ, ἐκ Τεγέας.
Αὐγηιάδης, ὁ· υἱ. Αὐγείου.
Αὔγιλα, τά· ὄασις κ. πόλ. Λιβύης.
Αὐγούστα, ἡ· ὄν. διαφ. πόλεων.
Αὔγουστος, ὁ· ὄν. Ρωμ. Αὐτοκρ.
Αὐδάτα, ἡ· μία τῶν συζ. Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος.
Αὐενιών, -ῶνος, ἡ· πόλ. Γαλλίας.
Αὐθητανοί, οἱ· λα. Ταρρακών.Ἱσπαν.
Αὐλαί, αἱ· πόλ. κ. λιμ. Κιλικίας.
Αὐλαῖας τεῖχος, τό· πόλ. Θρᾴκης.
Αὐλίρκιοι, οἱ· λα. Κελτικῆς Γαλλίας.
Αὐλίς, -ίδος, ἡ· πόλ. κ. λιμ. Εὐβοίας.
Αὐλοκρήνη, ἡ· θέσις τις Φρυγίας.
Αὔλος, ὁ· ὄν. διαφ. Ρωμαίων.
Αὐλών, -ῶνος, ὁ· πόλ.Ἤλιδος,Μεσσ., Χαλκιδικῆς Χερσονήσου | κ.ἄ.
Αὐλωνία, ἡ· βλ. Καυλωνία.
Αὐλώνιος, ὁ· ἐπίθ. Ἀσκληπιοῦ.
Αὐξησία, ἡ· θεὰ τῆς Εὐφορίας.
Αὔξιμον, τό· βλ. Αὔξουμον.
Αὐξούμη, ἡ πόλ. Αἰθιοπίας.
Αὐξουμις, ἡ·=Αὐξούμη.
Αὔξουμον, τό· πόλ. Ἰταλίας.
Αὐξώ, -οῦς, ἡ· μία τῶν Χαρίτων.
Αὐράνα, ἡ· πόλ. Πετραίας Ἀραβίας.
Αὔρας, ὁ· ποτ. Μοισίας.
Αὔρη, ἡ· θυγ. Λέλαντος κ. Περιβοίας.
Αὔρουγκοι, οἱ· λαὸς Ἰταλίας.
Αὐσάρ, ὁ· ποτ. Ἐτρουρίας.
Αὐσέες (κ. Αὐσεῖς), οἱ·ἔθνος Λιβύης.
Αὔσκιοι, οἱ· ἔθνος Ἀκυϊτανίας.
Αὔσονες, οἱ· κάτ. τῆς Αὐσονίας.
Αὐσονία, ἡ· χώρα Ἰταλίας.
Αὐσονιεύς, -έως, ὁ·=Αὔσων.
Αὐσόνιοι, οἱ =Αὔσονες.
Αὐστάνης, -ους, ὁ· τῶν Περσῶν τις.
Αὐσχίσαι (κ. -ῖται), οἱ· λα.Ἀφρικῆς.
Αὔσων, -ονος, ὁ· υἱ. Ὀδυσ. κ. Κίρκης | κάτ. Αὐσονίας.
Αὐταριᾶται, οἱ· λαὸς Ἰλλυρίας.
Αὐτεσίων, -ωνος, ὁ· υἱ. Τισαμενοῦ.
Αὐτόδωρος, ὁ· Γραμματ. ἐκ Κύμης.
Αὐτοκάνης ὄρος, τό· ἀκρ. Αἰολίδος.
Αὐτοκλῆς, ὁ· στρατ.Ἀθηνῶν | κ.ἄ.
Αὐτοκράτης, -ους, ὁ· κωμ. ποιητής.
Αὐτολάλα, ἡ· πόλ. Ἀφρικῆς.
Αὐτόλαος, ὁ· υἱ. Ἀρκάδος.
Αὐτολέων, -οντος, ὁ· στρατ. Κροτωνιατῶν.
Αὐτόλυκος, ὁ· υἱὸς Ἑρμοῦ, πάππος Ὀδυσσέως | κ.ἄ.
Αὐτόμαλα, τά· (κ. Αὐτομάλακα)· πόλ. Λιβύης.
Αὐτομάτη, ἡ· μία τῶν 50 Δαναΐδων.
Αὐτομέδουσα, ἡ· θυγ. Ἀλκαθόου.
Αὐτομέδων, -οντος, ὁ· ἡνίοχος Ἀχιλλέως | κ.ἄ.
Αὐτομένης, -ους, ὁ· Ἀθηναῖος, πατὴρ Ἀριγνώτου.
Αὐτόμολοι, οἱ· λαὸς Αἰθιοπίας.
Αὐτονάη, ἡ· θυγ.Νηρέως,Κάδμου κ.ἄ.
Αὐτόνοος, ὁ· εἷς τῶν ἐν Τροίᾳ Ἑλλ. | Τρῶς | κ.ἄ.
Αὐτοσθένης, -ους, ὁ· ἐπών. ἄρχων ἐν Ἀθήναις.
Αὐτόφονος, ὁ· ἀρχ.Θηβέων ἐν Τροίᾳ.
Αὐτοφραδάτης, -ου, ὁ· Πέρσης σατρ.
Αὐτοχαρίδας,ὁ· τῶν Σπαρτιατῶν τις.
Αὐτόχθονες, οἱ· ἐπών. Ἀθηναίων.
Αὐφίδηνα, ἡ· πόλ. Ἰταλίας.
Αὐφίδιος, ὁ (κ. Αὔφιδος)· ποτ.Ἰταλ.
Αὔφις, -ιδος, ὁ· ποτ. Λατίου ἐν Ἰταλ.
Αὐχάται, οἱ· ἔθνος Σκυθικόν.
Ἀφαία, ἡ· θεότης Αἰγίνης.
Ἀφάκη, ἡ· πόλ. Λιβύης.
Ἀφακῖτις, -ιδος, ἡ· ἐπίθ. Ἀφροδίτης.
Ἀφάνναι, αἱ· χωρ. Σικελίας.
Ἀφαρεύς,-έως, ὁ·υἱ.Περιήρους | κ.ἄ.
Ἀφαρητιάδαι, οἱ (κ. -ίδαι)· οἱ δύο υἱοὶ Ἀφαρέως (Λυγκεύς κ. Ἴδας).
Ἀφείδας, -αντος, ὁ· υἱ. Ἀρκάδος, ἡγεμὼν Τεγέας | κ.ἄ.
Ἀφέται, αἱ· ἀκρ. κ. λ. Μαγνησίας.
Ἀφεψίων, -ωνος, ὁ· τῶν Ἀθην. τις.
Ἀφθίτης νομός, ὁ· νομὸς τῆς Κάτω Αἰγύπτου.
Ἀφθόνιος, ὁ· ρήτωρ κ. σοφιστής.
Ἄφιδνα, ἡ (κ.Ἄφιδναι, αἱ)· δῆμος Ἀττικῆς.
Ἄφνειον, τό· πόλ. Φρυγίας.
Ἀφνειός, ὁ· ἐπίθ. τοῦ Ἄρεως.
Ἀφνῖτις, -ιδος, ἡ· ἡ ἁλλως λεγομένη Δασκυλῖτις λίμνη.
Ἀφόρμιον,τό·χωρ.παράτὰς Θεσπιάς.
Ἀφράνιος, ὁ· ὄν. διαφ. Ρωμαίων.
Ἀφρική, ἡ· ἡ ἐπὶ Ρωμαίων Λιβύη.
Ἀφροδισία, ἡ· κώμη Λακωνίας.
Ἀφροδίσια, τά· ἑορταὶ Ἀφροδίτης.
Ἀφροδισιάς, -άδος, ἡ· πόλ. Φρυγίας, Καρίας | κ.ἄ.
Ἀφροδίσιον, τό· πόλ. Κύπρου | ἀκρ. Ἱσπανίας | κ.ἄ.
Ἀφροδίτη, ἡ· θεὰ τοῦ κάλλους καὶ τοῦ ἔρωτος.
Ἀφροδίτης πόλις, ἡ· ὄν. διαφ. πόλ. Αἰγύπτου.
Ἄφυτις, -ιος, ἡ· πόλ. Παλλήνης.
Ἀχαΐα, ἡ· ἐπίθ. Δήμητρος.
Ἀχαΐα, ἡ· ἐπαρχία Πελοπον. | ἡ ὅλη Ἑλλὰς | ὄν. πόλεων.
Ἀχαιαί, αἱ· βράχοι Σάμου.
Ἀχαΐκαρος, ὁ· μάντις Βοσπορανῶν.
Ἀχαιμένης, -ους, ὁ· βασ. Περσίας, πάππ. Καμβύσου | κ.ἄ.
Ἀχαιμενίδαι, οἱ· ἀπόγ. Ἀχαιμένους.
Ἀχαιοί, οἱ· ἐπὶ Ὁμήρου, οἱ Ἕλληνες | οἱ κάτ. Φθιῶτιδος | ἔθνος Εὐξ. Πόντου.
Ἀχαιός, ὁ· ἀπόγ. Ἕλληνος, γενάρχης Ἀχαιῶν | τραγ. ποιητής.
Ἀχαιῶν λιμήν, ὁ· λιμὴν Τροίας.
Ἀχάρακα, τά· πόλ. Φρυγίας.
Ἀχαρδέος, ὁ· ποτ. Καυκάσου.
Ἀχαρναί, αἱ· κώμη κ. δῆμ.Ἀττικῆς.
Ἀχαρνεύς, -έως, ὁ· ὁ κάτ. τῶν Ἀχαρνῶν | ὄν. ἀθλητοῦ.
Ἀχάτης, -ου, ὁ· ποτ. Μηδείας, Σικελίας | κ.ἄ.
Ἀχελωΐς, -ίδος, ἡ· ἡ τοῦ Ἀχελῴου | Ἀχελωΐδες, αἱ· ἐπίθ. Σειρήνων | ὄν. διαφ. πόλεων.
Ἀχελῷος, ὁ (κ. -λῴος)· υἱ. Ὠκεανοῦ | ὄν. διαφ. ποταμῶν.
Ἀχέραι, αἱ· ὅλ. Ἀχέρραι.
Ἀχερδοῦς, -οῦντος, ὁ· δῆ. Ἀττ.
Ἀχερόντ(ε)ιος, α, ον· ὁ τοῦ Ἀχέροντος.
Ἀχέροντις, -ίδος, ὁ· ποτ. Βρεττίας.
Ἀχερουσιάς, -άδος, ἡ (κ. -σίς, κ. -σία)· λί. Ἄδου | λί. Ἠπ., Καμπαν. | χερσ. Βιθ.
Ἀχέρραι, αἱ· πόλ. Γαλλ., Ἰταλίας.
Ἀχέρων, -οντος, ὁ· ποτ. Ἄδου | ὄν. διαφ. ποταμῶν.
Ἀχιλλεία νῆσος, ἡ· εἷς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Δουνάβεως.
Ἀχίλλειον, τὸ (κ. -ήιον)· τὸ ἡρῷον Ἀχιλ. ἐν Σιγείῳ | χωρ. ἐπὶ τῆς θορ. ὄχθης Κιμμερ. Βοσπόρου.
Ἀχίλλειος δρόμος, ὁ· ἀμμώδης ἔκτασις παρὰ τὰς ἐκβ. Βορυσθένους.
Ἀχίλλειος λιμήν, ὁ· λι. Λακωνίας.
Ἀχιλλεύς,-έως,ὁ (κ. -ιλεύς)·ὁ περίφ. ἥρως, υἱ. Πηλέως κ. Θέτιδος.
Ἄχναι, αἱ· χωρ. Βοιωτ., Θεσσαλ.
Ἄχολα, ἡ (κ. Ἀχόλλα)· πόλ. Ἀφρικῆς.
Ἀχραδίνη, ἡ· περιοχὴ πόλ. Συρακ.
Ἀχραδοῦς, -οῦντος, ὁ· δῆ. Ἀττικῆς.
Ἄψευδής, -οῦς,ἡ· μία τῶν Νηρηίδων.
Ἀψεφίων, -ονος, ὁ· ἐπών. ἄρχ. ἐν Ἀθήναις.
Ἄψιλαι, οἱ· Σκυθικὸν ἔθνος.
Ἀψίνδιοι, οἱ· λα. Θρᾴκης.
Ἄψινδος, ἡ· πόλ. Θρᾴκης.
Ἄψινδος, ὁ· ποτ. Θρᾴκης.
Ἄψορος, ὁ· νῆσ. κ. πόλ., ὅλ. Ἀψυρτίδες.
Ἄψος, ὁ· ποτ. Ἰλλυρίας.
Ἀψύνδιοι, Ἄψυνδος· ὅλ. Ἀψινδ·
Ἀψυρτίδες νῆσοι, αἱ· δύο νῆσοι Ἀδριατικοῦ πελάγους.
Ἄψυρτος, ὁ· υἱ. Αἰήτου, ἀδελ. Μηδ.
Ἄφος, ὁ (κ. Ἄφως κ. Ἄωος)· ποτ. Ἰλλυρίας (κ. Αἴας).

Β

Βαάλ, ὁ (κ. Βάαλ) θεὸς Φοινίκων.
Βααρσάρης, ὁ· ποτ. Βαβυλωνίας.
Βαβαί, αἱ (κ. Βάββαι)· πόλ. Λιβύης.
Βαβάνομον, τά· πόλ. Πόντου.
Βάβρας, -αντος, ὁ· πόλ. Αἰολίδος.
Βαβρίας, -ου, ὁ (κ. Βάβριος)· μυθογράφος.
Βαβύλας, -α, ὁ· (κ. -λᾶς, -ᾶ)· Ἐπίσκοπος Ἀντιοχείας.
Βαβύλη, ἡ· πόλ. Ὀδρυσσῶν.
Βαβυλών, -ῶνος, ἡ· πρωτ. Βαβυλῶνος | πόλ. Αἰγύπτου.
Βαβυλωνία, ἡ· ἐπαρχία Ἀσίας.
Βαβύρτας, -α, ὁ· τῶν Μασσηνίων τις.
Βάβυς, -υος, ὁ· πα. φιλοσ. Φερεκύδου | κ. ἄ.
Βαβυτάκη, ἡ· πόλ. Περσίας.
Βάγα, ἡ· πόλ. Νουμιδίας.
Βαγαδα(ο)νία, ἡ· χώ. Καππαδοκίας.
Βαγαί, αἱ· φρούρ. Σογδιανῆς.
Βάγαι, αἱ· πόλ. Λυδίας.
Βαγαῖος, ὁ· ἀβελ. Φαρναβάζου.
Βάγας, -α, ὁ· Παφλαγόνιος.
Βάγεια, ἡ (κ. Βαγία)· ἀκρ. Καρμαν.
Βάγιννα, ἡ· χωρ. Ἀρμενίας.
Βαγίσαρα, τά· χώ. ἰχθυοφάγων.
Βαγίστανα, τά (κ. -άνη, ἡ)· πόλ. Μηδ.
Βαγιστάνης, ὁ· Βαβυλώνιός τις.
Βαγίστανον, τό· ὄρ. Μηδίας.
Βαγραδάς, ὁ· ποτ. Ἀφρικῆς.
Βαγραυανδηνή, ἡ· χώ. Ἀσίας.
Βαγώας, -α ἢ -ου, ὁ· ὀν. εὐνούχων καὶ στρατ.
Βαδαΐς, -ίδος, ἡ· πόλ. Ἀραβίας.
Βαδάκη, ἡ· πόλ. Σουσιανῆς.
Βαδάρα, ἡ· πόλ. Καρμανίας.
Βαδάς, -ᾶ, ὁ· ποτ. Συρίας.
Βαδάτιον, τό· πόλ. Ταυρ. Χερσον.
Βάδαυσα, τά· πόλ. Μεσοποτ.
Βάδεως πόλις, ἡ· πόλ. Εὐδ. Ἀραβίας.
Βαδησσός, ἡ· πόλ. Καρίας.
Βάδιζα, ἡ· πόλ. Βρεττανίας.
Βάδις, ὁ· χωρ. Καρμανίας.
Βάδρης, ὁ· τῶν Περσῶν τις.
Βάζιρα, τά· πόλ. Ἰνδικῆς.
Βαθεῖα, ἡ· πόλ. Ἱσπανίας.
Βάθιππος, ὁ· πα. Ἀφεψίωνος, Ἀθην.
Βάθος, τό· τόπος ἐν Ἀρκαδίᾳ.
Βαθυκλῆς, ὁ· εἷς τῶν ἐν Τροίᾳ Ἑλλήν.
Βαθύλαος, ὁ· τῶν Πυθαγορείων τις.
Βάθυλλος, ὁ· ὁποκορ. τοῦ Βαθυκλῆς.
Βαθύς, -ύος, ὁ· ὀν. διαφ. ποτ.
Βαθὺς λιμήν, ὁ· χωρ. Βοιωτίας.
Βάθων, -ωνος, ὁ· ὀν. ποιητοῦ.
Βαΐα, ἡ· πόλ. Χασνίας.
Βαΐβαι, αἱ· πολίχνη Καρίας.
Βαικοῦλα, τά (κ. Βαίκυλα)· πόλ. Ἱσπ.
Βαῖος, ὁ· (κ. Βάϊος)· κυβερν. πλοίου Ὀδυσσέως.
Βαΐταρρα, ἡ· πόλ. Κελτ. Γαλατίας.
Βαιταρροῦς, -οῦντος, ὁ· χωρ. Παλ.
Βαιτέρα, ἡ· βλ. Βαΐταρρα.
Βαιτική, ἡ· ἐπαρχία Ἱσπανίας.
Βαίτιον, τό· πόλ. Μακεδονίας.
Βαῖτις, -ιος, ὁ· ποτ. Ἱσπανίας.
Βαιτουρία, ἡ· χώ. τῆς Βαιτικῆς Ἱσπ.
Βακάρας, -α, ὁ· ποτ. πλησ. Καρχηδ.
Βάκις, -ίδος, ὁ· ὀν. διαφ. μαντείων.
Βακκαῖοι, οἱ· λα. Ἱσπανίας.
Βάκτρα, τά· πρωτ. Βακτριανῆς.
Βακτρία, ἡ (κ. Βακτριανή)· ἐπαρχία Περσίας
Βάκτρος, ὁ· ποτ. Περσίας.
Βάκχειον, τό (κ. -εῖον)· να. Βάκχου | χωρ. Λέσβου.
Βακχιάδαι, οἱ· ἀπόγ. τοῦ Βάκχιδος.
Βακχίς, -ίδος, ἡ· ὀν. ἑταίρας | ὀν. κώμης.
Βάκχις, -ίδος, ὁ· βασ. Κορ. ἀπόγ. Ἡρακλ.
Βάκχος, ὁ· βλ. Διόνυσος.
Βακχυλίδης, ὁ· λυρ. ποιητ. | κ. ἄ.
Βάλα, ἡ· πόλ. Γαλιλαίας.
Βάλαγρος, ὁ (κ. Βάλακρος)· στρατ. Μ. Ἀλεξάνδρου.
Βαλανάγραι, αἱ· πόλ. Κυρηναϊκῆς.
Βαλαναία, ἡ (κ. -νέα, κ. νεαί)· πόλ. Συρίας κ. Φοινίκης.
Βάλαρα, τά· πόλ. Ἰνδικῆς.
Βαλαροί, οἱ· λα. νήσ. Κύρνου.
Βάλας, ὁ· ἐπών. βασ. Συρ. Ἀλεξάνδρου.
Βαλβῖνος, ὁ· αὐτοκρ. Ρώμης.
Βάλβος, ὁ· αὐτοκρ. Ρώμης.
Βάλβος, ὁ· Ρωμ. στρατηγός.
Βάλβουρα, τά· πόλ. Λυκίας.
Βαλεαρίδες, αἱ (κ. -λιαρίδες)· δύο νῆσ. Μεσογείου θαλάσσης.
Βαλίος, ὁ· εἷς τῶν ἵππων Ἀχιλλέως.
Βάλις, ἡ· πόλ. Κυρηναϊκῆς.
Βάλισσος, ὁ· ποτ. Μεσοποταμίας.
Βάλκεια, ἡ· πόλ. Προποντίδος.
Βάλλα, ἡ· βλ. Βάλα
Βάλλαβα, τά· πόλ. Μεσοποταμίας.
Βάλοιον, τό· πόλ. Μακεδονίας.
Βάλτη, ἡ (κ. Βλάστη)· μή. Ἐπιμενίδου.
Βαλύρα, ἡ· ποτ. Μασσηνίας.
Βάμβας, ὁ· βασ. Ἰνδικῆς.
Βαμβύκη, ἡ· πόλ. Συρίας.
Βάνος, ὁ· εἷς τῶν ΟΒ κυνῶν Ἀκταίωνος.
Βάντεια, ἡ (κ. -ία)· πόλ. Ἰταλίας.
Βάραζα, ἡ· πόλ. Μεγ. Ἀρμενίας.
Βάρατα, ἡ (κ. -ττα)· πόλ. Λυκαονίας.
Βαρβάριον, τό· ἀκρωτ. Λουσιτανίας.
Βαρβαρισσός, ἡ· φρούρ. Συρίας.
Βάργασα, τά· πόλ. Καρίας.
Βάργος, ὁ· ποτ. Θρᾴκης.
Βαργούσιοι, οἱ· λα. Ἱσπανίας.
Βαργύλια, τά (κ. Βάργυλα)· πόλ. Κάρ.
Βάργυλος, ὁ· σύντροφ. Βελλεροφόντου.
Βαρδύλης, -ου, ὁ (κ. Βάρδυλ(λ)ις, -ιος)· βασ. Ἰλλυριῶν.
Βαρήτιον, τό· χωρ. παραλ. Ἀδρ. θαλάσ.
Βάριον, τό· πόλ. Ἰταλ. Ἀπουλίας.
Βάρις, -εως, ἡ· πόλ. Ἰταλ. κ. ἄ.
Βάρκας, ὁ· Καρχηδ. πρόγ. Ἀννίβα.
Βαρκέτις, -ίδος, ἡ· θυγ. Λευκάνορος.
Βάρκη, ἡ· πόλ. Ἀφρ. Βακτριανῆς.
Βάρρων, -ωνος, ὁ· βλ. Οὐάρρων.
Βαρσήμιος, ὁ (κ. -ήνιος)· βασ. Ἀτρηνῶν ἐν Μεσοποταμίᾳ.
Βαρσίνη, ἡ· θυγ. Δαρ. ἢ Ἀρταβάζου.
Βαρύγαζα, τά· πόλ. Γεδρωσίας.
Βασίας, ὁ· Ἀρκὰς | Ἠλεῖος.
Βασίλεια, ἡ· ἐπίθ. Ἀφροδίτης.
Βασιλεύς, -έως, ὁ· ἐπίθ. Ποσ. ἐν Τροιζ.
Βασιληΐδης, ὁ· πα. Ἡροδότου.
Βασιλίς, -ίδος, ἡ· ἐπίθ. Ἀφροδ. | χωρ. Ἀρκαδίας.
Βασιλώ, -οῦς, ἡ· θυγ. φιλοσ. Ἀριστίπ.
Βάσσαι, αἱ· χωρ. Ἀρκαδίας.
Βασσάκης, ὁ· Πέρσης ἡγ. Θρᾳκῶν.
Βασσαρεύς, -έως, ὁ· ἐπίθ. Βάκχου.
Βασσαρίδες, αἱ· = Βάκχαι.
Βασσιανός, ὁ· ὀν. αὐτοκρ. Ἡλιογαβάλ.
Βασσίδαι, οἱ· οἰκογ. Αἰγίνης.
Βάσσος, ὁ· ὀν. ἐπισ. Ρωμαίων.
Βαστάρναι, αἱ· ἔθνος Γερμανικόν.
Βαστηκανοί, οἱ· ἔθνος Ἱσπανικόν.
Βάτα, τά (κ. -τά)· πόλ. κ. λιμ. ἀσιατ. Σαρματίας.
Βαταβάκης, -ου, ὁ· ἱερεὺς Κυβέλης.
Βαταβοί, οἱ· ἔθνος Γερμανικόν.
Βάταλος, ὁ· κακοήθης αὐλητής.
Βατανέαι, αἱ· χωρ. Συρίας.
Βάτεια, ἡ· μία τῶν Ναϊάδων, μή. Τυν. δάρου | μή. Ἴλου | κ. ἄ.
Βατή, ἡ· δῆμος Ἀττικῆς.
Βατίαι, αἱ· πόλ. Ἠπείρ. | χωρ. Ἰταλίας.
Βατίεια, ἡ· λόφος παρὰ τὴν Τροίαν.
Βατίς, -ίδος, ἡ· ἀδελφὴ Ἐπικούρου.
Βάτναι, αἱ· πόλ. πλησ. Εὐφράτου.
Βατραχάρτα, ἡ· πόλ. Βαβυλωνίας.
Βατράχη, ἡ· πόλ. Σαρματίας.
Βάτραχος, ὁ· λι. κ. πόλ. Μαρμαρικῆς.
Βαττάκης, ὁ· βλ. Βαταβάκης.
Βαττιάδης, ὁ· ἀπόγ. Βάττου.
Βάττος, ὁ· ὀν. διαφ. βασιλ. Κυρήν. | κ. ἄ.
Βάτων, -ωνος, ὁ· ἡνίοχος Ἀδράστου | ἱστορ., ῥήτ., ποι. κ. ἄ.
Βαυβώ, -οῦς, ἡ· τροφὸς Δήμητρος.
Βαῦλοι, οἱ· χωρ. Καμπανίας.
Βαῦμαι, οἱ· πόλ. Μεσοποταμίας.
Βαφύρας, ὁ· ποτ. Μακεδονίας.
Βδελυκλέων, -ωνος, ὁ· πλαστὸν ὀν. εἰς βάρος Κλέωνος.
Βέβρυκες, οἱ· λα. Βιθυν. | λα. Γαλλίας
Βεβρύκη, ἡ· μία τῶν Δαναΐδων.
Βεβρυκία, ἡ· χώ. τῶν Βεβρύκων.
Βέλβινα, ἡ· νῆσ. τοῦ Σαρωνικοῦ | βλ. Βελεμίνα.
Βέλγαι, οἱ· (κ. Βέλγες)· ἔθνος Γαλλίας.
Βελεμίνα, ἡ (κ. Βέλμινα)· κώ. Λακων.
Βελέριον, τό· ἀκρωτ. Βρεττανίας.
Βέλεσυς, -υος, ὁ· μάντις Βαβυλωνίας.
Βέλις, -ιος, ὁ· θεὸς Ἡλίου παρὰ Γαλάταις καὶ Ἰλλυριοῖς.
Βελιστίχη, ἡ· γωνὴ Ὀλυμπιον. ἐκ Μακεδονίας.
Βελιών, -ῶνος, ὁ· ποτ. Ἱσπανίας.
Βέλλερος, ὁ· ἡγ. Κορινθίων (βλ. Βελλεροφόντης).
Βελλεροφόντης, -ου, ὁ (κ. -φῶν, -ῶντος)· Ἱππόνοος, ἀπόγ. Σισύφου.
Βελλοάκοι, οἱ· ἔθνος Βελγικόν.
Βέλμινα, ἡ· βλ. Βελέμινα.
Βελμινᾶτις, -ίδος, ἡ· ἡ περὶ τὴν Βέλμιναν χώρα τῆς Λακωνίας.
Βελονοπώλης, ὁ· διαθ. τοκογλ. Ἀθην.
Βέμβινα, ἡ (κ. -νος)· κώ. Ἀργολίδος.
Βένδεια, ἡ· = Βένδις.
Βενδίδεια, τά· ἑορτὴ Ἀρτέμιδος.
Βενδίδειον, τό· ναὸς τῆς Βένδιδος.
Βένδις, -ίδος, ἡ· ἐπίθ. Ἀρτέμιδος.
Βενεβεντός, ἡ (κ. Βενεούεντον)· πόλ. Ἰταλίας, κτίσμα Διομήδους.
Βενθεσικύμη, ἡ· θυγ. Ποσ. κ. Ἀμφιτρ.
Βέννα, ἡ· πόλ. Θρᾴκης.
Βεργέπολις, ἡ· χωρ. Ἀβδηριτῶν.
Βέργη, ἡ· πόλ. Θρᾴκης, Γερμανίας.
Βέργιον, τό· πόλ. Γερμανίας.
Βέργομον, τό· πόλ. Ἰταλίας.
Βεργούλη, ἡ· μασσ. πόλ. Θρᾴκης.
Βερεκύνδιος· ὀρθότ. Βερεκύντιος.
Βερέκυντες, οἱ (κ. -κύνται)· Φρύγ. ἔθν.
Βερεκυντία, ἡ· ἐπίθ. Κυβέλης | πόλ. κ. χώ. περὶ τὸ ὄρ. Βερέκυντον.
Βερεκύντιος, α, ον· ὁ οἰκῶν περὶ τὸ ὄρ. Βερέκυντον.
Βερέκυντος, ὁ· ὄρος Φρυγίας.
Βερενίκη, ἡ (ἀντὶ Φερενίκη)· θυγ. κ. σύζ. διαφ. Πτολεμαίων | ὀν. πόλεων.
Βερενικίς, -ίδος, ἡ· πόλ. τῆς ἐν Ἠπείρῳ Χερσονήσου.
Βέρης, -ητος, ὁ· υἱ. Μακεδόνος.
Βέρης, -ητος, ἡ· πόλ. Θρᾴκης.
Βέρμιον, τό· ὄρος Μακεδονίας.
Βερόη, ἡ· θυγ. Ἀφροδ. κ. Ἀδώνιδος, συζ. Βάκχου | = Βέροια.

Βέροια, ἡ (κ. -ρροια, κ. Βερόη)· πόλ. Μακεδ. | πόλ. Συρίας | κ.ἄ.
Βέρτισκον, τό· ὄρος Μακεδονίας.
Βέσβικος, ἡ· νῆσος Προποντίδος.
Βεσούβιον, τὸ (κ. Βέσβιον, κ. Οὐεσούϊον)· ὄρος Ἰταλίας.
Βέσσοι, οἱ (κ. Βεσσοί, Βησσοί)· λαὸς Θρᾴκης.
Βεύη, ἡ· πόλις Μακεδονίας.
Ρεῦος, ὁ· ποτ. Μακεδονίας.
Βέχειρες, οἱ· Σκυθικὸν ἔθνος.
Βῆγις, -εως, ἡ· πόλ. Ἰλλυρίας.
Βῆλος, ὁ· θεὸς Βαβυλ. | κ.ἄ.
Βήνακος λίμνη, ἡ· λίμνη Γαλλίας.
Βήνη, ἡ· πόλ. Κρήτης.
Βῆρις, -ιος, ὁ· ποτ. Πόντου.
Βηρισάδης, ὁ· βασιλεὺς Πόντου.
Βηρίσ(σ)ιμος, ὁ υἱ.αὐτοκρ. Αὐρηλίου.
Βῆρος, ὁ· αὐτοκράτωρ Ρώμης.
Βηρυτός, ἡ· πόλ. Φοινίκης.
Βήρωνες, οἱ· λαὸς Κελτιβήρων.
Βηρωσσός, ὁ (κ.Βήρ-)· ἱερεὺς Βήλου.
Βῆσα, ἡ (κ. Βῆσσα)· πόλ. Λοκρίδος | δῆμος Ἀττικῆς.
Βησσοί, οἱ=Βέσσοι.
Βῆσσος, ὁ· σατράπης Βακτρίας.
Βητίων, -ωνος, ὁ· σύντροφος Βίωνος.
Βῆχις, -εως, ἡ· ἡ πρφην Μέτηλις.
Βία, ἡ· θυγ. Τιτᾶνος Πάλλαντος καὶ Στυγός, ἀδελφὴ Κράτους κ. Νίκης.
Βιαντιάδης, ὁ· υἱ. Βίαντος; Ταλαός.
Βιάνωρ, -ορος, ὁ· Κένταυρος | κ.ἄ.
Βιαρκεύς, -έως, ὁ· ἐπίθ. Βάκχου.
Βίας, -αντος, ὁ· εἷς τῶν 7 Σοφῶν | υἱὸς Πριάμου | κ.ἄ.
Βιβλίνη, ἡ· χώρα Θρᾴκης.
Βιβλίς, -ίδος, ἡ· πηγὴ πλησ. Μιλήτου.
Βίδερις, -εως, ἡ· πόλ. Ἰνδιῶν.
Βίδος, ἡ· πόλ. Σικελίας.
Βίεννος, ἡ· πόλ. Κρήτης.
Βιζύη, ἡ· πόλ. Θρᾴκης.
Βιζώνη, ἡ· πόλ. Μοισίας.
Βιδυνία, ἡ· ἐπαρχία Μ. Ἀσίας.
Βιδύνιον, τό· πόλ. Βιθυνίας.
Βιδυνοί, οἱ· κάτοικοι τῆς Βιθυνίας.
Βιδυνός, ὁ· υἱ. Διὸς καὶ Τιτανίδος Θρᾴκης.
Βίδυς, -υος, ὁ· σύντροφος τοῦ βασ. Λυσιμάχου | κ.ἄ.
Βιλιστίχη, ἡ· ἁρωμένη τοῦ βασ. Πτολεμαίου.
Βιλλαῖος, ὁ· ποτ. Βιθυνίας.
Βιργίλιος, ὁ· βλ. Οὐῖργίλιος.
Βίσα, ἡ· πόλ. Θρᾴκης.
Βισάλται, οἱ· ἔθνος Θρᾳκικόν.
Βισάλτης, ὁ· κάτ. Βισαλτίας | Ἀβδηνός τις.
Βισαλτία, ἡ· τμῆμα Μακεδονίας.
Βισάνθη, ἡ· πόλ. Θρᾴκης.
Βίσουργις, -ίδος, ὁ· ποτ. ἄνω Γερμαν.
Βίστονες, οἱ· ἔθνος Θρᾳκικόν.
Βιστονία, ἡ· χώ. Βιστόνων ἐν Θρᾴκῃ.
Βιστονίς, -ίδος, ἡ· ὄν. νύμφης | ὄν. λίμνης ἐν Θρᾴκῃ.
Βίστων, -ονος, ὁ· γενάρχ. Βιστόνων.
Βιστωνίς, ἡ· βλ. Βιστονίς.
Βιτάλη, ἡ· Πυθαγορ. τις θυγ. Δαμοῦς.
Βίτος, ὁ· ὄν. σοφιστοῦ.
Βιτούριγες, οἱ· ἔθνος Γαλλίας | κ.ἄ.
Βίτων, -ωνος, ὁ· υἱ. Κυδίππης, ἀδελ. Κλεόβιος | κ. ἄ.
Βίων, -ωνος, ὁ· ποι. ἐκ Σμύρνης | ἐπῶν. ἀρχ. Ἀθην. | φιλόσ. | κ. ἄ.
Βλαίανδρος, ἡ· πόλ. Μεγ. Φρυγίας.
Βλάσκων, -ωνος, ἡ (κ. -ὼν)· νῆσ. τῶν Γαλλικῶν παραλίων.
Βλάστα, ἡ· μή. Ἐπιμενίδου.
Βλαῦος, ἡ· πόλ. Φρυγίας.
Βλέμ(μ)ινα· βλ. Βελεμίνα.
Βλέμ(μ)υες, οἱ· ἔθνος Αἰθιοπίας.
Βλεπαῖος, ὁ· τραπεζίτης ἐν Ἀθήναις.
Βλεψιάδαι, οἱ· ἀπόγ. τοῦ Βλεψίου.
Βλέψιας, ὁ· παράσιτός τις.
Βλήρα, ἡ· πόλ. Ἑτρουρίας.
Βλησίνων· πόλ. Κορσικῆς.
Βλύσων, -ωνος, ὁ· πα. Ἡρακλείτου.
Βοάγριος, ὁ· ποτ. Λοκρίδος.
Βοάκτης, -ου, ὁ· ποτ. Λιγουρίας.
Βοαμίλκας, -α, ὁ· στρατ. Καρχηδόν.
Βοβώνεια, ἡ· πόλ. Ἰταλίας.
Βόγος, ὁ· βασ. τῶν Μαυρουσίων.
Βοηδρόμια, τά· ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις.
Βοηδρόμιος, ὁ· ἐπίθ. Ἀπόλλωνος.
Βόηδος, ὁ· ὄν. ποι., γλύπτου.
Βοῖα ἡ (κ. Βοιαί)· πόλ. Λακωνίας.
Βοϊανόν, τό· πόλ. Ἰταλίας.
Βοίβη, ἡ· πόλ. Θεσσαλ. | κ. ἄ.
Βοιβηὶς λίμνη, ἡ· λίμνη Θεσσαλίας.
Βοινώα, ἡ=Οἰνόη.
Βοῖοι, οἱ (κ.Βοιοί, κ. Βόϊοι)· ἔθν.Γαλλ.
Βοιόν, τὸ (κ. Βοῖον, κ. Βόϊον)· πόλ. ἐπὶ τοῦ Παρνασσοῦ.
Βοιός, ὁ· υἱ. Ἡρακλ., ἱδρυτὴς Βοίας.
Βοΐσκος, ὁ· ποι. Θεσσαλός.
Βοιώ, -οῦς, ἡ· ποιήτρια ἐκ Δελφῶν.
Βοιωτία, ἡ· ἐπαρχία Ἑλλάδος.
Βοιωτός, ὁ· υἱ. Ποσειδ.,γενάρχ.Βοιωτ.
Βόκχορις, -ιος, ὁ· βασ. Αἰγύπτου.
Βόκχος, ὁ· βασ. Μαυριτανίας.
Βόλβη λίμνη, ἡ· λί. κ. πόλ. Μακεδ.
Βολβιτίνη, ἡ· πόλ. Αἰγύπτου.
Βολίνα, ἡ· πόλ. Ἀχαΐας.
Βολιναῖος, ὁ· ποτ. Ἀχαΐας.
Βολισσός, ἡ (κ. Βόλ-)· πόλ. Αἰολίδος.
Βομβύκη, ἡ· ὄν. αὐλητρίας.
Βορεάδαι, οἱ· οἱ δύο υἱ. τοῦ Βορέου.
Βορέας, ὁ· υἱ. Ἀστραίου κ. Ἠοῦς.
Βορεάς, -άδος, ἡ· θυγ. Βορέου.
Βορῆς, ὁ· εἷς τῶν κυνῶν Ἀκταίωνος.
Βόρσιππα, τά· πόλ. Βαβυλωνίας.
Βορυσθένης, -ους, ὁ· ποτ. Εὐρωπ. Σαρματίας.
Βορυσθενίς, -ίδος, ἡ· πόλ. Εὐρωπ. Σαρματίας.
Βοσπορ(ι)ανοί, οἱ·κάτ. τοῦ Βοσπόρου.
Βοσπόριχος, ὁ·ἱερεύς τις τοῦ Βυζαντ.
Βόσπορος, ὁ· ὁ Θρᾳκ. Βόσπορος | ὁ Κιμμέριος Β.
Βόσπορος, ἡ· πόλ. Ταυρικῆς Χερσον.
Βόστρα, τά· πόλ. Ἀραβίας.
Βοστρηνός, ὁ· ποτ. Φοινίκης.
Βοτίειον, τό· πόλ. Φρυγίας.
Βοττία, ἡ· ἐπαρχ. Μακεδονίας.
Βοττιαῖοι, οἱ· κάτ. Βοττίας.
Βούβαρης, ὁ· Πέρσης, υἱ. Μεγαβύζου.
Βούβαστις, -ιος, ἡ· θεὰ Αἰγυπτίων.
Βούβαστος, ἡ· πόλ. Αἰγύπτου.
Βουβών, -ῶνος, ὁ· πόλ. Λυκίας.
Βουδεία, ἡ· ἐπίθ. Ἀθηνᾶς.
Βούδειον, τό· πόλ. Βοιωτ., Θεσσαλ.
Βούδειος, ὁ·υἱ.Ἄργου, ἱδρ.προηγ.πόλ.
Βουδῖνοι, οἱ· λα. νομάδων Πολωνίας.
Βούδιοι, οἱ· λα. Μηδίας.
Βούδορον, τό (κ. -δόριον κ.-δωρον)· ἀκρωτ. κ. φρούρ. Σαλαμῖνος.
Βούδορος, ὁ· ποτ. Εὐβοίας.
Βούθηρος, ὁ· Πυθαγόρ. ἐκ Κυζίκου.
Βούθιος, ὁ· Πυθαγόρ. ἐκ Κρότωνος.
Βουθόη, ἡ· πόλ. Ἰλλυρίας.
Βουθρωτόν, τὸ (κ. -ωτός, ἡ)· πόλ. Ἠπείρου.
Βούκαια, ἡ· πόλ. Φωκίδος.
Βουκέφαλα, τά· ἀκρωτ. Ἀργολίδος | =Βουκεφάλεια.
Βουκεφάλας, -α, ὁ· περιβ. ἵππου Μεγ. Ἀλεξάνδρου.
Βουκεφάλεια, ἡ (κ. -λία)·πόλ.Ἰνδιῶν.
Βουκολία, ἡ· χωρ. Αἰγύπτου.
Βουκολίδης, ὁ· υἱ. Βουκολίωνος.
Βουκολικὸν στόμα, τό· ἓν τῶν στομάτων τοῦ Νείλου.
Βουκολίων, -ωνος, ὁ· υἱ. Λυκάονος | υἱ. Λαομέδοντος.
Βουκολίων, -ωνος, ἡ· κώ.Ἀρκαδίας.
Βούκολος, ὁ· υἱ. Ἡρακλ. | υἱ. Ἱπποκόωντος.
Βουλαγόρας, -ου, ὁ· Ἀθηναῖός τις | Πυθαγόρειός τις.
Βουλεύς, -έως, ὁ· υἱ. Ἡρακλ. κ. μιᾶς τῶν Θεσπιάδων.
Βουλινεῖς, οἱ(κ. Βουλινοί)· λα.Ἰλλυρ.
Βοῦλις, -ιος, ὁ· περίφ. Σπαρτιάτης.
Βοῦλις, -ιδος, ἡ· πόλ. Φωκίδος.
Βούλων, -ωνος, ὁ· ὁ ἱδρύσας τὴν προηγ. πόλιν.
Βούμωδος, ὁ· ποτ. Ἀσσυρίας.
Βουναία, ἡ· ἐπίθ. Ἥρας.
Βοῦννος, ἡ· ποτ. Ἰλλυρίας.
Βουνόμεια, ἡ (κ. Βούνομος)· ὄν. τῆς Πέλλης ἐν Μακεδ.
Βοῦνος, ὁ· υἱ. Ἑρμοῦ κ.Ἀλκιδαμείας. βασ. Κορίνθου.
Βουολοῦσκοι, οἱ· βλ. Οὐόλσκοι.
Βούπαλος, ὁ· ἀγαλματοποιός.
Βούπορθμος, ὁ· ὄρ. Ἀργολίδος.
Βουπράσιον, τό· πόλ. κ. χώ. Ἤλιδος.
Βοῦρα, ἡ· θυγ. Διὸς κ. Ἑλίκης | πόλ. Ἀχαΐας.
Βουρδίγαλα, ἡ· πόλ. Ἀκουϊτανῆς Γαλλίας.
Βούριν(ν)α, ἡ· κρήνη νήσ. Κῶ.
Βουσαί, οἱ· λαὸς Μηδίας.
Βούσιρις, -ιδος, ὁ· υἱ. Ποσειδ., βασ. Αἰγύπτου | κ. ἄ.
Βούσιρις, -ιδος (-ιος),ἡ·πόλ.τοῦ Δέλτα Αἰγύπτου.
Βοῦσος, ἡ· =Ἔβουσος.
Βουτάδαι, οἱ· ἀπόγ. Βούτου | δῆ.Ἀττ.
Βούτας, -α, ὁ· Μιλήσιος ἀθλητής.
Βούτη, ἡ· =Βουτώ.
Βούτης, -ου, ὁ· υἱ. Τελέοντος, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν.
Βουτώ, -οῦς, ἡ· θεότης Αἰγ. | πόλ, κ. λίμνη Αἰγύπτου.
Βουφάγιον, τό· χωρ. Ἀρκαδίας.
Βούφαγος, ὁ· ποτ. κ. ἥρως Ἀρκαδ.
Βουφρᾶς, -άδος,ἡ·νῆσ.,λίμ. Μεσσην.
Βουχαΐτιον, τὸ (κ. Βούχετα, ἡ)· πόλ. Ἠπείρου.
Βράγχας, ὁ· υἱ. Στρυμόνος, ἱδρυτὴς Ὀλύνθου.
Βραγχίδαι, οἱ· ἀπόγ. τοῦ Βράγχου, οἰκογέν. ἱερέων | ὁ τόπος καὶ τὸ μαντεῖον Ἀπόλλ. κ. Ἀρτέμ.
Βράγχος, ὁ· υἱ. Ἀπόλλ., μάντις.
Βραγχυλίδης, ὁ· Βοιωτάρχης.
Βρασία, ἡ· θυγ. τοῦ Κινύρα.
Βρασιαί, αἱ· βλ. Πρασιαί.
Βρασίδας, -α, ὁ· στρατ. Λακεδαιμ.
Βρασίδεια, τά· ἑορτὴ ἐν Σπάρτῃ.
Βρασίλας, -α, ὁ· ὄν. ἥρωος ἐκ Κῶ.
Βραυρώ, -οῦς, ἡ· σύζ. Πιττακοῦ.
Βραύρων, -ωνος, ὁ· ἥρως Ἀττικῆς.
Βραυρών, -ῶνος, ἡ· δῆ. Ἀττικῆς.
Βραυρωνία,ἡ· ἐπίθ. Ἀρτέμ.
Βραχμᾶνες, οἱ· φυ. ἱερέων κ. σοφῶν Ἰνδῶν.
Βραχύλη, ἡ· πόλ. Κρήτης.
Βρενδεάτης, ὁ· ποτ. Ἀρκαδίας.
Βρένδη, ἡ· πόλ. Ἀρκαδίας.
Βρέννος, ὁ· στρατ. Γαλατῶν.

Βρεντέσιον, τό (κ. -ήσιον)· πόλ. κ. λιμ. Ἰταλίας.
Βρέντιοι, οἱ· βλ. Βρέττιοι.
Βρέντος, ὁ· υἱ. Ἡρακλέους.
Βρεττανία, ἡ (κ. Βρετανία)· ἡ μεγάλη νῆσος τοῦ Ἀτλαντικοῦ.
Βρεττία, ἡ· ἐπαρχία Ἰταλίας.
Βρέττιοι, οἱ· ἔθνος Ἰταλικόν.
Βρέττις, ὁ (κ. Βρέττος)· υἱ. Ἡρακλ.
Βρεῦκοι, οἱ· λα. Παννονίας.
Βρευκόμαγον, τό· πόλ. τῆς Βελγ. Γαλλ.
Βρῆννος, ὁ· βλ. Βρέννος.
Βρίαδα, τά· πόλ. Πισιδίας.
Βριαντική, ἡ· χώ. Θρᾴκης.
Βριάρεως, ὁ· εἷς τῶν Γιγάντων.
Βρίγαντες, οἱ· ἔθνος Ἰρλανδίας.
Βριγάντιον, τό· πόλ. Ταρρακων. Ἱσπαν.
Βρίγες, οἱ· =Βρύγες.
Βρικάντιοι, οἱ· ἔθνος Γερμανικόν.
Βρικιννίαι, οἱ· φρούρ. Σικελίας.
Βριλησ(σ)ός, ὁ· δρ. Ἀττικῆς.
Βριμώ, -οῦς, ἡ· ἐπίθ. Ἑκάτης.
Βριξία, ἡ· πόλ. Ἰταλίας.
Βρίσα, ἡ· ἀκρωτ. Λέσβου.
Βρισαῖος, ὁ· ἐπίθ. Βάκχου.
Βρισεύς, -έως, ὁ· πα. Βρισηίδος, βασ. Λελέγων.
Βρισηίς, -ίδος, ἡ· θυγ. Βρισέως, ἡ Ἱπποδάμεια, αἰχμάλ. Ἀχιλλέως.
Βριτόμαρτις, -εως, ἡ· ἐπίθ. Ἀρτέμ. | κ. ἄ.
Βριτόμαρτος, ὁ· βασ. Γαλλίας.
Βρόγγος, ὁ· ποτ. Μοισίας.
Βρόμιος, ὁ· ἐπίθ. Βάκχου | υἱ. Αἰγύπτου.
Βροντεύς, -έως, ὁ· πα. Ταντάλου.
Βρόντης, ὁ· εἷς τῶν Κυκλώπων.
Βροντῖνος, ὁ· τῶν Πυθαγορείων τις.
Βροτέας, ὁ· υἱ. Ταντάλου.
Βρούκτεροι, οἱ· ἔθνος Γερμανίας.
Βροῦτος, ὁ· ὄν. ἐπισ. Ρωμαίων.
Βρουττία, Βρούττιοι· βλ. Βρεττία, Βρέττιοι.
Βρυάνιον, τό· πόλ. Ἰλλυρίας.
Βρύαξις, -εως, ὁ· περίφ. γλύπτης.
Βρύας, -αντος, ὁ· ὄν. δύο Πυθαγορ. ἐξ Ἰταλίας.
Βρυγία, ὁ (κ. Βρύγιον, τό)· πόλ. Μακεδονίας.
Βρύγοι, οἱ· ἔθνος Θρᾳκικόν.
Βρυγοί, οἱ· λα. Ἰλλυρίας.
Βρύκη, ἡ· =Βεβρύκη.
Βρύλλη, ἡ· θυγ. Μίνωος.
Βρυσειαί, αἱ· πόλ. Λακωνίας.
Βρυστακία, ἡ· πόλ. Ἰταλίας.
Βρύσων, -ωνος, ὁ· Πυθαγορείτης τις.
Βρύττιοι, οἱ· βλ. Βρέττιοι.
Βρυώ, -οῦς, ἡ· Πυθαγορεία τις.
Βρωμίσκος, ὁ (κ. Βορμίσκος)· πόλ. Χαλκιδ. Χερσον.
Βύβασσος, ἡ· πόλ. Καρίας.
Βύβη, ἡ· πόλ. Ἰταλίας.
Βύβλινα ὄρη, τά· ὄρ. Αἰγύπτου.
Βυβλία, ἡ· ἐπίθ. Ἀφροδ.
Βυβλίς, -ίδος, ἡ· πηγὴ ἐν Μιλήτῳ.
Βύβλος, ἡ· πόλ. Φοινίκης.
Βυζακία, ἡ (κ. -κίς)· βλ. Βυσσᾶτις.
Βυζάντιον, τό· πόλ. Θρᾴκης, ἡ ἐπὶ τα Κων]πολις | κ. ἄ.
Βύζας, -αντος, ὁ· υἱ. Ποσειδ., ἴδρ. Βυζαντίου.
Βύζη, ἡ· θυγ. Ἐρασίνου.
Βύζηνος, ὁ· υἱ. Ποσειδ.
Βύζηρες, οἱ· ἔθνος Πόντου.
Βύκελος, ὁ· ἀθλητὴς Σικυώνιος.
Βύκκων, -ωνος, ὁ· θεράπων τοῦ Ὁμήρου (κατὰ Τζέτζην).
Βυλάζωρα, τά· πολ. Παιονίας.
Βυλλίονες, οἱ· ἔθνος Ἰλλυρίας.
Βύλλις, -ίδος, ἡ (κ. Βυλλίς, κ. Βουλλίς)· πόλ. Ἰλλυρίας.
Βύρσα, ἡ· ἀκρόπολ. Καρχηδ.
Βυρσίνη, ἡ· κωμ. λέξ. ἀντὶ Μυρσίνη.
Βυσσᾶτις, -ίδος, ἡ· ἐπαρχ. Ἀφρικῆς.
Βῶλα, ἡ· πόλ. Ἰταλίας.
Βῶλαξ, -ακος, ἡ· πόλ. Ἴλιδος.
Βωμιεῖς, οἱ· λα. Αἰτωλίας.
Βωμοί, οἱ (κ. Βωμίαι, ὁ)· ὄρ. Αἰτωλίας.
Βωνονία, ἡ· πόλ. Ἰταλίας.
Βῶρρος, ὁ· (κ. Βώριμος)· υἱ. Οὐπίου, Μαριανδυνός.
Βῶρος, ὁ· υἱ. Περιήρους | κ. ἄ.

Γ

Γάβα, ἡ (κ. Γαβαά)· πόλ. Γαλιλαίας.
Γαβαί, αἱ· δύο πόλεις Περσίας.
Γαβαῖος, ὁ· Πέρσης σατρ. Φρυγίας.
Γαβαθά, ἡ· πόλ. Ἰουδαίας.
Γάβαλα, τά· πόλ. κ. λιμ. Συρίας.
Γαβαλεῖς, οἱ· λα. Ἀκουϊταν. Γαλλ.
Γαβαούπολις, ἡ· =Γαβαά.
Γάβαρα, τά· πόλ. Παλαιστίνης.
Γαβίνη, ἡ· ἐπών. τῆς Ἀργείας Ἥρας.
Γάβιοι, οἱ· πόλ. Ἰταλίας.
Γαβρῆτα, (κ. -ήτα), ἡ· δάσος ἐν Γερμ.
Γάγαι, αἱ· πόλ. Λυκίας.
Γάγγη, ἡ· πόλ. Ἰνδικῆς.
Γάγγης, ὁ· ποτ. Ἰνδικῆς.
Γάγγρα, ἡ· πρωτ. Παφλαγονίας.
Γάδαρα, τά· ὄνομ. πόλ. Παλ., Ἰουδ., Κοίλης Συρίας.
Γαδάτας, -α, (-ου), ὁ· Ἀσσύριός τις.
Γάδειρα, τά· νῆσ. κ. πόλ. Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ.
Γάδιρδα, ἡ· πόλ. Ἀραβίας.
Γαδιτανοί, οἱ· κάτ. Γαδείρων.
Γαδιτανός, ὁ· ἐπίθ. Ἡρακλέους.
Γαδρωσία, ἡ· βλ. Γεδρωσία.
Γάζα, ἡ· πόλ. Παλαιστ., Σογδιανῆς.
Γάζαρα, τά· =Γάδαρα.
Γαζίουρα, τά· πόλ. Πόντου.
Γαζωρία, ἡ· ἐπίθ. Ἀρτέμ.
Γάζωρος, ἡ (κ. Γάσωρος)· πόλ. Μακεδονίας.
Γαβέαι, αἱ· πόλ. Ἀρκαδίας.
Γαβεάτας, ὁ· ποτ. Ἀρκαδίας.
Γαῖα-Γῆ, ἡ· θυγ. Χάους κ.μή. Οὐρανοῦ.
Γαιάοχος, ὁ (κ. -ήοχος)· ἐπίθ. Ποσειδ.
Γάϊος, ὁ· ὄν. διαφ. ἐπισ. Ρωμαίων.
Γαισάται, οἱ (κ. -σσάται)· ἔθνος Ναρβων. Γαλλίας.
Γαίσων, -ωνος, ὁ· ποτ. Ἰωνίας.
Γαιτουλία, ἡ (κ. Γετ-)· ἐπαρ. Μαυριταν.
Γαιτοῦλοι, οἱ (κ. Γαῖτ-)· ἔθνος Ἀφρ.
Γάλαβα, τά· πόλ. Μεσοποτ.
Γαλακτοφάγοι, οἱ· Σκυθικόν ἔθνος.
Γαλαξαύρα, ἡ· θυγ. Ὠκεαν. κ. Τηθύος.
Γαλάτεια, ἡ· μία τῶν Νηρηίδων.
Γαλάτη, ἡ· ποιητ. ἀντὶ Γαλατία.
Γαλάτης, ὁ· υἱ. Ἡρ. γενάρ. Γαλατῶν.
Γαλατία, ἡ· ἐπαρχ. Μ. Ἀσίας | τιμῆμ. Εὐρώπης.
Γαλατικὸς κόλπος, ὁ· ὁ τῆς Δυών.
Γαλάτων, -ωνος, ὁ· ζωγράφος.
Γάλαυρος, ὁ· βασιλ. Ταυλαντίων.
Γάλβας, -α, ὁ· αὐτοκρ. Ρωμαίων.
Γαλέτης, ὁ· ἐννοούμενος Πτολεμ. τοῦ Λάγου.
Γαλεύς, -έως, ὁ· υἱ. Ἀπολλ. κ. Θεμιστοῦς.
Γαλεῶται, οἱ· μάντεις Σικελίας.
Γαλήνη, ἡ· μία τῶν Νηρηίδων.
Γαληνός, ὁ· περίφ. ἰατρὸς ἐκ Περγάμου | κ. ἄ.
Γαληψός, ἡ· πόλ. Μακεδονίας.
Γαλιλαία, ἡ· ἐπαρχ. Παλαιστίνης.
Γαλίνδιάς, ἡ (κ. -δίς)· θυγ. Προίτου.
Γαλλαϊκή, ἡ· ἐπαρχία Θρᾴκης.
Γαλλήσιον, τό· πόλ. κ. ὄρ. παρὰ τὴν Ἔφεσον.
Γαλλία, ἡ· βλ. Γαλατία.
Γαλλογραικία, ἡ· Γαλατία ἡ ἐν Φρυγ.
Γάλλος, ὁ· =Γαλάτης | ὄν. διαφ. Ρωμαίων | ὄν. ποταμοῦ.
Γάμαλα, τά· πόλ. Παλαιστίνης.
Γάμβρειον, τό (κ. -ιον)· πόλ. Αἰολικῆ.
Γαμηλιών, -ῶνος, ὁ· ἀττικὸς μήν.
Γαμοχαίρων, -ωνος, ὁ· ὄν. παρασίτου.
Γανδάριοι, οἱ· ἀσιατικὸν ἔθνος.
Γανδαρῖτις, ἡ (κ. -ίς)· ἡ χώρα τῶν Γανδαρίων.
Γανόδωρον, τό· πόλ. Βελγ. Γαλλίας.
Γάνος, ἡ· πόλ. κ. φρούριον Θρᾴκης.
Γανύκτωρ, -ορος, ὁ· πα. τῶν φονέων τοῦ Ἡσιόδου.
Γανυμήδα, ἡ· ἡ Ἥβη τῶν Φλιασίων.
Γανυμήδης, -ους, ὁ· υἱ. βασ. Τροίας Τρωός.
Γαραμαῖοι, οἱ· ἔθνος Ἀσσυρίας.
Γαράμαντες, οἱ· ἔθνος Ἀφρικῆς.
Γαραμαντίς, -ίδος, ἡ· ὄν. νύμφης.
Γαράμας, -αντος, ὁ· υἱ. Ἀπόλλωνος.
Γαράτης, ὁ· ποτ. Ἀρκαδίας.
Γάργαζα, ἡ· πόλ. Κιμμερίου Βοσπόρου.
Γάργανον, τό· ἀκρωτ. Ἀπουλίας.
Γάργαρα, τά· πόλ. Τρῳάδος.
Γαργαρίς, -ίδος, ἡ· χώ. τῶν Γαργάρων.
Γάργαρον, τό· τμῆμα ὄρους Ἴδης | ἀκρ. Μυσίας.
Γάργαρος, ἡ· βλ. Γάργαρα.
Γαργαφία, ἡ· κρήνη Βοιωτίας.
Γάργη, ἡ· πόλις Αἰδύης.
Γαργηττός, ὁ· δῆμος Ἀττικῆς.
Γαρεάθυρα, τά· κώμη Καππαδοκίας.
Γαρινδαῖοι, οἱ· ἔθνος Ἀραβίας.
Γαρούνας, ὁ (κ. Γαρούννας, κ. -ύνας)· ποτ. Γαλλίας.
Γαροάουρα, τά· πόλ. Καππαδοκίας.
Γαυάνης, -ου, ὁ· υἱ. Ἡρακλ. Τημένου, ἐξ Ἄργους.
Γαυγάμηλα, τά· κώμη Ἀσσυρίας
Γαῦδος, ἡ· νῆσος πλησίον Κρήτης.
Γαυλ(ε)ίτης, -ου, ὁ· ὄν. Καρὸς | ὁ Σαμίου.
Γαυλών, -ῶνος, ἡ· πόλ. Παλαιστ.
Γαύρ(ε)ιον, τό· λιμ. κ. φρούρ. Ἄνδρου
Γεδρωσία, ἡ· ἐπαρχία Περσίας.
Γελῆνσσα, ἡ (κ. -ισσα)· τροφὸς Ὀρέστου.
Γείρ, ὁ· ποτ. Αἰδύης.
Γέλα, ἡ· πόλ. Σικελίας.
Γελάνωρ, -ορος, ὁ· βασ. Ἄργους.
Γέλας, -α, ὁ· ποτ. Σικελίας.
Γέλων, -ωνος, ὁ· τύρ. Συρακουσῶν.
Γελωνοί, οἱ· Σκυθικὸν ἔθνος.
Γελωνός, ὁ· υἱ. Ἡρακλ. κ. Ἐχίδνης.
Γελωνός, ἡ· πόλ. Σκυθίας.
Γεμῖνιος, ὁ· ὄν. διαφ. Ρωμαίων.
Γεμῖνος, ὁ· Ρόδιος Μαθηματικός.
Γένανοι, οἱ· Ραιτικὸν ἔθνος.
Γενέθλιον, τό· κώμη Ἀργολίδος.
Γενέση, ἡ· πόλ. Λακωνίας.
Γενέσιον, τό· κώμη Ἀργολίδος.
Γενέσιος, ὁ· ἐπίθ. Ποσειδῶνος.
Γενετυλλίς, -ίδος, ἡ· θεὰ τῶν τοκετῶν | ἐπίθ. Ἀφροδίτης.
Γενέτωρ, -ορος, ὁ· υἱὸς Λυκάονος.
Γενήτης, ὁ· λιμ. κ. ποτ. Πόντου.
Γενναΐδες, αἱ· =Γενετυλλίδες.
Γεννησαρῖτις, -ίδος, ἡ· λίμ. Παλαιστ.
Γενούα, ἡ (κ. Γενόα)· πόλ. Ἰταλίας.

Γέντα, ἡ· πόλ. Ἰνδικῆς.
Γέντιος, ὁ· βασ. Ἰλλυριῶν.
Γέραιστος, ὁ· υἱ. Διὸς | εἷς τῶν Κυκλώπων.
Γεραιστός, ὁ (κ. ἡ)· ἀκρ.κ.λι.Εὐβοίας.
Γεράνα, ἡ· βασίλ. τῶν Πυγμαίων.
Γεράνεια, ἡ (κ. -ία)· ὄρ. Μεγαρίδος.
Γεράνδραι, αἱ· βλ. Γερόνδραι.
Γεράνωρ, -ορος, ὁ· Λάκων τις.
Γέρας, τό· φρούρ. πλησίον Σικυῶνος.
Γέρασα, τά· πόλ Παλαιστ. | πόλ.Κοίλης Συρίας.
Γεράστιος, ὁ· ὄν. μηνὸς ἐν Σπάρτῃ.
Γεργίθιον, τό· μέρος παρὰ τὴν Λάμψακον.
Γέργις, -ιδος, ἡ (κ. -ιδος, ὁ)· πόλ.Τρῳάδ.
Γέργις, -ιδος, ὁ· Πέρσης στρατηγός.
Γεργοουΐα, ἡ· πόλ.Ἀκουϊταν.Γαλλίας.
Γέρην, -ηνος, ὁ· υἱ. Ποσειδ. | χωρ. Λέσβου.
Γερηνία, ἡ (κ. Γέρηνα, τά, κ. Γέρηνον, τό)· πόλ. Μεσσηνίας.
Γερήνιος, ὁ· ἐπίθ. Νέστορος.
Γέρης, -ητος, ὁ· φαλακρός τις ἐπαίτης ἐν Ἀθήναις.
Γερητοδεόδωρος, ὁ· κωμ. ἐπίθ. ἀ· χρείου τινὸς Ἀθηναίου.
Γέρισσα, ἡ (κ. -ισα)· πόλ. Ἀφρικῆς.
Γερμανία, ἡ· χώρα Εὐρώπης.
Γερβάνιοι, οἱ· ἔθνος Περσικόν.
Γέρμη, ἡ· πόλ. Ἑλλησπόντου.
Γερόνδραι, αἱ· πόλ. Λακωνίας.
Γερόντειον, τό· ὄρ. Ἀρκαδίας.
Γερούνειόν, τό· πόλ. Ἀπουλίας.
Γεροῦς, -οῦντος, ἡ· πόλ. Μακεδον.
Γέρρα, τά· πόλ.Συρίας,Αἰγύπτου | κ.ἄ.
Γέρρας, ὁ (κ.Γέρρος)· ποτ.Σαρματίας.
Γέρρος, ὁ (κ. Γέρροι, οἱ)· ἐπαρχία Σαρματίας.
Γερτοῦς, -οῦντος, ὁ· πόλ. Ἰλλυρίας.
Γέρων, -οντος, ὁ· ποτ. Ἥλιος.
Γέτας, ὁ· ὄν. διαφ. Ρωμαίων.
Γέτης, -ου, ὁ· κάτ. Γετικῆς.
Γετική, ἡ· χώ. Γετῶν, ἡ Δακία.
Γευσιοτράτη, ἡ· γυνὴ Ἀθηναία:
Γεφροῦς, ἡ· πόλ. Κοίλης Συρίας.
Γέφυρα, ἡ· πόλ.Συρίας | πόλ. Βοιωτίας.
Γεφυραῖοι, οἱ (κ. -ρεῖς)· δῆ. Ἀττικῆς.
Γήδειρα, τά· =Γάδειρα.
Γῆλαι, οἱ (κ. Γηλοί)· ἔθνος Μηδικόν.
Γήναβον, τό· πόλ. Γαλλίας.
Γηρυονεύς, -ῆος, ὁ· =Γηρυόνης.
Γηρυόνης, -ου, ὁ (κ. -υών)· υἱ. Χρυσάορος, βασ. νήσ. Ἐρυθείας.
Γιγαντοφοντίς, -ίδος, ἡ· ἐπίθ. Ἀθηνᾶς.
Γίγαρτον, τό· πόλ. Φοινίκης.
Γίγας, -αντος, ὁ· πληθ. Γίγαντες, τέκνα τοῦ Οὐρανοῦ κ. Γῆς | ἔθν. Ἠπείρ.
Γίγων, -ωνος, ὁ· βασ Αἰθ.| ἐπίθ. Βάκχου.
Γιγωνὶς ἄκρα, ἡ· ἀκρωτ. Θερμαϊκ.κόλπ.
Γίγωνος, ἡ· πόλ. Μακεδονίας.
Γιλιγάμμαι, οἱ (κ.-γάμβαι) ἔθν. Λιβύης.
Γίλλος, ὁ· Ταραντῖνος φυγὼν εἰς Περσ.
Γινδάνες, οἱ (κ. Γινδ-)· ἔθν. Ἀφρικῆς.
Γίνδαρος, ἡ (κ.Γίνδαρα)· πόλ.Συρίας.
Γλαβρίων, -ωνος, ὁ· ὕπατος κ. στρατ. Ρώμης.
Γλάνις, -ιδος, ὁ· ὄν.ποτ. | ἀδελ.Βάκιδος.
Γλαυγανίκαι, οἱ (κ. Γλαῦσαι)· ἔθνος Ἰνδιῶν.
Γλαυκέτης, ὁ· Ἀθην. δημαγωγός.
Γλαύκη, ἡ· μία τῶν Νηρηίδων | θυγ. Δαναοῦ, Κρέοντος | κ. ἄ.
Γλαύκη, ἡ (κ. -ία)· πόλ. Ἰωνίας.
Γλαυκίας, -ου, ὁ· γλύπτης | κ. ἄ.
Γλαυκίδης, ὁ· ἐπών.ἄρχων ἐν Ἀθήναις.
Γλαυκίππη, ἡ· μία τῶν Δαναΐδων.
Γλαύκιππος, ὁ· ἐπών. ἄρχ.ἐν Ἀθήναις.
Γλαυκίς, -ίδος, ἡ· μή. Αἰσχίνου.
Γλαυκίων, ὁ· =Γλαυκίας.
Γλαυκοδέα, ἡ (κ.Γλαυκίς)· μή.Αἰσχίν.
Γλαυκοδόη, ἡ· μία τῶν Νηρηίδων.
Γλαυκονόμη, ἡ· μία τῶν Νηρηίδων.
Γλαῦκος, ὁ· υἱ· Μίνωος | υἱ.Σισύφου | κ.ἄ.
Γλαῦκος, ὁ· ὄν. ποταμῶν κ. κόλπου.
Γλαύκων, -ωνος, ὁ· ἀδελ. Πλαύτωνος | ποι., ναύαρχ. | κ. ἄ.
Γλαυκῶπις, -ιδος, ἡ· ἐπίθ. Ἀθηνᾶς.
Γλαφυραί, αἱ· πόλ. Θεσσαλίας.
Γληνεύς, ὁ (κ. Γληνός)· υἱ. Ἡρακλ. κ. Δηιανείρας.
Γλίσας, -αντος, ὁ (κ. Γλίσσας)· πόλ Βοιωτίας.
Γλοῦς, ὁ (κ Γλῶς)· υἱ· τοῦ Ταμῶ, Αἰγύπτ.
Γλυκέρα· ἡ· περίφ. ἑταίρα ἐν Ἀθήναις.
Γλυκέριον, τό· ὑποκορ. τοῦ Γλυκέρα
Γλύκη, ἡ· ὄν. διαφ. γυναικῶν.
Γλυκῖνος, ὁ· τῶν Πυθαγορείων τις.
Γλυκὺς Λιμήν, ὁ· λιμ. κ. πόλ.Ἠπείρου.
Γλύκων, -ωνος, ὁ· ἐπιγραμματοποιός.
Γλυμπεῖς, οἱ· κώ. Λακωνίας.
Γλῶς, ὁ· =Γλοῦς.
Γνάθαινα, ἡ· ἑταίρα τις ἐν Ἀθήναις.
Γναθαίνιον, τό· ὑποκορ.τοῦ Γνάθαινα
Γνάθων, -ωνος, ὁ· ὄνομα παρασίτου.
Γναθωνίδης, ὁ· ὑποκορ. τοῦ Γνάθων.
Γνάϊος, ὁ· ὄν. ἐπισ. Ρωμαίων.
Γνήσιππος, ὁ· τῶν Ἀθηναίων τις | κωμ. ποιητής.
Γνίφων, -ωνος, ὁ· ὄν. φιλαργύρου.
Γνοῦρος, ὁ· πα. Ἀναχάρσιδος.
Γνωσίας, ὁ· Συρακούσιός τις.
Γνωσίδημος, ὁ· τύρ. Ὡρεοῦ Εὐβοίας.
Γόβαινον, τό· ἀκρωτ. Γαλλίας.
Γόγγυλος, ὁ· τῶν ἐπισ. Ἐρετριέων τις.
Γολγοί, οἱ (κ.Γολγόν, τό)· πόλ.Κύπρου.
Γόλγος, ὁ· υἱ.Ἀφροδίτης κ.Ἀδώνιδος.
Γολόσσης, ὁ· υἱ.Μασινίσσα ἐκ Νουμιδ.
Γόμφοι, οἱ· πόλ. Θεσσαλίας.
Γονατᾶς, ὁ· ἐπών. βασιλ. τῶν Μακεδόνων Ἀντιγόνου.
Γονιάδες, αἱ· νύμφαι τινές.
Γόννοι, οἱ (κ. Γόννον, τό, κ. Γόννος, ὁ)· πόλ. Περραιβῶν.
Γοννοπαῖος, ὁ· ἐπίθ. Ἀπόλλωνος.
Γονόεσσα, ἡ (κ. Γονοῦσσα, κ. Γονοῦσα)· πόλ. κ. ἀκρωτ. Ἀχαΐας | πόλ. Θεσσαλίας.
Γόργασος, ὁ· υἱ. Μαχάονος | κωμ. ὄν. στρατ. Λαμάχου.
Γόργη, ἡ· μία τῶν Δαναΐδων | κ.. ἄ.
Γοργίας, -ου, ὁ· περίφ. σοφ. κ. ῥήτ. ἐκ Σικελίας | κ. ἄ.
Γόργιον, τό· χωρ. Σικελίας.
Γοργίππεια, ἡ (κ. -πία)· πόλ. Σινδικῆς ἐπὶ τοῦ Κιμμερ. Βοσπόρου.
Γοργίων, -ωνος, ὁ· εἷς τῶν ἐπισ. Ἐρετρ.
Γοργολόφας, ὁ· κωμ. ἐπίθ.στρατ.Δαμάχου.
Γόργος, ὁ· βασ.Σαλαμ. Κύπρου | κ. ἄ.
Γοργοφόνη, ἡ· ἐπίθ.Ἀθηνᾶς | μία τῶν Δαναΐδων | κ. ἄ.
Γοργοφόνος, ὁ· υἱ. Ἠλεκτρύονος.
Γοργυδίων, -ωνος, ὁ· υἱ. Πριάμου.
Γόργυια, ἡ· χωρ. Σάμου.
Γοργυιεύς, -έως, ὁ· ἐπίθ. Βάκχου.
Γοργύλος, ὁ· ποτ. Λακωνίας.
Γοργύρα, ἡ· σύζ. Ἀχέροντος.
Γοργώ, -οῦς (κ.-όνος), ἡ· πληθ.Γοργόνες, αἱ· τρεῖς ἀδελ. Εὐρυάλη, Σθενώ, Μέδουσα | θυγ. Κλεομένους, σύγ. Λεωνίδα | κ.ἄ.
Γοργώπας, -α, ὁ· τῶν Σπαρτιατῶν τις.
Γοργῶπις, -ιδος, ἡ· λίμνη πλησ.Κορίνθ.
Γορδηνία, ἡ· =Γορτυνία.
Γορδίειον, τό (κ. Γόρδιον)· πόλ.Φρυγ.
Γόρδιος, ὁ· ὄν. βασιλέων Φρυγίας | κ.ἄ.
Γορδίου τεῖχος, τό· πόλ. Φρυγίας.
Γόρδος, ὁ· χωρ. Τρῳάδος.
Γορδυαία, ἡ· χώ. Ἀρμενίας.
Γορδυαῖα ὄρη, τά· ὄρη Γορδιανῆς.
Γορδυαῖοι, οἱ· οἱ παρὰ Ξεν.Καρδοῦχοι.
Γόρδυς, -υος, ὁ· υἱ. Τληπτολέμου.
Γορπιαῖος, ὁ· ὄν. μηνὸς Μακεδ.
Γόρτυν, -υνος, ἡ (κ. Γόρτυς, κ. Γόρτυνα)· πόλ. Κρήτης | πόλ. Ἀρκαδ. | ὄν. νύμφης.
Γορτυνία, ἡ· πόλ.Ἡμαθίας ἐν Μακεδ.
Γορτύνιος, ὁ· ποτ. Ἀρκαδίας.
Γόρτυς, -υνος, ἡ· =Γόρτυν.
Γόρτυς, -υνος, ὁ· υἱ.Στυμφάλου | κ.ἄ.
Γοτθία, ἡ (κ. Γοτθική)· χώ.τῶν Γότθων.
Γότθοι, οἱ· ἔθνος Γερμανικόν.
Γοῦδος, ὁ· ἡγεμὼν τῶν Γότθων.
Γουνεύς, -έως, ὁ· ἡγ.τῶν Ἀκαρν.Τρῳας
Γουραῖοι, οἱ· ἔθνος Ἰνδικόν.
Γουράνιοι, οἱ· ἔθνος Ἀρμενίας.
Γοῦτθοι, οἱ· ὁλ. Γότθοι.
Γρααῖοι, οἱ· ἔθνος Θρᾳκικόν.
Γραῖα, ἡ· πόλ. Βοιωτ., ἡ Ταναγρα.
Γραῖαι, αἱ· θυγ.Φόρκυος, ἀδελφαὶ Γοργόνων.
Γραῖκος, ὁ· υἱ. Θεσσαλοῦ, βασ. Φθίας.
Γραικός, ὁ, πληθ, Γραικοί, οἱ· οἱ Πελασγοὶ κ. γεν. οἱ Ἕλληνες.
Γράμμη, ἡ· ὄν. ἑταίρας.
Γράμμιον, τό· πόλ. Κρήτης.
Γρανίκος, ὁ (κ. -ικός)· ποτ. Μυσίας.
Γρανίς, -ιος, ὁ· ποτ. Περσίας.
Γραός στῆθος, τό· λόφος ἐν Βοιωτίᾳ.
Γραονίσκιον, τό (κ. Γραονίσκοι, οἱ)· πόλ. Ἠτρουρίας.
Γρᾶς, -ᾶ, ὁ· υἱ. Ἀρχελάου, ἀπόγ. Ὀρέστου.
Γρατίων, -ωνος, ὁ· εἷς τῶν Γιγάντων.
Γραυκένιοι, οἱ· ἔθνος περὶ τὸν Ἴστρον.
Γρήνικος, ὁ· =Γράνικος.
Γρησίνη, ἡ· πόλ. Χερσῶνος.
Γρηστωνία, ἡ· =Κρηστωνία.
Γρῖνος, ὁ· βασ. Θήρας.
Γρίον, τό· ὄρ. Καρίας.
Γρουμέντον, τό· πόλ. Ἰταλίας.
Γρύλλος, ὁ· πα. κ. υἱ. Ξενοφῶντος.
Γρυμαία, ἡ· ὄν. ἑταίρας.
Γρύνεια, ἡ κ. τὰ (κ. Γρύν(ε)ιον, τό)· πολίχνη Αἰολίδος.
Γρῦνος, ὁ· υἱ. Εὐρυπόλου, ἀπόγ. Τηλέφου.
Γρύττος, ὁ· Ἀθην., ἐχθρὸς Κλέωνος.
Γρώνεια, ἡ· πόλ. Φωκίδος.
Γύαρος, ἡ· μία τῶν Κυκλάδ. νήσων.
Γυγάδας, ὁ· ὁ χρυσὸς ὁ ἀνατεθεὶς εἰς Δελφοὺς ὑπὸ Γύγου.
Γυγαίη λίμνη, ἡ· ἐν Λυδίᾳ | Γυγαίη νύμφη.
Γύγας, ὁ· ἀκρωτ. Τρῳάδος.
Γύγης, ὁ· υἱ. Δασκύλου, ἐκ Λυδίας.
Γύζαντες, οἱ· ἔθνος Ἀφρικῆς.
Γύης, ὁ· εἷς τῶν Γιγάντων.
Γύδειον, τό (κ.-διον)· πόλ.κ.λιμ.Λακων.
Γυλάκεια, ἡ· πόλ. Ἰλλυρίας.
Γύλαξ, -ακος, ὁ· ἱδρυτὴς Γυλακείας.
Γύλιππος, ὁ· στρατ. Σπάρτης.
Γῦλις, -ιος, ὁ (κ. Γύλλις)· πολέμαρχος Σπαρτιατῶν.
Γύμνης, -ητος, ὁ· κάτ.Γυμνησίων νήσ
Γυμνήσιαι νῆσοι, αἱ =Βαλεαρίδες.
Γυμνίας, ὁ· πόλ. Σκυθηνῶν Ἀσίας.
Γυμνοί, οἱ· λα. Πόντου.
Γυμνοπαιδίαι, αἱ (κ.-αι)· ἑορταὶ Σπάρτ.
Γυμνοσοφισταί, οἱ· Ἰνδοὶ σοφισταί.

Γυναικόπολις, ἡ· πόλ. Αἰγύπτου.
Γύνδης, ὁ· ποτ. Ἀσσυρίας.
Γυραί, αἱ· βράχοι τοῦ Ἰκαρίου πελ.
Γυρίδας, ὁ· τῶν Σπαρτιατῶν τις.
Γυρτών, -ῶνος, ἡ· πόλ. Θεσσαλίας.
Γύρτων, -ωνος, ὁ· ἀδελ. Φλεγύου.
Γύρινναι, ἡ (κ. -ννώ)· φίλη Σαπφοῦς.
Γυρτώνη, ἡ·=Γυρτών.
Γωβρύας, -ου, ὁ· στρατ. Ἀρταξ.| κ.ἄ.
Γωγαρηνή, ἡ· ἐπαρχία Ἀρμενίας.
Γωρυδάλη, ἡ· πόλ. Ἰνδιῶν.

Δ

Δάαι, αἱ· Σκυθικὸν ἔθνος.
Δαβία, ἡ· πόλ. Νουμιδίας.
Δαδάκης, ὁ· Πέρσης στρατηγός.
Δάδας, α, ὁ· ἱδρ. Θεμισσοῦς.
Δαδίκαι, οἱ· ἔθνος Περσικόν.
Δάειρα, ἡ· ἑλ. Δαῖρα.
Δαΐδαλα, τά· πόλ. Καρίας | πόλ. Λυδίας | ἑορταὶ ἐν Βοιωτίᾳ.
Δαιδαλίδαι, οἱ· δῆμος Ἀττικῆς.
Δαιδαλίων, -ωνος, ὁ·πα. Αὐτολύκου.
Δαίδαλος, ὁ· ὄν. διαφ. καλλιτεχνῶν.
Δαΐδος, ὁ· τῶν Λακεδαιμονίων τις.
Δαΐμένης, -ους, ὁ· υἱ. Τισαμενοῦ.
Δαιμογοργών, -όνος,ἡ·ἐπίγ.Δαίμων.
Δαῖρα, ἡ (κ. Δάειρα)· νύμφη λατρευομένη εἰς τὰ Ἐλευσίνια.
Δαΐς, -ΐδος, ὁ· κήρυξ τις τῶν Τρώων.
Δαΐσιος, ὁ· ὄν. μηνὸς Μακεδ.
Δαισιτιᾶται, οἱ· λαὸς Ἰλλυρίας.
Δαΐφαντος, ὁ· στρατ. Θηβαίων.
Δαϊφάρνης, -ους, ὁ· τῶν Περσῶν τις.
Δαΐφρων, -ονος, ὁ· εἷς τῶν 50 υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου.
Δάκες, οἱ· κάτοικοι Δακίας.
Δακία, ἡ· χώ. Εὐρώπης.
Δάκτυλοι Ἰδαῖοι,οἱ·δαίμονεςΦρυγίας κ. Κρήτης, συνοδοὶ Κυβέλης.
Δάλδις, -εως, ἡ· πόλ. Λυκίας.
Δαλίσανδα, ἡ· (κ. -νδός)· πόλ. Ἰσαυρίας.
Δαλίων, -ωνος, ὁ· ποτ. Ἤλιδος.
Δαλματία, ἡ· χώρα Εὐρώπης.
Δάλμιον, τό· πρωτ. Δαλματίας.
Δαμάγητος, ὁ· βασ. τῆς ἐν Ῥόδῳ Ἰαλυσσοῦ | κ. ἄ.
Δαμάγων, -ωνος, ὁ· Λακεδαιμόνιος.
Δαμάρατος, ὁ· =Δημάρατος.
Δαμάρμενος,ὁ·ἁλιεὺς ἐξ Ἐρετρ | κ.ἄ.
Δάμαρχος, ὁ· Ὀλυμπιονίκης τις.
Δάμας, -αντος, ὁ·πα.ποι. Ἀλκμᾶνος.
Δαμασία, ἡ· πόλ. Οὐϊνδελικίας.
Δαμασίας,ὁ ἄγγελ.Ὀρέστου |ἀθλητής.
Δαμασίδυμος, ὁ· υἱ. βασ. Κανδαύλου.
Δαμάσιππος, ὁ· ἀδελ. Πηνελόκης|πα. φιλοσ. Δημοκρίτου.
Δαμασίστρατος, ὁ· βασ. Πλαταιῶν.
Δαμασίχθων, -ονος, ὁ· υἱ. Κόδρου | υἱ. Νιόβης | κ. ἄ.
Δάμασκος, ὁ· υἱ.Ἕρμου, ἱδρ. Δαμασκ.
Δασμασκός, ἡ· πρωτ. Κοίλης Συρίας.
Δάμασος, ὁ· εἷς τῶν ἑπτὰ τῆς Ἰταλικῆς Σίριος.
Δαμάστης, -ου, ὁ· =Προκρούστης | κ.ἄ.
Δαμάστιον, τό· χωρ. Ἠπείρου.
Δαμαστορίδης, ὁ· υἱ. Δαμάστορος.
Δαμάστωρ, -ορος, ὁ· υἱ. Ναυπλίου | πα. Τληπολέμου.
Δαμάτας, ὁ· στρατ. Καδουσίων.
Δαμάτηρ, ἡ· =Δημήτηρ.
Δαμέων, -ωνος, ὁ· υἱ. Φλοιοῦντος.
Δαμία, ἡ (κ. Αὐξησία)· θεότ.εὐφορίας.
Δαμιδάλης, -ους, ὁ· ἐκ Φενεοῦ, φιλοξενήσας τὴν Δήμητρα.
Δαμίνδας, ὁ· Λακεδαιμόνιός τις.
Δᾶμις, -ίδος, ὁ· Βαβυλώνιος, μαθ.Ἀπολλωνίου Τυανέως.
Δάμναι, αἱ· ἔθνος Σηρικῆς.
Δαμναμενεύς, ὁ· εἷς Ἰδαίων Δακτύλων.
Δάμνιοι, οἱ· ἔθνος Βρεττανικόν.
Δάμνιππος, ὁ· κόλαξ τις.
Δαμνώ,-οῦς, ἡ· θυγ. Βήλου, σύζ. Ἀγήνορος.
Δαμοδοΐδας, -α, ὁ· γαμβρὸς τοῦ Μεσσηνίου Ἀριστομένους.
Δαμοίτας, -α, ὁ· ποιμὴν τις.
Δαμοκλείδας, ὁ· εἷς τῶν Βοιωταρχῶν.
Δαμοκλῆς, ὁ· αὐλικός τις τοῦ τυρ. Συρακουσῶν Διονυσίου | κ. ἄ.
Δαμόξενος, ὁ· κωμ.ποι.|Κορίνθ. ἀθλ.
Δαμόστρατος, ὁ· πα. ἱστ. Θεοπόμπου.
Δαμοτάγης, -ους, ὁ·Πυθαγόρειός τις.
Δαμότιμος, ὁ· Σικυώνιός τις.
Δαμόφιλος,ὁ·ποι.Κυρην. | Βριωτάρχ.
Δαμοφῶν, -ῶντος, ὁ· γλύπτης Μεσσήνιος | κ.ἄ.
Δάμυλλος, ὁ· Ἀθηναῖός τις.
Δαμυρίας, ὁ· ποτ. Σικελίας.
Δάμυσος, ὁ· εἷς τῶν Γιγάντων.
Δαμώ, -οῦς, ἡ· θυγ. Πυθαγόρου.
Δάμων, -ωνος, ὁ· σοφιστής, διδάσκ. Περικλέους | φίλος Φιντίου.
Δάνα, ἡ· πόλ. Καππαδοκίας.
Δανάη, ἡ· θυγ.Ἀκρισίου κ.Εὐρυδίκης.
Δαναΐδες, αἱ· 50 θυγ. Δαναοῦ.
Δαναΐδης, ὁ· υἱ. Δανάης ἢ Δαναοῦ.
Δανασί, οἱ· οἱ κάτ. τοῦ Ἄργους.
Δαναός, ὁ· υἱ. Βήλου,ἀδελ. Αἰγύπτου.
Δανδάκη, ἡ· πόλ. Ταυρικῆς Χερσον.
Δάνδαμις, -ίδος, ὁ· εἷς τῶν Βραχμάνων | κ. ἄ.
Δανδάριοι, οἱ· ἔθνος Σκυθικόν.
Δανθαλήται, οἱ· ἔθνος Θρᾳκικόν.
Δανούβιος, ὁ (κ. -βις)· ποτ. Εὐρώπ.
Δάοι, οἱ (κ. Δάαι)· νομαδ. λα. Περσίας | =Δάκες.
Δαοῦχος ὁ·=Τάοχος.
Δάοχος,ὁ·Θεσσαλός,φιλ.βασ.Φιλίππου.
Δάρα, ἡ· πόλ. Μεσοποταμίας.
Δαράδαξ, -ακος, ὁ· ποτ. Συρίας.
Δάραδος, ὁ· ποτ. Ἀφρικῆς.
Δάραψα, τά· πόλ. Βακτριανῆς.
Δαρδανεῖς, οἱ· ἔθν. Ἀσιατ. | =Δαρδάνιοι.
Δαρδανία, ἡ· πόλ. Τρῳάδος | ἐπαρχ. Μ. Ἀσίας | τμῆμα Μοισίας.
Δαρδανίδης, ὁ· ἀπόγονος Δαρδάνου, Πρίαμος, Ἀγχίσης.
Δαρδανίς, ἡ· γυνὴ ἐκ Δαρδάνου | ἄκρωτ. Δαρδανίας.
Δαρδανίων,-ωνος,ὁ·=Δαρδανίδης.
Δάρδανος, ὁ· υἱ. Διὸς κ. Ἠλέκτρας.
Δάρδανος,ἡ (κ.-ον,τό)·πόλ.Αἰολίδος.
Δαρειογενής, ὁ,ἡ·υἱ.ἢ ἀπόγ.Δαρείου.
Δαρεῖος, ὁ· ὄν. βασιλέων Περσίας.
Δαρεῖται, οἱ· ἔθνος Ἀσιατικόν.
Δαρεῖτις, -ίδος, ἡ· ἐπαρχ. Μηδίας.
Δάρης,-ητος, ὁ· ποι.ἐκΦρυγίας | κ.ἄ.
Δαρητίδης, ὁ· υἱ. Δάρητος.
Δάριδνα, ἡ· πόλ. Παφλαγονίας.
Δάρνα, ἡ· πόλ. Μηδίας.
Δάρνις, -εως, ἡ· πόλ. Κυρηναϊκῆς.
Δασέα, ἡ (κ.-έαι, αἱ)· πόλ.Ἀρκαδίας.
Δασκύλης, ὁ· =Δάσκυλος.
Δασκυλεῖον,τὸ(κ.-ύλιον)· πόλ.Βιθυν.
Δασκυλῖτις, ἡ· χώ. κ. λί. Βιθυνίας.
Δάσκυλος, ὁ· πα. Γύγου | βασ.Μυσίας.
Δασκύλου κώμη, ἡ· χωρ. Καρίας.
Δάσκων, -ωνος, ὁ· πόλ. Σικελ.| κ.ἄ.
Δασμένδα, ἡ· φρούρ. Καππαδοκίας.
Δάσμων, -ωνος, ὁ· Κορινθ. ἀθλητής.
Δάσταρκον, τό· ὀρ.φρούρ.Καταονίας.
Δάστειρα, ἡ· πόλ. Ἀρμενίας.
Δατάμας,ὁ(κ.-μης)·ἀατρ.Κοίλ.Συρίας
Δαταφέρνης, -ου, ὁ· στρατ. Περσῶν.
Δᾶτις,-ιδος, ὁ (κ.Δάτις)·στρατ.Δαρείου,συστράτ Ἀρταφέρνουςκατὰ Ἑλ.
Δάτον, τὸ (κ. Δάτος,ἡ)· πόλ.Θρᾴκης.
Δαῦλαι, αἱ· πόλ. Βιθυνίας.
Δαυλία, ἡ· πόλ. Ἰλλυρίας.
Δαυλίς, -ίδος, ἡ· θυγ. Κηφισοῦ [πόλ. Φωκίδος | ἡ περὶ αὐτὴν χώρα.
Δαυνία, ἡ· χώρα Ἰταλίας.
Δαύνιον, τό· πόλ. Ἰταλίας.
Δαύνιον τεῖχος, τό· πόλ. Θρᾴκης.
Δαῦνος, ὁ· υἱ. Λυκάονος.
Δαυρίσης, ὁ· στρατηγὸς Δαρείου.
Δαύσαρα, τά· πόλ. πλησ. Ἐδέσσης.
Δαφναγόρας, ὁ· μουσικός.
Δάφναι,αἱ Πηλούσιαι· φρούρ.Αἰγύπτ.
Δαφναία, ἡ· ἐπίθ. Ἀρτέμιδος.
Δαφναῖος, ὁ· ἐπίθ. Ἀπόλλωνος.
Δάφνη, ἡ· θυγ. Πηνειοῦ | θυγ. Τειρεσίου | ὄν. διαφ. πόλεων.
Δάφνις,-ίδος,ὁ·υἱ.Ἑρμ.|τύρ.Ἀβύδου.
Δάφνος, ὁ·ἰατρὸς Ἐφέσ.|ποτ.Λοκρίδ.
Δαφνοῦς,-οῦντος,ὁ·πόλ.κ.λιμ.Λοκρ.
Δαφνοῦσα, ἡ=Δαφνοῦς.
Δαφνουσίς, -ίδος, ἡ·λίμνη Βιθυνίας.
Δέβαι, αἱ· ἔθνος Ἀραβίας.
Δεβελτός, ἡ· πόλ. Θρᾴκης.
Δεβρίς, -ίδος, ἡ· πόλ. Θρᾴκης.
Δέγμενος,ὁ·εἷς τῶν Ἑκπεῶν Ἤλιδος.
Δεῖγμα, τό· τμῆμα Ἀγορᾶς, ὅπου ἐξετίθεντο δείγματα ἐμπορευμάτων.
Δείναρχος, ὁ· Κορίνθιος ῥήτωρ.
Δεινιάδας, ὁ· Λακεδαιμόν. ναύαρχος.
Δεινίας, ὁ· Ἀθην. ῥητ.κ.δημαγ. | κ.ἄ.
Δεῖνις, -ιος, ὁ· Ὀλυμπιον.ἐξ Αἰγίνης.
Δεινίχα, ἡ· σύζ. τοῦ βασ. Ἀρχιδάμου.
Δεινοκράτης, -ους, ὁ· ἀρχιτέκτων | Πυθαγόρειός τις.
Δεινόλοχος, ὁ· υἱὸς Πύρρου | κωμ. ποιητὴς ἐκ Συρακουσῶν.
Δεινομάχη, ἡ· μήτηρ Ἀλκιβιάδου.
Δεινόμαχος, ὁ· Στωικὸς φιλόσοφος.
Δεινομένης, -ους, ὁ· πα. τῶν τυρ. Ἱέρωνος κ. Γέλωνος | γλύπτης.
Δεινόστρατος, ὁ· γεωμέτρης.
Δεινώ, -οῦς, ἡ·μία τῶν Γραιῶν, ἀδελ. τῶν Γοργόνων, θυγ. Φόρκυος.
Δείνων, -ωνος, ὁ· πολέμαρχος τῶν Λακεδαιμ. | ἱστοριογράφος.
Δειράδες, αἱ· δῆμος Ἀττικῆς.
Δειράς, -άδος, ἡ· χωρ. Κορίνθου.
Δείρη, ἡ· πόλ. κ. ἀκρωτ. Αἰθιοπίας.
Δεισήνωρ, -ορος, ὁ· εἷς τῶν Τρώων.
Δεκαίνεος, ὁ· προφήτης τῶν Γετῶν.
Δεκατηφόρος, ὁ· ἐπίθ. Ἀπόλλωνος.
Δεκέβαλος, ὁ· βασ. τῶν Δακῶν.
Δεκέλεια, ἡ· δῆμος Ἀττικῆς.
Δέκελος, ὁ· ἥρως ἀναγγελίας τὴν ἁρπαγὴν τῆς Ἑλένης.
Δεκιῆται, οἱ· λα. Γαλλίας.
Δεκίητον, τό· πόλ. Ἰταλίας.
Δέκιμος, ὁ· ὄν. διαφ. Ρωμαίων.
Δέκιος, ὁ· ὄν. ἐπισήμων Ρωμαίων.
Δέλτα, τό· τὸ δέλτα τοῦ Νείλου | νῆσ. Ἰνδικῆς | χώ. Θρᾴκης | κ.ἄ.
Δέλφειος βωμός, ὁ· ὁ ἐν Δελφοῖς.
Δελφικός, ὁ· ἐπίθ. Ἀπόλλωνος.
Δελφίνης, ὁ· ὁ ἐν Δελφοῖς δράκων Πύθων.
Δελφινία, ἡ· ἐπίθ. Ἀρτέμιδος.
Δελφίνιον,τό·ναὸς Ἀπόλλ.ἐνΔελφοῖς

| πόλ. κ. λιμὴν Βοιωτίας | κ. ἄ.
Δελφίνιος, ὁ· ἐπίθ. Ἀπόλλωνος.
Δελφοί, οἱ· πόλ. Φωκίδος.
Δελφός, ὁ· υἱ. Ποσειδ., ἱδρυτὴς καὶ βασ. τῶν Δελφῶν.
Δελφοῦσα, ἡ· πηγὴ Δελφῶν.
Δελφουσία, ἡ=Θέλπουσα.
Δελφύνη, ἡ, θρᾴκαινα ἀνθρωποπόμορφος.
Δεξαμεναί, αἱ· χωρ. Ἀμβρακίας.
Δεξαμένη, ἡ· μία τῶν Νηρηίδων.
Δεξαμενός, ὁ· εἷς τῶν Κενταύρων | βασ. Ὠλενοῦ.
Δεξιάδης, -ου, ὁ· εἷς τῶν Τρώων.
Δεξιδέα, ἡ· Νύμφη, σύζ. Μίνωος.
Δεξίδεος, ὁ· ἐπών. ἄρχ. ἐν Ἀθήν. | ποιητὴς | Πυθαγόρειός τις.
Δεξίνικος, ὁ· παράσιτός τις ἐν Ἀθήν.
Δεξιός, ὁ· πατὴρ Ξενοκράτους.
Δέξιππος, ὁ Λακεδαιμ. τις | ἱστοριογρ.
Δεξιφάνης, -ους, ὁ· ἐκ Κνίδου, πα. ἀρχιτέκτ. Σωστράτου.
Δέραι, αἱ· χωρ. Μεσσηνίας.
Δεράς, τό· φρούριον Σικυωνίας.
Δέρβη, ἡ· κώμη Λυκαονίας.
Δέρβικες, οἱ (κ. Δερβίκκαι)· ἔθνος Ἀσιατικόν.
Δέρβιοι, οἱ=Δέρβικες.
Δέρδας, ὁ· υἱ. Ἀρριδαίου, ἐξάδελ. Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος.
Δερδενις, -εως, ὁ· πα. Τερπάνδρου.
Δέρεα, τά· πόλ. Ἀρκαδίας.
Δέρδων, -ωνος, ὁ· ποτ. Ἰταλίας.
Δερκέβιοι, οἱ=Δέρβικες.
Δερκετώ, -οῦς, ἡ· ἡ ἄλλως Ἀτάργαρτις· θεὰ τῶν Σύρων.
Δερκυλίδας, ὁ (κ. -λλίδας)· Λακεδαιμόνιος στρατηγός.
Δέρκυλλος, ὁ (κ. -ύλος)· Ἀθηναῖος ὑποκριτὴς | κ. ἄ.
Δέρκυνος, ὁ· υἱ. Ποσειδ., ἀδελ. Ἀλεβίονος.
Δέρριον, τό· χωρ. Λακωνικῆς.
Δερριάτις, -ίδος, ἡ· ἐπίθ. Ἀρτέμιδος.
Δέρρις, -εως, ἡ· ἀκρωτ. ἐν Μακεδονίᾳ.
Δερσαῖοι, οἱ· ἔθνος θρᾳκικόν.
Δέρτων, -ωνος, ὁ=Δέρδων.
Δερτώσσα, ἡ· χωρ. Ἱσπανίας.
Δέσποινα, ἡ· θυγ. Ποσ. κ. Δήμητρος.
Δευκαλίδης, ὁ· = Δευκαλιωνίδης· υἱ. Δευκαλίωνος | Δευκαλίδαι= Ἕλληνες.
Δευκαλίων, -ωνος, ὁ· υἱ. Προμηθ. | υἱ. Μίνωος | κ. ἄ.
Δευκαλίων, -ωνος, ἡ· νησὶς τοῦ Παγασητικοῦ κόλπου.
Δευκαλιώνεια, ἡ· σύγγραμ. Ἑλλανίκ.
Δεύνυσος, ὁ· =Διόνυσος.
Δευρίοπος, ἡ· χώ. Μακεδ. Παιονίας.
Δεύς, ὁ· =Ζεύς.
Δηιάνειρα, ἡ· μία τῶν Νηρηίδων | ἀδελ. Μελεάγρου | κ. ἄ.
Δηιδάμεια, ἡ· θυγ. Λυκομήδους | θυγ. Βελλεροφόντου | κ. ἄ.
Δηικόων, -ωντος, ὁ· υἱ. Ἡρακλ. κ. Μεγάρας | τῶν Τρώων τις.
Δηιλέων, -οντος, ὁ· υἱ. Δηιμάχου, ἀδελ. Αὐτολύκου.
Δηίλοχος, ὁ· ἱστοριογρ. ἐκ Κυζίκου.
Δηίμαχος, ὁ· υἱ. Νηλέως | πα. Αὐτολύκου | κ. ἄ.
Δηιόκης, -ου, ὁ· υἱ. Φραόρτου, βασ. Μηδίας.
Δηιονεύς, -έως, ὁ· υἱ. Εὐρύτου | κ. ἄ.
Δηιονίδης, ὁ· υἱ. Δηιονέως.
Δηιόπεια, ἡ· μία τῶν Νηρηίδων.
Δηιόπη, ἡ· θυγ. Τριπτολέμου, μή. Εὐμόλπου.
Δηιοπίτης, -ου, ὁ· εἷς τῶν νόθων υἱ. Πριάμου.
Δηιόταρος, ὁ· βασ. Γαλατῶν.
Δηΐοχος, ὁ· εἷς τῶν ἐν Τροίᾳ Ἑλλήνων.
Δηιπύλη, ἡ· θυγ. Ἀδράστου, μή. Διομήδ.
Δηίπυλος, ὁ· σύντροφος Διομήδους.
Δηΐπυρος, ὁ· εἷς τῶν ἐν Τροίᾳ Ἑλλήνων.
Δηιφόβη, ἡ· θυγ. Γλαύκου, ἱέρεια Ἀπόλλωνος κ. Ἀρτέμιδος.
Δηίφοβος, ὁ· υἱ. Πριάμου | κ. ἄ.
Δηίφονος, ὁ· υἱ. Εὐήνου, μάντις.
Δηιφόντης, -ου, ὁ· υἱ. Ἀντιμάχου.
Δηΐων, -ωνος, ὁ· υἱ. Αἰόλου κ. Ἀλναρέτης | κ. ἄ.
Δηλία, ἡ· πόλ. Καρίας.
Δηλιάδης, -ου, ὁ· υἱ. Γλαύκου, ἀδελ. Βελλεροφόντου.
Δηλιάς, -άδος, ἡ=Δηλία, ἐπίθ. Ἀρτέμιδος | ἡ ναῦς ἡ φέρουσα εἰς Δῆλον τοὺς ἀπεσταλμένους.
Δήλιον, τό· να. τοῦ Δηλίου Ἀπόλλωνος | πόλ. Βοιωτίας, Λακωνίας.
Δῆλος, ἡ νῆσ. Κυκλάδ. κ. πόλ. ἐπ' αὐτῆς.
Δημάγετος, ὁ (κ. -γητος, κ. -γέτας)· βασ. Ρόδου, πα. Διαγόρου.
Δημάδης, -ου, ὁ· περίφ. ῥήτ. κ. δημαγ. ἐν Ἀθήναις.
Δημαινέτη, ἡ· Ἀθήν., σύζ. Ἀρχιτέλους.
Δημαίνετος, ὁ· στρατ. Ἀθηναίων.
Δημάρατος, ὁ· βασ. Σπάρτης | ἐπών. ἄρχ. Ἀθην. | κ. ἄ.
Δημαρέτη, ἡ· ὄν. ποιητρίας.
Δημάριον, ἡ· ὑποκορ. τοῦ Δημώ.
Δήμαρχος, ὁ· στρατ. Συρακουσίων.
Δημέας, ὁ· Ἀθ., πα. Φιλοκράτους | κ. ἄ.
Δημήτηρ, ἡ=Γῆ μήτηρ, θυγ. Κρόνου κ. Ρέας, μή. Περσεφόνης.
Δημητριάς, -άδος, ἡ· πόλ. Θεσσαλ. | πόλ. Ἀσσυρίας.
Δημήτριον, τό· να. Δήμητρος | πόλ. Θεσσαλίας.
Δημήτριος, ὁ· ὄν. βασιλέων Μακεδ. | ῥήτ. Δημήτρ. ὁ Φαληρεύς | κ. ἄ.
Δημογένης, -ους, ὁ· ἐπών. ἄρχ. ἐν Ἀθ.
Δημοδίκη, ἡ· θυγ. Ἀγήνορος.
Δημόδοκος, ὁ· ποι. κ. μουσ. | στρατ. Ἀθηναίων | κ. ἄ.
Δημοκήδης, -ους, ὁ· ἰατρ. ἐκ Κρότωνος.
Δημοκλείδης, -ους, ὁ· ἐπ. ἄρχ. ἐν Ἀθ.
Δημοκλῆς, -έους, ὁ· ἐπ. ἄρχ. Ἀθ. | δημαγ. Ἀθηνῶν.
Δημοκόων, -ωντος, ὁ· νόθ. υἱ. Πριάμου.
Δημοκράτης, -ους, ὁ· πα. Λυσίου | κ. ἄ.
Δημόκριτος, ὁ· φιλόσ. ἐξ' Ἀβδήρων | κ. ἄ.
Δημολέων, -οντος, ὁ· υἱ. Ἀντήνορος | εἷς τῶν Κενταύρων.
Δημομέλης, -ους, ὁ· συγγ. Δημοσθέν.
Δημόνησοι, αἱ· δύο νησ. Προποντίδος.
Δημονίκη, ἡ· θυγ. Ἀγήνορος.
Δημόνικος, ὁ· ἄρχων ἐν Ἀθ. | ἀρεοπαγίτης ἐκ Μαραθῶνος.
Δημόπολις, -ιδος, ὁ· υἱ. Θεμιστοκλέους.
Δημοπτόλεμος, ὁ· εἷς τῶν μνηστήρων Πηνελόπης.
Δῆμος, ὁ· Ἀθην. τριήραρχος.
Δημοσθένης, -ους, ὁ· ὁ περίφ. Ἀθην. ῥήτωρ | στρατ. Ἀθ. ἐν Σικελίᾳ.
Δημόστρατος, ὁ· δημαγ. ἐν Ἀθήναις.
Δημοτέλης, -ους, ὁ· Σπαρτιάτης κήρυξ | τῶν ἑπτὰ Ἀοχρῶν τις.
Δημοτίων, -ωνος, ὁ· ἐπών. ἄρχ. ἐν Ἀθ.
Δημοῦχος, ὁ· εἷς τῶν ἑπτὰ Τρώων.
Δημόφαντος, ὁ· δημαγ. ἐν Ἀθ. | στρατ. Ἠλείων.
Δημοφίλη, ἡ· μία τῶν Δαναΐδων | Σίβυλλα ἐν Κύμῃ.
Δημόφιλος, ὁ· ἀρχηγ. Θεσπιέων ἐνθερμοπύλαις | ἐπών. ἄρχ. Ἀθην. | κ. ἄ.
Δημοφῶν, -ῶντος, ὁ· υἱ. Θησέως κ. Φαίδρας | κ. ἄ.
Δημοχάρης, -ους, ὁ· ῥήτ. κ. δημαγ. ἐν Ἀθήναις | ἱστοριογράφος.
Δημόχαρις, -ίδος, ἡ· ποιήτρια.
Δημύλος, ὁ· πα. ἀθλητοῦ Γλαύκου, ἐκ Καρύστου.
Δημώ, -οῦς, ἡ· θυγ. Κωλαι... | κ. ἄ.
Δήμων, -ωνος, ὁ· παροιμιογρ. | κ. ἄ.
Δημῶναξ, -ακτος, ὁ· κυνικὸς φιλόσοφος | κ. ἄ.
Δημώνασσα, ἡ· θυγ. Ἀμφιάρεω | κ. ἄ.
Δηρείτης, -ου, ὁ· ἀπόγ. τοῦ Λακεδαίμονος, πρόγ. Πατρέως.
Δηρουσιαῖοι, οἱ· λα. ἡ φῦ. Περσίας.
Δηρώ, -οῦς, ἡ· μία τῶν Νηρηίδων
Δήώ, -οῦς, ἡ· ἐπίθ. Δήμητρος.
Δῖα, ἡ· θυγ. Δηιονέως, μή. Πειρίθου.
Δία, ἡ· ἡ Νάξος | νῆσ. πλησ. Κρήτ. | κ. ἄ.
Διαβῆται, αἱ· νῆσ. πλησ. Κύμης | κ. ἄ.
Διαβλίνται, οἱ· ἔθνος Γαλλικόν.
Διαγόρας, ὁ· δύο βασ. νήσ. Ρόδου | κ. ἄ.
Διάγων, ὁ· ποτ. Ἤλιδος.
Διαδουμενιαγός, ὁ· υἱ. αὐτοκρ. Μακρίνου.
Διαδούμενος, ὁ· Πλατων. φιλόσ.
Διαδρόμης, ὁ· πα. τοῦ στρατ. Θεσπιέων Δημοφίλου.
Δίαιξις, -εως, ὁ· Πέρσης στρατηγός.
Δίαιος, ὁ· ἐκ Μεγαλοπόλεως, ἀρχηγ. Ἀχαϊκοῦ Συνεδρίου.
Διακόπηνη, ἡ· χώ. περὶ τὴν Ἀμάσειαν.
Διακρία, ἡ (κ. διάκρ- κ. -ίς)· ἡ ὀρεινὴ Ἀττ. (μετ. Πάρνηθ. κ. Βραυρῶνος).
Διάκριοι, οἱ (κ. -ιεῖς)· οἱ κάτ. Διακρίας.
Διάκριτος, ὁ· πα. Μελησίππ., ἐκ Σπάρτ.
Διακτορίδης, ὁ· ἐκ Κρανῶνος Θεσσαλ., εἷς τῶν μνηστήρ. Ἀγαρίστης.
Διάμπολις, -εως, ἡ· πόλ. Μοισίας.
Διάνιον, τό· νῆσος Ἰταλίας.
Διάς, -άδος, ἡ· πόλ. Λυκίας.
Δίας, -αντος, ὁ· εἷς τῶν Τιτάνων | πάππος Ἀγαμέμν. | κ. ἄ.
Διάσια, τά· ἑορτὴ Διὸς ἐν Ἀθήναις.
Δίδυμα, τά (κ. -μοι, οἱ)· θέσις Μιλήτου.
Διδυμαῖον, τό· ναὸς Ἀπόλλωνος.
Διδυμαῖος, ὁ (κ. -εύς)· ἐπίθ. Ἀπόλλ.
Διδύμη, ἡ· μία τῶν Λιπάρων νήσων | πόλ. Διδύης | ὄν. γυναικῶν.
Δίδυμοι, οἱ=Δίδυμα | κώ. Ἀργολίδος.
Δίδυμον τεῖχος, τό· πόλ. Καρίας.
Δίδυμος, ὁ· περίφ. Γραμματ. Ἀλεξανδρ.
Διδώ, -οῦς, ἡ· θυγ. Βήλου, ἀδελ. Πυγμαλίωνος.
Διέμπορος, ὁ· τῶν Βοιωταρχῶν τις.
Διευχίδας, ὁ· ἱστοριογρ. τις.
Διήγυλις, -ιος, ὁ· βασ. Θρᾳκῶν.
Διηνέκης, -ους, ὁ· εἷς τῶν τριακοσίων ἐν Θερμοπύλαις.
Διθύραμβος, ὁ· ἐπίθ. Βάκχου | ὄν. Θεσπιέως τινὸς πεσόντος ἐν Θερμ.
Διιτρέφης, -ους, ὁ· στρατηγὸς Ἀθην.
Δίκαια, ἡ· πόλ. Θρᾴκ., ἡ Δικαιόπολις.
Δικαιάρχεια, ἡ (κ. -ία)· πόλ. Καμπανίας.
Δικαίαρχος, ὁ· μαθ. Ἀριστ., φιλόσ. | κ. ἄ.
Δικαιογένης, -ους, ὁ· τραγ. ποιητής.
Δικαιοκλῆς, ὁ· Κνίδιος Γραμματ.
Δικαιόπολις, -εως, ἡ=Δίκαια | μτγν. ὄν. Ἐγέστης.
Δικαιόπολις, -ιδος, ὁ· πλαστὸν ὄν. Ἀθην.
Δίκαιος, ὁ· υἱ. Ποσειδ., ἱδρ. πόλ. Δικαίας.
Δίκαιος, ὁ· υἱ. Θεοκύδου, Ἀθηναῖος.
Δίκανος, ὁ· υἱ. Βριάρεω κ. ἀδελ. Αἰτνου.
Δίκη, ἡ· προσωπ. Δικαιοσύνης, θυγ. Διόςκ. Θέμιδ. | μία τῶν τριῶν ὡρῶν.
Δικταῖος, α, ον· ἐπίθ. Διός.

Δίκταμνον,τό·πόλ. κ. ἀκρωτ.Κρήτης.
Δίκτη, ἡ· ὄρ. Κρήτης | χωρ.Μ.Ἀσίας.
Δικτίδιον, τό· πόλ. τῆς χερσον. Ἀκτῆς (ἐπὶ τοῦ Ἄθωνος).
Δίκτυν(ν)α, ἡ· ἐπίθ. τῆς νύμφης Βριτομάρτιδος | ἐπίθ. Ἀρτέμιδος.
Δικτυνναία, ἡ· ἐπίθ. Ἀρτέμιδος.
Δικτύνναιον, τό· ἄκρωτ. Κρήτης.
Δίκτυς, -υος, ὁ· υἱ.Μάγνητος | ποιητ.
Δίμαλος, ἡ· πόλ. Ἰλλυρίας.
Δινδύμη, ἡ·σύζ.Μαίονος,μή.Κυβέλης.
Δίνδυμον, τό (κ. Δίνδυμα, τά)· ὄρ. Μυσίας, Φρυγίας.
Διογένεια, ἡ· θυγ. Κηφισοῦ,μή. Πραξιθέας.
Διογενειανός, ὁ· ὀν.Ἰατρ., Γραμματ.
Διογένης, -ους, ὁ· ὁ περίφ. κυν. φιλόσ.| ὀν. φιλοσ.,ὑποκρ.,ἀρχιτ.| κ.ἄ.
Διόγνητος, ὁ· ἕβδομος τῶν ἰσοθίων ἀρχόντων ἐν Ἀθ. | Ρόδιος ἀρχιτ.
Διόδοτος, ὁ· ὀν. δημαγ., φιλοσ. κ.ἄ.
Διόδωρος,ὁ· ἱστοριογρ. ἐκΣικελ.|κ.ἄ.
Δῖοι, οἱ· Θρᾳκικὸν ἔθνος.
Διόκλεια, τά· ἑορτὴ ἐν Μεγάροις.
Διόκλεια, ἡ· ὀν. γυν. καὶ πόλεων.
Διοκλείδας, ὁ· Συρακουσίος τις.
Διοκλῆς, -έους, ὁ· βασ. Ἐλευσῖνος | βασ. Φερῶν ἐν Μεσσ. | κ. ἄ.
Διοκορύστης,ὁ· εἷς τῶνδώδυἱ. Αἰγύπτ.
Διομέδων, -οντος, ὁ· στρατ. Ἀθην.
Διόμεια, τά· δῆμος Ἀττικῆς.
Διομειαλάζων, -ονος, ὁ· πλαστὸν κωμ. ὄν. διὰ κοθφον Διαμέα.
Διομήδεια, ἡ·=Διομήδη, σύζ. Ἰφίκλου | κ. ἄ.
Διομήδειαι νῆσοι·νῆσ.Ἀδριατ.πελάγ.
Διομήδη, ἡ· θυγ. Ξούθου | θυγ. Ἀπίθου | κ. ἄ.
Διομήδης,-ους, ὁ· Ὁμηρ. ἥρως | κ ἄ.
Διόμιλος, ὁ· τῶν Ἀνδρίων τις.
Δίομος, ὁ· ἥρως, φίλος Ἡρακλέους.
Δῖον, τό· ὄν. πόλεωνΜακεδ.,Εὐβοίας.
Διονυσία, ἡ· ὅλ. Διονυσιάς.
Διονύσια, τά· ἑορταὶ ἐν Ἀθ. πρὸς τιμὴν Διονύσου.
Διονυσιάς, -άδος, ἡ· ὄν.πόλ.κ.νήσων.
Διονυσίδης, ὁ· τραγ. ποιητής.
Διονυσικλῆς, ὁ· γλύπτης ἐκ Μιλήτου.
Διονυσιοκλῆς, -έους, ὁ· ἰατρός.
Διονύσιος, ὁ· ὀν. διαφ. στρατ., τυράννων, Γραμματ. κ. ἄ.
Διονυσόδοτος, ὁ· Λάκων ποιητής.
Διονυσόδωρος,ὁ·σοφιστ.ἐκΧίου| κ.ἄ.
Διονυσοκλῆς,ὁ·ῥήτωρ ἐκ Τράλλεων.
Διονυσόπολις,ἡ·πόλ.Θρᾴκης,Πόντου.
Διόνυσος, ὁ· θεὸς ἀμπέλου,ὁ Βάκχος.
Διοπείθης, -ους, ὁ· στρατ. Ἀθ. | κ.ἄ.
Διόπη, ἡ· πόλ. Ἀρκαδίας.
Διόπομπος, ὁ· Θεσσαλ. σταδιοδρόμος.
Δῖος, ὁ· υἱ. Πριάμου | πα. Ἡσιόδου.
Διὸς Ἱερόν, τό· κώμη Ἰωνίας.
Διοσκορίδης, -ου, ὁ· περίφ. ἰατρός, βοτανολόγος | ἐπιγραμματοπ.
Διόσκοροι, οἱ· ὅλ. Διόσκουροι.
Διοσκουριάς, -άδος, ἡ· πόλ. Κολχίδος, ἡ Σεβαστούπολις.
Διόσκουροι, οἱ· δίδυμοι ἀδελ. Κάστωρ κ. Πολυδεύκης.
Διοσκούρων κώμη, ἡ· χωρ. Λιβύης.
Διόσπολις, -εως, ἡ· ὄν. πόλ.Αἰγ.,Βιθ.
Διοτίμα, ἡ· σοφὴ γυνὴ ἐκ Μαντινείας.
Διότιμος, ὁ· ἐπών. ἄρχ. ἐν Ἀθ. | κ.ἄ.
Διοτρέφης, -ους, ὁ·ἐπών. ἄρχ. ἐν Ἀθ.
Διόφαντος, ὁ· ἐπών. ἄρχ. Ἀθ. | υἱ. Θεμιστ. | δημαγ., ῥήτ. | κ. ἄ.
Διοχθώνδας, ὁ· ἀδελ. Ὀρχομενοῦ.
Δίπαισ, ἡ· πολίχνη Ἀρκαδίας.
Δίποινος, ὁ· γλύπτης ἐκ Κρήτης.
Διπόλια, τά (κ Διιπόλ-)· ἑορτὴ ἐν Ἀθ.
Δίπυλον, τό· μία τῶν πυλῶν τῶν τειχῶν ἐν Ἀθήναις.
Δίρκη, ἡ· ἐπίθ. Ἥρας.
Διρφύα, ἡ· ἐπίθ. Ἥρας.
Δίρφυς, -υος, ἡ· ὄρ. Εὐβοίας.
Δίστα, ἡ· πόλ. Ἀριανῆς ἐν Ἀσίᾳ.
Δίυλλος, ὁ· ὄν. γλύπτου, ἱστοριογρ.
Δίφιλος, ὁ· ἐπών. ἄρχ. ἐν Ἀθήναις | στρατ. Ἀθην. | δραμ. ποι. | κ. ἄ.
Διφορίδας, ὁ· στρατηγὸς Λακεδ.
Διψακός, ὁ· υἱ. ποτ. Φύλλιδος κ. νύμφης τινὸς ἐκ Βιθυνίας.
Δίων, -ωνος, ὁ· ἱστοριογρ., φιλόσ.κ.ἄ.
Διώνασσα, ἡ· μή. Λυκούργου.
Διώνδας, -α, ὁ· σύγχρονος Δημοσθ.
Διώνη, ἡ· θυγ. Ὠκεανοῦ | μία τῶν Νηρηίδων | κ. ἄ.
Διωνία, ἡ· πόλ. Κύπρου.
Διώνυσσος, ὁ· =Διόνυσσος.
Διωξίππη, ἡ· μία τῶν Δαναΐδων.
Διώξιππος, ὁ· Ἀθ.Ὀλυμπιον.,ποτ.|κ.ἄ.
Δώρης,-ους, ὁ·υἱ.Αἰόλ.|ἡγ.Ἔπει.|κ.ἄ.
Δμήτωρ,-ορος,ὁ·υἱ.Ἰάσον.,βασ.Κύπρ.
Δόασσα, ἡ· χωρ. Καρίας.
Δόθηρες, οἱ· ἔθνος Θρᾳκικόν.
Δόθηρος, ἡ· πόλ. Παιονίας ἐν Μακ.
Δοίαντος πεδίον, τό· χώ. Ἀμαζόνων.
Δοίας, -αντος, ὁ· ἀδελ. Ἄκμονος.
Δοιδαλσός, ἡ· πόλ. Προποντίδος.
Δοκέα, ἡ· πόλ. Παφλαγονίας.
Δοκιμία,ἡ(κ.-ἰμειοντό)·πόλ.Φρυγίας.
Δολίονες, οἱ· ἔθνος Θρᾳκικόν.
Δολιονίς, -ίδος, ἡ· χώ. τῶν Δολιόνων.
Δολίος, ὁ (κ. δόλ-)· δοῦλος Λαέρτου.
Δολίχη,ἡ· μία Σποράδων | ὄν.πόλεων.
Δολιχίστη,ἡ·νῆσ.Μεσογ. πλησ.Ρόδου.
Δολόασπις, -ίδος, ὁ·ἔπαρχος Αἰγύπτ.
Δόλιχος, ὁ (κ. -χός)· υἱ. Τριπτολέμου | ὄν. ποτ. πλησ. Ἐλευσῖνος.
Δόλογκοι, οἱ· ἔθνος Θρᾳκ. Χερσον.
Δολομηνή, ἡ· ἐπαρχία Ἀσσυρίας.
Δολοπηίς, -ίδος, ἡ· ἡ ἀπόγ.Δολόπων.
Δολοπία, ἡ· χώ. μετ.Θεσσαλ.κ.Ἠπειρ.
Δολοπίων, -ονος, ὁ· πα. Ὑψίνορος, ἱερεὺς Σκαμάνδρου.
Δόλοψ,-οπος,ὁ·υἱ.Ἑρμ.|υἱ.Λάμπ.|κ.ἄ.
Δόλων, -ονος, ὁ· κατάσκοπος Τρώων.
Δομανῖτις, -ίδος, ἡ· ἐπαρχ. Παφλαγ.
Δομετιανός, ὁ· αὐτοκρ. Ῥώμης.
Δομήτιος, ὁ· ὄν. διαφ. ἐπισ. Ρωμαίων.
Δομητιούπολις, ἡ· πόλ. Κιλικίας.
Δονακών, -ῶνος, ὁ· κώμη Βοιωτίας.
Δονουσία, ἡ· νησὶς παρὰ τὴν Ρόδον.
Δόντας, ὁ· Λακεδαιμόνιός τις.
Δορίσκος, ὁ· πεδιὰς Θρᾴκης.
Δορίσκος, ἡ· πόλ. Θρᾴκης.
Δορκάς, -άδος, ἡ· ὄν. δούλης τινός.
Δορκεύς, ὁ· υἱ. Ἱπποκόωντος.
Δόρκις, -ιος, ὁ· στρατ. Λακεδ.
Δορσάνης,ὁ· ἐπίθ.Ἡρακλ. ἐν Ἰνδίαις.
Δορυκλείδας, ὁ· Λακεδ. γλύπτης.
Δορυκλεύς, έως, ὁ· =Δορκεύς.
Δόρυκλος,ὁ·εἷς τῶν νόθων υἱ.τοῦ Πριάμου | Ὀλυμπιον. ἐκ Τίρυνθος.
Δορυλάειον,τό(κ.-ύλαον)·πόλ.Φρυγ.
Δορύλαος, ὁ (κ. Δορύλας)· εἷς τῶν Κενταύρων | στρατ. Μιθριδάτου.
Δόρυσσος, ὁ· υἱ. Λεωβότου.
Δόσκοι, οἱ· Σκυθικὸν ἔθνος.
Δοτάμας, ὁ· Πέρσης στρατηγός.
Δοῦβις,-ιος, ὁ (κ.-βιος)·ποτ.Γαλλίας.
Δουΐλιος, ὁ· ὄν. Ρωμ. ὑπάτου.
Δουλίχιον, τό· νῆσ. Ἰονίου πελάγ.
Δοῦναξ, -ακος, ὁ· ὄρ. Θρᾴκης.
Δοῦρα, τά· πόλ. Μεσοποτ. ἡ Ἀσσυρ.
Δουράνιος, ὁ· ποτ. Ἀκουΐταν. Γαλλ.
Δουρίας, -α, ὁ· ποτ. βορ. Ἰταλίας.
Δούριος, ὁ· ποτ. Λουσιτανίας.
Δοῦρις,-ιος,ὁ·ἱστοριογρ. | Σάμ.Ὀλυμπιονίκης.
Δουροκόρτορα, τά· πόλ. Βελγ.Γαλλ.
Δουράστόλον, τό· πόλ. Μοισίας.
Δράβησκος, ὁ (κ. -ῆσκος, κ.-ισκος)· πόλ. Μακεδονίας.
Δράβος, ὁ· ποτ. Παννονίας.
Δράγγαι, οἱ· Περσικὸν ἔθνος.
Δραγγιανή, ἡ· χώ. Ἀσίας.
Δράκανον, τό· πόλ. κ. ἀκρ. Ἰκαρίας.
Δράκιος, ὁ· ἀρχηγ. Ἐπειῶν ἐν Τροίᾳ.
Δρακοντίδης, ὁ· εἷς τῶν 30 τυρ.| =Κέκροψ.
Δρακόντιος, ὁ· Σπαρτ. ἐξόριστος εἰς Τραπεζοῦντα.
Δράκοντος νῆσος, ἡ·νῆσ.πλησ.Λιβύ.
Δράκυλλος, ὁ· τῶν Ἀχαρνέων τις.
Δράκων,-οντος,ὁ·Ἀθ.νομοθέτης| κ.ἄ.
Δρασιππίδης, ὁ· ὄν. δραπέτου.
Δράψακα, τά· πόλ. Βακτριανῆς.
Δρέκανον, τό· ἀκρωτ. νήσ. Κῶ.
Δρέπανα, τά· πόλ. Σικελίας.
Δρεπάνη,ἡ·παλ.ὄν.Κερκύρ.|κώ.Βιθυν.
Δρέπανον, τό· ὄν. διαφ. ἀκρωτηρ. (Κρήτ., Σικελ., Ἀχαΐας) | κ. ἄ.
Δρῆσος, ὁ· τῶν ἐπισ. Τρώων τις.
Δρῖλαι, οἱ (κ. Δρίλλαι)· Ἀσιατ.ἔθνος.
Δρίλων, -ωνος, ὁ· ποτ. Ἰλλυρίας.
Δριμώ, -οῦς, ἡ· μία τῶν Νηρηίδων.
Δρίον, τό· ὄρ. τῆς Ἰταλ. Δαυνίας.
Δρῖος, τό· ὄρ. Ἀχαΐας.
Δρογγίλον, τό· χωρ. Θρᾴκης.
Δρομάς,-άδος,ἡ·ἐκ τῶν 50 κυνῶν τοῦ Ἀκταίωνος.
Δρομιχαΐτης, -ου, ὁ· βασ. Θρᾴκης.
Δρομοκλείδης, ὁ· ἐπών.ἄρχ.ἐν Ἀθήν.
Δρόμων, -ονος, ὁ· ὄν. Δούλων.
Δροπικοί, οἱ· Περσ. νομαδικὸν ἔθνος.
Δρόση, Δρόσιλλα, Δροσίς· ὀνόματα θεραπαινῶν.
Δρουεντίας, ὁ (κ. -έντιος)·ποτ.Γαλλ.
Δρουΐδαι, οἱ· =Δρυΐδαι.
Δρουσιπάρα, ἡ· πόλ. Θρᾴκης.
Δροῦσος, ὁ· ὄν. διαφ. ἐπισ. Ρωμαίων.
Δρύαλος, ὁ· εἷς τῶν Κενταύρων.
Δρύας, -αντος, ὁ· Λαπίθης | εἷς τῶν 50 υἱ. τοῦ Αἰγύπτου | κ. ἄ.
Δρυάς, -άδος, ἡ· πληθ. Δρυάδες, αἱ· νύμφαι τῶν δασῶν.
Δρυΐδαι, οἱ· γέν.ἱερέωνΚελτ.κ.Γαλατ.
Δρυμαία, ἡ (κ. -ία)·=Δρύμος.
Δρύμος,ὁ·πόλ.Φωκίδος|χωρ.Εὐβ.|κ.ἄ.
Δρυμοῦσσα, ἡ· νησὶς Σμυρν. κόλπου.
Δρύμων, -ωνος, ὁ· τῶν Πυθαγορ.τις.
Δρυνέμετος, ὁ· χωρ. Γαλατίας.
Δρυόπη, ἡ· θυγ. βασ. Δρύοπος | πόλ. Δωρίδος.
Δρυοπία, ἡ (κ. -ίς)· χώ. Θεσσαλίας.
Δρυὸς Κεφαλαί, αἱ· στενὴ διάβασις Κιθαιρῶνος.
Δρύοψ, -οπος, ὁ· υἱ. Ἀπόλλ.,γενάρχ Δρυόπων | νόθ. υἱ. Πριάμου.
Δρῦς, -ός, ἡ· πόλ. Θρᾴκης.
Δρῶοι, οἱ· θρᾳκικὸν ἔθνος.
Δρωπίων, -ωνος, ὁ· βασ. Παιόνων.
Δυδαλσός, ἡ·=Δοιδαλσός.
Δυμανᾶται, οἱ· φυλὴ Σικυῶνος.
Δυμᾶνες, οἱ· μία τῶν φυλῶν Σπάρτης.
Δύμας, -αντος, ὁ· πενθερὸς Πριάμου ἢγ. Φρυγίας | κ. ἄ.
Δύμη, ἡ· πόλ. Ἀχαΐας.
Δυναμένη, ἡ· μία τῶν Νηρηίδων.
Δυνάστη, ἡ· μία τῶν Θεσπιάδων.
Δύρας, -ου, ὁ· ποτ. Φθιώτιδος.

Δυρράχιον, τό· πόλ. Ἰλλυρίας.
Δύρτα, τά· πόλ. Ἰνδικῆς.
Δυσκέλαδος, ἡ· νῆσ. Ἀθριατ. θαλάσ.
Δυσνομία, ἡ· θεότης συμβολικὴ τῶν κακῶν τῆς ἀνομίας.
Δυσπόντιον, τό· πόλ. Ἤλιδος.
Δυσπόντιος, ὁ· υἱ. Πέλοπος.
Δύστρος, ὁ· ὄν. μηνὸς Μακεδ.
Δύσωρον, τό· ὄρ. Μακεδονίας.
Δωδών, -ῶνος, ὁ·υἱ.Διός κ. Εὐρώπης.
Δωδωναῖος, ὁ· ἐπίθ. Διός.
Δωδώνη, ἡ·θυγ.Ὠκε. | πόλ.Ἠπείρου.
Δωδωνίδες Νύμφαι, αἱ· νύμφαι ἀναθρέψασαι τὸν Δία.
Δωρίδας, -α, ὁ· ἀπόγ. Σισύφου.
Δωρίδες, αἱ·=Νηρηίδες.
Δωριεύς, -έως, ὁ·υἱ. βασ. Ἀναξανδρίδου | υἱ. Διαγόρου | κ.ἄ.
Δώριον, τό· πόλ. κ. ὄρ. Μεσσηνίας.
Δώριον, ἡ· μία τῶν Δαναΐδων.
Δωρίς, -ίδος, ἡ· θυγ.Ὠκεαν. | μία τῶν Νηρηίδων | ἐπαρχ.Ἑλλάδ. | ἐπαρχ. Μ. Ἀσίας.
Δωρῖτις, -ίδος, ἡ·ἐπίθ.Ἀθηνᾶς, Ἀφροδ.
Δωρίχα, ἡ· περίφ. Αἰγυπτ. ἑταίρα.
Δώριχος, ὁ· τῶν Συρακουσίων τις.
Δωρόδεος, ὁ· Ἀθηναῖός τις.
Δῶρος, ὁ·υἱ. Ἕλληνος, ἀπόγ.Δευκαλίωνος | υἱ. Ἀπόλλ., βασ. Αἰτωλίας.
Δῶρος, ἡ· πόλ. Φοινίκης.
Δωρώ, -οῦς, ἡ·κωμ.ὄν.τῆς δωροδοκίας.
Δωσιάδης, ὁ· ἐπιγραμματοποιός.
Δωτάδας, ὁ· βασ. Μεσσηνίας.
Δωτία, ἡ·θυγ.Ἑλάτου κ.Ἀμφικτυόνης.
Δώτιον πεδίον, τό· πεδιάς Θεσσαλίας.
Δωτίς, -ίδος, ἡ· μή. Φλεγύα.
Δῶτος, ὁ· υἱ.Πελασγοῦ | ἡγ. Παφλαγ.
Δωτώ, -οῦς, ἡ· μία τῶν Νηρηίδων.

Ε

Ἔβλαια, ἡ· πόλ.τῆς ἀσιατ. Ἀλβανίας.
Ἔβλανα, τά· πρωτ. Ἰρλανδίας.
Ἐβλάνοι, οἱ· λα. Ἰρλανδίας.
Ἐβόδα, ἡ· πόλ. Πετραίας Ἀραβίας.
Ἐβόρακον, τό· πόλ. Βρεττανίας.
Ἐβοῦρα, ἡ (κ. Ἔβ-)· πόλ. Ἱσπανίας.
Ἐβούρωνες, οἱ·λα.ΒελγικῆςΓαλλίας.
Ἔβουσος, ἡ· μία ἐκ τῶν δύο Πιτυουσῶν νήσων τῆς Μεσογείου.
Ἔβραῖος, ὁ·=Ἰουδαῖος.
Ἔβρος, ὁ (κ. Ἕβρος)· ποτ. Θρᾴκης.
Ἐγγύιον, τό (κ.Ἔγγυαν)· πόλ. Κιλικ.
Ἐγέρτιος, ὁ· ὁ συνοικιστὴς τῆς Χίου.
Ἔγεστα, ἡ(κ.Αἴγεστα,κ. Σέγεστα)· πόλ. Σικελίας.
Ἐγκέλαδος, ὁ· υἱ.Ταρτάρου κ. Γῆς, εἷς τῶνΓιγάντων‖εἷς τῶνυἱ.Αἰγύπτου.
Ἐγνατία, ἡ· πόλ. Ἰταλ. Ἀπουλίας.
Ἐγνατία ὁδός, ἡ· ἡ περὶ τὴν ἐν Μακεδονίᾳ Ἀπολλωνίαν.
Ἐγχελεῖς, οἱ· λα. Ἰλλυρίας.
Ἐγχέλη, ἡ· χώ. Μακεδ. Ἰλλυρίας.
Ἐγχέλιοι, οἱ·=Ἐγχελεῖς.
Ἔδεσσα, ἡ· πόλ. Συρίας ἢ Μεσοποτ. | πόλ. Μακεδονίας.
Ἐδούμη, ἡ· κώ. Ἰουδαίας.
Ἔδρος, ἡ(κ.Ἄδρος)·νησὶς Ἰρλανδίας.
Ἐδαλίων, -ονος, ὁ·υἱ.Διός, ἐγγ.Δευκαλ.
Ἐδοδαῖα, ἡ· μία τῶν θυγ. τῆς Νιόβης.
Εἰδοδέα, ἡ·θυγ.Πρωτέως | ἀδελ. Κάδμ.
Εἰδομένη, ἡ· (κ. -μενή)·θυγ. Φέρητος | πόλ. Μακεδονίας.
Εἰδώ, -οῦς, ἡ· ὑποκορ. τοῦ Εἰδοδέα.
Εἴζηλος, ἡ· φρούρ. Σικελίας.
Εἰλατίδας, -α, ὁ· υἱ.Ἐλάτου, ὁΑἰπυτός.
Εἰλείθυια, ἡ· ἡ θεὰ τῶν τοκετῶν, θυγ. Διὸς κ. Ἥρας.
Εἰλέσιον, τό· πόλ. Βοιωτίας.
Εἰλήθεια, ἡ·=Εἰλείθυια.
Εἶλως, -ωτος, ὁ (κ. Εἰλώτης)· ὁ κάτ. τῆς πόλ. Ἕλους | πληθ. Εἵλωτες =οἱ ἐν Σπάρτῃ δοῦλοι.
Εἰναλία, ἡ· ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης.
Εἰνοδία, ἡ· ἐπίθ. Ἑκάτης.
Εἶρα, ἡ· ὄρ. Μεσσηνίας.
Εἰρεσίαι, αἱ· πόλ. Θεσσαλίας.
Εἰρεσίδαι, οἱ· δῆμος Ἀττικῆς.
Εἰρήνη, ἡ· θυγ. Διὸς κ. Θέμιδος, μία τῶν τριῶν ὡρῶν.
Εἰρκτή, ἡ·(κ. -αί,αἱ)· φρούρ. Σικελίας.
Εἰκάβη, ἡ·θυγ.Δύμαντος, σύζ. Πριάμου | μία τῶν Δαναΐδων.
Ἑκάδημος, -μία· βλ.Ἀκάδημος, -μία.
Ἑκαέργη, ἡ· ἐπίθ. Ἀρτέμιδος | κ. ἄ.
Ἑκάεργος, ὁ· ἐπίθ. Ἀπόλλωνος.
Ἑκάλη, ἡ·δῆμ.Ἀττ.‖ θυγ.Μίνωος | κ.ἄ.
Ἑκαμήδη, ἡ·θυγ.Ἀρσινόης ἐκΤενέδου.
Ἑκαταῖος, ὁ· ἱστοριογρ. ἐκ Μιλήτου | φιλόσ. ἐξ Ἀβδήρων | τύρ. Καρδίας.
Ἑκάτη, ἡ· μία τῶν Τιτανίδ.,ὁποχθ.θεά.
Ἑκατόγχειρες, οἱ· οἱ Γίγαντες Βριάρεως, Γύης κ. Κόττος.
Ἑκατόμβαιος, ὁ·ἐπίθ.Ἀπόλλων., Διός.
Ἑκατομβαιών, -ῶνος, ὁ·ὄν.ἀττ.μηνός.
Ἑκάτομνος, ὁ· βασ. Καρίας.
Ἑτατόμπεδον, τό· πόλ. Ἠπείρου.
Ἑκατόμπεδος, ἡ· τόπος Συρακουσῶν.
Ἑκατόμπεδος, ὁ·ὀπαλαιότ.Παρθενών.
Ἑκατόμπυλος, ἡ· πόλ. Λιβύης | κ. ἄ.
Ἑκατόννησοι, αἱ· τὰ σημερινὰ Μοσχονήσια.
Ἑκατονταπύλους, ἡ=Ἑκατόμπυλος.
Ἑκατονταχειρία, ἡ· πόλ. Ἠπείρου.
Ἑκάτων, -ωνος, ὁ· Στωικὸς φιλόσ.
Ἑκατώνυμος, ὁ· Σινωπεύς τις.
Ἑκβάσιος, ὁ· ἐπίθ. Ἀπόλλωνος.
Ἑκβάτανα, τά· πρωτ. Μηδίας.
Ἔκδικος, ὁ· Λακεδαιμ. ναύαρχος.
Ἐκδίππα, ἡ· πόλ. Φοινίκης.
Ἔκκριτος, ὁ·ἀρχηγὸς τιςτῶνΕἰλώτων.
Ἔκνομος, ὁ (κ.-μον,τό)·ὄρ.Σικελίας.
Ἐκπρέπης, -ους, ὁ· Σπαρτιάτης τις.
Ἕκτηνες, οἱ (κ. -ῆνες, κ. Ἕκτηνες)· κάτ. Βοιωτίας, ἐπὶ βασ. Ὠγύγου.
Ἕκτωρ, -ορος, ὁ· υἱὸς Πριάμου κ. Ἑκάβης.
Ἔκφαντος, ὁ· Θάσιός τις | κ.ἄ.
Ἐλαία, ἡ· πόλ. Αἰολ. | πόλ. κ. λιμ. Ἠπείρου, Βιθυνίας | κ.ἄ.
Ἐλαιαγάβαλος, ὁ· ὁ θεὸς Ἥλιος τῶν Φοινίκων | Ρωμ. αὐτοκράτωρ.
Ἐλαιᾶτις, -ίδος, ἡ·τμῆμα Θεσπρωτίας.
Ἐλάϊον, τό· ὄρ. Ἀρκαδίας.
Ἔλαιος, ὁ· ποτ. Βιθυν. | χωρ. Μεσσην. | κ. ἄ.
Ἐλαιοῦς, -οῦντος, ὁ· πόλ.Θρᾳκ.χερσ. | πόλ. Χοανίας | κ. ἄ.
Ἐλαιοῦσσα, ἡ·πόλ.κ.νῆ.Ἀττ.,Ρόδ.κ.ἄ.
Ἐλάρα, ἡ· θυγ. Μινύου, μή. Τιτυοῦ.
Ἔλασσος, ὁ· εἷς τῶν ἑπτὰ Τρώων.
Ἐλάτεια, ἡ·πόλ. Φωκ., Θεσσ.,Ἠπ.κ.ἄ.
Ἔλατος, ὁ· εἷς τῶν Κενταύρων | κ.ἄ.
Ἐλάτρεια, ἡ·=Ἐλάτεια Ἠπείρου.
Ἐλατρεύς, ἑως, ὁ·εἷς αὐλητῶν Φαιάκ.
Ἐλατ(τ)ωνός, ὁ·ἱπποκόμ.Ἀμφιαράου.
Ἐλαφηβόλια, τά· ἑορτὴ Ἀρτέμιδος.
Ἐλαφηβολιών, -ῶνος, ὁ· ἀττ. μήν.
Ἐλαφηβόλος, ἡ· ἐπίθ. Ἀρτέμιδος.
Ἐλαφίαλα, ἡ· ἐπίθ. Ἀρτέμιδος.
Ἐλάφιον, τό· γυνὴ ἐνΗλιδι, τροφὸς Ἀρτέμ. | ὄν. ἑταίρας.
Ἐλάφιος μήν, ὁ·=Ἐλαφηβολιών.
Ἔλαφος, ὁ· ποτ. Ἀρκαδίας.
Ἐλβώ, -οῦς, ἡ·νῆσος Κάτω Αἰγύπτου.
Ἐλέα, ἡ· πόλ. Ἰταλίας, πατρὶς φιλοσ. Ζήνωνος κ. Παρμενίδου.
Ἐλειμιῶται, οἱ· λα. Μακεδονίας.
Ἔλειος, ὁ·υἱ.Περσέως κ. Ἀνδρομέδας.
Ἐλένη, ἡ·θυγ. Διός, ἀδελ. Διοσκούρων, σύζ. Μενελάου | ὄν. νήσων.
Ἕλενος, ὁ·υἱ.Πριάμ.κ.Ἑκάβ., μάντις.
Ἔλεος, ὁ·θεότης, προστάτ. δυστυχῶν.
Ἐλεός, ἡ· νησὶς παρὰ τὴν Μίλητον.
Ἐλεοῦς, -οῦντος, ὁ·=Ἐλαιοῦς.
Ἐλεοῦσα, ἡ·=Ἐλαιοῦσσα.
Ἐλευθεραί, αἱ·πόλ.ἀττ. |πόλ.Κρήτης.
Ἐλευθέριον, τό· πολίχνη Μυσίας.
Ἐλευθέριος, ὁ· ἐπίθ. Διός.
Ἐλεύθερος, ὁ· ποτ. Φοινίκης.
Ἐλευθερούπολις, ἡ· πόλ. Παλαιστίν.
Ἐλεύθῃρ, -ῆρος, ὁ·υἱ. Ἀπόλλ. ἱδρ. Ἐλευθερῶν Ἀττικῆς.
Ἐλευθώ, -οῦς, ἡ·=Εἰλείθυια.
Ἐλευσινιάς, -άδος, ἡ· ἐπίθ. Δήμητρος.
Ἐλευσινίδης, ὁ·υἱ.Ἐλευσ-ν.,ὁ Κελεός.
Ἐλευσίς, -ῖνος, ὁ(κ.-ῖνος,ὁ)·υἱ.Ἑρμοῦ, πα. Κελεοῦ κ. Τριπτολέμου.
Ἐλευσίς, -ῖνος, ἡ(κ.Ἐλευσίν)· πόλ. κ. δῆμος Ἀττικῆς.
Ἐλεφαντίνη, ἡ· νῆσος Νείλου.
Ἐλεφαντίς, -ίδος, ἡ· μία τῶν συζ.Δαν.
Ἐλεφήνωρ, -ορος, ὁ·υἱ.Χαλκώδοντος κ.Μελανίπ.‖ εἷςτῶν μνηστ. Πηνελ.
Ἐλεών, -ῶνος, ὁ(κ.Ἐλ-)· κώ. Βοιωτ.| πόλ. Θεσσαλίας.
Ἐλικάων, -ονος, ὁ· υἱ. Ἀντήνορος, σύζ. Λαοδίκης.
Ἑλίκη, ἡ· μία τῶν Δαναΐδων | κ.ἄ.
Ἑλίκη, ἡ· πόλ. Ἀχαΐας ‖ πόλ.Θεσσαλ.
Ἑλικών, -ῶνος, ὁ·ὄρ.Βοιωτ., ἱερὸν τῶν Μουσῶν κ. Ἀπόλλωνος.
Ἑλικωνιάδες, αἱ· ἐπίθ. τῶν Μουσῶν.
Ἑλικωνίς, -ίδος, ἡ·μία τῶνθεσπιάδων | ὄν. κρήνης (=Ἱπποκρήνη).
Ἑλίμεια, ἡ· χώρα Μακεδονίας.
Ἐλιμειῶται, οἱ (κ.Ἐλειμιῶται)·λα.Ἰλλ.
Ἕλιξ, -ικος, ὁ·υἱ.Λυκάονος βασ.Ἀρκαδ.
Ἕλιξος, ὁ· στρατ. Μεγαρέων.
Ἐλισάρνη, ἡ· βλ Ἀλίσαρνα.
Ἐλισσοῦς, -οῦντος, ὁ· κώ. Ἀραβίας.
Ἐλίσσων, -οντος, ὁ·ποτ.Ἤλιδος | ποτ. Ἀρκαδίας | κ. ἄ.
Ἐλίσυκοι, οἱ· λα. Ἰταλ. Λιγουρίας
Ἔλλα, ἡ· ἐμπορ. πόλ. Ἀσίας.
Ἑλλάνικος, ὁ· ὄν. δύο ἱστοριογρ., ἐκ Λέσβου κ. ἐκ Μιλήτου.
Ἑλλάνωρ, -ορος, ὁ· βασ. Ἄργους.
Ἑλλάς, -άδος, ἡ·τμῆμαΘεσσαλ. |ἡΘεσσαλ. | ἡ ἄλλη Ἑλλὰς πλὴν Πελοπον. | ἡ Εὐρώπη ἡ μεταξὺ Θρᾴκης, Ἰλλυρίας, Ἰον.κ.Αἰγ.πελάγ.μέδλας τἀγνὴσ.|Μεγ.Ἑλλάς,ἡ κάτω Ἰταλ.
Ἑλλάς, ἡ· μή. Γοργόνος ἐξ Ἐρετρίας.
Ἑλλή, ἡ· θυγ.Ἀθάμαντος κ. Νεφέλης, ἀδελ. Φρίξου.
Ἕλλην, -ηνος, ὁ· υἱ. Δευκαλίωνος. κ. Πύρρας, βασ. Φθίας· ἐξ αὐτοῦ ὠνομάσθησαν οἱ Ἕλληνες.
Ἑλλήσποντος, ὁ· ὁ μεταξὺ Ἀσίας κ. Εὐρώπης πορθμός.
Ἕλλοι, οἱ· =Σελλοί.
Ἑλλόμενον, τό· χωρ. κ. λιμ. Δευκάδ.
Ἑλλοπία, ἡ·μέροςΕὐβ. | μέρ.Ἠπείρου.
Ἕλλοψ, -οπος, ὁ· υἱ. Ἴωνος ἢ Διός.
Ἑλλωτία, ἡ (κ. Ἑλλωτίς)· ἡ Ἀττικὴ | ἡ Εὐρώπη.
Ἑλμαντική, ἡ· πόλ.. Δουσιτανίας
Ἕλος, -ους, τό·πόλ. Λακεδ., Ἀργολίδος—κ.ἄ.

Ἑλουήττιοι, οἱ· ἔθνος τῆς Βελγ.Γαλλ.
Ἑλουοί, οἱ· λα. Ναρβων. Γαλλίας.
Ἑλπήνωρ, -ορος, ὁ· σύντροφος Ὀδυσ. μεταμορφωθεὶς ὑπὸ Κίρκης.
Ἑλπίας, -ου, ὁ· Γραμματ. τις Ἀθην.
Ἑλπίνης, ὁ· ἐπών. ἄρχ. ἐν Ἀθήναις.
Ἑλπινίκη, ἡ· ἀδελφὴ Κίμωνος.
Ἕλυμα, τά· πόλ. Ἰλλυρίας.
Ἑλυμαῖς, -ίδος, ἡ· χώ. Σουσιανῆς | ἐπαρχ. Μηδίας.
Ἑλυμία, ἡ· πόλ. Ἀρκαδίας.
Ἑλυμνία, ἡ· νῆσος Εὐβοίας.
Ἑλύμνιον, τό· χωρ. Εὐβοίας.
Ἕλυμοι, οἱ· λα. Σικελίας.
Ἕλυμος, ὁ· εἷς τῶν υἱῶν Πριάμου.
Ἕλυρος, ἡ· πόλ. Κρήτης.
Ἑλωρίς, -ίδος, ὁ·Πυθαγόρειος ἐκ Σάμ.
Ἕλωρος, ὁ (κ. Ἕλωρος)· ποτ. Σικελ.
Ἕλωρος, ἡ· πόλ. Σικελίας.
Ἔμβας, -α, ὁ· ἀρχηγὸς Ἀρμενίων.
Ἐμβάσιος, ὁ· ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος.
Ἔμβατα, τὰ (κ. Ἔμβατον τό)· ὁ μεταξὺ Χίου καὶ τῶν ἐν Ἀσίᾳ Ἐρυθρῶν πορθμός.
Ἐμβόλιμα, τά· πόλ. Ἰνδικῆς.
Ἔμεσ(σ)α, ἡ (κ. Ἔμεσος)· πόλ. Συρ.
Ἐμμενίδσι,οἱ·ἡγεμ.οἰκ.Ἀκράγαντος.
Ἐμπεδίας, -ου, ὁ· τῶν Λακεδαιμ. τις.
Ἐμπεδοκλῆς, -έους, ὁ· περίφ. Πυθαγόρ. φιλόσ.
Ἔμπεδος, ὁ· πα. Ἀθην. Καλλιστράτου | τῶν Πυθαγορ. τις | κ. ἄ.
Ἐμπέραμος, ὁ· Σπαρτ. πολέμαρχος.
Ἔμποδος, ὁ· ἱστοριογρ.
Ἐμπορεῖα, τά· χωρ. Ἀφρικῆς.
Ἐμπορεῖον, τὸ (κ.-ιον)· πόλ. Ταρρακων. Ἱσπανίας.
Ἔμπουσα, ἡ· ὑποχθόνιον τέρας
Ἔμπυλος, ὁ· ρήτωρ ἐκ Ρόδου.
Ἐναίσιμος, ὁ· υἱ. Ἱπποκόωντος μετα σχὼν εἰς θήραν Καλυδων. κάπρου.
Ἐναρέτη, ἡ· θυγ. Δημάχου, μή. Σαλαμωνέως.
Ἐναροφόρος,ὁ·υἱ.Σπαρτ.Ἱππροκόωντ.
Ἐνδαΐς, -ίδος, ἡ·=Ἐνδηΐς.
Ἐνδηΐς, -ίδος, ἡ· θυγ. Χειρωνος, μή. Πηλέως κ. Τελαμῶνος.
Ἔνδιος, ὁ·Ἔφορ.Σπάρ.,φιλ.Αλκιβιάδ.
Ἔνδοιος,ὁ·γλύπτ. Ἀθην.,μαθ.Δαιδάλ.
Ἐνδυμίων, ωνος, ὁ· υἱ. Ἀεθλίου.
Ἔνετοί, οἱ· ἔθνος Παφλαγονίας.
Ἐνιῆνες, οἱ·=Αἰνιᾶνες.
Ἐνικεύς, -έως, ὁ· Ὀλυμπιονίκης τις.
Ἐνιπεύς,-έως,ὁ·ποτ.Θεσσαλ.|ποτ.Ἥλ.
Ἐνιπώ, -οῦς, ἡ· δούλη,μή.Ἀρχιλόχου
Ἐνίσπη, ἡ· πόλ. Ἀρκαδίας.
Ἔννα, ἡ· πόλ. Σικελίας.
Ἐννεάκρουνος, ἡ· πηγὴ ἐν Ἀθήναις.
Ἐννέα ὁδοί, αἱ· θέσις Θρᾴκης.
Ἔννομος, ὁ· ἡγ.Μυσῶν, μάντις | κ ἄ.
Ἐνοδία,ἡ·ἐπίθ.Ἑκάτης κ.Περσεφόνης.
Ἐνοδίας, -ου, ὁ· βλ. Εὐοδίας.
Ἐνόδιος, ὁ· ἐπίθ. Ἑρμοῦ.
Ἐνόπη, ἡ· πόλ. Μεσσην., ἡ Γερηνία
Ἐνοσίδας, ὁ(κ.Ἔννοσ-)·ἐπίθ.Ποσειδ.
Ἐνοσίχθων, -ονος, ὁ· ἐπίθ. Ποσειδ.
Ἔνουδος,ὁ·υἱ.Ἀγκαίου, ἀπόγ.Ποσειδ.
Ἐντεδίκη, ἡ· μία τῶν 50 Θεσπιάδων.
Ἔντελλα, ἡ· πόλ. Σικελίας.
Ἔντιμος, ὁ· Κρής, ἱδρυτὴς Γέλας.
Ἐνυάλιος, ὁ· ἐπίθ. τοῦ Ἄρεως | κ.ἄ.
Ἔνυδρα, τά· πόλ. Συρίας.
Ἐνυεύς, -έως, ὁ· βασ. Σκύρου.
Ἐνυώ, -οῦς, ἡ· θεὰ τοῦ πολέμου | μία τῶν Γραιῶν.
Ἐξάδιος, ὁ· εἷς τῶν Δαπιθῶν.
Ἐξαίνετος, ὁ· Ὀλυμπιονίκης.
Ἐξαμπαῖος, ὁ· πηγὴ ἐν Σκυθίᾳ.
Ἐξαμύας, -ου, ὁ· πα. Θαλοῦ.
Ἐξάπολις, -εως, ἡ· ἐπαρχ. Μ. Ἀσίας.
Ἔξαρχος, ὁ· εἷς τῶν Ἐφόρ. Σπάρτης.
Ἐξηκεστίδης, ὁ· πα. Σόλωνος.
Ἐξήκεστος, ὁ· ἰατρός τις Ἀθην. |κ.ἄ.
Ἐξόλη, ἡ· μία τῶν Θεσπιάδων.
Ἑορδαία,ἡ(κ.-ία)·χώ.Ἰλλυρικῆς Μακ.
Ἑορδοί, οἱ· Ἰλλυρικὸν ἔθνος.
Ἐπακρία, ἡ· μία τῶν 12 πόλ.Ἀττικῆς.
Ἔπακριος, ὁ· ἐπίθ. Διός.
Ἐπακταῖος, ὁ· ἐπίθ. Ποσειδ. ἐν Σάμῳ.
Ἐπάκτιος, ὁ· ἐπίθ. Ἀπόλλωνος.
Ἐπάλτης, ὁ· εἷς τῶν ἐν Τροίᾳ Λυκίων.
Ἐπαμεινώνδας, -α, (-ου), ὁ (κ.-ινώνδας)· ὁ περίφ. στρατ. τῶν Θηβαίων | ἐπών. ἄρχ. ἐν Ἀθήναις.
Ἔπαρδος, ὁ· ποτ. Μηδίας.
Ἔπαφος, ὁ· υἱ. Διὸς κ.Ἰοῦς,βασ. Αἰγύπτου | κ. ἄ.
Ἐπειγεύς, -έως, ὁ· υἱ. Ἀγακλέους, Μυρμιδών.
Ἐπειοί, οἱ· ἀρχ. κάτοικοι Ἤλιδος.
Ἐπειός, ὁ· υἱ. Ἐνδυμίωνος, βασ.Ἤλιδ. | υἱ. Πανοπέως, κατασκευαστὴς τοῦ Δουρείου Ἵππου.
Ἐπήβολος, ὁ· μάντις τῶν Μεσσηνίων.
Ἐπήρατος, ὁ· εἷς τῶν Ἐφόρ. Σπάρτης.
Ἐπήριτος, ὁ· υἱ.Ἀφείδαντος.
Ἐπιάλτης, ὁ· δωρ. ἀντὶ Ἐφιάλτης.
Ἐπιγένης, -ους, ὁ· υἱ. Ἀντιφῶντος | υἱ. Κρίτωνος.
Ἐπίγονος, ὁ· Ἐπίγονοι=οἱ υἱοὶ τῶν ἑπτὰ στρατευσάντων ἐπὶ Θήβας.
Ἐπιδάμνιος, ὁ· πα. τῆς Ἐλένης, θεραπαίνης τῆς Ἀφροδίτης.
Ἐπίδαμνος, ἡ· πόλ. Μακεδ. Ἰλλυρίας.
Ἐπιδαυρία,ἡ·ἡ περὶ τὴν Ἐπίδαυρ. χώ.
Ἐπίδαυρος,ὁ·υἱ.τοῦ Ἄργου κ.Εὐάδνης.
Ἐπίδαυρος, ἡ· δν. πόλ. Ἀργολίδος. Λακων., Δαλματίας κ. ἄ.
Ἐπιδήλιον, τό· πολίχνη Λακωνίας.
Ἐπιδήλιος, ὁ· ἐπίθ. Ἀπόλλωνος.
Ἐπιδότης, ὁ· ἐπίθ. Διός.
Ἐπιεικία, ἡ· δρ. πλησίον Σικυῶνος.
Ἐπιζεφύριοι Λοκροί, οἱ· οἱ οἰκοῦντες περὶ τὸ ἀκρωτ.Ζεφύριον ἐν Ἰταλίᾳ.
Ἐπίζηλος,ὁ· Ἀθην. τυφλωθ. ἐν Μαραθ.
Ἐπιδαλαμίτης, ὁ·ἐπίθ.Ἑρμ.ἐν Εὐβοίᾳ.
Ἐπιθέρσης, ὁ· Ὀλυμπιονίκης ἐξ Ἐρυθρῶν | Γραμματ. ἐκ Νικαίας.
Ἐπικάστη, ἡ·ἡ Ἰοκάστη | θυγ. Καλυδῶνος | θυγ. Αὐγείου.
Ἐπικέρδης, -ους, ὁ· Κυρηναῖός τις.
Ἐπικηφισιά, ἡ· δῆμος Ἀττικῆς.
Ἐπικλείδας,ὁ·ἀδελ.βασ.Σπάρτ. Κλεομ.
Ἐπικλῆς, -έους, ὁ· τῶν Τρώων τις | Ἀθηναῖος, πα Πρωτέου.
Ἐπικνημίδιοι Λοκροί, οἱ· οἱ οἰκοῦντες περὶ τὸ δρ. Κνημῖδα.
Ἐπικούριος, ὁ· ἐπίθ. Ἀπόλλωνος.
Ἐπίκουρος, ὁ· περίφ. φιλόσ. | πατὴρ στρατ. Πάχητος.
Ἐπικράδιος,ὁ· πυγμάχος ἐκ Μαντιν.
Ἐπικράτης, -ους, ὁ· ῥή. κ. δημαγ. ἐν Ἀθ. | ἀδελ.ῥήτ.Αἰσχίνου | κωμ.ποτ.
Ἐπίκτητος, ὁ· Στωικὸς φιλόσοφος.
Ἐπικύδης,-ους, ὁ·Σπαρτ. | Συρακούσ.
Ἐπικυδίδας,ὁ· στρατ. Λακεδαιμονίων.
Ἐπίκωμος, ὁ· πα. Καρνεάδου.
Ἐπιλαΐς, -ίδος, ἡ·μία τῶν Θεσπιάδων.
Ἐπίλαος, ὁ· υἱ. Νηλέως κ. Χλωρίδος.
Ἐπιμένης, -ους,ὁ·τῶν Μακεδόνων τις.
Ἐπιμενίδης, -ου, ὁ· ἐκ Κνωσσοῦ, θεωρούμενος ὡς θεόπνευστος.
Ἐπιμήδης,-ους,ὁ·εἷς τῶν Ἰδαίων Δακτ.
Ἐπιμηδεύς,-έως,ὁ·υἱ.Ἰαπ.ἀδελ.Προμ.
Ἐπιμηλιάδες, αἱ· νύμφαι δασῶν.
Ἐπιμηλίδης, ὁ·ἱερ. Θεσσ. Κορωνείας.
Ἐπιμήλιος, ὁ· ἐπίθ. Ἑρμοῦ.
Ἐπιπολαί,αἱ·βραχ.τόπος πλησ. Συρακ.
Ἐπιπόλη, ἡ· θυγ. Τραχίωνος, μετασχ. τῆς εἰς Τροίαν ἐκστρατείας.
Ἐπιπυργίδια,ἡ·ἐπίθ.Ἀθηνᾶς, Ἑκάτης.
Ἐπισθένης,-ους,ὁ·ἡγεμὼν πελταστῶν ἐξ Ἀμφιπόλεως | κ. ἄ.
Ἐπίστροφος,ὁ υἱ.Ἰφίτ.ἀρχ.Φωκ.|κ.ἀ
Ἐπίστωρ,-ορος,ὁ·εἷς τῶν ἑπτὰ Τρώων.
Ἐπιτάδας, -α, ὁ· Σπαρτ. στρατηγός.
Ἐπιτάλιον, τό· πόλ. Ἤλιδος.
Ἐπιτελίδας,ὁ·ἡγ.τῶν ἐν ΤορώνῃΣπαρτ.
Ἐπιφάνεια,ἡ·πόλ.Συρ.| πόλ.Κιλ. |κ.ἄ.
Ἐπίφρων,-ονος,ὁ·Ἀθην.τις|Πυθαγόρ.
Ἐπιχάρης, -ους, ὁ· Σικυώνιος.
Ἐπίχαρμος,ὁ·Πυθ.φιλόσ. κ.ποι.ἐκ Κῶ.
Ἐπόκιλλος, ὁ· τῶν Μακεδόνων τις.
Ἔποχος,ὁ·υἱ.Λυκούργου ἐξ Ἀρκαδίας.
Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας, οἱ· οἱ μετὰ τοῦ Ἀδράστου στρατεύσαντες εἰς Θήβας.
Ἑπτάπορος, ὁ· ποτ. Τρφάδος.
Ἑπτάξα,ἡ·σύζ.βασ. Κιλίκ. Συεννέσεως.
Ἔπωπεύς, -έως, ὁ· υἱ. Ποσειδ.,ἀδελφὸς Αἰόλου | δρ. νήσ. Πιθηκούσης.
Ἐραί, αἱ· πόλ. Ἰωνίας, ἐναντι Χίου
Ἔρανα, ἡ· κώμ. Μεσσηνίας.
Ἐρασίκλεια, ἡ· Ἀθηναία τις.
Ἐρασινίδης,-ου,ὁ·Ἀθην.στρατ.ἐν Ἀργινούσαις | Κορινθ. στρατηγός.
Ἐρασῖνος,ὁ· ἐξ Ἄργους | υἱ.Ἡρακλ. | δν. διαφ. ποτ.Ἄργολ., Ἀρκαδ. κ.ἄ.
Ἐρασίξενος, ὁ· περιβ. οἰνοπότης.
Ἐράσιππος, ὁ·υἱ.Ἡρακλέους.
Ἐρασίστρατος,ὁ·εἷς τῶν 30τυρ. | πα. Φαίακος | περίφ. ἰατρός.
Ἐράτειρα, ἡ· πόλ. Ἠπείρου.
Ἐρατίδαι, οἱ· οἰκογ. εὐγενῶν Ρόδου.
Ἐρατοκλείδης,-ου, ὁ· πα. Φαλίου, ἐκ Κερκύρας, Ἡρακλείδης.
Ἔρατος, ὁ· βασ. Ἄργους | κ.ἄ.
Ἐρατοσθένης,-ους,ὁ·εἷς τῶν30τυρ.ἐν Ἀθ. | Γραμματ.,γεωγρ.,ἐκ Κυρήν.
Ἐρατώ,-οῦς,ἡ,μία τῶν Μουσῶν|μία τῶν Νηρηίδων | μία τῶν Δρυάδων.
Ἐρβησσός, ἡ(κ.Ἔρβ-)·πόλ Σικελίας.
Ἔρβιτα, ἡ· πόλ. Σικελίας.
Ἐργάνη, ἡ· ἐπίθ. Ἀθηνᾶς.
Ἐργαστηρία, ἡ· κώμη Μυσίας
Ἐργάτις, ἡ· ἐπίθ. Ἀθηνᾶς.
Ἐργέτιον, τό· πόλ. Σικελίας.
Ἐργῖνος, ὁ· βασ.Ὀρχ.|εἷς Ἀργον.|κ.ἄ.
Ἐργίσκη, ἡ· πολίχνη Θρᾴκης.
Ἐργοκλῆς, έους,ὁ·τῶν Ἀθηναίων τις.
Ἐργοτέλης,-ους,ὁ·Ὀλυμπιον.ἐκ Σικ.
Ἐργόφιλος, ὁ· Δημαγ. ἐν Ἀθήναις.
Ἐρδωνία, ἡ (κ.Ἐρδ-κ.Ἐρδον-)· πόλ. Ἰταλ. Ἀπουλίας.
Ἔρεβος,-ους,τό·τέκν.τοῦ Χάους | σκοτεινὸν τόπος Ἅδου.
Ἐρεδύμιος, ὁ· ἐπίθ. Ἀπόλλωνος.
Ἐρεικοῦσσα, ἡ·=Ἐρικοῦσσα.
Ἐρεμβοί, οἱ· Ἀραβικὸν ἔθνος.
Ἔρεσσος,ἡ (κ.Ἐρεσσός)·πόλ. Λέσβου.
Ἐρετμεύς,-έως, ὁ· εἷς τῶν Φαιάκων.
Ἐρέτρια,ἡ·πόλ.Εὐβοίας | πόλ. Φθιώτ.
Ἐρετριεύς, -έως, ὁ· υἱ. Φαέθοντος.
Ἐρευθαλίων,-ωνος,ὁ·βασ.Ἀρκαδίας.
Ἐρεχθείδης,-ου,ὁ·υἱ·ἠλπόγ. Ἐρεχθέως.
Ἐρεχθεῖον,τό·ναός Ἐρεχθέως. |ως.
Ἐρεχθεύς,-έως,ὁ·=Ἐριχθόνιος·βασ. Ἀττ. | ἐπίθ. Ποσειδῶνος.
Ἐρεχθηΐς,-ίδος,ἡ·φυ.Ἀθ.|πηγ.Ἐρεχθ.
Ἐρημήσιος, ὁ· ἐπίθ. Διός.
Ἐρίβοια,ἡ·=Περίβοια |μία τῶν Ἀμαζ.
Ἐριβώτης,-ου,ὁ· εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν.

Ἐρίγυιος, ὁ· στρατ. Μεγ.Ἀλεξάνδρου.
Ἐρίγων (κ. -ώνη), -ωνος (κ. -όνος), ὁ· ποιητὴς Μακεδών.
Ἐριδανάτας, -ου, ὁ·ἐπίθ.Ἡρακλ.ἐνΤά-
Ἐριδήμιος, ὁ·ἐπίθ.ΔιόςἐνΡόδῳ. |ραντ.
Ἐριδακίς, -ίδος, ἡ· ὄν. ποιμενίδος.
Ἐρίκεια, ἡ· δῆμος Ἀττικῆς.
Ἐρικοῦσ(σ)α, ἡ·μία τῶν νήσων Αἰόλου | νησὶς βορ. Κερκύρας.
Ἐρινεός, ὁ(ἡ)·πόλ.Δωρίδ.,Φθιώτ.,χωρ. Ἀττ. | ποτ. Σικελίας | κ.ἄ.
Ἐριν(ν)ύς, -ύος, ἡ· πληθ. ἐριν(ν)ύες, αἱ· τρεῖςθεαὶ τιμωροὶ ἀνοσιουργημ.
Ἐριούνιος, ὁ· ἐπίθ. Ἑρμοῦ.
Ἔρις, -ιδος, ἡ·θυγ.Νυκτ.,θεάδιχονοίας.
Ἐριοθένεια, ἡ· θυγ. Ἀριστοκράτους.
Ἐρίτιμος, ὁ· Ἰσθμιονίκης ἐκ Κορίνθου.
Ἐρίτιμος, ἡ·σύζ.μάντεως Ἀμφιαράου.
Ἔριφος, ὁ· κωμ. ποιητῆς.
Ἐριφύλη, ἡ·θυγ.Ταλαοῦ,σύζ. Ἀμφιαρ.
Ἐριχθόνιος, ὁ·=Ἐρεχθεύς,υἱ.Ἡφαίστου,βασ.Ἀττ.|υἱ.Δαρδάν.βασ.Τροί.
Ἐριῶπις, -ίδος, ἡ· θυγ.Ἰάσ.κ.Μηδείας | σύζ. Ὀϊλέως, μὴ. Αἴαντος.
Ἔρκτη, ἡ· ὄρ. κ. φρούρ. Σικελίας.
Ἐρκύνα, ἡ· ποτ. Βοιωτίας.
Ἑρκυνᾶτος δρυμός, ὁ· δάσος Γερμαν.
Ἑρμαγόρας, -ου, ὁ· Ἑρμῆς ἀγοραῖος | ῥήτωρ ἐκ Τήμνου Αἰολίδος.
Ἑρμαῖα ἄκρα, ἡ·ἄκρωτ. Λιβύης.
Ἑρμαῖον, τό·να.Ἑρμοῦ | ὄν.Ζακρωτηρ.
Ἑρμαῖος, ὁ· λόφ. νήσου Ἰθάκης.
Ἑρμαιώνδας, ὁ· Θηβαῖός τις.
Ἑρμαπ(π)ίων, -ωνος, ὁ· Γραμματ. τις.
Ἑρμαφρόδιτος, ὁ· υἱ.Ἑρμοῦ κ.Ἀφροδ.
Ἑρμείας, ὁ·=Ἑρμῆς | τύρ.Ἀταρνέως.
Ἑρμῆς, ὁ·υἱ.Διόςκ.Μαίας, ἀγγελ. θεῶν.
Ἑρμησιάναξ, -ακτος, ὁ·ποι. ἐκ Κολοφ.
Ἑρμησίλεως, -ω, ὁ·πρόξ.Ἀθ.ἐκΛέσβου.
Ἑρμῖνος, ὁ· περιπατ. φιλόσοφος.
Ἑρμιόνη, ἡ· θυγ. Μενελάου κ. Ἑλένης | πόλ. Ἀργολίδος.
Ἑρμιονικόν, τό· ἄκρωτ. Ἀργολίδος.
Ἑρμιονικὸς κόλπος, ὁ· κόλπος τῶν παραλίων Ἑρμιονίδος.
Ἑρμίππη, ἡ· θυγ. Βοιωτοῦ, μὴ.Μινύου.
Ἑρμιππος, ὁ· κωμ. ποι., φιλόσ. | κ. ἄ.
Ἑρμίσιον, τό· πόλ. Ταυρικῆς Χερσον.
Ἑρμιών, -όνος, ὁ·κτίτωρ τῆς Ἑρμιόν.
Ἑρμογένης, -ους, ὁ· υἱ. Ἱππονίκου, μαθ. Σωκρ. | ῥήτωρ ἐκΤαρσοῦ|κ.ἄ.
Ἑρμοδίκη, ἡ· σύζ Μίδα.
Ἑρμόδωρος, ὁ· φιλόσ. Ἐπικούρειος, σύγχρ.Δουκ. | μαθ.Πλάτων. | κ.ἄ.
Ἑρμοκλῆς, -έους, ὁ· Ῥόδιος γλύπτης.
Ἑρμοκράτης, -ους, ὁ· στρατ. Συρακ.
Ἑρμοκρέων, -οντος, ὁ·γλύπτ. | ποι.
Ἑρμόλαος, ὁ· εἷς τῶν ἀξιωματικῶν Μεγ.Ἀλεξάνδρου.
Ἑρμόλυκος, ὁ· παγκρατιαστὴς Ἀθην.
Ἑρμόνδοροι, οἱ· Γερμανικὸν ἔθνος.
Ἔρμονδις, ἡ (κ. -δίς)· πόλ.Αἰγύπτου.
Ἑρμονθίτης, ὁ· Νομὸς Αἰγύπτου.
Ἑρμόπολις, -εως, ἡ· πόλ. Αἰγύπτου.
Ἑρμοπολιτικὴ φυλακή, ἡ·φρούρ.Αἰγ.
Ἕρμος, ὁ· ποτάμ. θεὸς | εἷς τῶν υἱῶν Αἰγύπτου | δῆμος Ἀττικῆς | κ.ἄ.
Ἑρμότιμος, ὁ· φιλόσ. | εὐνοῦχος Ξέρξου | κ.ἄ.
Ἑρμοτύβιες, οἱ· μέρος τῆς φυλῆς τῶν μαχίμων ἐν Αἰγύπτῳ.
Ἑρμούπολις, ἡ·=Ἑρμόπολις.
Ἑρμόφαντος, ὁ· στρατ. Μιλησίων.
Ἕρμων, -ωνος, ὁ· στρατηγ. Ἀθην. | στρατ. Συρακ. | Μεγαρεύς.
Ἑρμῶναξ, -ακτος, ὁ· Γραμματ. τις | Ἑρμών-κώμη=πόλ. Εὐξ.Πόντου.
Ἑρμώνασσα, ἡ· πόλ. Ἀσιατ. Σαρματ.
Ἔρμωνδις, -ιος, ἡ·=Ἔρμονδις.
Ἕρμωτον, τό· πόλ. Τρῳάδος.
Ἔρνικοι, οἱ (κ.-ικες)· Ἰταλ. ἔθνος
Ἐρξίας, -ου, ὁ· συγγραφεύς τις.
Ἐρξικλείδης, -ου, ὁ· ἐπών. ἄρχ.ἐν Ἀθ.
Ἐροιάδαι, οἱ· δῆμος Ἀττικῆς.
Ἐρπυλλίς, -ίδος, ἡ· ὄν. ἑταίρας.
Ἕρση, ἡ· μία τῶν συζ. Δαναοῦ | κ. ἄ.
Ἐρύαλος, ὁ· εἷς τῶν ἑπισ. Τρώων.
Ἐρύθεια· ἡ·μία τῶν Ἐσπερίδων | θυγ. Γηρυόνου | νῆσ. Ἀτλαντ.Ὠκεανοῦ.
Ἐρυθῖνοι, οἱ (κ.-θρῖνοι)·πόλ.Παφλαγ.
Ἐρύθρά, ἡ·θυγ.τοῦΓίγ.Πορφυρίωνος | =Ἐρυθραί.
Ἐρυθρὰ βῶλος, ἡ· πόλ.Αἰγύπτου.
Ἐρυθρὰ θάλασσα, ἡ· ὡς καὶ νῦν.
Ἐρυθραί, αἱ· πόλ.Βοιωτ. | μία τῶν 12 Ἰωνικῶν πόλεων.
Ἐρυθραῖον ἄκρον, τό· ἄκρωτ. Κρήτ.
Ἐρυθραῖος, ὁ· ἐπίθ. Ἡρακλέους.
Ἐρύθρας, -α, ὁ· υἱ.Ἡρακλ.κ.μιᾶς τῶν Θεσπιάδων.
Ἐρύθριος, ὁ·υἱ.Ἀθάμαντ.κ.Θεμιστοῦς.
Ἐρυθρόν, τό· χωρ. Κυρηναϊκῆς.
Ἐρυθρός, ὁ·υἱ.Ραδαμάνθυος | υἱ.Περσέως | κ.ἄ.
Ἐρύκη, ἡ· φρούρ. Σικελίας.
Ἐρυκίνη, ἡ· ἐπίθ. Ἀφροδίτης.
Ἐρυμάνθη, ἡ· θυγ. Βηρυσσοῦ.
Ἐρύμανθος, ὁ· υἱ. Ἀρκάδος | υἱ. Ἀπόλλ. | ὄρ.Ἀρκαδ. | ποτ.Ἀρκαδ.
Ἐρύμας, -αντος, ὁ·εἷς τῶν ἑπισ.Τρώων | κ.ἄ.
Ἐρυμναί, αἱ· πόλ.Θεσσαλ., Λυκίας.
Ἔρυξ, -υκος, ὁ·υἱ.Ποσειδ. | ὄρ.Σικελ. | πόλ. Σικελίας.
Ἐρυξίας, ὁ·εἷς τῶν ἐν·Αθ.10 ἀρχόντων.
Ἐρυξιδαΐδας, ὁ· πα. Φιλοχαρίδα.
Ἐρυξίμαχος, ὁ·υἱ.Ἀκουμενοῦ, ἰατρός.
Ἔρυξις, -ιδος, ὁ·Ἀθην.,υἱ.Φιλοξένου.
Ἐρυξώ, -οῦς, ἡ·σύζ.Ἀρκεσιλάου,βασ. Κυρήνης.
Ἐρυσίκη, ἡ (κ. -ίχη)· θυγ. Ἀχελῴου | πόλ.Ἀκαρνανίας.
Ἐρυσίχθων, -ονος, ὁ· υἱ. Κέκροπος | υἱ. Τριόπα, βασ. Θεσσαλίας.
Ἔρυτος, ὁ·=Εὔρυτος, υἱ.Ἑρμοῦ, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν.
Ἔρχεια, ἡ· χωρ. κ. δῆμ. Ἀττικῆς.
Ἐρχομενός, ὁ· ἀρχ. ὄν. Ὀρχομενοῦ.
Ἔρως, -ωτος, ὁ·υἱ.Οὐρανοῦ κ.τοῦΧάους ἢ Νυκτός | ἡ υἱ. Ἀφροδ., θεὸς τῆς ἀγάπης.
Ἐρωτιανός, ὁ· Ἕλλην συγγραφεύς.
Ἔρωχος, ἡ· πόλ. Φωκίδος.
Ἑσπέρα, ἡ·μία τῶν Ἐσπερίδ. Νυμφῶν.
Ἑσπερία, ἡ (ἐνν. γῆ)· ἡ Ἰταλία | μία τῶν Ἐσπερίδων.
Ἑσπέριος, ὁ·ὁ δράκων ὃς ἐφύλασσε τὰ μῆλα τῶν Ἐσπερίδων.
Ἑσπερίς, -ίδος, ἡ·θυγ Ἐσπέρου|πληθ. Ἐσπερίδες Νύμφαι, β ἢ 4 τὸν ἀριθμὸν | νῆσοι Ὠκεανοῦ.
Ἕσπερος, ὁ· υἱ. Ἠοῦς, ἀδελ. Ἄτλαντος, πα.Ἐσπερίδος.
Ἑστία, ἡ· θυγ. Κρόνου κ. Ῥέας.
Ἑστίαι, αἱ· ἄκρωτ. Θρᾴκης.
Ἑστίαια, ἡ (κ. -ιαία)· πόλ. Εὐβ., ὁ Ὠρεὸς | πόλ. Θεσσαλ. | πόλ.Ἀχαρν.
Ἑστιαιῶτις -ίδος, ἡ·ἡ περὶ τὴν Ἑστιαίαν χώρα Θεσσαλίας.
Ἑστιάς, -άδος, ἡ· ἄκρωτ. Θρᾴκης.
Ἑστιόδωρος, ὁ· στρατ. Ἀθηναίων.
Ἑστίωνες, οἱ· ἔθνος τῆς Ραιτίας.
Ἑσῶπις, -ίδος, ἡ· λόφος τις περὶ τὴν πόλ. τῶν Ἐπιζεφυρίων Λοκρῶν.
Ἑταζέτα, ἡ· σύζ.Νικομήδους,βασ.Βιθ.
Ἑταίρα, ἡ· ἐπίθ. Ἀφροδίτης.
Ἑτεάρχος, ὁ·βασ.Κρήτης|βασ.Λιβύης.
Ἕτεννα, ἡ· πόλ. Παμφυλίας.
Ἑτεοβουτάδαι, οἱ· ἐπίσ.οἶκογ. ἐν·Αθ.
Ἑτεοκλῆς, -έους, ὁ·υἱ.Οἰδίποδ. | βασ. Ὀρχομενοῦ.
Ἑτέοκλος, ὁ·εἷς τῶν Ἑπτὰ ἐπὶΘήβας.
Ἑτεοκλυμένη, ἡ· θυγ. Μινύου.
Ἑτεόκρητες, οἱ·μία τῶν 5 φυ.Κρήτης.
Ἑτεόνικος, ὁ·στρατ.Ἀστυόχου, ἁρμοστὴς Θάσου | κ.ἄ.
Ἑτεωνεύς, -έως, ὁ· Σπαρτ., σύμβουλος Μενελάου.
Ἑτεωνός, ὁ· ἀπόγ. Βοιωτοῦ| πόλ.Βοι.
Ἑτοιμοκλῆς, -έους, ὁ· Σπαρτ. Ὀλυμπιονίκης.
Ἑτρουρία, ἡ· ἡ ἄλλως Τυρρηνία.
Ἑτροῦσκοι, οἱ=Τυρρηνοί.
Ἑτύμανδρος, ὁ· ποτ. Πεισ.Δραγγιαν.
Ἑτυμοκλῆς, ὁ· Λακεδαιμ. τις.
Εὖα, ἡ· κώμη Ἀργολίδος.
Εὐάγγελος, ὁ· κωμ. ποι.| κιθαρ.| κ.ἄ.
Εὐάγης, -ους, ὁ· κωμ. ποιητής.
Εὐαγόρας, -ου, ὁ·υἱ.Νηλέως| υἱ.Πριάμ. | βασ. Σαλαμῖνος Κύπρ. | κ. ἄ.
Εὐαγόρη, ἡ· μία τῶν Νηρηίδων.
Εὔαγρος, ὁ· εἷς τῶν Λαπιθῶν.
Εὐάδνη, ἡ.θυγ.Ποσειδ.|θυγ.Στρυμ.|κ.ἄ.
Εὔαδλος, ὁ· οὐτιδανός ῥήτωρ κ. συκοφάντης | σταδιοδρόμος.
Εὐαιμονίδης, -ου, ὁ· υἱ. Εὐαίμονος, ὁ Εὐρύπυλος.
Εὐαίμων, -ονος, ὁ· υἱ. Λυκάονος,Ἀρκὰς | εἷς τῶν μνηστήρων Ἑλένης.
Εὐαίνωτος, ὁ· στρατ.Λακεδαιμονίων.
Εὐαίχμη, ἡ· θυγ. Ὑλλου | θυγ. Μεγαρ.
Εὐαίων, -ωνος, ὁ· Ἀθην.δημαγ. | κ.ἄ.
Εὐάλας, -α, ὁ· Σπαρτ. στρατηγός.
Εὐάλκης, -ους, ὁ· Ἀθην., φίλ. Ἀγησιλάου | συγγραφεύς.
Εὐαλκίδης, -ου, ὁ· στρατ. Ἐρετριέων.
Εὐαμερίων, -ονος, ὁ· ἥρως ἐν Σικυῶνι (Ἀσκληπιός).
Εὐάνδρη, ἡ· μία τῶν Ἀμαζόνων.
Εὔανδρος, ὁ· υἱ. Ἑρμοῦ | υἱ. Πριάμου | βασ. Λυκίας | κ. ἄ.
Εὐάνεμος, ὁ· ἐπίθ. Διὸς ἐν Σπάρτῃ.
Εὐάνδης, -ους, ὁ·υἱ.Βάκχ.κ.Ἀριάδνης.
Εὐάνωρ, -ορος, ὁ·Πυθαγ.ἐκ Συβάρεως.
Εὐάρδη, ἡ (κ.Εὔαρδις)·ὄν.ἑταίρ.ἐν·Αθ.
Εὐαρέτη, ἡ·θυγ.Ἀκρισ.,σύζ.Οἰνομάου.
Εὐάρνη, ἡ· μία τῶν Νηρηίδων.
Εὐάρχιππος, ὁ·εἷς τῶν Ἐφόρ.Σπάρτης.
Εὔαρχος, ὁ·τύρ.Ἀστακ.|ἔφ.Σπάρ.|κ.ἄ.
Εὖας, -α, ὁ· λόφος πλησ. Σελλασίας.
Εὐάσπλα, ἡ· ποτ. Ἰνδιῶν.
Εὔβιος, ὁ· υἱ. Μέγητος κ. Περιβοίας | γλύπτης Θηβαῖος.
Εὔβοια, ἡ· θυγ. ποτ.Ἀστερίωνος | μία τῶν Θεσπιάδων | θυγ.Ἀσωποῦ | ἡ νῆσ. Εὔβοια | ὄν. ὄρ., ποταμοῦ.
Εὐβότας, -ου, ὁ· Κυρηναῖος ἀθλητής.
Εὐβουλεύς, -έως, ὁ·ἐπίθ. Βάκχ. κ.Ἄδου| υἱ.Τροχίλου,ἀδελ. Τριπτολέμ.
Εὐβούλη, ἡ· μία τῶν Δαναΐδων | θυγ. τοῦ Λέω, ἐξ Ἀθηνῶν.
Εὐβούλίδης, ὁ· ἐπών. ἄρχ. ἐν Ἀθ.| γλύπτης, φιλόσ. | κ. ἄ.
Εὔβουλος, ὁ·στρατ.·Ἀθην. | δημαγ.κ. ῥήτ. | ἐπών.ἄρχ.Ἀθ. | φιλόσ.|κ.ἄ.
Εὐβώτας, -α, ὁ·σταδιοδρόμ.ἐκΚυρήνης.
Εὐβώτη, ἡ· μία τῶν Θεσπιάδων.
Εὐδαίμων, -ονος, ὁ·εἷς τῶν υἱ.Αἰγύπτ.
Εὐδαμίδας, ὁ· υἱὸς Ἀρχιδάμου, βασ. Σπάρτης | κ. ἄ.
Εὐδάμιππος, ὁ· φίλος τις τοῦ Θεοκρ.

Εὔδαμος, ὁ=Εὔδημος.
Εὐδάνεμος, ὁ ἥρως ἐν Ἀθήναις.
Εὔδημος,ὁ ἐπών. ἄρχ., φιλόσ. Ἀθ. | κ.ἄ.
Εὔδικος, ὁ Ἔφορος Σπάρτης | κ.ἄ.
Εὐδοκία, ἡ σύζ. αὐτοκρ. Θεοδοσ. | κ.ἄ.
Εὔδοξος, ὁ Κνίδιος φιλόσ. | Κυζικηνὸς γεωγράφος.
Εὐδώρα,ἡ θυγ. Ὤκε. | μία τῶν Νηρηίδ.
Εὔδωρος, ὁ υἱ. Ἑρμοῦ, εἷς τῶν ἀρχηγῶν τῶν Μυρμιδόνων | κ. ἄ.
Εὐέλθων, -οντος,ὁ βασ.Σαλαμ.Κύπρ.
Εὐελπίδης, -ου, ὁ κωμ. πλαστὸν ὄν.
Εὐεργέται, οἱ ἐπίθ. Ἀριασπῶν.
Εὐεργέτης, -ου, ὁ ἐπίθ. βασ. Πτολεμ.
Εὐεργετίδας, -α, ὁ Μασσήν.εὐπατρίδ.
Εὐεσπερῖται, οἱ ἔθνος Κυρηναϊκῆς.
Εὐέτης,-ου,ὁ κωμ.ποι. | Πυθαγόρ.τις.
Εὐετίων, -ωνος, ὁ στρατ. Ἀθηναίων.
Εὐήγορος, ὁ Ἀθην., τῶν ἐπισήμων.
Εὐήμερος,ὁ ποι.,ἱστοριογ.,φιλόσ.|κ.ἄ.
Εὐηνία, ἡ. θυγ. Αἰήτου,βασ.Κολχίδος.
Εὐηνίνη, ἡ θυγ. Εὐήνου.
Εὐήνιος, ὁ μάντις ἐξ Ἀπολλωνίας.
Εὐηνορίδης,ὁ υἱ.Εὐήνορ.,Δειώκριτος.
Εὔηνος, ὁ (κ. Εὐηνός) υἱ. Ὠκεανοῦ | βασ. Αἰτωλῶν |ὄν.ποτ.Αἰτωλ.,Μυσ.
Εὐήνωρ, -ορος, ὁ εἷς τῶν αὐτοχθόνων Ἀθην. | ἐπίσ. Ἰθακήσιος | κ. ἄ.
Εὐηρείδης,-ου,ὁ υἱ.Εὐήρους,ὁ Τειρεσ.
Εὐήρης, -ους, ὁ υἱ. Ἡρακλ. | πα.Τειρεσίου | κ. ἄ.
Εὔθηρος, ὁ Ἀθην., φίλ. Σωκράτους.
Εὐθίας, -ου, ὁ ῥήτωρ ἐν Ἀθήναις.
Εὐθύδημος, ὁ ἐπών. ἄρχ. ἐν Ἀθ. | στρατ. Ἀθην. | κ. ἄ.
Εὐθύδικος, ὁ Χαλκιδεύς τις.
Εὐθυκλῆς, -έους, ὁ ἐπών. ἄρχ. ἐν Ἀθήναις | κ. ἄ.
Εὐθυκράτης,-ους,ὁ Ὀλύνθιος στρατηγὸς | γλύπτης, μαθ. Λυσίππου.
Εὐθύκριτος, ὁ ἐπών. ἄρχ. ἐν Ἀθήν.
Εὐθυμένης,-ους,ὁ ἐπών.ἄρχ.Ἀθ.|κ.ἄ.
Εὐθυμία,ἡ θεὰ τῆς χαρᾶς κ.εὐφροσύν.
Εὔθυμος, ὁ υἱ. Ἀστυκλέους.
Εὔθυνος, ὁ ἀθλητὴς Σάμιος | κ. ἄ.
Εὔθυς,-υος, ὁ Σπαρτ., πα. Χαρμίδου.
Εὐθύφρων,-ονος, ὁ μάντις ἐν Ἀθήν.
Εὐίππη, ἡ μία τῶν Δαναΐδ. | θυγ. Χείρωνος | πόλ. Καρίας | κ. ἄ.
Εὔιππος, ὁ υἱ. Θεστίου | ἐπών. ἄρχ. Ἀθην. | κ. ἄ.
Εὐκαδμος, ὁ γλύπτης Ἀθην. | κ. ἄ.
Εὔκαιρος, ὁ μαθ. Ἀριστοτέλους.
Εὐκαμπίδας,ὁ Ἀρκὰς πράκτωρ Φιλίπ.
Εὐκαρπία, ἡ πόλ. Φρυγίας.
Εὔκλεια, ἡ ἐπίθ.Ἀρτέμ. ἐν Θήβ.κ.Κορ.
Εὐκλείδης, -ου, ὁ εἷς τῶν 30 τυράνν. | ὁ περίφ. Μαθηματικὸς | κ.ἄ.
Εὐκλῆς,-έους,ὁ Ἀθην. στρατ. | στρατ. Συρακουσῶν.
Εὔκλος, ὁ χρησμολόγος ἐκ Κύπρου.
Εὔκοσμος, ὁ υἱ.Λυκούργου ἐκ Σπάρτ.
Εὐκράντη, ἡ (κ.-άτη)·μία τῶν Νηρηίδ.
Εὐκράτης, -ους,ὁ δημαγ.ἐν Ἀθ.|ἀθλ. στρατ. Νικίου | κ.ἄ.
Εὐκρατίδεια, ἡ πόλ. Βακτριανῆς.
Εὐκρατίδης, -ου, ὁ βασ. Βακτριανῆς.
Εὔκριτος, ὁ φίλος Θεοκρίτου | κ.ἄ.
Εὐκτήμων, -ονος, ὁ στρατ. Ἀθην.| δημαγ.Ἀθην. | ἐπών.ἄρχ.Ἀθην.
Εὐλαῖος, ὁ ποτ. Σουσιανῆς.
Εὐλιμένη, ἡ μία τῶν Νηρηίδων.
Εὐμάθης, -ους, ὁ εἷς τῶν 30 τυράνν. ἐν Ἀθήναις.
Εὐμάθιος, ὁ ἐρωτικὸς συγγραφεύς.
Εὔμαιος, ὁ χοιροβ.Ὀδυσσ. | στρατηγ. Μεγ.Ἀλεξάνδρου.
Εὔμαχος, ὁ υἱ.Χρύσιος, στρατ.Κορινθ.
Εὐμείδη, ἡ μία τῶν Θεσπιάδων.
Εὐμείδης, -ους, ὁ υἱ. Ἡρακλ. κ. μιᾶς τῶν Θεσπιάδων.
Εὐμένεια, ἡ (κ. -ία)· πόλ. Φρυγίας | πόλ. Καρίας.
Εὐμένης, -ους,ὁ στρατ.Μ.Ἀλεξάνδρ. | ὁν. βασ. Περγάμου | κ.ἄ.
Εὐμενίδες, αἱ κατ'εὐφημ.αἱ Ἐρινύες.
Εὐμήδης, -ους, ὁ πα. Δόλωνος κ.Πριάμου | ἱερεὺς Ἀθηνᾶς | κ.ἄ.
Εὔμηλος, ὁ υἱ.Ἀδμήτου | ποι. ἐκ Κορίνθου | κ.ἄ.
Εὐμήτης, -ου, ὁ εἷς τῶν υἱ. Λυκάονος.
Εὐμόλπη, ἡ μία τῶν Νηρηίδων.
Εὐμολπίδης, -ου, ὁ υἱ.ἢ ἀπόγ.Εὐμόλπου | Εὐμολπίδαι, οἰκογέν. ἱερέων Δήμητρος | κ.ἄ.
Εὔμολπος, ὁ υἱ. Ποσειδῶν. κ.Χιόνης | βασ.Ἐλευσινίων | κ.ἄ.
Εὔμων, -ονος, ὁ εἷς τῶν υἱ.Λυκάονος.
Εὔνηος, ὁ (κ. Εὐνεύς)·υἱ.Ἰάσον. | κ.ἄ.
Εὐνίκη, ἡ μία τῶν Νηρηίδων.
Εὔνικος, ὁ κωμ. ποιητὴς | κ.ἄ.
Εὐνόα, ἡ ὄν. δούλης.
Εὐνομία, ἡ μία τῶν τριῶν Ὡρῶν.
Εὔνομος,ὁ βασ.Σπάρ.| ναύαρ.Ἀθ.|κ.ἄ.
Εὔνοστος, ὁ ἥρως Τανάγρας, ἀπόγ. Κηφισοῦ | λιμ.παρὰ τὴν Ἄλεξ.
Εὐξάνθιος, ὁ υἱ.Μίνωος κ.Δεξιθέας.
Εὔξεινος Πόντος, ὁ ἡ Μαύρη θάλασσα.
Εὐξενίδης, ὁ κωμ. ποιητὴς | Εὐξενίδαι, οἰκογέν. Αἰγίνης.
Εὐξένιππος, ὁ ἐπών. ἄρχ. ἐν Ἀθήν.
Εὔξενος, ὁ Λακεδ. ἡγεμὼν ἐν Ἀσίᾳ.
Εὐξίδεος, ὁ Ἡλ.πράκτωρ Φιλίπ.|κ.ἄ.
Εὐοδεύς, -έως,ὁ ἐπών.Λοχαγοῦ τινος.
Εὐόδιος, ὁ ἐπίθ. Ἑρμοῦ.
Εὐόρας, -α, ὁ μέρος τι τοῦ Ταϋγέτου.
Εὐπάγιον, τό· πολίχνη Ἤλιδος.
Εὐπαΐδας, -α, ὁ Ἐπιδαυρίς τις.
Εὐπάλαμος, ὁ υἱ.Μητίων.,πα.Δαιδάλ.
Εὐπαλία, ἡ=Εὐπόλιον.
Εὐπαλῖνος, ὁ Μεγαρεὺς ἀρχιτέκτων.
Εὐπάλιον, τό· πόλ. Λοκρῶν Ὀζολῶν.
Εὐπατορία, ἡ (κ.-τόριον,τό)·πόλ.Ταυρικῆς Χερσον. | πόλ. Πόντου.
Εὐπάτωρ, -ορος, ὁ ἐπών.Μιθριδάτου.
Εὐπείθης,-ους,ὁ πα.Ἀντινόου,Ἰθακή.
Εὔπλοια, ἡ ἐπίθ. Ἀφροδίτης.
Εὐπολέμεια, ἡ θυγ. Μυρμιδόνος.
Εὐπόλεμος, ὁ Ἀθην. τις παρὰ Πλάτ.
Εὔπολις, -ιδος, ὁ κωμ ποι.Ἀθηναῖος.
Εὐπόμπη, ἡ μία τῶν Νηρηίδων.
Εὐπορία, ἡ πόλ. Μακεδ., κτίσμα Μεγ. Ἀλεξάνδρου.
Εὐπυρίδαι, οἱ δῆμος Ἀττικῆς.
Εὐριπίδης, -ου, ὁ ὁ περίφ. δραματικ. ποιητὴς | κ.ἄ.
Εὔριπος, ὁ πορθμὸς μεταξὺ Εὐβοίας κ. Ἀττ-βοιωτίας.
Εὐρυάδης, ὁ εἷς τῶν μνηστήρ. Πηνελ.
Εὐρυάλη, ἡ μία τῶν Γοργόνων | θυγ. Μίνωος.
Εὐρύαλος, ὁ περίφ. ἥρως, εἷς τῶν Ἐπιγόνων κ. Ἀργοναυτῶν | στρατ Σπαρτιάτης | κ.ἄ.
Εὐρυάναξ, -ακτος, ὁ συστράτ. Παυσανίου ἐν Πλαταιαῖς.
Εὐρυάνασσα, ἡ θυγ. Πακτωλοῦ, μή. Πέλοπος.
Εὐρυβάτης, ὁ κήρ. Ὀδυσσ. | κήρ. Ἀγαμ. | εἷς Ἄργον.| στρατ. Ἄργους.
Εὐρύβατος, ὁ υἱ.Εὐφήμου |Λακεδαιμ. Ὀλυμπιονίκης | κ.ἄ.
Εὐρυβία, ἡ θυγ.Πόντου κ.Γῆς|Θεσπιὰς | Ἀμαζὼν | κ.ἄ.
Εὐρυβιάδης, -ου, ὁ Σπαρτ.ἀρχιστράτ· ἐν Ἀρτεμισίῳ.
Εὐρύβιος, ὁ υἱ.Νηλέως|υἱ.Εὐρυσθέως.
Εὐρύβοτος, ὁ Ἀθην.Ὀλυμπιονίκης.
Εὐρυβώτας,ὁ Κρὴς ἀρχηγὸς τοξοτῶν.
Εὐρυγάνεια,ἡ δευ.σύζ.Οἰδίπ.,μή.Ἰσμ.
Εὐρυδάμας, -αντος, ὁ εἷς τῶν 50 υἱ. Αἰγύπτου | εἷς Ἀργοναυτῶν | κ.ἄ.
Εὐρυδάμη, ἡ σύζ.βασ.Σπάρ.Λεωτυχίδ
Εὐρυξαμίδας, -α, ὁ υἱ.Ἄγιδος Δ',βασ. Σπάρτης.
Εὐρύδαμος, ὁ στρατηγὸς Αἰτωλῶν
Εὐρύδημος,ὁ πα.προδότου Ἐφιάλτου.
Εὐρυδίκη, ἡ μία τῶν Δαναΐδων | θυγ. Ἀδράστου | κ.ἄ.
Εὐρύηλος, ὁ φρούρ. πλησ. Συρακουσ
Εὐρύθεμις, -ιδος, ἡ σύζ.Αἰτωλοῦ Θεστίου.
Εὐρυθόη, ἡ μία τῶν Δαναΐδων.
Εὐρύκαπυς, -υος, ὁ υἱ. Ἡρακλέους.
Εὐρύκη, ἡ θυγ. Θεσπιοῦ,μή. Τελευταγόρου.
Εὐρύκλεια, ἡ τροφὸς Ὀδυσσέως.
Εὐρυκλείδης, -ου, ὁ πα. στρατ. Εὐρυβιάδου | ῥήτωρ Ἀθην.
Εὐρυκλῆς, -έους, ὁ Ἀθην. μάντις.
Εὐρυκράτης, -ους,ὁ πα.Ἀναξάνδρου, βασ. Σπάρτης.
Εὐρυκρατίδης, ὁ υἱ.Ἀναξάνδρου,βασ. Σπάρτης.
Εὐρυκύδη, ἡ θυγ. Ἐνδυμίωνος.
Εὐρυλέων, -οντος, ὁ υἱ.Αἰνείου|κ.ἄ.
Εὐρύλοχος, ὁ εἷς τῶν υἱ. Αἰγύπτου | στρατ. Λακεδ. | κ. ἄ.
Εὐρύμαχος, ὁ μνηστὴρ Ἱπποδαμείας | μνη. Πηνελόπης | κ. ἄ.
Εὐρυμέδη, ἡ μ.Βελλεροφ.|θυγ.Οἰνέως.
Εὐρυμέδουσα, ἡ δούλη Ναυσικᾶς.
Εὐρυμέδων,-οντος,ὁ βασ.Γιγάντων,| υἱ.Μίνωος | στρατ.Ἀθην. | κ. ἄ.
Εὐρυμέδων,-οντος,ὁ ποτ.Παμφυλίας
Εὐρυμεναί, αἱ· πόλ. Θεσσαλίας.
Εὐρυμένης,-ους, ὁ υἱ. Νηλέως κ.Χλωρίδος | ἀδελ. Δίωνος Συρακ.
Εὐρυμίδης,ὁ υἱ. Εὐρύμου, ὁ Τήλεφος.
Εὔρυμος, ὁ πα. μάντεως Τηλέφου.
Εὐρυνόμη,ἡ θυγ.Ὠκ.|μή.Ἀδράστ.|κ.ἄ.
Εὐρύνομος,ὁ εἷς τῶν μνηστήρ.Πηνελ.| εἷς τῶν Κενταύρων.
Εὐρυπτόλεμος, ὁ Ἀθ., υἱ. Πεισιάνακτος, συγγ. Ἀλκιβιάδου.
Εὐρυπύλη, ἡ μία τῶν Θεσπιάδων|κ.ἄ.
Εὐρύπυλος,ὁ υἱ.Εὐαίμονος|υἱ. Ποσειδ. υἱ. Ἡρακλ. | κ.ἄ.
Εὐρυπῶν, -ῶντος,ὁ υἱ.Σόου, ἀπόγ. τοῦ βασ. Σπάρτης Προκλέους.
Εὐρυπωντίδαι, οἱ οἰκογέν. εὐγενῶν ἐν Σπάρτῃ, ἀπόγ. τοῦ προηγ.
Εὐρυσάκης,-ους,ὁ υἱ. ΤελαμωνίουΑἴαντος, βασ. Σαλαμῖνος.
Εὐρυσθένης,-ους,ὁ εἷς τῶν υἱ.Αἰγύπτ.| υἱ.Ἀριστοδήμου, βασ.Σπάρτης.
Εὐρυσθεύς,-έως,ὁ υἱ.Σθενέλου,ἔγγον. Πέλοπ.,ἀπόγ.Περσ., βασ. Μυκηνῶν.
Εὐρύστερνον,τό· ναὸς Γῆς ἐν Ἀχαΐᾳ.
Εὐρυτᾶνες,οἱ· λα. Αἰτωλίας.
Εὐρυτειαί,αἱ·πόλ. Οἰχαλίας ἢ Ἀχαΐας.
Εὐρύτη,ἡ θυγ.Ἱπποδάμαντ.μή.Οἰνέως.
Εὐρύτιμος, ὁ Κορίνθ., πα. Ἀρχετίμου.
Εὐρύτιος,ὁ υἱ.Σπάρτωνος,πα.Γαλατεί.
Εὐρυτίων,-ωνος,ὁ εἷς τῶν Κενταύρ.|υἱ. Ἄρεως κ. Ἐρυθείας | κ. ἄ.
Εὔρυτος,ὁ εἷς τῶν Γιγάντων | εἷς Ἀργοναυτῶν | βασ.Οἰχαλίας | κ. ἄ.
Εὐρυφάεσσα, ἡ ἀδελφ.κ.σύζ.Ὑπερίον.
Εὐρύφαμος,ὁ Πυθαγόρ. ἐκ Μεταποντ.
Εὐρυφῶν, -ῶντος, ὁ =Εὐρυπῶν.

Εὐρύωψ,-οπος,ὁ·υἱ.Ἡρακλ.κ. Θεσπιάδος Τερψικράτης.
Εὔρωμος, ἡ· πολίχνη Καρίας.
Εὐρώπεια, ἡ· βλ. Εὐρώπη.
Εὐρώπη,ἡ·θυγ.Τιτυοῦ|θυγ.Ὠκεαν.|θυγ. Φοίνικος | κ. ἄ.
Εὐρώπη,ἡ·μία τῶν τριῶν μεγ.ἠπείρων.
Εὔρωπος,ἡ(κ.-πός)· πόλ.Μακεδ.Ἡμαθίας | πόλ. Συρίας | κ. ἄ.
Εὔρωπος,ὁ·υἱ.Μακεδόνος κ.Ὠρειθυίας, θυγ. Ἐρεχθέως.
Εὐρώτας,-α,ὁ·υἱ.Μύλητος, βασ. Λακ.| ποτ. Πελοπον | ποτ. Θεσσαλίας.
Εὐρωτώ, -οῦς, ἡ· μία τῶν Δαναΐδων.
Εὔρωψ,-ωπος,ὁ·υἱ.Αἰγιαλ.|υἱ.Φορωνέ.
Εὐσέβεια,ἡ·ὄν.δύο πόλ. Καππαδοκίας.
Εὐσέβιος, ὁ· ἐπίσκοπος Καισαρείας.
Εὔσειρος, ὁ· υἱ. Ποσειδῶνος.
Εὐσήνη, ἡ· πόλ. Πόντου.
Εὐσθένης, ὁ· ὄν. σοφιστοῦ.
Εὐστάθιος,ὁ·περίφ. σχολιαστ. Ὁμήρ., ἀρχιεπ. Θεσσ/νίκης | κ. ἄ.
Εὐστόχιος, ὁ· ἰατρὸς Ἀλεξανδρεύς.
Εὔστροφος, ὁ· τῶν Ἀργείων τις.
Εὔσωρος,ὁ·πα.Ἀκάμ.., ἡγ. Θρᾴκ.|κ. ἄ.
Εὐταία,ἡ· πόλ. Ἀρκαδίας.
Εὐτελίδας,ὁ·Λακεδ..νικητὴς παντάθλ. | γλύπτης Ἀργεῖος.
Εὐτέρπη, ἡ· μία τῶν 9 Μουσῶν.
Εὐτρήσιοι, οἱ· κάτοικοι Εὐτρησίου.
Εὐτρήσιον, τό· κώμη Ἀρκαδίας.
Εὔτρησις, -ιος, ἡ· κώμη Βοιωτίας.
Εὐτύχης, -ους, ὁ· υἱ. Ἱπποκόωντος.
Εὐτυχίδας, ὁ· σταδιοδρόμος τις.
Εὐτυχίδης,ὁ·γλύπτης,μαθ.Λυσσίππου.
Εὐφάης,-ους, ὁ· υἱ. Ἀντιόχ.βασ.Μεσσ.
Εὐφαμίδας, -ου, ὁ· στρατ. Κορινθίων.
Εὐφάνης,-ους,ὁ·πρόγ. Τιμασάρχ.,Αἰγ.
Εὐφήμη, ἡ· ἡ τροφὸς τῶν Μουσῶν.
Εὐφημίδης,-ου,ὁ·υἱ. ἢ ἀπόγ.Εὐφήμου.
Εὐφήμιος, -ου, ὁ· ῥήτωρ Ἀθηναῖος.
Εὔφημος,ὁ·υἱ. Ποσειδ. κ. Εὐρώπ., εἷς Ἀργοναυτῶν | κ.ἄ.
Εὐφήτης,-ου,ὁ·ἡγ. τῆς ἐν Ἥλ.Ἐφύρης.
Εὐφίλητος,-ου,ὁ·πα.στρατ. Χαροιάδ.
Εὔφορβος,ὁ·υἱ.Πανθόου,εἷς τῶν Τρῴων | ἐπίσ. Ἑρετριεύς.
Εὐφορίδης,ὁ· Ἀχαρν., ἀνθρακοπώλης.
Εὐφορίων,-ωνος,ὁ·υἱ.Ἀχιλλέως | πα. Αἰσχύλου | κ. ἄ.
Εὐφραῖος,ὁ·μαθ.Πλάτων., ἐξ Εὐβοίας.
Εὐφράνωρ,-ορος, ὁ· ζωγρ., γλύπτης | φιλόσ. ἐκ Σελευκείας.
Εὐφράτας, -α, ὁ· Πέρσης στρατ.
Εὐφράτης, -ου, ὁ· ποτ. Ἀσίας.
Εὐφρόνιος,ὁ·πλούσιός τις ἐκ Σουνίου.
Εὐφροσύνη,ἡ·μίατῶν τριῶνΧαρίτων.
Εὔφρων,-ονος,ὁ·κωμ.ποι.|Σικυώνιος·| πάππος Πυθαγόρου.
Εὐχαρίδης,-ου, ὁ· τῶν Ἀθηναίων τις.
Εὐχάριστος,ὁ·ἐπών.ἄρχωνἐνἈθήναις.
Εὔχειρος, ὁ· γλύπτης Κορίνθιος.
Εὐχήνωρ,-ορος,ὁ· εἷς τῶν υἱ.Αἰγ.|κ. ἄ.
Εὐωνυμία, ἡ· δῆμος Ἀττικῆς.
Εὐώνυμος, ὁ· υἱ. Οὐρανοῦ κ. Γῆς.
Εὐώνυμος,ἡ·μία τῶν Λιπάρων νήσων.
Εὐῶπις, -ιδος, ἡ· θυγ. τοῦ Τροιζῆνος.
Ἐφάρμοστος,ὁ·Ὀλυμπιον.ἐξ Ὀποῦντ.
Ἐφεσία, ἡ· ἐπίθ. Ἀρτέμιδος.
Ἔφεσος,ὁ·υἱ.Καΰστρ., ἰδρ. πόλ.Ἔφεσ.
Ἔφεσος, ἡ· πόλ. Ἰωνίας.
Ἐφιάλτειον, τό· ἄκρωτ. Καρπάθου.
Ἐφιάλτης, -ου, ὁ· εἷς τῶν Γιγάντων | ὁ προδώσαςτοὺς ἐνθερμοπ. | κ.ἄ.
Ἔφορος, ὁ· ἱστοριογρ. ἐκΚύμης|κ.ἄ.
Ἔφιππος,ὁ·κωμ.ποι.|συγγρ.Ὀλύνθιος.
Ἐφουδίων, -ωνος, ὁ· Ὀλυμπ. Ἀρκάς.
Ἐφύρα,ἡ·ἡΚόρινθ.|πόλ.Ἦλ.,Φθ. | κ.ἄ.
Ἐχέδωρος, ὁ· ποτ. Μακεδονίας.
Ἐχειαί, αἱ· πόλ. Λακωνίας.
Ἐχεκλῆς, -έους, ὁ· υἱ. Ἄκτορος, ἡγ. Μυρμιδόνων.
Ἔχεκλος, ὁ·υἱ. Ἀγήνορ., Τρὼς | κ.ἄ.
Ἐχεκράτεια, ἡ· Πυθαγορεία τις.
Ἐχεκράτης, -ους, ὁ· πα. Ἠετίωνος, πάπ. Κυψέλου | κ. ἄ.
Ἐχεκρατίδης, ὁ· πα. Ὀρέστου, βασ. Θεσσαλ. | σοφιστ. ἐν Ἀθήν. | κ. ἄ.
Ἐχέλας, ὁ· υἱ. Πενθίλου.
Ἐχελίδαι, οἱ· δῆ. Ἀττικῆς.
Ἐχέμβροτος, ὁ· αὐλῳδ. ἐξ Ἀρκαδίας.
Ἐχεμένης, -ους, ὁ· ἱστοριογ.ἐκ Κρήτ.
Ἔχεμος, ὁ· υἱ. Ἀερόπου, βασ. Τεγέας.
Ἐχέμων, -ονος,ὁ·εἷς τῶν υἱ.Πριάμου.
Ἐχένηος, ὁ· εἷς τῶν Φαιάκων.
Ἐχέπωλος, ὁ· τῶν Τρώων τις | υἱ.Ἀγχίσου, ἡγ. Σικυωνίων.
Ἐχέστρατος,ὁ·υἱ.Ἀγιδ.,βασ.Σπάρτ.
Ἐχέτλα, ἡ· πόλ. Σικελίας.
Ἔχετλος, ὁ· ἥρως Ἀττικῆς.
Ἐχετομίδας, ὁ·τῶν Λακεδαιμον. τις.
Ἔχετος, ὁ· βασ. Ἠπείρου.
Ἐχέφρων, -ονος, ὁ· υἱ. Νέστορος | υἱ. Πριάμου | κ. ἄ
Ἔχιδνα, ἡ· θυγ.Χρυσάορος κ.Καλλιρρόης | εἷς τῶν κυνῶν Ἀκταίωνος.
Ἐχινάδες, αἱ· νησίδες Ἰονίου πελάγ.
Ἔχινος, ὁ· πόλ. Ἀκαρν. | ἀκρωτ. κ. πόλ. Φθιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ
Ἐχινοῦς, -οῦντος, ὁ· πόλ. κ. ἀκρωτ. Φθιώτιδος.
Ἐχίος, ὁ· εἷς τῶν ἐν Τροίᾳ Ἑλλ. | κ.ἄ.
Ἐχίων, -ονος, ὁ· εἷς τῶν Σπαρτῶν ἐν Θήβαις | εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν.
Ἑωσφόρος, ὁ· υἱ· Ἀστραίου κ. Ἠοῦς

Ζ

Ζάβα,ἡ (κ. Ζαβαί)· πόλ. κ.νῆσ.Ἰνδιῶν.
Ζάβατος, ὁ· ποτ. Ἀσσυρίας.
Ζαβράμ, ἡ· πόλ. Ἀραβίας.
Ζάγκλη, ἡ· Μεσσήνη Σικελίας.
Ζαγρεύς, ὁ· ἐπών. Βάκχου, ὁ Ὄσιρις τῶν Αἰγυπτίων.
Ζάγρος, ὁ· ὄρος Ἀσίας.
Ζαδράκαρτα, τά· πρωτ. Ὑρκανίας.
Ζαδράμη, ἡ· χωρ. Ἀραβίας.
Ζαδριάδης, -ου, ὁ· σατρ. Ἀντιόχου ἐν Ἀρμενίᾳ.
Ζάκανθα, ἡ· πόλ. Ταρρακων. Ἰσπαν
Ζάκυνθος, ἡ· νῆσ. Ἰονίου πελάγους.
Ζάκυνθος, ὁ· υἱ.Δαρδάνου ἐξ οὗ ἡ νῆσ.
Ζαλάκη, ἡ· πόλ. Μηδίας.
Ζάλευκος, ὁ· μάγ.νομοθ. Λοκρῶν Ἰταλ.
Ζάληκος, ὁ· μικρὸς ποτ.Παφλαγονίας.
Ζάλμοξις, ὁ· βλ. Ζάμολξις.
Ζάμα, ἡ· ὄν.πόλ.Νουμιδίας,Καππ,|κ.ἄ.
Ζάμολξις, -ιδος,(κ. -εως) ὁ· μαθ. Πυθ.
Ζάν, γεν. Ζανός· βλ. Ζήν.
Ζάρα, ἡ· πόλ. Ἀρμενίας.
Ζαραγγαῖοι,οἱ(κ.Ζάραγγοι)·Περσ.ἔθ.
Ζαράμα, ἡ· πόλ. Μηδίας.
Ζάραξ, ακος, ὁ (κ. Ζάρηξ)· πόλ. Εὐβ.
Ζαρίασπα,ἡ(κ. -άσπη)·πόλ.Βακτρίας.
Ζαριάσπης, ὁ· ποτ. Βακτριανῆς.
Ζαύηκες, οἱ· ἔθνος Λιβύης.
Ζέα, ἡ· κολπίσκος Πειραιῶς.
Ζέλεια, ἡ· (κ. Ζέλη)· πόλ. Τρῳάδος.
Ζεῦγμα, τό· πόλ Κομμαγηνῆς.
Ζευξίδαμος, ὁ· πα. βασ. Σπάρτ. Ἀρχιδάμου | κ. ἄ.
Ζευξίδας, -α,ὁ· τῶν Λακεδαιμον. τις.
Ζευξίππη, ἡ· μία τῶν Νυμφῶν, σύζ. Πανδίονος | κ. ἄ.
Ζεύξιππος, ὁ· υἱ. Ἀπόλλ., βασ. Σικυῶνος | εἷς τῶν Ἐφόρ.Σπάρτ.| κ.ἄ.
Ζεῦξις, -ιδος, ὁ· περίφ. ζωγράφ. | κ.ἄ.
Ζευξώ, -οῦς, ἡ· θυγ. Ὠκεανοῦ.
Ζεύς, γεν. Διός, ὁ· υἱ. Κρόνου κ. Ῥέας, ὑπέρτατος Θεός.
Ζεφύριον, τό· ὄν. διαφ. ἀκρωτηρίων.
Ζεφυρῖτις, -ιδος, ἡ· ἐπίθ. Ἀφροδίτης.
Ζέφυρος, ὁ· υἱ.Ἀστραίου κ.Ἠοῦς, εἷς τῶν ἀνέμων.
Ζῆδος, ὁ· υἱ. Διὸς κ. Ἀντιόπης, ἀδελ. Ἀμφίονος.
Ζῆλα, τά· πόλ. Πόντου.
Ζήλαρχος, ὁ· ἀγορανόμος τις.
Ζήλας,-α, ὁ·υἱ.Νικομήδ.,πα.Προυσίου
Ζῆλις, -ιδος, ἡ· πόλ. Μαυρουσίας.
Ζῆλος, ὁ· υἱ. Στυγὸς κ. Πάλλαντος.
Ζηνεύς, -έως, ὁ (κ. Ζῆνις, -ιδος)· συγγραφεὺς ἐκ Χίου.
Ζηνοβία, ἡ· βασίλ. Παλμύρας, ἀπόγ. Πτολεμαίων | πόλ. Συρίας.
Ζηνοδότιον, τό· φρούρ. Μεσοποταμ.
Ζηνόδοτος, ὁ· Γραμματ. ἐξ Ἐφέσσου.
Ζηνόδωρος, ὁ· γλύπτης | Γραμματ.
Ζηνόδεμις, -ιδος, ὁ· πλοίαρχος ἐκ Μασσαλίας | φιλόσ. | κ. ἄ.
Ζηνοφάνης, -ους, ὁ· τύρ. Κιλικίας.
Ζήνων, -ωνος, ὁ· φιλόσ. ἐξ Ἐλέας | Στωικὸς φιλόσ. ἐκ Κιτίου.
Ζήρυνθος, ἡ· πόλ. Θρᾴκης.
Ζήτης, -ου, ὁ· υἱ. Βορέου κ.Ὠρειθυίας.
Ζοιτεία, ἡ (κ. Ζοίτειον, τό)· χωρ.Ἀρκ.
Ζομβίς, -ίδος, ἡ· πόλ. Μηδίας.
Ζοῦμοι, οἱ· Γερμανικὸν ἔθνος.
Ζοῦχις, -ιδος, ἡ· πόλ. κ. λίμ. Λιβύης.
Ζύγαινα,ἡ νῆσ. ἐρυθρᾶς θαλάσσης.
Ζυγία, ἡ· ἐπίθ. Ἥρας.
Ζυγοί, οἱ (κ. Ζύγιοι). Σκυθικὸν ἔθνος.
Ζωβίδαι, οἱ· ἔθνος Καρμανίας.
Ζωΐλος, ὁ· ῥήτ. κ. Γραματ. ἐξ Ἀμφιπόλεως | κ. ἄ.
Ζωναρᾶς, ὁ·Ἕλλ.ἱστοριογ.ἐκ Κ|λεως.
Ζώνη, ἡ· πόλ. κ. ἀκρ. Θρᾴκης.
Ζωπυρίων, -ωνος,ὁ·δοῦλός τις|Γραμμ.
Ζώπυρος, ὁ· στρατ. Δαρείου | δοῦλος Περικλ. | κ. ἄ.
Ζωράμβος, ὁ· (κ. Ζωρόμβας)· ποτ. Καρμανίας.
Ζωροάστρης, -ου, ὁ· σοφ. νομοθέτης, ἰδρ. θρησκείας Περσῶν.
Ζώσιμος, ὁ·ἱστοριογρ.ἐκ Κων|πόλεως.
Ζωστήρ, -ῆρος, ὁ· ἄκρωτ. Ἀττικῆς
Ζωστηρία, ἡ· ἐπίθ. Ἀθηνᾶς.
Ζωστήριος, ὁ· ἐπίθ. Διός

Η

Ἥβη, ἡ· θυγ. Διὸς κ. Ἥρας.
Ἥβων, -ωνος, ὁ· ἐπίθ. Βάκχου
Ἡγέλεως, ὁ· υἱ. Τυρρηνοῦ.
Ἡγέλοχος, ὁ· κωμ. ποι. | ἱππαρχος Μεγ. Ἀλεξάνδρου.
Ἡγεμόνη, ἡ· ἐπίθ. Ἀρτέμιδος | μία τῶν Χαρίτων (λεγομ. κ. Αὐξώ).
Ἡγέμων, -όνος, ὁ· ἐπών. ἄρχ. ἐν Ἀθήν. | κωμ. ποι. | κ. ἄ.
Ἡγέπολις, -ιδος, ὁ· Κῷος, πα. Ὀλυμπιόν. Φιλίνου.
Ἡγερία, ἡ· νύμφη ἐν Ἰταλίᾳ.
Ἡγέστρατος, ὁ· πλοίαρχ.ἐκ Μασσαλ.
Ἡγήμων, -ονος,ὁ·κωμ.ποι. | δημαγ. ἐν Ἀθήναις.
Ἡγησάνδρα, ἡ· θυγ. Ἀμύκλα.
Ἡγησανδρίδας, ὁ· Θεσπιεύς, στρατηγὸς Βοιωτῶν | κ. ἄ.
Ἡγήσανδρος, ὁ· πα. Ἑκαταίου | εἷς τῶν στρατ.τῶν μετὰ Ξενοφ.Μυρίων.

Ἠγησιάναξ, -ακτος, ὁ ποι. κ.συγγρ. Ἀλεξανδρείας.
Ἠγησίας, -ου, ὁ ἐπών. ἄρχ. ἐν Ἀθ. | φιλόσ. ἐκ Κυρήνης | κ. ἄ.
Ἠγησίβουλος, ὁ πα. Ἀναξαγόρου.
Ἠγησικλέης, ὁ ἀντὶ Ἀγασικλῆς.
Ἠγησίλεως, ὁ ἀντὶ Ἀγησίλαος.
Ἠγησιππίδης, ὁ ἀντὶ Ἀγησιππίδης.
Ἠγήσιππος, ὁ κωμ. ποι. | Ἀθ.ῥήτωρ.
Ἠγησιπύλη, ἡ θυγ. βασ.Θρᾳκῶν Ὀλόρου, σύζ. Μιλτιάδου.
Ἠγησίστρατος, ὁ νόθος υἱ. Πεισιστράτου | μάντις Ἥλ. | κ. ἄ.
Ἠγητορία, ἡ νύμφη Ῥόδου.
Ἠγητορίδης, ὁ υἱ. Ἀντιγόρ., Κῷ.|κ.ἄ.
Ἠγίης, -ου, ὁ ἀδελ. μάντεως Τισαμενοῦ, Ἠλεῖος.
Ἠδύλειον, τὸ (κ. -ιον)· ὄρ. Φωκίδος.
Ἠδύλη, ἡ ποιήτρια.
Ἠδύλος, ὁ ἐπιγραμματοποιὸς ἐκ Σικελ.
Ἠδυφῶν, -ῶντος, ὁ ποτ. Ἀσσυρίας.
Ἠδωνοί, οἱ (κ.-ῶνες)· Θρᾳκικόν ἔθνος.
Ἠδωνός, ὁ ἀδελ. Μύγδονος.
Ἠερίβοια, ἡ ἑλ. Ἐρίβοια.
Ἠέροπος, ὁ ἀντὶ Ἀέροπος.
Ἠετίδης, ὁ ἑλ. Ἠετιωνίδης.
Ἠετίων, -ωνος, ὁ υἱ. Ἐχεκράτ. Λαπίθ.| ἡγ. Θηβ. Κιλικ. | υἱ. Ἰάσονος | κ.ἄ.
Ἠετιώνεια, ἡ (κ. -ν(ε)ία)· ἀκρ. Ἀττ.
Ἠετιώνη, ἡ θυγ. Ἠετίων., Ἀνδρομάχη.
Ἠιόνες, αἱ κώμη Ἀργολίδος.
Ἠιονεύς, -έως, ὁ βασ. Θρᾴκης | κ.ἄ.
Ἠιόνη, ἡ μία τῶν Νηρηίδων.
Ἠιών, -όνος, ἡ πόλ. Μακεδ., ἐπίνειον Ἀμφιπόλεως.
Ἠλακάτειον, τό ὄρ. Θεσσαλίας.
Ἠλεία, ἡ = Ἠλις.
Ἠλεῖος, ὁ υἱ. Ποσειδ., πα. Αὐγείου | υἱ. Ταντάλου.
Ἠλέκτρα, ἡ θυγ. Ὠκεανοῦ | μία τῶν Δαναΐδων | θυγ. Ἀγαμέμν. | κ.ἄ.
Ἠλέκτραι πύλαι, αἱ μία τῶν πυλῶν ἐν Θήβαις.
Ἠλεκτρίδες νῆσοι· νῆσ. Ἀδρ. πελάγ.
Ἠλεκτρύων, -ωνος (κ. -ονος), ὁ υἱ. Περσέως, βασ. Μυκηνῶν | κ.ἄ.
Ἠλεκτρυώνη, ἡ θυγ. Ἠλίου | θυγ. Ἠλεκτρύωνος, ἡ Ἀλκμήνη.
Ἠλιάδης, ὁ υἱ. ἢ ἀπόγ. Ἠλίου.
Ἠλιάναξ, -ακτος, ὁ ἀδελ. Στησιχόρου.
Ἠλιάς, -άδος, ἡ πληθ. Ἠλιάδες = θυγατέρες Ἠλίου, ἀδελ. Φαέθοντος.
Ἠλιόδωρος, ὁ Γραμματ. ἐκ Φοινίκης | ῥήτωρ | ἱστοριογρ.
Ἥλιος, ὁ θεὸς τοῦ ἡλιακοῦ φωτός, ἀδελ. Σελήνης κ. Ἠοῦς.
Ἠλιούπολις, -εως, ἡ πόλ. Αἰγ|πόλ. Συρ.
Ἦλις, -ιδος, ἡ ἐπαρχ. κ.πόλ. Πελοπον.
Ἠλύσιον πεδίον, τό τόπ. νήσ. Μακάρ.
Ἠλώνη, ἡ πόλ. Φθιώτιδος ἐν Θεσσαλ
Ἡμαθία, ἡ ἐπαρχ. Μακεδονίας.
Ἡμαθίδες, αἱ αἱ 9 θυγ. τοῦ Πιέρου, βασ. Ἡμαθίας.
Ἡμαθίων, -ωνος, ὁ υἱ. Τιθων. βασ. Αἰθ.
Ἡμιθέα, ἡ θυγ. Κύκνου | θυγ. Σταφύλου κ. Χρυσοθέμιδος, ἀπόγ. Βάκχου.
Ἡμιθέων, -ωνος, ὁ Συβαρίτης τις.
Ἡμίκυνες, οἱ· μυθ. ἔθνος Ὑπερβορείων.
Ἡμωδά δρη, τά· ὄρος. Σκυθίας κ. Ἰνδ.
Ἠνιοπεύς, -έως, ὁ (κ. Ἡν-)· ἡνίοχος Ἕκτορος.
Ἠνιόχεια, ἡ (κ. -ία)· χώρα Κολχίδος.
Ἠνιόχη, ἡ (ἄλλως Εὐρυδίκη)· σύζυγ. Κρέοντος βασ. Θηβῶν.
Ἠνίοχοι, οἱ Ἀσιατικὸν ἔθνος.
Ἤνοψ, -οπος, ὁ πα. Σατνίου | πα. Κλυτομήδους.
Ἤπειον, τό· πολίχνη Τριφυλίας.
Ἤπειρος, ἡ γεν., ἡ στερεὰ (οὐχὶ νῆσος) | ἐπαρχ. Ἑλλάδος | κ. ἄ.
Ἠπιδανός, ὁ ἀντὶ Ἀπιδανός.
Ἠπιόνη, ἡ σύζ. Ἀσκληπ.μὴ Μαχάονος.
Ἠπυτίδης, ὁ υἱ. Ἠπύτου, τῶν ἐπισ. Τρώων.
Ἥρ, Ἥρος, ὁ υἱ. Ἀρμενίου ἐκ Παμφυλ.
Ἥρα, ἡ θυγ. Κρόνου κ. Ῥέας, σύζ. Διός.
Ἡραία, ἡ πολίχνη Ἀρκαδίας.
Ἡραιεύς, -έως, ὁ εἷς τῶν υἱ. Λυκάονος.
Ἡραῖον, τό ναὸς τῆς Ἥρας | ὄν. ἀκρωτ. | πόλ. Θρᾴκης | κ. ἄ.
Ἡράκλεια, ἡ ὄν. διαφ. πόλεων.
Ἡρακλείδης, -ου, ὁ υἱ. ἢ ἀπόγ. Ἡρακλέους (Τληπόλεμος, Τήμενος κ.ἄ.)|ὄν. διαφ. στρατ. |ὄν. ἰατρῶν|κ.ἄ.
Ἡράκλειον, τό ναὸς Ἡρακλέους | ὄν. διαφ. πόλ. κ. ἀκρωτ.
Ἡρακλεῖος, ὁ ποτ. Βοιωτίας.
Ἡράκλειτος, ὁ περίφ. φιλόσ. Ἴων. Σχολῆς | κ. ἄ.
Ἡρακλεόπολις, -εως, ἡ ὄν. διαφ. πόλ.
Ἡρακλέους Ἱερόν, τό να. Ἡρακλέους.
Ἡρακλέους λιμήν, ὁ λιμ. Ἀκαρναν. | λιμ. Ἑτρουρίας.
Ἡρακλέους νῆσος, ἡ νησὶς παρὰ τὴν Σαρδινίαν.
Ἡρακλέων, -ωνος, ὁ Ἐφέσ. Γραμματ.
Ἡρακλῆς, -έους, ὁ υἱ. Διὸς κ. Ἀλκμήνης. ἥρως κ. ἡμίθεος.
Ἡράκων, -οντος, ὁ Μακεδών τις | κ.ἄ
Ἡράρασα, ἡ πόλ. ἐπαρχ. Κασπείρων τῆς Ἰνδικῆς.
Ἥρητον, τό (κ. Ἥρητος, ἡ)· πόλ. Σαβίν.
Ἡριγόνη, ἡ θυγ. Ἰκαρίου | θυγ. Αἰγίσθου | κ. ἄ.
Ἠριδανός, ὁ μυθολ. ποταμός | ποτ. Ἀττικῆς.
Ἥριννα, ἡ περίφ. ποιήτρια.
Ἡριππίδας, -α, ὁ Λακεδ. ναύαρχος.
Ἡρόδικος, ὁ ἀθλητὴς ἐκ Σηλυμβρίας, ἰατρὸς ἐν Ἀθ. | Λεοντῖνος, ἀδελ. σοφιστοῦ Γοργίου.
Ἡρόδοτος, ὁ ἱστοριογρ. ἐξ Ἁλικαρν. | φιλόσοφος | κ.ἄ.
Ἡρόδωρος, ὁ Γραμματ. ἐκ Πόντου κ. ἱστοριογράφος.
Ἡρομένης, -ους, ὁ τῶν Μακεδόν. τις.
Ἡρόπυθος, ὁ εἷς τῶν ἐν Ἀθ. ἀρχόντων.
Ἡρόστρατος, ὁ ἐξ Ἐφέσου, πυρπολητὴς τοῦ ἐκεῖ ναοῦ Ἀρτέμιδος.
Ἡρόφαντος, ὁ τύρ. τοῦ ἐν Ἑλλησπ. Παρίου ἐπὶ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου.
Ἡροφίλη, ἡ μία τῶν Σιβυλλῶν, πρὸ τῶν Τρωικῶν.
Ἡρόφιλος, ὁ περίφ. ἰατρὸς ἐκ Χαλκηδόνος | κυν. φιλόσοφος.
Ἡρώ, -οῦς, ἡ ἱέρεια Ἀφροδ. ἐν Σηστῷ (βλ. Λέανδρος) | κ.ἄ.
Ἡρώδας, -α, ὁ Συρακούσιός τις.
Ἡρώδης, -ου, ὁ ὁ ἀττικός, σοφιστὴς ἐκ Μαραθῶνος.
Ἡρωδιανός, ὁ υἱ. Γραμματ. Ἀπολλωνίου | ἱστοριογράφος.
Ἥρων, -ωνος, ὁ ὄν. τριῶν Μαθηματικῶν | κ.ἄ.
Ἡρώνδας, -α, ὁ ἰαμβογράφος.
Ἥρως, -ωος, ὁ ἰατρὸς (ἄλλως Τόξαρις κ. Καλαμίτης).
Ἡρῶων πόλις, ἡ πόλ. Αἰγύπτου.
Ἡσίοδος, ὁ περίφ. ποιητής.
Ἡσιόνη, ἡ θυγ. Ὠκεαν., σύζ. Προμηθ. | θυγ. Λαομέδοντος | κ.ἄ.
Ἡσκυλῖνος λόφος, ὁ εἷς τῶν ἑπτὰ λόφων Ῥώμης.
Ἡσσᾶς, ἡ πόλ. Λοκρίδος.
Ἡσυχεία, ἡ (κ.-ία)· μία τῶν Θεσπιάδων.
Ἡσύχιος, ὁ Λεξικογράφ. ἐξ Ἀλεξανδρ. | Μιλήσιος, ἐπικληθεὶς Ἔνδοξος.
Ἥτεια, ἡ (κ. Ἥτις, -ιδος)· πόλ. Λακων.
Ἡφαιστεῖον, τό· ναὸς Ἡφαίστου.
Ἡφαιστία, ἡ (κ. -ιάς)· πόλ. Λήμνου | δῆμος Ἀττικῆς.
Ἡφαιστίνη, ἡ μία τῶν συζ. τοῦ Αἰγύπτ.
Ἡφαιστίων, -ωνος, ὁ στενώτ. φίλος Μεγ. Ἀλεξ. | ὄν. δύο Γραμματ. Ἀλεξανδρείας.
Ἥφαιστος, ὁ θεὸς τοῦ πυρός.
Ἡφαίστου ἀγορά, ἡ χωρ. Ἰταλίας.
Ἠχώ, -οῦς, ἡ μία τῶν Νυμφῶν.
Ἠὼνη, ἡ μία τῶν Θεσπιάδων.
Ἠώ, -οῦς, ἡ θεὰ τῆς αὐγῆς κ. τοῦ πρωινοῦ φωτός.

Θ

Θάββα, ἡ πόλ. Ἀφρικῆς.
Θάγουροι, οἱ λα. Σηρικῆς ἐν Ἀσίᾳ.
Θάγουρον, τό ὄρ. Ἀσιατ. Σηρικῆς.
Θαῖς, -ίδος, ἡ περίφ. ἑταίρα ἐν Ἀθήν.
Θαλάμαι, αἱ φρούρ. Ἠλιδος | πόλ. Μεσ.
Θάλα ὄρος, τό ὄρ. Γαιτουλίας ἐν Ἀφρ.
Θάλασσα, ἡ θυγ. Αἰθέρος κ. Ἡμέρας, σύζ. Ὠκεανοῦ.
Θάλεια, ἡ μία τῶν Νηρηίδων | μία τῶν 9 Μουσῶν | μία τῶν Χαρίτων.
Θαλῆς, -οῦ (κ. Θάλητος), ὁ περίφ. φιλόσ. Ἴων. Σχολῆς.
Θαλήτας, -α, ὁ ποι. κ. μάντις ἐκ Γόρτυνος Κρήτης.
Θαλία, ἡ = Θάλεια.
Θαλιάδες, αἱ χωρ. Ἀρκαδίας.
Θαλλός, ὁ πλούσιος κάπηλος ἐν Ἀθ.
Θαλλώ, -οῦς, ἡ μία τῶν Ὡρῶν παρ' Ἀθ.
Θάλπιος, ὁ υἱ. Εὐρύτου, ἀρχ. Ἐπειῶν.
Θάλπουσα, ἡ πόλ. Ἀρκαδίας.
Θαλύσια, τά ἑορτὴ τῆς συγκομιδῆς τῶν γεννημάτων.
Θαλυσιάδης, ὁ υἱ. Θαλυσίου, ὁ Ἐχέπολος.
Θαμαναῖοι, οἱ Περσικὸν ἔθνος.
Θάμαρ, ἡ γυνὴ Ἰούδα | θυγ. Δαυὶδ | κ.ἄ.
Θαμαρώ, ἡ πόλ. Ἰουδαίας.
Θαμβράδας, ὁ στρατηγὸς Σακῶν.
Θαμίεια, ἡ (κ. Θαμία)· πόλ. Θεσσαλ.
Θαμιμασάδας, ὁ ὁ Ποσειδῶν παρὰ Σκύθαις.
Θαμνήρια, τά· πόλ. Μηδίας.
Θαμοῦς, -οῦ, ὁ μυθ. βασ. Αἰγυπτ. Θηβῶν.
Θαμύρας, -α, ὁ υἱ. βασ. Ἰνάρου, βασ. Λιβύης.
Θαργήλια, τά ἑορτὴ Ἀπόλλ. κ. Ἀρτέμ. ἐν Ἀθήναις.
Θαργηλία, ἡ βασίλ. Θεσσαλ, ἐκ Μιλήτ.
Θαργηλιών, -ῶνος, ὁ ὄν. μηνὸς ἐν Ἀθ.
Θάρρηξ, -ηκος, ὁ τῶν Ἀθηναίων τις.
Θάρσυψ, -οπος, ὁ βασ. Μολοσσῶν.
Θάρυβις, -ιος, ὁ στρατ. Λυδῶν, ἐκ Λυρνησσοῦ.
Θαρύπας, -α, ὁ βασ. Μολοσσῶν | κ.ἄ.
Θάσιος, ὁ ἐπίθ. Ἡρακλέους.
Θάσος, ὁ υἱὸς Ποσειδῶνος.
Θάσος, ἡ νῆσος Αἰγαίου.
Θαυμακία, ἡ πόλ. Θεσσαλ. Μαγνησίας.
Θαυμακοί, οἱ πόλ. Φθιώτιδος.
Θαύμακος, ὁ πα. Πολάντος, ἱδρυτὴς προηγουμ. πόλεως.

Θαύμας, -αντος, ὁ· υἱ. Πόντου κ. Γῆς | εἷς τῶν Κενταύρων.
Θάψακος, ἡ· πόλ. Συρίας.
Θάψος,ἡ·πόλ.Σικελίας | πόλ.Λιβύης.
Θεάγγελα, τά· πόλ. Καρίας.
Θεαγενείδης, ὁ· ἐπών. ἄρχ. ἐν Ἀθήν.
Θεαγένης, -ους, ὁ· εἷς τῶν ἐπισ. Μεγαρέων | Θάσιος ἀθλητ. | κ.ἄ.
Θεάγης, ους, ὁ· Ἀθην., υἱ. Δημοδόκου, μαθ. Σωκρ. | κ.ἄ.
Θεαίνετος, ὁ· μάντις ἐκ Πλαταιῶν.
Θεαίτητος, ὁ· Ἀθην., υἱ. Εὐφρονίου, μαθ. Σωκράτους.
Θεανδρίδαι, οἱ· ἀπόγ. Θεάνδρου, οἴκογ. ἐν Αἰγίνῃ.
Θεανώ, -οῦς, ἡ· μία τῶν Δαναΐδων | ἀδελ.Ἐκάβης |σύζ. Πυθαγόρα|κ.ἄ.
Θεαρίδας,- α,ὁ· τῶν Βοιωταρχῶν τις.
Θεάριον,τό·ἱερ.τόπος Πυθίου Ἀπόλλ. ἐν Αἰγίνῃ.
Θεάριος, ὁ· ἐπίθ. Ἀπόλλ.ἐν Τροιζῆνι.
Θεαρίων, -ωνος, ὁ·Αἰγινήτης |περίφ. ἀρτοποιός, Ἀθην.
Θεασίδης, ὁ· υἱ. Λεωπρέπους, Σπαρτ.
Θεία,ἡ·θυγ.Οὐρ.κ.Γῆς,μή.Ἠλ..Σελ.,Ἠ-
Θειαῖος,ὁ·ἀθλητής,Ἀργεῖος. [οῦς.
Θειαντιάς, -άδος, ἡ (κ. Θειαντίς, κ. -ίνη)· θυγ. Θείαντος.
Θείας, -αντος, ὁ· βασ. Ἀσσυρίας.
Θεῖβαι, αἱ· ἀντὶ Θῆβαι.
Θειοδάμας, -αντος, ὁ·βασ. Δρυόπων.
Θεισόα, ἡ· πόλ. Ἀρκαδίας.
Θειώδας,-α, ὁ· φιλόσ. ἐκ Δαοδικείας.
Θέλδα, ἡ· πόλ. Μεσοποταμίας.
Θελμινισσός, ἡ· πόλ. Συρίας.
Θελξινόη, ἡ· μία τῶν 4 ἀρχ. Μουσῶν.
Θελξίων, -ονος, ὁ· βασ. Σικυῶνος.
Θέλπουσα,ἡ· πόλ.Ἀρκαδ.|ὄν.Νύμφης.
Θεμελιοῦχος, ὁ· ἐπίθ. Ποσειδῶνος.
Θέμις, ἡ· θυγ.Οὐρ.κ.Γῆς|μή.Ἀγχίσου.
Θεμίσκυρα, ἡ (κ.-ύρα)· ποτ. Πόντου, καθέδρα Ἀμαζόνων.
Θεμισκύρειος ὄκρα,ἡ·ἄκρωτ.Πόντου (ἄλλως Ἡράκλειον).
Θεμισταγόρας,-α, ὁ· Ἐφέσιος συγγρ.
Θεμίστιος, ὁ· πάππος Πυθέου, Αἰγιν.| σοφιστὴς κ. ῥήτωρ.
Θεμιστογένης,ὁ· ἱστοριογρ.ἐκΣυρακ.
Θεμιστοκλῆς,ὁ· περίφ.στρατ.κ.πολιτ. Ἀθην. | κ. ἄ.
Θεμιστονόη,ἡ·θυγ.Κήϋκος,σύζ.Κύκν.
Θεμιστώ,-οῦς,ἡ·μίατῶνΝηρηΐδ. | κ.ἄ.
Θεμίσων,-ωνος,ὁ· τύρ.Ἐρετρίας|βασ. Κύπρου | περίφ. ἰατρὸς | κ. ἄ.
Θεμισώνιον,τό·πόλ.Πισιδ.ἢ Φρυγίας.
Θέμμη, ἡ· πόλ. Ἀραβίας.
Θεναι, αἱ (κ. Θένναι)· πόλ. Κρήτης.
Θεογείτων,ὁ·Θηβαῖος,πράκτ.Φιλίππ.
Θεογένης,-ους,ὁ·εἷςτῶν 30τυράννων.
Θεόγνητος,ὁ·κωμ.ποιητὴς|Ὀλυμπιονίκης ἐξ Αἰγίνης.
Θεόγνις,-ίδος,ὁ· γνωμ.ποι.ἐκΜεγάρ.| εἷς τῶν 30 τυρ. | τραγ. ποι. | κ. ἄ.
Θεογονία,ἡ·τίτλοςποιήματ.Ἡσιόδου.
Θεοδάμας,-αντος, ὁ· εἷς τῶν Γιγάντ.
Θεοδέκτης,-ου,ὁ· φιλόσ., ῥήτ. κ. ποι.
Θεοδοσία,ἡ·πόλ.Ταυρικῆς Χερσονήσ.
Θεοδόσιος,ὁ·Μαθηματ.ἐκΒιθ. | Γραμματ. Ἀλεξανδρ.
Θεοδοσιούπολις,-εως, ἡ·πόλ.Ἀρμεν.
Θεοδότας,ὁ·στρατ.Ἀντιόχ.ι βασ.Συρ.
Θεοδότη,ἡ·περίφ.ἑταίρα ἐν Ἀθήναις, ἐρωμένη Ἀλκιβιάδου.
Θεόδοτος,ὁ· ἐπών. ἄρχ.Ἀθ.|ῥήτ.|κ. ἄ.
Θεοδωρίδας,-α,ὁ·Συρακούσ.ποιητής.
Θεοδωρίς,-ίδος,ἡ·φαρμακὶς ἐκ Λήμν.
Θεόδωρος,ὁ·ἐπ.ἄρχ.ἐνΑθ.|τραγ.ποι.| φιλόσ.Κυρην. | περίφ. ὑποκρ.|κ. ἄ.
Θεόκλεια, ἡ· ἑταίρα ἐν Ἀθήναις.
Θεοκλῆς,ὁ·γλύπτ.ἐκΣπάρτ.|ποι.|κ. ἄ.
Θέοκλος,ὁ· Μεσσήνιος μάντις.
Θεοκλύμενος,ὁ·μάντ.ἐξ Ἄργους|κ. ἄ.
Θεόκοσμος, ὁ· γλύπτης Μεγαρεύς.
Θεοκρίνης,-ους,ὁ·ὑποκρ.τραγ.ἐνΑθ.
Θεόκριτος,ὁ·περίφ.βουκολ.ποι.| κ. ἄ.
Θεόλυτος, ὁ· τῶν Ἀκαρνάνων τις.
Θεόμανδρος,ὁ· σοφιστὴς Κυρηναῖος.
Θεομήστωρ,-ορος, ὁ· τύρ. Σάμου.
Θεόμνηστος,ὁ·γλύπτης ἐκ Σάρδεων.
Θεονόη,ἡ· θυγ.Πρωτέως κ.Ψαμμάθης.
Θεοξένιος, ὁ· ἐπίθ. Ἀπόλλωνος.
Θεόξενος,ὁ·συγγρ.ἱστορ.τοῦ Ἀναχάρ.
Θεόπομπος,ὁ·υἱ.Νικάνδρ.,βασ.Σπάρτ. | περίφ.ἱστοριογρ.Χίος | κ. ἄ.
Θεόπη,ἡ·μίατῶν3θυγατ. τοῦ Ἀθ.Λεῶ., τῶν θυσιασθεισῶν ὑπὲρ τῆς πόλεως.
Θεούπολις, ἡ· ἡ ἐν Συρίᾳ Ἀντιόχεια.
Θεότιμος,ὁ·Λακεδαιμ.,φίλ.Θεόγνιδος.
Θεοφάνη, ἡ· θυγ. Βισάλτου.
Θεοφάνης,ὁ·ποι.κ.ἱστορ.,ἐκ Μυτιλήν.
Θεοφάνις, ὁ· ποτ. Μ. Ἀσίας.
Θεόφιλος,ὁ·ἰατρ.κ.κωμ.ποι.Ἐπιδαύρ.
Θεόφραστος,ὁ·ἐπών.ἄρχ.Ἀθ. |περίφ. φιλόσ. | κ. ἄ.
Θεόχρηστος, ὁ· Κυρην. Ὀλυμπιονίκ.
Θεράμβω, ἡ· πόλ. Μακεδ. Παλλήνης.
Θεράπνη,ἡ·θυγ.Λέλεγ.|=Θεράπναι.
Θεράπναι, αἱ· πολίχνη Λακωνικῆς.
Θέρμα, τά· πόλ. Αἰτωλίας.
Θέρμαι, αἱ· πόλ. Σικελίας. [κης).
Θερμαῖος κόλπος,ὁ·ὁθερμαΐκ. (θ]νί-
Θέρμη,ἡ·πόλ.Μακεδ.,ἡ ἐπειτ.Θεσ]νίκη
Θερμησία, ἡ· ἐπίθ. Δήμητρος.
Θέρμιος, ὁ· ἐπίθ. Ἀπόλλωνος.
Θέρμισσα,ἡ· μία τῶν Λιπάρων νήσων.
Θέρμον,τό(κ.-ος,ἡ)=Θέρμα.
Θερμοπύλαι,αἱ·τὰ στενὰ τῶν Θερμοπ
Θέρμουθις,ἡ·ἐπίθ.Ἴσιδος παρ'Αἰγυπτ
Θέρμυδρα,τά (κ.-ύδραι,αἱ)· λιμ. Μίνδου ἐν Ῥόδῳ.
Θερμώδων,-οντος,ὁ·ποτ.Καππαδοκ. | ποτ. Βοιωτίας.
Θέρμων,-ωνος,ὁ·τῶνΣπαρτιατῶντις.
Θερσαγόρας,-α, ὁ· Λαμψακηνὸς ποτ-
Θέρσανδρος,ὁ· υἱ. Πολυνείκους | υἱ. Σισύφου | κ. ἄ.
Θερσίλοχος, ὁ· εἷς τῶν ἐπισ. Λυκίων.
Θέρσιος,ὁ· νικ. ἁρματοδρ., Θεσσαλός.
Θέρσιππος,ὁ·Μακεδών,σταλεὶς ὑπὸΜ. Ἀλεξάνδρου πρὸς Δαρεῖον.
Θερσῖται, οἱ· ἔθνος οἰκοῦν ἐνΙσπανίᾳ.
Θερσίτης,ὁ· υἱ.Ἀγρίου, ὁ δυσειδέστερος τῶν Ἑλλήνων.
Θεσμία, ἡ· ἐπίθ. Δήμητρος.
Θεσμοφόρια,τά·ἑορτ.Θεσμίας Ἀρτέμ.
Θεσμοφοριάζουσαι, αἱ· τίτλος κωμῳδίας Ἀριστοφάνους.
Θεσμοφόρος, ὁ· ἐπίθ. Ἀρτέμιδος.
Θέσπεια, ἡ· θυγ. Ἀσωποῦ.
Θεσπιάδαι,οἱ· οἱ 52υἱ.Ἡρακλ. ἐκ τ Ὧν 50 θυγατ. Θεσπιοῦ.
Θεσπιάδες, αἱ· ἐπίθ. Μουσῶν.
Θεσπιαί, αἱ· πόλ. Βοιωτίας.
Θεσπιάς, -άδος, ἡ· ὄν. ἑταίρας.
Θέσπιος,ὁ·υἱ.Ἐρεχθέως, ἡγ. Θεσπιῶν.
Θέσπις,-ιδος,ὁ· τραγ. ποι. | αὐλητής.
Θεσπρωτία,ἡ(κ. -τίς, -ίδος)· ἐπαρχία Ἠπείρου.
Θεσπρωτοί,οἱ·οἰκάτ.τῆςἐνΗπ.Θεσπρ.
Θεσπρωτός,ὁ·εἷς τῶν υἱ.Λυκάον |βασ.
Θεσσαλία,ἡ·ἐπαρχ.Ἑλλάδος. [Ἠπεί.
Θεσσαλίσκος, ὁ· τῶν Θηβαίων τις.
Θεσσαλιῶτις, -ίδος, ἡ· μία τῶν 4 ἐπαρχιῶν παλ. Θεσσαλίας.
Θεσσαλονίκη, ἡ· θυγ. Φιλίππου, σύζ. Κασσάνδρου | ἡ πόλ. Θεσ]νίκη.
Θεσσαλός, ὁ· υἱ. Ἡρακλ. κ. Χαλκιόπης | υἱ. Αἱμονος | υἱ. Ἰάσον.|κ. ἄ
Θέσταλος, ὁ· υἱ. Ἡρακλέους.
Θεστία, ἡ· πόλ. Αἰτωλίας.
Θεστιάδης,-ου,ὁ·υἱ.Θεστίου,Ἴφικλος
Θεστιάς, -άδος, ἡ· θυγ. Θεστίου, ἡ Ἀλθαία.
Θέστιος, ὁ· υἱ. Ἄρεως κ. Δημανάσης, ἀπόγ. Ἀγήνορος.
Θεστορίδης,ὁ·υἱ.Θέστορος,ὁ Κάλχας.
Θέστυλις, -ιδος, ἡ· ὄν. δούλης.
Θέστωρ, -ορος, ὁ· υἱ. Ἴδμονος, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν | κ. ἄ.
Θετίδειον, τό (κ. -ιον)· να. Θέτιδος ἐν Θεσσαλ.
Θέτις, -ιδος, ἡ· Νηρηΐς, μή. Ἀχιλλ.
Θεύδ, ὁ (κ. Θόδ, κ. Θαούτ)· ὁ Ἑρμῆς τῶν Αἰγυπτίων.
Θέων, -ωνος, ὁ· ζωγρ. ἐκ Σάμου | ὄν. διαφ. φιλοσ. | κ. ἄ.
Θέωρος, ὁ· Ἀθην., περιβόητ. διὰ τὴν ἐπιορκίαν.
Θῆβαι, αἱ· πόλ. Αἰγύπτου | πόλ.Βοιωτίας | κ. ἄ.
Θηβαιεύς, -έως, ὁ· Θηβαῖος.
Θηβαῖς, -ίδος, ἡ· ἐπικ. ποίημα | τμῆμα Αἰγύπτου.
Θήβη, ἡ· θυγ. Ἀσωποῦ | θυγ. Προμηθ | πόλ. Μυσίας | =Θῆβαι | κ. ἄ.
Θηγανοῦσα, ἡ· ἑρημόν.Μεσσην.κόλπ.
Θημακός, ὁ(κ. Θημακοί, οἱ)· δῆ.Ἀττ.
Θήνα, ἡ· πόλ. Παλαιστίνης.
Θήρα, ἡ· μία τῶν Σποράδων | πόλ. Παλαιστίνης
Θηραμένης, -ους, ὁ· στρατ. κ. δημαγ. Ἀθην. | Λακεδαιμόνιός τις.
Θήρας, -α, ὁ· ἀπόγ. Τισαμενοῦ.
Θηρασία, ἡ· νησὶς παρὰ τὴν Κρήτην
Θηρεύς, -έως, ὁ· υἱ. Οἰνέως κ. Ἀλθαίας | κ. ἄ.
Θηρικλῆς, -έους, ὁ· ἐπών. ἀρχ. Ἀθ.| Κορίνθ. κεραμεύς.
Θηρίμαχος, ὁ· υἱ Ἡρακλ. κ. Μεγάρας | κ. ἄ.
Θηριππίδης, ὁ· ἐπίτροπος τοῦ Δημοσθ.
Θῆρις, -ιος, ὁ· υἱ. Ἀριστα͡ίου, Κρής.
Θηρώ, οῦς, ἡ· τροφὸς Ἄρεως | θυγ. Φύλαντος.
Θήρων, -ωνος, ὁ· τύρ. Ἀκράγαντος | γλύπτης ἐκ Βοιωτίας.
Θησεύς, -έως, ὁ· ἥρως κ. βασ. Ἀθην.
Θήχης, ὁ· ὄρος Πόντου.
Θιαγόλη,ἡ·νῆσ.τῶν ἐκβολῶν Ἴστρου.
Θίβραχος, ὁ· Ἀθην. πολέμαρχος.
Θίβρων, -ωνος,ὁ (κ.Θίμβρων)· στρατ Λακεδαιμονίων.
Θίσβη, ἡ (κ. Θίσβαι, αἱ)· πόλ. Βοιωτίας | κ. νύμφη.
Θμοῦῖς, ἡ·πόλ. Αἰγύπτου.
Θοαί, αἱ·βραχώδ.νησίδ.παραλ.Ἀκαρν.
Θόανα,τά·πόλ.Πατρ.Ἀραβ.|=Τύανα
Θοαντιάς,ἡ·θυγ.Θόαντος,Ὑψιπύλη.
Θόας, -αντος, ὁ· βασ. Καλυδῶνος | βασ.Λήμνου | βασ. Ταυρίδος | κ.ἄ.
Θόη, ἡ· θυγ. Ὠκε. κ. Τηθύος | Νηρηΐς.
Θόλος,ἡ (ὁ)· δημόσ. οἴκημα διαμονῆς Πρυτάνεων κ. ἄ. ἐν Ἀθήναις.
Θυραί, αἱ· δῆμος Ἀττικῆς.
Θορικός, ὁ (κ.Θόρ-)· μία τῶν 12 ἀρχ πόλ. Ἀττικῆς.
Θόρναξ, -ακος, ὁ· δρ. κ. κώ. Δακων.
Θόρναξ, -ακος, ἡ· σύζ. Ἰαπετοῦ.
Θούδημος, ὁ· ἐπών. ἄρχ. ἐν Ἀθήναις.
Θούδιππος, ὁ· Ἀθην. καταδικασθεὶς εἰς θάνατον μετὰ τοῦ Φωκίωνος.

Θουκλῆς, -έους, ὁ· πα. στρατ. Εὐρυμέδοντος | κ.ἄ.
Θούκριτος, ὁ· =Θεόκριτος.
Θουκυδίδης, ὁ· ὁ περίφ. ἱστορικὸς | υἱ. Μιλησίου, στρατ. Ἀθην. | κ.ἄ.
Θούλη, ἡ· νῆσος Ὠκε., Ἰσλανδία.
Θούμαντις, -εως, ὁ· μάντις Ἀθην.
Θούμνα, ἡ· πόλ. Εὐδ. Ἀραβίας.
Θουρία, ἡ· πόλ. Μεσσηνίας.
Θουρίμαχος, ὁ· βασ. Σικυῶνος.
Θούριοι, οἱ· πόλ. Ἰταλ. Λευκανίας.
Θουριάμαντις, -εως, ὁ· μάντις Ἀθην.
Θούριος, ὁ· εἷς τῶν Γιγάντων.
Θουφάνης,-ους,ὁ· Ἀθην.φιλ.Κλέωνος.
Θούφραστος, ὁ· σοφιστὴς τις.
Θόων, -ωνος, ὁ· εἷς τῶν Γιγάντων.
Θόωσα, ἡ· νύμφη τις, θυγ. Φόρκυος.
Θοώτης,-ου,ὁ· κήρ. Μενεσθέ.ἐν Τροίᾳ.
Θρᾴκη, ἡ· χώ. Εὐρώπης | ἡ ἐν Ἀσίᾳ.
Θρᾴκιον, τό· πεδίον πρὸ τῶν θρᾳκίων πυλῶν ἐν Βυζαντίῳ.
Θράμβος, ἡ· βλ. Θεράμβω.
Θρᾷξ, -ᾳκός, ὁ· κάτ. Θρᾴκης | Θρᾷκες, οἱ=Ἀσιατικὸς λαός.
Θρασιμένη λίμνη, ἡ· βλ. Τρασιμένη.
Θράσιος, ὁ· εἷς τῶν ἑπτὰ Παιόνων | μάντις ἐκ Κύπρου.
Θρᾴσις, -ιδος, ὁ·πα.Ὀλυμπ. Ἀριστοδ.
Θρᾷσσα, ἡ· θυγ. Ἄρεως κ. Τηρήνης.
Θρασούλακης, ὁ· Ἕλλην ἱστοριογρ.
Θρασύβουλος, ὁ· τύρ. Μιλήτου | τύρ. Συρακ. | ὁ καταλύσας τὴν τυραννίδα τῶν 30 | κ. ἄ.
Θρασουδαῖος, ὁ· υἱ. Ἀλεύα, ἐκ Δαρίσ.|Θηβαΐδ τις | Πυθιονίκης | κ.ἄ.
Θρασυκλῆς, -έους, ὁ· Ἀθηναῖός τις.
Θρασύλαος,ὁ·Θεσσ., πράκτωρ. Φιλίπ.
Θράουλλος,ὁ(κ.-σύλος)· στρατ.Ἀργ. | εἷς τῶν 10 στρατ. ἐν Ἄργιν. | κ.ἄ.
Θρασύλοχος,ὁ·πράκτωρ.Φιλίππ.|κ.ἄ.
Θρασύμαχος, ὁ· σοφιστὴς ἐκ Χαλκηδ.
Θρασυμήδης, -ους, ὁ· υἱ. Νέστορος | γλύπτης ἐκ Πάρου.
Θρασυμηλίδας, -α, ὁ· Σπαρτ. ναύαρχ.
Θρασύμηλος, ὁ· ἡνίοχος Σαρπηδόνος.
Θράσων,-ωνος,ὁ·Ἀθην.,φιλ.Φιλίππου.
Θρασώνδας, -α, ὁ· τῶν Θηβαίων τις.
Θρασωνίδας, -α, ὁ· Ἠλεῖος δημοκράτης | πλούσιος ἐκ Κορίνθου.
Θραῦστος, ἡ(κ.-στόν, τό)·κώ. Ἥλιδ.
Θρεψίππας, ὁ (κ. Θρέψιππος)· υἱ. Ἡρακλ. καὶ μιᾶς τῶν Θεσπιάδων.
Θρία, ἡ (κ. Θρῖα, κ. Θριαί, αἱ)· χωρ. κ. δῆμ. Ἀττικῆς | Θριάσιον πεδίον | Θριάσιαι πύλαι (τὸ Δίπυλον).
Θριαί, αἱ· νύμφαι Παρνασσοῦ.
Θρινακίς,ἡ(ἀντὶ Τρινακρία)·ἡ Σικελία
Θριοῦς, -οῦντος, ἡ· πόλ. Ἀχαΐας.
Θρόνιον, τό· πόλ. Ἐπικνημιδίων Δοκρῶν | πόλ. Θεσπρωτίας.
Θρόνοι, οἱ· πόλ. κ. ἀκρωτ. Κύπρου.
Θρυόεσσα, ἡ· ἀντὶ Θρύον.
Θρύον,τό·πόλ.Ἥλιδος(κ.Θρυόεσσα).
Θυαμία, ἡ· πόλ. κ. φρούρ.Σικυωνίας.
Θύαμις, -ιδος, ὁ· ποτ. Ἠπείρου.
Θύαμος, ὁ· ὄρ. Ἠπείρου.
Θυάτειρα, τά· πόλ. Λυδίας.
Θυέστης, -ου, ὁ· υἱ.Πέλοπ.,πα.Αἰγίσθ.
Θυΐα,ἡ·θυγ.Κηφισοῦ|περιοχὴ Δελφῶν.
Θύλακος, ὁ· γλύπτης τις.
Θυμαρίδης, ὁ· Πυθαγόρ.ἐκ Τάραντος.
Θυμβραῖος, ὁ·ἐπίθ.Ἀπόλ.|εἷς Τρώων.
Θύμβραρα, τά· πόλ. Λυδίας.
Θύμβρη, ἡ· πολίχνη Τρῳάδος.
Θυμβρία, ἡ· κώμη Καρίας.
Θύμβριον, τό· πόλ. Φρυγίας.
Θύμβριος, ὁ· ποτ. Τρῳάδος.
Θύμβρις,-εως, ἡ·νύμφη τις, μή.Πανὸς | πηγὴ Σικελίας.
Θυμίλος, ὁ· γλύπτης τις.
Θυμοιτάδαι, οἱ· δῆμος Ἀττικῆς.
Θυμοίτης, -ου, ὁ· ἀρχ. βασ.Ἀττ.|κ.ἄ.
Θυμοκλῆς, -έους, ὁ· ἐπιγραμματοπ.
Θυμοχάρης,-ους,ὁ· στρατ.Ἀθηναῖος.
Θυμώνδας, -α, ὁ· υἱὸς Μέντορος.
Θυνηὶς νῆσος, ἡ· βλ. Θυνία νῆσος.
Θυνία, ἡ· βορ. παραλία Βιθυνίας.
Θυνία νῆσος, ἡ· νῆσ. Θρᾴκης, ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου.
Θυνιάς, -άδος, ἡ· ἀκρωτ.κ.λιμ.Θρᾴκ.
Θυνοί, οἱ· Θρᾳκικὸν ἔθνος.
Θῦος,ὁ·Παφλαγ.διαβ.ἐπὶπολυφαγίᾳ.
Θυραῖος, ὁ· εἷς τῶν υἱ. τοῦ Λυκάονος.
Θυρέα, ἡ· πόλ. κ. χώ. Ἀργολίδος.
Θυρεᾶτις, -ιδος,ἡ·περὶτὴνΘυρέανχώ.
Θυρεύς,-έως,ὁ·υἱ.Οἰνέως κ.Ἀλθαίας.
Θυρίδες, αἱ· ἀπότομος ἄκρα παρὰ τὸ ἀκρ.Ταίναρον (νῦν Κάβο Γρόσσο).
Θύριον, τό· πόλ. Ἀκαρνανίας.
Θύρσις, -ιδος, ὁ· ὄν. βουκόλου.
Θύρσος, ὁ· Πυθαγόρειός τις.
Θῦς, γεν. Θυός, ὁ· βασ. Παφλαγονίας.
Θυσσαγέται, οἱ·Ἀσιατ.ἔθνος Σαρματ.
Θυσσός, -οῦ, ἡ· πόλ. Μακεδονίας.
Θύστρος, ἡ· πόλ. Ἀφρικῆς.
Θυτεῖον, τό· μέρος τοῦ Κιρραίου πεδίου ἐν Φωκίδι.
Θυωνεύς, -έως, ὁ· υἱ.Βάκχου, πα.Θόαντος, βασ. νήσου Λέσβου.
Θυώνη, ἡ· ἡ Σεμέλη.
Θυώνιχος, ὁ· Σικελὸς τις.
Θῳδ· βλ. Θεῦδ.
Θώκνεια, ἡ (κ.Θωκνία)· πόλ.Ἀρκαδ.
Θῶκνος, ὁ· υἱὸς Λυκάονος.
Θών, γεν. Θῶνος, ὁ· βασ. Αἰγύπτου.
Θῶνις, -ιος, ὁ·=Θών.
Θῶνις, -ιος, ἡ· πόλ. Αἰγύπτου.
Θωνῖτις, -ιδος, ἡ· λίμνη Ἀρμενίας.
Θῶνος, ὁ· ὁ Σαρδανάπαλος.
Θώραξ, -ακος, ὁ· Θεσσαλὸς τις,ἀπόγ. Ἀλευαδῶν|στρατ. Σπαρτιατ.|κ.ἄ.
Θωρυκίων, -ωνος, ὁ· Ἀθην. τελώνης ἐν Αἰγίνῃ.
Θωσπία, ἡ· πόλ. Ἀρμενίας.
Θωσπῖτις λίμνη, ἡ· ἐν Ἀρμενίᾳ.

I

Ἰαβαδίου νῆσος, ἡ· νῆσος Ἀσίας.
Ἰάβρουδα, ἡ· πόλ. Κοίλης Συρίας.
Ἰαβώκ, ὁ· ποτ. Παλαιστίνης.
Ἰάδερα, ἡ· πόλ. Δαλματίας.
Ἰάδμων, -ονος, ὁ· εὔπορος Σάμιος.
Ἰάζυγες, οἱ· ἔθνος Σαρματίας.
Ἰάδριππα,τὰ(κ.-Ἵππη,ἡ)·πόλ.Ἀραβίας.
Ἰαινώ, -οῦς, ἡ· θυγ. Φόρκυος.
Ἴαιρα, ἡ· μία τῶν Νηρηίδων.
Ἴακχος, ὁ· ἐπίθ. Βάκχου.
Ἰάλεμος,ὁ·υἱ.Ἀπόλ.,ἑλεγειακὸς ποι.
Ἰάλμενος, ὁ· υἱ.Ἄρεως κ.Ἀστυόχης.
Ἰάλυσος,ὁ·υἱ.Κερκάφου,ἀπόγ.Ἡλίου.
Ἰαλυσός, ἡ· πόλ. Ρόδου.
Ἰάμβη, ἡ· θυγ. Πανὸς κ. Ἠχοῦς.
Ἰάμβλιχος, ὁ· Νεοπλατωνικὸς φιλόσ.
Ἰαμενός, ὁ· εἷς τῶν ἡρώων Τροίας.
Ἰαμίδαι, οἱ· ἀπόγ.Ἰάμου, οἰκογέν.μάντεων ἐν Ἤλιδι.
Ἰαμνεία, ἡ (κ. -ία)· πόλ. Φοινίκης ἢ Παλαιστίνης.
Ἴαμος, ὁ· περίφ. μάντις, υἱ.Ἀπόλλ.
Ἰάνασσα, ἡ· μία τῶν Νηρηίδων.
Ἰάνειρα, ἡ· μία τῶν θυγ. Ὠκ.|Νηρηίς.
Ἰάνδη, ἡ· θυγ Ὠκεαν. κ. Τηθύος.
Ἰανίσκος, ὁ· βασ. Σικυῶνος.
Ἴανος, ὁ (κ. Ἰανός)· θεὸς Λατίνων
Ἰαξάρτης, -ου, ὁ· ποτ. Σογδιανῆς.
Ἰάονες, οἱ· κάτ. Ἀττ. κ. Μεγάρων.
Ἰαπετιονίδης, -ου, ὁ· υἱ. Ἰαπετοῦ.
Ἰαπετιονίς, -ίδος, ἡ· θυγ. Ἰαπετοῦ.
Ἰαπετός, ὁ· εἷς τῶν Τιτάνων,υἱ.Οὐρανοῦ κ. Γῆς, πα. τῶν Προμηθέως, Ἐπιμηθέως κ. Ἀτλαντος | κ.ἄ.
Ἰάποδες, οἱ· Ἰλλυρικὸν ἔθνος.
Ἰάπυγες, οἱ· κάτ. Ἰαπυγίας.
Ἰαπυγία, ἡ· ἐπαρχία Ἰταλίας.
Ἰαπυγία ἄκρα, ἡ· ἀκρωτ. Ἰταλίας.
Ἰάπυξ, -υγος, ὁ· υἱ. Δαιδάλου.
Ἰάρβας, -α, ὁ· βασ. τῆς ἐν Ἀφρικῇ Γαιτουλίας.
Ἰαρδάνης,ὁ=Ἰάρδανος(ποτ.Ἡλιδ.).
Ἰάρδανος, ὁ· βασ. Λυδίας, πα. Ὀμφάλης | ποτ. Ἥλιδος κ. Κρήτης.
Ἰάς, -άδος, ἡ·=Ἰωνική.
Ἰασαία, ἡ· κώμη Ἀρκαδίας.
Ἰασίδης, -ου, ὁ· υἱ.Ἰάσου, ὁ Ἀμφίων.
Ἰασικὸς κόλπος, ὁ· ὁ παρὰ τὴν Ἰασὸν τῆς Καρίας κόλπος.
Ἰάσιος, ὁ·βασ.Ὀρχομενοῦ|υἱ.Λυκούργ.
Ἰασίων, -ωνος,ὁ·υἱ.Διὸς κ.Ἠλέκτρας.
Ἰασονία ἄκρα, ἡ· ἀκρ.Εὐξείν.Πόντου.
Ἰασόνιον ὄρος, τό· ὄρ. Μηδίας.
Ἴασος, ὁ· υἱ.Ἄργου, πα.Ἀγήνορ.|κ.ἄ.
Ἴασος, ἡ (κ. Ἰασσός)· πόλ. Καρίας.
Ἰασώ, -οῦς, ἡ· θυγ. Ἀσκληπιοῦ.
Ἰάσων, -ονος, ὁ· ἀρχηγὸς Ἀργοναυτῶν | τύρ. Φερῶν Θεσσαλ. | κ.ἄ.
Ἰατροκλῆς, -έους,ὁ·πράκτωρ Φιλίππου ἐν Ἀθήναις | κ.ἄ.
Ἴαχη, ἡ·νύμφη σύντροφοςΠερσεφόνης.
Ἰαωλκός, ἡ·=Ἰωλκός.
Ἴάων, -ονος, ὁ· ποτ. Πισάτιδος | κ.ἄ.
Ἰβάνωλις, -ιος, ὁ· πα.Ἡρακλείδου,ἐκ Καρίας.
Ἴβηρ, -ηρος, ὁ· ποτ. Ἰβηρίας.
Ἰβηρία, ἡ· Ἱσπανία | ἡ μεταξὺ Κολχίδος κ. Ἀρμεν. χώρα.
Ἴβυκος, ὁ· λυρ. ποιητὴς ἐκ Ῥηγίου.
Ἴγγανοι, οἱ· ἔθνος Ἰταλ. (Λίγυρες).
Ἰδαία, ἡ· θυγ. Δαρδάνου | ἐπίθ. Κυβέλης | νύμφη τις.
Ἰδαῖος,ὁ·κήρυξ Τρώων,υἱ.Πάριδ.|κ.ἄ.
Ἴδακος, ὁ (ἡ)· πόλ. Θρᾳκ. χερσον.
Ἰδάλιον, τό· ἄκρωτ. κ. πόλ. Κύπρου.
Ἰδάνδυρσος, ὁ· βασ. Σκυθῶν.
Ἴδας, -α, ὁ· υἱ.Ἀφαρέως, ἐκ Μεσσήν., εἷς Ἀργοναυ.|εἷς τῶν υἱ.Αἰγύπ.|κ.ἄ.
Ἴδη, ἡ· θυγ. Μελισσέως, τροφὸς Διός | θυγ. Κορύβαντος, μή. Μίνωος | ὄρ. Κρήτης, Φρυγίας.
Ἰδεύς, -έως, ὁ· υἱ. Θεστ., βασ. Αἰτωλ.
Ἴδμων, -ονος, ὁ· υἱ. Ἀπόλλ., μάντις | υἱ. Αἰγύπτου.
Ἰδομεναί, αἱ (ἑλ.κ.Εἰδομένη)·δύο λόφοι παρὰ τὴν Ἀμβρακίαν Ἀκαρν.
Ἰδομενεύς, -έως, ὁ· υἱ. Δευκαλ. κ.ἔγγον.Μίνωος | εἷς τῶν υἱ. Πριάμου.
Ἰδομένη, ἡ·=Εἰδομένη, πόλ.Μακεδ.
Ἰδούσεδα, ἡ· ὄρ. Ἱσπανίας.
Ἰδουμαία, ἡ· χώ. Ἰουδαίας.
Ἰδριάς, -άδος, ἡ· χώ. κ.πόλ.Φρυγίας.
Ἰδριεύς, -έως, (κ. Ἰδρ-)· βασ. Καρίας.
Ἰδυῖα, ἡ· θυγ.Ὠκ., σύζ.Αἰήτ.βασ.Κολχ.
Ἱερά,ἡ(νῆσος)· μία τῶνΛιπάρ.|μία τῶν Αἰγουσῶν | μία τῶν Σποράδων.
Ἱεράκων νῆσος,ἡ· νῆσ.παραλ.Ἀραβ.
Ἱεράκων πόλις, ἡ· πόλ. Αἰγύπτου.
Ἱεραμαί, αἱ· πόλ. Καρίας.
Ἱεραμένης, -ους, ὁ· Πέρσης.
Ἱέραξ, -ακος, ὁ· ναύαρχος Λακεδαιμ.
Ἱεράπολις, -εως, ἡ· πόλ. Φρυγίας| πόλ. Συρίας.

Ἱεράπυδνα,ἡ (κ. -υτνα)· πόλ.Κρήτης.
Ἱέρασος, ὁ· ποτ. Δακίας.
Ἱερεῖς, οἱ· Θεσσαλ. ἔθνος.
Ἱεριχοῦς, -οῦντος, ὁ (κ. Ἱεριχώ, ἡ)· πόλ. Ἰουδαίας.
Ἱέρνη, ἡ· νῆσος Ἰρλανδία.
Ἱεροκαισάρεια, ἡ· πόλ. Λυδίας.
Ἱερόκλεια, ἡ· ὄν. ἑταίρας Ἀθην.
Ἱεροκλῆς,-έους,ὁ·μάντις Ἀθ.|ἑκλεκτ. φιλόσ. | Γραμματ. | κ. ἄ.
Ἱερομνήμη, ἡ· θυγ. Σιμόεντος.
Ἱερομνήμων, -ονος, ὁ· ἐπών. ἄρχ. ἐν Ἀθήναις.
Ἱερόν, τό· λόφ. Βιθυν. | ἀκρ. Ἰσπαν.
Ἱερόν ὄρος, τό· ὄρος Πόντου | ὄρος Θρᾴκ. χερσον.
Ἱεροσόλυμα, τά· πόλ. (πρωτ.)Ἰουδαί.
Ἱεροφῶν, -ῶντος, ὁ·ναύαρχος Ἀθην.
Ἱέρων,-ωνος,ὁ·τύρ.Συρακουσῶν | εἷς τῶν 30 τυρ. Ἀθην. | κ. ἄ.
Ἱερώνυμος, ὁ· Ὀλυμπιον. ἐξ Ἀνδρου| φιλόσ. | στρατ. κ. ἱστοριογρ. | κ.ἄ.
Ἱέται, αἱ· φρούρ. Σικελίας.
Ἰηλυσός, ἡ· ἀντὶ Ἰαλυσός.
Ἰήνυσος, ἡ· πόλ. Παλαιστ. ἢ Συρίας.
Ἰήπυγες, Ἰηπυγία· βλ. Ἰάπυγες, Ἰαπυγία.
Ἰήσων, -ονος, ὁ· βλ. Ἰάσων.
Ἰητραγόρης, ὁ· ἐπίσ. Μιλήσιος, συνεργάτης Ἀριστα γόρου.
Ἰδαγένης, -ους, ὁ· Σαμιός τις.
Ἰδαιμένης, -ους, ὁ· εἷς τῶν ἐν Τροίᾳ Λυκίων.
Ἰδάκη, ἡ· νῆσος Ἰονίου πελάγους.
Ἴδακος, ὁ· ἥρως ἐπών. Ἰθάκης.
Ἰδαμάτρης, -ου, ὁ (κ. -μίτρης)· Πέρσης ναύαρχος.
Ἰδυκλῆς, -έους, ὁ·ἐπών.ἄρχ.ἐν Ἀθήν.
Ἰδώμη,ἡ·φρούρ.Θεσσαλ. | ὄρ.κ.φρούρ. Μεσσηνίας.
Ἰδωμία, ἡ· ἐπίθ. Ἀθηνᾶς.
Ἰδωρία, ἡ· φρούρ. Ἀκαρνανίας.
Ἰκαρία, ἡ·νῆσος Αἰγ.πελ. | δῆμ.Ἀττικῆς | ἐπίθ. Ἀρτέμιδος.
Ἰκάριος, ὁ (κ. -ίων)· υἱ.Περιήρους, ἀδελ. Τυνδάρεω, πα.Πηνελ.|ἥρ.Ἀττ.
Ἰκαριώνη, ἡ· θυγ.Ἰκαρίου,Πηνελόπη.
Ἰκαρομένιππος,ὁ·τίτλ.διαλ.Λουκιαν.
Ἴκαρος, ὁ· υἱ. Δαιδάλου | Ὀλυμπιον. ἐξ Ὑπερησίας.
Ἴκαρος, ἡ· ἡ νῆσ. Ἰκαρία | νῆσ. Περσικοῦ κόλπου.
Ἰκέσιος, ὁ· πα. Διογέν. | ἰατρός τις.
Ἰκεταονίδης, ὁ· υἱ. Ἰκετάωνος, ὁ Μελάνιππος.
Ἰκέτας, -α, ὁ· βασ. Ἀρκαδίας.
Ἰκετάων, -ωνος, ὁ· υἱ.Δαομέδ., ἀδελ. Πριάμου, πα. Μελανίππου.
Ἰκέτης, -ου, ὁ·τύρ.τῶν Σικελ.Λεοντίν.
Ἴκιον ἄκρον, τό· ἀκρ. Βελγ.Γαλλίας.
Ἴκκος, -ου, ὁ· σοφιστὴς ἐκ Τάραντος | πύκτης ἐξ Ἐπιδ. | κ. ἄ.
Ἰκμάλιος, ὁ· τέκτων τις Ἰθακήσιος.
Ἰκόνιον, τό· πρωτ. Λυκαονίας.
Ἰκός, ἡ· νησὶς Αἰγαίου, πλησ.Σκύρου.
Ἰκόσιον, τό· πόλ. Μαυριτανίας.
Ἰκτῖνος, ὁ· περίφ. ἀρχιτέκτων.
Ἰλάειρα, ἡ· θυγ.Ἀπόλλ.κ. Φιλοδίκης, σύζ. Κάστορος | ἐπίθ. Σελήνης.
Ἴλαρις, -ιδος, ἡ· πόλ. Λυκίας.
Ἴλαρχος,ὁ·εἷς τῶν Ἐφόρων Σπάρτης.
Ἴλας, -α, ὁ· ἀντὶ Ἰόλαος, διδάσκ. Ἀγησιδάμου ἐν τῇ Γυμναστικῇ.
Ἰλάσαρος, ὁ· βασ. Ἀραβίας.
Ἰλαττία, ἡ· πόλ. Κρήτης.
Ἰλεργέται,οἱ (κ. -έργητες)· Ἰσπ.ἔθν.
Ἴλερδα,ἡ (κ.-έρδα)·πόλ.Ταρρ.Ἰσπαν.
Ἴλευς, -έως, ὁ· ἀντὶ Ὀϊλεύς.
Ἰλιάς,-άδος,ἡ·τὸ περίφ.ποίημα Ὁμήρ.
Ἰλιεύς, -έως, ὁ· κάτ. Ἰλίου.
Ἰλιοκολώνη, ἡ· χώ. Τρῳάδος.
Ἴλιον,τό (κ.Ἴλιος,ἡ)·δύο πόλ.Τρῳάδ.
Ἰλιονεύς, -έως, ὁ· υἱ. Φόρβαντος, εἷς τῶν Τρώων | εἷς τῶν υἱ. Νιόβης.
Ἴλιος, ἡ· βλ. Ἴλιον, τό.
Ἰλίπα, -ας, ἡ· πόλ. Ἰσπανίας.
Ἰλισσιάδες, αἱ· ἐπίθ. Μουσῶν.
Ἰλισσός, (κ. Ἰλ-)· ποτ. Ἀττικῆς.
Ἰλλυρία, ἡ· χώ. Εὐρώπης.
Ἰλλυριός, ὁ· υἱ. Κάδμου κ. Ἁρμονίας.
Ἴλος, ὁ· υἱ. Δαρδάνου, βασ. Δαρδανίας | υἱ. Τρωὸς | κ. ἄ.
Ἰλούργεια,ἡ(κ.-γία κ. -γίς)·πόλ.Ἰσπ.
Ἰματος, ὁ· Πέρσης στρατηγός.
Ἴμσον ὄρος, τό (κ. Ἴμαος, ὁ, κ. -αον, τό)· ὄρ. Ἀσίας.
Ἰμβραμος, ὁ· ἐπίθ. Ἑρμοῦ ἐν Καρίᾳ.
Ἰμβρασία, ἡ· ἐπίθ. Ἥρας.
Ἴμβρασος, ὁ· ποτ. Σάμου.
Ἴμβριος, ὁ· υἱ. Μέντορος ἐκ Καρίας.
Ἴμβρος,ὁ·εἷς τῶν παίδων τοῦ Αἰγύπτ.
Ἴμβρος, ἡ· νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
Ἰμέρα, ἡ· πόλ. Σικελίας.
Ἰμεραῖον, τό· πόλ. Θρᾴκης.
Ἰμεραῖος, ὁ· ἀδελ.Δημητρ.Φαληρέως.
Ἰμέρας, -α, ὁ· ποτ. Σικελίας.
Ἰμέριος,ὁ·γραμμ.κ.σοφιστ.ἐκΠρούσης.
Ἰμεύσιμος,ὁ·υἱ. Ἰκαρίου κ.Περιδοίας.
Ἰμίλκας,ὁ(κ.Ἰμίλκων)·=Ἀμίλκας.
Ἴμμα, ἡ· πόλ. Συρίας. [που.
Ἰμμάραδος,ὁ(κ.Ἴμμαρος)·υἱ.Εὐμόλ-
Ἰνάρως,ὁ·βασ. Αἰγύπτ. υἱ. Ψαμμητίχ.
Ἰναχίδης, -ου, ὁ· υἱ. Ἰνάχου | Ἰναχίδαι=Ἀργεῖοι.
Ἰναχίς,ἡ(κ. Ἰναχιώνη)· θυγ. Ἰνάχου.
Ἴναχος,ὁ·υἱ.Ὠκεαν.,πα.Ἰοῦς| ὄν. ποτ. Ἀργολ. κ. Ἀκαρνανίας.
Ἰνδαβάρα, ἡ· πόλ. Ἰνδιῶν.
Ἰνδία,ἡ(κ.Ἰνδική)·μέγα μέρος Ἀσίας.
Ἰνδός,ὁ· ποτ. Ἰνδικῆς | ποτ. Καρίας.
Ἰνδοσκυθία,ἡ·ἡ πέραν τοῦ Ἰνδοῦχώρα.
Ἴνησσα, ἡ (κ.Ἴννησσα)· πόλ. Σικελ.
Ἴννα, ἡ· πηγὴ τις ἐν Θρᾴκῃ.
Ἰνσομβρες,οἱ(κ.-οι)·Γαλλικὸν ἔθνος.
Ἰνταφέρνης,ὁ·εἷς τῶν 7 ἐπισ. Περσῶν.
Ἰντεμέλιοι,οἱ· κάτ.τῆς Ἰταλ. πόλ.Ἀλβίου Ἰντεμελίου.
Ἰντεράμνα,ἡ·πόλ.Ὁμβρικ.ἐνάν.Ἰταλ.
Ἰντεράμνιον,τό·πόλ.Οὐόλσκων Λατί-
Ἰντερκατία,ἡ·πόλ.Ταρρακ.Ἰσπ. [ου
Ἴνυκον, τό (κ. -ος)· πόλ. Σικελίας.
Ἰνώ,-οῦς,ἡ·θυγ. Κάδμου κ.Ἁρμονίας.
Ἰνῶα, τά· ἑορτὴ πρὸς τιμὴν Ἰνοῦς.
Ἴνωπος,ὁ(κ.-πός)·πηγὴκ.ἅλσ.ἐνΔήλῳ.
Ἰξίαι, αἱ· χωρ. Ρόδου.
Ἴξιος, ὁ· ἐπίθ. Ἀπόλλωνος.
Ἰξίων,-ονος,ὁ· βασ.Θεσσαλίας,υἱ.Ἀντίονος κ. Περιμήλης.
Ἰόβας,-α,ὁ·ἐκΝουμιδ., φίλ. Πομπηίου.
Ἰοβάτης, ὁ· βασ. Λυκίας.
Ἰόβης,-ου,ὁ·υἱ.Ἡρακλ.κ.μιᾶς Θεσπιάδων.
Ἰοβιανός, ὁ· αὐτοκρ. Ρώμης. [δος.
Ἰοδάμεια,ἡ(κ.-δάμα)·ἱέρεια Ἀθηνᾶς.
Ἰόεσσα, ἡ· ὄν. ἑταίρας.
Ἰοκάστη,ἡ·θυγ.Μενοικέως,σύζ.Λαΐου.
Ἰόκαστος, ὁ· υἱ. Αἰόλου.
Ἰολαΐδας, -α, ὁ· στρατ. Θηβαίων.
Ἰόλαος,ὁ(κ.Ἰόλας)·υἱ.Ἰφικλ. | στρατ. Μακεδόνων | κ. ἄ.
Ἰόλη, ἡ·θυγ. βασ. Οἰχαλίας Εὐρύτου.
Ἰόλλας,ὁ·=Ἰόλαος.
Ἰόνη, ἡ· μία τῶν Νηρηίδων.
Ἰόνιος, α, ον·ὁ τῆς Ἰοῦς|Ἰόνιος πόντος ἢ κόλπος |Ἰόνιον πέλαγος.
Ἰόπη,ἡ·θυγ.Ἰφικλέους,σύζ.Θησ. | θυγ Αἰόλου | πόλ. Παλαιστίνης.
Ἰόρας, ὁ· ὄρ. Γαλλίας.
Ἰορδάνης, -ου, ὁ· ποτ. Ἰουδαίας.
Ἴος,ἡ·νῆσ.Αἰγαίου,μία τῶνΣποράδων.
Ἰός, ἡ· φρούρ. Λακεδαίμονος.
Ἰουβενάλιος,ὁ· Ρωμ. σατυρ. ποιητής.
Ἰουγούρδας, -α, ὁ· βασ. Νουμιδίας.
Ἰουδαία, ἡ· ἐπαρχ. Παλαιστίνης.
Ἰουερνία, ἡ·=Ἰέρνη.
Ἰουλία,ἡ.θυγ.Αὐγ.κ.σύζ.Ἀγρίπ. | κ.ἄ.
Ἰουλιακόν, τό· πόλ. Γερμανίας.
Ἰουλιανός,ὁ·Ρωμ.αὐτοκρ.| ἡγ.Αἰγύπτ. | φιλόσ. | κ. ἄ.
Ἰουλιάς, -άδος, ἡ· πόλ. Γαλιλαίας.
Ἰουλιούπολις, -εως, ἡ· πόλ. Φρυγίας.
Ἰούλιος, ὁ· ὄν. διαφ. αὐτοκρ. Ρώμης.
Ἰουλίς,ἡ·πρωτ.νήσ.Κέω,πα.Σιμωνίδ.
Ἰουράσιος,ὁ(κ.Ἰουρασσός)·=Ἰόρας.
Ἰουστῖνος, ὁ· Ρωμ. ἱστοριογρ.
Ἰοφῶν,-ῶντος,ὁ·τραγ.ποι.υἱ.Σοφοκλ.
Ἰοψ,-οπος, ὁ· Λακεδ. ἥρως.
Ἴπνοι,οἱ(κ.Ἴπνοι)·σπήλ.τοῦΠηλίουδρ
Ἴπνος,ἡ(ὁ)·πόλ. τῶν Ὀζολῶν Λοκρῶν
Ἴπνους, -οῦντος, ὁ· χωρ. Σάμου.
Ἱππαγόρας,-ου,ὁ·συγγραφεύς τις|κ.ἄ.
Ἱππάκρα, ἡ· πόλ. Καρχηδόνος.
Ἱππάλκιμος,ὁ(κ.Ἱππαλκμος)·υἱ.Ἰτωνοῦ,ἔγγ.Βοιωτ.|υἱ.Πέλοπ.εἷς Ἀργοναυτῶν.
Ἵππανα,ἡ,(κ.τά)·πόλ.Σικελ.
Ἱππαρέτη,ἡ·θυγ.Καλλίου,σύζ.Ἀλκιβ.
Ἱππαρῖνος,ὁ·Συρακ., πα. Δίωνος | υἱ. Διονυσίου τοῦ πρώτου.
Ἵππαρις, -ιος, ὁ· ποτ. Σικελίας.
Ἱππαρχία,ἡ·ἀδελ.Μητροκλ.,σύζ. Κράτ.
Ἱππαρχίδης,ὁ·Πυθαγ.ἐκΡηγ. |τητος
Ἵππαρχος,ὁ·υἱ.Πεισιστρ.|ἐπών.ἄρχ.ἐν Ἀθήν. | τύρ. Εὐδοίας ‖ κ. ἄ.
Ἵππασος, ὁ· πα. ἀργον.Ἄκτορος | υἱ Κήυκος | κ. ἄ.
Ἱππεύς,-έως,ὁ·υἱ. Ἡρακλέους καὶ τῆς Θεσπιάδος Πρόκριδος.
Ἱππημολγοί, οἱ· Σκυθικὸν ἔθνος.
Ἱππία, ἡ· ἐπίθ. Ἀθηνᾶς.
Ἱππίας,-ου,ὁ· υἱ.Πεισιτρ.| σοφιστὴς ἐξ Ἤλιδος | κ. ἄ.
Ἵππιος,ὁ·ἐπίθ.Ποσειδ. | ποτ.Μ.Ἀσίας.
Ἱπποβότραι,οἱ·οἱ ἀριστοκρ. Χαλκιδεῖς
Ἱπποδάμας, -αντος, ὁ· υἱ.Ἀχελῴου | εἷς τῶν υἱ.Πριάμ· | ἐπών.ἄρχ.ἐν Ἀθ.
Ἱπποδάμεια, ἡ· θυγ. Ἀδράστου | θυγ. Οἰνομάου | θυγ. Ἀγχίσου | κ. ἄ.
Ἱππόδαμος,ὁ· ἀρχιτ.Μιλήσιος | κ. ἄ.
Ἱππόδετος, ὁ· ἐπίθ. Ἡρακλέους
Ἱπποδίκη, ἡ· μία τῶν Δαναΐδων.
Ἱππόδρομος,ὁ· υἱ. Ἡρακλ.κ. τῆς Θεσπιάδος Ἀνθίππης.
Ἱππόζυγος,ὁ·υἱ.Ἡρακλ.κ.τῆςΘεσπιάδος Ἱπποκράτης.
Ἱπποδόη, ἡ· μία τῶν Νηρηίδων | μία τῶν θυγ. Πελίου | κ. ἄ.
Ἱππόδοος,ὁ·ἀπόγ.Ἄρε.|νόθ.υἱ.Πριάμ. | εἷς τῶν υἱ. Αἰγύπτου | κ.ἄ.
Ἱπποδόων, -ωντος, ὁ· υἱ. Ποσειδ. κ. Ἀλόπης | κ. ἄ.
Ἱπποδοωντίς,ἡ·μίατῶν10φυλ.Ἀττικ.
Ἱπποκένταυροι,οἱ· υἱ.Ἴξίονκ.Νεφέλ.
Ἱπποκλείδης,-ου,ὁ·υἱ.Τισάνδρου | κ.ἄ.
Ἱπποκλῆς,-έους,ὁ·Πυθιονίκ.Θεσσαλ. | Ἀθην. ναύαρχος | κ. ἄ.
Ἱπποκλος,ὁ·ἡγεμὼν Λαμψάκου.
Ἱπποκορύστης,-ου, ὁ· βασ. Σπάρτης | εἷς τῶν υἱ. Αἰγύπτου.
Ἱπποκόρωνα, τά· χωρ. Μ. Ἀσίας.
Ἱπποκορώνιον, τό· χωρ. Κρήτης.
Ἱππόκουρα, ἡ· πόλ. Ἰνδικῆς.

Ἱπποκόων, -ωντος, ὁ· βασ. Σπάρτης | κ.ἄ. | ποτ. Σικελίας.
Ἱπποκράτη,ἡ·μία τῶν 50 θυγ.Θεσπιοῦ.
Ἱπποκράτης,-ους,ὁ·πα. Πεισιστράτου |υἱ. Μεγακλέους|στρατ.Ἀθην.|ὁ περίφ. ἰατρὸς | κ. ἄ.
Ἱπποκρατίδας, -α, ὁ· βασ. Σπάρτης.
Ἱππόλα, ἡ· πόλ. Λακωνικῆς.
Ἱππόλεω ἄκρη, ἡ· ἀκρ. Εὐρωπ.Σαρμ.
Ἱπολοχίδας, -α, ὁ· Θεσσαλός τις.
Ἱππόλοχος, ὁ· υἱ. Βελλεροφόντου | εἷς τῶν 30 τυρ. ἐν Ἀθήναις.
Ἱππολύτη, ἡ· θυγ. Κρηθέως, σύζ. Ἀκάστου | θυγ.Ἄρεως, βασ.Ἀμαζόν.
Ἱππόλυτος, ὁ· εἷς τῶν Γιγάντων | υἱ. Αἰγύπτου | υἱ. Θησέως | κ. ἄ.
Ἱππομάχος, ὁ· μάντις Λευκάδιος | εἷς τῶν 30 τυράννων | κ. ἄ.
Ἱπομέδουσα, ἡ· μία τῶν Δαναΐδων.
Ἱπομέδων, -οντος, ὁ· υἱ. Ἀριστομάχου,εἷς τῶν «Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας».
Ἱπομένης, -ους, ὁ· πα. Μεγαρέως, ἐξ Ὀγχηστοῦ | κ. ἄ.
Ἱππόνησος, ἡ· πόλ.Καρίας|πόλ.Λιβύ.
Ἱππόνικος, ὁ·ὀν. ἐπισήμ.Ἀθην.|στρατ. Ἀθην. | στρατ. Μακεδ. | κ. ἄ.
Ἱπονόη, ἡ· μία τῶν Νηρηίδων.
Ἱπονοΐδας, -α, ὁ· στρατ. Λακεδ.
Ἱπονόμη, ἡ· θυγ.Μενοικέως, μή.Ἀμφιτρύωνος.
Ἱππόνοος, ὁ· υἱ. Πριάμου | πα. Καπανέως | κ. ἄ.
Ἱππόποδες, οἱ· λα.Εὐρωπ.Σαρματίας.
Ἵππος, ὁ· ποτ. Κολχ.|πόλ. Γαλιλαίας, Σικελ. | νῆσ. Ἐρυθρ. Θαλάσσης.
Ἱπποσθένης, -ους, ὁ· Ὀλυμπιονίκης | Πυθαγόρ. φιλόσ. | κ. ἄ.
Ἱππόστρατος, ὁ·υἱ.Ἀμαρυγκέως|κ.ἄ.
Ἱπποτάδης, -ου, ὁ· ἀπόγ. Ἱππότου, ὁ Αἰολος.
Ἱππότης, -ου, ὁ· υἱ. Φύλαντος | υἱ. Ποσειδ. | κ. ἄ.
Ἱπποτίων, -ωνος, ὁ·ἡγ. Ἀσκανίας.
Ἵππου ἄκρα, ἡ· ἀκρωτ. Ἀφρικῆς.
Ἵππου κρήνη, ἡ· πηγὴ Ἑλικῶνος.
Ἵππου κώμη, ἡ, χωρ. Λυκίας.
Ἵππου μνῆμα,τό·χωρ.παρὰτὴνΣπάρτ.
Ἱππουρίς, -ίδος, ἡ· νησὶς Αἰγαίου.
Ἵππυλος, ὁ· Ἀθηναῖός τις.
Ἵππυς, -υος, ὁ· ποτ. ἐκ Ρηγίου Ἰταλ.
Ἱππώ, -οῦς, ἡ· θυγ.Ὠκ. κ. Τηθύος | μία τῶν Ἀμαζ.|μία τῶνΘεσπιάδων|κ.ἄ.
Ἵππων, -ωνος, ὁ· φιλόσ. ἐκ Μήλου.
Ἱππών, -ῶνος, ὁ· πόλ. Καρχηδ. | πόλ. Νουμιδίας.
Ἱππῶναξ, -ακτος, ὁ· σατυρ. ποιητὴς | Γραμματ. | κ. ἄ.
Ἱππωνιάτης κόλπος, ὁ· κόλπ. Ἰταλ.
Ἱππώνιον, τό· πόλ. Βρεττίας ἐν Ἰταλ.
Ἵππωτος, ὁ·υἱ.Ἡρακλ.κ.μιᾶςΘεσπιάδ.
Ἱρά, ἡ (κ. Ἱρὰ)=Εἶρα· ὄρ.Μεσσηνίας.
Ἵρασα, ἡ (κ. Ἴρασα)· ὄασις Λιβύης.
Ἱρή, ἡ (κ. Ἴρη)· πόλ. Μεσσηνίας.
Ἱρὴ ἄκρη, ἡ·=Ἱερ. ἀκρ. ἐν Ἱσπανίᾳ.
Ἶρις,-ιδος, (κ.-ιος), ἡ·θυγ. Θαύμαντος, ἄγγελος Θεῶν (κ. δὴ Ἥρας).
Ἶρις, -ιδος, (κ. -ιος), ὁ· ποτ. Παφλαγ.
Ἶρος,ὁ· ἐπαίτης Ἰθάκ., κατάσκ. μνηστήρων Πηνελ. | υἱ.Ἄκτορος | κ.ἄ.
Ἰρπηνοί, οἱ (κ. -ινοί)· Ἰταλ. ἔθνος.
Ἶρρα, ἡ· θυγ. Ἀρραβαίου, ἡγ. Αυγκηστῶν Ἠπείρου.
Ἰρτιος, ὁ· Ρωμ. Ἱστοριογράφος.
Ἶς, ἡ· πολίχνη Βαβυλωνίας.
Ἶς, ὁ· ποτ. Βαβυλωνίας.
Ἰσαγόρας, -ου, ὁ· υἱ. Τισάνδρου, ἐπών. ἄρχ. ἐν Ἀθήναις.
Ἰσάδας, -α, ὁ· τῶν Λακεδαιμον. τις.
Ἰσαία, ἡ· θυγ. Νηρέως.
Ἰσαῖος, ὁ· περίφ. ῥήτ. ἐν Ἀθήν.
Ἰσάμνιον, τό· ἀκρ. Ἰρλανδίας.
Ἴσαμος, ὁ· ποτ. Βακτριανῆς.
Ἰσανδρος, ὁ· υἱ. Βελλεροφόντου.
Ἰσάνδης, -ους, ὁ· βασ. Θρᾳκῶν.
Ἰσάνωρ,-ορος,ὁ·εἷς τῶν'Εφόρ.Σπάρτ.
Ἴσαρ, -αρος, ὁ (κ. Ἰσάρας)· ποτ. Γαλλίας.
Ἴσαρος, ὁ· ποτ. Οὐϊνδελικίας.
Ἰσαρχίδας, -α, ὁ· υἱ. Ἰσάρχου, στρατ. Κορινθίων.
Ἴσαρχος, ὁ· Κορινθ., πα. προηγ. | ἐπών. ἄρχ. ἐν Ἀθήναις.
Ἴσαυρα, τά· πόλ. Ἰσαυρίας.
Ἰσαυρία, ἡ· ἐπαρχία Μ. Ἀσίας.
Ἴσαυροι, οἱ· οἱ κάτ. Ἰσαυρίας.
Ἴσβος, ἡ· πόλ. Ἰσαυρίας.
Ἴσβουρος, ὁ· ποτ. Σικελίας.
Ἴσεια, τά· ἑορτὴ ἐν Αἰγύπτῳ πρὸς τιμὴν τῆς Ἴσιδος.
Ἴσειον, τό· (κ.Ἰσεῖον)· ἱερὸν Ἴσιδος, πόλ. Αἰγύπτου.
Ἰσθμιόνικος, ὁ· ὀν. Ἀθηναίου.
Ἴσθμιος, ὁ· ἐπίθ. Ποσειδ. | υἱ. Τημένου | κ. ἄ.
Ἰσθμός, ὁ· Ἰσθμὸς Κορ. | Κιμμερικὸς Ἰσθ. | Ἰσθ.Παλλήνης | Ἰσθ.Λευκάδ.
Ἰσιακῶν λιμήν,ὁ· λιμ.Εὐρωπ.Σαρματ.
Ἰσίας, -ου,ὁ· εἷς τῶν Ἐφόρ. Σπάρτης.
Ἰσίδωρος, ὁ· ὁ χαρακηνός, ἱστορ.|κ.ἄ.
Ἶσις, -ιδος, ἡ· θεὰ τῶν Αἰγυπτίων.
Ἰσμαρίς, -ίδος, ἡ· λίμνη Θρᾴκης.
Ἴσμαρος, ὁ· πόλ. Θρᾴκης.
Ἰσμήνη, ἡ· θυγ. Ἀσωποῦ | θυγ. Οἰδίποδος | κρήνη Βοιωτίας.
Ἰσμηνία, ἡ· ὀν. Θηβαίας.
Ἰσμηνίας, -ου, ὁ· περίφ. αὐλητὴς|κ.ἄ.
Ἰσμήνιος, ὁ· ἐπίθ. Ἀπόλλ. | υἱ. Ἀπόλλ. | ὀν. λόφου.
Ἰσμήνιχος, ὁ·=Ἰσμήνιος.
Ἰσμηνοδώρα, ἡ· αὐλήτρια ἐκ Βοιωτ.
Ἰσμηνόδωρος, ὁ· τῶν Θηβαίων τις.
Ἰσμηνός, ὁ· υἱ. Ἀσωποῦ, ποτ. Θεὸς | υἱ.Ἀμφίονος κ. Νιόβης|ποτ.Βοιωτ.
Ἰσοκράτης, -ους, ὁ· στρατ. Κορινθ.| περίφ. ῥήτ. Ἀθην. | κ. ἄ.
Ἰσόλοχος, ὁ· πα. στρατ. Πυθοδώρου.
Ἴσομβρες, οἱ·=Ἰνσουμβροι.
Ἴσος, ὁ· νόθ. υἱ. Πριάμου.
Ἴσος, ἡ· πολίχνη Βοιωτίας.
Ἰσπαλις, (κ. Ἴσπ-),-ιος, ἡ· πόλ. Ἴσπ.
Ἰσπανία, ἡ· (κ. Ἰσπ-)· χώ. Εὐρώπης (ἡ Ἰβηρία).
Ἴσσα, ἡ· ὀν. Λέσβου|νῆσ. Ἀδριατ.θαλ.
Ἴσση, ἡ· θυγ. Μακαρέως.
Ἰσθηδών, -όνος, ἡ· πόλ. Σκυθίας | πόλ. Σηρικῆς.
Ἰσσός, ἡ (κ. Ἴσσοι, οἱ)· πόλ. κ. λιμὴν Κιλικίας.
Ἰσσώριον, τὸ (κ.Ἰσσῶρ-)· ὄρ. Λακων.
Ἰστιαία, ἡ (κ.Ἰστίαια, ἰων.ἀντὶ Ἑστίαια)· πόλ. Εὐβοίας|δῆμ. Ἀττικῆς.
Ἰστιαιεῖς, οἱ· λαὸς Εὐβοίας.
Ἰστιαῖος, ὁ· ἡγεμὼν Μιλήτου | κ.ἄ.
Ἰστιαιῶτις, -ιδος, ἡ· ἐπαρχ. Θεσσαλ.
Ἰστοί, οἱ· ἀκρ. κ. λιμ. Ἰκαρίας | κ.ἄ.
Ἰστορίς, -ίδος, ἡ· θυγ. Τειρεσίου.
Ἰστρία,ἡ·χώ.Εὐρ.(ἡ νῦν χερσ.Ἴστρια) | πόλ. Μοισίας.
Ἰστρόπολις, -εως, ἡ· πόλ. Μοισίας.
Ἴστρος, ὁ· ποτ. Εὐρώπης | εἷς τῶν 50 υἱ. Αἰγύπτου | ἱστοριογρ. | κ.ἄ.
Ἴστρος, ἡ·=Ἰστρία.
Ἰστώνη, ἡ· ὄρ. Κερκύρας.
Ἰσχαγόρας, -α, ὁ· στρατ. Λακεδαιμ.
Ἴσχαλις, ἡ· πόλ. Βέλγων.
Ἰσχάνοος, ὁ· πα. τοῦ Αἰγιν. Πύθου.
Ἴσχενος, ὁ· υἱ. ἑνὸς τῶν Γιγάντων.
Ἰσχέπολις, -ίδος, ὁ· υἱ. Ἀλκάθου.
Ἰσχόλαος, ὁ· τῶν Λακεδαιμ. τις | κ.ἄ.
Ἰσχόμαχος, ὁ· τῶν πλουσίων Ἀθην. τις | κ.ἄ.
Ἰσχόπολις, -εως, ἡ· πόλ. Πόντου.
Ἴσχυς, -υος, ὁ· υἱ.Ἐλάτου ἐξ Ἀρκαδ.
Ἰταβέλιος, ὁ· στρατηγὸς Περσῶν.
Ἰταβύριον, τό· βλ. Ἀταβύριον.
Ἰταλία, ἡ· χώ. Εὐρώπης.
Ἰτάλικα,ἡ(κ. -ἰκη, κ.-ική)· πόλ.Ἱσπαν.
Ἰταλική, ἡ· πόλ.Ἰταλίας,τὸ ρωμ.Κορφίνιον.
Ἰταλός, ὁ· ἀρχ. βασ. Πελασγῶν, ἢ Σικελῶν ἢ Ἰταλῶν.
Ἰταμένης, -ους, ὁ· Πέρσης σατράπης.
Ἰταμὸς λιμήν, ὁ· λιμ. Πετρ.Ἀραβίας.
Ἴτανος, ὁ· πόλ. κ. ἀκρωτ. Κρήτης.
Ἰτέα, ἡ·μία τῶν Δαναΐδων|δῆμ.Ἀττικ.
Ἴτιον, τό· ἀκρ. κ. λιμ. Βελγ. Γαλλίας.
Ἰτύκη, ἡ· πόλ. Ἀφρικῆς.
Ἴτυλος, ὁ· υἱ. Ζήθου βασ. Θηβῶν.
Ἰτυμονεύς, -έως, ὁ· υἱ. Ὑπερόχου, ἐξ Ἤλιδος.
Ἴτυς, -υος, ὁ· υἱ Τηρέως κ. Πρόκνης.
Ἴτων, -ωνος, ὁ·=Ἴτωνος.
Ἴτων, -ωνος, ἡ· πόλ. Φθιώτιδος |κ.ἄ.
Ἰτώνη, ἡ·θυγ.Δυκτίου | πόλ.Ἰταλίας.
Ἰτωνίς, ἡ (κ.Ἰτωνίς)· ἐπίθ.Ἀθηνᾶς.
Ἴτωνος, ὁ· υἱ. Ἀμφικτύονος.
Ἰυγξ, -υγγος, ἡ· θυγ.Πανὸς κ.Ἠχοῦς.
Ἰῦρκαι, οἱ· Σκυθικὸν ἔθνος.
Ἰφεύς,-έως,ὁ·εἷς τῶνἑνΤροίᾳΛυκίων.
Ἰφθίμη, ἡ· μία τῶν Νηρηίδων | θυγ.Ἰκαρίου, ἀδελ. Πηνελόπης.
Ἰφιάνασσα, ἡ· μία τῶν θυγ. Προίτου, θυγ. Αἰτωλοῦ | κ.ἄ.
Ἰφιάνειρα, ἡ· θυγ. Μεγαπένθους|κ.ἄ.
Ἰφιγένεια, ἡ· θυγ. Ἀγαμέμν. |θυγ.Θησέως | ἐπίθ. Ἀρτέμιδος.
Ἰφιγόνη, ἡ·=Ἰφιγένεια.
Ἰφιδάμας,-αντος,ὁ· υἱ.Ἀντήνορ.|κ.ἄ.
Ἰφικλείδης, -ου, ὁ· υἱ. Ἰφίκλου, ὁ Ἰόλαος.
Ἰφικλῆς, -έους,ὁ·υἱ.Ἀμφιτρύονος|κ.ἄ.
Ἰφικλος, -ου, ὁ· υἱ.Φυλάκου, βασ.τῆς ἐν Θεσσ. Φυλάκης, εἷς Ἄργον.| υἱ. Θεστίου |κ.ἄ.
Ἰφικράτης, -ους, ὁ· στρατ.Ἀθην.|κ.ἄ.
Ἰφιμέδεια,ἡ·θυγ.Τρίοπ.,σύζ.Ἀλωέως.
Ἰφιμέδουσα, ἡ· μία τῶν Δαναΐδων.
Ἰφιμέδων, -οντος, ὁ· υἱ. Εὐρυσθέως.
Ἰφινόη, ἡ· θυγ. Προίτου | θυγ. Ἀλκαθόου |θυγ. Νίσου |κ.ἄ.
Ἰφινόμη, ἡ· μία τῶν Ἀμαζόνων.
Ἰφίνοος, ὁ·υἱ.Δεξίου, εἷς τῶν ἑνΤροίᾳ Ἑλλήνων.
Ἴφις, -ιος, ὁ· υἱ. Ἀλέκτορος | υἱ. Σθενέλου | κ.ἄ.
Ἴφις, -ιος, ἡ· μία τῶν Θεσπιάδων |θυγ. Ἐνυέως.
Ἰφιτίδης, -ου, ὁ·υἱ. Ἰφίτου, Ἀρχεπτόλεμος.
Ἰφιτίων, -ονος, ὁ· υἱ. Ὀτρυντέως, ἐκ Λυδίας.
Ἴφιτος, ὁ·υἱ.Εὐρύτου|υἱ. Αἰμονος,βασ. Ἤλιδος | κ.ἄ.
Ἰχάρα, ἡ· νῆσος Περσικοῦ κόλπου.
Ἰχθυοφάγοι, οἱ· Ἀραβ. ἔθνος | κ.ἄ.
Ἴχναι, αἱ·πόλ.Μακεδ.|πόλ.Φθιώτ.|κ.ἄ.
Ἰχναία, ἡ· ἐπίθ. Φθιώτιδος.
Ἶψος, ἡ (κ. Ἴψος)· πόλ. Φρυγίας.
Ἰώ, -οῦς, ἡ·θυγ.Ἰνάχου,βασ.Ἀργ.|κ.ἄ.
Ἰωάννης, -ου, ὁ· ὁ Τζέτζης, ποι. κ. Γραμματ. ἐκ Βυζαντίου.

Ἰωβάρης, -ου, ὁ· ποτ. Ἰνδικῆς.
Ἰώλκιος, ὁ· τῶν Ἀθηναίων τις.
Ἰωλκός, ἡ· πόλ. Θεσσαλ. Μαγνησίας.
Ἴων, -ωνος, ὁ· υἱ. Ξούθου, γενάρχης Ἰώνων | τραγ. ποιητής | κ.ἄ.
Ἴων, -ωνος, ὁ·ποι.Ἠπείρου ἢ Θεσσαλ.
Ἰωνία, ἡ· ἡ Ἀττικὴ ‖ἡ Ἀχαΐα |ἡ ἐν Μ. Ἀσίᾳ Ἰωνία.
Ἰωνίδαι, οἱ· δῆμος Ἀττικῆς.
Ἰωνίδες, αἱ· Νύμφαι.
Ἰωνόπολις, -εως, ἡ· πόλ. Παφλαγον.
Ἴωξος,ὁ·υἱ Μελανίππ.,ἀπόγ.Θησέως.
Ἰώσηπος,ὁ·=Ἰωσήφ|Ἰουδ.ἱστοριογρ.
Ἰωτάπατα, τά· ὀχυρὰ πόλ.Γαλιλαίας.
Ἰωτάπη, ἡ· πόλ. Κιλικίας.

Κ

Κάανδος, ὁ· υἱ. Ὠκεαν. ἢ Ποσειδ.
Καβαδηνή, ἡ· ἐπαρχ. Καρμανίας.
Κάβαλες, οἱ· ἔθνος Λιβύης.
Καβάλιοι, οἱ· κάτ. τῆς Καβαλίδος.
Καβαλίς, -ίδος, ἡ· ἐπαρχ. κ. πόλ. Μ. Ἀσίας.
Καβαλλίων,-ωνος, ὁ(ἡ)·πόλ.Κελτῶν.
Κάβας, -α,ὁ πα.Ἀργείου Ἀκουσιλάου.
Κάβασος, ἡ· πόλ. Αἰγύπτου.
Κάβειρα, τά· πολίχνη Πόντου.
Καβείρα, ἡ· θυγ. Πρωτέως.
Καβειρία, ἡ· ἐπίθ. Δήμητρος.
Καβειρίδες, αἱ· νύμφ.,ἀδελ.Καβείρων.
Κάβειροι, οἱ· μυστηριώδεις θεότητες.
Κάβειρος, ὁ· ὄρ. Φρυγίας.
Καβελλιών, -ῶνος, ἡ·=Καβαλλίων.
Καβηλεῖς, οἱ·=Καβάλιοι.
Καβησ(σ)ός, -οῦ, ἡ· πόλ. Θρᾴκης.
Καβύλη, ἡ· πόλ. Θρᾴκης.
Καβυλλῖνον, τό· πόλ. Γαλλίας.
Καδμεία, ἡ· ἀκρόπολις Θηβῶν.
Καδμεῖος, ὁ· ἐπίθ. Βάκχου.
Καδμείωνες, οἱ·ἀπόγ.Κάδμου, Θηβαῖ.
Καδμειώνη, ἡ·θυγ. Κάδμου,ἡ Σεμέλη.
Κάδμος, ὁ·υἱ.βασ.Φοινίκης'Αγήνορος, βασ.Θηβῶν | τύρ.Κῶ | Μιλήσιος ἱστοριογρ. | κ. ἄ.
Κάδοι, οἱ· πόλ. Φρυγίας.
Καδούσιοι, οἱ· Μηδικὸν ἔθνος.
Κάδυτις, -ιος, ἡ· πόλ. Παλαιστίνης.
Κάειρα, ἡ· ἡ κάτ. τῆς Καρίας.
Κάδεια, ἡ· πόλ. Ἰνδικῆς.
Καδάρσιος, ὁ· ἐπίθ. Διός.
Καΐαττας κόλπος, ὁ· ὁ τῆς Καιήτης ἐν Ἰταλ.
Καιήτη, ἡ· πόλ. κ. ἀκρωτ. Ἰταλίας.
Καικίλιος, ὁ· ὄν. διαφ. ἐπισ. Ρωμαίων.
Καΐκινός, ὁ (κ. Καικῖνος)· ποτ. Ἰταλ.
Κάϊκος, ὁ· ποτ. Μυσίας.
Καϊκουδον, τό· χωρ. Λατίου.
Καιναί, αἱ· πόλ. Μεσοποταμίας.
Καινείδης, ὁ· υἱ. Καινέως, ὁ Κορωνός.
Καινεύς, -έως, ὁ· υἱ. Ἐλάτου,βασ.Λαπιθῶν | υἱ.Κορωνοῦ, εἷς Ἀργοναυτ.
Καινὴ πόλις, ἡ (κ. Καινήπολις)· ἡ νέα Καρχηδών| πόλ. Αἰγ.| πόλ. Λακων.
Καινίνη, ἡ· πόλ. Σαβίνων ἐν Ἰταλίᾳ.
Καῖνος, ὁ· ποτ. Ναρβων. Γαλλίας.
Καῖνυς, -υος, ἡ (κ. Καινύς, -ύος)· ἀκρωτ. Ἰταλίας.
Καιπίων, -ωνος, ὁ· ὄν. Ρωμ. ὑπάτων.
Καίρατος, ὁ· ποτ. Κρήτης.
Καιρέα, ἡ (κ. Καίρη)· πόλ.Τυρρηνίας.
Καῖσαρ, -αρος, ὁ· Ρωμ. αὐτοκρ. | ὄν. ἐπισ. Ρωμαίων.
Καισαραυγούστα,ἡ·πόλ.Ταρρακ.Ἱσπ.
Καισάρεια, ἡ· πρωτ.Καππαδοκ.|πόλ.κ. λιμ.Ἀφρικ. | πόλ. Παλαιστ. | κ.ἄ.
Καισάριος,ὁ·ἰατρός τις ἐπὶ Ἰουλιανοῦ.
Καισαρίων, -ωνος, ὁ· υἱ. Ἰουλ. Καίσαρος κ. Κλεοπάτρας.
Καισήνα, ἡ· πόλ. Ἰταλίας.
Κάκος, ὁ· υἱ. Ἡφαίστου, Γίγας κ. ληστὴς ἐν Ἰταλίᾳ
Κακύπαρις, -εως, ὁ· ποτ. Σικελίας.
Καλαβρία, ἡ· ἡ ἀνατολ. Χερσόν.Ἰταλ.
Καλάθη, ἡ· πόλ.παρὰ Ἡρακλ.Στήλας.
Καλάθιον, τό· ὄρ. Κυρηναϊκῆς.
Κάλαιδις, -ίδος, ἡ· ὄν. δούλης τινός.
Κάλαϊς, -ίδος, ὁ· υἱ. Βορέου κ.Ὠρειθείας, εἷς Ἀργον. | Πυθαγόρ. τις
Καλάμαι, αἱ· πόλ. Μεσσηνίας.
Καλάμητις, -ίδος,ἡ·μία τῶν Θεσπιάδ.
Κάλαμις, -ίδος, ὁ· περίφ. γλύπτης.
Καλαμίτης,-ου, ὁ· ἢ ὡς Ἀττ.,ἰατρός.
Καλαμόδρυς, -υος, ὁ· ἀδηφάγος τις ἐκ Κυζίκου.
Κάλαμος, ὁ· πολίχνη Φοινίκης.
Καλανός, ὁ (κ. Κάλ-)· Γυμνοσοφ. τις.
Καλαός, ὁ· πα. Ἄττυος, ἐκ Φρυγίας.
Κάλας, -α, ὁ· υἱ. Ἀρπάλου.
Καλασάρνα, ἡ· χωρ. Λακωνίας.
Καλασίριες,οἱ·μοῖρα Αἰγ.πολεμιστῶν.
Καλατία, ἡ· πόλ. Καμπανίας.
Κάλατις, -ίδος, ἡ·=Κάλλατις.
Καλαύρεια, ἡ (κ. -ρία)· νῆσ. Ἀργολ. κόλπου (νῦν Πόρος).
Καλάων, -οντος, ὁ· ποτ.πλησ.Κολοφ.
Κάλβις, ἡ· ποτ. Λυκίας.
Κάλετοι, οἱ· ἔθνος Βελγ. Γαλλίας.
Καλή ἀκτή, ἡ· ἀκτὴ κ. πόλ. Σικελ. | πόλ. Κρήτης.
Καληδόνια ὄρη, τά· ὄρη Σκωτίας.
Κάλης, -ητος (κ. Κάληξ)· ποτ. Βιθυν.
Καλησία, ἡ· πόλ. Καμπανίας.
Καλήσιος, ὁ· υἱ. Αἰόλου ἐκ Τροίας.
Καλήτωρ,-ορος, ὁ· υἱ. Κλυτίου.
Καλιάνδη,ἡ·μία τῶνΝυμφ.,σύζ.Αἰγύπ.
Καλλαϊκοί, οἱ· ἔθν. Ταρρακων. Ἱσπαν.
Κάλλαισχρος, ὁ· πα.Κριτίου, Ἀθην.| υἱ. Διατίμου, Ἀθην.
Κάλλας, -αντος, ὁ· ποτ. Εὐβοίας.
Καλλάτηβος, ἡ· πόλ. Λυδίας.
Κάλλατις, -ίδος, ἡ· πόλ. Μοισίας.
Καλλία, ἡ· κώ. Ἀρκαδίας.
Καλλιάδης, -ου, ὁ· ἐπών. ἄρχ. Ἀθην. | πα. Καλλίου | στρατ.Ἀθην. | κ.ἄ.
Καλλιάνα, ἡ· πόλ. Ἰνδιῶν.
Καλλιάναξ, -ακτος,ὁ· πα.Ὀλυμπιον., ἐκ Ρόδου.
Καλλιάνασσα, ἡ· θυγ. Νηρέως.
Καλλιάνειρα, ἡ· μία τῶν Νηρηίδων.
Καλλίαρος, ἡ· πόλ. Λοκρίδος.
Καλλίαρχος, ὁ·ἐπών.ἄρχ.ἐν Ἀθήναις.
Καλλίας, -ου, ὁ· υἱ. Τημένου | πα.Ἵππον. | ἐπών. ἄρχ. ἐν.Ἀθ. | κ.ἄ.
Καλλίβιος, ὁ· Λακεδ. ἁρμοστὴς ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τῶν 30 Τυράννων.
Καλλίβροτος, ὁ·πα.ἀθλητοῦ Δ΄κωνος.
Καλλίγα, ἡ· πόλ. Ἰνδιῶν.
Καλλίγειτος, ὁ· Μεγαρεύς, πράκτωρ Φαρναβάζου.
Καλλιγείτων, -ονος, ὁ·Βυζάντιός τις.
Καλλιγένεια, ἡ· ἐπίθ. Δήμητρος.
Καλλιδίκη, ἡ·μία τῶν Δαναΐδων | κ.ἄ.
Καλλίδρομον,τό (κ.-ος,ὁ)·ὄρ.Θερμοπ.
Καλλιδόη,ἡ·θυγ.Κελεοῦ,ἐξ'Ελευσῖνος.
Καλλικλῆς,-έους,ὁ·θετὸςΤιμησάρχου, Αἰγινήτης | δημαγωγ. ἐν'Αθήναις.
Καλλικολώνη, ἡ· λόφος Τρφάδος.
Καλλικράτης, ὁ· ναύαρχος Κορινθ.| γλύπτης ἐκ Λακεδ. | κ. ἄ.
Καλλικρατίδας, -α, ὁ· ναύαρχ.Λακεδ.
Καλλικρίτη, ἡ· μία τῶν Νυμφῶν.
Καλλίμαχος, ὁ· στρατ. Ἀθην. | ἐπών. ἄρχ. Ἀθην. | ποιητὴς | κ. ἄ.
Καλλιμέδων, -οντος, ὁ· ῥήτ.ἐν'Αθήν.
Καλλίμορφος, ὁ· ἰατρ. κ. ἱστοριογρ.
Καλλίνικον, τό· πόλ. Μεσοποταμίας.
Καλλίνικος,ὁ·ἐπίθ.Ἡρακλ.|υἱ.Σελεύκ.
Καλλῖνος, ὁ·ἐλεγειακὸς ποι.ἐξ Ἐφέσ.
Καλλινοῦσα, ἡ· ἀκρωτ. Κύπρου.
Καλλιξένα, ἡ· ὄν. Θεσσαλῆς ἑταίρας.
Καλλίξενος, ὁ· ῥήτωρ Ἀθην. | κ.ἄ.
Κάλλιον, τό· πόλ. Αἰτωλίας.
Καλλιόπη, ἡ (κ. -εια)· μία τῶν Μουσῶν | πόλ. Παρθίας.
Καλλιπίδαι, οἱ· Σκυθικὸς λαός.
Καλλίπολις, -εως, ἡ·πόλ.Ἰταλ. | πόλ. Σικελ. | πόλ. Θρᾳκ. χερσον. | κ.ἄ.
Κάλλιπος, ὁ· Ἀθηναῖός τις.
Καλλιρ(ρ)όη, ἡ· θυγ.Ὠκεαν.κ.Τηθύος| θυγ. Σκαμάνδρου | θυγ.Ἀχελῴου | κρήνη παρὰ τὰς Ἀθήνας | κ.ἄ.
Καλλισθένης, ους, ὁ·Ὀλύνθ.,ἀνεψ.κ. μαθ. Ἀριστοτέλ. | δημαγ. Ἀθην., φίλ. Δημοσθ. | κ. ἄ.
Καλλίστη,ἡ· νῆσ. Αἰγ. (ἡ Θήρα)·ἐπίθ.
Καλλίστιον,ἡ·ὄν.γυναικός. [Ἀρτέμ.
Καλλιστόνικος, ὁ· Θηβ. γλύπτης.
Καλλιστράτη, ἡ· ἑταίρα ἐκ Λέσβου.
Καλλιστρατία, ἡ· κώμηΠαφλαγονίας.
Καλλίστρατος, ὁ· ἐπών. ἄρχ. Ἀθην.| δημαγ. κ. στρατ. Ἀθηναίων.
Καλλιστώ,-οῦς,ἡ·θυγ.Λυκάον.|περίφ. ἑταίρα ἐν Ἀθήναις.
Καλλιτέλης,-ους,ὁ·υἱ.ἡ μαθ. γλύπτου Ὀνατᾶ, ἐξ Αἰγίνης.
Καλλιφάνεια,ἡ·μίατῶνΩκεανίδωνΝυμφ.
Καλλιφῶν,-ῶντος,ὁ· ζωγρ. ἐκ Συρακ.
Καλλίχορον, τό· φρέαρ ἐν Ἐλευσῖνι.
Καλλύδιον, τό· φρούρ. Φρυγίας.
Κάλλων,-ωνος,ὁ·γλύπτης ἐξ Αἰγίνης.
Καλόν, τό· ἀκρωτ. Ἀφρικῆς.
Καλὸν στόμα, τό· στόμιον τοῦ Δουνάβεως, τὸ πρὸς μεσημβρίαν.
Καλοῦς, -οῦντος, ὁ· χωρ. Ἀρκαδίας.
Κάλπαι, αἱ=Κάλπη.
Κάλπας, -ου, ὁ· ποτ. Βιθυνίας.
Κάλπη,ἡ·πόλ.κ.λιμ.Βιθυνίας | ἀκρωτ. κ. πόλ. Ἱσπανίας.
Καλπούρνιοι,οἱ·ὄν.ὑπάτ.κ. ἐπισ. Ρωμ.
Καλύβη,ἡ·νύμφ.,μή.Βουκολίωνος|πόλ. Θρᾴκης (=Καβύλη).
Καλύδναι,αἱ· νησῖδες Αἰγ. Πελ. | νησ. περὶ τὴν Κάλυμνον κ. Κῶ.
Κάλυδνος, ὁ· υἱ. Οὐρανοῦ.
Καλυδών,ὁ·υἱ.Αἰτωλ.κ.Προνόης | κ.ἄ.
Καλυδών,ἡ·πόλ.Αἰτωλ.κ.ἡ πέριξ χώρ.
Καλυδώνιοςκάπρος,ὁ·ἀγριόχ.Καλυδ.
Καλύκαδνος,ὁ· ποτ. Τραχείας Κιλικ.
Καλύκη, ἡ· θυγ. Αἰόλου κ. Ἐναρέτης.
Καλυκῶπις,-ίδος,ἡ· θυγ.βασ.Φρυγ.'Ατρέως | ἐπίθ. Ἀφροδίτης.
Κάλυμνα,ἡ·νῆσ. Αἰγαίου,μία Σποράδ.
Κάλυνδα, ἡ· πόλ. Καρίας.
Καλυψώ,-οῦς, ἡ· θυγ. Ὠκε. κ. Τηθύος.
Κάλχας,-αντος,ὁ·υἱ.Θέστορος,μάντις.
Καλχηδών, -όνος, ἡ·=Χαλκηδών.
Καλχινία,ἡ·θυγ.Λευκίππου, ἐκ Σπάρτ.
Κάλχος, ὁ· υἱ. Δαυνίων.
Κάλως,-ω, ὁ· ἀνεψ. κ. μαθ. Δαιδάλου.
Καμάρα, ἡ· πόλ. Κρήτης.
Καμάρινα,ἡ (κ. -ίνα)· θυγ.Ὠκε. | πόλ. Σικελίας | κ. ἄ.
Καμαρῖνον,τό·πόλ.Ὀμβρικῆςἐν'Ιταλ.
Καμαρῖται,οἱ·ἔθν.τῆς ἐν'Ασίᾳ 'Αλβαν.
Καμβαδηνή, ἡ· ἐπαρχ. Μηδίας.
Κάμβαλα, τά· πόλ. Ἀρμενίας.
Καμβαύλης,-ου,ὁ·ἡγ. Κελτογαλατῶν.
Κάμβλης,-ητος,ὁ·βασ.Λυδ.,περιδ.ἀδηΚαμβόδουνον,τό·πόλ.Ραιτίας. [φάγ.
Καμβυσηνή, ἡ· ἐπαρχ.'Αρμενίας.

Καμβύσης,ὁ·ἡγ.Περσ.|υἱ.Κύρ.τοῦ Μεγ., βασ. Περσίας | ὄν. ποταμῶν.
Κάμειρος,ὁ· υἱ. Κερκάφου,βασ.Ρόδου.
Κάμειρος, ἡ· πόλ. Ρόδου.
Καμειρώ, -οῦς, ἡ· θυγ. Παναδάρεω.
Καμερία, ἡ· πόλ. Σαβίνων ἐν Ἰταλίᾳ.
Καμικός,ἡ(κ.Κάμ-)·πόλ. κ. ποτ.Σικελ.
Κάμιλλος,ὁ· ἐπίθ.Ἑρμοῦ | εἰς τῶν Καβείρων | ὄν. Ρωμ. στρατ. | κ. ἄ.
Κάμιρος, ἡ·=Κάμειρος.
Κάμμης, -εω, ὁ· τύρ. Μιλήτου.
Καμοῦν, τό· πόλ. Συρίας.
Καμπανία, ἡ· ἐπαρχ. Ἰταλίας.
Κάμπη, ἡ· κατα χθόνιον τέρας.
Καμπόδουνον,τό·πόλ.Οὐϋνδελικίων.
Κάμψα, ἡ· πόλ. Μακεδονίας.
Κάναθος, ἡ· πηγὴ Ἀργολίδος.
Κάναι, αἱ· πόλ. Αἰολίδος.
Κανάκη, ἡ· θυγ. Αἰόλου κ. Ἐναρέτης.
Καναρία νῆσος,ἡ·νῆσ.Ἀτλαντικ.Ὠκ.
Καναστραῖον,τὸ (κ. Κάναστρον)· ἀκρωτ. Χερσον. Παλλήνης.
Κανάχη, ἡ· ἀδελφ. κ. σύζ. Μακαρέως.
Κάναχος, ὁ· γλύπτης ἐκ Σικυῶνος.
Κάνδαλος, ὁ· εἷς τῶν παίδων Ἥλίου.
Κανδαύλης, ὁ· βασ. Λυδίας.
Κανδαουῖα, ἡ· ὀρειν.τόπος Ἰλλυρίας.
Κανδρηνή, ἡ· ἐπίθ. Ἥρας.
Κάνδυβα,ἡ (κ.-ύβη)· πολίχνη Λυκίας.
Κάνδυβος, ὁ· υἱ. Δευκαλίωνος.
Κάνη,ἡ(κ.Κάνης ὄρ.,τό)·ἀκρωτ.Αἰολ.
Κάνηθος,ὁ·υἱ.Λυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας | υἱ. Ἄβαντος,Εὔβ. | ὄρος Εὐβοίας.
Κανθάριον, τό· ἀκρωτ. Σάμου.
Κάνθαρος,ὁ·ἥρ.Ἀττ.|γλύπτ.ἐκ Σικυῶ.
Κανθαρώλεθρον,τό· ὀρειν.μέρ.Θρᾴκ.
Κάνθος, ὁ· υἱ. Κανήθου ἐξ Εὐβοίας.
Κάννα,ἡ,(κ.Κάνναι, αἱ)· κώμ. Ἀπουλ.
Κανταβρία,ἡ· ἐπαρχ. Ταρρακ. Ἱσπαν.
Κάντιον, τό· ἀκρωτ. νήσ. Βρεττανίας.
Κανύσιον, τό·πόλ. Ἰταλ. Ἀπουλίας.
Κάνωβος,ὁ (κ. Κάνωπος)· πόλ. Αἰγύπτου |ὁ κυβερνήτης νηὸς Μενελάου.
Καούαροι, οἱ· Γαλλικὸν ἔθνος.
Καπανεύς,-έως,ὁ·υἱ.Ἱππονόου,εἷς τῶν ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας.
Καπανηιάδης,ὁ·υἱ.Καπαν.,ὁ Σθένελος.
Καπάτων,-ωνος,ὁ·Λοκρόςτις ἐξ Ἰταλ.
Καπέδουνον, τό· πόλ. Ἰλλυρίας.
Κάπετος,ὁ·εἷς τῶν μνηστήρ.Ἱπποδαμ.
Καπετώλιον, τό· βλ. Καπιτώλιον.
Καπίννα, ἡ· πόλ. Ἐτρουρίας.
Καπιτώλιον,τό·ἠκορυφ.Καπιτωλ.λόφ.
Καππαδοκία, ἡ· ἐπαρχ. Μ. Ἀσίας.
Καππάδοξ, -οκος, ὁ· ποτ. Καππαδοκ.
Καππώτας, -ου, ὁ· ἐπίθ. Διός.
Καπρέαι, αἱ· νῆσ. Μεσογ. θαλάσσης.
Καπρία, ἡ· λίμνη Παμφυλίας.
Κάπρος, ὁ· Ὄλυμπιον. Ἠλεῖος | ποτ. Φρυγ. | ποτ. Ἀσσυρ. | κ. ἄ.
Καπύαι, αἱ·=Καφύαι.
Καπύη, ἡ· πόλ. Ἰταλ. Καμπανίας.
Κάπυς, -υος, ὁ· υἱ. Ἀσσαράκου, πα. Ἀγχίσου.
Κάρ, Καρός, ὁ· υἱ. Φορωνέως, ἀδελ. Μυσοῦ κ. Λυδοῦ | ὁ κάτ. Καρίας.
Κάραλις, -εως, ἡ· ἀκρωτ. κ. πόλ. ἐπὶ τῆς νήσου Σαρδινίας.
Καράλλις, ἡ (κ. Καράλλεια)· πόλ. Ἰσαυρίας.
Καραμβις, -εως, (κ. -ιδος), ἡ· ἀκρωτ. Παφλαγονίας.
Κάρανα, τά· πόλ. Γαλατίας ἡ Ἀρμεν.
Καρανδιτις, -ιδος,ἡ· ἐπαρχ. Ἀρμενίας.
Κάρανος, ὁ· εἷς τῶν ἀπογ. Ἡρακλ.| υἱ.Φιλίπ.κ.Κλεοπ.| στρατ.Μ.Ἀλεξ.
Κάρβινα, ἡ· πόλ. Ἰαπυγίας.
Κάρβων, -ωνος, ὁ·ὄν. ἐπίσ. Ρωμαίων.
Καρδαμύλη,ἡ·πόλ.Λακων.|νησίς Χίου.
Καρδία, ἡ· πόλ. Θρᾴκ. Χερσονήσου.
Καρδοῦχοι, οἱ· ἔθνος Ἀρμενίας.
Κάρδυς, -υος, ὁ· πα. Κλυμένου.
Καρηνῖτις, -ίδος, ἡ·=Καρανῖτις.
Κάρησος, ἡ· πόλ. Τρῳάδος.
Κάρησος, ὁ· ποτ. Μυσίας.
Καρδαία, ἡ· πόλ. δυτ. νήσου Κέω.
Καρία, ἡ· ἐπαρχ. Μ. Ἀσίας | ἀκρόπ. Μεγάρων | κ. ἄ.
Καρίνη, ἡ· πόλ. Μυσίας.
Καρίς, -ίδος, ἡ· οὕτω ἐκαλεῖτό ποτε ἡ Κῶς.
Καρίων, -ωνος,ὁ· ὄν.δ:ύλου|ποτ.Ἀρκ.
Καρκαδιόκερτα, τά· πρωτ. Σοφηνῆς ἐν τῇ Ἀρμενίᾳ.
Καρκίνη, ἡ (κ. Κάρκινα)· πόλ. Ταυρικῆς χερσον.
Καρκινῖτης κόλπος, ὁ·κόλπος Εὐρωπ. Σαρματίας.
Καρκίνος, ὁ· υἱ. Ξενοτίμου στρατ. Ἀθην. | τραγ. ποιητὴς | κ. ἄ.
Καρμάλας, -α, ὁ· ποτ. Καταονίας.
Καρμάνη, ἡ· πρωτ. Καρμανίας.
Καρμανία, ἡ· ἐπαρχ. Ἀσίας.
Καρμανίς, -ίδος, ἡ· =Καρμανία | ἀκρωτ. Καρμανίας.
Καρμαντίδης, ὁ· πα. ῥήτ. Γοργίου.
Καρμάνωρ,-ορος,ὁ· Κρής,πα.Εὐβούλ.
Καρμέντις, -ίδος, ὁ· μία τῶν νυμφῶν, μάγισσα.
Κάρμη, ἡ· θυγ. Εὐβούλου, μὴ. Βριτομάρτεως.
Κάρμηλος, ὁ. ὄρ. Ἰουδαίας.
Κάρμιν(ν)α, ἡ· νῆσ. Ἰνδικῆς.
Κάρμων, -ωνος, ἡ· πόλ. Ἱσπανίας.
Κάρνεα, τά·=Κάρνεια.
Καρνεάδης, ὁ· φιλόσ. ἐκ Κυρήνης.
Καρνεάτης, ὁ· ὄρ. Σικυωνίας.
Κάρνεια, τὰ (κ. -εα)· ἑορτὴ Σπάρτης εἰς τιμὴν Καρνείου Ἀπόλλωνος.
Καρνεῖος, ὁ (κ. Κάρ-, κ. -ήιος)· ἐπίθ. Ἀπόλλ. | κυν. φιλόσ. ἐκ Μεγάρων | ὄν. μηνός.
Καρνίων, -ωνος, ὁ· ποτ. Ἀρκαδίας.
Κάρνοι, οἱ· Γαλλικὸν ἔθνος.
Κάρνος, ὁ· υἱ. Διὸς κ. Εὐρώπης | ἡ μάντις Ἀκαρνάν.
Κάρουρα, τά· πόλ. Φρυγίας.
Κάρουσσα, ἡ· πόλ. Ἀσσυρίας.
Καροφαντίδας, -α, ὁ· Πυθαγ. τις ἐκ Τάραντος.
Κάρπαθος, ἡ· νῆσ. Αἰγ. πελάγους.
Καρπασία, ἡ· πόλ. κ. λιμ. Κύπρου.
Καρπάτης, -ου, ὁ· τὰ νῦν Καρπάθ. ὄρ.
Καρπήοιοι, οἱ· =Καρπητανοί.
Καρπητανία, ἡ· τμῆμα τῆς Ταρακων. Ἱσπανίας.
Καρπητανοί, οἱ· Ἱσπανικὸν ἔθνος.
Κάρπις, -ιος, ὁ· ποτ. Παννονίας.
Καρπώ, -οῦς, ἡ· μία τῶν Ὡρῶν.
Κάρραι, αἱ· πόλ. Μεσοποταμίας.
Κάρρας, -α, ὁ· ποτ. Μεσοποτ.
Καρρόδουνον, τό· πόλ. Γερμανίας.
Κάρρωτος, ὁ· Κυρηναῖος Πυθιονίκης.
Καρσέολοι, οἱ· πόλ. Λατίου.
Κάρσουλοι, οἱ· πόλ. Ὀμβρικῆς.
Καρταία, ἡ· =Καρδαία.
Καρτέρεια, ἡ·=Κρατέρεια.
Καρτέρων,-ωνος,ὁ·εἷς τῶν υἱ.Λυκάον.
Καρτήια, ἡ· πόλ. Ἱσπανίας.
Καρύαι,αἱ(κ.-υαι)·κώ.Λακεδ.|πόλ.Ἀρκ.
Καρύανδα, ἡ· πόλ. Καρίας.
Κάρυστος, ὁ· υἱ. Χείρωνος.
Κάρυστος,ἡ·πόλ.Εὐβοίας|χωρ.Λακων.
Καρχηδών, -όνος, ἡ· πόλ. Ἀφρικῆς | ἡ νέα Καρχ., πόλ. Ἱσπανίας.
Κάσαμβος, ὁ·υἱ.Ἀριστοκράτ., Αἰγινή.
Κασδαναία, ἡ·=Καστανάια.
Κασιλῖνον, τό· πόλ. Καμπανίας.
Κάσινος, ὁ· ποτ. Ἰταλίας.
Κάσιον ὄρος, τό·ὄρ.Αἰγύπ.|ὄρ.Σελευκ
Κάσιος, ὁ· ἐπίθ. Διὸς | ποτ.Ἀλβανίας
Κασιῶτις, -ίδος,ἡ (πέτρα)·ἀκρ.Αἰγύπ
Κασμέναι, αἱ (κ. -ένη, ἡ)· πόλ. Σικελ
Κάσος, ἡ· νῆσος Αἰγ. πελάγους.
Κασουργίς, -ίδος ἡ· πόλ.Γερμανίας.
Κασπάτυρος, ἡ· πόλ. Ἰνδικῆς.
Κάσπειρος, ἡ· πόλ. Ἰνδικῆς.
Κάσπιαι Πύλαι, αἱ· στενόν μεταξὺ Μηδίας κ. Ἑρκανίας.
Κάσπιοι, οἱ· Σκυθικὸν ἔθνος.
Κασάνδρα, Κασάνδρεια· βλ. Κασσ-
Κασσανδάνη, ἡ·σύζ.Κύρου,μή.Καμβύ
Κασσάνδρα, ἡ· θυγ. Πριάμου, μάντις.
Κασσάνδρεια, ἡ· πόλ. Μακεδονίας.
Κάσσανδρος, ὁ· υἱ. Ἀντιπάτρου, βασ. Μακεδονίας.
Κασσιέπεια, ἡ (κ. Κασσιόπη)· θυγ. Ἀράβου.
Κασσιόδωρος, ὁ· ὁ μεταφράσας τὸν Ἰώσηπον εἰς τὴν Λατινικήν.
Κάσσιος, ὁ· ὄν. διαφ. ἐπίσ. Ρωμαίων.
Κασσιτερίδες, αἱ· νῆσοι Ἀτλαντ.Ὠκ.
Κασσιφόνη, ἡ· θυγ. Κίρκης κ. Ὀδυσσ.
Κασαιῶτις, -ίδος, ἡ· ἐπαρχ. Συρίας.
Κασσωπαῖοι, οἱ· λα. Κασσωπίας χώ.
Κασσώπη, ἡ· πόλ. Μολοσσῶν |λιμ.Χαονίας | πόλ. κ. λιμ. Κερκύρας.
Κασσωπία, ἡ· ἐπαρχ. Ἠπείρου.
Κασσωτίς, -ίδος, ἡ·Νύμφη Παρνασσοῦ.
Καστάβαλα, τά· πόλ. Καππαδοκίας.
Κασταλία, ἡ· πηγὴ Παρνασσοῦ | πόλ. Κιλικίας.
Καστάλιος, ὁ· υἱ. Ἀπόλλ. ἡ Δελφοῦ.
Καστάλων, -ωνος,ὁ (κ.-λών,-ῶνος)· πόλ. Ἱσπανίας.
Κάστανα, τά· πόλ. Θεσσαλ.|πόλ.Πόντ.
Καστανάια, ἡ· πόλ. Θεσσ. Μαγνησίας.
Καστανία, ἡ· χωρ. πλησ. Τάραντος.
Καστανὶς αἶα, ἡ· ἡ περὶ τὴν Καστανάιαν χώρα.
Καστιάνειρα, ἡ· σύζ. Πριάμου, μή. Γεργυθίωνος.
Κάστνιον ὄρος, τό· ὄρ. Παμφυλίας.
Καστορίων, -ωνος, ὁ· ποτ. ἐκ Σόλων.
Κάστρον, τό· πόλ. Ἰταλίας.
Κάστυλον, τό·=Καστανῶν.
Καστωλός, ὁ· πόλ. Λυδίας.
Κάστωρ, -ορος, ὁ· ὁ ἕτερος τῶν Διοσκούρων, υἱ. Τυνδάρεω, ἀδελ. Πολυδεύκους |συγγραφ.ἐκ Ῥόδου |κ.ἄ.
Καταβαθμός, ὁ· ἀκρωτ. κ.χωρ.Ἀφρικῆς | κώ. Μαρμαρικῆς.
Κατάδουπα, τά· καταῤῥάκτης Νείλου.
Καταιόνιον, τό· ἀκρωτ. Ἀφρικῆς.
Κατάνη, ἡ· πόλ. Σικελίας.
Καταονία, ἡ· ἐπαρχ. Καππαδοκίας.
Καταῤῥάκτης, ὁ· τοῦ Νείλου ἐν Αἰθιοπίᾳ|ποτ.Παμφυλίας|ποτ.Φρυγίας.
Κατόαροι, οἱ· Σκυθικὸν ἔθνος.
Κατόριγες, οἱ· Γαλλικὸν ἔθνος.
Κατρεύς, -έως, ὁ· υἱ. Μίνωος κ. Κρήτης, πα. Ἀλθαιμένους.
Κάτων, -ωνος, ὁ· ὄν. διαφ. ἐπίσ.Ρωμ., ὀπάτων κλπ.
Καύαρος, ὁ· βασ. Γαλατῶν.
Καύδιον, τό· πόλ. Ἰταλίας.
Καυή, ἡ· κώμη Μυσίας.
Καυίνδανα, τά· χωρ. Ἰσαυρίας.
Καύκασα, τά·λιμ.κ.νῆσ.παρὰ τὴν Χίον.
Καυκάσια ὄρη, τά·=Καύκασος.
Καύκασος, ὁ (κ.-ον)· ὀροσειρὰ Ἀσίας

μεταξὺ Εὐξ. Πόντου κ. Κασπίας.
Καύκη, ἡ· πόλ. Ταρρακων. Ἱσπανίας.
Καύκων, -ωνος, ὁ· εἷς τῶν υἱ. Λυκάονος | υἱ. Κελαινοῦ | ποτ. Ἥλιος.
Καύκωνες, οἱ· βαρβαρ. ἔθνος Μ. Ἀσίας |κάτ. μεταξὺ Ἠλιδ. κ. Μεσ. ἐν Πελοπ.
Καύλαρις, ὁ· ποτ. Καρίας.
Καυλωνία, ἡ· πόλ. Ἰταλίας.
Καΰνιος, ὁ· ἐπίθ. Ἔρωτος.
Καῦνος, ἡ· πόλ. Καρίας.
Κεῦστριος, ὁ· υἱ. Ἀχιλλέως.
Κάϋστρος, ὁ· ποτ. Ἰωνίας| ποτ. Φρυγ.
Καΰστρου πεδίον, τό· πόλ. Φρυγίας.
Καφαρεύς, ὁ·=Καφηρεύς.
Κάφαυρος, ὁ· υἱ. Ἀμφιδέμιδος κ. νύμφης Τριτωνίδος.
Καφηρεύς, -έως, ὁ· ἀκρωτ. Εὐβοίας.
Καφησίας, -ου, ὁ· αὐλητὴς τις.
Καφισός, ὁ· ἀντὶ Κηφισός.
Καφύα, ἡ (κ. Καφυά, κ. -φύαι, αἱ, κ. -φυαί, αἱ)· πόλ. Ἀρκαδίας.
Κέβης, -ητος, ὁ·Θηβαῖος μαθ. Σωκράτ.
Κεβρήν, -ῆνος, ὁ· ἐκ Φρυγίας, πα. Ἀστερόπης κ. Οἰνόης | ποτ. Τρῳάδος.
Κεβρήν, ἡ (κ. Κεβρήνη)· πόλ. Τρῳάδος.
Κεβρηνία, ἡ· χώ. Τρῳάδος.
Κεβριόνης, -ου, ὁ· νόθος υἱ. Πριάμου, ἡνίοχος Ἕκτορος| τῶν Γιγάντων τις.
Κεγχρέαι, αἱ (κ. -εαὶ) κ. Κεγχρειά, ἡ· πόλ. κ. λιμ. Κορίνθου| πόλ. Ἀργολίδ.
Κέγχρεια, ἡ· πηγὴ Ἀργολίδος
Κεγχρειός, ὁ (κ. -ἰας)· υἱ. Ποσειδ. κ. Πειρήνης.
Κέγχριος, ὁ· ποτ. πλησίον Ἐφέσου.
Κέγχρις, -ιδος, ἡ· μία τῶν 9 θυγ. τοῦ Πιέρου.
Κεδρέαι, αἱ (κ. -εῖαι)· πόλ. Καρίας.
Κέθηγος, ὁ· ὄν. Ρωμ. Ὑπάτου.
Κειριάδαι, οἱ· δῆμος Ἀττικῆς.
Κέκαλος, ὁ· ὄν. Μεγαρέως τινός.
Κεκροπία, ἡ· ἡ ἀκρόπ. Ἀθηνῶν κ. ὅλη ἡ Ἀττική.
Κεκροπίδης, -ου, ὁ· ἀπόγ. Κέκροπος | πληθ. Κεκροπίδαι = Ἀθηναῖοι.
Κεκροπίς, -ίδος, ἡ· Ἀττικὴ |μία τῶν δέκα φυλῶν Ἀττικῆς.
Κέκροψ, -οπος, ὁ·ὄν. δύο μυθικῶν βασ. Ἀττικῆς.
Κεκρυφάλεια, ἡ (κ. -ία)· νησὶς Σαρωνικ.
Κελάδων, -οντος, ὁ·ποτ. Ἥλιος| Λαπίθης τις.
Κελαδώνη, ἡ· πόλ. Λοκρίδος.
Κελαιναί, αἱ· πόλ. Φρυγίας.
Κελαινεύς, -έως, ὁ· υἱ. Ἡλεκτρύωνος.
Κελαινός, ὁ·υἱ. Ποσειδ. κ. Κελαιν. | κ. ἄ.
Κελαινώ, -οῦς, ἡ· μία τῶν Δαναΐδων | θυγ. Ἄτλαντος | κ. ἄ.
Κελεαί, αἱ· κώμη Φλιασίας.
Κελέας, -α, ὁ· τῶν Λακεδαιμονίων τις.
Κελένδερις, -εως, ἡ·πόλ. κ. λιμ. Τροιζ
Κελεός, ὁ· υἱ. Φάρου, ἔγγονος Κραναοῦ, βασ. Ἐλευσῖνος.
Κελευσιάνωρ, -ορος, ὁ· υἱ. Ἡρακλ. κ. Ἰφιδος.
Κελεύτωρ, -ορος, ὁ·υἱ. Ἀγρίου, Τρῴς.
Κέλλιον ὄρος, τό·εἷς Ἑλλήνων Ῥώμης.
Κέλμις, -ιος, ὁ·εἷς τῶν Ἰδαίων δακτύλ.
Κέλσα, ἡ· πόλ. Ταρρακ. Ἱσπανίας.
Κέλσος, ὁ Ἐπικούρ. φιλόσ. | Ρωμ. ἰατρ.
Κέλται, οἱ· βλ. Κελτοί.
Κελτίβηρες, οἱ· κάτ. τῆς Κελτιβηρίας.
Κελτιβηρία, ἡ·μέρος Ταρρακων. Ἱσπαν.
Κελτική, ἡ·χώ. τῶν Κελτῶν, ὅλη (ἢ μόνον ἡ Λουγδουνικὴ) Γαλλία.
Κελτοί, οἱ· οἱ Γαλάται, ἢ Γάλλοι ἄλλως καλούμενοι.
Κελτολίγυες, οἱ· Ἰταλικὸν ἔθνος.
Κελτοσκύδαι, οἱ· Ἀσιατ. ἔθνος.
Κελυδνός, ὁ· ποτ. Ἠπείρου.
Κέμμενον ὄρος, τό· (κ. Κεμμένη, ἡ)· ὄρ. Γαλλίας.
Κενομανοί, οἱ· Κελτικὸν ἔθνος.
Κένταυροι, οἱ· ἄγριον Θεσσαλ. ἔθνος.
Κένταυρος, ὁ· υἱ. Ἀπόλλ. κ. Στίλβης.
Κεντήνιος, ὁ· ὄν. Ρωμαίων.
Κεντόριπα, τά (κ. Κεντούριπαι, αἱ)· πόλ. Σικελίας.
Κεντρίτης, -ου, ὁ· ποτ. Ἀρμενίας.
Κέντρωνες, οἱ· Γαλλικὸν ἔθνος.
Κέος, -ου, ἡ· ἀντὶ Κέως.
Κεραμεικός, ὁ·τμῆματῆς πόλεως Ἀθηνῶν κόλπος Καρίας.
Κεραμεῖς, οἱ· δῆμος Ἀττικῆς.
Κέραμος, ὁ υἱ. Βάκχου, ἐπών. ἥρως τοῦ ἐν Ἀθήναις Κεραμεικοῦ.
Κέραμος, ἡ· πόλ Καρίας.
Κεράμων, -ωνος, ὁ·τῶν Ἀθηναίων τις.
Κερασμῶν ἀγορά, ἡ· πόλ. Μ. Ἀσίας.
Κέρας, -ατος, τό· ἀκρωτ. Θρᾴκης.
Κερασοῦς, -οῦντος, ἡ·πόλ. ἐπαρ. Πόντ.
Κέρατα, τά·ὄρος κ. ἀκρωτ. μεταξὺ Μεγάρων κ. Ἀττικῆς.
Κεραύνια, τά· ὄρη μεταξὺ Ἠπείρου κ. Μακεδ. Ἰλλυρ. (πρβλ. τὰ νῦν Ἀκροκεραύνια) |ὄρ. Ἀσιατ. Ἀλβανίας.
Κεραύσιον, τό· ὄρος Ἀρκαδίας.
Κέρβερος, ὁ· κύων πεντηκοντακέφαλος (ἢ τρικέφαλος).
Κερδύλιον, τό· χωρ. Θρᾴκης.
Κερδώ, -οῦς, ἡ· σύζ. Φορωνέως.
Κέρδων, -ωνος, ὁ· ὄν. δούλου.
Κερεάται, οἱ· πόλ. Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ.
Κερησσός, ὁ· φρούρ. Βοιωτίας.
Κέρθη, ἡ· μία τῶν Θεσπιάδων.
Κερκάσωρος, ἡ· πόλ. Αἰγύπτου.
Κερκαφίδης, ὁ· υἱ. Κερκάφου | ἐν τῷ πληθ. οἱ Ρόδιοι.
Κέρκαφος, ὁ·υἱ. Ἡλίου, βασ. Ρόδου | υἱ. Αἰόλ., πα. Ὀρχομενοῦ | ὄρ. Ἰωνίας.
Κερκέσουρα, ἡ = Κερκάσωρος.
Κερκέστης, -ου, ὁ· υἱ. Αἰγύπτου.
Κερκέται, οἱ· ἔθνος Ἀσιατ. Σαρματίας.
Κερκετεύς, -έως, ὁ·ὄρ. Σάμου | τμῆμα τῆς ὀροσειρᾶς Πίνδου.
Κερκηίς, -ίδος, ἡ· μία τῶν Ὠκεανίδων.
Κερκιδᾶς, -ᾶ, ὁ· Ἀρκάς, πράκτωρ Φιλίπ. | ποι. κ. νομοθ. Μεγαλοπόλ.
Κερκίνη, ἡ·ὄρ. Παιονίας | = Κέρκινναι.
Κερκίνιτις, ἡ· λίμνη Μακεδονίας.
Κέρκινναι, ἡ· νῆσ. κ. πόλ. Ἀφρικῆς.
Κέρκυρα, ἡ·θυγ. Ἀσωποῦ κ. Μεθώνης| ἡ νῆσος τοῦ Ἰονίου πελάγους.
Κερκυών, —όνος, ὁ (κ. —ύων)· υἱ. Ποσειδ. ἢ Ἡφαίστ. | υἱ. Ἀγαμήδους.
Κέρκωπες, οἱ· λαὸς περὶ τὴν Ἔφεσον.
Κέρκωψ, -ωπος, ὁ·Πυθαγ. φιλόσ. κ. ποι.
Κέρνη, ἡ·νησὶς ἐναντι δυτ. παραλ Ἀφρ.
Κερρητανοί, οἱ· ἔθνος Ταρρακ. Ἱσπαν.
Κερσοβλέπτης, ὁ· ἡγεμὼν Θρᾴκης.
Κέρσος, ὁ· ποτ. Κιλικίας.
Κερτόνιον, τό (κ. -ώνιον)· πόλ. Μυσίας.
Κερύνεια, ἡ (κ. -ία)· πόλ. Ἀχαΐας | πόλ. Κύπρου.
Κερυνίτης, ὁ· ποτ. Ἀχαΐας.
Κερυνῖτις, -ιδος, ἡ· ἔλαφος Κερυνείας.
Κέρχνεια, ἡ· ἀντὶ Κεγχραιαί.
Κερωνία, ἡ· πόλ. Κύπρου.
Κερωπός, ἡ· νῆσ. Ἰονίου πελάγους.
Κεστρίνη, ἡ· ἐπαρχία Θεσπρωτίας.
Κεστρῖνος, ὁ·υἱ. Ἐλένου, βασ. Ἠπείρου.
Κέστρος, ὁ· ποτ. Παμφυλίας.
Κέστρος, ἡ· πόλ. Κιλικίας.
Κευθώνυμος, ὁ· πα. Μενοιτίου.
Κεφαλαί, αἱ· ἀκρωτ. Μεγ. Σύρτεως.
Κεφαλή, ἡ· δῆμ. Ἀττικῆς.
Κεφαλίων, -ωνος, ὁ·ἱστοριογρ. | ῥήτωρ.
Κεφαλλήν, -ῆνος, ὁ· ἐπίθ. Βάκχου.
Κεφαλληνία, ἡ· νῆσος Ἰονίου πελάγ.
Κεφαλοίδιον, τό· πόλ. Σικελίας.
Κέφαλος, ὁ· υἱ. Ἑρμοῦ | υἱ. Δηιονέως | Ἀθην. δημαγ. | Συρακ. ῥήτ. | κ. ἄ.
Κεφάλων, -ωνος, ὁ· βλ. Κεφαλίων.
Κέως, -ω, ἡ· νῆσ. Αἰγ. πελάγους (Τζιά).
Κήγλουσα, ἡ· μή. Ἀσωποῦ.
Κηδαί, αἱ· δῆμος Ἀττικῆς.
Κηδαλίων, -ωνος, ὁ· ὑπηρ. Ἡφαίστου.
Κηδίδης, -ου, ὁ· ἀρχ. διθυραμβοποιός.
Κήδων, -ωνος, ὁ· τῶν Ἀθηναίων τις.
Κηκείδης, ὁ·=Κηδίδης.
Κηλαινεύς, -έως, ὁ = Κελαινεύς.
Κηλοῦσα, ἡ·μή. Ἀσωποῦ| ὄρ. Σικυῶνος.
Κηναῖον, τό· ἀκρωτ. Εὐβοίας.
Κῆνις, -ιδος, ὁ· Ἀθην., πα. Ἀδειμάντου.
Κῆποι, οἱ· τοποθεσία πλησ. Ἀθηνῶν | πόλ. Κιμμερίου Βοσπόρου.
Κηρεύς, -έως, ὁ· ὄρ. Εὐβοίας.
Κήριλλοι, οἱ·πόλ. Βρουττίων ἐν Ἰταλίᾳ.
Κήρινθος, ἡ· πόλ. Εὐβοίας.
Κήρυκες, οἱ· γένος ἱερέων ἐν Ἀθήναις.
Κηούκειον, τό (κ. -ιον)· ὄρ. παρὰ τὴν Ἔφεσον | ὄρ. παρὰ τὴν Τανάγραν.
Κήρυξ, -υκος, ὁ·υἱ. Ἑρμοῦ κ. Πανδρόσου.
Κήτειοι, οἱ· λα. Μυσίας.
Κήτειος, ὁ· ποτ. Μυσίας.
Κητεύς, -έως, ὁ· υἱ. Λυκάονος, πα. Καλλιστοῦς.
Κηττοί, οἱ· δῆμος Ἀττικῆς.
Κητώ, -οῦς, ἡ· θυγ. Πόντου, μή. Γραιῶν κ. Γοργόνων | Νηρηΐς.
Κήϋξ, -υκος, ὁ·υἱ. Ἑωσφόρου, βασ. τῆς ἐν Φωκίδι Τραχινίας.
Κηφεύς, -έως, ὁ·υἱ. ἢ ἀδελ. Λυκούργ. ἐξ Ἀρκαδ., βασ. Τεγέ. |βασ. Αἰθ. |κ. ἄ.
Κηφῆνες, οἱ· ἀρχαιότ. ὄν. Περσῶν.
Κηφισιά, ἡ (οὐχὶ Κηφισία, οὗτε -σσία, μία τῶν 12 ἀρχ. πόλ. Ἀττικῆς.
Κηφισίς, -ίδος, ἡ· ἡ Κωπαΐς λίμνη.
Κηφισόδημος, ὁ· ὄν. συκοφάντου.
Κηφισόδοτος, ὁ·ἐπών. ἄρχ. Ἀθ. | ῥ. κ. στρατ. Ἀθην. | γλύπτης | κ. ἄ.
Κηφισόδωρος, ὁ· ἐπών. ἄρχ. Ἀθην. | γλύπτης, υἱ. Πραξιτέλους | κ. ἄ.
Κηφισός, ὁ (κ. -ισσός)· ποτ. Ἀττικῆς | ποτ. Φωκίδος | ποτ. Ἀργολίδος.
Κηφισοφῶν, -ῶντος, ὁ· ἐπών. ἄρχ. ἐν Ἀθ. | υἱ. Κλέωνος, ῥήτωρ | κ. ἄ.
Κία, ἡ·=Κέως.
Κίαβρος, ὁ (κ. Κίαμβρος)· ποτ. Μυσίας.
Κιανός, ὁ· ὁ τῆς Κίου | Κιανὸς κόλπος τῆς Προποντίδος.
Κίβυρα, ἡ·πόλ. Φρυγ. |πόλ. Παμφυλίας.
Κιβωτός, ἡ· ἡ ἐν Φρυγ. Ἀπάμεια | τεχνητὸς λιμὴν πλησ. Ἀλεξανδρείας.
Κιγδαγάτας, ὁ· Πέρσης στρατηγός.
Κίγκιος, ὁ· ὄν. Ρωμαίων.
Κιδαρία, ἡ· ἐπίθ. Δήμητρος.
Κιζάρα, ἡ· πόλ. Ἀρμενίας.
Κίζαρι, ἡ· φρούρ. ἐπαρχ. Πόντου.
Κιθαιρών, -ῶνος, ὁ· ὄρ. Βοιωτίας.
Κιθαιρώνιος, ὁ· ἐπίθ. Διός.
Κιθαρίστη, ἡ·πόλ. κ. λιμ. Ναρβων. Γαλλ.
Κικέρων, -ωνος, ὁ·περίφ. ῥήτωρ κ. πολιτικὸς τῆς Ῥώμης | ὁ υἱός του.
Κίκονες, οἱ· Θρᾳκικὸν ἔθνος.
Κικονία, ἡ· χώ. τῶν Κικόνων.
Κικύνηθος, ἡ· νησὶς Παγασαίου κόλπ.
Κίκυννα, ἡ· δῆμος Ἀττικῆς.
Κιλικία, ἡ· ἐπαρχ. Μ. Ἀσίας.
Κίλιξ, -ικος, ὁ·υἱ. Ἀγήνορ. | κάτ. Κιλικ.
Κίλισσα, ἡ· ἡ κάτ. τῆς Κιλικίας.
Κίλλα, ἡ·θυγ. Λαομέδοντος, ἀδελ. Πριά-

μου |ἀδελ. Ἐκάβης |πόλ.Μ.Ἀσίας.
Κίλλας, -α, ὁ· ἡνίοχος Πέλοπος.
Κιλλικῶν, -ῶντος,ὁ·Μιλήσ.προδότης.
Κιλλουτά, ἡ· νῆσος'Ινδικῆς θαλάσσης.
Κίμαρος, ἡ· ἀκρωτ. Κρήτης.
Κίμβροι, οἱ· Γερμαν. ἔθνος.
Κιμινία, ἡ· λίμνη Τυρρηνίας.
Κιμμέριοι, οἱ· μυθ. λα. οἰκῶν περὶ τὸν Ὦκ.| Σκυθ. ἔθνος Ταυρικῆς χερσον.
Κιμμέριον, τό·πόλ.τῆς'Ασιατ.Σκυθίας | τὸ Κιμμέριον ὄρος τῆς Ταυρίδος | τὰ Κιμμέρια πορθμεῖα, λιμὴν ἐπὶ τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου.
Κιμμερὶς (-ίδος, ἡ) γῆ·=Κιμμερία (ἡ Κιμμερία).
Κίμωλος, ἡ· νῆσος Αἰγαίου.
Κίμων, -ωνος, ὁ· πα. Μιλτιάδου | υἱ. Μιλτ., περίφ. στρατ. Ἀθην. | κ.ἄ.
Κίναδος, ὁ· κυβερνήτης Μενελάου.
Κινάδων, -ωνος, ὁ· Σπαρτιάτης.
Κιναίθων,-ωνος,ὁ·Λακεδαιμ.ποιητὴς
Κινδύη, ἡ· πόλ. Καρίας.
Κινέας, -α, ὁ· βασιλ. Θεσσαλῶν | ὄν. Θεσσαλῶν τινων.
Κινηθίας,-ου,ὁ·Ἀθην.διθυραμβοποιός.
Κινυράδαι, οἱ· ἀπόγ. Κινύρου.
Κινύρας, -α, ὁ·βασ.Κύπρ |τύρ.Βύβλου.
Κίνυφος, ὁ·=Κίνυψ.
Κίνυψ, -υπος,ὁ·ποτ.Λιβ. κ.ἡ πέριξ χώ.
Κίνωλις, -εως, ἡ· πολίχνη Παφλαγον.
Κίος, ἡ· πόλ. Βιθυνίας.
Κίος, ὁ· εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν.
Κῖος, ὁ· κάτ. Κίου | ποτ. Μοισίας.
Κίρκαιον,τό (κ. -αῖον)· πόλ.κ.ἄκρ.Ἰτ.
Κίρκη, ἡ· θυγ. Ἡλίου κ. Πέρσης.
Κίρρα, ἡ· νύμφη τις | πόλ. Φωκίδος.
Κίρτα, ἡ· πρωτ.Νουμιδίας ἐν Ἀφρικῇ.
Κίρφις, -εως, ὁ· ὄρ. Φωκίδος.
Κίρφις, -εως, ἡ· πόλ. Φωκίδος.
Κίσαμος, ἡ· πόλ. κ. λιμ. Κρήτης.
Κισθήνη, ἡ·πόλ. Αἰολίδος | νησὶς παραλ. Λυκίας.
Κισσαίδα, ἡ· ὄν. ποιμενίδος.
Κισσεύς, -έως, ὁ· υἱ. Αἰγύπτου, βασ. Θρᾴκης | πα. Ἐκάβης.
Κισσηίς,-ίδος, ἡ· θυγ.Κισσέως,Θεανώ.
Κισσία, ἡ· ἐπαρχ. Σουσιανῆς.
Κισσίδας, -α, ὁ· Συρακούσιός τις.
Κίσσος,ὁ·πα.'Αλθαιμένους|=Κισσεύς,
Κισσός, ἡ· πόλ. κ. ἀκρωτ. Μακεδ.
Κισσοῦσσα, ἡ· πηγὴ πλησ. Θηβῶν.
Κίτιον, τὸ (κ. -ττιον)· πόλ. Κύπρου.
Κίτρον, τό· ἡ ἐν Μακεδ. Πύδνα.
Κίττος, ὁ·ὄν.Τραπεζίτου | ὄν. δούλου.
Κίχυρος, ἡ· πόλ. Θεσπρωτίας.
Κλάδαος, ὁ (=Κελάδων)· ποτ."Ηλιδ.
Κλαζομεναί, αἱ· πόλ.Μικρασ.'Ιωνίας.
Κλάνις, -εως, ὁ· εἷς τῶν Κενταύρων | ποτ. Λατίου | ποτ. Τυρρηνίας.
Κλάρος, ἡ· πόλ. Ἰωνίας.
Κλαστίδιον, τό· πόλ. Γαλατίας.
Κλαυδία, ἡ· ὄν. Ρωμαίας.
Κλαυδιανός, ὁ· ποιητὴς Ρωμαῖος.
Κλαυδιόπολις, -εως, ἡ·πόλ.Βιθυνίας·| πόλ. Ἰσαυρίας ἢ Καππαδ. | κ. ἄ.
Κλαύδιος, ὁ· ὄν. ἐπισ. Ρωμαίων.
Κλεαγόρας,-ου,ὁ·ζωγράφ.ἐκΦλιοῦντ.
Κλεάδης, -ου, ὁ· τῶν Πλαταιέων τις.
Κλεαίνετος, ὁ· Ἀθην., πα. Κλέωνος.
Κλεαίχμα, -ας, ἡ· Πυθαγορεία τις.
Κλεανακτίδαι, οἱ· ἀπόγ. Κλεάνακτος.
Κλεάναξ, -ακτος, ὁ· Τενέδιός τις.
Κλεανδρίδας,-α,ὁ·πα. στρατ.Γυλίππ.
Κλέανδρος, ὁ· τύρ. Γέλας | ἀθλητὴς ἐξ Αἰγίνης | κ. ἄ.
Κλεάνδης, -ους,ὁ·Στωικὸς φιλοσ.,ἐξ Ἄσσου Λυκ. | Κορίνθ.ζωγρ. | κ.ἄ.
Κλεάνωρ, -ορος, ὁ· Ὀρχομένιός τις.
Κλεάρατος, ὁ· Πυθαγόρειός τις.
Κλεάρετος, ὁ· λοχαγὸς τῶν Μυρίων.
Κλεαρίδας, -α,ὁ·Λακεδ.,ἡγ.'Αμφιπόλ.
Κλεαρίστη, ἡ· ὄν. γυναικός.
Κλεάριστος, ὁ· φίλος Θεόγνιδος.
Κλέαρχος, ὁ· Λακεδ. στρατ. τῶν μετὰ Ξενοφ. | τύρ. Ἡρακλείας Πόντου | φιλόσ. ἐκ Σόλων | κ.ἄ.
Κλειγένης, -ους, ὁ· πλούσ. μέτοικος ἐν Ἀθήναις.
Κλεῖδες, αἱ· νησῖδες τῶν παραλ. Κύπρου | ἀκρωτ. Κύπρου.
Κλειδημίδης, ὁ· υἱ. ποι. Σοφοκλ. | ἢ ὑποκριτὴς τῶν τραγῳδιῶν του.
Κλείδημος, ὁ· ἱστοριογράφος.
Κλείδικος, ὁ·υἱ. Αἰσιμίδου,'Αθην.ἄρχ.
Κλειναγόρας, -ου, ὁ·ἱερ.'Αμφικτυόν.
Κλεινίας, -ου, ὁ· πα. Ἀλκιβιάδου|υἱ. Ἀξιόχου | πα. στρατ. Θεοπόμπου.
Κλεινόμαχος, ὁ· εἷς τῶν'Εφόρ.Σπάρτ.
Κλειοπάτρη, ἡ· ἀντὶ Κλεοπάτρα.
Κλεΐππίδης, -ου, ὁ· υἱ. Δεινίου, ναύαρχος Ἀθηναίων.
Κλείς, ἡ Κλεῖς, -δος, ἡ· μία τῶν Νυμφῶν | θυγ. ἢ μή. Σαπφοῦς.
Κλεισθένης, -ους, ὁ· τύρ. Σικυῶνος | υἱ. Μεγακλέους, ἐγγ. προηγ. | κ.ἄ.
Κλεισιδίκη, ἡ· θυγ. Κελεοῦ, ἐξ Ἐλευσ.
Κλείσοφος, ὁ· παράσιτος Φιλίππου ἐκ Σηλυμβρίας.
Κλειταγόρα, ἡ· ποιήτρια.
Κλείταρχος, ὁ· τύρ. Ἐρετρίας | κ. ἄ.
Κλειτέλης, ὁ· Κορίνθιός τις.
Κλείτη, ἡ (κ. Κλειτή)· μία τῶν Δαναΐδων | κ. ἄ.
Κλειτόμαχος, ὁ· Θηβ. 'Ολυμπ. | περιπατ. φιλόσ.ἐκ Καρχηδ. | κ. ἄ.
Κλεῖτος, ὁ·εἷς τῶν 50υἱ.Αἰγ.|υἱ.Πεισάνορος | περίφ. στρατ. Μ.' Αλέξ.|κ.ἄ.
Κλειτώ, -οῦς, ἡ· θυγ.Εὐήνορος κ. Λευκίππης.
Κλείτων, -ωνος, ὁ· περίφ.ἀνδριαντοπ.
Κλείτωρ, -ορος, ὁ· υἱ. Λυκάονος|βασ. Ἀρκαδ. | ποτ. κ. πόλ. Ἀρκαδίας.
Κλειώ,-οῦς,ἡ· μία τῶν 9Μουσῶν | κ.ἄ.
Κλέοβις, -ίδος, ὁ· υἱ. Ἱερείας Κυδίππης, ἀδελφὸς Βίτωνος.
Κλεόβοια, ἡ· θυγ. Θεστίου.
Κλεοβούλη, ἡ· θυγ. Αἰόλου, μὴ. Μυρτίλου | μὴ. Δημοσθένους | κ. ἄ.
Κλεοβουλίνη, ἡ· ποιήτρ., ἐκΜύνδου.
Κλεόβουλος, ὁ· εἷς τῶν 7 Σοφῶν, ἐκ Λίνδου | κ. ἄ.
Κλεογένης,-ους,ὁ·Ὀλυμπιον.ἐξ"Ηλιδος | κ. ἄ.
Κλεόδαιος, ὁ (κ.-δαῖος, κ. -δας), υἱ. "Υλλου,πα. Ἀριστομάχου | υἱ. Εὐρυβιάδου, πα. Κροίσου.
Κλεόδαμος, ὁ· περιπατ. φιλόσ. | κ.ἄ.
Κλεοδίκη, ἡ· μή. Ἀσωποῦ.
Κλεοδόξη, ἡ· μία τῶν θυγ. Νιόβης.
Κλεοδώρα, ἡ· μία τῶν Δαναΐδων | κ.ἄ.
Κλεοίτας, -α, ὁ· Ἀθην. γλύπτης.
Κλεόκριτος, ὁ·ἐπῶν.ἄρχ.ἐν'Αθήν.|κ.ἄ.
Κλεόλα, ἡ· θυγ. Διαντος.
Κλεόλαος, ὁ (κ. -λας)· υἱ. Ἡρακλ. ἐκ δούλης τῆς'Ομφάλης.
Κλεόμαχος, ὁ· τραγ. ποιητὴς | κ. ἄ.
Κλεόμβροτος, ὁ· ἀδελ. Λεωνίδου, πα. Παυσανίου|βασ. Σπάρτ.|φιλόσ.|κ.ἄ.
Κλεομέδων, -οντος, ὁ· υἱ. δημαγωγ. Κλέωνος | κ. ἄ.
Κλεομένης, -ους,ὁ·ὄν.τριῶνβασιλέων Σπάρτης | κ. ἄ.
Κλεομήδης, -ους, ὁ· στρατ. Ἀθην. | εἷς τῶν 30 Τυράννων | κ. ἄ.
Κλεονίκη, ἡ· ὄν. παρθένου ἐκ Βυζαντίου | σύζ. τυρ.Ἐρυθρῶν Κνωποῦ.
Κλεόνικος, ὁ· ὄν. Θεσσαλοῦ τινος.
Κλεοπάτρα, ἡ· θυγ. Βορέου | μία τῶν Δαναΐδων.| σύζ.βασ.Περδίκκα | ὄν. βασιλισσῶν Αἰγύπτου | κ. ἄ.
Κλεοπατρίς,-ίδος, ἡ· πόλ. Αἰγύπτου.
Κλεόπομπος,ὁ· πα.Παρνασσοῦ|στρατ. Ἀθηναίων | κ. ἄ.
Κλεοσθένης,ὁ·εἷςτῶν'ΕφόρωνΣπάρτ.
Κλεόστρατος,ὁ·ἀστρονόμ.ἐκ Τενέδου.
Κλεότιμος,ὁ·πράκτωρΦιλίπ.,'Ηλεῖος.
Κλεόφαντος, ὁ· υἱ Θεμιστοκλέους κ. Ἀρχίππης | κ.ἄ.
Κλεοφίλη, ἡ·σύζ. Δυκούργου ἐξ Ἀρκαδίας, μή. Ἀγκαίου.
Κλεοφῶν, -ῶντος,ὁ· στρατ. κ. δημαγ. Ἀθην. | κ. ἄ.
Κλεοχάρεια, ἡ· μία τῶν Ναϊάδων.
Κλέοχος,ὁ· πα. Ἀρέας, πάπ. Μιλήτου.
Κλεύας, ὁ· ἀντὶ Κλεύης.
Κλεύβοτος, ὁ· Τεγεάτης τις.
Κλεύδαμος, ὁ· ἀντὶ Κλεόδημος, πα. Ὀλυμπιονίκου Ἀσωπίχου.
Κλεύης,-ου,ὁ·υἱ.Δώρου,ἀπόγ.'Αγαμέμ.
Κλεύνικος, ὁ· ἀντὶ Κλεόνικος.
Κλεψύδρα, ἡ· πηγὴ Ἀκροπόλεως Ἀθην.|ἑτέρα ἐπιτῆςΜεσσην.'Ιθώμης.
Κλέων, -ωνος, ὁ· ῥήτ. καὶ δημαγ. Ἀθην. | τύρ. Σικυῶνος | κ.ἄ.
Κλεωναί, αἱ· πόλ. Ἀργολ.| πόλ. Φωκίδος | κ.ἄ.
Κλεώνη, ἡ· μία τῶν 12 θυγ. Ἀσωποῦ.
Κλεώνης, -ου, ὁ· υἱ. Πέλοπος.
Κλεώνυμος, ὁ· Θηβαῖος Ἰσθμιονίκ| Σπαρτιάτης, υἱ. Σφοδρίου | κ.ἄ.
Κληΐδες, αἱ· ὄλ. Κλεΐδες.
Κλήμης, -εντος, ὁ· ὄν. Ρωμαίων|φιλόσοφος κ. συγγραφεὺς | κ.ἄ.
Κληπίδαυα,ἡ·πόλ. Εὐρωπ.Σαρματίας.
Κληοώ,-οῦς, ἡ· θυγ. Κλήσωνος.
Κλήσων, -ωνος, ὁ· υἱ. Λέλεγος.
Κλῖμαξ,-ακος, ἡ· ὄρ. Δυκίας|ὄρ.Συρίας|ὄρ.μεταξὺ Ἀρκαδ.κ.'Αργολίδος.
Κλίτερνα, ἡ· πόλ. Ἰταλίας.
Κλονίη, ἡ· μία τῶν Νυμφῶν.
Κλονίος, ὁ· υἱ. Ἀλέκτορος, ἡγ. τῶν ἐν ΤροίᾳΒοιωτῶν|εἷς τῶν υἱ.Πριάμου.
Κλουνία, ἡ· πόλ.Ταρρακων.'Ισπανίας.
Κλούνιον, τό· πόλ. Κορσικῆς.
Κλούσιον, τό· πόλ. Ἔτρουρίας.
Κλούσιος, ὁ· ποτ. Ἰταλίας.
Κλυδαί, αἱ· πόλ. Καρίας.
Κλυμένη, ἡ· μία τῶν Ὠκεανίδων|σύζ. βασ. Αἰθιοπ. Μέροπος |Νηρηίς|κ.ἄ.
Κλύμενος, ὁ· βασ. Μινυῶν 'Ορχομενοῦ | υἱ. Οἰνέως|υἱ.Φορωνέως |κ. ἄ.
Κλύσμα,-ατος, τό· λιμ. κ. φρούρ.'Ερυθρᾶς Θαλάσσης.
Κλυσώνυμος, ὁ· υἱ. Ἀμφιδάμαντος.
Κλυταιμ(ν)ήστρα,ἡ·θυγ.βασ. Σπάρτης Τυνδάρεω,ἀδελ.'Ελένης.κ.Διοσκούρων, σύζ. Ἀγαμέμνονος.
Κλυτία,ἡ·μία τῶν'Ωκεανίδων·| μή.βασ. Κῶ Χάλκωνος | κ.ἄ.
Κλυτιάδης,-ου, ὁ(κ.-ίδης)·υἱ. κ. ἀπόγ. Κλυτίου, ἀπόγ. 'Αμφιάρεω | Κλυτιάδαι=γένος μάντεων ἐν "Ηλιδι.
Κλυτίος, ὁ (κ. Κλύτ-)· εἷς Γιγάντων | ἀδελ. Πριάμου | υἱ. Εὐρύτου | κ.ἄ.
Κλυτίππη, ἡ· μία τῶν Θεσπιάδων.
Κλυτοδώρα, ἡ· θυγ. Λασομέδοντος.
Κλυτομήδης, -ους, ὁ·υἱ. "Ενοπος,Αἰτωλός.
Κλυτόνηος, ὁ· υἱ. βασ. Φαιάκων 'Αλκινόου | κ.ἄ.
Κλύτος, ὁ· εἷς τῶν υἱ. Αἰγύπτου | κ.ἄ.

Κλωδώ, -οῦς, ἡ· μία τῶν 3 Μοιρῶν.
Κλωνάριον, τό· ὄν. ἑταίρας τινός.
Κλωπίδαι, οἱ· κωμ. παρφδ. τοῦ δήμου Κρωπίδαι.
Κνακάδιον, τό· ὄρ. Δακωνίας.
Κνάκαλος, ὁ· ὄρ. Ἀρκαδίας.
Κνακίων, -ωνος, ὁ· ποτ. Δακωνίας.
Κνημίς, -ῖδος, ἡ· ὄρ. κ. πόλ.Λοκρίδος.
Κνῆμος, ὁ· ναύαρχος Σπαρτιατῶν.
Κνήμων,-ωνος,ὁ·ἀνὴρ τιςπαράΛουκι.
Κνιδία, ἡ·ἐπίθ.Ἀφροδ.|χερσόν.Καρίας.
Κνίδος, ἡ· πόλ. Καρίας.
Κνοῖδος, ὁ· πα. Αἰγιν. Νικοδρόμου.
Κνοῦφις, -ιδος, ὁ·θεός τῶνΑἰγυπτίων.
Κνωπός, ὁ (κ. Κνῶπος)· υἱ. Κόδρου, βασ.Ἐρυθρῶν|πόλ.κ.ποτ.Βοιωτίας.
Κνωσός,ἡ (κ.Κνωσσός)·πόλ.Κρήτης.
Κοάρα, ἡ· πόλ. Συρίας.
Κόβων, -ωνος, ὁ· κάτ. Δελφῶν.
Κογκόλερος, ὁ· Ἑλληνιστὶ ὁ Σαρδανάπαλος.
Κοδάτη, ἡ· νῆσος Ἰνδικῆς.
Κοδρᾶτος, ὁ· ὄν. Ρωμαίων.
Κοδρίδης, ου, ὁ· υἱ. ἡ ἀπόγ. Κόδρου | Κοδρίδαι=Ἀθηναῖοι.
Κόδρος, ὁ· τελευτ. βασ. Ἀθηνῶν, υἱ. Μελάνθου.
Κοδωκίδαι, οἱ· δῆμος Ἀττικῆς.
Κοία, ἡ· μία τῶν Ἀμαζόνων.
Κοιαντίς, -ίδος, ἡ· θυγ.Κοίου,ἡΔητώ.
Κοικώα, ἡ· ὄν. δούλης.
Κοῖλα, τά· σπηλαιώδη παράλια Εὐβ. τὰ μεταξὺἀκρωτ.Καφηρέως κ.Χερσονήσου | Χίου | Ναυπακτίας.
Κοίλη, ἡ· χωρ. κ. δῆμ. Ἀττικῆς.
Κοίλη Συρία, ἡ (κ.Κοιλοσυρία)· ἡ πεδιὰςΣυρίαςμεταξὺΔιβάνου κ.Ἀντιλιβάνου.
Κοίλωσ(σ)α, ἡ· ὄρ. Σικυωνίας.
Κοῖνος, ὁ· στρατ. Μεγ. Ἀλεξάνδρου.
Κόϊντος, ὁ· ὄν. Ρωμαίων | Κόϊντος Σμυρναῖος, ἐπικ. ποιητής.
Κοίνυρα, τά· ὀρεινὸν τμῆμα Θάσου.
Κοιογένεια, ἡ· ἡ Δητώ, θυγ. Κοίου.
Κοῖος, ὁ· εἷς τῶνΤιτάν., υἱ.Οὐρ.κ.Γῆς.
Κοιρανίδας,ὁ·υἱ.Κοιράνου,ὁΠολύϊδος.
Κοίρανος, ὁ· τῶν ἐπισ.Λυκίων τις|πα. μάντεως Πολυΐδου, ἐκ Κορίνθ |κ.ἄ.
Κοιρατάδας, -α, ὁ· Θηβ. ἀρχηγὸς τῶν ἐν Βυζαντίῳ Βοιωτῶν φρουρῶν.
Κοισύρα, ἡ· πλουσία τις ἐξ Εὐβοίας.
Κοῖτοι, οἱ· Ἀσιατικὸν ἔθνος.
Κόκινδος, ὁ· ἀκρωτ. Ἰταλίας.
Κοκκαλίνη, ἡ· ὄν. γυναικός.
Κοκκήϊος, ὁ· ὄν. Ρωμαίων.
Κοκκύγιον ὄρος, τό· ὄρ. Ἀργολίδος.
Κοκκώκα, ἡ· ἐπίθ. Ἀρτέμιδος.
Κοκκωνᾶς,-ᾶ, ὁ·ὀπαδὸς γόητος Ἀδωνοτειχίτου, ἐκ Βυζαντίου.
Κοκύλιον, τό· πόλ. Μ. Ἀσίας.
Κολαινίς, -ίδος, ἡ· ἐπίθ. Ἀρτέμιδος.
Κόλαινος, ὁ· υἱ. Ἑρμοῦ, βασ. Ἀττικ.
Κολακώνυμος, ὁ· ἀντὶ Κλεώνυμος.
Κολάνικα, ἡ· πόλ. Βρεττανίας.
Κολάξαϊς, -ίος, ὁ· υἱ. τοῦ βασ. τῶν Σκυθῶν Ταργιτάου.
Κόλαπις, -ιδος, ὁ· ποτ. Παννονίας.
Κολασσαί, αἱ·=Κολοσσαί.
Κολλατία, ἡ (κ. -εία)· πόλ. Ἰταλίας.
Κολλατῖνος, ὁ·εἷς τῶν ἐπισ.Ρωμαίων.
Κολλίνα,ἡ·μία τῶν πυλῶν τῆςΡώμης.
Κολόη, ἡ· λίμνη Λυδίας.
Κολοκασία, ἡ· ἐπίθ. Ἀθηνᾶς.
Κολοσσαί, αἱ· πόλ. Φρυγίας.
Κολοφών, -ῶνος, ἡ· μία τῶν 12 Ἰων. πόλεων Μ. Ἀσίας.
Κολοφωνία, ἡ· θυγ. βασ.Ἀττ.Ἐρεχθ.
Κολοφωνίων λιμήν,ὁ·λιμὴνΜακεδον.
Κολυμβάς, -άδος, ἡ· θυγ. Πειραίου.
Κολυττός, ὁ (κ.Κολλυτ(τ)ός)· χωρ.κ. δῆμος Ἀττικῆς.
Κολχίς, -ίδος, ἡ· ἐπαρχ. Ἀσίας.
Κόλχοι, οἱ· κάτ. τῆς Ἀσιατ.Κολχίδος.
Κολωναί, αἱ·πόλ. Τρῳάδος|πόλ. πλησ. Λαμψάκου | κ.ἄ.
Κολωνάτας, -α, ὁ· ἐπίθ. Διός.
Κολώνη, ἡ· κώμη Μεσσην. | ἀκρωτ. Βιθυνίας | κ.ἄ.
Κολωνίς, -ίδος, ἡ·νησὶς Ἀργολ.κόλπ.
Κολωνός, ὁ· λόφος Ἀττικῆς καὶ περὶ αὐτὸν χωρίον κ. δῆμος.
Κολώτης, -ου,ὁ· Πάριος γλύπτης |Ἐπικούρειός τις.
Κομαγηνή, ἡ· βλ. Κομμαγ-.
Κομαιθώ,- οῦς, ἡ·θυγ. Πτερελάου, βασιλέως τῶν Τηλεβόων.
Κόμανα, τά·πόλ.Καππαδ.|ἐπαρχ.Πόντου.
Κομανία, ἡ· φρούρ. Μυσίας.
Κόμαροι, οἱ· Σκυθικὸν ἔθνος.
Κόμαρος, ὁ· λιμὴν Ἠπείρου.
Κομάτας, -α, ὁ· ὄν. βουκόλου τινός.
Κομβάβος, ὁ· θεράπων Σελεύκου τοῦ Νικάτορος.
Κομῆδοι, οἱ· Σκυθικὸν ἔθνος.
Κομητᾶς, -ᾶ, ὁ· ποιητής τις.
Κομήτης, -ου, ὁ· εἷς τῶν Λαπιθῶν|εἷς τῶν υἱ. Τισαμενοῦ | κ.ἄ.
Κομηών, -ῶνος, ὁ· Ῥόδιος πολιτευόμ.
Κομμαγηνή, ἡ· ἐπαρχ. Συρίας.
Κομμενάσης, ὁ· ποτ. Ἰνδιῶν.
Κόμμοδος, ὁ· Ρωμ. αὐτοκρ. | κ.ἄ.
Κομπασεύς, -έως, ὁ·κωμ.πλαστὴ λέξ.
Κομπάσιον, τό· χωρ. Ἀρκαδίας.
Κόμψα, ἡ· πόλ. Ἰταλίας.
Κόμψατος, ὁ· ποτ. Θρᾴκης.
Κονδοχάτης, -ου, ὁ· ποτ. Ἰνδιῶν.
Κονδυλέα, ἡ· κώμη Ἀρκαδίας.
Κονδυλεᾶτις, -ιδος, ἡ· ἐπίθ. Ἀρτέμ.
Κονδύλη, ἡ· δῆμος Ἀττικῆς.
Κόνιον, τό· πόλ. Φρυγίας.
Κονίσαλος, ὁ·θεὸς σύντροφ. Πριάπου.
Κονιστοργίς, ἡ· πόλ. Λυσιτανίας.
Κοννᾶς, ὁ (κ. Κόνν-)· βλ.Κόννος.
Κοννίδης, ὁ· παιδαγωγὸς Θησέως.
Κόννος, ὁ· Ἀθ.αὐλητὴς ἢ κιθαρῳδός.
Κονούενοι, οἱ· Γαλλικὸν ἔθνος.
Κοντάδεοδος, ὁ· ποτ. Θρᾴκης.
Κόνων,-ωνος,ὁ·ἐπών.ἄρχ.Ἀθ.|στρατ. Ἀθην. | ζωγρ. ἐκ Κλεωνῶν | κ. ἄ.
Κοπαδίων,-ωνος, ὁ· ὄν. παρασίτου.
Κοπράτας,-α, ὁ· ποτ. Σουσιανῆς.
Κοπρεάτος, ὁ· κωμ. πλαστὸν ὄν.
Κοπρεύς,-έως,ὁ·υἱ.Πέλοπος ἐξ Ἤλιδ.
Κοπρία, ἡ· παραλία Σικελίας.
Κοπτός, ἡ· πόλ. Αἰγυπτ. Θηβαΐδος.
Κόρα, ἡ· πόλ. Ἰταλίας.
Κόραγος, ὁ· τῶν Μακεδόνων τις.
Κορακήσιον, τό· φρούρ. Κιλικίας.
Κοράκιον, τό· ὄρ. πλησίονΚολοφῶνος.
Κορακόννησος,ἡ·νῆσ.κ. πόλ. Λιβύης.
Κόρακος πέτρα, ἡ· βράχος Ἰθάκης.
Κόραξ,-ακος,ὁ·βασ.Σικυων. | υἱ. νύμφ·Ἀρεθ.|κ.ἄ.|ὄρ.Αἰτωλ.|ποτ. Κολχίδ.
Κοραξοί, οἱ· ἔθνος Κολχίδος.
Κορασσίαι, αἱ· ἔρημος νῆσοςΑἰγαίου.
Κορβάσα, ἡ· πόλ. Ἀσιατ. Πισίας.
Κορβίλων, -ωνος, ἡ· πόλ. Γαλλίας.
Κορδάκα, ἡ· ἐπίθ. Ἀρτέμιδος.
Κόρδυβα,ἡ·πρωτ.τῆςΒαιτικῆς Ἱσπαν.
Κορδύλη, ἡ· λιμὴν τοῦ Πόντου.
Κορδυτός, ἡ· πόλ. Παμφυλίας.
Κορέθων,-οντος,ὁ· εἷς τῶνυἱ.Λυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας.
Κορησσία, ἡ· πόλ. τῆς νήσου Κῶ.
Κορησσός,ὁ·ὄρ.κ.κώ. Μικρασ.Ἰωνίας.
Κορία,ἡ·ἐπίθ. Ἀρτέμ | πόλ. Βρεττιαν.
Κοριδοργίς,-ίδος, ἡ· πόλ. Γερμανίας.
Κόρινθος,ὁ·υἱ.Διός | ἀκρόπ.Κορίνθου.
Κόρινθος,ἡ·ἠπειρίφ. πόλ.Πελοποννήσ.
Κόρινναἡ(κ.-ίνναἡ)·ποιήτρ.ἐκΤανάγρ.
Κόριννος, ὁ· ἐπ ποιητής, ἐξ Ἰλίου.
Κορίολλα,ἡ (κ.-ιόλα)· πόλ. Ἰταλίας.
Κοριολανός, ὁ· ἐπιφ. στρατ. Ῥώμης.
Κορίσκος, ὁ· φιλόσ. ἐκ Σκήψεως.
Κόρκυρα,ἡ· ἀντὶ Κέρκυρα | ἡΜέλαινα, νῆσος Ἀδριατικῆς θαλάσσης.
Κορνηλία,ἡ·ὄν.διαφ. Ρωμ. Δεσποινῶν.
Κορνήλιος,ὁ·ὄν. διαφ. ἐπισ. Ρωμαίων.
Κόρνικλος, ἡ· πόλ. Ἰταλίας.
Κόροιβος,ὁ· υἱ.βασ. Φρυγ. Μύγδονος | ἐπών. ἄρχ. Ἀθην. | κ. ἄ.
Κορυκουδάμη, ἡ· κώ. Ταυρίδος.
Κόροντα, τά· πόλ. Ἀκαρνανίας.
Κόρος, ὁ· ποτ. Περσίας.
Κόρραγον, τό· φρούρ. Μακεδονίας.
Κόρσειαι, αἱ (κ. -σέαι)·=Κορασσίαι.
Κορσεία,ἡ(κ.Κορσιαί,αἱ)· κώ. Βοιωτ.
Κόρσικα, ἡ (κ. Κορσίς)· ἡ Κορσική (ἡ Κύρνος τῶν Ρωμαίων).
Κορσωτή, ἡ· πόλ. Μεσοποταμίας.
Κόρτωνα, ἡ· πόλ. Τυρρηνίας.
Κορύβας,-αντος,ὁ·υἱ.Κυβέλ. κ. Ἰασί. | Κορύβαντες,οἱ ἱερεῖς Κυβέλης.
Κορύδαλλα·πόλ.Ῥόδου | πόλ.Λυκίας.
Κορυδάλλαι, αἱ (κ. Κορύδαλαι)· μία τῶν Χαλκιδονίων νήσων.
Κορυδαλλός,ὁ· χωρ. κ.δῆμ.Ἀττικῆς | ὄρ. Ἀττικῆς.
Κορύδαλλος,ὁ· Ἕλλην ἐξ Ἀντικύρας Φωκίδος.
Κορύδων, -ωνος, ὁ· ὄν. βουκόλου.
Κορυδαλία, ἡ· ἐπίθ. Ἀρτέμιδος.
Κόρυδος,ὁ·υἱ.Πάριδος κ.Οἰνόνης | Ἀρκάς τις | ἀρχ. βασ.Ἰταλίας | κ. ἄ.
Κορύλας,-α,ὁ·Πέρσης σατρ.Παφλαγον.
Κόρυς,-υος, ὁ· ποτ. Ἀραβίας
Κορυφαία, ἡ· ἐπίθ. Ἀρτέμιδος.
Κορυφαῖον,τό·λόφ.παρὰτὴν Ἐπίδαυρ.
Κορυφαῖος, ὁ· ἐπίθ. Διός.
Κορυφαντίς, -ίδος, ἡ· κώ.Μυτιλήνης.
Κορυφασία, ἡ· ἐπίθ. Ἀρτέμιδος.
Κορυφάσιον,τό·ἀκρ.κ.φρούρ. Μεσσην.
Κορυφή,ἡ(κ.-ύφη)· θυγ.Ὠκεανοῦ | ὄρ. Ἰνδιῶν | κ. ἄ.
Κορφίνιον, τό· πόλ. Ἰταλίας.
Κορώβιος, ὁ· τῶν Κρητῶν τις.
Κορώνεια,ἡ·πόλ.Βοιωτ.|πόλ.Φθιώτιδ.
Κορώνη, ἡ· πόλ. Μεσσηνίας.
Καρωνίς, -ίδος, ἡ· θυγ. Φλεγύου, μή. Ἀσκληπιοῦ | μιᾶτῶν Ὑάδων | κ.ἄ.
Κορωνός,ὁ(κ.Κόρ-)·βασ.Λαπιθῶν |πα. βασ. Σικυῶνος Κόρακος | κ. ἄ.
Κόσας, -α, ὁ· ποτ. Λατίου Ἰταλίας.
Κόσσα, ἡ (κ. Κόσσαι, αἱ)· πόλ. κ. λιμ. Τυρρηνίας.
Κοσσαία,ἡ·ἐπαρχ.Περσ. |πόλ. Τυρρην.
Κοσσαῖοι, οἱ· λῃστρ. ἔθνος Μηδίας.
Κόσσουρα,ἡ(κ.Κόσσυρος)· νησὶς μεταξὺ Σικελ. κ. Ἀφρικῆς.
Κόταινα, ἡ· πόλ. Ἀρμενίας.
Κοτάμβα, ἡ· πόλ. Περσίας.
Κοτινοῦσα, ἡ· ἡ νῆσος τῶν Γαβείρων.
Κόττας, -α, ὁ· ὄν. διαφ. Ρωμαίων.
Κοττίαρις, ὁ· ποτ. Σινικῆς.
Κόττος, ὁ· εἷς τῶν Ἑκατογχείρων.
Κόττυφος, ὁ· στρατ. Ἀρκάδων.
Κοτυάειον, τό· πόλ. Φρυγίας.
Κοτύλαιον, τό· ὄρ. Εὐβοίας.
Κοτυλεύς, -έως, ὁ· ἐπίθ. Ἀσκληπιοῦ.
Κοτύλιον ὄρος, τό· ὄρ. Ἀρκαδίας.

Κότυρτα,ἡ (κ.-ύρτα)· χωρ. Λακωνίας.
Κότυς,-υος,ὁ βασ. Θρᾴκης | βασ. Παφλαγονίας | κ. ἄ.
Κότυς,-υος, ἡ· = Κοτυττώ.
Κοτυτταρίς, -ίδος, ἡ· μάγισσά τις.
Κοτύττια,τά·ἑορ.πρὸς τιμ.Κοτυττοῦς.
Κοτυττώ,-οῦς,ἡ·θεὰ ἀκόλασ.ἐνΘρᾴκῃ.
Κοτύωρα, τά· πόλ. ἐπαρχ. Πόντου.
Κούαδοι, οἱ (κ. -ᾶδοι)· Γερμαν. ἔθνος.
Κουΐντα, ἡ· ὄν. Ρωμ. γυναικῶν.
Κουϊρῖνος,ὁ· ὄν. Ρωμύλου μετὰ θάνα
Κουκούδα,ἡ· πόλ. Κολχίδος. [τον.
Κουκουσός, ἡ· πόλ. Καππαδοκίας.
Κούναξα,τά·χωρ.Μεσοποτ.ἢ Βαβυλων.
Κούνεος, ὁ· ἐπαρχ. Ἱσπανίας.
Κουράλιος,ὁ·ποτ.Θεσσαλ.|ποτ.Βοιωτ.
Κουρής,-ῆτος,ὁ·δᾳδινοῆσ.τὴν ἔνοπλον ὄρχησινἐνΚρήτῃ,ἐξ οὗ οἱ Κουρῆτες
Κουρῆτες,οἱ·ἀρχ.κάτ.Αἰτωλίας·| ἀρχ. ἱερεῖς Διὸς ἐν Κρήτῃ.
Κουρῆτις,-ίδος,ἡ·ἡ περὶτὸνΠλευρῶνα χώ. τῶν Κουρήτων.
Κούριον,τό·πόλ.Αἰτωλ. | πόλ.Κύπρου.
Κούρτιος, Ροῦφος, ὁ· Ρωμ.Ἱστοριογρ.
Κουφαγόρας, -α, ὁ· υἱ. Ἐπιζήλου.
Κόων,-ωνος,ὁ·υἱ.Ἀντήνορ.,ἐκΤροίας.
Κόως, ἡ· ἀντὶ Κῶς.
Κραγαλεύς, -έως, ὁ· υἱ. Δρύοπος.
Κράγος, ὁ·ὄρ.κ.πόλ.Λυκίας|ὄρ.Κιλικ.
Κραδία, ἡ· ἐπίθ. Ἀθηνᾶς.
Κρᾶδις, ιος,ὁ·ποτ.Ἀχαΐας| ποτ.Ἰταλ.
Κράμβις, -εως, ὁ· υἱ.Φινέως κ.Κλεοπ.
Κράμβουσα, ἡ· πόλ. Λυκίας | νῆσ. Μ. Ἀσίας, ἐναντι Κιλικίας.
Κρανάη, ἡ· θυγ. βασ. Ἀττ. Κραναοῦ | νῆσ. πλησ.Ἀττ.|νῆσ. Λακων. κόλπ.
Κραναΐα, ἡ· ἐπίθ. Ἀθηνᾶς.
Κραναΐδαι, οἱ· οἱ Ἀθηναῖοι ὡς ἀπόγ. τοῦ βασ. Κραναοῦ.
Κραναῖοι,οἱ·κάτ.μέρους τῆς Ἀττικῆς.
Κραναΐχμη, ἡ· θυγ. Κραναοῦ.
Κραναοί,οἱ· οἱἀρχ.Πελασγ.τῆς Ἀττικ.
Κραναός,ὁ ὁ μετὰ τὸν Κέκρ.βασ.Ἀττ.
Κρανάπης, ὁ (κ. -σπης)· ἡγεμὼν τοῦ ἐν Ἀσίᾳ Δασκυλίου.
Κράνειον,τό·ἄλσος κυπαρίσσων παρὰ τὴν Κόρινθον.
Κράνιοι, οἱ· πόλ. Κεφαλληνίας.
Κράνιον, τό·=Κράνειον.
Κραννών, -ῶνος, ἡ· πόλ. Πελασγιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ.
Κράπαθος, ὁ· ἀντὶ Κάρπαθος.
Κράσσος, ὁ· ὄν. ἐπισ. Ρωμαίων.
Κραταιΐς, -ΐδος, ἡ· μὴ. Σκύλλης.
Κραταιμένης, -ους, ὁ· Χαλκιδεύς τις ἐξ Εὐβοίας.
Κρατέας, -α, ὁ· τῶν Μακεδόνων τις.
Κράτεια, ἡ· πόλ. Βιθυνίας.
Κρατέρεια,ἡ·νησὶς παρὰ τὴνΣμύρνην.
Κράτερος, ὁ(κ.-ρός)· εἷς τῶν στρατ. τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου.
Κρατεύας, -α, ὁ·=Κρατέας | Μακεδὼν φονεὺς βασ. Μακεδ. Ἀρχελάου
Κρατήρ,-ῆρος, ὁ· κόλπος Ἰταλίας.
Κράτης,-ητος, ὁ· κωμ. ποιητής |Θηβ. φιλόσ.|Γραμματ. ἐκ Μαλλοῦ Κιλικίας (Κράτης ὁ Μαλλώτης)|κ.ἄ.
Κρατησικλῆς, -έους, ὁ· πα. τοῦ Μακεδ. ναυάρχου Θρασυμηλίδα.
Κρατησιππίδας,-α, ὁ· ναύαρχ. Λακεδ.
Κρατίδας,-α, ὁ· υἱ. Κράτητος.
Κρατιεύς, -έως, ὁ·πα.Ἀναξιβίας, συζ. **Νέστορος.**
Κρατῖνος, ὁ·κωμ. ποιητὴς | στρατ.Ἀθην. | Λακεδ. γλύπτης | κ.ἄ.
Κράτιππος, ὁ· Ἕλλ. Ἱστοριογρ. | φιλόσ. ἐκ Μυτιλ. | κ.ἄ.
Κρατύλος, ὁ· φιλόσ., διδάσκ.Πλάτων.
Κραῦγις, -ιδος, ὁ· πα. Φιλοποίμενος.
Κρεῖον, τό· ὄρ. Ἀργολίδος.
Κρεῖος, ὁ· υἱ. Οὐρανοῦ κ. Γῆς, πατὴρ Ἀστραίου.
Κρείων, οντος, ὁ· ἀντὶ Κρέων.
Κρεμαστή, ἡ· ἐπίθ. τῆς Θεσσαλ. Λαρίσης | χωρ. παρὰ τὴν Ἄδυδον.
Κρεμών, -ῶνος (κ.Κρεμώνη,ἡ)· πόλ. Ἰταλίας.
Κρεοντιάδης, ὁ· υἱ. Κρέοντος | υἱ.Ἡρακλ.κ.Μεγάρας,θυγ.τοῦΚρέοντος.
Κρεόπωλον, τὸ=τὸ Κρεῖον ὄρος.
Κρέουσα, ἡ· θυγ.Ἐρεχθέως|θυγ.Πριάμου|θυγ. βασ. Κορ. Κρέοντος|κ.ἄ.
Κρεοφόντης, -ου,ὁ·υἱ. Ἀριστομάχου, Ἡρακλείδης.
Κρεῦσις, -ιδος, ἡ (κ. -ιος)· πόλ.κ.λιμ. Βοιωτίας.
Κρέων, -οντος, ὁ·υἱ.Μενοικέως.ἀδελ. Ἰοκάστης, βασ.Θηβῶν | βασ.Κορίνθου | κ.ἄ.
Κρεῶνδαι, οἱ· ἀπόγ. Κρέοντος (ἀντὶ Κρεοντίδαι).
Κρεώφυλος, ὁ· φίλος Ὁμήρου, Χῖος ἢ Σάμιος.
Κρηθεΐδας, -α, ὁ· υἱ. Κρηθέως.
Κρηθεῖς, -ῆδος, ἡ· θυγ. Κρηθέως, ἡ Ἱππολύτη.
Κρηθεύς,-έως,ὁ·υἱ.Αἰόλου κ.Ἐναρέτ.
Κρήθων, -ωνος, ὁ· υἱ. ἡγεμ. Φερῶν Διοκλέους.
Κρήμνα, ἡ· πόλ. Ἰσαυρίας.
Κρημνοί, οἱ· πόλ. Σκυθίας.
Κρῆναι, αἱ· χωρ. Ἀκαρνανίας.
Κρῆναται πύλαι, αἱ· μία πύλη Θηβῶν.
Κρηνίδες, αἱ· πόλ. Θρᾴκ.| πόλ. Βιθυν.
Κρής, Κρητός, ὁ· υἱ. Διὸς κ.νύμφης Ἰδαίας | εἷς τῶν Γιγάντων | κ.ἄ.
Κρήσιον, τό· ὄρ.Ἀρκαδίας|πόλ. Κύπρ.
Κρήσιος, ὁ· ἐπίθ. Διονύσου.
Κρῆσσα, ἡ· κάτ. τῆς Κρήτης | λιμὴν Θρᾴκ. Χερσον.| πόλ. Παφλαγονίας.
Κρηστών,-ῶνος, ἡ (κ. -ώνη)·Πελασγ. πόλ. Θρᾴκης.
Κρηστωνία, ἡ· ἐπαρχ. Θρᾴκης.
Κρηταιεύς, -έως, ὁ· ἀντὶ Κρής.
Κρήτη, ἡ· σύζ. Μίνωος | θυγ.Δευκαλίωνος | ἡ μεγαλόνησος Κρήτη |κ.ἄ.
Κρητηνία, ἡ· χωρίον Ῥόδου.
Κρητίνης, -ου, ὁ· πα. τυρ. Ἀναξιλάου ἐκ Ρηγίου Ἰταλίας.
Κρίασος, ὁ· υἱ.Ἄργου κ. Εὐάδνης.
Κριδωτή, ἡ·πόλ.Θρᾴκ.Χερσον.|ἀκρωτ. Ἀκαρνανίας.
Κρίμισ(σ)α, ἡ· ἀκρωτ.κ. πόλ.Ἰταλίας.
Κριμισ(σ)ός, ὁ·ποτ. Ἰταλ.|ποτ. Σικελ.
Κριναγόρας, -α,ὁ·ἐπιγραμματοποιὸς ἐκ Μυτιλήνης.
Κρίνακος, ὁ· υἱ. Διός, πα. Μακαρέως.
Κρίνιππος, ὁ· πα. Τηρίλλου, τύρ. Σικελ. Ἱμέρας.
Κρινώ,-οῦς,ἡ·μία τῶν συζ.τοῦΔαναοῦ.
Κρῖος,ὁ·=Κρεῖος|εἷς τῶνΤιτάνων|εἷς τῶν ἑπισ. Αἰγινητῶν|πόλ. Ἀχαΐας | ποτ. Λυδίας.
Κριοῦ μέτωπον, τό· ἀκρωτ. Κρήτης | ἀκρωτ. Ταυρικῆς Χερσονήσου.
Κριοφόρος,ὁ·ἐπίθ.Ἑρμοῦ ἐνΤανάγρᾳ.
Κρῖσα,ἡ(κ.ὀρθότ.Κρίσσα)· πόλ.Φωκίδ.
Κρισαῖος (κ. ὀρθότ. Κρισσαῖος) κόλπος, ὁ· κόλπος Φωκίδος.
Κρισίη, ἡ· μία τῶν Ὠκεανίδων.
Κρῖσος, ὁ· υἱ. Φώκου, πάπ.Πυλάδου.
Κρίσ(σ)ων,-ωνος,ὁ·σταδιοδρόμος τῆς Σικελίας.
Κρίταλλα, τὰ (κ.-λλοι, οἱ)· πόλ.Καππαδοκίας.
Κριτίας, -ου,ὁ· υἱ.Δροπίδου|εἷς τῶν 30 Τυρ. | συγγραφ. | γλύπτης | κ.ἄ.
Κριτόβουλος, ὁ· υἱ. Κρίτωνος, Ἀθην | ἰατρὸς βασ. Μακεδ. Φιλίππου.
Κριτόδημος, ὁ· Κῷος ἰατρὸς | ὀλυμπιον. ἐκ Κλείτορος.
Κριτολαΐδας, -α, ὁ· Σπαρτιάτης τις.
Κριτόλαος, ὁ· περιπατ φιλόσ.|στρατ. Ἀχαιῶν | κ.ἄ.
Κρίτων, -ωνος, ὁ· μαθ.κ.φίλ. Σωκράτ.
Κριῶα, ἡ· δῆμος Ἀττικῆς.
Κρόβυζοι, οἱ· Θρᾳκικὸν ἔθνος.
Κρόεσσα, ἡ· θυγ.Ἰνοῦς, μὴ.Βύζαντος.
Κροῖσμος, ὁ· τῶν Τρώων τις.
Κροῖσος, ὁ·υἱ.Ἀλυάττου, βασ.Λυδῶν.
Κρόκάλη, ἡ· νύμφη, σύντροφος Ἀρτέμιδος | ὄν. ἑταίρας.
Κροκεαί, αἱ (κ.-έαι)· πολίχνη Λακων.
Κρόκιον πεδίον, τό· πεδιὰς Φθιώτιδ.
Κροκοδείλων πόλις,ἡ·δύο πόλ.Αἰγύπ.
Κροκύλεια, τά· χωρ. ἢ νησὶς Ἰθάκης.
Κροκύλειον, τό (κ.-ιον)·πόλ.Αἰτωλίας ἢ Ἀκαρνανίας.
Κροκύλος, ὁ· ποιμὴν τις.
Κρόκων, -ωνος, ὁ· πα. Μεγαναίρας.
Κρομ(μ)υών, -ῶνος, ὁ (κ. -ύων)· πόλ. Μεγαρίδος.
Κρονίδης, ὁ· υἱ. Κρόνου, Ζεύς.
Κρόνιον, τό·ναὸς Κρόνου |ὄρ."Ηλιδος.
Κρόνιος, ὁ·εἷς τῶν μνηστήρ.Ἱπποβαμ.
Κρόνιππος, ὁ· κωμ. πλαστὸν ὄνομα.
Κρονίων, -ωνος (κ.-ονος)·υἱ.Κρόνου.
Κρόνος,ὁ·υἱ.Οὐρανοῦ κ.Γῆς,πα.ἐκ τῆς Ῥέας τῶν: Διός, Ποσειδ., Πλούτ., Ἥρας, Δήμητρος κ. Ἑστίας.
Κρονοσόλων, ὁ· νομοθ. τῶν Κρονίων.
Κροσσαίη, ἡ· ἡ Χαλκιδ.χερσόνησος.
Κρόταλος,ὁ·εἷς τῶν μνηστ. Ἱπποβαμ.
Κρότων, -ωνος,ὁ·ἥρως τῶνΚροτωνιατῶν ἐν Ἰταλ.|πόλ. Βρεττίων Ἰταλ.
Κροτωπιάδης, -ου, ὁ· υἱ. Κροτώπου.
Κρότωπος, ὁ· βασ."Αργ.,υἱ.Ἀγήνορος.
Κρουναί, οἱ· πηγὴ "Ηλιδος | πηγὴ Ἀρκαδίας | πόλ. Μοισίας.
Κρουσίς, -ίδος, ἡ·=Κροσσαίη.
Κρουστομερία, ἡ· πόλ. Σαβίνων Ἰταλ.
Κρύα, ἡ· πόλ. Λυκίας.
Κουασσός, ἡ· πόλ. Καρίας.
Κρωβίαλος, ἡ· πόλ. Παφλαγονίας.
Κρωβύλη, ἡ· χωρ. Θρᾴκης.
Κρ.βύλος, ὁ (κ. Κρώβ·)· τῶν Ἀθηναίων τις | κ. ἄ.
Κρῶμνα, ἡ· φρούρ. Παφλαγονίας.
Κρῶμνοι, οἱ (κ. Κρῶμοι)· χωρ. ὀχυρὸν Ἀρκαδίας.
Κρῶμος, ὁ· υἱ. Λυκάονος.
Κρῶπαι, αἱ·=Κρωπεία.
Κρωπειαί, αἱ (κ. -ειά, ἡ, κ. -ιά, κ.-ιάς)· δῆμος Ἀττικῆς.
Κρῶφι, τὸ· ὄρ. τῆς Αἰγυπτ. Θηβαΐδος.
Κτέατος, ὁ· υἱ. "Ακτορος κ. Μολιόνης.
Κτενοῦς, -οῦντος,ὁ·πόλ.κ.λιμ.Ταυρί.
Κτημένη, ἡ·=Κτιμένη.
Κτησίας, -ου, ὁ· περίφ. Ἱστοριογρ. ἐκ Κνίδου | ἰατρ. Ἀρταξέρξου | κ. ἄ.
Κτησίβιος,ὁ·μαθημ. ἐξ Ἀλεξανδρείας.
Κτησικλῆς, -έους, ὁ· ἐπών.ἄρχ.ἐν Ἀθ. | Ἱστοριογρ. | γλύπτης | κ. ἄ.
Κτησίλαος,ὁ· γλύπτης σύγχρ.Πολυκλ.
Κτήσιον, τό· λιμὴν Κύπρου.
Κτήσιος, ὁ·ἐπίθ. Διὸς κ. Ἑρμοῦ, πα. χοιροβ. Κυμαίου.

Κτήσιππος,ὁ·εἷς τῶν μνηστ.Πηνελ.| υἱ. Ἡρακλ.κ.Δηιανείρ.|μαθ.Σωκρ.|κ.ἄ.
Κτησιφῶν, -ῶντος,ὁ·υἱ.Λεωσθέν.,θαυμαστὴς Δημοσθ.|Ἀθην.πρὸς Φίλιπ.
Κτησιφῶν, -ῶντος, ἡ· πόλ. Βαβυλων.
Κτήσυλλα,ἡ·θυγ.Ἀλκιδάμ.ἐκ νήι.Κέω.
Κτιμένη, ἡ· θυγ. Λαέρτου, ἀδελ.Ὀδυσ. | πόλ. Δολόπων ἐν Θεσσαλίᾳ.
Κυαμόσωρος, ὁ· ποτ. Σικελίας.
Κυάνεαι, αἱ· νησίδες Θρᾳκ. Βοσπόρου (ἢ βράχοι, αἱ Συμπληγάδ. Πέτραι).
Κυανή, ἡ· Νύμφη τις ἐν Σικελ. | θυγ. Λιπάρου, -σύζ. Αἰόλου.
Κυάνιππος, ὁ· υἱ. Ἀδράστου | κ.ἄ.
Κυαξάρης, -ου, ὁ· υἱ. Φραόρτου, βασ. Μηδίας | υἱ. κ. διάδ. Ἀστυάγους.
Κύβελα, τὰ (κ. -λλα)·ὄρ.κ.χωρ.Φρυγ.
Κυβέλεια, τά· κώ. Ἰωνίας Μ. Ἀσίας.
Κυβέλη, ἡ·θεὰ Φρυγίας,ἡ Ῥέα,ἡ Γαῖα, ἡ Ἑστία.
Κυβερνίσκος, ὁ· υἱ. τοῦ Σίκα ἐκ Λυκίας, ναύαρχος Περσικοῦ στόλου.
Κυβήβη, ἡ· φρυγιστὶ ἡ Κυβέλη.
Κύβιστρα, τά·πόλ.Καταον.ἐν Καππαδ.
Κυδαθήναιον, τό· δῆμος Ἀττικῆς.
Κυδίας, -ου, ὁ· ζωγρ.ἐκ Κύθνου | κ.ἄ.
Κυδίππη, ἡ·μὴ.Κλεόβιος κ.Βίτων.|κ.ἄ.
Κύδνος, ὁ· ποτ. Κιλικίας.
Κυδραγόρα, ἡ (κ. Κυνδρ-)· θυγ. Ἀτρέως, ἀδελ. Ἀγαμέμνονος.
Κύδραι, αἱ· πόλ. Χαονίας ἐν Ἠπείρῳ.
Κύδραρα, τά· πόλ. Φρυγίας.
Κύδων, -ωνος, ὁ·υἱ.Ἀπόλλ.κ.νύμφ.Ἀκακκαλίδος, ἴδρυτ. τῆς ἐν Κρήτῃ Κυδωνίας|Βυζάντιος προδώσας τὸ Βυζάντιον εἰς τοὺς Ἀθηναίους.
Κύδωνες, οἱ· κάτ. Κρήτης.
Κυδωνία, ἡ·ἐπίθ.Ἀθηνᾶς | πόλ.Κρήτ.
Κυδωνιάς, -άδος, ἡ· ἐπίθ.Ἀρτέμιδος.
Κύζικος, ὁ· υἱ. Αἴνου, βασ. Δολιόνων.
Κύζικος, ἡ· νῆσ. Προποντίδος | πόλ. κ. λιμ. ὁμών. τῆς νήσου.
Κυθείρη, ἡ (κ. Κυθέρεια, κ. -έρη)· ἐπίθ. Ἀφροδίτης.
Κύθηρα,τά·νῆσ.τῆς Δακων.θαλάσσης.
Κυθήριος, ὁ· ποτ. Ἤλιδος.
Κύθηρος, ὁ (κ. -ρον, τό)· μία τῶν 12 ἀρχ. πόλ., δῆμος Ἀττικῆς.
Κύθνος, ἡ· μία τῶν Κυκλάδων νήσων.
Κυκήσιον, τό· πόλ. Ἤλιδος.
Κυκλάδες, αἱ· αἱ 12 νῆσ. τοῦ Αἰγ.πελ.
Κυκλεύς, -έως,ὁ· πα.τοῦ περιφ. ποιητοῦ Ἀρίονος, ἐκ Δέσβου.
Κυκλοβόρος, ὁ· χείμαρρος Ἀττικῆς.
Κύκλων, -ωνος, ὁ· Ἀργεῖός τις.
Κύκλωψ, -ωπος, ὁ·κυρ.ὁ Πολύφημος | πληθ. Κύκλωπες=Γίγαντες, υἱοὶ Οὐρανοῦ κ. Γῆς.
Κύκνος, ὁ· υἱ. Ἄρεως κ. ἄλλων θεῶν.
Κυλάραβις, -ιδος, ἡ (κ. Κυλλάρ-)·Γυμνάσιον παρὰ τὸ Ἄργος.
Κυλάραβος, ὁ (κ. -άβης)· ἀρχ. βασ. Ἄργους, υἱ. Σθενέλου.
Κυλλάνα, ἡ·=Κυλλήνη.
Κυλλήν, -ῆνος, ὁ· υἱ. Ἐλάτου.
Κυλλήνη, ἡ·ὄρ.Ἀρκαδ. | πόλ.Ἤλιδος | νύμφη ἐξ Ἀρκαδ. | κ. ἄ.
Κύλων, -ωνος, ὁ· εἷς τῶν ἐπισ. ἐν Ἀθ. ἐπιχειρήσας νὰ γίνῃ τύραννος.
Κυματολήγη, ἡ· μία τῶν Νηρηίδων.
Κύμη,ἡ·μία τῶν Ἀμαζόνων | πόλ. Μ. Ἀσίας | πόλ. Καμπανίας.
Κυμοδόμη, ἡ· μία τῶν Νηρηίδων.
Κυμοδόη, ἡ· μία τῶν Νηρηίδων.
Κυμοπόλεια, ἡ· θυγ. Ποσειδ. κ. σύζ. Ἑκατόγχειρος Βριάρεω.
Κυμώ, -οῦς, ἡ·θυγ.Νηρέως κ.Δωρίδος.
Κύνα, ἡ· θυγ. τοῦ βασ. Μακεδ. Φιλίππου, σύζ. Ἀμύντου.
Κυναίγειρος, ὁ· ἀδελφ.ποι. Αἰσχύλου.
Κύναιδα, ἡ· πόλ. Ἀρκαδίας.
Κύναιδος, ὁ· εἷς τῶν υἱ. Λυκάονος | Ραφῳδὸς ἐκ Χίου.
Κυνάρητος, ὁ· υἱ.Κόδρ.,ἱδρ.Μυοῦντος.
Κυνδιάς, -άδος, ἡ· ἐπίθ. Ἀρτέμιδος.
Κυνέας, -ου, ὁ· Θεσσαλός, φίλ. κ.σύμβουλος βασ. Ἠπείρου Πύρρου.
Κύνης,-ητος,ὁ·υἱ.Θεολύτου,Ἀκαρνάν.
Κυνήσιοι, οἱ (κ.Κύνητες)· Ἴσπαν.ἔθν.
Κυνητικόν, τό·χώ.τῆς ἐπαρχ.Λυσιταν.
Κύνδιος, ὁ· ἐπίθ. Ἀπόλλωνος.
Κύνδος, ὁ· ὄρ. νήσου Δήλου.
Κυνία, ἡ· λίμνη Αἰτωλίας.
Κυνίσκα, ἡ· θυγ. βασ. Σπάρτης Ἀρχιδάμου | ἀδελ. Ἀγησιλάου | κ.ἄ.
Κυνίσκος, ὁ· ἐπών.Ζευξιδάμου, υἱ.τοῦ βασ. Σπαρτ.Λεωτυχίδου|ὀλυμπιον. ἐκ Μαντινείας | κ.ἄ.
Κύννα, ἡ· ὄν. Ἀθηναίας ἑταίρας.
Κύννιος, ὁ· ἐπίθ. Ἀπόλλωνος.
Κυνοκέφαλοι, οἱ· μυθικὸν ἔθνος.
Κυνόπολις, -εως, ἡ·βλ.Κυνῶν πόλις.
Κυνόρτας, ὁ· βασ. Λακεδαιμ., πάππος Τυνδάρεω.
Κυνόρτιον, τό· ὄρ. Ἀργολίδος παρὰ τὴν Ἐπίδαυρον.
Κῦνος, ὁ· πα. Λαρύμνης|πόλ.κ.ἀκρωτ. κ. λιμ. Ὀπουντίων Λοκρῶν.
Κυνόσαργες, -εος, τό·τοποθεσία ἔξω τῶν Ἀθηνῶν.
Κυνός κεφαλαί, αἱ· δικόρυφος λόφος Θεσσαλ. | χωρ. Βοιωτίας.
Κυνόσουρα, ἡ· νησὶς κ. ἀκρωτ.Ἀττικῆς|ἀκρ. Σαλαμῖν.!ἀκρ.Ἀρκαδίας.
Κυνός πόλις, ἡ· πόλ. ἐπὶ τοῦ Δέλτα τοῦ Νείλου.
Κυνός σῆμα, τὸ (κ.Κυνόσημα)·ἀκρ. Θρᾳκ. Χερσον. | ἀκρωτ. Καρίας.
Κύνουλκος, ὁ·εἷς τῶν Δειπνοσοφιστ.
Κύνουρα, ἡ· πόλ. Ἀργολίδος.
Κυνουρία,ἡ,χώρα Ἀργολ.(νῦν Ἀρκαδ.).
Κύνουρος, ὁ· υἱ. Περσέως.
Κυνώ,-οῦς, ἡ· τροφὸς Κύρου Μεγάλου.
Κυνῶν πόλις, ἡ· (κ. Κυνόπολις)· ὄν. πόλεων Αἰγύπτου.
Κυπαρισσοήεις, -εντος, ὁ· πόλ. κ ἀκρ. Τριφυλίας | ποτ. Μεσσηνίας.
Κυπαρισσία,ἡ·=Κυπαρισσοήεις·| ἀκρ. Μεσσην.!πόλ. κ. λιμ. Λακων.|κ.ἄ.
Κυπάρισσος, ὁ· υἱ. Μινύα, ἀδελ. Ὀρχομενοῦ.
Κυπάρισσος, ἡ· πολίχνη Φωκίδος.
Κύπασις,-εως, ἡ,πόλ.Θρακ.Χερσονήσ.
Κύπη, ἡ· πόλ. Σικελίας.
Κυπρία, ἡ· ἐπίθ. Ἀφροδίτης.
Κύπρις,-ιδος, ἡ· ἐπίθ. Ἀφροδ.
Κυπρογένεια, ἡ· ἐπίθ. Ἀφροδ,
Κυπρόδεμις,-ιδος, ὁ·τοπάρχης Ῥόδου.
Κύπρος, ἡ· μία τῶν μεγαλυτ. νήσων τῆς Μεσογείου.
Κύρα, τὰ (κ. Κῦρα)· πόλ. Σογδιανῆς.
Κύραυνις,-ιος, ἡ· νησὶς Λιβύης
Κύρβαντες, οἱ· ἀντὶ Κορύβαντες.
Κυρβία, ἡ· ἡ πρότερον Κυδίππη.
Κύρη, ἡ(κ.Κυρή)· ἱερὰ πηγὴ ἐν Διβύῃ | νῆσος Περσικοῦ κόλπου.
Κυρηβίων, -ωνος, ὁ· ἐπών. Ἐκικράτους, ἀδελφοῦ τοῦ ῥήτ. Αἰσχίνου.
Κυρηναία, ἡ· ἐπαρχία Λιβύης.
Κυρήνη,ἡ,θυγ.Ὑψέως,υἱοῦ τοῦ Πηνειοῦ |νύμφη τις|ὃν. ἑταίρας Ἀθ.|κ.ἄ.
Κυρήνη, ἡ·ἡ χώ. τῶν Κυρηναίων|πόλ. τῆς Κυρηναϊκῆς.
Κυρῖνος, ὁ·=Κουῖρῖνος.
Κύρις,-εως,ἡ·πόλ.τῶν Σαβίνων ἐν Ἰταλ.
Κύρνος, ὁ· φίλος τοῦ ποι. Θεόγνιδος | υἱ. Ἡρακλέους | κ. ἄ.
Κύρνος, ἡ· ἡ νῆσ. Κορσικὴ τῆς Τυρρηνικ. θαλάσσης | χωρ. Εὐβοίας
Κυρόπολις, -εως, ἡ·=Κύρα, τά.
Κῦρος, ὁ· υἱ. Καμβύσου, βασ. Ἀσίας,| υἱ.Δαρείου, ἀδελ.βασ.Ἀρταξέρξου| ποτ. Ἀσίας | ποτ. Περσίας | κ.ἄ.
Κύρου πεδίον, τό· πεδιὰς Λιβύης.
Κύρου πόλις, ἡ (κ. Κυρούπολις)· = Κύρα, τά.
Κυρρήστης, -ου, ὁ (κ. Κυρρέστης)· κάτοικος τῆς Κυρρηστικῆς.
Κυρρηστική,ἡ·χώ.τῆς Μακεδονίας περὶ τὴν πόλιν Κύρρον.,ἐπαρχ. Συρίας.
Κύρρος, ὁ· πόλ. Μακεδονίας | πόλ. τῆς Κυρρηστικῆς ἐν Συρίᾳ.
Κυρσίλος, ὁ· Ἀθην.ἐναντιωθεὶς κατὰ τοῦ Θεμιστοκλ., προτείναντος τὴν ἐγκατάλειψιν τῶν Ἀθηνῶν | κ.ἄ.
Κύρτωνες, οἱ· πολίχνη Βοιωτίας.
Κυρτώνιον, τό· πόλ. Ἐτρουρίας.
Κύτα, ἡ· πόλ. Κολχίδος.
Κυταία, ἡ (κ. Κυταῖς)·χώ. Κολχίδος.
Κύταιον, τό· πόλ. Κρήτης.
Κυτηΐς, -ίδος, ἡ ·=Κυταία.
Κυτίνιον, τό· μία τῶν 4 δωρ. πόλ. ἐπὶ τοῦ Παρνασσοῦ.
Κυτίσ(σ)ωρος,ὁ·υἱ.Φρίξου κ.Χαλκιόπ.
Κυτώνιον, τό· πόλ. μεταξὺ Μυσίας κ Λυδίας.
Κύτωρος, ἡ· πόλ. Παφλαγονίας.
Κύφαινα, τά· πόλ. Λακωνίας.
Κύφαρα, πόλ. Θεσσαλίας.
Κύφος, ὁ·υἱ. Περραιβοῦ|ὄρ.Θεσσαλίας.
Κύφος, ἡ· πόλ.Περραιβίας ἐν Θεσσαλ.
Κυχρεία, ἡ· ἐπίθ. νήσου Σαλαμῖνος.
Κυχρεύς,-έως, ὁ· υἱ. Ποσειδ. κ. Σαλαμῖνος, βασ. Σαλαμῖνος.
Κύψελα, τά· πόλ. Ἀρκαδίας | πόλ. Θρᾴκης | κ.ἄ.
Κυψελίδης,ὁ· υἱ. ἢ ἀπόγ.Κυψέλου|Κυψελίδαι=Συναστικὸς οἶκ. Κορίνθ.
Κύψελος, ὁ·υἱ. Αἰπύτου, βασ. Ἀρκαδ.| υἱ. Ἠετίωνος, ἀπόγ. Βακχιδῶν|πα. Μιλτιάδου | κ.ἄ.
Κωγαίωνον, τό· ὄρ. Δακίας.
Κώης, -εως, ὁ· τύρ. Μυτιληναίων.
Κώθων,-ωνος, ὁ· νησὶς Λακων. κόλπ. | νησὶς παρὰ τὴν Λιβύην.
Κώκαλος,ὁ·βασ.τῆς ἐν Σικελ.Καμίκου.
Κώκυτος, ὁ· ποτ. Ἅιδου|ποτ. Θεσπρωτ.
Κωκυτός, ὁ· ἰατρός, μαθ. Χείρωνος.
Κῶλι, τό· πόλ. Ἰνδικῆς.
Κωλιάς,-άδος, ἡ (ἄκρα)· ἀκρωτ.Ἀττ.
Κωμαρχίδης, ὁ· κωμικ.πλαστὴ λέξις.
Κώμβρεια, ἡ· πόλ. Μακεδονίας.
Κωμίας,-ου, ὁ· ἐπών. ἀρχ. ἐν Ἀθήναις.
Κωμιωνή, ἡ· ἐπαρχία Παρθίας.
Κῶμον, τό· πόλ. Ἰταλίας.
Κωνάρας, -α, ὁ· ὄν. βουκόλου.
Κωνκορδία, ἡ· πόλις Ἰταλίας.
Κωνσεντία,ἡ·πόλ.Βρεττίας ἐν Ἰταλίᾳ.
Κωνσταντῖνος, ὁ· ὁ ἐπικληθεὶς Μέγας, Ρωμ. αὐτοκρ. |τιον
Κωνσταντινούπολις, ἡ· ὃλ. Βυζάν·
Κωνστάντιος, ὁ·Ρωμ.στρατ.κ.αὐτοκρ.
Κώνστας,-αντος, ὁ· ὄν. Ρωμαϊκόν.
Κωνώπα, ἡ (κ.-πη)· πόλ. Αἰτωλίας.
Κῶπαι, αἱ· πόλ. Βοιωτίας.
Κωπαῖς, -ίδος, ἡ· λίμνη Βοιωτίας.
Κωράλιος, ὁ·=Κουράλιος.
Κώραλις, :ιος, ἡ· λίμνη Δυκαονίας.
Κῶρυ, τό· νῆσος Ἰνδικῆς.
Κωρυκία,ἡ·Νύμφη τις, θυγ.τοῦ ποταμ. θεοῦ Πλείστου.

.ωρύκιαι Νύμφαι, αἱ· θυγατέρες τοῦ Πλείστου.
Κωρυκίδες, αἱ· Νύμφαι (βλ. Κωρύκιαι)·
Κωρύκιον ἄντρον, τό· σπήλαιον Παρνασσοῦ.
Κώρυκος, ὁ (ἡ)· ἀκρωτ., πόλ. κ. λιμ. Κιλικίας | πόλ. Λυκίας ἢ Παμφυλίας | ἀκρωτ. Κρήτ. | δρ. Ἰωνίας ἐν Μ. Ἀσίᾳ.
Κῶς, ἡ· νῆσος Ἰκαρίου πελάγους.
Κωφάτος, ὁ· Ἰνδός τις.
Κωφήν, -ῆνος, ὁ (κ. Κώφης, -ου, ὁ)· ποτ. Ἰνδικῆς.
Κωφὸς λιμήν, ὁ· λιμ. Τορωναίου κόλπου ἐν Μακεδονίᾳ.

Λ

Λάα, ἡ (κ. Λᾶας)· βλ. Λᾶς.
Λάαδα, ἡ· πόλ. Εὐδ. Ἀραβίας.
Λάβα, ἡ (κ. Λάβαι, αἱ)· πόλ. Εὐδ. Ἀραβ.
Λάβαξ, -ακος, ὁ· Ὀλυμπιονίκ. ἐκ Λεπρέου.
Λάβαρα, τά· πόλ. Καρίας.
Λάβας, ὁ· τῶν Σικελιωτῶν τις.
Λάββα, ἡ· θυγ. Ἀμφίονος, μὴ Κυφέλου.
Λαββακίδης, ὁ· υἱ. ἢ ἀπόγ. Λαββάκου.
Λάββακος, ὁ· βασ. Θηβῶν, πα. Λαΐου.
Λάββαλον, τό· φρούρ. Συρακουσῶν.
Λαβέριος, ὁ· Ρωμ. μιμογράφος
Λαβέων, -ωνος, ὁ· ὄν. ἐπισ. Ρωμαίων.
Λάβηρος, ἡ· πόλ. Ἰρλανδίας.
Λάβης, ὁ· κωμ. παρφδ. τοῦ ὀν. τοῦ στρατ. Λάχητος.
Λαβιῆνος, ὁ (κ. -ηνός)· ὄν. ἐπισ. Ρωμ.
Λαβικόν, τό· πόλ. Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ.
Λαβίνιον, τό· βλ. Λαουΐνιον.
Λαβότας, -α, ὁ· ποτ. Συρίας.
Λάβρανδα, τά· κώμη τῆς Καρίας.
Λαβρανδεύς, ὁ (κ. -δηνός)· ἐπίθ Διός.
Λαβύνητος, ὁ· βασ. Βαβυλῶνος | βασ. Ἀσσυρίας.
Λαβύρινθος, ὁ· πολύπλοκος οἰκοδομή | ὁ Λαβύρ. τῆς Αἰγύπτου | ὁ Λαβύρ. Κρήτης | κ.ἄ.
Λαβώτας, -α, ὁ· ἔπαρχος Σπαρτιάτης | βασ. Σπάρτης, υἱ. Ἐχεστράτου.
Λαγέτας, -α, ὁ· πρόπαππ. τοῦ Στράβωνος ἐκ μητρός.
Λαγιάδης, ὁ· υἱ. Λάγου, ὁ Πτολεμαῖος.
Λάγινα, τά· πόλ. Καρίας.
Λαγίσκα, ἡ (κ. -ιον)· ὄν. ἑταίρας.
Λάγκεια, ἡ· πηγὴ ἐν Λακωνίᾳ.
Λάγκη, ἡ· πόλ. Ταρρακ. Ἱσπανίας.
Λάγος, ὁ· πα. τοῦ βασ. Αἰγ. Πτολεμαίου.
Λάγουσα, ἡ· νησὶς Αἰγαίου, μία τῶν Σποράδων.
Λαγυνίων, -ωνος, ὁ· κωμ. ὄν. παρασίτ.
Λαγύρα, ἡ· πόλ. Ταυρικῆς Χερσονήσ.
Λάδας, -α, ὁ· περίφ. ἀθλητής.
Λάδη, ἡ· νησὶς Αἰγαίου ἔναντι Μιλήτου.
Λαδίκη, ἡ· θυγ. Βάττου, σύζ. βασ. Αἰγύπτου Ἀμάσιος.
Λάδοκος, ὁ· υἱ. Ἐχέμου ἐξ Ἀρκαδίας.
Λάδων, -ωνος, ὁ· ὁ δράκων τῶν μήλων τῶν Ἑσπερίδων | ποτ. Ἀρκαδίας | υἱ. Ὠκεανοῦ κ. Τηθύος.
Λαέρκης, -ους, ὁ· ὕπαρχ. Ἀχιλλέως ἐπὶ τῶν Μυρμιδ. | τεχνίτης ἐξ Ἰθάκ.
Λαέρτη, ἡ· φρούρ. Κιλικίας.
Λαέρτης, -ου, ὁ· πα. Ὀδυσσέως.
Λαερτιάδης, ὁ· υἱ Λαέρτου, Ὀδυσσεύς.
Λαέρτιος, ὁ· = Λαέρτης.
Λαζοί, οἱ· Ἀσιατ. ἔθνος ἐν Κολχίδι.
Λαθρία, ἡ· θυγ. Θερσάνδρου.
Λαιαῖοι, οἱ· Μακεδονικὸν ἔθνος.
Λαιανδρίς, -ίδος, ἡ· σύζ. βασ. Σπάρτης Ἀναξάνδρου.
Λαίας, -α, ὁ· ἀπόγ. Τισαμενοῦ, ἐκ Σπάρτ.
Λαΐας, -α, ὁ· υἱ. καὶ διάδ. τοῦ βασ. Ἡλίδος Ὀξύλου, ἀδελ. Αἰτωλοῦ.
Λαιβῖνος, ὁ· ὄν. ἐπισ. Ρωμαίων.
Λαίλιος, ὁ· ὄν. γενεᾶς ἐπισ. Ρωμαίων.
Λάϊος, ὁ· υἱ. Λαβδάκου, βασ. Θηβῶν, πα. Οἰδίποδος.
Λαΐς, -ίδος, ἡ· ὄν. δύο περιφ. ἑταιρῶν.
Λαισποδίας, -ου, ὁ· στρατ. Ἀθηναίων.
Λαιστρυγόνες, οἱ· ἔθν. ἀνθρωποφάγ.
Λαΐττος, ὁ· ὄν. ἐπισ. Ρωμαίων.
Λάκαινα, ἡ· θηλ. τοῦ Λάκων.
Λακεδαιμόνιος, ὁ· υἱ. Κίμωνος, ναύαρχος Ἀθηναίων.
Λακεδαίμων, -ονος, ὁ· υἱ. Διὸς κ. τῆς νύμφης Ταϋγέτης.
Λακεδαίμων, -ονος, ἡ· ἔπαρχ. Πελοπ. | πρωτ. Λακων., ἡ ἄλλως Σπάρτη.
Λακέρεια, ἡ· πόλ. Θεσσαλ. Μαγνησίας.
Λακιάδαι, οἱ (κ. Λακκ-)· δῆμ. Ἀττικῆς.
Λακιβούργιον, τό· πόλ. Γερμανίας.
Λακίνιον, τό· ἀκρωτ. Ἰταλίας.
Λακίνιος, ὁ· λῃστὴς ἐν Ἰταλίᾳ.
Λάκιος, ὁ· ἥρως Ἀττικῆς.
Λάκμος, -ου, ὁ (κ. Λάκμων, -ωνος, ὁ)· τὸ βόρ. τμῆμα ὀροσειρᾶς Πίνδου.
Λάκμων, -ωνος, ὁ· βλ. Λάκμος.
Λακράτης, -ους, ὁ· Ὀλυμπιον Σπαρτ. | Αἰτωλὸς στρατηγός.
Λακρατίδας, -α, ὁ· Ἔφορος Σπάρτης.
Λακρατίδης, -ου, ὁ· Ἀθ. Μαραθωνομάκ.
Λακρίνης, -ου, ὁ· Σπαρτιάτης τις.
Λάκριτος, -ου, ὁ· σοφιστ. ἐκ Φασηλίδος.
Λακτάντιος, ὁ· Ρωμ. συγγραφεύς.
Λακύδης, -ου, ὁ· φιλόσ. ἐκ Κυρήνης, διάδ. Ἀρκεσιλάου.
Λάκων, -ωνος, ὁ· Πλαταιεύς τις | Πυθαγόρειός τις | κ.ἄ.
Λακωνία, ἡ (κ. -νική)· ἐπαρχ. Πελοπ.
Λακωνικὸς κόλπος, ὁ· ἐν Πελοποννήσῳ, μεταξὺ Μαλέας κ. Ταινάρου.
Λάμαχος, ὁ· στρατ. Ἀθην., υἱ. Ξενοφ.
Λαμαχίππιον, τό· κωμ. πλαστὴ λέξις.
Λαμέδων, -οντος, ὁ· βασ. Σικυῶνος.
Λαμία, ἡ· θυγ. Ποσειδ. | θυγ. Βήλου | ὄν. αὐλητρίας | πόλ. Φθιώτιδος.
Λαμίας, -ου, ὁ· κωμ. πλαστὸν κυρ. ὄν.
Λάμιος, ὁ· υἱ. Ἡρακλ., ἐξ ἡρ. Λαμίας.
Λάμις, -ιδος, ὁ· Μεγαρεύς τις.
Λαμίσκος, ὁ· Πυθαγόρειος φιλόσοφος.
Λάμνιος, Λᾶμνος κλπ.· ἀντὶ Λημν-
Λάμος, ὁ· βασ. Λαιστρυγόνων | ποτ. Βοιωτ. | ποτ. κ. πόλ. Κιλικίας.
Λάμπεια, ἡ· ὄρ. Ἀρκαδίας.
Λαμπέτεια, ἡ· πόλ. Ἰταλίας.
Λαμπετίδης, ὁ· υἱ. Λάμπου, ὁ Δόλοψ.
Λαμπετίη, ἡ· θυγ. Ἡλίου κ. νύμφη Νεαίρας, ἀδελ. Φαεθούσης.
Λαμπεύς, -έως, ὁ· ἐπίθ. Πανός.
Λάμπη, ἡ· πόλ. Κρήτης.
Λαμπιδώ, -οῦς, ἡ· σύζ. τοῦ βασ. Σπάρτης Ἀρχιδάμου κ. μὴ Ἄγιδος.
Λάμπις, -ιδος, ὁ· πλούσ. ναύκληρος ἐξ Αἰγίνης | κ.ἄ.
Λαμπιτώ, -οῦς, ἡ· Σπαρτιᾶτίς τις | ὄν. ἑταίρας ἐκ Σάμου.
Λάμπιχος, ὁ· τύρ. Σικελ. Γέλας.
Λάμπος, ὁ· υἱ. βασ. Τροίας Λαομέδοντος | υἱ. Αἰγύπτ. κ. Γοργόνης | κ.ἄ.
Λαμπρά, ἡ· θλ. = Λαμπτραί.
Λαμπρίας, -ου, ὁ· ἀδελ. κ. υἱ. Πλουτ | κ.ἄ.
Λαμπροκλῆς, -έους, ὁ· υἱ. Σωκρ. | μουσικός τις κ. διθυραμβοποιός.
Λαμπρόμαχος, ὁ· Ἰσθμιον. ἐξ Ὀποῦντ.
Λάμπρος, ὁ· διδάσκ. μουσικῆς ἐν Ἀθ.
Λαμπτήρ, -ῆρος, ὁ· ἐπίθ. Βάκχου.
Λαμπτραί, αἱ· δῆμος Ἀττικῆς.
Λάμπων, -ωνος, ὁ· υἱ. Λαομέδ. | Αἰγιν., πα. Πυθέα | ἱερ. κ. μάντ. ἐν Ἀθ. | κ.ἄ.
Λαμπώνιον, τό· τ. ὁλ. Τρφάδος.
Λαμύνδιος, ὁ· λυρ. ποι. ἐκ Μιλήτου.
Λάμφιλος, ὁ (κ. Λάφ-)· τῶν Λακεδ. τις.
Λάμψακος, ἡ· πόλ. Μυσίας.
Λάμψος, ὁ· χωρ. πλησ. Κλαζομενῶν.
Λάνασσα, ἡ· θυγ. τυρ. Συρακ. Ἀγαθοκλ.
Λανίκη, ἡ· μή. Πρωτέως.
Λανούβιον, τό· πόλ. Λατίου ἐν Ἰταλ.
Λαόγονος, ὁ· υἱ. Ἀνήτορος, τῶν ἐπισ. Τρώων τις | υἱ. Βίαντος, ἐκ Τροίας.
Λαογόρας, -α, ὁ· βασ. Δρυόπων.
Λαογόρη, ἡ· θυγ. Κινύρα.
Λαοδάμας, -αντος, ὁ· υἱ. Ἀντήνορος | υἱ. βασ. Φαιάκων Ἀντινόου | κ.ἄ.
Λαοδάμεια, ἡ· θυγ. Βελλεροφόντ. | σύζ. Πρωτεσιλάου | σύζ. Θυέστου | κ.ἄ.
Λαοδίκεια, ἡ· ὄν. πόλ. Φρυγίας, Συρίας, Μηδίας | κ. ἄ.
Λαοδίκη, ἡ· Νύμφ., μή. Νιόβης | θυγ. Πριάμου | θυγ. Ἀγαμέμν. | κ. ἄ.
Λαοδόκιον, τό· πεδίον κ. κώ. Ἀρκαδ.
Λαοδόκος, ὁ· υἱ. Ἀντήνορος, Τρὼς | υἱ. Πριάμου | υἱ. Βίαντος | κ. ἄ.
Λαοδόη, ἡ· μία τῶν Θεσπιάδων | μή. Λυκάονος | μή. Ἐχίονος | κ. ἄ.
Λαοδόης, -ου, ὁ· υἱ. Ἡρακλ. κ. Θεσπιάδος Ἄντιδος.
Λαοκόων, -ωντος (-οντος)· ὁ· υἱ. Πορθάον. | ἱερ. Ποσειδ. ἐν Τροίᾳ | κ.ἄ.
Λαοκόωσα, ἡ· γυ. Ἀφαρέ. μή. Λυγκέως.
Λαομέδεια, ἡ· μία τῶν Νηρηίδων.
Λαομεδοντιάδης, ὁ· υἱ. Λαομέδοντος | ὁ Πρίαμος ἢ ὁ Λάμπος.
Λαομέδων, -οντος, ὁ· υἱ. Ἴλου, βασ. Τρῳάδος, πα. Πριάμου | κ. ἄ.
Λαομένης, -ους, ὁ· υἱ. Ἡρακλ. κ. μιᾶς τῶν Θεσπιάδων. [λης.
Λαομήδης, -ους, ὁ· υἱ. Ἡρακλ. κ. Ὀμφά-
Λαονόμη, ἡ· θυγ. Γουνέως, μή. Ἀμφιτρύωνος | θυγ. Ἀμφιτρ., σύζ. Πολυφήμου | θυγ. Πηλέως | κ. ἄ.
Λᾶος, ὁ· ποτ. Ἰταλίας.
Λαουΐνία, ἡ· θυγ. βα. Λατίν., σύζ. Αἰνεί.
Λαουϊνιασηνή, ἡ· χώρα Καππαδοκίας.
Λαουΐνιον, τό· πόλ. Ἰταλίας.
Λαοφόντη, ἡ· θυγ. Πλευρῶνος κ. Ξανθίππης, σύζ. Θεστίου.
Λάπαθος, ἡ· πόλ. κ. λιμ. Κύπρου.
Λοπέρσαι, οἱ· ἐπών. τῶν Διοσκούρων Κάστορος κ. Πολυδεύκους.
Λαπίδαι, οἱ (γεν. Λαπίδων κ. -θῶν)· Θεσσαλ. ἔθνος, συγγ. τῶν Κενταύρ.
Λαπίδαιον, τό· κώ· Λακωνίας.
Λαπίδη, ἡ· πόλ. Θεσσαλίας.
Λαπίδης, -ου, ὁ· ἥρως Σπάρτ., πα. Διομήδης | υἱ. Ἀπόλλ., ἀδελ. Κενταύρου, ἡγ. Θεσσαλ. | κ. ἄ.
Λάπιδος, ὁ· ὄρ. Ἀρκαδίας.
Λάρα, ἡ· ρωμ. ὄνομα.
Λάρανδα, τά· πόλ. Λυκαονίας.
Λαρεντία, ἡ· ὄν. Ρωμ. δεσποινῶν.
Λαρήνσιος, ὁ· Ρωμ. ὄνομα.
Λαρινδᾶτις, -ίδας, ἡ· χώ. Ἰταλίας.
Λάρινον, τό· πόλ. Ἰταλίας.
Λάριος λίμνη, ἡ· λίμνη Ἰταλίας.
Λάρισα, ἡ (κ. Λάρισσα)· θυγ. Πελασγοῦ | ἀκρόπ. Ἄργους | πόλ. Θεσσαλ. Πελασγιώτ. | πόλ. Φθιώ. | πόλ. Τρῳ. | κ. ἄ.
Λάρισος, ὁ· βλ. Λάρισσος.
Λάρισσος, ὁ· ποτ. Ἥλιδος.
Λάριχος, ὁ· Μυτιλην. τις | ἀδελ. Σαπφ.
Λάρολον, τό· πόλ. Ἰταλίας.
Λαρτιάδης, ὁ· ἀντὶ Λαερτιάδης.
Λάρτιος, ὁ· ἀντὶ Λαέρτιος.
Λάρυμνα, ἡ· πόλ. Βοιωτ. | πόλ. Δοκρίδ.

Λᾶς, ὁ (γεν. Λᾶ)· οἰκιστὴς χωρίου Ἀραΐνου, πλησ. Σπάρτης.
Λᾶς λᾶος, ἡ· πόλ. Λακωνίας.
Λασθένης, -ους, ὁ· Θηβαῖός τις | Ὀλύνθιός τις | κ. ἄ.
Λασθενία, ἡ· ἑταίρα ἐκ Μαντινείας.
Λάσιος, ὁ· εἷς τῶν μνηστ. Ἱπποδαμείας.
Λασίων, -ωνος, ὁ· πόλ. Ἤλιδος.
Λασόνιοι, οἱ· Ἀσιατικὸν ἔθνος.
Λᾶσος, ὁ· υἱ. Χαρίνου, ποιητὴς ἐξ Ἑρμιόνης. [λεῖος.
Λαστρατίδας, -α, ὁ· Ὀλυμπιον., Ἠ-
Λασύρτας, -α, ὁ· Λασιώνιός τις.
Λατίνη, ἡ· ἡχώ. τῶν Λατίνων, τὸ Λάτιον.
Λατῖνος, ὁ· υἱ. Ὀδυσσ. κ. Κίρκης | βασ. Λατίου | κ. ἄ.
Λάτιον, τό· ἐπαρχ. Ἰταλίας.
Λάτμος, ὁ· ὄρ. Καρίας | πόλ. Καρίας | [κ. ἄ.
Λατοΐδης, ὁ· ἀντὶ Λητοΐδης.
Λατός, ἡ· πόλ. Κρήτης.
Λάτραμυς, -υος, ὁ· υἱ. Διον. κ. Ἀριάδν.
Λάτυμνος, ὁ· ὄρ. Ἰταλ. Βρεττίας.
Λατώ, ἡ· ἀντὶ Λητώ.
Λαύρεντον, τό· πόλ. Λατίου.
Λαύρη, ἡ· ὄν. Ρωμ. γυν. | πόλ. Ἰταλίας.
Λαυριακόν, τό· πόλ. Γερμανίας.
Λαύριον, τό· ὄρ. Ἀττικῆς.
Λαφάης, -ους, ὁ· τύρ. Ἄργους | γλύπτης ἐκ Φλιοῦντος.
Λαφάνης, -ους, ὁ· υἱ. Εὐφορίωνος, Ἀρκάς, εἷς τῶν μνηστήρ. Ἀγαρίστ. | κ. ἄ.
Λαφάων, -οντος, ὁ· Πυθαγόρ. ἐκ Μεταποντίου.
Λάφιλος, ὁ· βλ. Λάμφιλος.
Λαφρία, ἡ· ἐπίθ. Ἀρτέμιδ κ. Ἀθηνᾶς.
Λάφριος, ὁ· ἐπίθ. Ἑρμοῦ | υἱ. Κασταλίου.
Λαφύστιον, τό· ὄρ. Βοιωτίας.
Λαφύστιος, ὁ· ἐπίθ. Διός.
Λαχάρης, -ους, ὁ· τύρ. Ἀθηνῶν.
Λάχεσις, -εως, ἡ· μία τῶν τριῶν Μοιρῶν.
Λάχης, -ητος, ὁ· στρατ. Ἀθηναῖος.
Λάων, -ωνος, ὁ· κωμ. ποιητής.
Λέαγρος, ὁ· στρατ. Ἀθην., υἱ. Γλαύκων.
Λεάδης, -ους, ὁ· υἱ. Ἀστακοῦ.
Λέαινα, ἡ· Ἀθηναία ἑταίρα.
Λέανδρος, ὁ· ἐραστὴς Ἡροῦς, ἐξ Ἀβύδου | κ. ἄ.
Λεάνειρα, ἡ· θυγ. τοῦ Ἀμύκλα.
Λέαρχος, ὁ· υἱ. Ἀθάμαντος κ. Ἰνοῦς | γλύπτης ἐκ Ρηγίου | κ. ἄ.
Λεβάδεια, ἡ· (κ. -ία)· πόλ. Βοιωτίας.
Λεβαίη, ἡ· πόλ. Μακεδονίας.
Λέβεδος, ἡ· πόλ. Μ. Ἀσίας.
Λεβήν, -ῆνος, ὁ (κ. -βήνα)· πόλ. Κρήτ.
Λέβινθος, ἡ· νῆσ. Αἰγ., μία Σποράδων.
Λέδων, -οντος, ἡ· πόλ. Φωκίδος.
Λειαγόρη, ἡ· θυγ. Νηρέως.
Λείβηθρον, τὸ (κ -θρα, τά)· χωρ. Πιερίας, πατρὶς Ὀρφέως | ὄρ. Βοιωτ.
Λείγηρ, -ηρος, ὁ· ποτ. Κελτικῆς.
Λειμώνη, ἡ· βλ. Ἠλώνη.
Λειπεφίλη, ἡ· θυγ. Ἰολάου, σύζ. Φύλαντ.
Λειπόξαϊς, -ῖος, ὁ· υἱ. βασ. Σκυθῶν Ταργιτάου.
Λεῖρις, -ιος, ὁ· ποτ. Ἰταλίας.
Λείχας, ὁ· = Λίχας.
Λειψύδριον, τό· χωρ. Ἀττικ. ἄνυδρον.
Λειώδης, -ους, ὁ· υἱ. Οἴνοπος, εἷς τῶν μνηστ. Πηνελόπης.
Λειώκριτος, ὁ· υἱ. Ἀρίσβου | εἷς τῶν μνηστ. Πηνελόπης.
Λέκτον, τό· ἀκρωτ. Τρῳάδος.
Λέλεγες, οἱ· πανάρχ. Ἑλλην. ἔθνος, ἐλθὸν ἐκ Καρίας κ. Τρῳάδος.
Λέλεξ, -εγος, ὁ· βασ. Μεγάρων, υἱ. Ποσειδ. | βασ. Λακεδαίμ., πα. Εὐρώτα.
Λεμάνη, ἡ· λίμνη Βελγ. Γαλλίας.
Λέμβιον, ἡ· ὄν. ἑταίρας.
Λεμοβῖκες, οἱ· Γαλλικὸν ἔθνος.
Λέντουλος, ὁ· ὄν. ἐπισ. Ρωμ. κ. ὑπάτων.
Λεοννάτος, ὁ (κ. Λεόνν- κ. Λεονᾶτος)· στρατ. Μ. Ἀλεξ., κ. ἡγ. Φρυγίας.
Λεοντεύς, -έως, ὁ· υἱ. Κορωνοῦ, εἷς τῶν μνηστ. Ἑλένης | μαθ. Ἐπικούρου.
Λεοντιάδης, -ου, ὁ· στρατ. Θηβαίων ἐν Θερμοπύλαις | πολέμαρχος Θηβ.
Λεοντῖνοι, οἱ· πόλ. Σικελίας.
Λεόντιον, ἡ· ὄν. ἑταίρας | πόλ. Ἀχαΐας | κ. ἄ.
Λεοντίς, -ίδος, ἡ· μία τῶν δέκα φυλῶν Ἀττικῆς.
Λεοντίσκος, ὁ· Μεσσήν. Ὀλυμπιον. | υἱ. Πτολεμαίου | κ. ἄ.
Λεόντιχος, ὁ· Ἀθην. τριήραρχος.
Λεοντομένης, -ους, ὁ· υἱ. Τισαμενοῦ.
Λεοντόπολις, -εως, ἡ· πύλ. Αἰγύπτ.
Λέοντος κώμη, ἡ· κώμη Φρυγίας.
Λεόντων πόλις, ἡ· πόλ. Φοινίκης.
Λέπιδος, ὁ· ὄν. ἐπισ. Ρωμαίου.
Λεπόντιοι, οἱ· ἔθνος Ραιτίας.
Λεπρέας, ὁ· = Λέπρεος.
Λέπρειον, τό· (κ-ρεον)· πόλ. Ἤλιδος.
Λέπρεος, ὁ· υἱ. Πυργέως, ἱδρ. Λεπρείου.
Λεπρεύς, -έως, ὁ· υἱ. Καύκωνος κ. Ἀστυδαμείας.
Λεπρίνα, ἡ· πόλ. Ἤλιδος.
Λεπτὴ ἄκρα, ἡ· ἀκρωτ. Παφλαγονίας.
Λεπτίνης, -ου, ὁ· τῶν ἐπισ. Ἀθηναίων τις | ἀδελ. τυρ. Συρακ. Διονυσίου.
Λέπτις, -εως, ἡ· πόλ. Ἀφρικῆς | κ. ἄ.
Λερία, ἡ· = Λέρος.
Λέρνα, ἡ (κ. -η)· λίμ. ποτ. πόλ. Ἀργολίδ.
Λέρος, ἡ· νῆσος Αἰγ. μία τῶν Σποράδων.
Λεοβόθεμις, -ιδος, ὁ· γλύπτης ἐκ Μυτιλήνης.
Λεσβοκλῆς, -έους, ὁ· συγγρ. ἐκ Μυτιλ.
Λέσβος, ὁ· υἱ. Λαπίθου.
Λέσβος, ἡ· νῆσος Αἰγαίου πελάγους.
Λεσβῶναξ, -ακτος, ὁ· υἱ. Ποτάμωνος ἐκ Λέσβου, σοφιστὴς κ. ρήτωρ.
Λεσχεινάριος, ὁ· ἐπίθ. Ἀπόλλωνος,
Λέσχης, -εω, ὁ· κυκλικὸς ποι. ἐκ Μυτιλ.
Λετρεύς, -έως, ὁ· υἱ. Πέλοπος.
Λέτρινα, ἡ (κ. -ῖνοι, οἱ)· πολ. Ἤλιδος.
Λευκά, τά· πόλ. Καλαβρίας ἐν Ἰταλ. | ὄρ. Κρήτης | θέσις Καρίας.
Λευκαδία, ἡ· ἡ νῆσος Λευκάς.
Λευκάδιος, ὁ· υἱ. Ἰκαρίου, ἀδελ. Πηνελόπης | ἐπίθ. Ἀπόλλωνος.
Λευκαί, αἱ· πόλ. Ἰωνίας.
Λευκαὶ Στῆλαι, αἱ· χώ. Φρυγίας.
Λευκανία, ἡ· χώ. Ἰταλίας.
Λευκανοί, οἱ· κάτ. τῆς Λευκανίας.
Λευκάριστος, ἡ· πόλ. Γερμανίας.
Λευκάς, -άδος, ἡ· πόλ. τῆς ὁμωνύμ. νήσου Λευκάδος | Λευκὰς πέτρη = βράχος τῶν ἠπειρωτ. παραλίων.
Λευκασία, ἡ· ποτ. Ἀρκαδίας.
Λευκάσιον, τό· κώμη Ἀρκαδίας.
Λεύκασπις, -ιδος, ἡ· λιμὴν Ἀφρικῆς.
Λευκάτας, -α, ὁ· ἀκρ. νήσ. Λευκαδίας.
Λευκή, ἡ· νῆσ. Εὐξ. Πόντου | πόλ. Λακων.
Λευκὴ ἀκτή, ἡ· κώμ. Θρᾴκ. | ἀκρωτ. Εὐβ.
Λευκὴ κώμη, ἡ· πόλ. Ἀραβίας.
Λευκίμμη, ἡ· ἀκρωτ. Κερκύρας.
Λεύκιος, ὁ· ὄν. Ρωμαίων.
Λευκίππη, ἡ· μία τῶν Ὠκεανίδων | θυγ. Μινύου ἐξ Ὀρχομ. | μή. Πριάμου | κ. ἄ.
Λευκιππίδες, αἱ· θυγ. Λευκίππου.
Λεύκιππος, ὁ· υἱ. Περιήρους, ἀδελ. Τυνδάρεω | φιλόσ. Ἐλεάτης | κ. ἄ.
Λευκοθέα, ἡ· θυγ. Κάδμου, ἡ Ἰνὼ | νησὶς Ἰταλίας.
Λεῦκοι, οἱ· Γαλλικὸν ἔθνος.
Λεύκολλα, ἡ· λιμὴν Κύπρου.
Λεύκολλος, ὁ (κ. Λούκ-)· ὄν. Ρωμαίων.
Λευκολόφας, -α, ὁ· ὄν. μαλθακ. νέου Ἀθ.
Λευκολοφίδης, -ου, ὁ· πατὴρ τοῦ Ἀθ. στρατ. Ἀδειμάντου.
Λευκὸν ὄρος, τό· = Λευκὰ ὄρη | Λευκὸν πεδίον, τό· = Λευκὴ Ἀκτή.
Λευκὸν τεῖχος, τό· Φρούριον τῆς Μέμφιδος ἐν Αἰγύπτῳ.
Λευκονοεύς, έως, ὁ· ὁ κάτ. τῆς Λευκονόης, δήμου Ἀττικῆς.
Λευκονόη, ἡ (κ. -κάνιον, τό)· θυγ. Μινύα | δῆμ. Ἀττικῆς.
Λευκοπέτρα, ἡ· ἀκρωτ. Ἰταλίας.
Λεῦκος, ὁ· εἷς τῶν συντρόφων Ὀδυσσ. | ποτ. Μακεδονίας.
Λευκόσυροι, οἱ· ἔθνος Καππαδοκίας.
Λεύκοφρυς, -υος, ἡ· πόλ. Μ. Ἀσίας | παλαιότ. ὄν. τῆς Τενέδου.
Λεῦκτρα, τά· κώ. Βοιωτίας | κώ. Λακων. | πόλ. Ἀρκαδ. | κ. ἄ.
Λεῦκτρον, τό· = Λεῦκτρα.
Λευκυανίας, -ου, ὁ· ποτ. Ἤλιδ. κ. Ἀρκ.
Λεύκων, -ωνος, ὁ· υἱ. Ἀθάμαντος κ. Θεμιστ. | ἡγ. τμήμ. Ταυρίδ. | χωρ. Κυρην.
Λευκώνης, -ου, ὁ· υἱ. Ἡρακλ. καὶ τῆς Θεσπιάδος Αἰσχρηίδος.
Λευκωνία, ἡ· = Λευκώνιον.
Λευκωνίδαι, οἱ· ἀπόγ. τυρ. Λεύκωνος.
Λευκώνιον, τό· πόλ. νήσ. Χίου.
Λευκωπεύς, -έως, ὁ· υἱ. Πορθάονος κ. Εὐρυδίκης, ἀδελ. Οἰνέως.
Λευκωσία, ἡ· μία τῶν Σειρήνων | νῆσος τῆς Τυρρην. θαλάσσης.
Λευτυχίδης, -εω, ὁ· ἀντὶ Λεωτυχίδης.
Λέχαιον, τό· λιμὴν Κορίνθου.
Λεχεάτης, -ου, ὁ· ἐπίθ. Διὸς ἐν Ἀρκαδίᾳ.
Λέχης, ὁ· υἱ. Ποσειδ. κ. Πειρήνης.
Λεωβώτης, -ου, ὁ· βασ. Σπάρτ., ἀνεψ. Λυκούργου.
Λεωγόρας, -ου, ὁ· πα. τοῦ ρήτορ. Ἀνδοκίδου | κ. ἄ.
Λεωγόρος, -ου, ὁ· βασ. Σάμου.
Λεωδάμας, -αντος, ὁ· ρήτ. κ. δημαγ. Ἀθην. | ναύαρχ. Ἀθην. | κ. ἄ.
Λεώδοκος, ὁ· υἱ. Βίαντος | εἷς Ἀργοναυ.
Λεωκήδης, -ους, ὁ· υἱ. Φείδωνος, τυράννου τοῦ Ἄργους.
Λεωκόριον, τὸ (κ. -ειον)· ἡρῷον τῶν θυγ. τοῦ Λέω ἐν Ἀθήναις.
Λεωκράτης, -ους, ὁ· στρατ. Ἀθηναίων.
Λεώκριτος, ὁ· βλ. Λειώκριτος. [τίου.
Λεωκύδης, ὁ· Πυθαγόρ. τις ἐκ Μεταπον-
Λέων, -οντος, ὁ· υἱ. Λυκάον. ἐξ Ἀρκαδ. | βασ. Σπάρτης | στρατ. Ἀθην. | κ. ἄ. | κώμη Σικελίας | ποτ. Φοινίκης.
Λεωνίκη, ἡ· πόλ. Ταρρακ. Ἱσπανίας.
Λεωνίδας, ὁ· ὄν. βασιλέων Σπάρτης | φιλόσ. ἐκ Ρόδου | στρατ. Βυζαντίων.
Λεωνίδης, -εω, ὁ· ἰατρὸς ἐξ Ἀλεξανδρείας | Γραμματ. τις.
Λεώνυμος, ὁ· Κροτωνιάτης τις.
Λεωπρέπης, -ους, ὁ· πα. Σιμωνίδου τοῦ Κείου ποιητοῦ.
Λέως, -ω· ὁ· ἥρως Ἀττικῆς.
Λεωσθένης, -ους, ὁ· στρατ. Ἀθηναίων.
Λεωτροφίδης, ὁ· Ἀθην. λυρ. ποιητής.
Λεωτυχίδας, -ου, ὁ· βασ. Σπάρτης | υἱ. βασ. Σπάρτης Ἄγιδος.
Λεωχάρης, -ους, ὁ· Ἀθην. γλύπτης.
Λῆγαι, οἱ· Σκυθικὸν ἔθνος.
Λήδα, ἡ· θυγ. Θεστίου, σύζ. Τυνδάρεω.
Ληθαῖος, ὁ· ποτ. Κρήτης | ποτ. Μ. Ἀσίας.
Ληθανόν πεδίον, τό· πεδ. Λεβαδείας.
Λήθη, ἡ· ποτ. Ἅδου | ποτ. Λυσιτανίας | κρήνη Βοιωτίας.
Λῆθος, ὁ· βασ. Πελασγῶν Λαρίσης.

Λήθων,-ωνος, ὁ· ποτ. Λιβύης.
Λήιτος, ὁ· υἱ. Ἀλέκτορος, Βοιωτός | εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν.
Ληκυθίων, -ωνος, ὁ· ὄνομα δούλου.
Λήκυθος, ἡ· φρούρ. Μακεδονίας.
Λήλαντον πεδίον, τό·πεδιάςΕὐβοίας.
Λήλαντος, ὁ· ποτ. Εὐβοίας.
Λῆμνος, ἡ· νῆσος Αἰγαίου.
Λήναιον,τό·να.Διονύσου |θέα.ἐν'Αθήν.
Λήναιος,ὁ(κ.-ναῖος)· ἐπίθ. Διονύσου.
Ληξόβιοι,οἱ·ἔθνοςτῆς Λουγδουν. Γαλ-
Ληπόντιοι,οἱ·ἔθνοςΡαιτίας. [λίας.
Λήρων,-ωνος,ἡ·νῆσ.ἔναντι Γαλλ.πα-
Λῆσσα,ἡ·κώ. πλησ.Ἐπιδαύρου. [ραλί.
Λητογένεια,ἡ·θυγ. Λητοῦς,"Αρτεμις.
Λητοΐδης,ὁ· υἱ. Λητοῦς, ὁ Ἀπόλλων.
Λητούπολις, -εως, ἡ· πόλ. Αἰγύπτου.
Λητώ,-οῦς,ἡ·θυγ.Τιτᾶν.Κοίου κ. Φοί-
βης,μή.Ἀπόλλ.κ.Ἀρτέμ.(ἐκ Διός.).
Λητωιάς,-άδος,ἡ(κ.-ίς,-ίδος)· ἡ Ἄρ-
τεμις, ὡς θυγ. Λητοῦς.
Λιβάνιος,ὁ·ῥήτ.κ.σοφιστ.ἐξ'Αλεξανδρ.
Λίβανος, ὁ· ὄρ. Συρίας κ. Φοινίκης.
Λίβηδρα, τά·=Λείβηδρα.
Λιβία,ἡ·ὄν. Ρωμαίων Δεσποινῶν | σύζ. Αὐγούστου | κ. ἄ.
Λίβιος,ὁ·ΤίτοςΛίβιος·Ρωμ.ἱστοριογρ.
Λιβοφοίνικες,οἱ·Φοίνικεςἀποικήσαν-
τες εἰς Λιβύην.
Λιβύη,ἡ·θυγ.'Επάφου κ.Μέμφιδος|χώ. Ἀφρικῆς.
Λιβυκός, ἡ, όν,||Λιβυκὸν πέλαγος | Λιβυκὸν ὄρος.
Λιβυρνικὸς παράπλους, ὁ· ἡ παρα-
λία τῆς χώ. τῶν Λιβυρνῶν.
Λιβυρνίς, -ίδος, ἡ·χώ.τῶνΛιβυρνῶν | Λιβυρνίδες,αἱ=40 νῆσοι καίμε-
ναι περιξ τῆς χώ. τῶν Λιβυρνῶν.
Λίβυς,-υος,ὁ|πληθ.Λίβυες,οἱ=οἱκάτ.
τῆςΛιβύης |Λίβυς, ἀδελ. Λυσάνδρ.
Λίβυσσα, ἡ· ἡ κάτ.Λιβύης|πόλ.Βιθυν.
Λιβυστικός, ἡ, όν· ἀντὶ Λιβυκός.
Λιβυστῖνοι, οἱ· ἔθνος τῆς Κολχίδος.
Λιβυστίς,-ίδος, ἡ· ἀντὶ Λιβυκή.
Λιβυφοίνικες, οἱ·=Λιβοφοίνικες.
Λίβων, -ωνος, ὁ· Ἥλειος ἀρχιτέκτων.
Λίγγονες, οἱ (κ. -ωνες)· ἔθνος τῆς Λουγδουνικῆς Γαλλίας.
Λίγεια, ἡ· μία τῶν Σειρήνων.
Λίγηρ,-ηρος,ὁ(κ.Λίγειρ)· ποτ. Γαλλί-
Λιγύη,ἡ·=Λιγυστική. [ας.
Λίγυς,-υος, ὁ· κάτ. τῆς Λιγυστικῆς.
Λιγυστιάς,-άδος, ἡ· ἀντὶ Λιγυστική.
Λιγυστικός,ἡ,όν·ὁτῆςΛιγουρίας |Λι-
γυστικὴ χώρα=ἐπαρχ. βορ.Ἰταλ.
Λιγυστινός, ὁ·=Λίγυς.
Λιγυστίς, -ίδος,ἡ·=Λιγυστική.
Λίδη, ἡ· ὄρ. Καρίας.
Λίδαγος, ὁ· Πυθαγόρειός τις.
Λιδοτομίαι,αἱ· βραχώδης τόπος πλη-
σίον Συρακουσῶν (κ. Λατομίαι).
Λίθρος,ὁ·ὄρ.μεταξὺΠόντ. κ.'Αρμενίας.
Λικάττιοι, οἱ· ἔθνος Οὐϊνδελικίας.
Λικύμνα, ἡ· ἀκρόπολις Τίρυνθος.
Λικύμνιος, ὁ· υἱ 'Ηλεκτρύωνος|ῥήτωρ ἐκ Σικελίας | λυρ. ποι. ἐκ Χίου.
Λίλαια,ἡ·μία τῶνΝαϊάδων, θυγ. Κηφι-
σοῦ | πόλ. Φωκίδος.
Λίλαντον, τό· βλ. Λήλαντον.
Λιλύβαιον,τό·ἀκρωτ.κ.πόλ. Σικελίας.
Λιλύβη,ἡ·ἀντὶΛιλύβαιον. [βαίου.
Λιλυβηὶς ἄκρα, ἡ·τὸἀκρωτ.τοῦ Λιλυ-
Λιμαίας,ὁ·=Λήθηςποταμός.
Λιμενήιον, τό (κ. Λιμενεῖον)· χωρ. παρὰ τὴν Μίλητον.
Λιμενία, ἡ· πόλ. Κύπρου.
Λιμνάδες, αἱ·νύμφ.ἐφοροιτῶνΛιμνῶν.
Λίμναι,αἱ·τοποθεσ.'Αθην. πλησ.'Ακρο-
πόλ.|προάστ.Σπάρτης|χωρ. μεταξὺ Μεσηνίας κ. Λακωνίας | κ. ἄ.
Λιμναία, ἡ· κώμη 'Ακαρνανίας.
Λιμναῖος, ὁ· τῶν Μακεδόνων τις.
Λίμνος,ὁ·Μακεδὼν τιςἐκΧαλαίστρας.
Λιμνώρεια, ἡ· θυγ.Νηρέως κ.Δωρίδος.
Λίμυρα, τά· πόλ. Λυκίας.
Λίμυρος, ὁ· ποτ. Λυκίας.
Λινδία, ἡ· ἐπίθ. 'Αθηνᾶς.
Λίνδιοι, οἱ· χωρ. Σικελίας.
Λινδόνιον, τό· πόλ. Βρεττανίας.
Λίνδος, ὁ· εἷς τῶν υἱ. Κερκάφου κ. Κυδίππης.
Λίνδος, ἡ· πόλ. Ρόδου.
Λίνον, τό· πόλις Τρῳάδος.
Λίνος, ὁ· Θηβ. μουσ. κ. ῥαψῳδὸς | εἷς τῶν υἱ. Λυκάονος, ἐξ'Αρκαδίας.
Λίξα, ἡ· πόλ. Λιβύης.
Λίξος, ὁ· υἱ. Αἰγύπτου | ποτ.Λιβύης.
Λίπαξος, ἡ· πόλ. Μακεδονίας.
Λιπάρα, ἡ· νῆσ. Αἰόλου κ. πόλ.ἐπ' αὐ-
τῆς|Λιπάραι(νῆσοι), αἱ·νῆσ.Αἰόλ.
Λίπαρος,ὁ·υἱ.Αὔσονος,πενθερὸς Αἰόλ.
Λιπόξαϊς -ιος, ὁ· τῶν Σκυθῶν τις.
Λιριμιρίς, -ίδος, ἡ· πόλ. Γερμανίας.
Λίσ(σ)αι, αἱ· πόλ. Μακεδονίας.
Λίσσος, ὁ· ποτ. Θρᾴκης.
Λισσός, ἡ (ὁ)· πόλ. Δαλματίας.
Λιταί, αἱ· θεαί, θυγ. Διός, χωλαί.
Λιτυέρσης, -ου, ὁ· ἀδελ. Μίδα.
Λιχάδες, αἱ· τρεῖς νησίδες Εὐβοίας.
Λίχας, -α, ὁ (κ.Λείχας)·ὁπηρ.'Ηρακλ. | τῶν Σπαρτιατῶν τις | κ.ἄ.
Λίχινδος, ἡ· πόλ. Σικελίας.
Λόβων, -ωνος,ὁ· Ἄργειος συγγραφ.
Λογγῖνος, ὁ· περίφ. ῥήτωρ κ. φιλόσ.
Λόγγος, ὁ· Ἕλλην μυθιστοριογράφος | ποτ. Σκωτίας.
Λοίμιος, ὁ· ἐπίθ. Ἀπόλλωνος.
Λόκρα, ἡ· ποτ. Κορσικῆς.
Λοκρίς, -ίδος, ἡ· ἐπαρχία 'Ελλάδος | ἐπαρχ. Κάτω Ἰταλίας.
Λοκροί, οἱ· οἱ πρότερον Λέλεγες,διαι-
ρούμενοι εἰς 'Επικνημιδίους, 'Ο-
πουντίους, 'Οζόλας καὶ 'Επιζεφυ-
ρίους,|πόλ. Ἰταλίας.
Λοκρός, ὁ· βασ. Λοκρίδος | γλύπτης.
Λόλλιος, ὁ· ὀν. Ρωμαίων.
Λόξας, -α, ὁ· ποτ. Σκωτίας.
Λοξίας, -ου, ὁ· ἐπίθ. Ἀπόλλωνος.
Λοξώ, -οῦς, ἡ· θυγ. Βορέου.
Λοπάδιον, ἡ· ὄν. ἑταίρας | πόλ.Βιθυν.
Λοπάδουσα, ἡ (κ. -οῦσσα)· νῆσ. παραλίων Καρχηδόνος.
Λόρδων, -ωνος, ὁ· κωμ. θεός.
Λόρυμα· βλ. τὸ ὀρθότ. Λώρυμα.
Λούγδουνον,τὸ(κ.-οῦνον)·πόλ.Γαλλ.
Λούγδουνος, ἡ· πόλ. Γαλλίας.
Λούγδουνος, ὁ· ὄρ. Γαλλίας.
Λούγοδον, τό· πόλ. Γαλλίας.
Λουδίας, ὁ· βλ. Λυδίας.
Λουέριος, ὁ (κ.-έρνιος)· Γαλάτης τις.
Λούϊοι, οἱ· ἔθνος Γερμανικόν.
Λοῦκα, ἡ· πόλ. Τυρρηνίας.
Λουκερία, ἡ· πόλ. Ἰταλίας.
Λουκιανός, ὁ· συγγραφεὺς ἐκ Συρίας, τοπάρχης Αἰγύπτου | κ. ἄ.
Λουκίλλα, ἡ· ὀν. Ρωμ. γυναικῶν.
Λουκίλλιος, ὁ· Ρωμ. σατυρ. ποιητής.
Λούκιος, ὁ· βλ. Λεύκιος.
Λουκοτοκία, ἡ· ἡ πόλ. τῶν Παρισίων.
Λούκουλλος, ὁ· Ρωμ. στρατηγός.
Λουκρητία,ἡ·ὀν. Ρωμαίων Δεσποινῶν.
Λουκρήτιος, ὁ· ὀν. Ρωμαίων. Τυρρηνίας.
Λουπερκάλια, τά· ἑορτὴΠανὸςἐνΡώμ.
Λουπίαι, αἱ· πόλ. Ἰταλίας.
Λουπίας, ὁ· ποτ. Γερμανίας.
Λουσηίς, -ίδος, ἡ· ἡ τῶν Λουσεῶν ἐν Ἀρκαδίᾳ.
Λουσιά, ἡ· δῆμος 'Αττικῆς.
Λουσία, ἡ· ἐπίθ. Δήμητρος.
Λουσίας, ὁ· ποτ. Ἰταλίας.
Λουσιτανία, ἡ·=Λυσιτανία.
Λουσοί, οἱ (κ. -σσοί)· πόλ. Ἀρκαδίας.
Λούσωνες, οἱ· Κελτιβηρικὸν ἔθνος.
Λουτάτιος, ὁ· ὀν. Ρωμαίων.
Λόφις, -ιος, ὁ· ποτ. Βοιωτίας.
Λοχαῖος, ὁ· πα. ὀλ]νίκου 'Ανδροσθέν.
Λυαῖος, ὁ· ἐπίθ. Βάκχου.
Λύβας, -αντος, ὁ· δαίμων Τεμέσης.
Λυγαῖος, ὁ· πα. Πολυκάστης.
Λύγδαμις, -ι(δ)ος, ὁ· βασ.Σκυθῶν τύρ. Νάξου | κ.ἄ.
Λυγκεύς, -έως, ὁ· υἱ. Ἀφαρέως | υἱ. Αἰγύπτου | κ.ἄ.
Λυγκησταί, οἱ· Μακεδονικὸν ἔθνος.
Λυγκηστίς, ἴδος, ἡ· ἐπαρχ.Μακεδον.
Λύγκος, ἡ· πρωτ. Λυγκηστίδος.
Λύδδα, ἡ· πόλ. Παλαιστίνης.
Λύδη, ἡ· ἐρωμένη ποι. 'Αντιμάχου.
Λυδία, ἡ· ἐπαρχ. Μ. 'Ασίας.
Λυδιάδας, ὁ·στρατ.'Αχαϊκῆς Συμπολ.
Λυδίας, ὁ· ποτ. Μακεδονίας.
Λυδός, ὁ· υἱ. βασιλ. Λυδίας "Ατυος.
Λυκαθηττός, ὁ (κ. -τός)·λόφος'Αθην.
Λυκαίνιον, ἡ (κ. -νίς)· ὀν.γυναικῶν.
Λύκαιον, τό· ὄρ. 'Αρκαδίας.
Λυκαῖος, ὁ· ποτ. Μακεδονίας.
Λυκαῖος, ὁ· υἱ. βασιλ. Λυδίας "Ατυος.
Λυκαβηττός, ὁ (κ. -τός)·λόφος'Αθην.
Λυκαίνιον, ἡ (κ. -νίς)· ὀν.γυναικῶν.
Λύκαιον, τό· ὄρ. 'Αρκαδίας.
Λυκαῖος, ὁ· ποτ. Μακεδονίας.
Λυκάμβας, -α, ὁ (κ. -βης)· Θηβαῖος.
Λυκαμβιάδες, αἱ· θυγ. τοῦ Λυκάμβα.
Λύκανδος, ὁ· 'Αθηναῖός τις.
Λυκάονες, οἱ· κάτ. Λυκαονίας.
Λυκαονία, ἡ· ἐπαρχ. Μ. 'Ασίας.
Λυκαονίδης, ὁ· υἱ. ἢ ἀπόγ. Λυκάονος.
Λυκάρητος, ὁ· ἐκ.Σάμου,ἀδελ.Τυράνν.
Λυκάριος, ὁ·εἷς τῶν'ΕφόρωνΣπάρτης.
Λυκάστης, -ου, ὁ· υἱ. Μίνωος Α'
Λυκαστία, ἡ· πόλ. Πόντου.
Λύκαστος, ἡ (κ. ὁ)· πόλ. Κρήτης| κ.ἄ.
Λυκάων, -ονος, ὁ· υἱ. Πελασγοῦ, βασ. 'Αρκαδίας|πα. Πανδάρου|υἱ. Πριά-
μου | κ.ἄ.
Λυκέας, ὁ· συγγραφ. ἐξ Αἰγύπτου.
Λύκειον, τό (κ. -εῖον)· γυμνάσιον ἐν 'Αθήναις.
Λύκειος, ὁ· ἐπίθ. 'Απόλλωνος.
Λυκηγενής, ὁ· ἐπίθ. Ἀπόλλωνος.
Λυκία, ἡ· ἐπαρχ. Μ. 'Ασίας.
Λυκίδας, -α, ὁ· Κένταυρός τις|βουκολ. ποιητὴς | κ.ἄ.
Λυκίδης, ὁ· 'Αθηναῖός τις.
Λύκιον, τό· τὸ ἐν'Αθ.ἡρῷον τοῦΛύκου.
Λύκιος, ὁ· υἱ.Λυκάονος|γλύπτης|κ.ἄ.
Λύκις, -ιδος, ὁ· κωμ. ποιητής.
Λυκίσκος, ὁ· ἐπών. ἀρχ.'Αθ.|Μεσσ.τις.
Λυκόα,ἡ·πόλ.'Αρκαδ.πλησ. Μαινάλου.
Λυκομήδης, -ους, ὁ· υἱ. 'Απόλλ. κ. Παρθενόπης | βασ. Σκύρου | κ.ἄ.
Λυκομηδίς,ἡ·θυγΛυκομήδ.Δηϊδάμεια.
Λυκόμων, -ωνος, ὁ· ὀν. Ρωμαίων.
Λυκόρμας, -α, ὁ· ποτ. Αἰτωλίας.
Λυκόρτας, -α, ὁ·πα. Πολυβίου, στρατ. 'Αχαιῶν.
Λύκος, ὁ· υἱ. Ποσειδ. | υἱ. Αἰγύπτου| κ.ἄ. | ὀν. πολλῶν ποταμῶν.
Λοῦνα, ἡ·=ὁ Σελήνης λιμήν, πόλ.
Λυκόσουρα, ἡ· πόλ. 'Αρκαδίας.
Λυκούργεια, τά· ἑορτὴ ἐν Σπάρτῃ πρὸς τιμὴν τοῦ Λυκούργου.
Λυκοῦργος, ὁ· ὁ περίφημ. νομοθέτης Σπάρτης | κ.ἄ.

Λυκουρία, ἡ· χωρ. Ἀρκαδίας.
Λυκοφόντης, ὁ· ἑλ. Πολυφόντης.
Λυκόφρων, -ονος, ὁ· υἱ. τυρ. Κορίνθ. Περιάνδρ.|τύρ.Φερῶν Θεσσαλ.|κ.ἄ.
Λύκτιος, ὁ· Κρής, πανθερὸς Μίνωος.
Λύκτος, ὁ· υἱ. Λυκάονος.
Λύκτος, ἡ· πόλ. Κρήτης.
Λύκων, -ωνος, ὁ· Σπαρτ., υἱ. Ἱππο-κόωντος|ὁ κατήγ. τοῦ Σωκρ.|κ.ἄ.
Λυκώνη, ἡ· δρ. Ἀργολ.|πόλ. Θρᾴκης.
Λύκων πόλις, ἡ·δν.δύο πόλ.Αἰγύπτου.
Λυκωπεύς, -έως, ὁ·υἱ.Ἀγρίου κ.θεῖος τοῦ Τυδέως | κ.ἄ.
Λυκώπη, ἡ· πόλ. Αἰτωλίας.
Λυκώπης,ὁ·Λακεδαιμ.δράσας ἐνΣάμῳ.
Λυκώρεια, ἡ·ἀκρώρειακ.πόλ.Παρνασ.
Λυκωρεύς, -έως, ὁ· υἱ. Ἀπόλλων.κ. νύμφ. Κωρυκίας.
Λύρα, ἡ· κώ. Βιθυν.|ἑταίρα τις.
Λύρβη, ἡ· πόλ. Πισιδίας.
Λυρκεία, ἡ· χωρ. Ἀργολίδος.
Λύρκειον, τό· δρ. Ἀργολίδος.
Λύρκος, ὁ·υἱ. Φορωνέως|υἱ. Ἄβαντος.
Λύρνα, ἡ·=Λυρνησσός.
Λυρνατία, ἡ· χω. Μυσίας.
Λυρνησ(σ)ός, ἡ· δν. πόλ. Μυσίας, Παμφυλ.
Λύρνος, ὁ· υἱ. Ἀγχίσου κ. Ἀφροδ.
Λυσαγόρας, ὁ· Πάριος, υἱ. Τισίου.
Λυσάνδρα, ἡ· θυγ.βασ.Αἰγ.Πτολεμαί.
Λυσάνδρια, τά· ἑορτὴ Σάμου πρὸς τιμὴν τοῦ Λυσάνδρου.
Λυσανδρίδας, ὁ· Σπαρτιάτης τις.
Λύσανδρος, ὁ·περίφ. στρ.Σπάρτ.|κ.ἄ.
Λυσανία, ἡ· δν. ἑταίρας.
Λυσανίας, ὁ· ἐπών. ἄρχ.·Ἀθην. | πα. Αἰσχίνου | κ.ἄ.
Λύση, ἡ· μία τῶν Θεσπιάδων.
Λυσιάνασσα, ἡ·μιατῶνΝηρηίδων|κ.ἄ.
Λυσίας, ὁ· υἱ. Κεφάλου, ῥήτωρ ἐν Ἀθήναις | κ.ἄ.
Λυσιάς, -άδος, ἡ·πόλ.Φρυγίας | πολ. Συρίας.
Λυσίβιος,ὁ·Πυθαγόρ.τις ἐκ Τάραντος.
Λυσιδίκη, ἡ· θυγ. Πέλοπος, σύζ. Μή-στορος | μία τῶν Θεσπιάδων|κ.ἄ.
Λυσιθείδης, -ου, ὁ·υἱ.Λυσιθέου,·Αθην.
Λυσίδεος, ὁ· ἐπών. ἄρχ. ἐν ·Αθην.
Λυσίδοος, ὁ· νόθος υἱ. Πριάμου
Λυσικλῆς, -έους, ὁ· δημαγ.·Αθην.|κ.ἄ.
Λυσικράτης, -ους, ὁ· ἐπών. ἄρχ. ·Αθην. | στρατ. ·Αθην. | κ.ἄ.
Λυσιμάχεια, ἡ (κ.-ία)· πόλ. καὶ λιμ. Αἰτωλ. | πόλ. Θρᾴκης.
Λυσιμάχη, ἡ· θυγ. Ἄβαντος, μὴ. ·Α-δράστου | θυγ. Πριάμου.
Λυσίμαχος, ὁ·πα.κ.υἱ.·Αριστεί.|στρατ. Μεγ.·Αλεξ.|γραμματ. ἐξ ·Αλεξ.|κ.ἄ.
Λυσιμέλεια, ἡ· λίμνη Σικελίας.
Λυσιμένης, -ους, ὁ· Σικυώνιός τις.
Λυσίνομος, ὁ· υἱ. Ἡλεκτρύωνος κ. Ἀναξοῦς.
Λυσίππη, ἡ·Θεσπιάς,μὴ.·Ερασίππ.|κ.ἄ.
Λύσιππος, ὁ·περίφ.γλύπτ.Σικυών.|κ.ἄ.
Λῦσις, -ι(δ)ος, ὁ (κ. Λύσις)· ·Αθην.(τί-τλος διαλόγου Πλάτωνος)| Πυθαγ. φιλόσ. ἐκ Τάραντος | κ.ἄ.
Λυσιστράτη, ἡ·τίτλ.κωμῳδ.·Αριστοφ.
Λυσίστρατος, ὁ·Ἀθην. χρησμολόγος| ἐπών. ἄρχ. ·Αθην.| γλύπτης | κ.ἄ.
Λυσιτανία, ἡ (κ. -τάνεια)· ἐπαρχ. Ἱ-σπανίας.
Λῦσος, ὁ· γλύπτης ἐκ Μακεδονίας.
Λύσων -ωνος, ὁ· γλύπτης | κ.ἄ.
Λυταία, ὁ· θυγ. Ὑακίνθου.
Λυτάτιος, ὁ· δν. Ρωμαίων.
Λυτήριος, ὁ· ἐπίθ. Πανός.
Λυτιέρσας, ὁ· υἱ. βασ. Φρυγ .Μίδα.
Λύττος, ἡ·=Λύκτος.
Λυχνιδός, ἡ· λί. κ.πόλ.Μακεδ.Ἰλλυρ.
Λώρυμα, τά· πόλ. Καρίας.
Λωτοφάγοι, οἱ· ἔθνος ·Αφρικῆς.

M

Μᾶ, Μᾶς, ἡ·θεράπαιναΡέας|ἐπίθ.Ρέας.
Μαάρβας, -α, ὁ· Καρχηδόνιός τις.
Μααράρης, ὁ· ποτ. Βαβυλωνίας.
Μάγαρσα, τά (κ.-σός)·κώ. κ.λι.Κιλικ.
Μάγας, -α, ὁ· ἀδελ. Πτολ. Φιλαδέλ-φου, ἡγεμ. Κυρήνης.
Μάγδολος, ἡ (κ.-ωλος)· πόλ. Αἰγύπτ.
Μαγία, ἡ· πόλ. Ραιτίας ἐν ·Ελβετίᾳ.
Μάγνα, ἡ· νῆσος Λιβύης.
Μάγνης, -ητος, ὁ· υἱ.Αἰόλουκ.·Εναρέ-της | υἱ.·Αργου κ.Περιμήλης |κωμ. ποιητὴς | κ.ἄ.
Μαγνησία, ἡ· ἐπαρχία κ. πόλ. Θεσ-σαλ. | πόλ. Λυδίας | κ.ἄ.
Μαγνόπολις, -εως, ἡ· ἡ πρότερον Εὐ-πατορία, πόλ. Πόντου.
Μάγοι, οἱ· ἱερατ. γένος παρὰ Μήδοις.
Μάγων, -ωνος, ὁ·δν.δύοΚαρχηδ.στρατ.
Μαδάτας, -α, ὁ· Πέρσης τις.
Μαδία, ἡ· πόλ. Κολχίδος.
Μαδύης, ὁ (κ.Μάδυς-υος)· βασ.Σκυθ.
Μάδυτος, ἡ· πόλ. Θρᾴκ. Χερσονήσου.
Μαζαία, ἡ· θυγ. βασ. Βοσπόρου Λευκ-ανόρος.
Μαζαῖος, ὁ· Πέρσης τις.
Μάζακα, τά· πόλ. Καππαδοκίας.
Μαζάκης, ὁ· Πέρσης σατρ.Αἰγύπτου.
Μαζάρης, ὁ· Πέρσης τις.
Μάζαρος, ὁ· Μακεδών τις.
Μάζυες, οἱ·λα.·Αφρικαν.Μαυριτανίας.
Μάδως, -ω, ὁ· Λίβυς τις.
Μαῖα, ἡ· θυγ. ·Ατλαντος κ. Πλειόνης, μὴ. ·Ερμοῦ | κ.ἄ.
Μαιάδης, ὁ·υἱ. Μαίας, ὁ ·Ερμῆς.
Μαιάνδριος, ὁ· τύραννος Σάμου.
Μαίανδρος, ὁ· ποτ. Μ. ·Ασίας | κ.ἄ.
Μαιάνδρου πεδίον, τό·πεδιὰς μεταξὺ Καρίας κ. Λυδίας.
Μαιανδρούπολις, -εως, ἡ·πόλ.·Ιωνίας.
Μαιάς, -άδος, ἡ·=Μαῖα.
Μαιδοβιδυνοί, οἱ·Μαϊδοϊῆ Βρύγες μετ-οικήσαντες εἰς ·Ασίαν ἐξ Εὐρώπης.
Μαῖδοι, οἱ· ἔθνος Θρᾴκης.
Μαιήτης, ὁ· ἰων. ἀντὶ Μαιώτης.
Μαιῆτις, -ιδος, ἡ· ἰων. ἀντὶ Μαιῶτις.
Μαικήνας, -α, ὁ· ἐπίσ. Ρωμαῖος.
Μαιμακτήρια, τά·ἑορτὴ ἐν ·Αθήν. πρὸς τιμὴν Μαιμάκτου Διός..
Μαιμακτηριών, -ῶνος, ὁ· ·Αττ. μὴν.
Μαιμαλίδης, ὁ·υἱ.Μαιμάλ.Πεισανδρος.
Μαινάδες, αἱ· ἱερεῖαι τοῦ Διονύσου.
Μαίνακα, ἡ· πόλ. Βαιτικῆς ·Ισπανίας.
Μαίναλον, τό· ὄρ. ·Αρκαδίας.
Μαίναλος, ὁ· υἱ. Λυκάονος.
Μαίναλος, ἡ· πόλ. ·Αρκαδίας.
Μαίνοβα, ἡ· πόλ.Βαιτικῆς·Ισπανίας.
Μαιονία, ἡ· ἡ Λυδία.
Μαιονίδης, ὁ·υἱ Μαίονος,ἡγεννηθεὶς ἐν Μαιονίᾳ, ὁ ·Ομηρος.
Μαιόνιος, ὁ·ὁ τῆς Μαιονίας, Λυδικός.
Μαῖρα, ἡ·μίαΝηρηίδων | θυγ.Προίτου| θυγ. ·Ατλαντος | κ. ἄ.
Μαισά, -ᾶς, ἡ· μὴ. αὐτοκρ.·Ηλιογαβάλ.
Μαισάδης, ὁ· πα. Σεύθου, βασ.Θρᾴκης.
Μαίσων, -ωνος, ὁ·κωμ.ὑποκρ.ἐκΣικελ.
Μαίων, -ονος, ὁ·υἱ.Αἵμονοςἐκ Θηβ.|κ.ἄ.
Μαιῶτις, ἡ·λίμνη (νῦν·Αζοφ.θάλασσα).
Μάκαι, οἱ (κ.Μακαῖοι)· ἔθνος Λιβυκόν | ἔθν.μεταξὺ Καρμανίας κ.·Αραβίας.
Μάκαρ, -αρος, ὁ·υἱ.·Ηλίουκ.Ρόδου | υἱ. Αἰόλου, βασ. Λέσβου.
Μακαρέαι, αἱ· πόλ. ·Αρκαδίας.
Μακαρεύς, -έως, ὁ· υἱ. Λυκάονος | υἱ. Αἰόλ.|υἱ.·Ιάσονος κ Μηδείας | κ. ἄ.
Μακαρία, ἡ·θυγ.·Ηρακλ.κ.Δηιανείρας | πηγὴ ἐν Μαραθῶνι |χώ. Μεσσηνίας | πόλ. ·Αρκαδίας.
Μακάριος, ὁ· Σπαρτιάτης τις.
Μακάρων νῆσοι, αἱ· μυθ. νῆσοι τῶν περάτ. τοῦ Ὠκεαν. | δασις Λιβύης.
Μακεδνοί, οἱ(κ. δνόνΕδν.)· λα. Πίνδ.
Μάκεδνος, ὁ·εἷς τῶνπαίδων Λυκάονος.
Μακεδόνες, οἱ· οἱ κάτ. Μακεδονίας.
Μακεδονία, ἡ· ἐπαρχ. Εὐρώπης.
Μακεδών, -όνος, ὁ·υἱ.·Οσίριδος | κ. ἄ.
Μάκελλα, ἡ· πόλ. κ φρούρ. Σικελίας.
Μάκεστος, ὁ· ποτ. Μυσίας.
Μακέτης, ὁ· ἀντὶ Μακεδών.
Μακινή, ἡ· χώ. ·Αραβίας.
Μακιστεύς, ὁ· ἀντὶ Μηκιστεύς.
Μακιστία, ἡ· ἡ περὶ τὸν Μάκιστον χώ.
Μακίστιος, ὁ· βλ. Μασίστιος.
Μάκιστος, ὁ·υἱ.·Αθάμαντ.| πόλ.·Ηλιδ.
Μακκώ, -οῦς, ἡ·δν.γυν. παρ' ·Αριστοφ.
Μάκνα, ἡ· πόλ Πετραίας ·Αραβίας.
Μακόδαμα, τά· πόλ. ·Αφρικῆς.
Μάκρα, ἡ· νῆσ. παρὰ τὴν Λυκίαν.
Μακραὶ πέτραι, αἱ· βράχος κάτωθι ·Ακροπόλεως ·Αθηνῶν.
Μακρὰ τείχη, τά· τὰ ἑνοῦντα ·Αθήνας κ. Πειραιᾶ.
Μάκρας, -α, ὁ (κ. Μάκρα πεδίον, τό)· πεδιὰς Κοίλης Συρίας.
Μάκρης, ὁ·χωρ.μετ.·Ετρουρ. κ.Λιγουρ.
Μακρία, ἡ· ἀκρωτ. ·Ιωνίας.
Μακριεῖς, οἱ· ἔθνος Εὐξείνου Πόντου.
Μακρῖνος, ὁ· αὐτοκρ. Ρωμαίων.
Μάκρις, -ιδος, ἡ· θυγ. ·Αριστοίου | ἡ νῆσος Εὔβοια. [θιοπίας
Μακρόβιοι, οἱ·ἔθν.ὑπερβορείων|ἔθν.Αἰ-
Μακρόβιος, ὁ·συγγραφεὺς 4ου αἰ. μ.Χ.
Μακροὶ Κάμποι, οἱ·πεδιάς βορ.·Ιταλίας.
Μακροπώγωνες, οἱ·ἔθν.πλησ. Πόντου
Μάκρωνες, οἱ·λα.Πόντου, οἱ ὕστε Σάν-
Μακτώριον, τό·πόλ.Σικελίας. [νης
Μακυνία, ἡ (κ. -ύνεια, κ. -υνος)·πόλ. Αἰτωλίας.
Μαλαιώτης, ὁ·ἀρχ. Τυρρην.Πελασγῶν.
Μάλακα, ἡ· πόλ. Βαιτικῆς ·Ισπανίας.
Μάλακος, ὁ· συγγραφεύς τις.
Μάλγις, -ιδος, ὁ· τῶν Βοιωταρχῶν τις.
Μαλέα ἄκρα, ἡ(κ.Μάλεια, κ.Μαλέαι, αἱ)· ἀκρωτ. τῆς Πελοπον. | ἀκρωτ. Λέσβου | κώ. ·Αρκαδίας.
Μαλεάτης, ὁ· ἐπίθ. ·Απόλλωνος.
Μαλήνη, ἡ· κώ. Μ. ·Ασίας.
Μάλης, -ου, ὁ· Αἰτωλός τις.
Μαλδάκη, ἡ· δν. ἑταίρας.
Μαλία, ἡ· πόλ. Φθιώτ. | πόλ.Ταρρακ. ·Ισπανίας | ἀκρ. Λέσβου.
Μαλιακὸς κόλπος, ὁ· ὁ παρὰ τὰς Θερ-μοπύλας.
Μαλιεύς, -έως, ὁ· ὁ κάτ. τῆς Μαλίδος χώ. | =Μαλιακός.
Μάλλιος, ὁ· ὁ παρὰ Ρωμ. Manlius.
Μαλλόεις, -εντος, ὁ·=Μαλόεις.
Μαλλοί, οἱ· ἔθνος ·Ινδικῆς.
Μαλλός, ἡ· πόλ. Κιλικίας.
Μαλόεις, -εντος, ὁ· πόλ.κ.λιμ.Λέσβου.
Μαλοί, οἱ·=Μαλλοί.
Μαλοίτας, -α, ὁ· ποτ. ·Αρκαδίας.
Μαλοῦς, -οῦντος, ὁ· χωρ. Τρῳάδος | ποτ. ·Αρκαδίας.
Μαλχίων, -ωνος, ὁ· Σύρος τις.
Μάλχος, ὁ· σοφιστής τις.
Μάμαος, ὁ· ποτ. ·Ηλιδος.

Μάμερκος, ὁ· τύρ. Κατάνης.
Μαμέρτιον, τό· πόλ. Ἰταλίας.
Μαμμαία, ἡ· μή. αὐτοκρ. Σεβήρου.
Μαμμάκυδος, ὁ· πλαστόν ὄν. εὐήθους.
Μαμούριος, ὁ· ὄν. Ρωμαίου.
Μαναπία, ἡ· πόλ. Ἰρλανδίας.
Μανδάνη, ἡ· θυγ. βασ. Μηδίας Ἀστυάγους, μή. Κύρου τοῦ Μεγάλου.
Μάνδανις, -ιος, ὁ· τῶν Βραχμάνων τις.
Μανδ. ὑβιοι, οἱ· ἔθνος Λουγδ. Γαλλίας.
Μανδράβουλος, ὁ· τῶν Σαμίων τις.
Μανδροκλῆς, ὁ· Σάμιος ἀρχιτέκτων.
Μανέδων, -ωνος, ὁ (κ. Μανεδῶς, -ῶ)· Αἰγύπτ. ἱερεὺς κ. συγγραφεύς.
Μανέρως, ὁ· υἱ. τοῦ πρώτου βασ. τῆς Αἰγύπτου | θρηνητ. ᾄσμα.
Μάνης, -ου, ὁ· ἐν Φρυγ. ἢ Παφλαγ. ὄν. δούλων | ποτ. Λοκρίδος | κ. ἄ.
Μανδυρέα, ἡ· κώ. Ἀρκαδίας.
Μανία, ἡ· ἐν Φρυγ. ὄν. δούλ. γυναικ. | σύζ. Ζήνιος, σατρ. Δαρδανίας | κ. ἄ.
Μανόδωρος, ὁ· ὄν. δούλ. παρ' Ἀριστοφ.
Μαντιανή λίμνη, ἡ· λίμνη Ἀρμενίας.
Μαντίδεος, ὁ· Ἀθην. στρατηγός.
Μαντίνεια, ἡ (κ. -νέη, πόλ. Ἀρκαδίας.
Μαντινεύς, -έως, ὁ· υἱ. Λυκάον. | κ. ἄ.
Μάντιος, ὁ· υἱ. Μελάμπου.
Μάντουα, ἡ· πόλ. Ἰταλίας.
Μαντώ, -οῦς, ἡ· θυγ. Τειρεσίου, περίφ. μάντισσα | κ. ἄ.
Μαξήρα, ἡ· ποτ. Ὑρκανίας.
Μαξῆραι, οἱ· λα. Ὑρκανίας.
Μαξιμῖνος, ὁ· Ρωμ. αὐτοκράτωρ.
Μάξιμος, ὁ· Νεοπλατ. φιλόσ., ἐκ Τύρου | ἀστρολόγος | κ. ἄ.
Μάξυες, οἱ· ἔθνος Λιβύης.
Μάπην, ὁ· υἱ. Σιρώμου, Τύριος.
Μάραγδος, ὁ· Ἄραψ τις.
Μάραθα, τά· χωρ. Ἀρκαδίας.
Μαραθήσιον, τό· πόλ. Καρίας.
Μάραθος, ὁ· κώ. Φωκ. | ἡ Μάραθών, πόλ. Συρ.
Μαραθοῦσα, ἡ· νῆσ. Αἰγαίου.
Μαραθών, -ῶνος, ὁ· υἱ. Ἐποπέως, ἐκ Σικυῶνος | ἡ περίφ. κώμη Ἀττικῆς.
Μαράκανδα, τά· πόλ. Σογδιαν. ἐν Ἀσίᾳ.
Μαρακόδρα, ἡ· πόλ. Βακτριανῆς.
Μαροκοί, οἱ· ἔθνος Αἰτωλίας.
Μαράφιοι, οἱ· ἔθνος Περσικόν.
Μαράφιος, ὁ (κ. Μάραφις, -ιος)· βασ. Περσῶν.
Μάργαλα, τά (κ. Μαργάλαι, αἱ), καὶ Μάργανα, τά· πόλ. Ἤλιδος.
Μαργιανή, ἡ· ἐπαρχ. Ἀσίας.
Μαργίδουνον, τό· πόλ. νήσ. Βρεττιαν.
Μαργίτης, ὁ· τίτλος κωμ. ποιήμ. Ὁμήρ.
Μάργος, ὁ· ποτ. Μαργιανῆς | ποτ. Ἰλλυρίας ἢ Μοισίας.
Μάρδοι, οἱ (κ. Ἀμαρδοί)· ἔθν. Ἀσίας.
Μαρδόνιος, ὁ· υἱ. Γωβρύου, γαμβρ. Δαρ.
Μαρδόντης, -ου, ὁ· ἀρχηγ. τῶν ἐκ τῆς Ἐρυθρ. θαλ. στρατιῶν Ξέρξου.
Μάρδος, ὁ (κ. Ἄμαρδος)· ποτ. Μηδίας.
Μαρδυηνοί, οἱ· ἔθν. Σογδιανῆς ἐν Ἀσίᾳ.
Μάρδων, -ωνος, ὁ· στρατ. τῶν Λυδῶν.
Μαρέη, ἡ (κ. Μάρεια)· πόλ. Αἰγύπτου.
Μάρεια κ. Μαρεῶτις λίμνη, ἡ· μεγ. λίμνη παρὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν.
Μάρες, οἱ· Ἀσιατ. ἔθνος.
Μάρης, -ου, ὁ· ἀρχ. Ἰταλός, γενάρχ. Αὐσόνων.
Μαρία λίμνη, ἡ· = Μάρεια.
Μαρίαβα, ἡ· πόλ. Σαβαίων.
Μαριάμμη, ἡ (κ. -μμία)· πόλ Κοίλ. Συρ.
Μαριανδυνοί, οἱ· ἔθνος Βιθυνίας.
Μαριανδυνός, ὁ· υἱ. Φινέως ἢ Φρίξου.
Μαρίδη, ἡ· φρούρ. Μεσοποταμίας.
Μαρικᾶς, ᾶ, ὁ· τίτλ. κωμῳδ. Εὐπόλιδος.
Μαριλάδης, ὁ· κωμ. πλαστόν ὄν. ἀνθρακέως ἐξ Ἀχαρνῶν.
Μαρῖνος, ὁ· Γεωγρά. ἐκ Τύρ. | ἰατρ. | κ. ἄ.
Μάριον, τό· πόλ. Κύπρου (ἡ Ἀρσινόη).
Μάρις, -ιος, ὁ· υἱ βασ. Λυκίας Ἀμισωδάρου | ποτ. Σκυθίας.
Μάρισος, ὁ· ποτ. Δακίας.
Μαρίων, -ωνος, ὁ· Ὀλυμπιον. ἐξ Ἀλεξ.
Μαριωνίς, -ίδος, ἡ· ὄν. δύο πόλ. Γερμαν.
Μάρκελλος, ὁ· Ρωμ. στρατ. | κ. ἄ.
Μαρκελλῖνος, ὁ· βιογράφ. Θουκ. | κ. ἄ.
Μαρκιανός, ὁ· Γεωγρ. ἐκ Ποντοηρ. | κ. ἄ.
Μάρκινα, ἡ· πόλ. Σαμνιτῶν Καμπανίας.
Μαρκόμαν(ν)οι, οἱ· ἔθνος Γερμανίας.
Μάρκος, ὁ· ὄν. ἀνδρῶν παρὰ Ρωμαίοις.
Μάρμαξ, -ακος, ὁ· εἷς τῶν μνηστ. Ἱπποδ.
Μαρμαρίδαι, οἱ· κάτ. τῆς Μαρμαρικῆς.
Μαρμαρική, ἡ· ἐπαρχία Λιβύης.
Μαρμάριον, τό· πόλ. Εὐβοίας.
Μαρμωλῖτις, -ίδος, ἡ· χώ. Παφλαγον.
Μαρόβουδον, τό· πόλ. Γερμανίας.
Μαροβοῦδος, ὁ· βασ. τῶν Μαρκομάνων.
Μαρούϊον, τό· πόλ. Σαμνιτ. ἐν Ἰταλίᾳ.
Μαρουκῖνοι, οἱ· Ἰταλικόν ἔθνος.
Μάρπησσα, ἡ· θυγ. βασ. Αἰτωλ. Εὐήνου | = Μάρπησσος.
Μάρπησσος, ἡ· πόλ. Τρῳάδος.
Μάρπησσος, ὁ· ὄρ. Πάρου.
Μάρση, ἡ· μία τῶν Θεσπιάδων.
Μάρσοι, οἱ· ἔθνος Ἰταλ. | ἔθνος Γερμαν.
Μαρσύας, -ου, ὁ· υἱ. Ὀλύμπου, ἐκ τοῦ γένους τῶν Σατύρων | ποτ. Φρυγίας | ποτ. Συρίας.
Μαρτυρούπολις, εως, ἡ· πόλ. Ἀρμεν.
Μαρφαδάτης, ὁ· Καππαδόκης τις.
Μαρψίας, -ου, ὁ· Ἀθην. δημαγωγός.
Μάρων, -ωνος, ὁ· υἱ Εὐάνθου, Θρᾷξ | εἷς τῶν 300 τοῦ Λεωνίδα ἐν Θερμοπύλαις | κ. ἄ.
Μαρώνεια, ἡ· πόλ Κικόνων ἐν Θρᾴκῃ.
Μασαισύλιοι, οἱ· ἔθνος Νουμιδίας.
Μάσης, -ητος, ὁ· πόλ. Ἀργολίδος.
Μασινίσσας, -α, ὁ· βασ. τῶν Μασαισυλίων ἐν Λιβύῃ.
Μάσιον ὄρος, τό· συνέχεια τοῦ Ταύρου.
Μασίστης, -ου, ὁ· υἱ. Δαρείου, στρατ. Περσῶν.
Μασίστιος, ὁ· στρατ. ἱππικοῦ Περσῶν.
Μασίστρης, -ου, ὁ· Πέρσης σατράπης.
Μασκάμης, ὁ· Πέρσης σατρ. ἐν Δορίσκῳ.
Μασκᾶς, -ᾶ, ὁ· ποτ. Μεσοποταμίας.
Μάσπιοι, οἱ· Περσικόν ἔθνος.
Μασσαβατική, ἡ· χώ. Μηδίας.
Μάσσυγα, τά· πόλ. Ἰνδικῆς.
Μασσαγέται, οἱ· Σκυθικόν ἔθνος.
Μασσάγης, -ου, ὁ· στρατ. Λιβύων.
Μασσαλία, ἡ· πόλ. κ. λιμ Ναρβων. Γαλλ.
Μασσανάσσης, ὁ· = Μασινίσσας.
Μάσσικος, ὁ· ὄρ. Καμπανίας.
Μασσίκυτος, ὁ· ὄρ. Λυκίας.
Μασσυλεῖς, οἱ (κ. Μάσσυλοι)· ἔθνος Νουμιδίας.
Μάσταυρα, ἡ· πόλ. Καρίας ἢ Λυδίας.
Μάστειρα, ἡ· σύζ. βασ. Κιμμερ. Βοσπόρου Λευκάνορος | χωρ. Θρᾴκης | κ. ἄ.
Μαστία, ἡ· πόλ. Ἱσπανίας.
Μαστουσία, ἡ· ἀκρωτ. Θρᾴκ. Χερσον.
Μάστωρ, -ορος, ὁ· πα. Λυκόφρονος, Κυθήριος ἐξ Ἰθάκ., πα. Ἀλιθέρσου.
Μασυλεῖς, οἱ (κ. Μάσυλοι)· = Μασσυλεῖς.
Μασυντίας, -ου, ὁ· δοῦλός τις παρ' Ἀριστοφάνει.
Μασχάνη, ἡ· πόλ. Ἀραβίας.
Μάταλλος, ὁ· Πέρσης στρατηγός.
Μάταυρος, ὁ· = Μέταυρος.
Μάτερνος, ὁ· ὄν. Ρωμαίων.
Ματιανή, ἡ· ἐπαρχ. Μηδίας.
Ματιανοί, οἱ· ἔθνος Μηδίας | λαὸς Καππαδοκίας.
Ματρέας, -ου, ὁ· λαοπλάνος τις ἐξ Ἀλεξανδρείας.
Ματρῖνος, ὁ· ποτ. Πικεντίνων κ. λιμ. ἐπὶ τῆς Ἀδριατ. θαλάσσης.
Μᾶτρις, -ιδος, ἡ (κ. Μάτρις)· Ἀθην. συγγραφ. | ὑμνογράφος Θηβ. | κ. ἄ.
Μάτρων, -ωνος, ὁ· παρῳδὸς ἐκ Πιτάνης.
Μαυάκης, ὁ· ἀρχηγὸς Σκυθῶν.
Μαυρητανία, ἡ (κ. Μαυριτ-)· = Μαυρουσία.
Μαῦρος, ὁ· = Μαυρούσιος.
Μαυρουσία, ἡ (κ. -σίς)· ἐπαρχ. Ἀφρικ.
Μαυρούσιος, ὁ· κάτ. τῆς Μαυρουσίας.
Μαυσάκας, -α, ὁ· Μαυρούσιός τις.
Μαυσώλειον, τό· ὁ τάφος τοῦ Μαυσώλου ἐν Ἁλικαρνασσῷ.
Μαύσωλος, ὁ· ὄν. δύο βασ. Καρίας.
Μαχαιρεύς, -έως, ὁ· κάτ. Δελφῶν.
Μαχαιροῦς, -οῦντος, ὁ· πόλ. Παλαιστ.
Μαχανίδας, -ᾶ, ὁ· τύρ. Λακεδαίμονος.
Μαχάρης, -ους, ὁ· υἱ. Μιθριδάτου.
Μαχάτας, -α, ὁ· Ἀχαιός τις | πα. Ἀρπάλου | κ. ἄ.
Μαχάων, -ονος, ὁ· υἱ. Ἀσκληπιοῦ, ἡγ. τμήμ. Θεσσαλ., περίφ. ἰατρ. | κ. ἄ.
Μάχιμος, ὁ· εἷς τῶν κυνῶν Ἀκταίωνος.
Μαχλαῖοι, οἱ· ἔθνος Ἰνδικῆς.
Μάχλυες, οἱ· ἔθν. Λιβύης | ἔθν. Σκυθικόν.
Μαχλυΐνη, ἡ· χώ. Μαχλύων. [ας.
Μαχούριβοι, οἱ· λα. Ἀφρικ. Γαιτουλί-
Μάχων, -ωνος, ὁ κωμ. ποι. ἐκ Κορ. ἢ Σι-
Μεγαβάζης, -ου, ὁ· Πέρσης στρατ. [κυ.
Μεγάβαζος, ὁ· ὄν. Περσῶν στρατηγῶν.
Μεγαβάτης, -ου, ὁ· ἀρχηγ. Περσ. στόλου, συγγ. Δαρείου | κ. ἄ.
Μεγάβυζος, ὁ· ὄν. ἐπισ. Περσῶν | ἀρχιερ. τῆς ἐν Ἐφέσῳ Ἀρτέμιδος.
Μεγαδόστης, -ου, ὁ· Πέρσ., πα. Μασκά-
Μεγαίνετος, ὁ· Ἀθηναῖός τις. [μου.
Μέγαιρα, ἡ· μία τῶν 3 Ἐρινύων.
Μεγακλείδης, -ου, ὁ· συγγραφεύς τις.
Μεγακλῆς, -έους, ὁ· ὄν. ἐπισ. Ρωμαίων.
Μεγακρέων, -οντος, ὁ· Ἀβδηρίτης τις.
Μεγαλάγυρος, ὁ· τυραννόφρ. Λέσβιος.
Μεγάλα πεδία, τά· πεδιὰς Ἀφρικῆς.
Μεγάλαρτος, ἡ· ἐπίθ. Δήμητρος.
Μεγάλαρτος, ὁ· ἥρως Βοιωτίας.
Μεγάλη Ἑλλάς, ἡ· ἡ Κάτω Ἰταλία.
Μεγάλη πόλις, ἡ· βλ. Μεγαλόπολις.
Μέγαλλος, ὁ· Σικελός τις ἢ Ἀθηναῖος.
Μεγαλόβυζοι, οἱ (κ. Μεγάβυζοι)· εὐνοῦχοι ἱερ. τῆς ἐν Ἐφέσῳ Ἀρτέμιδος.
Μεγαλόμαζος, ὁ· = Μεγάλαρτος.
Μεγαλόπολις, -εως, ἡ· πόλ. Ἀρκαδίας.
Μεγαλοστράτη, ἡ· ποιήτρια, ἐρωμένη Ἀλκμᾶνος.
Μεγαλοφάνης, ὁ· διδάσκ. Φιλοποίμεν.
Μεγαμήδη, ἡ· θυγ. Ἀρναίου, σύζ. Θεστί-
Μεγαμηδίδης, -ου, ὁ· υἱ. Μεγαμήδους, πα. Πάλλαντος. [ου.
Μεγάνειρα, ἡ· θυγ. Κρότωνος, σύζ. Ἀρκάδος | σύζ. Νηλέως.
Μεγανίτας, -α, ὁ· ποτ. Ἀχαΐας.
Μεγάπανος, ὁ· στρατ. Ὑρκανῶν.
Μεγαπένθης, -ους, ὁ· υἱ. Προίτου | υἱ. Μενελάου | κ. ἄ.
Μεγάρα, ἡ· θυγ. βασ. Θηβῶν Κρέοντος.
Μέγαρα, τά· πόλ. Μεγαρίδ. | πόλ. Σικελ.
Μεγαρεύς, -έως, ὁ· υἱ. Ἱππομένους κ. Οἰνόπης | υἱ. Κρέοντος | κ. ἄ.
Μεγαρίς, -ίδος, ἡ· ἡ περὶξ Μεγάρων χώ.
Μέγαρος, ὁ· υἱ. Διὸς κ. Νύμφης.
Μέγας, -α, ὁ· Αἰγινήτ., πα. Δαμίδος | κ. ἄ
Μεγασθένης, ὁ· ἱστοριογρ. τις | κ. ἄ.

Μεγαφέρνης,-ους, ὁ· Πέρσης τις.
Μεγεσσάρας,-α,ὁπα. τῆς Φαρνάκης, πάππ. τοῦ Κινύρα.
Μέγης,-ητος,ὁ·υἱ.Αὐγείου(ἢΦυλέως), εἷς τῶν μνηστήρων Ἑλένης.
Μεγιάλιος, ὁ· τῶν Σπαρτιατῶν τις.
Μέγιλλα, ἡ· δν. ἑταίρας.
Μέγιλλος,ὁ·Λακεδαιμ. | Κορινθ.|κ.ἄ.
Μεγιστεύς,ὁ·νεανίας,φίλ.Ἀνακρέοντ.
Μεγίστη, ἡ· νῆσ. πλησ. Ρόδου.
Μεγιστίας,ὁ· περίφ.μάντις,Λακεδαιμ.
Μεγιστόνης,ὁ· θεῖος βασ.Κλεομένους.
Μεγιστώ, -οῦς, ἡ·θυγ. Πελάγοντος.
Μεδεών,-ῶνος,ὁ·υἱ. Πυλάδουκ. Ἠλέκτρας|δν.πόλ.Βοιωτ.,Φωκ.,Ἀκαρν.
Μεδιόλανα, τά (κ. -λανον, τό)· πόλ. Γαλλίας | πόλ. Ἰταλίας.
Μεδιοματρικοί,οἱ·λα. Βελγ. Γαλλίας.
Μεδιών, -ῶνος, ὁ·=Μεδεών.
Μεδοακοί, οἱ· ἔθνος βορ. Ἰταλίας.
Μεδόακος, ὁ· ποτ. Ἰταλίας.
Μέδοισα, ἡ· θωρ. ἀντὶ Μέδουσα.
Μεδοντιάς,-άδος,ἡ(κ.-ίς,-ίδος)·ἑταίραἐξ Ἀβύδου,ἐρωμένη Ἀλκιβιάδου.
Μέδουλ(λ)οι, οἱ· ἔθνος Γαλλίας.
Μέδουσα,ἡ· μία τῶν Γοργόνων | θυγ. Πριάμου | κ. ἄ.
Μέδων, -οντος,ὁ·υἱ. Ὀϊλέως, ἀδελφ. Αἴαντος | υἱ.Κόδρου | κ.ἄ.
Μέθανα,ἡ(κ. -ώνη)· φρούρ. ἐπὶ ὁμων. ἀκρωτ. μετ.Ἐπιζεφυρ.κ.Τροιζῆνος.
Μέθαπος, ὁ· Ἀθην. ἱστορικός.
Μεθάρμη,ἡ·θυγ. Πυγμαλ.,σύζ.Κινύρα.
Μεθουριάδες· αἱ (κ. -ίδες)· νησίδες πλησ. Μεγάρων.
Μεθύδριον, τό· πόλ. Ἀρκαδίας.
Μέθυμνα, ἡ· βλ. Μήθυμνα.
Μεθώνη,ἡ· δν. πόλ. Ἀργολ., Μεσσην., Μαγνησ., Μακεδ., κ. ἄ.
Μειδίας, -ου, ὁ·Ἀθην. ὀρτυγοτρόφος | τῶν ἐπισ. Ἀθηναίων τις | κ. ἄ.
Μειδυλίδης, ὁ· τῶν Ἀθηναίων τις.
Μειδύλος, ὁ· πα. Βακχυλίδου.
Μεικιάδης,-ου,ὁ·ναύαρχ.Κερκυραίων.
Μειλανίων,-ωνος, ὁ· υἱ. Ἀμφιδάμαντος,πα.Παρθενοπαίου | κ.ἄ.
Μελάγγεα,τά(κ.-άγγεια)· χωρ.Ἀρκ.
Μελαγκρίδας,-α,ὁ· Λακεδ. ναύαρχος.
Μελάγχλαινοι,οἱ· Σκυθ. ἔθνος Ἀσίας.
Μέλαγχρος, ὁ· τύραν. Μυτιλήνης.
Μέλαινα,ἡ·θυγ. Κηφισοῦ, μή. Δελφοῦ.
Μέλαινα ἄκρα, ἡ· ἀκρωτ. Βιθυν., Λυδίας | κ. ἄ.
Μελαιναί, αἱ· δῆμ. Ἀττικῆς.
Μελαινεαί, αἱ· κώ. Ἀρκαδίας.
Μελαινεύς, -έως, ὁ· υἱ. Λυκάονος.
Μελαινίς, -ίδος, ἡ· ἐπίθ. Ἀφροδίτης.
Μελαῖοι, οἱ· ἔθνος Ἰταλίας.
Μελάμβριον, τό· χωρ. Θεσσαλίας.
Μελαμνίδας, -α, ὁ· Μακεδών τις.
Μελάμπεια, ἡ· πόλ. Λυδίας.
Μελάμποδες, οἱ· οἱ Αἰγύπτιοι.
Μελαμποδίδης, ὁ· υἱ. Μελάμποδος, ὁ Θεοκλύμενος.
Μέλαμπος, -ου, ὁ (κ.Μελάμπους,-οδος)·ἰατρ.κ.μάντ.,ἀδελ.Βίαντ.|κ.ἄ.
Μελάμπυγος,ὁ·ἐπίθ.Ἡρακλ.|Μελάμλίδος=βράχος τοῦ ὄρ. Ἀνοπαίας.
Μελάμφυλλος,ἡ·ἀρχαιότ. δν. Σάμου.
Μελαναιγίς, -ίδος, ὁ· ἐπίθ. Βάκχου.
Μελανδέπται, οἱ (κ.-δῖται)·Θρᾳκ.ἔθν.
Μελανεύς,-έως, ὁ· υἱ. Ἀπόλλ., βασ. Δρυόπων | κ.ἄ.
Μελανδεύς, -έως, ὁ· ἐπιστάτης τῶν αἰγοβοσκῶν Ὀδυσσέως.
Μελάνδιος, ὁ· στρατ. Ἀθην. | τραγ. ποιητής | κ.ἄ.
Μέλανδος, ὁ· υἱ Νηλέως, βασ. Ἠλίδος | κ.ἄ.
Μελανδώ,-οῦς, ἡ· ἀδελ. Μελανθίου, ἀμφίπολος Πηνελόπης.
Μελάνια, τὰ(κ.-ία)·χωρ. Κιλικίας.
Μελανίππεια, ἡ· μία τῶνΧελιδον.νήσ.
Μελανίππη, ἡ· θυγ.Χείρωνος,μάντις | βασίλ. Ἀμαζόνων | κ.ἄ.
Μελανιππίδης, -ου, ὁ· υἱ. Μελανίππου, διθυραμβοποιὸς ἐκ Μήλου.
Μελάνιππος, ὁ· υἱ. Ἀστακοῦ|υἱ. Θησέως | υἱ. Πριαμιδῶν | κ. ἄ.
Μελανίων,-ωνος, ὁ· βλ. Μειλανίων.
Μέλανος, ὁ· ἀκρωτ. Κυζίκου.
Μελανόσουροι, οἱ· οἱ πέραν τοῦ Ταύρου Σύροι.
Μελάνοψ,-οπος, ὁ·=Μελάνωπος.
Μελάντας,-α, ὁ· πα. Θεοφράστου.
Μελάντης,-ου, ὁ· Ἀθηναῖός τις.
Μελάντιοι πέτραι,(ἡ δειραί),αἱ·σκόπελοι πλησ. Θήρας.
Μέλαντος, ὁ· χαμερπὴς κόλαξ.
Μελάνωπος, ὁ· Ἀθην., πα. Λάχητος | υἱ. Λάχητος, δημαγ. ἐν Ἀθήναις.
Μέλας,-ανος, ὁ· υἱ. Φρίξου κ. Χαλκιόπης | κ. ἄ.
Μέλας, ὁ· δν. ποτ. Φθιώτ., Θρᾴκης, Βοιωτ. κ. ἄ.
Μέλασκόλπος,ὁ·κόλποςΘρᾳκ.Χερσον.
Μέλδοι, οἱ· ἔθνος Λουγδουν. Γαλλίας.
Μελεαγρίς, -ίδος, ἡ· ἡ τοῦ Μελεάγρου|Μελ- νῆσοι· νησίδες Πάδου.
Μελέαγρος,ὁ· υἱ.Οἰνέως κ.Ἀλθαίας | στρατ. Μ.Ἀλεξ.|ἐπιγραμματ. | κ.ἄ.
Μελέας,-α, ὁ· Λακεδαιμόν. τις.
Μελέδημος, ὁ· Ἀθηναῖός τις.
Μελέτη, ἡ·μία τῶν τριῶνἀρχ.Μουσῶν.
Μέλης,-ητος, ὁ· κιθαρῳδός, πα.Κινησία | ποτ. Ἰωνίας | ποταμ. Θεός.
Μελησαγόρας, ὁ· Χῖος ἱστοριογράφ.
Μελήσανδρος, ὁ· στρατ. Ἀθηναίων.
Μελησίας, ὁ· Ὀλυπιον. ἐξ Αἰγίνης | υἱ.Θουκυδ.,ἀντιπάλου Περικλέους.
Μελησιγενής, ὁ· Ὁμηρος· ὡς γεννηθεὶς παρὰ τὸν ποτ. Μέλητα.
Μελήσιππος, ὁ·εἷς τῶν ἐπισ. Σπαρτ.
Μελία, ἡ· θυγ. Ὠκε., σύζ.Ἰνάχου|κ.ἄ.
Μελίαι,αἱ·Νύμφαι,θυγ.Γῆς κ.Οὐρανοῦ.
Μελίβοια, ἡ· μία τῶν Ὠκεανίδων | θυγ. Νιόβης | πόλ. Θεσσαλίας
Μελιγουνίς,-ίδος, ἡ· νῆσ. Λιπάρα.
Μελίη, ἡ·θυγΝηρ.κ.Δωρίδ. |=Μελία,
Μελικέρτης,-ου, ὁ· υἱ.Ἀθάμ.κ.Ἰνοῦς.
Μελίνη, ἡ· μία τῶν Θεσπιάδων, μή. Δασμέδοντος.
Μελιννώ,-οῦς, ἡ· ποιήτρια.
Μέλινος, ὁ· λιμὴν Ἀραδ. κόλπου.
Μελιξώ,-οῦς, ἡ· αὐλητρίς τις.
Μελίσανδρος, ὁ·ποιητὴς ἐκΜιλήτου.
Μελισίας, ὁ· Πυθαγόρειός τις.
Μέλισσα, ἡ· σύζ. Περιάνδρου|κώ.Φρυγίας | κ. ἄ.
Μέλισσαι, αἱ·Νύμφαι,θυγ.βασ.Κρήτης Μελισσέως|ἱέρειαι Δήμ.κ.Ἀρτέμιδ.
Μελισσεύς, ὁ· βασ. Κρήτης.
Μέλισσος, ὁ· Θηβ. Νεμεονίκης | φιλόσ. κ. πολιτ. ἐκ Σάμου.
Μελιστίχη, ἡ·δν.γυναικ.παρ"Αριστοφ.
Μελιταία, ἡ (κ. Μελίτ-)· ἡ πρότερον Πύρρα, πόλ. Φθιώτιδος.
Μελίτεια, ἡ· θυγ.Λυκομήδους |θυγ.Φιλομήδους, Κρῆσσα | = Μελίταια.
Μελιτεύς,-έως, ὁ· υἱ. Διὸς κ. νύμφης Ὀρθηίδος.
Μελίτη, ἡ· θυγ.Νηρέως κ.Δωρίδος|νῆσ. Ἀδρ.θαλ.|νῆσ.Μεσ.θαλ.|δῆμ.Ἀττ.
Μελιτηνή, ἡ·ἐπαρχ.κ.πόλ.Καππαδοκ.
Μελιτίδης, ὁ· κωμ. πλαστ. δν.βλακός.
Μέλιτος, ὁ·τραγ. ποι.,κατήγ.Σωκράτ.
Μελίτουα(σ)α, ἡ· πόλ. Ἰλλυρίας.
Μέλιττα, ἡ· βλ. Μέλισσα.
Μελλαρία, ἡ· πόλ. Βαιτικῆς Ἱσπαν.
Μέλλων,-ωνος, ὁ· Θηβαῖός τις.
Πέλπεια, ἡ· χωρ. Ἀρκαδίας.
Μέλπις,-ίδος, ὁ· ποτ. Λατίου.
Μελπομένη, ἡ· μία τῶν 9 Μουσῶν.
Μέλσος, ὁ· ποτ. Ἀσσυρίας.
Μέλτας,-α, ὁ·υἱ.Λακίδου,βασ.Ἄργους.
Μέλων, -ωνος, ὁ· ἀρχ. τῶν Σιγάμβρων | Βοιωτός τις.
Μεμβλίαρος, ὁ· υἱ. Ποικίλου | νῆσ. πλησίον Θήρας.
Μεμνόνειον, τό· ἀκρόπ.Αἰγυπτιακῶν Θηβῶν | ἀκρόπ. Σούσων.
Μεμνόνια, τὰ (ἐνν.Βασίλεια)· ἀκρόπ. Σούσων.
Μέμνων, -ονος, ὁ· βασ. Αἰθιόπων, | στρατ. Λυδίας, Ῥόδιος | κ. ἄ.
Μένδη, ἡ· πόλ. Μακεδονίας.
Μένδης,-ητος, ὁ· ΘεόςΑἰγυπτ.,ὁ Πάν.
Μένδης, -ητος, ἡ· πόλ. Αἰγύπτου.
Μενεδαῖος, ὁ· Σπαρτιάτης τις.
Μενέδημος, ὁ·φιλόσ., μαθητ. Πλάτ. | στρατ. Μεγ. Ἀλεξάνδρου | κ. ἄ.
Μενεκλείδης, ὁ· Θηβ. δημαγωγός.
Μενεκλῆς,-έους,ὁ·Ἀθ.ρήτωρ | συγγρ.
Μενεκράτης,-ους, ὁ· ἰατρὸς Συρακ. | γεωγρ. ἐξ Ἐλαίας | κ. ἄ.
Μενέκωλος, ὁ· Συρακούσιός τις.
Μενελάεια, τό· ἑορτὴ πρὸς τιμὴν Μενελάου ἐν Θεράπνῃ Λακωνίας.
Μενελάϊον ὄρος, τό· πλησ. Σπάρτ.
Μενελάϊος λιμήν, ὁ· ἐν Κυρήνῃ.
Μενελαΐς, -ίδος, ἡ· πηγὴ Ἀρκαδίας.
Μενέλαος, ὁ· υἱ. Ἀτρέως,ἀδελ.Ἀγαμέμν.|πα.Ἀμύντα|ἀστρον..μαθ.|κ.ἄ.
Μενέξενος, ὁ· τίτλος διαλόγουΠλάτ.
Μενεπτόλεμος,ὁ·υἱ.βασ.Θεσσαλ.Ἰφίκλου | Ὀλυμπιον. ἐξ Ἀπολλωνίας.
Μενέσαιχμος, ὁ· Ἀθην., κατήγορος ῥήτορος Λυκούργου.
Μενεσθεύς,-έως, ὁ· υἱ. βασ. Ἀθην. Πετεοῦ | υἱ. Ἰφικράτους.
Μενεσθέως λιμήν, ὁ· λιμὴν Ἱσπαν.
Μενέσθης,ὁ·εἷςτῶνἐνΤροίᾳ·Ἑλλ.|κ.ἄ.
Μενέσθιος, ὁ· υἱ.Ἀρηιθόου, βασ. Βοιωτ. Ἄρνης | ἔγγον. Πηλέως.
Μενεσθώ, -οῦς, ἡ· μία τῶν Ὠκεανίδ.
Μενέστωρ, -ορος, ὁ·Πυθαγόρ. τις ἐκ Συβάρεως.
Μενετηίς, -ίδος, ἡ· θυγ. Μενέτου, ἡ Ἀντιάνειρα.
Μενέτωρ, -ορος, ὁ· συγγραφεύς τις.
Μένης, -ητος, ὁ· στρατ. Μεγ. Ἀλεξ.
Μένιος, ὁ· Σπαρτ., πα.Εὐρυδάμης,σύζ. βασ. Λεωτυχίδου.
Μενίππη, ἡ· μία Νηρηίδων | θυγ. Ὡρίωνος κ. ἀδελ. Ἀστυόχης.
Μενιππίδης,ὁ· υἱ.Ἡρακλ.κ.μιᾶς Θεσπ.
Μένιππος, ὁ·τύρ. Ὡρεοῦ|κυν.φιλ.|κ.ἄ.
Μενοικεύς, -έως,ὁ·πα.κ.υἱ.Κρέοντος.
Μενοιτιάδης,ὁ·υἱ.Μενοιτ.,ὁ Πάτροκλ.
Μενοίτιος,ὁ·υἱ.Ἰαπετοῦ,ἀδελ.Προμηθέως|ἀδελ.Αἰακοῦ,πα.Πατρόκ.|κ.ἄ.
Μενουθιάς,-άδος, ἡ·νῆσ.Ἰνδ.Ὠκεαν.
Μένουδις, ἡ· κώ. Αἰγύπτου.
Μενούνιος, ὁ· πα. τῆς συζ. τοῦ βασ. τῶν Ἰλλυριῶν Τευθίωνος.
Μέντης, -ου, ὁ· υἱ. Ἀγχιλάου, βασ. Ταφίων | ἡγ. Κικόνων.
Μέντωρ, -ορος,ὁ·τῶν Τρώων τις | υἱ. Εὐρυσθέως | κ. ἄ.
Μένων, -ωνος.ὁ·ἐπών.ἄρχ.Ἀθην.|εἷς τῶν στρατ. τῶν Μυρίων | κ.ἄ.

Μέρδις, -ιος, ὁ=Σμέρδις, βασ.Περσ.
Μερμερεύς, -έως, ὁ υἱ.Ἰάσον.κ.Μηδ.
Μέρμερος,ὁ τῶν ἐν ΤροίᾳΜυσῶν τις| υἱ. Ἰάσον. κ. Μηδείας | κ. ἄ.
Μερμησσός, ἡ· κώ. Φρυγίας.
Μερμόδας,-α,ὁ ποτ.Ἀσια.Ἀλβανίας.
Μερμνάδαι, οἱ δυναστ.οἶκος ἐνΛυδίᾳ.
Μέρμνων, -ωνος, ὁ ὄν. βουκόλου.
Μερόη, ἡ νῆσ.Αἰθιοπ.κ.πόλ.ἀπ' αὐτῆς.
Μέροπες, οἱ κάτ.τῆς νήσ.Κῶ|μυθ.ἔθν.
Μερόπη, ἡ θυγ."Ατλαντος,σύζ.Σισύφ., μή. Γλαύκου | θυγ. βασ. Ἀρκαδίας Κυψέλου | κ. ἄ.
Μεροπὶς νῆσος, ἡ=Κῶς.
Μεροπὶς γῆ, ἡ μυθώδ. χώ. Μερόπων.
Μέροψ, -οπος, ὁ βασ.νήσ.Κῶ | ἡγεμ. πόλ. Περκώτης | κ. ἄ.
Μεσαβατική, ἡ (κ. Μασσαβ-)·ἐπαρχ. Περσίας.
Μεσαμβρία, ἡ· ὄν. 2 πόλ. Θρᾴκης.
Μεσάτη, ἡ· ἀκρωτ.Ἰωνίας ἐνΜ.Ἀσίᾳ.
Μεσάτις, -ιδος,ἡ (κ.-εως)·πόλ.Ἀχαΐ.
Μεσαύλιος, ὁ· δοῦλός τις τοῦ Ὀδυσ.
Μεσημβρία, ἡ·=Μεσαμβρία.
Μεσήνη, ἡ· χώ. Βαβυλωνίας.
Μέσης, -ους, ὁ· υἱ. Πυλαιμένους, ἡγ. Μαιόνων.
Μεσόα, ἡ· χωρ. Λακωνικῆς.
Μεσόβοα, -ων, τά· χωρ. Ἀρκαδίας.
Μεσοποταμία, ἡ· χώ. μεταξὺ Τίγριδος κ. Εὐφράτου.
Μέσπιλα, ἡ· πόλ. Ἀσσυρίας.
Μέσσα, ἡ·=Μέσση.
Μεσσαβάται, οἱ· κάτ. Μεσσαβατικῆς.
Μεσσάνα, Μεσσάνιος·=Μεσσήν-.
Μεσσαπέαι, αἱ· χωρ. Λακωνικῆς.
Μεσσαπία, ἡ· χερσόν. Ἰταλίας.
Μεσσάπιον, τό· ὄρ. Βοιωτίας.
Μέσσαπος, ὁ· Βοιωτός τις.
Μέσση, ἡ· κώ. Λακωνικῆς.
Μεσσηίς,-ίδος,ἡ πηγὴ Φερῶνθεσσαλ.
Μεσσήνη,ἡ θυγ.Τρίοπος | =Μεσσηνία | πόλ.Μεσσηνίας κ. Σικελίας.
Μεσσηνία, ἡ· ἐπαρχ. Πελοποννήσου.
Μεσσηνὶς γῆ, ἡ·=Μεσσηνία.
Μεσσόα, ἡ·=Μεσόα | φυλὴ Σπάρτ.
Μεσσόλα, ἡ· κώ. Λακωνικῆς.
Μεσσωγίς, -ίδος, ἡ· ὄρ. Λυδίας.
Μέταβον, τό·=Μεταπόντιον.
Μέταβος, ὁ· υἱ. Σισύφου.
Μεταγένης, -ους, ὁ· Λακεδαιμ. τις | κωμ. ποιητὴς | κ. ἄ.
Μεταγώνια, τά· παραλία Λιβύης.
Μεταγώνιον, τό·ἄκρωτ.Μαυριτανίας.
Μεταγωνῖτις,·ίδος,ἡ·=Μεταγώνια.
Μετάλκης, -ους, ὁ· υἱ. Αἰγύπτου.
Μέταλλον, τό· κώ. Κρήτης.
Μετάνειρα, ἡ· σύζ. Κελεοῦ, μή. Τριπτολέμου | κ. ἄ.
Μέταπα, ἡ· πόλ. Αἰτωλίας.
Μεταπόντιον, τό· πόλ. Ἰταλίας.
Μέταυρος, ὁ· ὄν. 2 ποτ. Ἰταλίας.
Μετόχριον, τό· φρούρ. Βοιωτίας.
Μέτηλις, -ιδος, ἡ· πόλ. Αἰγύπτου.
Μέτοπος, ὁ· Πυθαγόρ. ἐκ Συβάρεως.
Μέτουλον, τό· πόλ. Ἰλλυρίας.
Μέτων,-ωνος, ὁ· υἱ.Παυσανίου,Ἀθην. ἀστρονόμος | κ. ἄ.
Μετώπη, ἡ θυγ.ποτ.Λάδωνος|σύζ.ποτ. Σαγγαρίου | ποτ. Ἀρκαδίας.
Μέτωπος, ὁ·=Μέτοπος.
Μεχερῖνος, ὁ·=Μυκερῖνος.
Μήδα, ἡ· θυγ. βασ. Θρᾳκῶν Κοθήλα.
Μήδεια, ἡ· θυγ. βασ.Κολχίδος Αἰήτου | πόλ. Ἀσίας | κ. ἄ.
Μήδειος, ὁ· υἱ. Ἰάσονος κ. Μηδείας.
Μηδεσικάστη, ἡ· θυγ. Πριάμου.
Μηδία, ἡ· ἐπαρχ. Ἀσίας.
Μήδιος, ὁ· Λαρισσαῖος, φίλ. Μ. Ἀλεξ.
Μηδίς,-ίδος,ἡ·=Μηδική | Μηδὶς γῆ =Μηδία.
Μήδοκος, ὁ· βασ. Ὀδρυσῶν Θρᾳκῆς.
Μῆδος, ὁ· υἱ.Αἰγέως κ.Μηδείας | βασ. Περσῶν | ποτ. Περσίας | κ. ἄ.
Μηδοσάδης, -ου, ὁ· πρέσβυς τοῦ ἡγεμ. Θρᾳκῶν Σεύθου.
Μήδων, -ωνος, ὁ· εἷς βασιλ."Αργους.
Μήδυμνα,ἡ·θυγ.Μακαρέ.|πόλ.Λέσβου.
Μηδώνη, ἡ· ἀντὶ Μεδώνη.
Μηίονες, οἱ· ἀντὶ Μήονες.
Μηκιστεύς, -έως, ὁ· υἱ. Ταλαοῦ, ἀδελ. Ἀδράστου| υἱ. Λυκάονος |κ.ἄ.
Μηκιστιάδης, ὁ· ὁ Εὐρύαλος (ὡς υἱ. Μηκιστέως).
Μηκύβερνα, ἡ·πόλ.Μακεδ.Παλλήνης.
Μηκώνη, ἡ· ἡ Σικυών.
Μήλης, -ου, ὁ· βασ. Λυδίας.
Μηλιακός, ὁ·=Μαλιακός.
Μηλιάς, -άδος, ὁ·=Μαλιάς.
Μηλιεύς, -έως, ὁ·=Μαλιεύς.
Μηλόβοσις, -ιος, ἡ· μία τῶν Ὠκεαν.
Μῆλος, ἡ· νῆσ. Αἰγαίου, μία Κυκλάδ.
Μήν, Μῆνος,ὁ·πρῶτος βασ.Αἰγύπτου.
Μήν, Μηνός, ὁ· ἡ Σελήνη ὡς θεότης Φρυγίας.
Μηνᾶς, -ᾶ, ὁ· Λακεδαιμ. τις | κ.ἄ.
Μῆνιγξ, -ιγγος, ἡ· πόλ. κ.νῆσ.Ἀφρικ.
Μήνιος, ὁ· ποτ. "Ηλιδος.
Μηνογένης, ὁ· Γραμματικός τις.
Μηνόδοτος, ὁ·ἰατρὸς ἐκΝικομηδείας | γλύπτης Ἀθηνῶν.
Μηνόδωρος, ὁ· ἰατρός τις|γλύπτ.Ἀθ.
Μηνοφάνης, -ους,ὁ·στρατ.Μιθριδάτ.
Μηνόφιλος, ὁ· ποιητὴς ἐκ Δαμάσκοῦ.
Μηονίς, -ίδος, ἡ· ἀντὶ Μαιονίς.
Μηουανία, ἡ· πόλ. Ὀμβρικῆς ἐν Ἰταλ.
Μηριόνης, -ου, ὁ·υἱ.ΜόλουἐκΚρήτης| πα. Διομήδους | κ.ἄ.
Μηρόν, τό· ὄρ. Ἰνδιῶν.
Μήστρα, ἡ· θυγ. "Ερυσίχθονος.
Μήστωρ, -ορος, ὁ· υἱ. Περσέως κ.Ἀνδρομέδας | νόθ. υἱ. Πριάμου | κ.ἄ.
Μήτα, ἡ· θυγ."Οπλητος, σύζ Αἰγέως.
Μητιάδουσα, ἡ· σύζ. Κέκροπος.
Μητιονίδης, ὁ· υἱ. ἢ ἀπόγ. Μητίονος.
Μητίοχος, ὁ· υἱ. Μιλτιάδου.
Μῆτις, -ιδος (-ιος), ἡ· θυγ. Ὠκεανοῦ κ. Τηθύος, πρώτη σύζ. Διός.
Μητίχη, ἡ· Ἀθην. ἑταίρα.
Μήτιχος, ὁ=Μητίοχος |Ἀθην. ἀρχιτέκτων.
Μητίων, -ονος, ὁ· υἱ."Ερεχθέως, πάπ. Δαιδάλου.
Μήτρα, ἡ·=Μήστρα.
Μητραγάθης, -ου, ὁ· Πέρσης τις.
Μήτρας, -α, ὁ (κ. -τρᾶς)· Χῖός τις.
Μητροβάτης, -ου, ὁ· Πέρσης τις.
Μητρόβιος, ὁ· ὄν. ποιητοῦ.
Μητρόδωρος, ὁ· ἡγ. Προκοννήσου|ὄν. φιλοσόφων | κ.ἄ.
Μητροκλῆς, -έους, ὁ· κυν.φιλόσοφος.
Μητρόπολις, -εως, ἡ· κώ. Ἀκαρναν.| πόλ. Θεσσαλ.| πόλ. Φρυγίας | κ. ἄ.
Μίγδων, -ωνος,ὁ·στρατ. Σπαρτιατῶν.
Μίγκιος, ὁ· πόλ. Ἰταλίας.
Μιγώνιον, τό· χωρ.νήσου Κρανάης.
Μιγωνῖτις, -ιδος, ἡ· ἐπίθ.Ἀφροδίτης.
Μιδάειον,τό·πόλ.Φρυγ.ἐπὶ Σαγγαρίου.
Μίδαμος, ὁ· εἷς τῶν υἱ. Αἰγύπτου.
Μίδας, -α, ὁ· υἱ. Γορδίου, βασ.Βρύγων | ὄν. Φρυγῶν βασιλέων | κ.ἄ.
Μίδεα, ἡ· πόλ. Βοιωτίας.
Μιδέα, ἡ· πόλ. Ἀργολίδος.
Μίδεια, ἡ· θυγ. Φύλαντος | =Μιδέα
Μίδου κρήνη, ἡ· πηγὴ ἐν Φρυγίᾳ.
Μιδυλίδαι, οἱ· ἐπίσ. οἰκογ. Αἰγίνης.
Μίδαικος,ὁ·συγγραφ.περὶ μαγειρικῆς.
Μιθραδάτης, -ου,ὁ·ἀντὶ Μιθριδάτης.
Μίθρας,-α(-ου),ὁ·θεότ.Περσ.,ὁ"Ηλιος.
Μιθραύστης, -ου, ὁ· ἡγ. Ἀρμενίας.
Μιθριδάτης, -ου,ὁ·σατρ.Λυκαονίας κ. Καππαδ.|ὄν.διαφ.βασ.Πόντου|κ.ἄ.
Μιθριδάτιον, τό· κώ. Γαλατίας.
Μιθρίνης, ὁ· Πέρσης, σατρ. Καππαδ.
Μιθροβαρζάνης, -ους,ὁ·Πέρσ.Μάγος.
Μίκα,ἡ·ὄν.κορασίδος παρ' Ἀριστοφάν.
Μικίψας, -α, ὁ· υἱ. κ. διάδ. Μασινίσσα.
Μικίων, -ωνος, ὁ·=Μικκίων.
Μίκκα, ἡ·=Μίκα.
Μικκίων, -ωνος, ὁ· ζωγράφος Ἀθην.
Μίκκος, ὁ· σοφιστὴς σύγχρ. Σωκράτ.
Μίκυδος, ὁ· ὑπηρ. Ἀναξιλάου, τυράν. τοῦ Ρηγίου | κ.ἄ.
Μίκυλλος,ὁ·ὑποδηματ. παρὰ Λουκιαν.
Μίκυλος, ὁ· ὄν. ποιητοῦ τινος.
Μίκων, -ωνος, ὁ· περίφ. ζωγρ. κ. γλύπτης | ἐπών. ἄρχ. ἐν Ἀθήν. | κ.ἄ.
Μίλατος, ἡ· ἀντὶ Μίλητος.
Μιλητόπολις, -εως, ἡ· πόλ. Μυσίας.
Μίλητος, ἡ· πόλ. Ἰωνίας Μ. Ἀσίας | πόλ. βορ. Κρήτης | κ.ἄ.
Μίλητος, ὁ· υἱ. Ἀπόλλ. κ. Ἀρείας,ἔγγον. Μίνωος.
Μίλτας, -α, ὁ·Θεσσαλὸς τις.μαθ.Πλάτ.
Μιλτιάδης, -ου,ὁ·υἱ.Κυψέλου,ἡγ.Θρᾳκης|ὁπερίφ.στρατ.ἐνΜαραθῶν.|κ.ἄ.
Μιλτιάδια, τά· ἑορτὴ Θρᾳκῶν πρὸς τιμὴν Μιλτιάδου.
Μιλτοκύθης, -ου, ὁ· ὄν. Θρᾳκός τινος.
Μιλτώ, -οῦς, ἡ· ἡ νεωτέρα Ἀσπασία.
Μιλύαι, οἱ· κάτ. τῆς Λυκίας.
Μιλύας, -ου, ὁ· ἀπελεύθερός τις τοῦ Δημοσθένους.
Μιλυάς, -άδος, ἡ· ἡ Λυκία.
Μίλων, -ωνος, ὁ· ἀθλητὴς ἐκ Κρότωνος | κ.ἄ.
Μίμας -αντος, ὁ· υἱ. Αἰόλου | εἷς τῶν Κενταύρων| εἷς τῶν Γιγάντων| κ.ἄ.
Μίμνερμος, ὁ· αὐλητὴς κ. ποιητὴς ἐκ Κολοφῶνος.
Μιμνόμαχος,ὁ·Πυθαγόρ.ἐκΤάραντος.
Μιναία, ἡ· χώ. Εὐδαίμ. Ἀραβίας.
Μιναῖοι, οἱ· ἔθνος Ἀραβίας.
Μίνδαρος, ὁ· ναύαρχος Σπαρτιατῶν.
Μίνδης ὄρος, τό· ὄρ. "Ηλιδος.
Μίνιος, ὁ· ποτ. Λυσιτανίας.
Μινναῖοι, οἱ·=Μιναῖοι.
Μιντοῦρναι, αἱ· πόλ.Λατίου ἐν Ἰταλ.
Μινύαι, οἱ· ἔθνος Αἰολίδος ἐν Βοιωτίᾳ | οἱ Ἀργοναῦται.
Μινύας, -ου, ὁ· υἱ. Χρύσου, ἔγγον. Ποσειδ., πα. Ὀρχομενοῦ, γενάρχ. τῶν Μινυῶν.
Μινυάς, -άδος, ἡ· θυγ. Μινύου | ἡ Μινυὰς γῆ=ἡ χώρα τῶν Μινυῶν.
Μινύειος, ὁ (κ. Μινυήιος)·ὁ τοῦ Μιν. | Μιν. Ὀρχομενός (ὁ ἐν Βοιωτίᾳ)| ποτ. "Ηλιδ. | ποτ. Θεσσαλ.
Μινυηΐς, -ίδος, ἡ·θυγ.Μιν.,ἡ Κλυμένη.
Μίνυτος, ὁ· εἷς τῶν παίδων Ἀμφίονος κ. Νιόβης.
Μινώα, ἡ(κ. -ώη)·ἀκρωτ.κ.φρούρ. τῆς Μεγαρίδος | νησὶς πλησ. Νισαίας | πόλ. Κρήτης | κ.ἄ.
Μινωΐδες νῆσοι, αἱ·τινὲς τῶνΚυκλάδ.
Μίνως,-ωος,ὁ·υἱ.Διὸς κ.Εὐρώπης;βασ. Κρήτης| υἱ. Λυκάστου, ἔγγον. προηγ., βασ. Κρήτης.
Μινώταυρος, ὁ· τερατόμορφος υἱ.Πασιφάης (συζ. Μίνωος).

Μισγολαΐδας,-α, ὁ· Σπαρτιάτης τις.
Μισγόλας,-α, ὁ· Ἀθην.,υἱ.Ναυσικράτ.
Μισγομεναί, αἱ· πόλ. Θεσσαλίας.
Μισηνόν, τό· (κ. Μισ-)· ἀκρωτ. καὶ πόλ. Ἰταλικῆς Καμπανίας.
Μίσηνος, ὁ (κ. -νός)· σύντροφος Ὀδυσ. | πηδαλιοῦχος νηὸς Αἰνείου.
Μίτρα, ἡ· ἠοῦρανία Ἀφροδ.παρὰΠέρσ.
Μιτραδάτης,-ου, ὁ·= Μιθραδάτης| ποιμὴν Ἀστυάγους.
Μιτραῖος, ὁ· Πέρσης τις.
Μιτροβάτης,-ου, ὁ· σατρ. Βιθυνίας.
Μιτυλήνη, ἡ· ὃλ. ὀρθότ Μυτιλήνη.
Μίτυς,-υος,ὁ· Ἀργειόςτις|ποτ.Μακεδ.
Μνασάλκας, ὁ· ἐπιγραμματοποιὸς ἐκ Σικυῶνος.
Μνασέας,-ου, ὁ· Ἀργεῖος, πράκτωρ Φιλίππου | στρατ. Φωκέων | κ. ἄ.
Μνασιγείτων,ονος, ὁ· Ἀθην. συγγρ.
Μνάσινος, ὁ (κ.-σίνης)·υἱ Πολυδεύκ.
Μνασίππος, ὁ· στρατ.Λακεδαιμονίων.
Μνασίων, -ωνος, ὁ· ραψῳδός τις.
Μνασκίρης,-ου, ὁ· βασ. Πάρθων.
Μνασύριον, τό· πόλ. Ρόδου.
Μνάσων,-ωνος, ὁ·ἡγ.ἘλαττείαςΦωκ.
Μνεῦις,-ιος,ὁ· ταυροειδὴςθεόςΑἰγύπτ.
Μνημοσύνη, ἡ· θυγ. Οὐρανοῦ κ. Γῆς, μία τῶν Τιτανίδων.
Μνήμων,-ονος, ὁ· ἰατρὸς ἐκ Σίβης.
Μνησαγόρας, -ου, ὁ· συγγραφεύς τις.
Μνησαρέτη, ἡ·ὄν.τῆςἑταίραςΦρύνης.
Μνησαρχίδης, ὁ· υἱ. Μνησάρχου, ὁ Πυθαγόρας.
Μνήσαρχος, ὁ· πα. τοῦ Πυθαγόρου, ἐκ Σάμου | πα.Εὐριπίδου | κ. ἄ.
Μνησίδημος, ὁ· ἐπών. ἄρχων Ἀθην.
Μνησιδείδης,-ου, ὁ· υἱ. Μνησιθέου| ἐπων.ἄρχ.·Ἀθ.|εἷς τῶν 30τυρ.ἐν'Αθ.
Μνησίδεος, ὁ· ἰατρ. κ. κωμ. ποι. ἐν Ἀθήναις | κ. ἄ.
Μνησικλῆς,-έους, ὁ· περιθ. συκοφ.| ἀρχιτέκτων Προπυλαίων | κ. ἄ.
Μνησίλεως, -ω, ὁ· υἱ. Πολυδεύκους κ. Φοίβης.
Μνησίλοχος, ὁ· εἷς τῶν 30 τυρ. ἐν Ἀθήναις | κωμ. ποι. | κ. ἄ.
Μνησιμάχη, ἡ· θυγ.Δεξαμενοῦ.
Μνησίμαχος, ὁ· κωμ. ποι. |ἱστοριογρ.
Μνησιπτόλεμος, ὁ· ἱστοριογρ. παρ' Ἀντιόχῳ.
Μνησίφιλος, ὁ· εἷς τῶν ἐν Ἀθήν. ἀρχόντων | ἱστοριογρ. | κ. ἄ.
Μνήστρα, ἡ· μία τῶν Δαναΐδων.
Μοαγέτης, ὁ· τύραν. ἐν Κιβύροις.
Μοδίανα, ἡ· πόλ. Εὐδ. Ἀραβίας.
Μοδόγουλλα, τά· πόλ. Ἰνδιῶν.
Μοδόκαι, οἱ· λα. Ἀσιατ. Σαρματίας.
Μόδονος, ὁ· ποτ. νήσ. Ἱέρνης.
Μόδρα, τά· πόλ. Φρυγίας.
Μόδων,-ωνος,ὁ·ἐπών.τῆςΜοθών.|κ.ἄ.
Μοδώνη, ἡ· θυγ. Οἰνέως |=Μεδώνη.
Μοῖνος, ὁ· ποτ. Γερμανίας.
Μοιραγέτης, ὁ· ἐπίθ. Διός.
Μοῖραι, αἱ· θυγ. Νυκτός, Κλωθώ, Λάχεσις, Ἄτροπος.
Μοιριάδης, ὁ· τῶν Ἀθηναίων τις.
Μοῖρις, -ιδος (-ιος), ὁ· βασ.Αἰγύπτιου | Γραμματικὸς | κ.ἄ.
Μοίριχος, ὁ· Κορίνθιός τις.
Μοιροκλῆς,-έους,ὁ·τῶν'Αθ.ρητόρ.τις.
Μοιρώ,-οῦς, ἡ· βλ. Μυρώ.
Μοισαῖος, ὁ· ἀντὶ Μουσαῖος.
Μοισία, ἡ (κ. Μυσία)·ἐπαρχ.Εὐρώπης.
Μοισοί, οἱ (κ. Μυσοί)· οἱ κάτ. τῆς ἐπαρχ. Μοισίας.
Μολίνη, ἡ·=Μολιόνη.
Μολίονες, οἱ·υἱ.Μολιόνηςκ.Ἄκτορος.
Μολιόνη, ἡ· σύζ. Ἄκτορος.
Μολιονίδαι, οἱ·=Μολίονες.
Μολίων,-ωνος, ὁ· ἡνίοχος Θυμβραίου | υἱ. Εὐρύτου.
Μόλοβρος,ὁ·πα.στρατηγ.Ἐπιτάδα.
Μολόεις, -εντος, ὁ· ποτ. Βοιωτίας.
Μόλορχος, ὁ(κ.-κος)·πένης κάτ.Κλεωνῶν.
Μόλος, ὁ·υἱ. Ἄρεως, ἀδελ.Θεστίου|υἱ. Δευκαλίων., ἔγγον.Μίνωος | κ.ἄ.
Μολοσσία,ἡ(κ.-ττία)·ἐπαρχ.Ἠπείρου.
Μολοσσός, ὁ (κ. -ττός)· υἱ.Πύρρου κ. Ἀνδρομάχ.,βασ.Μολοσσίας |στρατ. Ἀθηναίων. | κ.ἄ.
Μολουρίς (-ίδος)πέτρα,ἡ· βράχος ἐν Μεγαρίδι.
Μολπαδία, ἡ· μία τῶν Ἀμαζόνων θυγ. Σταφύλου.
Μολπία, ἡ· θυγ. Σκεδάσου.
Μόλπις, -ιδος, ἡ· συγγραφεύς τις.
Μολύκρ(ε)ια, ἡ· (κ. -(ε)ιον)· πόλ. κ. λιμ. Αἰτωλίας.
Μόλων,-ωνος, ὁ· ἐπών. ἄρχ. ἐν Ἀθήναις | τραγ. ὑποκριτής.
Μονάχη, ἡ· νῆσος Ἰνδιῶν.
Μονήσιοι, οἱ· ἔθνος Γαλλίας.
Μονήτ(τ)ιον, τό· πόλ.Ἰαπόδων'Ιλλυρ.
Μονίμη, ἡ· σύζ. Μιθριδάτου,ἐκΜιλήτ.
Μόνιμος, ὁ· Λακεδαιμόνιόςτις|Συρακ. φιλόσοφος.
Μόνοικος, ἡ (κ. Μονοίκου λιμήν, ὁ)· πόλ. Λιγυστικῆς ἐν Ἰταλίᾳ.
Μόνος, ὁ· τῶν δεινοσοφιστῶν τις.
Μοργαντίνη, ἡ·=Μοργάντιον.
Μοργάντιον, τό· πόλ. Σικελίας|πόλ. Ἰταλίας.
Μοργέντιον τό·=Μοργάντιον.
Μόργητες, οἱ· Ἰταλ. ἔθνος.
Μορζεύς,-έως, ὁ· βασ. Παφλαγονίας.
Μοριμινή, ἡ· ἐπαρχ. Καππαδοκίας.
Μορινοί, οἱ· ἔθνος Βελγ. Γαλλίας
Μόριχος, ὁ· ὄν. ποιμένος.
Μόρσιμος, ὁ· τραγ. ποιητής.
Μόρσων,-ωνος, ὁ· ὄν. βουκόλου.
Μόρυς,-υος, ὁ·υἱ.ἹπποτίωνοςἐκΦρυγ.
Μόρυχος, ὁ· τραγ. ποιητής.
Μορφεύς, -έως, ὁ· υἱ. Ὕπνου, θεὸς ὀνείρων.
Μορφώ, -οῦς, ἡ· ἐπίθ. Ἀφροδίτης.
Μόρων,-ωνος, ὁ· πόλ. Λυσιτανίας.
Μόσυνοι,οἱ (κ.Μοσύνοικοι)· ἔθν.Πόντ.
Μοσχίνα,ἡ· Ἀθην.ποιήτρια. [του.
Μοσχίων,-ωνος, ὁ· τραγ. ποι.|ἰατρός.
Μόσχοι, οἱ· ἔθνος Ἀσίας.
Μόσχος,ὁ·ποι.εἰδυλ.| ἀστρολόγος|κ.ἄ.
Μοτίνη, ἡ·=Μουτίνη. [λίας.
Μοτύη,ἡ·ὄν. γυναικ. | πόλ.κ.λιμ.Σικε-
Μούζουρις, -ιδος, ἡ· πόλ. Ἰνδιῶν.
Μούλιος,ὁ·σύζ.Ἀγαμήδης, θυγ.Αὐγεί.
Μούμμιος,ὁ·Ρωμ.ὕπατος|ὄν.Ρωμαίων.
Μοῦνδα, ἡ· πόλ. Βαιτικῆς Ἱσπανίας.
Μοῦνδος, ὁ· ποτ. Λυσιτανίας.
Μουνιχία,ἡ(κ.-υχία)· εἷς τῶν λιμ.Πει-
Μουργίσκη,ἡ·φρούρ.Θράκης. [ραιῶς.
Μουρυχίδης, ὁ· Ἑλληνοπόντιός τις.
Μοῦσαι,αἱ·αἱ9 θυγ.Διόςκ.Μνημοσύνης.
Μουσαῖος,ὁ·εἷς τῶν Γιγάντων | μυθολογ. ποι., υἱ. Εὐμόλπου | κ. ἄ.
Μουσάριον,τό· ὄν. ἑταίρας.
Μουσεῖον,τό·να. Μουσῶν | οἰκοδόμημα πλησ.Ἀκροπόλ. | κώ.Μακεδον.
Μουσικανός, ὁ· βασ. Ἰνδιῶν.
Μοῦσος, ὁ· γλύπτης τις.
Μουσώνιος,ὁ·φιλόσ.ἐκΤυρρην. | κ. ἄ.
Μουτίνη,ἡ·πόλ.|Ἰταλίας|πόλ.Ἰβηρίας.
Μουτίνης, ὁ· στρατ. Καρχηδονίων.
Μόψιον, τό· λόφ. κ. πόλ. Θεσσαλίας.
Μοψοπία, ἡ· ὄν. Ἀττικῆς.
Μόψοπος, ὁ· βασ. Ἀττικῆς.
Μόψος, ὁ· μάντις Θεσσαλὸς | κ. ἄ.
Μόψου ἑστία(ἡ πόλις), ἡ· πόλ. Κιλικ.
Μυγδονία,ἡ·ἐπαρχ.Μακεδ. | χώ.Φρυγίας | τμῆμα Μεσοποταμίας.
Μύγδων,-ωνος,ὁ(κ.-ών, -ῶνος)·βασ. Βεβρύκων | βασ. Φρυγίας | κ. ἄ.
Μύδων,-ωνος,ὁ· Τρῳαδίτης | πα. φιλοσόφ. Ἀρχελάου | κ. ἄ.
Μυέκφορις, -ιος, ἡ· πόλ. Αἰγύπτου.
Μύης, ὁ· Πυθαγόρειός τις.
Μῦθος, ὁ· κῆπος ἐν Σικελίᾳ.
Μυῖα,ἡ· θυγ. Πυθαγόρου | κ. ἄ.
Μυκάλη, ἡ· ὄρ. κ. λόφος Ἰωνίας.
Μυκαλησσός,ἡ (κ. -ττός)· πόλ. κ. ὄρ. Βοιωτίας.
Μυκερῖνος,ὁ·υἱ.Χέοπος, βασ. Αἰγύπτ.
Μυκῆναι, αἱ·πόλ.Ἀργολ.,ἕδρα Ἀγαμέ.
Μυκηνεύς, ὁ· υἱ. Σπάρτωνος, ἔγγονος Φορωνέως.
Μυκήνη,ἡ· θυγ. Ἰνάχου, σύζ.Ἀκέστορος | πόλ. Ἀργολίδος.
Μύκοι, οἱ· Περσικὸν ἔθνος.
Μύκονος,ἡ(κ.-ωνος)·μίατῶνΚυκλάδ.
Μυλαί, αἱ· πόλ. κ. λιμ. Σικελίας.
Μύλασ(σ)α, τά· πόλ. Καρίας.
Μυλάων, -οντος, ὁ· ποτ.Ἀρκαδίας.
Μύλης, -ητος, ὁ· υἱ. Λέλεγος.
Μυλητίδαι, οἱ· φατρία Συρακουσῶν.
Μύλινος, ὁ· Γίγας ἐν Κρήτῃ.
Μύλιττα,ἡ· ἡ Ἀφροδ. παρ' Ἀσσυρίοις.
Μυλλίας, ὁ· μαθ. Πυθαγόρ.,Κροτωνιά-
Μύνδος, ἡ· πόλ. Καρίας. [της.
Μύνης,-ητος,ὁ·σύζ.Βρισηίδος,ἐκ Λυρνησσοῦ.
Μυόν(ν)ησος,ἡ·πόλ.κ.ἀκρωτ.Ἰωνίας | νῆσοι παραλίων Θεσσαλίας.
Μυονία, ἡ· πόλ. Ὀζολῶν Λοκρῶν.
Μυὸς ὅρμος, ὁ· = Ἀφροδ. ὅρμος, ἐπὶ τοῦ Ἀραβ. κόλπου.
Μυοῦς, -οῦντος, ἡ·πόλ.Καρίας | κ.ἄ.
Μύρα, τά· πόλ. Λυκίας.
Μυρίανδρος, ἡ· πόλ. Συρίας.
Μυρίκη,ἡ· νῆσ. Ἐρυθρᾶς θαλάσσης.
Μυρικοῦς, -οῦντος, ὁ· πόλ. Τρῳάδος.
Μύρινα,ἡ(κ.-ίνη)·θυγ.Τεύκρου,σύζ. Δαρδάνου | μία Ἀμαζόνων | κ. ἄ.| πόλ. Λήμνου | κ. ἄ.
Μύρκινος, ἡ· χώ. κ. πόλ. Θράκης.
Μύρλεια, ἡ· πόλ. Βιθυνίας.
Μυρμηκίδης, ὁ· γλύπτης ἐκ Μιλήτου.
Μυρμήκιον, τό· πόλ. Σκυθίας.
Μύρμηξ,-ηκος,ὁ·σκόπελοςΑἰγ.πελάγ.
Μυρμιδόνες,οἱ· παλ.Αἰγινῆται μετοικήσαντες εἰς Φθιώτιδα.
Μυρμιδόνη, ἡ· μία τῶν 50 Δαναΐδων.
Μυρμιδών,-όνος,ὁ· υἱ.Διὸς κ.Εὐρυμεδούσης | κ. ἄ.
Μύρος, ὁ· ἐπών. ἄρχ.ἐν Ἀθήναις.
Μύρρα, ἡ· θυγ. Κινύρα,μή. Ἀδώνιδος.
Μυρρίνη,ἡ·θυγ.Καλλίου,σύζ. τυρ. Ἱππία(υἱ.τοῦΠεισιστρ.)|ὄν.ἑταιρ.|κ.ἄ.
Μυρρινίδιον,τό·ὑποκορ.τοῦΜυρρίνη.
Μυρρινοῦς,-οῦντος, ὁ· δῆμ.Ἀττικῆς.
Μυρσίλος,ὁ·ὄβασ. Λυδῶν Κανδαύλης | τύρ. Μυτιλήνης | κ. ἄ.
Μύρσινος, ἡ· = Μυρτούντιον, πόλ. Ἤλιδος.
Μύρσος,ὁ·βασ.Λυδ.,πα.Κανδαύλ. |κ.ἄ.
Μύρων, -ωνος, ὁ· ὄν. ποιμένος.
Μυρτάλη, ἡ· ὄν. ἑταίρας | κ. ἄ.
Μυρτία, ἡ· ὄν. Ἀθηναίας.
Μυρτίλος,ὁ· υἱ. Ἑρμοῦκ.Κλεοβούλης, ἡνίοχ.βασ.Ἤλιδος Οἰνομάου | κωμ. ποιητ. | κ. ἄ.
Μύρτιον, ἡ· ὄν. ἑταίρας.

Μύρτιον, τό· χωρ. Θρᾳκ. Χερσονήσου (λεγόμ. κ. Μυρτώνιον).
Μύρτις, -ιος, ὁ· Ἀργεῖός τις.
Μύρτις, -ιος, ἡ· ὄν. ποιητρίας.
Μυρτόεσσα,ἡ· μία τῶν Νυμφ. Ἀρκαδ.
Μύρτος, ἡ· νησὶς Αἰγαίου πελάγους.
Μυρτούντιον, τό· πόλ. Ἤλιδος | κ.ἄ.
Μύρτουσ(σ)α, ἡ· δρ. Λιβύης.
Μυρτώ,-οῦς,ἡ· ὄν. γυναικὸς | δευτέρα σύζ. Σωκράτους | κ. ἄ.
Μυρτώνιον, τό·=Μύρτιον.
Μυρτῷον πέλαγος,τό·μεταξὺ Κρήτης κ. Εὐβοίας.
Μυρτώσιον αἶπος,τό·=Μύρτουσα.
Μυρώ,-οῦς,ἡ·ποιήτρ. ἐκ Βυζαντ. |κ.ἄ.
Μύρων,-ωνος,ὁ·περίφ.γλύπτης | τύρ. Σικυῶνος | κ. ἄ.
Μυρωνιανός, ὁ· συγγραφεύς τις.
Μυρωνίδης,ὁ· στρατ. Ἀθην. | κ.ἄ.
Μῦς, Μυός, ὁ·ἐπίσ.τις ἐν Καρίᾳ|κ.ἄ.
Μυσία,ἡ·ἐπαρχ. Μ.Ἀσίας | =Μοισία | θέσις Ἀργολ. | ἐπίθ. Ἀρτέμιδος.
Μύσιος, ὁ· Ἀργεῖός τις φιλοξενήσας τὴν Δήμητρα | ποτ. Μυσίας | κ. ἄ.
Μυσ|ς(-ίδος) αἶα, ἡ·=Μυσία
Μύσκελλος, ὁ· υἱ. Ἄλκμον.,Ἀργεῖος.
Μύσκων, -ωνος, ὁ· στρατ. Συρακουσ.
Μυσός,ὁ·κάτ.Μυσίας | ἀδελ.Καρὸς κ. Λυδοῦ | ποτ. Μυσίας.
Μυστιχίδης, ὁ· ἐπών.ἄρχ.ἐν Ἀθήναις.
Μύσων,-ωνος,ὁ·εἷς 7 σοφῶν,Χηνιεύς.
Μυτιλήνη, ἡ· θυγ. Μακαρέως ἢ Πέλοπος | πόλ. Λέσβου.
Μύτων,-ωνος,ὁ·υἱ.Ποσειδ.κ.Μυτιλήν.
Μυχός, ὁ· λιμ. Φωκίδος.
Μῶλος, ὁ·=Μόλος.
Μώμεμφις, -ιδος, ἡ· πόλ. Αἰγύπτου.
Μῶφι, τό· ὄρ. Αἰγύπτου.
Μωφίς, -ίδος, ὁ· ποτ. Ἰνδιῶν.

N

Ναάνα, ἡ· πόλ. Ἀσιατ. Σαρματίας.
Νάαρδα, ἡ· πόλ. Μεσοποταμίας.
Νάβαρις,-ιδος, ἡ·πόλ.Ἀριαν.ἐν Ἀσίᾳ.
Ναβαρζάνης, ὁ· Πέρσ.στρατ.Δαρείου.
Ναβαταῖοι, οἱ·ἔθν.Πετραίας Ἀραβίας.
Ναβιανοί, οἱ· ἔθνος Ἀσιατ.Σαρματίας.
Νάβις, -ιδος, ὁ· βασ. ἢ τύρ. Σπάρτης.
Ναβουκοδρόσορος,ὁ·βασ.Ἀσσυρίων, ὁ Ναβουχοδονόσωρ τῆς Γραφῆς.
Ναβουριανός, ὁ· Χαλδαῖος Μαθηματ.
Ναγάδιβα, ἡ (κ. -δινα) ·πόλ. κ. νῆσ. τῆς Ἰνδικῆς Ταπροβάνης.
Νάγαρα, ἡ· πόλ. Ἰνδιῶν (λεγομ. ἄλλως Διονυσόπολις κ. Νύσσα).
Νάγιδος, ἡ· πόλ.μετ.Κιλικ.κ.Παμφυλ.
Νάζαβα, ἡ· πόλ. Μηδίας.
Ναζιανζός, ἡ· πόλ. Καππαδ. (ἡ πρότ. Διοκαισάρεια).
Ναθώ, ἡ· νομὸς Πτολεμαίου.
Ναΐς,-ίδος,ἡ·νύμφ.ὑδάτων,Ναϊὰς|θυγ. Ζήθου | μία Νηρηίδων | κ. ἄ.
Ναϊσσός,ἡ|κ.Νάϊσσος)·πόλ.Μοισίας.
Νακόλεια, ἡ πόλ. Φρυγίας.
Νάλιφος, ὁ· ποτ. Ἀρκαδίας.
Νάμαδος, ὁ· ποτ. Ἰνδιῶν.
Ναμνῖται, οἱ· ἔθν. Λουγδουν.Γαλλίας.
Νάννακος, ὁ· βασ. Φρυγίας. [νώ.
Ναννάριον τό(κ.Νάννιον)·ὄπιον.Ναν-
Ναννώ,-οῦς,ἡ·αὐλητρίς,φίλ.Μιμνέρμ.
Νάνος, ὁ (κ. Νᾶνος κ. Νάννος)·βασ. Γαλατῶν.
Νάξιος, ὁ· υἱ.Πολέμωνος, βασ. Καρῶν.
Νάξος, ὁ· υἱ. Ἐνδυμίωνος.
Νάξος, ἡ·μία Κυκλάδ.| πόλ.Σικελίας.
Νάοκλος, ὁ· εἷς τῶν υἱῶν Κόδρου.
Νάπαρις, -ιος, ὁ· ποτ. Σκυθίας.
Νάρ, Ναρός, ὁ (κ. Νάρνος)· ποτ. Ὀμβρικῆς ἐν Ἰταλίᾳ.
Ναράγαρα, τά· πόλ. Ἀφρικῆς.
Ναρβών, -ῶνος, ἡ (κ. Νάρβων)· πόλ. Ναρβωνικῆς Γαλλίας.
Ναρβωνῖτις, -ίδος, ἡ·ἐπαρχ.Γαλλίας.
Ναρθάκιον ὄρος, τό·ὄρ.κ.πόλ.Φθιώτ.
Ναρθηκίς,-ίδος,ἡ·νησὶς πλησ.Σάμου.
Ναρκαῖος, ὁ· υἱ.Βάκχου, κτίτωρ ναοῦ Ἀθηνᾶς ἐν Ἤλιδι.
Νάρκισσος, ὁ·υἱ. Κηφισοῦ κ. νύμφης Λειριόπης.
Ναρνία,ἡ·ἡ περὶ τὸν Νάρνον Ὀμβρική.
Νάρνος, ὁ·=Νάρ.
Ναρύκη, ἡ (κ. Νάρυκος κ. Νάρυξ)· πόλ. Ὀζολῶν Λοκρῶν.
Ναρυκίδας, ὁ· υἱ. Δαμαρέτου.
Νάρων, -ωνος, ὁ· ποτ. Δαλματίας.
Νάσαλα, ἡ· νῆσ. Ἐρυθρ Θαλάσσης.
Νασάμων, -ωνος, ὁ· υἱ. Ἀμφιθέμιδος κ. Τριτωνίδος.
Νασαμῶνες, οἱ· ἔθνος Ἀφρικῆς.
Νασικᾶς, -ᾶ, ὁ· ὄν. Ρωμαίων.
Νᾶσος, ἡ·=Νῆσος | νῆσ. Ὀρτυγία, ἐν Συρακούσαις.
Νάστας, -α, ὁ· Πυθαγόρειός τις.
Νάστης, -ου, ὁ· υἱ. Νομίονος, ἄρχ. τῶν ἐν Τροίᾳ Καρῶν.
Νατίσων, -ωνος, ὁ· ποτ. Ἀκυληΐας.
Ναύαρις, ἡ· πόλ. Ἀσιατ. Σαρματίας.
Ναύβαρον,τό·πόλ.Εὐρωπ.Σαρματίας.
Ναυβολεῖς, οἱ· κώ. Φωκίδος.
Ναυβολίδης,ὁ·υἱ.Ναυβόλ.,ὁ Ἰφιτ.|κ.ἄ.
Ναύβολος, ὁ· βασ. Φωκίδος, πα. Ἀργον. Ἰφίτου | κ. ἄ.
Ναυκλείδας, -α, ὁ· εἷς τῶν Ἐφόρων Σπάρτης | Πλαταιεύς τις | κ. ἄ.
Ναυκλῆς, -έους, ὁ· στρατ.Λακεδαιμ.
Ναῦκλος, ὁ· εἷς τῶν υἱ. Κόδρου.
Ναυκράτης, -ους, ὁ· υἱ. Δαμοτίμου, ἐκ Σικυῶνος.
Ναύκρατις, -εως (κ. -ιος), ἡ· πόλ. ἐπὶ τοῦ Δέλτα Αἰγύπτου.
Ναυκύδης, -ους, ὁ· περίφ. γλύπτης ἐξ Ἄργους, ἀδελ. Πολυκλείτου.
Ναύλοχος, ὁ· πόλ.Θρᾴκης|λιμ.Σικελ.
Νούπακτος, ἡ· πόλ.κ.λιμ.Λοκρ.Ὀζολ.
Ναυπλία, ἡ· πόλ.κ.λιμ.Ἀργολ.κόλπου.
Ναυπλιάδης, -ου,ὁ·υἱ.Ναυπλ.,ὁ Πρωτ.
Ναύπλιος, ὁ· υἱ. Ποσειδ. κ. Δαναΐδος Ἀμυμώνης | κ. ἄ.
Ναύπορτον, τό· πόλ. Παννονίας.
Ναυσιγένης, -ους, ὁ·ἐπών.ἄρχ.ἐν Ἀθ.
Ναυσιδόη, ἡ· μία τῶν Νηρηίδων.
Ναυσίδοος, ὁ· υἱ.Ποσειδ.κ.Περιδοίας, βασ. Φαιάκων |υἱ.Ὄδυσ. κ. Καλυψ.
Ναυσικάα, ἡ· θυγ. βασ. Φαιάκων Ἀλκινόου κ. Ἀρήτης.
Ναυσικλείδης, -ου, ὁ· ποιητής.
Ναυσικλῆς, -έους, ὁ· στρατ. Ἀθην.
Ναυσικράτης, -ους, ὁ· ῥήτωρ τις ἐξ Εὐβοίας | ὑποκρ. κωμῳδιῶν | κ.ἄ.
Ναυσικύδης, -ους, ὁ· ἀλφιτοπώλης τις ἐξ Ἀθηνῶν.
Ναυσιμάχη,ἡ·πλαστ.ὄν.παρ'Ἀριστοφ.
Ναυσίμαχος, ὁ· ἐπών. ἄρχ. ἐν Ἀθήν.
Ναυσιμέδων, -οντος, ὁ· υἱ. Ναυπλίου, ἀδελ. Παλαμήδους.
Ναυσίνικος, ὁ· ἐπών. ἄρχ. ἐν Ἀθήν.
Ναυσίνοος, ὁ· υἱ Ὄδυσ. κ. Καλυψοῦς ἢ Κίρκης, ἀδελ. Ναυσιθόου.
Ναυσίσταθμος,ὁ(κ.Ναύσταθμον,τό)· ὁρμητήριον Κυρηναϊκῆς ἐν Λιβύῃ.
Ναύτακα, τά· πόλ. Σογδιανῆς.
Ναυτεύς, ὁ· εἷς τῶν Φαιάκων.
Νέα, ἡ (κ. Νέαι, αἱ)· νῆσ. παρὰ τὴν Λῆμνον | φρούρ. Μυσίας.
Νέαιδος, ὁ· ποτ. Ἰταλίας.
Νέαιρα, ἡ· νύμφη τις | θυγ. Πηρέως | θυγ.Στρυμόνος | θυγ.Νιόβης |κ.ἄ.
Νέαιχμος, ὁ· ἐπών. ἄρχ. ἐν Ἀθήναις.
Νεάνδρεια, ἡ (κ. -ία, κ. Νεάνδριον, τό)· κώ. Αἰολίδος.
Νεάνθης, -ους, ὁ· ῥήτ. ἐκ Κυζίκου.
Νέανδος, ὁ· υἱ. Πιττακοῦ, ἐκ Λέσβου.
Νεάπολις, -εως, ἡ· πόλ. Ἰταλ.|πόλ. κ. λιμ. Μακεδ | πόλ. Κολχίδος | κ.ἄ.
Νέαρχος, ὁ· ναύαρχος Μ.Ἀλεξ. | τύρ. Ἤλιδος | κ.ἄ.
Νεβρίς, -ίδος, ἡ· ὄν. βουλῆς.
Νέβρισσα, ἡ (κ. Νάβρ-)· πόλ. Βαιτικῆς Ἱσπανίας.
Νεβροφόνη,ἡ·νύμφη,σύντροφ.Ἀρτέμ.
Νεβροφόνος, ὁ· υἱ.Ἰάσ. κ.Ὑψιπύλης.
Νέδα, ἡ·νύμφη,θυγ.Ὠκε.| ποτ.Μεσσην.
Νεδουσία, ἡ· ἐπίθ. Ἀθηνᾶς.
Νέδων, -οντος, ὁ· ποτ.κ.πόλ.Μεσσην.
Νειλεύς, ὁ· βλ. Νηλεύς.
Νειλόπολις, -εως, ἡ· πόλ. Αἰγύπτου.
Νείλος, ὁ· περίφ. ποτ. Αἰγύπτου.
Νειτῆτις, -ιδος, ἡ· θυγ. ἑασ. Αἰγύπτου Ἀπρίου.
Νεκρόπολις, -εως, ἡ· προάστειον Ἀλεξανδρείας.
Νεκτάναβις, -ιδος, ὁ (κ. Νεκτανεβός)· βασ. Αἰγύπτου.
Νεκώς, -ῶ, ὁ· πα. κ. υἱ. Ψαμμητίχου. βασ. Αἰγύπτου.
Νελαΐδας, -α,ὁ·Ὀλυμπιον.ἐξ Ἤλιδος.
Νέμουσος, ἡ· πόλ. Ναρβων. Γαλλίας.
Νεμέα, ἡ· χωρ. Ἀργολίδος.
Νέμεα, τὰ (κ. -εια)· ἑορταὶ κ. ἀγῶνες ἐν Νεμέᾳ.
Νεμεός, -άδος, ἡ·ὄν.ἑταίρας ἐν Ἀθήν. | ὄν. αὐλητρίας | κ.ἄ.
Νέμειον, τό·να.Νεμαίου Διὸς ἐν Λοκρίδ.
Νεμεσιανός, ὁ·Καρχηδόνιος ποιητής.
Νεμέσιος, ὁ· ἐπίσκοπος Ἐμέσης.
Νέμεσις, -εως,ἡ,(ἄλλως Ἀδράστεια)· θυγ. Νυκτὸς κ. Ἐρέβους.
Νεοβούλη, ἡ· θυγ. Λυκάμβου, μνηστὴ Ἀρχιλόχου.
Νεοκαισόρεια, ἡ· πόλ. ἐπαρχ.Πόντου.
Νεοκλείδης, -ου, ὁ· Ἀθην.ῥήτωρ|Μαθηματικὸς τις.
Νεοκλῆς, έους, ὁ· πα. Θεμιστοκλέους | Βοιώταρχος | κ.ἄ.
Νεόκριτος, ὁ· Πυθαγόρειός τις Ἀθην.
Νεολαΐδας, -α, ὁ (κ. -ᾶδας)· υἱ.Προξένου, Ἀρκάς.
Νεόμηρις, -εως, ἡ·μία τῶν Νηρηίδων.
Νέον τεῖχος, τό· πόλ. Αἰολέων ἐν Μυσίᾳ | φρούρ. Θρᾴκης.
Νεοπτολέμεια,τά·ἑορτὴ Δελφῶν πρὸς τιμὴν Νεοπτολέμου.
Νεοπτόλεμος, ὁ (ἄλλως Πύρρος)· υἱ. Ἀχιλλέως κ. Δηϊδαμείας|βασ.Μολοσσῶν | στρατ. Μ. Ἀλεξ. | κ.ἄ.
Νεόχαβις, ιος, ὁ· πα. τοῦ βασ. Αἰγύπτου Βοκχόριδος.
Νέπετα, ἡ (κ.Νέπιτα)·πόλ.Τυρρηνίας.
Νέριον, τό· ἀκρωτ. Ταρρακων.Ἱσπαν.
Νερούῖοι, οἱ· ἔθνος Βελγ. Γαλλίας.
Νέρων, -ωνος, ὁ· Ρωμ. αὐτοκράτωρ.
Νέσος, ὁ·=Νέσσος.
Νέσσος,ὁ·εἷς τῶν Κενταύρ.|=Νέστος.
Νέσσων, -ωνος, ὁ· υἱ. Θεσσαλοῦ.
Νεσσωνίς, -ίδος, ἡ· ὄν. Θεσσαλίας | Νεσσ- λίμνη· πλησίον Λαρίσσης.
Νεσταῖοι, οἱ· ἔθνος Ἰλλυρίας.
Νεστάνη, ἡ· κώμη Ἀρκαδίας.
Νέστιοι, οἱ·οἰκοῦντες περὶ τὸν Νέστον.
Νεστορίδης,ὁ·υἱ.Νέστορ.,Ἀντίλοχος.

Νέστος, ὁ (κ.Νέσσος)· υἱ.Ὠκεανοῦ κ. Τηθύος | ποτ. Θρᾴκης.
Νέστωρ, -ορος, ὁ· υἱ.Νηλέως,βασ.Πύλου | ποιητὴς ἐκ Λυκίας | κ.ἄ.
Νευρίς, -ίδος, ἡ·χώ.ΝευρῶνἐνΣκυθίᾳ.
Νευροί, οἱ· Σκυθικὸν ἔθνος.
Νευρώδη ὄρη, τά· ὄρ. Σικελίας.
Νεφαλίων, -ωνος, ὁ· υἱ. Μίνωος.
Νεφέλη, ἡ· σύζ. Ἀθάμαντος, μή. Φρίξου κ. Ἕλλης|μή. Κενταύρων|χωρ. Πηλίου | κ. ἄ.
Νέφθυς, -υος, ἡ· θυγ. Διὸς κ. Ἥρας ἢ Ῥέας, θεὰ Αἰγυπτίων.
Νέφος, ὁ·υἱ.Ἡρακλ.κ.Θεσπιάδος Πραξιθέας.
Νεχραῖοι, οἱ· ἔθνος Ἰνδιῶν.
Νέων, -ωνος, ὁ· στρατ. τῶν Μυρίων, Λακεδαιμόν.|Μεσσήν., πράκτωρΦιλίππου.
Νέων, -ωνος, ἡ (κ. Νεῶνες, οἱ)·πόλ. Φωκίδος.
Νήαιδος, ὁ· ἀντὶ Νέαιδος.
Νηΐδ, ἡ· ἡ Ἀθηνᾶ παρ' Αἰγυπτίοις.
Νήιον, τό· ὄρ. Ἰθάκης.
Νηίς, -ίδος, ἡ· ἀντὶ Ναΐς.
Νήιτος, η, ον· ὁ τῆς Νηΐδος | Νήιται Πύλαι=μία τῶν7πυλῶν ἐνΘήβαις.
Νηλείδης, -ου, ὁ· υἱ. ἢ ἀπόγ. Νηλέως.
Νηλεύς, -έως, ὁ· υἱ.Ποσειδ.κ.Τηρούς, ἀδελ. Πελίου!υἱ. Κόδρου|φιλόσ.| κ. ἄ. |ποτ.Εὐβοίας.
Νηληιάδης, ὁ·=Νηλείδης.
Νηληίς, -ίδος,ἡ·θυγ.Νηλέως, ἡ Πηρώ.
Νηλία, ἡ· πόλ. Θετταλομαγνησίας.
Νηλώ, -οῦς, ἡ· μία τῶν Δαναΐδων.
Νημερτής, -οῦς, ἡ·μία τῶνΝηρηίδων.
Νηρεῖς, -ίδος, ἡ· βλ. Νηρηίς.
Νηρεύς, -έως, ὁ· υἱ. Πόντου κ.Γῆς,πα. 50 θυγατέρων, τῶν Νηρηίδων.
Νηρηίς, -ίδος, ἡ· θυγ. Νηρέως κ. Δωρίδος| Νηρηίδες,αἱ·50θυγ.Νηρέως.
Νήρικος, ἡ· πόλ. Λευκάδος.
Νηρίς, -ίδος, ἡ· κώ.Ἀργολ. ἢ Μεσσην.
Νήριτον, τό· ὄρ. Ἰθάκης.
Νήριτος, ὁ· υἱ. Πτερελάου, οἰκιστὴς Ἰθάκης.
Νησαία, ἡ·=Νισαία.
Νησαίη, ἡ· μία τῶν Νηρηίδων.
Νησιώτης, ὁ· ὁ γλύπτης Κρητίας.
Νησώ, -οῦς, ἡ· μία τῶν Νηρηίδων
Νηφαλίων, -ωνος, ὁ·=Νεφαλίων.
Νῆφος, ὁ·=Νέφος.
Νίβαρος, ὁ· ὄρ. Ἀρμενίας.
Νίγειρ, -ειρος, ὁ· ποτ. Ἀφρικῆς.
Νίγειρα μητρόπολις, ἡ· πόλ. Γαιτουλίας ἐν Ἀφρικῇ.
Νίγρητες, οἱ(κ.Νιγρῖται)· ἔθνος Ἀφρ.
Νιγρῖνος, ὁ· ρωμαϊκὸν ὄνομα.
Νίγρος, ὁ· ἀρχιστράτηγος Ρωμαίων.
Νικαγόρα, ἡ· σύζ. Ἐχετίμου, μή. Ἀγασικλέους, ἐκ Σικυῶνος.
Νικαγόρας,-ου,ὁ·Μεσσήνιός τις|Γραμματεὺς κ. σοφιστὴς Ἀθην. | κ. ἄ.
Νίκαια, ἡ· θυγ. Ἀντιπάτρου |ὄν. διαφ. πόλ.(Βιθυν.,Λιγυρίας,Ἰνδιῶν κλπ.) | φρούρ. πλησίον Θερμοπυλῶν.
Νικαίνετος, ὁ·ἐπιγραμματ. ἐξ Ἀδδήρ.
Νικάνδρα,ἡ·ἱέρεια τοῦἐνΔωδώνῃ μαντείου | κ.ἄ.
Νίκανδρος, ὁ· υἱ. βασ. Σπάρτης Χαριλάου | ἰατρός, Γραμματικὸς | κ.ἄ.
Νικάνωρ, -ορος, ὁ· στρατ. Χαόνων| στρατ. Μ.Ἀλεξ | Γραμματ. κ. ἄ.
Νικαρέτη, ἡ· ὄν. διαφ. γυναικῶν.
Νίκαρχος,ὁ· Ἀθην.συκοφάντης | Ἀρκάς τις | κ. ἄ.
Νικασίπολις,-ίδος,ἡ· μία τῶν συζ.Φιλίπ.τοῦ Ἀμύντου, μή. Θεσσαλονίκ.
Νίκασος, ὁ· τῶν Μεγαρέων τις.
Νικάσυλος, ὁ· Ὀλυμπιον(κ. ἐκ Ῥόδου.
Νικοτόριον, τό· ὄρ. Ἀυσουρίας.
Νικάτωρ,-ορος, ὁ· ὁ βασ. Σέλευκος.
Νίκη,ἡ·θυγ.Στυγὸς κ.Πάλλαντος | μία τῶν Θεσπιάδων.
Νικήρατος,ὁ·πα.τοῦστρατ.Νικίου | υἱ. Νικίου | ἐπών. ἄρχων'Αθην. | κ.ἄ.
Νικήτης, ὁ· ἀντὶ Νικήτας, ἰατρός τις.
Νικηφόρα, ἡ· ἐπίθ. Ἀφροδίτης.
Νικηφόριον, τό· πόλ. κ. φρούρ. Μεσοποτ., ἡ ὕστερον Λεοντόπολις.
Νικηφόριος, ὁ· ἐπίθ. Διός.
Νικιάδης,ὁ· υἱ. Νικίου, Ἀθηναῖος.
Νικίας,-ίου,ὁ·υἱ.Νικηράτου,ἐπών.ἄρχ. ἐν Ἀθ. | ζωγράφος Ἀθην. | κ.ἄ.
Νικίππη,ἡ·μίατῶν Θεσπιάδ.|θυγ. Πέλοπος, μή. Εὐρυσθέως | κ. ἄ.
Νίκιππος,ὁ· τύρ. τῆς νήσου Κῶ | κ. ἄ.
Νικοβούλη,ἡ· φευδών. συγγραφ. τινός.
Νικόδαμος,ὁ·γλύπτηςτιςἐκΜαινάλου.
Νικόξημος, ὁ·ἐπών. ἄρχ.Ἀθην. | κ. ἄ.
Νικοδίκη, ἡ· ὄν. Ἀθηναίας.
Νικόδρομος, ὁ·υἱ.Ἡρακλ. κ. Θεσπιάδ. Νίκης | Αἰγινήτης τις | κ. ἄ.
Νικόδωρος,ὁ· ἐπών. ἄρχ.Ἀθ.| πύκτης ἐκ Μαντινείας.
Νικοθόη, ἡ· μία τῶν Ἀρπυιῶν.
Νικοκλῆς,-έους, ὁ· ἐπών.ἄρχ.Ἀθην. | τύρ.Κύπρου | τύρ.Σικυῶνος | κ. ἄ.
Νικοκράτης,-ους,ὁ· ἐπών. ἄρχ.Ἀθην.
Νικοκρέων,ὁ·βασ. Σαλαμῖνος Κύπρου.
Νικολάδας,-α,ὁ·υἱ. Νικολάου, Πυθιονίκης ἐκ Κορίνθου.
Νικολαΐδας,-α, ὁ· Ταραντῖνός τις.
Νικόλαος,ὁ(κ.Νικόλεως,κ.-λας)· πα. κ. υἱ. Σπαρτιάτου Βούλιδος.
Νικόλοχος, ὁ· ναύαρχ. Σπαρτιατῶν
Νικομαχίδης,-ου, ὁ· Ἀθηναῖός τις,υἱ. Νικομάχου.
Νικόμαχος,ὁ·υἱ.Μαχάονος,ἰατρός|βασ. Φερῶν|ἐπών.ἄρχ.Ἀθ.|ζωγράφ.|κ.ἄ.
Νικομήδεια, ἡ· πόλ. Βιθυνίας.
Νικομήδης,-ους,ὁ·υἱ.βασ.Σπάρτ.Κλεομβρότ.|πα. Ἀριστομ |ὄν. βασιλέων Βιθυνίας | κ. ἄ.
Νικόπολις,-εως,ἡ·πόλ.Ἠπείρου κ.Ἀκαρν.|πόλ. Ἀρμεν. πόλ. Αἴγ. | κ.ἄ.
Νικοστράτη,ἡ·μή. Εὐάνδρου | ἑταίρα Ἀθην. | κ. ἄ.
Νικόστρατος,ὁ· υἱ. Μενελ.κ.Ἑλένης | στρατ.Ἀθην.|ἐπών.ἄρχ.|ζωγρ.|κ. ἄ.
Νικοτέλεια, ἡ· μή. Ἀριστομένους.
Νικοτέλης,-ους,ὁ· ἐπών. ἄρχ. Ἀθην. | διαδ.οἰνοπότης ἐκ Κορίνθου | κ. ἄ.
Νικοφάνης,ὁ·Ἀρκάς τις ἐκ Μεγαλοπ.
Νικόφημος,ὁ· ἐπών.ἄρχ.Ἀθην. | κ. ἄ.
Νικοφῶν,-ῶντος, ὁ· κωμ. ποι. | κ. ἄ.
Νίκυλλα, ἡ· ὄν. γυναικός.
Νικώ, -οῦς, ἡ· διαδ. ἑταίρα ἐκ Σάμου.
Νίκων,ὁ·ἐπών.ἄρχ.Ἀθην.|Θηβαῖός τις.
Νικωνία, ἡ (κ. Νικώνιον, τό)·πόλ. Εὐρωπ. Σαρματίας.
Νικωνίδας, -α, ὁ· Θεσσαλός τις.
Νινευή, ἡ· βλ. Νῖνος.
Νινία, ἡ· πόλ. Δαλματίας.
Νῖνος, ὁ· υἱ. Βήλου, βασ. Ἀσσυρίων.
Νῖνος,ἡ·πόλ.Ἀσσυρίας|πόλ.Βαβυλων.
Νινύας,ὁ·υἱ.Νίνου κ.Σεμιράμιδος, βασ. Ἀσσυρίας. [ρωνέως.
Νιόβη,ἡ·θυγ.Ταντάλουκ.Δίας| θυγ.Φο-
Νιρεύς,-έως,ὁ·υἱ.Χάροποςκ.Ἀγλαΐας, ἐκ Σύμης.
Νῖσα, ἡ (κ. Νίσσα)· πόλ. Βοιωτίας.
Νίσαια,ἡ(κ.-αία)·πόλ.Μεγαρίδος | χώ. Μαργιανῆς.
Νισαῖον πεδίον, τό· πεδιὰς Μηδίας.
Νισαῖος, ὁ·τύραννος, διαδ. οἰνοπότης.
Νίσιβις, -εως, ἡ· πόλ. Μυγδονίας.
Νῖσος, ὁ· υἱ. βασ. Ἀττικ. Πανδίονος, πα. Σκύλλας, βασ. Μεγάρων.
Νίσσα, ἡ·=Νῖσα.
Νισυρεύς,-έως, ὁ· ἐπίθ. Ποσειδῶνος.
Νίσυρος, ἡ· νῆσος Αἰγαίου, μία τῶν Σποράδων | πόλ. νήσου Καρπάθου.
Νίτητις,-εως,ἡ·θυγ.βασ.Αἰγύ.Ἀπρίου.
Νιτιόβριγες, οἱ· ἔθνος Γαλλίας.
Νιτρία, ἡ· (κ. -ίαι, αἱ)·πόλ Αἰγύπτου.
Νίτωκρις, -ιος, ἡ· σύζ. Νεβουχοδονόσορος | βασίλ. Αἰγύπτου.
Νικφάτης, ὁ· στρατ.Περσῶν |ὄρ.Ἀρμεν.
Νίψα, ἡ· πόλ. Θρᾴκης.
Νιψαῖοι, οἱ· ἔθνος Θρᾴκης.
Νόαρος, ὁ· ποτ. Γερμανίας.
Νοήμων, -ονος, ὁ· υἱ. Φρονίμου ἐξ Ἰθάκης | κ. ἄ.
Νόης, -ου, ὁ· ποτ. Θρᾴκης.
Νόδων, -ωνος, ὁ· Ἐρετριεύς τις, πα. Αἰσχίνου.
Νοῖγα, ἡ· πόλ. Ἰσπανίας.
Νομάδες, οἱ· οἱ μὴ ἔχοντες μόνιμον διαμονὴν βοσκοὶ ποιμνίων |οἱ κάτ. Νουμιδίας.
Νομαδική, ἡ· ἡ Νουμιδία.
Νομαία, ἡ· ὄν. ποιμενίδος.
Νομαντία, ἡ· πολ. Ταρραχ.Ἰσπανίας.
Νομάς, -άδος, ὁ· ὁ κάτ. Νουμιδίας.
Νομᾶς, -ᾶ, ὁ·=Νουμᾶς.
Νομήτωρ, -ορος, ὁ·=Νουμήτωρ.
Νομία, ἡ· νύμφη Ἀρκαδίας.
Νόμια ὄρη, τά· ἐν Ἀρκαδίᾳ.
Νόμιος, ὁ· ἐπίθ.Ἀπόλλ.|ἐπίθ.Ἑρμοῦ.
Νομιστήριον, τό· πόλ. Γερμανίας.
Νομίων, -ονος, ὁ· πα. Ἀμφιμάχου.
Νόννος, ὁ· Αἰγύπτιος ποιητής.
Νοσσίς, -ίδος, ἡ·ποιήτρια ἐκΛοκρῶν.
Νότιον, τό· πόλ. κ. ἀκρωτ. Αἰολίδος.
Νότος, ὁ· υἱ. Ἀστραίου κ. Ἠοῦς
Νότου κέρας, τό· ἀκρωτ. Ἀφρικῆς.
Νοῦβαι, οἱ· λα. Ἀφρικῆς.
Νούδιον, τό· πόλ. Ἤλιδος.
Νουκερία, ἡ· ὄν. δύο πόλ. Ἰταλίας.
Νουμήνιος, ὁ· συγγρ. ἐξ Ἡρακλείας.
Νουμήτωρ, -ορος, ὁ· υἱ. βασ. Ἄλβας Πρόκα.
Νουμιδία, ἡ· ἐπαρχ. Ἀφρικῆς.
Νουρσία, ἡ· πόλ. Ἰταλίας.
Νοῦς, -οῦ, ὁ· ποτ. Ἀρκαδίας.
Νουτρία, ἡ· πόλ. Ἰλλυρίας.
Νυκτεύς, -έως, ὁ· υἱ. Ὑριέως, πα. Ἀντιόπης | πα. Καλλιστοῦς.
Νυκτηΐς, -ίδος, ἡ· θυγ. Νυκτέως, ἡ Ἀντιόπη | κ. ἄ.
Νύκτιμος, ὁ· υἱ. κ. διάδ. Λυκάονος, βασ. Ἀρκαδίας.
Νύμβαιον, τό· λίμνη Λακωνίας.
Νύμφα, ἡ· ἐπίθ. Ἀφροδίτης.
Νύμφαι, αἱ· κατώτεραι θεότητες.
Νυμφαίη, ἡ· νῆσος Καλυψοῦς.
Νύμφαιον, τὸ (κ. -αῖον)· ἱερὸν Νυμφῶν | πόλ. κ. λιμ. Ταυρίδος | κ.ἄ.
Νυμφαῖος, ὁ· μουσικὸς ἐκ Κρήτης.
Νυμφάς, -άδος, ἡ· χωρ. Ἀρκαδίας.
Νυμφασία, ἡ· πηγὴ Ἀρκαδίας.
Νύμφις,-ίδος,ὁ·συγγρ.ἐκΠοντοηρακλ.
Νυμφόδωρος,ὁ·υἱ.Πύθου,Ἀδδηρ.|κ.ἄ.
Νύξ, Νυκτός, ἡ· θεότης, θυγ. Χάους, ἀδελ. Ἐρέβους.
Νῦσα,ἡ·θυγ.Ἀριστοίου,τροφὸςΔιονύσ. | ὄν. διαφ. πόλ. (Ἰνδιῶν, Αἰθιοπ., Βοιωτ., Εὐβ. κλπ.) | ὄν. ὀρέων.
Νυσηΐς. -ίδος, ἡ· Νυσηΐδες νύμφαι,

αἱ θρέψασαι τὸν Διόνυσον.
Νῦσος ,ὁ· ὁ ἀναθρέψας τὸν Διόνυσον.
Νύσσα, ἡ· ἀδελφὴ Μιθριδάτου.
Νυχεία, ἡ Νύμφη τις | πηγὴ ἐνΤάφῳ.
Νῶλα, ἡ (κ. Νώλη)· πόλ. Ἰταλίας.
Νώμεντον, τό· πόλ. Ἰταλίας.
Νωνακριάτης, ὁ· ἐπίθ. Ἑρμοῦ.
Νώνακρις, -ιδος, ἡ· σύζ. Λυκάονος | πόλ. Ἀρκαδίας.
Νῶρα,τὰ (κ.ἡ)·πόλ. Σαρδιν.|κώ.Καππ.
Νῶραξ,-ακος,ὁ·υἱ.Ἑρμοῦκ.Ἐρυθείας.
Νώρεια,ἡ (κ.-ήεια)· μητρόπολ. Νωρικῶν Γερμανίας.
Νωρικοί, οἱ· ἔθνος Γερμανίας.
Νωρικόν, τό· χώ. Γερμανίας.

Ξ

Ξάνθη, ἡ· μία τῶν Ὠκεανίδων.
Ξάνθης, -ου, ὁ· στρατ. Μάρδων.
Ξανθίας, -ου, ὁ· ὄν. δούλου παρ' Ἀριστοφ. | διδάσκ. ἀθλητικῆς. Ἀθην.
Ξανθικλῆς, -έους, ὁ· στρατ. Μυρίων.
Ξάνθιοι, οἱ· ἔθνος Ὑρκανίας.
Ξάνθιον πεδίον, τό· πεδιάς Λυκίας.
Ξανθίππη,ἡ·θυγ.Δώρου | σύζ. Σωκράτους | θυγ. Περιάνδρου | κ. ἄ.
Ξάνθιππος,ὁ· υἱ.Μέλαντος | πα. κ. υἱ. Περικλέους | στρατ.Λακεδ. | κ. ἄ.
Ξανθίς,-ίδος, ἡ· μία τῶν Θεσπιάδων.
Ξάνθος,ὁ·βασ.Τροιζῆνος| βασ.Θηβῶν | κ.ἄ.|ὄν.διαφ.ποτ.(Τροίας, Λυκίας).
Ξανθώ,-οῦς, ἡ· μία τῶν Νηρηίδων·
Ξειναγόρης, ὁ·=Ξεναγόρας.
Ξεινοφῶν, ὁ·=Ξενοφῶν.
Ξεναγόρας,-α,ὁ·περιδ.οἰνοπότ.ἐκ Ρόδου.
Ξεναίνετος,ὁ·ἐπών.ἄρχ.Ἀθην. |δου.
Ξενάρης,-ους,ὁ·εἰςτῶν Ἐφόρ. Σπάρτ.
Ξενάρκης,-ους,ὁ·πα.Ἀριστομ.,Αἰγιν.
Ξέναρχος,ὁ·κωμ. ποιητής | περιπατ. φιλόσ. | κ. ἄ.
Ξενέα, ἡ· ὄν. ποιμενίδος.
Ξενιάδης, ὁ· Κορίνθιος φιλόσ. | κ.ἄ.
Ξενίας,-ου,ὁ·στρατ. τῶν Μυρίων, Ἀρκὰς | πλούσιος Ἠλεῖος.
Ξένιος, ὁ· ἐπίθ. Διός.
Ξενίς, -ίδος, ἡ· ὄν. δούλης.
Ξενόδαμος,ὁ· υἱ. Μενελ. | Ὀλυμπιον. ἐξ Ἀντικύρας | λυρ.ποι. Κυθήριος.
Ξενοδίκη,ἡ·θυγ.Συλέως |θυγ.Μίν.|κ.ἄ.
Ξενόδοκος,ὁ·Μεσσήν.Ὀλυμπιονίκης.
Ξενόκλεια,ἡ·ἱέρεια Δελφικ. μαντείου.
Ξενοκλείδης,ὁ·ναύαρχ.Κορινθ. | κ. ἄ.
Ξενοκλῆς,-έους, ὁ·στρατ.Λακεδαιμ. | τραγ.ποι.,πατ.κ.υἱ.Κρατίνου | κ.ἄ.
Ξενοκράτης,-ους,ὁ·φιλόσ.ἐκΧαλκηδ. | ἀδελ. Θήρωνος | κ. ἄ.
Ξενοκρίτη, ἡ· ὄν. γυναικός.
Ξενόκριτος,ὁ·λυρ.ποι.|Θηβ. γλύπτης.
Ξενοφάνης,-ους,ὁ·πα. στρατ. Δαμάχου | φιλόσ. ἐκ Κολοφῶνος | κ. ἄ.
Ξενοφάντης,-ου,ὁ·Πυθαγόρ.ἐξ Ἰταλ.
Ξενοφαντίδας,-α,ὁ·Λακεδαιμόν. τις.
Ξενόφαντος, ὁ· Ἀθ. διθυραμβοποιός.
Ξενόφιλος,ὁ·Πυθαγόρ.φιλόσ.ἐκΘρᾴκ.
Ξενόφρων,-ονος,ὁ·υἱ.Φαιδίμου |κ.ἄ.
Ξενοφῶν,-ῶντος,ὁ·Ὀλυμπιον.ἐκ Κορίνθ.|στρατ.Ἀθην. | ὁπεριφ.στρατ., φιλόσ. κ. ἱστοριογρ. | κ ἄ.
Ξένυλλα,ἡ·ὄν.γυναικὸςπαρ'Ἀριστοφ.
Ξένων,-ωνος,ὁ·ἀρχηγ Θηβαίων| ἱστοριογρ.| τύρ. Ἑρμιόνης | κ.ἄ.
Ξερξηνή, ἡ· ἐπαρχία Ἀρμενίας.
Ξέρξης,-ου, ὁ· υἱ. Δαρείου Ὑστάσπου, βασ.Περσῶν|υἱ.ἈρταξέρξουΑ'|κ.ἄ.
Ξιμηνή, ἡ· ἐπαρχία Πόντου.
Ξιφωνία, ἡ· πόλ. Σικελίας.
Ξόϊς,-εως(-ιος),ἡ·πόλ.τοῦΔέλταΑἰγύ.
Ξοῦθος,ὁ·υἱ.Ἕλληνος κ.νύμφ.Ὀρσηίδος | Ἀθην. τραπεζίτης.
Ξυλόπολις,-εως, ἡ·πόλ. Μακεδονίας.
Ξυνία, ἡ· πόλ. Θεσσαλίας.
Ξυνοίκια,τά·=Συνοίκια·ἑορτὴ ἐν Ἀθ. εἰς ἀνάμν.τοῦ συνοικισμοῦ τῶν Ἀθ.
Ξυπέτη, ἡ· δῆμ. Ἀττικῆς.

Ο

Ὄα, ἡ· δῆμος Ἀττικῆς.
Ὀάνοι, οἱ· λα. νήσ. Ταπροβάνης.
Ὄαξος, ἡ· πόλ. Κρήτης.
Ὄαρος, ὁ· ποτ. Σκυθίας.
Ὄασις, -εως, ἡ·=Αὔασις (Αἰγυπτ. λέξις), δασις ἐν μέσῳ ἐρήμου.
Ὀβάνα, ἡ (κ. Ὀβ-)· πόλ. Ἀσσυρίας.
Ὀβόκας, -α, ὁ· ποτ. Ἰρλανδίας.
Ὀβόλκων, -ωνος,ἡ·πόλ.Βαιτ.Ἱσπαν.
Ὀβριάρεως, ὁ·=Βριάρεως.
Ὄβριμος,ὁ·εἷς τῶν 50 υἱ.Αἰγύπτ.|κ.ἄ.
Ὄγκα,ἡ(κ.Ὄγγα)·ἡ Ἀθηνᾶ ἐν Βοιωτ.
Ὄγκειον, τό (κ.Ὄγκιον)·κώ.Ἀρκαδ.
Ὄγκος, ὁ· υἱ.Ἀπόλλ., ἡγ.Ἀρκαδίας.
Ὄγμιος, ὁ·ὁ Ἡρακλ. παρὰ Γαλάταις.
Ὀγρύλη,ἡ·=Ἀγρύλη,κώ.Σαρδινίας.
Ὀγχησμός, ὁ· λιμ. Θεσπρωτίας.
Ὀγχηστός, ὁ· υἱ. Ποσειδ. ἢ Βοιωτοῦ | υἱ. Ἀγρίου.
Ὀγχηστός, ἡ·πόλ.Βοιω.|πόλ.Θεσσαλ.
Ὀδησσός,ἡ·πόλ.Θρᾴκ. ἐπὶ Εὐξ.Πόντ.
Ὀδίος,ὁ·ἡγ.ἈλιζόνωνΒιθυνίας | κ.ἄ.
Ὀδιούπολις,-εως, ἡ·κώ.Ποντοηρακλ.
Ὀδοιδόκος, ὁ· υἱ. Ὀποῦντος, πα.Ὀϊλέως.
Ὀδομαντική, ἡ· χώ. Ὀδομάντων.
Ὀδόμαντοι, οἱ (κ.-ες)· ἔθνος Θρᾴκης.
Ὀδρύσαι, οἱ· ἔθνος Θρᾴκης.
Ὀδρυσίς, ἡ· χώ.τῶν Ὀδρυσῶνθρᾴκης.
Ὀδύσσεια, ἡ· τὸ ποίημα τοῦ Ὁμήρου | πόλ Βαιτικῆς Ἱσπανίας.
Ὀδυσσεύς, -έως, ὁ· υἱ. Λαέρτου, ὁ περίφημος Ὁμηρικὸς ἥρως.
Ὀζόλαι, οἱ· λα. Λοκρίδος.
Ὀή, ἡ· (κ.Οἰή)· δῆμος Ἀττικῆς.
Ὀθρηίς,-ίδος,ἡ·Νύμφη,μή.Μελιτέως.
Ὀθρυάδης,-ου,ὁ·τῶν ἐπισ.Σπαρτ.τις.
Ὀθρυονεύς, -έως, ὁ· ἐκ Καθησσοῦ, σύμμαχος Τρώων.
Ὄθρυς, -υος, ἡ· ὄρ. Θεσσαλίας.
Οἶα, ἡ· ὄν. ἑταίρας | κώ. νήσ. Θήρας
Οἴαγρος, ὁ·βασ.Θρᾴκ.|ὁποκρ τραγῳδ.
Οἰάνδεια,ἡ(κ.-δη)·πόλ.Ὀζολῶνλοκρ.
Οἶαξ, -ακος,ὁ·υἱ.Ναυπλίουκ.Κλυμέν.
Οἰαξίς, -ίδος, ἡ·=Ὄαξος,
Οἴβαλος, ὁ·υἱ.Περιήρους ἢ βασ.Σπάρτης Κυνόρτα.
Οἰβάρης, -ους, ὁ· υἱ. Μεγαβύζου|σατράπης Βιθυνίας.
Οἰβώτας, -α, ὁ· Ἀχαιὸς Ὀλυμπιον.
Οἰδάνης, -ου, ὁ· ποτ. Ἰνδικῆς.
Οἰδίπους, -οδος, ὁ· υἱ. βασ. Θηβῶν Λαΐου κ. Ἰοκάστης.
Οἴη, ἡ·=Ὀή, δῆμ. Ἀττ.| κώ.Αἰγίνης.
Οἰκλείδας, ὁ· ἀντὶ Ὀϊκλείδης,υἱ.Ὀϊκλέους.
Ὀϊκλῆς, -έους, ὁ· υἱ.Ἀντιφάτου, πα. Ἀμφιαράου.
Ὀϊλεύς, -έως, ὁ· υἱ. Δεωδόκου, βασ. Λοκρῶν | κ. ἄ.
Ὀϊλιάδης, -ου, ὁ· υἱ. Ὀϊλέως,Αἴας ὁ Λοκρός.
Οἶμη, ἡ· μία τῶν Δαναΐδων.
Οἰνειάδαι, οἱ· πόλ. Θεσσαλίας.
Οἰνειάς,-άδος,ἡ·ἡ περὶτοὺςΟἰνιά.χώ.
Οἰνείδης, -ου, ὁ· υἱ. Οἰνέως, ὁ Τυδεὺς κ. Μελέαγρος.
Οἰνεύς, -έως, ὁ· υἱ. Πορθάονος, βασ. Καλυδῶνος|εἷςτῶνἡρώων'Αττ.|κ.ἄ.
Οἰνεών,-ῶνος,ὁ·κώ.Ὀζολῶνλοκρῶν.
Οἰνιάδαι, οἱ· πόλ. Ἀκαρνανίας.
Οἰνόανδα, τά· πόλ. Λυκίας.
Οἰνόβιος, ὁ· τῶν ἐπισ.Ἀθηναίων τις.
Οἰνόη, ἡ· νύμφη Ἀρκαδίας | φρούρ. κ. δῆμ. Ἀττικ. | πόλ. Ἤλιδος | κ. ἄ.
Οἰνοίη,ἡ·=Οἰνόη |ἡ νῆσ.Σικινος|κ.ἄ.
Οἰνόμαος, ὁ· περίφ. ἥρως Ἤλιδος | κυν. φιλόσοφος | κ. ἄ.
Οἰνοπάρας, -α, ὁ· ποτ. Συρίας.
Οἰνοπία, ἡ· ὄν. νήσ. Αἰγίνης.
Οἰνοπίδης, ὁ· υἱ.Οἴνοπος, ὁ Ἕλενος | Χίος Μαθηματικός.
Οἰνοπίων, -ωνος, ὁ· υἱ. Βάκχου,βασ Χίου | κ. ἄ.
Οἰνοῦς,-οῦντος,ὁ·ποτ.κ.χωρ.Λακων.
Οἰνοῦσσαι, αἱ· νησίδεςΑἰγαίου | νῆσ. Μεσσην. κόλπου.
Οἰνόφυτα, τά· πόλ. ἢ τόποςΒοιωτίας
Οἶνοψ, -οπος, ὁ·πα.Λειώδ.πα.Ὑπερβ
Οἰνωᾶτις, -ιδος, ἡ· ἐπίθ. Ἀρτέμιδος.
Οἰνώνη, ἡ· ἡ νῆσ. Αἴγινα | νύμφη, Τρῳάδος | κ. ἄ.
Οἰνωτρία, ἡ· τμῆμα τῆς κάτω Ἰταλ | δλη ἡ Ἰταλία.
Οἰνωτρίδες, αἱ· νησίδες Ἰταλίας.
Οἰνωτροί,οἱ·κάτ.ΟἰνωτρίαςἐνΙταλίᾳ.
Οἰνωτρος,ὁ·υἱ.βασ.Ἀρκαδ.Λυκάονος.
Οἰόβαζος, ὁ· τῶν Περσῶν τις.
Οἴοκλος, -ου, ὁ·υἱ.Ποσειδ.κ."Ασκρης
Οἰόλυκος, ὁ· υἱ. Θήρα ἐκ Σπάρτης | Θεσσαλός τις.
Οἷον τό Δεκελεικόν· δῆμ. Ἀττικῆς | Οἷον τό Κεραμεικόν·ἕτεροςδῆμ. Ἀττικῆς | κ. ἄ.
Οἰόρπατα· Σκυθ. ὄν. Ἀμαζόν., ἀνδροκτόνοι.
Οἰστρέβλης, ὁ· υἱ. Ἡρακλ. κ. Θεσπιάδος Ἡσυχίας.
Οἰσύμη, ἡ· πόλ. Θρᾴκης.
Οἶτα, ἡ·=Οἴτη.
Οἰταῖος, ὁ· ἐπίθ. Ἡρακλέους.
Οἴτη, ἡ· ὀροσειρὰ Θεσσαλίας.
Οἰτόλινος, ὁ· ᾄσμα ἐπὶ θανάτῳΛίνου.
Οἰτόσυρος, ὁ·ὁ Ἀπόλλ. παράΣκύθαις
Οἴτυλος,ὁ·Ἀργείοςἥρως|πόλ.Λακων.
Οἰχαλία, ἡ· ὄν.πόλ. Θεσσαλ.,Μεσσην., Αἰτωλίας, Εὐβοίας.
Οἰχάρδης, ὁ· ποτ. Συρικῆς ἐν Ἀσίᾳ.
Οἰωνίχος, ὁ· τῶν Ἀθηναίων τις.
Οἰωνός, ὁ· υἱ. Λικυμνίου ἐξ Ἀργολίδος, Ὀλυμπιονίκης.
Ὄκρικλοι, οἱ (κ. Ὀκρίκολα, ἡ)·πόλ. Ὀμβρικῆς ἐν Ἰταλίᾳ
Ὀκταβία, ἡ· ὄν. Ρωμ. Δεσποινῶν.
Ὀκτάβιος, ὁ· ὄν. ἐπισ. Ρωμαίων
Ὀκτομασάδης, -ου, ὁ· ἀδελ.Σκύλου, βασ. Σκυθῶν.
Ὀλανή, ἡ· φρούρ. Ἀρμενίας.
Ὄλβα, ἡ (κ.-η)·πόλ.Κιλιξ.ἢΠαμφυλ.
Ὀλβία, ἡ· πόλ. Εὐρωπ. Σαρματίας, Βιθυν.,Παμφυλ.κ.ἄ.|Ὀλβία πόλις, ἡ· πόλ. Σαρδινίας.
Ὀλβιάδης, -ου, ὁ· περίφ.Ἀθην.ζωγρ.
Ὀλβιόπολις, ἡ·=Ὀλβία,
Ὄλβιος, ὁ·=Ἀροάνιος, ποτ. Ἀρκαδ.
Ὄλγασσος, ἡ· ὄρ. Παφλαγονίας.
Ὀλέαστρον, τό· πόλ. Ἰβηρίας.
Ὀλίατος, ὁ· ἡγ. Μυλάσσων,ἐν Καρίᾳ.
Ὀλιγαιδίδαι, οἱ·ἐπίσ.οἰκογέν.Κορίνθ.
Ὀλιζών, -ῶνος, ἡ· πόλ Θεσσαλίας.
Ὀλίσιππον, τό·πόλ.Λυσιταν.ἐνΙσπαν.
Ὀλκάδες, οἱ· πόλ. Ταρρακων.Ἰσπαν.
Ὀλμειός, ὁ· ποτ. Βοιωτίας.

'Ολμιαί, οἱ· ἀκρωτ. Φρυγίας.
"Ολμοι, οἱ· πόλ. Φρυγίας|πόλ. Κιλικ.
"Ολμωνες, -ων, οἱ· κώ. Βοιωτίας.
'Ολυνθεύς, -έως, ὁ· Λακεδαιμόν. τις.
'Ολοσσών, -ῶνος, ἡ·πόλ.Θεσσαλίας.
"Ολορος,ὁ·βασ.Θρᾳκῶν|πα.Θουκυδ.
"Ολουρις, ἡ·="Ολουρος.
"Ολουρος, ὁ·φρούρ.'Αχαΐας|κώ.Μεσσ.
'Ολοῦς, -οῦντος, ὁ· πόλ. Κρήτης.
'Ολοφέρνης, ους,ὁ(κ.'Ολ-κ.'Οροφ-). ὀν. Περσῶν στρατ. βασ. Καππ.|κ.ἄ.
'Ολόφυξος, ἡ· πόλ. Θρᾳκης ἡ Μακεδ.
"Ολπαι, αἱ (κ. "Ολπη, ἡ)· φρούρ. 'Ηπείρου | πόλ. Λοκρίδος.
"Ολπις, -ιος, ὁ· ὀν. ἁλιέως.
'Ολυμπηνή, ἡ· πόλ. Μυσίας.
'Ολυμπία, ἡ· ἐπίθ. Εἰλειθυίας.
'Ολυμπία, ἡ· τόπος"Ηλιδ. ἐν Πελοπον.
'Ολύμπια, τά·οἱ 'Ολυμπιακοὶ ἀγῶνες.
'Ολυμπιάς,-άδος,ἡ·θυγ.Νεοπτολέμου, μή.Μ.'Αλεξ.|χρον.διάστ.4ἐτῶν κ.ἄ.
'Ολυμπιεῖον, τό (κ. -ἰειον)· ναός 'Ολυμπ. Διός | κώ. Σικελίας.
'Ολυμπιηνοί, οἱ·='Ολυμπηνή.
'Ολυμπιόδωρος, ὁ· ἐπών. ἄρχ. ἐν 'Αθήν. | ὀν. φιλοσόφων.
'Ολύμπιον, τό·='Ολυμπιεῖον.
'Ολυμπιοσθένης, ους,ὁ·γλύπτης τις.
"Ολυμπος, ὁ· αὐλητὴς ἐν Φρυγ. | υἱ. 'Ηρακλ. κ.Θεσπιάδος Εὐβοίας | ὀν. γλύπτου, φιλοσόφου.
"Ολυμπος, ὁ· ὀν. ὀρέων (Θεσσαλ., Μυσίας.Λυκίας, Λακων.,Κύπρου κ.ἄ.).
'Ολύμπουσα, ἡ· μία τῶν Θεσπιάδων.
"Ολυνθος, ὁ· υἱ. βασ.Θρᾳκης Στρυμόνος | υἱ. 'Ηρακλέους κ.ἄ.
"Ολυνθος, ἡ· πόλ. Μακεδονίας.
'Ομαγύριος, ὁ· ἐπίθ. Διός.
'Ομάριον, τό· ναός 'Ομαγυρίου Διός πλησίον Αἰγίου.
'Ομβρική, ἡ· χώ. 'Ιταλίας.
"Ομβρος, ἡ· πόλ. Αἰγύπτου.
"Ομβρωνες, οἱ· ἔθνος Εὐρωπ.Σαρματ.
'Ομηρίδαι, οἱ· γενεὰ ραψῳδῶν ἐνΧίῳ.
"Ομηρος, ὁ· ὁ περίφ. ἐπικ. ποιητὴς | τραγ. ποιητὴς ἐξ 'Αθηνῶν.
'Ομόλη, ἡ· ὄρ. Φθιώτιδος.
'Ομόλιον, τό·='Ομόλη|πόλ.Μαγνησ.
'Ομόλιππος, ὁ· υἱ.'Ηρακλ. κ. Θεσπιάδος Ξανθίδος.
"Ομολος, ἡ·='Ομόλη.
'Ομολοΐς, -ΐδος, ἡ(κ.-λωΐς)· μία τῶν θυγ. Νιόβης | 'Ομολοΐδες πύλαι· μία τῶν ἐν Θήβαις πυλῶν.
'Ομφάλη, ἡ· θυγ. βασ. Λυδῶν 'Ιαρδάνου, σύζ. Τμώλου.
'Ομφάλιον, τό· πόλ. Κρήτης
"Ονιαδος, ὁ·γλύπτης, ἀδελ.Φυλάκου.
"Οναρος, ὁ· ἱερεὺς Βάκχου ἐν Νάξῳ.
'Ονασίας, -ου, ὁ· ζωγράφος τις.
'Ονασιμήδης, -ους, ὁ· γλύπτης τις.
'Ονατᾶς, -ᾶ, ὁ· γλύπτης ἐξ Αἰγίνης.
"Ονατος, ὁ·Πυθαγόρειοςἐκ Κρότωνος.
'Ονεᾶται, οἱ· φατρία τις ἐν Σικυῶνι.
"Ονεια ὄρη, τά· ὀρεσειρὰ Μεγαρίδος.
"Ονειον, τό· ὄρ. Κορινθίας.
'Ονείτης, -ου, ὁ· υἱ. 'Ηρακλ. κ. Δηιανείρας, ἀδελ. "Γλλου.
'Ονήσανδρος, ὁ· συγγραφ. κ.Πλατωνικὸς φιλόσοφος.
'Ονησίκριτος, ὁ·ἀρχικυβερν.Μ.'Αλεξ. | κυνικὸς φιλόσοφος.
'Ονήσιλος, ὁ· υἱ. Χέρσιος, ἀδελ. τοῦ βασ. Σαλαμῖνος Κύπρου Γόργου.
'Ονήσιμος, ὁ· Σικυώνιός τις.
'Ονησιππος, ὁ υἱ.'Ηρακλ. κ. Θεσπιάδος Χρυσηΐδος.
'Ονήτωρ, -ορος, ὁ· ἱερ.Διὸς"Ιδης|κ.ἄ.
"Ονοβα, ἡ· πόλ. Βαιτικῆς 'Ισπανίας.
'Ονόκαρσις, -εως, ἡ· χωρίονΘρᾴκης.
'Ονομακλῆς, -έους, ὁ· στρατ.'Αθην.| εἷς τῶν 'Εφόρων Σπάρτης.
'Ονομάκριτος, ὁ· ποι.κ.μάντις 'Αθην.
'Ονομάντιος, ὁ· εἷς τῶν'Εφόρ.Σπάρτ.
'Ονόμαρχος, ὁ· στρατ. Φωκέων.
'Ονόμας,-αντος, ὁ· Σπαρτιάτης.
'Ονόμαστος, ὁ· υἱ. Αἰγαίου, 'Ηλεῖος| 'Ολυμπιον. ἐκ Σμύρνης.
'Ονόσανδρος, ὁ·='Ονήσανδρος.
'Ονοσκελέαι, αἱ· πλαστὸν ὀν.θαλασσ. γυναικῶν.
"Ονου γνάθος, ἡ· ἀκρ. Λακωνίας.
"Ονουφις, -ιος, ὁ·εἷς τῶν τριῶν ἱερῶν ταύρων ἐν Αἰγύπτῳ.
"Ονουφις, -ιος, ἡ· πόλ. Αἰγύπτου.
'Ονόχωνος, ὁ· ποτ. Θεσσαλίας.
'Οξεῖαι, αἱ· ἐρημόνησοι παραλ.'Ακαρνανίας.
'Οξυάδρης, -ου, ὁ·Πέρσης τις, ἀδελ. Δαρείου.
'Οξυάρτης, -ου, ὁ·Πέρσης, πα. Ρωξάνης, συζ. Μ. 'Αλεξάνδρου.
'Οξύβιοι, οἱ· ἔθνος 'Ιταλ. Λιγουρίας.
'Οξυδερκώ, -οῦς, ἡ· ἐπίθ. 'Αθηνᾶς.
'Οξυδράκαι, οἱ· ἔθνος 'Ινδιῶν.
"Οξυλος,ὁ·υἱ."Αρεως κ.Πρωτογενείας | υἱ. Αἵμονος, βασ "Ηλιδος.
'Οξύνεια, ἡ· πόλ. Θεσσαλίας.
'Οξύνιος, ὁ· υἱ. "Εκτορος.
'Οξύνηης, -ου, ὁ· πα. Θυμοίτου.
'Οξύπορος, ὁ· υἱ. Κινύρα, ἀδελ.'Αδώνιδος.
'Οξύρυγχος, ἡ· πόλ. Αἰγύπτου.
'Οπικία, ἡ· χώ. 'Ιταλίας.
'Οπικοί, οἱ· λα. 'Ιταλίας, οἱ Αὖσονες ἢ "Οσκοι.
'Οπλεύς, -έως, ὁ· Λαπίθης τις | υἱὸς Ποσειδ.|υἱ.Λυκάονος, ἐξ'Αρκαδίας.
"Οπλης, -ητος, ὁ· υἱ."Ιωνος, πανθερὸς βασ. 'Αθηνῶν Αἰγέως.
"Οπλητες, οἱ· μία τῶν 4 ἀρχ. φυλῶν 'Αττικῆς.
'Οπλίας, ὁ (κ.'Οπλίτης)· ποτ.πλησίον 'Αλιάρτου.
'Οπλόδαμος, ὁ·εἷς τῶν Γιγάντων.
'Οπόεις, -εντος, ὁ· ἀντὶ 'Οποῦς.
'Οποίη,ἡ·σύζ.τοῦ βασ.ΣκυθῶνἈκόλου.
'Οποῦς, -οῦντος, ὁ· υἱ.Διὸς κ.Πρωτογενείας, βασ. 'Επειῶν|υἱ. Λοκροῦ | πόλ. 'Οπουντίων Λοκρ.|πόλ. "Ηλιδ.
'Οππιανός, ὁ· ποιητὴς ἐκ Κιλικίας.
'Οπώρα, ἡ· ὄν. ἑταίρας.
'Οράτιος, ὁ·περίφ.Ρωμ. λυρ. ποιητής.
'Ορβηλός, ὁ· ὀρεσειρὰ μεταξὺ Μακεδον. κ. Θρᾴκης.
'Οργᾶς, -ᾶ, ὁ· ποτ. Φρυγίας.
"Οργεσσοι, οἱ· ἔθνος 'Ασιατ. Σκυθίας.
"Οργης,-ους,ὁ·πα.'Αντιπάτρ.,Θάσιος.
'Οργομεναί, αἱ· πόλ. 'Ιλλυρίας.
'Ορδάνης, -ους, ὁ· Πέρσης τις.
'Ορδησσός, ὁ· ποτ. Σκυθίας.
'Ορδούΐκες, οἱ· λα. Ρωμ. Βρεττανίας.
'Ορειάδες Νύμφαι, αἱ· αἱ τῶν ὀρέων.
'Ορειβάσιος, ὁ· ἰατρὸς ἐκ Περγάμου.
'Ορείη,ἡ·μία τῶνΘεσπιάδων|δρ.Αἰτω-
"Ορειος,ὁ·εἷς τῶνΚενταύρων. [λίας.
'Ορέσανδρος, ὁ· Πυθαγόρειός τις ἐκ Λευκανίας.
'Ορέσβιος, ὁ· πλούσιος Βοιωτός.
'Ορεσβάσιον, τό (κ. -έσβειον)· πόλ. 'Αρκαδίας.
'Ορεσδεύς, -έως, ὁ· υἱ. Λυκάονος| υἱ. Δευκαλίωνος,βασ.Λοκρῶν'Οζολῶν.
'Ορεσδίς, -ίδος, ἡ· χώ. 'Αρκαδίας.
'Ορέσται,οἱ·ἔθνος μεταξὺ 'Ηπείρου κ "Ιλλυρίας.
'Ορέστειον, τό· πόλ. 'Αρκαδίας.
'Ορέστης, -ου, ὁ· υἱ.'Αγαμέμν.κ Κλυταιμήτρας|υἱ.'Αχελῴου κ. Περιμήδης | κ.ἄ.
'Ορεστία,ἡ·ἡ περὶτὸ'Ορέστειον χώρα.
'Ορεστιάς, -άδος, ἡ (κ.-στίς, -ίδος)· χώρα 'Ορεστῶν.
'Ορεστόριος, ὁ· ἀρχηγὸς Γαλατῶν.
'Ορέται,οἱ (κ.Τορ-)·ἔθνος'Ασιατ Σαρματίας.
'Ορθαγόρας, -α, ὁ· Θηβαῖος αὐλητὴς |τύρ.Σικυωνίων|Κορινθ.ἰατρὸς|κ.ἄ.
'Ορθαία, ἡ· μία τῶν θυγ. 'Υακίνθου.
'Ορθάνης, -ους, ὁ·θεότης ὁμοία πρὸς Πρίαπον, λατρευομένη ὁμοῦ μετὰ τῆς 'Αφροδίτης.
"Ορθη, ἡ· πόλ. Θεσσαλίας
'Ορθία, ἡ· ἐπίθ. 'Αρτέμ. ἐνΛακωνίᾳ.
'Ορθοκορυβάντιοι, οἱ· λα. Μηδίας.
"Ορθουρα, ἡ· πόλ. 'Ινδικῆς.
"Ορθρος, ὁ· δικέφαλος κύων,γέννημα Τυφῶνος κ. 'Εχίδνης.
"Ορθων, -ωνος, ὁ· Συρακούσιός τις.
'Ορθωσία, ἡ· ἐπίθ. 'Αρτέμ.| πόλ. Καρίας | κ.ἄ.
'Ορθωσίς, -ίδος, ἡ· πόλ. Συρίας.
'Οριβάσιος, ὁ· ἀντὶ 'Ορειβάσιος.
'Ορίκαδμος, ὁ· ὀν. ἀθλητοῦ τινος.
"Ορικος, ὁ· υἱ.'Απαπείθους, βασ.Σκυθ.
'Ορμενίδης, ὁ· υἱ.'Ορμέν.,ὁ'Αμύντωρ.
'Ορμένιον, τό· πόλ. Θεσσαλίας.
"Ορμενος, ὁ· υἱ. Κερκάφου | κ.ἄ.
'Ορμίαι, αἱ·=Φορμίαι.
'Ορνεαί, αἱ (κ. -εαι)· πόλ.'Αργολίδος | κώ. μεταξὺ Κορινθ. κ. Σικυῶνος.
'Ορνεύς,-έως,ὁ·υἱ.'Ερεχθ.,πα.Πετεοῦ.
'Ορνέων ὄκρα, ἡ·ἄκρ.νήσ.Ταπροβάν.
'Ορνέων νῆσος, ἡ· νῆσος 'Ινδικῆς.
'Ορνίδων πόλις, ἡ· πόλ. Φοινίκης.
'Ορνυτίδης, ὁ·υἱ.'Ορνύτ.,ὁ Ναύβολος.
'Ορνυτίων,-ωνος,ὁ·υἱ.Σισύφ.πα.Φώκ.
"Ορνυτος, ὁ· πα. Ναυβόλου | κ.ἄ.
'Οροάτης,ὁ (κ. -άτις, -ιος)·ποτ.Περσ.
'Ορόβα, ἡ· πόλ. 'Ασσυρίας.
'Ορόβατις, -ιος, ἡ· πόλ. 'Ινδικῆς.
'Οροβίαι, αἱ· πόλ. Εὐβοίας.
'Ορόβιος, ὁ· Ρωμ. στρατηγός.
"Οροβις,-ιος,ὁ (κ."Ορβις)·ποτ.Γαλλ.
'Οροιβάντιος, ὁ· ποιητ.ἐκ Τροιζῆνος.
"Οροιδος, ὁ· βασ. Παραυαίων 'Ηπείρ.
'Οροίτης, ὁ· Πέρσης στρατ.Σάρδεων.
'Οράντας, -ου,ὁ (κ. -ης)·ἡγ.Περσῶν | σατρ.'Αρμενίας |σατρ. Μυσίας|ποτ. Συρίας | ὄρ. Μηδίας.
"Ορος, ὁ· υἱ. Λυκάονος.
'Ορόσπεδα, τά· ὄρος 'Ιβηρίας.
'Οροφέρνης,-ους,ὁ(κ.'Ορροφ-)·νόθ. υἱ. βασ. Καππαδ. 'Αριαράθου.
'Οροεδίκη,ἡ·θυγ.Κινύρα κ.Μεθάρμης.
'Ορσηίς,-ίδος,ἡ· νύμφη, σύζ."Ελληνος, μὴ. Δώρου, Ξούθου, Αἰόλου.
'Ορσηνή, ἡ· ἐπαρχία 'Αρμενίας.
'Ορσίλοχος,ὁ·υἱ.'Αλφειοῦ,ἡγ.Φερῶν·| στρατ. Μεσσην. ἐν Τροίᾳ | κ.ἄ.
'Ορσινόμη,ἡ·θυγ.Εὐρυν.σύζ.Λαπίθου.
"Ορσιππος, ὁ· Λακεδαιμόνιός τις.
'Ορτήσιος, ὁ· ὀν. Ρωμαίων.
'Ορτίλοχος, ὁ·='Ορσίλοχος.
"Ορτιππος, ὁ·="Ορσιππος.
'Ορτόσπανα, τά· πόλ. Περσίας.
'Ορτυγία, ἡ· ὄν. Δήλου ἢ Ρηνείας | νησὶς Συρακουσῶν.
"Ορτων, -ωνος,ὁ·πόλ.κ.λιμ.'Ιταλίας.
"Ορυξ, -υγος, ἡ· πόλ. 'Αρκαδίας.
'Ορφεύς, -έως, ὁ· ἀρχαιότ.ποι.κ.μου-

σικός κ. πολιτικός ἀναμορφωτής.
Ὄρφνη, ἡ· ὑποχθόν. νύμφη, μή. Ἀσκαλάφου.
Ὀρφώνδας, -α, ὁ·Θηβ.ἁρματοδρόμος.
Ὀρχηνοί, οἱ· φυλὴ Χαλδαίων.
Ὀρχόη, ἡ· πόλ. Βαλυλωνίας.
Ὀρχαμενός, ὁ· υἱ. Διὸς κ. Ἡσιόνης, ἰδρ. Βοιωτ. Ὀρχομ. | υἱ. Λυκάον., ἰδρ. Ἀρκαδ. Ὀρχομ. | ὄν. πόλεων Βοιωτίας, Ἀρκαδίας, Εὐβοίας.
Ὄσικα, ἡ· πόλ. Ἀσιατ. Ἀλβανίας.
Ὄσιρις, -ιδος, ὁ· βασ. Αἰγύπτου λατρευθεὶς μετὰ θάνατον ὡς θεός.
Ὄσκιος, ὁ· ποτ. Θρᾴκης.
Ὄσκοι, οἱ (ἄλλ. Ὀπικοί)· λκ. Ἰταλ.
Ὀσροηνή, ἡ· χώ. Μεσοποταμίας.
Ὀσροηνοί, οἱ·οἱ κάτ.τῆς προηγ.χώρ.
Ὀσρόης, -ου, ὁ· ἡγ. Ἀράβων, ἄλλ. Ὀξυρόης.
Ὄσσα, ἡ· ὄρ. Θεσσαλ. | ὄρ. Ἠλιδος.
Ὀσσάδιοι, οἱ· ἔθνος Ἰνδικῆς.
Ὀστόβαρα, ἡ· πόλ. Βακτριανῆς.
Ὀστρακίνα, ἡ· ὄρ. Ἀρκαδίας.
Ὀστρακίνη, ἡ· πόλ. Αἰγύπτου.
Ὀτάνης, -ου, ὁ· ὄν. ἐπισ. Περσῶν.
Ὀτάσπης, -ου, ὁ· στρατ. Χαλδαίων.
Ὀτρεύς, -έως, ὁ· βασ. Φρυγῶν.
Ὀτρήρη, ἡ· βασίλισσα Ἀμαζόνων.
Ὀτροία, ἡ· κώ. Βιθυνίας.
Ὀτρυνεῖς, οἱ· δῆμος Ἀττικῆς.
Ὀτρυντείδης,ὁ·υἱ.Ὀτρυντέ.Ἰφιτίων.
Ὀτρυντεύς,-έως,ὁ·πα.Ἰφιτίω.Αυδός.
Ὄτυς, -υος, ὁ· βασ. Παφλαγονίας.
Οὐάδμων,-ονος,ἡ·λίμνη Ἐτρουρίας.
Οὐακκαῖοι, οἱ· ἔθν.Ταρρακ.Ἱσπανίας.
Οὐακούα, ἡ· πόλ. Λυσιτανίας.
Οὐαλεντία, ἡ· πόλ. Ταρρακ. Ἱσπαν.
Οὐαλερία, ἡ· ὄν. Ρωμ.γυν.|πόλ.Ἰταλ.
Οὐάλης, -εντος, ὁ·Ρωμ.αὐτοκράτωρ.
Οὐάπανες, οἱ· πόλ. Κορσικῆς.
Οὐαρία, ἡ· πόλ. Βαιτικῆς Ἱσπανίας.
Οὔαρος, ὁ· ὁ. Ρωμαίων | ποτ. Ναρβέων. Γαλλίας.
Οὐάρρων, -ωνος,ὁ·ὄν.ἀνδρ.παράΡωμ.
Οὐάσκονες, οἱ (κ. -ωνες)· ἔθν. Ταρρακων. Ἱσπανίας.
Οὔβιοι, οἱ· ἔθνος Γερμανίας.
Οὐδαῖος, ὁ· εἷς τῶν Θηβ. Σπαρτῶν.
Οὐελία·=Ἐλέα.
Οὐελίτραι, αἱ· πόλ. Λατίου.
Οὐενάφριον, τό· πόλ.Σαμνιτῶν'Ιταλ.
Οὐένετοι, οἱ· =Ἐνετοί | ἔθνος Λουγδουν. Γαλλίας.
Οὐενουσία, ἡ· πόλ.Σαμνιτῶν'Ιταλίας.
Οὖερα, τά· κώ. Μηδίας.
Οὐερβανός, ἡ· λίμνη ἄνω Ἰταλίας.
Οὐεργίλιος, ὁ· περίφ. Ρωμ. ἐπ.ποιητ.
Οὐέρεσις, -ιος, ὁ· πόλ. Λατίου.
Οὐέρητον, τό· πόλ. Ἰταλίας.
Οὐέρκελλοι, οἱ· πόλ. ἄνω Ἰταλίας.
Οὐεσούϊον,τὸ (κ.-ιος,ὁ)ὄρ.Κάτ.Ἰταλ.
Οὐετουλώνιον, τό· πόλ. Τυρρηνίας.
Οὔζιτα, τά· πόλ. Νουμιδίας.
Οὐήιοι, οἱ· πόλ. Τυρρηνίας.
Οὐήναια, τά· χωρ. Καππαδοκίας.
Οὐήρων, -ωνος, ἡ· πόλ. ἄνω'Ιταλίας.
Οὐήστινοι, οἱ· λα. Σαμνιτῶν ἐν Ἰταλ.
Οὐΐεννα, -ης, ἡ· πόλ. Ναρβων. Γαλλ.
Οὐϊμινάλιος λόφος, ὁ· εἷς τῶν 7 λόφων Ρώμης.
Οὐΐνδαλος, ὁ· πόλ. Ναρβων.Γαλλίας.
Οὐΐνδελικοί, οἱ· Γερμανικὸν ἔθνος.
Οὐΐργίλιος, ὁ·=Οὐεργίλιος.
Οὐκαλέγων,-οντος,ὁ·εἷς τῶνΤρώων.
Οὖλδυρνος, ὁ· ὄλ. Οὐλτοῦρνος.
Οὐλίας, -ου, ὁ· πα. Θεσσαλίου, Ἀργείος.
Οὖλυμπος, ὁ· ὄλ. Ὄλυμπος.
Οὖνοι, οἱ· Ἀσιατ. ἔθνος, οἱ νῦν Μογγόλοι ἢ Καλμοῦκοι.
Οὖξιοι, οἱ· Περσικὸν ἔθνος.
Οὐξισάμη, ἡ·νῆσ.τῶν παρὰ Γαλλίας.
Οὐολατέρραι, αἱ· πόλ. Ἐτρουρίας.
Οὐολόγεσος, ὁ· βασ. Πάρθων.
Οὐολοῦσκοι, οἱ· ὄλ. Οὐόλσκοι.
Οὐολσίνιοι, οἱ· πόλ. Τυρρηνίας.
Οὐόλσκοι, οἱ· λα. Λατίου.
Οὐολτοῦρνος, ὁ· ποτ. Ἰταλίας.
Οὖπις, -ιδος, ὁ· ἐπίθ. Ἀρτέμ. | ἐπίθ. Νεμέσεως | κ. ἄ.
Οὐρανία, ἡ· ἐπίθ. Ἀφροδ. | μία Μουσῶν | μία Ὠκεανίδων | κ. ἄ.
Οὐρανίδης, ὁ· υἱ. Οὐρανοῦ, ὁ Κρόνος| Οὐρανίδαι,οἱἐν τῷ Οὐρανῷ θεοὶ ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺςΚαταχθονίους.
Οὐρανίων, -ωνος, ὁ· υἱ. ἢ ἀπόγ. Οὐρανοῦ | Οὐρανίωνες,οἱΤιτᾶνες, ἢ οἱ Ὀλύμπιοι θεοί.
Οὐρανός, ὁ· υἱ. Ἐρέβους κ. Γῆς.
Οὔρειον, τό· πόλ. Ἰταλ. Ἀπουλίας.
Οὔρειος, ὁ· εἷς τῶν Κενταύρων.
Οὐρία, ἡ· λί. Ἀχαρν.| πόλ. Καλαβρίας (Ὑρία).
Οὐρίων, -ωνος, ὁ=Ὠρίων.
Οὐροτάλ, ὁ· ὁ Διόνυσος ἐν Ἀραβίᾳ.
Οὔρσων, -ωνος, ὁ· πόλ. Ἱσπανίας.
Οὖτιοι, οἱ· λαός Περσίας.
Οὖτις, ὁ (κ. Οὔτις)· πλαστ.ὄν.Ὀδυσσ.
Ὀφελέστης,-ου,ὁ·ἐκ τῶνἐπισ.Τρώων.
Ὀφέλτας, -α,ὁ·βα.Θεσσαλ. ἡγ.Κρήν.
Ὀφέλτης,ὁ·υἱ.Λυκούργ.|υἱ.Πηνέ.|κ.ἄ.
Ὀφέλτιος, ὁ· Τρφαδίτης | εἷς τῶν ἐν Τροίᾳ Ἑλλήνων.
Ὀφιεῖς, οἱ (κ. Ὀφιονεῖς)· λα.Αἰτωλ.
Ὀφιονεύς,-έως,ὁ·τυφλὸς μάντ.Μεσσ.
Ὀφιοῦσα,ἡ·πόλ.Εὐρωπ.Σκυθ.|μία τῶν Πιτυουσῶν νήσων τῆς Μεσογείου.
Ὄφις, -εως, ὁ· ποτ. Ἀρκαδίας.
Ὀφίων, -ωνος, ὁ·εἷς τῶν Τιτάνων βασιλεύσας ἐν τῷ Οὐρανῷ πρὸ τοῦ Κρόνου | κ.ἄ.
Ὄφλιμος, ὁ· ὄρ. Πόντου.
Ὀφρύν(ε)ιον, τό· πόλ. Τρῳάδος.
Ὄχη, ἡ· ὄρ. Εὐβοίας | ἡ Εὔβοια.
Ὄχιμος, ὁ·υἱ. Ἡλίου, πα. Κυβίππης.
Ὄχνη, ἡ· θυγ.Κολωνοῦ,ἐκ Τανάγρας.
Ὄψιμος, ὁ· Πυθαγόρειός τις.

Π

Πάβιοι, οἱ· λαὸς Ἀσίας.
Παγαί, αἱ·=Πηγαί.
Παγασαί, αἱ· πόλ. Θεσσαλίας.
παγασαῖος,ὁ·ὁ τῶνΠαγα.|ἐπίθ.Ἀπόλ.
Παγασήιος,α,ον·=Παγασαῖος. |ος.
Παγασηίς, -ίδος, ἡ·θηλ.τοῦΠαγασήι-
Παγασητικός, ή, όν | Παγασ- κόλπος, ὁ τοῦ Βόλου.
Πάγασος, ὁ· ἀντὶ Πήγασος.
Παγγαῖον, τό· ὄρ. Μακεδονίας.
Παγκάστη, ἡ·=Πακάτη.
Παγκράτης, -ους, ὁ· Αἰγύπτιος μάγος | Ἀρκὰς συγγραφ. | κ. ἄ.
Παγκρέων, -οντος, ὁ· υἱ. τοῦ Βυζαντίου Λέοντος, μαθ. Ἀριστοτέλους.
Πάγος, ὁ· ὄρ. πλησ. Σμύρνης.
Πάγραι, αἱ· πόλ. Συρίας.
Πάγρασα, τά· πόλ. Ἰνδιῶν.
Παγχαία, ἡ· μυθ. νῆσ. Ἐρυθρ. Θαλάσ.
Παγώνδας, -α, ὁ· Βοιώταρχός τις | Θηβ. ἁρματοδρόμος.
Πάδαγρος, ὁ· ποτ. Περσίδος.
Παδαῖοι, οἱ· νομαδικὸν ἔθνος Ἰνδιῶν.
Παδόα, ἡ· βραχίων ποτ. Πάδου.
Πάδος, ὁ· ποτ. Ἰταλίας.
Παδύανδος, ἡ· πόλ. Καππαδοκίας.
Παδυμίας, -ου, ὁ· περίφ.Αἰγύπ.ὑφάντ
Παιάν, -ᾶνος, ὁ· ὄλ. Παιήων.
Παιανία, ἡ· ὄν. δύο δήμων Ἀττικῆς.
Παιάνιον, τό· πόλ. Ἀκαρνανίας.
Παιδάριτος, ὁ (κ.-ρητος)·στρ.Λακεδ.
Παιήων, -ονος,ὁ (κ. Παιάν,κ.Παιών)· Ἰατρ.Θεῶν|ὁ Ἀπόλ.,ἐπίθ.ἄλλ.Θεῶν.
Παιονία,ἡ· ἐπαρχ.Μακεδ.|=Παννονία.
Παιονίδαι, οἱ δῆμος Ἀττικῆς.
Παιονίδης,-ου,ὁ·υἱ.Παίον.,Ἀγάστροφ.
Παιονική (χῆ), ἡ· ἡ Παιονία.
Παιόπλαι, αἱ· λαὸς τῶν Παιόνων.
Παῖος, ἡ· πόλ. Ἀρκαδίας.
Παισίδαι, οἱ· λαὸς Περσίας.
Παισός,ἡ·πόλ.Μυσίας(ἄλλ.Ἀπαισός).
Παῖτοι, οἱ· λαὸς Θρᾴκης.
Παίων, -ονος, ὁ· υἱ. Ἐνδυμίωνος | υἱ. Ἀντιλόχου.
Παιών, -ῶνος, ὁ·=Παιήων.
Παιωναῖος, ὁ· εἷς τῶν Κουρήτων.
Παιωνία, ἡ· ἐπίθ. Ἀθηνᾶς
Παιώνιος,ὁ·γλύπτ.ἐκ Μένδης Θρᾴκης.
Πακάτη, ἡ· ἑταίρα ἐκ Λαρίσης.
Πάκορος, ὁ· ἡγ. Πάρθων.
Πακτίων,-ωνος,ὁ·Πυθαγόρ.ἐκΤάραντ.
Πάκτυες, οἱ· κάτ. Πακτυϊκῆς χώρας.
Πακτύη, ἡ· κώ. Θρᾳκ. χερσονήσου,
Πακτύης,-ου,ὁ·Λυδός τις | ὄρ.Ἰωνίας.
Πακτυϊκή, ἡ· ἐπαρχία Ἰνδιῶν.
Πακτωλός, ὁ· ποτ. Λυδίας.
Πάκωρος, ὁ· βασ. Αἰγύπτου.
Πολαιὰ κώμη, ἡ· κώ. Λακωνίας.
Παλαιὰ πόλις, ἡ· ἡ τῶν Ἐμποριτῶν ἐπί τινος νησίδος.
Παλαίβυβλος,ἡ·ἡ παλ.Βύβλ.ἐνΦοινίκ.
Παλαιγάμβριον, τό· πόλ. Αἰολίδος ἐν Μ. Ἀσίᾳ.
Παλαιμόνιος, ὁ· υἱ. Λέρνου, Αἰτωλός, εἷς Ἀργοναυτῶν.
Παλαίμων, -ονος, ὁ· ὁ Μελικέρτης | υἱ. Ἡφαίστου ἢ Αἰτωλοῦ | κ.ἄ.
Παλαίπαφος, ἡ· ἡ παλ.ΠάφοςΚύπρου.
Παλαιπερκώτη, ἡ· ὄλ. Περκώτη.
Παλαιρός, ἡ· πόλ. Ἀκαρνανίας.
Παλαίσκηψις, -εως, ἡ· ἡ παλ.Σκῆψις.
Παλαιστής, -οῦ, ὁ· ἐπίθ. Διός.
Παλαιστίνη, ἡ· χώρα Ἀσίας.
Παλαιστινός, ὁ (κ. -ῖνος)· υἱ. Ποσειδ., βασ. Θρᾳκῶν.
Παλαίτυρος, ἡ· ἡ Παλαιὰ Τύρος.
Παλαίφατος, ὁ· Ἕλλην συγγραφεύς.
Παλαίχθων, -ονος, ὁ· πα. Πελασγοῦ.
Παλάκιον, τό· πόλ. Ταυρικῆς χερσον.
Πάλακος, ὁ· υἱ. Σκιλούρου, Σκύθης.
Παλαμήδης, -ους, ὁ·υἱ. βασ. Εὐβοίας Ναυπλίου | Δειπνοσοφιστὴς | κ. ἄ.
Παλάνδας, -α, ὁ· ποτ. Ἰνδιῶν.
Πάλαντα, τά· πόλ. Κορσικῆς.
Παλόντιον, τό· ὄλ. Παλλάντιον.
Παλάτιον, τό·εἷς τῶν 7 λόφων Ρώμης
Παλεῖς, οἱ (κ. -λῆς)· κάτ. τῆς ἐν Κεφαλλὴν. Πάλης.
Παλεύς, -έως, ὁ·υἱ.Κεφάλου, ἱδρυτὴς πόλ. Πάλης.
Πάλη, ἡ· πόλ. Κεφαλληνίας.
Παλίβοθρα, τά· βλ. Παλίμβοθρα.
Παλική, ἡ· πόλ. Σικελίας.
Παλικοί, οἱ· παῖδες Διὸς κ.νύμφης Θαλίας | λίμνη ἐν Σικελίᾳ.
Παλίμβοθρα, τά· πόλ. Ἰνδικῆς.
Παλίνδρομος ἄκρα, ἡ· ἀκρωτ.Ἀραβ.
Πάλινθος, ὁ· τὸ μαυσωλεῖον Δαναοῦ ἐν Ἄργει.
Παλίνουρος, ὁ (κ -ούριον,τό)·ἀκρωτ. Κάτω Ἰταλίας.
Πάλιον, τό· ἀντὶ Πήλιον.

Παλιρεῖς, οἱ·ἀντὶ Παλαιρεῖς (βλ. Παλαιρός).
Παλλαδᾶς, -ᾶ, ὁ (κ. -άδας)· ἐπιγραμματοποιὸς ἐξ Ἀλεξανδρείας | κ. ἄ.
Παλλάδιον, τό· ἄγαλμα Ἀθηνᾶς | δικαστήριον ἐν Ἀθήναις.
Παλλάδιος, ὁ·ἰατρὸς ἐξ Ἀλεξανδρείας.
Παλλαντία, ἡ· πόλ. Ἰβηρίας.
Παλλαντίδης, ὁ· υἱ. Πάλλαντος|Παλλαντίδαι, ἀπόγ. Πάλλαντος ἐν Ἀθ.
Παλλάντιον, τό· πόλ. Ἀρκαδίας | = Παλάτιον.
Παλλάντιος λόφος, ὁ· ἐν Ρώμῃ.
Παλλάς, -άδος, ἡ· ἐπίθ. Ἀθηνᾶς|θυγ. Τρίτωνος | Παλλάδος πέτρα, ἡ· ὄρ. Τροιζηνίας.
Πάλλας, -αντος, ὁ· πα. Σελήνης | εἷς Τιτάνων,|εἷς Γιγάντων| υἱ. Πανδίονος | υἱ. Λυκάονος | κ.ἄ.
Παλλήνη, ἡ· Χερσόν. Μακεδ.|πόλ.Μακεδ. | δῆμος Ἀττικῆς | κ.ἄ.
Πάλμα, ἡ· πόλ. Βαλεαρίδων νήσων.
Πάλμυρα, ἡ (κ. -ύρα)· πόλ. Συρίας.
Παλμυρηνή, ἡ· ἐπαρχ. Συρίας.
Πάλμυς, -υος, ὁ·υἱ.Ἱπποτίωνος,Τρώς.
Παλοῦς, -οῦντος, ὁ·=Πάλη.
Πάλτος, ἡ· πόλ. Συρίας.
Παμβωτάδαι, -ῶν, οἱ· δῆμ.Ἀττικῆς.
Παμβωτάδης, ὁ· ὁ ἐκ Παμβωταδῶν.
Παμένης, -ους, ὁ· Θηβαῖός τις.
Πάμιλος, ὁ· βλ. Πάμμιλος.
Πάμισος, ὁ· ὄν. ποτ. Φθιώτιδος, Μεσσηνίας, Ἤλιδος κ. ἄ.
Παμμένης, -ους, ὁ· Ἀθηναῖος | Θηβαῖος | κ.ἄ.
Πάμμιλος, -ου, ὁ· Μεγαρεύς, οἰκιατὴς Σελινοῦντος.
Πάμμων, -ονος, ὁ· υἱ. Πριάμου|Σκύριός τις.
Παμφάης, -ους, ὁ· Ἀργεῖος ξενίσας Διοσκούρους | κ. ἄ.
Παμφία, ἡ (κ. -ιον, τό)· πόλ. Αἰτωλ.
Παμφίλη, ἡ· συγγραφ. ἐξ Ἐπιδ. ἢ Αἰγύπτου | ὄν. ἑταίρας | κ.ἄ.
Πάμφιλος, ὁ· εἷς τῶν 50 υἱ. Αἰγύπτου| στρατ. Ἀθ.|ζωγράφ.|ποιητὴς| κ.ἄ.
Παμφύλη, ἡ· θυγ. Ραχίου κ. Μαντοῦς.
Παμφυλία, ἡ· ἐπαρχ. Μ. Ἀσίας.
Πάμφυλοι, οἱ· κάτ. Παμφυλίας | φυλὴ Σικυῶνος.
Πάμφυλος, ὁ· υἱ. Αἰγιμίου, ἀδελ. Δώμαντος, βασ. Δωριέων Πίνδου.
Πάμφως, -ω, ὁ (κ. -φώς)· Ἀθην. ποιητὴς παλαιότερος Ὁμήρου.
Πάν, Πανός, ὁ· θεὸς ποιμένων ἐν Ἀρκαδίᾳ.
Παναθήναια, τά· ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις εἰς τιμὴν τῆς Ἀθηνᾶς.
Πάναινος, ὁ·ζωγράφος, ἀδελ.Φειδίου.
Πανοῖοι, οἱ· λα. Θρᾴκης.
Πάναιρος, ὁ· Θεσσαλός τις.
Παναΐτιος, ὁ· ὄν. δύο στωικ. φιλοσ. ἐκ Ρόδου | κ.ἄ.
Παναιτώλιον, τό· ἡ συνέλευσις λαῶν Αἰτωλίας.
Πανάκεια, ἡ· θυγ. Ἀσκληπιοῦ.
Πάνακρα, τά· ὄρ. Κρήτης.
Πάνακρον, τό· πόλ. Κύπρου.
Πάνακτον, τό· φρούρ. Ἀττικῆς.
Πανάρετος, ὁ· φιλόσ., μαθ. Ἀρκεσιλάου.
Παναχαία, ἡ· ἐπίθ. Δήμητρος.
Παναχαιΐς, -ίδος,ἡ·ὅλη ἡ Ἀχαΐα|ἐπίθ. Ἀθηνᾶς.
Παναχαιοί, οἱ· οἱ Πανέλληνες.
Πανδαία, ἡ· θυγ. Ἡρακλέους.
Πανδάρεος, -ου, ὁ (κ -εως, -ω)· υἱ. Μέροπος ἐκ Μιλήτου|Ἐφέσιός τις
Πάνδαρος, ὁ· υἱ. Λυκάονος, περίφ. τοξότης.
Πανδατερία, ἡ (κ.-τωρία)· νῆσ.Ἰταλ.
Πανδέλετος, ὁ· Ἀθην. συκοφάντης.
Πάνδημος, ἡ· ἐπίθ. Ἀφροδίτης.
Πάνδια, τά· ἑορτὴ ἐν Ἀθήν. πρὸς τιμὴν Διός.
Πανδίη, ἡ· θυγ. Διὸς κ. Σελήνης.
Πανδιονίδης,ὁ·υἱ.Πανδίονος,ὁ Αἰγεύς.
Πανδιονίς, -ίδος, ἡ· θυγ. Πανδίονος, ἡ Πρόκνη|μία τῶν 10 φυ. Ἀττικῆς.
Πανδῖων, -ονος, ὁ·υἱ.Ἐριχθονίου πα. Ἐρεχθέως, βασ. Ἀθ.|υἱ. Κέκροπος, βασ. Ἀθην. | κ.ἄ.
Πάνδοκος, ὁ· εἷς τῶν Τρώων.
Πανδοσία,ἡ·πόλ.Θεσπρωτ.|πόλ.Ἰταλ.
Πανδρόσ(ε)ιον, τό· ἱερὸν Πανδρόσου ἐν τῇ Ἀκροπόλει Ἀθηνῶν.
Πάνδροσος, ἡ· θυγ. βασ. Κέκροπος κ. Ἀγλαύρου
Πανδώρα, ἡ· ἡ πρώτη γυνὴ σταλεῖσα ὑπὸ τῶν θεῶν εἰς τοὺς ἀνθρώπους πρὸς τιμωρίαν των|θεὰ τῶν βασάν.
Πάνδωρος, ὁ·υἱ.Ἑρεχθέως, ἀδελ.Πανδίονος.
Πανεάς, -άδος, ἡ· κώ. Φοινίκης.
Πανεῖος, α, ον·ὁ τοῦΠανός|Πανεῖον, τό=τό ἱερὸν τοῦ Πανὸς Πανεῖα (ἀνν.δείματα)=οἱΠανικοὶ φόβοι.
Πανέλληνες, οἱ·ἅπαντες οἱ Ἕλληνες.
Πανελλήνιον, τό· ὄρ.Αἰγίνης, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦτο ὁ ναὸς τοῦΠανελληνίου Διός.
Πάνεμος, ὁ· ὁ παρ' Ἀθην. Μεταγειτνιών.
Πανήγορος, ὁ· Μακεδών τις.
Πανθαλίς, -ίδος,ἡ·θεραπαιν.Ἑλένης.
Πάνθεια, ἡ· σύζ. Ἀβραδάτου|σύζ. αὐτοκρ. Μάρκου Ἀντωνίνου.
Πανθιαλάται, οἱ· φυλὴ ἐν Περσίᾳ.
Πανθίας, -ου, ὁ· γλύπτης ἐκ Χίου.
Πανθοΐδας, -α, ὁ· διδάσκ. φιλοσόφου Λύκωνος.
Πανθοΐδης, -ου, ὁ· υἱ. Πανθόου, ὁ Πολυδάμας.
Πάνθοος, ὁ (κ. συνηρ. -θους)· υἱ.Ὀρθῶα, ἱερεὺς Ἀπόλλωνος.
Πανιαρδίς, -ίδος, ἡ· πόλ.Ἀσιατ.Σαρματίας.
Πανιάς, -άδος, ἡ· ἡ τοῦ Πανός.
Πάνιον, τό· λόφος Παλαιστίνης.
Πανίσκος, ὁ· μικρὸς Πάν.
Πανίτης, -ου, ὁ· Μεσσηνιός τις.
Πανίωνες, οἱ·=ἅπαντες οἱ Ἴωνες.
Πανιώνια, τά·ἑορτὴ Ἰώνων πρὸς τιμὴν Ποσειδῶνος.
Πανιώνιον, τό· ἱερὸν ἄλσοςΠοσειδ.ἐπὶ τοῦ ὄρ. Μυκάλης.
Πανιώνιος, ὁ· Χῖος σωματέμπορος.
Παννονία, ἡ· χώ. Εὐρώπης.
Πανυχίς, -ίδος, ἡ· ὄν. ἑταίρας.
Πανόλβιος, ὁ· ποιητής τις.
Πανοπεύς, -έως, ὁ· υἱ. Φώκου, πα.Ἐπειοῦ | πόλ. Φωκίδος.
Πανόπη,ἡ·μίαΝηρηίδ.|μίαθεσπιάδων.
Πανοπῆϊάδης,ὁ·υἱ.Πανοπέ., ὁ Ἐπειός.
Πανόπολις,-εως,ἡ· βλ. Πανός πόλις.
Πάνορμος,ὁ·πόλ.Σικελ.|λιμ.Ἠπείρου | λιμ. Ἀχαΐας | κ. ἄ.
Πανός ὄρος, τό· ὄρ. Ἀττικῆς.
Πανὸς πόλις, ἡ· πόλ. Αἰγυπτ.Θηβαΐδ.
Παντάγνωτος, ὁ· ἀδελ. τυράν. Σάμου Πολυκράτους.
Παντακίας, ὁ· βλ. Παντακύας.
Παντακλῆς,-έους,ὁ· Ἀθην.τις | Ἔφορος Σπάρτης.
Παντακύας, -ου, ὁ· ποτ. Σικελίας.
Πανταλέων,-οντος,ὁ· ἀδελ. βασ. Λυδῶν Κροίσου | βασ.Ἐλεατῶν | κ.ἄ.
Παντάρης,-ους,ὁ·πα.τυρ.Γέλας'Ἱπποκράτους.
Παντάρκης,-ους,ὁ·Ὀλυμπιονίκ.ἐξ'Η-
Πανταυχος,-ου,ὁ·Μακεδ.τις. [λείας.
Παντεύς,-έως,ὁ·τῶν Σπαρτιατῶν τις.
Παντελίδας,-α, ὁ· Λακεδαιμόνιός τις.
Παντίκα,ἡ· Κυπρία τις ἐν τῇ αὐλῇ τῆς Ὀλυμπιάδος.
Παντικάπαιον,τό· πόλ.κ. λιμ. Ταυρίδ.
Παντικάπης,-ου,ὁ·ποτ.Εὐρωπ.Σαρμα-
Παντίμαθοι,οἱ·Ἀσιατ.λαός. [τίας.
Παντίτης,-ου,ὁ·Σπαρτιάτηςδιασωθεὶς ἐκ τῆς ἐν Θερμοπύλαις μάχης.
Πανύασις,-ίδος,ὁ· ποι. συγγ. Ἡροδότ.
Πάνυσος, ὁ· ποτ. Μοισίας.
Πανῶν πόλις, ἡ·=Πανός πόλις.
Πάξαμος, ὁ· συγγρ. «Ὀφαρτυτικῶν».
Παξαυγούστα, ἡ· πόλ. Κελτ.Ἰβηρίας.
Παξοί, οἱ· δύο νησῖδ.Ἰονίου Πελάγους.
Πάος, ἡ· κώ. Ἀρκαδίας.
Παπαῖος, ὁ· ὁ Ζεὺς παρὰ Σκύθαις.
Πάππος,ὁ·συγγρ.«ὀνειροκριτικῶν», ἐξ Ἀλεξανδρείας.
Πάπρημις,-ιος,ἡ·πόλ.ἐπὶΔέλτα Αἰγύπ.
Παραβάλλων,-οντος,ὁ· πα. Λαστρατίδου, Ἠλεῖος.
Παράβυστον,τό·δικαστήριον ἐν'Αθήν.
Παράδεισος,ὁ·πόλ.Συρίας|πολ.Σικελ.
Παραδεμίδας, -α, ὁ· Λακεδαιμόν. τις.
Παραιβάσιον,τό·μνημεῖονἐν'Αρκαδίᾳ.
Παραιβάτης ου,ὁ· τῶν Σπαρτιατ. τις.
Παραίβιος,ὁ·θεράπ. βασ.Θρᾴκ.Φινέως.
Παραιτάκαι, οἱ·=Παραιτακηνοί.
Παραιτακηνή, ἡ· ἐπαρχ. Περσίδος.
Παραιτακηνοί, οἱ· νομάδες οἰκοῦντες τὴν προηγ. χώραν.
Παραιτόνιον,τό· πόλ.κ.λιμ.Αἰγύπτου.
Παραλάται, οἱ· Σκυθικὸν ἔθνος.
Παραλία, ἡ·=Πάραλος.
Παράλιοι, οἱ·οἱ κάτ.τῆς ἐν'Αττ. Παράλου | οἰκάτ. τῆς Θεσσαλ. Μαλίδος.
Πάραλοι, οἱ· = Παράλιοι | οἱ ναῦται τῆς τριήρους Παράλου.
Πάραλος,ἡ·ἠὰπὸΣουνίου μέχρι Ἀθην. δυτ.παραλ.|πόλ.Μαλίδ.| ἰατρὶς τριήρ.
Πάραλος,ὁ·υἱ.Περικλ.|υἱ.Δημοδόκου.
Παραπίτα, ἡ· σύζ. Φαρναβάζου.
Παραποταμία, ἡ (κ. -άμιοι, οἱ)· πόλ. Φωκίδος.
Παρασωπία,ἡ·ἠπαρὰ τὸν Ἀσωπὸν χώ. τῆς Φθιώτιδος.
Παρασωπίας,-άδος,ἡ·=Παρασωπία.
Παραυαῖοι, οἱ· λα. Θεσπρωτίας.
Παραχελωΐται,οἱ(κ.-ῳΐται)· κάτ. τῆς παρὰ τὸν Ἀχελῷον χώρας.
Παραχοάδρας, ὁ· ὄρ. Μηδίας.
Παρδόκας,-α,ὁ· δοῦλός τις παρ' Ἀρι-
Πάρεια,ἡ·νύμφ.,σύζ.Μίνωος. [στοφ.
Παρεισάδης,ὁ·τύρ. Ταυρικῆς Χερσόν.
Παρέντιον,τό·πόλ. κ. λιμ. Ἰστρίας.
Παρδάων, ὁ· βλ. Πορδάων.
Παρδεῖνοι, οἱ· λαός Ἰλλυρίας.
Παρδενία,ἡ·ἐπίθ."Ηρας | ἡνθσ.Σάμος.
Παρδενίας, ὁ· ποτ. Ἤλιδος.
Παρδένιον,τό· πόλ. Μυσίας | πόλ. κ. ἀκρ.Ταυρίδος | πόλ. Εὐβοίας | ὄρ. Ἀργολίδος—Ἀρκαδίας.
Παρδένιος,ὁ·συγγρ.ἐκΝικαίας|Γραμμάτ.| ἐπικ. ποιητ.|ποτ. Παφλαγον.
Παρδενίς, -ίδος, ἡ· ὄν. ἑταίρας.
Παρθενόπαια, ἡ·=Παρθενόπη.
Παρθενοπαῖος,ὁ·εἷς<τῶνἑπτὰ ἐπὶΘήβας>|υἱ.Ταλαοῦ,ἀδελ.Ἀδράστ.|κ.ἄ.
Παρθενόπη, ἡ·θυγ.Στυμφάλ.|θυγ.Ἀλ-

καίου|μίατῶνΣειρήνων|ἡ πόλ.Νεάπολις Ἰταλίας.
Παρθενόπολις,-εως,ἡ·πόλ. Μακεδον.
Παρθένος,ἡ· ἐπίθ. Ἀθηνᾶς | θυγ. Ἀπόλλωνος κ. Χρυσοθέμιδος.
Παρθενών,-ῶνος,ὁ· ὁ περίφ. ναὸς Ἀθηνᾶς ἐν Ἀκροπόλει.
Παρθηνοί, οἱ·=Παρθεινοί.
Παρθία, ἡ· ἐπαρχ. Ἀσίας.
Παρθινοί, οἱ·=Παρθεινοί.
Παρθίς, -ίδος, ἡ·=Παρθία.
Πάρθος, ἡ· πόλ. Ἰλλυρίας.
Παρθυαία, ἡ·=Παρθία.
Παρθυαῖοι, οἱ·=Πάρθοι.
Παρικάνη, ἡ· πόλ. Περσίας.
Παρικάνιοι,οἱ·κάτ.Παρικάνης ἐν Περσίᾳ | Σκυθ. ἔθνος.
Πάριον, τό· πόλ. κ. λιμ. Μυσίας.
Πάρις,·ιδος,ὁ·υἱ. Πριάμου κ. Ἑκάβης, ἀπαγωγεὺς Ἑλένης.
Παρισάδης, ὁ·=Παρεισάδης.
Παρίσιοι, οἱ· λα. Λουγδουν. Γαλλίας.
Πάρμα, ἡ· πόλ. Ἰταλίας.
Παρμενίδης, ὁ· φιλόσ.ἐξ Ἐλέας | κ.ἄ.
Παρμενίων,-ωνος,ὁ· στρατ.Φιλίππου κ. Μεγ. Ἀλεξάνδρου | κ. ἄ.
Παρμένων, -ωνος (κ. -οντος), ὁ· Βυζαντιός τις | μῖμός τις.
Παρμισός, ὁ· ποτ. Θεσσαλίας.
Πάρμυς,-υος,ἡ·σύζ. Δαρείου Ὑστάσπ.
Παρνασ(σ)ίς, -ίδος,ἡ· ἡ περὶ τὸνΠαρνασσὸν χώρα.
Παρνασ(σ)ός,ὁ·υἱ·Ποσειδ.|δρ. Φωκίδος—Λοκρίδ. | κώ. Καππαδοκίας.
Πάρνης, -ηθος, ἡ(κ.ὁ)· ὄρ. Ἀττικῆς.
Παρνησός, ὁ· ὄρ. Μηδίας.
Πάρνοι, οἱ·=Ἄπαρνοι.
Πάρνων,-ωνος,ὁ·ὄρ.Λακων. - Ἀργολ.
Παροπαμισάδαι, οἱ· Ἀσιατ. ἔθνος.
Παροπάμισος,ὁ(κ.-ον,τό)·ὄρ. Ἀσίας.
Πάρος,ἡ·νῆσ.Αἰγαίου,μίατῶνΚυκλάδ.
Παρπαμισ(σ)ός, ὁ (κ. -νισ(σ)ός)·=Παροπάμισος.
Παρρασία, ἡ· πόλ. Ἀρκαδίας.
Παρράσιοι, οἱ· λα. Ἀρκαδίας.
Παρράσιον ὄρος, τό· ὄρ. Ἀρκαδίας.
Παρράσιος,ὁ·ἐπίθ.Ἀπόλλ. ἐν Ἀρκαδ. | υἱ. Λυκάονος | ζωγράφ. | κ. ἄ.
Παρρησιάδης,ὁ·πλαστὸνδν.παράΛουΠαρυάδρης,-ου,ὁ·ὄρ.Μ.Ἀσ. |κιανῷ.
Παρύσατις,·ιδος, ἡ· θυγ.Ἀρταξ. Α' κ. σύζ.Δαρείου τοῦ Ὤχου, μὴ.Ἀρταξ. Β' κ. Κύρου τοῦ νεωτέρου.
Πάρφορος, ὁ· Κολοφώνιός τις.
Παρωρεᾶται, οἱ· κάτ. Παρωρείας.
Παρώρεια, ἡ (κ. -εία, κ. -ία)· πόλ. Ἀρκαδ. | χώ. Ἠπείρου.
Παρωρεύς, -έως, ὁ· υἱ. Τρικολώνου.
Πασαργάδαι, οἱ· Περσικὸς λαός.
Πασαργάδαι, αἱ· πόλ. Περσίδος.
Πασέας, -ου, ὁ· Ἀθηναῖός τις | πα. Ἀβαντίδου, τυρ. Σικυῶνος.
Πασίας, -ου, ὁ· τοκιστής τις ἐν Ἀθήν.
Πασιδέα, ἡ· μία Χαρίτων|μία Νηρηίδ.
Πασίδεμις, -ιδος, ὁ· ἰατρός τις.
Πασιθόη, ἡ· μία τῶν Ὠκεανίδων.
Πασικλῆς, -έους, ὁ· πα. Φιλίστου,Ἀθην. | νόθ. υἱ. Πασίωνος | κ.ἄ.
Πασίκυπρος, ὁ· βασ. Κύπρου.
Πασίμαχος, ὁ· Λακεδαιμόνιός τις.
Πασίμηλος, ὁ· Κορίνθιός τις.
Πασιππίδας, -α, ὁ· Λακεδαιμόνιός τις.
Πασιτελίδας, -α, ὁ· στρατ. Λακεδαιμ.
Πασιτίγρης, -ητος,ὁ(κ.-τίγρις,-ιδος)· ποτ. Σουσιανῆς ἐν Περσίᾳ.
Πασιφάη, ἡ· θυγ.Ἡλίου κ. Περσηίδος, ἀδελ. Κίρκης, σύζ. Μίνωος | κ.ἄ.
Πασίων, -ωνος, ὁ· στρατ. Μυρίων, ἐκ Μεγάρων | =Πασσίων.
Πασσαρών, -ῶνος, ὁ· πόλ.Μολοσσῶν.
Πασσίων, -ωνος, ὁ· Ἀθηναῖός τις.
Πατάβιον, τό·=Παταούϊον.
Παταικίων, -ωνος, ὁ· Ἀθηναῖός τις.
Πάταικοι, οἱ (κ. -αῖκοι)· πυγμαῖοι θεοὶ τῶν Φοινίκων.
Παταϊκός, ὁ (κ. Πάταικος)· Σικελός τις | Ὀλυμπιον. ἐκΔύμης Ἀχαΐας.
Πάταλα, τά (κ. -άλη, ἡ)· πόλ.Ἰνδιῶν.
Παταούϊον, τό· πόλ. Ἰταλίας.
Πάταρα, τά· πόλ. Λυκίας.
Πατάρβημις, -ιος, ὁ· θεράπων βασ. Αἰγύπτου Ἀπρίου.
Πατησιάδης,ὁ·εἷς τῶνΕφόρ.Σπάρτης.
Πατιζείθης, -ους, ὁ· εἷς τῶν ἐν Περσίδι μάγων.
Πατιράμφης, -ους, ὁ·ἡνίοχος Ξέρξου.
Πάτμος,ἡ·νῆσ.Αἰγαίου,μία Σποράδων.
Πάτουμος, ἡ· πόλ. Αἰγύπτου.
Πάτραι, αἱ· πόλ. Ἀχαΐας.
Πατρακεύς,-έως,ὁ·κώ.Κιμμερ.Βοσπό.
Πατρεύς, -έως, ὁ· υἱ. Προυγένους, ἄγγον. Ἀγήνορος.
Πατρόκλεια, ἡ· τίτλος 16ης ραψῳδίας τῆς Ἰλιάδος τοῦ Ὁμήρου.
Πατροκλείδης, -ου, ὁ·δημαγ.ἐν Ἀθήν.
Πατροκλῆς, -έους, ὁ·φιλάργ.Ἀθην. | ναύαρχ. Νικάνορος | γλύπτης|κ.ἄ.
Πάτροκλος,-ου,ὁ·υἱ.Μενοιτίου, φίλος Ἀχιλλ. | ναύαρχ.Πτολεμαίου|κ.ἄ.
Πατρόκλου νῆσος, ἡ·νησ.πλ.Σουνίου.
Πατρώ, -οῦς, ἡ· μία τῶν Θεσπιάδων.
Πατρῴα, ἡ· ἐπίθ. Ἀρτέμιδος.
Πάταλλα, τά·=Πάταλα.
Παῦλος, ὁ· ρωμ. ὄν. (Paulus)|ἰατρὸς ἐξ Αἰγίνης | ἀστρονόμος | κ.ἄ.
Παυσανίας, ὁ· υἱ. Κλεομβρότου, ὁ περίφ.στρατ.Λακεδ.ἐν Πλαταιαῖς| υἱ. Πλειστοάν., βασ. Σπάρτης |περιηγ.
Παυσίας, -ου,ὁ·ζωγρ.ἐκΣικυῶν. | κ.ἄ.
Παυσίμαχος, ὁ· γεωγράφος ἐκ Σάμου.
Παύσιππος, ὁ· Σπαρτιάτης τις.
Παύσιρις, -ιος, ὁ· βασ. Αἰγύπτου.
Παύσων, -ωνος, ὁ· παράσιτος Ἀθην.| Ἀθην. ζωγράφος.
Παφία, ἡ· ἐπίθ. Ἀφροδίτης.
Παφλαγονία, ἡ· ἐπαρχ. Μ. Ἀσίας.
Πάφος, ἡ· ὄν. δύο πόλ. Κύπρου, ἡ Παλαιὰ Πάφος κ. ἡ Νέα Πάφος.
Πάφος, ὁ· υἱ. βασ. Κύπρου Κινύρα.
Πάχης, -ητος, ὁ· στρατ. Ἀθηναίων.
Πάχυνος, ὁ (ἡ)· ἀκρωτ. Σικελίας.
Πεγκάλας, -α, ὁ· ποτ. Φρυγίας.
Πεδιαῖος, ὁ· ποτ. Κύπρου.
Πεδιάς, -άδος, ἡ· θυγ. Μήνυος ἐκ Λακεδαίμ. | δῆμ. κ. τμῆμα Ἀττικῆς.
Πεδιέες, οἱ (κ.Πεδιεῖς)·πόλ.Φωκίδος.
Πεδνηλισσός,ἡ (κ.Πεδνιλ-)·πόλ.Πιτι.
Πειθαγόρας, -ου, ὁ· μάντις τις|τύρ. Σελινοῦντος.
Πειθίας, -ου, ὁ· Κερκυραῖός τις.
Πειθώ, -οῦς, ἡ· μία τῶν Ὠκεανίδων| θεὰ τῆς πειθοῦς κ. εὐγλωττίας.
Πεῖθων, -ωνος, ὁ· μαθ. Πλάτωνος | σατρ. μέρους Ἰνδιῶν | κ.ἄ.
Πειραί, αἱ· κώ. Ἀχαΐας.
Πειραῖδης,ὁ·υἱ.Πειραίου,Εὐρυμέδων.
Πειραιεύς, -έως, ὁ· ὁ λιμ. Ἀθηνῶν.
Πείραιον, τό· λιμ. κ. φρούρ. Κορίνθου.
Πείραιος, ὁ· υἱ. Κλυτίου, Ἰθακήσιος.
Πειραιός, ὁ·λιμ.μετ.Καρίνθ.κ.Ἐπιδαύ.
Πειράνα, ἡ· ἀντὶ Πειρήνη.
Πείρανθος, ὁ· υἱ. Ἄργου κ. Εὐάδνης.
Πειρασία, ἡ (κ. Πειρεσιαί, αἱ)· πόλ. Θεσσαλ. Μαγνησίας.
Πειρήν,-ῆνος,ὁ·πα.Ἰοῦς,ὁ Ἴναχος |υἱ. Γλαύκου, ἀδελ. Βελλεροφόντου.
Πειρήνη, ἡ· θυγ. Ἀχελῴου | μία τῶν Δαναΐδων | πηγὴ ἐν Κορίνθῳ.
Πειρίθοος, ὁ (κ. -θους)· υἱ. Διὸς ἢ Ἰξίωνος κ. Δίας, βασ. Λαπιθῶν.
Πείρους, ὁ (κ. Πείρως)· υἱ. Ἰμβράσου, ἐξ Αἴνου.
Πέτρος, ὁ· ποτ. Ἀχαΐας.
Πειροῦσται, οἱ· λα. Ἰλλυρίας.
Πείρως, -ω, ὁ· ἐλ. Πείροος.
Πειρωσσός, ὁ· ποτ. Μυσίας.
Πείσανδρος, ὁ·υἱ.Ἀντιμάχου,ἐκΤροίας | εἷς μνηστήρ. Πηνελόπ. | ἐπών. ἄρχ. ἐν Ἀθ. | ποιητ. | κ.ἄ.
Πεισηνορίδης, ὁ·υἱ Πεισήνορος, πα. Εὐρυκλείας.
Πεισήνωρ, -ορος, ὁ· τῶν Τρώων τις | κήρυξ ἐν Ἰθάκῃ | κ.ἄ.
Πειοδέταιρος, ὁ· πλαστ. ὄν. παρ' Ἀριστοφ.
Πείσιας, -ου, ὁ·Ἀργεῖός τις| γλύπτης
Πεισίδαι, οἱ· ἐλ. Πισίδαι.
Πεισιδίκη, ἡ· θυγ. Αἰόλου κ.Ἐναρέτης | θυγ. Πελίου | θυγ. Νέστορος.
Πεισίδωρος, ὁ· Ὀλυμπιονίκης τις.
Πεισικράτης, ὁ·Πυθαγόρ.ἐκΤάραντος.
Πεισιστρατίδης, ὁ· υἱ. Πεισιστράτου.
Πεισίστρατος, ὁ· υἱ. Νέστορος | τύρ. Ἀθην., πα. Ἱππάρχου κ. Ἱππίου.
Πεῖσος, ὁ·υἱ.Ἀφαρέως,ἀδελ.Λυγκέως.
Πείσων, -ωνος, ὁ· εἷς τῶν 30 τυρ. ἐν Ἀθήν. | ὄν. Ρωμαίων.
Πελαγονία, ἡ· ἐπαρχ. Μακεδονίας.
Πελάγων, -οντος, ὁ· ἐκ Πύλου, ὑποστράτ. Νέστορος | τῶν Λυκίων τις, σύντροφ. Σαρπηδόνος | κ.ἄ.
Πελάργη, ἡ· θυγ. Πετνέως, εἰσαγαγοῦσα τὰ μυστήρια τῶν Καβείρων.
Πελαργοί, οἱ· ἐλ. Πελασγοί.
Πελασγία, ἡ· ἡ χώ. τῶν Πελασγῶν (ἡ ὅλη Ἑλλάς, ἢ ἡ Πελοπόν., ἢ τὸ Ἄργος, ἢ Ἀρκαδία).
Πελασγιάς, -άδος, ἡ·=Πελασγία.
Πελασγικὸν Ἄργος, τό·τὸ ἐν Θεσσαλίᾳ|Πελασγικὸς Ζεύς, ὁ· ὁ ἐν Δωδώνῃ·|Πελασγικὸν τεῖχος, τό· τὸ πρὸς Β' Ἀκροπόλεως.
Πελασγίς, -ίδος, ἡ· ἐπίθ. Ἥρας.
Πελασγιῶτις, -ιδος, ἡ·ἐπαρχ.Θεσσαλ.
Πελασγοί, οἱ·ἀρχαιότ.κάτ.Θεσσαλ. κ. Ἠπείρου.
Πελασγός, ὁ· υἱ. Διὸς κ. Νιόβης, βασ. Ἄργους | πα. Λίμωνος | κ.ἄ.
Πελεβρόνιον,τό·πόλ.ἢ τόποςΘεσσαλ.
Πελειάδες, αἱ· ἱέρειαι μαντείου Δωδώνης | =Πλειάδες.
Πελεκᾶς, -ᾶντος, ὁ· ὄρ. Μ. Ἀσίας.
Πελία, ἡ· θυγ. Πύλαντος, ἐκ Μεγάρων.
Πελιάδες, αἱ· θυγατέρες Πελίου.
Πελίας, -ου, ὁ· υἱ. Ποσειδ. κ. Τυροῦς, ἀδελ. Νηλέως, βασ. Ἰωλκοῦ.
Πελίγνας, -α, ὁ· μάγειρος Ὀλυμπιάδος καὶ Μ. Ἀλεξάνδρου.
Πελιγνοί, οἱ· Ἰταλικὸν ἔθνος.
Πελιναῖον, τό· ὄρ. Χίου.
Πέλινναι, ἡ(κ. Πελινναῖον, τό)· πόλ. Ἑστιαιώτιδος Θεσσαλίας.
Πέλλα, ἡ· πόλ. Μακεδονίας.
Πελλάνα, ἡ· ἀντὶ Πελλήνη, πόλ. Λακωνίας. [λήνης.
Πελλανίς, -ίδος, ἡ· πηγὴ πλησ. Πελ-
Πέλλην, -ηνος, ὁ· υἱ. Φόρβαντος.
Πελληναῖον, τό·=Πελιναῖον.
Πελλήνη, ἡ· πόλ. Ἀχαΐας.
Πέλλης, -ου, ὁ· πα. Ὑπερασίου, πάπ Ἀστερίου.

Πέλλινα, ἡ=Πέλιννα.
Πέλλιχος, ὁ· πα.στρατ.Ἀριστέως,Κορίνθιος. [Πελοπία.
Πελόπεια, ἡ· μία τῶν θυγ.Πελίου | =
Πελόπη, ἡ· κώμη Αυδίας.
Πελοπηϊάδης, ὁ· ἀντὶ Πελοπίδης.
Πελοπήιος, α, ον· ἀντὶ Πελόπιος.
Πελοπία, ἡ· μή. ΚύκνουἰμάτῶνΝιοβίδων|θυγ.Θυέστου,μή. Αἰγίσθου|κ.ἄ.
Πελοπίδας, -ου, ὁ· περίφ. στρατ. Θηβ.
Πελοπίδης, ὁ· υἱ. ἢ ἀπόγ. Πέλοπος.
Πελόπιος, α, ον· ὁ τοῦ Πέλοπος.
Πελοπόννησος, -ου, ἡ· ἡ χερσόν. τῆς Πελοποννήσου.
Πέλοψ, -οπος, ὁ· υἱ. βασ. Φρυγ. Ταντάλου | κ.ἄ.
Πέλται, αἱ· πόλ. Φρυγίας.
Πέλωρ, -ωρος, ὁ· εἷς τῶν Σπαρτῶν, ἐν Θήβαις. [κελίας.
Πελωριάς, -άδος, ἡ (κ. -ίς)· ἀκρωτ.Σι-
Πέλωρος, ὁ· = Πέλωρ | κυβερνήτης τῆς ναυαρχίδος τοῦ Ἀννίβα.
Πεμφρηδώ, -οῦς, ἡ· μία τῶν Γραιῶν.
Πενελόπη, ἡ· ἀντὶ Πηνελόπη.
Πενέσται, οἱ· οἱ δοῦλοι Θεσσαλ.|λαός Ἰλλυρίας.
Πενθεσίλεια, ἡ·βασίλισσα'Αμαζόνων.
Πενθεύς, -έως, ὁ· υἱ. Ἐχίονος κ. Ἀγαύης, θυγ. Κάδμου, βασ. Θηβῶν.
Πενθίλος, ὁ· υἱ.Ὀρέστου κ. Ἐριγόνης
Πενθύλος,ὁ·στρατ.Παφίων. [|κ.ἄ.
Πεντάπολις, -εως, ἡ· χώ. Μ. Ἀσίας | ἡ Κυρηναϊκὴ Λιβύης.
Πεντέλη, ἡ· κώ. κ.δῆμ.Ἀττικῆς||Πεντελικόν ὄρος, τό· ὄρ. Ἀττικῆς.
Πεπάρηθος, ἡ· νῆσ. Αἰγαίου (ἡ Σκόπελος).
Περαία, ἡ·ἡ τῶνΡοδίων, μέροςΚαρίας | μέρος Παλαιστίνης.
Περαιβία, Περαιβοί· βλ. Περραιβ-.
Περαιθηΐς, -ίδος, ἡ· κώ. Ἀρκαδίας.
Πέραιθος, ὁ· υἱ. Λυκάονος, ἱδρυτὴς προηγουμ. κώμης.
Πέρατος, ὁ· υἱ. Ποσειδ. κ. Καλχινίας, βασ. Σικυῶνος.
Περγαία, ἡ· ἐπίθ. Ἀρτέμιδος.
Πέργαμα, τά· βλ. Πέργαμον.
Περγαμηνός, ή, όν· ὁ τῆς Περγάμου.
Περγαμίδης, ὁ· ὁ κάτ. Περγάμου, ὁ Λαομέδης.
Πέργαμον, τὸ(κ.-γαμα,τά, κ.-γαμος, ἡ)· ἀκρόπ.Τροίας πόλ.(πρωτ.)Μυσ.
Πέργαμος, ὁ·υἱ.Ηὐρρου κ.Ἀνδρομάχ.
Πέργαμος, ἡ· = Πέργαμον | φρούρ. Μακεδ. Πιερίας.
Περγασ(σ)ή, ἡ· κώ κ. δῆμ. Ἀττικῆς.
Περγασίδης, ὁ· ὁ Δηικόων, υἱ. Περγάσου. [Πέργασος, ὁ· πα. Δηικόωντος.
Πέργη, ἡ· πόλ. Παμφυλίας.
Περδίκκας, -ου, ὁ· ὄν. 3 βασ.Μακεδον. | στρατ. Μ. Ἀλεξάνδρου.
Πέρδιξ, -ικος, ἡ· ἀδελφὴ Δαιδάλου.
Περεγρῖνος, ὁ· ὁ ἐπιλεγόμ. Πρωτεύς, Κυνικὸς φιλόσ. ἐκ Παρίου.
Περεύς, -έως, ὁ· υἱ.Ἐλάτου κ. Λαοδίκης, ἀδελ. Στυμφάλου.
Περίαλλα, ἡ·ἱέρεια ΜαντείουΔελφῶν.
Περίανδρος, ὁ· υἱ. Κυψέλου τύραννος Κορίνθου | τύρ. Ἀμβρακίας.
Περίαπις, -ίδος, ἡ· θυγ.Φέρητος κ.μή. Πατρόκλου.
Περιάς, -άδος, ἡ· πόλ. Εὐβοίας.
Περίβοια, ἡ· θυγ.Ἀκεσαμενοῦ|θυγ.Εὐρυμέδοντος | σύζ. βασ. Κορίνθ. Πολύβου | κ.ἄ..
Περιγένης, -ους, ὁ· στρατ.Ἀντιόχου.
Περιγούνη, ἡ· θυγ. λῃστοῦ Σίνιδος.
Περιήρης, -ους,ὁ·υἱ.Αἰόλου, βασ.Μεσσην.|ἡνίοχος βασ.Μενοικέως | κ.ἄ.
Περιδοῖδαι, οἱ· δῆμος Ἀττικῆς.
Περίδοος, ὁ·=Πειρίδοος.
Περικλείδας, -ου, ὁ· Λακεδαιμόν. τις.
Περικλῆς, -έους, ὁ· περίφ. πολιτ. κ. στρατ.Ἀθην.,υἱ.Ξανθίππου κ.Ἀγαρίστης|νόθ.υἱ. προηγ., στρατ.Ἀθην.
Περικλυμένη, ἡ· θυγ. Μίνωος, μή. Ἀδμήτου· θυγ. Μινύου, μή. Ἰφίκλου.
Περικλύμενος, ὁ· υἱ. Νηλέως κ.Χλωρίδος, εἷς Ἀργοναυτῶν||υἱ. Ποσειδ., ἔγγον.Ταιρασίου | κ.ἄ.
Περικτιόνη, ἡ· θυγ. Κρητίου, μή.Πλάτωνος | Πυθαγορεία τις.
Περίλαος, ὁ (κ.-λεως)· υἱ.Ἰκαρίου κ. Περιβοίας|στρατ. Ἑλλήνων ἐν Μυκάλῃ | τύρ. Ἄργους | κ.ἄ.
Περίλεως, ὁ·=Περίλαος.
Πέριλλος, ὁ·ἀγαλματοποιὸς ἐκ'Ακράγαντος | κ.ἄ.
Περιμήδη, ἡ· θυγ.Αἰόλου κ.Ἐναρέτης | θυγ.Εὐρυσθέως|θυγ.Ἀδμήτου κ.ἄ.
Περιμήδης, -ους, ὁ· ἑταῖρος Ὀδυσσ.| εἷς τῶν Κενταύρων.
Περιμήλη, ἡ· θυγ. Ἀμυθάονος | θυγ. Ἱπποδάμου | κ.ἄ.
Πέριμος, ὁ· υἱ.Μέγητος, εἷς τῶν ἐπισ. Τρώων.
Περινείκη, ἡ· θυγ. Ἱππομάχου, μή. Ἱ-
Πέρινθος, ἡ· πόλ. Θρᾴκης. [φίτου.
Πέρινθος, ὁ· Ἐπιβαύριός τις, ἑταῖρος Ὀρέστου.
Περίπατος, ὁ· ἡΣχολὴ τοῦ'Αριστοτέλ.
Περιπόλιον, τό· φρούρ. Ἰταλίας.
Περιπόλτας,-α,ὁ·μάντιςἐνΘεσσαλίας.
Περισθένης, -ους, ὁ· υἱ. Αἰγύπτου κ. Καλιάνθης.
Περίφας,-αντος,ὁ·υἱ.Αἰγ. κ. Γόργης. | υἱ. Οἰνέως | βασ. Ἀττ. | κ. ἄ.
Περίφημος, ὁ· ἥρως Σαλαμῖνος.
Περιφήτης,-ου, ὁ· υἱ.Ἡφαίστουκ.Ἀντικλείας, λῃστὴς|υἱ. Κοπρέως|κ.ἄ.
Πέρκαλος,ἡ·σύζ.βασ.Σπάρτ.Δημαράτ.
Περκώπη, ἡ·=Περκώτη.
Περκώτη, ἡ· πόλ. Μυσίας.
Περμησ(σ)ός, ὁ· ποτ. Βοιωτίας.
Πέρνη, ἡ· πόλ. Θρᾴκης.
Περοίδας,ὁ· ἀρχηγ. ἱππικοῦ Μ.Ἀλεξ.
Περουσία, ἡ· πόλ. Ἰταλίας.
Περπερηνή, ἡ· πόλ. Μυσίας.
Περραιβία, ἡ· ἐπαρχ. Θεσσαλίας.
Περραιβοί, οἱ· λαός Θεσσαλίας.
Περρίδαι, οἱ· δῆμος Ἀττικῆς.
Πέραι,οἱ·εἰκάτ.τῆςΠερσίδοςἐνἈσίᾳ.
Περσαῖος,ὁ·φιλόσ.Κύπρ. |=Πέρσης.
Περσαίπολις,ἡ·=Περσέπολις.
Περσεία, ἡ· πηγὴ ἐν Μυκήναις.
Περσείδης,ὁ·υἱ.ἢἀπόγ.Περσέως |Περσεῖδαι =οἱ Ἀχαιμενίδαι Περσίας.
Περσέπολις,-εως, ἡ· πρωτ. Περσικοῦ Βασιλείου.
Περσέπτολις,-ίδος,ὁ· υἱ. Τηλεμάχου κ. Πολυκάστης.
Περσεύς,-έως,ὁ·υἱ.Διόςκ.Δανάης | υἱ. Νέστορος | βασ. Μακεδ. | κ. ἄ.
Περσέφασσα, ἡ·=Περσεφόνη.
Περσέως σκοπιά,ἡ· μέρος Αἰγύπτου.
Πέρση, ἡ· μία Ὠκεανίδων.
Περσηϊάδης, ὁ·=Περσείδης.
Περσηΐς -ίδος,ἡ·θυγ.Πέρσου, Ἑκάτη|| θυγ. Περσέως, Ἀλκμήνη | κ.ἄ.
Πέρσης,-ου,ὁ·υἱ.Τιτᾶν.Κρίου κ.Εὐρυβίας | υἱ. Περσέως κ. Ἀνδρομέδας| ἀδελ. Ἡσιόδου | κ. ἄ.
Πέρσιος, ὁ· Ρωμ. σατυρ. ποιητής.
Περσίς,-ίδος,ἡ·=ἡ Περσικὴ χώρα.
Περτίναξ,-ακος,ὁ· Ρωμ. αὐτοκράτωρ.
Περφερέες,οἱ·=Θεωροί,οἱ ἀπεσταλμένοι τῶν ὑπερβορείων. [νοῦς.
Πεσσινόεις, -εντος, ὁ ἀντὶ Πεσσι-
Πεσσινοῦς,-οῦντος,ὁ(ἡ)·πόλ.Ἀσιατ. Γαλατίας.
Πέσσιον, τό· πόλ.Εὐρωπ. Σαρματίας.
Πεταλία,ἡ·νησίς(ἠνησίδες) ἐν τῷ στομίῳ Εὐρίπου (νῦν «Πεταλιοί»).
Πετεών,-ῶνος,ὁ·κώ Βοιωτίας.
Πετεώς,-ῶ,ὁ·υἱ.Ὀρνεοῦ, πα. Μενεσθέ-
Πετηλία, ἡ·πόλ.Β.Ἑττίων'Ιταλ. [ως.
Πέτισις, -ιος, ὁ· ἔπαρχος Αἰγύπτου.
Πετόσιρις,-ίδος,ὁ· φιλόσ. κ. ἀστρολόγος ἐξ Αἰγύπτου.
Πέτρα,ἡ·χωρ.πλησ.Κορίνθ.|κώ.Ἤλιδ.| πρωτ. Πετρ.Ἀραβίας | κ. ἄ.
Πετραία, ἡ· μία τῶν Ὠκεανίδων.
Πετραῖος,ὁ·ἐπίθ.Ποσειδ. | εἷς τῶνΚενταύρων.
Πετραχός,ὁ·κρημν.πλησ.Χαιρωνείας.
Πετροκόριοι, οἱ· λαὸς Γαλλίας.
Πετροσάκα, ἡ· χωρ. Ἀρκαδίας.
Πέττα,ἡ· θυγ. βασ. Μασσαλίας Νάνου.
Πευκανέες, οἱ· ἔθνος Ἰνδιῶν.
Πευκείδης,ὁ·υἱ.Πευκέως,εἷς Κενταύρ.
Πεύκελα, τά· πόλ. Ἰνδιῶν.
Πευκελεῶτις, ἡ· χώ. Ἰνδιῶν.
Πευκεντῖνος,η,ον·=Πικεντῖνος.
Πευκέστης,-ου,ὁ·υἱ.Μακαρτάτου,Μα-
Πευκετία,ἡ·χώ.Ἰταλίας. [κεδών.
Πευκέτιοι,οἱ·κάτ.τῆς'Ιταλ.Πευκετίας.
Πευκέτιος,ὁ·υἱ.βασ.Ἀρκαδ.Λυκάονος.
Πεύκη,ἡ·νῆσ.ἐπὶτῶνἐκβολ.Δουνάβεως.
Πευκολα Γτις,-ίδος,ἡ·πόλ.κ.χώ.Ἰνδι.
Πέφνος,ἡ·πόλ. κ. νῆσ. παραλ. Λακων.
Πεφρηδώ,-οῦς,ἡ·=Παμφρηδώ.
Πηγαί, αἱ· πόλ. κ. λιμ. Μεγάρων.
Πηγαία, ἡ· νύμφη Ἀρκαδίας.
Πήγασος,ὁ·ὀπτερωτὸςἵππος Βελλεροφόντου | Βοιωτός τις | κ. ἄ.
Πήδαιον, τό· χωρ. Τρῳάδος.
Πηδαῖος, ὁ· υἱ. Ἀντήνορος.
Πηδάλιον, τό· ἀκρωτ. Κύπρου.
Πήδασα, τά· πόλ. Καρίας.
Πήδασον,τό·=Πήδασα.
Πήδασος,ὁ·υἱ.Βουκολίωνος,Τρὼς | εἷς ἵππων Ἡετίωνος.
Πήδασος, ἡ· πόλ. Λελέγων ἐν Τροίᾳ | πόλ. Μεσσηνίας.
Πηλαγονία, ἡ·=Πελαγονία.
Πηλεγών,-όνος,ὁ·υἱ.Ἀξιοῦκ.Περιβοί-
Πηλείδης,ὁ·υἱ.Πηλέως,ὁ'Αχιλλ. [ας.
Πηλεύς,-έως,ὁ·υἱ.Αἰακοῦκ.Ἐνδηίδος, θυγ.Χείρωνος,πα.'Αχιλλέως.
Πήλη, ἡ· νησὶς παραλίων Μ. Ἀσίας.
Πηληϊάδης,-εω,ὁ·=Πηλείδης.
Πήληκες, οἱ· δῆμ. Ἀττικῆς.
Πηλιάς,-άδος,ἡ·ἡἐκτοῦΠηλίου ὄρους.
Πήλιον, τό· ὄρ. Θεσσαλίας.
Πηλούσιον,τό·πόλ.κ.φρούρ.Αἰγύπτου.
Πηλώδης λιμήν, ὁ· λιμ. Ἠπείρου.
Πηνειδς,ὁ·ποτ Θεσσαλ. | ποτ.Ἤλιδος.
Πηνέλεως,-ω,ὁ·υἱ.Λείτου,εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν κ. μνηστὴρ Ἑλένης.
Πηνελόπεια, ἡ·=Πηνελόπη.
Πηνελόπη,ἡ·θυγ.Ἰκαρίου, σύζ.'Οδυσσέως | κ. ἄ.
Πήρεια, ἡ· χώ. Θεσσαλίας.
Πηρώ,-οῦς,ἡ·θυγ.Νηρ.κ.Χλωρίδ.| κ.ἄ.
Πίγρης,-ητος, ὁ· Παίων τις | ναύαρχ. Καρῶν | κ.ἄ.
Πίδοκος, ὁ· Ἀθηναῖός τις.
Πιδύτης, ὁ· εἷς τῶν ἐπισ. Τρώων.
Πίελος, ὁ· υἱ.Πύρρου κ.Ἀνδρομάχης.
Πιέρεια, ἡ· νύμφη, σύζ. Δαναοῦ.
Πίερες, αἱ· λαὸς Θρᾴκης.

Πιερία,ἡ(κ.-ρίς,-ίδος)·ἐπαρχ.Μακεδονίας | ἐπαρχ. Συρίας.
Πιερίδες, αἱ· ἐπίθ. τῶν Μουσῶν.
Πίερος,δ·υἱ.Μάγνητος, πα.Ὑακίνθου | βασ.Ἠμαθίας | κ. ἄ. | δρ. Θεσσαλ.
Πιερώτης, -ου δ· κάτ. Πιερίας.
Πιθηκοῦσαι,αἱ·ὑόνησῖδ.παραλ.Ἰταλ.
Πικεντία, ἡ· πόλ. Ἰταλίας.
Πικεντῖνι, ἡ· ἐπαρχ.Ἰταλίας.
Πικεντῖνοι, οἱ· λα. Ἰταλίας.
Πίκτονες, οἱ· λα. Γαλλίας.
Πικτώνιον, τό· ἀκρωτ. Γαλλίας.
Πίλωρος, ἡ· πόλ. Μακεδονίας.
Πίμπλα, ἡ(κ.Πίμπλεια)·κώ. κ. δρ. Μακεδ. Πιερίας.
Πίναρα, τά· πόλ. Λυκίας.
Πίναρος, δ· ποτ. Κιλικίας.
Πίνδαρος,δ· ὁ περίφ. λυρ. ποιητὴς ἐκ Θηβῶν | τύρ. Ἐφέσου.
Πίνδασος,δ·δρ.πλησ.Ἐπιδαύ.|δρ.Μυσ.
Πινδένισσος, ἡ· φρούρ. Κιλικίας.
Πίνδος,δ(ἡ)·ποτ. Λοκρίδος | ποτ. Δωρίδος | δρ. Θεσσαλίας.
Πίννα, ἡ· πόλ. Ἰταλίας.
Πιντία, ἡ· πόλ. Ταρρακ. Ἱσπανίας.
Πιξώδαρος,δ·υἱ.Ἑκατόμνου,βασ.Καρ.
Πίρωμις,-ιος,δ·Αἰγυπτ.ἢ Κοπτικὴ λέξ. (=ἥρως).
Πῖσα,ἡ· πόλ. Ἤλιδος | πόλ. Ἰταλίας.
Πισᾶτις, -ίδος, ἡ· χώ. Ἤλιδος.
Πισιδία, ἡ· ἐπαρχ. Μ. Ἀσίας.
Πίσιλις, -εως,ἡ· πόλ. Καρίας.
Πισίνδα, ἡ· πόλ. Πισιδίας.
Πίσος, δ· υἱ. Περιήρους.
Πισσούθνης,δ·υἱ.Ὑστάσπ.,σατρ.Σάρδ.
Πίστιρον, τό·=Πίστυρος.
Πιστοκράτης, -ους, δ· πα.φιλοσ. Πύρ-
Πίστυρος,ἡ·πόλ.Θράκης. [ρωνος.
Πστων, -ωνος, δ· γλύπτης τις | κ. ἄ.
Πίσων, -ωνος, δ· ὀν. ἐπισ. Ρωμαίων.
Πιτάνη,ἡ·θυγ. ποτ. Εὐρώτα | πόλ.Λακωνίας | πόλ. κ. λιμ. Αἰολίδος.
Πιτανάτης, δ· κάτ. Πιτάνης.
Πιτανᾶτις, -ίδος, ἡ· ἐπίθ. Ἀρτέμιδος.
Πιτθεῖδης, δ· υἱ. Πιτθέως.
Πιτθεύς,-έως,δ·υἱ.Πέλοπ.,βασ. Τροιζ.
Πίτθος, δ· κώ. κ. δῆμ. Ἀττικῆς.
Πιτίας,-ου,δ· εἷς τῶν Ἐφόρων·Σπάρτης.
Πιττακός,δ·εἷς·τῶν7Σοφῶν·ἀρχ.Ἑλλάδος | βασ. Ἠθωνῶν.
Πιττάλακος, δ· Ἀθηναῖός τις.
Πίτταλος, δ· ἰατρὸς ἐν Ἀθήναις.
Πιτύα,ἡ(κ.Πιτύεια)·πόλ.Μυσίας | νῆσ. Ἀδριατικῆς Θαλάσσης.
Πιτυοκάμπτης,-ου, δ· ὁ λῃστὴς Σίνις.
Πιτυοῦς,-οῦντος,δ·πόλ.Κολχίδος|χώ. Μυσίας.
Πιτυοῦσ(σ)α,ἡ·νῆσ.Ἀργολ.κόλπ.| νησίδες Ἱσπαν.παραλίων | κ. ἄ.
Πίτυς,-υος, ἡ· νύμφη, ἐρωμένη Πανός.
Πίων,-ονος, δ· δρ. πλησ. Ἐφέσου.
Πλαγγών, -όνος, ἡ· ὀν. ἑταίρας.
Πλάγγων,ονος,δ(κ.-ών)·μυρεψόςτις.
Πλαγκταὶ πέτραι,αἱ· νῆσοιΣικελ.πορθμοῦ | =Κυάνεαι.
Πλαδάνη, ἡ· ὀν. δούλης.
Πλακεντία, ἡ· πόλ. Ἰταλίας.
Πλακία,ἡ·θυγ.Ἀτρέως,σύζ.βασ.Τροίας Ἴλου | πόλ. Μυσίας.
Πλάκος, ἡ· δρ. Μυσίας.
Πλανησία, ἡ· νῆσ. Ἱσπανίας.
Πλάταια,ἡ·θυγ.Ἀσωποῦ | πόλ. Βοιωτ. (κ. Πλαταιαί, αἱ).
Πλαταιαί,αἱ=Πλάταια,πόλ.περίφ.διὰ τὴν παρ'αὐτὴννίκηντῶν Ἑλλήνων.
Πλαταιεῖς, οἱ· κάτ. Πλαταιῶν | τάξις δούλων ἐν Ἀθήναις.
Πλαταιΐς,-ίδος,ἡ· χώ. τῶν Πλαταιῶν.
Πλαταμώδης,-ους,δ· ἀκρωτ. Μεσσην.
Πλατάνιος, δ· ποτ. Βοιωτίας.
Πλατανίστιος, δ· ἐπίθ. Ἀπόλλωνος.
Πλατανιστοῦς,-οῦντος,δ· πόλ. Ἠλίδος | ἀκρωτ. Λακωνίας.
Πλατανιστῶν,-ῶνος, δ· ποτ. Ἀρκαδ.
Πλάτανος, ἡ· κώ. Φοινίκης.
Πλάτεα,ἡ(κ.Πλατεῖα)·νῆσ. παραλίων Κυρηναϊκῆς.
Πλάτων,-ωνος,δ·εἰςτῶνυἱ.Λυκάον.| ὁ περίφ.φιλόσ.,υἱ.Ἀρίστωνος|κ.Περικτιόνης|κωμ.ποτ.|δν. ἄλλων φιλοσ. | κ. ἄ.
Πλαῦτος,δ·κωμ.κ. οατυρ. Ρωμ. ποιητ.
Πλειάδες,αἱ·αἱΘυγ.Ἀτλ.κ.Πλειόνης.
Πλειαδένης,-ους,δ·υἱ.Ἀτρέως,πα.Ἀγαμέμν., κ. Μενελάου.
Πλειοδενίδαι,οἱ·υἱ.Πλειοσθένους,δ Ἀγαμέμνων κ. Μενέλαος.
Πλεισταίνετος, δ· Ἀθην. ζωγράφος, ἀδελ. Φειδίου. [δάμου.
Πλείσταινος,δ·υἱ.στρατ.Αἰτωλ. Εὐρυ-
Πλείσταρχος, δ· υἱ. περιφ. Λεωνίδα, ἀνεψ.Παυσαν. | ἀδελ. Κασσάνδρου.
Πλειστοάναξ,-ακτος,δ·υἱ.τοῦ στρατ. Σπαρτ.Παυσαν.,πα.βασ.Παυσανίου.
Πλειστόλας, -α, δ· Σπαρτιάτης τις.
Πλειστός, δ· ποτ. Φωκίδος.
Πλειστῶναξ, δ·=Πλειστοάναξ.
Πλείστωρος, δ· θεὸς Θρᾳκῶν.
Πλευρᾶτος, δ· Ἰλλυριός τις.
Πλευρών,-ῶνος,δ·υἱ.Αἰτωλοῦκ. Προνόης, ἀδελ. Καλυδῶνος.
Πλευρών, -ῶνος, ἡ· πόλ. Αἰτωλίας.
Πληγάδες, αἱ·=Συμπληγάδες.
Πληιάδες, αἱ·=Πλειάδες.
Πληιόνη,ἡ· θυγ. Ὠκεανοῦ,μή.Πλειάδ.
Πλημμύριον, τό· ἀκρωτ. Σικελίας.
Πλημναῖος,δ·υἱ.Περάτου ἐκΚορίνθου.
Πληξαύρη,ἡ·μία'Ὠκεανίδ.|μίαΝηρηίδ.
Πλήξιππος,δ·υἱ.Θεστίουκ.Εὐρυθέμιδ. | υἱ. Φινέως κ. Κλεοπάτρ. | εἷς τῶν παίδων Αἰγύπτου | κ. ἄ.
Πλινθίνη, ἡ· πόλ. Αἰγύπτου.
Πλινθινήτης, δ· κατ. πόλ. Πλινθίνης.
Πλίνιος, δ· περίφ. Ρωμ. φυσικόςκ. ἀρχαιολόγος | ἀνεψιόςτοῦ προηγουμ.
Πλουμβαρία, ἡ· νῆσ. Ἰδηρίας.
Πλούταρχος,δ·περίφ. ἱστοριογρ.κ.φιλόσ.ἐκΧαιρων. |τύρ.Ἐρετρίας |κ.ἄ.
Πλουτεύς, -έως, δ·=Πλούτων.
Πλουτιάδης,-ου, δ· φιλόσ. ἐκ Ταρσοῦ.
Πλοῦτος,δ· υἱ. Ἰασίονος κ. Δήμητρος, θεὸς πλούτου.
Πλουτώ,-οῦς,ἡ· μία τῶν Ὠκεανίδων.
Πλούτων,-ωνος,δ· υἱ. Κρόνου κ.Ρέας, θεὸς Ἅιδου.
Πλυνός, δ· λιμὴν Λιβύης.
Πλυντήρια,τὰ(ἑνν.ἱερά)·ἑορτ.ἐνΑθήν.
Πλωδειά,ἡ(κ.-ειαί,αἱ)·δῆμος Ἀττικῆς.
Πλωταί,αἱ·αἰῦστερονΣτροφάδες νῆσοι.
Πλωτῖνος, δ· Ἀλεξανδρινός φιλόσ.
Πλωτινούπολις,-εως,ἡ· πόλ. Θρᾳκῆς.
Πνύξ,Πνυκός,ἡ· λόφος ἐν Ἀθήναις.
Πνυταγόρας,-ου, δ· βασ. Κύπρου.
Ποδαλείριος,δ· υἱ. Ἀσκληπιοῦ, ἀδελ. Μαχάονος, βασ. Τρίκκης.
Ποδάνεμος, δ· Φλιάσιός τις.
Ποδάργη, ἡ· μία τῶν Ἁρπυιῶν.
Πόδαργος, δ· εἷς τῶν Ἵππων Ἕκτορος κ. Μενελάου.
Ποδάρης,-ους, δ·τῶν Μαντινέων τις.
Ποδάρκη, ἡ· μία τῶν Δαναΐδων.
Ποδάρκης, -ους, δ· ὀν. Πριάμου|υἱ.Ἰφίκλου, ἀδελ. Πρωτεσιλάου | κ.ἄ.
Ποδῆς, -οῦς, δ· υἱ.Ἠετίωνος, Τρώς.
Ποδούκη, ἡ· πόλ. νῆσ. Ταπροβάνης
Ποίας, -αντος, δ· υἱ. Θαυμάκου, παΦιλοκτήτου | κ.ἄ.
Ποιήεσσα,ἡ·πόλ.Λακων.|πόλ.τῆςΚέω.
Ποικίλη, ἡ (ἐνν. στοά)· περίφ. οἰκοδόμημα Ἀθηνῶν.
Ποικίλον, τό· δρ. Ἀττικῆς.
Ποιμανδρία, ἡ· ἀρχ. ὀν. Τανάγρας.
Ποίνινον, τό (κ. -νος, δ)·δρ.Ἰταλίας.
Ποῖον, τό· τμῆμα τοῦ δρ. Πίνδου.
Πόλα, ἡ (κ. Πόλαι, αἱ)· πόλ. Ἰταλ. Ἰστρίας.
Πολέμαρχος, δ· ναύαρχ.Λακεδ.|ἀδελ. ῥήτορος Λυσίου | κ.ἄ.
Πολεμοκράτης, -ους, δ· υἱ. Μαχάονος, ἰατρὸς | Μακεδόνων τις.
Πολέμων, -ωνος,δ·Ἀθην.φιλόσ.|περιηγητ. κ. οτωικ. φιλόσ.|σοφιστ.|κ.ἄ.
Πολεμώνιον, τό· πόλ. κ. λιμ. Πόντου.
Πολίαγρος, δ· Ἀθηναῖός τις.
Πολίαρχος, δ· Ἀθην., τύπος ἐκφύλου.
Πολιάς, -άδος, ἡ· ἐπίθ. Ἀθηνᾶς.
Πολιεύς, -έως, ἡ· ἐπίθ. Διός.
Πόλιον, τό· πόλ. Τρῳάδος.
Πόλιος, ὁ (κ. Πόλλ·)· εἶδος οἴνου.
Πολίοχος, δ· κωμ. ποιητής.
Πόλις,-εως,ἡ·κώ.Αἰγύπτ.|πόλ.Λοκρίδ.
Πολισμα, τό·=Πόλιον.
Πολίτης, -ου,δ·υἱ.Πριάμου κ.Ἑκάβης| ἑταῖρος Ὀδυσσ.|Ὀλυμπιον. ἐκ Καρίας | κ.ἄ.
Πολίχνα, ἡ (κ.-χνη)· χωρ.Λακων.|κώ. Τρῳάδος | πόλ. Κρήτης | κ.ἄ.
Πόλιχος, δ· εἷς τῶν υἱ. Λυκάονος.
Πολλεντία, ἡ· πόλ. ἐπὶ μιᾶς τῶν Βαλεαρίδων νήσων.
Πόλλης, -ητος,δ·βασ.Ὀδομάντ.Θρᾳκ.
Πόλλιος, δ· βλ. Πόλιος.
Πόλλις, -ιος, δ· Ἀργεῖός τις| ναύαρχ. Λακεδ. | τύρ. Συρακουσῶν | κ.ἄ.
Πόλλιχος, δ· Συρακούσιός τις.
Πολτυοβρία, ἡ· πόλ. Θρᾳκ. (ἡ Αἶνος).
Πόλτυς, -υος, δ· υἱ. Ποσειδ., βασ. Αἴνου, ἀδελ. Σαρπηδόνος.
Πολυαινίδας, -α, δ· Σπαρτιάτης τις.
Πολύαινος, -ου,δ·Συγγραφ.ἐκ Μακεδ. | Μαθηματ. ἐκ Λαμψάκου.
Πολυάνδης, -ους,δ·στρατ.Κορινθίων.
Πολύαρχος, δ· στρατ. Αἰτωλῶν.
Πολύας, -ου, δ·κήρυξ·Ἑλλήνων ἐν·Ἀρτεμισίῳ, ἐξ Ἀντικύρας.
Πολυβιάδης, -ου, δ· στρατ.Σπαρτιατ.
Πολύβιος, δ· περίφ. ἱστοριογρ. ἐκ Μεγαλοπόλεως.
Πολύβοια, ἡ· ἀδελ. Ὑακίνθου.
Πόλυβος, δ·βασ.Κορινθ.|υἱ. Ἀντήνορ., Τρῳ:|εἷς μνηστήρ.Πηνελόπης|κ.ἄ.
Πολυβώτης, -ου, ο· εἷς Γιγάντων.
Πολύγνωτος, δ· περίφ. ζωγράφος.
Πολύγονος, δ· υἱ. Πρωτέως.
Πολυδάμας, -αντος, δ· υἱ. Πανθόου, μάντις|υἱ.Νικίου, ἀθλητής, Θεσσαλὸς | κ.ἄ.
Πολυδαμίδας, -α, δ· Λακεδαιμόν. τις.
Πολύδαμνα, ἡ·σύζ.τοῦΑἰγυπτ.Θῶνος.
Πολυδέκτης, -ου, δ·υἱ.Μάγνητος,βασ. Σερίφου|βασ.Σπάρτης, ἀδελ. νομοθ. Λυκούργου | ἐπίθ. Ἅιδου.
Πολυδεύκεια, ἡ· πηγὴ ἐν Θεραπναις Λακωνίας.
Πολυδεύκης, -ους,δ·ὁ ἕτερος τῶνΔιοσκούρων,ἀδελ.Κάστορος κ.Ἑλένης | Γραμματ. ἐκ Ναυκράτιος | κ.ἄ.
Πολυδώρα, ἡ· μία·Ὠκεανίδων|θυγ.Πηλέως | θυγ. Μελισσέως, σύζ. Πρωτεσιλάου | κ.ἄ.
Πολύδωρος, δ·υἱ.Πριάμου|υἱ.Κάδμου,

βασ. Θηβῶν | βασ. Σπάρτης | κ.ἄ.
Πολυείδης, -ους, ὁ· ὄν. ἀνδρός.
Πολύευκτος, ὁ· Ἀθηναῖος ῥήτωρ.
Πολύζηλος, ὁ· ἐπών. ἄρχ. ἐν Ἀθήν. | κωμ. ποιητὴς | κ.ἄ.
Πολυθερσείδης, ὁ· υἱ. Πολυθέρσου, Κτήσιππος.
Πολύΐδος, ὁ· παρίφ.μάντις ἐκ Κορίνθ. | υἱ. Εὐρυδάμαντος, ἐκ Τροίας.
Πολυκάστη, ἡ·θυγ.Νέστορ.|μή.Πηνελ.
Πολυκάων, -ονος, ὁ· υἱ.Λέλεγος, ἥρ. βασιλείου Μεσσηνίας.
Πολύκλεια, ἡ· ὄν. ἑταίρας.
Πολύκλειτος, ὁ· παρίφ.γλύπτης κ.ἀρχιτέκτων | ἱστοριογράφος | κ.ἄ.
Πολυκλῆς, -έους, ὁ· ψευδών. ἄρχ. ἐν Ἀθ. | Ὀλυμπιον. ἐκ Κυρήνης |κ.ἄ.
Πολυκράτης, -ους, ὁ· τύραννος Σάμου | Ἀθην. ῥήτωρ | κ.ἄ.
Πολύκριτος, ὁ· υἱ. Κρίου, ἐξ Αἰγίνης, ἀριστεύσας ἐν Σαλαμῖνι | κ.ἄ.
Πολυκτορίδης, ὁ· ὁ Πείσανδρος, υἱὸς Πολύκτορος.
Πολύκτωρ, -ορος, ὁ· εἷς υἱ. Αἰγύπτου | υἱ. Πτερελάου | κ.ἄ.
Πολύλαος, ὁ· υἱ. Ἡρακλ.κ.Θεσπιάδος Εὐρυβίας.
Πολυμέδων, -οντος, ὁ· νόθ.υἱ.Πριάμ.
Πολυμήδη, ἡ· θυγ. Αὐτολύκου, μή. Ἰάσονος.
Πολυμήδης, -ους, ὁ· Θεσσαλός τις|Ἐπικούρειος φιλόσ.
Πολυμήλη, ἡ· θυγ. Φύλαντος |θυγ.Πηλέως, μή. Πατρόκλου | κ.ἄ.
Πολυμήστωρ, -ορος, ὁ· βασ. Θρᾳκῶν | βασ. Ἀρκαδίας.
Πολύμνηστος, ὁ· ἐκ Θήρας, οἰκιστὴς Κυρήνης|ποιητ. ἐκΚολοφῶνος|κ.ἄ.
Πολύμνια, ἡ· μία τῶν Μουσῶν.
Πόλυμνις, -ίδος,ὁ·πα.Ἐπαμεινώνδου.
Πολυνείκης, -ους, ὁ· υἱ. Οἰδίποδος κ. Ἰοκάστης | κ.ἄ.
Πολύν(ε)ικος, ὁ· Λακεδαιμόνιός τις.
Πολυνόη, ἡ(κ.-νόμη)·μία τῶνΝηρηϊδ.
Πολυξένη, ἡ· θυγ.Πριάμου κ.Ἑκάβης | μία τῶν Δαναΐδων.
Πολυξενίδας, ὁ· Ρόδιός τις.
Πολύξενος, ὁ· ἡγ.Ἐλευσῖνος| βασ."Ηλιδ.| υἱ.Ἀγασθένους|υἱ.Ἰάσον.|κ.ἄ.
Πολυξώ, -οῦς, ἡ· Νύμφη τις |μή. Ἀντιόπης | κ.ἄ.
Πολυπαίδης, -ου,ὁ·φίλ.ποι.Θεόγνιδος.
Πολυπείδης,-ους,ὁ·Ὀλυμπιον.Λακεδ.
Πολυπέρχων, -οντος, ὁ· =Πολυσπ-.
Πολυπημονίδης, -ου,ὁ·υἱ. Παλυπήμ-.
Πολυπήμων,-ονος,ὁ·πα.λῃστ Σίνιδος | λῃστ. πλησ.Ἐλευσ.(ὁΠροκρούστ.).
Πολυποίτης, -ου, ὁ· υἱ. βασ. Λαπιθῶν Πειριθόου | κ.ἄ.
Πολυπρέπων, -οντος,ὁ·παρίφ.αὐλητ.
Πολυρρηνία, ἡ· πόλις Κρήτης.
Πολυσθένης,-ους,ὁ·ξένος πολιτογραφηθεὶς ἐν Ἀθ.ἀνεργείαις Τιμοθέου.
Πολυσπέρχων, -οντος, ὁ· Αἰτωλός, στρατ. Μεγ. Ἀλεξάνδρου.
Πολύστρατος, ὁ· στρατ. Ἀθηναίων.
Πολύτεκνος, ὁ· τύραννος Χίου.
Πολυτίμητος, ὁ· ποτ. Σογδιανῆς.
Πολύτροπος, ὁ· στρατ. Λακεδαιμον.
Πολυφείδης, -ους,ὁ·υἱ.Μαντίου,μάντ.
Πολύφημος, ὁ·υἱ.Ποσει.κ.νύμφ.Θοώσ., εἷς Κυκλώπ.|υἱ. Ἐλάτου, Λαπίθης.
Πολυφοίτης, -ου, ὁ· εἷς τῶν Τρώων.
Πολυφόντης, -ου, ὁ· υἱ. Αὐτοφόντου| | κήρ. Λαΐου | κ.ἄ.
Πολυφράδμων, -ονος, ὁ· πα. τραγ. ποι. Φρυνίχου.
Πολύφρων,-ονος,ὁ·ἀδελ. ἢ θεῖος τυρ. Φερῶν Ἰάσονος | στρατ. Αἰτωλῶν.
Πολυχάρης,-ους,ὁ·Μασσήνιος νικήσας ἀγῶνα σταδίου|εἰς 30 τυρ. Ἀθ.|κ.ἄ.
Πολυχαρίδας,-α,ὁ·ἱερεύς τις ἐν Ἀθήν.
Πολύχαρμος,ὁ·ἵππαρχος Λακεδαιμον.
Πομπέϊα, ἡ·=Πομπηΐα.
Πομπηΐα, ἡ (κ. -ήιοι,οἱ)·πόλ.Ἰταλίας.
Πομπήιος, ὁ· ὄν. ὑπάτ. κ.ἄ. ἐπισ.Ρωμ.
Πομπηιούπολις, -εως, ἡ· πόλ.Παφλαγονίας | πόλ. Κιλικίας.
Πομπίλιος, ὁ· ὄν. Ρωμαίων.
Πόμπος, ὁ· βασ. Ἀρκαδίας.
Πομπώνιος, ὁ· ὄν. Ρωμαίων.
Ποντία, ἡ· ἐπίθ. Ἀφροδίτης.
Ποντῖνος, ὁ· ὄρ. κ. ποτ. Ἀργολίδος.
Ποντομέδουσα, ἡ·μία τῶνΝηρηϊδων.
Ποντόνοος, ὁ· κήρυξ βασ. Φαιάκων Ἀλκινόου.
Ποντοπόρεια, ἡ· μία τῶν Νηρηϊδων.
Πόντος,ὁ·υἱ.Γῆς,πα.Νηρέως | ὁΕὔξεινος Πόντος | ἐπαρχ. Μ. Ἀσίας.
Ποπλικόλας, -α, ὁ· Ρωμ. ὕπατος.
Πορδαονίδης, -ου, ὁ· υἱ. Πορθάονος.
Πορδάων,-ονος,ὁ(κ.Πορδεύς,-έως)· υἱ. Ἀγήνορος, βασ. Καλυδῶνος.
Πορδεύς, -έως, ὁ·=Πορδάων.
Πορδμός, ὁ· λιμ.Ἐρετρίας ἐν Εὐβοίᾳ.
Πορκία, ἡ· μία τῶν ἐπισ. γενεῶν Ρώμης | ὄν. Ρωμαίων γυναικῶν.
Πόρκιος, ὁ· ὄν. Ρωμαίων.
Πόρος, ὁ· δῆμ. Ἀττικῆς.
Ποροσελήνη,ἡ·νησίδμετ.Λέσβ.κ.Μυσ.
Πόρπαξ, -ακος, ὁ· ποτ. Σικελίας.
Πορσήνας, -α, ὁ (κ. -νᾶς)· βασ. Τυρρηνῶν ἐν Ἰταλίᾳ.
Πορφυρίς, -ίδος, ἡ· ἡ νῆσ. Νίσυρος.
Πορφυρίων,-ονος, ὁ· εἷς τῶν Γιγάντων | βασ. Ἀττικῆς.
Ποσειδάων, -ωνος, ὁ·=Ποσειδῶν.
Ποσείδειον,τὸ (κ.-δήιον,κ.-διον)·να. Ποσειδ.|πόλ.Μ.Ἀσ.|ἀκρ. Βιθ.| κ.ἄ.
Ποσείδιππος, ὁ· κωμ. ποιητὴς | ἐπιγραμματοποιὸς ἐκ Σικελίας.
Ποσειδῶν, -ῶνος, ὁ· θεός, υἱ. Κρόνου κ. Ρέας, ἀδελ. Διός.
Ποσειδωνία, ἡ· πόλ.Ἰταλ. Λευκανίας.
Ποσειδωνιάς, -άδος, ἡ· πόλ. πλησ. Τροιζῆνος.
Ποσειδώνιον, τό· ἱερὸν Ποσειδῶνος | χωρ. Ἰταλ. Βρεττίας.
Ποσειδώνιος, ὁ· φιλόσ., γεωγρ., ἱστορ. ἐκ Συρίας | κ.ἄ.
Ποσιδήιον, τό· ἀντὶ Ποσείδειον.
Πόσσις,-ίδος, ὁ· συγγρ. ἐκΜαγνησίας.
Πόταμις, -ίδος, ὁ· στρατ. Συρακουσ.
Ποταμός, ὁ· κώ. κ. δῆμ. Ἀττικῆς.
Ποτάμων, -ωνος, ὁ· εἷς υἱ. Αἰγύπτου | φιλόσ. ἐξ Ἀλεξάνδρ. | κ.ἄ.
Ποτεντία, ἡ· πόλ. Πικεντίνης ἐν Ἰταλ.
Ποτέολοι, οἱ· ἡ πόλ. Δικαιαρχία.
Ποτίδαια, ἡ· πόλ. Μακεδονίας.
Ποτιδανία, ἡ· κώ. Ὀζολῶν Λοκρῶν.
Ποτίολοι, οἱ·=Ποτέολοι.
Ποτνεύς, -έως, ὁ· πα. Πελαργοῦ.
Ποτνιαί, αἱ· κώ. Βοιωτίας.
Πότνια Θεαί,αἱ·ἡ Δήμητρα κ.Περσεφ.
Πουλυδάμας, -αντος, ὁ·=Πολυδάμ.
Πραίνεστος, ὁ· υἱ. Λατίνου, ἔκγονος Ὀδυσσέως κ.Κίρκης.
Πραίνεστος, ἡ· πόλ.Λατίου ἐν Ἰταλ.
Πραῖσος, ἡ· πόλ. Κρήτης.
Πραιτετιανή, ἡ· χώ. Ἰταλίας.
Πράκτιος, ὁ· ποτ. Τρῳάδος.
Πράμνη, ἡ· ὄρ. νῆσ. Ἰκαρίας.
Πράνιχος, ὁ· ποιητής τις.
Πραξαγόρα, ἡ· ὄν. γυναικός.
Πραξαγόρας, ὁ· πα. Θεοκρίτου | περίφ. Ἰατρ. ἐκ Κῶ.
Πράξανδρος, ὁ· ἱδρ.Λαπάθ.ἐνΚύπρῳ.
Πραξιάδης, -ου, ὁ· πα.Ἀναξιμάνδρου.
Πραξίας, -ου, ὁ· Ἀθην. γλύπτης.
Πραξίβουλος, ὁ· ἐπών. ἄρχ. Ἀθην.
Πραξιδάμας, -αντος, ὁ· πάπ.Ἀλκιμίδου ἐξ Αἰγίνης.
Πραξιδίκη, ἡ· θεὰ λατρευομένη ἐν Ἀθήν., ἀδελ. Ὁμονόης κ. Ἀρετῆς.
Πραξίεργος, ὁ· ἐπών. ἄρχ. ἐν Ἀθήν.
Πραξιδέα, ἡ· μία τῶν Θεσπιάδων|θυγ. Φρασίνου, σύζ. Ἐρεχθέως | κ.ἄ.
Πραξίλεως, -ω, ὁ· πα. Ξεναγόρου.
Πράξιλλα, ἡ· ὄν. ποιητρίας.
Πραξινόη, ἡ· ὄν. γυναικός.
Πραξῖνος, ὁ· ναύαρχος ἐκ Τροιζῆνος.
Πρᾶξις, -εως,ὁ·πλούσιός τις ἐκΜυτιλ.
Πρᾶξις, -εως, ἡ· ἐπίθ. Ἀφροδίτης.
Πραξίτας,-α, ὁ· Λακεδαιμόνιός τις.
Πραξιτέλης, -ους, ὁ· παρίφ. γλύπτης Ἀθην. | ἐπών. ἄρχ. ἐν Ἀθ. | κ. ἄ.
Πρᾶς, -αντός,ἡ,(κ.Πράς)·πόλ.Περραιβ.
Πρασιαί, οἱ (κ. -ἰαι)· κώ. κ. δῆμ.Ἀττικῆς | πόλ. Λακωνίας.
Πρασιάς, -άδος, ἡ· λίμνη Θρᾴκης.
Πράσιοι, οἱ· ἔθνος Ἰνδιῶν.
Πράσον, τό· ἄκρωτ. Ἀφρικῆς.
Πρατίνας, ὁ· σατυρ. ποι.ἐκΦλιοῦντος.
Πραῦλος, ὁ· φιλόσ. ἐκ Τρῳάδος.
Πρεπέσινδος, ἡ· νησὶς Αἰγαίου.
Πρέπις, -ίδος, ὁ· μαλθακός τις Ἀθην.
Πρέσβων, -ωνος, ὁ· υἱ.Φρίξου κ.Χαλκιόπης.
Πρευγένης, -ους, ὁ· υἱ. Ἀγήνορος, πα. Πατρέως.
Πρῆμνις, -ίδος, ἡ· πόλ. Αἰθιοπίας.
Πρηξαγόρης, ὁ· ἀντὶ Πραξαγόρας.
Πρηξάσπης,-ους,ὁ·εἷς τῶν ἐπισ.Περσ.
Πρηξῖνος, ὁ· ἀντὶ Πραξῖνος.
Πριαμίδης, -ου, ὁ· υἱ. Πριάμου.
Πρίαμος, ὁ·υἱ.Λαομέδοντ.,βασ.Τροίας.
Πρίαπος, ὁ·υἱ.Διονύσου κ.Ἀφροδίτης.
Πρίαπος, ἡ· πόλ. Μυσίας κ.Προποντίδ.
Πρίας, -αντος, ὁ· εἷς τῶν μνηστήρων Ἱπποβαμείας.
Πρίασος, ὁ·υἱ.Καινέως|εἷς Ἀργοναυτ.
Πριήνη, ἡ· πόλ. Καρίας
Πρίηπος, ὁ· ἀντὶ Πρίαπος.
Πριόλας, -α,ὁ·υἱ.Δαικύλου,ἀδελ.Λύκ.
Πριούερνος, ἡ (κ. Πρίφερνον, τό)· πόλ. Λατίου Ἰταλίας.
Πρίων, -ωνος, ὁ· χωρ. Ἀφρικῆς.
Πρόαινος, ὁ· ναύαρχος Κορινθίων.
Προβάλινθος, ὁ· δῆμος Ἀττικῆς.
Πρόδικος, ὁ· σοφιστὴς Κεῖος | ποιητὴς ἐκ Φωκάας.
Πρόερνα, ἡ· πόλ. Φθιώτιδος.
Προθοήνωρ, -ορος, ὁ· υἱ.Ἀρεϊλύκου, εἷς τῶν ἐν Τροίᾳ Βοιωτῶν ἀρχηγῶν.
Πρόθοος, ὁ· υἱ. Ἀγρίου | υἱ. Λυκάονος | υἱ. Θεστίου | κ.ἄ.
Προθόων, -ωνος, ὁ· εἷς τῶν Τρώων.
Προικόννησος, ὁ·=Προκόννησος.
Προιτίδης, ὁ·υἱ.Προίτου,Μελαμπένθης.
Προιτίς, -ίδος, ἡ·ἡ τοῦ Προίτου|Προιτίδες πύλαι(μία τῶνἐν Θήβαις πυλῶν)|Προιτίδες κόραι (αἱ θυγ. τοῦ Προίτου).
Προῖτος, ὁ·υἱ."Αβαντος,βασ.Τίρυνθος| υἱ. Θερσάνδρου | κ.ἄ.
Πρόκλεια, ἡ· θυγ. Κλυτίου.
Προκλῆς, -έους, ὁ· υἱ. Ἀριστοδήμου, ἀδελ. Εὐρυσθέως | ἡγ.Ἐπιδαύρου| στρατ. Ἀθην. | κ.ἄ.
Πρόκλος, ὁ· ὄν. ἐπισ. Ρωμαίου.
Πρόκνη, ἡ· θυγ.βασ.Ἀττ.Πανδίον|κ.ἄ.